

傾盡萬年錦

Mục lục

<u>Chương 1: Nam Phần Nữ Trang</u>
<u>Chương 2: Vân Khuyển Đại Giá</u>
<u>Chương 3: Một Cái Điều Kiện</u>
<u>Chương 4: Tần Nhị Công Tử</u>
<u>Chương 5: Nói Rõ Tình Huống</u>
<u>Chương 6: Nam Nhân Như Vậy</u>
<u>Chương 7: Vấn Đề Nguyên Tắc</u>
<u>Chương 8: Gọi Người Khuyển Nhi</u>
<u>Chương 9: Tâm Tư Mỗi Người</u>
<u>Chương 10: Thân Thể Đặc Thù</u>
<u>Chương 11: Tương Cứu Trong Lúc Hoạn Nạn</u>
<u>Chương 12: Tần Gia Tình Cấn</u>
<u>Chương 13: Vô Song Trần Ái</u>
<u>Chương 14: Vô Song Thoái Nhượng</u>
<u>Chương 15: Sau Khi Tĩnh Lại</u>
<u>Chương 16: Làm Người Tần Gia</u>
<u>Chương 17: Trên Đường Gặp Thần Thâu</u>
<u>Chương 18: Trả Ngọc Cho Ta</u>
<u>Chương 19: Không Phải Ngọc Đây</u>
<u>Chương 20: Lấy Hôn Đối Đáp</u>
<u>Chương 21: Thiên Hạ Lương Phân</u>
<u>Chương 22: Dậy Dưa Không Ngọt</u>
<u>Chương 23: Tính Cách Khác</u>
<u>Chương 24: Vân Khuyển Thất Tung</u>
<u>Chương 25: Tiểu Ốc Trong Rừng Đào</u>
<u>Chương 26: Huỳnh Muội Kỳ Lạ</u>
<u>Chương 27: Tần Gia Ảnh Vê</u>
<u>Chương 28: Tiệm Khởi Sát Khí</u>
<u>Chương 29: Vấn Đề Xương Hô</u>

[Chương 30: Tam Đại Thần Bộ](#)

[Chương 31: Cảm Tình Khó Khăn](#)

[Chương 32: Cuối Cùng Được Gặp](#)

[Chương 33: Dụng Tâm Lương Khó](#)

[Chương 34: Trước Khi Ra Tay](#)

[Chương 35: Vân Khuynh Xuất Chiêu](#)

[Chương 36: Bắt Đầu Đánh Cuộc](#)

[Chương 37: Thắng Bại Đã Định](#)

[Chương 38: Thừa Nhận Đánh Cuộc](#)

[Chương 39: Bách Hiếu Lâu Chủ](#)

[Chương 40: Điệp Luyện Mùi Hoa](#)

[Chương 41: Đồng Hành Về Nhà](#)

[Chương 42: Thương Cảm Huỳnh Muội](#)

[Chương 43: Vô Song Xin Lỗi](#)

[Chương 44: Ý Hợp Tâm Đầu](#)

[Chương 45: Càng Tiến Thêm Một Bước](#)

[Chương 46: Tâm Tư Đối Phương](#)

[Chương 47: Mở Ra Khúc Mắc](#)

[Chương 48: Bóng Đêm Thâm Trầm](#)

[Chương 49: Bạch Liên Thánh Nữ](#)

[Chương 50: Mưa Gió Sập Tối](#)

[Chương 51: Trở Lại Tân Gia](#)

[Chương 52: Ấn Tượng Thay Đổi](#)

[Chương 53: Khách Đến Tân Gia](#)

[Chương 54: Ảnh Vê Long Ảnh](#)

[Chương 55: Xem Ai Cười Ai](#)

[Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp](#)

[Chương 57: Vứt Bỏ Qua Lại](#)

[Chương 58: Huỳnh Đệ Hai Người](#)

[Chương 59: Thiên Cơ Đảo Chủ](#)

[Chương 60: Tỏa Tình Thảo](#)

[Chương 61: Tình Cảnh Liên Phù](#)

[Chương 62: Đáp Án Tình Yêu](#)

[Chương 63: Sáng Sớm Chải Đầu](#)

[Chương 64: Bái Phông Đại Ca](#)

[Chương 65: Toàn Tâm Tiếp Thu](#)

[Chương 66: Rốt Cuộc Là Ai](#)

[Chương 67: Loại Bỏ Vân Khuynh](#)

[Chương 68: Xương Hổ Phong Ba](#)

[Chương 69: Tin Tức Vô Hạ](#)

[Chương 70: Liên Cừ Xem Tướng](#)

[Chương 71: Vô Song Dung Tâm](#)

[Chương 72: Tiểu Tặc Ban Đêm](#)

[Chương 73: Tam Đệ Tân Gia](#)

[Chương 74: Triệt Đế Vạch Trần](#)

[Chương 75: Bất Công Rõ Ràng](#)

[Chương 76: Xương Hổ Riêng Biệt](#)

[Chương 77: Vấn Đề Phụ Trách](#)

[Chương 78: Ban Đêm Mời Tối](#)

[Chương 79: Vô Song Ghen](#)

[Chương 80: Có Tính Là Thương Tồn?](#)

[Chương 81: Vân Khuynh Phán Ứng](#)

[Chương 82: Bày Ra Mà Nói](#)

[Chương 83: Liên Phù Đến](#)

[Chương 84: Bồng Nhiên Cầu Thân](#)

[Chương 85: Kết Quả Ngoài Ý Muốn](#)

[Chương 86: Tâm Tư Liên Cừ](#)

[Chương 87: Xích Huyết Kiểm Xuất Hiện](#)

[Chương 88: Hai Người Đối Lập](#)

[Chương 89: Lăn Đầu Rời Phủ](#)

[Chương 90: Vô Gian Luyện Ngục](#)

[Chương 91: Xóm Nghèo](#)

[Chương 92: Ý Tướng Này Mãi](#)

[Chương 93: Như Đã Từng Quen](#)

[Chương 94: Ba Ngày Đánh Cuộc](#)

[Chương 95: Vật Phi Nhân Phi](#)

[Chương 96: Hắc Bào Tế Tự](#)

[Chương 97: Sinh Từ Hai Đường](#)

[Chương 98: Xấu Hổ Và Giận Dữ Muốn Chết](#)

[Chương 99: Tình Cảnh Nguy Hiểm](#)

[Chương 100: Tra Rõ Thân Phận](#)

[Chương 101: Lần Thứ Hai Thương Tồn](#)

[Chương 102: Phản Ứng Mỗi Người](#)

[Chương 103: Vô Song Thăm Dò](#)

[Chương 104: Trần Ai Tạm Định](#)

[Chương 105: Bối Rối Khác Thường](#)

[Chương 106: Chủ Động Hiểm Thấy](#)

[Chương 107: Bao Phủ Vết Tích](#)

[Chương 108: Ôn Nhu Che Chở](#)

[Chương 109: Dự Định Của Vô Song](#)

[Chương 110: Đau Đớn Khó Hiểu](#)

[Chương 111: Liên Cừ Bất Mạch](#)

[Chương 112: Cổ Trùng Tàn Nhẫn](#)

[Chương 113: Thánh Hoa Lam Ngân](#)

[Chương 114: Quyết Định Của Vô Song](#)

[Chương 115: Vô Song Rời Xa](#)

[Chương 116: Tình Huống Tân Phú](#)

[Chương 117: Tình Của Vô Phong](#)

[Chương 118: Liên Cừ Từ Biệt](#)

[Chương 119: Khuyên Vận Đồng Hành](#)

[Chương 120: Thực Hiện Ý Nghĩ](#)

[Chương 121: Vấn Đề Chọn Địa Điểm](#)

[Chương 122: Người Bị Thương Trên Tuyết](#)

[Chương 123: Tự Như Cổ Nhân](#)

[Chương 124: Hồi Xuân Dưới Đường](#)

[Chương 125: Độc Tình Tì](#)

[Chương 126: Vân Khuyển Sinh Bệnh](#)

[Chương 127: Đi Đến Khôn Thành](#)

[Chương 128: Hiên Viên Bất Kinh](#)

[Chương 129: Nói Rõ Mục Đích](#)

[Chương 130: Hoàng Tử Huỳnh Quang](#)

[Chương 131: Có Được Tin Tức](#)

[Chương 132: Vô Phong Cười](#)

[Chương 133: Thanh Âm Ẩn Tượng](#)

[Chương 134: Biện Pháp Giải Quyết](#)

[Chương 135: Giữ Các Thần Bộ](#)

[Chương 136: Ai Đùa Giỡn Ai](#)

[Chương 137: Tần Gia Khó Cả Đôi Đường](#)

[Chương 138: Mùa Đông Ấm Ấp](#)

[Chương 139: Tự Minh Tìm Kiếm](#)

[Chương 140: Đón Về Thái Tử](#)

[Chương 141: Thay Đổi Kế Hoạch](#)

[Chương 142: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 143: Người Xấu Tác Quái](#)

[Chương 144: Thái Tử Tinh Lại](#)

[Chương 145: Hai Cái Tát](#)

[Chương 146: Phía Dưới Yên Bình](#)

[Chương 147: Nỗi Niềm Khó Nói](#)

[Chương 148: Bệnh Cũ Năm Xưa](#)

[Chương 149: Trái Với Luân Lý](#)

[Chương 150: Đúng Lúc Tinh Lại](#)

[Chương 151: Giang Hồ Ma Quân](#)

[Chương 152: Tâm Tư Vân Khuyển](#)

[Chương 153: Vô Phong Quyết Định](#)

[Chương 154: Cảm Tình Nghi Hoặc](#)

[Chương 155: Tô Rõ Tâm Ý](#)

[Chương 156: Hai Người Tâm Chung](#)

[Chương 157: Tần Gia Nhị Lão](#)

[Chương 158: Nhị Lão Phản Ứng](#)

[Chương 159: Tâm Tính Liên Duyệt](#)

[Chương 160: Thân Phận Của Liên Duyệt](#)

[Chương 161: Tỷ Đệ Trò Chuyện](#)

[Chương 162: Liên Duyệt Quyết Định](#)

[Chương 163: Tà Vu Cốc Chủ](#)

[Chương 164: Cốc Chủ Thịnh Cầu](#)

[Chương 165: Nguy Cơ Của Vô Song](#)

[Chương 166: Bất Đắc Dĩ Dừng Lại](#)

[Chương 167: Liên Duyệt Giáo Dục](#)

[Chương 168: Ngủ Cùng Giường](#)

[Chương 169: Bị Người Quản Chế](#)

[Chương 170: Tình Huống Có Biến](#)

[Chương 171: Trần Ai Lạc Định](#)

[Chương 172: Chôn Xương Mối Họa](#)

[Chương 173: Dừng Lại Trên Đường](#)

[Chương 174: Vô Song Trở Về](#)

[Chương 175: Ôn Nhu Gặp Lại](#)

[Chương 176: Vô Song Bất An](#)

[Chương 177: Nói Rõ](#)

[Chương 178: Vô Song Thống Khổ](#)

[Chương 179: Không Đánh Trả](#)

[Chương 180: Suy Nghĩ Của Liên Duyệt](#)

[Chương 181: Tạm Thời Trì Hoãn](#)

[Chương 182: Liên Cử Khuyên Bảo](#)

[Chương 183: Trước Khi Giải Cố](#)

[Chương 184: Bất Lực](#)

[Chương 185: Hữu Kinh Vô Hiểm](#)

[Chương 186: Vân Khuyết Thịnh Cầu](#)

[Chương 187: Giả Tính Đau Bụng Sinh](#)

[Chương 188: Sắp Lâm Bồn](#)

[Chương 189: Khó Sinh Và Nước Mắt](#)

[Chương 190: Huỳnh Đề Song Sinh](#)

[Chương 191: Dự Định Của Âm Dạ](#)

[Chương 192: Ngày Rời Đi](#)

[Chương 193: Huỳnh Quang Hoàng Đế](#)

[Chương 194: Vân Khuyển Rời Đi](#)

[Chương 195: Đi Không Từ Biệt](#)

[Chương 196: Nhị Lão Khuyên Bảo](#)

[Chương 197: Thân Thế Của Tiểu Báo](#)

[Chương 198: Đi Tới Phía Nam](#)

[Chương 199: Gặp Lại Cổ Nhân](#)

[Chương 200: Như Đã Từng Quen](#)

[Chương 201: Ôn Lại Tình Cũ](#)

[Chương 202: Trên Đường Đi Gặp Giáo Đông\(*\)](#)

[Chương 203: Tình Cờ Gặp Lại](#)

[Chương 204: Đoán Ra Hay Không](#)

[Chương 205: Mèo Vờn Chuột](#)

[Chương 206: Tâm Tư Vô Hạ](#)

[Chương 207: Âm Kém Dương Sai](#)

[Chương 208: Giải Thích Rõ Ràng](#)

[Chương 209: Ý Loạn Tình Mê](#)

[Chương 210: Điều Là Bất Đặc Dĩ](#)

[Chương 211: Mê Say Trầm Luân](#)

[Chương 212: Ngoài Ý Muốn Nho Nhó](#)

[Chương 213: Triền Miên Không Ngọt](#)

[Chương 214: Huỳnh Muội Nhận Nhau](#)

[Chương 215: Giải Thích Một Nửa](#)

[Chương 216: Trạng Hướng Trên Núi](#)

[Chương 217: Thái Độ Của Lạc Diễm](#)

[Chương 218: Buông Tay Được Không?](#)

[Chương 219: Nguyên Nhân Xuyên Qua](#)

[Chương 220: Một Hồi Trò Cười](#)

[Chương 221: Dạy Người Đánh Cá](#)

[Chương 222: Đến Kinh Thành](#)

[Chương 223: Chuyện Giữa Phụ Tử](#)

[Chương 224: Tình Cảnh Của Thái Tử](#)

[Chương 225: Nguy Cơ Tầng Tầng](#)

[Chương 226: Tâm Linh Cảm Ứng](#)

[Chương 227: Ba Người Gặp Lại](#)

[Chương 228: Lời Nói Dối Thiện Ý](#)

[Chương 229: Chuyện Cũ Năm Xưa](#)

[Chương 230: Có Nên Thừa Nhận Hay Không](#)

[Chương 231: Hạnh Phúc Của Ba Người](#)

[Chương 232: Tâm Ý Hừng Đông](#)

[Chương 233: Tiễn Cung Bái Phóng](#)

[Chương 234: Hoàng Đế Thất Nghi](#)

[Chương 235: Tạm Thời Ở Lại Hoàng Cung](#)

[Chương 236: Thanh Âm Duyên Phận](#)

[Chương 237: Hạnh Hay Bất Hạnh](#)

[Chương 238: Tức Đến Hộc Máu](#)

[Chương 239: Hiếu Lâm Nực Cười](#)

[Chương 240: Hoàng Đế Thoái Vị](#)

[Chương 241: Hoàng Vị Thuộc Về Ai](#)

[Chương 242: Sóng Lớn Chợt Tới](#)

[Chương 243: Tình Và Hoàng Vị](#)

[Chương 244: Lại Thêm Biến Cố](#)

[Chương 245: Cáo Nhất Đoạn Lạc](#)

[Chương 246: Hành Trình Sau Đây](#)

[Chương 247: Lên Đường Rồi Đi](#)

[Chương 248: Chạy Trốn Thất Bại](#)

[Chương 249: Điềm Báo Thân Thế](#)

[Chương 250: Quả Nhiên Có](#)

[Chương 251: Tư Tâm Của Vân Hoán](#)

[Chương 252: Ba Người Nói Chuyện Với Nhau](#)

[Chương 253: Tâm Tư Vân Khuynh](#)

[Chương 254: Hai Người Thương Yêu](#)

[Chương 255: Nhiệt Tình Như Lửa](#)

[Chương 256: Bắt Đầu Chạy Trốn](#)

[Chương 257: Bất Kinh Quyết Định](#)

[Chương 258: Phản Ứng Của Vô Phong](#)

[Chương 259: Quyết Định Của Vô Phong](#)

[Chương 260: Tìm Về Vân Khuynh](#)

[Chương 261: Phản Ứng Của Vô Song](#)

[Chương 262: Ý Kiến Nhất Trí](#)

[Chương 263: Vân Khuynh Tỉnh Lại](#)

[Chương 264: Lại Thêm Sóng Gió](#)

[Chương 265: Tình Cảnh Của Đại Bảo](#)

[Chương 266: Tung Tích Của Vân Phàm](#)

[Chương 267: Toàn Bộ Chân Tướng](#)

[Chương 268: Lơ Lửng Xuất Hiện](#)

[Chương 269: Âm Dạ Muốn Chết](#)

[Chương 270: Hai Lựa Chọn Khó Khăn](#)

[Chương 271: Đòi Lại Đại Bảo](#)

[Chương 272: Hân Rất Đáng Thương](#)

[Chương 273: Không Bao Giờ Gặp Lại](#)

[Chương 274: Bí Kịch Đời Người](#)

[Chương 275: Nhân Duyên Từ Đầu Đến Cuối](#)

[Chương 276: Trăm Sông Đổ Về Một Biển](#)

[Chương 277: Nơi Về Của Đại Bảo](#)

[Chương 278: Tinh Tú Lão Nhân](#)

[Chương 279: Mộng Nhập Thần Cơ](#)

[Chương 280: Lựa Chọn Hạnh Phúc](#)

[Chương 281: Trở Lại Tân Gia](#)

[Chương 282: Một Nhà Đoàn Tụ](#)

[Chương 283: Tâm Tính Của Vân Khuynh](#)

[Chương 284: Thái Độ](#)

[Chương 285: Kẻ Đến Bất Thiện](#)

[Chương 286: Liên Duyệt Tìm Cách](#)

[Chương 287: Chuẩn Bị Hôn Lễ](#)

[Chương 288: Khúc Nhạc Đạo Bất Đầu](#)

[Chương 289: Lời Thề Vĩnh Hằng](#)

[Chương 290: Ngoại Truyện 1.1 Bao Tử Thiên Chi Tự Thành Bàn Mặt Chợt](#)

[Chương 291: Ngoại Truyện 1.2 Bao Tử Thiên Chi Tiến Hành Tạo Người](#)

[Chương 292: Ngoại Truyện 1.3 Bao Tử Thiên Chi Có Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 293: Ngoại Truyện 1.4 Bao Tử Thiên Chi Đại Ca Làm Bảo Phụ \(Bảo Phụ = Bảo Mẫu\)](#)

[Chương 294: Ngoại Truyện 1.5 Bao Tử Thiên Tình Hướng Không Ổn](#)

[Chương 295: Ngoại Truyện 1.6 Bao Tử Thiên Chi Kế Tới Ti Tiện Vô Định](#)

[Chương 296: Ngoại Truyện 1.7 Bao Tử Thiên Chi Long Phượng Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 297: Ngoại Truyện 1.8 Bao Tử Thiên Chi Phương Pháp Vẹn Toàn Đới Bên](#)

[Chương 298: Ngoại Truyện 1.9 Bao Tử Thiên Chi Dự Định Của Vân Khuynh](#)

[Chương 299: Ngoại Truyện 2.1 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dự Báo Nào Đó](#)

[Chương 300: Ngoại Truyện 2.2 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Lần Đầu Gặp Mặt Trong Thần Miếu](#)

[Chương 301: Ngoại Truyện 2.3 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Tự Do](#)

[Chương 302: Ngoại Truyện 2.4 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ngoài Dự Liệu](#)

[Chương 303: Ngoại Truyện 2.5 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Đại Báo Kỳ Nhân](#)

[Chương 304: Ngoại Truyện 2.6 Đại Tiểu Bảo Chi Quán Quyết Thân Phận](#)

[Chương 305: Ngoại Truyện 2.7 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Phận Sáng Tỏ](#)

[Chương 306: Ngoại Truyện 2.8 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dây Dưa Trộn Đời](#)

[Chương 307: Ngoại Truyện 2.9 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ở Chung Sau Đó](#)

[Chương 308: Ngoại Truyện 2.10 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Rơi Vào Cảnh Đẹp](#)

[Chương 309: Ngoại Truyện 2.11 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Trở Lại Tân Gia](#)

[Chương 310: Ngoại Truyện 2.12 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thố Lộ Tiếng Lòng](#)

[Chương 311: Ngoại Truyện 2.13 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Huỳnh Đệ Khó Xử](#)

[Chương 312: Ngoại Truyện 2.14 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thay Đổi Thật Khó](#)

[Chương 313: Ngoại Truyện 2.15 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Tiểu Bảo Có Thai](#)

[Chương 314: Ngoại Truyện 3.1 Tương Thân Tương Ái \(Nhất\)](#)

[Chương 315: Ngoại Truyện 3.2 Tương Thân Tương Ái \(Nhị\)](#)

[Chương 316: Ngoại Truyện 3.3 Tương Thân Tương Ái \(Tam\)](#)

[Chương 317: Ngoại Truyện 3.4 Tương Thân Tương Ái \(Tứ\)](#)

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Nam Phần Nữ Trang

“Tiểu thư, tiểu thư.”

Vân Khuynh hơi nhú mào, Hồng Châu nha đầu này, luôn luôn không đổi được tính tình tra tra hô hô, cách xa như vậy cũng có thể nghe được tiếng kêu của nàng.

Bất quá, Vân Khuynh cũng không thích nàng xưng hô như vậy, y, cũng không phải là một ‘Tiểu thư’, mà là một ‘Công tử’ hàng thật giá thật.

Nghĩ y đường đường là nam nhi thân, giả nữ mặc nữ trang hơn mười tám năm, luôn luôn nghe nha đầu nhà mình kêu tiểu thư nghe đến cái lỗ tai sinh kén, khiến y phiền muộn không ngớt.

Nếu như không phải không muốn mẫu thân nhát gan của y lo lắng, y đã sớm...

Bất quá, may là thân phận của y trong phủ tương đối ‘Thấp’, người thừa nhận thân phận ‘Tiểu thư’ của y đã ít lại càng ít, bằng không y đã sớm phiền muộn mà chết, sớm đã nhịn không nổi nữa.

Thế nhưng, không biết cuộc sống như vậy, y phải qua bao lâu nữa...

Nghĩ nghĩ, Vân Khuynh thở dài một tiếng, buông quyển sách trên tay, nâng đầu nhìn về phía bóng dáng từ xa chạy đến gần kia.

“Tiểu thư, người không biết a, quả thực là quá hả giận ~~~ ha ha ha!!!”

Hồng Châu chạy đến trước người y, hai gò má thanh tú xinh đẹp phiểm hồng, con người mặc sắc lưu quang lóe sáng quang huy, tinh tinh điểm

điểm có vẻ phi thường hưng phấn.

Vân Khuynh đưa lên khăn tay, ý bảo nàng lau đi mồ hôi hột, liền mở miệng nói:

“Chuyện gì, khiến một tiểu nha đầu người vui như vậy.”

“Quá thống khoái, quả thực là quá thống khoái!!! Tam tiểu thư bị dọa đến hôn mê!!!

Thực sự là hết giận a hết giận, ha ha ha, tiểu thư người không thấy được a, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm kia của nàng, ngạnh sinh sinh bị dọa đến trắng bệch, hai mắt vừa đảo liền ngất đi ~~~

Lớn đến như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy tam tiểu thư có cái dạng này, quả thực là vừa cực kỳ hết giận vừa thú vị.”

“Nga???”

Vân Khuynh nhú mày, cũng cảm thấy hứng thú.

Tam tỷ Vân Thù kia của y, bởi vì lớn lên xinh đẹp chói sáng, từ nhỏ đã được Vân lão gia tử phụng trong lòng bàn tay nuông chiều, tuy rằng nghe tiếng xa gần là mỹ nữ gia tài nữ, nhưng song song, nàng điêu ngoa tùy hứng, ngang ngược cũng là có tiếng.

Ngày hôm nay, lại bị dọa ngất, thực sự là có chút thiên phương dạ đàm mà.

“Vì sao vậy???”

Hồng Châu nhìn bốn phía, tiến đến bên tai Vân Khuynh, thần bí hề hề mở miệng:

“Tiểu thư, người có nhớ tướng quốc phu nhân năm xưa, cùng đại phu nhân nhà ta là bạn thân trong khuê phòng?”

Vân Khuynh gật đầu:

“Nhớ kỹ, năm ấy đại phu nhân hoài thai tam tử, vừa lúc tướng quốc phu nhân cũng mang thai...”

Hai người hình như còn từng ước định qua, nếu một phương là nữ tử một phương khác là nam tử, liền kết làm thông gia!!!

Lẽ nào, có liên quan đến việc này???”

Từ thế kỷ hai mươi một xuyên qua đến đây, Vân Khuynh thế nào quên dạng hình có thai cảm mà chỉ phúc vi hôn như vậy, nhớ kỹ lúc đó y còn sinh sinh bị dọa vừa nháy, cảm thán nhiều ngày.

May đó là tam tử Vân Thù của y, không phải y...

Bất quá, nghĩ đến cũng sẽ không là y, mẫu thân Vân Thù, chính là đại phu nhân được Tương Nam vương phủ Vân gia cưới hỏi đảng hoàng, mà bản thân đại phu nhân, cũng là thân muội muội của trấn quốc đại tướng quân hiện nay, mà mẫu thân y, chỉ là một người kỹ nữ thiện lương mà thôi.

Thân phận khác biệt như vậy, khiến Vân Khuynh thế nào cũng vô pháp cùng gia tộc cao quý, có cơ hội chỉ phúc vi hôn.

Hơn nữa, mẫu thân Vân Khuynh, vừa lúc mất đi phụ thân sủng ái, có Vân Khuynh.

Bởi vậy nàng vô tài vô thế, chỉ cầu suốt đời an bình, vì tính mệnh và sinh hoạt yên ổn của Vân Khuynh, từ nhỏ đã đem Vân Khuynh coi như nữ hài mà dưỡng.

Thậm chí ngay cả Hồng Châu cũng không biết, tiểu thư nàng vẫn hầu hạ, kỳ thực là một nam tử.

“Đúng vậy, tiểu thư thật thông minh, vừa đoán là trúng, đúng là có liên quan đến việc này, hôm nay có người tới cửa cầu hôn, người đến chính là công tử tướng quốc phủ năm xưa.”

Thanh âm Hồng Châu phảng phất từ phía chân trời xa xôi truyền đến, khiến Vân Khuynh đang thất thần hoảng hốt, lại càng thêm mơ hồ.

“Vậy tam tỷ, rốt cuộc là thế nào bị dọa ngất???”

“Gặp phải Tần nhị công tử kia a!”

Hồng Châu cười cong mày nhãn, không nói thêm gì nữa, hiển nhiên là tạo nên nút thắt.

Vân Khuynh nhẹ nhàng xoa trán, có chút chút đau đầu, nha đầu kia, đều bị y nuông chiều hỏng rồi.

Bất quá thoáng trầm tư một trận, Vân Khuynh bỗng nhiên cả kinh.

Tần gia kia, tướng quốc phủ, không phải vài chục năm trước đã bị tịch thu nhà cửa, tru tộc sao???

Nghĩ đến đó, Vân Khuynh có chút không thể tin tưởng nhìn về phía Hồng Châu:

“Tần gia kia, không phải đã sớm vì thông đồng với địch bán nước mà đã... Hiện tại ở đâu ra Tần nhị công tử???”

Hồng Châu chỉ cười không nói.

Vân Khuynh hơi nhíu mày, lại cầm sách lên xem.

Quả nhiên, lập tức, Hồng Châu nhin không nổi nữa, lôi kéo cánh tay y:

“Thật là, tiểu thư cũng không cầu nhân gia một chút.”

Vân Khuynh dùng đôi mắt sáng che giấu dưới lông mi dài dày liếc mắt nhìn nàng, thấy cái miệng nhỏ nhắn của nàng cong đến cao, không khỏi phì cười, lắc đầu:

“Hảo hảo hảo, như vậy, thỉnh Hồng Châu cô nương khả ái của chúng ta nói cho ta biết, đây rốt cuộc là chuyện gì???”

“Ha hả...”

Hồng Châu lúc này lại lần nữa cười rộ lên, cười xong mới nghiêm mặt nói:

“Nghe Tần nhị công tử nói, bọn họ năm xưa tránh được một kiếp, trốn lên được phương bắc, hôm nay a, ở phương bắc chiếm núi vi vương.”

Chiếm núi vi vương???

Vân Khuynh ngón giữa nhẹ nhàng gõ mặt bàn trầm tư.

Là cường đạo, hay là thổ phỉ???

Hồng Châu nói tiếp:

“Tam tiểu thư nghe nói Tần nhị công tử đến cầu hôn, ngay lập tức chạy đến phía sau màn nhìn lén Tần nhị công tử, vừa nhìn một cái a liền hôn mê bất tỉnh.”

Nghe đến đó, Vân Khuynh chớp chớp mắt, tâm tình rất tốt.

Cũng không thể trách y không phúc hậu, thật sự là Vân Thù kia bình thường quá đáng ghét, luôn luôn ức hiếp y, lúc này, cuối cùng cũng là ác

nhân tự có ác nhân trị.

Chỉ là không biết vị Tần nhị công tử kia rốt cuộc là đáng dập ra sao, có thể đem Vân Thù sinh sinh dọa đến ngất xỉu???

Ai nha, đáng tiếc không có duyên phận cùng hãn gặp gỡ một mặt. Vân Khuynh trong lòng tiếc nuối nghĩ.

Bất quá, Tương Nam vương Vân phủ hôm nay. Là vương phủ ngoại tộc duy nhất trong triều, chỉ bằng Tần gia kia “Chiếm núi vi vương”, muốn kết hôn với cô nương Vân gia, thật sự là khó a!

Kỳ thực nói đến cũng lạ, Vân gia gần nhất nữ tử không biết vì sao đều là mỹ mạo phi thường, thanh danh truyền xa, các đại thần trong triều đều lấy việc thú nữ nhi Vân gia làm quang vinh, trong hậu cung cũng có hai vị quý phi họ Vân —

Nữ tử Vân gia, từ nhỏ đã là thương phẩm, là công cụ lung lạc quyền thế.

Vân Thù càng là thiên tư quốc sắc như vậy, cha Vân Khuynh ở trên người nàng hạ vô số công phu, vậy nên Vân Thù tuy rằng điêu ngoa tùy hứng, nhưng cũng là cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông.

Mà Tần gia nhị công tử hôm nay, thân là trọng phạm triều đình, còn có vẻ như thổ phỉ, muốn vững vàng đi thú Vân Thù, quả thực chính là thiên phương dạ đàm.

Phỏng chừng muốn Vân Thù tự nói, đó chính là con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga.

Đừng nói cha Vân Khuynh trọng danh trọng lợi không đồng ý, Vân Thù sợ là cũng sẽ nhất khóc nhị nháo tam thất cổ phản kháng.

“Bất quá Tần nhị công tử thực sự dọa người như vậy, cũng khó trách tam tiểu thư bị dọa.”

Thấy Vân Khuynh lảng lảng xuất thần, Hồng Châu liền đẩy đẩy y, mở miệng nói.

Hồng Châu hiển nhiên là đối với việc này có vẻ phi thường nhiệt tình.

Mà Vân Khuynh cơ bản đã biết chuyện gì xảy ra sau đó, lại trở nên thiếu đi hăng hái.

Chỉ là không muốn phá hư Hồng Châu hào hứng, không thể làm gì khác hơn là cường giả tinh thần, thuận miệng hỏi:

“Thật không, vậy Tần nhị công tử kia, rốt cuộc lớn lên đáng dấp thế nào???”

“Ân... Lưng hùm vai gấu, khuôn mặt đầy râu quai hàm, thanh âm thô ách, nhìn qua thô lỗ lại dã man, tam tiểu thư từ trước đến nay đều là gặp tài tử phong lưu hào hoa phong nhã, lúc nào gặp qua loại nhân vật này, liếc mắt coi trộm liền bị dọa đến hôn mê.”

Theo Hồng Châu miêu tả, trong đầu Vân Khuynh, dĩ nhiên không tự chủ được nghĩ đến hình dạng một đầu con gấu.

Nghĩ nghĩ, không khỏi mỉm cười.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vân Khuynh Đại Giá

Đích xác như Vân Khuynh đoán, Vân Thù là bảo bối của Vân gia, là nơi Vân gia thời gian tới trông cậy vào, sao có thể đơn giản gả cho một người không thân phận không địa vị.

Người của Vân gia, phải là người thân phận tôn quý, phú giáp trong thiên hạ mới có thể dùng...

Đương nhiên, ngoại trừ Vân Khuynh.

Mẫu thân Vân Khuynh, nữ tử xuất thân thanh lâu kia, bởi vì thân phận hèn mọn, lại dịu dàng thiện lương đến gần như nhát gan, tính tình nhu nhược khiến người ta khó có thể chịu được.

Vậy nên cho dù nàng sinh hạ nhi tử Vân Khuynh, cũng chẳng bao giờ nghĩ tới đi tranh thủ cái gì, mà tuyển trạch đem Vân Khuynh coi như nữ nhi nuôi nấng.

Nàng như vậy, quá mức yếu đuối, sau một hai năm sinh hạ Vân Khuynh liền uất ức mà chết.

Mà Vân Khuynh, khi còn bé tang mẫu, tuy rằng lớn lên thông tuệ động lòng người, nhưng tại năm sáu tuổi, bị đại tỷ của y ác ý đẩy ngã, thái dương đập phải hòn đá, từ nay về sau lưu lại vết sẹo.

Dung nhan thanh lệ vô song của Vân Khuynh bị hủy, y tự nhiên lại càng không được đãi kiến, trong phủ cũng không ai nguyện ý thân cận y, chỉ có tiểu nha đầu Hồng Châu nhất được trước lúc mất chỗ dựa, vẫn luôn chiếu cố y —

Ngạch, kỳ thực Vân Khuynh tâm lý niên linh so với Hồng Châu lớn hơn rất nhiều, Vân Khuynh thủy chung tin tưởng vững chắc, y chiếu cố Hồng Châu, so với Hồng Châu chiếu cố y, nhiều hơn nhiều.

Cho tới bây giờ, toàn bộ Vân phủ, coi Vân Khuynh là ‘Tiểu thư’, cũng chỉ có Hồng Châu, và nhị ca Vân Hoán của Vân Khuynh.

Ngoại nhân chỉ biết Vân Thù là Tương Nam vương Vân phủ tam tiểu thư, căn bản không biết còn có một Vân Khuynh y như thế.

Ngay lúc Vân Khuynh cho rằng y sẽ bị quên ở trong tiểu viện cũ nát của Vân phủ, Vân lão gia Vân vương gia, dĩ nhiên muốn gặp y???

Lúc đi, Vân Khuynh cũng không nghĩ tới, rốt cuộc là chuyện gì.

Tới rồi, mới có loại cảm giác vô lực không nơi để trốn.

Phòng khách Vân phủ, Vân vương gia ngồi ngay ngắn trên chủ vị, đại phu nhân của hũn ngồi ở một bên, tiểu nữ nhi Vân Thù bọn họ tối sùng ái, đứng ở phía sau mẫu thân nàng, không có hảo ý nhìn Vân Khuynh.

Lưng Vân Khuynh không hiểu bỗng nhiên lạnh toát, y biết, ăn tiệc mà không có lễ tốt.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy y, đại phu nhân liền đáng tươi cười đầy mặt:

“Yêu, Khuynh nhi, đến đến đến, cho đại nương nhìn, coi bàn tay nhỏ bé này xem. Khuynh nhi năm nay cũng đã mười tám đúng không???”

Vân Khuynh gục đầu xuống, châm chọc câu câu khóe môi, thực sự là làm khó nàng còn nhớ rõ tên của y mà!

Vân Khuynh không mở miệng trả lời, tràng diện liền có vẻ có chút xấu hổ, Vân vương gia ho khan một tiếng nói:

“Ta và đại nương người luôn luôn bận rộn, nhưng thật ra quên Khuynh nhi đã là đại cô nương, có thể lập gia đình rồi.”

Vân Khuynh lông mày càng chau càng chặt.

Y thế nào cũng nghĩ không ra, mấy người này vì sao lại đột nhiên nghĩ đến hôn sự của y.

Bất quá, ngay cả kiếp trước y là GAY, kiếp này lại càng có thêm thân thể song tính đặc thù, nhưng, người Vân Khuynh y muốn, y kiên trì tự tuyển.

Kỳ thực thân thể kỳ dị của Vân Khuynh, cũng là một trong những nguyên nhân mẫu thân đem y làm nữ nhi dưỡng.

Khi Vân Khuynh biết thân thể của chính mình, có chút buồn cười, lẽ nào bởi vì y kiếp trước là một tên GAY người gặp người mạng, kiếp này liền cho y một thân thể như vậy sao???

Nhưng mà không đợi y suy nghĩ nhiều, đại phu nhân đã tiếp lời Vân vương gia nói:

“Đúng đúng đúng, hôm nay lại có một hảo nhân gia ____ Chính là tướng quốc phủ nhị công tử năm xưa đến đây cầu hôn... Đại nương và đa đã thay người đáp ứng cửa hôn sự này.”

Chờ một chút ____

Tướng quốc phủ, Tần gia nhị công tử???

Đó không phải là vị hôn phu của Vân Thù sao???

Vân Khuynh suy tư một chút, liền minh bạch nguyên nhân hậu quả.

Nguyên lai Vân vương gia này luyện tiệc đem tam nữ nhi gả cho một người như vậy, lại không muốn đem sự tình nháo lớn, liền đẩy dờn cho y

không may làm thay thế phẩm này đến hi sinh???

Hảo cho một Vân gia, hảo cho một Vân vương gia.

Bạc tình quả nghĩa, vô tình vô nghĩa cho y chiếm đi toàn bộ.

Tức giận thoáng cái từ đáy lòng Vân Khuynh vọt lên, sắc mặt y trầm xuống, lạnh lùng nói:

“Vị hôn phu của tam tỷ, ta há có thể trèo cao???”

Y nói, khiến hai lão tại chỗ cùng nhau biến sắc.

Nhìn nhau sau, Vân vương gia lại mở miệng:

“Khuynh nhi người cũng biết, hiện nay thái tử vạn phần để bụng với Thù nhi nhà ta, hơn nữa có cô cô và tỷ tỷ trong cung của người, Vân gia chúng ta không chừng thời gian tới sẽ xuất ra một vị hoàng hậu, chúng ta lại thế nào có thể đem Thù nhi giá cho người khác???”

Vân vương gia vừa mới nói xong, Vân phu nhân liền mở miệng:

“Thù nhi không thể giá, người làm muội muội vừa lúc đến niên linh lập gia đình, người thay tỷ tỷ người giá đến Tần gia, là không thể tốt hơn.”

Đúng vậy, đối với các người mà nói, không thể tốt hơn.

“Hanh, Tần gia hôm nay là trọng phạm triều đình, tham sống sợ chết, các người luyện tiếc bảo bối Thù nhi bị khổ, liền muốn ta làm sơn dương thế tội???

Hanh, quả nhiên là không thể tốt hơn!!!”

Người của Vân gia thực sự vô sỉ, khiến Vân Khuynh là một người hảo tính tình như vậy, cũng nhịn không được đem tiểu vũ trụ rốt cục bạo phát, âm thanh liễu lĩnh châm chọc bọn họ.

“Người...”

Vân vương gia tức giận sắc mặt phát thanh, run tay chỉ vào Vân Khuynh nói không ra lời.

Sắc mặt Vân Thù cũng thay đổi:

“Người quái dị như người, người quái dị cả đời chưa từng có người muốn, đa nường là thương cảm người mới cho người giá đến Tần gia, người còn dám chọn ba nhật bốn???”

Vân Khuynh nhú mày, khinh thường nhìn thiếu nữ đẹp kiều oa oa Vân Thù kia:

“Hanh, không biết là ai bị dọa đến hôn mê không dám giá, mới mất mặt ngạnh tìm người giá thay.” Hơn nữa, một nam tử như y, giá không được cũng không có gì hảo mất mặt.

Thường ngày không muốn theo chân bọn họ chấp nhận, bọn họ thật đúng là khi Vân Khuynh y là quả hồng nhuyển, muốn niết thế nào thì niết.

“Người...”

Vân Thù cũng bị Vân Khuynh khí đến sắc mặt trắng bệch.

“Đủ rồi!”

Đại phu nhân vỗ bàn, âm ngoan trừng mắt Vân Khuynh:

“Người đáp ứng cũng phải đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng... Dù sao, chúng ta là có biện pháp cho người lên kiệu hoa, hiện tại chỉ là nói cho người một tiếng để người làm chuẩn bị, người cũng đừng đập mũi lên mặt không biết phân biệt.”

Vân Khuynh trong lòng mát lạnh, bọn họ đúng là muốn cường.

Nhân thần lạnh lẽo, Vân Khuynh nhìn quét bọn họ:

“Các người không sợ Tần gia biết sau lại tìm phiền toái???”

“Độc ách người, ai tới nói cho bọn họ???”

Vân Khuynh giật mình, sắc mặt có chút trắng bệch, cũng không phải bị dọa, mà là phát tức:

“Người... Các người... Vô sỉ!!!”

“Nghiệt nữ!!! Người dám nhục mạ trường bối như thế!!!”

Vân vương gia khí cực đại rồi.

Vân Khuynh cúi đầu, che giấu đi chút thương cảm trên mặt, mà thôi mà thôi, y thế nào lại trông cậy vào bọn họ còn có một chút thân tình???

Y trong mắt bọn họ, bất quá là một người ti tiện thấp kém như nha hoàn tỳ nữ mà thôi.

Nhắm mắt lại, Vân Khuynh thở dài một tiếng.

Dù sao, y không có khả năng suốt đời vây ở chỗ này, mượn cơ hội này, đi ra ngoài cũng tốt.

Nói không chừng vị Tần nhị công tử kia, chính là một người tốt, nếu không được y vẫn có thể ly khai, tìm kiếm người mình muốn.

Lại mở mắt ra, trong mắt Vân Khuynh, đã khôi phục thành một mảnh vắng lặng, nâng đầu, khẽ mở môi đỏ mọng, một chữ một chữ nói:

“Hảo, ta, đáp, ứng, với, các, người.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Một Cái Điều Kiện

Vân vương gia một nhà thấy Vân Khuynh thỏa hiệp lại càng hoảng sợ.

Đại phu nhân lấy lại tinh thần trước hết, tiểu ý tràn đầy nói:

“Đúng nha, sớm như vậy không phải là tốt rồi...”

“Bất quá...”

Vân Khuynh lại mở miệng nói, khuôn mặt đại phu nhân, lập tức lại âm trầm xuống.

Vân Khuynh phiết phiết môi:

“Ta có một cái điều kiện.”

Lông mày Vân vương gia co rút một chút, cường chế giận dữ nói:

“Điều kiện gì???”

Nghĩ hăn là vương gia khác họ duy nhất đế quốc, có tỷ tỷ và nữ nhi làm quý phi, bao nhiêu năm chưa từng chịu qua tức giận, hôm nay một tiểu nha đầu, lại dùng loại giọng điệu này nói với hăn, nếu không phải vì Thù nhi...

Hanh...

Vân vương gia trong mắt hiện lên một tia sát khí, trừng mắt “Nữ nhi” phiến lòng kia.

“Điều kiện của ta là, sau khi ta giá đến Tần gia, cùng Vân gia, không còn liên quan. Từ nay về sau, cả đời không qua lại với nhau!!!”

“Hào, hảo, hảo!!!”

Vân vương gia nói liên tiếp ba chữ hảo, sắc mặt xanh đen không bình thường.

Hắn vốn nên vui vẻ, nhưng nha đầu này coi Vân gia dường như là thứ bẩn thỉu gì đó, hình dạng một điểm cũng không muốn dính đến khiến hắn tức giận.

“Không liên quan đến Vân gia... Hào! Ba ngày sau người giá đến Tần gia, không bao giờ phải về nữa... Mặt khác, người cũng không thể mang đi bất luận cái gì của Vân gia.”

Vân Khuynh hanh hanh:

“Không mang thì không mang, cho là ta thèm chắc??? Hanh!”

Vân gia này, đối xử với y, ngay cả hạ nhân của khách nhân cũng không bằng, sớm ly khai cũng tốt.

Về phần Tần gia, y sẽ thực chất nói cho bọn họ tình huống chân thực, về phần có tìm Vân gia gây phiền phức hay không, đó là chuyện của Tần gia.

Dù sao, y chỉ đáp ứng đại thể Vân Thù đi giá, lại không đáp ứng giúp Vân gia giấu diếm chân tướng.

Về phần chính y, y coi như là một mình đi du sơn ngoạn thủy, gặp phải người hữu duyên liền cùng nhau sinh hoạt, gặp không được, y nghĩ y một người cũng không chết được.

Nghĩ như vậy, sắc mặt Vân Khuynh hòa hoãn lại, lại liếc mắt trừng ba người kia, suýt tay áo xoay người rời đi.

“Người... Dã nha đầu không có nửa điểm giáo dưỡng!!!”

Vân Thù nhìn bóng lưng ngạo nghễ đứng thẳng kia, bắt đầu tức giận.

“Nha đầu kia, không giống một dạng... Chúng ta Vân gia, thế nào sẽ có hài tử như vậy...”

Vân vương gia thấy ‘Nữ nhi’ kia phẩy tay áo bỏ đi không hiểu một điểm lễ giáo, không khỏi có chút đau lòng nhức óc.

Nhưng thật ra đại phu nhân, sắc mặt vui mừng:

“Được rồi được rồi, lão gia người cũng đừng tức giận, Thù nhi không cần giá đến Tần gia, người hẳn là vui vẻ mới đúng. Huống hồ, nha đầu kia, chủ động vứt bỏ quan hệ với Vân gia, Tần gia sau đó nếu lật lại bản án cũ cũng không dính dáng đến chúng ta, người hẳn là vui vẻ mới đúng a.”

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

“Tiểu thư, người sao vậy, vương gia tìm người rồi cuộc có chuyện gì???”

Thấy Vân Khuynh trở về vẻ mặt cơn giận còn sót lại chưa tiêu, Hồng Châu lo lắng hỏi y.

Vân Khuynh nhìn nàng, toàn bộ Vân phủ, cũng chỉ có nàng là thật tâm đối tốt với y...

Vân Khuynh đôi mắt chợt lóe, đột nhiên thân thủ ôm Hồng Châu vào lòng.

Nếu như y có thể thích nữ nhân, có thể cưới vợ, y nhất định sẽ tuyển trạch nàng, nhưng y hết lần này tới lần khác...

Hết lần này tới lần khác, thích nam nhân...

“Hong Châu...”

Hồng Châu thấy Vân Khuynh tâm tình không thích hợp, vội vàng luống cuống tay chân ôm lại y, còn vỗ vỗ lưng y:

“Rốt cuộc làm sao vậy, tiểu thư cứ nói ra, nói ra để Hồng Châu giúp người nghĩ biện pháp a.”

Vân Khuynh dĩ nhiên nghĩ cái mũi của mình chưa xốt, y lẻ loi một mình ở dị thế, từ lúc vừa tới thì khủng hoảng và bất an, đến sau cùng là tiếp thu và đạm nhiên, đều là chính y một người đau khổ cường ngạnh chống đỡ.

Ai có thể biết, tâm của y, kỳ thực là một mảnh đất tuyết hoang vắng.

Nhắm mắt lại, lời của người nọ vang lên bên tai Vân Khuynh:

“Người thật ghê tởm...”

“Ta mắt mù mới đối tốt với người ghê tởm như người như vậy.”

“Thế nào lại khiến một người ghê tởm gì đó như người thích thương ta.”

...

Ở một đời xã hội chung đề xướng người người bình đẳng, đào tâm oạt phế của y lại bị người khác nhục nhã như vậy, tại đây cố đại bảo thủ, y có thể nào tìm được trong tâm mắt y, cái gọi là hạnh phúc!!!

Hơi thở dài một tiếng, Vân Khuynh biết chuyện đại giá không thể gạt được Hồng Châu, liền thực sự mở miệng nói cho nàng:

“Bọn họ, muốn ta đại thế Vân Thù, giá đến Tần gia.”

“Cái gì???”

Hồng Châu kinh hãi kêu một tiếng:

“Bọn họ thế nào có thể đối đãi với tiểu thư người như vậy??? Vậy tiểu thư thì sao, nói như thế nào, người nguyện ý sao???”

Vân Khuynh khẽ sáp cười cười:

“Ta tự nhiên là đáp ứng... Ta lấy cái gì theo chân bọn họ phản kháng...”

Hồng Châu trầm mặc một trận:

“Tiểu thư ở Vân phủ luôn luôn không được đối xử tử tế, nói không chừng tới Tần gia, cô gia sẽ hảo hảo đối đãi tiểu thư... Ly khai cũng tốt, như vậy tiểu thư có thể tìm được người chân chính thương yêu người.”

Ai...

Vân Khuynh không tiếng động dích thở dài một tiếng.

Hồng Châu ngốc, thân thể y như vậy, sao có thể được người đối xử tử tế...

Bất quá, vô luận như thế nào, y có tín ngưỡng của mình, đều sẽ bảo trì một phần kiêu ngạo của mình.

Bởi vì y thủy chung tin tưởng, mình có tư cách được hạnh phúc, trên thế giới bất luận kẻ nào đều có tư cách hạnh phúc.

Cho dù, y thân là nam tử thích nam nhân đồng tính.

Hồng Châu đại khái là thấy Vân Khuynh tâm tình sa sút, miễn cưỡng cười cười:

“Tiểu thư, chúng ta làm giá y cho người đi... Đến lúc đó Hồng Châu muốn tận mắt thấy tiểu thư trở thành tân nương đẹp nhất.”

Xinh đẹp nhất sao???

Vân Khuynh xoa xoa dấu vết trên trán y, dán nhiều năm như vậy, cũng nên cời ra...

Nếu hiện tại y là nữ nhi thân, như vậy y liền dùng khuôn mặt hảo hảo khí Vân vương gia một trận...

Chỉ là, không biết Vân vương gia thấy y so với Vân Thù càng mỹ lệ, y càng có giá trị... Liệu có hối hận không???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tần Nhị Công Tử

Kế hoạch của Vân Khuynh thất bại.

Tối ngày thứ ba, Tần gia đến đón người, bọn họ liền đem khăn voan che mặt Vân Khuynh, nhét vào kiệu hoa nâng đi.

Vân vương gia căn bản không có cơ hội thấy mặt Vân Khuynh.

Chỉ có Hồng Châu một người thấy, tuy rằng nàng sợ hãi than Vân Khuynh mỹ lệ, nhưng nàng dĩ nhiên cũng không có chú ý tới, vết sẹo trên trán Vân Khuynh đã không có...

Biểu hiện của Hồng Châu khiến Vân Khuynh rất phiền muộn.

Y thẳng thắn hối hận, sớm biết rằng vẫn dán làm vết sẹo giả.

Dù sao dung mạo y như vậy, bất luận sinh trên người nam nhân hay là nữ nhân, vô luận ở nơi nào cũng không dễ sinh tồn.

Đảm đương khuôn mặt như vậy, Vân Khuynh hiện tại, căn bản không bảo hộ được mình.

Bất quá, Vân gia không thêm để ý đến y tới cực điểm thì thôi, Tần gia lại cũng chỉ là đem kiệu hoa nâng đến một khách sạn, tại một gian khách phòng phổ thông qua loa bãi đường.

Vân Khuynh xem ra, không phải Tần gia không muốn thú, mà là Tần gia thực sự nghèo đến điên rồi.

May là không phải Vân Thù giá đi, nếu là Vân Thù, sợ là đã sớm nháo lên.

Cũng không biết ‘Phu quân’ của y đang bận cái gì, vẫn không thấy được bóng người, cũng không ai đến nháo hỉ phòng, Vân Khuynh buồn chán ngồi ở trên hỉ sàng đung đưa hai chân chờ ra.

Trong đầu suy nghĩ rất nhiều loạn thất bát tao, qua thật lâu, Vân Khuynh mới ý thức được y đang làm gì...

Y dĩ nhiên đang đợi ‘Phu quân’ y đến vén khăn voan???

Y đây là làm sao vậy, dĩ nhiên đang chờ mong gặp phải một người có thể cho y hạnh phúc???

Dĩ nhiên giống như một nữ nhân, ở chỗ này ngây ngốc chờ một người nam nhân khác đến vén khăn voan???

...

Kỳ thực, nếu cho Vân Khuynh tuyển trạch, Vân Khuynh tình nguyện làm một nữ tử.

Như vậy, y cũng sẽ không bởi vì ái thượng một người nam tử, mà bị người mắng là ghê tởm...

Ai, Vân Khuynh thở dài một tiếng

Y không nên xa vời cầu trên thế giới này, có người ngoại tộc bao dung.

Đang nghĩ ngợi, cửa hỉ phòng ‘Chi nha’ một tiếng mở.

Vân Khuynh ngay tức khắc dừng lay động chân, từ dưới mép hỉ khăn nỗ lực nhìn ra phía ngoài, y thấy một đôi giày bó hắc sắc ổn trọng hướng về phía y.

Vân Khuynh phiết phiết môi, chân người này thật lớn...

Sau đó Vân Khuynh tự nhiên nghĩ đến, nam nhân trước mắt này, đã từng đem Vân Thù dọa hôn mê bất tỉnh...

Còn có Hồng Châu hình dung, từng khiến y tưởng tượng ra một đầu gấu...

Mồ hôi lạnh.

Y y y, y hẳn là sẽ không bị dọa ngất chứ???

Lúc Vân Khuynh còn đang quẩn quýt vấn đề này, đối phương đã đem hi khăn vén lên.

Bởi vì đối phương vén quá mức đột nhiên, vậy nên có chút kinh hách đến Vân Khuynh đang thất thần.

Vân Khuynh bỗng nhiên nâng đầu —

Nam nhân này thật có vị đạo.

Đây là đệ nhất cảm giác của Vân Khuynh.

Nam nhân trước mắt thân thể đích xác cao to hơn thường nhân, nhưng càng hiện ra hảnh cao lớn và tiêu sái.

Cũng không có vẻ mặt đầy râu quai nón như Hồng Châu nói, mà là hé ra khuôn mặt sạch gọn anh tuấn, đường cong trên mặt phân minh, giống như đá cẩm thạch được gọt giũa hoàn mỹ vậy.

Con mắt sâu thẳm của hắn đen đậm, lúc này bên trong lóe ra kinh diễm và dục hỏa.

Ngạch, chờ một chút, dục hỏa???

Sẽ không thật khi y là tân nương của khi hấn, hoặc là vật sở hữu chứ???

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh hung hăng trừng mắt nam nhân.

“Nhìn cái gì vậy, không thấy qua mỹ nam a.”

Con bà nó, y rốt cục có thể không cần tự xưng nữ, làm “Tiểu thư” nhiều năm như vậy, quả thực sắp muốn mạng của y.

Nam nhân tựa hồ không có nghe đến y tự xưng, bất quá nam nhân cũng quay về thần, hướng Vân Khuynh mỉm cười, cười rất ôn nhu:

“Nương tử, đích xác mỹ lệ như trong lời đồn.”

Nam nhân ca ngợi xong, vô cùng thân thiết nâng cằm Vân Khuynh:

“May là ta tới, bỏ lỡ mỹ nhân người như vậy, ta sau đó sẽ hối hận cỡ nào đây!”

Nói xong trong lúc ánh mắt Vân Khuynh ngạc nhiên, hướng đến môi anh đào non mềm kia của y hôn xuống.

“Chờ một chút — ”

Bỗng nhiên phản ứng lại hấn muốn làm gì, Vân Khuynh lập tức bắt đầu giãy dụa, đáng tiếc, đã chậm.

Môi của nam nhân đã không cho cự tuyệt rơi xuống phía trên của y.

Đồng thời tại lúc y phân tâm giãy dụa, cũng đã nhanh nhẹn cạy mở môi của y, đầu lưỡi dài thẳng chạy vào hấp thu nước bọt đầm mỹ trong miệng y, bức bách lưỡi y cùng múa.

Nga, thiên, nam nhân bá đạo này, cũng không nghe y nói rõ ràng.

Vân Khuynh có chút mơ hồ nghĩ.

Y không chỉ không phải là tân nương của y, còn là một người nam nhân hàng thật giá thật.

Nam nhân đích xác bá đạo, căn bản không cho phép Vân Khuynh giãy dụa, sửa lại một chút, bàn tay rộng lớn, đem hai cổ tay Vân Khuynh cầm tham trong tay hắn, bừa bãi hôn.

Vân Khuynh chỉ có thể bị hắn bán ôm vào trong ngực, bất lực thừa thụ hắn hôn.

“Ô...”

Vân Khuynh rên rỉ một tiếng, dưới đáy lòng oán hận nam nhân hôn kỹ cao siêu, không được một hồi, lý trí của y liền tràn ngập nguy cơ, tình mê mỵ lệ mê ly thành một mảnh.

Rất lâu, rất lâu, thẳng đến lúc miệng Vân Khuynh đau nhức, đầu lưỡi cứng ngắc, chất lỏng ngân sắc trượt xuống từ nơi thần biệc bọn họ tương thiếp, uốn lượn thành độ cung ái muội không gì sánh được, nam nhân mới buông Vân Khuynh ra.

Lúc đó, Vân Khuynh đã toàn thân vô lực, chỉ có thể yếu đuối ở trong lòng hắn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nói Rõ Tình Huống

Vân Khuynh yếu đuối trong lòng nam nhân giương mắt, không nghĩ qua là thấy trong con người ngăm đen thâm thúy của nam nhân, tràn đầy dục vọng nóng cháy.

Vân Khuynh kinh hãi, thở hốc vì kinh ngạc, lập tức cường dùng khí lực đẩy ngực nam nhân ra:

“Chờ một chút, Tần nhị công tử.”

Nam nhân tựa hồ không hài lòng với xưng hô này, nhú nhú đầu mày nói:

“Gọi tướng công, hoặc là Vô Song.”

Nói, hắn nâng tay quyến rũ ra ngân sắc chất lỏng lan tràn trên cằm Vân Khuynh, tình sắc không gì sánh được liếm đầu ngón tay mình.

Tình dục cuồng này!!!

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng, lại nuốt nuốt nước bọt, mạnh mẽ tự trấn định nói:

“Tần nhị công tử, người hãy nghe ta nói...”

“Tướng công, hoặc là Vô Song!”

Con người đen của Nam nhân tối sầm, giọng điệu cũng trầm xuống.

Gặp quỷ, Vân Khuynh chửi bới một tiếng.

Y dĩ nhiên có chút sợ, nghĩ cái cổ phát lạnh.

“Được rồi, Vô Song.”

“Ân.”

Nam nhân thoả mãn gật đầu, trên khuôn mặt anh tuấn xuất hiện nhất mạt mỉm cười:

“Nương tử muốn nói gì?”

Nương tử...

Mặt Vân Khuynh đen lại, trên trán xuất hiện hai đường hắc tuyến.

“Ta không phải nương tử của ngươi.”

Vừa mới dứt lời, Vân Khuynh liền nghĩ ôn độ bên trong hỉ phòng, trong nháy mắt giảm xuống không chỉ mười độ.

Ngay lúc Vân Khuynh cho rằng nam nhân sẽ tức giận, nam nhân lại nhíu mày nói:

“Nga??? Nói như thế nào???”

Vân Khuynh lặng lẽ rời khỏi nam nhân ôm ấp một ít, đây có thể là bởi vì y nói rõ y không phải nương tử của nam nhân, nam nhân cũng không ngăn cản.

“Ta là Vân gia tứ tiểu thư... Phi phi, là tứ thiếu gia!!!

Có hôn ước với ngươi, là tam tỷ Vân Thù của ta, bọn họ không muốn gả bảo bối nữ nhi cho ngươi. Mượn ta là nữ... Nhi tử không được sủng đến vàng thau lẫn lộn.”

“Ngươi là một nam nhân???”

Tần Vô Song lấy tay vuốt cằm, trên dưới đánh giá Vân Khuynh, trong giọng nói tràn đầy hoài nghi.

“Đương nhiên, không thể giả được.”

Vân Khuynh tức giận đến nghiến răng.

Y không phải là lùn hơn hẳn một chút, nhìn qua tinh tế hơn hẳn một chút, da cũng tựa hồ trắng hơn hẳn một chút, cũng tựa hồ giả trang nữ nhi thân nhiều hơn hẳn vài năm...

Nhưng, không thể bởi vậy mà nói y không phải nam nhân a.

Nói y không phải nam nhân, đó là vũ nhục y!!!

Không đúng, người này, có hay không nghe y nói trúng trọng điểm a.

“Người có hiểu ta nói cái gì không???”

Nén lại tính tình, Vân Khuynh hỏi Tần Vô Song.

Tần Vô Song gật đầu.

“Ta hiểu được, người không phải là đối tượng chỉ phúc vi hôn với ta.”

Vân Khuynh lập tức tươi cười rạng rỡ:

“Đúng, cho nên ta cũng không phải nương tử của người, nương tử của người là Vân phủ tam tiểu thư, người hiện tại đi thú nàng còn kịp, qua vài ngày phỏng chừng nàng sẽ thành thái tử phi.”

Vân Khuynh đang nói, Tần Vô Song lại nhân lúc y không chuẩn bị, kéo y vào trong lòng, vén lên một lọn tóc đặt ở chóp mũi người người:

“Ta thú nàng làm gì, có thành thái tử phi hay không là chuyện của nàng.”

Vân Khuynh có chút lơ mờ...

Y nâng nâng, hơi nhúu mày, chớp chớp mắt to xinh đẹp thủy nhuận nhìn về phía Tần Vô Song:

“Người có ý gì...”

Còn chưa nói xong, Vân Khuynh lại bị Tần Vô Song nóng bỏng hôn trụ.

Trước khi bị hôn, Vân Khuynh còn mơ hồ nghe thấy Tần Vô Song nói thầm:

“Chết tiệt, là người dụ hoặc ta...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Nam Nhân Như Vậy

Y dụ hoặc hấn???

Chuyện khi nào???

Thế nào có thể???

Vân Khuynh đại não có chút thiếu dưỡng khí, trong lòng buồn bực không ngớt.

Nam nhân chết tiết lại tùy tiện Tần Vô Song kia, hấn có nghe rõ hay không, nghe rõ y là nam nhân!!!

Là nam nhân hấn còn hôn???

Cổ nhân không phải đều là rất hàm súc sao, vì sao y lại gặp phải một người hào phóng như thế???

Vừa rồi Tần Vô Song không biết y không phải nương tử của hấn, không biết y là nam tử loạn hôn y còn chưa tính.

Nhưng hiện tại, hấn rõ ràng đã biết, dĩ nhiên còn hôn???

Bất quá, Tần Vô Song thích hôn là chuyện của Tần Vô Song, Vân Khuynh y cũng không cần thỏa hiệp.

Vân Khuynh kịch liệt giãy dụa, dùng hết tất cả lực lượng.

Tần Vô Song nhú nhú mày, hơi buông ra một ít lực đạo, đầu lưỡi cũng từ trong miệng Vân Khuynh lui ra, vừa ở trên môi Vân Khuynh, liếm cắn

chu vi, miêu tả hình môi duyên dáng của y, vừa hỏi:

“Lại làm sao vậy???”

Vân Khuynh giãy dựa toàn thân là mồ hôi, sắc mặt phiếm hồng, có chút mệt:

“Ta không phải nương tử của người, người không thể như thế đối ta, người hẳn là đi tìm Vân Thù.”

Lúc nói những lời này, Vân Khuynh nghiêng mặt, lấy tay che miệng lại, rất sợ Tần Vô Song nhân lúc y không chú ý lại cắn lên.

Bạc thần của Tần Vô Song nguyên bản đặt trên môi Vân Khuynh, bởi vì Vân Khuynh giãy dựa mà sượt qua gò má Vân Khuynh, gò má Vân Khuynh truyền qua một trận ướt át tê dại, khiến y một trận mặt đỏ tới mang tai.

“Bái đường với ta chính là người đúng không???”

Tần Vô Song buông tay cầm tham thắt lưng và cổ tay Vân Khuynh, thân thể ngửa ra nằm trên giường.

Hai tay giao nhau đặt ở sau đầu, nhìn như mạn bất kinh tâm, dùng cặp mắt ngăm đen thâm thúy lại sâu trầm nóng cháy không gì sánh được kia, chăm chú tập trung vào Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị Tần Vô Song nhìn rất không tự nhiên, bởi vì ánh mắt Tần Vô Song lửa nóng mà ái muội, thật giống như Vân Khuynh cởi hết y phục đứng ở trước mặt hắn...

Gặp quý, Vân Khuynh dưới đáy lòng khinh bỉ chính mình liên tưởng phong phú.

Y phục hiện tại của y, rõ ràng là chỉnh tề vạn phần.

“Là ta và người bán đường, nhưng ta, không phải vị hôn thê chỉ phúc vi hôn của người.”

Tần Vô Song quyến rũ bạc thần, cười đến không hiểu tà tứ:

“Ta không biết vị hôn thê của ta là ai, ta chỉ biết là ta cưới người...”

Bảo bối, người sẽ không là muốn đem tướng công của người đẩy cho người khác chứ???”

Bảo bảo... Bảo bối???

“Ai là bảo bối của người!”

Vân Khuynh tức giận phi thường.

Tần Vô Song này thật ngang ngược, động một chút liền chiếm y tiện nghi, nếu không vừa ôm vừa hôn y, thì chính là kêu loạn nương tử bảo bối.

“Ha ha ha...”

Thấy Vân Khuynh hình dạng bị hấn khí có chút tặc mao, Tần Vô Song rất không nể tình cất tiếng cười to.

Vân Khuynh lại sát răng, cũng có chút vô lực.

Tần Vô Song người này quá vô lại, quả thực chính là khắc tinh của y.

“Mặc kệ thế nào, Tần Vô Song, người nói rõ ràng người rốt cuộc là có ý gì.”

Vân Khuynh thu hồi tình tự, trịnh trọng hỏi hấn.

“Ân, ý của ta là, ta cưới người, người liền là thê tử của ta, về phần nguyên lai cái gì vị hôn thê kia, cùng ta không có bất luận cái gì quan hệ.

Bảo bối, người có hay không nghĩ tới, chính là ta và nàng vốn sẽ không có duyên phận, mà người mới là người đã định trước trong mệnh của ta???”

Vân Khuynh giật mình, đối với một cổ nhân có ý nghĩ như vậy vô cùng kinh ngạc.

“Nhưng, ta là một người nam nhân, không thể làm thê tử của người a.”

Vân Khuynh còn đang thuyết phục Tần Vô Song buông tha y, theo đuổi Vân Thù.

Dù sao Vân Thù ngoại trừ điêu ngoa tùy hứng một chút ra, người lớn lên đẹp, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, thú nàng rất có lời, chỉ ít so với thú một nam nhân có lời hơn.

Tần Vô Song thu hồi dáng tươi cười, mâu quang hắc sắc nóng cháy ôn nhu như trước, chỉ là có chút bất đắc dĩ.

“Mặc kệ người là nam hay nữ, chỉ cần người cùng ta báai đường thành thân, người liền là người của ta, liền là thê tử của ta.”

Nói như vậy, nói như vậy...

Ánh mắt Vân Khuynh mơ hồ có chút ảm đạm.

Nếu như, năm xưa người nọ có thể nói ra như vậy, y sẽ có bao nhiêu hạnh phúc???

Không thể phủ nhận, Tần Vô Song lúc này nói đã đả động đến y.

Khiến y sản sinh một loại xung động muốn cùng Tần Vô Song cùng nhau thử xem hạnh phúc.

Tần Vô Song không quan tâm y là một người nam nhân, Tần Vô Song nguyện ý không hề cố kỵ thừa nhận y là người của hắn...

Biết đâu, Tần Vô Song như vậy, người như vậy, rất khó gặp lại.

Đề nén xuống tình tự cuộn trào mãnh liệt trong lòng, Vân Khuynh nhắm mắt, lại mở.

Y chăm chú tỉ mỉ nhìn Tần Vô Song, nhìn khuôn mặt anh tuấn dị thường lại tiêu sái phi thường kia, chậm rãi vung lên nhất mạt tiểu ý:

“Tốt, Tần Vô Song, người đã nhận định ta, ta liền muốn nói rõ ràng cho người.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Vấn Đề Nguyên Tắc

“Tốt, Tần Vô Song, người đã nhận định ta, ta liền muốn nói rõ ràng cho người.”

Tần Vô Song nga một tiếng liền từ trên giường ngồi dậy, hình dạng rất cảm thấy hứng thú nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh hướng hân vờn một ngón tay trắng nõn, lắc lư trước mắt hân:

“Đệ nhất, ta đã cùng Vân gia thoát ly quan hệ, người không nên trông cậy đi qua ta, từ Vân gia thu được bất luận cái gì chỗ tốt.”

Tần Vô Song trên mặt lướt qua một tia xem thường, trực tiếp hỏi:

“Đệ nhị đi.”

Tốt, không ham phú quý, không dự định lợi dụng y.

Vân Khuynh thoả mãn gật đầu, lại duỗi ra một ngón tay:

“Đệ nhị, ta là một người dễ đem toàn bộ chuyện tình đều coi là thật, nếu như người không phải là nghiêm túc hoặc đem ta trở thành một hồi trò chơi, người nhanh chóng bỏ đi ý niệm trên chộc ta trong đầu...”

Tần Vô Song không vui, nhả lại lông mày anh tuấn:

“Ta đã nói, người là thê tử của ta, Tần gia bình sĩ chúng ta, suốt đời chỉ có thể có một thê tử, tuyệt không nhị tâm.”

Tần Vô Song biểu tình, giống như là Vân Khuynh nói, làm bản nhân phẩm của hắn.

Vân Khuynh lại giật mình.

Nói thật ra, Tần Vô Song nói, thực sự khiến Vân Khuynh vô cùng kinh ngạc, cũng rất là cảm động.

Bởi vì Tần Vô Song là đang gián tiếp nói cho y, cho dù y là một người nam tử, chỉ cần là người Tần Vô Song hắn nhận định, Tần Vô Song sẽ suốt một đời, nhận thức chuẩn y.

Vả lại, sẽ không rời không vứt bỏ???

Nhãn thần Vân Khuynh phức tạp nhìn Tần Vô Song, trong lòng nghĩ.

Tần gia binh sĩ???

Ha hả, tốt.

Tần Vô Song, ta đối với ngươi, đối với lời ngươi nói, đã có chút tâm động.

Mong muốn, ngươi đừng khiến ta thất vọng.

“Còn có không???”

Thấy Vân Khuynh có chút xuất thần, Tần Vô Song mở miệng nhắc nhở.

Tần Vô Song hình dạng rất nhẹ nhàng, giống đối với cái gì cũng không thèm để ý, bất luận Vân Khuynh đưa ra điều kiện gì, hắn đều đáp ứng, hoặc là giải quyết.

Vân Khuynh nhìn hắn một cái.

Nếu như hai cái trước không thành vấn đề, vậy điều kiện thứ ba, vấn đề cũng nhất định không lớn:

“Đệ tam, sau đó, ta không muốn giả nữ tử, ta muốn quay về mặc nam trang.”

“Nga... Như vậy a.”

Ngoài dự liệu của Vân Khuynh, lần này Tần Vô Song không có lập tức đáp ứng, mà là dùng cặp con ngươi tối tăm mà thâm thúy lửa nóng kia đánh giá y, trên khuôn mặt anh tuần phi phạm, từ từ hiện ra nụ cười mang theo vài phần tà ác:

“Mặc nam trang, có thể a, người vốn là nam nhi thân, ta sao lại phản đối...”

Bất quá, người xác định, người có dũng khí ăn mặc nam trang, cùng ta trước mặt công chúng dùng phu thê tương xứng, thậm chí là, làm một ít cử động thân mật.”

Cái này, khuôn mặt Vân Khuynh vừa khôi phục trắng nõn, lập tức lại đỏ, thuận tiện đầu đầy hắc tuyến.

Nam nhân này, trong đầu óc đều là cái gì???

Bất quá, cũng là Tần Vô Song đáp ứng những yêu cầu này của y, cho dù hẳn từng bị tru di cửu tộc, Vân Khuynh cũng nguyện ý cùng hẳn ném thử một chút tư vị cùng nhau hạnh phúc.

Xấu nhất chẳng qua là xuống địa ngục, cảm tình nam tử cùng nam tử, vốn chính là khỏe mạnh sinh trưởng tại địa phương âm u, kiên cường mà xinh đẹp nở ra đóa hoa cấm kỵ.

Địa ngục???

Biết đâu, sẽ chỉ làm nụ hoa lan tràn trong âm u kia, nở càng thêm xán lạn.

“Còn có đệ tứ không.”

Tần Vô Song hỏi Vân Khuynh, biểu tình còn tương đối nghiêm túc.

Vân Khuynh bình tĩnh đánh giá hẳn.

Có những người, ở lại trong trí nhớ đối với mình là một loại dẫn vật, nên quên thì quên, dù sao cũng nên nhìn về phía trước.

Vân Khuynh chậm rãi vung lên thần, sung sướng nghĩ.

Tần Vô Song, tuy rằng ta hiện tại không thể đem trái tim cho người.

Thế nhưng, ta nhất định sẽ nỗ lực lớn nhất, quên đi người trước kia.

Cũng, nỗ lực khiến người ái thượng ta, ta ái thượng người.

Vân Khuynh trong lòng tuyên thệ như vậy.

Nét mặt, lại cười càng phát ra ôn nhu, ít đi sắc bén vừa rồi, ôn hòa nói với Tần Vô Song:

“Tạm thời còn chưa nghĩ tới đệ tứ, chờ ta nghĩ tới, lại nói cho người.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gọi Người Khuynh Nhi

“Hảo ”

Thấy Vân Khuynh không có yêu cầu, Tần Vô Song trong nháy mắt từ trên giường trở mình lên.

Đứng nghiêm trước mặt Vân Khuynh, vẻ mặt cười xấu xa:

“Nếu nương tử không có điều kiện nữa, như vậy —

Xuân tiêu nhất khắc thiên kim, ngày hôm nay là ngày đại hỉ của chúng ta, chúng ta cũng không nên lãng phí thêm đêm xuân của chúng ta nữa.”

Vân Khuynh nào đại một trận co quắp, nam nhân này...

Bất quá:

“Không nên gọi nương tử.”

Nương tử, nương tử, Vân Khuynh nghe, chung quy nghĩ hảo lạnh.

Y đường đường nhất giới dâng trào nam nhi thân, lại bị người gọi là nương tử, còn có thể thống gì nữa???

Chưa nói đến Vân Khuynh đến từ thế kỷ hai mươi mốt, cho dù là nam tử sinh trưởng ở địa phương cổ đại, chỉ sợ cũng chịu không nổi xưng hô buồn nôn như thế.

Tần Vô Song quả không được nhiều như vậy.

Hắn lại duỗi thân thủ ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, đem Vân Khuynh kéo vào trong lòng hắn...

Vân Khuynh phải thừa nhận một chuyện thực, đó chính là, rất không có thiên lý, y nhỏ bé hơn Tần Vô Song không chỉ một nửa...

Bất quá, Tần Vô Song tựa hồ rất thích thắt lưng y, luôn luôn thích từ thắt lưng y bắt đầu kéo về phía hắn, hoặc là cấm tham mình trong lòng hắn.

“Đương nhiên, thắt lưng của bảo bối, tinh tế mềm mại, vừa đủ ôm chặt, so với nữ tử càng có phong tình, càng động nhân vài phần, vì phu tự nhiên là yêu thích không buông tay.”

Nguyên lai trong bất tri bất giác, Vân Khuynh dĩ nhiên đem suy nghĩ của y nói ra.

Mà Tần Vô Song trả lời, càng làm cho y có chút xấu hổ vô cùng.

Y nổi nóng chỉ dư không khỏi đoán rằng, Tần Vô Song người này, phỏng chừng chính là một tay già đời bụi hoa, há mồm ngậm miệng đều là đồ ngon đồ ngọt.

Trong lúc Vân Khuynh sửng sờ, tay kia của Tần Vô Song, không thành thật từ cổ áo Vân Khuynh linh hoạt chui vào trong quần áo, cũng vùi đầu vào trong cổ Vân Khuynh hôn môi liếm cắn.

Mà hai gò má Vân Khuynh trắng noãn như ngọc, đã sớm hồng đến rồi tím rồi mù.

Thân thủ cầm lấy bàn tay Tần Vô Song làm việc xấu bên trong quần áo của y, đẩy đẩy hắn:

“Chờ một chút.”

“Lại làm sao vậy???”

Tần Vô Song ngữ điệu có chút cao, có vẻ phi thường bất mãn.

Trong cặp mắt kia bị dục vọng che phủ thành đỏ đậm, tràn đầy không vui.

Vân Khuynh có điểm chột dạ, cũng khó trách Tần Vô Song như vậy, dù sao bị y cắt đứt rất nhiều lần...

Hắn.

“Nói mau.”

Tuy rằng tâm tình bị Vân Khuynh lấn qua lấn lại có chút phiền muộn, nhưng Tần Vô Song vẫn như cũ có kiên cường ý chí và cứng cỏi kiên trì, tới nghe Vân Khuynh nói lời vô ích trong mắt hắn.

Bởi vì hắn không muốn Vân Khuynh chán ghét hắn.

“Có một số việc, người phải biết...”

Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói sau, trên khuôn mặt anh tuấn do dục vọng mà thiêu hồng, hiện lên một tia nghi vấn:

“Chẳng lẽ, bảo bối còn có cái gì không nói cho ta biết??? Phải biết đến... Tỷ như???”

Vân Khuynh hắc tuyến:

“Tên của ta là Vân Khuynh, người có thể gọi tên của ta, không nên kêu nương tử hoặc là bảo bối.”

Tần Vô Song nỉ non nói:

“Vân Khuynh? Khuynh nhi, Khuynh nhi, vậy gọi người Khuynh nhi thế nào???”

Vân Khuynh gật đầu, thân thủ sờ lên vạt áo của mình.

Ôn hòa nhìn chăm chú vào Tần Vô Song, Vân Khuynh hơi dùng lực liền đem vạt áo rút đi.

Giá y đại hồng sắc trên người y mất đi ràng buộc, liền chậm rãi trượt xuống phía dưới, lộ ra mảng lớn mỹ cảnh.

Tần Vô Song hô hấp cứng lại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tâm Tư Mỗi Người

Tần Vô Song hô hấp cứng lại.

Mỹ cảnh khó có thể tưởng tượng trước mắt kia, mê hoặc con mắt hần.

Phải biết rằng, Tần Vô Song tại nhất khắc đẩy ra khăn voan của Vân Khuynh, khi hần thấy Vân Khuynh không giống tân nương tử bình thường ngượng ngùng, trong nháy mắt dừng cảm ngắc đầu nhìn hần, Tần Vô Song liền bị chấn động thật sâu.

Nhiều năm như vậy, mỹ nhân thế nào Tần Vô Song chưa thấy qua???

Thế nhưng khuôn mặt tuyệt mỹ trước mắt dưới giá y hỏa hồng sắc làm nổi bật, có vẻ càng thêm trắng nõn, tiếp tục thật sâu đập mạnh đến linh hồn của Tần Vô Song. Khiến tâm hần trong nháy mắt rơi vào tay giặc, không nơi để chạy.

Mày tinh tế vi loan sắc trạch thanh đậm, mũi khéo léo lả lướt thẳng cao khả ái, môi cong ưu mỹ sáng bóng non mềm, hai gò má trong bạch lộ hồng nhẹ nhiễm son sắc...

Thấy thế nào cũng là một mỹ nhân trong sáng như ngọc, thấy thế nào cũng khiến người ta luyến tiếc dời đi ánh mắt.

Thế nhưng, tối hấp dẫn nhân, lại là ánh mắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ kia.

Ánh mắt kia, to mà sáng sủa, con ngươi đen kịt như mực của trẻ con, có vẻ thâm thúy không gì sánh được, giống như có thể đem linh hồn người ta hút vào.

Nhưng mà, cái loại thâm thúy này, không những không khiến người ta cảm thấy thâm trầm, trái lại nghĩ rất thuần túy, càng lộ vẻ ánh mắt hắc bạch phân minh, càng có thể rõ ràng chiếu ra bất luận cái gì ảnh ngược, sạch sẽ khiến người ta mê luyến... Hoặc là tàn phá???

Đây rốt cuộc là tình yêu mỹ hoặc nhân, hay là tiên thánh khiết sạch sẽ???

Trong nháy mắt thấy rõ Vân Khuynh, Tần Vô Song mê muội.

Bởi vì dung mạo Vân Khuynh tuy rằng rất đẹp, nhưng Tần Vô Song tuyệt đối gặp qua người tuấn mỹ xinh đẹp như y.

Rõ ràng gặp qua nhiều như vậy, nhưng hết lần này tới lần khác một Vân Khuynh có thể khiến Tần Vô Song thất sắc đến thế, khó có thể hô hấp, khó có thể dời đi đường nhìn như vậy.

Cảm giác cường liệt như vậy, đã định trước là trong nháy mắt Tần Vô Song thấy rõ Vân Khuynh, đi xuống quyết tâm:

Người trước mắt, nhất định phải thuộc về Tần Vô Song hẳn, hơn nữa chỉ mình hẳn.

Cho dù Vân Khuynh nói y là nam tử, cho dù Vân Khuynh nói y vốn không phải người hẳn muốn kết hôn... Cũng không sao... Tần Vô Song không quan tâm, trên thế gian này, ngoại trừ tổ tông nhà mình ra, vô luận là cái gì luân lý cương thường, hay là cái gì quân quân thần thần, đều là rắm chó không kêu.

Bất quá, Tần Vô Song rất may mắn Vân Khuynh cùng hẳn bái đường.

Bằng không, gia quy Tần gia chỉ có thể thú một người thê tử kia, nhất định khiến hẳn đánh mất Vân Khuynh.

Tần Vô Song vốn là bị dục vọng dẫn dắt khó có thể chịu được, phi thường muốn Vân Khuynh, lúc nhìn theo giá y của Vân Khuynh trượt xuống mà lộ ra bờ vai trắng nõn mượt mà, đôi mắt hấn mạnh mẽ co rụt lại. Bất quá, hấn lập tức nghiêng mặt, đi về phía trước một bước.

Thân thủ đem Vân Khuynh nửa ôm nhập vào trong lòng, lục lọi lấy tay đè lại y bào của Vân Khuynh, ngăn cản giá y trượt xuống.

Ngón tay thô ráp của hấn, không thể tránh khỏi tiếp xúc tới bờ vai Vân Khuynh, ôn độ kia dĩ nhiên nóng rực giống như là muốn làm bỏng Vân Khuynh:

“Người, không phải nói có chuyện ta phải biết muốn nói cho ta sao???”

Tần Vô Song chuyển động yết hầu một chút, thanh âm khàn khàn lợi hại, con mắt đỏ đậm, trên mặt cũng là một mảnh đỏ đậm.

Vân Khuynh bình tĩnh nhìn chăm chú vào hấn, cười khẽ một tiếng.

Nam nhân này, cho dù dưới tình huống lúc này, cũng có thể thanh tĩnh cố kỵ y cảm thụ như vậy.

Phần tâm này, rất tốt.

Nói vậy, hấn là thực sự quyết định đem Vân Khuynh để ở trong lòng, cho nên mới lưu ý mỗi một câu nói của Vân Khuynh.

Tần Vô Song như vậy, tuy rằng hiện tại Vân Khuynh còn không có ái thượng hấn, nhưng hảo cảm đối với hấn đã không ngừng kéo lên.

Cái gì bị tru di cửu tộc, cái gì chiếm núi vi vương, liên quan đến Vân Khuynh chuyện gì???

Vân Khuynh chỉ biết là, nam nhân trước mắt này, thực sự đáng giá để y thử nghiệm.

Vân Khuynh thân thủ chủ động vòng trụ thắt lưng Tần Vô Song:

“Người phải biết đến, chính là thân thể của ta.”

Vân Khuynh vừa nói xong, Tần Vô Song cho rằng Vân Khuynh là đang cùng hăn ve vãn, đúng là ngây người một chút.

Vân Khuynh thấy Tần Vô Song hình dạng ngốc lẳng liền câu câu thần.

Phượng mâu hơi nheo lại, chẳng lẽ, Tần Vô Song cho rằng y là một tiểu cừu xấu hổ???

Đáng tiếc, đến từ thế kỷ hai mươi mốt, y xem qua vô số sách đam mỹ, cùng phim ảnh đam mỹ, bản thân lại là GAY, thế nào lại là tiểu bạch dương chân chính hồn nhiên???

Mặc dù không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng lý luận kinh nghiệm, thế nhưng tương đương phong phú...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thân Thể Đặc Thù

“Người...” Tần Vô Song mở miệng muốn nói.

Vân Khuynh vươn ra ngón tay trắng nõn điểm trụ môi hắn:

“Hừ — Vô Song, người buông tay, cơ thể của ta, cùng thường nhân, là không đồng dạng như vậy.”

Tần Vô Song ngây thơ buông tay, giá y hỏa hồng trượt xuống mặt đất, Vân Khuynh trong giá y, chỉ mặc một bạch sắc áo đơn bán trong suốt.

Thân thể yếu diệu mảnh khảnh khiến Tần Vô Song không dám nhìn thẳng:

Vân Khuynh lại ôn hòa cười cười:

“Vô Song, có từng nghe qua song tính nhân???”

Tần Vô Song ngơ ngác lắc đầu.

Không biết vì sao, Vân Khuynh đột nhiên có chút hơi thấp thỏm và vô thức.

Tần Vô Song có thể hay không cho rằng thân thể y như vậy, là quái vật???

Có thể hay không nghĩ y rất quái dị...

Ngạch...

Vân Khuynh giật mình, có vẻ như quá để ý cái nhìn của Tần Vô Song???

Điều này sao có thể, dù sao, y vừa mới nhận thức Tần Vô Song, y thế nào có thể lưu ý Tần Vô Song như vậy???

Vừa nghĩ như vậy, sắc mặt Vân Khuynh hơi trầm xuống, tâm cũng lặng xuống. Mở miệng giải thích nói:

“Song tính nhân là người vừa có nam tính đặc thù vừa có nữ tính đặc thù, thân thể... Rất kỳ quái...”

Vân Khuynh càng nói thanh âm càng thấp, trong lúc Tần Vô Song hiểu rõ mục trường khẩu ngữ, cuối cùng tan đi.

Tần Vô Song hình dạng khó có thể tin, khiến Vân Khuynh hơi cau lại mi đầu, tâm cũng có chút lên men.

Y cho rằng, Tần Vô Song, là bất đồng.

Vân Khuynh thở dài một tiếng, sau đó thần tình lạnh lẽo, liền khom lưng chuẩn bị nhặt lên hỏa hồng giá y kia.

Quả nhiên, thế giới này không có mấy ai, nguyện ý tiếp thu dị loại như y vậy.

Kiếp trước y là một nam nhân, nam nhân không ai có thể tiếp thu, kiếp này không ai có thể tiếp thu một người nam nhân, mà y cũng không là một người nam nhân thuần túy, mà là...

Bất nam bất nữ...

Từ này, khiến tâm Vân Khuynh đau đớn một chút, nhưng y, lại đích xác có thân thể như vậy.

Mà ngay cả chính y cũng đáng ghét, đều không tiếp thụ được thân thể này, còn muốn ai quan tâm đến nó nữa???

Tuy rằng dưới đáy lòng Vân Khuynh không ngừng thoải mái chính mình, nhưng tình tự của y vẫn là trầm thấp xuống.

Nhưng mà...

Khi tay Vân Khuynh, vừa chạm đến hỏa hồng sắc giá y mềm mại, đã bị người từ bên hông ôm lấy.

Vân Khuynh bởi vì thất thần, bị cử động đột nhiên như vậy lại càng hoảng sợ.

Kinh hô một tiếng, liền ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song lúc này đâu còn có mê man và khó có thể tin như vừa rồi, bạc thần hấn quyến rũ ra nhất mặt góc độ tà ác hoặc nhân, trong ánh mắt không còn che giấu thêm dục vọng cùng say mê, sắc thái khắp nơi tràn đầy ái muội, hoàn toàn là nhất phó hình dạng tà mị khiến kẻ khác tâm động.

“Người...”

Vân Khuynh khiếp sợ đích mở miệng.

“Khuynh nhi, ta đâu có cho người mặc vào y phục người đã cởi???”

“Thế nhưng người...” Không phải không thể tiếp thụ thân thể như vậy của y sao???

Vân Khuynh còn chưa hỏi xong, Tần Vô Song đã cúi đầu, hôn hôn trán y:

“Khuynh nhi ngốc, đó là ta quá mức kinh hi.

Tần gia chúng ta có tổ huấn, toàn bộ tử tôn, chỉ có thể thú một danh thê tử, và lại cả đời không phụ lẫn nhau, bằng không sẽ bị trục xuất gia môn, hoặc là gia pháp xử trí.

Nguyên bản còn có chút tiếc nuối Khuynh nhi là nam nhi thân, chúng ta vô pháp có hài tử của mình, nhưng Khuynh nhi lại nói cho ta biết, thân thể của người...

Đó thật đúng là một kinh hi lớn lao mà!!”

Vân Khuynh ngẩn người, thân thể quái vật của y, trong mắt Tần Vô Song, lại là kinh hi???

Sau khi lấy lại tinh thần, Vân Khuynh nhắm mắt, tựa đầu chôn ở đầu trong lòng.

Vì sao, kiếp trước người nợ không đối đãi với y như vậy???

Vì sao đến bây giờ, y mới gặp gỡ một người Tần Vô Song như vậy???

Tần Vô Song... Tần Vô Song...

Vân Khuynh dưới đáy lòng ní non, mặc cho Tần Vô Song đem y đặt lên hi sàng.

Toàn bộ giường chiếu đều là sợi tóc mặc sắc rối tung của Vân Khuynh, hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn xinh xắn có vẻ dị thường trắng nõn suy nhược.

Tần Vô Song nâng thân thể y ở trên không, chỉ là nhìn y như vậy, đáy lòng liền vô pháp ức chế rung động không thôi.

Hắn hảo muốn đem Vân Khuynh như vậy, khóa ở trong ngực, không cho gặp phải một tia mưa gió, cẩn thận tỉ mỉ ôn nhu che chở.

Nhưng hẳn thế nào biết nội tâm Vân Khuynh, lại cùng bề ngoài suy nhược nhỏ nhắn xinh xắn của y tuyệt đối trái ngược.

Vân Khuynh, kỳ thực là một người ích kỷ, một người yêu mình càng nhiều, một người kiên cường.

Tần Vô Song chậm rãi cúi xuống hôn Vân Khuynh, mà Vân Khuynh lại chủ động giơ lên cánh tay ôm lấy cổ hắn.

Nam nhân, vĩnh viễn không thể thiếu dự vọng, Tần Vô Song có, Vân Khuynh tự nhiên cũng có.

Nếu Vân Khuynh đã quyết định cùng Tần Vô Song thử nghiệm, như vậy bọn họ từng bước thân mật đó là tất nhiên.

Đã là tất nhiên, Vân Khuynh cần gì phải giả bộ xấu hổ đẩy ra???

Khi môi bọn họ dán cùng một chỗ, Vân Khuynh liền chủ động mở miệng, mặc cho đầu lưỡi Tần Vô Song, đơn giản mà hoạt tiến vào trong.

Cùng thấm ướt với bọt, nước, nhũ, giao, dung.

Hiện tại duy nhất thiếu, chính là ý hợp tâm đầu.

Vân Khuynh nghĩ: nếu thời gian tới Tần Vô Song vẫn là Tần Vô Song, Vân Khuynh không hề là Vân Khuynh, như vậy ý hợp tâm đầu chính là chuyện sớm muộn.

Đầu lưỡi bọn họ dây dưa lẫn nhau, duyên hấp.

Tay Tần Vô Song, chậm rãi rút đi áo đơn còn sót lại trên người Vân Khuynh.

Không đến một hồi, thân thể Vân Khuynh bởi vì quanh năm thiếu khuyết ánh dương quang mà có vẻ trắng nõn nhẵn nhụi lại gầy gò, hoàn toàn bại lộ

dưới ánh mắt Tần Vô Song.

Vân Khuynh nghĩ, Tần Vô Song lúc này, không chỉ có tay phải phát mang theo điện lưu, không ngừng khiến thân thể hấn y tê dại, ngay cả con mắt cũng mang theo hỏa diễm, thiêu đốt mỗi một thốn da thịt của y.

Vân Khuynh có chút chùn chân.

Vào lúc này, mặc kệ Vân Khuynh xem qua sách gì, xem qua hình ảnh gì, biết cái gì kinh nghiệm, cũng vô dụng.

Trong óc y có chút thiếu dưỡng khí, mơ mơ màng màng, hỗn loạn, không biết nên nghĩ cái gì.

Y cho tới bây giờ chưa từng kinh lịch qua, một điểm cũng không nghĩ tự nhiên như trong tưởng tượng.

Mà là, chân tay luống cuống.

Trái ngược mà nói, động tác Tần Vô Song nhưng thật ra thành thạo nhẵn nhụi hơn.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tương Cứu Trong Lúc Hoạn Nạn

Vân Khuynh lúc này, y phục sớm bị trút sạch, ánh mắt Tần Vô Song sợ hãi than lưu luyến trên toàn thân da thịt xích lỏa của y.

Làn da Vân Khuynh, vì quanh năm thiếu khuyết ánh sáng mà có vẻ dị thường trắng nõn, vả lại trong trắng nõn còn có thể thấy nhẵn nhụi trơn mềm, hơn nữa có thể bởi vì hơi động tình, da thịt trắng nõn của y còn lộ ra phần sắc nhẹ, khả ái cực kỳ dụ nhân.

Tuy rằng Tần Vô Song định lực hơn người, nhưng dưới đáy lòng cũng lung lay lợi hại.

Hắn dùng ánh mắt quá mức nóng cháy nhìn chặt vào Vân Khuynh, mà ôn độ như vậy khiến Vân Khuynh có loại xung động muốn chạy trốn.

Vân Khuynh có chút ngượng ngùng chủ động hôn môi Tần Vô Song, nỉ non:

“Không công bình... Người cũng phải thoát...”

Từ trong cổ họng Tần Vô Song phát sinh vài tiếng cười sung sướng, tiện tay kéo y phục trên người mình, lộ ra thân thể hoàn toàn không đồng dạng với thân thể tràn ngập nhu nhược mỹ cảm của Vân Khuynh như vậy.

Thân thể Tần Vô Song rất rắn chắc, da cũng là màu mật ong, thân thể đường cong lưu loát hoàn mỹ đến bất khả tư nghị.

Cơ thể hắn buộc chặt tràn ngập sức bật, toàn bộ thân thể tràn ngập mỹ cảm lực lượng.

Mặt trên còn có huân chương nam nhân bình thường không có, ở trên kia, dĩ nhiên có lớn lớn nhỏ nhỏ hơn mười đạo vết sẹo, những vết sẹo này niên đại đã lâu, nhan sắc nhàn nhạt uốn lượn trên người Tần Vô Song.

Nhìn qua không chỉ không khiến người ta cảm thấy kinh khủng, trái lại có chút yêu dị mỹ lệ.

Vân Khuynh nhìn có chút ngây người, y vẫn biết mình thích nam nhân, nhưng từ trước đến giờ lại không nghĩ tới, thân thể một người nam nhân có thể khiến y nhìn đến đờ ra.

“Ha hả...”

Tần Vô Song vô cùng thân thiết hôn hôn chớp mũi y, ôn nhu triền miên thấp giọng nỉ non:

“Khuynh nhi, người xem có thoả mãn không???”

Vân Khuynh sắc mặt đỏ bừng, thu lên mi nhãn, lông mi như hồ điệp lóe lóe.

Tần Vô Song liếc mắt nhìn lại, liền nghĩ tâm mình đều bị y làm cho mềm đi, tan ra.

Sau đó hắn liền động tình không gì sánh được hàm trụ môi anh đào non mềm như cánh hoa của Vân Khuynh, cũng không vội đi vào, mà ôn nhu phác hoạ thần tuyến hoàn mỹ của y.

Vân Khuynh hô hấp gấp, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy đỏ ửng, việc này, còn không có làm đến bước cuối cùng, chỉ là nhìn thân thể Tần Vô Song, liền cảm thấy khó xử như vậy, nếu như làm đến bước cuối, vậy phải làm sao đây???

Bàn tay Tần Vô Song, mềm nhẹ thông thả dao động trên người Vân Khuynh, có ôn nhu rõ ràng cùng tình nghị nồng đậm, mang theo mười vạn phần che chở và thương tiếc.

Cảm thụ được những trân trọng này, tâm của Vân Khuynh, thoáng cái liền ấm áp mềm mại lên.

Y học Tần Vô Song, đưa tay đặt ở trên người Tần Vô Song, trong ánh mắt hàm chứa yêu thương chính y cũng không biết, chậm rãi xoa nhẹ những vết sẹo nhìn kỹ còn có chút dữ tợn này.

Chờ khoảng không Tần Vô Song buông ra môi y, y nhẹ giọng hỏi:

“Những vết này... Rất đau phải không?”

Tần Vô Song đưa thần sắc đáy mắt y nhìn đến thanh thanh sở sở, trong lòng mừng thầm, vội vã trả lời:

“Lúc đó là rất đau, hiện tại sao... Khuynh nhi hôn nhẹ sẽ không đau nữa.”

Vân Khuynh vừa nghe, đôi mắt lấp lánh ngập nước mang theo xấu hổ giận dữ trừng mắt hăn, nhưng vẫn như cũ theo lời nửa ngưỡng thân thể, cẩn thận tỉ mỉ hôn lên những vết sẹo này.

“Hào Khuynh nhi...”

Tần Vô Song thở dài một tiếng, không đành lòng Vân Khuynh khổ cực, ôm thân thể Vân Khuynh xoay người một cái, để Vân Khuynh phủ lên trên ngực hăn, như vậy Vân Khuynh hôn hăn, cũng không cần cố sức ngửa người.

Hiệu quả hăn nghiêng người, trái lại khiến Vân Khuynh vô cùng rõ ràng cảm thụ được, dự vọng cứng rắn của hăn để trên bắp đùi của Vân Khuynh.

Vân Khuynh khắc chế khuôn mặt liên tục đỏ bừng, che đậy con người, cẩn thận mềm nhẹ hôn thân thể Tần Vô Song.

Tần Vô Song lúc này tự nhiên sẽ không nhàn rỗi, tay hằn, phảng phất như mang theo ma lực, mang theo điện, một tắc một tắc lướt qua da thịt Vân Khuynh.

Lưu lại tê dại say lòng người tâm cốt, cùng ôn độ kẻ khác khó có thể tưởng tượng.

Vân Khuynh theo thân thể Tần Vô Song, càng hôn càng đi xuống, không được một hồi, Vân Khuynh liền cảm thấy, dự vọng để ở sườn trong bắp đùi của y phát nóng cháy và cực đại...

Y thật sự là không có dừng khí hôn xuống tiếp...

Tần Vô Song thấy được Vân Khuynh xấu hổ, lại là lần đầu tiếp xúc tình dục, cũng không nhẫn bức y, liền nửa ôm đưa tay đặt ở sau đầu Vân Khuynh đưa y ấn đến trước mắt, hôn xuống.

Tần Vô Song cực yêu cảm giác cùng Vân Khuynh tương cứu trong lúc hoạn nạn.

Lưỡi hằn càn quét trong miệng Vân Khuynh, mời Vân Khuynh cùng múa.

Vân Khuynh cũng không tránh né, lập tức dây dưa đi lên.

Thẳng đến khi môi Vân Khuynh bị Tần Vô Song hôn đến sưng đỏ không ngớt, Tần Vô Song mới bằng lòng dừng tay.

“Hào Khuynh nhi, phía dưới người không muốn hôn, vậy dùng tay giúp ta có được hay không???”

Tần Vô Song nhẹ chạm lên vành tai trong suốt phần hồng của Vân Khuynh, nhẹ giọng dụ hoặc nói.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ tươi ửng át, nghiêng tai đi né ra làn môi phảng phất mang theo ma lực của Tần Vô Song, trong lòng luống cuống lợi hại, chẳng biết làm như thế nào cho phải, cũng không biết nên như thế nào trả lời, liền có chút thẹn quá thành giận quát lên:

“Muốn làm liền làm, nào có nhiều chuyện như vậy???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tần Gia Tình Cẩn

“Muốn làm liền làm, nào có nhiều chuyện như vậy???”

Tần Vô Song nỉ non lặp lại cười to.

“Nguyên lai Khuynh nhi của ta, đúng là sốt ruột như vậy.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song lộ vẻ tà tứ mỉm cười, trêu đùa tiểu nhân nhi tuyệt mỹ nằm úp sấp trong ngực hắn.

Vân Khuynh sao lại không nghe ra trêu tức trong lời nói của Tần Vô Song, trong lòng càng tức giận, ôn nhu lúc trước tất cả đều bị ném tới trào oa quốc, tức sùi bọt mép cảnh cáo nói:

“Tần, Vô, Song.”

Tần Vô Song nhìn lúc y tức giận, con mắt mỹ lệ sóng sánh lấp lánh, tròng lên giống như mắt mèo tròn tròn, hai gò má cũng phình ra, còn nhiễm hồng sắc như son —— Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ mang theo lên mặt nạt người tuyệt không phù hợp với tướng mạo y, tựa như một con mèo nhỏ cao ngạo bị trêu chọc đến tặc mao, muốn có bao nhiêu khả ái thì có bấy nhiêu khả ái.

Trong lòng nghĩ như vậy, hôn hôn trên mặt Vân Khuynh, hảo hảo sửa sang nói:

“Ta đây, Khuynh nhi.”

Vân Khuynh nghiêng mặt, có chút buồn bực:

“Người có thể hay không bình thường một điểm???”

Tần Vô Song thân thủ ôm lấy y:

“Hảo hảo hảo, bình thường một điểm.”

Nói xong, liền xoay người đem Vân Khuynh đặt ở dưới thân:

“Khuynh nhi, hiện tại, người hảo hảo nằm hưởng thụ là tốt rồi, để cho ta tới hầu hạ người.”

Vân Khuynh bị hãm áp chế, ngay cả vành tai nhỏ nhắn xinh xắn cũng mơ hồ phiếm hồng.

Y so với Tần Vô Song, vô luận là phương diện khí thế, thân cao, hay là võ nghệ, đều là kém xa, hai người ai trên ai dưới, hầu như là vấn đề không cần tranh luận.

Bất quá Vân Khuynh cũng không chú ý những điều này, y vốn là thích nam tử, bị nam tử đặt ở dưới thân cũng là có thể tiếp thu, hưởng hồ y cảm động Tần Vô Song bao dung như vậy, căn bản sẽ không động đến ý niệm áp đảo Tần Vô Song trong đầu...

Tần Vô Song đưa y ngượng ngùng khả ái đều thu hết vào đáy mắt, trong ánh mắt tràn đầy sủng ái và yêu thương.

Thân phận của hãm như thế, đã bao giờ nhanh chóng tin tưởng một người như vậy, đồng thời thích thượng???

Quả thực là một kỳ tích, nhưng hãm hết lần này tới lần khác vui vẻ chịu đựng, không hề phòng bị, huyết mạch Tần gia, từ xưa đến nay, từng người từng người đều là si tình đến cực điểm.

Một đời ba hài tử này, trưởng tử Tần Vô Phong quanh năm lẫn lộn trên thương giới, thủ đoạn cao minh đến cực điểm, nhưng hết lần này tới lần

khác lại là một người mặt lạnh sát thần, ngoại trừ người trong nhà, người bên ngoài gần như không thể đến gần trong vòng ba thước, có người nói, từ khi sinh ra tới nay, gia hỏa kia chẳng bao giờ cười qua.

Nhị tử, chính là Tần Vô Song, Tần Vô Song cùng ca ca hắc Tần Vô Phong không chỉ một điểm không giống, trái lại kém nghìn vạn dặm, trời sinh tính tình tiêu sái mà phóng đảng không kèm chế được. Thường ngày mặc kệ thấy cô nương nhà ai, đều là nhất phó hình dạng ôn nhu chân thành, Tần gia nhị lão chỉ sợ hài tử này tương lai là một hoa hoa công tử, sẽ chạm đến gia quy, cho nên cùng ca ca hắc liên hợp áp lực hắc, để hắc đi Vân gia cưới vợ.

Không nghĩ tới, vừa mới thú trái lại biến ra một Tần Vô Song thâm sâu chung tình, tuy rằng động tâm vô cùng cấp tốc, nhưng đây chính là đặc thù của người Tần gia —

Không động tâm không động tình thì thôi, một khi đã động, tất là liếc mắt nhận định, cả đời không phụ.

Con thứ ba Tần gia Tần Vô Hạ, không có lạnh lùng của lão đại, không có phóng đảng không kèm chế của lão nhị, thế nhưng cũng là một tên thích gây chuyện, hết lần này tới lần khác lại là võ học kỳ tài, cả ngày đều lăn lộn trên giang hồ, Tần gia nhị lão vui mừng đem sự vật giang hồ dạy cho hắc, phụ thêm hai người song song dắt tay dạo chơi giang hồ.

Tần Vô Song tin tưởng vững chắc, lấy hắc tài học tướng mạo, thông minh trí tuệ, bắt được Vân Khuynh chỉ là vấn đề sớm muộn, cũng may mà Vân Khuynh có nhiều hảo cảm với hắc, nhất định sẽ để hắc làm ít công to.

“Vô Song.”

Vân Khuynh hơi ngửa đầu, để Tần Vô Song càng thêm thuận lợi hôn lên cái cổ thon dài duyên dáng của y, y nỉ non gọi tên Tần Vô Song.

Tần Vô Song dừng một chút, ngẩng đầu:

“Ân???”

Trên trán hằn mờ hồ mang theo vết mồ hôi, trong ánh mắt bắt đầu khởi động dục vọng nóng cháy che giấu không được.

Vân Khuynh giơ tay lên, chậm rãi mơn trớn mặt mày hắn:

“Người làm tiếp xuống phía dưới, cả đời này sẽ không có cơ hội cho người hối hận.”

Vân Khuynh nói có chút chần chờ, y thủy chung nghĩ, Tần Vô Song muốn y tương đối có hại, có thể là kiếp trước ái tình của y bị người nọ giẫm đạp khiến y mất đi lòng tự tin của mình, một khi liên lụy đến tình ái, liền khắc chế không được tự ti.

Y là người bị mắng là ghê tởm, bẩn thỉu...

“Ha ha.”

Hai tay Tần Vô Song như trước triển miên vỗ về da thịt lộ ra bên ngoài phiếm trứ vàng sáng nhu hòa của y, mặc cho Vân Khuynh sờ lên mặt hắn, chờ ngón tay Vân Khuynh trượt đến bên môi hắn thì bỗng nhiên mở miệng hàm trụ, mờ hồ không rõ nói:

“Từ nhỏ đến lớn, ta chưa bao giờ từng hối hận qua... Ta sợ, hối hận chính là Khuynh nhi... Dù sao, Khuynh nhi mỹ lệ như thế...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Vô Song Trân Ái

Đầu ngón tay bị Tần Vô Song hàm trụ trong miệng, Vân Khuynh chỉ cảm thấy cái lưỡi trơn trượt mềm mại của Tần Vô Song không ngừng liếm ngón tay y, cảm giác tê tê dại dại thoáng cái truyền tới ngực.

Khoang miệng trơn mềm như tơ lụa chăm chú bao vây lấy ngón tay y, duyên hấp, khiêu khích.

Từ trước đến nay chưa từng có, chỉ là khoái cảm trên đầu ngón tay khiến y sợ run.

Hồng nhạt đỏ ửng từ hai gò má y, cấp tốc lan tràn đến vành tai khéo léo, cái cổ trắng nõn thon dài, lồng ngực trơn trượt trắng nõn... Khắp toàn thân.

Khiến thân thể tuyệt vời của y càng thêm động nhân vài phần, Tần Vô Song đối với loại tình huống này phi thường thoả mãn.

Hung hăng duyên hấp ngón tay tinh tế nhả nhụi vài cái, liền đem đầu ngón tay trắng nõn ướt át phun ra, trườn theo đầu ngón tay xuống phía dưới, từ lòng bàn tay tới lưng bàn tay, lại tới cổ tay, rồi tới cánh tay...

Vân Khuynh không hề làm gãy dựa dư thừa, nhưng y thực tại xấu hổ.

Hơi nhắm con mắt, đem khuôn mặt tuyệt mỹ phiếm nghiêng sang một bên, tinh tế thở dốc, thỉnh thoảng phát sinh một tiếng rên rỉ giống như con mèo nhỏ nức nở.

Tần Vô Song ái cực kỳ Vân Khuynh nhìn qua nhu nhược như vậy, vừa rồi Vân Khuynh một phen nói rất có khí thế, khiến hấn cho rằng Vân

Khuynh cũng là một người rất cường thế, ai biết, lên đến trên giường, người vừa khí thế bức người này, dĩ nhiên nhu nhược có thể hóa thành một vũng nước.

Nam nhân, đặc biệt là nam nhân cường thế, đều thích bảo hộ nhỏ yếu, Vân Khuynh dưới giường, đủ để cùng hấn một khối đặt chân đến đỉnh thế giới, Vân Khuynh trên giường, lại mềm mại khiến tâm hấn đều nhuỷễn thành một đoàn, ngoại trừ muốn phủng ở trong tay hảo hảo bảo vệ ra, cũng không còn có ý nghĩ khác nữa.

Tần Vô Song cẩn thận lại có lực đạo vừa phải đem thân thể Vân Khuynh trên dưới hôn một lần.

Lúc đó, hai gò má Vân Khuynh trong trắng thấu hồng tích lặc thành chuỗi mờ hôi hột, tinh mâu óng ánh mê ly, thần trí giống như lơ lửng ở đám mây, chỉ cảm thấy cảm giác ướt át tê dại lan khắp toàn thân, tinh tế điện lưu và khoái cảm từ bên ngoài làn da, một tầng một tầng truyền tới đáy lòng.

Mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, lúc này đây đều là Vân Khuynh lần đầu tiếp xúc dục vọng.

Không nghĩ tới dĩ nhiên là như vậy, lặng yên không một tiếng động đem cả người bao phủ, hơn nữa, vô luận như thế nào giãy dụa cũng không được.

Tần Vô Song kiên trì và ôn nhu, khiến người ta giật mình.

Cho dù gân xanh trên trán hấn đột hiện, mờ hôi hột to bằng hạt đậu rơi xuống không ngừng ướt nhẹp thân thể Vân Khuynh, hấn vẫn như trước ôn nhu triền miên như vậy.

Vân Khuynh kiếp trước trong sách trông thấy dục vọng của nam nhân là khó có thể chịu được đến cỡ nào, rất nhiều người đều là chỉ lo mình vui, mà bỏ qua đối phương, nhưng Tần Vô Song...

Khóe mắt Vân Khuynh có chút ướn át, không phải do động tình, mà là do cảm động.

Khi Tần Vô Song lại một lần nữa hôn lên môi y, y thân thủ vòng trụ cổ Tần Vô Song, thật sâu cùng hân môi lưỡi dây dưa cùng một khối, tựa như trọn đời bọn họ là như vậy.

Cùng lúc đó, Vân Khuynh làm ra động tác tối dừng cảm của đêm nay, y chủ động tách hai chân thon dài rắn chắc, quần lên thắt lưng Tần Vô Song, biểu thị ý tứ mời mọc không cần nói cũng biết.

Lồng ngực Tần Vô Song phình lên, cười đến lợi hại, cũng là hài lòng đến lợi hại.

Thực sự là không uổng công hân dụng tâm thương yêu Vân Khuynh như vậy.

Vân Khuynh mời hân như vậy, hân tự nhiên cũng sẽ không khách khí, bàn tay thon dài, linh hoạt mò lấy phía sau thắt lưng, chậm rãi trượt xuống, dựa vào cảm giác cùng trực giác, xâm nhập vào mật huyết chặt chẽ.

Vân Khuynh kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể cứng đờ lập tức trầm tĩnh lại.

Đầu lưỡi Tần Vô Song càng thêm ôn nhu cùng y dây dưa, trấn an y.

Bàn tay nhỏ bé của Vân Khuynh cũng từ cổ Tần Vô Song, di động xuống phía dưới, Tần Vô Song hô hấp càng thêm ồ ồ, có chút mồ hôi hột trực tiếp rơi trên giữa trán Vân Khuynh, tung toé xuất hiện bọt nước, ôn độ nóng bỏng kia có thể khóa chặt tâm Vân Khuynh.

Y đẩy ra một chút, cùng Tần Vô Song rời môi, nước bọt ngân sắc liên tiếp vương vẫn không dứt ở trên đôi môi sưng đỏ của hai người.

Vân Khuynh nỗ lực thích ứng không khỏe xâm nhập từ phía sau, Tần Vô Song động tác khai thác cũng rất ôn nhu, chậm rãi thêm vào ngón tay, ôn nhu thông thả ấn áp nội bích, chậm rãi đem nó mở rộng, Vân Khuynh ngoại trừ nghĩ cảm giác quá mức xa lạ ra, cũng không có cảm thấy nửa phần đau đớn.

Mắt nước óng ánh của y, dùng toàn bộ thân tâm ôn nhu nhìn Tần Vô Song chăm chú, hơi mở ra môi đỏ mọng ướm át sưng đỏ, phát biểu mời mọc:

“Có thể rồi... Vào đi...”

Yết hầu Tần Vô Song căng thẳng, cái gì cũng so ra kém người dưới thân dụ hoặc.

Hắn nghĩ đại khái cũng đã mở rộng không sai biệt lắm, Vân Khuynh hẳn là có thể thừa thụ hắn, liền đem dục vọng của mình đã phát trướng từ lâu để tại cửa vào mật huyết của Vân Khuynh, yêu mỹ lại khí phách mở miệng:

“Khuynh nhi, ngươi là của ta.”

Dục căn của hắn theo hắn tuyên ngôn, xâm nhập vào thân thể Vân Khuynh.

Tâm Vân Khuynh, trong nhất khắc kia cũng bị hắn tuyên ngôn xâm nhập.

Bỗng nhiên bị vật lớn như vậy căng ra, mà lại là một đường công thành chiếm đất, không thể tránh khỏi có đau đớn thật lớn thuận tiện từ hậu huyết của Vân Khuynh truyền khắp toàn thân.

Sắc mặt tuyệt mỹ của y đau có chút trắng bệch, hơi nhú mào, cố nén đau đớn, không chút nào khí nhược trả lời:

“Tần Vô Song, người cũng là của ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Vô Song Thoái Nhượng

“Tần Vô Song, người cũng là của ta.”

Vân Khuynh đồng dạng không chút khách khí hạ tuyên ngôn với Tần Vô Song.

Tần Vô Song trả lời y, là một nụ hôn dài.

Y cho rằng tiếp nhận sẽ luôn luôn rất đau, ai biết Tần Vô Song dĩ nhiên là một người ôn nhu như vậy.

Biết đâu Tần Vô Song thực sự là người từ nhỏ liền ôn nhu triền miên, vô luận bình thường, hoặc là trong tình sự, đều là dị thường ôn nhu quý trọng.

Hắn là đệ nhất nam nhân của Vân Khuynh, Vân Khuynh lại không phải người thứ nhất hắn có???

Tình dục của hắn, ôn nhu khắc chế, hữu lực lâu dài.

Hắn kiên định mà thông thả ra vào hậu huyết của Vân Khuynh, dục vọng thăng cứng triền miên không gì sánh được từ nội bích ướt át ôn nhuận, chậm rãi ma sát qua.

Hắn ra vào thông thả, nhưng phi thường hữu lực, mỗi lần đều đem mình vùi vào thân thể Vân Khuynh nơi sâu nhất.

Để tê dại căn lấy xương cốt, nương theo khoái cảm cực hạn chảy về tứ chi bách hài của Vân Khuynh, không phải đem Vân Khuynh một không biết làm thế nào, mà là khiến Vân Khuynh thống khoái tràn trề không biết nên làm thế nào.

Tần Vô Song rất chú ý cảm giác của Vân Khuynh, cực lực tìm kiếm điểm mẫn cảm trong cơ thể y, mỗi một lần nhất định sẽ chăm sóc cẩn thận.

Vân Khuynh mắt sáng mê ly lấp lánh, môi anh đào nửa mở, giống như cá rời nước thở dốc, rên rỉ. Đau đớn lúc đầu sớm đã tiêu thất, chỉ còn lại khoái cảm.

Vòng eo bị Tần Vô Song dùng lực ôm lấy, sợi tóc đen như mực quăn lên đầy người, cùng dấu hôn xanh tím toàn thân đan vào cùng một chỗ, có ái muội yêu mị nói không nên lời, khiến trong con người sâu thẳm của Tần Vô Song hỏa quang bắn toé, dục vọng dưới thân, dù thế nào trều sấp, dù thế nào ma sát, cũng không thể dẹp loạn, trái lại càng biến hoá càng không đủ, thẳng cứng dưới thân càng ngày càng thô càng lúc càng lớn...

Thực tủy biết vị, càng không thể vẫn hồi.

Nén bên trong hỉ phòng cháy hết, ánh sáng mờ tối ái muội, nhưng cũng ấm áp dị thường.

Hoa mai trong vườn khách sạn bình dân di động, phòng trong nhẹ buông xuống màn giường, xuân sắc vô biên.

Đã tới đêm khuya, tinh tế rên rỉ thở dốc nhưng chưa dừng lại, bỗng nhiên truyền đến một tiếng:

“... Chỗ đó, không nên...”

Y dù sao cũng là nam nhân, lúc ngón tay Tần Vô Song xâm nhập vào phía trước mật huyết nam nhân khác không có, cả người y chấn động.

Tần Vô Song yêu thương hôn hôn y, đầu ngón tay rời khỏi, tiếng nói ám ách mang theo vô hạn dụ hoặc:

“Hào, không bỉnh, Khuynh nhi đừng sợ.”

Hắn nghĩ hẳn hiểu Vân Khuynh, huých phía trước, hai người có thể có tử tự của mình.

Hắn kiếp này đã nhận định Vân Khuynh một người, nhưng Vân Khuynh, trong lòng, chưa hoàn toàn tiếp nhận hắn, cho nên, không muốn có tử tự của hắn.

Huống hồ, địa phương kia, đối với nam tử mà nói, dù sao cũng xấu hổ, Vân Khuynh xấu hổ như thế, cùng hắn làm đến nước này, đã là cực hạn, muốn thoát cái nuốt trọn toàn bộ, thật sự là khó.

Hắn sẽ chờ, chờ một ngày đêm Vân Khuynh chân chính tiếp thu hắn, thế xác và tinh thần đều nguyện ý tiếp nhận hắn.

Một nhạc đệm nho nhỏ qua đi, trong trướng, lại là xuân sắc tràn đầy.

Bên ngoài màn đêm hùng vĩ, tinh quang xán lạn, ánh trăng ngân sắc như là một thác nước, ngôi sao, là thủy tinh lóe ra trên thác nước.

Linh động, mông lung, mà mộng ảo.

Thế giới là an bình, đêm là sự yên lặng tú lệ.

Mỹ lệ như vậy, tốt đẹp như vậy.

Thế giới này, an tĩnh như thế.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Sau Khi Tỉnh Lại

Chờ lúc Vân Khuynh tỉnh lại, đã là giữa ngày mặt trời lên cao.

Thân thể y còn phi thường uể oải, ngay cả động đầu ngón tay một chút sẽ có tê tê liên miên, ở bên trong thân thể di động nhảy lên.

Mà lúc này, bên trong hỉ phòng chỉ còn lại y một người, không có nửa cái bóng của Tần Vô Song.

Vân Khuynh hơi đóng lại mắt, nghĩ đến Tần Vô Song người kia, cùng Tần Vô Song đêm qua biểu diễn ôn nhu triền miên, nét mặt không khỏi hiện lên một chút đỏ ửng.

Khóe môi bất tri bất giác vung lên độ cung duyên dáng.

Kiếp trước ái thượng nam nhân kia không những không thương y, trái lại yêu thích giẫm đạp lên cảm tình của y sau, tâm của y chẳng bao giờ hoàn chinh nữa, chẳng bao giờ từ trong vực sâu thống khổ đến chết lặng giải thoát ra nữa.

Mà tối hôm qua, nhất khắc Tần Vô Song nhận định y, y đã nghĩ tâm đã chết lặng của mình, đang hơi hơi rung động.

Từ một người độc thân đi tới dị thể sau, y chẳng bao giờ chân chính thả lỏng qua, chân chính vui sướng qua.

Nhưng tối hôm qua, y ở trong lòng Tần Vô Song ngủ sâu như vậy, an ổn như vậy.

Hiển nhiên ở sâu trong nội tâm, y cảm giác được một mảnh yên lặng và thả lỏng...

Tần Vô Song...

Tần Vô Song...

Cảm tạ ông trời, để cho hai người gặp nhau.

Từ nay về sau, y nhất định sẽ quý trọng duyên phận giữa y và Vô Song.

Đang nghĩ ngợi, hô hấp lại bị người cướp đi, hơi mở, thấy Tần Vô Song khuôn mặt tuấn mỹ gần ngay trước mắt, liền mở miệng phóng túng lưỡi mình cùng hân dâ đưa.

Một lúc lâu, Tần Vô Song mới buông ra Vân Khuynh sắc mặt đỏ lên không ngớt, thấy đôi mắt y đẹp mê ly, cùng da thịt loang lỗ dấu vết vì chấn hơi trượt xuống mà lộ ra.

Tần Vô Song bụng dưới căng thẳng, dục vọng phô thiên cái địa lần thứ hai hướng hân đột kích tới.

Tần Vô Song ngay lập tức vận công đè xuống.

Không được, hân không thể không quan tâm thân thể Vân Khuynh mà lại muốn y.

Đêm qua hân muốn Vân Khuynh nguyên một đêm, chờ đến lúc Vân Khuynh thực sự mệt ngất xỉu đi, hân mới ngừng tay.

Thẳng đến lúc thanh lý thân thể cho Vân Khuynh mệt ngất đi, hân mới phát hiện hậu huyết của Vân Khuynh sưng đỏ lợi hại.

Hân có chút yêu thương Vân Khuynh chịu đựng những đau đớn này, liền âm thầm hạ quyết tâm, trong ba ngày tuyệt đối phải khống chế được mình

không đi bính Vân Khuynh.

Mặt khác, Tần Vô Song còn phát hiện trong cơ thể Vân Khuynh cũng không có nửa điểm nội lực, nhất định là chẳng bao giờ tập qua võ công.

Vừa nghĩ Vân Khuynh đã bỏ qua thời gian có điều kiện tốt nhất học võ, hẳn phải có kế hoạch đi tìm mấy thứ kỳ dược, đưa cho Vân Khuynh cường thân kiện thể, tăng nội lực, về phần võ công, cho dù hiện tại bắt đầu học, chỉ cần có lão sư ưu tú như hắn, trở thành cao thủ thời gian tới trong giang hồ tuyệt đối dễ dàng.

“Khuynh nhi.”

Đề xuống dục vọng sau, Tần Vô Song hướng Vân Khuynh cười cười mở miệng nói:

“Ta đoán ngươi lúc này tỉnh, đã bảo trù phòng làm cho ngươi chút đồ ăn.”

Tần Vô Song nói, liền đi tới trước bàn gỗ trong phòng, bưng lên một chén chúc đi tới.

Ngồi vào đầu giường sau, Tần Vô Song vừa dùng thìa múc chúc, vừa giải thích nói:

“Khuynh nhi thân thể hiện tại không thích hợp ăn nhiều mỡ, ta bảo bọn họ làm chúc, chờ thêm vài ngày, nhất định làm cho Khuynh nhi ăn mãn hán toàn tịch (*) một lần (đừng chú ý mãn hán hai chữ kia...)”

(*) Mãn hán toàn tịch: chính là tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món ăn độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm

thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Vân Khuynh bởi vì thân thể ẻo oải như trước, liền được Tần Vô Song bán ôm vào trong lòng uy uổng chúc.

Tần Vô Song lần đầu tiên uy nhân, không hiện chút nào không thạo.

Vân Khuynh không phải lần đầu tiên được uy, nhưng là vẻ mặt xấu hổ đỏ bừng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Làm Người Tần Gia

Tần Vô Song tuy rằng biểu hiện bất cần đời, nhưng kỳ thực là một người phi thường có nguyên tắc.

Hắn nếu đã hạ quyết tâm trong vòng 3 ngày không bính Vân Khuynh, thì tuyệt đối sẽ không bính, cho dù nhẫn khó chịu hơn nữa, hắn tình nguyện đi tắm nước lạnh, tình nguyện tĩnh tọa luyện công một đêm, cũng sẽ không hủy đi quyết tâm của mình.

Ba ngày sau, thân thể Vân Khuynh vừa lúc khôi phục không sai biệt lắm.

Tần Vô Song tựa hồ không muốn ở nơi kinh thành quá lâu, thân thể y vừa vận thuận tiện chuẩn bị trở lại.

Vân Khuynh nghĩ Tần gia từng bị tru di cửu tộc, tuy rằng không biết Tần Vô Song chạy trốn như thế nào, thế nhưng, ở lại ở kinh thành xác thực rất không an toàn, cho nên không có nửa phần dị nghị liền cùng Tần Vô Song một khối rời đi.

Duy nhất tiếc nuối chính là y từng nói cho Vân gia, không mang theo bất luận cái gì của Vân gia, mà bán mình kế của Hồng Châu vẫn ở trong tay Vân gia, hại y không thể đưa Hồng Châu đi, nữ tử từ nhỏ vẫn bồi bên người y.

Mẫu thân qua đời sau, Hồng Châu giống như tỷ tỷ chiếu cố y, mà lại lấy lễ ‘Tiểu thư’ đối đãi y.

Nếu như sau đó có cơ hội, y nhất định sẽ đem nàng đi ra. Nàng là lo lắng duy nhất của y ở chỗ này.

“Khuynh nhi, người luyện tiệc ly khai ở đây sao???”

Nếu như Vân Khuynh luyện tiệc, hẳn nguyện ý ở kinh thành kiến lập phủ đệ, chuyển đến kinh thành, dù sao chuyện hẳn muốn làm, cùng kinh thành có quan hệ thiên ti vạn lữ, Tần Vô Song nghĩ như vậy.

Lúc này hai người cười hai con tuấn mã sớm đã ra khỏi kinh thành, song song thong thả mà đi.

Bởi lúc trước đối với hôn sự không quá mưu cầu danh lợi, lúc đến Tần Vô Song chỉ lẻ loi đi một mình, toàn bộ sính lễ đều là đến lúc thì đặt mua, duy nhất mang đến chỉ có ái mã của mình.

Hắn vốn là muốn cùng Vân Khuynh cười chung một con ngựa, nhưng Vân Khuynh không muốn, ký ức Vân Khuynh cười ngựa dừng lại trên mã tràng ở Anh quốc kiếp trước, ký ức xa xôi như vậy, y lại không nhớ rõ cảm giác y rất thích cười ngựa, cho nên y mới kiên trì muốn cười.

Huống hồ, hôm nay thật vất vả mới ra được Vân phủ, y sẽ học tự lập, tất cả có thể làm liền tự mình làm.

Y thủy chung là một nam nhân, mà không phải một nữ nhân trốn ở phía sau nam nhân khác, yên tâm thoải mái hưởng thụ đủ loại che chở.

Tần Vô Song cũng không có quá nhiều phản đối, dù sao hẳn muốn cùng Vân Khuynh cộng kỵ, nguyên nhân lớn nhất là lo lắng thân thể Vân Khuynh chưa có hoàn toàn khang phục, chịu không nổi xóc nảy, nếu Vân Khuynh muốn cười ngựa, vậy hẳn đem tốc độ thả chậm một chút, chú ý y nhiều một chút là được, tội gì hủy đi hăng hái của y.

Vân Khuynh đang nghĩ ngợi chuyện Hồng Châu, bị Tần Vô Song bỗng nhiên hỏi như vậy, lại càng hoảng sợ, lấy lại tinh thần, có chút tự giấu cười cười:

“Luyện tiếc??? Thế nào lại vậy??? Mẫu thân ta từng là một đời danh kỹ, mất sớm, bên trong Vân phủ, không có một người coi ta là thân nhân, ta sao lại luyện tiếc bọn họ, chỉ là, có một vị tỷ tỷ, từ lúc mẫu thân tại thế thì vẫn chiếu cố ta, lần này, không thể mang nàng đi ra, có chút tiếc nuối mà thôi.”

Vừa nhắc đến Vân phủ, Tần Vô Song trên mặt tuấn mỹ hiện lên một tia lo lắng.

Người Tần gia, chưa bao giờ mặc người khi dễ, Vân phủ tuy rằng đưa cho hãn một Vân Khuynh làm hãn vạn phần thoả mãn, thế nhưng, coi thường Tần gia, lường gạt Tần gia, cũng trăm triệu không thể nhân nhượng, xem ra trở lại phải cùng đại ca hãn thương lượng một chút, thế nào đòi lại vấn đề mặt mũi.

Muốn thương lượng với đại ca Tần Vô Phong, không phải bởi vì Tần Vô Song tự mình vô pháp đòi lại mặt mũi, chỉ là đại ca mặt lạnh thần kia của hãn, đối với ngoại nhân lạnh lùng như, đối với người trong nhà nhưng hộ cực chặt.

Hãn cùng với tam đệ cũng xác thực tôn kính đại ca bọn họ, bởi từ nhỏ thụ đa nường bọn họ giáo dục, bình thường phải thương lượng với đại ca trước, cho nên sau khi lớn lên, bọn họ có thể một mình đảm đương một phía, nhưng ở rất nhiều chuyện, vẫn nguyện ý báo cho đại ca nhà mình trước.

“Khuynh nhi, người yên tâm, Vân phủ cầu mắt nhìn người thấp không xem người là thân nhân, bọn họ tất sẽ hối hận, ở Tần gia chúng ta, không khoác ngoài thân phận tôn ti. Người tốt đẹp như thế, tới nhà của ta, ta và đại ca tam đệ đa nường nhất định sẽ xem người như báu vật trong nhà.”

Tần Vô Song không thích Vân Khuynh thương tâm, đặc biệt không thích y thương tâm vì người khác, hơn nữa Vân phủ căn bản không đáng.

Vân Khuynh nghe xong Tần Vô Song nói, tuy rằng biết Tần Vô Song là thoải mái y, nhưng vẫn nhịn không được mỉm cười:

“Đem làm báu vật, sẽ bị người khác mơ ước, không được an bình, ta không muốn làm báu vật nhà người, làm một người Tần gia, giống như Vô Song là tốt rồi.”

Tần Vô Song ánh mắt khác hẳn, tràn ngập ôn nhu cùng Vân Khuynh đưa tình nhìn nhau, Vân Khuynh nói, không thể nghi ngờ là tự mình tán thành thân phận người Tần gia, điều này, khiến Tần Vô Song xác thực kinh hỉ.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Trên Đường Gặp Thần Thâu

Vân Khuynh chưa từng có vui nhanh như vậy.

Tần Vô Song ở vẫn đề cảm tình tuyệt không buộc y, y không bao giờ giống như kiếp trước vì tình mà khổ như vậy nữa.

Có Tần Vô Song bên người, y cũng không cần giống như kiếp trước sinh hoạt bốn ba.

Không có bất luận cái gì gánh nặng, không có bất luận cái gì khổ não.

Đem thể xác và tinh thần hoàn toàn trầm tĩnh lại, cảm thụ Tần Vô Song tùy thời tùy chỗ, tự nhiên bày ra yêu thương sủng ái, tất cả tốt đẹp đến bất khả tư nghị.

Y thường thường nghĩ, nam tử như Tần Vô Song tuần mỹ lại ưu tú, Vân Thù bỏ lỡ, thật đúng là hối hận nửa cuộc đời.

Bởi vì kinh thành ở phía nam, mà bọn họ phải về phương bắc, cho nên đường xá dĩ thường xa xôi.

Vân Khuynh một đường cùng Tần Vô Song du sơn ngoạn thủy, giống như con chim nhỏ tự tại. Tự do nhưng không cô đơn.

Duy nhất không tốt là khuôn mặt hai người quá mức rêu rao.

Đặc biệt là Vân Khuynh, Tần Vô Song tuy rằng khuôn mặt tuần mỹ, nhưng đường cong khuôn mặt cường tráng, vừa nhìn đã biết là một công tử phiên phiên, trêu chọc cô nương trên đường liên tiếp nhìn kỹ.

Nhưng Vân Khuynh, quần áo thủy lam trường bào, phiêu dật vô song, giống như nước động, đem tuyệt mỹ dung nhan nguyên bản lại vô cùng nữ tính của y nổi bật càng thêm mềm mại.

Y như vậy, không chỉ dẫn đến gây thơ thiếu nữ, ngay cả không ít nam tử cũng mơ ước không thôi.

Bất quá tuy rằng y không có võ công, bảo hộ không được mình, nhưng Tần Vô Song lại là cao thủ số một số hai trên đời này, chỉ dựa vào chính hãn một người là có thể cẩn thận bảo hộ y.

Thời gian lâu dài, mấy người mơ ước lá gan cũng càng lúc càng lớn, Vân Khuynh lo lắng rước lấy phiền phức cho Tần Vô Song, muốn dịch dung.

Tần Vô Song nhưng không muốn, Tần Vô Song nói, nếu hãn để người của mình, ngay cả dùng chân diện mục cũng không dám, như vậy hãn còn sống làm cái gì???

Đích xác, Tần Vô Song mặc dù không thích phiền phức, không muốn chuốc lấy phiền toái, nhưng phiền phức tìm hãn, hãn tuyệt sẽ không lui bước.

Hãn là tiêu chuẩn người không phạm ta, ta không phạm người.

Huống hồ, hãn có đủ lòng tin, hãn có thể bảo vệ được người của hãn.

Trên đời này, nếu ngay cả trân bảo người Tần gia bọn họ bảo hộ không được, còn có người nhà bảo hộ???

Hãn tự tin liễu lĩnh, tự tin cuồng vọng, cũng không tự đại, trái lại rất cẩn thận.

Tỷ như lúc này, cô nương xinh đẹp không cẩn thận ngã vào trong lòng hãn, tuy rằng chiêu số cũ, nhưng thủ pháp thông minh, tâm tư khôn khéo.

Trong nháy mắt hắn túm lấy túi tiền của hắn, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai bỏ vào ống tay áo Vân Khuynh, mà đương sự Vân Khuynh lại chẳng biết chút nào.

Tần Vô Song thấy cô nương kia không chỉ mỹ mạo phi thường, một đôi mắt to cuồn tròn đặc biệt sinh động, nghĩ đến cũng chỉ là một hài tử hảo ngoạn, cũng không làm khó, nâng thân thể nàng lên, tự tiểu phi tiểu nói:

“Cô nương, lần sau bước đi cẩn thận một chút.”

Không gây khó dễ không có nghĩa là mặc nàng thân đồ của hắn, để nghiêm phạt, Tần Vô Song dùng thủ đoạn càng cao minh, sờ lấy ngọc bội treo bên hông cô nương kia.

Tần Vô Song đích xác sức quyến rũ vô song, cô nương kia nhìn có chút ngốc, nhất thời cũng không phát hiện mình đã mất đồ.

Lấy lại tinh thần cúi cúi thân thể, liền dùng tiếng nói mềm mại nói:

“Cảm tạ công tử.”

“Nhắc tay chi lao.”

Tần Vô Song nói xong liền nắm tay Vân Khuynh bước đi, bàn tay hắn nắm, chính là bên ống tay áo có túi tiền cô nương xinh đẹp kia muốn lấy.

Nhìn bóng dáng Tần Vô Song và Vân Khuynh đi xa, cô nương kia chà chà chân:

“Ai nha, ta còn chưa kịp lấy túi tiền mà...”

Xem bọn hắn quần áo hoa lệ như vậy nhất định rất có tiền, thật đáng ghét, thế nào thân không được???

Trên đời này còn có thứ nàng đến từ thần châu thế gia — Thượng Quan Nhược Vũ đâu không được sao???

Quá bất khả tư nghị, lẽ nào nam nhân đỡ nàng kia phát hiện nàng muốn lấy túi tiền của hắn sao??? Nếu không hắn thế nào vừa lúc nắm lấy bàn tay niên thiếu đẹp kia, hoặc là... Chỉ là vừa khớp???

Để nghiệm chứng, cũng để tìm về mặt mũi, Thượng Quan Nhược Vũ quyết định len lén đuổi kịp Tần Vô Song và Vân Khuynh.

Phát thệ nhất định phải trộm được túi tiền của Tần Vô Song!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Trả Ngọc Cho Ta

Nói thật, Thượng Quan Nhược Vũ đến từ thần châu thế gia, vô luận là bản lĩnh kinh công, hay là theo dõi, đều tương đương xuất sắc.

Đáng tiếc ngày hôm nay nàng đụng không phải người khác, mà là Tần Vô Song, là ca ca của Tần Vô Hạ có danh xưng ám hoàng giang hồ, Tần Vô Song.

Về phần vấn đề xưng hô, thật sự là Tần Vô Hạ quản chuyện giang hồ tương đối nhiều, Tần Vô Song chỉ là thỉnh thoảng quản lý, cho nên tên ám hoàng, với Tần Vô Hạ mà nói, vẫn là tương đối chính thống một điểm.

Sau khi Tần Vô Song nhận thấy Thượng Quan Nhược Vũ theo dõi, liền vỗ về ngọc bội vừa từ bên hông Thượng Quan Nhược Vũ lấy được, bắt đầu nghĩ sách lược ứng đối.

Hắn quan sát bốn phía một chút sau liền nhếch lên khóe miệng, nói với Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, bên kia có một hàng rong ngọc thạch, ta gần nhất vừa vặn có được khối ngọc bội, muốn nhìn một cái xem nó có giá bao nhiêu.”

Vân Khuynh tỉnh tỉnh mê mê bị hắn dắt đi:

“Hào a.”

Kỳ thực Vân Khuynh lúc này, y vẫn đang chú ý một gia tửu lâu bên cạnh, chỗ đó bay ra mùi thơm, không ngừng kích thích vị giác của y.

Hôm nay mặt trời lên cao giữa ngày, thái dương rất lớn, cũng đang là thời gian ăn bữa trưa, cưỡi ngựa một hồi, lại chạy một đoạn đường, Vân Khuynh đã đói đến bụng dán vào lưng, y hiện tại rất muốn rất muốn ăn.

Đáng tiếc y đồng dạng không muốn hủy đi Tần Vô Song hăng hái, không thể làm gì khác hơn là lưu luyến thu hồi đường nhìn liếc về phía tử lâu, theo Tần Vô Song đi tới sạp ngọc thạch kia.

Tần Vô Song thấy Vân Khuynh nhìn tử lâu kia hình dạng thêm nhỏ dãi vô hạn, biết y đói bụng, cảm giác vừa buồn cười lại có chút yêu thương.

Tuy rằng rất muốn ngay tức khắc mang Vân Khuynh đi ăn, nhưng Tần Vô Song cũng xác thực không muốn cái đuôi phía sau vẫn theo bọn họ, cho nên quyết định giải quyết cái tiểu đuôi kia trước, sau đó mới hảo hảo ăn cơm.

Chờ Tần Vô Song lôi kéo Vân Khuynh đi tới tiểu sạp bán ngọc kia sau, hắn liền dùng khoe mắt liếc nhìn Thượng Quan Nhược Vũ ở đầu góc phố.

Hắn câu câu khoe môi thu hồi ánh mắt, thân thể nửa ngồi xồm xuống, lưng lay ngọc bội trong tay với lão nhân bán ngọc:

“Vị sư phụ này, ta gần đây từ trong tay người khác đổi lấy được một khối ngọc, sợ bị người khác lừa, người có thể giúp ta xem một chút tính chất khối ngọc thể nào được không???”

Thanh ngọc trong suốt vô hạn trong sáng lấp lánh, dưới ánh dương quang chiếu xuống lưu quang tràn đầy màu sắc, vừa nhìn liền không phải vật phàm.

Con mắt lão nhân kia bỗng nhiên sáng ngời, tiếp nhận ngọc mà sợ hãi than không ngớt:

“Công tử, ngọc này của người, chính là lục độc sơn ngọc tốt nhất. Loại ngọc này, là một trong tứ đại danh ngọc của quốc ta, bề ngoài từ xanh lục đến thủy lục sắc, bán trong suốt, tính chất nhẫn nhụi, gần giống phi thủy, vốn có thủy tinh sáng bóng...”

Lão nhân kia phi thường nhiệt tình, vừa nhìn đến hảo ngọc, liền lên tinh thần, bắt đầu hăng hái giới thiệu.

Tần Vô Song sao không biết đây là ngọc gì, hẳn thậm chí còn biết trên khối ngọc, tạo hình chính là long phượng tường vân đồ, tựa hồ là vật đỉnh ước.

Hiện tại hẳn bày ra ngọc này, là để cho tiểu đuôi ở chỗ tối xem, là muốn để nàng biết khó mà lui.

Đáng tiếc, hẳn đánh giá thấp năng lực gây sự của tiểu đuôi kia.

Thượng Quan Nhược Vũ chỗ tối vừa thấy ngọc trong tay Tần Vô Song, liền trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm khối ngọc, tựa hồ còn có chút không tin, nhu nhu mắt lại nhìn.

Nhìn nửa ngày mới cúi đầu lục lợi bên hông mình một hồi, thực sự tìm không được ngọc trên người mình, nàng lúc này mới vững tin ngọc trong tay Tần Vô Song là của nàng.

Vừa tỉnh ngộ ra vừa rồi Tần Vô Song thừa dịp đỡ nàng, lấy đi ngọc của nàng, nàng liền tức giận khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

Quả thực là sỉ nhục a!!!

Thân là một trong hai đại truyền nhân của thần châu thể gia lừng lẫy nổi danh trên giang hồ, nàng, Thượng Quan Nhược Vũ, không những không trộm được đồ của người khác, trái lại lại bị người khác thâu đi đồ của mình.

Thật sự là, thật sự là... Thất bại... Cái này mà truyền ra, bảo nàng thế nào gặp người???

Hơn nữa, ngọc kia, chính là ca ca nàng thân thủ vì nàng tạo hình...

Thượng Quan Nhược Vũ vừa nghĩ đến ngọc mình quý trọng không gì sánh được bị Tần Vô Song thu đi, liền lửa giận ngập trời.

Vì vậy, nàng liền hùng hổ hướng tới hai người Tần Vô Song Vân Khuynh, quát lớn:

“Tiểu tặc, trả ngọc cho ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Không Phải Ngọc Này

“Tiểu tặc, trả ngọc cho ta.”

Thượng Quan Nhược Vũ thanh âm thanh thúy êm tai, bất quá, hình như là lớn một chút, khiến người trên nguyên nửa con đường kinh hãi.

Tần Vô Song nhíu nhíu đầu mày, hẳn thật sự không nghĩ tới cô nương này lớn mật như vậy, biết hẳn cầm ngọc từ trên người nàng, không chỉ không biết cổ kị, trái lại là tự tìm tới cửa.

“A, Vô Song, có kẻ trộm sao???”

Vân Khuynh lúc này mới đem toàn bộ lực chú ý, từ cái tửu lâu kia chuyển về, có chút kinh ngạc.

Trên đường đi gặp tiểu đầu, bị đùa giỡn, còn có bán mình táng phụ táng mẫu vân vân, trên cơ bản đều là đoạn cầu tối cầu huyết tối kinh điển.

Có Tần Vô Song, những kẻ vọng tưởng đùa giỡn y, thường thường là còn chưa mở miệng liền bị nghiêm phạt, y còn hơi có chút thất vọng —

Biết đâu thực chất bên trong y cũng không phải loại người an phận gì đó.

Mà hôm nay đụng tới một kinh điển khác, trên đường đi gặp tiểu đầu.

Hay là kế tiếp, nên để Vô Song hỗ trợ giam giữ tiểu đầu, lại nghe tiểu đầu kia nói một phen, trên có lão dưới có tiểu các loại tiêu khiển một chút.

Vân Khuynh đang nghĩ ngợi, Thượng Quan Nhược Vũ liền hùng hổ vọt tới trước mặt bọn họ, hai tay chống nạnh, khí đô đô trừng mắt hai người

bọn họ:

“Thấy các người tướng mạo không tầm thường, tuần tú lịch sự, dĩ nhiên lại lằng lằng càn khôn, trước mắt bao người trộm đồ của bản cô nương???”

Thượng Quan Nhược Vũ tư thế không đẹp lắm, nhưng khuôn mặt đầm mỹ kia, làm tư thế thô lỗ như vậy không chỉ không hiện xấu xí, trái lại thêm hơn vài phần đẹp để khả ái.

Vân Khuynh cũng bị nàng làm cho kinh sợ:

“Tiểu thâu, chúng ta???”

Y nhìn Tần Vô Song một chút, lại nhìn mình một chút, cuối cùng lần thứ hai đem đường nhìn dời về phía Thượng Quan Nhược Vũ, nghĩ mình có chút luống cuống, ho nhẹ một tiếng nói:

“Vị cô nương này, ta nghĩ trung gian nhất định có cái gì hiểu lầm, ta...”

“Không có hiểu lầm, ngọc hắc vừa cầm, chính là từ trên người ta trộm đi.”

Thượng Quan Nhược Vũ thở phì phì chỉ trích Tần Vô Song, Vân Khuynh lần thứ hai ngậy người.

Tần Vô Song... Thâu đồ??? Thật sự là khó có thể tưởng tượng, y dùng nhãn thần hỏi nhìn về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song đạm nhiên cười, trấn an nắm lấy tay Vân Khuynh, quay hướng Thượng Quan Nhược Vũ nói:

“Xin hỏi cô nương có chứng cứ gì nói khối ngọc kia, là của người???”

Thượng Quan Nhược Vũ nhú nhú đầu mày:

“Khối ngọc kia, là lục độc sơn ngọc tốt nhất, bề ngoài từ xanh lục đến thủy lục sắc, bán trong suốt, mặt trên điêu khắc long phượng tường vân đồ án, ta nói có đúng không???”

Tần Vô Song lắc đầu:

“Thật xấu hổ, ngọc của cô nương, đại khái là rơi ở địa phương khác, khối ngọc này của ta, cũng không phải lục độc sơn ngọc tốt nhất theo như lời cô nương nói. Mà là lục sắc tụ ngọc. Không tin cô nương thỉnh xem.”

Tần Vô Song nói, tự mình lấy ngọc ra từ trong tay lão nhân, đưa cho Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ tiếp nhận quan sát nửa ngày, lấy ánh mắt của nàng, tự nhiên nhận thức ra, đây là nhuyễn ngọc trong tụ ngọc, đồng thời cả vật thể bích lục, tính chất kiên cố mà ôn nhuận, nhẵn nhụi mà viên dung, mặt trên cũng điêu khắc long phượng tường vân đồ...

Thực sự không phải ngọc của nàng???

Thế nào có thể, làm người thừa kế thần châu thế gia, nhãn lực của nàng được rèn đúc tương đương hảo, tuy rằng ngọc trong tay nàng hiện tại cũng là lục sắc, thế nhưng, tuyệt đối không phải ngọc vừa rồi Tần Vô Song đưa cho lão nhân kia, lúc này rõ ràng là ngọc của nàng.

“Người lừa đảo, đây không phải khối ngọc vừa rồi.”

Tần Vô Song vô tội trừng to mắt:

“Cô nương, trên người ta chỉ có một khối ngọc như thế, không phải ngọc vừa rồi, còn có thể là ngọc từ đâu tới???”

“Người...”

Thượng Quan Nhược Vũ tức giận, vây quanh Tần Vô Song không ngừng đánh giá hăn, thấy trang sức trên người hăn thực sự không có ngọc tương tự, liền khí hồng khuôn mặt nhỏ nhắn.

Đáng trách nàng không có biện pháp lục soát thân hăn.

Tần Vô Song khoe miệng quyến rũ ra nhất mạt tà cười:

“Cô nương, không nên dùng loại ánh mắt này xem ta, ta là người đã có gia thất.”

Nói xong, nắm lấy thắt lưng Vân Khuynh:

“Nếu cô nương vô sự, chúng ta trước hết cáo từ.”

Vân Khuynh vẫn bị vây trong trạng thái khiếp sợ, y biết, Tần Vô Song thực sự cầm ngọc của cô nương kia, bởi vì vừa rồi y rõ ràng nghe thấy sự phụ bán ngọc kia nói ngọc Tần Vô Song đưa cho hăn, là lục độc sơn ngọc.

Thế nhưng, Tần Vô Song thế nào có thể ở trong thời gian ngắn như vậy đem lục độc sơn ngọc đổi thành tụ ngọc???

Nghĩ nghĩ y liền có chút bội phục Tần Vô Song, hai mắt lóe tiểu sao, một điểm cũng không vì Tần Vô Song lấy đồ của người khác mà cảm thấy thẹn, trái lại là phi thường sùng bái.

Mà Tần Vô Song lại nghĩ, nha đầu kia bị hăn chinh, hăn là sẽ biết khó mà lui.

Bất quá, Tần Vô Song cười cười.

A, ánh mắt Khuynh nhi của hăn nhìn hăn, đúng là quá khả ái mà, thật muốn đem y tử hình ngay tại chỗ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lấy Hôn Đối Đáp

Bỏ lại Thượng Quan Nhược Vũ đứng tại chỗ, buồn bực không ngớt, Tần Vô Song mang theo Vân Khuynh, đi vào tửu lâu lúc trước y thềm nhỏ dãi không ngớt.

Lúc để điểm tiểu nhị dẫn lên trên lầu, Vân Khuynh còn đang suy nghĩ một vấn đề quái dị.

Y và Tần Vô Song một đường đi tới, ăn mặc chi phí đều là tốt nhất, tốn hao không ít, bình thường rõ ràng không thấy Tần Vô Song mang bạc, cũng không thấy Tần Vô Song làm chuyện gì, nhưng đến lúc cần dùng, Tần Vô Song chung quy vẫn có thể biến ra bạc.

Bạc này đến tột cùng là từ đâu tới, chẳng lẽ là giống như ngọc kia, là thấu tới???

Nghĩ vậy, Vân Khuynh liền có chút quái dị nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song vẫn nhìn vẻ mặt của y đối tới đối lui, nghĩ hảo ngoạn không gì sánh được, liền thừa dịp y không chú ý, đưa y ôm trọn vào lòng, bạc thần hôn hôn trên mặt y:

“Khuynh nhi đây là đang suy nghĩ cái gì???”

Vân Khuynh chớp chớp con mắt, nghiêng mặt đi, đem mình dựa vào trong lòng Tần Vô Song càng sâu.

Dù sao nơi này là trong phòng, người khác cũng nhìn không thấy, huống hồ trong khoảng thời gian này, y đã hoàn toàn quen Tần Vô Song thường

thường làm cử động thân mật.

“Ta đang suy nghĩ, khối ngọc vừa rồi, Vô Song là làm thế nào có???”

Tần Vô Song vươn tay, thưởng thức sợi tóc rơi lả tả trên vai y, nhíu mày, tự tiểu phi tiểu:

“Ngọc a, tự nhiên là thay đổi.”

Vân Khuynh cau mày:

“Ta đương nhiên biết là thay đổi a, ta chính là hiếu kỳ Vô Song đôi lúc nào??? Còn có, Vô Song lúc nào trộm ngọc, ta thế nào không biết???”

Tần Vô Song chậm rãi quyến rũ bạc thần, quang thái trung gian con người thâm thúy mặc sắc không ngừng mở rộng:

“Đó là bí mật của ta, Khuynh nhi, cái gì cũng không làm, liền nghĩ dễ dàng biết được sao??? Phải biết rằng, trên đời này, cũng không có cơm trưa ăn không phải trả tiền nga.”

Vân Khuynh bạch bạch nhãn, Tần Vô Song này, muốn ăn đậu hũ của y thì cứ nói, không nên quanh co lòng vòng.

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, y thật sự là muốn biết nguyên nhân, liền ngẩng đầu, đem môi anh đào ấn lên mặt trên của Tần Vô Song.

Tần Vô Song tự nhiên sẽ không bỏ qua mỹ vị đến miệng, lập tức nhấc tay ấn lấy cái ót Vân Khuynh, thật sâu hôn xuống.

Môi lưỡi giao triền, thấm ướt lẫn nhau, hai bên tinh tế dùng đầu lưỡi đảo qua khắp ngõ ngách trong khoang miệng, nhiệt liệt dây dưa cùng một chỗ, ôn nhu mà không mất bá đạo.

Hai người hết sức triền miên, rồi lại nhất định phải tranh cao thấp, càng hôn càng kịch liệt.

Thiếu chút nữa tàng thương cướp cò, may là Vân Khuynh vẫn nhớ đáp án y muốn.

“Ngô...”

Vân Khuynh ửng đỏ mặt, dùng lực đẩy ra Tần Vô Song, dù sao, trong việc hôn môi cốn sàng đan, mỗi lần đầu hàng đều là y, thua thêm một lần cũng không có gì mất mặt.

Tần Vô Song nhận thấy y kháng nghị, lại không cam lòng hôn lại hôn mới buông y ra, lúc đó, môi anh đào của Vân Khuynh đã bị hôn đến ầm ướt sáng bóng mà lại hơi sưng đỏ.

Nước bọt trong suốt từ giữa môi hai người kéo ra, Tần Vô Song liếm liếm khoe môi Vân Khuynh, lưỡi biếng mở miệng:

“Được rồi, Khuynh nhi cố sức như thế, ta cũng không hảo giấu diễm.”

Vân Khuynh cau thần cười, kéo kéo tóc hăn:

“Không được tiếp tục thừa nước đục thả câu, nói mau.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thiên Hạ Lưỡng Phân

“Hảo hảo hảo, không thừa nước đục thả câu.”

Tần Vô Song sửa sang lại sắc mặt nói:

“Tần gia trong ấn tượng của Khuynh nhi, là thế nào?”

Vân Khuynh mặc dù có chút nghi hoặc Tần Vô Song vì sao hỏi như vậy, nhưng như trước thành thành thật thật hồi đáp:

“Nhiều năm trước bị tru di cửu tộc, hôm nay tại phương bắc chiếm núi vi vương...”

Vô Song, Tần gia, hiện tại sẽ không là... Là lục lâm hảo hán đi!”

Tần Vô Song tự tiểu phi tiểu nhìn Vân Khuynh, hăn đại khái có thể đoán được Vân Khuynh vốn định nói là cường đạo hoặc thổ phỉ, châm chước nửa ngày mới nghĩ ra một từ dễ nghe, lục lâm hảo hán.

Tuy rằng buồn cười, nhưng Tần Vô Song cũng cảm thấy dở khóc dở cười:

“Ai nói cho người những thứ này... Tần gia chúng ta, sao có thể chỉ là bọn chuột nhắt???”

Tần Vô Song kiêu ngạo nói.

Vân Khuynh nghĩ nghĩ Tần Vô Song khí độ phi phạm, lại dám lấy thân đào phạm đi kinh thành cưới vợ. Hăn là, thân phận đích xác rất không đơn giản!

“Như vậy, Vô Song nói cho ta biết, Tần gia rốt cuộc là một chỗ thế nào.”

Tần Vô Song nâng tóc y lên, thỉnh thoảng khơi mào vài sợi đặt ở chóp mũi nhẹ ngửi, rất đột ngột mở miệng nói:

“Tần gia, là khai quốc công thần.”

Vân Khuynh cũng quấy rối ra tóc hăn xoắn lại một vòng lại một vòng mới buông ra, đùa đến bất diệc nhạc hồ, nháy mắt mấy cái hồi đáp:

“Ta biết, Tần gia, và Vân gia, khi khai quốc, một là võ tướng quân, một là đại tài phiệt.

Sau này Tần gia vào triều làm quan, mà Vân gia chỉ phong làm một nhàn tản vương gia, ngoại trừ thỉnh thoảng xuất ra một ít phi tử nương nương, vĩnh viễn không tham chính —

Đại khái bởi vì Tần gia danh tiếng càng ngày càng cao, công cao chấn chủ, cho nên bị... Ân, tru di cửu tộc...”

Kỳ thực, những cái này hăn là chuyện thương tâm của Tần Vô Song, y vốn không muốn đề, đáng tiếc Tần Vô Song hỏi y về Tần gia.

Tần Vô Song lại hôn hôn Vân Khuynh:

“Khuynh nhi rất thông minh, cái gì cũng xem rất thông thấu. Bất quá...”

Hăn dừng một chút, cười có chút đặc ý:

“Khuynh nhi vẫn không có đoán đúng ý tứ ta nói, Tần gia năm xưa, cùng Hiên Viên hoàng thất hôm nay, chính là hai thế lực lớn trong triều khổng lồ nhất, tiên vương tiền triều muốn hạ thủ với chúng ta, Hiên Viên gia liền nổi lên ý mưu phản...”

Tần gia chúng ta, không phải là thuộc hạ của Hiên Viên gia, mà là, hợp tác lợi dụng lẫn nhau.

Cho nên, sau khi Hiên Viên gia và Tần gia được thiên hạ, cũng là thiên hạ lưỡng phân.”

Vân Khuynh có chút bất khả tư nghị trừng to mắt:

“Tứ đại quốc hôm nay, cũng không có họ Tần, Vô Song người không phải là đang nói đùa chứ???”

Tần Vô Song câu câu thần:

“Đích thật là thiên hạ lưỡng phân, là Hiên Viên vương triều lưỡng phân, Tần gia chúng ta luôn luôn hào hiệp, không muốn thanh minh một mảy, liền cùng Hiên Viên gia ký hạ hiệp nghị, Hiên Viên gia là hoàng gia thiên triều, là đế vương ngoài sáng. Mà Tần gia chúng ta, còn lại là ám hoàng.”

“Ám hoàng...”

Vân Khuynh thì thào tự nói, chung quy nghĩ xưng hô này so với hoàng đế êm tai hơn.

Y chớp chớp con mắt, hiếu kỳ truy vấn:

“Sau đó thì sao, sau đó thì sao???”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Dây Dưa Không Ngột

Tần Vô Song gõ một chút đầu cục cưng hiếu kỳ Vân Khuynh:

“Sau đó... Khuynh nhi không đói bụng sao???”

Vân Khuynh nghe hẩn nhắc tới như thế mới nghĩ đến cái bụng mình đói đến kêu cô cô, bất quá, y còn không có nghe được đáp án mà:

“Vô Song, người đừng tưởng hồ lộng ta, ngọc là đói thế nào, người còn không có nói cho ta biết.”

Tần Vô Song thở dài một tiếng:

“Không phải ta không muốn nói cho Khuynh nhi, chỉ là chuyện tình phương diện này, có chút phức tạp. Ngọc đích thật là bị người thay đổi, nhưng không phải ta đổi.”

Vân Khuynh ngưng mi suy nghĩ một chút:

“Là lão nhân bán ngọc kia??? Nhưng hẩn vì sao phải giúp người...

A, ám hoàng???”

Ý tứ là, thế lực Tần gia chừng quản Hiên Viên đế quốc chỗ tối —

Lão nhân kia, cũng là người của các người???”

Tần Vô Song mâu quang tuyết lượng tối tăm thâm thúy, bên trong tràn đầy thường thức, tinh quang nhàn nhạt khuếch tán ra, gật đầu:

“Đúng, chính là như Khuynh nhi nói vậy.”

Nói xong, lại nâng cằm Vân Khuynh lên, hôn hôn lên môi anh đào tình tế mơ hồ phiếm thũng.

Người này, thuộc về mình, xinh đẹp, thiện lương, thông minh, lại ôn hòa.

May là, thú chính là y.

Đại não Vân Khuynh có chút thiếu dưỡng khí, y là đói bụng, đói chính là cái bụng, phải ăn cái gì thì mới no, cứ như vậy cùng Tần Vô Song trao đổi nước bọt là không được.

Vì vậy, y rất sát phong cảnh cực lực cực tuyệt.

Đang lúc giãy dụa, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, con mắt xinh đẹp của Vân Khuynh sáng lên, cơm nước của y tới rồi.

Tần Vô Song bắt đắc dĩ, chỉ phải buông y ra.

Vân Khuynh lập tức từ trên đùi hắn chuyển qua chiếc ghế một bên, Tần Vô Song thuận lợi sửa sang lại y phục, mới khôi phục lười biếng trước sau như một. Dựa lên lưng ghế tựa, mạn bất kinh tâm nói:

“Tiến đến.”

Quả nhiên là cơm đưa tới.

Đáng tiếc người đưa cơm... Tần Vô Song nâng cằm, đánh giá cẩn thận.

Một thân y phục hơi sắc vải bố khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bần hê hê, trên đầu cuộn một cái khăn đội đầu biến thành màu đen.

Chỉ là, tóc của hắn, cũng quá nhu thuận sáng đẹp một điểm, con mắt hắn, cũng quá hữu thần thông minh một điểm...

Ai nha...

Tần Vô Song thở dài lắc đầu, quay hướng điểm tiêu nhị sắp xoay người ly khai nói:

“Chờ một chút, người ở chỗ này hầu hạ đi.”

Điểm tiêu nhị kia thân thể nhất tương, kinh nghi bất định nhìn Tần Vô Song, nam nhân này, sẽ không thông minh như vậy chứ???

Hắn khom khom lưng nói:

“Hảo, khách quan.”

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn Tần Vô Song, y luôn luôn không thích ăn ở trước mặt người bên ngoài, càng không thích người khác đứng ở bên người, y cự tuyệt cảm giác ngồi ăn có người nhìn.

Bất quá y còn chưa hỏi cái gì, Tần Vô Song liền gấp lên một đạo thái, vừa vào đến miệng liền nhắm mi lại, nhìn điểm tiêu nhị:

“Quá ngọt, bưng xuống phía dưới, làm lại.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, nếm một ngụm, mặn ngọt vừa phải, rất không sai.

Đang nghĩ, Tần Vô Song lại gấp một đạo thái khác:

“Chưa chín, bưng xuống phía dưới, làm lại.”

“Canh quá ít, bưng xuống phía dưới, làm lại.”

Ngắn ngủi vài phút, Vân Khuynh nghe đến mấy lời bưng xuống phía dưới, làm lại.

Y hình như có sở ngộ, nhìn về phía điểm tiểu nhị tức giận sắc mặt phát tím, thấy bàn tay hắc trắng nõn mềm mại, ngón tay thon dài mà trắng nõn.

Lại thấy chỗ cổ hắc, cũng là trắng nõn không tương xứng với nét mặt bần hê hê.

Cuối cùng dừng lại ở con mắt phun hỏa, sáng trong suốt của hắc, bưng tỉnh đại ngộ.

Nhân thần này y quá quen thuộc, là nàng, thiếu nữ vừa rồi nói bọn họ thâu ngọc.

Lẽ nào, nàng là coi trọng y hoặc là Tần Vô Song???

Nếu không phải thế nào lại theo bọn họ đây đưa không ngớt???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tính Cách Khác

“Được rồi.”

Vân Khuynh cắt đứt Tần Vô Song nói, nói với Thượng Quan Nhược Vũ giả trang điểm tiểu nhị:

“Đem thái vừa điểm đến bưng xuống phía dưới làm lại.”

Nhìn bóng dáng Thượng Quan Nhược Vũ khí đô đô bưng bàn thái rời đi, Vân Khuynh tự tiểu phi tiểu nhìn Tần Vô Song:

“Nguyên lai Vô Song có ưa thích này, ta cũng nên cẩn thận.”

Tần Vô Song phượng mâu hơi cong, bạc thần nhất câu nói:

“Đối với Khuynh nhi, ta mới luyện tiếc lẫn qua lẫn lại như thế, chỉ là nha đầu kia quá có nghị lực, khi dễ cũng hảo ngoạn.”

Vân Khuynh bạch bạch nhãn, y mới không tin.

“Tiểu cô nương này, là tiểu hài tử tùy hứng bị người nhà làm hư, loại hài tử này, thông thường gia đình là sủng không ra ngoài, hiện tại làm sao bây giờ??? Nàng hình như dính lên chúng ta???”

Tần Vô Song nghiêng thân thể tới gần y:

“Thế nào, không thích nàng???”

Hô hấp của hắn phun lên bên tai Vân Khuynh, tê tê, nhiệt nhiệt, Vân Khuynh không khỏe đẩy đẩy hắn:

“Ngồi hảo, nói không chừng lúc nào có người vào.”

Tần Vô Song mếu máo, trên khuôn mặt tuần mỹ lộ ra vẻ ủy khuất nhìn có chút buồn cười:

“Còn không có lão, Khuynh nhi đã ghét bỏ ta.”

Vân Khuynh có chút bất đắc dĩ, bất quá Tần Vô Song như vậy rất ít gặp, cũng là thêm một tia khả ái:

“Vô Song, ngọc kia, người rốt cuộc dự định trả lại cho tiểu cô nương kia không???”

Tần Vô Song dùng ngón trỏ tay phải ma sát cằm, có chút suy nghĩ nói:

“Nàng muốn thu gì đó của ta vốn là sai, sau lại đại náo trên đường, tới lúc này, càng dây dưa không ngớt, ta tự nhiên sẽ không đơn giản đưa nàng, phải hảo hảo đùa nàng một chút.”

Vân Khuynh cũng nâng cằm, nhìn dung nhan Tần Vô Song tuần mỹ khiến người ta mê muội kia, đô đô miệng:

“Ta nhưng thật ra sợ, cuối cùng thành vui mừng oan gia... Kiếp trước của ta... Ách, ta ở trong sách tại Vân gia thấy, có rất nhiều cố sự như vậy, một thiếu nữ hoạt bát khả ái, một công tử tuần mỹ tiêu sái, vì hiểu lầm mà gặp nhau, vừa thấy mặt vừa sảo vừa nháo, đến cuối cùng lại ái đến chết đi sống lại...”

“Ách...”

Bàn tay Tần Vô Song vừa nâng chung trà run run lên, còn trà hầy còn trong miệng, thiếu chút nữa liền phun ra.

Mạnh mẽ cố nén cười, Tần Vô Song buông chung trà trong tay:

“Khuyh nhi thực sự là kiến thức rộng rãi, bất quá, có Khuyh nhi, ta thế nào lại cùng nàng ái đến chết đi sống lại???”

Vân Khuyh chớp chớp mắt:

“Ta đây, cùng nàng ái đến chết đi sống lại làm sao bây giờ???”

Sắc mặt Tần Vô Song lập tức âm trầm xuống, trong đôi mắt hiện lên lãnh quang quý dị.

Còn muốn cùng người khác ái đến chết đi sống lại???

Nếu như Vân Khuyh thực sự làm như vậy, hắc đại khái sẽ bẻ gãy chân y, đem y giam vào địa phương chỉ có hắc biết đến, để trong mắt y, thế giới của y, chỉ có hắc một người!!!

Tần Vô Song âm lãnh nghĩ, phượng mâu lại không tự chủ được nhìn thấy Vân Khuyh che miệng cười trộm, lúc này mới biết Vân Khuyh vừa nói chỉ là nói đùa...

Trong lòng buông lỏng, cũng có chút tức giận, hắc dĩ nhiên cho là thật! Còn đem một mặt khác hắc vẫn luôn che giấu phá tan lộ ra ngoài...

Vừa nghĩ như thế, Tần Vô Song lại có thêm chút tức giận, nắm Vân Khuyh qua ôm vào trong lòng hung hăng hôn xuống:

“Sau đó không được khai vui đùa như vậy, ngươi là của ta.”

Vân Khuyh chưa kịp phản kháng, đã bị môi lưỡi Tần Vô Song mạnh mẽ lại bá đạo nhảy vào trong miệng.

Cho tới nay, Tần Vô Song bày ra, đều là bá đạo ôn nhu, nhưng hắc càng cùng Vân Khuyh ở chung, liền càng vô pháp tự kiềm chế, hãm vào càng sâu lại càng muốn một mình giữ lấy y, để trong tâm mắt y, đều chỉ có hắc một người.

Nếu là lúc vừa nhận thức Vân Khuynh, hắn còn có tính nhẫn nại chờ Vân Khuynh chậm rãi ái thương hắn, như vậy hiện tại hắn lại có chút luống cuống, có chút khẩn cấp.

Hắn sợ, sợ trước khi Vân Khuynh ái thương hắn, sẽ ái thương người khác, cho nên trong tâm nguyên bản tự tin bình tĩnh, bắt đầu vội vàng xao động lên, bắt đầu nghi ngờ lên.

Hắn là một trong ngăm ám hoàng của Huỳnh Quang Hiên Viên vương triều, thế nào lại cho phép người mình nhận định phải gần nhau suốt đời đi ái thương người khác???

Tần Vô Song chăm chú ôm Vân Khuynh, cả đời này, người này trong lòng hắn, chỉ có thể là hắn sở hữu.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Vân Khuynh Thất Tung

Tần Vô Song và Vân Khuynh, cuối cùng dưới sự tận lực tránh né của Tần Vô Song, tránh được Thượng Quan Nhược Vũ lần thứ hai theo dõi.

Tuy rằng nghĩ đến Thượng Quan Nhược Vũ sẽ không bỏ qua, nhưng thực sự không nghĩ tới sẽ đến nhanh như vậy...

Vân Khuynh thất tung!!!

Ngay lúc Tần Vô Song tách ra Vân Khuynh, đi gặp thuộc hạ —

Thực ra cũng không phải Tần Vô Song tận lực cấm kỵ Vân Khuynh, hẳn chỉ là không muốn, Vân Khuynh hiện tại vô pháp bảo hộ chính mình, bị lôi vào phiền phức mà thôi...

Nhưng Tần Vô Song quên, mặc kệ bất luận kẻ nào, gả cho hẳn, cùng hẳn cùng một chỗ, liền đã định trước suốt đời đều không thể chạy trốn khỏi phiền phức.

Vừa nhận thấy Vân Khuynh thất tung, Tần Vô Song tim đập mất tần suất.

Đến nay hẳn biểu hiện ra cũng không có phản ứng quá lớn, chỉ là đôi mắt như máu, bên trong phong vân gợn sóng, bạc thần hơi câu, trên khuôn mặt tuần mỹ vô đào càng cười càng xán lạn.

Từ trong lòng móc ra khối ngọc nguyên bản thuộc về Thượng Quan Nhược Vũ, mặt sau long phượng tường vân đồ lung linh, khắc hai chữ Thượng Quan, Tần Vô Song chậm rãi vuốt ve chữ trên ngọc:

“Long Kính.”

Theo thanh âm lãnh liệt của Tần Vô Song, một nam tử cao lớn toàn thân bao vây trong bóng đêm lạnh yên không một tiếng động xuất hiện.

Họ kép Thượng Quan, thủ pháp theo dõi và thâm đồ cao minh, hơn nữa giỏi về nguy trang.

Toàn bộ Huỳnh Quang, sợ là chỉ có thần thâm thể gia thoái ẩn nhiều năm kia, Thượng Quan thể gia.

“Đi, lập tức điều tra rõ toàn bộ người trong thần thâm thể gia Thượng Quan gia, mặt khác...”

Tần Vô Song thanh âm từ từ thả nhẹ, con mắt lợi hại nhìn chăm chăm người trước mắt:

“Chậm nhất đến buổi tối, ta phải biết Khuynh nhi đang ở nơi nào.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nhưng mang theo sát khí dày đặc cùng cảnh cáo ý tứ hàm súc.

Toàn bộ gian phòng hầu như trong nháy mắt, biến gió lạnh đến xương.

Người tên Long Kính, thân thể hơi đánh một cái lạnh run:

“Vâng, nhị công tử.”

Làm ảnh vệ Tần gia vì ba vị công tử cống hiến, Long Kính vẫn cho rằng, chỉ có đại công tử là hàn lãnh như băng, nhị công tử này hẳn là ấm áp như gió.

Nhưng đến hôm nay mới biết, không phải nhị công tử không có tỳ khí, chỉ là vẫn không có ai chạm vào nghịch lân của hắn mà thôi.

Nhưng ngày hôm nay, Thượng Quan gia, sợ là đã chạm đến nghịch lân và điểm mấu chốt của Tần Vô Song.

Mong muốn, Vân Khuynh công tử đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn, bằng không vị chủ tử này của hắc, không biết rồi sẽ làm ra chuyện gì!

Long Kính lĩnh mệnh, liền lập tức đi chấp hành.

Tần Vô Song nhắm mắt lại, dựa lên lưng ghế tựa, thì thào tự nói:

“Khuynh nhi...”

Cùng nhau như hình với bóng nhiều ngày như vậy, bỗng nhiên xa nhau, thật đúng là không quen.

Không có y ở trong tầm mắt dĩ nhiên lại cảm thấy bất an —

Lo lắng y xảy ra chuyện.

Nhưng hắc là Tần Vô Song a!!!

Tần Vô Song luôn luôn cười mở, hiện tại đã có nhược điểm, có vướng mắc.

Như vậy, rốt cuộc là tốt, hay là xấu đây???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tiểu Ốc Trong Rừng Đào

“Người là ai? Muốn mang ta đi đâu???”

Bị nam tử xa lạ ôm vào trong ngực, Vân Khuynh nghĩ phi thường không được tự nhiên, thậm chí là đáng ghét.

Y yêu thương Tần Vô Song ôm ấp, vòng tay kia bá đạo lại không mất ôn nhu, bất tri bất giác tập kích tất cả của y, đã thành thói quen, khó có thể từ bỏ.

Nam tử ôm y, cũng rất là anh tuấn, khuôn mặt lãnh ngạnh, nhãn thần lạnh lùng, bạc thần nhếch.

“Này, người mau nói a. Dù sao cũng phải có một nguyên nhân chứ???”

Vân Khuynh không cảm thấy sợ, bởi vì y thủy chung tin tưởng Tần Vô Song sẽ tìm được y, không có nguyên nhân, chỉ là dưới đáy lòng tin tưởng như thế.

Nam tử kia ninh ninh lông mi, trong mắt hiện lên lạnh lùng nghiêm nghị, cúi đầu liếc nhìn Vân Khuynh.

Cái liếc mắt kia, thật là đem tâm Vân Khuynh đều đông lạnh.

Hảo lãnh, Vân Khuynh rút lui cái cổ, không thèm nhắc lại.

Nam tử khinh công rất cao, cho dù ôm y cũng thân như tơ liễu, thoáng cái xẹt qua vài mét.

Vân Khuynh trong lòng không ngừng suy xét, y, hẳn là không có đắc tội người nào.

Như vậy, là địch nhân của Tần Vô Song sao???

Ách... Cũng có thể là người bọn hắn cùng nhau đắc tội...

Bỗng nhiên, Vân Khuynh nghĩ tới thiếu nữ bị Tần Vô Song nhiều lần trêu chọc...

Chẳng lẽ là nàng???

Vân Khuynh một đường loạn tưởng, chờ đến lúc y lấy lại tinh thần, đã bị nam tử đưa đến một chỗ thế ngoại đào nguyên ngoài vùng ngoại ô.

Nói là thế ngoại đào nguyên, thật sự là bởi vì dọc theo đường đi nở đầy hoa đào, toàn núi hoa đào khắp nơi.

Thâm hồng sắc, thiên hồng sắc, bay lá tả, đôi mắt nhìn lại, nơi nơi đều là hoa đào.

Nam tử cũng buông xuống Vân Khuynh.

Lúc này Vân Khuynh bị cánh hoa hồng nhạt trước mắt hấp dẫn, hương thơm đầy mũi làm y say sưa...

“Đẹp quá...”

Đứng ở trong rừng hoa đào bất quá nửa ngày, cánh hoa đều bay xuống lạc đầy người y.

“Đi!”

Nam tử nhìn y vẻ mặt đại ra ngây người dưới tàng cây hoa đào, không khỏi lại nhúu nhúu mày.

Thanh âm của hắn vẫn mang theo lãnh đến xương, Vân Khuynh thoáng cái liền tỉnh táo lại, bạch bạch nhần, lẽ nào người này luyện công bị đóng băng qua sao? Nói không có một chút ôn độ.

Tuy rằng bất mãn, nhưng y biết, người làm dao thớt, ta làm thịt cá, lúc này vẫn là thuận theo mới tốt, cho nên liền thành thành thật thật đi theo phía sau nam tử.

Đi đến chỗ sâu trong, vẫn là hoa đào, nở cực kỳ diễm lệ.

Không biết qua bao lâu, mới ở chỗ sâu trong rừng hoa đào, lộ ra một tòa tiểu nhà tranh.

Vừa nhìn thấy tiểu ốc, đôi mắt dường như hàn băng của nam tử, lập tức nhu hoà xuống.

“Tiểu Vũ. Đi ra.”

Theo hắn gọi, cửa nhà tranh ‘Chi nha’ một tiếng mở.

Nữ tử một thân quần dài vàng nhạt tóc dài rối tung, chạy đi ra, thoáng cái nhào vào trong lòng nam tử, ôm cổ hắn:

“Ca ca.”

Vân Khuynh tập trung nhìn vào, thiếu nữ kia, quả nhiên là thiếu nữ bị Tần Vô Song thấu ngọc.

Thấy rõ sau y không khỏi vì thiếu nữ kia một trận then thùng.

Xem ra chính cô ta không có biện pháp với Vô Song, liền để ca ca của mình đi lấy lại mặt mũi???

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Huỳnh Muội Kỳ Lạ

Vừa nhìn đến Thượng Quan Nhược Vũ, khuôn mặt khắc băng của nam tử kia, liền lập tức hòa tan thành một bãi xuân thủy.

Vân Khuynh nhìn lú lười không ngớt.

Đây, đây, đây là khối băng vừa rồi???

Này cũng biến quá nhanh, cho dù có khác biệt đăi ngộ, cũng không cần rõ ràng như thế a!!!

Đang nghĩ ngợi, nam tử kia cũng đã thân thủ ôm trụ thắt lưng Thượng Quan Nhược Vũ, hướng Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng hỏi:

“Tiểu Vũ, người xem, có đúng hay không là y khi nhục người???”

Thượng Quan Nhược Vũ lúc này mới biết Vân Khuynh tồn tại, từ trong lòng nam tử ngẩng đầu, nhìn về phía Vân Khuynh, vừa nhìn thấy y liền nhíu mày:

“A nha, ca, ta nói muốn tự mình đi tìm bọn họ tính sổ, người thế nào đi — Thảo nào ta ở rừng đào ngủ tỉnh lại không thấy người.”

Nam tử gắt gao nhìn chăm chăm Vân Khuynh khuôn mặt tuyệt mỹ, đôi mắt ngăm đen hiện lên một tia âm mai và sát khí, ngoài miệng nhưng hướng Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng ôn nhu mở miệng:

“Ta phải bảo vệ tiểu Vũ, không cho bất luận kẻ nào khi dễ tiểu Vũ, nhưng y, trêu chọc tiểu Vũ, còn thân ngọc ca ca thân thủ vì tiểu Vũ khắc —

Không thể tha thứ!!”

Bốn chữ không thể tha thứ cuối cùng, là một chữ một chữ từ trong miệng hắn đọc ra.

Vân Khuynh nghe, tổng nghĩ hình như có một con rắn âm lãnh, bò lên trên lưng y, cũng đang liên tục nhúc nhích.

Rùng mình một cái, Vân Khuynh biết hai người kia không phải người thường, cũng có thể là người bình thường không thể trêu vào.

Nhưng càng là như thế, y lại càng nghĩ hảo ngoạn.

Vân Khuynh ánh mắt lóe lóe, nét mặt trang thương cảm hề hề, nhất phó hình dạng tự kỷ lại rất sợ chết nói:

“Cái kia, đợi một chút, trung gian này có đúng hay không có cái gì hiểu lầm???”

Ta từ trước đến nay là tiểu lương dân thiện lương, lúc nào trêu chọc qua cô nương, lúc nào thân ngọc của cô nương, các người...

Các người đừng ý vào mình người đông thể mạnh, lại người mang võ nghệ liền khi dễ người thành thật a!”

Người đông thể mạnh...

Vân Khuynh những lời này mới nói ra miệng liền cảm thấy thẹn thùng, kỳ thực đối phương cũng chỉ là nhiều người hơn y mà thôi, hắn là không có người đông thể mạnh nghiêm trọng như vậy...

Nam tử nghe y vừa nói, trong mắt hiện lên khinh thường.

Nguyên bản hắn thấy Vân Khuynh áo mũ chỉnh tề, khuôn mặt không có người thường đuổi kịp, khí chất cũng là phi phàm, lại nghĩ tiểu Vũ tính tình

ái ngoạn, còn tưởng rằng đối y có điều hiểu lầm.

Nhưng nghe xong Vân Khuynh nói sau, Vân Khuynh ở trong lòng hẫng, lập tức rơi xuống thành một người ăn chơi trác táng bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rửa.

Lúc này Thượng Quan Nhược Vũ buông tay ôm nam tử, ngẩng đầu nhìn hẫng.

Nam tử từ nhỏ cùng nàng lớn lên, lập tức biết ý tứ của nàng, buông ra cánh tay, đem nàng từ trong lòng thả xuống.

Trên khuôn mặt xinh đẹp khả ái của Thượng Quan Nhược Vũ mang theo tiểu ý, lập tức chuyển hướng Vân Khuynh, đang định đi hướng Vân Khuynh, ca ca của nàng nhưng thân thủ giữ nàng lại:

“Tiểu Vũ, chờ một chút.”

Thượng Quan Nhược Vũ quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía khuôn mặt nam tử anh tuấn mà mang theo chút lạnh lùng, trong ánh mắt thật to tràn đầy nghi hoặc:

“Ân???”

Cảm giác được Thượng Quan Nhược Vũ hết sức chăm chú nhìn kỹ, nam tử kiêu kiêu bạc thần, dĩ nhiên bật cười, ôn nhu nói:

“Có người ngoài.”

Lúc Thượng Quan Nhược Vũ và Vân Khuynh còn không có phản ứng tới được, nam tử từ trong lòng lấy ra một chiếc lược mộc chất và một sợi dây cột tóc bạch sắc, tự mình bắt đầu vì Thượng Quan Nhược Vũ chải lên sợi tóc mộc sắc theo gió lay động của nàng.

Nam tử nhãn thần ôn nhu lại chuyên chú, động tác dưới tay cũng rất nhẹ.

Thượng Quan Nhược Vũ buông xuống mí mắt, lông mi dài nhỏ tiêm bạc run rẩy không ngớt, khuôn mặt mỹ lệ chậm rãi lan tràn một tia đỏ ửng.

Vân Khuynh mục trừng khẩu ngốc nhìn bọn họ.

Dưới đáy lòng nghi hoặc, y vừa rồi không có nghe sai, bọn họ, hẳn là huynh muội???

Thế nhưng, nhìn bọn họ khí tức trong lúc đó ấm áp lại ái muội, Vân Khuynh lại bắt đầu tổn thương đầu óc...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tần Gia Ảnh Vệ

“Nhị công tử.”

Long Kính toàn thân bao vây trong bóng đêm, lần thứ hai lặng yên không một tiếng động xuất hiện.

Trang phục của hắn, tựa như chủ nhân của hắn, ám, hắc, không hổ là một trong những ảnh vệ thượng đẳng nhất của ba vị ám hoàng.

Tần Vô Song tựa lưng vào ghế ngồi chớp mắt, nét mặt vẫn là một mảnh mạn bất kinh tâm, lười biếng nói:

“Nói.”

Long Kính thùy hạ mặt mày:

“Thượng Quan gia vẫn đang ở trạng thái ẩn thế, chỉ có Thượng Quan thiếu gia Thượng Quan Tôn và muội muội Thượng Quan Nhược Vũ, bởi vì có chút chuyện bị trục xuất gia môn...”

Mặt khác, Vân Khuynh công tử chính là bị Thượng Quan Tôn mang đi, lấy tình huống hiện nay đến xem, tựa hồ là bởi vì nhị công tử trêu chọc Thượng Quan tiểu thư.”

Tần Vô Song kiều kiều bạc thần đường cong duyên dáng:

“Thượng Quan Tôn... Tốt tốt tốt, giỏi lắm Thượng Quan Tôn, Long Kính.”

Kỳ thực, tâm tình hãn hiện nay vẫn đang tốt, dù sao, hãn biết Vân Khuynh tin tức, không phải sao???

Hãn giơ lên mí mắt, nhìn về phía thủ hạ luôn luôn ớn trọng này:

“Long Lê tới chưa???”

Long Lê, là một ảnh vệ danh thượng đẳng khác.

Thượng đẳng ảnh vệ, toàn bộ Tần gia, cũng chỉ có sáu người mà thôi, sáu người này, tất cả đều là văn võ toàn tài, cầm kỳ thư họa, đao thương côn báng, kỳ hoằng dược lý, vân vân, hầu như là không gì không biết, không nơi không hiểu.

Là Tần gia từ nhỏ bắt đầu hạ khổ công phu, nỗ lực đại giới rất lớn bởi đường ra.

Sáu gã thượng đẳng ảnh vệ này, ba chủ minh, ba chủ ám.

Căn cứ yêu cầu, thời gian khác nhau cùng ba vị công tử Tần gia xuất môn.

Hiện nay Long Kính bên người Tần Vô Song, đó là một trong ba chủ ám thượng đẳng ảnh vệ, mà Long Lê, lại là thượng đẳng ảnh vệ chủ minh.

Chỉ là, vốn có Long Kính diện vô biểu tình vừa nghe tên Long Lê, khuôn mặt không tự chủ được co quắp một chút, lập tức lại khôi phục.

Gục đầu xuống:

“Long Lê đã ở trên đường, vừa truyền tin nói hai canh giờ sau sẽ đến.”

“Hai canh giờ...”

Tần Vô Song đứng lên, bước đi thong thả đến trước cửa sổ, đẩy ra cửa sổ, nhìn bầu trời bên ngoài sáng sủa như trước:

“Như vậy, chờ Long Lê tới rồi đi đón Khuynh nhi trở về.”

Người của hãn, tất nhiên là phải hảo hảo thủ giữ, hảo hảo bảo vệ, thế nhưng y cũng phải có năng lực tự bảo hộ mình — cho dù không có võ công, không phải sao???

Khuynh nhi tương đối thông minh, hãn là, sẽ không làm hãn thất vọng.

Trong rừng đào, Thượng Quan Tôn dùng thời gian rất lâu, rất cẩn thận dùng bạch sắc ti đài đem sợi tóc Thượng Quan Nhược Vũ cột chắc.

Lại giúp nàng sửa sang lại y phục, Thượng Quan Tôn thở dài nói:

“Được rồi.”

Thượng Quan Nhược Vũ ngẩng đầu, vung lên thần biện phấn nộn, cười xán lạn như hoa:

“Cảm tạ ca ca.”

Thượng Quan Tôn lắc đầu:

“Đối với ca ca còn cần nói cảm tạ sao???”

Thượng Quan Nhược Vũ thè lưỡi:

“Là không cần.”

Sau đó mới đi hướng Vân Khuynh một bên ngốc điệu:

“Này, người thật là nam nhân sao??? Thế nào lại so với ta một người nữ hài lớn lên còn đẹp hơn???”

Mặt Thượng Quan Tôn âm trầm, đánh giá tướng mạo Vân Khuynh, càng xem càng chướng mắt, tướng mạo như vậy, quả thực chính là quyền rũ tiêu Vũ của hắc mà!!!

Mà cái trán Vân Khuynh, cũng lập tức nhảy ra ba sợi hắc tuyến:

“Cô nương, trưởng thành như vậy cũng không phải là ta nguyện ý, người không cần chiêm chọc ta như vậy.”

Thượng Quan Nhược Vũ thấy y như vậy ‘Xì’ một tiếng nở nụ cười, cười đến xinh đẹp khả ái, một điểm cũng không có phổ thông nữ tử cười giấu răng câu thúc.

Hơn nữa Thượng Quan Nhược Vũ cười, còn rất có nhất phó cười phai ân cừu ý tứ hàm xúc. Cười xong cũng không cho Vân Khuynh sắc mặt xem, chăm chú nhìn Vân Khuynh nói:

“Ta nói chính là thực sự, lúc ta vừa thấy người, còn tưởng rằng người là phu nhân của bại hoại kia...”

Chính là người là một nam nhân lớn lên đẹp, cho nên ta mới có thể nhìn không qua... Bất quá, người so với bại hoại kia tốt hơn. Bại hoại kia thâu ngọc của ta, còn đùa giỡn ta... Hạnh hạnh...”

Bại hoại kia, hẳn là chỉ Tần Vô Song.

Kỳ thực nàng nói đúng, Vân Khuynh đích thật là ‘Phu nhân’ của ‘Bại hoại’ kia.

Bất quá hoàn hảo, nha đầu kia hiện nay không có ý kiến quá lớn với y, chỉ là đối với Tần Vô Song ý kiến có phần lớn.

Vân Khuynh dưới đáy lòng suy xét một phen, mở miệng nói:

“Cô nương. Chẳng hay nhị vị hôm nay muốn dẫn ta tới đây, là mục đích gì???”

Nếu đối phương không có ác ý, như vậy, y có thể yên tâm làm rõ trọng tâm câu chuyện.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tiệm Khởi Sát Khí

Lúc này, Thượng Quan Nhược Vũ còn chưa mở miệng, Thượng Quan Tôn nhân tiện nói:

“Đừng nói chuyện khác, đem ngọc bội trả lại cho tiểu Vũ trước.”

Ý nghĩa của ngọc kia không giống bình thường, là hắc tự tay điêu khắc cho Thượng Quan Nhược Vũ, hơn nữa, long phượng tường vân đồ ở mặt trên.

Long phượng có ý nghĩa cao quý cát tường.

Tường vân đại biểu cho dự báo tốt, biểu thị mong ước tốt đẹp đối với thời gian tới.

Kỳ thực hắc càng muốn điêu khắc uyên ương, tịnh đế liên, hoa sen, hoặc là đầu bạc điều các loại.

Nhưng tiểu Vũ là muội muội hắc, hắc không thể làm rõ ràng như vậy, nhưng trong tư tâm hắc lại đích xác thích tiểu Vũ, nghĩ đến vương thất thân phận cao quý vẫn luôn luôn dùng long phượng để đại biểu nam nữ, đại biểu phu thê.

Cho nên long phượng tường vân đồ án hắc điêu khắc trên ngọc bội, đó là tâm huyết và tâm ý của hắc.

Hắc có thể nào cam tâm ngọc kia bị đơn giản tiêu đi???

Cũng chính bởi vì vậy, cho nên lúc hắc vừa nghe Thượng Quan Nhược Vũ nói ngọc bị tiêu, nàng bị người trêu chọc, hắc liền lập tức hỏi hai người

đặc thù, thừa dịp Thượng Quan Nhược Vũ ngủ tự mình đi bắt người.

Nghe xong Thượng Quan Tôn khí thế bức người hỏi, Vân Khuynh bắt đắc dĩ thả vai:

“Kỳ thực ta rất muốn đem ngọc bội trả lại cho các người.... Đáng tiếc, rất xin lỗi, ta không biết ngọc bội kia, rốt cuộc ở nơi nào!!!”

Vân Khuynh chính là nói thật.

Tần Vô Song lúc nào thu ngọc bội y không biết, thủ hạ của Tần Vô Song — lão nhân bán ngọc kia lúc nào đổi ngọc, đem ngọc đổi đi đâu, y cũng không biết.

Đáng tiếc Thượng Quan Tôn không tin, Thượng Quan Nhược Vũ cũng không tin:

“Người và bại hoại kia rõ ràng là một khối, người thế nào lại không biết ngọc bội của ta ở nơi nào???”

Thượng Quan Nhược Vũ vừa nghe Vân Khuynh không biết ngọc bội ở đâu cũng hoảng lên, đó là ca ca đưa cho nàng.

Chỉ cần là gì đó ca ca cho nàng, nàng đều bảo vệ hết mực, cho nên mới cầm khối ngọc bội tùy thân mang theo.

Vân Khuynh hơi cau mi, y mơ hồ phát hiện, ngọc bội kia, đối với hai người này mà nói, đều có ý nghĩa rất trọng yếu.

Trầm ngâm một chút, y mở miệng nói:

“Cô nương, người luôn miệng nói Vô Song là người xấu, người cũng không nói cho ta biết, Vô Song xấu ở chỗ nào — còn có, Vô Song vì sao lại lấy ngọc của người???”

Đó là một vấn đề then chốt, bất quá Vân Khuynh ngực vẫn hướng về Vô Song, chỉ nói là Vô Song lấy ngọc của Thượng Quan Nhược Vũ, mà không phải là châu.

Nhắc tới cái này, Thượng Quan Nhược Vũ tự biết đuối lý, hé ra trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú quyên lệ, chậm rãi đỏ ửng. Cong cong môi:

“Đó... Đó tự nhiên là ta không cần thận bị hấn châu đi... Hấn làm trò trước mặt người ở trên đường đùa giỡn ta, lại ở trong tửu lâu không ngừng bảo ta đổi thức ăn...”

Kỳ thực, những việc này đều là việc nhỏ.

Ở đáy lòng Thượng Quan Nhược Vũ, chân chính lưu ý, là nàng thân là thần châu thế gia, châu kỹ dĩ nhiên không bằng Tần Vô Song, còn để Tần Vô Song không đem nàng vào mắt đổi ngọc, chạy trốn...

Những việc này, đều khiến nàng cảm thấy thất bại, cảm thấy mất mặt, nàng được Thượng Quan Tôn bao dung có chút nuông chiều, căn bản vô pháp tiếp thu liên tiếp đả kích như vậy —

Nàng dĩ nhiên khắp chỗ không bằng nhân gia.

Kinh qua thời gian Thượng Quan Nhược Vũ xấu hổ nghĩ và Vân Khuynh ‘Đấu pháp’, mặt Thượng Quan Tôn càng ngày càng đen.

Không phải bởi vì đoán được Thượng Quan Nhược Vũ đuối lý, mà là bởi vì trên mặt Thượng Quan Nhược Vũ thần sắc biến ảo phong phú —

Hấn không cho phép, cũng không hy vọng, trừ hấn ở ngoài, có bất luận cái gì một người, có thể ảnh hưởng tâm tình và tình tự của Thượng Quan Nhược Vũ có biên độ lớn như vậy.

“Bớt sàm ngôn đi, mau đưa ngọc giao ra đây, bằng không, ta muốn mạng của ngươi.”

Thượng Quan Tôn cũng không giống Thượng Quan Nhược Vũ như vậy, chỉ làm một ít tiểu nháo chuyện tình.

Hắn có một viên tâm ngoại trừ Thượng Quan Nhược Vũ, đối với tất cả mọi người đều là lãnh khốc.

Nhân thần của hắn thâm độc, thần sắc lãnh liệt, có chút kinh hách đến Vân Khuynh.

Cũng bất quá là bởi vì Vân Khuynh không tập qua võ, bị sát khí bức, đáy lòng cũng nhất định sợ.

Chỉ là ngẩn ra liền lấy lại tinh thần:

“Chỉ sợ giết ta, các ngươi vĩnh viễn cũng tìm không về ngọc của các ngươi.”

Thượng Quan Tôn khinh thường cười nhạt, từ đáy lòng mọc lên chân chính sát khí:

“Ngọc mất, khắc lại là được, mạng của ngươi mất, liền thực sự mất!!!”

Vân Khuynh có chút hoảng hốt, mất mạng, liền thực sự mất sao??? Nếu là như vậy, cô hồn đã quỷ thuộc về hậu thế như y, lại có thể nào đứng ở trước mặt bọn họ???

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Vấn Đề Xương Hô

“Ngọc mất, khắc lại là được, mạng của người mất, liền thực sự mất.”

Trong thanh âm của Thượng Quan Tôn tràn ngập sát khí.

Vân Khuynh không có võ công, ngoại trừ bắt đầu bị sát khí sắc bén chấn một chút, y một điểm cũng không sợ.

Kinh qua tỉ mỉ quan sát của y, nam tử trước mắt, đối với nữ tử dị thường thương yêu, nhưng nàng kia lại tựa hồ không tiếp thu loại tư tưởng ‘Ngọc mất, khắc lại là được.’ này của nam tử.

Đích xác như vậy.

Thượng Quan Tôn vừa mới nói xong, Thượng Quan Nhược Vũ liền kháng nghị:

“Không, ta muốn khối kia, khối kia là ca ca lần đầu tiên động thủ khắc, hơn nữa ta đã đeo thời gian dài như vậy, thế nào có thể tùy tiện một khối khắc lại là có thể thay thế???”

Thượng Quan Nhược Vũ vừa mở miệng, Thượng Quan Tôn sát khí liền lập tức tiêu thất vô tung vô ảnh.

Hắn hơi giật mình, vì Thượng Quan Nhược Vũ đối với hắn tặng cho gì đó quan tâm mà hài lòng, trên người lại bao phủ tầng tầng tình ý ấm áp.

Vân Khuynh ở dưới đáy lòng thầm than, tiểu Vũ trước mắt này, thực sự là một nhân nhi thiên chân khả ái.

Y cũng thừa dịp cơ hội Thượng Quan Nhược Vũ cho thấy quan tâm khối ngọc kia, lập tức mở miệng:

“Vị cô nương này nói rất đúng, chuyện gì, phạm là lần đầu tiên, đều tương đối trọng yếu, sau đó mỗi một cái đều không thể thay thế được...”

Ta nghĩ, Vô Song — chính là bại hoại trong miệng cô nương, nhất định sẽ tới tìm ta, cô nương và công tử không bằng cùng ta chờ hăn đến. Hăn đến, ta nhất định giúp cô nương lấy ngọc về.”

Thượng Quan Nhược Vũ thề lưỡi:

“Được, theo ý người, bất quá, người cũng đừng gọi cô nương cô nương, nghe ra hảo kỳ quái, ta là Thượng Quan Nhược Vũ, người gọi tiểu Vũ như ca ca là tốt rồi.”

Thượng Quan Tôn vừa nghe mặt liền đen, cảnh cáo mở miệng:

“Tiểu Vũ!!!”

Vân Khuynh là hạng thông minh, thấy khí tức hai người vô thì vô khắc ái muội, cùng nam tử quan tâm Thượng Quan Nhược Vũ, y không khó đoán ra lần này Thượng Quan Tôn vì sao trừng y.

Y cũng luôn luôn là một người thức thời, khách khí mở miệng với Thượng Quan Nhược Vũ:

“Tiểu Vũ cô nương. Ta là Vân Khuynh, Vân trong lưu vân, Khuynh trong khuynh quốc khuynh thành.”

Tốt... Thượng Quan Tôn hí hí mắt, vì Vân Khuynh thức thời mà cảm thấy vui mừng, bằng không, hăn lại tránh không được muốn một trận tức giận.

Vừa rồi Thượng Quan Tôn tràn ngập cảnh cáo la lên, cũng khiến Thượng Quan Nhược Vũ lấy lại tinh thần, biết nàng để Vân Khuynh xưng hô vô cùng thân mật.

Đang lúc hồi hận, chợt nghe đến Vân Khuynh gọi tiểu Vũ cô nương.

Vừa nghe đến xưng hô này, nàng lập tức vui đến nhếch đuôi lông mày.

Xưng hô không tính xa lạ cũng không tính vô cùng thân thiết, nàng rất thích, hơn nữa, ca ca của nàng tựa hồ cũng rất thoả mãn.

“Khuynh trong khuynh quốc khuynh thành... Vân Khuynh đích xác hay...”

Cảm thán xong, Thượng Quan Nhược Vũ lại hướng Vân Khuynh giới thiệu Thượng Quan Tôn:

“Đây là ca ca ta, Thượng Quan Tôn.”

Vân Khuynh cười cười, cái này, liên hệ tính danh, hơn nữa có Thượng Quan Nhược Vũ, y hẳn là sẽ không có sinh mệnh chi ưu.

Hiện tại, y chỉ cần chờ Vô Song đến là tốt rồi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tam Đại Thần Bộ

‘Khẩu khẩu khẩu’ tiếng đập cửa quy luật vang lên, Tần Vô Song nâng nâng mí mắt:

“Tiến đến.”

Theo cửa bị đẩy ra, một niên thiếu thân lam sam, hé ra khuôn mặt búp bê đi đến:

“Nhị công tử, Long Lê đến đây đưa tin.”

Tần Vô Song tự tiểu phi tiểu mở miệng:

“Đây là hai canh giờ người bảo Long Kính nói??? Ân???”

Tần Vô Song thanh âm rất nhẹ, ẩn chứa một tia không đối phát hiện tức giận.

Hắn một mực chờ Long Lê tới cùng đi tìm Vân Khuynh, nhưng Long Lê này, thường ngày ái nháo thì thôi, lần này dĩ nhiên thẳng thắn muộn một canh giờ rưỡi, làm ảnh vệ thượng đẳng, không có thời gian kỷ luật như vậy, là trí mạng.

Long Lê nghiêm mặt, lập tức quỳ gối xuống đất:

“Thuộc hạ nửa đường nhận được thông tri của tam thiếu gia, đi trợ Long Liễm tách ra Hoa Ly Phi nên đình lại một chút thời gian.”

Long Liễm???

Là nữ tử duy nhất trong thượng đẳng ảnh vệ, nàng cùng Long Kính như nhau chủ ám, bất quá nàng càng am hiểu ám sát.

Là ‘Tuyệt sát’ nổi danh trên giang hồ, nàng làm thuộc về giang hồ.

Mà Hoa Ly Phi, chính là một trong tam đại thần bộ, tam đại bộ khoái này, không phải là tam đại thần bộ của quốc gia nào, mà là tam đại thần bộ của toàn bộ thiên hạ.

Tam đại thần bộ phân biệt là, Hoa Ly Phi, Hiên Viên Bất Kinh, Sở Tiểu Ca.

Bọn họ ba người, không phải là người cùng một quốc gia, thậm chí cũng không nhận thức lẫn nhau, thẳng đến một năm trước, Hiên Viên Bất Kinh mới cùng Sở Tiểu Ca quen biết, liền kết làm huynh đệ khác họ.

Hôm nay, đối với huynh đệ khác họ đang ở các quốc gia chạy đi bắt tội phạm quan trọng, đùa bắt diệc nhạc hồ, mà Hoa Ly Phi, lại tương đối thống khổ.

Hắn ba năm trước đây từng lập hào ngôn, nhất định phải bắt ‘Tuyệt sát’ ở Huỳnh Quang Hiên Viên để quốc xú danh rõ ràng trên giang hồ.

Từ nay về sau, Hoa Ly Phi vẫn luôn đi theo Long Liễm phía sau đuổi bắt nàng, đáng tiếc, có Tần gia bang trợ và yểm hộ, Long Liễm luôn luôn có thể ở thời điểm mấu chốt thoát khỏi Hoa Ly Phi.

Ba vị công tử Tần gia, đại công tử Tần Vô Phong là ám hoàng Huỳnh Quang thương giới ngầm, nhị công tử Tần Vô Song, lại có quan tâm mật thiết với quan viên triều đình, ám hoàng chương quản quan trường, mà tam công tử Tần Vô Hạ, còn lại là ám hoàng chương quản trật tự giang hồ.

Nghiêm ngặt ý nghĩa mà nói, Long Liễm hẳn là người của Tần Vô Hạ, cũng khó trách hắn để Long Lê đi giúp Long Liễm.

Đại khái là nhận thức Vân Khuynh sau, tâm tình Tần Vô Song vẫn rất khoái trá, biết tình có nguyên sau, Tần Vô Song cũng không truy cứu thêm.

“Được rồi, đứng lên đi, cùng ta đi đón phu nhân trở về.”

Tần gia thượng đẳng ảnh vệ, là cùng Tần gia ba vị công tử cùng nhau lớn lên cùng nhau tiếp thu huấn luyện, tuy rằng huấn luyện nghiêm ngặt để cho bọn họ tuyệt đối trung thành, và tuân thủ bản phận, nhưng này cũng không ảnh hưởng đến thân cận và hữu tình thâm hậu dưới đáy lòng bọn họ.

“Phu nhân... Ha hả, là dạng gì nữ tử, dĩ nhiên có thể khiến nhị công tử nhận thức dưới đáy lòng, Long Lê thật là rất chờ mong nhìn thấy phu nhân mà...”

Trong sáu thượng đẳng ảnh vệ, Long Lê là hoạt bát nhất, nhìn xem, vừa nhận sai xong, một điểm cũng không biết thu liễm, lập tức lại sinh động lên.

Bất quá Tần Vô Song cũng không lưu ý, nhớ tới Vân Khuynh hần lại không tự chủ được giương môi mỉm cười:

“Y a, là một tuyệt đại giai nhân, khuôn mặt tuyệt mỹ, tính tình cũng tương đối ôn hòa, nhưng cũng không phải loại người nhu nhược không thú vị, là một người rất dễ làm cho tín phục, thích thượng.”

Thấy hần hình dung như thế, biểu tình như vậy, Long Lê liền tin tưởng người nọ không phải người thường, ngay cả Tần gia nhị công tử đều bị mê thành cái dạng này, còn có thể là người thường sao???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cảm Tình Khó Khăn

Thượng Quan Nhược Vũ tính tình hoạt bát rộng rãi, lập tức cùng Vân Khuynh quen thuộc lên.

Quen thuộc sau nàng lại nhận không được hiểu kỳ quan hệ giữa Vân Khuynh và Tần Vô Song:

“Vân Khuynh, ta xem người coi như là một người không sai, thế nào lại cùng bại hoại kia đi cùng một khối.”

Lúc Vân Khuynh cùng Thượng Quan Nhược Vũ nói chuyện phiếm, Thượng Quan Tôn một mực ở bên cạnh nhìn chăm chăm trừng mắt Vân Khuynh, thầm nghĩ đem khuôn mặt quá đẹp của Vân Khuynh, từ trong đường nhìn của Thượng Quan Nhược Vũ đi ra ngoài.

Hắn bắt người này tới, thuần túy là muốn giúp Thượng Quan Nhược Vũ nghiêm phạt người khi nhục nàng một chút, không nghĩ tới không chỉ không nghiêm phạt được đối phương, còn khiến cho Thượng Quan Nhược Vũ đối với đối phương sản sinh hứng thú!!!

Giờ khắc này, trong lòng Thượng Quan Tôn, thật sự hối hận a!

Đôi huynh muội này, thật sự là quá thú vị.

Vân Khuynh hoàn toàn không nhìn Thượng Quan Tôn nhìn chăm chăm, tự ngoảnh lại mỉm cười trả lời Thượng Quan Nhược Vũ:

“Ta và Vô Song quan hệ a... Đến lúc lần thứ hai gặp mặt, Vô Song liền nói cho người.”

“Di di di, nói cho ta biết??? Có sao có sao???”

Thượng Quan Nhược Vũ nỗ lực hồi tưởng, rốt cục nhớ tới Vô Song từng ôm thắt lưng Vân Khuynh nói hắn là người có vợ...

Nhưng...

Nhưng nhưng nhưng nhưng... Bọn họ không phải đều là nam tử sao???

Nam tử và nam tử cũng có thể thành thân sao???

“Ngươi, và hắn, thật là, là phu thê???”

Thượng Quan Nhược Vũ cẩn cẩn dục dục hỏi, rất sợ là tự nàng hiểu sai.

Dù sao, trong quan niệm của nàng, thế giới này, âm dương phối hợp tương đối tốt, nam nữ cùng một khối tương đối bình thường.

Vân Khuynh kiếp trước thích nam sinh cũng chẳng bao giờ che giấu giới tính thủ hướng của mình, hưởng hồ, kiếp này có một Vô Song không chú ý giới tính chi trì y, y tự nhiên sẽ không để ánh mắt dị dạng của Thượng Quan Nhược Vũ lúc này đặt trong lòng. Y gật đầu:

“Đúng, ta cùng với Vô Song, vừa thành thân không bao lâu.”

Thượng Quan Nhược Vũ trầm mặc, không biết nói thêm cái gì cho phải, lập tức xoay người, nằm úp sấp trong lòng Thượng Quan Tôn:

“Ca ca, ta mệt, vừa rồi còn không có nghỉ ngơi tốt, chờ bại hoại kia tới thì gọi ta...”

Nói xong cọ cọ trong lòng Thượng Quan Tôn, nhắm hai mắt lại.

Thượng Quan Nhược Vũ trầm mặc, thực ra không phải là nàng đối với cảm tình của Vân Khuynh và Tần Vô Song có điều kỳ thị, tương phản,

nàng là ước ao.

Bọn họ là cấm đoán chi luyện, nhưng có thể kết làm phu thê.

Mà nàng và hắn, là huynh muội, đều minh bạch tâm tư đối phương, nhưng không ai dám bước về phía trước một bước.

Chỉ có thể dừng lại tại vượt lên trước thân nhân, còn chưa đến giai đoạn ái tình ái muội.

Vân Khuynh bị Thượng Quan Tôn bắt đến một đoạn thời gian không ngắn, nhìn trời dần dần tối, Vân Khuynh còn không có đợi được Vô Song liền có chút thấp thỏm Vô Song có thể hay không giống y cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn???

Song, đang lúc y lo lắng, Vô Song lại mang theo Long Lê, nhất phái nhàn nhã đi chơi tiêu sái đi vào rừng hoa đào.

“Sách sách, thực sự là một địa phương phong cảnh duyên dáng a.”

Long Lê gật đầu:

“Đích xác, bất quá, so với Thiên Cơ đảo của biểu thiếu gia, còn hơi kém một ít.”

Tần Vô Song thân thủ tiếp được một mảnh cánh hoa đào bay xuống, cười cười:

“Nhân vật kiểu thần tiên như hắn, trụ đều là địa phương thần tiên trụ, trong thế tục không sạch sẽ này, làm sao có thể có nơi đẹp như địa phương đó???”

Tần Vô Song nói xong, mạn bất kinh tâm bóp nát cánh hoa trong tay, ném tới một bên, trên khuôn mặt tuần mỹ nâng lên cũng hiện lên một tia sắc bén:

“Nếu chúng ta tới rồi, cũng nên xem truyền nhân của Thượng Quan gia này, có bao nhiêu lợi hại, người của Tần gia chúng ta, liền đơn giản như vậy bị bắt đi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Cuối Cùng Được Gặp

“Khuynh nhi.”

Khi Tần Vô Song thấy bóng dáng quen thuộc kia dĩ nhiên nghĩ tâm của mình, tắc nghẽn cứng lại.

Càng là mơ hồ phiếm đau nhức, loại cảm giác cường liệt này khiến hăn có chút bất an.

Lúc này mới chỉ nửa ngày không thấy a!!!

Nửa ngày không thấy, như cách tam thu.

Lúc thấy hăn, cuối cùng nghĩ mình đã viên mãn.

Khi Vân Khuynh nhìn thấy Tần Vô Song thì đã là như vậy.

Nguyên lai trong thời gian tại đây nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, y đã nhớ Tần Vô Song đến thế, vậy ra Tần Vô Song tại bất tri bất giác đã xâm nhập nội tâm mà y tự cho là pháo đài rất chặt chẽ.

“Vô Song...”

Vân Khuynh nhìn hăn từ trong đám hoa đào thâm hồng thiển hồng đi ra, dĩ nhiên có một loại cảm giác muốn rơi lệ???

Vì sao, là bởi vì ủy khuất? Hay là bởi vì sợ bị áp lực dưới đáy lòng??? Hoặc là bởi vì thấy Tần Vô Song thì cảm động???

Hai người nỉ non tên đối phương, cứ như vậy hai bên tương vọng, tất cả chu vi cách bọn họ càng ngày càng xa.

“Khụ khụ khụ.”

Long Lê nhẹ ho khan vài tiếng, cắt đứt ánh mắt hai người dây dưa.

Thiên a, nhị công tử như vậy, thật là dọa người, tuy rằng bình thường nhị công tử cũng ái cười, nhưng đều là cười nham hiểm, trong mím cười có sát nhân vô hình.

Nhưng nhị công tử hiện tại, dĩ nhiên là thực sự nở nụ cười, thực sự nở nụ cười a, phải biết rằng đáng tươi cười như vậy, lúc trước, chỉ có người Tần gia, cùng với lục đại ảnh vệ cộng thêm các vị thiếu gia cùng nhau lớn lên mới nhìn thấy a.

Xem ra, nhị công tử nhìn như phong lưu tiêu sái của bọn họ, lúc này đây, là thật hăm tiến vào.

Nói cách khác — nhị công tử có nhược điểm...

Hắc hắc hắc hắc...

Long Lê dưới đáy lòng nhìn có chút hả hê cười, trên mặt khả ái búp bê cũng quả thưởng đáng tươi cười thiện ý, quay hướng dưới đáy lòng cười gần như nịnh nọt:

“Phu nhân hảo, ta là Long Lê, là nhị công tử... Thư đồng, lần đầu gặp mặt, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.”

Vân Khuynh bình tĩnh, quay hướng Long Lê gật đầu cười cười.

Nụ cười kia, ung dung ưu nhã, lại mỹ lệ vô hạ, nhìn qua đúng là mỹ lệ cùng thuần túy khó có thể tưởng tượng.

Long Lê dĩ nhiên nhìn đến ngậy người.

Phải biết rằng, ba vị công tử nhà hắc, cùng với lục đại ảnh vệ bọn họ, thụ qua nhiều loại huấn luyện, tâm trí đều là thập phần chặt chẽ kiên định.

Mà hắc, dĩ nhiên bị một người lần đầu gặp mặt mỉm cười đoạt thần.

Quả nhiên không phải bình thường, không hổ là người trong lòng nhị công tử.

Tuy rằng cũng là nhược điểm của nhị công tử, nhưng nhược điểm như vậy, Tần gia bọn họ chắc hẳn đều phi thường hoan nghênh.

Thứ nhất, bọn họ đều muốn hạnh phúc, thứ hai, bọn họ tự tin nhược điểm Vân Khuynh này, bọn họ có thể bảo hộ tốt, sẽ không để cho người khác có cơ hội lợi dụng.

Từ nhất khắc Thượng Quan Tôn thấy Tần Vô Song cùng Long Lê, bắt đầu đề phòng lên.

Hắc yêu thương lay tỉnh Thượng Quan Nhược Vũ đang ngủ trong lòng.

Thượng Quan Nhược Vũ chậm rãi mở con mắt mang theo mê man.

Hé mắt ra liền thấy ca ca của nàng, nàng không chút nào keo kiệt cho ca ca một dáng tươi cười ngọt ngào, dùng tiếng nói hơi lười biếng hỏi:

“Ca ca, làm sao vậy???”

Thượng Quan Tôn chăm chú ôm nàng, sắc mặt ngưng trọng nói:

“Bại hoại trong miệng người tới rồi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Dụng Tâm Lương Khổ

“Bại hoại???”

Tần Vô Song thì thào tự nói, liếc mắt nhìn Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng Thượng Quan Tôn, đôi mắt tối tăm lóe lóe, quay đầu lại, hướng Long Lê tự tiểu phi tiểu nói:

“Lê, nếu là có người bắt cóc phu nhân nhà người, của nhị công tử ta thì phải như thế nào?”

Long Lê không có chút nào cô phụ hãn kỳ vọng, lập tức hồi đáp:

“Công tử chớ vội, Long Lê lập tức đem hãn bắt tới hỏi minh bạch.”

Nói xong không đợi Thượng Quan Tôn phản ứng liền bay lên trời tấn công qua.

Vân Khuynh cũng không ngăn cản, chỉ là đến gần Tần Vô Song nói:

“Kỳ thực bọn họ cái gì cũng không có làm, cứ bình thường là đủ rồi.”

Tần Vô Song một bả kéo y qua, đem y kéo vào trong lòng, ôm lấy thắt lưng y.

“Vô phương, Thượng Quan Tôn là truyền nhân của thần châu thế gia, chỉ riêng khinh công đã là xuất thần nhập hóa, huống hồ tự thân võ công của hãn, cũng ở trong nhóm cao thủ giang hồ... Lê hãn tự có chừng mực.”

Thượng Quan Tôn đem Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng đẩy ra ngoài, Thượng Quan Nhược Vũ khinh công không kém mượn cơ hội nhảy

xa khỏi vài mét, lo lắng nhìn Thượng Quan Tôn cùng Long Lê đây đưa đến một khối:

“Ca ca, cẩn thận a.”

Sau khi nói xong thở phì phì dùng tuyệt diệu khinh công, nhảy về phía Tần Vô Song và Vân Khuynh:

“Vân Khuynh. Ta xem sai người, tướng công người là xấu đàn, người cũng là bại hoại, người không phải nói sẽ khuyên tướng công người trả ngọc cho ta sao, vì sao tướng công người vừa đến người liền để tướng công người khi dễ ca ca ta???”

Vân Khuynh cũng không biện giải, liếc nhìn Thượng Quan Nhược Vũ.

Thiếu nữ này, bị ca ca nàng bảo hộ tương đương hảo, lẽ nào nàng lại không nghĩ tới Vô Song sẽ vì y mà cùng Thượng Quan Tôn động thủ sao???

Y chỉ bất quá là không có ngăn cản mà thôi, hơn nữa, Thượng Quan Tôn sủng ái mù quáng Thượng Quan Nhược Vũ như vậy cũng nên thụ một chút giáo huấn.

Y xem ra, Thượng Quan Tôn nếu là thực sự thích Thượng Quan Nhược Vũ, nên dạy nàng độc lập.

Bọn họ bản thân chính là huynh muội mền nhau, sau đó sẽ phải tiếp thu ánh mắt thể tục khảo nghiệm nhiều không kể xiết.

Thượng Quan Tôn bảo hộ Thượng Quan Nhược Vũ như vậy, Thượng Quan Nhược Vũ làm sao lớn lên, làm sao có thể cùng hắc kinh lịch qua bão tố này???

Mong muốn lúc này đây Long Lê có thể cho Thượng Quan Tôn ăn chút mệt, để Thượng Quan Nhược Vũ sau đó sẽ vì Thượng Quan Tôn thu liễm tính cách ái ngoạn của mình một chút.

“Có chút lời là không thể nói lung tung...”

Tần Vô Song đứng ở phía sau Vân Khuynh, ôm eo Vân Khuynh nghe Thượng Quan Nhược Vũ nói, khuôn mặt trong nháy mắt âm trầm xuống, lập tức biến đen.

“Vô Song.”

Vân Khuynh đưa tay đan lên trên tay Tần Vô Song, ngửa đầu nhìn hắn:

“Quên đi, nàng chỉ là một hài tử bị ca ca quá sủng mà thôi, bọn họ kỳ thực cũng không xấu.”

Tần Vô Song buông xuống con mắt nhìn y:

“Ta biết, ta là điều tra rõ thân phận tính cách bọn họ xong mới đến. Chỉ cần là chuyện ta để bụng, không có năm chặt mười thành, ta nhất định sẽ không hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì ta hiểu, rất nhiều thời gian đều là một bước sai, toàn bộ sai hết.”

Sau khi nói xong Tần Vô Song liền thân thủ cách không điểm huyết Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ bị điểm huyết đạo tức giận không ngớt, lại nhìn Thượng Quan Tôn động thủ với Long Lê tuyệt không chiếm thượng phong không khỏi có chút nóng nảy.

“Người một bại hoại... Có bản lĩnh giải huyết đạo cho ta chúng ta một đấu một, để thủ hạ giúp đỡ khi dễ ca ca ta người không biết xấu hổ sao??? Chúng ta hai người ân oán để làm chi dính dáng đến ca ca ta???”

Lúc nàng nói lời này, tựa hồ đã quên là ca ca nàng đầu tiên tự mình nhảy vào chuyện này bắt đi Vân Khuynh.

Bất quá Vân Khuynh và Tần Vô Song cũng không có tính toán với nàng.

Vân Khuynh nhìn Long Lê thân thủ lưu loát, hướng Tần Vô Song cười ý vị thâm trường:

“Vị thư đồng này của người, thật đúng là không đơn giản

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Trước Khi Ra Tay

“Vị thư đồng này của người, thật đúng là không đơn giản.”

Nếu như Vân Khuynh nhớ không lầm, vừa rồi Tần Vô Song có nói qua, Thượng Quan Tôn ở trong nhóm cao thủ chốn giang hồ...

Long Lê có thể nhàn nhã đi chơi bất phân thắng bại với Thượng Quan Tôn như vậy, xem ra thân thủ nhất định cũng tốt.

“Đích xác, Lê từ nhỏ đi theo ta và ca ca đệ đệ bên người, học được gì đó, rất nhiều cũng rất cao minh.”

Tần Vô Song khéo miệng cười chứa theo ôn nhu, Vân Khuynh cảm thấy hứng thú với người bên cạnh hẳn, có đúng hay không bởi vì muốn lý giải hẳn???

Nếu như Vân Khuynh là muốn lý giải hẳn, như vậy, Vân Khuynh cũng nhất định có điều động tâm với hẳn.

Tần Vô Song hiện tại ở trong lòng Vân Khuynh xác thực tương đối trọng yếu, Vân Khuynh chậm rãi, đã đem trọng tâm sinh hoạt của mình, cùng ánh mắt quan tâm dừng lại trên người Tần Vô Song.

Tần Vô Song vừa mới nói xong, y liền nghĩ đến một vấn đề khác:

“Các người bên cạnh người như vậy rất nhiều sao??? Làm ám hoàng, sẽ mệt chết đi... Có đúng hay không cũng cần mạng lưới rất nhiều người tài???”

Nói, Vân Khuynh con mắt lóe lóe, có chút suy nghĩ.

Vân Khuynh, thật đúng là một chút liên thông a!

Tần Vô Song gật đầu nói:

“Đúng! Đích xác là như vậy, nhân tài chúng ta cần, một điểm cũng không thua triều đình, triều đình còn có thể hưởng toàn bộ thiên hạ quang chiêu hiền sĩ, nhưng Tần gia chúng ta, đại thể chỉ có thể tự mình bồi dưỡng... Cho nên Tần gia ngoại trừ người một nhà và người bên thân ra, cấp bậc quan niệm rất nghiêm, hơn nữa, bởi vì Tần gia thuộc về thế lực ngầm, yêu cầu độ trung thành cũng tương đối cao...”

Nói đến đây, Tần Vô Song thở dài một tiếng:

“Từ xưa đến nay, Tần gia chúng ta tuy rằng bồi dưỡng không ít người tài ba hiền sĩ, thế nhưng, như trước là cung không đủ cầu a.”

“Ân.”

Vân Khuynh con mắt chậm rãi chuyển qua trên người Thượng Quan Tôn, khóe miệng quyến rũ ra nhất mạt tiểu ý như có như không. Trong mắt lóe ra quang thái kỳ dị:

“Vô Song, người nghĩ Thượng Quan Tôn thế nào???”

Tần Vô Song cũng đem ánh mắt dời về phía Thượng Quan Tôn:

“Ân... Thượng Quan Tôn sao, tuy rằng tính tình thẳng một chút, lạnh một chút, thế nhưng đối với người mình quan tâm rất quý trọng... Hơn nữa, cũng không phải một người câu nệ và lễ giáo... Nói tóm lại, rất không sai.”

Tần Vô Song nói xong, suy nghĩ một chút vấn đề Vân Khuynh hỏi, con mắt cũng là sáng ngời:

“Chẳng lẽ Khuynh nhi là muốn...”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh dĩ nhiên mang theo nhất mạt tà ác cười, gật đầu:

“Đúng, đem Thượng Quan Tôn thu vào dưới trướng Tần gia.”

Tần Vô Song thân thủ nâng cầm Vân Khuynh:

“Khuynh nhi đã có biện pháp sao???”

Kỳ thực, Thượng Quan Tôn là nhân tài võ công cao cường hiếm có, hơn nữa tính tình hãn ngay thẳng, nếu là đáp ứng vì bọn họ Tần gia dốc sức, trên cơ bản nhất định tuyệt đối sẽ không phản bội Tần gia.

Thực sự là chủ ý rất không tồi ——

Đem Thượng Quan Tôn thu vào dưới trướng Tần gia.

Thế nhưng, một người lãnh ngạo, thà gãy cũng không cong như vậy, làm thế nào để thuyết phục hãn vì Tần gia dốc sức???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Vân Khuynh Xuất Chiêu

Vân Khuynh đưa tay khoát lên trên tay Tần Vô Song, đem tay Tần Vô Song từ cầm dờ đi.

Nhìn phía Thượng Quan Nhược Vũ bị Tần Vô Song điểm huyết, cười đến ý vị thâm trường:

“Vô Song, người có hay không phát hiện tính tình Thượng Quan Nhược Vũ, rất không chịu thua...”

Tần Vô Song gật đầu:

“Chỉ nhìn ngọc bội của nàng bị chúng ta lấy đi sau, đối với chúng ta tận lực dây dưa liền có thể thấy ra... Khuynh nhi không phải nói thu Thượng Quan Tôn dưới trướng sao, thế nào lại nói đến Thượng Quan Nhược Vũ...”

Tần Vô Song dần dần không nói, hẳn thấy cho dù Thượng Quan Tôn cùng Long Lê có chút rối bời, nhưng còn không quên chú ý Thượng Quan Nhược Vũ, hiểu rõ cười cười:

“Người là dự định lợi dụng Thượng Quan Nhược Vũ kiềm chế Thượng Quan Tôn???”

Cùng người thông minh nói chuyện thật tốt, một điểm liền thông.

Trên mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh mang theo tiểu ý ôn nhu, chậm rãi hướng đi đến Thượng Quan Nhược Vũ bị điểm huyết. Vừa đi vừa nói với Tần Vô Song:

“Thừa dịp hiện tại Thượng Quan Tôn không thể canh giữ bên người Thượng Quan Nhược Vũ, chúng ta liền đem Thượng Quan Nhược Vũ lừa chạy đi. Lừa được Thượng Quan Nhược Vũ, không sợ Thượng Quan Tôn không đến!”

Tần Vô Song sửa sang lại y bào:

“Được rồi, vi phu liền nhìn Khuynh nhi của ta, làm sao lừa được tiểu nha đầu đối với chúng ta ấn tượng xấu tới cực điểm.”

“Sơn nhân tự có diệu kế.”

Vân Khuynh thần bí cười, cũng bắt đầu ngoan đánh đố.

Đang nói, Vân Khuynh chạy tới trước mặt Thượng Quan Nhược Vũ:

“Tiểu Vũ cô nương.”

Vân Khuynh khách khí kêu lên.

“Hanh...”

Thượng Quan Nhược Vũ hừ lạnh một tiếng, không thêm phản ứng y.

Vân Khuynh cũng không thêm để ý chỉ là hỏi tiếp nói:

“Tiểu Vũ cô nương là tức giận bị Vô Song lấy đi ngọc, hay là tức giận mình so ra kém Vô Song???”

“Ai nói ta kém hẳn???”

Quả nhiên, Vân Khuynh vừa nói một câu, lập tức chọc Thượng Quan Nhược Vũ tặc mao.

“Tiểu Vũ cô nương có dám hay không cùng ta đánh cược???”

Kỳ thực Vân Khuynh chờ chính là phản ứng này của Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ nghe Vân Khuynh đề nghị có chút chần chờ, nàng chung quy nghĩ ở đâu là lạ, rồi lại tìm không được.

Nàng vừa chần chờ, Vân Khuynh liền câu câu thần, trêu tức cười cười:

“Nguyên lai tiểu Vũ cô nương cũng chỉ có chút gan dạ sáng suốt... Là ta xem trọng người...”

“Bản cô nương có cả đồng gan dạ sáng suốt, cược cái gì, người nói đi!!!”

Thượng Quan Nhược Vũ bị Vân Khuynh nhất kích, đầu óc liền nóng lên thô thanh rống ra ngoài nói.

Vân Khuynh cười cong mày nhãn, nhìn phía Tần Vô Song, nói với Thượng Quan Nhược Vũ:

“Chúng ta đánh đổ người và Vô Song khinh công ai cao hơn...”

“Đương nhiên là ta cao hơn.”

Nàng là truyền nhân thần châu thế gia, phóng nhãn thiên hạ, ở đâu có khinh công so được với nhà nàng, đây là bản lĩnh giữ nhà của bọn hã.

“Ta biết tiểu Vũ cô nương cho rằng mình cao, cho nên ta cược Vô Song cao... Ai thua, phải đáp ứng đối phương một cái điều kiện.”

Thượng Quan Nhược Vũ tự tin tràn đầy, tuy rằng Tần Vô Song cầm đi ngọc của nàng, nhưng nàng nghĩ Tần Vô Song không dám so chiêu với ca ca, đi tìm giúp đỡ, võ công tất nhiên không cao, hơn nữa khinh công của nàng đích xác tốt, cho nên hã nàng rất sáng khoái đáp ứng:

“Hảo. Một lời đã định, không được chơi xấu.”

Vân Khuynh buông mắt mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ, chỉ cần người không chơi xấu là tốt rồi.

Tuy rằng y không biết Tần Vô Song võ công cao bao nhiêu, thế nhưng, y chính là tin tưởng Tần Vô Song là mạnh nhất ở đây.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Bắt Đầu Đánh Cuộc

Hai người đánh cuộc một chút, Vân Khuynh liền ý bảo Tần Vô Song cưỡi ra huyết đạo cho Thượng Quan Nhược Vũ.

Giờ khắc này, y là phi thường ước ao võ công của Tần Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ.

Vân Khuynh dưới đáy lòng âm thầm hạ quyết tâm, chờ đi trở về, nhất định phải bảo Tần Vô Song dạy y hai chiêu.

Y không biết chính là, Tần Vô Song đã sớm cân nhắc chuyện dạy y võ công, chỉ là chuẩn bị về Tần gia ổn định mọi việc xuống mới bắt đầu mà thôi, khi đó, Tần Vô Song muốn dạy, cũng không thể là một hai chiêu. Hơn nữa, lúc đó cho dù y không muốn học, Tần Vô Song đại khái cũng không cho phép.

Thượng Quan Nhược Vũ được giải khai huyết đạo, hoạt động tứ chi có chút cứng ngắc của mình một chút, có chút lo lắng nhìn Thượng Quan Tôn, thấy hai người vẫn không phân thắng bại, không khỏi kéo kéo khóe miệng, hướng Vân Khuynh và Tần Vô Song đặc ý nói:

“Chờ xem, ca ca ta lợi hại như vậy, một hồi tuyệt đối đem người hầu của người đánh cho tan tác, chờ ta thắng thêm bại hoại, hanh hanh, sẽ cho các người dễ chịu. Ta nhất định cho các người dùng tay đem toàn bộ cỏ của rừng hoa đào nhổ sạch!!!”

Vân Khuynh nhúu mày, nhìn về phía Tần Vô Song, thấy ánh mắt ôn nhu, khóe miệng mỉm cười nhìn chăm chú vào y, trên mặt không có nửa phần khẩn trương, tất cả đều là một mảnh phong khinh vân đạm.

Như vậy, Vân Khuynh liền yên tâm.

Nhìn lại Thượng Quan Nhược Vũ, ôn hòa nói:

“Chờ tiểu Vũ cô nương thắng, chúng ta tự nhiên sẽ giúp người nhõ cỏ, hiện tại, các người có thể bắt đầu chưa???”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan Nhược Vũ mang theo kiêu ngạo, hất cằm lên:

“Hào, các người, chờ nhõ cỏ đi... Người nói, so thế nào???”

Vân Khuynh nhìn bốn phía, có chút bối rối, bốn phía đều là cây anh đào, không thích hợp tỷ thí cự ly gần, nhưng nếu đi xa, y lại vô pháp thấy...

Tần Vô Song liếc mắt nhìn ra y khó xử, sửa sang lại quần áo, hướng Thượng Quan Nhược Vũ cười nói:

“Tiểu Vũ cô nương, không bằng, ngay ở tầng sâu nhất của rừng đào. Dùng khinh công đi một vòng, ai về trước, người đó thắng... Tiểu Vũ cô nương cũng không nên nghĩ nó giản đơn, ta còn có một yêu cầu, chính là, thời gian chúng ta trở về, trên người không thể dính nửa cánh hoa đào, dính lên người, cũng coi như thua, người thấy thế nào???”

Thượng Quan Nhược Vũ lập tức cười khai mặt mày:

“Được!!!”

Đây là địa phương nàng trụ, nàng ở rừng hoa đào chơi đùa vô số lần, từ lâu đã tìm được bí quyết làm thế nào không để cánh hoa đào dính lên người, hơn nữa khinh công thần thủ thế gia các nàng cao minh không gì sánh được, ván này, nàng thắng là không thể nghi ngờ.

Vân Khuynh thấy hai người thảo luận thỏa đáng xong biểu tình nóng lòng muốn tỷ thí, không khỏi lắc đầu, nguyên lai Tần Vô Song, cũng là

người hiếu thắng, hẳn không chỉ muốn thắng Thượng Quan Nhược Vũ, còn muốn chiếm hết ưu thế của Thượng Quan Nhược Vũ, thắng đẹp không gì sánh được...

Thực sự là, ác liệt... Mong muốn Thượng Quan Nhược Vũ thua sau, sẽ không lưu lại bóng ma tâm lý mới tốt...

“Không cần nói lời vô ích, chúng ta bắt đầu đi, dùng chân mới thấy công phu thật.”

Vân Khuynh gật đầu:

“Vậy ta làm nhân chứng kiêm tài phán cho các người, hảo, chuẩn bị, bắt đầu.”

Y vừa dứt lời, lưỡng đạo bóng dáng bên người trong nháy mắt nhảy ra xa mấy thước, Vân Khuynh nhìn càng ước ao.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thắng Bại Đã Định

Hai người bóng dáng, một vàng nhạt, một xám bạc, xuyên toa trong mưa hoa màu phấn, nhanh như thiểm điện, như lưu quang, chợt lóe mà qua.

Vân Khuynh nhìn bóng dáng bọn họ song song, bắt đầu có chút nho nhỏ lo lắng trận đánh cuộc này...

Hơn nữa, y có chút sững sờ...

Lường đạo bóng dáng kia, một người mềm mại, một người cao to, bởi vì thân thể nhanh như gió, tay áo hai người tung bay, nhìn qua như là dây dưa cùng một chỗ...

Thật xứng đôi...

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn bọn họ.

Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ, thật xứng đôi! Hoặc là nói, bất luận cái gì một người nữ tử xinh đẹp nào cùng Vô Song đều rất xứng đôi.

Không!!!

Vân Khuynh trong lòng căng thẳng, hai mắt chăm chú nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song là của y, cũng chỉ có thể là của y, bất luận nam tử hay nữ tử, ai cũng không thể cướp đi!!!

Trong lúc y bừng tỉnh nghĩ đến những điều này, tình huống hai người Tần Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ xảy ra biến hóa.

Thượng Quan Nhược Vũ, dĩ nhiên vượt qua Tần Vô Song một ít.

Vân Khuynh nhăn lại mày mảnh, có chút lo lắng, nhưng Tần Vô Song, lai không có chút nào khẩn trương, không thay đổi tốc độ, thản nhiên xuyên toa rừng hoa.

Thượng Quan Tôn bên kia bởi vì không biết Tần Vô Song cùng Thượng Quan Nhược Vũ đánh cuộc, cho rằng Tần Vô Song sẽ hạ thủ với Thượng Quan Nhược Vũ, hấn càng thêm nôn nóng, công kích Long Lê cũng có chút rối loạn.

Long Lê giống chủ tử của hấn, đồng nhất nhàn nhã đi chơi.

Cho dù thấy quyền của Thượng Quan Tôn có kẻ hở cũng coi như không phát hiện, tiếp tục không nặng không nhẹ dây dưa Thượng Quan Tôn.

Mắt thấy một vòng sẽ kết thúc, Tần Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ nhưng vẫn một trước một sau bảo trì cự ly vừa đúng.

Vân Khuynh trong lòng thở dài, lẽ nào, phải thua sao???

Đang nghĩ, Tần Vô Song đột nhiên thay đổi thông dong tản mạn lúc trước, đầu ngón chân điểm lên cành hoa đào, thân thể tựa như mây trôi, trong ánh mắt kinh ngạc của Vân Khuynh từ phía trên Thượng Quan Nhược Vũ nhảy về phía y, chậm rãi hạ xuống.

Thượng Quan Nhược Vũ khóe miệng cười động lại...

A a a a a, nàng vẫn bảo trì vượt lên đầu, nàng hầu như đã thấy được ánh bình minh thắng lợi.

Thế nhưng...

Vì sao...

Tới bước cuối cùng...

Vân Khuynh ôn nhu nhìn Tần Vô Song:

“Mệt không???”

Tần Vô Song con người mặc sắc lưu quang tràn đầy tiêu ý:

“Không mệt, mới một chút thời gian như thế. Hầu như cái gì khí lực cũng chưa dùng tới...”

“Hỗn đản!!! Người dùng cái gì quỷ kế, rõ ràng ở sau ta, thế nào lại đột nhiên đến trước ta???”

“Tiểu Vũ cô nương.”

Tần Vô Song khéo môi nhếch lên nhất mạt tà cười nói:

“Cho dù người một mực ở phía trước ta, người cũng thua.”

Thượng Quan Nhược Vũ trừng mắt to:

“Người nói cái gì???”

Vân Khuynh cũng mỉm cười với nàng:

“Người xem trên vai trái của người.”

Thượng Quan Nhược Vũ cúi đầu nhìn lại, một cánh hoa đào màu phấn lẳng lặng nằm trên vai trái của nàng:

“Thế nào có thể!!!”

Tần Vô Song đương nhiên sẽ không nói cho nàng, là hắn lúc lướt qua trên đầu nàng cố ý bỏ lại.

“Tiểu Vũ cô nương, đánh cuộc thắng bại đã phân, người, sẽ không chơi xấu đi.”

Vân Khuynh mạn bất kinh tâm mở miệng:

Tần Vô Song cũng liếc mắt nhìn Long Lê, Long Lê đối hăn gật đầu. Quay đầu nhìn phía Thượng Quan Tôn:

“Vị huynh đài này, công tử nhà ta nói đây là một hồi hiếu lăm, chúng ta có thể tạm thời thu tay, biết rõ chuyện gì xảy ra sau động thủ lần nữa được không???”

Thượng Quan Tôn lo lắng Thượng Quan Nhược Vũ, thấy Thượng Quan Nhược Vũ hiện tại sắc mặt trắng bệch bất an đến cực điểm, có những lời này của Long Lê, hăn lập tức bỏ lại Long Lê, nhảy đến chỗ Thượng Quan Nhược Vũ, thanh âm lo lắng, sắc mặt lạnh lùng nghiêm túc:

“Tiểu Vũ, làm sao vậy, bọn họ khi dễ người sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thừa Nhận Đánh Cuộc

“Ta...”

Thượng Quan Nhược Vũ còn chưa kịp mở miệng, Vân Khuynh liền giành nói:

“Thượng Quan huynh... Đây là Tiểu Vũ cô nương khi dễ chúng ta nha!”

Nghe Vân Khuynh vừa nói như thế, khuôn mặt Thượng Quan Nhược Vũ lập tức bắt đầu hồng bạch đại biến.

Thượng Quan Tôn hồ nghi nhìn Vân Khuynh Tần Vô Song.

Hắn không giống Thượng Quan Nhược Vũ đơn thuần như vậy, hắn võ công cao thâm, lần đầu tiên mắt thấy Tần Vô Song đã biết Tần Vô Song là một cao thủ, hơn nữa là một cao thủ trong cao thủ hắn nhìn không thấu.

Đối mặt với người như vậy, cho dù muội muội hắn tùy hứng, điêu ngoa hơn nữa, làm sao có thể khi dễ bọn họ được???

Thế nhưng, lại nhìn Thượng Quan Nhược Vũ hình dạng vô pháp giải thích, hắn liền tin phân nửa.

Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

“Tiểu Vũ, người...”

“Ai nha, ca, ta ta ta không có khi dễ bọn họ, là bọn hắn khi dễ ta...”

Thượng Quan Nhược Vũ dắt ống tay áo Thượng Quan Tôn lắc qua lắc lại, có chút cấp thiết vì chính mình biện giải.

Nàng mới không cần ở trong lòng ca ca nàng, biến thành một nữ hài bốc đồng loạn khi dễ người.

“Nếu tiểu Vũ cô nương không có khi dễ chúng ta, như vậy, vừa rồi đồ ước, nhất định giữ lời, đúng không???”

“Ngạch...”

Thượng Quan Nhược Vũ nhất thời ghen lời:

“Cái gì đồ ước???”

Không biết vì sao, Thượng Quan Tôn đột nhiên có một loại dự cảm không may.

Thượng Quan Nhược Vũ trực giác lắc đầu:

“Các người vừa rồi nhất định là dùng cái gì quỷ kế mới thắng ta, ta mới sẽ không thua!!!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng đỏ lên, không ngừng biện giải.

“Người thật là muốn chơi xấu???”

Tiểu Vũ cô nương, trước ta đều nói người không có can đảm, không nghĩ tới, người không chỉ không có can đảm, mà còn dám làm không dám nhận!

Thua chính là thua, có nguy biện cũng là thua...

Cũng được, nếu tiểu Vũ cô nương không thừa nhận, đánh cuộc liền thôi.”

Vân Khuynh thở dài nói.

Thở dài xong hướng Tần Vô Song nói:

“Vô Song, chúng ta quay về đi.”

Tần Vô Song gật đầu, dắt tay y muốn đi.

Thượng Quan Nhược Vũ sai bước về phía trước.

“Chờ một chút... Ngọc đâu??? Ngọc của chúng ta thì sao???”

Tần Vô Song ánh mắt sắc bén nhìn nàng:

“Bản thân không giữ lời, còn trông cậy vào chúng ta thủ tín.”

Thượng Quan Nhược Vũ giẫm chân:

“Ta không có... Không có không tuân thủ lời hứa.. Các người...

Các người, được rồi, ta thừa nhận ta thua, các người mau đưa ngọc trả lại cho ta!”

Cái này gọi là lùi một bước tiến ba bước, cùng với, gậy ông đập lưng ông.

“Chờ một chút, tiểu Vũ, người nói cho ta biết, là đánh cuộc cái gì.”

Thượng Quan Tôn cau mày, nghe không hiểu ra sao.

“Ca ca, vừa rồi ta cùng bại hoại kia so tài khinh công, nói là, ai thua, phải đáp ứng một điều kiện của đối phương... Ta muốn lấy lại ngọc ca ca cho ta, cho nên liền...”

Thế nhưng, ta thua..”

Thượng Quan Tôn vốn có chút tức giận Thượng Quan Nhược Vũ lỗ mãng, nếu đối phương là người xấu, tùy tùy tiện tiện đáp ứng điều kiện liền

rất có thể vạn kiếp bất phục.

Nhưng Thượng Quan Nhược Vũ cuối cùng nói là vì cầm lại ngọc, tâm hắc liền mềm xuống.

Hắn thực sự không có biện pháp gây khó dễ với muội muội này.

Thở dài một tiếng, hắn nhìn phía Tần Vô Song:

“Nói đi, các người muốn tiểu Vũ đáp ứng các người điều kiện gì, toàn bộ tính trên người ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bách Hiếu Lâu Chủ

Vân Khuynh và Tần Vô Song ngay từ đầu muốn chính là những lời này của Thượng Quan Tôn.

Thế nhưng, Vân Khuynh nét mặt không lộ ra nửa phần tâm tình.

Y buông xuống mí mắt, hơi quỵn rũ ra khóe môi:

“Không, người cợt với chúng ta, là tiểu Vũ cô nương, điều kiện của chúng ta, cũng tự nhiên phải tính đến trên người tiểu Vũ cô nương.”

Thượng Quan Nhược Vũ cũng vịn lấy cánh tay Thượng Quan Tôn:

“Đúng, ca ca, đây là chuyện của ta, ta nhất định sẽ không liên lụy ca ca.”

Mặt Thượng Quan Tôn lập tức đen:

“Tiểu Vũ, trong ngực ca ca, chuyện của tiểu Vũ chính là chuyện của ca ca, không có liên lụy.”

Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng bất an, đều bị những lời này của Thượng Quan Tôn ổn định, nàng kiêu kiêu khóe miệng, nhìn phía Vân Khuynh:

“Vân Khuynh, người nói, người có điều kiện gì???”

“Cái này...”

Vân Khuynh nhất thời nghẹn lời, y chỉ là nghĩ Thượng Quan Tôn là một nhân tài có thể đến giúp Tần Vô Song, cho nên mới thay Tần Vô Song

động tâm tư ái tài.

Nhưng, thật muốn lừa bọn họ, y lại không biết an bài bọn họ thế nào.

Đang lúc Vân Khuynh khó xử, Tần Vô Song lại mở miệng, hắn cũng không có đưa ra điều kiện gì, chỉ là hỏi Thượng Quan Nhược Vũ:

“Tiểu Vũ cô nương có thích một ít chuyện hảo ngoạn??? Tân kỳ, chính là sự tình ngạc nhiên cổ quái người khác không biết???”

Lẽ nào, đây là dụ dỗ???

Vân Khuynh lén nhìn Tần Vô Song, trên mặt Tần Vô Song một mảnh phong khinh vân đạm, nhìn không ra một điểm tâm tư.

Thượng Quan Tôn cau mày, tiểu Vũ không cho hắn nhúng tay, hắn liền canh giữ ở một bên được rồi.

Thượng Quan Nhược Vũ nghe xong Tần Vô Song nói, mắt sáng rực lên:

“Hảo ngoạn??? Tân kỳ??? Ngạc nhiên cổ quái??? Thích thích!”

Nàng luôn luôn ái ngoạn ái nháo, xuất thân thần thâu thế gia, trên người lại mang chút võ nghệ, bình thường cô nương gia thích làm, nàng không thích, bình thường cô nương gia không dám làm, nàng càng thích!

Tần Vô Song giờ giờ lên môi mỏng, nói:

“Có một chỗ, mỗi ngày đều có tin tức thú vị, sự tình ngạc nhiên cổ quái, tiểu Vũ cô nương, người liền đi quản lý địa phương kia cho chúng ta năm năm thế nào???”

Năm năm, đủ để dùng nhân cách sức quyến rũ người Tần gia khiến cho bọn họ suốt đời, đều cam tâm thần phục.

Thượng Quan Nhược Vũ nghiêng nghiêng đầu:

“Đây là điều kiện của các người sao???”

Tần Vô Song gật đầu:

“Đúng, bất quá, ta đem địa phương kia giao cho tiểu Vũ cô nương, chỉ có thể tốt lên, không thể suy tàn, nếu là suy tàn...”

“Sao có thể suy tàn!!! Nhân gia tiểu Vũ ta là ai...”

Dưới ánh mắt nghiêm khắc của Thượng Quan Tôn, thanh âm của nàng dần dần thấp xuống:

“Cho dù ta làm suy tàn... Ca ca cũng sẽ giúp ta...”

“Tiểu Vũ cô nương đáp ứng rồi...”

Tần Vô Song nghiêm túc hỏi.

Chỗ đó, là nơi rất trọng yếu của Tần gia, vốn là do Long Khiêm một trong lục đại ảnh vệ để ý, Long Khiêm, nhưng ở trong một lần nhiệm vụ, đến nay không về, vì thế tam đệ hăn tự mình rời nhà đuổi theo tra rõ việc này.

Vị trí kia bởi vậy mà khuyết thiếu người lãnh đạo trực tiếp quản lý, Long Khiêm vốn là ảnh vệ của bọn hăn cũng là người quản lý, huynh đệ ba người bọn họ một mực xem xét chọn người, không nghĩ tới, dĩ nhiên tại trên đường thú Khuynh nhi về nhà, gặp gỡ một người thích hợp như thế — Thượng Quan Tôn.

Thượng Quan Nhược Vũ gật đầu:

“Đúng, ta đáp ứng. Bất quá, ta không muốn cùng ca ca xa nhau, nếu như cùng ca ca xa nhau, ta không muốn đi.”

Tần Vô Song đem ánh mắt dời về phía Thượng Quan Tôn:

“Mong muốn Thượng Quan công tử nhớ kỹ lời muội muội người ngày hôm nay nói, người hần là biết thất hứa với ‘Ám hoàng’, là một loại hạ tràng thế nào!”

Khuôn mặt Thượng Quan Tôn luôn luôn lãnh khốc lập tức thay đổi:

“Cái gì... Ám hoàng??? Người là...”

Tần Vô Song gật đầu:

“Bắt đầu từ hôm nay, các người là nửa người Tần gia, ta cũng không gạt các người, thế nhưng, người nên biết, ta cần nhất chính là trung thành, sau đó trong năm năm, ta mong muốn, các người sẽ không chọc ta tức giận.”

Thượng Quan Tôn một hơi nghẹn ở ngực thế nào cũng không thở ra được.

Tiểu Vũ lần này đã phải ghế cứng rồi...

Làm thủ hạ cho ám hoàng... Đời này, còn có thể thoát ly hần sao???

Năm năm... Năm năm hảo xa xỉ... Căn bản là cả đời a!!!

Thế nhưng, thế không mạnh bằng người, lại là tiểu Vũ thất lễ trước, ám hoàng không trách tội tiểu Vũ đã xem là tốt, hần còn có thể xa cầu cái gì đây?

Tiểu Vũ trên người không có sở trường, ám hoàng thủ hạ chưa bao giờ muốn người vô dụng, bọn họ nhìn trúng, hần là hần!

Thượng Quan Tôn nghĩ, thở dài:

“Ta sẽ nhớ kỹ theo như lời ám hoàng đại nhân. Thỉnh đại nhân nói cho ta biết, ta và tiểu Vũ phải làm cái gì???”

Tần Vô Song thoả mãn nở nụ cười, Thượng Quan Tôn, tuy rằng lạnh lùng, nhìn như không hiểu thế sự, nhưng đích thật là kẻ thức thời.

“Bách Hiếu Lô, giang hồ Bách Hiếu Lô, từ nay về sau, muội muội người là Bách Hiếu Lô chủ, đương nhiên. Người nguyện ý làm cũng có thể.” </tbody>

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Điệp Luyện Mùi Hoa

<tbody> Giang hồ Bách Hiếu Lâu là tổ chức tình báo vừa hưng khởi trong chốn giang hồ mấy năm trước, tuy rằng là vừa hưng khởi, thế nhưng, từ khi nó thành lập đến nay, chỉ cần khai giá tiền, hầu như là toàn bộ tin tức đều có, không ra bất luận cái gì một điểm sai lầm.

Vì vậy, tuy rằng Bách Hiếu Lâu thành lập thời gian tương đối ngắn, thế nhưng danh tiếng cũng là nhất đẳng, hơn nữa tương đương thần bí.

Thần bí đến mức, không ai biết căn cứ tổ chức rốt cuộc ở nơi nào, toàn bộ giao dịch đều là Bách Hiếu Lâu tự mình tìm tới cửa.

Làm sao tự mình tìm tới cửa???

Bách Hiếu Lâu quy củ, bất luận là ai cần, có thể đặt trước gia môn năm đóa bạch tàn hoa, tức hoa tường vi.

Sau đó trong vòng một ngày, sẽ có người tìm tới cửa, tự mình cùng người nhà làm giao dịch.

Bách Hiếu Lâu kiến lập đến nay, mỗi một hạng giao dịch đều là như vậy.

Hơn nữa chưa từng làm lỡ một chuyện, toàn bộ viên mãn hoàn thành.

Cho nên, tổ chức tình báo mới này, có danh tiếng cực tốt, mạng che mặt thần bí, vô số người đều muốn nhìn trộm trong đó một chút, nhưng cuối cùng vô công mà phản, lâu dần, Bách Hiếu Lâu truyền bá càng thêm rộng khắp.

Đến nay, không chỉ giang hồ nhân sĩ, cho dù là triều đình, trên thương trường cũng có người tìm Bách Hiếu Lâu giao dịch.

Bách Hiếu Lâu nổi danh như vậy, Thượng Quan Tôn tự nhiên nghe nói qua.

Nghe thấy Tần Vô Song đề Thượng Quan Nhược Vũ làm Bách Hiếu Lâu chủ hấn lại càng hoảng sợ.

Trong lòng thất kinh, Bách Hiếu Lâu kia, dĩ nhiên là thuộc về ‘Ám hoàng’, trách không được thần bí như vậy, hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc như thế.

Dù sao, ‘Ám hoàng’ trên giang hồ, là tồn tại tuyệt đối chí tôn, cũng là tồn tại tuyệt đỉnh thần bí.

Thượng Quan Nhược Vũ theo ca ca cùng nhau ở trên giang hồ chơi đùa không ngừng, nghe đến Bách Hiếu Lâu cũng là như sấm bên tai, hơn nữa nàng từ lâu đã rất hiếu kỳ Bách Hiếu Lâu rốt cuộc ở nơi nào, rốt cuộc là làm sao hoạt động, không nghĩ tới, hiện tại chính nàng dĩ nhiên thành Bách Hiếu Lâu chủ.

Hai mắt nàng lờ lờ phát quang, ánh mắt căm thù vừa rồi tiêu thất hầu như không còn, tràn ngập sùng kính cùng chờ mong nhìn Tần Vô Song:

“Người là chủ nhân Bách Hiếu Lâu sao??? Mau nói cho ta biết các người là làm như thế nào, thế nào có thể dựa vào năm đóa hoa, tìm tới cửa cùng nhân gia làm sinh ý???”

Nàng là tiêu chuẩn vết sẹo tốt lên liền quên đau, ân oán giữa hai người, trong nháy mắt liền phi yên diệt, hơn nữa, từ từ đem mình về hàng bằng hữu với đối phương.

Như vậy, tuy rằng đơn thuần, thế nhưng, chung quy có thể chân chính sống hạnh phúc.

Vân Khuynh xem như là ở đây, người duy nhất không biết Bách Hiếu Lâu.

Y quyết định trở lại hảo hảo ép hỏi Tần Vô Song, rốt cuộc còn có cái gì không nói cho y.

Tần Vô Song ánh mắt mỉm cười, chỉ là ôn nhu chân thành nhìn Vân Khuynh, cũng không mở miệng.

Long Lê bên người hắc nở nụ cười hai tiếng, thay Tần Vô Song giải thích:

“Biểu thiếu gia nhà ta dưỡng một loại phượng điệp phi thường mỹ lệ, phi thường mẫn cảm với mùi hoa, đặc biệt là mùi hương nồng nhất của bạch tàn hoa.

Chúng ta Tần gia ở từng địa phương, đều có nhân viên chuyên môn dưỡng dục phượng điệp, chỉ cần có hơn bốn đóa bạch tàn hoa trong vòng phương viên trăm dặm, phượng điệp sẽ tự động bay đi.

Chúng ta chỉ cần theo phượng điệp, liền có thể biết được nhà ai yêu cầu, sau đó phái người đi bàn giao dịch là được.”

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ nghe đến há to miệng.

Tổ chức thần bí như thế, làm việc cũng là giản đơn như vậy.

Dĩ nhiên là lợi dụng điệp luyện hoa.

Bất quá, Thượng Quan Nhược Vũ vẫn là phi thường thoả mãn thân phận Bách Hiếu Lâu chủ, lúc này, nàng trái lại khẩn cấp muốn cùng ca ca nhà mình một khối đi nhậm chức. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Đồng Hành Về Nhà

“Đúng rồi. Ngọc, ngọc của ta. Vân Khuynh, ngọc dù sao cũng nên trả cho chúng ta chứ???”

Thượng Quan Nhược Vũ mở to mắt nhìn Vân Khuynh, hiện tại nàng chịu thua, cũng đáp ứng vì bọn họ bán mạng, ngọc, cũng nên trả đi chứ???

Vân Khuynh đem ánh mắt dời về phía Tần Vô Song:

“Vô Song...”

Tần Vô Song câu câu khóe môi, từ trong lòng móc ra khối ngọc, đưa cho Thượng Quan Nhược Vũ.

“Nếu như là thứ trọng yếu, tiếp theo liền giữ chắc, hơn nữa, sau đó hạ thủ phải suy nghĩ tỉ mỉ thế lực đối phương một chút rồi mới động thủ.”

Khuôn mặt Thượng Quan Nhược Vũ lập tức đỏ lên.

Bỉu môi, có chút không nhịn được nói:

“Biết rồi biết rồi, lần sau tuyệt đối sẽ không tái phạm sai lầm như vậy nữa.”

Vân Khuynh thấy nàng như vậy, lại nghĩ hôm nay y cùng Tần Vô Song chiếm một đại tiện nghi, liền không dự định lại để Tần Vô Song khi dễ Thượng Quan Nhược Vũ nữa, lập tức mở miệng nói:

“Vô Song, nếu hiện tại toàn bộ chuyện tình hiểu lầm đã giải khai, chúng ta liền trở về đi.”

“Chờ một chút.”

Thượng Quan Tôn lập tức mở miệng.

Vân Khuynh nghi hoặc nhìn hắn:

“Thượng Quan huynh đây là, còn có cái gì nghi hoặc sao???”

Thượng Quan Tôn có chút bối rối:

“Ám hoàng đại nhân để tiểu Vũ làm Bách Hiếu Lâu chủ, thế nhưng, Bách Hiếu Lâu ở nơi nào???”

“Ách...”

Vân Khuynh nhất thời ghen lời, y ngay cả Bách Hiếu Lâu làm cái gì cũng không biết, thế nào biết nó ở nơi nào.

Lúc này, Long Lê giống như người phát ngôn cho Tần Vô Song mở miệng nói:

“Về cái này, sợ rằng còn phải phiền phức Thượng Quan công tử và tiểu Vũ cô nương theo chúng ta đến Tần gia đi một chuyến, tổ chức quản lý của Tần gia cơ bản đều là lan tràn khắp nơi tại toàn quốc, tương đối phức tạp...”

Hôm nay Long Khiêm không ở, vô pháp làm nghi thức giao tiếp công tác, bất quá... Tam công tử đã đi tìm Long Khiêm, chờ đến khi Long Khiêm quay về Tần gia, hắn tự nhiên sẽ nói cho các người Bách Hiếu Lâu ở nơi nào, cũng sẽ nói cho các người cần làm như thế nào.”

Thượng Quan Nhược Vũ lấy ngón tay ngoéo lòng bàn tay Thượng Quan Tôn một cái, Thượng Quan Tôn bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Đều đã thành người của nhân gia, bọn họ còn có phần phản kháng sao???

“Như vậy, thỉnh Long công tử, ám hoàng đại nhân, và Vân Khuynh công tử sau đó bang trợ nhiều hơn.”

Vân Khuynh khoát tay áo, hai hài tử họ Thượng Quan này thật đáng yêu, rõ ràng có hại là bọn hăn, nhưng nói chuyện lại khách khí như vậy...

“Thượng Quan xưng hô chúng ta, cũng không cần phải quá mức xa lạ như vậy, không bằng, sau đó Long Lê gọi Long Lê, Vô Song liền giống Long Lê gọi nhị công tử, ta sao...”

Y còn chưa nghĩ ra, Long Lê liền cơ linh mở miệng:

“Nhị phu nhân.” (Vũ: Há há há...)

“...”

Vân Khuynh không nói gì, Tần Vô Song mỉm cười, tán dương liếc nhìn Long Lê.

Thượng Quan Tôn cùng Thượng Quan Nhược Vũ cũng là mỉm cười:

“Tốt lắm, Long Lê, nhị công tử, nhị phu nhân, sắc trời đã tối, đêm nay không bằng ở trong rừng hoa đào trọ một đêm...”

Thượng Quan Tôn còn chưa nói xong, Thượng Quan Nhược Vũ liền khinh bỉ:

“Ca, tiểu nhà tranh kia của người có thể ở lại mấy người...”

“Ách...: ”

Lần này ghen lời chính là Thượng Quan Tôn.

Long Lê bật cười, tiểu cô nương Thượng Quan Nhược Vũ này nói thật đúng là không khách khí, ho nhẹ một tiếng, hăn lập tức hoà giải nói:

“Không cần, nhị công tử trước đó đã ăn nói xuống phía dưới... Thượng Quan cùng tiểu Vũ cô nương cùng chúng ta một khối trở lại, ngày mai cũng dễ xuất phát.”

Thượng Quan Nhược Vũ lưu luyến nhìn một mảnh rừng hoa đào:

“Hảo a, một hồi để ý một chút đồ dùng là được... Đáng tiếc, không biết lúc nào có thể trở về...”

Tần Vô Song ý vị thâm trường mở miệng:

“Chỉ cần không làm chuyện phản bội Tần gia, hành động của các người, là tự do.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thương Cảm Huynh Muội

Lúc trở lại khách sạn bình dân thì đã khuya, mấy người vợ vã ăn xong cơm tối liền đều tự trở về phòng.

Làm bọn hăn kinh ngạc chính là, Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn đôi huynh muội này, dĩ nhiên mình mục trượng đảm trực tiếp muốn một gian phòng.

Đón lấy ánh mắt mọi người bội phục, Thượng Quan Nhược Vũ mặt đỏ lên, có chút then quá thành giận nói:

“Nhìn cái gì vậy, ta và ca ca từ nhỏ chưa từng xa nhau ngủ, này có cái gì kỳ quái.”

“Nga ~~~ thì ra là thế.”

Vân Khuynh hòa Tần Vô Song mỉm cười không nói, Long Lê ái muội cười cười:

“Minh bạch minh bạch, tiểu Vũ cô nương không cần giải thích.”

Xem ra là càng tô càng đen.

“Long Lê, ngươi...”

Ở chung mấy canh giờ ngắn ngủi, đã đủ để cho hài tử đơn thuần Thượng Quan Nhược Vũ này nhìn ra, Long Lê cùng chủ nhân hăn tính cách ác liệt giống nhau.

Thượng Quan Nhược Vũ chà chà chân, không biết nên giải thích thế nào, nàng và ca ca là thuần khiết.

Tuy rằng nàng và ca ca hai người đều có chút ý tứ như vậy, thế nhưng, cự ly Long Lê bọn họ nghĩ, còn kém rất xa rất xa.

Bất quá, thái độ Vân Khuynh bọn họ, thực sự khiến nàng cảm động.

Nếu là người bình thường thấy nàng huynh muội hai người thân mật như thế, phỏng chừng đã sớm mắng bọn họ coi thường luân lý đạo đức, bại hoại phong tục gì gì đó...

Có thể nhận thức bọn họ, thật tốt.

Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng cảm thán.

Thượng Quan Tôn lại khôi phục thành khuôn mặt than, ôm chặt eo Thượng Quan Nhược Vũ:

“Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc (*), tùy bọn họ nói đi...

Hơn nữa, cho dù thật là như vậy, cũng đâu liên quan đến bọn họ???”

((*) Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc: ý nói người ngay thẳng thì dù kẻ khác nói thế nào đi nữa thì bản chất của họ vẫn không thay đổi.)

Thật là như vậy...

Thượng Quan Nhược Vũ tâm khê động, ngẩng đầu nhìn ca ca nhà mình, ánh mắt si ngốc không dời đi, nếu như thật là như vậy... Nếu như thật là như vậy, vậy thật tốt a!

Thượng Quan Tôn bị ánh mắt Thượng Quan Nhược Vũ quá mức nóng rực nhìn có chút xấu hổ, hắn hé ra khuôn mặt tuần tú không tự chủ được hồng thành một mảng.

Sau đó...Mặt hai huynh muội đều trở nên phi thường hồng giống như bộ vị nào đó của loại động vật nào đó. (Huyết Vũ: biết khi dứt đỏ không... hắc... =))

Vì vậy, Tần gia nhị công tử vô lương cười đến con mắt đều cong, Tần gia ảnh vệ càng không nể tình lộ ra răng trắng lóe sáng.

Huynh muội này thực sự là càng ngày càng hảo ngoạn.

Vân Khuynh thầm nghĩ, còn hơn hai người bọn hắc cười coi như hàm súc, chí ít không giống Long Lê lộ răng như vậy.

Thế nhưng, cặp mắt đẹp kia của Vân Khuynh, tuy rằng không giống Tần Vô Song cười loạn như vậy, thế nhưng trong mắt trêu tức, biểu tình thấy thế nào cũng giống Tần Vô Song.

Lẽ nào, đây là cận chu giả xích, cận mặc giả hắc (**) trong truyền thuyết...

((**)) cận chu giả xích, cận mặc giả hắc: giống câu gần mực thì đen, gần đèn thì sáng)

Hoặc là, hai người này biểu tình đã xác minh phu thê tương hổ trong truyền thuyết???

Đem ba người này cười nửa sáng nửa tối ghi tạc trong lòng, Thượng Quan Nhược Vũ trong lòng không quá thống khoái nghĩ, cười cười cười, để cho bọn họ cười đi, sau đó thời gian cùng bọn họ một khối còn nhiều mà, cũng không tin tìm không được thời gian chê cười bọn họ.

Tục ngữ nói, quân tử báo thù mười năm không muộn, đối với tiểu nữ tử này mà nói hắc cũng là như vậy đi???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Vô Song Xin Lỗi

“Vô Song...”

Vân Khuynh bỗng nhiên mở to mắt, vừa đóng cửa phòng, y cái gì cũng chưa kịp nói, đã bị Tần Vô Song mạnh mẽ mà hữu lực đặt ở trên cửa, sau đó liền mặc danh kỳ diệu bị hôn.

Vô Song môi lưỡi bá đạo cấp thiết tập kích y.

Qua lúc đầu vô cùng kinh ngạc, Vân Khuynh liền nhắm mắt lại, đưa tay vòng lấy cổ Tần Vô Song, cùng hắn một khối hôn nồng nhiệt.

Một buổi chiều không gặp, lại giống như hơn nửa thế kỷ không thấy.

Lo lắng một người như vậy, đối với kiếp này của y mà nói, là xa lạ.

Tần Vô Song, Tần Vô Song, thật là một nam tử không đơn giản, trong thời gian ngắn như thế y đã bị hắn thật sâu hấp dẫn, hơn nữa còn vạn phần quái niệm hắn.

Giao phó trái tim ra ngoài, là kết cục tất nhiên, hôm nay cùng Tần Vô Song một khối, giống như là đối với người mình quen thuộc, một cái giơ chân, một cái nhắc tay, một nụ cười, một ánh mắt, đủ để thay thế bất luận cái gì ngôn ngữ.

Tỷ như hiện tại, bọn họ môi lưỡi giao triền, bên trong mang theo linh hồn rung động, mang theo toàn tâm toàn ý thỏa mãn, còn mang theo một chút bất an.

Y biết đây là vì sao, chỉ cần một nụ hôn, y tinh tế hiểu rõ, liền có thể nếm ra toàn bộ cảm tình ở bên trong.

Vân Khuynh thập phần phối hợp Tần Vô Song, chủ động mở ra môi anh đào, hàm răng trắng nõn như trân châu hơi mở, cái lưỡi đỏ tươi theo Tần Vô Song tiết tấu cùng múa.

Đây là một nụ hôn triền miên, giằng co một lúc lâu, Vân Khuynh môi anh đào có chút tê dại, còn có một loại cảm giác trướng đau, miệng sắp cứng ngắc.

Bởi vì miệng vô pháp khép kín, nước bọt màu bạc từ bên môi hai người kề sát trượt xuống, hai gò má trắng nõn cũng bị trướng thành màu hồng.

Trong ánh mắt mỹ lệ thâm thúy, khó có thể tránh hiện lên hơi nước mê ly.

Ý thức của y chậm rãi bay khỏi thân thể, hoảng hốt không ngớt.

Thân thể y bị Tần Vô Song chăm chú đặt ở trên cửa, ván cửa cứng cứng phía sau lưng cũng khiến y rất khó chịu.

“Ngô...”

Hơi nhíu mày, y rên rỉ một tiếng. Thân thể không khỏe giật giật.

Tần Vô Song đáy mắt lẳng đọng mặc sắc lưu quang, đôi mắt chột lóe, liền ôm thắt lưng y, đem y đưa vào trong lòng, Vân Khuynh thuận thể buông ra cánh tay, đặt ở trước ngực Tần Vô Song, nhẹ nhàng đẩy ra.

Không có biện pháp, hôn nữa y sẽ hít thở không thông, vì mạng nhỏ của y suy nghĩ, vẫn là nhanh chóng mau ngăn cản Tần Vô Song càng ngày càng kích động mới tốt.

Chậm rãi buông ra đôi môi đã sưng đỏ của Vân Khuynh, thật dài thở một tiếng, không hề làm cái gì động tác gây rối.

Chỉ là lẳng lặng, chăm chú ôm lấy y.

“Xin lỗi...”

Một lúc lâu lúc, Tần Vô Song thầm giọng nói.

Vân Khuynh thân thể chấn động, đáy lòng tuôn ra một dòng ấm áp, hai gò má dán trong ngực Tần Vô Song, nghe tiếng tim đập vững vàng hữu lực của hắn, chậm rãi mở miệng:

“Không sao, Vô Song, chuyện lần này, không phải người sai, huống hồ, ta không có cũng không xảy ra cái gì ngoài ý muốn, không phải sao???”

Tần Vô Song dùng cằm ma sát đầu y:

“Thế nhưng ta không thể tha thứ cho mình nếu như người xuất hiện bất luận cái gì ngoài ý muốn, loại chuyện này sẽ không phát sinh nữa, sau đó tuyệt đối sẽ không xảy ra.”

“Ha hả.”

Vân Khuynh cười cười:

“Vô Song a, người không thể đem ta trở thành một con búp bê thủy tinh dễ vỡ, người làm ám hoàng, ta làm ‘Thê tử’ của người, có thể nào lại không có một chút tác dụng, ta không muốn trở thành nhược điểm của người liên lụy người, cho nên, Vô Song, từ ngày mai trở đi, người dạy ta tập võ đi.”

Tần Vô Song giật mình:

“Thời gian tìm không được người lòng ta rất hoảng, rất loạn... Khuynh nhi, ta sớm đã có dự định dạy người tập võ, chỉ là người đã qua niên linh có

điều kiện tốt nhất tập võ, cho nên, ta dự định đợi về Tần gia, phối cho người một chút được cải tạo thân thể cho người sau, sẽ dạy người võ công, như vậy, người bắt đầu học võ, cũng sẽ là làm ít công to.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ý Hợp Tâm Đầu

Nghe Tần Vô Song nói, Vân Khuynh hừng phấn hai mắt phát quang:

“Thực sự??? Ta cũng có thể giống như các người bay tới bay lui sao???”

Tưởng tượng đến tình cảnh như vậy, y liền hài lòng muốn chết.

Từ lúc ở rừng hoa đào, y liền phi thường ước ao khinh công của Tần Vô Song và Thượng Quan Nhược Vũ, sau đó y cũng có thể học, thật tốt.

Tần Vô Song nhìn y hai mắt lờ lờ phát quang, chỉ cảm thấy đẹp lộng lẫy đến bất khả tư nghị.

Hắn không tự chủ đưa tay xoa con mắt Vân Khuynh:

“Đẹp quá... Vì sao người luôn luôn dụ hoặc ta vậy, Khuynh nhi???”

Nói xong nhẹ nhàng hôn xuống mí mắt Vân Khuynh, hô hấp ấm áp phun lên hai gò má Vân Khuynh, môi của hắn chuyển đến bên tai Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, ta hiện tại, rất bất an, rất bất an, làm sao bây giờ???”

Trong lời nói mang theo ý xấu rõ ràng.

Mặt Vân Khuynh vốn đã đỏ lên lại càng đỏ hơn, tên da mặt dày này, hiện tại là buổi tối, dùng loại động tác ái muội nói như vậy, tâm tư trong đó, vừa nghĩ liền sáng tỏ.

“Ta ngay bên cạnh người, có cái gì bất an...”

Tần Vô Song cười cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm vành tai y:

“Khuyh nhi giáo hoạt, ta muốn người.”

Hắn thật đúng là không biết e lệ, dĩ nhiên nói rõ như vậy.

Tuy rằng trong lòng có chút ngượng ngùng, nhưng Vân Khuynh vẫn như cũ ngẩng đầu nhìn Tần Vô Song:

“Muốn... Vậy muốn đi.”

Còn có thể thế nào? Hiện tại bọn họ hai người là ‘Phu thê’ đó là chuyện thường tình, hưởng hồ, bọn họ trong lúc đó thân mật, đều đã thành thói quen.

Nhưng vì sao mới một buổi chiều không gặp, Tần Vô Song liền trở nên lễ phép như thế, y cũng trở nên không được tự nhiên xấu hổ như vậy???

Chẳng lẽ là bởi vì đã hiểu ra tâm ý của mình???

“Khuyh nhi, ta thích loại đáp án này.”

Tần Vô Song một bên đưa vành tai y ngậm trong miệng, dùng đầu lưỡi tinh tế miêu tả đường viền trong ngoài, một bên ôm ngang lấy y, đi hướng giường lớn trong khách sạn cũng không tính quá mềm mại.

Vân Khuynh được cẩn thận thả ở trên giường, y nhìn ngọn nến vẫn cháy trên bàn.

“Đem nó dập tắt.”

Tần Vô Song cũng không phản đối, trong nháy mắt một đạo kiếm khí truyền qua, ngọn nến trong nháy mắt tắt.

Gian nhà rơi vào một mảnh hắc ám, Vân Khuynh thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Hắc ám tại có chút thời gian, là màu sắc tự vệ rất tốt.

Đáng tiếc, y không hiểu võ công cũng không biết, lấy võ công của Tần Vô Song, cho dù là trong bóng đêm, cũng có thể thanh thanh sở sở nhìn y một lần.

Mà y, nhìn không thấy Tần Vô Song, trái lại là có hại.

Tần Vô Song thân thủ giúp Vân Khuynh cởi ra y phục, khi thân thể trắng nõn thon dài hoàn toàn mất đi cản trở, bại lộ trước mắt hắn, hắn vẫn nhìn không được trong lòng rung động.

Rõ ràng đã xem qua rất nhiều lần, nhưng mỗi lần nhìn thấy, tâm của hắn lại nhảy lên lợi hại.

Giống như một mao đầu tiểu tử cái gì cũng không hiểu.

Dùng bàn tay vì luyện võ mà hơi thô ráp, chậm rãi lướt qua da thịt non mềm.

Tần Vô Song không nói gì, chỉ là dùng ánh mắt càng ngày càng nóng cháy liên tục trên người Vân Khuynh châm lửa.

Vân Khuynh run rẩy, tựa hồ là thực sự bị ngọn lửa trong mắt Tần Vô Song châm lên.

“Vô Song, đừng nhìn...”

Trực giác, Vân Khuynh biết Tần Vô Song đang nhìn y.

Đáp lại y chính là tiếng cười càn rỡ của Tần Vô Song.

Tần Vô Song nhanh chóng rút đi y bào của mình cùng xính lã tương đối.

Cảm giác da thịt tương thiếp, phi thường ấm áp, phi thường mềm mại, còn mang theo một tia nhần nhụi, chỉ là ôm lẫn nhau, bọn họ liền cảm thấy hai người đã hòa hợp thành một thể.

Da thịt hai người hòa tan huyết mạch lưu thông tại đồng nhất trong một huyết quản... Thật tốt...

Tần Vô Song thở dài, nộ hôn như mưa rơi vào trên trán Vân Khuynh, trên con mắt, trên chóp mũi, trên hai gò má, cuối cùng, rơi vào trên môi, chậm chạp không chịu di động.

Cái lưỡi đỏ tươi tinh tế miêu tả hình môi của Vân Khuynh, làn môi vừa bị hôn có chút sưng đỏ có chút tê dại đau đớn, Vân Khuynh mở miệng, đem lưỡi Tần Vô Song câu nhập vào trong, không hy vọng hãm tiếp tục dẫn vật môi y.

Bàn tay thon dài của Tần Vô Song, mang theo điện, mang theo lửa nóng, lướt qua bờ vai xinh xắn mượt mà của y, lướt qua bộ ngực đơn bạc, dừng lại nhẹ kéo lường khóa đậu đỏ đã cứng rắn.

Vân Khuynh thở nhẹ một tiếng, không kịp rên rỉ liền bị Tần Vô Song nuốt vào trong miệng.

Hai người tương tiếp môi, dây dưa, duyên, hấp, truy đuổi lẫn nhau, phát sinh thanh âm sách sách trong đêm đen yên tĩnh âm hưởng có vẻ phi thường lớn.

Vân Khuynh không chịu để Tần Vô Song một người ăn đậu hũ không phải trả tiền, một đôi tay mềm mại, cũng qua lại không chút khách khí ở trên người Tần Vô Song xoa nhẹ.

Tần Vô Song vốn có tăng vọt tình dục, dễ dàng bị y đẩy lên cao nhất.

Buông ra làn môi Vân Khuynh, Tần Vô Song hô hấp ồ ồ lên không ít.

“Khuynh nhi người một tiểu yêu tinh, muốn trực tiếp đến sao???”

Nói, động tác dưới tay của hắn mạnh mẽ hơn, hung hăng nhéo đầu đo trước ngực Vân Khuynh một chút.

“Ô a...”

Vân Khuynh bị đau đốn xảy ra bất ngờ kích thích thân thể run lên rên rĩ.

Tần Vô Song trong bóng đêm hí hí mắt, hắn rõ ràng thấy da thịt Vân Khuynh bị nhiễm thương tảng lớn tảng lớn màu phấn dụ nhân bất khả tư nghị.

Hắn gục đầu xuống, duyên hấp, trên chiếc cổ thon dài duyên dáng như cổ thiên nga của Vân Khuynh để lại từng đạo vết tích ấn ký dày đặc.

“Khuynh nhi... Ta nhận thật khổ cực...”

Hắn một tay cầm ngọc hành đã đứng thẳng của Vân Khuynh, cùng dục vọng đã trướng tím đỏ của mình cùng một chỗ ma sát.

Vân Khuynh lại thở nhẹ một tiếng.

Đêm nay Tần Vô Song tựa hồ phi thường cấp thiết, không nói đến đêm tân hôn của bọn họ, chỉ nói đến lúc bình thường, động tác cũng nhanh hơn rất nhiều.

Hắn thực sự rất bất an sao???

Vân Khuynh vươn tay vòng trụ cổ Tần Vô Song, kéo đầu hắn xuống:

“Tần Vô Song...”

Ngoại trừ lúc mới nhận thức, y đã lâu không gọi cả họ lẫn tên hân.

Vân Khuynh bắt chước hình dạng thường ngày của Tần Vô Song, vươn đầu lưỡi đẹp để liếm lên trêu đùa vành tai Tần Vô Song, thanh âm vừa nhẹ vừa nhỏ lại không rõ:

“Ta thích người...”

Tần Vô Song thân thể cứng đờ, dục vọng tím đỏ dưới thân một trận run run, dịch thể đậm đặc phun lên giữa hai chân Vân Khuynh. (Vũ: Ahhh..., máu mũi rùng rùng, nước bọt loang lổ!!!)

Trong giọng nói mang theo run rẩy, Tần Vô Song vội vàng hỏi:

“Người nói cái gì???”

Chết tiệt người nói cái gì???”

Vào loại thời gian này nói cho hân chuyện kính bạo như thế, hại hân tiết sớm... May là năng lực tâm lý hân đủ cường, nhất thụ kích thích, từ nay về sau bất cứ làm sao bây giờ???” (Vũ:Ồ lá...)

Bị Tần Vô Song phản ứng làm cho hoảng sợ, Vân Khuynh ngừng lại toàn bộ động tác, ngơ ngác trả lời:

“Ta nói... Ta ta ta thích người...”

“Chết tiệt!!!”

Tần Vô Song chửi rủa một tiếng, trực tiếp lật lại thân thể Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị trở mình choáng đầu hoa mắt, còn không biết rõ chuyện gì xảy ra, Tần Vô Song dục vọng thẳng cứng như trước đặt ở trên hông y, hết sức căng thẳng.

Bị thiết bồng nóng cháy dính ở hậu huyết, Vân Khuynh có gốc hơn nữa cũng biết Tần Vô Song sau một khắc muốn làm cái gì.

Thế nhưng, Tần Vô Song y nhận thức luôn luôn khắc chế trấn định, thế nào thoáng cái lại nôn nóng như thế???

Bất quá, đó không phải trọng điểm lúc này, trọng điểm là...

Vân Khuynh thân thể run rẩy, hô lớn:

“Chờ một chút... Sẽ đau nhức, Vô Song người người người chậm một chút...”

Tần Vô Song đỏ ngầu con mắt, trong lòng vui sướng nở hoa, tâm tình kích động không biết như thế nào cho phải, hắn hiện tại rất muốn chạy ào vào trong thân thể Vân Khuynh, cùng y hợp hai làm một.

Lúc này cái gì cũng không làm, thế nhưng lơ đãng nhất cử nhất động, lơ đãng nhất ngôn nhất ngữ đều tác động toàn bộ tâm tư hắn.

Thực sự rất muốn rất muốn đem y khóa ở trong lòng, lúc nào cũng khắc khắc ôm ấp yêu thương.

Tần Vô Song vẫn còn một tia lý trí.

Vân Khuynh nói đánh thức hắn, lần thứ hai chửi bới một tiếng, tay hắn vói vào giữa bắp đùi Vân Khuynh, đầu ngón tay dính lên dịch thể hắn vừa phun ra, nhẹ nhàng sờ lên hậu huyết ngượng ngùng đóng chặt, chậm rãi đưa ngón tay xen vào, mở rộng.

Ngón tay mang theo dịch thể bên trong ướt mềm ấm nóng ấn áp, vuốt ve trên vách, Vân Khuynh con người mê ly nhẹ giọng rên rỉ.

Nguyên bản hậu huyết ngượng ngùng tuy rằng vẫn như cũ chặt trí, nhưng cũng chậm rãi có thể đi vào ba ngón tay.

Tần Vô Song tâm tình kích động cũng nhin không nổi nữa, ngón tay rời khỏi, thay bằng dục vọng dâng trào của mình, chậm rãi đè ép đi vào hậu huyết giữa cặp mông trắng nõn đỉnh kiêu, mang theo tình thế bắt buộc kỳ thực, một tắc một tắc chiếm lấy lãnh thổ thuộc về hắn.

Vân Khuynh cũng không cảm thấy đau đớn quá lớn, chỉ là hơi đau cộng thêm trướng nhức, hậu huyết bị căng cứng có chút khó chịu, y hơi vặn vẹo vòng eo, tay Tần Vô Song lập tức bắt lấy vòng eo của y:

“Chết tiệt!!! Khuynh nhi... Đừng lộn xộn...”

Đã lâu như vậy, Vân Khuynh còn không biết lúc này chỉ một động tác giản đơn cũng có thể châm lửa, là có thể đẩy lên liên nguyên đại hỏa (*)sao???

(*) Liên nguyên đại hỏa: Lửa cháy lan ra đồng cỏ, ở đây ý nói đã có lửa rồi lại càng “bùng phát” mạnh mẽ... #_#

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Càng Tiến Thêm Một Bước

Vì vậy, dưới động tác vô tâm của Vân Khuynh, Tần Vô Song liêu nguyên chi hòa, bắt đầu hừng hực bốc cháy lên.

Đờ lấy vòng eo Vân Khuynh, Tần Vô Song dùng tư thế từ phía sau lưng, hung hăng xỏ xuyên qua Vân Khuynh.

Tần Vô Song chưa từng điên cuồng như thế.

“Ô...”

Vân Khuynh nhẹ giọng rên rỉ, thân thể vô lực lại đơn bạc, theo động tác của Tần Vô Song, bị đánh vừa lên vừa xuống.

Sợi tóc màu mực mất trật tự trên lưng tuyết trắng của y, trên lót giường lớn màu sậm.

Tóc dài đen nhánh như rong biển, đem bờ vai mượt mà nguyên bản trắng nõn giờ đây phấn hồng của Vân Khuynh cùng phần lưng tuyết trắng đơn bạc phụ trợ càng thêm nhu nhược, chọc người trù ối.

Chết tiệt!!!

Chỉ là nhìn mái tóc đen, lưng tuyết trắng, loại trùng kích thị giác cường liệt này, khiến cho hạ thân Tần Vô Song, không tự chủ được lại trương thêm một vòng, khó có thể tự kiềm chế.

Vân Khuynh dưới giường, tuy rằng không có võ công, thế nhưng ngoại trừ khuôn mặt mỹ lệ quá phận ở ngoài ra, một điểm cũng nhìn không ra nhu nhược.

Nhưng vì sao, vừa lên trên giường, Vân Khuynh lại luôn luôn có vẻ đặc biệt nhu nhược???

Y nhu nhược như vậy, luôn luôn khiến người ôm y thả không ra, muốn hung hăng yêu thương y, hoặc là, hung hăng làm nhục y. Thẳng đến khi khuôn mặt xinh đẹp kia, hỗn hợp mê muội cùng biểu tình dâm đãng mới thôi.

Thực sự là một ý niệm đáng sợ trong đầu.

Hạ thân không chút nào qua loa giữ lấy Vân Khuynh, Tần Vô Song kéo lên tóc dài phía sau Vân Khuynh, chậm rãi kéo về phía sau. Khiến cho Vân Khuynh nâng đầu lên, ngay tức khắc, lộ ra khuôn mặt hồng đến rồi tím rồi mù của y, con người mê ly ngập nước, cùng với môi đỏ mọng hồng nộn.

Khi Vân Khuynh như vậy hoảng hốt bại lộ dưới ánh mắt Tần Vô Song, Tần Vô Song lập tức cúi người, tinh tế điểm điểm nụ hôn rơi trên trán, mí mắt, chóp mũi, và đôi môi của Vân Khuynh.

Cuối cùng, dùng môi mềm nhẹ cọ lên trên mặt Vân Khuynh.

Một tay đem tóc Vân Khuynh càng thêm cố sức kéo xuống, một tay ôm lấy eo Vân Khuynh nhẹ nhàng triền miên, ma sát nội bích mềm mại nóng ướt, nếp uốn nội bích bị hấn kéo căng, sau đó nội bích co rút đè ép, hấn rời khỏi, lại thật sâu xông vào, chôn ở trong cơ thể y.

Tần Vô Song đem môi lưỡi chuyển dời đến khoe môi Vân Khuynh, thanh âm khàn đặc lợi hại, không tự chủ mang theo một tia mệnh lệnh:

“Khuynh nhi... Gọi tên của ta... Sau đó nói người thích ta...”

Thả ra làn môi nhiễm hỏa, từ khoe môi Vân Khuynh, đến chiếc cổ thon dài duyên dáng ấn đầy vết tích, tiếp đến xương quai xanh tình xảo.

Bộ ngực đơn bạc trơn mềm phía trước lại khó hôn đến, Tần Vô Song chậm rãi buông lỏng lực đạo trên tay, khiến khuôn mặt Vân Khuynh thờ hờn hển, một lần nữa chôn vào bên trong gối đầu mềm mại.

Môi Tần Vô Song chuyển qua phía sau lưng Vân Khuynh, trên làn da tuyết trắng, ấn lên vết tích thuộc về hắn.

Thắt lưng bị Tần Vô Song ôm lấy, thời gian quá dài, Vân Khuynh cảm thấy có chút không khỏe.

Huống hồ, tư thế như vậy, tuy rằng Tần Vô Song tiến nhập tương đối phương tiện, hai người đều dễ dàng không ít, thế nhưng, Vân Khuynh không thích loại tư thế này.

Vì vậy Vân Khuynh liền nhu nhược dùng khuỷu tay trắng nõn, đem nửa người trên hơi chống lên, sợi tóc màu mực trườn lên cánh tay trắng nõn.

Cô đông.

Yết hầu Tần Vô Song gian nan nuốt xuống nước bọt, dục vọng tím đỏ dưới thân như trước kịch liệt ra vào, thế nhưng, cảm giác miệng rất khát, hắn như trước không thoả mãn.

Khuynh nhi là một yêu tinh, luôn luôn dụ hoặc hắn.

“Vô Song...”

Thanh âm Vân Khuynh, không rõ từ phía trước truyền đến, mang theo khàn khàn và khắc chế giống Tần Vô Song.

Tần Vô Song nhẹ nhàng gặm cắn tấm lưng tuyết trắng của y.

“Ân???”

Thân thể Vân Khuynh hơi lui một chút, nói:

“Đừng... Đừng như vậy... Ô... Ta... A, ta muốn nhìn người...”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song, chậm rãi hiện ra dáng tươi cười tà ác:

“Thật không... Khuynh nhi muốn nhìn sao...”

Vân Khuynh yêu cầu, Tần Vô Song luôn luôn sẽ không cự tuyệt, lúc này cũng vậy.

Thở dài, Tần Vô Song một bên hôn lên chiếc cổ thon dài của Vân Khuynh, một bên đem thân thể Vân Khuynh lật lại.

Động tác lớn hơn, kịch liệt tác động dục vọng của Tần Vô Song chôn sâu trong thân thể Vân Khuynh.

“Ô a... A a a.....”

Đỉnh điểm lửa nóng, lơ đãng ma sát đến một điểm trong nội bích trơn mềm nóng chặt, khoái cảm xảy ra bất ngờ khiến Vân Khuynh cuộn lại thân thể mỹ lệ, ngay cả ngón chân trắng nõn cũng hơi rụt lên.

Chính diện hương Vân Khuynh, Tần Vô Song nâng chân trắng nõn thon dài của y lên nửa gập dấp ở trước ngực hằn.

Cứ như vậy, cặp mộng đỉnh kiều hơi phiếm hồng nhạt kia, cùng hậu huyết mị sắc chăm chú hấp thụ dục vọng tím đỏ của hằn, liền không hề ngăn cản bại lộ trong tầm mắt Tần Vô Song.

Hậu huyết màu đỏ sậm bị dục vọng tím đỏ thô to gắt gao kéo căng mà phiếm ra màu hồng nhạt ẩm ướt dụ nhân, Tần Vô Song chậm rãi câu câu khóe môi:

“... Khuynh nhi, muốn nhìn, vậy hảo hảo nhìn... Nhìn ta làm sao giữ lấy người... Người phải nhớ kỹ, lúc nào cũng khắc khắc nhớ kỹ, người là của

ta!!!” (Vũ: Quá bá đạo...!!!)

Nói xong hần liền nâng lên thắt lưng Vân Khuynh, khiến cho Vân Khuynh mặt đối mặt rõ ràng thấy dục vọng của hần chậm rãi rút lui khỏi hậu huyết chặt trí kia, dục vọng tím đỏ đem mị thịt mị sắc trong hậu huyết kéo ra, phiểm ra sáng bóng mị hoặc nhân, nói không nên lời dâm loạn.

Vân Khuynh vốn hai gò má đỏ tươi ửng ửng như nhiễm hỏa, Vô Song, thật xấu thật xấu nga.

“Ô a... Không... Ân... Không muốn...”

Ngay lúc dục vọng dâng trào sắp ly khai hậu huyết ấm áp khiến kẻ khác mê muội kia, Tần Vô Song liền không chút khách khí hung hăng đẩy vào.

“Không muốn cái gì... Ân??? Khuynh nhi là không muốn ta dừng sao???”

Làn môi để sát vào bên tai Vân Khuynh, hô hấp ấm áp phun lên bên tai Vân Khuynh phiểm hồng, Tần Vô Song cố ý xuyên tạc ý tứ của y.

Vân Khuynh tư tự hoảng hốt, cả người giống như đắm lên một đoàn bông vải, nhẹ nhàng như bay đến bầu trời, nhưng dục vọng không ngừng ra vào hậu huyết lại nhắc nhở y rằng y đang ở nhân gian.

Ngọc hành đứng thẳng run run, tiết ra một giọt nước mắt trắng đục, y muốn giải phóng, lại bị Tần Vô Song lấy tay nắm:

“Không được... Khuynh nhi, phải cùng ta một khối... Chúng ta cùng nhau...”

Khoái cảm thực cốt mang theo điện lưu tê dại, hết thấy tuôn đến hạ thân của y, Vân Khuynh hơi lắc lắc đầu:

“Buông ra... Ô ô ô buông ra...”

Thương cảm hề hề rên rỉ như mèo con mới sinh kêu lên, nghe vào trong lòng Tần Vô Song căng thẳng, động tác dưới thân càng lúc càng nhanh...

Trong một trận khoái cảm gần như co giật, Tần Vô Song buông lỏng tay ra, song song dục vọng hấn chôn ở hậu huyết Vân Khuynh cũng giải phóng.

Dịch thể trắng đục nóng rực bắn vào trong cơ thể Vân Khuynh, Vân Khuynh cũng bất chấp kháng nghị, ngọc hành trước người sớm đã kêu gào muốn giải phóng cũng run run bạo phát...

“Ô...”

Tần Vô Song buông ra chân y, chậm rãi kéo ra dục vọng của mình, mang theo lượng lớn dịch thể dính đặc, Vân Khuynh miễn cưỡng kêu lên một tiếng, cho rằng trận tình sự này, đến đây liền kết thúc.

Hơi nhắm mắt chuẩn bị nghỉ ngơi, mật huyết trước người cho tới bây giờ chưa từng bị người khác đụng chạm qua lại truyền đến trận trận đau đớn, đang bị người chậm rãi kéo căng.

Trên khuôn mặt tình dục uể oải mang theo kinh hoàng, Vân Khuynh bỗng nhiên mở to con ngươi ngập nước mê ly.

Sau đó không hề dự triệu đối diện với nhân thần thâm tình ôn nhu ngưng mắt nhìn y của Tần Vô Song.

Vân Khuynh thoáng cái bị bao phủ trong ánh mắt khát vọng cùng thương tiếc kia.

Đầu ngón tay Tần Vô Song, mang theo dịch thể trắng mịn, chậm rãi mở rộng mật huyết đối với nam nhân khác mà nói, là rất xa lạ.

Lông mày Vân Khuynh hơi cau lại, chỗ đó cực kỳ nhỏ bé, hơi tiến nhập một chút dị vật sẽ rất đau rất đau.

Hơn nữa, đối với thân thể quái dị của mình, ở sâu trong nội tâm y, vẫn có một tia tâm lý bóng ma.

Cự tuyệt còn chưa nói ra miệng, Tần Vô Song liền hôn lên mí mắt y, cần cần dục dục hỏi:

“Khuynh nhi, có thể sao???”

Vân Khuynh giật mình, đã từng cự tuyệt một lần... Hơn nữa, y thích Vô Song.

Đây là một bức thân thể mà thôi, vô luận ở đâu, đều là thuộc về y và Vô Song cùng sở hữu.

Vươn tay ôm lấy vai Vô Song, Vân Khuynh làm nũng cọ cọ:

“Ân... Bất quá, hình như đau hơn phía sau... Người người... Người phải đi nhẹ...”

Tần Vô Song trong lòng tràn ngập vui sướng cùng cảm kích, không chỉ là bởi vì có được toàn bộ người hấn yêu, còn là bởi vì, người dưới thân hấn này, từ giờ khắc này trở đi, vô luận thân thể hay là nội tâm, đều đã chân chân chính chính tiếp nhận hấn.

Hai người quen biết không lâu sau, cảm tình, cũng tiến bộ rất nhanh, hơn nữa là càng ngày càng sâu đậm, cảm tình giữa bọn họ từ đó lại tiến thêm một bước.

Tần Vô Song cẩn thận xoa nhẹ hoa hành mềm mại dị thường, cần cần dục dục đem toàn bộ đầu ngón tay tiến vào bên trong:

“Ta sẽ rất ôn nhu...”

Vân Khuynh theo ngón tay Tần Vô Song đặt ở trên người, chậm rãi buộc chặt.

Tuy rằng Tần Vô Song chỉ có tiến nhập một ngón tay, thế nhưng, so với phía sau, chỗ đó vẫn rất đau, hình như so với lần đầu tiên của hai người đau hơn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tâm Tư Đối Phương

<tbody> Thấy Vân Khuynh cau lại lông mày, Tần Vô Song thương tiếc hôn hôn trán y, đưa khối lông mi cau lại của y hôn mở:

“Thực sự rất đau sao???”

Nói, hấn phóng nhẹ lực đạo trên tay, Vân Khuynh con người ngập nước liễm diễm liếc ngang Tần Vô Song, nếu không phải thân thể Tần Vô Song không có bộ vị kia, y nhất định sẽ để Tần Vô Song hảo hảo nếm thử loại tư vị này. Xem hấn còn có thể hỏi có đau hay không loại vấn đề ngu xuẩn này.

Địa phương kia nhỏ như vậy, bị hấn cường ngạnh kéo căng, không đau, mới kêu quái!!!

Đáng tiếc khí lực trong thân thể y, sớm bị một phen tình ái lúc trước rút hết, y vốn tưởng rằng mình từng rất lợi hại, tới trong mắt Tần Vô Song, lại thành làm nũng quyến rũ.

Môi Tần Vô Song theo trán y, đến trên mí mắt, hấn thực sự không muốn thô bạo, cho nên, vẫn là đem nơi câu nhân nhất của tiểu yêu tinh dưới thân che khuất đi thì hơn.

Nụ hôn nhẹ nhàng ôn nhu rơi lên mí mắt, lông mi Vân Khuynh như cánh điệp đen hơi run rẩy một chút.

Cảm thụ được xúc cảm ẩm ướt trên mí mắt, y hơi quyến rũ ra khóe môi, Vô Song, thực sự thương yêu y.

Ngón tay đặt ở mạch huyết hơi chuyển động, thấy nét mặt Vân Khuynh không có gì không khỏe, hần liền thử tiến nhập ngón tay thứ hai.

Sau đó, người dưới thân lại hơi nhú mi.

Tần Vô Song hôn không ngừng, lướt qua Vân Khuynh chớp mũi, môi, cổ, cuối dừng lại ở thù du trước ngực.

Thù du nho nhỏ bởi vì không khí lạnh, hoặc là do kích tình lúc trước, như cũ cứng rắn đứng thẳng.

Mặt trên nhiễm nhiễm nước bọt ẩm ướt, nhìn qua tựa như một viên hồng ngọc lấp lánh phát quang.

Tần Vô Song yết hầu cuộn một chút, lập tức đem viên hồng ngọc ngậm vào trong miệng.

Ở chỗ sâu trong đầu lưỡi liếm thử chu vi hồng ngọc thần sắc anh hùng, cảm giác Vân Khuynh dưới thân thân thể run rẩy, hần liền càng thêm ra sức.

Dùng hàm răng chinh tề trắng nõn cắn lấy hồng ngọc, chậm rãi ma sát, mang theo tê dại hơi đau đớn thoáng cái từ trước ngực chảy về tứ chi bách hài.

“Ô a...”

Vân Khuynh thân thể bật lên, bộ ngực cao cao giơ lên, khó có thể tự kiềm chế rên rỉ một tiếng, sau đó thân thể phiếm hồng nhạt chậm rãi rơi xuống giường đệm, bắt đầu cuộn mình lên, cánh tay thon dài trắng nõn rồi lại bị ấn lên dấu hôn loang lỗ, đẩy đầu Tần Vô Song:

“Ô... Đừng như vậy... Vô... Vô Song...”

Từng đợt điện lưu từ trước ngực y truyền qua, khiến toàn bộ tinh lực của y hấp dẫn tại trước ngực.

Mật huyết giữa hai chân hạ thân, so sánh với khoái cảm kịch liệt như vậy, trái lại đau đớn rất nhỏ liền dễ dàng bỏ quên.

Tần Vô Song muốn, chính là hiệu quả như vậy.

Vì vậy, lúc hấn găm cắn hai khóa hồng ngọc, ngón tay lặng yên không một tiếng động tăng lên ba ngón.

Kỳ thực không phải là lặng yên không một tiếng động, khi ngón tay thứ ba tiến nhập, đau đớn thật sự là quá lợi hại, mạnh mẽ đem khoái cảm từ trong kích thích quá độ kéo ra.

Chỉ là y không muốn Tần Vô Song phát hiện y không khỏe, cố gắng chịu đựng đau đớn, bức bách chính mình rơi vào trong khoái cảm.

Đây là sớm muộn gì cũng phải vượt qua, nếu như lúc này đây y không khắc phục được đau đớn không thể làm quen, như vậy tiếp theo sẽ càng khó.

Y tin tưởng Tần Vô Song, tin tưởng Tần Vô Song sẽ rất quý trọng y, sẽ rất ôn nhu, sẽ tận lực không để y đau nhức.

Y muốn quen với việc này, tựa như lần đầu tiên của y và Tần Vô Song trong đêm tân hôn, khi đau đớn qua đi, sẽ được nếm tới tư vị vui sướng, cũng sẽ không giống như bây giờ trắc trở. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Mở Ra Khúc Mắc

Tần Vô Song trên tay thấm ướt thể dịch hai người, chậm rãi trượt trong mật huyết chật hẹp, ấn áp.

Vân Khuynh hai chân run, vì sao lại đau như vậy, rốt cuộc là do tâm lý, hay là đau đớn thực sự trên thân thể???

Sắc mặt y đã mơ hồ trở nên trắng, Tần Vô Song vùi đầu an ủi thân thể y.

Vân Khuynh chậm rãi nhắm mắt lại, lông mày mảnh khảnh nhăn cùng một chỗ, lông mi dài đậm vẫn run.

Tần Vô Song ba ngón tay ghép cùng một chỗ, hơi uốn cong, y liền chịu đựng không nổi đau đớn như vậy, đầu ngón tay thon dài thật sâu găm vào trong da thịt Tần Vô Song, kéo ra một đạo vết máu.

“Khuynh nhi???”

Tần Vô Song cảm thụ được đau đớn trên vai, bỗng nhiên nâng đầu nhìn y, trông thấy khuôn mặt y trắng bệch, dục vọng trong mắt dập tắt phân nửa.

Dục vọng dưới thân còn đang kêu gào muốn muốn muốn, thế nhưng Tần Vô Song mạnh mẽ đè ép xuống.

Mồ hôi to bằng hạt đậu nhỏ lên người Vân Khuynh, ôn độ nóng rực thật sâu nóng bỏng trong lòng.

“Vô Song...”

Vân Khuynh tiếng nói khàn khàn kêu lên.

Tần Vô Song rút ra ngón tay, đem y kéo vào trong ngực.

“Ta đây, Khuynh nhi ta đây, nếu như Khuynh nhi thực sự rất đau, ta sẽ chờ, vẫn đợi ngày nào đó Khuynh nhi có thể thừa thụ.”

Vân Khuynh đưa tay chặt chẽ ôm thắt lưng Tần Vô Song, cọ cọ trong ngực hắn:

“Thật là đau quá nha.”

Tần Vô Song trái tim căng thẳng, ngoại trừ trong tình sự Vân Khuynh rên rỉ như vậy, Vân Khuynh chẳng bao giờ trong lúc thanh tỉnh chân chính dùng giọng điệu như là làm nũng nói với hắn như thế.

Hắn muốn sủng Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh dưới giường, ngoại trừ đối với thế giới này có chút không quen thuộc ra, tuyệt không cần hắn ở lúc bình thường tận lực đi sủng.

Nhẹ nhàng vỗ lưng Vân Khuynh, thanh âm Tần Vô Song khàn khàn còn trầm thấp hơn lúc trước:

“Ngoan, không có việc gì, ta không bính chỗ đó, sẽ không đau nhức.”

Vân Khuynh giật mình, có chút nghi hoặc:

“Các người cũng không có... Nơi nào kỳ quái như vậy... Vì sao Vô Song, lại muốn bính chỗ đó???”

Thân thể kỳ quái như vậy, trong lòng bọn họ hắn là quái dị, hơn nữa, lấy tính căn không tốt của nhân loại, thường thích tùy ý chà đạp đùa bỡn mới lạ gì đó...

Thân thể y như vậy...

Vô Song có thể sẽ không là loại người này, thế nhưng, thế nhưng, Vô Song lại muốn đi vào cái kia, địa phương chỉ có y có, nam tử khác cũng không có, y sẽ có một loại... Cảm giác bị đùa bỡn... Chung quy nghĩ địa phương tối không trọn vẹn của mình bại lộ trước mặt Vô Song.

“Khuynh nhi.”

Tần Vô Song nghiêm mặt, hăn nghĩ hăn biết vì sao Vân Khuynh lại cảm giác đau đến vậy, khẳng định là y đối với thân thể của chính mình có khúc mắc, tâm lý nghĩ địa phương kia không phải là nơi thừa thụ người khác.

Vân Khuynh nghe ra Tần Vô Song nghiêm túc, ở trong lòng Tần Vô Song ngẩng đầu, dùng con ngươi thủy nhuận mê ly thẳng tắp nhìn Vô Song:

“Cái gì???”

Vô Song nghiêm túc nói:

“Ta nhớ kỹ, khi vừa mới biết thân thể Khuynh nhi như vậy, ta đã nói qua với Khuynh nhi, ta rất hài lòng Khuynh nhi có thân thể như vậy.

Thân thể Khuynh nhi bù đắp vấn đề con nôi dòng tiếc nuôi.

Ở trong mắt ta, thân thể Khuynh nhi không những không kỳ quái, mà còn là tuyệt vời không gì sánh được, bởi vì nó có thể cho chúng ta hài tử thuộc về chúng ta hai người.”

Vân Khuynh có chút ngây dại.

Hài tử của hai người bọn họ...

Hài tử thuộc về y và Tần Vô Song...

Đúng vậy, dứt bỏ chuyện thực cái nơi kia không nên tồn tại mà nói, y và Tần Vô Song có hài tử, cũng là một chuyện vô cùng tốt đẹp...

Vân Khuynh lần thứ hai tựa đầu chôn trước ngực Tần Vô Song, yên lặng không nói gì.

Tần Vô Song thở dài một tiếng, dục vọng cứng rắn còn đánh bên chân Vân Khuynh, Vân Khuynh có thể cảm giác được rõ ràng khí tức ẩn nhẫn trên người Tần Vô Song toả ra.

Y ở trong lòng Tần Vô Song, mím môi cười cười.

Sau đó đem thân thể của mình, hơi lui ra một chút, vươn ngón tay, vẽ vòng vòng lên ngực Tần Vô Song.

Cảm giác mềm nhẹ ngửa ngửa từ trước ngực Tần Vô Song, truyền đi toàn thân.

Thân thể Tần Vô Song vốn bị dục vọng dẫn dắt không chịu nổi một kích banh càng thêm chặt.

“Khuynh nhi...”

Tiếng nói của hắn trầm thấp, trong thanh âm tràn ngập ý cảnh cáo.

Đáng tiếc Vân Khuynh giống như không nghe thấy cái gì, bắt đầu nhúc nhích toàn bộ thân thể.

Da thịt hai người dán vào nhau, gắt gao ôm cùng một chỗ, bất cứ người nào có động tác gì, người kia đều có thể rõ ràng cảm thụ được.

Vân Khuynh làm như vậy, quả thực là dụ hoặc.

Xích lửa lửa dụ hoặc!!!

“Khuynh nhi. Người còn nghịch ngợm, ta sẽ mặc kệ người phản đối. Không để ý đến người đau đớn cưỡng bức người.”

Vân Khuynh ngược cả kinh, tròn mắt nhìn, trong ánh mắt màu mực mang theo mỉm cười:

“Tốt, người tới a, ta liền nhìn người thế nào cưỡng bức ta.”

Khiêu khích, tuyệt đối là khiêu khích.

Tần Vô Song nheo lại con mắt, nhìn thấu ý đồ của Vân Khuynh:

“Người đáp ứng rồi??? Không sợ đau???”

Vân Khuynh mỉm máo:

“Ta muốn tiểu bảo bảo, tiểu bảo bảo của ta và Vô Song.”

Tần Vô Song nở nụ cười, nắm tay y thật chặt:

“Tốt, tiểu bảo bảo. Ta sẽ cho người tiểu bảo bảo.”

“Ân.”

Vân Khuynh cùng hắn cùng nhìn nhau cười, chủ động ly khai vòng tay của Tần Vô Song, thẳng tắp nằm ở trên giường.

Tần Vô Song xoay người đè trên người y, một đường hôn xuống, đi tới giữa hai chân y, lấy tay đùa bỡn ngọc hành của y, thẳng tắp đem môi bao phủ mật huyết của y.

“Ô...”

Vân Khuynh cả kinh, hô hấp ấm áp của Tần Vô Song phun trong gốc đùi, khiến hai chân y dường như nhũn ra.

Mà nơi mật huyết cảm giác được đầu lưỡi ấm áp mềm mại rõ ràng quấy nhiễu, thân thể y hơi cong lên, có chút kinh hoảng, có chút sợ hãi:

“Đừng... đừng như vậy... Vô Song... Ta sợ...”

“Đừng sợ...”

Tần Vô Song hai má nóng lên ngẩng đầu, khoe miệng vẫn còn mang theo tân dịch từ mật huyết chảy ra:

“Chỗ đó rất đẹp, rất ngọt...”

Vân Khuynh mặt đỏ giống như sắp nổ tung, thẹn thùng nghiêng mặt đi:

“Ta rất thích... Khuynh nhi.”

Bởi vì vừa rồi Vân Khuynh động tình và do hân mở rộng, trong mật huyết chảy ra lượng lớn dịch thể, cũng trở nên xốp không ít, chỉ ít không còn chật hẹp như lúc đầu.

Đỡ lấy dục vọng của mình, con mắt Tần Vô Song gắt gao khóa lại khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh:

“Khuynh nhi... Ta yêu người...”

Sau đó phân thân nóng cháy, từng chút từng chút, một tắc một tắc ngập vào trong mật huyết.

Huyết khẩu nhỏ hẹp bị kéo căng quá lớn, đau đớn khó có thể chịu được.

Thần kỳ nhất chính là, ở chỗ sâu trong dũng đạo, dĩ nhiên còn có lá mỏng giống như xử nữ.

Vân Khuynh đau nhức thân thể run run, trên trán toát ra mồ hôi hột, sắc mặt tái nhợt.

Tần Vô Song biết tâm ý của Vân Khuynh, cũng không dừng lại, trái lại cố sức xuyên qua tầng lá mỏng, thẳng tắp chạy ào vào nơi sâu nhất trong thân thể Vân Khuynh.

“A....”

Vân Khuynh thở hốc vì kinh ngạc, đau quá thực sự đau quá.

Khoảnh khắc Tần Vô Song hoàn toàn tiến nhập, y dường như nghe thấy thanh âm tơ lụa xé tan.

Thân thể y cũng tựa hồ bị chém thành hai nửa.

Dịch thể ấm áp, theo nơi hai người giao hợp, uốn lượn chảy xuôi xuống.

Tần Vô Song lẳng lặng dừng lại trong cơ thể Vân Khuynh, không ngừng thoải mái hôn lên điểm mẫn cảm trên người của Vân Khuynh, cùng đợi Vân Khuynh thích ứng hẳn tồn tại.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Bóng Đêm Thâm Trầm

Thân thể Vân Khuynh run run, hạ thân đau nhức, chiếm lấy toàn bộ ý thức của y.

Nơi đó, quả nhiên là tồn tại không hợp với lẽ thường.

Chịu đựng, so với phía sau đau hơn nhiều.

Tần Vô Song trấn an hôn y, ngón tay thon dài, đi tới nơi hai người giao hợp, mềm nhẹ mơn trớn, muốn hoà hoãn đau đớn của Vân Khuynh.

Vân Khuynh mở miệng, hung hăng cắn lên vai Tần Vô Song.

Không có đạo lý chỉ có y đau nhức, hăn hưởng thụ.

Bất quá... Kỳ thực Tần Vô Song cũng không hưởng thụ so với y được bao nhiêu.

Dục vọng dâng trào đứng thẳng bị kẹt nửa vời ở bên trong, lại thêm phải cố nén dục hoặc từ mật huyết của Vân Khuynh bởi vì đau đớn mà tạo nên.

Hăn cũng là khó chịu cực kỳ.

Bất quá, nghĩ Vân Khuynh đau nhức hơn so với hăn, nghĩ hăn và Vân Khuynh cùng một chỗ, hăn liền cảm thấy cái gì cũng có thể chịu được.

Quả thực là tâm tư giống như Vân Khuynh.

Mồ hôi hai người, cùng nhau theo trán, theo thân thể rơi xuống dưới.

Nóng bỏng khiến da thịt đối phương phát run.

Vân Khuynh cấp tốc ý thức cứ tiếp tục như vậy cũng không được, bọn họ phải làm cái gì đó để phân tán đau đớn như vậy, hoặc là đem đau đớn chuyển hóa trở thành cảm giác khác.

Hàm răng của y cắn rách da Tần Vô Song, miệng đầy mùi máu tươi khiến y có chút yêu thương.

Chậm rãi mở miệng, dùng đầu lưỡi liếm liếm vết thương y cắn:

“Hô... Vô Song.. Chúng ta huề nhau... Người cũng chảy máu... Ân.. Ô, không cần nhịn nữa...”

Y nhẹ nhàng nhịu lại mi dường như vô lực rên rỉ:

“Như vậy... Ta cảm giác... Càng ngày càng đau nhức...”

“Ân... Khuynh nhi, nhẫn thêm một chút...”

Tần Vô Song hổ thẹn thương tiếc hôn lên chóp mũi y, chậm rãi nâng thắt lưng lên, từ từ rút ra dục vọng của bản thân.

Ngón tay Vân Khuynh lần thứ hai siết chặt, dễ dàng đâm vào trong da thịt Tần Vô Song.

Tần Vô Song không để ý đến đau đớn, hết sức mềm nhẹ chậm rãi rút ra, sau đó chậm rãi tiến nhập.

Cảm giác đau đớn như kim châm muối xát từ từ rút đi. Còn lại chỉ là một loại cảm giác dẫn vật người khác.

Vì vậy hai người cũng không tiếp tục kiềm chế, từ từ chìm đắm trong vui sướng gây cho đối phương hai bên.

Ngoài phòng, trăng lên đỉnh trời.

Trên bầu trời mờ tối lác đác có vài ngôi sao.

Với Vân Khuynh và Vô Song mà nói, đây là một đêm không ngủ, ở Tần gia tại phương bắc, ánh đèn vẫn sáng như cũ.

Cùng lúc Long Lê đến bên người Tần Vô Song, Long Kính cũng đã lên đường về tới Tần gia.

“Không phải đã bảo Long Lê nói cho các người cùng nhau trở về sao, nhị công tử đâu???”

Ngọn đèn vàng sáng chiếu vào nam tử, trên dung nhan cứng rắn như đá cẩm thạch điêu khắc mang theo một tia không vui.

Mày kiếm, búi tóc, nhãn thần lãnh liệt, sắc như sao lạnh, bạc thần nhếch.

Hắn là Tần gia đại công tử, Tần Vô Phong, hắn thành công và cường đại không ngừng phát triển. (Vũ: Ố la, xuất hiện rồi xuất hiện rồi, siêu lạnh lùng siêu ôn nhu công... Ka ka ka...)

Hắn là một ca ca xuất sắc nhất, một người thừa kế gia tộc xuất sắc nhất, một thương nhân xuất sắc nhất, một nhi tử xuất sắc nhất.

Nhưng duy độc, không phải một người xuất sắc nhất.

Trong nhân sinh của hắn, tồn tại khuyết điểm khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi, đó là, từ khi ra đời tới nay, vô luận là có hiểu chuyện hay không, Tần Vô Phong, chưa từng cười qua, thực sự là một lần cũng không có.

Đối đãi ngoại nhân, hắn chính là một khối băng.

Duy độc đối đãi thân thích nhà mình, hoặc là lục đại ảnh vệ cùng nhau lớn lên sẽ thoáng hiển lộ ra một ít nhân tình vị.

Bằng không, hắn liền thực sự thành một khối băng có thể đi lại có thể suy nghĩ.

Biểu muội tiểu công chúa suy nhược thiện lương của Tần gia được người kia ở trên Thiên Cơ đảo phủng trong lòng bàn tay, dĩ nhiên xảy ra ngoài ý muốn, mà chuyện ngoài ý muốn này, chết tiệt cùng triều đình Huỳnh Quang hiện nay có liên quan.

Tần Vô Phong tuy là lão đại Tần gia, thế nhưng, chuyện triều đình Huỳnh Quang Tần Vô Song tương đối quen thuộc, cho nên hắn bắt tay vào làm chuyện này song song cũng để Long Lê đi thúc dục Tần Vô Song trở về.

Ai biết Tần Vô Song không biết có chỗ nào không đúng, dĩ nhiên chỉ phái Long Kính trở về.

Kỳ thực nếu có thể chọn lựa, Long Kính không muốn đối mặt nhất, chính là Tần gia đại công tử, cực kỳ lãnh khốc thì thôi, lại còn đặc biệt nghiêm khắc, cho tới bây giờ đều là nói một không nói hai.

Gục đầu xuống, chỉnh lý tâm tư một chút, Long Kính mở miệng nói:

“Nhị phu nhân bên kia xảy ra chút chuyện, cho nên nhị công tử nán lại dọc đường, bất quá nhị công tử đã nói, sau khi tìm được nhị phu nhân sẽ lập tức tăng tốc hành trình trở về.”

“Nhị phu nhân???”

Tần Vô Phong nhăn lại mày kiếm, hắn quả thật là có chút quên nhị đệ chuyển này đi cưới vợ.

Không có biện pháp, hắn đối với cảm tình luôn luôn đăm bạc, bất quá, nhìn Vô Song chơi đùa bụi hoa, dĩ nhiên vì một nữ nhân mà làm lờ chuyện quan trọng???

Nghĩ nghĩ, ngay cả Tần Vô Phong là người có rất ít tình tự, ở dưới đáy lòng cũng hơi kinh ngạc một chút.

Đáng tiếc hắn không nghĩ tới, nhị đệ nhà hắn thú không phải là một nữ nhân, mà là một nam nhân.

Hắn càng nghĩ không ra chính là, trong cuộc sống ngày sau, không chỉ nhị đệ của hắn sẽ vì người nọ làm lờ chuyện quan trọng, mà ngay cả chính hắn, cũng sẽ không nhú mi chút nào đem tất cả của người nọ, coi là chuyện quan trọng nhất...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Bạch Liên Thánh Nữ

Tần Vô Song thực sự tăng nhanh lộ trình.

Bất quá, bởi vì một đêm trước khi bọn họ ly khai khách sạn bình dân, hắc và Vân Khuynh làm vận động quá nhiều, cho nên lúc ngày thứ hai xuất phát, Vân Khuynh liền hoa hoa lệ lệ mê man trong lòng hắc không thể tỉnh lại.

Vô Song đáy lòng thương yêu Vân Khuynh, liền vứt bỏ ái mã, thuê một chiếc xe ngựa, cùng Vân Khuynh ngồi mã xa...

Sợ Vân Khuynh trên đường lắc lư khó chịu, Tần Vô Song lại bảo Long Lê dọn nhiều nệm nằm bên trong các góc xe ngựa, còn có áo ngủ bằng gấm tơ lụa tốt nhất, thời gian lên đường, Tần Vô Song ôm Vân Khuynh vào mã xa, rồi trực tiếp nằm trong xe ngựa nghỉ ngơi.

Lúc đầu Vân Khuynh luôn luôn buồn ngủ, vẫn cuộn mình nghỉ ngơi trong lòng Tần Vô Song, trên cơ bản là thẳng đến lúc ăn, mới bị Tần Vô Song đánh thức ăn một vài thứ.

Bất quá, ăn xong, Vân Khuynh lại tiếp tục ngủ.

Tần Vô Song nhìn mà lắc đầu, thể lực của Vân Khuynh cũng quá kém rồi... (Vũ: là người quá kinh người có được k??)

Vì vậy, Tần Vô Song lại càng cảm thấy việc dạy Vân Khuynh luyện võ, thực sự là vô cùng cấp bách a!!!

Lộ trình thực sự không ngắn, đối với người đi đường mà nói đám người bọn họ dùng mã xa bình thường, những ngày trên đường tương đối dài dòng.

Huân hương u ám ở trên xe ngựa nhẹ bay, từ trong lòng Tần Vô Song chậm rãi mở mắt, Vân Khuynh thấy một tay Tần Vô Song đặt trên lưng y bán ôm y, một tay cầm một phong thư, nhìn rất chăm chú.

Trong đôi mắt mặc sắc xinh đẹp của Vân Khuynh đầy vẻ sâu thẳm, nhìn không ra nửa phần buồn ngủ.

Y lặng lẽ giương mắt nhìn khuôn mặt Tần Vô Song, Tần Vô Song lớn lên phi thường tuấn mỹ, đường cong khuôn mặt cực kỳ lưu sướng, chóp mũi rất thẳng, màu môi vừa phải, nhưng cánh môi lại hơi mỏng.

Tất cả mọi người đều nói người môi mỏng, thường thường đều tương đối bạc tình. Thế nhưng Vô Song...

Vân Khuynh câu môi, hơi mỉm cười.

“Thế nào, đối với tướng mạo của vi phu rất thoả mãn sao?”

Dáng tươi cười khoe miệng Vân Khuynh đọng lại, hơi cau lại lông mày:

“Xưng hô vi phu này... Nghe thấy thực sự không được tự nhiên.”

Tần Vô Song hôn hôn chóp mũi Vân Khuynh nói:

“Không sao, ta có chừng mực.”

Chóp mũi bị Tần Vô Song hôn hơi ngứa, Vân Khuynh đẩy đẩy Tần Vô Song:

“Vừa rồi ngươi đang nhìn cái gì???”

Tần Vô Song trầm ngâm một chút:

“Thư ảnh vệ đưa tới.”

Vân Khuynh gật đầu, không có mở miệng, đợi hần nói xong.

Tần Vô Song buông tay cầm thư, mềm nhẹ thưởng thức sợi tóc của Vân Khuynh:

“Mẫu thân ta họ Liên, họ Liên này là người chương quản Thủy Vân Cư – một môn phái phi thường thần bí có lịch sử đã lâu trên giang hồ trước đây, sau này Thủy Vân Cư chậm rãi rời khỏi giang hồ, thoái ẩn, hiện tại rất nhiều người đã quên Thủy Vân Cư.

Thế nhưng, một đời này Liên gia trưởng tử, Liên Cừ và muội muội Liên Phù, lại là nhân vật có tiếng ở Huỳnh Quang chúng ta.

Liên Cừ, am hiểu y thuật cùng với tinh tượng, Huỳnh Quang từng vài lần muốn hần làm quốc sư, đều bị hần từ chối.

Nơi hần trụ, có thể nói là nhân gian tiên cảnh, gọi là Thiên Cơ đảo, bởi vì hần rất ít lộ diện, cả người cũng phi thường thần bí...

Bất quá, Khuynh nhi, thu hồi biểu tình thèm nhỏ dãi của ngươi lại, trên thư viết, cũng không phải chuyện của vị biểu ca này của ta, mà là biểu muội, Liên Phù, muội muội Liên Cừ, người ôn nhu thiện lương tốt đẹp nhất trên thế giới này.”

Nghe đến đó, Vân Khuynh nhú nhú mày, lại bĩu môi, xem ra Tần Vô Song đánh giá và ấn tượng với vị biểu muội kia của hần tương đương cao a...

“Ha hả.”

Thấy động tác nhỏ của Vân Khuynh, Tần Vô Song cười khẽ hai tiếng:

“Hình như, thời gian Khuynh nhi ghen, vẫn thích ăn muện thổ.”

Khuôn mặt Vân Khuynh lập tức đỏ:

“Ai ai ghen tị...”

Ngô, Vô Song đáng ghét, một điểm mặt mũi cũng không cho y.

Tần Vô Song ho nhẹ một tiếng:

“Không có việc gì không có việc gì, ta xem mắt là viễn thị.”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong mắt hẳn rõ ràng toát ra vài phần tiếu ý, ngoài miệng cũng giải thích nói:

“Biểu muội này của ta có danh tiếng là ôn nhu thiện lương tốt đẹp nhất, không phải là ta tự cho là vậy, là mọi người công nhận.

Ở phương Bắc chúng ta có một Bạch Liên thánh nữ phi thường nổi danh, chính là biểu muội của ta, nàng từ nhỏ thân thể suy nhược, đại khái là bởi vì nhiều bệnh nên nàng nhận hết sủng ái của mọi người, cũng vì vô số lần từ quỷ môn quan trở về, nàng dùng tâm so với người bình thường càng thêm thành kính, nhìn về thế giới này.

Tâm của nàng phi thường thiện lương, khi thân thể tốt, luôn luôn mang theo nha hoàn của nàng nơi nơi làm việc thiện tích đức. Hoặc là chữa bệnh từ thiện cho người không có tiền xem bệnh, hoặc là phân phát lương thực cho người đói khát, trọng yếu hơn là, đều là ở từng thành thị xóm nghèo, nơi tụ tập tối đa tuyệt vọng và hắc ám nhân gian.

Tất cả mọi người khinh bỉ những người thấp kém này, vị biểu muội này của ta, lại cố ý bang trợ bọn họ, ở nơi nàng nhìn thấy, nàng sẽ miễn phí giảng giải tri thức cho bọn hắn, mời tiên sinh quản lý học đường cho bọn hắn, bang trợ bọn họ thoát ly địa phương tràn ngập tuyệt vọng kia...

Người phương Bắc, đều xưng biểu muội là nữ tử thuần khiết thiện lương tốt đẹp nhất trên đời, bạch liên hoa (hoa sen trắng) là một loại thực vật phi thường thánh khiết, để biểu đạt nhiệt ái với biểu muội, bọn họ đều gọi biểu muội là Bạch Liên thánh nữ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Mưa Gió Sắp Tới

“Thực sự là một vị kỳ nữ, tuy rằng thân thể suy nhược bất kham, thế nhưng linh hồn của nàng, tinh thần của nàng, lại kiên cường như vậy.”

Nghe xong Tần Vô Song tự thuật, Vân Khuynh cảm thán nói.

Tần Vô Song gật đầu:

“Đúng vậy, chúng ta đã từng bởi vì thân thể biếu muội khuyên nàng không cần lo lắng nhiều chuyện như vậy, nói cho nàng, trên đời này có rất nhiều người khốn cùng, rất nhiều xóm nghèo, vô luận nàng nỗ lực thế nào, cũng không thể tạo nên hạnh phúc cho tất cả... Cho nên muốn nàng buông tha...”

Ánh mắt Tần Vô Song có chút xa xăm, tựa hồ là nhớ lại tràng cảnh khi đó:

“Biếu muội khi đó quật cường nói, chỉ cần nàng cứu người nàng thấy, bang trợ chuyện nàng có thể làm, như vậy nàng cũng thấy hạnh phúc...”

Bất quá lời của chúng ta cũng nhắc nhở nàng, chậm rãi, nàng bắt đầu ly khai phương Bắc, hướng địa phương xa hơn đi đến...”

Vân Khuynh từ trong khẩu khí của Tần Vô Song nghe ra vài phần tán thưởng, mỉm cười:

“Các người Tần gia, không phải là ngầm hoàng giả toàn bộ Huỳnh Quang sao, vô luận biếu muội người đi tới đâu, các người đều có thể chiếu

cổ nàng, cho nên, ta nghĩ, cho dù nàng đi hướng địa phương xa hơn cũng không sao.”

Tần Vô Song đem sợi tóc Vân Khuynh đưa đến bên môi hôn lên:

“Đúng vậy, chúng ta cũng là nghĩ như vậy... Thế nhưng, biểu muội nàng, hôm nay lại vô tung tích, sinh tử bất minh... Ngay cả biểu ca cũng đã rời khỏi Thiên Cơ đảo đi tìm muội muội của hã.”

Tâm Vân Khuynh căng thẳng:

“Nàng... Lẽ nào xảy ra ngoài ý muốn???”

Tần Vô Song đưa tay nâng cằm Vân Khuynh, trái phải quan sát một hồi:

“Ta vẫn quên nói cho ngươi, tướng mạo biểu muội biểu ca của ta, giống ngươi cùng thuộc một loại hình.”

Vân Khuynh có chút không rõ, nháy nháy mắt nhìn:

“Loại hình gì???”

Tần Vô Song chậm rãi đến gần y, ở trên môi y trộm hôn một cái xong, mới không có hảo ý nói:

“Dẫn người phạm tội...”

“Ngươi...”

Khuôn mặt Vân Khuynh bá một cái đỏ lên, đang muốn tranh luận với Tần Vô Song, đã thấy sắc mặt Tần Vô Song lại nghiêm túc lên:

“Biểu muội bản thân là thiếu nữ, tướng mạo quá mức vượt trội, thân thể lại suy nhược, hôm nay đột nhiên như vậy, mọi người sao có thể không lo lắng???”

Vân Khuynh đề xuống các loại tâm tình trong lòng, đưa tay nắm tay Tần Vô Song:

“Không có việc gì Vô Song, biểu muội người làm nhiều chuyện tốt như vậy, nàng là người tốt, người tốt nhất định sẽ gặp điều tốt.

Ân... Trong thư ảnh vệ đưa, nói chính là chuyện này sao???”

Tần Vô Song gật đầu.

Đại ca nhà hân trong thư còn cảnh cáo hân, không nên trầm mê mỹ sắc...

Ân, xem ra lần này trở lại chậm chạp, thực sự chọc giận đại ca...

Cũng khó trách, biểu muội nhu thuận như vậy, không chỉ là người Tần Liên hai nhà yêu quý nhất, cũng là Tần Liên hai nhà, đời này duy nhất tiểu công chúa, việc này, cho dù đại ca hân không vội, mặt trên bốn vị Tần Sơn (lão cha 3 a e nhà Tần, điển hình của “thê nô”, sau nì sẽ gặp, hắc hắc...) cũng khó đối phó...

Huống hồ, đại ca hân hoá tốc chiêu hân trở lại như vậy, bên trong thư còn ẩn ẩn đề xuất chuyện này có liên quan đến triều đình Huỳnh Quang...

Triều đình a... Vừa lúc về hân quản hạt...

Vân gia chỗ Khuynh nhi, cũng là thế lực của bên kia, đại ca hân còn bảo hân đề phòng Khuynh nhi...

Đáng tiếc, đại ca hân không biết Khuynh nhi đã cắt đứt quan hệ cùng bọn chúng, như thế rất tốt, chuyện Khuynh nhi, cộng thêm chuyện biểu muội, hân lúc này đây nhất định phải đem Huỳnh Quang triều đình, không thể không thiết lập lại...

“Vô Song, người đang suy nghĩ cái gì??? Biểu tình của người hảo tà ác nga.”

Vân Khuynh ở trong lòng ác hàn một chút, lúc trước Tần Vô Song trộm ngọc của Thượng Quan Nhược Vũ, ở trên đường cái dùng ngọc giả lừa đùa Thượng Quan Nhược Vũ cũng là biểu tình này mà...

Tần Vô Song cũng không giấu diếm tâm tư, cười cười nói:

“Ta đang suy nghĩ a... Hiện tại mọi chuyện đều không yên ổn, trừ bỏ Khuynh nhi người ngoài ý muốn bị Thượng Quan Tôn bắt đi ra, một trong lục đại ảnh vệ của chúng ta Long Khiêm, cùng biểu muội ta thất tung, hình như, cũng không đơn giản như vậy...”

Xem ra, có một vài người có tâm, cố ý...”

Vân Khuynh thấy hắc một điểm cũng không lo lắng, khinh khinh bĩ:

“Sau đó, Vô Song nghĩ sẽ có rất nhiều sự tình hảo ngoạn xảy ra, đúng không???”

Tần Vô Song ôm Vân Khuynh cười ha ha:

“Quả nhiên là Khuynh nhi của ta hiểu ta, ta chính là nghĩ như vậy.”

Cười xong, sắc mặt hắc lại trầm xuống:

“Vô luận đối phương là ai, là vì mục đích gì nhằm vào chúng ta, ta và đại ca cũng sẽ không bỏ qua...”

Tên ‘ám hoàng’, sau khi chúng ta thời kì niên thiếu thành danh, chuyện cần quyết đoán, tựa hồ là càng ngày càng ít, cũng khó trách mọi người dám đến khiêu khích...”

Tần Vô Song nói, độ cung khoe miệng lại quỷ dị lên. Vân Khuynh càng nhìn càng thêm ác hàn, lại có chút may mắn, may là, y không phải đối thủ của Tần Vô Song!

Bất quá, y phát hiện, từ khi ly khai Vân gia, cùng Tần Vô Song cùng một chỗ, sinh hoạt của y trở nên càng ngày càng đặc sắc.

Ân, giống như bây giờ, gió thổi mưa giông trước cơn bão, xem ra, cũng đích thật có điểm hảo ngoạn...

Ai, y thế nào có thể nghĩ như vậy... Xem ra, thật là bị Tần Vô Song dạy hư rồi.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Trở Lại Tần Gia

“Thân thể Khuynh nhi khôi phục thế nào?”

Tần Vô Song tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, chậm rãi, bắt đầu không thành thật trượt về phía trước, linh hoạt tiến vào y bào Vân Khuynh.

Vân Khuynh đưa tay bắt lấy tay Tần Vô Song:

“Vô Song, không nên hồ đồ.”

Tần Vô Song lật tay nắm lấy ngón tay Vân Khuynh, đầu ngón tay vẽ vòng vòng trong lòng bàn tay y.

“Ta không có hồ đồ, đường dài đằng đẳng, chỉ nắm như vậy, sẽ có bao nhiêu buồn chán!”

(Vũ: thấy chưa, là người quá kinh khủng!!!)

Vân Khuynh híp híp con ngươi màu mực:

“Cho nên?”

Tần Vô Song xoay người đem y đặt ở dưới thân, cẩn thận lấy cánh tay chống đỡ thân thể không đè nặng lên Vân Khuynh:

“Cho nên, Khuynh nhi sẽ cùng ta làm một ít chuyện tình có ý nghĩa để giết thời gian.”

Nói đến đây môi hắn liền chôn lên giữa cổ Vân Khuynh nhẹ nhàng liếm thử, Vân Khuynh có chút khóc không ra nước mắt:

“Vô Song, ta vừa nghỉ ngơi tốt...”

Y nhớ tới mấy ngày trước loại cảm giác xương sống thắt lưng đau toàn thân bủn rủn vô lực, ngoại trừ ngủ cái gì cũng không muốn làm, nghỉ lại trong lòng còn sợ hãi.

Khiến cho y bất bình chính là...

Vì sao mỗi lần sau khi kết thúc y đều mệt như là sắp treo, Tần Vô Song lại nhất phó hình dạng tinh thần chấn hưng???

Trong lúc y miên man suy nghĩ, Tần Vô Song đã tay chân lưu loát cởi mở y phục trước ngực y, lộ ra bộ ngực vẫn còn hơi mang theo vết tích màu nhạt.

Ngón tay Tần Vô Song, bị vết tích ái muội mị hoặc này làm nổi bật dị thường trên ngực Vân Khuynh, chậm rãi trượt đi:

“Đừng vội cự tuyệt... Khuynh nhi, người nghĩ, đại ca thúc dục ta nhanh chóng trở lại như thế, sau khi trở về khẳng định muốn bắt ta đi làm này làm nọ, như vậy ta phải bận một đoạn thời gian mới có thể bồi Khuynh nhi...

Chúng ta là tân hôn yến người, ta luyện tiết cùng Khuynh nhi xa nhau, chúng ta thừa dịp còn chưa về đến nhà, thuận tiện bồi dưỡng bồi dưỡng tình cảm của chúng ta...”

Tân hôn yến người???

Vân Khuynh chán nản. Vì sao y luôn luôn nghĩ từ ngữ dùng trên người bình thường rất đứng đắn, đến trên người y và Vô Song, lại trở nên chẳng ra cái gì cả???

“Ý của Vô Song là muốn ta một đường cùng người phong lưu khoái hoạt???”

Tần Vô Song con mắt lờ lờ phát quang:

“Đúng, chính là ý tứ này.”

Vân Khuynh tức giận kéo kéo tóc Tần Vô Song:

“Đúng đúng đúng, đúng cái đầu người, trong đầu của người mỗi ngày đều chứa mấy thứ này, thật không biết người làm ám hoàng rốt cuộc là thế nào...”

Tần Vô Song đáy lòng cũng có chút bất đắc dĩ, chỉ có đối với Vân Khuynh hẳn mới có ý nghĩ này, đối với người khác, hẳn thực sự là rất đứng đắn rất thuần khiết a!

Vân Khuynh khiến hẳn biến thành không đứng đắn không thuần khiết, cho nên hẳn phải lôi kéo Vân Khuynh xuống nước, trở nên giống hẳn không thuần khiết, hanh hanh hanh ~

(Vũ: ta đã k còn gì để nói!!!)

Ôm lấy ý nghĩ như vậy, Tần Vô Song vừa dụ hoặc vừa trêu chọc.

Vì vậy, mặc kệ Vân Khuynh ban đầu phản đối ra sao, đến cuối cùng vẫn ở trong lòng Tần Vô Song hóa thành một bãi xuân thủy.

Vì vậy, Vân Khuynh quả thật là cùng Tần Vô Song phong lưu tiêu sái một đường.

Thế cho nên, mỗi lần Vân Khuynh và Tần Vô Song xuống xe ngựa, Thượng Quan Nhược Vũ đều sẽ đỏ mặt dùng ánh mắt kỳ quái nhìn bọn họ, Long Lê cũng ở trong lòng cảm thán nhị thiếu gia nhà hẳn thật là hãm tiến vào, đoàn người, chỉ có Thượng Quan Tôn không có bất luận cái gì phản ứng, tương đối bình thường...

Ngạch, đây là đối với người khác, hẳn bình thường mới là cực kỳ không bình thường...

Nói chung, tại bọn họ trong tốc độ không nhanh không chậm, mấy ngày sau, bọn họ rốt cục chạy tới Tần phủ phương Bắc.

Sau khi đến Tần phủ Long Lê trực tiếp mang theo Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn xuống phía dưới nghỉ ngơi — dù sao chạy đường nhiều ngày như vậy.

Mà Vân Khuynh đáng thương còn lại là bị Tần Vô Song làm một năm úp sấp.

Ngay cả lúc đến Tần phủ, cũng là hình dạng buồn ngủ, trực tiếp bị Tần Vô Song ôm xuống xe ngựa, bế vào Tần gia.

Việc này, khiến cho Tần phủ oanh động không nhỏ, trên mặt tràn đầy nếp nhăn của Tần gia lão tổng quản, cất dấu cặp mắt nhìn như đục ngầu kì thực rất lợi hại kia, thẳng tắp đảo quanh trên người Vân Khuynh đang bị Tần Vô Song ôm.

Sau đó giữa trán chậm rãi tụ nổi lên núi nhỏ.

Vị phu nhân này, tuy rằng nhìn không thấy tướng mạo, thế nhưng, tựa hồ là quá mảnh mai, không thích hợp làm chủ mẫu Tần gia.

Hơn nữa, ‘Nàng’ cũng quá chẳng phân biệt được trường hợp, dĩ nhiên để nhị công tử tự mình ôm nàng nhập phủ???

Phải biết rằng, ‘nàng’ đây chính là lần đầu tiên tiến vào cửa Tần gia, đã càn rỡ như thế, sau đó còn có thể rất cao ngạo???

Vì vậy, lần đầu tiên gặp mặt, Tần gia đại tổng quản liền sâu sắc hiểu lầm Vân Khuynh.

Về phần người hầu, ngoài ước ao ra cũng rất ngạc nhiên.

Bọn họ đều biết, ba huynh đệ Tần gia, tuy rằng nhị công tử nhìn qua ôn nhu đa tình nhất, thế nhưng, tất cả đều là hình tượng, kỳ thực nội tâm cùng mọi người bên ngoài nhà mình rất xa cách.

Vị tân phu nhân này vừa mới vào cửa đã được sủng ái như vậy, xem ra, nhị công tử là tìm được lương phối.

Thương cảm cho không ít hạ nhân thủy tinh tâm còn ôm chút huyền tưởng, hi lý hoa lập vỡ nát đầy đất.

Tần đại tổng quản sớm đã được Tần Vô Phong căn dặn, sau khi Tần Vô Song ôm Vân Khuynh vào cửa liền ngăn Tần Vô Song:

“Nhị công tử, đại công tử nói muốn người một hồi liền lập tức đi gặp hắn, về phần phu nhân, trước hết giao cho ta, ta sẽ an bài tất cả cho ‘nàng’.”

Đem Vân Khuynh cho hắn???

Không có cửa đâu, nghĩ cũng đừng nghĩ. Trên mặt Tần Vô Song hiện lên dáng cười:

“Hồng thúc, dàn xếp một chút, ta đem Khuynh nhi an bài thỏa đáng xong rồi sẽ đi gặp đại ca được chứ???”

Tần đại tổng quản luôn luôn cứng mềm không ăn, càng không hề châm chọc, không để ý tới hắn, nói tiếp:

“Đại công tử nói ở trong thư hắn đã viết rất rõ ràng, mong nhị công tử không nên trầm mê mỹ sắc.”

Trầm mê mỹ sắc???

Tần Vô Song dở khóc dở cười, bất quá là muốn tự mình mang Khuynh nhi đi nghỉ ngơi, không cần phải khoa trương như vậy, đem tội danh lớn như thế đặt tại trên người hãn chứ???

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Ẩn Tượng Thay Đổi

Ngay lúc Tần Vô Song đang cùng Tần đại tổng quản giảng co, Tần Vô Phong nhận được tin tức Tần Vô Song trở về, liền đi ra tìm đệ đệ.

Kỳ thực ngày thường hắn không cần phải làm như vậy.

Chỉ là, nghe hạ nhân nói, Tần Vô Song tự mình ôm phu nhân xuống xe ngựa, tiến vào cửa Tần gia, hắn liền cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Hiếu kỳ trong lòng đối với phu nhân của Tần Vô Song, thoáng cái thăng lên đỉnh điểm.

Nữ nhân kia, chỉ nghe kỳ danh, chưa thấy kỳ nhân.

Thế nhưng, Vô Song vì nàng, phá lệ rất nhiều, khiến hắn phải chú ý tới ‘Nàng’, phải cẩn thận cảnh giác ‘Nàng’, dù sao Tần Vô Song là đệ đệ hắn, hắn không thể để bất luận kẻ nào có cơ hội thương tổn người nhà của hắn.

Tuy rằng Tần Vô Phong biểu hiện ra không có bất luận cái gì cử động, thế nhưng đáy lòng hắn có chút lo lắng —

Cho dù Tần Sơn Tần gia, là bộ tộc sủng thê sợ thê, thế nhưng, Tần Vô Phong vô luận như thế nào cũng sẽ không tin tưởng, nhị đệ lang thang vô tâm kia cũng sẽ vậy.

Hắn thậm chí đoán rằng... Vô Song là bị người của Vân gia dùng yêu thuật gì đó mê hoặc... Hoặc là, Vô Song đang ngầm thực hiện kế hoạch nào đó???

Vì vậy, mang theo tâm tình khó hiểu, Tần Vô Phong liền tự mình tìm đến vị đệ đệ này của hắn.

Trong Tần phủ, đại tổng quản cứng mềm không ăn, đối với ai cũng hé ra khuôn mặt cứng nhắc, duy độc chỉ theo mệnh lệnh của đại công tử Tần Vô Phong.

Bởi vì hắn nghĩ, Tần gia, chỉ có Tần Vô Phong là người có quyết đoán nhất, cũng là một người nghiêm chỉnh nhất.

Tần gia mẫu thân (Nv này cũng rất thú vị nha), là một nữ tử khả ái đơn thuần, Tần gia cha một đời anh danh, đều hủy ở trong tay tiểu nữ nhân kia, trở nên càng ngày càng già mà không kính.

Tần nhị công tử thường ngày lang thang không kèm chế được, Tần tam công tử tùy hứng làm bậy, nhìn một cái một người hai người, cũng chỉ có Tần Vô Phong này nghiêm khắc, lãnh ngạnh là có thể trông cậy vào dựa vào một chút.

Cho nên, Tần đại tổng quản, cũng chỉ nghe lời Tần gia đại công tử nói.

Tần đại tổng quản vừa nhìn thấy Tần Vô Phong, nét mặt già nua giống như sồ cúc lập tức cười nở hoa.

Nhìn xem nhìn xem, đây mới là hình dạng đương gia gia chủ.

Quần áo thâm tử sắc trường bào, ngưng trọng, thần bí, đẹp dễ quý giá.

Búi tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, khuôn mặt anh tuấn, thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị, mắt như sao lạnh, liếc mắt nhìn lại, là không người bình thường có thể so sánh.

Tùy tiện ngăn lại, đều là thành công thượng vị nhân sĩ.

“Đại công tử!”

Tần đại tổng quản tâm tình rất tốt, khách khách khí khí hành lễ với Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong khoát tay áo:

“Hồng thúc, khổ cực người, xuống phía dưới trước đi, ở đây giao cho ta.”

Tần Vô Song vừa thấy đại ca nhà mình, liền ở trong lòng âm thầm kêu hồng bát, xem ra hẳn là thực sự chộc tới đại ca, dĩ nhiên tự mình tới đón hẳn.

“Ha hả. Đại ca, ta đã trở về.”

Chờ Tần đại tổng quản sau khi rời khỏi, Tần Vô Song nỗ lực tương đương ẩn hình bất đắc dĩ nói.

Tần Vô Phong nhìn hẳn ôm Vân Khuynh, một đôi mày kiếm, chậm rãi nhíu lại:

“Quả nhiên là bị mỹ sắc hồ đồ rồi??? Một đường phong lưu khoái hoạt còn chưa đủ, về tới nhà còn muốn vô thì vô khắc nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực???”

Tần Vô Song cảm giác được ánh mắt lợi hại của đại ca nhà mình quét về phía Vân Khuynh, cánh tay ôm Vân Khuynh không tự chủ nắm thật chặt.

Tần Vô Phong tự nhiên là đem động tác của hẳn nhìn tạt trong mắt, nhíu mày:

“Bảo bối như thế? Thực sự yêu rồi???”

Tần Vô Song chấn chỉnh thần sắc:

“Đúng, giống như đa đối với nương vậy.”

Khuôn mặt lãnh ngạnh anh tuấn của Tần Vô Phong toát ra một tia vô cùng kinh ngạc:

“Đã vậy còn thẳng thắn thừa nhận — từ khi ‘Nàng’ xuất hiện, người luôn luôn khiến ta kinh ngạc, Vô Song.”

Nói xong, không đợi Tần Vô Song phản ứng, xuất thủ như điện, trong nháy mắt điểm trụ huyết đạo của Tần Vô Song, tiện thể đoạt lấy Vân Khuynh trong tay hắn.

Phải biết rằng, Tần gia tam huynh đệ, đều có sở trường, võ công cân sức ngang tài, thế nhưng, Tần Vô Song là bởi vì đối mặt với đại ca của mình, một điểm đề phòng cũng không có, mà Tần Vô Phong còn lại là cố tình muốn xem Vân Khuynh, có ý định làm, cho nên kết quả cũng rất rõ ràng.

Tần Vô Song bị định tại chỗ, Tần Vô Phong dễ dàng cướp đi Vân Khuynh trong tay hắn.

Lúc này Vân Khuynh còn đang ngủ say, sắc mặt còn hơi hơi đỏ ửng, môi anh đào hồng nộn hơi đỏ khởi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy uể oải và suy nhược, bởi vì tình sự liên tiếp mấy ngày, nét mặt còn mang theo vẻ xinh đẹp rõ ràng.

Tần Vô Phong liếc mắt nhìn lại, mê hoặc, người này, là thuần khiết, hay là quyến rũ???

Mặt khác, ‘Nàng’ hảo nhẹ, hảo nhỏ, nhìn qua hảo nhu nhược, tựa hồ, so với biểu muội nhiều bệnh kia của bọn hắn còn nhu nhược hơn.

Đừng nói đến Vô Song là loại người luôn luôn thương hương tiếc ngọc sẽ che chở người này như vậy, cho dù là hắn là loại người không giải thích được phong tình, cũng muốn đem ‘Nàng’ hảo hảo bảo vệ...

Ách...

Hắn thế nào sẽ có ý niệm kỳ quái như vậy trong đầu???

Từ nhỏ đến lớn, hắn còn chưa từng muốn đem một người, nhét vào dưới cánh chim của hắn như vậy...

Tần Vô Phong đáy lòng mát lạnh, nét mặt cả kinh, hắn hắn hắn thế nào có thể nghĩ như vậy???

Đây là đệ muội của hắn a!!!

Vừa lúc hắn phân thần, Vân Khuynh liền mở mắt, mâu quang bắn toé, lạnh lùng như tuyết, sắc bén như điện, thẳng tắp chiếu vào đáy lòng Tần Vô Phong rất ít khi thất thần.

Tần Vô Phong bị nhãn thần của y làm giật mình tỉnh giấc, sửng sốt.

Lập tức, phủ định kết luận lúc trước, không, y một điểm cũng không nhu nhược, ánh mắt của y nói cho hắn, linh hồn y, tính cách của y, cường đại giống như tiểu lão hồ.

Đáy lòng nghĩ, Tần Vô Phong cũng quên đời đi ánh mắt.

Vân Khuynh cau mày, y đang ở trong lòng Vô Song ngủ thoải mái, lại đột nhiên cảm giác được một cổ khí tức xa lạ vây quanh...

Không quen, cho nên khó chịu, vậy nên, y giật mình tỉnh giấc.

Tần Vô Song một bên, chỉ cho rằng đại ca muốn thương tổn Vân Khuynh, toàn tâm toàn ý phá tan huyết đạo bị Tần Vô Phong điểm trụ, phá tan huyết đạo xong, hắn trái lại vô cùng kinh ngạc.

Hai người vốn trong tưởng tượng của hắn hắn là đối chọi gay gắt, trên thực tế, thế nào sẽ là nhất phó hình dạng ái muội lại thâm tình chân thành nhìn nhau???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Khách Đến Tần Gia

“Đại ca???”

Tiếng đại ca này là Vân Khuynh kêu, tuy rằng ánh mắt đối phương không giống những người bên ngoài mang theo mơ ước thèm nhỏ dãi, thế nhưng, ôn độ quá mức nóng rực, như cũ khiến y cảm thấy đáy lòng có một tia kinh hoảng.

Người này, mặt mày anh tuấn, khuôn mặt lạnh, khí chất bất phàm, nói vậy chính là đại ca của Vô Song.

Y là ‘Thê tử’ của Vô Song, như vậy Tần Vô Phong tự nhiên cũng là đại ca của y.

“Xin hãy thả ta xuống.”

Tuy rằng Tần Vô Phong là đại ca Tần Vô Song, nhưng dù sao cũng không phải thân đại ca của y, cho nên, y không quen kiểu thân mật này.

Tần Vô Phong giật mình, vì sao thanh âm người trong lòng, nghe vào trong tai hần, so với thanh âm của người khác đều phải tuyệt vời hơn vài phần???

Mang theo nghi hoặc, Tần Vô Phong buông tay, chậm rãi để Vân Khuynh đứng thẳng.

Vân Khuynh lúc trước bị Tần Vô Song thương yêu quá độ, hai chân như cũ nhũn ra, địa phương bí ẩn trong cơ thể cũng mơ hồ đau, hai chân vừa chạm đất liền không khỏe nhúu lại vùng xung quanh hông mảy.

Ánh mắt Tần Vô Phong, một mực ở trên mặt y, vừa thấy y nhả lại lông mi mảnh khảnh, trong lòng vừa động, liền lại nghĩ y rất nhu nhược.

Vân Khuynh nghĩ đại ca của Tần Vô Song quá kỳ quái, nhìn chăm chăm vào y, nhìn đến mức khiến y chân tay luống cuống không nói, sau khi y đứng lên, lại không muốn đem tay đặt ở trên thắt lưng y rời đi...

Nếu như không phải y nhớ kỹ Tần Vô Song giới thiệu ca ca hần, không chừng y sẽ nghĩ Tần Vô Phong là sắc lang...

“Đại ca, phiền phức buông tay ra một chút được không???”

Vân Khuynh thực sự không muốn nói như vậy, nói như vậy sẽ tổn hại mặt mũi Tần Vô Phong, thế nhưng Tần Vô Phong cùng hình tượng Vô Song nói cho y kém quá xa.

Y nghĩ Tần Vô Phong kỳ quái gần như quỷ dị.

Tần Vô Phong một lần nữa khôi phục một mảnh lạnh lùng nghiêm nghị, buông tay ra, lui về phía sau vài bước:

“Đệ muội, vừa rồi thất lễ, ta thật sự là hiếu kỳ người Vô Song yêu...”

“Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong còn chưa nói xong liền bị Tần Vô Song cắt đứt, hoá ra là Vân Khuynh ngủ quá lâu, hơn nữa thân thể vốn vô lực, cho nên Tần Vô Phong buông lỏng tay, y liền mềm nhũn ngã xuống.

May là Tần Vô Song mắt nhanh tay lẹ, tiếp được y.

“Ca, Khuynh nhi thân thể không khỏe, ta đưa y xuống phía dưới nghỉ ngơi trước.”

Tần Vô Song bất chấp ca ca nghĩ như thế nào, lại đem Vân Khuynh ôm ngang lên.

Lần này Tần Vô Phong không làm khó hấn:

“Được rồi, người đi đi!”

Vì vậy, Tần Vô Song liền nhấc chân chuẩn bị ly khai.

“Vô Song.”

Tần Vô Phong gọi lại hấn:

” ‘Nàng’ ... Ân, thân thể đệ muội, rất yếu sao???”

Tần Vô Song có chút ngạc nhiên ca ca nhà mình hỏi như vậy, bất quá, hấn thành thật trả lời:

“Không, kỳ thực thân thể Khuynh nhi coi như khỏe mạnh, chỉ là không biết võ công... Hiện tại là... Là bị ta làm mệt.”

“Vô Song!!!”

Tần Vô Phong nghe thấy người trong lòng Tần Vô Song, buồn bực kêu tên đệ đệ hấn.

Tâm tình của hấn kỳ dị chìm xuống:

“Tốt lắm, người mang ‘Nàng’ xuống phía dưới nghỉ ngơi đi.”

Sau đó hấn nhìn theo bóng dáng Tần Vô Song ôm Vân Khuynh ly khai, trong không khí mơ hồ bay tới lời đệ đệ hấn vô lại nói:

“Thế nào... Ta có nói sai sao? Lẽ nào Khuynh nhi không phải bị ta làm mệt???”

“Người còn nói!!!”

Như là sợ bị hấn nghe được, Vân Khuynh ôm cổ Tần Vô Song, ghé vào đầu vai Tần Vô Song nhìn Tần Vô Phong, thấy Tần Vô Phong đang bình tĩnh nhìn y và Tần Vô Song, liền biết đối thoại của y và Tần Vô Song bị Tần Vô Phong nghe được.

Y rên một tiếng, lùi về, trời ạ, Tần Vô Song này, đem hình tượng thuần khiết của y hủy hết.

Tần Vô Phong lần đầu tiên nghĩ một người ‘Nữ tử’ có thể khả ái như thế, tâm tình vừa chìm xuống của hấn, không hiểu lại tốt lên.

“Khuynh nhi... Người tốt cuộc là một người thế nào... Dĩ nhiên khiến Vô Song thương yêu người như vậy, lại càng có thể khiến ta luống cuống???”

Bà mẹ đơn thân kiếm \$87/giờ chỉ với một chiếc laptop. Tìm hiểu ngay

Bà mẹ đơn thân kiếm \$87/giờ chỉ với một chiếc laptop. Tìm hiểu ngay

Cách làm giàu ở Việt Nam? Bạn sẽ rất bất ngờ!

Cách làm giàu ở Việt Nam? Bạn sẽ rất bất ngờ!

Đây là cách một cô gái 22 tuổi trở thành triệu phú chỉ trong 30 ngày

Đây là cách một cô gái 22 tuổi trở thành triệu phú chỉ trong 30 ngày

Làm thế nào để trở nên giàu có? Cách để bạn có thể kiếm được 2300\$ mỗi ngày!

Làm thế nào để trở nên giàu có? Cách để bạn có thể kiếm được 2300\$ mỗi ngày!

Người này kiếm được 850\$ mỗi ngày ngay tại nhà một cách hợp pháp!
Tìm hiểu ngay>

Người này kiếm được 850\$ mỗi ngày ngay tại nhà một cách hợp pháp!
Tìm hiểu ngay>

Tôi sẽ chia sẻ cho bạn cách để kiếm số tiền này trong 1 giờ! Tìm hiểu ngay!

Tôi sẽ chia sẻ cho bạn cách để kiếm số tiền này trong 1 giờ! Tìm hiểu ngay!

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Nếu bạn có bộ ngực nhỏ và chảy xệ, trước khi đi ngủ làm một điều đơn giản...

Lần đầu tiên gặp mặt Vân Khuynh, Tần Vô Phong bại đến rồi tỉnh rồi mù.

Thu thập tốt tâm tình, Tần Vô Phong đi vào thư phòng:

“Long Kính.”

Ảnh vệ chủ ám trong lục đại ảnh vệ Long Kính lập tức hiện thân:

“Đại công tử có gì phân phó???”

Ánh mắt sâu thẳm của Tần Vô Phong thẳng tắp nhìn hần:

“Khuyhnh nhi... Ta là nói, thê tử của Vô Song, là một nữ nhân thế nào???”

“Ách...”

Long Kính có chút vô cùng kinh ngạc, lẽ nào nhị công tử, không có nói cho đại công tử, nhị phu nhân, kỳ thực là một gã nam tử???

“Thế nào???”

Hồi lâu không nghe được đáp án, Tần Vô Phong không vui nhú mày.

“Đại công tử, ta cùng với nhị phu nhân tiếp xúc không nhiều lắm, không phải quá hiểu biết, Long Lê, có lẽ rõ ràng hơn so với ta.”

Ô ô, hần thực sự không thích đối mặt với thâm vấn của đại công tử nhà hần, nếu như nhị công tử bởi lý do nào đó giấu diếm thân thế của nhị phu nhân, hần lại đi nói cho đại công tử, sau đó nhị công tử tìm hần tính sổ, hần phải làm sao bây giờ a...

Ai, làm ảnh vệ đích thực mệnh khổ.

Long Lê mặt cười như hồ ly kia, luôn thích chiếm tiện nghi của hần, thời khắc mấu chốt, kéo hần đến làm tấm mộc cũng hần là...

Tần Vô Phong lạnh lùng liếc nhìn hần:

“Long Dạ!”

Theo tiếng kêu, lại một vị ảnh vệ chủ ám Long Dạ lập tức xuất hiện, ảnh vệ chủ ám bình thường, rất ít tiếp xúc với ai, đều luôn lạnh lùng, mà trong tam đại ảnh vệ chủ ám, còn hơn Long Liễm và Long Kính, Long Dạ lại càng lạnh lùng, cùng Tần Vô Phong cũng giống nhau nhất.

Long Dạ lặng yên không một tiếng động xuất hiện, Tần Vô Phong quay hẳn nói:

“Đi gọi Long Lê tới.”

Chờ Long Dạ rời đi, Tần Vô Phong lại lần nữa nói với Long Kính:

“Người trước tiên nói một chút về cái gì người biết.”

“Ách...”

Long Kính nghĩ không ra hẳn đem Long Lê ra dụ dỗ Tần Vô Phong còn không buông tha cho hẳn.

Ngay lúc hẳn quần quýt có nên nói thật hay không, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Trán Tần Vô Phong đều sắp nh陷 thành một toà núi nhỏ.

“Tiến đến.”

Long Dạ vừa đi, hẳn là sẽ không nhanh tìm đến Long Lê như thế, như vậy rốt cuộc là ai???

Một niên thiếu đẹp dị thường đẩy cửa ra, hẳn mặc trường sam vàng nhạt, khuôn mặt tuấn mỹ xinh đẹp, thoát nhìn giống như nữ tử, thế nhưng hẳn cũng là nam nhi thân hàng thật giá thật.

Hơn nữa, hẳn rất kỳ lạ, không lạnh mạc, nhưng thích giả khóc.

Hẳn, là ảnh vệ kỳ quái nhất trong ba ảnh vệ chủ minh của Tần gia — Long Ảnh.

“Đại công tử.”

Long Ảnh hơi nheo lại phượng mâu, nhìn Long Kính đối Tần Vô Phong nói:

“Bạch thiếu gia ở kinh thành nghe nói nhị công tử thành thân, đến tặng lễ cho chúng ta.”

Tần Vô Phong vùng xung quanh lông mày nhăn càng chặt.

Bạch thiếu gia, tên đầy đủ Bạch Khuynh Vận, là một trong tam đại gia của Huỳnh Quang, là đại gia chủ của hoàng thương chi gia được ngư phong, cũng là người hợp tác một chút sự nghiệp của Tần gia tam huynh đệ, càng là tồn hữu gia chí hữu (*) của bọn hắn.

((*) Tồn hữu gia chí hữu: K chắc lắm, có thể là bạn làm ăn??? Ai bít nhắc ta với...)

Mọi việc ở kinh thành gần như là dựa vào hắn, hắn biết Tần nhị công tử thú đi Vân gia tiểu thư, một điểm cũng không ngạc nhiên.

“Hắn tặng vật gì???”

Tên kia luôn luôn e sợ thiên hạ bất loạn, thứ Bạch Khuynh Vận đưa tới, nhất định sẽ không khiến hắn cảm thấy vui mừng, mà sẽ chỉ làm hắn nghĩ đau đầu.

Biểu tình Long Ảnh càng thêm ngưng trọng, gian nan phun ra hai chữ:

“Long Liễm.”

Len lén nhìn một chút biểu tình Long Kính không thể tin nổi, lại nhìn khuôn mặt đại công tử nhà mình đen như đáy nồi, Long Ảnh tưởng là vì bọn họ không có nghe rõ, liền lập lại một lần:

“Bạch thiếu gia đưa tới lễ vật là Long Liễm tỷ tỷ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Ảnh Vệ Long Ảnh

Bạch Khuynh Vận đưa tới lễ vật là Long Liễm???

Thực sự là hoang đường, Long Liễm vốn là người Tần gia bọn họ, từ lúc nào, Bạch Khuynh Vận có thể quyết định người Tần gia bọn họ đi hay ở???

Ngày hôm nay Tần Vô Phong tâm tình biến hóa hết sức kịch liệt, giống như là tìm thấy nơi để phát tiết, đem toàn bộ bất mãn đều đổ lên trên người Bạch Khuynh Vận.

Hắn nâng mi lạnh lùng liếc mắt nhìn Long Kính:

“Người xuống phía dưới trước, thuận tiện tra cho ta chuyện của nhị phu nhân trước khi đến Tần gia.”

Trên trán Long Kính lặng lẽ nhỏ một giọt mồ hôi.

Hô... Rốt cục buông tha hắn...

Thế nhưng... Đại công tử muốn tra nhị phu nhân, có nên đi nói cho nhị công tử hay không a???

Hảo quần quýt, xem ra có nhiều chủ tử thật không tốt a. Không cần thận lấy lòng cái kia, chộc cái này... Lấy lòng cái này lại chộc cái kia...

“Này.”

Lúc Long Kính chờ ra, Tần Vô Phong đã ném hắn và Long Ảnh đi ra ngoài — có lẽ là đến xem Bạch Khuynh Vận.

Nhìn Long Kính hé ra vẻ mặt khổ qua mướp đắng, Long Ảnh từ trong lòng móc ra cây quạt, rất có dáng dấp phẩy phẩy, làm bộ mạn bất kinh tâm hỏi:

“Người sẽ không là nhìn đại công tử đến ngây người đấy chứ???”

Long Ảnh hỏi, trên tay phe phẩy càng hăng say, sợi tóc màu mực bị hắt phẩy phẩy theo gió loạn múa, nhìn qua, quả thật có dáng dấp phiên phiên giai công tử.

Long Kính lạnh lùng liếc nhìn hắn:

“Thu hồi cây quạt rách nát của ngươi lại, ảnh vệ hộ Long danh Dạ không ở chỗ này, ngươi giả cái gì ôn nhu mỹ nam?”

Nghe xong Long Kính nói, Long Ảnh lập tức thu hồi cây quạt, phượng mâu hẹp dài liếc mắt Long Kính:

“Không nói sớm...”

Sau khi nói xong sửa sang lại y phục, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài đi đến:

“Đi nhìn một cái tử tử Long Liễm lần này, lại thế nào té ngã...”

Long Ảnh thường ngày rất ít cảm thấy hứng thú với người khác, duy độc thích ở trước mặt Long Dạ biểu hiện, thích khiêu khích Long Liễm.

Khiến Long Kính tuyệt đối khó tin chính là, Long Ảnh thân nhiên thừa nhận, hắn là thích Long Dạ cho nên mới muốn khiến cho Long Dạ chú ý.

Điểm này, Long Kính vô cùng bội phục Long Ảnh, dĩ nhiên trực tiếp thừa nhận ái tình kinh hãi thế tục như vậy.

Bất quá, nếu như Long Kính biết Long Ảnh đời trước là một hủ nữ, hẳn sẽ không bội phục Long Ảnh.

Về phần đối với Long Liễm sao, có lẽ là bởi vì trước đó Long Ảnh là nữ nhân, tỉnh lại sau thấy bản thân biến thành một nam nhân, bên người đều là nam nhân, chỉ có Long Liễm một người là nữ nhân, cho nên trong lòng không yên ổn dẫn đến hẳn tìm mọi cách khiêu khích Long Liễm.

Long Liễm, vốn có chính là một nữ tử lạnh lùng thẳng thắn lưu loát, trời sinh không thích gây sự, thế nhưng từ nhỏ đến lớn Long Ảnh liên tiếp không ngừng khiêu khích, khiến nàng thế nào cũng không thể bỏ qua, hơn nữa mỗi lần Long Ảnh còn có thể khiến nàng tức giận.

Thậm chí, nếu như, Long Ảnh và Long Liễm, không phải cùng là lục đại ảnh vệ Tần gia, Long Liễm đã sớm thiêu phòng Long Ảnh ám sát Long Ảnh, sao có thể để Long Ảnh kiêu ngạo đến bây giờ???

“Bạch Khuynh Vận!!!”

Vừa mới vào đại đường, Tần Vô Phong liền lạnh lùng nhìn thẳng... Nam tử khả ái ngồi ở ghế gỗ lim nhàn nhã đi chơi uống trà trong đại sảnh???

Khụ khụ, Bạch gia gia chủ Bạch Khuynh Vận, trời sinh hé ra khuôn mặt lừa dối thế nhân, nhìn qua khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thịt đỏ đỏ, nước gợn liễm diễm, nhỏ giọt đảo quanh mắt mèo, lại thêm môi anh đào hồng nộn khéo léo, thấy thế nào cũng là một hài tử khả ái vô tội.

Nhưng kỳ thực, người kia tâm địa gian trá, đầu óc狡 hoạt, hiện tại đang cười với người, không chừng trong đầu đang suy nghĩ phải đối biện pháp gì ngoạn người.

Người bị hãm tính kế, nhiều không kể xiết.

Ngay cả mọi người trong Tần phủ, đối với vị Bạch Khuynh Vận thiếu gia này đều có chút sợ sệt, vừa gặp là phải xốc lại mười hai vạn phần tinh thần.

“Tần đại ca!”

Bạch Khuynh Vận trực tiếp bỏ qua Tần Vô Phong tức giận, trên khuôn mặt khả ái lộ ra dáng tươi cười ngọt ngào.

“Tần nhị ca đâu, ta nghe nói hần cười một nhị tẩu, liền lập tức mang theo lễ vật đến đây...”

Ai nha nha, ở kinh thành bận quá, cũng chưa kịp bái phỏng Vân gia tam tiểu thư, bất quá có người nói nhị tẩu này chính là quốc sắc thiên hương, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông...”

Bạch Khuynh Vận cho rằng Tần Vô Song thú chính là Vân Thù, nhìn có chút hả hê không ngớt bỏ thêm một câu:

“Hình như... Chính là tính tình không tốt một chút...”

Con mắt Tần Vô Phong hàn băng vẫn nhìn hẩn, tuy là Bạch Khuynh Vận người như vậy, cũng không tự chủ được thấp tiếng nói, cuối cùng mất tiếng.

“Nói đủ chưa???”

Tần Vô Phong lạnh lùng nói.

Bạch Khuynh Vận cau chóp mũi:

“Tần đại ca đây là làm sao vậy, vì sao hỏa khí lớn như vậy??? Chẳng lẽ là do khí trời??? Phương Bắc khí hậu khô ráo thiếu nước lại nóng bức, Tần đại ca không bằng dọn nhà đi kinh thành...”

“Bạch, Khuynh, Vận.”

Tần Vô Phong một chữ một chữ đọc ra.

“Đến. Tần đại ca, ta đây, có chuyện gì sao???”

Tần Vô Phong lạnh lùng nhìn hắn không mở miệng.

Bạch Khuynh Vận rụt lui cái cổ.

Được rồi được rồi, hắn đầu hàng, đại khối băng này, không tin là tìm không được biện pháp khiến hắn khuất phục, hanh hanh.

“Rồi rồi, Tần đại ca muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

Sắc mặt cứng ngắt của Tần Vô Phong lúc này mới lúc này mới hoà hoãn một chút, đi thẳng vào vấn đề nói:

“Long Liễm hiện ở nơi nào???”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Xem Ai Cười Ai

“Khụ khụ khụ.”

Bạch Khuynh Vận ho nhẹ vài tiếng:

“Tiểu Thư. Mau đưa ‘Giang hồ tuyệt sát’ Long Liễm cô nương mời lên đây.”

“Đến đây, thiếu gia.”

Vừa dứt lời, một người niên thiếu tướng mạo phổ thông, thể nhưng nhìn qua cực kỳ cơ linh kêu lên vài tên đại hán nâng một cái lồng sắt tiến đến, mặt trên lồng sắt phủ một tầng tơ lụa.

Thấy tràng cảnh này, cái miệng nhỏ của Long Ảnh mở tròn tròn, Long Kính trên xà nhà thở hốc vì kinh ngạc, đừng đừng đừng nói cho hăn, lão đại Long Liễm của bọn hăn ở bên trong lồng sắt kia...

Trời ơi! Trái tim của hăn rất yếu đuối, chịu không nổi áp lực kiểu này.

Bạch Khuynh Vận đặc ý nhìn khuôn mặt Tần Vô Phong đen đến cái gì cũng nhìn không ra.

Làm chí hữu gia tổn hữu của Tần Vô Phong, nhìn khuôn mặt người chết của Tần Vô Phong biến sắc là một trong những lạc thú lớn nhất của hăn.

Tần Vô Phong cứng ngắc quay đầu nhìn Bạch Khuynh Vận, đừng nói là Long Ảnh Long Kính không tin Long Liễm sẽ bị nhốt ở trong lồng sắt, cho dù là hăn, cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Bạch Khuynh Vận hướng tiểu Thư nâng nâng cầm.

Tiểu Thư vung tay lên, kéo xuống tấm vải bao trùm lồng sắt.

Sau đó, là một phòng vắng vẻ.

Thiếu nữ bên trong lồng sắt, đích thật là Long Liễm.

Tần gia một trong lục đại ảnh vệ Long Liễm.

Thế nhưng, Tần gia lục đại ảnh vệ đều là cao thủ trong cao thủ, càng đừng nói đến lão đại Long Liễm được bọn hắn công nhận...

Tại sao lại bị người tù khốn như vậy???

Cho dù là Hoa Ly Phi một trong tam đại thần bộ, truy tung Long Liễm một năm cũng chưa bắt được nàng, đến tột cùng là ai, có thể thần thông quảng đại đem nàng nhốt vào trong lồng sắt như thế???

Long Liễm bên trong lồng sắt, một thân đồ bó sát người màu đỏ, khuôn mặt mỹ lệ không tỳ vết, lại lạnh lùng như băng, chỉ có ở sâu trong mâu quang đen kịt của nàng thoáng chợt lóe ra kinh hoàng, mới có thể từ trên người nàng nhìn ra một tia yếu đuối.

Tần Vô Phong chỉ nhìn lướt qua, không hề nhìn Long Liễm, quay đầu hỏi Bạch Khuynh Vận:

“Ngoại trừ tặng lễ, người còn có chuyện gì???”

Đầu ngón tay Bạch Khuynh Vận ma sát chiếc cầm nhọn, vẻ mặt hưng phấn rút đi, có chút thất vọng nói:

“Không thú vị... Dĩ nhiên liếc mắt đã bị người nhìn thấu.”

Vốn có Long Ảnh và Long Kính vì Long Liễm bị tù khổ như vậy mà khiếp sợ, nghe được đối thoại của đại công tử nhà mình và Bạch Khuynh Vận xong thì ngẩn ngơ, phát hiện một tia không đúng, tỉ mỉ nhìn lại Long Liễm trong lồng, trên mặt toát ra vài phần tức giận và hiểu rõ.

Hoá ra, ‘Long Liễm’ trong lồng kia không phải là Long Liễm chân chính.

Bạch Khuynh Vận phát phát tay:

“Tiểu Thư, dẫn đi, xử lý.”

“Chờ một chút.”

Tần Vô Phong mở miệng nói:

“Nếu lễ vật đã đưa cho chúng ta, tự nhiên là do chúng ta xử lý, Long Ảnh, mang nàng xuống phía dưới hỏi rõ ràng là chuyện gì xảy ra.”

Long Ảnh lĩnh mệnh liền đi xuống.

Tần Vô Phong nhìn Bạch Khuynh Vận:

“Người đã biết cái gì???”

Bạch Khuynh Vận bưng lên chén sứ trên bàn gỗ lim, đặt ở trong tay thưởng thức:

“Tần đại ca, ta chạy đi thời gian dài như vậy, một đường mệt nhọc, người không cho ta nghỉ ngơi một chút, cứ như vậy ép hỏi ta hình như được không tốt lắm???”

Tần Vô Phong buông xuống mí mắt:

“Khuynh Vận hẳn là biết tính tình Long Liễm, nếu như nàng biết người đem ‘Long Liễm’ nhốt ở trong lồng như súc sinh, người nói nàng sẽ như thế nào??? — cho dù đó không phải chân chính là nàng???”

Bạch Khuynh Vận thản nhiên tự đắc:

“Không sao, Long Liễm Long đại mỹ nữ đang bị Hoa Ly Phi đại hiệp đuổi chạy khắp nơi, chờ nàng biết đến chuyện này, ta đã sớm trở lại kinh thành.”

Tần Vô Phong nhú mày:

“Thật không. Nếu Khuynh Vận mệt mỏi, vậy đi nghỉ ngơi đi, để biểu thị hoan nghênh đối với người, ta sẽ bảo Long Liễm trong lúc người ở Tần gia, tự mình chiêu cố người thế nào???”

Bạch Khuynh Vận ngần ngại:

“Cái gì??? Long Liễm ở Tần gia???”

“Nếu không, Bạch thiếu gia cho rằng thuộc hạ ở đâu???”

Thanh âm thanh linh trong sáng mang theo một chút lửa giận, nữ tử từ trên trời giáng xuống, trên dung nhan như băng vì tức giận mà hơi phiếm hồng, con ngươi như sao lạnh bùng cháy đại hỏa hừng hực.

Chén trà trong tay Bạch Khuynh Vận run một chút, nữ bạo quân nữ băng nhân lãnh huyết khó chơi này sao lại ở đây, sao lại ở đây??? (Vũ: Há há, chút rùi nha...)

“Khụ khụ, Long đại mỹ nhân, cái kia... Vừa rồi bởi vì người kia giả mạo người, ta nhất thời tức giận mới lấy loại hình thức này đem nàng nâng đến Tần gia... Tuyệt đối không phải bởi vì nàng có khuôn mặt giống người, nhìn nàng bị nhốt rất có cảm giác thành tựu rất hết giận...”

Long Liễm nheo mắt lại:

“Nga, vậy ra Bạch thiếu gia nghĩ Long Liễm bị đối đãi như vậy, trong lòng sẽ nghĩ rất hết giận a...”

Nói, nữ tử hồng y như máu rút ra nhuyễn kiếm bên hông:

“Bạch thiếu gia, đại công tử nhà ta nói người khi ở Tần gia sẽ do ta chiêu cố người, mà người cũng biết, quy củ của Long Liễm là, muốn Long Liễm cam tâm tình nguyện vì ai làm việc, người đó nhất định phải tự mình đánh bại Long Liễm.

Như vậy, Bạch thiếu gia, mời!”

Bạch Khuynh Vận khóc không ra nước mắt, tuy rằng võ công của hắn đã ở trong hàng cao thủ giang hồ, thế nhưng, vẫn không thể so với mấy tên ảnh vệ biến thái của Tần gia.

Huống hồ, Long Liễm chính là lão đại của đám biến thái kia...

“Long đại mỹ nhân... Ta không cần người chiêu cố, không cần người chiêu cố còn không được sao???”

Bạch Khuynh Vận nói, dùng nhãn thần hướng Tần Vô Phong cầu cứu.

Vốn có mang theo Long Liễm giả tới cửa là muốn nhìn Tần Vô Phong mấy người biến sắc mặt, nhân cơ hội cười nhạo bọn họ một chút.

Ai biết, cuối cùng, chính hắn trái lại thành kẻ thảm nhất, biến thành bị người khác chế giễu!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp

Thu được nhãn thần Bạch Khuynh Vận cầu cứu, Tần Vô Phong nhìn về phía Long Liễm ý bảo nàng chờ trong chốc lát:

“Như vậy, Khuynh Vận bây giờ còn mệt không, còn muốn nghỉ ngơi không???”

Bạch Khuynh Vận lắc đầu, trên khuôn mặt trắng noãn khả ái lộ ra dáng cười vui tươi động lòng người:

“Không mệt không mệt, Tần đại ca, vừa rồi đều là đùa giỡn, ta là một đường du sơn ngoạn thủy tới đây, trên đường đã sớm nghỉ ngơi tốt.”

Tần Vô Phong phất phất tay, vừa ra hiệu Long Liễm đi xuống, vừa hướng Bạch Khuynh Vận hỏi:

“Nếu Khuynh Vận không mệt, như vậy thì nói cho ta biết, sự tình người biết đến!”

Bạch Khuynh Vận gật đầu, chỉnh đốn lại không đứng đắn vừa rồi, buông chén trà, ngồi nghiêm chỉnh.

Hắn luôn luôn như vậy, bề ngoài quá mức đơn thuần khả ái, kỳ thực rất đáng giá tín nhiệm, thường ngày không đứng đắn thích chinh người, vừa nói đến chính sự, tuyệt không phụ cái tên hoàng thượng kinh thành, Bạch gia gia chủ.

“Hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, hôm nay, toàn bộ kinh thành Huỳnh Quang loạn thành một đoàn.”

Bạch Khuynh Vận khẽ nhú mày.

Thân là hoàng thượng chi gia được ngự phong, quyền lợi giao tiếp với hoàng gia, cùng với lợi ích của bọn hắn có tác dụng rất trọng yếu.

Tần Vô Phong thần sắc chưa động:

“Bọn họ chủ minh, chúng ta chủ ám, chúng ta chỉ để ý bọn họ quản lý Huỳnh Quang như thế nào, về phần ai ngồi trên vị trí kia, cùng chúng ta không quan hệ.”

Đáy mắt Bạch Khuynh Vận hiện lên một tia hứng thú:

“Như vậy, Tần đại ca xem trọng vị hoàng tử nào???”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Ta không vọng ngôn định ngữ, sự tình kết cục, thường thường đều là ngoài ý liệu không ngờ tới, chúng ta chỉ cần chờ đợi là được...”

Khuynh Vận, ghềnh nước kia quá sâu, không cần thận một chút là sẽ bị lún sâu trong bùn, khó có thể tự thoát, cho dù người không thể không đếm xỉa đến, ta cũng mong muốn người đừng hãm quá sâu.”

Bạch Khuynh Vận hơi quyến rũ ra môi anh đào hồng nhuận, nhìn qua lại có một tia tà ác, nét mặt cũng mang theo tràn đầy tự tin:

“Cái này ta tự nhiên rõ ràng, nếu Tần đại ca vô ý với việc này, vậy thì thôi...”

Bất quá, Tần đại ca, ‘Long Liễm’ ta vừa đưa tới, là nhiếp chính vương giao cho ta, nhờ ta mang đến.”

Nhiếp chính vương, bào đệ nhỏ nhất của đương kim hoàng thượng, hoàng đế đã già đến một chân sắp tiến quan tài, vị nhiếp chính này đúng là

phong nhã hào hoa.

Trừ cái đó ra, trong tay nhiếp chính vương có hơn phân nửa binh quyền Huỳnh Quang, quyền khuynh vua dân, tuy rằng tính tình hăn bá đạo cuồng tử, nhưng hăn lại ngoài ý muốn không thích bị vật ngoài ràng buộc, bằng không ngôi vị hoàng đế của Huỳnh Quang sớm đã là vật trong bàn tay của hăn.

Kẻ giả trang Long Liễm là ai???

Có mục đích gì???

Vì sao lại có quan hệ với nhiếp chính vương???

Tần gia luôn luôn thái bình, thái bình nhiều năm như vậy, đột nhiên trong lúc đó, lại xuất hiện nhiều chuyện như thế, rốt cuộc là vì sao???

Lẽ nào, tại chỗ tối không ai phát hiện, Tần gia đang từng bước đi vào bẫy rập nào đó???

Tần Vô Phong mâu quang bắn toé, mang theo lạnh lùng nghiêm nghị như hàn băng:

“Vì sao, Long Liễm giả ở trong tay hăn???”

Trong con người của Bạch Khuynh Vận hiện lên tình tự kỳ dị, môi vốn là quyến rũ ra, càng kéo càng lớn:

“Cụ thể, ta cũng không rõ ràng lắm, chỉ nghe nói là một đoạn thời gian trước nhiếp chính vương cứu một vị mỹ nhân, vị ‘Long Liễm’ cô nương này, tự xưng là nữ tỳ của mỹ nhân, sau đó tự mình đến nhiếp chính vương phủ đón mỹ nhân...”

Sau đó, không biết vì sao đã bị đóng gói đưa cho ta, muốn ta mang đến.”

Tần Vô Phong hoài nghi nhìn Bạch Khuynh Vận:

“Người thực sự không biết???”

Bạch Khuynh Vận vô tội lắc đầu.

Nhiếp chính vương cứu ai??? Dĩ nhiên sẽ có Long Liễm giả đi đón người???

Lẽ nào...

Là... Liên Phù???

Tần Vô Phong càng nghĩ tâm càng trầm xuống, nếu như thật là như vậy, xem ra, Tần gia gặp phải một đối thủ rất mạnh!!!

Long Liễm làm giang hồ tuyệt sát, thần bí vô cùng, người biết nàng là Tần gia ảnh vệ, càng là rất ít không có mấy.

Nhưng đối phương dĩ nhiên có thể giả trang nàng giống đến vậy...

Hơn nữa... Đối phương còn biết Liên Phù thất tung...

Xem ra, đối phương là đem nhất cử nhất động của bọn họ, đều biết đến thanh thanh sở sở a...

Tần Vô Phong lòng đang chìm xuống song song, máu trong cơ thể cũng bắt đầu rục rịch.

Tuy rằng không thích cảm giác mình sáng, địch tối, cái gì cũng không biết.

Thế nhưng...

Đã thật nhiều năm không gặp được đối thủ...

Hơn nữa, càng là trắc trở, càng có tính khiêu chiến... Đến cuối cùng đạt được thắng lợi, cũng càng có cảm giác thành tựu, không phải sao???

Trông thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Vô Phong mang theo hưng phấn kỳ dị, Bạch Khuynh Vận đánh cái rùng mình.

Người này hình dạng bắt đầu tính toán người khác, thật là khủng khiếp...

“Khụ khụ khụ, Tần đại ca.”

Tần Vô Phong thu hồi tư tự lấy lại tinh thần, ánh mắt nghi hoặc rơi trên người hắn:

“Ân???”

“Ân... Nghe nói, vị đạo chủ thần bí của Thiên Cơ đảo đang ở Tần phủ, ta đối hắn thực là cửu ngưỡng đại danh a, không biết có thể hay không, gặp mặt một chút???”

Bạch Khuynh Vận khó có được thành thật đứng đắn mở miệng thỉnh cầu như thế, Tần Vô Phong nhíu mày:

“Chuyện nào có đáng gì. Long Ảnh. Mang Bạch thiếu gia đến chỗ biểu đệ... Cứ nói Bạch thiếu gia là bằng hữu của chúng ta.”

“Vâng, đại công tử.”

Niên thiếu một thân trường sam vàng nhạt ôn hòa nhìn phía Bạch Khuynh Vận:

“Bạch thiếu gia, mời.”

Bạch Khuynh Vận đứng dậy chỉnh lý quần áo:

“Như vậy, Tần đại ca, người đi làm việc của người đi... Tần phủ của người, ta nhất định sẽ không chút khách khí chậm rãi ngoạn một lần.”

Tần Vô Phong hơi buông mắt xuống, coi như không nghe thấy câu nói cuối cùng kia của hắn.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Vứt Bỏ Qua Lại

“Khuynh nhi, người trước hết nghỉ ngơi cho tốt, ta đi xem đại ca có chuyện gì trọng yếu không.”

Tần Vô Song đem Vân Khuynh an trí trên giường, thay y cởi giày rồi nói.

Vân Khuynh bán ôm góc chăn, gật đầu.

Tuy rằng trải qua chuyện vừa rồi, y không lớn không muốn ngủ, nhưng thân thể trạng huống của y không cho phép y không nghỉ ngơi.

Nhìn theo Tần Vô Song ly khai, Vân Khuynh như trước không buồn ngủ.

Nhắm mắt lại, suy nghĩ của y, không hiểu sao lại bị kéo đến một màn vừa rồi...

Đại ca của Vô Song...

Nhãn thần kỳ quái... Động tác kỳ quái... Ngôn ngữ cũng rất kỳ quái...

Mong muốn, không phải có ý kiến gì với y mới tốt.

Mặt khác, y rất lo lắng một việc khác.

Đó là hấn làm thân phận nam tử giả cho Vô Song, không biết người nhà Vô Song có thể tiếp thu y giống như Vô Song được hay không, tiếp thu thân thể của y như vậy...

Vốn có thân thể song tính của y chỉ có Vô Song biết là được, nhưng nghĩ lại sau đó có hài tử, nhất định sẽ bị biết...

Ngón tay vô ý thức nắm chặt chần ở trên người, Vân Khuynh lúc này đột nhiên bất an bất an rất bất an...

Thân thể thật sự là quá mệt mỏi, ngay cả Vân Khuynh cũng không buồn ngủ, thế nhưng thời gian nhắm mắt lại dài quá, y vẫn là nặng nề thiếp đi.

Mang theo tràn đầy bất an, cho dù là đang ngủ, mi tâm của y vẫn như cũ nhăn rất chặt.

Trong lúc ngủ mơ Vân Khuynh đột nhiên về tới thật lâu thật lâu trước đây.

Lâu đến mức, trước khi còn chưa tới thế giới này.

Trong mộng thế giới kia, như trước xa hoa truy lạc, như trước tàu xe như nước.

Y cảm giác như mình trở lại trong nhà trước đây, ở trong phòng nhỏ của mình, phong bế tất cả, cự tuyệt tất cả.

Bao quát phụ mẫu chưa bao giờ hiểu rõ y, bao quát huynh đệ tỷ muội không quá thân thiết, cũng bao quát, bằng hữu luôn luôn phản bội y.

Y dường như là hai bàn tay trắng.

Không, y còn có một người.

Một người, đối tốt với y, khiến y cho rằng vô luận y làm cái gì, vô luận y nghèo túng thế nào, đều sẽ đứng ở bên người y.

Một niên thiếu, hơi kiêu ngạo thanh cao, nhưng xác thực rất ưu tú, chỉ ôn nhu với y.

Mà y...

Khi đó, yêu người nợ...

Rất yêu rất yêu...

Y không phải trời sinh thích nam nhân, trước gặp phải người nợ, y ai cũng chưa từng thích, cho dù sau khi gặp được, cũng chỉ thích hẵn một người...

Thời gian dường như về tới ngày đó...

Ngày mà tất cả biểu hiện hữu nghị giả dối đều vỡ tan.

Niên thiếu kia, là tìm y cùng nhau học tập... Buổi chiều ngày mùa hè, luôn luôn khiến người ta buồn ngủ.

Sau đó, niên thiếu y yêu... Đang ngủ.

Hô hấp nhọt nhọt, hai gò má trắng nõn thanh tú, đều khiến y không thể đi đi ánh mắt.

Khi đường nhìn của y, rơi xuống cánh môi màu nhạt của niên thiếu thì, ngẩn ngơ.

Sau đó ác ma trong lòng, lập tức dụ hoặc y, hôn đi, hôn đi...

Dù sao cả đời người cũng không chiếm được hẵn, thừa dịp cơ hội này... Cơ hội duy nhất một lần, cùng hẵn thân mật tới gần một chút là tốt rồi...

Chỉ một chút mà thôi...

Vì vậy, y mang theo tình yêu nhỏ bé, mang theo thành kính dạt dào, y cẩn cẩn dực dực, nhẹ nhàng đem môi mềm của mình, rơi xuống cánh môi màu nhạt vẫn luôn dụ hoặc y.

Hầu như là vừa đụng chạm đến.

Người vốn đang ngủ say, bỗng nhiên mở mắt, thẳng tắp nhìn y.

Y ngơ ngác nhìn đối phương, đáy mắt đối phương, có chút khó có thể tin, ác tâm, chán ghét, khinh bỉ, tức giận, giễu cợt...

Thật nhiều thật nhiều tình tự có thể bắn thủng kiêu ngạo và kiên cường của y, toàn bộ rõ ràng hiện ra ở đáy mắt đối phương, đối phương đẩy y ra, căm ghét lau rồi lau miệng mình.

Sau đó...

“Dĩ nhiên là một đồng tính luyện ái...”

Không, không phải, y chỉ là thương hắn, mà hắn vừa đúng là cùng tính mà thôi a...

“Người thật ác tâm...”

Y dùng toàn tâm đi thương hắn... Dĩ nhiên, sẽ chỉ làm đối phương ác tâm...

“Ta mắt bị mù mới đối tốt với người ác tâm như ngươi.”

Vậy ra... Nếu như hắn biết y thương hắn... Căn bản sẽ không đối tốt với y, sẽ không nhận đến gần y...

“Thế nào lại khiến người ác tâm như ngươi đi thích ta.”

Bởi vì là cùng tính... Y dĩ nhiên ngay cả quyền lợi thích hắn cũng không có sao???

“Ngô...”

Trên đầu Vân Khuynh toát ra mồ hôi tinh mịn, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy thống khổ, tâm, đau quá...

“Kẻ ác tâm đồng tính luyện ái như người, dĩ nhiên còn dám quẩn quít lấy ta... Ta...”

Thanh âm người nọ chửi rửa mở rộng bên tai y, mở rộng, mở rộng vô hạn.

“A...”

Vân Khuynh bỗng nhiên mở mắt, ngum lớn thở dốc.

Y chậm rãi ngồi dậy, lấy tay xoa nhẹ ngực mình. Nơi đó nứt vỡ ra thành một cái động, toàn bộ hàn lãnh trên đời này, toàn bộ chen chúc mà vào.

Lạnh quá, đau quá.

Không phải đã sớm quên sao, tại sao đột nhiên lại nghĩ tới???

Bất lực ôm chặt chân bông, lời của người nọ vẫn không ngừng quanh quẩn trong đầu y, đồng tính luyện ái ác tâm đồng tính luyện ái ác tâm...

“Không...”

Lắc đầu, giống như muốn đem những lời này, từ trong đầu y hất ra ngoài.

Trong đầu cũng đau lợi hại, ngoại trừ thanh âm như lời chửi rửa kia ra, cái gì cũng không có.

“Không phải như thế... Vô Song... Vô Song...”

Trong miệng vô ý thức nỉ non tên một người...

Cái tên kia, giống như mang theo lực lượng không gì sánh kịp, mang cho y sinh mạng mới.

“Vô Song... Vô Song...”

Nỉ non, lời nói trong đầu lui đi, tâm cũng dần dần ấm áp.

Vô Song nói, vô luận là nam hay nữ, gả cho hần, đó là người của hần.

Vô Song nói, thân thể như quái vật của y, với hần mà nói là kinh hỉ lớn lao.

Vô Song Vô Song...

Giờ khắc này, Vân Khuynh khôi phục lại, rốt cục rõ ràng tâm của mình hần là ở nơi nào.

Người chân chính yêu y, mới là người đáng giá để y yêu.

Hôm qua là ngày hôm qua, ký ức đời trước vốn không nên có, y làm sao đau khổ gặt gao dây dưa một đoạn thâm mến khổ sáp không gì sánh được.

Hôm nay, y cùng với Vô Song, thật tình tiếp nhận đối phương, dường như là càng thêm hạnh phúc.

Vân Khuynh một lần nữa nằm xuống.

Vô luận người Tần gia thái độ thế nào, Vô Song thương y, y... Yêu Vô Song, là đủ rồi.

Đúng vậy.

Vân Khuynh lần thứ hai nhắm mắt lại, hơi nhếch môi lên.

Y yêu Vô Song.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Huynh Độ Hai Người

“Đại ca.”

Chờ Tần Vô Phong và Bạch Khuynh Vận kết thúc nói chuyện phiếm, lúc trở lại thư phòng của mình, Tần Vô Song đã ngồi ở chỗ trong đó chờ hẵn.

Vừa nhìn đến Tần Vô Song, Tần Vô Phong tự nhiên lại nghĩ tới Vân Khuynh:

“Đệ muội nàng... Có khỏe không?”

Tần Vô Song biết đại ca không hề cùng hẵn tính toán chuyện trở về muện, cũng liền không hề sợ, hẵn lấy tay chống cằm, nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng tuấn tú của đại ca nhà mình:

“Khuynh nhi tốt, đã ngủ... Bất quá...”

Tần Vô Song nghịch ngợm chớp chớp mắt hướng đại ca nhà mình:

“Đại ca ở trước mặt Khuynh nhi, không nên gọi y là đệ muội, Khuynh nhi tên đầy đủ là Vân Khuynh, đại ca tùy tiện gọi — Khuynh nhi là ta một người kêu, đại ca không được đoạt của ta.

Còn có, ta mong muốn sau đó, đại ca có thể coi Khuynh nhi như đệ đệ của mình mà đối đãi.”

Tần Vô Phong ngần ngừ, có chút không rõ ý tứ câu nói cuối của Tần Vô Song:

“Coi như đệ đệ???”

Vì sao???

Lẽ nào, tính tình đệ muội ‘Nàng’, quá giống nam nhi???”

Động tác của Tần Vô Song dừng một chút:

“Ách...”

Hắn lấy tay vỗ trán:

“Xem xem ta, vừa mới trở về, cũng quên nói cho đại ca, Khuynh nhi kỳ thực là một nam tử.”

Trên mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong lộ ra một tia vô cùng kinh ngạc.

Thẳng tắp nhìn Tần Vô Song, nghi hoặc trong đôi mắt chậm rãi chuyển thành hiểu rõ:

“Vô Song là nói, mình thú một nam nhân trở về???”

Thế nhưng... Y thật là nam tử sao???”

Kỳ thực, Tần Vô Phong vẫn như cũ; nghĩ không thể tin nổi.

Cảm giác ôm Vân Khuynh vào trong ngực, nhỏ nhẹ như vậy, gầy yếu như vậy, tinh tế như vậy, thế nào lại là một gã nam tử???

Tần Vô Song gật đầu:

“Đúng, ta là báai đường xong mới biết Khuynh nhi là một nam tử... Bất quá, may mắn là ta thú y.

Về phần y rốt cuộc có phải nam tử hay không, ta đã nghiệm thân chứng minh rồi, đại ca không cần hoài nghi.”

Nghiệm thân chứng minh???

Tâm Tần Vô Phong không khỏi chậm rãi trầm xuống, một cổ hờn dỗi khó có thể phát tiết tụ tập tại ngực, thế nào cũng nhả không được.

Tần Vô Phong nỗ lực khắc chế tình tự ba động của mình, diện vô biểu tình hỏi Tần Vô Song:

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, người đem toàn bộ chuyện từ đầu tới đuôi, nói hết cho ta biết.”

Tần Vô Song mơ hồ nghĩ đại ca lúc này, có chút không thích hợp.

Tuy rằng Tần Vô Phong đối đãi ngoại nhân luôn luôn lạnh lùng, thế nhưng đối với huynh đệ nhà mình, hẳn vẫn có thể coi là hòa ái dễ gần, thế nhưng Tần Vô Phong ngày hôm nay đối hẳn lại quá mức lạnh lùng.

“Chuyện này rất đơn giản, ta đi Vân gia cầu thân, Vân gia chê ta keo kiệt nghèo túng...”

Ân, thứ nhất cố kỵ chúng ta từng bị tội danh ‘Diệt cửu tộc’, thứ hai lại muốn đưa nữ nhi nhà mình đến hoàng cung làm thái tử phi, cho nên cũng không muốn đem nữ nhi gả cho ta, tìm Khuynh nhi đại giá!”

Hàn khí trên người Tần Vô Phong càng nặng, nhếch lên môi mỏng, một lúc lâu, mới cúi đầu, băng lãnh nói:

“Giới cho một Vân gia ý thế hiếp người... Bất quá...”

Hắn nâng mi lãnh lệ nhìn phía Tần Vô Song:

“Ta rất muốn biết nhị công tử Tần gia chúng ta, rõ ràng tuần tú lịch sự, khí độ bất phàm, vì sao sẽ bị nhân gia nhìn thành cổ hủ nghèo túng vậy?”

“Ách...”

Tần Vô Song tránh đi nhãn thần lợi hại của đại ca nhà mình:

“Đại ca a, ta đã lâu không gặp tam đệ, tam đệ lúc nào trở về???”

Tần Vô Phong nheo lại con mắt:

“Tần Vô Song, người hay nhất mau mau nói cho ta biết, vì sao Vân gia lại cho rằng Tần gia nhị công tử cổ hủ nghèo túng.

Bằng không, người cứ chờ đi chỗ các sư phụ bên kia bồi bọn họ lão nhân gia này đi!!!”

“Ách...”

Tử huyết...

Có thể dạy dỗ đồ đệ như bọn họ, sư phụ lợi hại là có thể tưởng tượng được, thế nhưng, mấy lão nhân lợi hại này, hết lần này tới lần khác lại giống như lão ngoan đồng thích khi dễ người, thích tìm người làm thí nghiệm phẩm...

Nếu hỏi Tần Vô Song sợ cái gì.

Như vậy, trong ba cái sợ của hắn, sợ nhất chính là ở chung với các vị sư phụ của hắn.

Về phần hai cái khác, một nước mắt lão nương nhà mình... Nàng nếu như khóc, bầu trời Tần gia cũng đều phải sập. Lão đa sủng thê thành cuồng bão nổi, rất nhiều người sẽ chết rất khó xem.

Một cái khác chính là đại ca nhà mình tức giận, lúc Tần Vô Phong tức đến mức tận cùng cũng sẽ không thấy phê bình hắn thế nào, mà sẽ dùng khuôn mặt khối băng kia, cặp mắt hàn đao kia lăng trì hắn, cuối cùng, còn muốn kéo hắn đi khoa tay múa chân.

“Được rồi. Ta thừa nhận.”

Nhìn biểu tình đại ca nhà mình càng ngày càng bất thiện. Tần Vô Song nhỏ giọng nói:

“Ta vốn là không muốn thú Vân gia tiểu thư kia, nên dịch dung, thu liễm khí chất...”

“Người...”

Tần Vô Phong hừ lạnh một tiếng:

“Hồ đồ. Dĩ nhiên ngoạn loại xiếc này...”

Tần Vô Song vô tội chớp mắt:

“Đại ca tam đệ cũng không thú thê, muốn ta đi thú một nữ nhân mặc danh kỳ diệu, ta nếu như ngoan ngoãn thú, mới là quái sự.

Bất quá... May mắn là ta đi, đem Khuynh nhi bảo bối thú về ~~ ”

Nhìn trên mặt Tần Vô Song chậm rãi tạo nên dáng tươi cười ôn nhu. Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ phi thường chói mắt, hắn thậm chí có chút chán ghét...

Hắn đây là làm sao vậy, hắn luôn luôn trầm ổn, xử sự bình tĩnh, vì sao ngày hôm nay, lặp đi lặp lại nhiều lần sản sinh loại tình tự kỳ quái này???

Chẳng lẽ là mấy ngày này Vô Song và Vô Hạ đi vắng mà quá mệt mỏi???

Tần Vô Phong đưa tay nhu nhu trán mình.

“Vô Song, nếu thú Khuynh nhi...”

“Ca, ta nói rồi Khuynh nhi là ta một người gọi, là xưng hô đặc biệt của ta.”

Tay Tần Vô Phong dừng một chút:

“Như vậy... Người nếu thú Vân nhi, vậy đối đãi y cho tốt...”

Kỳ thực, Vân Khuynh bản thân là nam tử hay nữ tử trái lại không trọng yếu, ai bảo bọn họ từ nhỏ đã bị các vị sư phụ buồn nôn điều giáo thành miễn dịch.

“Khụ khụ khụ... Vân nhi....”

Tần Vô Song thiếu chút nữa bị sặc nước bọt của mình.

Vân nhi??? Thế nào nghe còn thân mật hơn cả Khuynh nhi???

Tần Vô Song ngực có chút bất bình, hơn nữa... Vì sao hắn nghĩ Vân nhi tên này... Quá nữ khí...

Không biết Khuynh nhi nhà hắn có thể tiếp thu không a...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Thiên Cơ Đảo Chủ

Bạch Khuynh Vận đi theo phía sau Long Ảnh.

Nhìn bóng dáng nhìn như mảnh khảnh trước người, hơi buông mi:

“Long Ảnh, ngày hôm nay, có phải có ai đó chọc tới Tần đại ca hay không???”

Niên thiếu hoàng sam đi ở phía trước thần sắc ôn hòa như trước, nhưng cũng có vẻ thờ ơ, nhàn nhạt hỏi lại:

“Chuyện chủ tử, làm thị vệ có thể nào biết???”

Bạch Khuynh Vận nhìn thư đồng tiểu Thư bên người, có chút cảm khái, cùng là hạ nhân, thế nào hạ nhân Tần gia, hết lần này tới lần khác lại rõ ràng tốt hơn nhà khác...

Tiểu Thư nhận thấy đường nhìn của thiếu gia nhà mình, trong mắt cơ linh mang theo ý hỏi.

Bạch Khuynh Vận lắc đầu, ý bảo vô sự.

Khóe miệng hơi nhếch lên, tiểu Thư mặc dù có lúc đơn thuần một chút, nhưng là một hài tử tri kỷ lại nhu thuận, không thể kém hơn so với nhà khác, không nhất định là kém hơn nhà khác a.

“Bạch thiếu gia, tới rồi.”

Đang lúc hẩn bưng tỉnh, Long Ảnh đã đưa hẩn đến trước một sân nhỏ có môn bài là ‘Vô’.

Long Ảnh tận lực thả chậm cước bộ, đi tới trước cửa sơn đỏ, nâng tay giữ lại kẻ đập cửa, một tay kia kéo lại ống tay áo, nhẹ nhàng gõ.

Long Ảnh thật lâu không chiếm được trả lời cúi đầu gọi:

“Biểu thiếu gia???”

Vị biểu thiếu gia này đến từ Thiên Cơ đảo, lại tinh thông tinh tượng luôn luôn thần bí.

Cho dù đi tới Tần gia cũng ru rú trong nhà, chỉ có ngày đầu tiên là gặp qua, sau đó thì một mực ở trong ‘Vô’ viện, còn đặc biệt phân phó không cho phép bất luận kẻ nào quấy rối.

Bạch Khuynh Vận nhìn thấy tình huống như vậy, không một chút nào vội vàng xao động, chỉ là trầm ngâm hỏi:

“Biểu thiếu gia các người, có phải ra ngoài rồi không???”

Long Ảnh mặt mang ngưng trọng lắc đầu nói:

“Không, trên thực tế biểu thiếu gia từ khi vào ‘Vô’ viện, chưa bao giờ đi ra ngoài.”

“Nga???”

Bạch Khuynh Vận đang định hỏi kỹ hơn, cửa lại mở.

Mở rộng cửa chính là một đồng tử (đưa bé trai) áo trắng, dung mạo thanh tú, khóe môi nhếch lên nụ cười khiêm tốn:

“Long công tử, thiếu gia nhà ta hôm nay không thích hợp gặp khách, nếu có chuyện gì, vẫn là mời đến ngày mai nói tiếp.”

Long Ảnh thật ra cũng không sao, hần hỏi bằng nhãn thần nhìn phía Bạch Khuynh Vận.

Bạch Khuynh Vận đương nhiên là ở trên khuôn mặt khả ái, kéo ra dáng tươi cười thật to:

“Đã như vậy, ta đây ngày mai bái phỏng cũng được.”

Đồng tử áo trắng kia cố ý nhìn nhiều Bạch Khuynh Vận hai mắt, gật đầu nói:

“Vậy phiền phức công tử, thiếu gia nhà ta ngày mai sẽ tự mình hưởng vị công tử này xin lỗi.”

“Không cần...”

Bạch Khuynh Vận còn chưa nói xong, đối phương đã đóng lại cánh cửa.

Đáy mắt hiện lên một tia tình tự kỳ lạ, Bạch Khuynh Vận nói với Long Ảnh:

“Vậy làm phiền Long Ảnh mang chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Long Ảnh gật đầu, vui vẻ đáp ứng.

Hần là khẩn cấp đem Bạch Khuynh Vận an bài thỏa đáng xong, sau đó đi xem Long Dạ của hắn.

An bài thỏa đáng nơi ở cho Bạch Khuynh Vận và tiểu Thư xong, Long Ảnh quả nhiên là khẩn cấp rời đi.

Bạch Khuynh Vận nhìn thư đồng nhà mình ngoắc ngón tay:

“Tiểu Thư, đến đây.”

Tiểu Thư hình dạng đáng tươi cười quen thuộc trên mặt Bạch Khuynh Vận, lập tức lại gần, nhất phó hình dạng rất có kinh nghiệm hỏi:

“Thiếu gia muốn làm cái gì??? Tiểu Thư có cái gì có thể giúp thiếu gia sao???”

Bạch Khuynh Vận lưu loát chỉnh lý quần áo một chút nói:

“Tiểu Thư cái gì cũng không cần làm, chỉ cần ở lại chỗ này, nếu có người tới, cứ nói ta đã nghỉ ngơi.”

Tiểu Thư gật đầu:

“VẬY thiếu gia muốn đi đâu??? Thiếu gia nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để mình bị thương.”

Bạch Khuynh Vận vỗ vỗ vai hân:

“Không sao, còn phải lo lắng cho thiếu gia nhà người sao, ta đi nhìn một cái Thiên Cơ đảo chủ kia, rốt cuộc có cái gì thần bí, gặp một mặt lại khó như vậy.”

Tiểu Thư biết mình vô pháp ngăn cản thiếu gia nhà mình liền mở miệng nói:

“VẬY thiếu gia đi sớm về sớm.”

Bạch Khuynh Vận cười gật đầu với hân xong liền nhảy lên rời đi.

‘Vô’ viện.

Tiểu đồng vừa mở cửa sau khi đóng cửa, đi vào trong viện, thả thấp thanh âm nói:

“Thiếu gia, đám người kia đã đi rồi.”

Chỉ thấy trong viện kia, trăm hoa nở rộ, khoe màu đua sắc, cho dù hoa không đúng mùa cũng là một mảnh sinh cơ dạt dào, xác thực kỳ quái đến cực điểm.

Một nam tử áo bào trắng ngồi ngay ngắn trong đình nhỏ giữa vòng vây trăm hoa, hắn tay cầm cuốn sách, dường như đang xem sách.

Nghe thấy tiếng tiểu đồng, hắn thở dài một tiếng, buông quyển sách trên tay, ngẩng đầu lên.

Lúc này liền có thể thấy rõ hắn.

Hắn khuôn mặt tuấn mỹ vô song, nhãn thần như nước, thanh lương thâm thúy, thần sắc đậm mạc ôn hòa, khí chất phiêu dật xuất trần:

“Thực sự đã đi rồi???”

Tiểu đồng chậm rãi đến gần hắn:

“Đúng vậy... Bất quá, thiếu gia, người hôm nay rõ ràng vô sự, vì sao không tiếp kiến bọn họ???”

Khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử chuyển hướng tiểu đồng, con người lẳng lẳng như mặt nước nhìn chăm chú vào tiểu đồng, lãnh tĩnh nói:

“Bởi vì, tâm của ta, loạn.”

Tiểu đồng kinh ngạc mở lớn miệng, không ai so với người từ nhỏ theo thiếu gia lớn lên như hắn, hiểu thiếu gia nhà hắn hơn.

Thiếu gia nhà hắn luôn luôn phiêu dật như, tuấn dật không thể khinh nhờn, vô luận là tướng mạo, hay là khí chất đều là cao không thể với như thần tiên, ung dung cao quý, tâm tình từ trước đến nay cũng tương đối đậm mạc, đối đãi sự vật càng là tâm tĩnh như nước.

Thế nhưng, vì sao, ngày hôm nay thiếu gia lại đột nhiên nói, tâm rối loạn.

Không có đi nghỉ có nên hỏi hay không, tiểu đồng hầu như lập tức vô ý thức nói:

“Vì sao???”

Nam tử lại thở dài một tiếng, dường như là mang theo bất đắc dĩ:

“Từ khi rời đi Thiên Cơ đảo, bước vào Tần gia, ta luôn luôn cảm thấy bất an, thậm chí là đêm không thể ngủ. Ta vì muội muội tính quẻ vô số lần, đều là trong hung có cát, cũng không phải hiểm lớn.

Vì vậy, tối hôm qua, ta vì mình tính một quẻ.”

Tiểu đồng hầu như chẳng bao giờ nghe thấy giọng điệu của hắc bất đắc dĩ lại đau thương như vậy, trong lòng mọc lên một cỗ bất an:

“Vậy thiếu gia rốt cuộc tính ra cái gì???”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tỏa Tình Thảo

“Tính ra cái gì?”

Nam tử thở dài một tiếng:

“Giống như y giả không thể tự chữa bệnh cho mình... Mặc kệ là tình tượng hay bói toán, liên quan đến mình, có thể tính ra gì đó sẽ rất ít...”

Ta tính ra, là tình kiếp của ta...”

Tiểu đồng thở hốt vì kinh ngạc:

“Tình tình tình kiếp?”

Thiếu gia nhà hắc có thể nào nào động tình???

Sao có thể động tình???

Từ lúc thiếu gia nhà hắc sáu tuổi bái đến tinh tú lão nhân môn hạ, liền ăn vào tỏa tình thảo.

Tỏa tình thảo, danh như ý nghĩa, chính là một loại dược thảo có thể khóa lại tình căn của một người —

Cũng không phải là khóa thật, chỉ là tỏa tình thảo sẽ dùng cảm giác cực độ thống khổ, áp chế người ta động tình.

Người ăn vào tỏa tình thảo, là không thể động tình.

Bằng không, nhẹ thì bị tởa tình thảo dần vật thống khổ không chịu nổi, nặng thì chết.

Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, từ nhỏ phi thường nhiệt tình yêu thương thiên mệnh tinh tượng, phụ mẫu hấn hao hết tâm tư tìm được tinh tú lão nhân danh xưng là ‘Thiên cơ thần toán’.

Tinh tú lão nhân lại nói, muốn thành một gã tinh tượng đại sư xuất sắc, nhất định phải thanh tâm quả dục, không màng danh lợi.

Phải tận lớn nhất hạn độ nhảy ra hồng trần, phải dùng ánh mắt người ngoài cuộc xem kỹ thế giới này mới được.

Để làm được yêu cầu này, Liên Cừ đã ăn vào tởa tình thảo.

Sau khi Liên Cừ ăn vào tởa tình thảo, Liên gia nhị lão cũng không hề trông cậy vào Liên Cừ đời này có thể thú thê sinh tử. Chỉ mong Liên Cừ cả đời có thể an an ổn ổn.

Đối với chuyện ăn tởa tình thảo, bọn họ cũng từng phản đối, nhưng khi đó cũng không thể dao động quyết tâm của Liên Cừ, bọn họ thương yêu hài tử, cho rằng con cháu tự có phúc của con cháu, cũng chỉ có thể lui bước thỏa hiệp.

May là tinh tú lão nhân nói, huyết thống thiên tính thân tình, là cái gì cũng chém không đứt, cho dù là tởa tình thảo, cũng không có trở ngại với thân tình. Đây cũng là chỗ then chốt Liên gia nhị lão nhượng bộ thỏa hiệp.

Có trở ngại, cũng chỉ là hữu tình và ái tình, trong đó ái tình là sâu nhất.

Một người sớm đã bị đương nhiên cho rằng, cuộc đời này sẽ không động tình, không thể động tình, tính ra ra bản thân sắp gặp tình kiếp, trách không được, tâm của hấn rối loạn.

Tiểu đồng đang tiêu hóa ý tứ trong lời nói của Liên Cừ, biểu tình lập tức khẩn trương thận trọng lên:

“Lẽ nào người khiến thiếu gia gặp tình kiếp, ở trong đám người ngày hôm nay đến thăm hỏi kia???”

Không biết vì sao, tiểu đồng đột nhiên nhớ tới Bạch thiếu gia hẩn liếc qua hai lần.

Người nọ hé ra khuôn mặt búp bê khả ái, thế nhưng, lại có một cỗ khí thế thường nhân không có, thâm thúy nội liễm, khiến người ta liếc mắt không thể xuyên thấu.

Liên Cừ ngồi ngay ngắn trong đình lắc đầu:

“Không biết, xem từ quẻ tượng, người nọ vốn chưa từng nhận biết ta, là hôm nay vừa đến Tần phủ, cùng sinh mệnh của ta cũng vừa có giao tiếp mà thôi...”

Cho nên, hôm nay ta không muốn gặp bất cứ ai.”

Tiểu đồng nghe Liên Cừ nói, lập tức nói:

“Thiếu gia, ta đi ra ngoài hỏi thăm một chút, hôm nay trở về Tần phủ có người nào.”

Tâm thần của Liên Cừ đã bị quẻ tượng hôm qua hấp dẫn, hẩn đối với hiếu kỳ nhiều hơn lo lắng, không thể tin nổi chiếm nhiều nhất, lúc này cũng hết sức hiếu kỳ đối phương, nghe tiểu đồng nói như vậy, liền trầm ngâm một chút gật đầu nói:

“Được, như vậy ngươi đi hỏi thăm một chút.”

Tiểu đồng được mệnh lệnh lập tức rời đi.

Lúc này, một bóng dáng màu trắng, từ ngoài viện nhảy lên tiến vào ‘Vô’ viện, lặng yên không một tiếng động rơi lên trên xà ngang hành lang trong viện.

Người đó là Bạch Khuynh Vận, võ công của hãn cao cường, thân thủ nhanh nhẹn, Liên Cừ Liên Cừ ngồi ngay ngắn trong tiểu đình giữa vòng vây trăm loài hoa dĩ nhiên không phát giác.

Bạch Khuynh Vận hơi cúi đầu, hướng bốn phía nhìn lại, hầu như là liếc mắt liếc mắt, hãn liền trông thấy trăm loài hoa nở diễm lệ không gì sánh được, và thanh dật nam tử ngồi ở trong đình.

Bạch Khuynh Vận thấy không rõ tướng mạo nam tử, chỉ là trong lòng sợ hãi than, người này khí chất mờ ảo xuất trần, như sương như khói, một thân trường bào trắng viền vàng, chỉ là ngồi, liền tự dừng khiến người ta cảm thấy một loại cao quý ưu nhã.

Chỉ tiếc cách quá xa, không thấy rõ tướng mạo, Bạch Khuynh Vận cảm thán một chút, liền dời đi ánh mắt, nhìn về phía trăm hoa, bách tư không được kỳ giải.

Tần phủ tuy tài lực không thể coi khinh, danh hoa vô số, hoa văn quý phủ cũng là đủ kiểu, thế nhưng, còn không có một chỗ là một năm tứ quý hoa nở, nhưng ở trong viện này, vì sao trăm hoa đua nở, vô luận là giống gì, vô luận là mùa gì.

Đang trong lúc hãn hao tâm tổn sức, người nọ trong đình đã đứng lên, sửa sang lại y bào, hướng về phía hàng lang đi tới — hình như là muốn về phòng.

Bạch Khuynh Vận lập tức dán sát vào xà ngang, ngừng thở, không dám có một tia động tác.

Dù sao Liên Cừ thân là Thiên Cơ đảo chủ, nhất định sẽ không đơn giản như vậy, thoáng một cái sơ sẩy, sẽ khiến đối phương phát hiện ra hắc.

Liên Cừ chậm rãi đến gần, con mắt Bạch Khuynh Vận nháy cũng không nháy nhìn tình huống phía dưới, chờ Liên Cừ đi ngang qua, hắc rốt cục may mắn thoáng nhìn qua tướng mạo kinh hồng của Liên Cừ.

Bởi vì nhìn từ phía trên xuống, hắc chỉ nhìn thấy chớp mũi như bạch ngọc cao thẳng, còn có môi đỏ mọng hơi nổi lên, mặt mày không thể thu hết đáy mắt, nhưng có thể cảm thụ ra đường viền mỹ lệ vô song.

Toàn bộ đường cong khuôn mặt nhu hòa ưu mỹ, bước đi ưu nhã điềm đạm.

Không biết vì sao, hắc gần chỉ là thấy một chút như thế —— thậm chí ngay cả toàn bộ tướng mạo hắc cũng không thể nhìn toàn bộ, thế nhưng, tâm của hắc, đã có một loại cảm giác rung động.

Chỉ cảm thấy loại khí chất phiêu dật như sương khói này, thoáng cái bao phủ trong lòng hắc, ăn mòn ngũ tạng lục phủ của hắc.

Giờ khắc này, vừa vặn khiến chuyện hắc không giải thích được, chiếm được giải thích.

Chỉ có hoa nở lúc này, như trước sinh cơ dạt dào.

Bạch Khuynh Vận bưng bình đại ngộ, vậy ra, hoa kia là bởi vì người nọ mà nở.

Thế nhưng, vì sao chứ, lẽ nào, người nọ là hoa tiên tử???

Vừa nghĩ như thế, hắc không khỏi quyến rũ khóe miệng nở nụ cười, khí chất người nọ đích xác tựa tiên, tướng mạo hình như cũng rất tuấn mỹ, không chừng, thực sự là hoa tiên tử.

Trách không được Thiên Cơ đảo hấn trụ, được ví von là địa phương mỹ lệ thần tiên trụ.

Mặc kệ thế nào, trên người Thiên Cơ đảo chủ này tựa hồ nơi nơi đều là bí mật, khiến cho Bạch Khuynh Vận cường liệt hiếu kỳ.

Chờ Liên Cừ bước vào một cái phòng trong đó, đóng cửa lại, Bạch Khuynh Vận mang theo vẻ mặt kỳ dị rời đi “Vô” viện, hấn vẫn rất mong chờ ngày mai chính thức báỉ phỏng Thiên Cơ đảo chủ.

Sau đó, hấn nhất định phải chậm rãi, hảo hảo lý giải vị đảo chủ này, hấn nhất định phải đem khăn che mặt thần bí của người kia, từng chút từng chút kéo xuống.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Tình Cảnh Liên Phù

Kinh thành, nhiếp chính vương phủ.

Lục y tỳ nữ mang theo vẻ mặt nhút nhát, chậm rãi đến gần thiếu nữ ngồi ở trước cửa sổ chờ ra.

Một thân màu trắng quần lụa mỏng, cho đến tóc dài màu mực bên hông rối tung mềm mại ở trên lụa trắng, giống như thác nước đen.

Thân thể mảnh khảnh bọc trong áo quý phi rộng lớn, có vẻ xinh xắn lạnh lợi, suy nhược bất kham.

Giống như là sợ dọa đến thiếu nữ, lục y tỳ nữ nhẹ nhàng đưa lên chén thuốc trong tay, thấp giọng kêu lên:

“Cô nương.”

Giống như là bỗng nhiên bị giật mình tỉnh giấc, thân thể thiếu nữ cứng đờ, tiếp theo liền trầm tĩnh lại, nâng lên cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, đó là khuôn mặt mỹ lệ vô song.

Làn da trắng nõn như ngọc, lông mày mảnh khảnh, con mắt trong suốt, cùng với môi anh đào hồng nhuận, thuần khiết như hoa sen trắng nở rộ.

Tỳ nữ mỗi lần nhìn thiếu nữ như vậy, vẫn đều một lần sợ hãi than nàng thánh khiết.

Tướng mạo thiếu nữ tuy mỹ lệ, nhưng trên thế giới này, cũng tuyệt đối có người đẹp hơn, thế nhưng khí chất thuần khiết không nhiễm bụi trần của nàng lại không phải là người người đều có.

Huống hồ thân thể của nàng suy nhược, tinh tế khéo léo, nhìn qua đặc biệt chọc người trù mẫn, cũng khó trách vương gia các nàng lại mặc kệ ý nguyện của vị cô nương này, mạnh mẽ giữ nàng lại đây.

“Vương gia phân phó cô nương nhất định phải uống được.”

Thiếu nữ — cũng là muội muội Liên Phù của Thiên Cơ đảo chủ hiếm khi khó xử người khác, lắc đầu:

“Không, ta không uống, nói cho vương gia các người, ta muốn về nhà.”

Liên Phù nói, dùng con người hàm chứa hơi nước cầu xin nhìn lục y tỷ nữ.

Nhìn nàng cái dạng này, lục y tỷ nữ hận không thể cái gì cũng đáp ứng nàng, đáng tiếc, nàng chỉ là một tỷ nữ nho nhỏ, hiện thực nói cho nàng, nàng vô pháp bang trợ vị cô nương đáng thương này.

“Vương gia nói nếu cô nương không uống, vương gia sẽ tự mình đến uy cô nương uống.”

Liên Phù vừa nghe, thân thể nao núng một chút.

Nàng từ nhỏ được toàn bộ thân nhân thương yêu che chở, cho dù đi tới rất nhiều nơi, bởi vì nàng giúp đỡ người khác, người khác cũng phi thường tôn kính cẩn thận với nàng, chưa từng cưỡng bức nàng làm gì...

Nhưng nhiếp chính vương này, nhiếp chính vương này...

Nàng từ nhỏ đều hàm chứa tràn đầy thành kính đối với mọi thứ, nhiệt tình yêu thương không gì sánh được, trên cơ bản còn không có thứ nàng ghét, nhưng nhiếp chính vương này, thành công trở thành đối tượng đầu tiên nàng ghét.

Ngày ấy biết Vô Song biểu ca muốn tới kinh thành thú thê, nàng lập tức gạt ca ca và các biểu ca, mang theo thiếp thân tỳ nữ và các thị vệ bảo hộ thường ngày của nàng, len lén chạy tới kinh thành, muốn trước khi Vô Song biểu ca thành thân gặp hãn một mặt...

Ai biết, nửa đường dĩ nhiên bị một đám người bịt mặt đánh cướp, đối phương không cần tài, không cần sắc, chỉ cần người là nàng, đang lúc hầu như toàn quân bị diệt, sắp bị đối phương cướp đi, lại đụng phải nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên.

Tuy rằng nàng may mắn được Hiên Viên Liệt Thiên cứu, thế nhưng hiện tại nàng càng mong bị đám người kia cướp đi.

Hiên Viên Liệt Thiên lấy danh cứu nàng, muốn nàng dùng thân báo ân.

Trong lòng của nàng chỉ có Vô Song biểu ca, tự nhiên là sẽ không đáp ứng.

Nhưng Hiên Viên Liệt Thiên, dĩ nhiên nhốt nàng!!!

Đáng tiếc nàng và thị vệ tỳ nữ may mắn còn lại đều bị cách ly, bản thân nàng lại bởi vì thân thể không tốt chưa bao giờ tập võ, lúc này chỉ có thể mặc cho tên vương gia đáng ghét kia nhốt nàng.

Từ khi nàng gặp phải Hiên Viên Liệt Thiên đến khi bị nhốt ở đây, thời gian đã dài, phỏng chừng Vô Song biểu ca của nàng đã sớm đem biểu tấu lấy về nhà...

Nghĩ đến đây, Liên Phù không khỏi bi thương.

Tuy rằng Vô Song biểu ca của nàng từ nhỏ nhìn qua là một tay ăn chơi, thế nhưng kỳ thực đáy lòng rất ôn nhu, cũng là một người trong ca ca và các biểu ca ở chung tốt nhất với nàng, hơn nữa, lúc mọi người phản đối

nàng đi ra ngoài làm việc thiện, chỉ có Vô Song biểu ca chi trì nàng, tán dương nàng...

Cho nên, từ nhỏ nàng đã phi thường luyện mộ Vô Song biểu ca, bởi trở ngại là tình cảm và thể diện nữ nhi gia, nàng vẫn không có mở miệng, mong muốn Vô Song biểu ca của nàng bày tỏ với nàng trước...

Thế nhưng... Thế nhưng Vô Song biểu ca của nàng hiện tại... Hiện tại đã thú thê...

Hiên Viên Liệt Thiên Hiên Viên Liệt Thiên, chết tiệt Hiên Viên Liệt Thiên đều là lỗi của hản!!!

Liên Phù càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng ghét tất cả liên quan đến Hiên Viên Liệt Thiên, nàng hoàn toàn không có nhu nhược thường ngày, vươn tay hắt đi chén thuốc trên tay lục y tỳ nữ:

“Ta không uống, không uống đồ của vương phủ các người... Ta muốn rời khỏi đây, ta không muốn ở lại chỗ này.”

Lục y tỳ nữ lập tức né thân thể, may mắn tránh khỏi khả năng bị được trấp (nước thuốc) bắn lên người, nàng có chút giật mình, vị cô nương này cho tới bây giờ đến nơi đây, đều là tích cực chống lại vương gia các nàng, tiêu cực phát giận, thế nào ngày hôm nay lại đột nhiên phát hỏa lớn như vậy.

“Cô nương, vương gia vừa nghĩ bá đạo cố chấp...”

Nàng còn chưa nói xong, đã bị một thanh âm đông lạnh cắt đứt:

“Lục Đào, xuống phía dưới, sắc được khác đến đây.”

Động tác của Liên Phù và lục y thiếu nữ đều là ngừng lại, tiếp theo lục y thiếu nữ cúi đầu đáp lại rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Liên Phù ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Hiên Viên Liệt Thiên, trên thân nam nhân này mang theo khí phách hoàn toàn tương phản với nàng, có thể dễ dàng áp chế nàng không thể nhúc nhích.

“Người ngoài không phải đều nói Bạch Liên thánh nữ luôn luôn ôn nhu thiện lương, đối đãi với bất luận kẻ nào đều hòa ái dễ gần sao???”

Vì sao tới nhiếp chính vương phủ của ta lại phát cáu???

Vừa rồi vì sao hất đổ được oản (bát thuốc)??? Là không thích Lục Đào hầu hạ sao, nếu không thích, ta có thể cho Lục Đào từ trước mắt của người vĩnh viễn tiêu thất.”

“Người...”

Liên Phù cắn môi dưới, tức giận viền mắt đỏ lên:

“Người biết rõ là không phải như vậy...”

Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên vóc người cao to, vai rộng, mày rậm mắt to, diện mục anh tuấn, lại thêm vẻ mặt khí phách không chút nào thu liễm, so với ca ca và các biểu ca của Liên Phù bình thường nhiều hơn một tia khí tức xâm lược và thô cuồng, khiến nàng phi thường bất an.

Hiên Viên Liệt Thiên hơi quyến rũ môi, đến gần nàng, nhìn xuống:

“Muốn ra khỏi nhiếp chính vương phủ, đương nhiên có thể, chờ người gả cho ta làm Vương phi, ta tự nhiên sẽ thả người ra phủ... Không, không chỉ như vậy —

Chờ người gả cho ta sau, mặc kệ người muốn đi nơi nào, ta đều sẽ cùng người.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Đáp Án Tình Yêu

“Ta mới không cần người theo ta...”

Hiên Viên Liệt Thiên vừa dứt lời, Liên Phù liền lập tức mở miệng phản bác.

Hiên Viên Liệt Thiên rất ít khi bị người trái lời, đáy lòng lập tức mọc lên một cỗ tức giận, bất quá lập tức hấn áp chế xuống.

Đối phương là một tiểu nữ tử, một tiểu nữ tử suy nhược, là tiểu nữ tử suy nhược hấn coi trọng, nếu như hấn quá tức giận, không cẩn thận làm nàng bị thương, đến lúc đó yêu thương là chính hấn.

“Không muốn làm Vương phi nhiếp chính vương phủ???”

Cũng tốt, vậy người cứ ở tại lâu các này cả đời đi.

Đương nhiên, người cũng có thể dùng tuyệt thực tự sát gì gì đó uy hiếp ta, thế nhưng, đến lúc đó tỳ nữ thị vệ của người nếu có vạ nhất, người cũng chớ có trách ta.”

Uy hiếp, trần trụi uy hiếp.

Đây là tử huyết của Liên Phù thiện lương, nàng sao có thể cho phép mình liên lụy người khác???

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Lục Đào cũng đã đem dược sắc tốt lần thứ hai đưa lên.

Đẩy cửa ra, hướng Hiên Viên Liệt Thiên cúi xuống thân thể:

“Vương gia. Dược của cô nương đã sắc xong rồi.”

Hiên Viên Liệt Thiên đến ngồi lên ghế dựa, nâng nâng cằm:

“Ân... Bưng lên cho cô nương uống đi.”

Lục Đào chậm rãi đến gần Liên Phù, lần thứ hai bưng dược đến trước mắt Liên Phù:

“Cô nương, xin hãy uống dược.”

Liên Phù cũng không nhận, hừ lạnh một tiếng quay mặt đi, ngay cả nhìn cũng không nhìn.

Lục Đào rất sợ Liên Phù chọc Hiên Viên Liệt Thiên tức giận, vẻ mặt lo lắng nhìn Hiên Viên Liệt Thiên.

Kỳ thực vương gia các nàng cũng không tàn nhẫn, ngoại trừ bình thường bá đạo thô cuồng một chút, thì là một chủ tử tốt.

Nếu như người nơi khác khi dễ hạ nhân, hẳn còn có thể giúp đỡ đòi lại thông cáo, thế nhưng vương gia này tính tình cũng rất không tốt, có chút táo bạo.

Vị cô nương này vừa tới không bao lâu, nhìn qua điềm đạm đáng yêu, nàng rất thích, cũng không hy vọng vị cô nương này chọc vương gia tức giận, cũng sợ vương gia nhất thời bị chọc giận, tổn thương cô nương này.

“Cô nương.”

Lục Đào lại kêu một tiếng, trong thanh âm mang theo cầu xin.

Sắc mặt Hiên Viên Liệt Thiên biến ảo muôn vàn, trầm xuống lại trầm xuống.

Cuối cùng, hân hân lòng mở miệng:

“Lục Đào, nếu như ngày hôm nay cô nương không uống hết được trong tay người, người cũng không cần tiếp tục ở lại trong phủ.”

Ngay cả được sắc lên cũng không ai uống, vương phủ còn cần người làm gì???”

Nghe xong lời này, Liên Phù lập tức quay mặt lại, trong đôi mắt đẹp lửa giận bắn toé:

“Người... Vô liêm sỉ, chuyện của chúng ta, vì sao lại kéo nàng vào???”

Nàng thật sự chưa từng mắng người, dưới đáy lòng suy nghĩ thật lâu, mới nghĩ ra từ vô liêm sỉ này.

Thấy nàng không hề thờ ơ, hơn nữa đáng vẻ còn khẩn trương, tâm tình Hiên Viên Liệt Thiên, đột nhiên tốt lên.

“Nàng là nha hoàn hầu hạ của người, người không thích uống được nàng sắc, đó chính là nàng sai...”

“Không muốn uống được, là bởi vì ta không muốn chạm vào đồ của nhiếp chính vương phủ...”

Liên Phù nói đến đây ngẩn người, dĩ nhiên bị Hiên Viên Liệt Thiên dẫn dắt nói ra điều trong lòng.

Hung hăng trừng mắt Hiên Viên Liệt Thiên, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể uống được, được kia là thân thể của nàng không thể không có.

Tuy rằng lời của nàng khiến Hiên Viên Liệt Thiên mất hứng, thế nhưng Hiên Viên Liệt Thiên đang vì biểu tình thẳng thắn của nàng, không chút nào che giấu nội tâm mà bị hấp dẫn.

Thân tại hoàng thất, hẳn cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua tiểu nữ nhân thuần khiết như thế, lại hỉ nộ hiện ra ngoài mặt như vậy, khó trách hẳn liếc mắt liền nhìn trúng nàng.

“Liên Phù, ta thân là nhiếp chính vương gia, không xứng với Thiên Cơ đảo các người sao? Hay là có nguyên nhân nào khác, vì sao người không chịu gả cho ta???”

Chờ Liên Phù uống được xong, Hiên Viên Liệt Thiên mở miệng hỏi.

Liên Phù giật mình, vì sao không thể gả cho hắn... Bởi vì, nàng thích không phải hắn a... Nàng thích chính là Vô Song biểu ca.

Đến khi nào, nàng mới có thể thấy Vô Song biểu ca của nàng một mặt đây???

Tình huống như vậy, rốt cuộc phải thế nào mới có thể thoát đi nhiếp chính vương phủ???

“Liên Phù, người nói, ta trực tiếp đi Thiên Cơ đảo tìm ca ca người, hướng người cầu hôn, ca ca người có thể đáp ứng hay không???”

Liên Phù bị lời hắn nói lại càng hoảng sợ.

Ca ca có thể đáp ứng hay không???

Trời biết, thế nhưng... Đến lúc đó chính nàng sẽ rất khó làm chủ...

Nàng không muốn!!!

“Không...”

Liên Phù giương mắt nhìn nhiếp chính vương, khuôn mặt luôn luôn suy nhược dĩ nhiên hiện lên nhất mạt kiên cường.

“Người thả ta rời đi, tìm người hộ tống ta đi phương bắc Tần gia, tới Tần gia sau, ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục, nói cho người, ta rất cuộc có muốn gả cho người hay không.”

Nàng phải đi về nhìn biểu tấu của nàng là người thế nào, nàng còn muốn hỏi Vô Song biểu ca của nàng một câu có yêu nàng hay không.

Nếu là biểu tấu đáng giá để Vô Song biểu ca yêu, nếu là Vô Song biểu ca vô ý với nàng...

Như vậy, gả cho nhiếp chính vương, có cái gì không được???

Làm nhiếp chính vương, Hiên Viên Liệt Thiên tự nhiên biết rõ Tần gia tại Huỳnh Quang Hiên Viên để quốc đại biểu cho cái gì, cũng biết quan hệ giữa Liên gia và Tần gia.

“Nếu như người ngay từ đầu đã không muốn gả cho ta, tới Tần gia rồi bội ước, làm sao bây giờ???”

Liên Phù tức giận nhìn hằm:

“Ta không phải người như vậy, huống hồ, người lẽ nào không có tự tin có thể khiến ta cam tâm tình nguyện gả cho người? Hay là người sợ biểu ca bọn họ không dám đi Tần gia?”

Hiên Viên Liệt Thiên cười cười:

“Tần gia và Hiên Viên gia có gút mắt chém không đứt, ta nhưng thật ra không sợ... Bất quá, đến lúc đó người tùy tiện một câu không muốn giá, ta hiện tại nắm giữ ưu thế, chẳng phải là mất đi sao???”

Liên Phù cắn cắn môi dưới, từ trong lòng móc ra hai viên dược:

“Đây là phê tâm đan, và giải dược phê tâm đan, giải dược cho người, người bảo tồn, nếu như ngày sau, người nghĩ ta là lừa người, người có thể

hủy đi giải được duy nhất trên đời này.

Loại được này cũng sẽ không cấp tốc phát tác, hai tháng sau mới có thể phát tác, một ngày phát tác sẽ cần giải được, trong hai canh giờ không có giải được, ta sẽ lập tức chết đi.”

Liên Phù nói xong không đợi Hiên Viên Liệt Thiên phản ánh liền cầm trong tay phệ tâm đan nuốt vào.

Hiên Viên Liệt Thiên ngẩn người, thấy nàng ăn phệ tâm đan, hắc nghiêm mặt:

“Ta thế nào biết người nói là thật hay giả, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe qua phệ tâm đan. Ta cũng không biết người cho ta có phải giải được hay không... Người...”

“Người vẫn không tin ta???”

Liên Phù sắc mặt tái nhợt, có chút bi thương nhìn Hiên Viên Liệt Thiên:

“Ta chỉ là muốn quay về Tần gia muốn một cái đáp án mà thôi.”

Nàng chỉ là muốn một đáp án, muốn biết Vô Song biểu ca rốt cuộc có thương nàng hay không, nàng rốt cuộc có nên vì hắn mà tiếp tục kiên trì hay không mà thôi.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn nàng dáng dấp như vậy, từ trong đáy mắt của nàng thấy được không xác định và bất lực, đột nhiên có chút yêu thương.

Mà thôi mà thôi, hắn đường đường nhiếp chính vương, còn sợ thu phục không được một tiểu nữ nhân:

“Được, ta đáp ứng thả người quay về Tần gia, tiền đề là, ta muốn đích thân hộ tống người.”

Ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng của Liên Phù bỗng nhiên sáng ngời, động nhân không gì sánh được. Nàng vốn không trông cậy vào Hiên Viên Liệt Thiên sẽ để nàng một người quay về Tần gia.

“Một lời đã định.”

Nàng nhìn Hiên Viên Liệt Thiên, tâm cũng đã chạy hướng Tần gia.

Vô Song biểu ca, người, rốt cuộc yêu ta sao???

Phương bắc, Tần phủ.

Sáng sớm, Vân Khuynh ở trong lòng Vô Song yếu ớt chuyển tỉnh.

Ngày hôm qua sau khi gặp ác mộng tỉnh lại rồi nghĩ thông suốt, y vẫn ngủ rất an ổn, rất sâu, ngay cả Vô Song lúc nào trở về cũng không biết.

Dù sao lúc tỉnh lại, y là được Vô Song vững vàng ôm vào trong ngực.

Vô Song hình như còn đang ngủ.

Vân Khuynh nhẹ nhàng giật giật trong lòng hắn, thay đổi một vị trí càng thêm thư thích, ôm thắt lưng Vô Song, vốn là muốn tiếp tục ngủ. Thế nhưng, bởi vì thời gian nghỉ ngơi quá dài, y một chút cũng ngủ không được.

Ngủ không được vậy không ngủ nữa, y mở con mắt thanh minh, ngẩng đầu bắt đầu quan sát Vô Song.

Nói thật, thời gian y và Vô Song ngủ cùng một chỗ không ngắn, thế nhưng, Vô Song luôn luôn ngủ muộn hơn y, dậy sớm hơn y một chút.

Y luôn luôn không có cơ hội nhìn hình dạng Vô Song ngủ.

Mà hiện tại, rốt cục tìm được cơ hội.

Đường nhìn của Vân Khuynh, ôn nhu mà thông thả hướng về phía trước lướt đi.

Da của Vô Song vốn có xùng rất trắng rất nhẵn, nhìn không thấy một điểm lỗ chân lông, Vân Khuynh nhìn, luôn luôn muốn lấy tay đi kiểm tra, thế nhưng sợ quấy rối Vô Song ngủ, chỉ có thể cực lực nhịn xuống.

Đôi môi mỏng thường ngày luôn luôn hơi quăn rũ ra, mang theo tia cười yếu ớt, có thể đem y hôn đến vô lực lúc này cuối cùng cũng thành thật khép lại...

Không được...

Thấy môi Vô Song hồng hồng, nghĩ đến thường ngày hai người môi lưỡi giao triền, y dĩ nhiên muốn hôn lên...

Ô ô, y biến thành xấu, biến ‘Sắc’ rồi.

Vân Khuynh một bên ở trong lòng ai thán, một bên hung hăng trừng Tần Vô Song, cũng không ngờ, y dĩ nhiên trừng đến một đôi mắt màu mực hàm chứa ôn nhu tràn đầy tiểu ý.

“A!”

Vân Khuynh thở nhẹ một tiếng...

Vô Song dĩ nhiên tỉnh, như vậy... Vô Song biết y nhìn lén hẩn...

Trời ạ...

Vân Khuynh chỉ muốn kéo chăn, đem mình giấu ở trong, coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Đáng tiếc... Đó chỉ là y nghĩ, thấy y có ý trốn tránh, Vô Song lập tức đưa y xoay người đặt ở dưới thân, hôn hôn chớp mũi y:

“Thế nào, Khuynh nhi nhìn có thoả mãn không???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Sáng Sớm Chải Đầu

Nghe thấy câu hỏi không có hảo ý của Tần Vô Song, Vân Khuynh bại trận rên lên một tiếng.

Quả nhiên là bị Vô Song bắt được a.

“Thoả mãn thoả mãn, Vô Song tú sắc khả xan như vậy, không hài lòng mới kỳ quái mà.”

Dù sao cũng đã bị phát hiện, Vân Khuynh cũng không tiếp tục che che lấp lấp, thẳng tắp nhìn chăm chú vào con mắt màu mực thâm thúy của Vô Song.

Đáy mắt khoe miệng Vô Song đều nhận nhạo ôn nhu tiểu ý, lại hôn hôn lên mặt Vân Khuynh:

“Khuynh nhi mới là chân chính tú sắc khả xan.”

Tần Vô Song đè lên trên người Vân Khuynh, mang cho Vân Khuynh một tia cảm giác áp bách, y không khỏe xoay đầu, cách cửa sổ hơi mỏng, lờ mờ thấy bên ngoài hình như trời đã sáng.

Y đẩy đẩy Tần Vô Song:

“Vô Song, đứng lên, trời sáng rồi.”

Tần Vô Song tựa đầu chôn ở cổ trắng nõn của y, lắc đầu:

“Không, nằm thêm một lúc... Khuynh nhi chẳng lẽ không muốn làm gì đó rèn đúc thân thể một chút???”

Nói, tay lại bắt đầu không quy củ.

Vân Khuynh không chút khách khí đánh rớt tay hăn:

“Không được, ta vừa tới Tần phủ, không muốn khiến người khác nghĩ ta là một người lười, lại càng không muốn làm hồng nhan họa thủy trong mắt người Tần gia các người, làm hại Tần nhị công tử ‘Từ đây quân vương không tảo triều’.”

Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói cười ha ha, cũng thuận theo từ trên người Vân Khuynh lật người xuống.

“Hay cho câu ‘Từ đây quân vương không tảo triều’, ta nếu như là vua của một nước, Khuynh nhi là ái phi của ta, ta vô cùng nguyện ý làm một hôn quân ‘Từ đây quân vương không tảo triều’.”

Vân Khuynh vẻ mặt hắc tuyến, không hề để ý tới hăn, quay đi bắt đầu rời giường mặc quần áo.

Tần Vô Song nghiêng thân thể, lấy tay đỡ lấy gò má, tóc dài màu mực từ bên trên vai trút xuống.

Con người sâu thẳm của hăn, nháy cũng không nháy nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Vân Khuynh.

Trong ánh mắt hăn bao hàm một tia dụ hoặc, một tia lửa nóng, còn có rõ ràng trên tức, động tác Vân Khuynh vốn có rất thông thuận, bị hăn nhìn như thế, lập tức gãy đoạn.

Càng ngày càng luống cuống tay chân, Vân Khuynh tức giận, trừng mắt Tần Vô Song:

“Không được nhìn.”

Tần Vô Song buông xuống mí mắt, khóe miệng hơi quynh rũ ra:

“Được, không nhìn.”

Nói xong, hắn chậm rãi ngồi dậy, cũng bắt đầu cầm quần áo rời giường.

Không có đường nhìn của Tần Vô Song ở một bên quấy rầy, Vân Khuynh rất nhanh quần áo chỉnh tề.

Tần Vô Song khoác lên ngoại sam cuối cùng, nhìn Vân Khuynh còn chưa kịp chải tóc, cũng mặc kệ mình cũng là hình dạng tóc tai bù xù, kéo lại cánh cửa.

“Long Lê?”

Quả nhiên là thị vệ tốt gọi lúc nào đến lúc đấy, lập tức xuất hiện:

“Nhị công tử?”

Tần Vô Song tự tiểu phi tiểu nhìn hắn:

“Đi bưng nước nóng đến đây, ta và phu nhân muốn rửa mặt chải đầu.”

“Được, lập tức đến.”

Nhận lệnh, Long Lê lập tức ẩn đi thân thể.

Tần Vô Song một lần nữa khép cửa lại, thấy Vân Khuynh đang vật lộn với mái tóc dài, thực sự là vật lộn, tóc của cô nhân quá dài, Vân Khuynh luôn luôn không thích chỉnh lý, ở Vân gia thì có Hồng Châu hỗ trợ.

Lúc đi đường, y hầu hết đều là buồn ngủ, tóc cũng không để ý, hiện tại tới Tần gia, tự nhiên không thể nhàn tản như vậy.

Cho nên, Vân Khuynh dự định chải đầu một chút, đáng tiếc, y thực sự không quá biết cách, hiện tại tóc của y tuy rằng đỡ hơn lúc ngủ, thế nhưng, muốn đi ra ngoài gặp người, còn xa xa thiếu.

Tần Vô Song nhìn thấy buồn cười, hắt đi qua, ôn nhu lấy đi chiếc lược trên tay Vân Khuynh, nhẹ giọng nói:

“Để ta.”

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng:

“Được rồi.”

So sánh hoàn cảnh sinh ra và lớn lên của hai người, Vân Khuynh hẳn là am hiểu tự gánh vác hơn Tần Vô Song, đáng tiếc, sự thực hoàn toàn tương phản.

Tần Vô Song từ nhỏ không có các loại thư đồng, lục đại ảnh vệ chính là trợ thủ đắc lực Tần gia tam huynh đệ không thể thiếu, ngoại trừ lục đại ảnh vệ, bên người bọn họ, không còn có ai rất thân mật.

Mà Vân Khuynh, tuy rằng Vân phủ không chào đón y, mẫu thân cũng mất sớm, thế nhưng còn có một Hồng Châu đem mấy chuyện vụn vặt này, chiếu cố chu đáo.

Tần Vô Song một tay nâng lên sợi tóc Vân Khuynh, một tay chậm rãi đem lược xuyên vào trong mái tóc dày màu mực.

Từ trên xuống dưới, chậm rãi, mềm nhẹ, trượt xuống.

Tóc của Vân Khuynh, đen đặc, dài nhỏ, xúc cảm nhẵn nhụi mềm mại, sợi tóc cũng rất thẳng, vừa rồi bị Vân Khuynh ngược đãi như vậy, dĩ nhiên may mắn không có rối lại với nhau.

Lược trong tay Tần Vô Song, thông suốt, từ đầu trượt tới đuôi.

Tần Vô Song thu lại lông mày, thần sắc yên lặng, ánh mắt chuyên tâm chăm chú, giống như trong mắt chỉ còn lại mái tóc dài như thác nước đen.

Vân Khuynh dần dần nhắm mắt lại, cảm thụ quý trọng và chăm chú rõ ràng của Tần Vô Song.

Long Lê đem nước nóng đặt xuống đất, gõ cửa, một lúc lâu hai người kia mới nghe được, thần sắc Tần Vô Song không đổi, chỉ thờ ơ trả lời một câu:

“Tiến đến.”

Long Lê bưng nước nóng, vừa vào cửa thì thấy nhị công tử nhà mình đang chải đầu cho người khác, dưới chân lão đảo một cái, thiếu chút nữa đem nước nóng trong tay rót ra ngoài.

Ngô, nhị công tử đối nhị phu nhân thật tốt.

Hắn nếu như học tập nhị công tử, cũng đối tốt với Long Kính như vậy, đầu gối hũ nút Long Kính kia liệu có thông suốt hay không???

Long Lê nghĩ, buông nước nóng và khăn mặt, cũng không tiếp tục quấy rối hai người, lẳng lặng đi ra ngoài.

Đương nhiên, hắn cũng không quên đóng cửa lại.

Mất một thời gian dài, Tần Vô Song rốt cục chải toàn bộ mái tóc Vân Khuynh, hơi xoay tròn kéo lên một búi tóc giản đơn, tiện tay cầm lấy trâm gài tóc của chính hắn xen vào.

“Được rồi, đại công cáo thành!”

Vân Khuynh mở mắt ra, nhìn mình trong gương, giữa búi tóc màu mực là một chiếc trâm gài tóc ngọc bích giản đơn, không nặng nhưng cũng đủ ý vị, đơn giản mà không mất cao nhã, y rất thích.

Xoay người cười cười với Tần Vô Song:

“Cảm tạ.”

Tần Vô Song cúi người nhẹ hôn một ngụm lên môi anh đào của y:

“Đối với ta, còn cần cảm tạ sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Bái Phỏng Đại Ca

<tbody> Bởi vì Vân Khuynh và Vô Song ở trong phòng thuận tiện dùng đồ ăn sáng, cho nên chờ đến lúc bọn hắn ra ngoài, đã là hơn một canh giờ sau đó.

“Khuynh nhi, theo ta đi gặp đại ca một lần đi, hôm qua gặp vội vàng, ta còn chưa chính thức giới thiệu đối phương cho các người.”

Vân Khuynh gật đầu.

Tần Vô Song ở trên đường đã từng nói cho y, đại ca bọn họ, là một người lãnh tình ít lời, tuy rằng từ khi sinh ra đến bây giờ chưa bao giờ cười, thế nhưng đối với thân nhân nhà mình, lại từ một nơi bí mật gần đó quan tâm chu đáo.

Vô Song còn nói đại ca hắn, thái độ làm người ổn trọng, xử sự công bằng, là một đại ca tốt đáng giá tôn kính, đáng giá kính trọng.

Về phần Tần Vô Phong kỳ quái y ngày hôm qua nhìn thấy kia...

Ngô... Cảm giác kỳ quái này, có lẽ là y quá mệt mỏi sản sinh ảo giác...

Vô Song nắm tay Vân Khuynh, đi tới trước thư phòng đại ca hắn.

Vân Khuynh khẩn trương nắm lại tay Vô Song:

“Vô Song... Người có nói cho đại ca ta là nam tử không???”

Tần Vô Song gật đầu:

“Hôm qua, ta đã đem toàn bộ chuyện, đều nói cho đại ca.”

Vân Khuynh chau mày, trong mắt có thấp thỏm và bất an:

“VẬY... Đại ca người có phản ứng gì không... Ân, hẳn có khuyên người thú một nữ tử... Hay là nói csai gì đó không???”

Vô Song buồn cười nhéo nhéo mũi Vân Khuynh:

“Ta hiện tại mới biết Khuynh nhi là một tiểu lo nghĩ quỷ, bất quá...”

Tần Vô Song cố ý chấn chỉnh sắc mặt, cực kỳ nghiêm túc nói:

“Đại ca đích xác có nói với ta vài lời.”

Ánh mắt Vân Khuynh ảm đạm, nghĩ quả nhiên không phải tất cả mọi người đều có thể tiếp thu nam tử cùng nam tử thành hôn...

Đại ca Vô Song, phản đối bọn họ...

Tần Vô Song vốn chỉ là trêu tức Vân Khuynh, thấy Vân Khuynh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ chậm rãi ảm đạm xuống, yêu thương không ngớt.

Lập tức ôm lấy thân thể y, đáy mắt mang theo hối hận và yêu thương:

“Khuynh nhi, người hiểu lầm, đại ca nói, nếu ta thú người, vậy phải đối tốt với người...”

Đại ca, là sẽ không phản đối người có thể chân chính cho ta hạnh phúc...”

Vân Khuynh ngẩn người:

“Cái gì???”

Tần Vô Song lập lại lần nữa:

“Ta nói, đại ca sẽ không phản đối người có thể chân chính cho ta hạnh phúc...”

Trên thực tế, không chỉ là đại ca, Tần gia mọi người, cũng sẽ không phản đối.

Cho nên, Khuynh nhi, người an tâm đi, không cần luôn luôn sợ sẽ không được người khác tán thành.”

Vân Khuynh có chút cảm động, vậy ra y bất an, Tần Vô Song đều biết a.

Người Tần gia sẽ không phản đối người có thể chân chính cho Vô Song hạnh phúc...

Thật là một nhà hạnh phúc hài hòa...

Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn Tần Vô Song, khóe miệng cong lên đáng tươi cười mỹ lệ phát ra từ nội tâm:

“Ta đã biết, Vô Song, kiếp này gặp được người, ta thật là may mắn.”

Đáy mắt Tần Vô Song cũng vì Vân Khuynh nói mà kích động không ngớt, thế nhưng nét mặt lại khôi phục thành dáng dấp cà lơ phất phơ:

“Khuynh nhi biết là tốt rồi, sau đó Khuynh nhi nhất định phải quý trọng ta cho tốt.”

Vân Khuynh nhìn Vô Song cái dạng này, lắc đầu, thở dài nói:

“Nhất định, nhất định sẽ quý trọng Vô Song.”

“Được rồi, hết sợ rồi sao? Không sợ vậy chúng ta vào đi thôi.”

Tần Vô Song đang muốn gõ cửa, lại đột nhiên buông tay, nói với Vân Khuynh:

“Kỳ thực, Khuynh nhi, đừng nói mọi người không phản đối. Cho dù bọn họ phản đối, ta cũng sẽ kiên trì cho rằng sự lựa chọn của ta là chính xác, sẽ không vứt bỏ người.”

Nói xong không đợi Vân Khuynh phản ứng liền gõ cửa.

Tần Vô Phong số khổ, quả nhiên là sớm đã ngồi công tác ngay ngắn trong thư phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa hần ngừng bút trong tay, xoa nhẹ huyệt Thái Dương hai bên, có chút uể oải nói:

“Tiến đến.”

Vô Song lập tức đẩy cửa ra, kéo Vân Khuynh đang ở trạng thái ngốc lảng vào cửa.

Tần Vô Phong giương mắt nhìn thấy Vô Song và Vân Khuynh, ánh mắt cứng lại, tiếp theo khôi phục lãnh tĩnh.

Vân Khuynh đang tiêu hóa lời Vô Song nói, ngẩng đầu nhìn Vô Song, đang muốn nói cái gì đó với hắn, lại đột nhiên ý thức được Tần Vô Phong ở đây, lập tức quay đầu, nhìn về phía Tần Vô Phong, có chút ngại ngùng kêu lên:

“Đại ca, buổi sáng tốt lành.”

Tiếng đại ca này, không hiểu vì sao, nghe vào trong tai Tần Vô Phong, có chút chói tai nói không nên lời.

Tần Vô Song từ lâu đã định đặt ngồi vào một bên, vẫy tay hướng Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, đến, ngồi đây đi.”

Vân Khuynh chậm rãi đến chỗ Tần Vô Song, đi tới nửa đường lại bởi vì lời Tần Vô Phong nói, ngơ ngác:

“Vân nhi, sớm.”

Vân... Vân Vân Vân nhi???

Hắn... Là gọi y sao???

Y lập tức xoay người, dùng ánh mắt hỏi nhìn về phía Tần Vô Phong.

Trong ánh mắt lạnh liệt của Tần Vô Phong, chậm rãi hòa thêm một tia ôn nhu:

“Hôm qua Vô Song nói cho ta biết chuyện các người, nói muốn ta coi người như đệ đệ...”

Vân Khuynh lại quay đầu nhìn Vô Song, trong ánh mắt là ôn nhu đưa tình.

“Ta vốn dự định giống Vô Song gọi người Khuynh nhi...”

Vân Khuynh nghi hoặc, vậy gọi Khuynh nhi, sao lại kêu Vân nhi...

Giống như là gọi một nữ nhân... Hơn nữa, xưng hô Vân nhi này, cũng quá thân mật một chút???

Thanh âm Tần Vô Phong lại vang lên, giải thích nghi hoặc cho y:

“Nhưng Vô Song nói Khuynh nhi là cách gọi của một mình hắn... Xưng hô đặc biệt... Ta không thể gọi như vậy...”

Vậy nên, ta gọi người Vân nhi.”

Vân Khuynh có chút dở khóc dở cười... Tần Vô Song nam nhân này... Ngay cả một cái tên cũng nhỏ mọn như vậy...

Y không thể không gật đầu với Tần Vô Phong:

“Như vậy, đại ca tùy tiện gọi.”

Dù sao Tần Vô Phong là đại ca Vô Song, như vậy cũng là đại ca của y, gọi thân mật một chút cũng không có gì... Hơn nữa, người ta là trưởng bối, người ta muốn gọi thế nào thì cứ như vậy, y phản đối, không phải là bác bỏ mặt mũi người ta sao...

Tuy rằng Vân Khuynh nhận đồng cách gọi của Tần Vô Phong khiến tâm tình Tần Vô Phong rất tốt, thế nhưng... Thái độ chẳng hề để ý của Vân Khuynh, lại khiến hắn có chút khó chịu.

Mang theo một chút ác ý phát tiết, hắn mở miệng nói:

“Hắn là không ai gọi Vân nhi... Như vậy, sau đó cũng chỉ có đại ca có thể gọi người Vân nhi... Vân nhi, cũng là đặc biệt xưng hô của đại ca.”

Lời này vừa nói ra, sấm đánh một phòng.

Vân Khuynh và Tần Vô Song ngạc nhiên cùng nhau nhìn về phía hắn.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Toàn Tâm Tiếp Thu

Tần Vô Song nhíu mi trước tiên, nhìn Tần Vô Phong có chút không vui nói:

“Đại ca, như vậy không tốt lắm???”

Đại ca hẳn làm việc luôn luôn rất có chừng mực, hôm nay sao lại nói ra lời mất tiêu chuẩn như vậy???

Tần Vô Phong con người lãnh liệt, không chút nào lùi bước đón nhận Vô Song:

“Có cái gì không tốt... Ta chỉ là muốn thử cảm giác có đặc quyền xưng hô đặc biệt của mình một chút mà thôi...”

Vô Song là có tức phụ quên đại ca... Ít hôm nữa đại ca thú thê, tự nhiên là không cần tranh xưng hô với người.”

Tuy rằng Tần Vô Phong nói không sai, thế nhưng, Tần Vô Song từ trong đó nghe ra một ít tình tự khác...

Tỷ như, bất mãn???

Lông mày Tần Vô Song càng nhăn càng chặt:

“Như vậy, đại ca sớm một chút thú một vị tẩu tẩu về đây đi...”

“Vô Song.”

Vân Khuynh kéo kéo ống tay áo Tần Vô Song:

“Chỉ là một cái xưng hô mà thôi, đại ca nói như vậy, cũng là một loại bảo vệ với ta, dù sao ngoại trừ đại ca cũng không thấy có ai gọi Vân... Vân nhi.”

Tần Vô Song nghe Vân Khuynh nói như thế, ngẩn người, đúng vậy, chỉ là xưng hô mà thôi, hần hình như quá tích cực rồi.

Vừa rồi, vì chuyện nhỏ như vậy, dĩ nhiên cùng đại ca kính yêu của hần tính toán chi li???

Tần Vô Phong hứng thú sâu sắc nhìn Vân Khuynh:

“Vẫn là Vân nhi tương đối hiểu chuyện.”

Sắc mặt Vân Khuynh cứng đờ, kỳ thực y cũng cảm thấy Tần Vô Phong biểu hiện quá mức quái dị, có chút không hợp thân phận, y là vì trấn an Vô Song mới nói như vậy...

Ai biết... Dĩ nhiên lại bị khen là hiểu chuyện...

Ngô... Đại ca kỳ quái này, quả nhiên không thể dùng tư duy đối phó người thường đến đối phó...

Sau đó, tiếp xúc ít đi thì tốt hơn.

Vân Khuynh ở bên cạnh nghĩ như vậy, dưới đáy lòng Tần Vô Phong cũng có chút ảo não, nhất thời nhanh miệng hần đã nói ra lời không hợp cấp bậc lễ nghĩa như vậy, cũng khó trách Vô Song sẽ có phản ứng như thế...

Chỉ có điều, may là, hần chân chính được tán thành đặc quyền của mình như vậy.

Vân nhi Vân nhi, ngay cả Vô Song cũng không gọi Vân nhi, thật tốt.

Con người như sao lạnh vì suy nghĩ trong lòng, thoáng hòa tan, hẫch
chỉnh lý tốt tâm tình, nhìn về phía đệ đệ:

“Vô Song và Vân nhi tới nơi này, là vì...”

Tần Vô Song câu câu khóe môi:

“Là vì chính thức giới thiệu đại ca và Khuynh nhi nhận thức a, bất quá,
đại ca và Khuynh nhi, ngay cả xưng hô đặc biệt đều có, ta nghĩ cũng không
cần cẩn thận giới thiệu lại.”

Hắn vẫn không thể tiêu tan với cái xưng hô nho nhỏ kia, có chút cật vị.

Nhắc tới việc này, Tần Vô Phong đột nhiên nhớ tới tư liệu Long Kính
chỉnh lý tới, tư liệu về Vân Khuynh.

Trên tư liệu viết, y là Vân phủ tam công tử, từ nhỏ đã cùng mẫu thân bị
phụ thân vứt bỏ ở hậu viện, chịu huynh đệ tỷ muội nhục nhã, hơn nữa, lúc
trước ở Vân phủ, y bị coi là nữ nhi dưỡng, trên mặt cũng có một đạo dấu
vết không nhỏ.

Về lý luận, người lớn lên trong hoàn cảnh đó, đều tương đối cừu thị thế
giới này, hận đời, nhưng từ chỗ Long Lê thì hắn biết Vân Khuynh là một
người thông minh ôn nhu.

Mâu thuẫn như vậy, vì sao Vân gia không tìm người khác đại giá, hết lần
này tới lần khác lại tìm y, mà tính tình, tướng mạo của y trước sau xuất giá
khác biệt quá lớn.

Có thể hay không...

Lần đại giá này, có ẩn tình khác???

Mà Vân Khuynh, cũng không phải là Vân tam công tử chân chính???

Tần Vô Phong nghĩ, tâm trầm xuống.

Đối với Vân Khuynh, hẳn tuy có một loại thiện cảm kỳ lạ, thế nhưng, hẳn như trước vẫn thanh tỉnh lý trí.

Dù sao, trừ đi Tần gia nhị lão không phụ trách không nói, Tần gia lớn như vậy, hẳn là người nhiều tuổi nhất, hẳn có nghĩa vụ có trách nhiệm vì cái nhà này thu xếp tốt tất cả.

Cho dù một chết, cho dù có đôi khi không được lý giải, hẳn vẫn như trước cam tâm tình nguyện như vậy.

Hiện tại, đối với những điểm đáng ngờ này, hẳn phải để Vân Khuynh cho hẳn một lời giải thích hợp lý.

Bằng không...

Vân Khuynh tồn tại, đối với hẳn mà nói, chính là một cái gai trong lòng.

“Vân nhi.”

Vân Khuynh nghi hoặc nhìn hẳn:

“Đại ca, có việc gì vậy???”

Tần Vô Phong chỉ chỉ chiếc ghế bên người Vô Song:

“Người ngồi xuống trước, ta cũng muốn hỏi người một sự tình.”

“Nga.”

Vân Khuynh có chút khẩn trương, bất quá cũng lập tức ngồi xuống.

“Ta nghe nói... Người ở Vân gia rất không được đãi kiến...”

Hôm nay, thành người Tần gia, người làm sao đối đãi Vân gia???”

Vấn đề của Tần Vô Phong khiến Vân Khuynh ngẩn người, Tần Vô Phong không đề cập tới, y hầu như đã quên Vân gia, dù sao, y đã rất lâu không nhớ tới Vân gia.

Hồi tưởng một chút sinh hoạt xuyên qua đến Vân gia, sắc mặt y hơi hơi mang theo bi thương:

“Lúc ở Vân gia, ngay cả Vân vương gia và người trong nhà hẳn đều không thích ta, nhưng ta có nương một người ôn nhu thiện lương, cũng có một Hồng Châu thật tình đối tốt với ta...”

Trong vài chục năm sinh hoạt, thế giới của ta, có các nàng hai người là đủ rồi, cũng đủ ấm áp.

Hôm nay gả cho Vô Song, tuy rằng ta là nam nhi thân, thế nhưng nếu đã bán đường thành thân, ta liền nhận định hẳn ——

Hiện tại, Vân gia với ta mà nói...

Lúc đáp ứng đại giá, ta đã từng nói điều kiện với Vân gia, từ nay về sau cùng bọn họ nhất đao lưỡng đoạn, không còn liên quan...”

Nói đến đây, y dừng một chút, tổng kết một câu:

“Rất tốt với ta, ta nhất định sẽ không quên, đối ta không tốt, ta cũng sẽ không cố sức nhớ kỹ.”

Tần Vô Phong gật đầu.

Vân nhi, là không quan tâm đến Vân gia những người đó, trách không được không có hận đời, trách không được ly khai Vân gia trái lại càng thêm khoái hoạt.

Dưới đáy lòng thán phục yêu thương y thông thấu rộng rãi, âm thầm hạ quyết tâm, sau đó bắt được điểm yếu của Vân gia, nhất định không thể đơn

giản tha thứ.

“Vân nhi nghĩ như vậy thì tốt, sau đó, không cần lo cho cái gì Vân gia, Tần gia chính là nhà của người, duy nhất của người.”

Nhà...

Từ này, xúc động Vân Khuynh, đôi mắt đẹp đen kịt như mực của y thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Vô Phong:

“Ta nhớ kỹ, ta là người Tần gia, Tần gia là nhà của ta.”

Vào giờ khắc này, Vân Khuynh cuối cùng từ trong ra ngoài, toàn bộ nhận đồng thân phận đại ca của Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong gật đầu, tỉ mỉ nhìn lại khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, đáy mắt bốc lên hỏa diễm chính hắn cũng không biết, Vân Khuynh bị ánh mắt ánh mắt của hắn nhìn chòng chọc khiến hai gò má nóng lên.

Tần Vô Song ở một bên nhìn thẳng nhú mày, đại ca hắn và Vân Khuynh ở chung, thế nào lại càng ngày càng quái dị???

Hắn ho nhẹ một tiếng:

“Đại ca?”

Tần Vô Phong trong lòng cả kinh, hắn dĩ nhiên ở trước mặt Vô Song thẳng tắp nhìn chăm chăm Vân nhi...

Tuy rằng trong lòng ngạc nhiên, thế nhưng nét mặt hắn như trước không có biểu tình, gợn sóng bất kinh:

“Ta chỉ là có chút hiếu kỳ, trước khi Vân nhi giá đến Tần gia, trên mặt không phải có một đạo dấu vết sao, thế nào hôm nay...”

Vân Khuynh chau lại đầu lông mày.

Nếu nói Tần Vô Phong biết tình cảnh của y ở Vân gia, như vậy y sẽ nghĩ là Vô Song nói cho hẳn, dù sao việc này y cũng nói qua cho Vô Song.

Nhưng chuyện dấu vết ở trên mặt của y trước đây, ngay cả Vô Song cũng không biết, Tần Vô Phong lại biết.

Như vậy chỉ có thể nói, Tần Vô Phong... Điều tra y...

Đáy lòng có chút không vui, cho dù là ai bị người khác vô thanh vô tức điều tra, đều sẽ nghĩ không vui.

Thanh âm nhẹ nhàng lúc trước của y trở nên có chút trầm thấp:

“Đó chỉ là dấu vết khi còn bé không cẩn thận đập phải, kỳ thực sớm đã tốt...

Vì không muốn người Vân gia, bởi vì tướng mạo của ta đi phiền ta, ta liền một mực dán dấu vết giả trên mặt.

Lúc giá cho Vô Song thì phải rời khỏi Vân phủ, ta nghĩ không cần phải dán tiếp, nên đã bỏ đi.”

Một phen nói hết, rốt cuộc giải trừ toàn bộ nghi hoặc của Tần Vô Phong, hẳn cuối cùng cũng có thể an tâm tiếp nhận Vân Khuynh.

Bất quá, phát giác Vân Khuynh không vui, hẳn lập tức xin lỗi:

“Vân nhi, xin đừng giận ta điều tra người chuyện này.

Đây chỉ là vì an nguy của Tần gia, dù sao địa vị và tình cảnh của Tần gia đều quá mức vi diệu, không cẩn thận một chút, đã sớm không còn tồn tại.

Huống hồ, đại ca cũng là thật tâm muốn lý giải quá khứ của Vân nhi, tiếp thu Vân nhi nhanh hơn —

Dù sao, ta không giống Vô Song, đã cùng người ở chung lâu như vậy, biết tất cả về người...”

Vân Khuynh buông xuống mi mắt:

“Không sao đại ca, ta biết người là vì Tần gia, vì tốt cho ta.”

Chỉ là...

Dưới đáy lòng Vân Khuynh, mong muốn sau đó, không nên không nói cho y liên làm chuyện như vậy...

Biết đáy lòng Vân Khuynh chú ý, nhưng Vô Song cho rằng đây là cần thiết, hấn cầm tay Vân Khuynh:

“Cho dù đại ca không đi điều tra quá khứ của Khuynh nhi, ta cũng sẽ đi...”

Bởi vì ta bức thiết muốn lý giải toàn bộ của Khuynh nhi...

Yên tâm đi Khuynh nhi, loại chuyện này, không có lần thứ hai.”

Vân Khuynh hiểu, gia đình giống như Tần gia, không đem y lý giải nội tình đến thông thấu, lại thế nào sẽ mở rộng thể xác và tinh thần, hoàn toàn tiếp thu y???

Cho nên y cũng không tiếp tục tính toán, mỉm cười với Vô Song và Tần Vô Phong:

“Thực sự không sao, Vô Song và đại ca yên tâm, ta sẽ không tức giận.”

</tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Rốt Cuộc Là Ai

“Đúng rồi, đại ca.”

Ba người ngồi ở trong thư phòng Tần Vô Phong, Tần Vô Phong lắng lặng tiến nhập trạng thái công tác, Vô Song và Vân Khuynh ở một bên đọc sách, Vô Song là cố ý ỷ lại không muốn làm việc, chỉ cùng Vân Khuynh.

Sợ đại ca nhà mình đột nhiên sai khiến nhiệm vụ gì đó cho hắn, hắn một chút cũng không nhìn được quyển sách trên tay, đang nỗ lực tìm lý do chuồn đi.

Không ngờ, hắn vừa lúc tìm được một lý do tốt.

Tần Vô Phong không có chút nào không vui vì bị cắt đứt, ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt mang theo ý hỏi:

“Sao vậy???”

Tần Vô Song kéo Vân Khuynh một lọn tóc của Vân Khuynh, tùy ý thưởng thức ở trong tay, vênh lên khoe môi hỏi:

“Nghe nói hôm qua Khuynh Vận vội tới tặng hạ lễ tân hôn cho ta???”

Đáy mắt Tần Vô Phong hiện lên một tia buồn cười:

“Tên kia... Dẫn theo một đại phiền toái cho chúng ta, thứ phiền phức kia hiện nay còn đang xử lý.”

Vô Song nháy nháy mắt:

“Ta và Khuynh Vận, đã lâu không gặp...”

Tần Vô Phong lập tức biết ý tứ của hắn:

“Đi đi đi đi... Mang theo Vân nhi đi nhận thức thêm vài người cũng tốt

Bất quá, hôm qua Khuynh Vận nghĩ đến muốn gặp Liên Cừ biểu đệ, đáng tiếc Liên Cừ biểu đệ hôm qua có việc, không tiếp kiến hắn...

Lấy tính tình của Khuynh Vận, hôm nay sợ là đã sớm đi tìm Liên Cừ biểu đệ...

Người có thể thuận tiện mang Vân nhi đến chỗ Liên Cừ biểu đệ, cho dù Khuynh Vận không ở, các người cũng có thể ở đó chờ hắn.”

Kỳ thực Vô Song hoàn toàn không cần lo lắng Tần Vô Phong lúc này sẽ nghiền ép sức lao động của hắn.

Bởi vì Tần Vô Phong nhớ Vân Khuynh vừa đến Tần gia, ngoại trừ Tần Vô Song ai cũng không biết, Tần Vô Phong dự định một đoạn thời gian, không làm phiền Vô Song để Vô Song có thời gian mang Vân Khuynh đi hiểu rõ Tần gia, dung nhập Tần gia.

“Tốt lắm, chúng ta đây đi chỗ Liên Cừ biểu ca...”

Vô Song nói xong liền lấy lại quyển sách trên tay Vân Khuynh nói:

“Khuynh nhi, đừng xem, theo ta đi gặp biểu ca.”

Nói xong, hai người đứng dậy rời đi, Tần Vô Phong nhìn bóng dáng bọn họ ly khai, ngực ước ao không gì sánh được, Vô Song và Vân nhi... Rất xứng.

Không biết ngày sau, hã có thể hay không tìm được một người giống như Vân nhi... Làm bầu bạn!

Thẳng đến lúc hai người đóng cửa, hã mới thu hồi đường nhìn, có chút cay đắng nhìn đồng số sách xếp thành chồng trên bàn, hã càng nghĩ càng thấy uế oải. (Vũ: tội nghiệp A Phong của ta!!!!)

“Khuynh nhi, Liên Cừ biểu ca chính là Thiên Cơ đảo chủ ta đã từng nói cho người, chúng ta thật có phúc, chỗ Liên Cừ biểu ca, vạn vật sinh cơ bừng bừng, trăm hoa đua nở, đẹp không sao tả xiết lại thêm mùi thơm trận trện.

Ngô, nếu không phải biểu muội lần này thất tung, chúng ta hầu như cũng không thể thấy hã.”

Vân Khuynh cười gật đầu lắng nghe Tần Vô Song nói.

Mặc kệ người Tần gia, hay là người có liên quan đến Tần gia, đều là quái thai, đều có một chút chỗ không giống với người thường.

Người thường sao có thể tiếp thu chuyện mình thú một nam nhân, đồng thời yêu nam nhân kia, người thường sao có thể hưởng ‘Đệ muội’ của mình xin xưng hô đặc biệt, người thường có thể nào thánh khiết thiện lương như Liên Phù, người thường sao có thể mặc danh kỳ diệu lệnh trăm hoa đua nở???

Trong lúc Tần Vô Song và Vân Khuynh lải nhải nói liên miên về Tần gia và một số thân thích Tần gia, Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ ở ‘Vô’ viện, đang ở trăm tư không được kỳ giải.

Lấy quẻ tượng của hã đến xem, người sẽ gây kiếp nạn cho hã, chính là người xa lạ hôm qua tiến Tần phủ.

Tiểu đồng bên người hãn hôm qua giúp hãn tìm hiểu, hôm qua Tần gia, chỉ có hai người.

Một là biểu đệ Tần Vô Song cùng với tân hôn thê tử của hãn, bên trong đoàn người kia, thê tử Tần Vô Song là một ‘Nữ tử’.

Một là thế gia với Tần gia, Bạch gia gia chủ hoàng thương thế gia đến từ kinh thành, hãn mang theo một người nữ tử rất giống ảnh vệ Tần gia đưa cho Tần gia.

Tình kiếp của hãn, rốt cuộc sẽ là ai trong những người này???

Sẽ là thê tử Tần Vô Song, hoặc là, nữ tử bị đưa cho Tần gia kia???

Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ đơn thuần thế nào sẽ biết, tình kiếp của hãn, cũng không phải là một người nữ tử, mà là một người nam tử...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Loại Bỏ Vân Khuynh

Lúc Tần Vô Song và Vân Khuynh đến ‘Vô’ viện Liên Cừ ở, Liên Cừ đang uy thức ăn cho một con vẹt rất đẹp.

Con vẹt kia toàn thân năm màu lông chim, diễm lệ không gì sánh được, phi thường chọc người chăm chú.

Đồng tử thiếp thân của Liên Cừ dẫn Vân Khuynh và Vô Song tiến viện, con vẹt kia bỏ lại đồ ăn dưới miệng, há mỏ kêu to:

“Có người tới, có người tới...”

Thanh âm kia mặc dù có chút thô ráp, thế nhưng cũng không tính khó nghe.

Vân Khuynh lập tức liền nhãn tình sáng lên, hăng hái.

Tần Vô Song thấy y cảm thấy hứng thú, lập tức vì y giới thiệu:

“Đó là một trong những sủng vật của biểu ca, tên là tiểu Kim Cương, nó rất thông minh...”

“Nga...”

Vân Khuynh gật đầu, bất quá... Một trong sủng vật...

Đột nhiên, Vân Khuynh nghĩ tới phượng điệp Bách Hiếu Lâu dùng để tiếp sinh ý...

Biểu thiếu gia này, xem ra là rất thích dưỡng động vật a! Không biết hẳn có bao nhiêu sủng vật...

Vân Khuynh nghĩ, bắt đầu quan sát vị biểu thiếu gia Liên Cừ kia, chỉ thấy hẳn thân hình cao to, động tác ưu nhã, khí chất như sen, thanh nhã thoát tục, một người trong truyền thuyết nhảy ra hồng trần thế tục, nên là đáng dấp như vậy!

Nhận thấy bọn họ đến, Liên Cừ hơi giương mắt nhìn bọn họ, trong tay cầm quả uy vệt mở miệng giải thích:

“Loại vệt này là vệt kim cương năm màu, là vệt có màu sắc đẹp nhất trong loài vệt, cũng là một trong những loại có hình thể lớn nhất, các người xem, trên mặt nó không có lông chim, mà là bài trí điều văn, lúc hưng phấn thì có thể biến đổi thành màu đỏ...”

Ha hả, tiểu kim cương này, cũng sẽ cắn người!”

Trong giọng nói của hẳn, mang theo nồng đậm tình cảm ấm áp, xem ra hẳn là thực sự say mê dưỡng những động vật này.

Đối với thứ mình dưỡng, là thật tâm thích, cũng lý giải phi thường thông thấu.

“Biểu ca.”

Chờ Liên Cừ giải thích xong, Tần Vô Song mở miệng kêu lên.

Trên khuôn mặt tuần mỹ đậm mạc của Liên Cừ, hơi nổi lên nhất mạt nhu hòa:

“Vô Song biểu đệ.”

Đôi mắt hẳn ở trên người Tần Vô Song hơi ngừng lại, ánh mắt liền dời về phía Vân Khuynh.

Lúc nhìn thấy Vân Khuynh một thân trường bào màu trắng viền vàng bó buộc thắt lưng, ngấn người.

Người tuấn tú như vậy, tuy rằng trước đây gặp qua, nhưng chưa từng gặp qua một người như vậy, nhìn qua đoan trang ôn hòa, mặt mày lại cất giấu một tia mỉa mai hoặc, thân hình suy nhược, ánh mắt nhưng kiên định quật cường, rất mâu thuẫn, nhưng ngoài ý muốn thoải mái.

Trong lòng sản sinh một loại tình tự kỳ dị, hần mở miệng hỏi:

“Vị kia, là tân hôn thê tử của Vô Song sao???”

Thế nhưng, hần thế nào nhìn, đối phương sao không giống một người nữ tử e thẹn nhu nhược a???

Không đợi Vô Song mở miệng, Vân Khuynh chủ động giải thích nghi hoặc cho vị biểu ca này:

“Đúng vậy, Liên Cừ biểu ca, ta là Vân Khuynh mới vào Tần gia.”

Bốn chữ mới vào Tần gia khiến tâm Liên Cừ, hơi run lên.

Vô Song tân hôn thê tử Vân Khuynh, không biết thái độ làm người ra sao, chỉ là thời gian ở chung có một chút, hần liền biết đối phương có dung nhan tuyệt mỹ, thái độ khiêm tốn, tính tình ôn hòa, cả người ôn nhuận như ngọc — chí ít, hiện nay nhìn qua đại khái là như vậy...

Người như vậy, chính là người ngoài hần dễ tiếp thu nhất.

Lẽ nào, tình kiếp của hần, sẽ là ‘Nàng’???

Trong lòng nghĩ, biểu tình và ánh mắt Liên Cừ cũng kỳ lạ lên.

Phát hiện ánh mắt Liên Cừ tập trung trên người mình, Vân Khuynh bắt đầu chậm rãi khẩn trương lên:

“Biểu ca... Có cái gì sai sao???”

Liên Cừ bưng tỉnh, lắc đầu:

“Không có gì, ta chỉ là nghĩ... Người... Không quá giống một người nữ tử...”

Tần Vô Song nghe vậy cười to:

“Biểu ca... Ai nói cho người Khuynh nhi là nữ tử... Khuynh nhi vốn là nam nhi, nếu giống nữ tử, vậy mới là quái sự.”

Trên mặt Liên Cừ hiện lên một chút kinh ngạc, bất quá, lập tức lấy lại tinh thần, vệt trên tay hắn cũng ăn xong quả, hắn tiếp nhận khăn tay tiểu đồng bên người đưa qua, xoa xoa tay:

“Như thế đứng cũng không tốt, chúng ta vào trong đình ngồi.”

Vô Song và Vân Khuynh vui vẻ đồng ý.

Tâm Liên Cừ thoáng buông, nếu thế tử Vô Song là nam tử, như vậy, sẽ không là tình kiếp của hắn.

Bài trừ khả năng Vân Khuynh là tình kiếp của hắn, hắn thật sâu hô khẩu khí.

Nếu cùng biểu đệ mình tranh một người thế tử, vậy thật đúng là trò cười.

Bất quá, Liên Cừ thành thật bướng bỉnh nghĩ đối tượng mình động tình sẽ là một người nữ tử, cũng không hắn là chính xác.

Rốt cuộc là ai, hay là chỉ có nhìn thấy người nọ, chỉ có cảm nhận được cảm giác tâm động với người nọ, mới có thể biết được...

Hôm nay, Vân Khuynh rốt cuộc mở rộng nhãn giới.

Chu vi thân thể Liên Cừ, như là có một khí tràng đặc thù, khi hần đạp bước hướng tiểu đình, đi qua hoa viên, Hoa nhi trong viên, giống như là nháy mắt tỉnh lại.

Tích lý ba lập, nhanh chóng, mãnh liệt, nở ra đóa hoa diễm lệ.

Ngay cả một ít nguyên bản chỉ có lá cây, ngay cả nụ hoa cũng không có, cũng cấp tốc sinh trưởng ra nụ hoa, chậm rãi lớn lên cánh hoa, chờ cánh hoa hoàn thiện thì lập tức nở ra.

Trong lúc nhất thời, mãn viên muôn hồng nghìn tía, xuân sắc tươi đẹp, mùi hoa yếu ớt, cũng lập tức từ trong không khí bay đến.

Trên trăm đóa hoa, mùi hương di động.

Không chỉ có thị giác hưởng thụ, còn có cả khứu giác hưởng thụ, ở bên vị Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, đích thật là một chuyện phi thường tốt đẹp.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Xưng Hô Phong Ba

Tần Vô Song mấy người còn chưa ngồi được một lúc, Bạch Khuynh Vận liền tới cửa.

Hôm qua đã gặp qua thắng cảnh trăm hoa đua nở trong ‘Vô’ viện, hôm nay Bạch Khuynh Vận đã không còn kinh ngạc.

Chỉ là hôm qua sau khi trở về, hắn tâm tâm niệm niệm muốn biết Thiên Cơ đảo chủ kia rốt cuộc bộ dáng gì, cho nên vừa đến trong đình, không kịp chào hỏi Tần Vô Song, cũng không chú ý tới Vân Khuynh, hắn liền thẳng tắp nhìn vào Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ.

Trong ánh mắt hắn, tràn đầy hiếu kỳ, mang theo cực nóng chính hắn cũng không biết, đánh giá cẩn thận Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ.

Lông mi Liên Cừ tinh tế, sát biên giới lông mi, hơi cong lên, da trắng nõn hơn người thường, đôi mắt như nước, thanh lương thấu triệt, đường cong khuôn mặt rất ưu mỹ rất nhu hòa, nhìn qua tuần mỹ dị thường.

Bạch Khuynh Vận nhìn hắn, trong lòng tâm tình trăm chuyển, tướng mạo Thiên Cơ đảo chủ này, quả nhiên là không khiến hắn thất vọng, hắn nhìn, có một loại cảm giác lo lắng kỳ dị...

Ánh mắt hắn khiến Liên Cừ nghĩ rất khó chịu, Liên Cừ hơi nhú mày, cũng không mở miệng, thế nhưng con ngươi như nước của hắn trong nháy mắt lạnh xuống.

Bạch Khuynh Vận phát hiện, trên khuôn mặt khả ái lập tức treo lên dáng tươi cười thiên chân vô tà (Vũ: hân, giả nai kìa!!!):

“Mọi người nói quả nhiên đúng, Liên Cừ ca ca nhìn qua đích xác giống như thần tiên.”

Nói, vẻ mặt hăn nghịch ngợm để sát vào Liên Cừ, càng thêm cẩn thận đánh giá Liên Cừ.

Tiếp cận Liên Cừ, Bạch Khuynh Vận mới phát hiện, Liên Cừ người cũng như tên, trên người dĩ nhiên có một cổ liên hương (hương sen) nhàn nhạt, tươi mát dễ ngửi đến cực điểm.

Bạch Khuynh Vận như vậy khiến Liên Cừ có chút kinh ngạc, lẽ nào ánh mắt tràn đầy xâm lược vừa rồi, là hăn lỗi giác?

Tỉ mỉ nhìn nhìn khuôn mặt hồng nhuận của Bạch Khuynh Vận, mắt to tròn tròn cùng môi anh đào khéo léo, thấy thế nào cũng là một hài tử khả ái. (Vũ: ngao~~, tiểu Cừ nhà ta đã bị lừa 1 cách ngoạn mục...)

Quanh năm cư trú ở Thiên Cơ đảo, Liên Cừ bình thường cùng động vật thực vật gặp gỡ, tuy rằng rất thông minh, thế nhưng, giống muối muối kia của hăn, hăn vẫn luôn cho rằng, trên thế giới này, còn rất nhiều người đơn thuần thiện lương.

Cho nên, hình dạng khả ái của Bạch Khuynh Vận, khiến hăn hơi thả lỏng cảnh giác.

“Vị này là Bạch gia thiếu chủ sao? Còn rất trẻ a...”

Liên Cừ cảm thán.

Không có biện pháp, ai bảo khuôn mặt của Bạch Khuynh Vận nhìn qua chỉ có mười ba mười bốn tuổi...

Tâm tình Tần Vô Song mấy ngày này rất tốt, hăn nghe xong Liên Cừ nói lập tức bật cười...

“Biểu ca, Khuynh Vận không nhỏ, chỉ nhỏ hơn ta 1 tuổi, lớn bằng Vô Hạ...”

Bạch Khuynh Vận dường như mới phát hiện Tần Vô Song tồn tại, nét mặt tiểu ý không giảm, ngọt ngào kêu lên:

“Tần nhị ca, nghe nói người thành thân, ta lập tức tới tặng lễ...”

Ánh mắt quét đến Vân Khuynh, con mắt hân sáng ngời, không có biện pháp, đầu năm nay ai không thích mỹ nhân???

“Vị này là Tần nhị tẩu đúng không, không biết Tần nhị ca đã nói về ta cho người chưa, ta họ Bạch danh Khuynh Vận, là một tên tiểu thương nhân thương cảm hề hề, Tần nhị tẩu sau đó cần phải nhớ kỹ bảo Tần nhị ca chiếu cố ta nhiều một chút...”

“Khuynh Vận... Người đường đường là hoàng thương chi gia được nư phong, người nếu như là tiểu thương nhân thương cảm hề hề, vậy thương nhân khác của Huỳnh Quang này, cũng sớm nên treo cổ tự sát...”

Tần Vô Song tự tiểu phi tiểu nói.

Hai người này đấu võ mồm Vân Khuynh không có nghe đi vào, y chỉ là nghe Bạch Khuynh Vận một ngụm Tần nhị tẩu thì khuôn mặt co quắp không ngớt...

Xưng hô của những người này, một người so với một người càng quái...

Nhị phu nhân... Được rồi, y tiếp thu!

Đệ muội... May là đổi thành Vân nhi...

Hiện tại, lại thêm một Tần nhị tẩu! Nhị tẩu nhị tẩu... Y muốn điên rồi, y rõ ràng là nam nhi...

Nguyên tưởng rằng rời khỏi Vân gia sẽ không còn ai coi y là nữ nhân, ai biết...

Tần gia những người này mặc kệ là chưa thấy qua mặt, hay là lần đầu gặp mặt, dĩ nhiên đều coi y là nữ nhân!!!

“Tần Vô Song.”

Thanh âm Vân Khuynh quá lớn, Tần Vô Song lại càng hoảng sợ, nghi hoặc nhìn y:

“Khuynh nhi? Làm sao vậy???”

Vân Khuynh càng nghe tiếng Tần nhị tẩu càng không cam lòng, nhất thời bất chấp người khác ở đây, tàn bạo nói với Tần Vô Song:

“Sau đó gặp người khác vậy nói trước người là thê tử, miễn cho người khác luôn gọi tẩu tử đệ muội phu nhân gì gì đó.”

“Ách...”

Tần Vô Song sừng sốt, có chút dở khóc dở cười:

“Khuynh nhi... Vậy, vậy không tốt lắm...”

Vân Khuynh nghiêm mặt:

“Có cái gì không tốt? Người khác gọi ta là tẩu tử thì tốt???”

Bạch Khuynh Vận một bên nghe thật là buồn cười, cố ý kinh ngạc nói:

“Vậy ra Tần nhị ca là thê tử của Khuynh nhi a... Ta nghĩ sai rồi...”

Lúc Vân Khuynh bão nổi, hăn liền phát hiện Vân Khuynh là một nam tử, tuy rằng ngược kinh ngạc, nhưng hăn lúc này càng thích xem Tần Vô Song chê cười.

Tần Vô Song vốn không biết làm sao ứng phó với vấn đề lúc này của Vân Khuynh, Bạch Khuynh Vận vừa chen miệng, hăn lập tức hắc nghiêm mặt nhìn Bạch Khuynh Vận:

“Khuynh nhi, Khuynh nhi là cho người kêu sao? Khuynh nhi là xưng hô độc hữu của ta, ngay cả đại ca cũng không thể kêu...

Khuynh Vận người thành thành thật thật kêu Khuynh nhi là Vân ca ca đi!”

Bạch Khuynh Vận chớp chớp mắt, bất chấp Tần Vô Song mặt bao công, trực tiếp hướng Vân Khuynh khả ái kêu lên:

“Như vậy, Vân ca ca, Tần nhị ca đích thật là thê tử của người đúng không???”

Tần Vô Song gằm nhẹ:

“Bạch, Khuynh, Vận.”

Bạch Khuynh Vận đào đào lỗ tai:

“Tần nhị ca, lỗ tai ta không có mao bệnh, cần kêu lớn tiếng như vậy sao???”

Kỳ thực vừa rồi nói để Tần Vô Song nói với người khác hăn là thê tử, chỉ là nhất thời tức giận, bất quá Vân Khuynh rất ít khi thấy Tần Vô Song hỗn hển như thế, không khỏi phối hợp với Bạch Khuynh Vận, gật đầu:

“Đúng, Vô Song là thê tử của ta.”

Ở đây Liên Cừ niên linh lớn nhất, luôn luôn không để tâm với mấy chuyện vụn vặt, bị bọn họ ba người làm cho kinh ngạc không ngớt.

Bất quá, nếu như tiếp tục mặc kệ bọn hăn như vậy, phỏng chừng một hồi rất có thể sẽ đánh lên.

Liên Cừ ho nhẹ một tiếng, cắt đứt bọn họ:

“Vô Song và Vân Khuynh, đều là nam tử kết làm phu thê, xưng hô vốn là có chút phiền phức, bất quá, Vân Khuynh, trước mặt người nhà Tần gia, đương nhiên có thể xưng Vô Song là thê tử, thế nhưng đi ra ngoài bên ngoài, làm như vậy sẽ tổn hại đến uy danh ‘Ám hoàng’ của Vô Song.”

Nghe Liên Cừ vừa nói như thế, Vân Khuynh lập tức đỏ mặt:

“Ta... Chỉ là nói một câu mà thôi, không có thực sự muốn Vô Song làm như vậy.”

Liên Cừ cười gật đầu, Bạch Khuynh Vận bữu môi, tiện nghi cho Tần Vô Song thú được Vân ca ca hiểu chuyện như thế.

Tần Vô Song còn lại là ở một bên lau mồ hôi, may là chỉ là nói có một chút mà thôi.... (há há há)

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tin Tức Vô Hạ

Ánh dương quang xán lạn, trên bầu trời xanh thẳm mây trắng từng đám, trong ‘Vô’ viện của Liên Cừ, là một mảnh cảnh tượng kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ.

Bởi vì không có người ngoài, Tần Vô Song nằm ở ghế dài trong tiểu đình, đầu trực tiếp gối lên trên đùi Vân Khuynh, bán híp mắt, vươn tay thường thức sợi tóc từ đầu vai rơi xuống của Vân Khuynh.

Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ cũng kề rất gần, Bạch Khuynh Vận đang vẻ mặt hăng hái bưng bưng hỏi Liên Cừ tình tượng ban đêm nên phân chia thế nào.

Mà thiếp thân tiểu đồng của Liên Cừ, như thường thường vì mọi người đưa lên một ít hoa quả và cao điểm.

“Ta nói rồi, thân hữu Tần gia đều dễ ở chung, Khuynh nhi hiện tại hẳn là tin tưởng ta.”

Dù sao cũng không ai nhìn bọn hắn, Vân Khuynh thẳng thắn vươn tay nắm hai gò má Tần Vô Song kéo sang hai bên:

“Đúng đúng đúng... Bất quá, mọi người xưng hô thực sự khiến ta phiền muộn.”

Tần Vô Song tự nhiên hé miệng, để tay Vân Khuynh càng dễ kéo hai gò má của hắn, bất quá, hắn lập tức vươn đầu lưỡi đỏ tươi, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai liếm ngón tay Vân Khuynh. (Vũ: con lang này thật là ‘Sắc’)

Vân Khuynh bị động tác của hắn làm cho hoảng sợ, khuôn mặt lập tức bật đỏ, vội vã buông tay, giương mắt nhìn bốn phía, phát hiện Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ căn bản là không có chú ý tới bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, trừng mắt Tần Vô Song trên đùi:

“Rõ như ban ngày, Khuynh Vận và biểu ca đều ở, người làm gì chứ.”

Tần Vô Song nhíu mày:

“Bọn họ ở là chuyện của bọn hắn, chúng ta làm cái gì lại không ngại bọn họ... Về phần xưng hô, không sao, nhận thức người sau, mọi người sẽ không coi người là nữ nhân... Hơn nữa, mọi người cũng không phải cố ý.”

Không phải cố ý...

Vân Khuynh căn cứ môi dưới, lại duỗi tay nắm mũi Tần Vô Song:

“Đúng nga đúng nga... Không phải cố ý, đáng đời ta không may, bị người lĩnh về Tần gia...”

Ân... Người trọng yếu của Vô Song, ta còn có bao nhiêu chưa gặp???”

Tần Vô Song đem sợi tóc Vân Khuynh quấn trên tay mình một vòng một vòng lại một vòng:

“Còn có phụ mẫu ta... Các sư phụ... Còn có các sư huynh đệ... Ân, được rồi, còn có tam đệ.”

Nói đến tam đệ hắn, Vân Khuynh tự nhiên nhớ tới đại ca Tần Vô Song:

“Người đã nói tam đệ người phải đi truy tra Long... Long cái gì...”

“Long Khiêm.”

Tần Vô Song nhắc nhở y.

Vân Khuynh gật đầu:

“Đúng, Long Khiêm, người nói tam đệ người vì chuyện Long Khiêm mà không ở nhà... Cho nên ta không gặp... Nhưng đại ca... Đại ca hấn...”

Mi Tần Vô Song, trong lúc chính hấn chưa từng phát giác, không tự chủ được cau lại.

“Đại ca làm sao vậy???”

Vân Khuynh nhú mi, chậm rãi hồi tưởng trả lời:

“Đại ca hấn, rất kỳ quái... Với Vô Song nói, rất không giống.”

Tần Vô Song thở phào nhẹ nhõm, cười cười:

“Không có gì kỳ quái.. Đối với người trong nhà, đại ca vốn tương đối dễ ở chung, ân... Gần đây đại ca cũng tương đối mệt...”

Vân Khuynh gật đầu:

“Ân... Cũng đúng nga, thương cảm cho đại ca vẫn bị các người nghiền ép sức lao động, phải dưỡng nhiều người như vậy a... Vô Song, ta phát hiện ở nhà các người chỉ có người là nhàn nhất...”

“Oan uổng a.”

Tần Vô Song trừng lớn mắt:

“Ta dĩ vãng cũng bề bộn nhiều việc, chỉ là hiện tại càng thích cùng Khuynh nhi ở một khối mà thôi, còn có Vô Hạ, người xem hấn không ở nhà là bận, kỳ thực là ở bên ngoài ngoạn...”

Tính tình của hấn a... Chờ hấn trở về người sẽ biết.”

Tần Vô Song thở dài, trong giọng nói cũng mang theo sủng nịch.

Cũng khó trách... Mặc kệ là ảnh vệ Tần gia hay là Tần Vô Phong đều lớn hơn Tần Vô Song, chỉ có Tần Vô Hạ Tần gia lão tam là nhỏ hơn hẳn, cho hẳn hung hăng làm ca ca đến nghiện.

Cho nên hẳn từ nhỏ cũng rất sủng đệ đệ Tần Vô Hạ này.

Tần gia ba huynh đệ, Tần Vô Phong nghiêm khắc nhất, có phong phạm làm ca ca nhất, đừng nói hai người đệ đệ cho dù là Tần gia nhị lão có đôi khi cũng không dám chọc.

Tần Vô Song còn lại là tiêu chuẩn hảo hảo nhị, kính yêu đại ca, bảo vệ đệ đệ.

Mà tam đệ Tần Vô Hạ, bởi ái ngoạn còn lại là đặc biệt sợ đại ca bọn họ, bình thường có làm sai, đều tìm Tần Vô Song đi gánh phân nửa trách nhiệm, mà đối với đệ đệ này, Tần Vô Song cũng không có cách, mỗi lần đều không trâu bắt chó đi cày giúp hẳn, đến bây giờ đã thành thói quen.

“Vậy tam đệ Vô Hạ, rốt cuộc lúc nào trở về???”

Đã lý giải Vô Song, gặp qua Tần Vô Phong, đối với Tần gia tam huynh đệ một người cuối cùng Tần Vô Hạ, Vân Khuynh phi thường hiếu kỳ hẳn sẽ là một người thế nào.

Tần Vô Song nheo lại con mắt, hơi câu môi:

“Tối hôm qua có được tin tức, Vô Hạ vài ngày nữa sẽ về đến nhà...”

Nói lên Vô Hạ có thể về đến nhà nhanh như vậy, chính là bởi vì người.”

Vân Khuynh kinh ngạc:

“Ta??? Chẳng lẽ hẳn cũng là...”

“Đúng vậy, cũng là hiếu kỳ ‘Nhị tẩu’ của hẳn...”

Tần Vô Song trêu tức, Vân Khuynh đen mặt:

“Nhị tẩu... Vô Song. Ta quyết định, lúc tam đệ trở về. Trước khi tam đệ gọi ta là tẩu tử người nhất định phải nói người là thê tử...”

“Ách... Cũng không thể không cần sao???”

Tần Vô Song có chút ảo não thương lượng.

Trong con người màu mực xinh đẹp của Vân Khuynh hiện lên mỉm cười:

“Đương nhiên có thể, chỉ cần người buổi tối không muốn ngủ ở trên giường, người không cần làm theo lời ta cũng được.”

Ách... Chiêu này, ngoan!!!

Tần Vô Song thu lại mặt mày, có chút thương cảm hề hề nói:

“Được rồi... Ta nhất định sẽ đúng lúc nói cho Vô Hạ, ta là ‘Thê tử’ của người, dù sao, ai phụ ai thê, chúng ta đều rất rõ ràng...”

Thấy Tần Vô Song thỏa hiệp, Vân Khuynh mỉm cười, y bắt đầu chờ mong Tần Vô Hạ trở về.

Không chỉ là muốn nhận thức Tần Vô Hạ, trọng yếu hơn là muốn xem nhất khắc Vô Song tự xưng là nương tử của y, mau nhanh đến...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Liên Cừ Xem Tướng

Bạch Khuynh Vận cùng Liên Cừ thảo luận tương đương lâu, không biết hai người nói tới cái gì, Liên Cừ đột nhiên nói một câu:

“Tỷ như tướng mạo mệnh cách của Vân Khuynh nhìn qua cực kỳ kỳ quái.”

Vừa lúc một câu như thế, bị Tần Vô Song cùng cực buồn chán nghe được.

Tần Vô Song lập tức hăng hái, từ trên đùi Vân Khuynh chậm rãi đứng dậy hăng hái nhìn Liên Cừ nói:

“Biểu ca, kỳ quái thế nào, nói cho chúng ta một chút.”

Liên Cừ ngẩng đầu nhìn hẳn:

“Nói cho các người, các người cũng không hiểu, bất quá, ta nhưng thật ra có thể giúp Vân Khuynh nhìn, giải thích đại khái cho các người.”

Tần Vô Song lập tức đẩy đẩy Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, qua đó cho biểu ca nhìn... Ha hả, Khuynh nhi của ta khẳng định là đại phú đại quý, suốt đời yên vui không lo.”

Vân Khuynh nhú mày:

“Nhìn cái gì???”

Ngay cả người khác đồn rằng Thiên Cơ đảo chủ lợi hại cỡ nào, ngay cả đáy lòng y biết Liên Cừ có khi là thực tài, thế nhưng, linh hồn Vân Khuynh thuộc về thế kỷ hai mươi mốt, vẫn không thể tin những thứ thần bí lại mê tín gì đó.

Liên Cừ nhìn qua như trước mờ ảo xuất trần, bất nhiễm trần tục, bất quá, mặt mày hẳn cực kỳ ôn hòa, mỉm cười nói với Vân Khuynh:

“Xem tay là được.”

Dưới ba người Tần Vô Song, Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ sáu con mắt nóng bỏng nhìn kỹ, Vân Khuynh cũng không thể cự tuyệt.

Không thể làm gì khác hơn là đến gần Liên Cừ, vươn tay.

Tay Vân Khuynh, phi thường đẹp, có chút khéo léo, trong trắng có hồng, khả ái dị thường, Liên Cừ đem tay y đặt trong lòng bàn tay, tay Vân Khuynh chỉ bằng hai phần ba tay Liên Cừ.

Tay Liên Cừ còn lại là một loại hoàn mỹ khác, thon dài mà phi thường trắng nõn.

Liên Cừ tập trung quan sát tướng tay Vân Khuynh.

Càng xem, cặp mày mảnh khảnh kia nhú càng chặt, sắc mặt cũng càng ngưng trọng.

Tần Vô Song vốn có thái độ trêu tức, thấy sắc mặt Liên Cừ, cũng chậm rãi rút đi, một cỗ lo lắng cùng bất an, bao phủ trong lòng hẳn.

Mà Bạch Khuynh Vận, còn lại là người không lo lại hưởng thụ nhất ở đây.

Hắn kề chặt Liên Cừ, ngồi ở bên cạnh Liên Cừ.

Tục ngữ nói, nam nhân trong lúc công tác là đẹp nhất.

Trong mắt Bạch Khuynh Vận, Liên Cừ tập trung xem tướng tay, cũng là đẹp nhất.

Hắn ngồi ở bên cạnh Liên Cừ, vừa lúc có thể đem sườn mặt của Liên Cừ thu hết đáy mắt.

Lông mày mảnh khảnh hơi cong lên, chăm chú cau cùng một chỗ, con ngươi như mặt nước, chảy xuôi vĩnh viễn quang huy bất tận, sâu thẳm, thanh lương.

Khuôn mặt đẹp trắng nõn không tự chủ được chăm chú kéo chặt, đường cong duyên dáng, chiếc cằm khéo léo cũng buộc chặt, làn môi nhỏ nhắn xinh xắn màu nhạt chăm chú nhấp lại.

Rõ ràng là khuôn mặt phi thường ôn nhu, nhưng lại mang theo biểu tình nghiêm túc, vốn tưởng rằng sẽ không được tự nhiên, ai biết lại hình thành một loại sức quyến rũ kỳ lạ, trái lại là càng thêm chói mắt.

Ánh mắt Bạch Khuynh Vận trượt theo sườn mặt Liên Cừ, úc trượt đến chiếc cổ trắng nõn thon dài duyên dáng như cổ thiên nga, trong lòng không hiểu rung động, muốn nhìn càng nhiều càng nhiều...

Làn da tốt đẹp này lại theo áo kéo dài xuống phía dưới, hắn cũng nhìn không thấy nữa.

Trong ánh mắt toát ra một tia ảo não, hắn thật muốn rút y phục Liên Cừ...
(=.=llll)

Ách...

Bạch Khuynh Vận đột nhiên rung mình một cái, tỉnh lại.

Trời ạ!

Hắn đang suy nghĩ cái gì???

Rút y phục Liên Cừ???

Một người nam nhân vừa nhận thức??? Không phải đâu!!!

Nghĩ hẳn Bạch gia thiếu chủ dựa vào khuôn mặt thiên hạ siêu cấp vô địch khả ái, thành thạo trong các sắc mỹ nam mỹ nữ, cho tới bây giờ chưa từng động tâm với ai, chưa từng nghĩ cách rút y phục ai đó...

Ngày hôm nay, hương Thiên Cơ đảo đảo chủ, dĩ nhiên sản sinh ý niệm trong đầu như vậy???

Không đến mức đi, ngay cả Thiên Cơ đảo Liên Cừ tướng mạo tuấn mỹ, khí chất như tiên xuất trần mờ ảo, ngay cả Liên Cừ cư xử ôn hòa, ngay cả Thiên Cơ đảo chủ thần bí bác học, hẳn cũng không đến mức nhanh như vậy trúng thầu chứ!!!

Nghĩ đến đây, Bạch Khuynh Vân gật đầu.

Ảo giác, ảo giác, ý nghĩ vừa rồi của hắn tuyệt đối là ảo giác...

Thế nhưng, chiếc cổ ưu mỹ trắng nõn của Liên Cừ, luôn luôn thoáng hiện trong đầu hắn...

“Thế nào??? Biểu ca???”

Vừa thấy Liên Cừ buông tay Vân Khuynh, Tần Vô Song liền khẩn cấp hỏi.

Không có biện pháp, ai bảo biểu tình Liên Cừ quá mức nghiêm túc, khiến Tần Vô Song phải lo lắng.

Ánh mắt Liên Cừ phức tạp nhìn Vân Khuynh gật đầu:

“Không có việc gì... Đích xác như người nói, đại phú đại quý...”

Tần Vô Song thở phào nhẹ nhõm:

“Vậy thì tốt... Vừa rồi biểu tình của biểu ca thật là dọa người, ta còn tưởng rằng có vấn đề gì.”

Liên Cừ cười khố lắc đầu, thở dài nói:

“Đích xác có vấn đề nhỏ...”

Tần Vô Song vừa kéo ra dáng tươi cười cương tại trên mặt:

“Cái gì???”

Liên Cừ ánh mắt sâu thẳm nhìn phía Vân Khuynh:

“Đương đại chi khu, chịu tải linh hồn bỉ thế... Ngay cả là đại phú đại quý, cũng suốt đời kiếp nạn nhiều...”

Huống hồ, Vân Khuynh mệnh phạm hoa đào, tình trái cũng nhiều...”

Thân thể Vân Khuynh chấn động, phía sau y không có nghe thấy, y chỉ nghe đến ‘Đương đại chi khu, chịu tải linh hồn bỉ thế...’ chẳng lẽ, Liên Cừ đã nhìn thấu, linh hồn của y mang theo ký ức một đời???

Y khiếp sợ nhìn Liên Cừ, nhất thời không nói gì.

Tần Vô Song còn lại là nắm chặt tay Vân Khuynh, hắc nghiêm mặt:

“Cái gì mệnh phạm hoa đào tình trái cũng nhiều... Khuynh nhi là người của ta, ngoại trừ ta ra, ai cũng không được mơ ước!!!”

Lời tuy là nói như vậy, thế nhưng đáy lòng hắc cũng càng ngày càng bất an.

Liên Cừ thương hại nhìn Tần Vô Song:

“Y...”

Liên Cừ từ đầu đến cuối cũng không nói gì thêm, Liên Cừ muốn nói chính là, y đã định trước không phải thuộc về một mình người...”

Thế nhưng, nói đến bên mép, hẳn không đành lòng dả kích biểu đệ nhìn qua thích Vân Khuynh.

Mong muốn, tất cả đều tốt đẹp!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Vô Song Dụng Tâm

hế, bị Tần Vô So

Buổi sáng cùng Liên Cừ, rốt cuộc tan rã trong không vui.

Tất cả đều quy kết cho mấy lời sau khi Liên Cừ xem qua tướng tay của Vân Khuynh, những lời này khiến Vân Khuynh và Tần Vô Song đều tâm thần bất an.

Tần Vô Song thẳng thắn mang theo Vân Khuynh rời khỏi ‘Vô’ viện, để lại Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ, một mình đi dạo bên trong Tần phủ.

Nói như vậy, bữa sáng và bữa trưa ở Tần phủ đều là mỗi người tự ăn, tới buổi tối, mọi người mới có cơ hội ăn cùng một chỗ.

Đương nhiên, khách nhân là tùy tiện, muốn đi đại đường ăn thì đi đại đường ăn, không muốn ăn cùng mọi người, ăn nói một tiếng là được.

Hoàng hôn.

Bầu trời hơi tối, mặt trời còn chưa lặn hẳn, nửa hình tròn đã nằm trong lòng đường chân trời, tia sáng màu vỏ quýt vẫn giã dụa chiếu lên mặt đất nhân gian.

Tần phủ bắt đầu ăn cơm.

Tần Vô Phong một thân trường bào tím, trang nghiêm, đẹp đẽ quý giá ngồi ở chủ vị, Tần Vô Song một thân lam sam, tiêu sái, suất khí, ngồi kế bên Tần Vô Phong, mà phía dưới Tần Vô Song, chính là Vân Khuynh.

Bạch Khuynh Vận cũng đang trên bàn cơm, về phần Liên Cừ, tuân theo thần bí và ngăn cách vốn có, như trước chưa từng lộ diện.

Còn lại mấy người, đó là đứng đầu ảnh vệ Long Liễm một thân hồng y, lãnh diễm mỹ lệ, và Long Lê một thân xám bạc.

Mặt khác còn có, chính là Thượng Quan gia huynh muội hai người.

Về phần ảnh vệ không ở, đều là đang làm nhiệm vụ.

Từ chuyện ngồi cùng bàn ăn đó có thể thấy được, những ảnh vệ này, ở trong lòng bọn họ cũng không phải là hạ nhân, mà là bằng hữu, là huynh đệ.

Thức ăn trên bàn, không phải rất phong phú, nhưng phối hợp rất hợp lý, có chay có mặn, có canh có cháo.

Không thể tin được nhất chính là, bàn cơm nước này, là do ‘Giang hồ tuyệt sát’, ảnh vệ lão đại Long Liễm tự mình làm.

Vốn là bữa cơm không khác gì lúc bình thường, hôm nay lại ăn đến quý dị không gì sánh được.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó chính là Tần Vô Song đều đều cách vài phút lại “Khuynh nhi người ăn cái này, cái này có ích cho thân thể.” “Khuynh nhi người ăn cái kia, cái kia tốt cho gan”...

Một bàn này, ngoại trừ Tần Vô Song, tề xoát xoát tất cả đều là độc thân, thấy hản cái dạng này, thật sự là ngược không phải tư vị, quả thực là nuốt không trôi.

Có ăn không vô là bởi vì không hiểu đồ kị và ngộp thở... Tỷ như Tần Vô Phong.

Có ăn không vô là bởi vì nghĩ buồn cười và thú vị... Tỷ như Bạch Khuynh Vân.

Có ăn không vô là bởi vì bị Tần Vô Song buồn nôn khiến ác tâm... Tỷ như Long Liễm.

Ở đây, chỉ có Thượng Quan gia huynh muội, Tần Vô Song và Long Lê, có thể mặt không đổi sắc tiếp tục ăn.

Nguyên nhân rất đơn giản, Tần Vô Song một điểm cũng không có tự giác chính mình quá mức buồn nôn, quá mức quý dị, Thượng Quan huynh muội và Long Lê còn lại là từ kinh thành trở về một đường nhìn đã quen.

Mà ở đây, người xấu hổ nhất, chính là Vân Khuynh.

Tuy rằng y đã quen hình thức hai người ăn...

Thậm chí, nếu như chỉ có y và Tần Vô Song, Tần Vô Song hăng hái lên còn có thể tự mình uy y ăn... Thế nhưng...

Thế nhưng, hiện tại dù sao cũng là trước công chúng, trước mắt bao người a.

Rõ ràng tất cả mọi người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y, nhìn đến mức khiến y xấu hổ không gì sánh được, Tần Vô Song lại cứ như không có việc gì, muốn làm thế nào thì làm thế ấy.

Không có cách nào khác, Vân Khuynh không thể làm gì khác hơn là đỏ bừng mặt nói với Tần Vô Song:

“Ta, ta có thể tự gấp.”

Tần Vô Song kinh ngạc nhìn y:

“Không có việc gì, người chỉ cần ăn thôi, chúng ta không phải vẫn như vậy sao???”

Vì vậy, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ càng thêm nóng bỏng và u oán.

Vân Khuynh không còn phương pháp, không thể làm gì khác hơn là vội vã ăn mấy miếng cơm:

“Ta ăn no.”

Liền vội vã rời bàn.

Tần Vô Song lập tức đặt xuống bát cơm:

“Khuynh nhi, người sao có thể ăn ít như vậy, người...”

Vân Khuynh quay đầu lại, tàn bạo trừng mắt:

“Ta ăn no, người từ từ ăn.”

Đều là lỗi của Tần Vô Song, nếu không phải Tần Vô Song ở trước mặt mọi người tùy tiện không cố kỵ như vậy, y cũng sẽ không chưa ăn no đã chạy, lại càng sẽ không thất lễ lúc tất cả mọi người đang ăn lại rời đi như thế.

Cách làm của Tần Vô Song, thực sự khiến y xấu hổ ở lại trên bàn cơm.

Nhìn ra uy hiếp trong mắt Vân Khuynh, Tần Vô Song ngoan ngoãn ngồi xuống, nói:

“Vậy Khuynh nhi về phòng chờ ta...”

Về phòng chờ hắn...

Buổi tối nói lời này, thật sự là có điểm ái muội.

Mọi người lại cùng nhau đem ánh mắt đặt trên người Vân Khuynh đã ly khai bàn ăn, Vân Khuynh xấu hổ không ngớt, lại hung hăng trừng mắt Tần Vô Song, lập tức nhanh hơn cước bộ rời đi.

Ly khai đại đường, Vân Khuynh mới chậm rãi thả lỏng khẩu khí.

Tần Vô Song hần...

Là cố ý đúng không, cố ý đem sủng ái với y bày ra trước mặt mọi người, khiến những người mặc kệ đáy lòng có tiếp thu y hay không, đều hiểu tầm quan trọng của y với hần...

Cứ như vậy, những người đó, sẽ không cố ý khó xử y...

Dù sao, hần hiện nay, ngoại trừ khuôn mặt, và não đại bình thường ra, không có võ công, không có kinh thế tài học, không có của cải giàu có chỗ dựa vững chắc...

Tần gia nhị phu nhân, y thực sự là không xứng, những ảnh vệ này...

Chỉ sợ là rất khó nhận đồng y không có võ công như vậy...

Nam nhân Tần Vô Song này, thật sự là quá tốt.

Vì y mà suy nghĩ khắp nơi, Vân Khuynh quả thực là có chút hoài nghi mình có thể không có tư cách có được hần.

Y thì sao, không biết y, có thể vì Vô Song làm được gì...

Màn đêm lúc này, đã hoàn toàn đen, Vân Khuynh mang theo đầy bụng tâm sự, chậm rãi đi quanh co trên đường đá trong bụi hoa.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua mái tóc dài màu mực của y, y ngẩng đầu nhìn ánh trăng khuyết nửa.

Được rồi, đêm nay thúc dục Vô Song, từ ngày mai trở đi, bắt đầu học võ, y phải chậm rãi học được tất cả bọn họ có, như vậy, mới có thể dễ dàng cùng bọn họ hoà hợp cùng một chỗ, trở thành chân chính người một nhà.

ng cùng cực buồn chán nghe được.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Tiểu Tặc Ban Đêm

Đêm đen gió lớn, là thời cơ tốt để gây án.

Rời đại sảnh càng ngày càng xa, Vân Khuynh vội vã đi trên con đường đá nhỏ đột nhiên nghĩ đến câu trên.

Lúc này, liền cảm giác phía sau lạnh cả người.

Cước bộ của y liền nhanh hơn, thẳng đến khi gần đến nơi ở của y và Vô Song, y mới chậm rãi chậm lại cước bộ.

Sân lớn như vậy, chỉ có mấy người quen biết, còn lại là hoa cỏ cây cối, hồ nước núi giả, đến đêm, nhìn vào thực sự là vắng lặng âm trầm a.

Chờ sau đó, y nhất định phải xây dựng một nơi ở mỹ lệ, ấm áp, mà tất cả có bằng hữu đều có cơ hội đi.

Thả chậm cước bộ sau, tâm tình Vân Khuynh cũng thả lỏng không ít.

Mắt thấy sẽ đến nơi, y lại đột nhiên cứng đờ thân thể, thân thể rất nhanh chóng ẩn dấu đến chỗ tối.

Y lần thứ hai nhờ ánh trăng thò đầu ra ngoài nhìn, y không nhìn lầm...

Dĩ nhiên... Có kẻ trộm???

Đúng là đêm đen gió lớn giết người a... Ách, phi phi phi, cái gì đêm giết người, là đêm gây án. Dĩ nhiên thực sự có kẻ trộm tới cửa.

Vân Khuynh trong lòng tâm tư trăm chuyển, bàn tay trắng nõn như ngọc ở một bên lục lợi, xem có cái gì có thể dùng làm vũ khí, đáng tiếc ở chỗ này sờ soạng nửa ngày, chỉ mò lấy được hòn đá cứng rắn lạnh như băng.

Cũng đúng thôi, ở cái nơi nửa hoa viên nửa đường đi, thế nào sẽ có cái gì đặc biệt???

Vân Khuynh cẩn cẩn dực dực nhấc lên một hòn đá không nhỏ, neho lại con mắt, thấy bóng dáng bạch sắc trên đầu tường thả người nhảy vào bên trong.

Tới!!!

Tâm Vân Khuynh đã nhảy lên tới cổ họng, ôm lấy hòn đá lớn hơn nắm tay một chút, nói lớn không lớn, nhưng là tuyệt đối không nhỏ, yên lặng chờ đối phương tới gần.

Y khẩn trương đến toát mồ hôi, đối phương nhìn qua có võ công, y lại không có võ, cho nên...

Vân Khuynh áng áng hòn đá trong tay ——

Y phải nhanh, ngoan, chuẩn, một kích tức trúng!!!

Đối phương không có một chút tự giác làm kẻ trộm, nhảy xuống đầu tường sau, dĩ nhiên đánh một cái ngáp tự nhiên đi về phía này.

Vân Khuynh nhíu mi, hình như có chỗ nào không đúng???

Lúc y còn chưa nghĩ ra rốt cuộc không đúng chỗ nào, bóng dáng bạch sắc kia, đã chạy tới bên người y.

Bởi vì trong lòng diễn thử vô số lần, cho nên, cho dù y còn chưa ý thức đến, hòn đá trong tay y đã hướng về phía người nọ hung hăng đập xuống.

Người nọ rõ ràng có võ công, lại không biết vì sao không né, dĩ nhiên bị hòn đá kia đập vào giữa trán.

“Tê...”

Người nọ bị ném trúng, thân thủ nhanh nhẹn che lại vết thương, không ngừng đảo hút không khí.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, Vân Khuynh máu đối phương chảy xuôi theo khe hở.

Y nhảy ra ngoài, nghĩa chính ngôn từ nói:

“Tiểu tặc đầu tối, chuyện tốt không làm, lại đi làm trộm cắp...”

Y còn chưa nói xong, đối phương liền giống như một trận gió, đi tới phía sau y, từ phía sau ôm nửa giam lại y:

“Người là ai???”

Vì sao đánh lén ta???”

Thanh âm người nọ thanh thúy êm tai, có thể là bởi vì đau đớn, thanh âm của hắn cũng có chút run run.

Lúc khí thế thẳng tới trời cao ép hỏi Vân Khuynh, tay hắn đã không chút khách khí nắm lấy cổ Vân Khuynh.

Giống như là chỉ cần hắn nhẹ nhàng vặn một cái, cái cổ của Vân Khuynh sẽ ‘Răng rắc’ một tiếng.

Vân Khuynh lập tức lấy tay cạy mở bàn tay nắm lấy cổ y, lực đạo tay của đối phương lại rất lớn, y không thể mảy may lay động.

Trong đầu Vân Khuynh một mảnh hoảng loạn, hung hăng dùng chân sau dẫm lên chân đối phương, vừa lúc Vân Khuynh đi giày bó dưới đáy gót giày có gai nhọn.

Đối phương lại một trận hút không khí, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, hỗn hển nói:

“Người một tiểu mèo hoang thích cào người...”

Nói xong, tay đối phương nắm chặt, Vân Khuynh hô hấp liền không thông.

Vân Khuynh cũng càng thêm hoảng loạn, bàn tay đang cạy ngón tay của đối phương buông ra, lưng tung đẩy đầu người phía sau, không ngờ vừa lúc chạm đến vết thương bị hòn đá đập đến tiên huyết nhể nhại của đối phương.

“Ô...”

Đối phương lần thứ hai gào thét, đại khái là lần này Vân Khuynh ra tay quá ngoan độc, người nọ đau nhức hô lên, hai tay buông ra Vân Khuynh đưa lên che mặt mình.

“Người... Người tiểu mèo hoang chết tiệt... Chờ ta có cơ hội, nhất định phải cắt sạch móng vuốt của người...”

Cổ của Vân Khuynh đau đớn không ngớt, phỏng chừng là bị đối phương ghì ra vết tích, nghe thấy đối phương âm ngoan nói, Vân Khuynh nghĩ, nhất định phải bắt tên tiểu tặc này, bằng không mình rơi vào tay hắn là xong.

Tâm tư nhất định, y liền nhào tới bên người đối phương, đánh thốc lên đối phương, kêu to:

“Bắt kẻ trộm, mọi người mau tới bắt kẻ trộm...”

Nam tử bị y đánh gục ngã trên trên mặt đất cái ót lại đụng tới hòn đá, nam tử nghe răng trợn mắt vừa che mặt vừa che cái ót.

“Người này người điên... Ai là kẻ trộm...”

Mau giúp ta đứng lên... Bằng không ta.... Ai u...”

Nam tử uy hiếp còn chưa dứt lời, Vân Khuynh đã đổ ập xuống lấy tiểu nầm tay đánh lên người hăn:

“Ta cho người tới thâu đông tây... Ta cho người gọi tiểu mèo hoang... Ta cho người dám nói không buông tha ta...”

Nam tử hỗn hển cố sức xoay người, dễ dàng đem Vân Khuynh đè xuống.

Dưới ánh trăng mờ mờ y có thể thấy khuôn mặt tuấn mỹ, đáng tiếc là trên khuôn mặt hoàn mỹ chảy xuôi vết máu.

Nam tử bắt lấy nầm tay Vân Khuynh áp chế ở hai bên, thần tình kinh khủng chửi bới:

“Người người điên ở đâu chui ra... Dĩ nhiên đối đãi ta như vậy... Tê...”

Vân Khuynh lúc này đâu chịu ngoan ngoãn cho hăn chế trụ, vừa giãy dụa vừa kêu to:

“Người mau tới a ~~~ bắt kẻ trộm...”

Nam tử sắc mặt càng thêm âm trầm, bàn tay nhiễm máu bưng cái miệng của y:

“Ta mới không phải kẻ trộm... Không cho người kêu, không được kêu cho ta!!!”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tam Độ Tần Gia

Tay nam tử chăm chú che miệng Vân Khuynh, khiến Vân Khuynh không thể phát sinh một chút thanh âm:

Nam tử mặt âm trầm, tàn bạo mở miệng nói:

“Ta không phải kẻ trộm, ta là... Úc...”

Hắn lần thứ hai thảm kêu một tiếng.

Bởi vì Vân Khuynh căn bản không nghe hắn nói, nhân lúc hắn thoáng buông ra liền hé miệng, hung hăng cắn xuống tay hắn.

Nam tử đáng thương, từ khi hắn trưởng thành, học thành võ nghệ sau, đã rất nhiều năm không chảy máu.

Ngày hôm nay một người Vân Khuynh, khiến trên người hắn xuất hiện không ít vết thương lớn lớn nhỏ nhỏ, càng là chảy máu vô số!!!

Vân Khuynh, quả thực là tai tinh khắc tinh của hắn.

“Người...”

Nam tử vung tay, trừng mắt Vân Khuynh, tức giận nói không ra lời.

Vân Khuynh bị khí thế của hắn dọa rụt lui thân thể, con người hắc bạch phân minh mở to.

Lúc y cắn tay nam tử, nếm tới mùi máu tươi nồng đậm, nam nhân này bị y làm cho mình đầy thương tích, ngực y cũng rất bất an:

“Ta... Không thể trách... Ai bảo người muốn tới thâu đông tây...”

Nam tử hỗn hển rống to hơn:

“Con mắt nào của người thấy ta thâu đông tây???”

Vân Khuynh chậm rãi cố lấy dũng khí:

“Không ăn trộm đông tây người làm gì nửa đêm trèo vào sân nhà người ta???”

Không phải mưu đồ gây rối thì là làm gì???”

Nam tử hầu như muốn cắn vỡ răng nanh trong miệng mình:

“Trèo vào sân nhà người ta???”

Nhà ai???

Lẽ nào đây không phải Tần gia???

Ai quy định ta không thể ban đêm leo tường về nhà???”

“Ách...”

Vân Khuynh quả thực ngây người, leo... Leo... Leo tường về nhà???

Cái gì gọi là leo tường về nhà???

Về nhà???

Lời Tần Vô Song ban ngày nói, đột nhiên vang lên trong đầu Vân Khuynh.

Tần Vô Song nói, tam đệ Tần Vô Hạ của hãn, mấy ngày nữa sẽ trở về...

Không... Sẽ không là nam nhân trước mắt cười trên người y, vẻ mặt thị huyết, tàn bạo hất tay, bưng cái ót này chứ???

Trời ạ!!!

Vân Khuynh dưới đáy lòng than khóc một tiếng, thương cảm hề hề hỏi nam nhân trên người:

“Người... Người, người nói người là về nhà???”

Thấy trên mặt tuần mỹ động nhân của Vân Khuynh tràn đầy biểu tình diễm đạm đáng yêu, tuy rằng biết tiểu mèo hoang này có bao nhiêu ác liệt, thế nhưng nam tử vẫn như trước không hiểu vì sao không muốn quá mức làm khó y, gật đầu.

Tác động đến vết thương trên trán, đau đến mức khiến hãn thở hốc vì kinh ngạc.

Tê... Cho hãn không muốn làm khó y... Tiểu mèo hoang chết tiệt, mấy vết thương này, hãn nhất định sẽ nhất nhất đòi lại!!!

Có được câu trả lời khẳng định của nam tử, biểu tình trên mặt Vân Khuynh càng thêm thâm đạm, y run run tiếng nói:

“Người... Người nói người là người nào trong lục đại ảnh vệ???”

Tha thứ cho y làm đà điếu một lần, y thực sự không dám trực tiếp hỏi hãn có đúng hay không tam đệ Tần Vô Hạ của Vô Song.

Đáng tiếc, người này, không phải bất cứ người nào trong ảnh vệ, vừa lúc chính là đệ đệ Tần Vô Song, tam thiếu gia của Tần gia, Tần Vô Hạ.

“Sách... Còn biết lục đại ảnh vệ Tần gia... Nói, người là ai??? Có phải nô tài mới vào phủ hay không???”

Nếu như đúng vậy, hẳn sau đó tuyệt đối phải đưa y điều đến bên người, hảo hảo chà đạp chà đạp... Ách không, là thương yêu thương yêu, chí ít, hẳn muốn cho y cũng nếm thử tư vị chảy máu.

Vân Khuynh lập tức lấy tay che mặt.

“Đúng... Ta là hạ nhân mới vào phủ...”

Cái này, vị công tử này, ta mới đến, không biết công tử là người trong phủ, xin lỗi xin lỗi...”

Y nhẹ nhõm may mắn vì hiện tại trời tối đen, mong muốn Tần Vô Hạ không thấy tướng mạo của y... Ô ô, tại sao có thể như vậy???

Y và tiểu thúc tử (em chồng) của y lần đầu tiên gặp mặt, vì sao lại là máu chảy đầm đìa như vậy???

Tần Vô Hạ hơi câu câu môi, từ trên người Vân Khuynh đứng lên:

“Được rồi, khuôn mặt của người, ta đã nhớ kỹ, đứng lên cho ta, theo ta trở về phòng thoa dược.”

Vân Khuynh lập tức đứng dậy, sửa sang lại y phục, tâm tình phi thường ấm ức, dĩ nhiên bị Tần Vô Hạ nhớ kỹ tướng mạo...

Ngô, đêm nay, trở lại thành thật nhận tội với Vô Song, để Vô Song giúp y chống thiên tai đi...

“Ngơ ngác cái gì... Theo kịp cho ta, lẽ nào người cho rằng làm ta bị thương, sẽ không cần chịu một chút trách nhiệm sao???

Tần Vô Hạ đi một đoạn phát hiện Vân Khuynh còn đứng tại chỗ đờ ra, không khỏi quát lớn.

Chơi trò răn dạy, hẳn lại bỏ thêm một câu:

“Được rồi, mới tới, ta là Tần Vô Hạ, tam thiếu gia Tần phủ, hanh hanh...”

Hắn uy hiếp hừ lạnh hai tiếng, xoa xoa vết thương trên trán:

“Người nhanh nhanh ngẫm ngẫm làm sao băng tốt mấy vết thương của ta đi, ngày mai đi gặp đại ca nhị ca, coi người ăn nói thế nào.”

Thân thể Vân Khuynh run lên một chút...

Vô Song, Vô Song hẳn là sẽ không giận y chứ???

Nhưng mà, đại ca, đại ca lại không nhất định...

Ô ô, y thật đáng thương, vì sao cổ đại không có các loại ảnh chụp, cho y sớm một chút biết mặt Tần Vô Hạ...

“Còn ngây người??? Ta nói, người là nô tài ai mang về???”

Ta xem người lúc đánh người rất lưu loát, lúc này thế nào choáng váng???”

Tần Vô Hạ thấy y vẫn dờ ra, không nhận được giục.

Nói giỡn, để càng nhiều người thấy hẳn lúc này, hẳn sau đó cũng đừng mơ tưởng có cái gì thiếu gia uy nghiêm.

“Tam... Tam thiếu gia... Xin lỗi...”

Ta... Ta, Vô Song... A, không, là nhị công tử giao cho ta ít sự tình...

Ta... Ta hiện tại không thể đi cùng tam thiếu gia...”

Y nếu như đi theo Tần Vô Hạ, Vô Song tìm không được y vậy làm sao bây giờ???

Hơn nữa, ai biết Tần Vô Hạ có thể hay không nhân cơ hội trả thù y không...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Triệt Đế Vạch Trần

Nghe thấy Vân Khuynh cự tuyệt cùng hă đi, sắc mặt Tần Vô Hạ lại trầm đi vài phần, thông thả chậm rãi bước về phía Vân Khuynh.

“Người nói người không đi với thiếu gia ta???”

Tiểu mèo hoang này, đả thương hă dĩ nhiên còn không muốn phụ trách???

Vân Khuynh bởi vì Tần Vô Hạ tiếp cận, không tự chủ lui về phía sau vài bước:

“Cái kia... Tam thiếu gia, ta ta không phải không muốn đi cùng người, thật sự là, thật sự là có chuyện quan trọng trong người a.”

“Chuyện quan trọng???”

Tần Vô Hạ hừ lạnh một tiếng, đem mặt để sát vào Vân Khuynh, lấy ngón tay chỉ chỉ cái trán vẫn còn đang chảy máu:

“Có chuyện gì, so với chuyện thiếu gia nhà người bị người đánh thành cái dạng này còn trọng yếu hơn???”

“Ách...”

Khuôn mặt tuần tú của hă bị máu che đi nhìn có chút kinh khủng, khiến Vân Khuynh bất an áy náy đến cực điểm.

Y cũng không phải cố ý a... Nếu như sớm biết hă là Tần Vô Hạ, y khẳng định sẽ không động thủ...

Hơn nữa, đây cũng không phải hoàn toàn là lỗi của y, ai bảo Tần Vô Hạ cửa lớn không đi, lại thích đi leo tường!

Tần Vô Hạ đau đầu lợi hại, hắn cũng không muốn có người thứ ba nhìn thấy hắn chột vật như vậy, nheo lại con mắt, đưa tay nắm lấy chiếc cằm càng cúi càng thấp của Vân Khuynh mạnh mẽ nâng lên:

“Thế nào???”

Hơi thở của hắn phun lên hai gò má của Vân Khuynh, vừa nóng vừa ngứa. Trên mặt Vân Khuynh hiện lên mặt ửng hồng, y nghiêng mặt đi, muốn tránh Tần Vô Hạ giam cầm mình, đáng tiếc lực tay của Tần Vô Hạ rất lớn, y căn bản là vô pháp chạy trốn.

Cố định cầm y sau, Tần Vô Hạ bỗng nhiên chống lên cái trán của Vân Khuynh, giọng điệu bất thiện nói:

“Người là dự định hiện tại lừa thiếu gia ta, sau đó quay trở lại gói quần áo rời đi???”

Ta nói cho người, nghĩ cũng đừng nghĩ!!!”

Tần Vô Hạ một tay nâng cằm Vân Khuynh, hai khuôn mặt chăm chú dán cùng một chỗ, tòng viển phương nhìn lại, tựa như Tần Vô Hạ đang cường hôn Vân Khuynh.

Điều này làm cho Tần Vô Song và Tần Vô Phong nghe tiếng âm hưởng bên này, vội vã đến nơi đều đen mặt.

“Các người đang làm cái gì???”

Thanh âm băng lãnh có thể đông chết người, là Tần gia lão đại Tần Vô Phong.

Mà Tần gia lão nhị Tần Vô Song, lại không đợi mở miệng liền lập tức tiến lên tách hai người ra, thuận tiện đem Vân Khuynh nửa ôm vào trong lòng, trong ánh mắt thiêu đốt hỏa diễm, trong con ngươi mang theo nghi hoặc nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh đà điều tựa đầu chôn trong lòng Tần Vô Song, y nguyên bản còn muốn nói riêng chuyện này cho Vô Song, để Vô Song đứng ở bên này giúp y ——

Hiện tại, dĩ nhiên không may bị bắt tại chỗ như thế này.

Tần Vô Hạ nghe thấy thanh âm lạnh muốn chết của đại ca nhà mình, thân thể theo phản xạ run lên, quay đầu lại, trông thấy sắc mặt Tần Vô Phong so với thường ngày càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị, không hiểu vì sao hạ thấp dáng vẻ bệ vệ:

“Đại ca...”

Gọi xong hắn đột nhiên nhớ tới dáng dấp hiện tại của mình, hình dạng hiện tại thực sự tổn hại anh minh của hắn, hắn lại vội vã quay đầu đi.

Vừa quay đầu lại thấy Tần Vô Song cùng Vân Khuynh ôm cùng một chỗ, sau đó chính là đánh chết cũng không chịu đi ra, bất chấp chào hỏi Tần Vô Song, nói với Vân Khuynh trong lòng Tần Vô Song:

“Người qua đây cho ta, trốn chỗ nhị ca cũng vô dụng.”

“Mặt của ngươi là có chuyện gì???”

Ngươi có phải ở bên ngoài gây họa gì đó không???”

Nhạy cảm nhận thấy vết thương và máu trên mặt hắn, sắc mặt Tần Vô Phong giãn ra, có chút thân thiết nói.

Vốn vì Tần Vô Hạ vô lễ với Vân Khuynh mà tức giận, Tần Vô Song nghe đại ca nhà mình nhắc tới mới tỉnh ra, cũng phát hiện đệ đệ hần luôn luôn bảo vệ, lúc này đúng là vẻ mặt tiên huyết nhể nhại, không khỏi thất kinh.

“Vô Hạ, người thế nào lại thành cái dạng này???”

Tần Vô Song vừa hỏi xong, liền cảm giác được thân người trong lòng run lên, một loại ý nghĩ bất khả tư nghị nhảy lên trong đầu hần, sẽ không là...

Khuynh nhi???

Sao có thể được!!! Khuynh nhi nhu thuận ôn nhu như vậy...

“Là y... Chính là chuyện tốt của tên nô tài kia làm???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là vẻ mặt kinh ngạc:

“Vân nhi???”

“Khuynh nhi???”

“Sao có thể được!!!”

Tần Vô Hạ nhe răng trợn mắt trừng Vân Khuynh:

“Sao lại không thể?”

Tần Vô Song nói lỏng Vân Khuynh, nhẹ giọng hỏi:

“Khuynh nhi, ngẩng đầu lên.”

Vân Khuynh chậm rãi, cẩn cẩn dực dực ngẩng đầu nhìn Tần gia huynh đệ, có chút không dám mở miệng.

Tần Vô Song sắc mặt bình thường, mang theo dáng tươi cười như trước:

“Nô tài trong miệng tam đệ là chuyện gì??? Vết thương trên mặt tam đệ là chuyện gì xảy ra???”

Vân Khuynh cắn cắn môi:

“Ta... Ta vừa thấy tam đệ leo tường vào viện, tưởng kẻ trộm, dùng hòn đá ném hắn bị thương...”

Sau đó hắn nói hắn là tam thiếu gia Tần phủ, hỏi ta có phải nô tài mới tới không, ta không có phủ nhận...”

Chết đi chết đi, dù sao cũng chết chắc rồi, sớm chết sớm siêu sinh.

Nhìn ra thái độ của Tần Vô Song và Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh có chút quý dị, Tần Vô Hạ lại cẩn thận nhìn lại quần áo trên người Vân Khuynh, đều là chất vải thượng đẳng, hắn không phải là hạ nhân...

Tiểu mèo hoang này, rõ ràng là lừa hắn!!!

“Người dám lừa thiếu gia ta... Người rốt cuộc là ai???”

Vừa nghĩ đến chuyện mình bị tiểu mèo hoang lừa gạt, Tần Vô Hạ lập tức hóa thành ác quỷ, trở nên hung thần ác sát.

“Vô Hạ, không được vô lễ.”

Thấy Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ dọa sợ, Tần Vô Phong lạnh lùng quát lớn.

“Mở to mắt của người nhìn đi, y là ‘Nhị tẩu’ của người, là... thê tử của nhị ca người!”

Trên mặt của Tần Vô Hạ tràn đầy kinh ngạc:

“Nhị tẩu??? Y???”

Vân Khuynh sợ hãi nhìn hắn, nhỏ giọng nói:

“Tam đệ, xin lỗi.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Bất Công Rõ Ràng

Tần Vô Hạ thực sự khó có thể tiếp thu người vừa cầm hòn đá ném hăn, đập hăn, đánh hăn, cắn hăn lại chính là ‘Nhị tẩu’ hăn tâm tâm niệm niệm muốn gặp.

Hăn trong lúc nhất thời mất đi toàn bộ ngôn ngữ, trừng mắt thẳng tắp nhìn Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị hăn trừng có chút chột dạ sợ hãi, lần thứ hai nhỏ giọng xin lỗi:

“Xin lỗi, ta không phải cố ý, tam đệ, nếu như ta biết kẻ trộm là người, ta tuyệt đối sẽ không...”

“Cái gì kẻ trộm là ta... Ta lúc nào làm ăn trộm...”

Tiểu mèo hoang dã man nhà người, người... Ta biết người không phải là cố ý, bởi vì người căn bản là cố tình.”

Vân Khuynh chưa nói hết, Tần Vô Hạ liền tức xì khói.

Hơn nữa, dáng vẻ bệ vệ cũng cao thêm vài lần.

Ai bảo tiểu mèo hoang này khiến hai người ca ca của hăn thấy hăn bộ dạng chật vật như thế.

Ai bảo tiểu mèo hoang này là ‘Nhị tẩu’ của hăn, như vậy, muốn nghiêm phạt y, sẽ rất khó ra tay...

“Vô Hạ!!!”

Tần Vô Phong cảnh cáo kêu tên Tần Vô Hạ.

“Tiểu mèo hoang??? Vô Hạ, người sao có thể gọi ‘Nhị tẩu’ của người như vậy, giáo đường của người ở đâu???”

Vân nhi ôn nhu thiện lương như vậy, sao có thể là cố ý thương tổn người...

Huống hồ, người da thô thịt dày, bị thương chút cũng không tính là cái gì...

Ngược lại Vân nhi nhu nhược như vậy, người có làm y bị thương hay không???”

Tần Vô Phong càng hỏi, càng nói càng băng lãnh, giữa cặp lông mày dần dần kéo thành nếp nhăn.

“Này uy uy, đại ca, người không thể bất công như thế, lần này thực sự không phải là ta sai...”

Tần Vô Hạ nghĩ đại ca nhà mình nói, quả thực là quá không có thiên lý.

Cái gì hấn da thô thịt dày, bị thương chút cũng không là gì... Cái gì Vân nhi nhu nhược??? Nghe cứ như là hấn bị đánh còn không đáng thương bằng cái người đánh hấn kia.

“Người còn nói!!!”

Tần Vô Phong nhớ lại đệ đệ nhà mình từ nhỏ nghịch ngợm, càng lúc càng tức giận:

“Người cửa chính không đi, lại muốn leo tường, Vân nhi không biết người, nhầm người là kẻ trộm cũng là chuyện thường, trái lại là người, phải cho ta một lý do hợp lý vì sao người leo tường.”

Nói nói, Tần Vô Phong không hề đề cập tới chuyện Vân Khuynh làm Tần Vô Hạ bị thương, ngược lại chất vấn Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ bị hấn chất vấn như thế, dáng vẻ bệ vệ cũng nhỏ đi không ít, có chút không cam lòng trừng mắt Vân Khuynh:

“Vốn là ngày mai về... Nhưng ta vội vã muốn gặp tiểu... Gặp ‘Nhị tẩu’ nên tăng tốc hành trình, buổi tối chạy về luôn...”

Tuy rằng về đến nhà, nhưng ta cũng mệt mỏi, không muốn quấy rầy mọi người, một mình trở lại nghỉ ngơi một đêm rồi bài kiến đại ca nhị ca và...’Nhị tẩu’...”

Vân Khuynh bị hấn trừng khiến cho thân thể cứng đờ, Tần Vô Song rõ ràng cảm thụ được tình tự của Vân Khuynh, cũng không vui mở miệng:

“Lẽ nào Vô Hạ đi cửa chính, chúng ta sẽ không cho người nghỉ ngơi sao???”

“Không...”

Tần Vô Hạ thấy nhị ca nhà mình cũng tức giận, liền hoàn toàn thu lại dáng vẻ bệ vệ, nhỏ giọng nói.

Tần Vô Phong thấy Tần Vô Hạ không còn kiêu ngạo, giãn giãn sắc mặt:

“Được rồi. Nhanh quay về phòng xử lý vết thương nghỉ ngơi đi...”

Tần Vô Hạ mím môi, giơ tay chỉ vào Vân Khuynh:

“Ta muốn y xử lý vết thương cho ta.”

Lúc này Tần Vô Phong còn chưa kịp mở miệng, Tần Vô Song liền nhăn lại lông mày nói:

“Không được.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt, không mở miệng.

Y không sợ nữa... Dù sao, tình huống hiện nay nhìn qua...

Hình như, không phải lỗi của y, hình như, là lỗi của Tần Vô Hạ!!!

Đại ca và Vô Song không trách cứ y, ngược lại lại chất vấn Vô Hạ, xem ra, đích thật là lỗi của Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ ủy khuất chỉ vào vết thương:

“Nhị ca, người không thể cưới vợ liền quên đi, rõ ràng là ‘Nhị tẩu’ đã thương ta, ta muốn y xử lý vết thương một chút cũng đâu có quá đáng???”

Tần Vô Song nhìn đệ đệ nhà mình chính Vô Hạ:

“Tôi muốn như vậy, Khuynh nhi phải cùng ta đi nghỉ ngơi, sao có thể đến chỗ người xử lý vết thương... Hơn nữa, nam nhân, chảy chút máu, có vài vết thương cũng rất có sức quyến rũ.”

Nhìn nhìn xem...

Tần Vô Hạ bất ngờ tới cực điểm, hắn chỉ là rời nhà có một hai tháng, trong nhà chỉ có thêm một vị ‘Nhị tẩu’ mà thôi, vì sao. Hắn vừa về đến nhà liền phát hiện đại ca và nhị ca hắn đã không còn thương hắn nữa —

Thật giống như hắn không phải là thân đệ đệ của bọn hắn, chỉ có cái gì Khuynh nhi Vân nhi kia mới là tâm can bảo bối của bọn hắn???

“Vô Song...”

Vân Khuynh thấy biểu tình Tần Vô Hạ càng ngày càng ảm đạm, đột nhiên nghĩ hắn rất đáng thương, bởi vì làm hắn bị thương y cũng cảm thấy

càng ngày càng áy náy.

“Ta cũng sai...”

Ánh mắt Tần Vô Hạ sáng lên:

“Xem đi xem đi, chính y đã thừa nhận là y sai...”

“Vô Hạ.”

Tần Vô Phong chậm rãi đến gần tam đệ nhà hắc, trên mặt cũng có thể coi là ôn hòa, thanh âm cũng rất mềm nhẹ:

“Nếu Vân nhi và Vô Song muốn đi nghỉ ngơi...”

Vết thương của người giao cho đại ca đi, đại ca tự mình xử lý cho người thế nào???”

“Ách...”

Tần Vô Hạ ra một thân mồ hôi lạnh, không không không cần phải để đại ca xử lý cho hắc chứ...

Tuy rằng kỹ thuật xử lý của đại ca rất tốt, thế nhưng, nếu như đại ca hắc cố ý vô tình ‘Không cần thận’ mạnh tay, hoặc là ghi nợ gì gì đó cho hắc thì sao???

Từ nhỏ hắc đã sợ ca ca này, sao có thể thích cùng hắc ở một chỗ chứ???

Đang lúc hắc do dự, Vân Khuynh thành tâm ăn năn nói:

“Đại ca, Vô Song, tam đệ bị thương là do ta, ta cũng có trách nhiệm rất lớn... Hay là, để ta giúp hắc xử lý đi!”

Vân Khuynh lúc này đột nhiên nói vậy, thứ nhất là bởi vì Tần Vô Hạ đã biết thân phận của y, hắc là sẽ không tiến hành hành vi trả thù, thứ hai, là

không hy vọng lần đầu tiên gặp mặt tam đệ của Vô Song liền ghét y.

Cho nên, y nên giúp Tần Vô Hạ xử lý vết thương. Dù sao, y là thành tâm muốn hóa giải hiểu lầm đêm nay.

Cũng dự định, nỗ lực xoay chuyển ấn tượng xấu của Tần Vô Hạ với y.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Xương Hô Riêng Biệt

Kỳ thực viện tử của Tần gia tam huynh đệ, hoàn toàn là một khối lần lượt, đều ở phía đông nam Tần phủ.

Bởi vì cổ nhân đều nói phía nam vi tôn, phía đông vi chủ, cho nên các vị chủ tử của Tần gia đều ở viện tử phía đông nam Tần phủ.

Viện tử tam huynh đệ hoàn toàn là ấn theo lớn nhỏ mà sắp xếp.

Thứ nhất là ‘Yên Tuyền Cư’ của Tần Vô Phong, tiếp đó là ‘Phù Phong Các’ của Tần Vô Song, cuối cùng là ‘Vãn Tình Lâu’ Tần Vô Hạ.

Cự tuyệt Tần Vô Song và Tần Vô Phong đi theo, Vân Khuynh một mình cùng Tần Vô Hạ đến ‘Vãn Tình Lâu’.

Đối với chuyện này Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là sắc mặt không tốt, Tần Vô Song còn vào lúc Vân Khuynh đi, không gì sánh được ai oán nói:

“Khuynh nhi nhớ kỹ về sớm một chút.”

Tần Vô Hạ không hiểu vì sao chuyển bại thành thắng đắc ý hừ hừ:

“Yên tâm đi, sẽ không làm nương tử của huynh mất đi một cọng lông.”

Tới ‘Vãn Tình Lâu’ Tần Vô Hạ liền như đại gia ngồi vào một bên, chỉ thị Vân Khuynh đốt đèn, lấy được, lấy vải sạch.

Vân Khuynh rất ít khi bị người khác chỉ thị, bị Tần Vô Hạ sai bảo đến đầu óc choáng váng, có chút hối hận đã đáp ứng giúp hắn xử lý vết thương.

Sau đó phát hiện máu trên trán Tần Vô Hạ đã đông lại, Tần Vô Hạ sai Vân Khuynh đi đun nước, may là Tần Vô Phong đã tính toán trước, sau khi trở về liền lập tức phái Long Lê đến giúp Vân Khuynh.

Lúc Tần Vô Hạ thấy Long Lê, âm thầm sinh hận, dĩ nhiên lại có một người thấy hấn chật vật như vậy.

A a a, hình tượng anh minh của hấn, đây tất cả đều là lỗi của tiểu mèo hoang... Không đúng, hấn là ‘Nhị tẩu’ của hấn!!!

Chờ đến lúc chuẩn bị xong tất cả, Tần Vô Hạ oán hận nói với Long Lê:

“Long Lê, người bị đại ca nhị ca nghiền ép sức lao động một ngày đêm, tam thiếu gia ta thương người, người sớm một chút về nghỉ ngơi đi. Chuyện còn lại, giao cho ‘Nhị tẩu’ là được.”

Long Lê lúc này bởi vì dung mạo tam thiếu gia nhà hấn mà nỗ lực chịu đựng khuôn mặt co quắp ghen đến đỏ bừng.

Nỗ lực khắc chế xung động muốn cười, hấn gật đầu:

“Được, tam thiếu gia.”

Nói xong hấn chậm rãi lui xuống, chờ đến khi rời xa ‘Vân Tình Lâu’, hấn mới bắt đầu càn rỡ cười ha ha.

Trước khi đi ‘Vân Tình Lâu’ hấn đã nghe đại thiếu gia nói tam thiếu gia bị nhị phu nhân đánh bị thương, đến lúc thấy bản tôn của tam thiếu gia, hấn lại càng hoảng sợ ——

Không nghĩ tới nhị phu nhân thường ngày nhìn qua vạn phần nhu nhược, lực sát thương dĩ nhiên lớn như vậy.

Hơn nữa, bộ dạng quỷ dị tam thiếu gia nhà hấn bị kéo quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù cùng vết máu trên mặt tổ hợp cùng một chỗ thực sự là khó

gặp.

“Ai...”

Long Lê cảm thán, đáng tiếc hắn không phải danh họa gia, không thể đem khoảnh khắc tuyệt vời như vậy vĩnh viễn vẽ xuống, thực sự là đáng tiếc, đáng tiếc a!!!

Trong lúc Long Lê vì hình tượng của Tần Vô Hạ mà vui đến quên cả trời đất, Vân Khuynh cũng đang cầm khăn ướt, nửa ngồi trước mặt Tần Vô Hạ mềm nhẹ lau trán và hai gò má Tần Vô Hạ.

“Tê... Người mưu sát a. Không biết nhẹ tay...”

Lông mày Tần Vô Hạ nhăn lại, con mèo ngốc này, chân tay vụng về, không biết lau vết máu quanh vết thương, cầm khăn mặt nóng cọ mạnh lên vết thương của hắn.

Hắn vốn muốn làm khó tiểu mèo hoang mới nói để y xử lý vết thương cho hắn, ai biết vừa xử lý, bị thương bị đau, vẫn là hắn.

Tay Vân Khuynh dừng một chút, lau xong vết máu, vết thương trên trán Tần Vô Hạ hoàn toàn lộ ra, không ngờ lại lớn bằng nắm tay của trẻ con.

Đặt trên khuôn mặt tuần tú của Tần Vô Hạ thực sự là phá hỏng cảnh đẹp.

Phát hiện y dừng lại, Tần Vô Hạ lại nhăn mày, sau đó đột nhiên mở miệng nói:

“Cầm gương đến đây.”

Hắn vừa rồi chỉ lo đau, hoàn toàn quên vết thương này là ở trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn, nghĩ ngoài thân phận ám hoàng, hắn ở trên giang hồ nổi danh là ngọc diện công tử, khuôn mặt anh tuấn như vậy, cũng không thể bị hủy như vậy a.

Vân Khuynh chợt dạ giúp Tần Vô Hạ đưa gương đến, Tần Vô Hạ vừa thấy hình dạng quỷ quái của mình, tức giận đến ngửa răng.

Hắn ném cái gương lên bàn gỗ bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Tiểu mèo hoang chết tiệt nhà người, người dĩ nhiên hủy dung bản thiếu gia... Sau đó không có mỹ nữ gả cho ta đều là do người...”

Người phải phụ trách, người phụ trách cho ta, mặc kệ, ta muốn người phụ trách!!!”

Vân Khuynh nghe đến ghen hòng trên trời:

“Cái kia... Tam đệ, ta là ‘Nhị tẩu’ của người, người bảo ta phụ trách thế nào.”

Tần Vô Hạ như đang nhe răng trợn mắt gào khóc lập tức dừng lại, màu sắc phong phú không ngừng biến ảo trên mặt hắn.

Nhị tẩu, nhị tẩu!!! Chết tiệt nhị tẩu!!!

Nếu như y không phải nhị tẩu, như vậy biện pháp báo thù của hắn còn nhiều...

Thế nhưng y lại là nhị tẩu của hắn, đại ca nhị ca đều đứng ở bên kia, rõ ràng ràng, không chút nào lưu luyến vứt bỏ tiểu đệ đáng thương là hắn.

Trong lòng vì tình cảnh của mình mà gào thét, nét mặt Tần Vô Hạ lại khôi phục bình thường:

“Phụ trách thế nào... Chúng ta từ từ thảo luận, cái kia... Ta nói, hiện tại mau giúp ta bôi thuốc mới là trọng điểm.”

Khi Vân Khuynh đem cả đồng thuốc bột vẩy lên trán Tần Vô Hạ, chưa nói đến đau đớn khắc cốt ghi xương, chỉ việc hắn vì thuốc bột bay loạn mà

nước mũi nước mắt rùng rùng cũng đã khiến cho Tần Vô Hạ thống khổ.

Hắn thực sự là xui xẻo tám đời mới chọc đến vị ‘Nhị tẩu’ này của hắn.

Kế tiếp là quần vải, đợi đến khi Vân Khuynh quần vải lên đầu hắn được một thời gian, hắn rốt cục nhìn không được mở miệng:

“Ta nói, ngươi là muốn băng vết thương hay là đang chuẩn bị đóng gói???”

Vân Khuynh ngốc ngốc:

“Đúng vậy, không có bao nhiêu, thế nhưng ta không tìm được vải lẻ...”

Tần Vô Hạ thiếu chút nữa hộc máu, quả nhiên là con mèo ngốc:

“Kéo kéo kéo, ngươi không biết dùng kéo sao, vải này bó toàn thân ta cũng đủ, ngươi quần một đầu thôi mà cũng có thể quần hết... Bội phục bội phục, nhị tẩu, ta thật sự là bội phục ngươi từ đáy lòng.”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ tươi ửng ửng.

Không có biện pháp... Việc này y chưa từng làm trước đây...

Chờ đến khi vết thương trên đầu băng bó xong, Tần Vô Hạ nặng nề thở ra một hơi, thở dài nói:

“Mèo ngốc gặp qua, nhưng cũng chưa từng thấy con mèo ngốc nào như ngươi.”

Vân Khuynh vừa dọn dẹp đồ vừa cau mày:

“Ta không phải mèo, lại càng không phải mèo ngốc.”

Tần Vô Hạ lắc lắc tay:

“Người vừa lao vừa cắn vừa cào ta, không phải mèo thì là gì... Đây, trên tay ta còn có dấu răng của người.”

Nhiệt độ trên mặt Vân Khuynh còn chưa hạ xuống, lập tức lại lên cao.

Ngày hôm nay, y khiến Tần Vô Hạ mất mặt về nhà...

Thế nhưng, tuy rằng trong lòng vừa thẹn vừa giận, thế nhưng Vân Khuynh vừa nghe Tần Vô Hạ nhắc tới như vậy, lập tức nghĩ ra dấu răng trên tay Tần Vô Hạ còn chưa xử lý, liền đặt đồ xuống xử lý cho hẵn.

Khi Vân Khuynh rốt cục trầm tĩnh lại, chăm chú xử lý vết thương trên tay Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ mới thừa nhận người trước mắt này, đích thật là ‘Nhị tẩu’ ôn nhu trong miệng đại ca, chỉ có hiện tại, hẵn mới thấy một chút hình dạng ôn nhu trên người Vân Khuynh.

“Này, ta nói, mèo ngọc, người tên gọi là gì???”

Vân Khuynh bởi vì hẵn xưng hô mà nhẹ nhàng nâng mắt trừng hẵn:

“Vân Khuynh, ta là Vân Khuynh.”

Cái liếc mắt này, nước gợn lăn tăn, ánh sáng lưu ly, dưới ánh đèn mờ nhạt mang theo một tia phong tình oán trách, dĩ nhiên khiến cho Tần Vô Hạ ngẩn ngơ.

Tần Vô Hạ lúc này mới chú ý lông mi của Vân Khuynh rất dài rất dày, giống như một chiếc quạt nhỏ vểnh lên, hơn nữa Vân Khuynh xác thực là mỹ lệ suy nhược, thảo nào hai người ca ca che chở như vậy.

Oán khí trong lòng Tần Vô Hạ, chẳng biết tại sao bay mất hơn nửa.

“Tuy rằng không biết vì sao người là thân nam nhi lại thành nhị tẩu của ta, thế nhưng, ta nghĩ người nhất định không muốn ta gọi người là nhị tẩu đúng không???”

Nói đến điểm ấy đáy lòng Vân Khuynh, y lập tức gật đầu:

“Đúng vậy.”

Tần Vô Hạ có chút hao tổn tâm trí:

“Ta đây phải gọi người là gì... Nhị ca gọi người Khuynh nhi, ta tự nhiên không thể so với hần, đại ca gọi người Vân nhi... Thế nhưng người hần là lớn hơn ta, ta gọi người là Vân nhi chẳng phải là rất không được tự nhiên???”

Vân Khuynh cũng có chút hao tổn tâm trí, mong muốn Tần Vô Hạ sẽ không kiếm cho y một cái ‘xưng hô riêng biệt’.

“Người cứ gọi là Vân Khuynh đi!” Vân Khuynh thở dài, chỉ là một cái xưng hô thôi mà.

Tần Vô Hạ lập tức lắc đầu:

“Gọi tên trực tiếp quá xa lạ, cũng không có sáng tạo, ta muốn gọi tên chỉ có ta được gọi.”

Vân Khuynh co quắp... Cái này, quả nhiên là huynh đệ!!!

“Ân... Vân Khuynh. Vân nhi. Khuynh nhi. Vân Vân. Khuynh Khuynh... Hình như chẳng có cái nào dễ nghe cả...”

Khụ khụ khụ, quên đi, đành chấp nhận vậy, vậy ta liền gắng gượng gọi người Khuynh Khuynh đi!!!”

Đối với vấn đề xưng hô, Vân Khuynh đã triệt để hết chỗ nói rồi, y cũng không giãy dụa vô vị nữa, không thừa nhận cũng không phủ nhận, mặc hần kêu đi.

“Khuynh Khuynh đồng ý cũng rất tốt, như vậy, chúng ta đến nói chuyện, về vấn đề phụ trách kia đi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Vấn Đề Phụ Trách

Đối với Tần Vô Hạ, Vân Khuynh có chút không nói gì, Tần Vô Hạ không có lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong, cũng không có ôn nhu của Tần Vô Song, hoàn toàn giống một tên tiểu quỷ bốc đồng.

Thế nhưng, từ điểm Tần Vô Hạ không trả thù y, liền có thể thấy, đáy lòng Tần Vô Hạ kỳ thực vẫn rất thiện lương.

Nếu Tần Vô Hạ dù thế nào cũng sẽ không làm y bị thương, như vậy, y liền nghiêm túc nghe Tần Vô Hạ dự định để y thế nào phụ trách.

“Tốt, tam đệ nói muốn ta phụ trách thế nào???”

Tiếng tam đệ này, Tần Vô Hạ nghe vào phi thường khó chịu.

Tuy rằng Vân Khuynh là ‘Nhị tẩu’ của hắn, thế nhưng, để một tiểu mèo hoang không lớn hơn hắn bao nhiêu gọi hắn tam đệ... Thật sự là kỳ cục.

“Tiểu mèo hoang... Ách, là Khuynh Khuynh, người cũng đừng gọi ta tam đệ, ta nhìn không ra người có điểm nào giống ca ca ta, tam thiếu gia, hoặc Vô Hạ, người tùy tiện kêu.”

“... Tam thiếu gia.”

Tên Vô Hạ hắn là lưu cho thê tử tương lai của hắn và Vô Song đại ca bọn họ gọi, y không được gọi hắn tam đệ vậy gọi tam thiếu gia đi!!!

“Lúc người băng bó cho ta cũng thấy, ta bị người phá tướng, bị hủy dung, một thân mình đầy thương tích, dù thế nào, người cũng phải bày tỏ, đúng không???”

Tuy rằng giọng điệu Tần Vô Hạ ôn hòa, khuôn mặt cũng không dữ tợn như trước, thế nhưng Vân Khuynh vẫn cảm giác có một cỗ hàn ý theo sống lưng bò lên.

“Ta đã giúp người bằng bố... Người, còn muốn thế nào???”

Đầu ngón tay thon dài của Tần Vô Hạ theo nhịp gõ lên mặt bàn, nhàn nhả tựa lưng vào ghế ngồi:

“Vừa rồi ta nghĩ, thân phận bên ngoài của Khuynh Khuynh, dù thế nào cũng là nhị tẩu của ta, có đại ca nhị ca che chở, ta dù có mười lá gan cũng không dám làm gì Khuynh Khuynh, đúng không??

Vân Khuynh suy nghĩ một chút dáng dấp bất công rõ ràng của Tần Vô Song và Tần Vô Phong, đại khái, là như vậy đi!!!

Y gật đầu.

Tần Vô Hạ nói tiếp:

“Không thể làm khó Khuynh Khuynh... Thế nhưng, ta nghĩ, nếu như ta muốn Khuynh Khuynh chiều cổ ta, mãi cho đến khi thương thế của ta khỏi hẳn, hẳn cũng không tính là làm khó Khuynh Khuynh đúng không???”

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình, cái dạng chân tay lóng ngóng như y, chiều cổ Tần Vô Hạ???

Không phải y muốn trốn tránh trách nhiệm, mà thật sự là y rất khó nhận lời!!!

“Tam thiếu gia, ta là muốn chiều cổ người, thế nhưng, ta sợ ta càng chiều cổ, thương thế của người sẽ càng nặng.”

Người này... Quá thành thực.

Tần Vô Hạ đen mặt:

“Không sao, coi như là huấn luyện kỹ thuật của người, thế nào, người đáp ứng không???”

Vân Khuynh vẫn đang cố giả vờ:

“Vô Song và đại ca, hẳn là sẽ không đáp ứng.”

Tần Vô Hạ cau lên khóe miệng:

“Vậy phải xem người...”

Nếu như người nói với đại ca nhị ca, người bởi vì tổn thương ta, trong lòng áy náy, không tận mắt thấy ta khỏi hẳn người sẽ đứng ngồi không yên gì gì đó...

Đại ca nhị ca nhất định sẽ đồng ý người chiếu cố ta.”

Thế nhưng... Y vì sao phải nói vậy với Vô Song và đại ca, lẽ nào là y ăn no rửng mỡ không có chuyện gì muốn tự ngược đi chiếu cố vị đại gia này???

Vân Khuynh không nói gì, bảo trì trầm mặc.

Tần Vô Hạ nheo mắt lại:

“Người không muốn??? Hay là người muốn vì phụ trách cả đời cho ta mà lấy thân phụ trách???”

Lời nói của Tần Vô Hạ không tự chủ được tà ác lên, thanh âm cũng mềm đi vài phần.

Vân Khuynh rùng mình một cái:

“Tam thiếu gia, ta là ‘Nhị tẩu’ của người.”

Tần Vô Hạ gật đầu:

“Ta biết, thế nhưng nếu như người muốn phụ trách, đêm nay cũng không cần về chỗ nhị ca, chờ đến sáng sớm người sẽ không còn là nhị tẩu của ta.”

Tần Vô Hạ nói, xuất thủ như điện, trong nháy mắt điểm huyết Vân Khuynh.

Lập tức Vân Khuynh liền trở thành cọc gỗ bất động.

Vân Khuynh hoảng sợ, sợ Tần Vô Hạ nói toàn bộ sẽ biến thành thực sự, lập tức mở miệng:

“Ta nguyện ý chiếu cố người, ta đáp ứng sẽ chiếu cố đến khi người khang phục, ta cũng sẽ làm Vô Song và đại ca đồng ý...”

Tam thiếu gia người người người đừng xằng bậy...”

Kỳ thực Tần Vô Hạ nào dám làm vậy, nếu hãn thật sự làm, phỏng chừng đại ca nhị ca sẽ lột một tầng da của hãn.

Thế nhưng Vân Khuynh không biết Tần Vô Hạ không dám, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ bị dọa đến biến sắc.

Tần Vô Hạ thấy y sợ đến vậy, nhất thời nổi lên ý xấu muốn trả thù.

Hãn lập tức đứng lên, dính sát vào Vân Khuynh, hô hấp ấm áp phun lên vành tai y, thanh âm trầm thấp ái muội, mang theo ám chỉ nào đó:

“Nếu như Khuynh Khuynh muốn lấy thân phụ trách, ta sẽ không cự tuyệt... Dù sao, Khuynh Khuynh cũng là một đại mỹ nhân nha...”

Tần Vô Hạ thoả mãn nhìn khuôn mặt đỏ tươi ướt át của Vân Khuynh, vươn tay vỗ về khuôn mặt y, lòng bàn tay chậm rãi trượt lên làn da trơn trượt nhẵn nhụi:

“Khuynh Khuynh nếu không phản đối, vậy đêm nay lưu lại đi...”

Vân Khuynh bởi vì hấn tiếp cận, bị dọa đến không dám thở mạnh, trong lòng y gào thét, Vô Song thế nào lại có đệ đệ hư hỏng như vậy???”

“Tam tam tam thiếu gia... Người thả ta... Ta nguyện ý chiếu cố người, thực sự. Ta không có ý muốn lấy thân phụ trách, tuyệt đối không có!!!”

Thanh âm của y không ngừng run, đôi mắt chậm rãi tràn ngập một tầng hơi nước.

Dù sao y không biết Tần Vô Hạ là người như thế nào...

Thân thể y như vậy... Nếu như, Tần Vô Hạ thực sự giữ y lại, thực sự huých y...

Vô Song, Vô Song sẽ nghĩ như thế nào...

Y hẳn là, sẽ bị vứt bỏ!!!

Cho nên, Vân Khuynh lúc này rơi vào sợ hãi cực độ.

Tần Vô Hạ lúc này ở rất gần Vân Khuynh, mỗi một biểu tình của y, mỗi một phân sợ hãi, hẳn đều nhìn thấy rõ ràng.

Khi hấn thấy nước mắt trong suốt sáng long lanh, từ viền mắt Vân Khuynh chảy xuống, hấn dĩ nhiên quên đi tất cả, giống như bị đầu độc, vươn đầu lưỡi đỏ tươi, trên làn da trắng mịn liếm đi giọt nước mắt ấy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Ban Đêm Mờ Tối

Cử động của Tần Vô Hạ khiến Vân Khuynh sợ hãi, chính hẳn sau khi lấy lại tinh thần, cũng hung hăng dọa sợ bản thân.

Hắn giật mình, nhìn khuôn mặt hoảng hốt trắng bệch của Vân Khuynh, giật giật khóe môi:

“Ta...”

Hắn không phải cố ý, chính hẳn cũng không biết vừa rồi là chuyện gì, ma xui quỷ khiến liền hôn lên khuôn mặt Vân Khuynh.

Đôi mắt đẹp mang theo hơi nước của Vân Khuynh hoảng sợ nhìn Tần Vô Hạ, giọng nói mang theo cầu xin:

“Tam thiếu gia, xin hãy buông.”

Kỳ thực dưới đáy lòng Vân Khuynh lúc này là tức giận, Tần Vô Hạ dĩ nhiên dùng thủ đoạn ác liệt như thế ức hiếp y.

Chờ đến lúc y học được võ công, nhất định phải báo thù.

Thế nhưng, hiện nay, cứ giả nhu nhược đi, càng nhu nhược càng khiến Tần Vô Hạ mang theo tội ác cảm, Tần Vô Hạ tốt nhất là không đành lòng, nhanh lên thả y trở về.

Tần Vô Hạ nghe ra thanh âm Vân Khuynh run rẩy, cắn cắn dục dục, trong lòng đột nhiên thấy rất bất an, rất bồn chồn.

Vừa rồi cùng Vân Khuynh lôi kéo, hắn đã biết Vân Khuynh không có võ công, mà hắn lại dùng thủ đoạn như vậy bắt nạt một người không có võ công...

Ách... Không thể trách hắn, ai bảo Vân Khuynh đánh hắn như vậy.

Thế nhưng, vừa rồi... Sao hắn lại, sao lại khinh bạc Khuynh Khuynh trên danh nghĩa là nhị tẩu của hắn???

“tam thiếu gia...”

Thấy hắn ngơ ngác phát lảng, Vân Khuynh bất đắc dĩ gọi thêm một tiếng.

Tần Vô Hạ nhú nhú mày, lui về phía sau một bước:

“Quyết định của người, là đêm nay lưu lại, hay là sau đó chiếu cố ta???”

Vân Khuynh căn cứ môi dưới, buông xuống ánh mắt, ngăn trở đường nhìn bất mãn của mình.

“Ta đương nhiên là chọn cái sau.”

Tần Vô Hạ bởi vì tâm sự nặng nề, cũng không còn tâm tư trêu cợt trả thù y, lập tức giải huyết đạo:

“Khuynh Khuynh, người nhất định phải nhớ kỹ lời người nói... Nếu không, ta nghiêm phạt, sẽ càng khó thừa thụ hơn so với hôm nay.”

Vân Khuynh sửa sang lại quần áo, Tần Vô Hạ này, thay đổi quá nhiều, y không muốn chọc hắn.

“Ta sẽ nhớ kỹ, tam thiếu gia.”

Tần Vô Hạ sắc mặt phức tạp, khoát tay áo:

“Được rồi, Khuynh Khuynh người mau về đi, nếu không nhị ca lại nhắc tới...”

Ánh mắt Vân Khuynh cũng phức tạp vạn phần, liếc nhìn Tần Vô Hạ, nhắc chân rời đi.

Ra khỏi ‘Vân Tình Lâu’, y hung hăng xoa xoa hai gò má, nói thầm:

“Đệ đệ của Vô Song thật nguy hiểm...”

Sau khi đi Vân Khuynh rời đi Tần Vô Hạ nằm trên giường nghỉ ngơi, hẳn rõ ràng là rất mệt, ý thức lại cực kỳ thanh tỉnh, một chút buồn ngủ cũng không có.

Chẳng hiểu vì sao, trong đầu hẳn luôn luôn thoáng hiện một màn hẳn bị Khuynh Khuynh đẩy ngã xuống đất.

Tuy rằng vết thương khi đó rất đau, thế nhưng, khuôn mặt ôn nhu kia vẫn khiến hẳn thất thần vài giây.

Khi đó hẳn biết người nọ không phải có ý định tổn thương hẳn, cũng là khi đó bắt đầu nghĩ người nọ giống một con tiểu mèo hoang phiền lòng.

Y là nhị tẩu của hẳn, nhị tẩu...

Mặc kệ nó, mặc kệ y là ai, y vẫn là Khuynh Khuynh của hẳn, là người chỉ có hẳn mới được gọi Khuynh Khuynh.

Nhắm mắt lại, Tần Vô Hạ nỗ lực muốn ngủ, thế nhưng, xúc cảm mềm nhũn lưu lại trên đầu lưỡi vẫn đang lưu lại trong lòng hẳn.

Còn có giọt nước mắt kia —

Là ngọt???

Nước mắt là ngọt sao??? Sau này hẳn tìm một người thử xem...

Đây là đêm không ngủ của Tần Vô Hạ, cũng là một đêm không ngủ của Tần Vô Phong —

Không có biện pháp, hẳn thực sự lo lắng tam đệ nghịch ngợm của hẳn ước hiếp Vân nhi.

Khi hẳn nghe Long Kính nói Tần Vô Hạ hôn lên gò má Vân Khuynh, chén trà trong tay hẳn trong nháy mắt bị hẳn bóp nát.

Long Kính cẩn cẩn dực dực giải thích quá trình, thuận tiện nói giúp Tần Vô Hạ, tổng kết một câu, tam thiếu gia có lẽ là vì muốn trả thù nhị phu nhân...

Mặc kệ thế nào, tâm tình Tần Vô Phong, vẫn rất phức tạp.

Hẳn không biết vì sao lưu ý Vân nhi như vậy, lẽ nào vì y là thê tử của Vô Song???

Thế nhưng, những khi nghĩ đến thân phận của Vân nhi, tâm của hẳn liền rầu rĩ đau đớn.

Ở sâu trong nội tâm của hẳn có một loại đáp án, thế nhưng, hẳn không dám nghĩ, không dám chạm đến.

Tạm thời, Vân nhi chỉ là thê tử của Vô Song, tuy rằng gọi y là Vân nhi, thế nhưng đáy lòng hẳn luôn luôn không quên thân phận của y.

Lấy thân phận đại ca, chiếu cố bọn họ bảo hộ bọn họ cũng tốt...

Tần Vô Phong ngồi một lúc lâu, mang theo tâm tư hỗn loạn phức tạp dần thân vào bên trong công vụ...

Là vì Tần gia, là vì làm mình mệt mỏi, cũng là vì để hắc quên đi, để hắc không còn thời gian miên man suy nghĩ.

Trăng lên giữa trời, ánh đèn mờ nhạt, đêm tối vắng vẻ, bóng dáng lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong phản chiếu lên trên cửa sổ, cô tịch, thê lương.

Về phần Vân Khuynh, để Tần Vô Song đợi lâu như vậy, trong lòng Tần Vô Song đương nhiên khó chịu.

Huống hồ, Tần Vô Song còn muốn hỏi rõ ràng lúc hắc và Tần Vô Phong vừa đến, Tần Vô Hạ rốt cuộc làm gì y...

Vì sao... Nhìn qua giống như hôn mê...

Còn có, Vân Khuynh, vì sao muốn kiên trì bằng bó cho Tần Vô Hạ, vì sao còn chi trì Tần Vô Hạ không cho hắc đi theo...

Lần đầu tiên đem bình dấm chua triệt để lật úp như thế, Tần Vô Song sao có thể đơn giản buông tha Vân Khuynh???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vô Song Ghen

Chờ đến khi Vân Khuynh trở về ‘Phù Phong Các’ của Tần Vô Song, y dừng lại cước bộ, thu lại tâm tình hỗn loạn, chỉnh lý tốt biểu tình mới đẩy cửa đi vào.

Trong phòng một mảnh tối đen, Vân Khuynh mơ hồ có chút bất an.

Lẽ nào y về muộn như thế, muộn tới mức Vô Song đi ngủ rồi???

Hắc ám khiến y không nhìn thấy cái gì cả, y chỉ có thể dựa vào ký ức, đại thể sờ soạn hướng về phía giường.

“Đã trở về???”

Trong đêm đen, một đôi mắt lóe lên tâm tình phức tạp, từ khi y vào nhà xong, vẫn luôn tập trung vào y.

Thân thể Vân Khuynh dừng một chút.

Ba chữ kia, lạnh lùng, buốt giá, không mang theo một phân tình tự, y thậm chí có một ảo giác —

Thanh âm kia là của Tần Vô Phong lạnh lùng nghiêm nghị, mà không phải Tần Vô Song luôn luôn ôn nhu với y.

“Ta còn tưởng rằng, người đêm nay không định trở về...”

Thanh âm Tần Vô Song như trước không có phập phồng, gợn sóng bất kinh, Vân Khuynh nghe vào càng nghĩ khó chịu.

Đặc biệt nội dung Tần Vô Song nói, khiến tâm của y, bỗng nhiên co rút lại.

Dĩ nhiên là một cổ đau đớn và áy náy từ đáy lòng mọc lên, trong bóng đêm y liếm liếm khóe môi, có chút co quắp nói:

“Ta từ trước chưa xử lý vết thương cho ai bao giờ... Cho nên, mất nhiều thời gian...”

Chẳng hiểu tại sao lại giải thích, là sợ Vô Song hiểu lầm sao???

Thế nhưng, y là người của Vô Song, đối phương là đệ đệ Vô Song, không cần lưu ý như vậy, không phải sao???

Tần Vô Song trong bóng tối nhìn chăm chăm vào y, nhìn thấy động tác của y, ánh mắt bỗng nhiên chột lóe, tràn ngập nóng cháy vô tận.

Tần Vô Song im lặng đứng lên, chậm rãi tới gần Vân Khuynh.

Vân Khuynh cảm thấy áp lực trong bóng tối, phản xạ lui về phía sau một bước.

Đáng tiếc, đã chậm.

Tần Vô Song xuất thủ như điện, ôm y vào lòng.

Tần Vô Song cúi đầu, trước tiên lưu lại trên cổ Vân Khuynh một chuỗi dấu hôn ẩm ướt, tiện đà đưa môi đến bên tai y, thấp giọng nói:

“Khuynh nhi cùng tam đệ, đêm nay rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???”

Vân Khuynh không tự chủ nắm chặt quần áo Tần Vô Song, trong lòng chậm rãi thở dài một hơi:

“Là ta thấy tam thiếu gia leo tường tiến viện, cho rằng hắc là kẻ trộm, cho nên dùng hòn đá ném hắc...”

“Không phải cái này...”

Tần Vô Song ngậm lấy vành tai y, chậm rãi hỏi:

“Ta hỏi, không phải cái này... Ta là hỏi ngươi, lúc ta và đại ca đến, ngươi và Vô Hạ đang làm gì???”

“Ách...”

Nói thật, Vân Khuynh đã quên khi đó đang làm gì.

“Đó là... Đó là...”

Y nỗ lực nhớ lại, nhưng bởi vì làn môi càng lúc càng lớn mật của Tần Vô Song, cùng bàn tay càng lúc càng không quy củ của hắc mà cuối cùng trong đầu trống rỗng.

Tay Tần Vô Song dễ dàng kéo áo y, chậm rãi vói vào, tùy ý xoa nắn làn da non mềm.

“Là cái gì???”

Làn môi nóng hổi của Tần Vô Song, đã trượt đến khoe môi của y.

“Biết không... Khuynh nhi, ngươi và tam đệ, lúc đó... Thoạt nhìn, như là đang... Hôn môi...”

Nói xong, hắc liền ngậm lấy môi Vân Khuynh, không chút khách khí cạy mở, cường thế đem lưỡi của mình đưa vào trong miệng Vân Khuynh, ép Vân Khuynh cùng hắc cộng vũ.

“Ngô...”

Vân Khuynh đột nhiên bị hôn, có chút kinh ngạc, thế nhưng nấp hẳn giữa lòng mày của y chậm rãi biến mất.

Y cuối cùng hiểu ra...

Vô Song, đang ghen!!!

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Vân Khuynh cuối cùng cũng không còn thấp thỏm, y còn tưởng rằng Vô Song có ý kiến gì với chuyện đêm nay, hóa ra là ghen với việc nhỏ này.

Y chủ động đưa tay ôm lấy cổ Tần Vô Song, nhu thuận mở miệng, cùng lửa nóng của Tần Vô Song môi lưỡi giao triền.

Nụ hôn của Tần Vô Song mang theo một chút bất mãn, mang theo vài phần bất an, còn mang theo tức giận khó hiểu.

Vân Khuynh còn lại là từng chút thu nạp, tùy ý hân duyên hấp giải lộ.

Thẳng đến khi miệng không thể khép kín mà chảy ra nước bọt xuôi xuống cằm, thẳng đến khi hai chân Vân Khuynh như nhũn ra, khó có thể hô hấp, thẳng đến khi Vân Khuynh sắp nhận không được đẩy Tần Vô Song ra. Tần Vô Song rốt cục buông y.

Trong bóng tối, Vân Khuynh nghe thấy thanh âm Tần Vô Song nặng nề không ít.

Chính y cũng tựa trên người Tần Vô Song thở dốc, chậm rãi mở miệng giải thích:

“Không có... Ta... Sao có thể cùng tam thiếu gia... Hôn môi...”

Cánh tay Tần Vô Song ôm y bỗng nhiên thắt chặt:

“Ta biết... Thế nhưng, thấy các người dựa vào gần như vậy... Ta, khó chịu...”

Còn có đại ca... Quá khác thường, đại ca, rất ít khi nghiêm khắc phê bình Vô Hạ... Lại là vì người vừa mới nhận thức...”

Vân Khuynh nghe Tần Vô Song nói, trong ngực lộp bộp một chút.

Giống như sương mù dày đặc bị thổi tan, lần đầu gặp mặt đến giờ, Tần Vô Phong ở trong mắt y rõ ràng kỳ quái lên...

Lẽ nào...

Không, không, không, sao có thể được, như vậy cũng quá khó tin...

Trong lòng vừa tuôn ra một đáp án, liền lập tức bị Vân Khuynh phủ nhận.

Y che giấu ôm lấy Tần Vô Song, thanh âm mang theo ý tứ làm nũng hiềm có:

“Vô Song... Lẽ nào đại ca thật tình thương ta như đệ đệ, đối tốt với ta, người không vui sao???”

Tần Vô Song giật mình:

“Không... Chỉ là... Quên đi. Không nói đến đại ca, chúng ta nói về tam đệ, người vì sao muốn đi xử lý vết thương cho hắn...”

Có ta và đại ca, người hoàn toàn không cần làm vậy, tùy tiện gọi Long Kính Long Lê bọn họ xử lý cũng tốt...”

Vân Khuynh vốn có lý do lo lắng, bị Tần Vô Song nghi hoặc, cùng chất vấn hiện tại, toàn bộ lại càng khiến y lo lắng.

Nhất thời, không có âm hưởng.

Y không giải thích, Tần Vô Song lúc này vốn là tâm tình bất an, càng lúc càng khó chịu.

Không đợi Vân Khuynh phản ánh, cánh tay đặt bên hông Vân Khuynh, trực tiếp ôm ngang y lên.

Sau đó lời nói của Tần Vô Song lại vang lên, thanh âm của hắn tối nghĩa, ngừng trọng:

“Khuynh nhi, chúng ta nên có một hài tử thuộc về chính mình...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Có Tính Là Thương Tồn?

Hài tử thuộc về bọn họ???

Thế nhưng... Y và Vô Song vừa mới cùng một chỗ, có thể hay không, quá sớm???

Vân Khuynh bị Tần Vô Song đặt lên trên giường nhúu mào, tuy rằng y cũng muốn một người hài tử thuộc về y và Vô Song...

Thế nhưng, đối với quyết định hiện tại, y vẫn có chút mâu thuẫn...

Trong bóng đêm, Tần Vô Song vẫn có thể rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt của y rõ ràng.

Tần Vô Song nhúu mào, có chút không vui:

“Khuynh nhi không muốn sao???”

Vân Khuynh lập tức lắc đầu:

“Không... Chỉ là, chỉ là nghĩ... Quá nhanh...”

Tần Vô Song cúi xuống thân thể gặm cắn chiếc cổ trắng nõn của y:

“Ta lại nghĩ... Có chút chậm...”

Vung tay cởi ra quần áo trên người Vân Khuynh, Tần Vô Song thì ào ào nói:

“Chỉ là của mình vẫn chưa đủ... Khuynh nhi, ta cần một hài tử để chứng minh người là của ta...”

Vô Song như vậy...

Vô Song, làm ám hoàng, hẳn là tự tin, khí phách, sao có thể bất an như thế???

Là bởi vì yêu sao, là bởi vì y. Là bởi vì yêu y???

Vân Khuynh thở dài một tiếng, đưa tay ôm lấy hắn:

“Như vậy, chúng ta sẽ có một hài tử...”

Tần Vô Song bất an, là bởi vì lời Liên Cừ nói lúc sáng...

Ban ngày Liên Cừ nói Vân Khuynh mệnh phạm đào hoa tình trái cũng nhiều, tuy rằng Tần Vô Song phất áo bỏ đi, thế nhưng...

Liên Cừ nói, cùng với tín nhiệm năng lực của biểu ca nhà mình khiến trong lòng Tần Vô Song, chôn xuống bóng ma dày đặc.

Khiến Tần Vô Song thần hồn nát thần tính, ngay cả huynh đệ nhà mình cũng bắt đầu hoài nghi...

Có được câu trả lời khẳng định của Vân Khuynh, tâm tình hỗn loạn của Tần Vô Song thoáng yên ổn, nụ hôn có chút gấp gáp chậm rãi mềm nhẹ hơn, như hạt mưa rơi lên người Vân Khuynh.

Vân Khuynh tóc đen trải tản trên giường, trên khuôn mặt tuyệt mỹ động nhân tràn ngập màu đỏ ửng.

Lông mi của y, nhẹ nhàng run, giống như cánh bướm đen mềm mại.

Ánh mắt nóng bỏng của Tần Vô Song cuộn cuộn tình dục chăm chú tập trung vào y, thế nào cũng luyện tiếc không nhìn tới y, muốn để y cứ như vậy suốt đời khắc sâu trong đôi mắt hắc...

Nụ hôn nồng nhiệt vẫn không ngừng rơi lên trên người Vân Khuynh, theo nụ hôn hạ xuống, lời nói bá đạo của Tần Vô Song một chữ một chữ đánh vào trong lòng Vân Khuynh:

“Khuynh nhi... Người là của ta... Chỉ một mình ta... Vĩnh viễn là của mình ta...”

Trong lòng Vân Khuynh rung động không ngớt.

Kiếp trước tình yêu của y bị giày vò, đến kiếp này y bị động, thích trốn tránh...

Y mâu thuẫn khát vọng ái tình, cũng sợ ái tình... Y khát vọng một người thật sâu hung hăng yêu thương y, nhưng lại sợ phải trả giá cho ái tình.

Tần Vô Song thật tốt ngoài ý muốn, ưu tú ngoài ý muốn, khiến y, rất nhanh ngoài ý muốn rơi xuống.

Biết đâu, chỉ có một người như vậy, ôn nhu mà cường thế, mới có thể gỡ mở nội tâm của y, mới có thể chữa trị vết thương trước đây của y, mới có thể khiến y yên tâm mạnh dạn yêu.

Cánh tay thon dài của y vòng lấy thân thể Tần Vô Song:

“Đúng... Ta là của người, chỉ một mình người...”

Tần Vô Song đêm nay có vẻ nhiệt liệt mà cấp thiết, đầu ngón tay của hắc hỗn loạn mà trực tiếp tiến nhập mật huyết phía trước, đau đớn hơi ê ẩm khiến Vân Khuynh nhú mi.

“Ách...”

Khẽ cắn môi dưới, an tĩnh thừa thụ động tác của Tần Vô Song.

Tần Vô Song cấp thiết muốn chứng minh người dưới thân là của hắn, hơn nữa là của một mình hắn.

Không làm nhiều chuẩn bị, cũng không trấn an dục vọng trước sau của Vân Khuynh, trực tiếp tách ra bắp đùi trắng nõn thon dài của y, đem dục vọng cực nóng sừng lên đến khó chịu của mình chạy ào vào trong mật huyết phía trước.

“Ô...”

Ngón tay Vân Khuynh co rút, chăm chú nắm lấy chần đơn dưới thân, mật huyết bỗng nhiên bị mạnh mẽ kéo giãn, đau nhức nóng rát, còn có trướng lên khó chịu.

Tần Vô Song cũng phát hiện y không khỏe, nhưng vẫn cố ý tiến nhập thật sâu, rời khỏi, lại hung hăng tiến nhập.

Động tác của hắn kịch liệt gần như thô bạo.

Vân Khuynh khẽ mở đôi môi hơi chuyển trắng, rên rỉ đứt quãng cầu xin hắn:

“Ô... A... Chậm... Chậm một chút...”

Tần Vô Song lại như rơi vào ma chướng của chính hắn, như trước ngần ngại chiều sâu và lực độ của hắn không đủ.

Đưa chân Vân Khuynh đặt lên vai, đóng đưa thắt lưng, hung hăng tiến công vào mật huyết nhỏ hẹp.

Hắn đang phát tiết cái gì, trốn tránh cái gì.

Hay là ở sâu trong nội tâm hẳn đã rõ, thế nhưng hẳn không muốn nghĩ, chỉ muốn như vậy trầm luân.

Đáy lòng Vân Khuynh cũng đại khái hiểu đây là vì sao, mặc dù cảm thấy vô lý, nhưng y nguyện ý yên lặng chịu đựng, chỉ vì cho Tần Vô Song càng thêm tự tin và dũng khí.

Không phải không tin đối phương, không phải không yêu, chỉ là có chút sợ hãi số phận mà thôi...

Nhưng như hiện tại... Có tính là thương tổn???

Một đêm này, ánh trăng trắng bạch, Tần Vô Hạ trần trọc một đêm, Tần Vô Phong công tác một đêm không ngủ, Tần Vô Song cùng Vân Khuynh, còn lại là hoang đường một đêm.

Nguyên một đêm, mặc kệ Vân Khuynh có chịu được không, Tần Vô Song cố ý liên tục muốn y, liên tục ra vào trong cơ thể y, hơn nữa, vẫn chỉ dùng mật huyết phía trước.

Không chịu nổi hẳn ôn nhu tàn nhẫn, mật huyết nhỏ hẹp đã sưng đỏ không thôi, phần bên trong đã bị hơi kéo ra ngoài, xen lẫn tơ máu, Vân Khuynh ban đầu còn có thể chịu được hoặc là cùng hẳn trầm luân.

Nhưng một lúc sau, toàn bộ tất cả đều trở thành thống khổ dẫn vật.

Toàn thân vô lực ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy, tiếng nói bởi vì khóc lóc cầu xin đã trở nên khàn khàn, ý thức cũng là nửa tỉnh nửa mê.

Trong lòng từ đầu là thông cảm đến buồn bực vô lực, cuối cùng có chút oán hận.

Khi đã không còn hơi sức gọi lại lý trí của Tần Vô Song, hoặc là phản kháng, Vân Khuynh chỉ có thể vô lực giống như một con búp bê gỗ mặc cho Tần Vô Song chi phối.

Khoảnh khắc kia, Vân Khuynh dĩ nhiên có một loại cảm giác, tình yêu đã rời đi rất xa.

Tần Vô Song, Tần Vô Song ôn nhu, lúc ban đầu, Tần Vô Song bao dung tất cả của y, đến khi chậm rãi yêu y, lại trở nên thích ngờ vực vô căn cứ, trở nên lo được lo mất, trở nên khó chịu khi y đứng dưới ánh mắt của người khác.

Tình yêu vốn ấm áp như gió xuân của y, chậm rãi trở nên khó thở...

Tuy rằng đây chỉ là bắt đầu, nhưng Vân Khuynh lại âm thầm cảm thụ được bá đạo và chiếm giữ dục khiến người khác ngạt thở giấu dưới mặt nạ ôn nhu của Tần Vô Song.

Mong muốn, tiếp đó không nên chọc tới hần...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Vân Khuynh Phản Ứng

Trời vừa sáng, Tần Vô Hạ bởi vì trắng đêm khó ngủ, hắn đã dậy từ sớm đi tìm đại ca nhà mình, còn cố ý hỏi Tần Vô Song và Vân Khuynh có tới không.

Tần Vô Phong lạnh như băng trả lời là không có.

Tần Vô Hạ cảm thấy hơi mất mặt, thành thành thật thật ăn nói chuyện của Long Khiêm xong rồi bỏ chạy đến ‘Phù Phong Cư’ của Tần Vô Song.

Bởi vì trước đây nhị ca vô cùng phóng túng hắn, cho nên hắn mới không hề cố kỵ xông vào.

Thế nhưng, tiến viện xong, hắn thất kinh.

Hắn chưa từng thấy nhị ca sa sút như vậy, quần áo mặc có chút loạn, đầu tóc đen còn chưa buộc, trực tiếp rối tung trên vai, theo gió bay loạn.

Hắn ngồi trên ghế đá dài, cúi đầu, một tay cầm một bầu rượu, một tay đặt trên đầu gối.

Cứ từng ngụm từng ngụm uống rượu, cả người đều tản ra khí tức tối tăm chán chường.

Tần Vô Hạ kinh ngạc không ngớt, bước nhanh đến gần hắn:

“Nhị ca, ngươi làm sao vậy??? Khuynh Khuynh đâu???”

Tần Vô Song ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt hiện ra tơ máu màu đỏ.

“Khuynh Khuynh???”

Hắn nỉ non, thần sắc vốn đã tối tăm lại càng thêm trầm trọng.

Hắn nhếch môi có chút tự giễu cười:

“Vô Hạ, đó là xưng hô riêng biệt mà người gọi Khuynh nhi sao???”

Tần Vô Hạ nghĩ nhị ca hiện tại có chút không thích hợp... Không, không phải có chút, mà là cực kỳ không thích hợp.

“Nhị ca, rốt cuộc là có chuyện gì???”

Tần Vô Song tự quay đi lắc đầu:

“Cũng đúng, đại ca còn có, thêm cả tam đệ, không ngoài ý muốn, ta không ngoài ý muốn, một chút cũng không.”

Thấy nhị ca hắn vẫn thì thào tự nói, Tần Vô Hạ có chút tức giận:

“Nhị ca, người nói rõ ra có được không? Khuynh Khuynh đâu??? Người thế nào lại thành như vậy???”

Lẽ nào các người???”

Nói, hắn liền muốn đi vào trong phòng.

Khi hắn tới cửa, Tần Vô Song lãnh ngưng cau mày, sắc bén nhìn Tần Vô Hạ:

“Đứng lại!!!”

Tần Vô Song chưa từng dùng thanh âm lạnh lùng như thế, nghiêm khắc như thế răn dạy Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ thoáng cái sững sờ đứng tại chỗ.

Tần Vô Song ném đi bầu rượu trong tay, đứng lên, từng bước một chậm rãi đến chỗ Tần Vô Hạ:

“Người trở về đi, ngày khác trở lại ôn chuyện với nhị ca, nhị ca, gần đây, có chuyện bận...”

Tần Vô Hạ gật đầu:

“Nga.”

Nói xong liền ngơ ngác bước đi.

Tần Vô Song nhìn bóng dáng của hắn, nặng nề thở dài một tiếng, nâng tay muốn mở cửa.

Cửa, lại từ bên trong mở ra.

Tần Vô Song có chút kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, quần áo chỉnh tề đứng phía sau cửa.

“Người...”

Sáng sớm lúc xuống giường, Vân Khuynh hôn mê dưới thân hắn, suy nhược vô lực giống như là sắp biến mất, dọa hắn sợ ngây người.

Lúc tẩy trừ cho Vân Khuynh, càng vì vết tích này, vì vết thương hạ thân của Vân Khuynh mà tự trách không ngớt.

Thế nhưng, hắn không khống chế được mình.

Hắn cùng lúc yêu thương Vân Khuynh, tự trách mình thô bạo, về phương diện khác lại nôn nóng muốn thương tổn Vân Khuynh để y vững vàng nhớ kỹ y là của hắn, cũng chỉ có thể là của hắn.

Các loại tình tự mâu thuẫn khiến hần đau đầu muốn nứt ra, cũng khiến hần không biết nên đối mặt Vân Khuynh như thế nào.

Cho nên hần vội vã rời giường, mượn rượu tiêu sầu.

Thế nhưng, lúc này, vốn có dự tính Vân Khuynh phải nghỉ ngơi trong một thời gian dài mới có thể rời giường, bị hần tổn thương khó có thể nhúc nhích được, dĩ nhiên, thức dậy.

“Người...”

Có sao không???

Giữa đôi lông mày của Tần Vô Song bắt đầu xuất hiện nếp uốn, nhưng không có cách nào đem lời quan tâm của mình hỏi ra.

Là hần tổn thương y như vậy, hần có tư cách gì quan tâm y...

Hần, rốt cuộc hần nên làm sao đây...

Trong mắt Tần Vô Song tràn đầy ảo não, đau thương đầy mắt, xoay người muốn rời đi, Vân Khuynh lại nhanh tay nắm lấy áo hần:

“Vô Song.”

Tần Vô Song dừng lại thân thể, quay lưng với Vân Khuynh, thân thể gắt gao banh chặt:

“Khuynh nhi...”

Vân Khuynh ở phía sau hần cúi lên khoe môi, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tái nhợt lộ ra dáng tươi cười xinh đẹp:

“Người cái này đập hư hình dạng, muốn đi đâu???”

“Ta...”

Tần Vô Song thực sự khắc chế không được mình, quay người lại, gắt gao ôm Vân Khuynh vào lòng:

“Khuynh nhi... Xin lỗi, Khuynh nhi Khuynh nhi, ta...”

Vân Khuynh đưa tay đặt lên thắt lưng hắn:

“Vô Song, không phải người sai, là cơ thể của ta quá yếu, không thể để Vô Song...”

Lúc y nói những lời này, nét mặt tái nhợt nổi lên một tia đỏ ửng.

Tần Vô Song có chút dại ra, Khuynh nhi? Khuynh nhi không trách hắn???

Hắn không thể tin được cúi đầu nhìn Vân Khuynh, Vân Khuynh dừng cảm ngáng đầu, nét mặt đỏ ửng còn chưa rút đi:

“Sau đó... Vô Song sau đó còn muốn ta triệt để như thế... Nhất định phải nói cho ta biết trước, để ta chuẩn bị sẵn sàng...”

Cánh tay Tần Vô Song ôm y từ từ buộc chặt:

“Không, sẽ không, không bao giờ như thế nữa.”

Vân Khuynh đẩy đẩy hắn:

“VẬY CŨNG CHƯA CHẮC... Cho nên, Vô Song, người dạy ta võ công đi, để ta khoẻ mạnh hơn.”

Tần Vô Song nhếch môi:

“ĐƯỢC, ĐƯỢC, ĐƯỢC, ta lập tức đi phối dục, chờ Khuynh nhi ăn dục xong, liền lập tức dạy võ công cho Khuynh nhi.”

Vân Khuynh đem thân thể thả lỏng dựa trong lòng Tần Vô Song:

“Nói trước... Trước khi ta có võ công căn bản, không được bắt nạt ta như vậy.”

Nét mặt Tần Vô Song từ lâu đã rút đi chán chường, khôi phục tuần mỹ tiêu sái, nghĩ hắn trước đây mặt ngoài nhìn qua cũng là một vị phong lưu công tử, thế nào lại ở lúc ghen làm ra việc ngốc như vậy, như vậy chỉ phá hư cảm tình của hắn và Khuynh nhi...

Lẽ nào, đây là, chuyện không quán mình, quán mình sẽ bị loạn sao???

Mềm nhẹ hôn lên đỉnh tóc của Vân Khuynh, Tần Vô Song thề:

“Được, sau đó ta chỉ nhẹ nhàng bắt nạt, sẽ không hung hăng bắt nạt như vậy...”

Sắc mặt Vân Khuynh càng đỏ, hung hăng kéo kéo tóc Tần Vô Song:

“Cho người không đứng đắn...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Bày Ra Mà Nói

Xác nhận Vân Khuynh thực sự không có giận hằn, Tần Vô Song lập tức thân thiết hỏi:

“Thân thể thế nào??? Còn đau không???”

Hắn vừa hỏi như thế, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn có tái nhợt của Vân Khuynh lại càng trắng, nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, cau lại đôi mày mảnh khảnh:

“Đau...”

Kỳ thực y hiện tại là toàn thân vô lực, cả người mơ hồ đau nhức, đặc biệt hai chân yếu đuối run rẩy.

Nơi tối hôm qua bị sử dụng quá độ, chỉ cần nhẹ nhàng hô hấp, liền đau rất khó chịu.

Y vừa nói như thế Tần Vô Song lập tức có chút luống cuống, tức khắc ôm ngang lấy y:

“Đau ở đâu???”

Đau thế nào không ngoan ngoãn nằm nghỉ, muốn đứng lên sớm như vậy làm gì?”

Tần Vô Song vừa nói vừa ôm y vào phòng. Vân Khuynh bất đắc dĩ nhìn khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song.

Còn không phải lúc sáng sớm y yếu ớt chuyển tỉnh, không thấy Tần Vô Song, trong lúc nhất thời liền hoảng hốt.

Nhớ lại thái độ làm người thường ngày của Tần Vô Song, liền biết hẳn nhất định là bởi vì áy náy mà trốn đi, sợ việc này sản sinh ảnh hưởng không tốt tới cảm tình của hai người, Vân Khuynh liền mặc kệ thân thể mình, cố gắng mặc quần áo rời giường tìm Tần Vô Song.

May là y dậy đúng lúc, thấy hình dạng Tần Vô Song như vậy, đúng là có chút không dám tin tưởng.

Chỉ là một buổi sáng, hẳn liền trở nên chán chường như vậy, Tần Vô Song thể này, khiến tâm Vân Khuynh vừa ấm áp vừa đau lòng.

Được Tần Vô Song ôm vào trong ngực, ngửi thấy mùi rượu trên người hẳn, Vân Khuynh thở dài trong lòng.

Trong lúc Vân Khuynh miên man suy nghĩ, Tần Vô Song đã đem y đặt lên trên giường:

“Khuynh nhi, người chờ một chút, ta đi lấy thuốc.”

Tần Vô Song ôn nhu vì y kéo chăn bông.

Vân Khuynh gật đầu, một đôi mắt đẹp sáng trong suốt theo nhất cử nhất động của Tần Vô Song mà chuyển động.

Hiện tại, trên thế giới này, người quan trọng nhất của y là Hồng Châu và Vô Song, vô luận như thế nào, y đều phải giữ lấy cảm tình của y và Vô Song tiếp tục tốt lên.

Chờ Tần Vô Song mang tới thuốc mỡ, rốt cục phát hiện Vân Khuynh một mực nhìn hẳn:

“Làm sao vậy???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không có gì, chỉ là nghĩ, Vô Song tuần mỹ tiêu sái, thực sự không thích hợp dáng dấp đập hư như vậy.”

Tần Vô Song một bên xốc lên chần bông cời ra y phục của Vân Khuynh, một bên thở dài:

“Khuynh nhi lại học được trêu chọc ta.”

Hai gò má Vân Khuynh ửng hồng, không có phản đối động tác của Tần Vô Song, thế nhưng đôi mắt của y dời Tần Vô Song đi, hạ xuống dưới.

Tần Vô Song nhìn vết tích loang lỗ trên làn da trắng nõn hoàn mỹ, trên đầu ngón tay dính thuốc mỡ, nhẹ nhàng trượt lên, vô hạn thương yêu nói:

“Không có lần sau, nhất định không có lần sau.”

Vân Khuynh bảo trì trầm mặc, chuyện tối hôm qua, kỳ thực hai người bọn họ không sai, thế nhưng Tần Vô Song cam đoan khiến y rất hài lòng.

Thuốc mỡ lạnh lẽo, mang theo khí tức mát lạnh, lấp đi đau đớn bỏng rát trên người Vân Khuynh.

Khi Tần Vô Song lần thứ hai trông thấy nơi bị hấn thô bạo chà đạp vô cùng thâm trọng, bàn tay run run đến mức không cần được bình dục.

“Ta...”

Hắn nói tiếp:

“Tâm lý của ta rất loạn... Ta biết Khuynh nhi hôm nay cũng là thích ta, thế nhưng lời của biểu ca... Biểu hiện của đại ca, ta...”

Rốt cục, hắn không muốn trốn tránh nữa, gian nan mở miệng.

Vân Khuynh giật mình:

“Vô Song, ta cho tới bây giờ cũng không tin thầy tướng số... Biểu ca nói, kỳ thực cũng không cần để ý...

Còn đại ca, ta không biết hẳn rốt cuộc đối xử với ta như thế nào, nói chung, bởi vì hẳn là đại ca người, ta mới gọi hẳn một tiếng đại ca.”

Tần Vô Song vì lời y nói mà dừng lại động tác, ngưng mi trầm tư.

Đúng vậy, Vân Khuynh đối với bọn họ, đều là bởi vì bọn họ là thân nhân của hẳn, mà thân nhân hẳn đối với Vân Khuynh, cũng là bởi vì Vân Khuynh là người hẳn coi trọng.

Hắn hình như, bởi vì lời của biểu ca, trở nên quá mức trông gà hoá cuốc.

Dần dần, Tần Vô Song giãn mở mặt mày:

“Khuynh nhi, ta hiểu... Lần này... Ta mong người không nên...”

“Vô Song.”

Vân Khuynh mở miệng cắt đứt hẳn, sợi tóc màu đen rối tung trên gối, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tái nhợt phối với màu đen càng hiện ra suy nhược, nhưng y lại cười tươi như hoa:

“Ta biết là bởi vì người yêu ta, là bởi vì quá mức yêu ta...

Thế nhưng, Vô Song người phải nhớ kỹ, ta yêu người, Vân Khuynh cũng yêu Tần Vô Song.

Vậy nên, đừng tự ti như vậy.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Liên Phù Đến

Cách chuyện ngày ấy, đã nhiều ngày.

Từ sau hôm đó, Vô Song bắt đầu phối dục tăng nội lực cho Vân Khuynh, cũng bắt đầu cách quãng dạy y một chút võ công.

Vô Song và Vân Khuynh hai người, trên cơ bản đều ở trong ‘Phù Phong Các’, rất ít khi ra ngoài.

Điều này làm cho người của Tần phủ đều ghé mắt nhị phu nhân này không ngớt, dĩ nhiên khiến cho nhị thiếu gia bọn họ rơi vào nơi ôn nhu không ra ngoài được.

Tần Vô Hạ thỉnh thoảng tới ‘Phù Phong Các’, Tần Vô Phong còn lại là nửa bước cũng không bước vào.

Thứ nhất là bận, thứ hai, không muốn tận mắt nhìn thấy hai người tình chàng ý thiếp, thế nhưng, mỗi ngày vào đêm, nghe tin tức Long Kính từ chỗ Tần Vô Song và Vân Khuynh mang về, cũng đã khiến hãn phiến muộn hồi lâu.

Mấy ngày này, Thượng Quan huynh muội vừa đến phương Bắc, cũng không đợi Long Khiêm liên mừng rỡ coi Tần phủ là khách sạn bình dân, Thượng Quan Nhược Vũ suốt ngày chạy ra ngoài chơi, Thượng Quan Tôn tự nhiên là một tắc cũng không rời bảo hộ muội muội nhà mình.

Lần trước đá phải cái bàn cứng là Tần Vô Song, cái giá bọn hãn phải trả là tự do suốt đời, tiếp theo, ai biết sau đó còn phải trả giá cái gì, cho nên

Thượng Quan Tôn không bao giờ yên tâm để Thượng Quan Nhược Vũ một người đi ra ngoài nữa.

Mà Bạch gia gia chủ bởi vì kinh thành biến động bất ngờ, nghe lời Tần Vô Phong, hẳn sẽ không nhúng tay vào sự kiện kia, hơn nữa hẳn cũng muốn coi trộm một chút đối thủ muốn chống đối Tần gia là vị nào, cho nên hẳn cũng ở lại Tần gia.

Nhưng lần này Bạch Khuynh Vân ở lại Tần gia, giống như là thay đổi hoàn toàn, không có tâm tư đi chơi, toàn bộ thời gian của hẳn đều nhào đến chỗ ‘Vô’ viện của Liên Cừ.

Hai người chẳng hiểu vì sao, cực kỳ hợp ý, mấy ngày này vẫn thảo luận học thức, nghiên cứu thiên hạ, phẩm trà chơi cờ, thưởng hoa phú thi ngày qua ngày vui vẻ mà sống.

Đối thủ của Tần gia, Tần Vô Phong cũng mơ hồ phát hiện là thế lực phương nào, cũng đang chu toàn mọi việc.

Tưởng rằng ngày qua ngày vẫn như vậy, thế nhưng, hôm nay, Tần Vô Song lại nhận được tin tức từ Long Lê, Liên Phù đã trở về.

Có người nói là nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên trực tiếp đuổi về.

Chỉ là hiện nay còn đang trên đường, khoảng chừng vài canh giờ nữa sẽ về đến nơi.

Vừa nghe được tin tức này, Tần Vô Song vốn muốn cùng Vân Khuynh làm tổ trên tháp quý phi lập tức đứng dậy chỉnh lý.

Vân Khuynh miễn cưỡng ghé trên tháp, động cũng không muốn động, cầm của y gói lên cánh tay, một đầu tóc đen xõa khắp nơi:

“Chính là muội muội của biểu ca Liên Cừ...’Bạch Liên thánh nữ’???”

Chẳng hiểu vì sao, gần đây Vân Khuynh càng lúc càng thích ngủ, cả người đều trở nên lười biếng.

Tần Vô Song vừa chỉnh lý quần áo vừa trả lời:

“Đúng, chính là Phù nhi.”

Đôi mắt Vân Khuynh chăm chú, lông mày mảnh khảnh hơi nhíu lại:

“Phù nhi... Liên Phù sao???”

Lúc này Tần Vô Song đã mặc xong quần áo, bắt đầu chải tóc:

“Đúng, là Liên Phù, Khuynh nhi, chúng ta đã lâu không ra ngoài, lần này biểu muội trở về, nên gặp một mặt... Người là thân thân ái ái của biểu ca nàng sùng bái nhất, lẽ nào, không định gặp sao???”

Vân Khuynh đem đầu chôn trong cánh tay, y vẫn muốn ngủ, không muốn đứng lên, khí trời dần dần chuyển lạnh, phương Bắc khác với kinh thành, dường như là lạnh hơn, khiến Vân Khuynh vốn đã ham ngủ lại càng thêm không muốn xuống giường.

“Không muốn đi... Ngô, Vô Song, dù sao biểu muội người vừa về cũng sẽ không rời đi... Không cần gặp mặt gấp như vậy...”

Tần Vô Song chỉnh lý xong xuôi đến gần tháp quý phi, nâng cằm Vân Khuynh, hôn lên chóp mũi y:

“Người trước đây luôn nói muốn luyện võ, lần này chưa được mấy ngày liền lười biếng...”

Đứng lên, Phù nhi nếu như hỏi ta biểu tẩu của nàng đâu, ta chẳng lẽ nói là người còn chưa dậy sao???”

Vân Khuynh hất hất cánh môi hồng nhạt:

“Nói ta lừa, cũng là người chẳng biết tiết chế, luôn không để ý ta...”

Trong ánh mắt ôn nhu như nước của Tần Vô Song, sắc mặt y ửng đỏ, phần sau liền tự động nuốt vào trong bụng.

Tần Vô Song cầm lấy quần áo khoát ở một bên:

“Mau đứng lên, nếu không ta sẽ lật chăn của người...”

Vân Khuynh bĩu môi:

“Trời lạnh như thế, người dĩ nhiên bức ta... Hừ hừ, Tần Vô Song, biểu muội của người cũng không phải hoàng thượng, có cần vừa đến là phải gặp như vậy không???”

Sắc mặt Tần Vô Song hòa hoãn:

“Hoàng thượng nếu tới thật, Khuynh nhi không muốn gặp cũng chẳng sao, thế nhưng biểu muội là người trong nhà, ta mong muốn toàn bộ thân nhân ta coi trọng đều thích Khuynh nhi.”

Lời này nói trúng ngực Vân Khuynh, mây đen trên mặt Vân Khuynh lập tức rút đi:

“Được rồi... Đã như vậy, liền dậy thôi.”

Dưới sự trợ giúp của Tần Vô Song, Vân Khuynh nhanh chóng bọc trong tầng tầng quần áo dày, sau đó còn chút buồn ngủ để Tần Vô Song giúp y chỉnh tóc.

Vân Khuynh hiện tại, đã sớm bị Tần Vô Song nuông chiều ra không ít tính xấu.

Hai người rề rà một lúc lâu, cuối cùng mới ra khỏi ‘Phù Phong Các’.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bổng Nhiên Cầu Thân

Vừa ra ‘Phù phong các’ một cổ khí lạnh liền tạt vào mặt.

Vân Khuynh rút cổ, Tần Vô Song thấy y thật sự thấy lạnh, quay lại trong phòng, lại khoác lên cho y một chiếc áo choàng màu đen.

Dọc theo đường đi Tần Vô Song vẫn luôn cầm tay Vân Khuynh, nội lực không ngừng cuộn cuộn đi qua chỗ tay hai người nắm, chảy vào trong cơ thể Vân Khuynh, Vân Khuynh thoáng cái liền ấm từ tay đến thân thể, ấm đến ngực.

Lúc đến sảnh lớn, bên trong đã có không ít người.

Mà Liên Phù và Hiên Viên Liệt Thiên cũng đã đến được một thời gian.

Liên Phù suy nhược mỹ lệ khoác lên áo choàng lông xù, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, chôn trong lông tơ màu trắng mềm mại càng hiển hiện thánh khiết mỹ lệ.

Hiên Viên Liệt Thiên một thân khí phách, tự ngồi ở một bên châm trà, thần sắc tự nhiên cùng Tần Vô Phong xã giao.

Liên Cừ luôn luôn không thích xuất hiện cũng có mặt, Liên Phù đang ở trước mặt Liên Cừ nói gì đó.

Tần Vô Hạ và Bạch Khuynh Vận trò chuyện, Tần Vô Hạ đang cùng Bạch Khuynh Vận nói chuyện của Liên Phù, dù sao Liên Phù là muội muội Liên Cừ, cho nên Bạch Khuynh Vận mới cảm thấy hứng thú.

Mấy người này, đến khi Tần Vô Song kéo tay Vân Khuynh xuất hiện, đều giật mình.

Tần Vô Phong chăm chú nhìn chăm chăm Vân Khuynh, hẳn đã lâu không nhìn thấy Vân Khuynh.

Vân Khuynh hiện tại còn hơn lúc vừa mới vào Tần phủ, tự tại rất nhiều, bình yên và hạnh phúc trên khuôn mặt vừa xem là hiểu ngay.

Liên Phù còn lại là ngơ ngác nhìn Tần Vô Song, trong mắt của nàng căn bản không có Vân Khuynh, chỉ có Tần Vô Song...

Không, nói đúng hơn, giờ khắc này trong lòng nàng không có bất cứ ai, mấy ngày liền đều không có, chỉ trừ khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Vô Song mà thôi.

Điều này khiến cho đôi mắt Hiên Viên Liệt Thiên vẫn quan sát đến Liên Phù trong nháy mắt lạnh xuống.

“Vô Song biểu ca...”

Liên Phù nhìn Tần Vô Song, trong đôi mắt hắc bạch phân minh dần dần tràn ngập hơi nước, trong thanh âm của nàng bao hàm tình tự vô hạn muốn nói hết.

“Phù nhi, người đã trở về...”

Tần Vô Song cũng mỉm cười đáp lại.

Tần Vô Song vừa dứt lời, Liên Phù liền như con bướm trắng, nhanh nhẹn bay về phía Tần Vô Song, nhào vào trong lòng hắn.

Bởi lực đạo của nàng quá lớn, Tần Vô Song để đỡ nàng, liền buông lỏng tay Vân Khuynh.

Vân Khuynh không tự chủ được mà lui về phía sau một bước, đánh giá cẩn thận vị biểu muội này của Tần Vô Song.

Nàng là một người nữ tử sở sở động nhân.

Mảnh khảnh yên mi, đôi mắt mỹ lệ ẩn tình, mũi ngọc trắng noãn, môi anh đào hồng nộn.

Thân thể nàng mảnh khảnh, khiến bất luận nam nhân nào nhìn thấy nàng, đều muốn đem nàng ôm trọn trong lòng mà che chở.

Mà lúc này, nàng ở trong vòng tay của Tần Vô Song, là bức tranh mỹ lệ đến cỡ nào.

Trai tài gái sắc, nam cao to anh vĩ, nữ nhỏ nhắn xinh đẹp, thực sự là xứng đến thiên y vô phùng. (áo tiên không thấy vết chỉ khâu)

Vân Khuynh cảm thán xong liền câu lên khoe môi, đáng tiếc, Vô Song là của y.

Tần Vô Hạ và Tần Vô Phong sớm đã biết cảm tình của Liên Phù đối với Tần Vô Song, trước đây bọn họ không quản, nhưng hiện tại, bọn họ không hy vọng bởi vì Liên Phù mà xúc phạm Vân Khuynh.

“Biểu muội.”

Tần Vô Phong dùng thanh âm lạnh lùng kêu lên, trong lời nói của hắn mang theo một chút nội lực, Liên Phù chấn động, lấy lại tinh thần, từ trong lòng Tần Vô Song thối lui một bước.

Lúc này nàng mới cảm giác được một ánh mắt âm lãnh tà tứ đâm vào người, hơi ngẩng đầu nhìn lại, là Hiên Viên Liệt Thiên!!!

Nghĩ lại tính tình Hiên Viên Liệt Thiên, nàng hung hăng rung mình một cái, không tự chủ được lại lui thêm một bước.

Tần Vô Song vẫn như trước mang theo tiểu ý, giọng nói thân thiết:

“Phù nhi hiện tại thế nào??? Người lần trước mất tích khiến chúng ta bị dọa sợ.”

Liên Phù nhìn hắc công lên môi đỏ mọng:

“Ta không sao, nhiếp chính vương Hiên Viên công tử hắc đúng lúc đã cứu ta...”

Hiên Viên công tử??? Đôi môi của Hiên Viên Liệt Thiên vênh lên một độ cung không vui.

Ánh mắt Tần Vô Song dời về phía Hiên Viên Liệt Thiên:

“Như vậy, Vô Song ở đây liền tạ ơn vương gia.”

Hiên Viên Liệt Thiên cười lạnh nói:

“Nữ nhân ta coi trọng, tự nhiên là phải tự tay bảo vệ tốt.”

Lời này vừa nói ra, trong sảnh nhất thời yên tĩnh lại.

Sắc mặt Liên Phù trở nên trắng, đôi mắt đẹp chậm rãi chuyển hồng:

“Người... Người không nên nói lung tung!!!”

Nói, nàng còn cẩn cẩn dực dực nhìn Tần Vô Song, trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song hiện lên một tia kinh ngạc:

“Dĩ nhiên là như vậy sao...”

“Không... Vô Song biểu ca, đó là ý của hắc thôi, ta không có... Ta không có...”

“Phù nhi.”

Liên Cừ ôn hòa kêu tên muội muội:

“Qua đây.”

“Ca ca...”

Liên Phù căn cứ môi, lại nhìn Tần Vô Song, chậm rãi hướng đến chỗ Liên Cừ.

Tình huống như vậy, Vân Khuynh còn nhìn không ra cái gì, vậy y cũng uổng làm người xuyên qua.

Y nhìn Tần Vô Song, tiến lên một bước, cầm tay hắn, hung hăng véo hai cái.

Tần Vô Song đột nhiên bị tập kích, thở hốc vì kinh ngạc, cuối cùng nhịn xuống tiếng kêu bên mép.

Trên mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh như trước mang theo dáng cười dịu dàng, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra.

Chờ Liên Phù trở lại bên người Liên Cừ, con người như nước của Liên Cừ, lặng lẽ chăm chú nhìn Hiên Viên Liệt Thiên:

“Liên Cừ rất cảm tạ nhiếp chính vương cứu xá muội, xá muội tính tình ngốc nghếch, có chỗ nào đắc tội, còn mời nhiếp chính vương thông cảm nhiều hơn...”

Mặt khác, vương gia hẳn là rõ ràng danh dự nữ nhi gia có bao nhiêu trọng yếu, mời lúc vương gia nói, chú ý một điểm đúng mực.”

Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên híp lại con mắt, thờ ơ nói:

“Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ???”

Liên Cừ chấp tay:

“Đúng vậy.”

Khóe miệng Hiên Viên Liệt Thiên kéo ra nhất mạt tà cười:

“Hôm nay ta hướng ngươi cầu hôn lệnh muội, ngươi có đáp ứng???”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Kết Quả Ngoài Ý Muốn

“Hôm nay ta hướng người cầu hôn lệnh muội, người có đáp ứng???”

Một đôi mày nhỏ của Liên Cừ lập tức nhăn cùng một khối, ánh mắt u sầu, không có mở miệng.

Tần Vô Song phong khinh vân đậm nhìn Hiên Viên Liệt Thiên:

“Nhiếp chính vương.”

Hắn mở miệng kêu lên, Hiên Viên Liệt Thiên đem đường nhìn từ trên người Liên Cừ chuyển qua hắn:

“Chuyện gì???”

Tần Vô Song câu lên khóe môi:

“Chỉ cần biểu muội thích người, nguyện ý gả cho người, chúng ta tự nhiên sẽ không phản đối, nhưng nếu biểu muội có chút may mắn không thích, chúng ta đương nhiên sẽ không đồng ý.”

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên bỗng nhiên phát lạnh:

“Là chính nàng nói đến Tần gia rồi sẽ cho ta một cái công đạo, thế nhưng, đến nơi —

Người cũng thấy đấy, nàng trực tiếp ném ân nhân cứu mạng là ta đây đặt ở một bên, coi như là một người xa lạ...

Hay là, đi tới Tần gia, nàng một lòng chỉ muốn cùng người tình chàng ý thiếp, đem tất cả mọi chuyện quên sạch!!!”

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên sắc bén, trong thần sắc mang theo ảm đạm tức giận âm u, không lưu tình chút nào đem việc này nói ra.

Thần sắc Tần Vô Song chấn động, lập tức nhìn Vân Khuynh ở bên người, rất sợ y có một tia hiếu hâm.

Nét mặt Vân Khuynh như trước lộ ra dáng cười, buông tay Tần Vô Song, chậm rãi thong thả bước đến trước mặt Hiên Viên Liệt Thiên:

“Vương gia.”

Y dùng tiếng nói trong suốt dễ nghe nhẹ giọng kêu lên.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn về phía y, ánh mắt ngấn ra, mềm xuống.

Niên thiếu trước mắt hấn, mắt sáng như sao, dung sắc tuyệt mỹ, làn da nõn nà, suy nhược như bồ liễu, đặc biệt là hai gò má nằm gọn trong áo choàng màu đen trên vai càng hiện ra tái nhợt, huống hồ khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nụ cười ôn hòa, vào lúc này, giống như một khối hàn ngọc trong suốt sáng long lanh.

Mặc cho hấn là ai, mặc cho hấn tức giận đến thế nào, thấy niên thiếu như vậy, cũng sẽ tắt lửa.

“Người là???”

Hiên Viên Liệt Thiên lấy lại tinh thần, trong đôi mắt mang theo một tia nghiến ngấm, nếu như không phải đã nhận định Liên Phù trước, hấn nhất định phải có được niên thiếu này.

Bề ngoài niên thiếu rõ ràng nhu nhược đến mức có thể kích khởi ý muốn bảo hộ của hấn, thế nhưng ánh mắt của y lại kiên cường không thua bất kỳ

ai.

Thực sự là mâu thuẫn, nhưng ngoài ý muốn lại hài hòa đến chói mắt.

Kỳ thực, ngoại trừ bóng ma và e ngại cảm tình dưới đáy lòng ra, Vân Khuynh cũng không coi là một người mềm yếu.

Y cong lên đôi môi đỏ mọng cười cười:

“Ta là thê tử của Tần Vô Song, Vân Khuynh... Cũng là ‘Biểu tấu’ của Liên Phù.”

“Ách...”

Hiên Viên Liệt Thiên nhú mày, trong lòng mừng thầm Liên Phù và Tần Vô Song đã không còn cơ hội.

Thân là người hoàng thất, bọn họ tương đối hiểu rõ người Tần gia, về người Tần gia suốt đời chỉ được thú một người thê tử, về các thế hệ Tần gia thâm tình, hẳn là biết đến rất rõ ràng.

“Vân Khuynh... Như vậy, người muốn nói cái gì.”

Vân Khuynh đem ánh mắt dời về phía Liên Cừ Liên Phù nói:

“Về chuyện vương gia cầu hôn, chưa nói đến biểu muội có thích người hay không, có nguyện ý hay không, chỉ nói về bối phận... Dượng cô như trước khoẻ mạnh, ta nghĩ hôn sự của biểu muội, dù là biểu ca, hẳn cũng không thể thay dượng cô làm chủ.”

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên lại bắt đầu chuyển lạnh:

“Ý của người là???”

Vân Khuynh một điểm cũng không sợ hãi, không để ý nói:

“Đương nhiên là nhiếp chính vương tự mình đi cầu hôn với dượng cô, yêu cầu này, hãn là không quá phận chứ???”

Đáy lòng Vân Khuynh nghĩ đến lời Tần Vô Song, Liên gia song thân, từ lâu đã không biết ẩn cư đến nơi nào, Hiên Viên Liệt Thiên chỉ riêng chuyện đi tìm bọn họ, xem chừng cũng rất khổ cực.

Đáng tiếc Hiên Viên Liệt Thiên chỉ biết Liên gia song thân tương đối thần bí khó tìm, lại không biết khó đến mức Liên Cừ và Liên Phù cũng không biết tung tích bọn họ.

“Được.”

Hiên Viên Liệt Thiên trầm tư nửa ngày, đáp ứng:

“Đây là chuyện phải, ta sẽ tìm được bọn họ, tự mình hướng bọn họ cầu hôn!”

Nếu như ngay cả hai người cũng tìm không được, hãn cũng uổng là nhiếp chính vương gian giảo một tay che trời của Huỳnh Quang.

Ngay lúc Vân Khuynh và Hiên Viên Liệt Thiên đàm thỏa, Liên Cừ lại đột nhiên mở miệng:

“Ta đáp ứng người.”

Mọi người sửng sốt, Liên Phù kéo kéo ống tay áo Liên Cừ:

“Ca ca, người nói cái gì vậy???”

Liên Cừ nhìn muội muội, trong đôi mắt kia mang theo không thể tin được, nhàn nhạt lặp lại:

“Ta nói, ta đáp ứng nhiếp chính vương cầu hôn.”

“Ca ca...”

“Biểu ca...”

Ngay cả Vân Khuynh và Hiên Viên Liệt Thiên đều kinh ngạc nhìn Liên Cừ.

Dĩ nhiên đáp ứng rồi??? Sao lại thế??? Tại vì sao???

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tâm Tư Liên Cừ

“Biểu ca, hôn nhân không phải trò đùa, biểu muội nàng rõ ràng không muốn. Người đáp ứng như vậy, không tốt đâu!”

Tần Vô Song mở miệng khuyên Liên Cừ, ánh mắt Liên Phù dịu dàng lại tràn ngập chờ mong nhìn Tần Vô Song.

Trong tất cả các biểu ca, chỉ có Tần Vô Song là thân cận với nàng nhất, nàng cũng thích nhất Tần Vô Song.

Nhưng Liên Cừ lúc này lại quyết tâm đồng ý hôn sự:

“Ta đã đáp ứng nhiếp chính vương gia, sẽ không đổi ý, về phần đa nương, ta cũng sẽ ăn nói rõ ràng.”

Trên mặt nhu nhược xinh đẹp của Liên Phù bật kín một tầng bóng ma:

“Không, ta không lấy chồng.”

Nàng là thiện lương suy nhược, lần đầu tiên nói không với người nhà, lần đầu tiên làm trái ý ca ca nàng, cũng là lần đầu tiên khiến người khác khó xử.

Liên Cừ cúi đầu:

“Long Diễm???”

Ánh vệ lãnh diễm một thân đồ bó hỏa hồng lập tức xuất hiện.

“Có thuộc hạ, biểu thiếu gia.”

Khuôn mặt tuần mỹ như sen của Liên Cừ lạnh lùng không có một tia tâm tình, nhàn nhạt mở miệng:

“Đưa biểu tiểu thư đến ‘Vô’ viện giao cho tiểu đồng.”

Long Diễm giật mình:

“Vâng, biểu thiếu gia ”

“Ca ca?”

Liên Phù không thể tin tưởng mở to mắt nhìn Liên Cừ:

“Không... Ca ca, người không thể tàn nhẫn với ta như thế...”

“Long Diễm, động thủ.”

Long Diễm lập tức điểm huyết Liên Phù nói một tiếng biểu tiểu thư đắc tội, liền đem nàng dẫn theo đi ra ngoài.

Chờ Long Diễm và Liên Phù rời đi, khuôn mặt đạm nhiên của Liên Cừ hiện ra một tia sắc bén, không chút nào lảng tránh nhìn thẳng vào đôi mắt khí phách của Hiên Viên Liệt Thiên:

“Nhiếp chính vương gia, tuy rằng ta đáp ứng lời cầu hôn của người, thế nhưng, người vẫn phải dựa vào chính mình đả động muội muội ta.

Hôn kỳ (ngày cưới) của các người, phải do muội muội ta quyết định.”

“Người... Đùa giỡn ta???”

Hiên Viên Liệt Thiên nhú mày, lại muốn tức giận.

Nhìn hình dạng hiện tại của Liên Phù, muốn Liên Phù cam tâm tình nguyện gả cho hắn, quả thực, khó như lên trời.

Liên Cừ câu lên khoe môi:

“Lẽ nào nhiếp chính vương gia không đủ tự tin khiến cho muội muội yêu người sao???”

Hiên Viên Liệt Thiên giật mình, không hề mở miệng.

Liên Cừ một chút bốn phía nhìn chung quanh, đứng dậy nói:

“Các vị chậm trò chuyện, tại hạ đi trước một bước.”

Thân ảnh Liên Cừ cũng dần dần rời đi, Hiên Viên Liệt Thiên nhìn bóng lưng hắn có chút suy nghĩ:

Muốn Liên Phù yêu hắn???

Ân, đây cũng là chuyện cần thiết...

Bằng không, thú về chỉ có tức giận, thế nhưng, hắn vốn không có tính nhẫn nại tốt, rốt cuộc nên làm thế nào để động tâm của tiểu nữ tử cổ chấp kia đây???

“Sao biểu ca lại đáp ứng việc hôn nhân này??? Biểu muội rõ ràng là không muốn???”

Vân Khuynh có chút tức giận, lẽ nào Liên Cừ là muốn đặt mối quan hệ với nhiếp chính vương này sao???

Y đến từ thế kỷ hai mươi mốt, không muốn thấy nhất chính là loại hôn nhân tự ý xếp đặt như thế này, hủy đi bao nhiêu hạnh phúc của nữ tử. Cho dù Liên Phù thích Tần Vô Song, cho dù đó là tình địch của y, y cũng không hy vọng nàng bị ép gả cho một người nàng không thương.

Huống hồ, Liên Phù thiện lương như vậy, dùng thân thể nhu nhược giúp đỡ tạo nên hạnh phúc cho rất nhiều người cơ khổ, nàng cũng phải có hạnh

phúc mới đúng!!!

Tần Vô Phong nhìn Vân Khuynh nói:

“Liên Cừ biểu đệ làm như vậy nhất định có lý do, hắn từ trước đến nay là một người biết chừng mực, những chuyện này chúng ta cũng không cần nhúng tay.”

“Khuynh Khuynh.”

Tần Vô Hạ chớp mắt nhìn Vân Khuynh:

“Người rốt cục đi ra ‘Phù phong các’, mỗi ngày đều ở bên trong cũng không ngại buồn...”

Vân Khuynh cúi mặt, hàm súc mỉm cười:

“Không ngại.”

Vân Khuynh hiện tại, vô luận là đối với Tần Vô Phong hay Tần Vô Hạ, đều là xa lánh hữu lễ, ở trước mặt bọn họ, cũng cực kỳ ngoan ngoãn.

Y như vậy, khiến Tần Vô Hạ buồn bực không ngớt, hắn tình nguyện Vân Khuynh đánh hắn, cũng không muốn nhìn thấy Vân Khuynh nặng nề như vậy.

Vết thương Tần Vô Hạ dần dần tốt lên, bởi vì lần trước hàn khí trên người nhị ca hắn vài ngày không rút đi dọa sợ hắn, hắn cũng không dám nhắc đến chuyện Vân Khuynh chiếu cố hắn.

Tần Vô Song vừa thấy Tần Vô Hạ nhìn chòng chọc Vân Khuynh, lập tức ôm eo y nói:

“Có ta cùng, Khuynh nhi sao có thể ngại buồn???”

Vân Khuynh cũng không giãy dụa, mặc hăn ôm lấy, dù sao y biết nguyên nhân hăn làm như vậy, mặc hăn cũng tốt... Chỉ là biểu muội kia.

Hừ hừ, chút nữa, nhất định phải hỏi cho ra lẽ.

Liên Cừ vừa ly khai, Bạch Khuynh Vân liền theo đi ra ngoài.

Hăn vội vã đuổi kịp Liên Cừ, có chút nghi hoặc nói:

“Ta nghĩ đảo chủ không phải là loại người sợ nhiếp chính vương, lại càng sẽ không ham mê quyền lợi của nhiếp chính vương, vì sao lại đáp ứng hôn sự rõ ràng không thích hợp này???”

Liên Cừ trông thấy Bạch Khuynh Vân, thanh nhã như sen. trên khuôn mặt tuyệt mỹ mờ ảo xuất trần lộ ra nhất mạt tiểu ý, hỏi ngược lại:

“Khuynh Vân sao biết hôn sự này không thích hợp???”

Bạch Khuynh Vân giật mình:

“Muội muội người, rõ ràng không muốn... Ách, lẽ nào, người đã tính quẻ trước???”

Liên Cừ gật đầu lại lắc đầu.

Bạch Khuynh Vân càng thêm mơ hồ:

“Người vừa gật đầu vừa lắc đầu, rốt cuộc là đã tính chưa???”

Nhìn khuôn mặt khả ái của Bạch Khuynh Vân phiếm hồng, mắt to tròn mang theo cấp thiết, Liên Cừ cười:

“Lúc ta đáp ứng hôn sự, ta không có bói toán, chỉ là thấy nhiếp chính vương là thật tâm thích Phù nhi, hơn nữa thái độ làm người của nhiếp chính vương cũng không tệ, lại có thực lực nhất định bảo hộ Phù nhi, Phù nhi nếu

có thể gả cho hắn, cũng là một sự lựa chọn tốt... Cho nên, ta muốn cho hắn một cơ hội...

Hơn nữa, người hắn cũng nhìn ra Phù nhi có ý với Vô Song, ta mấy ngày trước đây xem tướng cho Vân Khuynh, biết đường tình của họ nhấp nhô, không đành lòng để Phù nhi quấy rầy bọn họ...

Sau đó, sau khi ta đi ra, ta liền yên lặng tính một quẻ cho Phù nhi và nhiếp chính vương...”

Bạch Khuynh Vân chớp chớp mắt to, hiếu kỳ hỏi:

“Quẻ tượng thế nào???”

Liên Phù tự tiểu phi tiểu thở dài:

“Không tệ... Ha hả, rất có hi vọng.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Xích Huyết Kiếm Xuất Hiện

“Vân nhi, mấy ngày nay, người ở Tần phủ thế nào??? Đã quen chưa???”

Chờ đến khi Hiên Viên Liệt Thiên cáo từ rời đi, Tần Vô Phong lập tức xuất ra phong độ của đại ca quan tâm Vân Khuynh.

Vân Khuynh cũng ôn hoà gật đầu nói:

“Rất tốt, chỉ cần có Vô Song, đâu cũng là nhà, hưởng hồ người trong Tần phủ đều đối tốt với ta như vậy.”

Tần Vô Phong giật mình, thần sắc ảm đạm xuống.

Có Vô Song... đâu cũng là nhà...

Hai người này, thật đúng là...

Đệ đệ và ‘Đệ muội’ của hắn ân ái như vậy, hắn hẳn là hài lòng, thế nhưng, vì sao hắn cảm giác ngực đau nhức đến mức không thể hô hấp???

Mấy ngày này vẫn không gặp Vân Khuynh, nguyên tưởng rằng loại ảo giác kỳ quái quỷ dị này đã tiêu thất.

Thế nhưng, hôm nay, lần thứ hai nhìn thấy y, cảm giác lại cường liệt còn hơn dĩ vãng...

Hắn đối với tâm tình vô căn cứ của mình, xem ra là đã hiểu sâu hơn không ít...

Tần Vô Song nhìn ra thần sắc buồn bã của ca ca nhà mình, trong lòng ‘Lộp bộp’ một chút, cánh tay ôm eo Vân Khuynh bỗng nhiên buộc chặt:

“Đại ca, tam đệ, Phù nhi vừa rồi khiến ta rất lo lắng, ta muốn mang Khuynh nhi qua đó xem một chút...”

Đôi mắt lợi hại của Tần Vô Phong đã mất đi quang minh dĩ vãng, khoát tay áo:

“Các... Người, đi đi.”

Tần Vô Hạ lập tức nhảy dựng lên:

“Ta cũng muốn đi.”

Tần Vô Phong lông mày anh tuấn cau lại:

“Vô Hạ lưu lại, chút nữa còn phải giúp ta xử lý vài việc.”

“A!”

Tần Vô Hạ bất mãn lắm lắm:

“Tại sao lại là ta???”

Hiện tại nhị ca cả ngày ngoại trừ ở cùng Khuynh Khuynh chuyện gì cũng không cần làm...

Quá hạnh phúc, ta đi cùng Khuynh Khuynh, chuyện này để nhị ca làm có được không???

Tần Vô Song nhếch nhếch môi:

“Tam đệ không phục cũng đi thú một nương tử về, phỏng chừng, đại ca cũng sẽ cho phép người ở cùng nương tử.”

Nói xong liền mang theo Vân Khuynh rời đi.

Trong lòng Tần Vô Phong yên lặng nghĩ, nếu như Tần Vô Hạ cũng thú một người thế tử, hẳn có thể mặc kệ để Tần Vô Hạ chìm đắm trong ôn nhu hương không???

Đáp án là, sẽ không...

Như vậy, nếu như, Tần Vô Song thú không phải Vân Khuynh, hẳn có thể mặc kệ Tần Vô Song như vậy không???

Đáp án là... Không biết...

Đây... Rốt cuộc là... Lẽ nào, hẳn thực sự đã đi vào ma chương sao???

Cho nên mới cảm giác thống khổ như vậy... Tim như bị đao cắt...

Hiện tại Tần Vô Phong đáng ghét tính cách của mình, vì sao hẳn luôn luôn lạnh như vậy, không thể giống như Tần Vô Song có thể ôn nhu với người ngoài, vì sao tất cả mọi người đều cười, chỉ có hẳn là không???

Là bởi vì hẳn lãnh huyết sao???

Là bởi vì hẳn vô tình sao???

“Nhị ca càng ngày càng quá phận, đại ca, người nhất định phải tìm một cơ hội giáo dục nhị ca.”

Tần Vô Hạ đổ kị lại bất mãn nhìn bóng dáng Tần Vô Song và Vân Khuynh rời đi, hung hăng nói với Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn tam đệ, lạnh giọng nói:

“Nghĩ cái này, không bằng ngẫm lại giải quyết chuyện ‘Xích Huyết Kiếm’ đang gây tranh cãi trong chốn võ lâm như thế nào đi.

Người thân là ‘Ám hoàng’ chủ quản võ lâm, chuyện này, mơ tưởng đại ca tiếp tục ra tay giúp người.”

Đôi mắt màu đen của Tần Vô Hạ dần hiện ra một chút ánh sáng:

“Đương nhiên, chuyện vui như vậy, sao ta có thể nhường cho đại ca.”

Xích Huyết Kiếm, tương truyền là tuyệt thế hảo kiếm của người đầu tiên đệ nhất đảm nhận võ lâm minh chủ để lại, ngoại trừ bản thân kiếm đứng hàng thứ hai trong thập đại danh kiếm trong giang hồ, trong thanh kiếm kia còn cất giấu tuyệt thế kiếm ‘Kình Thiên Kiếm phổ’.

Bởi vậy thiên hạ võ lâm nhân sĩ đều là thèm nhỏ dãi, đáng tiếc chính là Xích Huyết Kiếm đã tiêu thất gần trăm năm.

Khiến Tần Vô Hạ nghĩ là chuyện vui là do, trước đó vài ngày, dĩ nhiên có người đồn thổi Xích Huyết Kiếm và ‘Kình Thiên Kiếm phổ’ xuất hiện trong Phù Vân sơn trang ở Huỳnh Quang.

Hầu như là ở nhất khắc truyền ra tin tức, Phù Vân sơn trang liền cấp tốc trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích —

Bởi vì Xích Huyết Kiếm hòa ‘Kình Thiên Kiếm phổ’, không chỉ là đối tượng võ lâm nhân sĩ trong Huỳnh Quang quốc nội mơ ước, mà còn là đối tượng mơ ước của người trong võ lâm thiên hạ.

Ngắn ngủi mấy ngày, tam đại quốc gia khác—

Phần lớn võ lâm nhân sĩ ở phương Tây Liệt Phong, phương Bắc Tương Ly, phương Nam Xích Yên Trung đều dừng mãnh hướng vào cảnh nội Huỳnh Quang, vì chuyện gì, tất cả mọi người trong lòng biết rõ ràng.

Chuyện Xích Huyết Kiếm, xử lý một điểm không tốt, sẽ trở thành tranh cãi giữa các quốc gia, liên quan đến rất nhiều kẻ có thân phận phức tạp, có

rất nhiều kỳ nhân dị sự dĩ vãng ẩn cư cũng sắp hiện thế, hơn nữa vô luận như thế nào triều đình và Tần gia đều không thể để Xích Huyết Kiếm hòa ‘Kinh Thiên Kiếm phổ’ rơi vào tay người ngoài Huỳnh Quang.

Từ hiện tại đến xem, việc này là một rắc rối lớn.

Cái này đối với Huỳnh Quang mà nói là một tai họa nho nhỏ, đối với Tần Vô Hạ từ một nơi bí mật gần đó chủ quản giang hồ Huỳnh Quang mà nói, cũng là một thách thức lớn.

Chuyện lớn như vậy, Tần Vô Phong nói không nhúng tay, chính là mong muốn, Tần Vô Hạ từ chuyện này, trưởng thành càng cường đại hơn, càng thêm thành thực.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Hai Người Đối Lập

Ra khỏi sảnh lớn, Tần Vô Song liền buông lỏng thắt lưng Vân Khuynh, trên mặt tuần mỹ vì Liên Phù mà hiện ra một tia lo lắng.

Vân Khuynh cau, dắt ống tay áo Tần Vô Song:

“Vô Song.”

Tần Vô Song dừng lại cước bộ, cúi đầu nhìn y:

“Ân???”

Vân Khuynh câu lên khóe môi anh hồng, gương mắt nhìn hẩn, tự tiểu phi tiểu:

“Phù nhi biểu muội...”

“Ách...”

Tần Vô Song sắc mặt cứng đờ:

“Cái này, ta và nàng, chỉ là biểu huynh muội, không hơn.”

Tiểu ý bên môi Vân Khuynh nhạt đi:

“Ta không nói các người có cái gì... Ta chỉ là muốn hỏi một câu Vô Song đối với hôn sự của Phù nhi biểu muội nghĩ thế nào.”

Tần Vô Song thở phào nhẹ nhõm, kéo tay Vân Khuynh đi về phía trước:

“Ta giống đại ca, tin tưởng biểu ca nhất định có nguyên nhân của chính hần, cũng không lo lắng, chỉ là Phù nhi... Thái độ của biểu muội, thật khiến người khác lo lắng.”

Ngón tay Vân Khuynh bị Tần Vô Song nắm lấy chậm rãi mở, xen vào kẽ tay của Tần Vô Song, mười ngón giữ chặt, hai bên dây dưa:

“Vô Song... Trong lòng ngươi, nàng, rốt cuộc là Phù nhi, hay là biểu muội???”

Tần Vô Song lần này cũng không dừng lại, chỉ là thoáng thở dài một chút:

“Khuynh nhi, ta thừa nhận, trong lòng ta, biểu muội đích thật là một người nữ tử không giống những nữ tử khác...

Thế nhưng, ta chỉ là kính nể lúc nàng thể nhược nhiều bệnh lại không oán trời trách đất, ngược lại lại thiện lương như vậy mà thôi...

Chuyện nàng làm, đã từng nói qua, từng khiến ta khiếp sợ, nhưng là không hơn.

Có rất nhiều tình cảm, là không liên quan đến ái tình, biểu muội đối với ta, chỉ là thân nhân chỉ là bằng hữu, trừ ngươi ra, ai cũng không thể bước vào tâm ta.

Lòng ta, đã là của riêng ngươi, ngươi không cần sợ sệt hoài nghi hoặc là tính toán cái gì.”

Tay Vân Khuynh bỗng nhiên buộc chặt:

“Đúng, Vô Song, ta muốn chính là những lời này của ngươi, đồng dạng, Vô Song đứng ở vị trí của ta tự hỏi, cũng không cần lo lắng bất an, đúng không???”

Tần Vô Song trầm mặc một hồi rồi cười to:

“Người a, tiểu hũ nút, đã lâu cũng không có đề chuyện này, nhưng luôn luôn xoắn quýt trong lòng, ta đã sớm không so đo sự kiện kia rồi.”

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng, trừng mắt Tần Vô Song, cái liếc mắt nọ, nước gợn liềm diễm, ánh sáng tràn đầy, đẹp đến rung động lòng người, cũng sinh động sáng tỏ tình tự của chủ nhân.

Mấy ngày gần đây y lười biếng, rốt cục thoáng rút đi một ít.

Lúc Tần Vô Song và Vân Khuynh đến ‘Vô’ viện, Liên Phù đang đau khổ cầu xin Liên Cừ xóa bỏ hôn sự.

Tần Vô Song nhìn từ xa, quay về bên người Vân Khuynh thở dài:

“Nàng như vậy, khiến ta nhớ lại năm năm trước, biểu muội nhỏ nhỏ cầu xin chúng ta cho nàng ra ngoài làm việc thiện...”

Chỉ là, không biết lúc này đây, nàng còn có thể thắng lợi không.”

Một đôi mày mảnh của Vân Khuynh, chậm rãi nhíu lại:

“Biểu ca làm như vậy, biểu muội hẳn là sẽ càng thêm đáng ghét nhiếp chính vương kia.”

Nét mặt Tần Vô Song chậm rãi khoác lên ý cười xấu xa:

“Ghét hẳn rất tốt, biểu muội của ta, sao có thể cho hẳn dễ dàng thú tới tay???”

“Biểu ca...”

Tần Vô Song và Vân Khuynh đang ở ngoài nói chuyện phiếm, Liên Phù liền thấy được Tần Vô Song.

Đại khái là bởi vì cầu xin ca ca nàng không có hi vọng, Liên Phù liền chuyển sang cầu Tần Vô Song:

“Biểu ca...”

Liên Phù một thân quần trắng như một con bướm trắng, nhanh nhẹn bay xuống bên người Tần Vô Song, hai gò má xinh đẹp nhu nhược mang theo nước mắt chọc người thương tiếc, nàng chăm chú nắm ống tay áo Tần Vô Song, ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi mắt đẹp mang theo nồng đậm cầu xin:

“Biểu ca, người giúp ta nói một chút với ca ca, ta không muốn gả cho nhiếp chính vương, ta không muốn gả cho hắn.”

Lần trước nàng nhào tới trong lòng Tần Vô Song, Vân Khuynh không tính toán, lúc này đây Vân Khuynh cũng không muốn mắt mở trừng trừng nhìn nàng cọ cọ trong lòng Vô Song:

“Khụ khụ.”

Ngón tay trắng nõn thon dài co lại, đặt ở bên môi ho nhẹ.

Lực chú ý của Vô Song lập tức bị lôi đi”

“Khuynh nhi, người làm sao vậy, lẽ nào bị cảm lạnh rồi???”

Tần Vô Song cử động, khiến Liên Phù vẫn tận lực quên Vân Khuynh phải nhìn thẳng vào y.

Nàng buông tay nắm áo Tần Vô Song, đôi mắt đẹp mang theo nước mắt chuyển hướng về phía Vân Khuynh:

“Biểu tẩu???”

Trong con người trong suốt của nàng hiện lên một tia kinh ngạc, lúc ở sảnh lớn, toàn bộ lực chú ý của nàng đều đặt ở trên người Vô Song và Hiên

Viên Liệt Thiên nàng sợ, căn bản chưa kịp tỉ mỉ quan sát Vân Khuynh.

Lúc này vừa nhìn, đúng là một mỹ nhân bề ngoài không thua nàng chút nào, hơn nữa đối phương nhìn qua còn hơn nàng vài phần nho nhã bình tĩnh, thế nhưng... Nếu như, thật là biểu tấu của nàng, thế nào lại là một thiếu niên???

Địch ý trong lòng nàng, thoáng cái thăng đến mức tận cùng, đôi mắt đẹp cũng chậm rãi trở nên quật cường.

Trong lòng Vân Khuynh cười khổ, cái tên Tần Vô Song lạn hoa đào này, khiến y còn chưa làm gì đã bị biểu muội thiện lương nhà hắc ghét luôn rồi.

Y nhàn nhạt mỉm cười, mang theo vài phần bất đắc dĩ:

“Biểu muội, ta là thê tử Vô Song, Vân Khuynh.”

Liên Phù chậm rãi ngừng nước mắt, trừng mắt nhìn, ngọt ngào cười:

“Vừa rồi... Để biểu tấu chê cười.”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không sao. Đều là người trong nhà.”

Câu người trong nhà này, khiến nụ cười trên mặt Liên Phù, thiếu chút nữa liền không nén được giận.

Tâm tình nàng lúc này hỗn loạn đến cực điểm, không thể đối mặt với ‘Thê tử’ danh chính ngôn thuận của Tần Vô Song, nàng chỉ có thể mang theo chua xót và khổ sở trong lòng, chật vật mà chạy, mọi việc khác, chỉ có thể chờ nỗi lòng ổn định lại rồi nói sau:

“Ân. Như vậy, cảm tạ biểu tấu, Phù nhi có chút khó chịu, sẽ không gây trở ngại biểu ca biểu tấu và đại ca.”

“Biểu muội.”

Tần Vô Song gọi nàng lại, vai của nàng hơi run run:

“Biểu ca???”

“Ta muốn nói, kỳ thực ca ca ngươi vẫn tôn trọng ý nguyện của ngươi, hôn kỳ của ngươi và nhiếp chính vương, là do ngươi định, nếu như, sau đó ngươi vẫn không muốn, ca ca ngươi cũng tuyệt đối không miễn cưỡng ngươi...”

Đúng không, biểu ca???”

Nói xong với Liên Phù, hần đột nhiên chuyển hướng Liên Cừ.

Liên Cừ thấy muội muội khóc, cũng cực kỳ yêu thương, gật đầu:

“Đúng, ta hiện nay trên miệng là đáp ứng, nhưng cũng chỉ là muốn ngươi cho Hiên Viên Liệt Thiên một cơ hội mà thôi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Làn Đầu Rời Phũ

Liên Phũ sau khi tới Tần gia, tâm tình Vân Khuynh càng lúc càng tồi tệ.

Vốn có, y có thể yên lặng làm biếng ngủ nướng, cùng Vô Song làm tổ trong ‘Phũ phong các’ muốn làm cái gì thì làm, nhàn nhã tự tại, rất khoái hoạt.

Thế nhưng, sau khi Liên Phũ tới, bởi vì chuyện hôn nhân của nàng và Hiên Viên Liệt Thiên, tâm tình của nàng vẫn rất kém, biểu ca thân cận nhất với nàng, Tần Vô Song, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Bởi vậy, Tần Vô Song liền muốn đi khuyên bảo biểu muội hăn, mà Vân Khuynh, tự nhiên sẽ không để Tần Vô Song ở cùng một nữ nhân có ý với hăn, cho nên, liền đi cùng một khối.

Cứ như vậy, ngủ nướng của y, nhàn nhã tự tại của y đành ném đến trao oa quốc.

Y cố gắng xốc lên tinh thần cùng Tần Vô Song đi an ủi Liên Phũ đã vấn đề khó khăn không nhỏ, đến chỗ Liên Phũ, còn phải nhìn cảnh Liên Phũ đưa tình thầm kín với Tần Vô Song.

Trong lòng y hiện tại rất bức mình nha!

Còn tiếp tục như vậy, phỏng chừng Liên Phũ còn chưa thế nào, còn y lại xảy ra chuyện.

Khi bọn hăn lại một lần nữa bước ra ‘Phũ phong các’ đến ‘Vô’ viện cùng Liên Phũ liên lạc cảm tình, thoải mái nữ tử rõ ràng đã từ ưu thương mà

thoát ra ——

Nghĩ đến cũng đúng, có Tần Vô Song mỗi ngày đến chỗ nàng, nàng sao có thể không vui???

Tuy rằng có thêm một người dư thừa Vân Khuynh, thế nhưng Vân Khuynh không thích nói chuyện với nàng, nàng có thể hoàn toàn đem sự tồn tại của Vân Khuynh quên sạch.

“Vô Song!!!”

Vân Khuynh rốt cục bạo phát.

Tần Vô Song có chút nghi hoặc:

“Khuynh nhi khó chịu chỗ nào sao???”

Vân Khuynh nghiêng rằng:

“Đúng, ta toàn thân, chỗ nào cũng khó chịu.”

“Ách...”

Có gốc cũng nghe ra oán niệm trong lời y nói, Tần Vô Song cũng không dám bỏ qua tâm sự của thân thân ái ái, lập tức đem chuyện Liên Phù ném sang một bên, thân thiết hỏi:

“Sao vậy, thế nào đột nhiên phiền táo như thế.”

Vân Khuynh cau mày, nhìn Tần Vô Song vẻ mặt lo lắng, cái kính lớn thêm nữa cũng không phát ra được:

“Ai... Ta không muốn đến chỗ Liên Phù, các người hai người luôn trò chuyện, ta cái gì cũng không làm được. Rất buồn chán.”

“Cái này nha, ngày hôm nay sẽ không buồn chán...”

Vân Khuynh chớp chớp con mắt hắc bạch phân minh, im lặng hỏi Tần Vô Song ngày hôm nay vì sao sẽ không buồn chán.

Tần Vô Song cười giúp y buộc lại áo lông cáo khoát trên vai, sắp đến mùa đông, khí lạnh phương bắc quá khác biệt, người mới từ kinh thành bên kia đến như Vân Khuynh, là cực kỳ sợ lạnh.

Cho nên, người khác vừa mới bắt đầu tăng thêm y phục, y đã bị bọc lại rất dày.

“Ngày hôm nay, ta muốn mang bọn người đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài???”

Vân Khuynh nhất thời có chút không phản ứng kịp”

“Vô Song nói, ra phủ??? Ra Tần phủ???”

Trên đường từ kinh thành đến phương bắc, trước khi Tần Vô Phong thúc dục, hai người là nửa chạy nửa du ngoạn, rất tiêu sái, nhưng sau đó bị hãm hối thúc, sửa thành mã xa, ngay cả cơ hội du ngoạn một điểm cũng không có.

Lúc đến Tần phủ, càng không thích hoạt động, luôn luôn cùng Tần Vô Song ở trong phòng.

Tính ra, sau khi đến Tần phủ, y chưa hề ra cửa dù chỉ một lần.

Hiện tại nghe Tần Vô Song nói muốn ra phủ, tinh thần y lập tức phấn chấn hơn.

Thấy con mắt y lờ lờ phát quang, tinh thần tỉnh táo, Tần Vô Song cũng nở nụ cười:

“Đúng vậy, ra phủ, mấy ngày này ta cùng một chỗ với biểu muội, khiến người buồn đúng không! Biểu muội hôm qua nhắc tới hài tử xóm nghèo, biểu ca cố ý dẫn ta muốn dẫn biểu muội đi xem hài tử này, vừa lúc, chúng ta đi ra ngoài hít thở không khí, đi chơi một chút.”

Mặc dù có chút vui vẻ khi ra phủ, thế nhưng sắc mặt Vân Khuynh vẫn đen như trước:

“Nói đến nói đi, vẫn là vì biểu muội của người, biểu muội biểu muội, hừ hừ, biểu muội là tất cả của người.”

Tần Vô Song bất đắc dĩ thở dài:

“Khuynh nhi, chúng ta là phu thê, người không nên vì một người ngoài giận ta.”

Vân Khuynh hừ lạnh:

“Người cũng biết là người ngoài sao.”

Tần Vô Song có chút vô lực gật đầu:

“Được được được, sau khi đến xóm nghèo trở về, ta sẽ bắt đầu tiếp nhận công tác, đến lúc đó sợ là bận đến mức không có thời gian ở cùng người, tự nhiên cũng không rảnh đi quan tâm biểu muội —

Hơn nữa, cũng nên tạo cơ hội cho biểu muội và nhiếp chính vương gia ở chung.”

Vân Khuynh đưa tay xoa xoa cằm, có chút suy nghĩ:

“Không sao, người không rảnh theo ta, ta cùng người công tác.... Ân, Vô Song, chút nữa ra phủ gọi thêm cả nhiếp chính vương gia, ta coi trọng hẳn, mong muốn hẳn có thể sớm ngày bắt biểu muội đi —

Sớm bắt sớm tỉnh tâm.”

“Người a... Càng lúc càng hẹp hòi.”

Tần Vô Song điểm điểm mũi Vân Khuynh, ngầm đồng ý kiến nghị của y.

Vân Khuynh hất hất lông mi:

“Thế nào, người lưu ý???”

Tần Vô Song lắc đầu:

“Nào dám...”

Vân Khuynh hừ một tiếng:

“Vậy thì tốt, hắc hắc, đi thôi.”

Tần Vô Song quả nhiên là gọi nhiếp chính vương, nhiếp chính vương hiện tại vừa thấy Tần Vô Song là mặt đen, không có biện pháp, ai bảo Liên Phù luôn luôn cự tuyệt cho hắc đứng ngoài cửa, đối với Tần Vô Song lại là hoan nghênh vạn phần.

Tuy rằng Tần Vô Song không chú ý việc này, nhưng hắc, thế nhưng rất lưu ý.

Dưới đáy lòng hắc, đã coi Tần Vô Song là địch nhân lớn nhất trong nhân sinh.

Vì vậy, nhóm bốn người không được tự nhiên này, Tần Vô Song, Vân Khuynh, Liên Phù và nhiếp chính vương, sau khi chỉnh lý thỏa đáng, liền âm thầm ra Tần phủ.

Trên đường, Tần Vô Song vẫn nắm tay Vân Khuynh đi ở phía trước, Liên Phù theo sát phía sau, nhiếp chính vương còn lại là kẻ sát Liên Phù.

Tần Vô Song nắm tay Vân Khuynh, cũng không phải cố ý làm cho ai xem, chỉ là khí trời lạnh, Tần Vô Song thông qua nơi nắm tay truyền nội lực làm ấm thân thể cho Vân Khuynh, đã thành thói quen.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Vô Gian Luyện Ngục

Đoàn người Tần Vô Song, nam khí chất phi phàm, tuấn mỹ dị thường, nữ ôn nhu thánh khiết, đi ở trên đường, phi thường chọc người chú mục.

Bất quá may là mấy người cũng không phải người thường, cho dù dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chăm, bọn họ như trước thần sắc tự nhiên.

“Nơi chúng ta muốn đi, là nơi bần cùng nhất của phương bắc bên này, ở đó... Rất bẩn, rất lộn xộn...”

Mong rằng Khuynh nhi và nhiếp chính vương gia cũng không chú ý.”

Tần Vô Song bỗng nhiên nhớ tới chuyện quan trọng như thế mau chóng nói ra.

Dù sao trước đây có thế nào, Vân Khuynh cũng là thiếu gia Vân phủ, mà Hiên Viên Liệt Thiên lại càng cao quý làm vương gia một nước, nói vậy đều là chưa từng gặp qua tràng diện như vậy.

Vân Khuynh bất mãn bĩu môi:

“Biểu muội là nữ tử còn không ngại, ta đường đường một đại nam tử hán lại có thể tính toán sao???”

Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên càng hừ lạnh:

“Ngay cả ‘Vô Gian luyện ngục’ đều đã đi qua, còn sợ nơi dơ bẩn loạn lạc hay sao???”

Hắn vừa nói ra lời này, Tần Vô Song ngăn người tiện đà có chút suy nghĩ, xem ra biểu ca Liên Cừ nói không sai, Hiên Viên Liệt Thiên đích thật không phải người thường.

Có thể đi ra ‘Vô Gian luyện ngục’, sao có thể là người thường được???

‘Vô Gian luyện ngục’ là một tòa thành trong lòng đất bất luận kẻ nào cũng không biết phương vị hay cửa vào.

Nó thực sự là nhân gian luyện ngục, bên trong, là thế giới giết chóc, là thế giới người ăn thịt người uống máu người.

Người tiến nhập, chỉ có xông qua toàn bộ trạm kiểm soát do chủ nhân ‘Diêm La’ thiết kế mới có thể ra ngoài, nếu không qua, vậy cả đời chỉ có thể bị nhốt trong ‘Vô Gian luyện ngục’.

Không phải bọn hắn không muốn ra, mà là, không ai biết cửa ra.

Đó là một thế giới kinh khủng khó có thể tưởng tượng được, ở đó, toàn bộ tiền tài, cảm tình, quyền lợi, địa vị, đều là vô dụng, chỉ có tự thân thực lực mới là trọng yếu nhất.

Nơi đó, cường giả vì sinh tồn, rõ ràng sẽ ăn người yếu.

Vô gian vô gian, ‘Vô Gian luyện ngục’ giống như là Vô gian địa ngục, nó là địa ngục nhân gian.

Nó không thuộc về tổ chức giang hồ, cũng không thuộc về quản hạt của triều đình, không thuộc chính, chẳng thuộc tà, chỉ là một tòa thành ngầm độc lập, thần bí, quỷ dị mà thôi.

Tần Vô Song thu hồi ký ức đã lâu, lặng lẽ không nói gì.

Liên Phù cũng không biết ‘Vô Gian luyện ngục’ là nơi thế nào, lạnh lùng nói với Hiên Viên Liệt Thiên:

“Ta khuyên người sớm một chút trở lại, địa phương như vậy, không thích hợp với thân phận nhiếp chính vương một quốc gia.”

Nói xong, nàng lại nhìn phía Vân Khuynh:

“Ta có thể chịu được nơi đó, đã quen rồi, mà người, chưa chắc đã quen.”

Vân Khuynh cúi lên khóe môi, tự tiểu phi tiểu:

“Mọi việc, không phải đều là từ không quen mà biến thành quen sao???”

Bọn họ đoàn người, vừa đi vừa nói.

Ở nơi cách một con đường, một người nam nhân toàn thân bao vây trong áo choàng màu tím, vẫn dùng con mắt duy nhất bại lộ ra bên ngoài tập trung nhìn bọn họ.

Chậm rãi, nam nhân kia giơ tay, trong tay có một cây sáo màu đen tinh tế thật dài.

Hắn đặt ở bên môi chậm rãi thổi, không có thanh âm, trong không khí lại không hiểu sao có thêm một tia hàn ý.

Nhìn lại, bên người nam nhân xuất hiện thêm bốn người nam tử áo đen che mặt.

May là chỗ bọn họ đứng là ngõ cụt, bằng không nhiều người kỳ quái quỷ dị như vậy, không dọa sợ người đi đường mới là lạ.

“Đi...”

Thanh âm nam nhân kia mang theo chút chút khàn khàn, nhưng dễ dàng dễ nghe.

Hắn giơ lên cây sáo trong tay, chỉ hướng đoàn người Tần Vô Song:

“Đem nữ nhân kia bắt về cho ta.”

“Vâng.”

Bốn người đều nhảy lên, trong nháy mắt không còn hình bóng, một người áo đen lần thứ hai xuất hiện:

“Những người khác thì sao???”

Nam tử áo choàng tím cười lạnh nói:

“Giết!!!”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Xóm Nghèo

Mấy người không hề phát hiện tồn tại của nam nhân áo tím, như trước đi theo hành trình của họ, hướng đi càng ngày càng bí ẩn, càng ngày càng hoang vắng.

Mùi lạ kỳ quái khó ngửi bay nhẹ trong không khí, con đường không tính là hẹp, thế nhưng hai bên tường cũng rất cũ rất bẩn.

Tần Vô Song chậm rãi nắm chặt tay Vân Khuynh.

Chờ bọn hắn từ khu phố dài bẩn thỉu này quẹo vào, tiếng rên rỉ gián đoạn truyền vào trong tai bọn họ.

Đó là một đám người bẩn thỉu mặc đồ cũ nát rách rưới dựa vào trên tường, thống khổ rên lên.

Trên mặt bọn họ dính tầng dày bụi bẩn nhìn không ra nguyên trạng, tóc tai mất trật tự xoã tung, bên trong còn kèm theo rơm rạ đất cát.

Trước mặt bọn họ đặt ra nửa cái bát vỡ, bát cũng bị bụi bao trùm nhìn không ra màu sắc vốn có.

Trong bát hoặc là một ít thức ăn thiu, hoặc là một hai đồng tiền.

Bọn họ gầy như que củi, da dẻ khô nứt mà tối tăm.

Lúc thấy Tần Vô Song, Vân Khuynh, Hiên Viên Liệt Thiên và Liên Phù những người áo mũ chỉnh tề này, bọn họ bỗng nhiên chìa tay ra loạn bò loạn gãi:

“Các công tử tiểu thư hảo tâm... Làm ơn bố thí một ít tiền đồng cho lão đi...”

Đó là một đám người già yếu khề rên:

Có người nhận ra Liên Phù:

“Mọi người yên lặng một chút, yên lặng một chút, là ‘Bạch Liên thánh nữ’ tới.”

Đám người hỗn loạn này, có vài người trở nên quy củ, lại có mấy người co quắp:

“Thánh nữ...”

Thế nhưng bọn họ bần cùng đã phai đi hơn phân nửa lương tri con người, rất nhiều lúc, bọn họ bất chấp nữ tử này từng cứu giúp bọn họ, bọn họ chỉ nghĩ đến nữ tử này có thể mang đến cái gì cho bọn họ, nhìn thấy nàng, bọn họ đã nghĩ muốn hưởng nàng tìm lấy vài thứ.

“Đồ ăn của chúng ta đâu... Cái gì thánh nữ... Còn không phải là hư danh...”

Có người tranh cãi ầm ĩ, một vài bàn tay bắn thiêu giấy dựa muốn kéo Liên Phù.

Hiên Viên Liệt Thiên đen mặt, nhắc chân đá văng một người:

“Cút qua một bên...”

Sắc mặt Liên Phù trở nên hơi trắng, trong đôi mắt đẹp là một mảnh bi thương:

“Vương gia... Bọn họ đều là người già yếu, không nên thô lỗ như vậy...”

Hiên Viên Liệt Thiên hừ lạnh:

“Không thô lỗ còn phải ôn nhu sao???”

Then chốt là, loại thời gian này, ôn nhu hữu dụng???”

Hiển nhiên là vô dụng, những người kia như ong vỡ tổ chen lấn đến chỗ họ.

Liên Phù nhìn những người hoặc là khom lưng, hoặc là bò trên mặt đất đến gần họ, đột nhiên có chút hối hận:

“Ta... Không nên đề xuất muốn tới xem bọn họ...”

Đôi mắt của nàng lóe sáng:

“Thế nhưng... Hải tử, không giống với bọn họ... Những hải tử này, còn có hi vọng...”

Tần Vô Song che chở Vân Khuynh, cùng Hiên Viên Liệt Thiên nhìn nhau, Hiên Viên Liệt Thiên vẫn luôn coi Tần Vô Song là cừ địch lớn nhất, đột nhiên liền hiểu ý tứ trong mắt hắn.

Hầu như trong cùng thời khắc, Tần Vô Song ôm lấy Vân Khuynh, Hiên Viên Liệt Thiên ôm lấy Liên Phù, đầu ngón chân bọn họ điểm một cái, thi triển khinh công tuyệt diệu rời khỏi đám khất cái này.

“Dẫn đường đến chỗ Phù nhi muốn đi.”

Theo gió lạnh phương bắc đặc biệt có, thanh âm Hiên Viên Liệt Thiên đưa đến trong tai Tần Vô Song.

Tần Vô Song hơi gật đầu.

Đầu ngón chân điểm qua hai bên tường, đi sâu vào trong con đường nhỏ bần loạn này.

Không giống tiếng rên dọc theo đường đi, bên trong có vẻ rất an tĩnh.

Tần Vô Song hạ xuống trước một đại viện (coi như là nơi có nhiều hộ gia đình ở), viện tử kia chỉ còn nửa cánh cửa, nghiêng đi treo ở một bên, như có như không muốn rơi xuống, nhìn qua cực kỳ nguy hiểm.

Tần Vô Song buông Vân Khuynh đẩy cửa đi vào, Hiên Viên Liệt Thiên cùng Liên Phù theo sau:

“Buông... Ai cho người ôm ta...”

Liên Phù nguyên là nhu nhược, tới Tần gia, giống như là có tâm phúc, một điểm cũng không sợ Hiên Viên Liệt Thiên, một chút hoà nhã cũng không cho hẵn, luôn luôn lạnh lùng với hẵn, hoặc là ác ngôn mà nói.

Hiên Viên Liệt Thiên lờ đi, cường thế lôi kéo Liên Phù không ngừng giẫy dụa theo Tần Vô Song và Vân Khuynh đi vào.

Bên trong có một đại thụ, rất thô, bốn năm tiểu hài tử đang trèo trên cây, hoặc là ở dưới tàng cây hì hì cười.

Trong viện còn có mấy người hài tử khác ngồi chồm hồm trên mặt đất nghịch đất cát.

Trong viện đại khái có năm sáu gian nhà tranh nhỏ nhìn như sắp đổ, có mấy tiểu hài tử ngồi chờ ra trước cửa.

Bọn họ đồng dạng nhỏ gầy nhìn không ra niên linh, đồng dạng bần hê hê nhìn không ra giới tính.

“Tiểu ngũ, tiểu mạc, tiểu hổ...”

Thấy hài tử này, Liên Phù kích động kêu lên.

Đám hài tử bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Liên Phù đều là sửng sốt, tiếp theo nhìn về phía nàng, sau đó trong nháy mắt, vô luận là ở trên cây hay dưới tàng cây, vô luận là đang chơi hay chờ ra, toàn bộ hài tử chạy tới:

“Thánh nữ tỷ tỷ, người rốt cục đến xem chúng ta...”

“Thánh nữ tỷ tỷ, chúng ta rất nhớ người...”

Liên Phù một điểm cũng không ghét bỏ dơ bẩn trên người bọn họ, vuốt đầu bọn chúng:

“Sao các người đều chơi???”

Ta không phải đã nói muốn các người học tập cho tốt sao???

Ngô tiên sinh đâu???”

Một tiểu hài tử lớn một chút chậm rãi tới gần nàng:

“Chúng ta... Không có tiền, Ngô tiên sinh không muốn dạy chúng ta... Thánh nữ tỷ tỷ đi không lâu, hẳn liền không tới...”

Liên Phù sắc mặt đại biến:

“Cái gì... Hẳn... Vậy, Mạc ca ca các người đâu???” Sao không thấy người khác???”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ý Tưởng Nảy Mầm

“Ta ở chỗ này...”

Thanh âm trong suốt của một niên thiếu từ phía trước truyền đến.

Mọi người đưa mắt nhìn lại, đó là ở đây, niên thiếu sạch sẽ duy nhất.

Tóc của hắn chải rất cẩn thận, khuôn mặt thanh tú, nhãn thần sâu đậm, quần áo cũng tẩy trắng, nhưng cũng khá sạch sẽ.

“Liên tỷ tỷ.”

Niên thiếu kia không kiêu ngạo không siểm nịnh, gật đầu với Liên Phù.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng ngay cả một nụ cười cũng không có.

Đây là một niên thiếu lãnh ngạo, quật cường, cho dù là ở trong địa phương này.

“Tiểu mạc, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??? Ngô tiên sinh hắn vì sao...”

Niên thiếu đạm mạc hơi câu lên khóe môi, lộ ra một nụ cười châm chọc:

“Không có gì, chỉ là cái tên súc sinh mặt người dạ thú kia muốn xúc phạm tỷ tỷ ta, ta giáo huấn hắn một chút, hơn nữa chúng ta không có tiền, nên hắn cũng không tới nữa.”

“Cái này... Hương nhi nàng có khỏe không???”

Khuôn mặt thiếu niên bỗng nhiên âm đạm xuống, bên trong con người mang theo âm ngoan và sắc bén:

“Thân thể tỷ tỷ vốn rất yếu, lại bị kinh hách như vậy... Vài ngày sau liền ngã bệnh... Bởi vì không có tiền mua thuốc, mấy hôm trước, nàng đã đi...”

Sớm biết vậy, lúc trước không nên cố kỵ nam nhân kia là do Bạch Liên thánh nữ mời tới mà nhẹ tay với hắn.

Hắn là, phế đi hắn, hoặc là giết hắn.

“Cái gì...”

Liên Phù kinh ngạc, tiếp theo đó là vô hạn tự trách:

“Xin lỗi... Ta không biết sẽ như vậy...”

Vân Khuynh kinh ngạc nhìn hài tử này, y gần như là lập tức nhớ lại lúc còn đi học ở kiếp trước, từ truyền thông biết được hài tử châu Phi trên địa cầu.

Có thể đơn giản xúc động tâm linh nhân tính.

Lúc Vân Khuynh từ ngoài phố nhìn thấy mấy tên khất cái, tâm đã bắt đầu buồn phiền, mũi lên men.

Những người đó, lớn tuổi như vậy, mang theo vết thương, mang theo tàn tật, như vậy thôi thóp sinh hoạt.

Tử nữ của bọn họ, vì sao lại để cho phụ mẫu của mình lưu lạc đến hoàn cảnh như vậy???

Nếu như là y... Nếu như đây chính là phụ mẫu của y...

Không...

Nghĩ tới đó, tâm của y co rút lại, thực sự, rất đau...

Nếu như, cổ đại có viện dưỡng lão, có phúc lợi cơ cấu như hội Hồng Thập Tự, tốt biết bao...

Còn có Ngô tiên sinh trong miệng niên thiếu và Liên Phù... Rõ ràng là một tên khốn nạn!!!

“Ai...”

Vân Khuynh nặng nề thở dài.

Tần Vô Song vẫn đứng bên người y thân thiết nhìn y:

“Khuynh nhi, làm sao vậy???”

Sắc mặt Vân Khuynh mang theo vài phần ưu thương:

“Ta đang nghĩ, thế giới này sao lại không công bằng như vậy... Chúng ta hoa y mỹ thực, bọn họ... Lại...”

Ánh mắt lướt qua đám hài tử gầy như que củi, thanh âm Vân Khuynh hơi nghẹn ngào, có chút nói không thành lời.

Tần Vô Song yên lặng ôm lấy y:

“Thế giới này, nơi nơi đều là như vậy, cường giả vi tôn, bọn họ, không có bối cảnh cường đại, chỉ có thể như vậy...”

“Không nên là như vậy...”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Hắn là cho bọn hắn một cơ hội công bằng, để bọn họ vì nhân sinh của chính mình mà phấn đấu...”

Thiếu niên đậm mặt đang cùng Liên Phù nói chuyện phiếm bỗng nhiên nghe được những lời này của Vân Khuynh thì ngây người, hắc như có như không liếc nhìn Vân Khuynh, liền trông thấy một người niên thiếu cử chỉ nhanh nhẹn khí chất ôn nhuận có vài phần suy nhược, trong mắt hiện lên một tia tâm tình, lập tức thu hồi ánh mắt.

Tần Vô Song cùng Vân Khuynh cũng không có phát hiện.

Tần Vô Song đỡ Vân Khuynh:

“Khuynh nhi nói không sai, nhưng Khuynh nhi cũng thấy, biểu muội mời người giúp bọn hắc, lại có kết quả như vậy... Hoàn toàn ngược lại...”

Vân Khuynh ngưng suy nghĩ:

“Hay là... Ta có thể có biện pháp khác...”

Nhìn Vân Khuynh như vậy, Tần Vô Song đột nhiên nghĩ đến Thượng Quan Nhược Vũ huynh muội bị y lừa về tay.

Nói không chừng... Y thật sự có biện pháp.

Suy nghĩ nửa ngày, Vân Khuynh nói:

“Chúng ta có thể thành lập một cô nhi viện, sao đó sẽ thành lập một khu nhà trường học.”

“Cô nhi viện??? Đó là cái gì... Chỗ cho cô nhi sao... Trường học... Là học viện??? ”

Cái này... Hữu dụng không??? ”

Mời đến một người như Ngô tiên sinh... Đám hài tử này chẳng phải là...”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không... Không phải như vậy...”

Y càng nghĩ càng không ra.

Ở Tần gia, tất cả mọi người đều có việc, chỉ có y là không việc làm còn vất vả cho Vô Song ở cùng y, y cũng phải tìm việc gì đó để làm, giết thời gian, phong phú ý nghĩa nhân sinh.

Phương pháp trợ giúp này của Liên Phù tất nhiên là ý tốt, nhưng không có cách nào để bọn hắc chân chính thoát khỏi quần cảnh hiện nay.

Y phải giúp giúp đỡ bọn họ, là giúp đỡ triệt để!!!

Ân...

Vân Khuynh nhìn hài tử chung quanh, những hài tử này sẽ làm nhóm người thực nghiệm đầu tiên, đến lúc đó y muốn đích thân làm hiệu trưởng, vận dụng hình thức giáo dục hiện đại giáo dục bọn họ.

Y còn muốn truyền bá một ít tư tưởng hiện đại tiên tiến, tử như, tin tưởng khoa học, tử như mọi người bình đẳng, lại tử như... Thật nhiều thật nhiều...

“Vô Song, hiện tại giải thích không rõ, lúc về ta sẽ nói rõ cho người.”

Vân Khuynh vừa dứt lời, Tần Vô Song liền đem y ôm lấy.

Trong lúc nhất thời Hiên Viên Liệt Thiên cũng che chắn trước mặt Liên Phù và đám hài tử kia.

Toàn bộ viện tử, trong chốc lát yên lặng.

Bốn gã áo đen che mặt im hơi lặng tiếng hạ xuống trước mặt bọn họ.

“Người từ phương nào??? Đến có chuyện gì???”

Hiên Viên Liệt Thiên lãnh ngưng hỏi ra.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Như Đã Từng Quen

Bốn người kia cũng không để ý đến hấn, trực tiếp xuất thủ, công kích sắc bén hướng về Hiên Viên Liệt Thiên.

“Bọn họ...”

Bốn người toàn bộ coi Hiên Viên Liệt Thiên làm đối thủ, cũng không tiến hành bất luận công kích nào với Tần Vô Song và Vân Khuynh.

“Lẽ nào mục tiêu là, biểu muội???”

Chiến cuộc chưa bắt đầu bao lâu, Tần Vô Song suy đoán.

Lúc này hấn ôm Vân Khuynh nhảy lên cây cao trong viện, Vân Khuynh nghe vậy mới nhớ lúc trước Liên Phù bị bắt, nghĩ đến đây, y đẩy đẩy Tần Vô Song:

“Mau xuống dưới giúp vương gia, không thể để biểu muội lại bị bắt... Hơn nữa, còn phải chiếu cố hài tử.”

Tần Vô Song thấy không có ai để ý tới bọn họ, biết chỉ cần không ngại đám người đó chủ động động thủ công kích, như vậy hấn liền yên tâm lưu lại Vân Khuynh, phi thân xuống dưới, thêm vào chiến cuộc.

Hiên Viên Liệt Thiên đã từng đi ra ‘Vô Gian luyện ngục’, võ công của hấn, rất ít khi được thấy.

Mà Tần Vô Song càng là sâu không thể lường, khiến bọn hấn giật mình chính là, niên thiếu đậm mật kia, cũng biết võ công.

Nhiệm vụ chủ yếu của hắn đó là từng bước từng bước đem đám hài tử rời khỏi chiến trường.

Bốn người kia không biết thuộc môn phái nào, võ nghệ cao đến dọa người.

Nhất thời mấy người dĩ nhiên dính cùng một chỗ, chỉ chốc lát phân không ra cao thấp.

“Phế vật!!! Đi bắt người cho ta.”

Theo một tiếng giọng nam khàn khàn dễ nghe, một người nam nhân toàn thân áo choàng tím từ trên trời giáng xuống.

Nhất khắc hắn xuất hiện, Tần Vô Song liền dùng toàn bộ tinh thần đề phòng.

Hắn từ trên người nam nhân kia, ngửi ra được khí tức cường giả tối cao.

Con người Tần Vô Song chậm rãi co rút lại, nội lực trong cơ thể cũng điên cuồng đề thăng, thật lâu thật lâu, không có đụng tới đối thủ ngang sức.

Bốn người áo đen còn lại, liền toàn bộ công kích Hiên Viên Liệt Thiên. Mà niên thiếu đậm mặt, từ lâu đã đứng trên nóc nhà, hết sức chăm chú nhìn vào mỗi trận tranh đấu.

Một bên là chí tôn cường giả một đấu một, một bên cường cường một chiến bốn, Tần Vô Song bên này hiển nhiên là yếu hơn đối phương một bậc.

Tần Vô Song chậm rãi từ bên hông rút ra binh khí đã lâu hắn không chạm tới, đó là một thanh nhuyễn kiếm quấn quanh hông:

“Tần Vô Song, mang theo binh khí, kiếm danh Di Hồng.”

Con mắt đối phương giấu trong áo tím híp lại:

“Tốt.”

Tần Vô Song dĩ nhiên dùng loại phương pháp này buộc hẳn nói ra thân phận, quyết đấu giữa người dùng kiếm, tự báo tính danh và vũ khí, là một loại nghi thức, là thứ mà bất luận kẻ nào dùng kiếm đều phải tuân thủ.

Chỉ là, nói cho hẳn thì sao???

Lẽ nào, Tần Vô Song này còn có thể tìm ra hẳn là ai sao???

Nam nhân áo tím giơ lên ống tay áo, lộ ra thanh đoản kiếm sắc lạnh giấu trong ống tay áo:

“Ngụy Quang Hàn, mang theo binh khí đoạn nhận Tình Sinh.”

Nói, phóng đi về phía trước.

Vân Khuynh đứng ở trên cây dưới chân lão đảo một cái, suýt nữa rơi xuống phía dưới...

“Quang???”

Y lăm bẫm, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch một mảnh.

Vô số hình ảnh thối qua trong đầu y.

Một tiếng thở nhẹ kia của y, bị nam nhân ở dưới tàng cây chuyên tâm giằng co với Tần Vô Song nghe được, nam nhân kia cả người chấn động, ngẩng đầu hướng lên trên cây nhìn lại.

Đó là một thiếu niên xa lạ mà tuyệt mỹ.

Nhưng đôi mắt kia lóe ra thống khổ cùng trốn tránh, rõ ràng mà quen thuộc như vậy.

Y là...

Thiếu niên trên cây... Là y???

Chẳng lẽ là, người mà hắn một mực tìm kiếm???

Trong lúc hắn thất thần, đã cùng Tần Vô Song đánh ba hiệp.

Bởi vì tâm thần bất ổn, hắn suýt chút nữa bị Tần Vô Song tổn thương.

Vân Khuynh đứng ở trên cây, tâm loạn như ma.

Ngụy Quang Hàn...

Đây là, là cái tên mà y hóa thành tro tàn cũng sẽ nhớ kỹ...

Đau nhức sâu sắc như thế.

Tất cả đều bị tuyệt vọng phủ nhận...

Vân Khuynh đưa tay nhẹ xoa trán, liên tục nói với mình:

Chỉ là một cái tên thôi, chỉ là một cái tên giống nhau...

“Thiên Địa Huyền Hoàng.”

Ngụy Quang Hàn đang giằng co với Tần Vô Song khàn khàn kêu lên:

“Bỏ qua nữ nhân kia, dùng mọi giá mang đi niên thiếu trên cây.”

Lời hắn vừa dứt, bốn gã áo đen bịt mặt lập tức bay vọt đến bên Vân Khuynh.

“Khuynh nhi...”

Tâm Tần Vô Song bỗng nhiên trầm xuống, không để ý lưỡi dao sắc bén của Ngụy Quang Hàn, nhanh như ánh sáng, trong nháy mắt nhảy đến trước mặt Vân Khuynh, song song cánh tay hắn cũng chảy xuống một đạo vết máu.

Nhưng hắn thành công đến bên Vân Khuynh trước bốn người kia.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn niên thiếu đậm mạc trên nóc:

“Tiểu tử, xuống đây mang Liên tỷ tỷ của người rời đi.”

Niên thiếu đậm mạc gật đầu, điểm chân hạ xuống, ôm lấy Liên Phù liên ly khai.

Hiên Viên Liệt Thiên không còn gánh nặng, liền bắt đầu giúp đỡ Tần Vô Song.

Vân Khuynh trong đầu một mảnh hỗn loạn.

Tần Vô Song cùng Hiên Viên Liệt Thiên anh dũng đối địch.

Nam nhân áo tím ở dưới tàng cây một người lặng lẽ đứng ở nơi đó, tư thế có chút cứng nhắc, thu hồi lưỡi dao trong tay hắn, phi thân nhảy lên cây, trong lúc Tần Vô Song cùng bốn gã thủ hạ dây dưa, hắn ôm lấy Vân Khuynh, đầu ngón chân nhẹ điểm, liền chạy đi.

“Chết tiệt... Khuynh nhi...”

Võ công của Tần Vô Song và Hiên Viên Liệt Thiên rất cao, thiên hạ ít có.

Thế nhưng Ngụy Quang Hàn tự thân cùng Tần Vô Song không phân cao thấp, bốn người thuộc hạ cũng cường đại đến khó tin, trận đánh này, dĩ nhiên lại để đối phương thành công mang đi Vân Khuynh.

Nam nhân áo tím đã biết Tần Vô Song và Hiên Viên Liệt Thiên lợi hại, sau khi nhảy ra khỏi đường nhìn của Tần Vô Song liền xuất ra sáo nhỏ thổi lên.

Cùng thời khắc đó, bốn người giao thủ với Tần Vô Song và Hiên Viên Liệt Thiên, đều tranh thủ bỏ trốn.

“Chết tiệt, dĩ nhiên từ tay bản vương và ám hoàng dễ dàng đem người đi???”

Sau khi đám người kia rời đi Hiên Viên Liệt Thiên không cam lòng nói.

Hiên Viên Liệt Thiên có thể ra khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’. Võ công hãn cao thâm, dĩ nhiên lại ăn một với đám người vô danh kia.

“Tần Vô Song.”

Hiên Viên Liệt Thiên lạnh lùng gọi hản:

“Người nói, trên giang hồ lúc nào xuất hiện một nhân vật lợi hại như thế???”

Tần Vô Song đồng dạng khuôn mặt âm hàn, nhấn mạnh từng chữ như băng:

“Không biết!!!”

Tâm tình hản lúc này rất tệ hại, cũng mang theo một chút kinh hoảng, hản vẫn tự phụ có thể bảo hộ Vân Khuynh, dĩ nhiên lại để Vân Khuynh một lần nữa bị bắt, còn ở chính trước mặt hản???

Không thể tha thứ, quả thực là không thể tha thứ.

Hản rõ ràng không phải kẻ yếu... Nhưng luôn luôn không thể bảo vệ tốt người mình yêu, đây rốt cuộc là vì sao???

Mang theo tràn ngập lo lắng, cuồng bạo, và âm hàn, Tần Vô Song nhún người nhảy lên quay về Tần phủ.

Nếu như hôm nay mang theo vài ám vệ, cũng không đến mức như vậy.

Cuộc sống nhàn hạ, quả thật khiến hắc thụ lùi không ít, lúc này đây, khác với lần Thượng Quan Nhược Vũ lúc trước, lần kia tất cả đều là trong lòng bàn tay hắc, nhưng lúc này, đối với đối phương, hắc lại hoàn toàn không biết gì cả.

Những người này, đó là đám người lúc trước muốn bắt Liên Phù, chỉ là khi đó chẳng qua là một đám tiểu lâu la, có lẽ là bởi vì thất bại một lần, cho nên lần này, đều là những kẻ vô công tinh thâm.

Đoàn người này, cùng Tần Vô Phong dây dưa thời gian dài như vậy, vẫn là ngang tài ngang sức, hắc cũng không chiếm được một điểm thượng phong, có thể thấy được, đối phương đích thực là đối thủ mạnh đến trình độ không thể tin nổi.

Hiện nay, toàn bộ nôn nóng lo âu đều phải vứt bỏ, dùng mọi cách tìm lại Vân Khuynh mới là trọng điểm, đối phương vừa đắc thủ, hắc là sẽ không rời xa phương Bắc.

Phương Bắc, địa phương của Tần phủ, ba vị ám hoàng, tự nhiên sẽ không đơn giản để cho người nhà bọn họ, bị chân chân chính chính bắt đi.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Ba Ngày Đánh Cuộc

Vân Khuynh bị nam nhân áo tím kia ôm vào trong ngực, trong lúc hoảng hốt dường như nhớ lại lúc bị Thượng Quan Tôn bắt đi.

Chỉ là, ở trong lòng nam nhân này y không thể bình tĩnh:

“Người là ai???”

Ánh mắt y lấp lánh nhìn nam nhân này, giống như là muốn xuyên qua vải vóc, nhìn thấy tướng mạo hãn.

Nam nhân mang theo tiếng nói âm lãnh khàn khàn ôm tai kia cúi đầu nở nụ cười:

“Người không phải biết sao???”

Một loại khủng hoảng khó có thể nói ra mọc lên từ đáy lòng, Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng:

“Chúng ta chưa từng gặp mặt, người là ai, ta sao có thể biết người???”

Nam tử kia dừng một chút, nói:

“Thực sự muốn biết ta là ai???”

Vân Khuynh không nói.

Nam nhân cười khẽ hai tiếng:

“Chỉ ít nói cho ta biết, người có muốn biết tướng mạo của ta hay không???”

Vân Khuynh bị thái độ gần như trêu tức của hắn làm cho có chút tức giận:

“Ta muốn nhìn tướng mạo của người, thế nhưng, người sẽ cho ta xem sao???”

“Đương nhiên, chỉ cần người muốn.”

Nam nhân nói xong, liền sử dụng nội lực, đánh tan miếng vải trên mặt.

Trong giây lát, khuôn mặt tuần mỹ yêu dị xuất hiện trong mắt Vân Khuynh.

Khuôn mặt kia da cực trắng, trắng đến mức gần như trong suốt, đôi mắt đỏ tươi như máu, dưới khóe mắt có một viên lệ chí (nốt ruồi khóe???) dịu dàng, màu của lệ chí, là đỏ như son.

Môi của hắn, là màu của máu, đỏ tươi đến dọa người.

Tuy rằng tướng mạo hắn phi thường tuần mỹ, thế nhưng, lại yêu dị khiến kẻ khác phải sởn tóc gáy.

Từ nhất khắc thấy tướng mạo hắn, tâm Vân Khuynh liền thả lỏng một chút ——

Nam nhân cùng tên Ngụy Quang Hàn này, cũng không phải niên thiếu lãnh ngạo thanh tú mà y biết.

Tâm vừa thả lỏng không bao lâu, âm lãnh trong đôi mắt huyết hồng kia khiến y đánh một cái rùng mình.

Nam nhân chậm rãi nhếch lên đôi môi đỏ tươi:

“Kẻ thấy tướng mạo của ta, chỉ có hai kết cục.”

Trong loại khí trời như thế này, ánh mắt của nam nhân khiến Vân Khuynh nghĩ mình càng thêm phát lạnh, y cảm giác bản thân đột nhiên lạnh lẽo từ ngọc tóc đến gót chân.

“Hai kết cục kia...”

Nam nhân chậm rãi lại gần:

“Vốn chỉ có một loại kết cục, chính là... Trở thành... Người chết. Nhưng nếu là người, liền có sự lựa chọn thứ hai... Đó là... Trở thành người của ta. Người chọn loại nào?”

Đặng đồ tử tàn nhẫn.

Nam nhân vừa mới nói xong, Vân Khuynh liền xuất hiện ấn tượng như vậy với hắn.

Y hung hăng trừng mắt nam nhân nói:

“Hai sự lựa chọn ta cái nào cũng không muốn.”

Chóp mũi nam nhân cọ lên gò má y:

“Ta đây liền giúp người chọn.”

Vân Khuynh cực kỳ ghét động tác nam nhân trói buộc mình trong ngực, khiến y thế nào cũng trốn không thoát đụng chạm của hắn.

Đáng tiếc nam nhân đang ôm y bay nhảy, y ngay cả chỗ trống để giãy dụa cũng không có.

Nam nhân có cái tên giống hệt người kia, khiến y liền phiền muộn, mong muốn lần này Vô Song cũng có thể thuận lợi tìm được y, nhanh chóng đón

y trở về.

“Đang nghĩ những người đó sẽ tới cứu người sao??? Ha hả, ta nếu có thể từ trong tay bọn hăn mang người đi, vậy tuyệt đối có thể khiến cho bọn hăn không tìm được người.”

Vân Khuynh câu lên khóe môi:

“Không nhất định là vậy.”

Ám hoàng đế quốc Huỳnh Quang, cũng không phải vô dụng như vậy.

Y tin tưởng Tần Vô Song, tin tưởng huynh đệ Tần gia.

Tâm tình của nam nhân hình như rất tốt:

“Tốt lắm, chúng ta đến đánh cược đi.”

Lần kia... Gạt Thượng Quan huynh muội, y dùng, hình như cũng là đánh cược, chỉ là khi đó y là chủ động, lần này, y là bị động mà thôi.

“Cược thế nào???”

Nam nhân tự phụ nương mày:

“Ta cho bọn hăn thời gian ba ngày, ta và người, sẽ ở phương Bắc dừng lại ba ngày, nếu bọn họ trong vòng ba ngày tìm được người, ta liền không nói hai lời thả người đi, nếu tìm không được, người liền mặc ta xử trí, thế nào???”

Nam nhân này, là thật cường hãn đến không thể tin nổi, hay chính là quá tự phụ???

Vân Khuynh ngưng mi suy nghĩ một chút nói:

“Được.”

Nếu như y không đáp ứng, sợ rằng nam nhân này sẽ lập tức ép y lựa chọn, đáp ứng rồi, chí ít, còn có thể trì hoãn ba ngày.

Ngụy Quang Hàn cong môi nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, kiếp trước là tiếc nuối như vậy, kiếp này, hẳn nhất định sẽ không buông tay!!!

Bên này, Vân Khuynh cùng Ngụy Quang Hàn đạt thành hiệp nghị, bên kia, Tần Vô Song vừa về Tần phủ liền trực tiếp tìm đến thư phòng của Tần Vô Phong.

Vừa lúc, Tần Vô Hạ cũng ở đây.

Tam huynh đệ, đã thật lâu không có hợp tác với nhau.

Trông thấy khuôn mặt Tần Vô Song như hàn băng, Tần Vô Hạ lại càng hoảng sợ, lần trước nhìn thấy Tần Vô Song như vậy, đó là ngày thứ hai hắn vừa hồi phủ:

“Nhị ca, người đây là???”

Vẫn là Tần Vô Phong tương đối nhạy cảm, nhìn quét phía sau Tần Vô Song một chút, phát hiện không thấy Vân Khuynh từ trước đến nay luôn đi cùng Tần Vô Song, trong lòng hắn mọc lên một cỗ bất an:

“Vô Song, Vân nhi đâu???”

“Khuynh nhi, bị người bắt đi.”

Trong lòng Tần Vô Song nặng nề, gian nan phun ra vài chữ.

“Cái gì???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ thoáng chốc kinh hãi, Tần Vô Phong hít vào một hơi thật sâu, thở ra, lạnh nhạt nói:

“Kể quá trình.”

“Đám người lần trước bắt biểu muội...”

Lúc ấy chỉ có năm người, vốn mục tiêu chính là biểu muội, không hiểu vì sao, cuối cùng đổi thành bắt Khuynh nhi.”

“Năm người... Đối phương chỉ có năm người...”

Tần Vô Phong đem hàm răng cắn đến khảnh khách rung động:

“Tần Vô Song, người và nhiếp chính vương, một người lá ám hoàng, một người là đệ nhất cao thủ vương thất, hai người đều từ ‘Vô Gian luyện ngục’ đi ra, võ công, trí mưu, mọi thứ không thiếu...”

Không nói lấy một địch trăm, chí ít cũng có thể lấy một địch mười...

Thế nhưng, Tần Vô Song, người nói cho ta biết, vì sao đối phương chỉ dùng năm người, lại có thể cướp đi bảo bối quan trọng nhất của người???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Vật Phi Nhân Phi

“Ta...”

Lời Tần Vô Phong nói, khiến mặt trái tâm tình của Tần Vô Song vẫn bị áp lực chậm rãi tăng trở lại.

Tần Vô Hạ lúc này không ngờ lại thần kỳ an tĩnh, một điểm cũng không tùy hứng như thường ngày, khuôn mặt tuấn tú vẫn mang theo vết thương nhú chặt, nghiêm túc không giống thiếu gia Tần Vô Hạ tùy hứng của Tần gia:

“Đại ca, cho dù nhị ca và vương gia cường đại đến thế nào, cũng có thời gian sơ sẩy, hiện tại không nên vội vã phê bình và tự trách, lúc này, tìm được Khuynh Khuynh mới là then chốt.”

Tần Vô Song nhìn Tần Vô Hạ, thời điểm mấu chốt, lời của huynh đệ nhà mình, sẽ mang theo lực lượng vô tận, huynh đệ đồng lòng, kỳ lực đồng tâm.

Hắn chỉnh lý tâm tình một chút:

“Từ lần trước Khuynh nhi bị Thượng Quan huynh muội bắt đi, ta ngay lúc đó đã lo lắng sẽ phát sinh sự tình đồng dạng...”

Cho nên, ta đã hạ ám hương trên người Khuynh nhi, chỉ cần để phượng điệp dẫn đường, chúng ta lập tức có thể tìm ra Khuynh nhi...

Khó xử lý nhất, chính là chúng ta không biết thực lực đối phương ra sao, không thể đơn giản động thủ.”

Tần Vô Phong sửa sang lại quần áo:

“Lúc trước ta một mực truy tra đám người đó, bọn họ là ba tháng trước, đột nhiên xuất hiện ở Huỳnh Quang, lai lịch thần bí, không có một chút căn nguyên, nhân số bọn họ hình như cũng không nhiều, thế nhưng đều rất cường đại, hơn nữa... Hành tung của bọn họ vẫn luôn là mờ ảo bất định...”

“Hắn là không phải người Huỳnh Quang... Thế lực khắp nơi Huỳnh Quang, chúng ta đều nắm rõ trong tay, đâu lý nào đột nhiên tuôn ra nhiều như vậy, đối phương, chẳng lẽ cũng là hướng về ‘Xích Huyết Kiếm’ mà tới???”

Tần Vô Hạ chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không, sự tình e rằng không đơn giản như vậy... Theo như ta biết, bọn họ, đã và đang âm thầm thu phục không ít tiểu môn tiểu phái, tốc độ phát triển như vậy, thật sự khiến kẻ khác kinh hãi...”

Tần Vô Song cười nhạt:

“Thế lực bất minh, mới xuất hiện, không đơn giản, uy hiếp đến sự ổn định của Huỳnh Quang, chúng ta toàn bộ phải diệt cỏ tận gốc.”

“Nói thế nào phương Bắc cũng là địa bàn Tần gia chúng ta, Vô Hạ, bảo Long Liễm mang hai đội ám vệ ‘Phong’ ‘Vũ’ tra rõ toàn thành, nhất định phải biết được đối phương đi tới nơi này, rốt cuộc có bao nhiêu người.”

Thoáng suy ngẫm một chút, Tần Vô Phong dự định, để mấy kẻ kia đến nơi đây, có đi mà không có về.

Thứ nhất là bởi vì nhân tố không ổn định của bọn chúng, thứ hai bởi vì bọn chúng bắt đi Vân Khuynh.

Tần Vô Song nhếch môi, ở bên khốe môi mỏng mảnh kéo lên độ cung lãnh diễm:

“Ta đi tìm biểu ca, lấy phượng điệp dẫn đường cho chúng ta.”

Trong ánh mắt của Tần Vô Phong lóe tia sáng băng hàn:

“Ta sẽ đem những môn phái bọn họ vừa mới thu phục, từng bước từng bước... xâm chiếm, nuốt gọn.”

Vân Khuynh bị Ngụy Quang Hàn đưa đến một nông trại.

Chỉ có hai người bọn họ, bốn người thủ hạ của Ngụy Quang Hàn, đều ẩn ở xung quanh.

Bồ câu trắng như tuyết, liên tục từ phương xa bay đến chỗ nông trại này.

Khuôn mặt tuần mỹ yêu dị của Ngụy Quang Hàn, theo tin tức càng ngày càng nhiều, trở nên càng ngày càng ngưng trọng:

“A, không ngờ lại đá phải cái bảng cứng... Môn phái ta mất mấy tháng thu phục, dĩ nhiên bị bọn họ phá hỏng toàn bộ...”

Con mắt đỏ như máu mang theo sắc bén, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Vân Khuynh:

“Bọn họ rốt cuộc là ai??? Nếu chỉ là một thủ phủ phương Bắc, không có khả năng có được năng lực lớn như vậy...”

Vân Khuynh ngồi ở một bên nhàn nhã châm trà, khốe miệng kéo lên tiểu ý nhợt nhạt hỏi lại:

“Nếu người là ta, người sẽ nói ra bọn họ là ai sao???”

Con người của Ngụy Quang Hàn híp lại:

“Người thay đổi, biết dương nanh múa vuốt.”

Bàn tay châm trà của Vân Khuynh run rẩy:

“Ngụy công tử nói đùa, Vân Khuynh vốn là thế nào, Ngụy công tử sao có thể biết được???”

Nhớ lại thâm tình của người trước mắt, trong con người đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn rút đi hàn ý, trên khuôn mặt yêu dị lộ ra nụ cười có thể nói là ôn nhu:

“Người trước đây... Cũng rất quật cường, thế nhưng ở trước mặt ta lại cực kỳ nhu thuận, Minh Tuyên, còn hơn Ngụy công tử, ta càng muốn nghe người gọi một tiếng, Quang.”

‘Choang’ một tiếng, ấm trà bằng sứ trong tay Vân Khuynh rơi chảy xuống, vỡ tan trên mặt đất.

Y lập tức cúi người xuống nhặt, mảnh vỡ ấm trà lại rạch ngang ngón tay y, dòng máu đỏ tươi chậm rãi chảy ra.

Ngụy Quang Hàn ở xa nhìn thấy, vội vã vài bước đi tới, kéo tay y, ngậm vào trong miệng, liếm đi vết máu trên đó, thuận tiện khử trùng:

“Sao lại không cẩn thận như vậy???”

Trong giọng điệu ôn nhu của hắn còn mang theo trách cứ nhẹ nhàng.

Vân Khuynh giống như bị điện giật, bỗng nhiên rút tay về, đôi mắt đẹp mở to không thể tin tưởng nhìn hắn.

Đây là Ngụy Quang Hàn???

Không chỉ tên giống nhau, mà cả người cũng vậy... Thế nhưng, không đúng, không giống.

Hoàn toàn không giống, niên thiếu kia sẽ không dùng giọng điệu như vậy nói với y, niên thiếu kia ở thế giới khác, niên thiếu kia giống y không biết võ công, niên thiếu kia cũng không có khuôn mặt yêu dị tuần mỹ đến mức khiến người ta ngệt thở như vậy...

“Minh Tuyên, người rất vui khi thấy ta đúng không... Ta là Quang, là Quang người yêu nhất...”

Ngụy Quang Hàn nói, đưa tay cầm lấy bàn tay rụt về của Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh xoát một cái thảm bại, khoe môi run rẩy:

“Ngụy công tử, thỉnh tự trọng. Tại hạ tên gọi Vân Khuynh, cũng không biết Minh Tuyên trong miệng Ngụy công tử là người phương nào.”

Ánh mắt của Ngụy Quang Hàn cứng lại, hăn cho rằng, lúc trước Vân Khuynh đối xử với hăn như vậy, là bởi vì không biết bản thân hăn là Ngụy Quang Hàn, thế nhưng, vì sao hăn nói cho Vân Khuynh hăn là Quang, Vân Khuynh lại lựa chọn đối xử với hăn như vậy???

“Người không phải yêu ta sao??? Vì sao không chịu nhận thức ta??? Kiếp trước ta không thể cho người tình yêu, kiếp này, ta vì tìm người, ta...”

“Ngụy công tử!!!”

Vân Khuynh bỗng nhiên đề cao thanh âm:

“Người... Hăn là nhận nhầm người.”

Đúng vậy, y thương hăn, nhưng đó là chuyện kiếp trước, kiếp này, y có Vô Song là đủ rồi...

Huống hồ... Làm người sống lại, y thật vất vả hạ quyết tâm muốn quên người này đi, toàn tâm toàn ý tiếp nhận Vô Song, Ngụy Quang Hàn, hăn

đừng hòng dựa vào cảm tình tràn ngập thương tổn kiếp trước, trở lại phá hoại hạnh phúc hiện tại của y!!!

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hắc Bào Tế Tự

“Nhận nhầm người???”

Không, Minh Tuyên, người biết thứ người hấp dẫn ta nhất là gì không???”

Vân Khuynh không nói.

Kỳ thực y vẫn luôn hoài nghi, Ngụy Quang Hàn rốt cuộc có từng nhìn thẳng vào y hay không —

Y hiện tại, càng khó tin y đã từng hấp dẫn Ngụy Quang Hàn.

Cho nên y bảo trì trầm mặc.

Thấy y như vậy, cặp mắt đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn lại híp lại, bên trong phủ kín phong vân bạo ngược.

“Người nói chuyện a, vì sao không mở miệng.”

Ngụy Quang Hàn xa lạ như vậy, khiến tâm của Vân Khuynh nhanh chóng tĩnh lại, y lạnh nhạt liếc nhìn Ngụy Quang Hàn, cười nói:

“Ta cũng không biết Minh Tuyên trong miệng Ngụy công tử, sao có thể biết được Minh Tuyên kia rốt cuộc hấp dẫn Ngụy công tử ở chỗ nào???”

“Người...”

Sắc mặt Ngụy Quang Hàn tái mét, đến thế giới này lâu như vậy, ngoại trừ người kia, có ai dám nói với hắn như vậy???

“Lạc Minh Tuyên, ta nói cho người, ánh mắt của người, từ khi bắt đầu chúng ta gặp nhau, đã bị ta nhớ kỹ, đừng nói người hiện tại chỉ là thay đổi thân thể, thay đổi dung mạo, cho dù người hóa thành tro, chỉ bằng thần thái trong mắt người, ta cũng có thể nhận ra người.”

Tâm Vân Khuynh run run:

“Thật không, không biết ánh mắt của tại hạ, là như thế nào???”

Con người của Ngụy Quang Hàn hơi hơi mơ màng, hắc đường như đang rơi vào ký ức đã lâu:

“Ánh mắt Minh Tuyên, cất dấu thống khổ, cất dấu hèn mọn, cất dấu tuyệt vọng nhàn nhạt, còn có kiên cường vừa nhìn là biết, ẩn nhẫn...”

“Ha hả ha hả... Người nói loại ánh mắt này, là của ta???”

Ngụy Quang Hàn còn chưa nói xong, Vân Khuynh liền cười khẽ cắt lời hắn:

“Quá giả, ánh mắt của ta, cho tới bây giờ cũng không phải là như vậy...”

Thần sắc y tự nhiên, con người thản nhiên nhìn Ngụy Quang Hàn.

Thân thể Ngụy Quang Hàn dừng một chút, lệ chí dịu dàng nơi khóe mắt như muốn rơi xuống, trên khuôn mặt tuần mỹ yêu dị mang theo một tia bi thương:

“Minh Tuyên, người...”

“Vân Khuynh, Ngụy công tử, ta là Vân Khuynh.”

“Vân Khuynh...”

Ngụy Quang Hàn cuối cùng không nói chuyện này nữa, trong nháy mắt tinh thần hoảng hốt thu trở lại.

Hắn cũng có chút nghi hoặc người trước mắt này liệu có đúng là Lạc Minh Tuyên năm xưa hay không.

“Ngụy công tử, người ngay từ đầu rõ ràng muốn bắt biểu muội, vì sao cuối cùng lại biến thành ta???”

Đối với vấn đề này, Vân Khuynh suy nghĩ đã lâu, trăm tư không được giải.

Sắc mặt trắng nõn yếu dị của Ngụy Quang Hàn chậm rãi tách ra một nụ cười khát máu:

“Nữ nhân kia là biểu muội của người???”

Lại nói tiếp, kỳ thực đây là chuyện ngoài ý muốn...

Nữ nhân kia, vẫn luôn là mục tiêu của chúng ta, chỉ là, hôm nay, ta lại thấy được người... Tình huống lúc đó khẩn cấp, người, trong lòng ta quan trọng hơn nàng rất nhiều, cho nên...”

Vân Khuynh cúi mặt:

“Nói như vậy, các người vẫn có thể sẽ ra tay với biểu muội???”

Ngụy Quang Hàn hứng thú mười phần gật đầu:

“Nếu không người nghĩ ta vì sao muốn đánh cược ba ngày với người, mà không phải lập tức mang người đi???”

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh nhíu lại, ngậm miệng không nói.

Cái gì mà đánh cược ba ngày, nam nhân này, chỉ là đùa bỡn y mà thôi, còn hơn kiếp trước ác liệt, hãn kiếp này, một điểm cũng chẳng tốt ở chỗ nào.

Chỉ là không biết Vô Song bọn họ có thể nhanh chóng đi tìm mình, mà bỏ qua an nguy của Liên Phù hay không???

Đang nghĩ ngợi, lại nghe thấy thái độ ung dung của Ngụy Quang Hàn rút đi, biến thành cảnh giác:

“Ám Dạ, nếu tối, hà tất trốn tránh ẩn tàng.”

“Ha hả...”

Hãn vừa dứt lời, một thanh âm thô ráp vang lên:

“Công lực của Ngụy vực chủ quả nhiên cao thâm, chỉ tiếc tâm rối loạn, đến bây giờ mới phát hiện ra ta.”

Ngụy Quang Hàn hừ lạnh một tiếng:

“Hắc bào tể tự Ám Dạ, năm xưa người đồng ý với sư phụ ta, không liên quan huyết đồng, không liên quan huyền tinh bảo tàng, không liên quan chuyển thể linh đồng ba sự kiện, liên tuyệt đối không xuất hiện trước mặt đệ tử môn hạ của chúng ta, đúng không???”

“Đúng.”

Từ chỗ tối, một người nam tử trang phục rất giống Ngụy Quang Hàn chậm rãi tiêu sái đi ra, hãn và Ngụy Quang Hàn duy nhất không giống ở chỗ, chính là màu sắc y bào.

Toàn thân Ngụy Quang Hàn bọc trong y bào màu tím, mà hãn, lại mà y bào màu đen.

Ngụy Quang Hàn vì để Vân Khuynh nhìn thấy khuôn mặt của hắc, miếng vải lúc trước trên mặt bị nội lực đánh tan, người này lại vẫn như cũ che mặt.

Con mắt của hắc là một mảnh đen kịt, ngay cả con người cũng không có, toàn bộ con mắt, tất cả đều là màu đen, giống như đôi mắt hắc đã bị móc ra, chỉ còn lại một cái hố đen kịt.

Hai cái hố đen kia còn phản xạ ánh sáng sâu thẳm, hơn nữa hắc một thân màu đen, một chút cũng không giống nhân loại...

Mà giống như, một con quỷ...

Âm hàn, lạnh lùng, mờ ảo, hư vô.

Chỉ là nhìn thấy hắc, trên người Vân Khuynh liền nổi lên một thân hàn ý.

Người này, trong Tương Ly quốc, Lưu Duyệt ảo cảnh hắc bào tế tự Âm Dạ, một nhân vật truyền thuyết trên giang hồ.

Hắc có năng lực cùng thiên địa câu thông mà kẻ khác khó có thể lý giải, trên người hắc luôn luôn có vô số bí mật, mà chính hắc cũng biết vô tận bí mật.

Ngụy Quang Hàn muốn bắt Liên Phù, cũng là bởi vì hắc.

Theo như lời Ngụy Quang Hàn, không liên quan huyết đồng, không liên quan huyền tinh bảo tàng, không liên quan chuyển thể linh đồng ba sự kiện, hắc sẽ không xuất hiện trước mặt Ngụy Quang Hàn.

Hắc bào tế tự Âm Dạ, vào ba tháng trước, xuất hiện trước mặt Ngụy Quang Hàn, nói cho hắc, muội muội của Thiên Cơ đảo chủ, Liên Phù là thân thể thuần âm, là thân thể tốt nhất chế tạo huyết đồng.

Bởi vậy, Ngụy Quang Hàn mới muốn bắt đi Liên Phù.

Thế nhưng, lần kia là vì huyết đồng, lần này, vì sao hắc lại xuất hiện???

Như trước là vì huyết đồng??? Hay là vì hai sự kiện khác???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Sinh Tử Hai Đường

Hắc bào tế tự Âm Dạ chậm rãi bước đi thong thả đến trước mặt Vân Khuynh.

“Người là người của Tần phủ???”

Vân Khuynh không hiểu vì sao có chút sợ người này, toàn thân hắc bào đều là một mảnh đen kịt, ngay cả con mắt cũng quỷ dị như vậy:

“Đúng, ta là thê tử của Tần phủ Vô Song.”

“Cái gì???”

Ngụy Quang Hàn kinh hô một tiếng, đáng tiếc hắc bào tế tự và Vân Khuynh đều không để ý đến hắn.

Thanh âm thô ráp của hắc bào tế tự mang theo một tia trầm trọng:

“Dĩ nhiên là tức phụ Tần gia...”

Trong con mắt đen kịt của hắn hiện lên vô số tia sáng, rơi vào một mảnh khó xử.

Vì sao lại người của Tần gia...

Người Tần gia, trong Lưu Duyệt ảo cảnh của Tương Ly là...

Thê tử???

Lạc Minh Tuyên dĩ nhiên là thê tử người khác???

Ngụy Quang Hàn nhìn hắc bào tế tự và Vân Khuynh, biết hắc bào tế tự xuất hiện, nhất định có chuyện quan trọng, nỗ lực áp chế lửa giận, đem sự kiện kia áp xuống đáy lòng:

“Ám Dạ, người ở đây, là có chuyện gì, có việc mau nói, nếu không có việc gì, vậy thỉnh nhanh lên một chút rời đi!!!”

Hắn khẩn cấp muốn ép hỏi Lạc Minh Tuyên đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, hắn muốn một lời giải thích hợp lý, dựa vào cái gì y mang theo tình yêu đối với hắn, cùng một chỗ với người khác???

Có thể là lời của Ngụy Quang Hàn có tác dụng, hắc bào tế tự Ám Dạ thở dài một tiếng:

“Cũng được, vô luận như thế nào, chúng ta đều phải lựa chọn.”

Từ một khắc hắc bào tế tự này xuất hiện, Vân Khuynh liền có một loại cảm giác không rõ, hắc bào tế tự này, có chính sự không nói với Ngụy Quang Hàn, nhưng lại hỏi đến thân phận của y, lẽ nào hắc bào tế tự là vì y mà đến, thân phận của y, có thể cải biến vận mệnh của y sao???

Đáp án là có thể.

Thân phận thê tử của Tần phủ Vô Song, vì y giành được một hi vọng sống sót.

Khiến hắc bào tế tự vốn dĩ chuẩn bị giết y lại chần chờ, cuối cùng, hắc bào tế tự quyết định, mở miệng nói:

“Ta cho người hai sự lựa chọn, sống hoặc chết.”

Sắc mặt Vân Khuynh hơi tái nhợt:

“Ai??? Ta???”

Phần trên của y bào màu đen hơi lay động một chút, nói vậy hẳn là gật đầu.

Tâm Vân Khuynh trầm xuống:

“Lựa chọn cái gì???”

“Sống hay chết.”

Hắc bào tế tự chậm rãi mở miệng:

“Nói cho ta biết, người, muốn sống, hay chết???”

Vân Khuynh hô hấp cứng lại:

“Đương nhiên là sống.”

Hắc bào tế tự thở dài:

“Mà thôi... Mà thôi, sống thì sống đi, chỉ là, muốn sống, tự mình phải đi nỗ lực.”

Vừa dứt lời, hắn xuất thủ như điện, nhất mắt hồng quang từ trong tay hắn phát ra, bao phủ Vân Khuynh trong chớp lát, liền tiến nhập thân thể y.

Trong lúc Ngụy Quang Hàn ngốc lăng, Vân Khuynh giật mình, bóng dáng hắc bào tế tự chậm rãi trở nên mờ nhạt, bóng dáng của hắn tựa như đứng xa ở ngoài trăm dặm trong giây lát, cũng tựa như ở trước mắt trở nên vô hình.

Thanh âm của hắn vẫn như trước rất vang dội:

“Vốn là phải chết... Nể mặt cố nhân, ta cho người cơ hội lựa chọn, người muốn sống, vậy sống đi —

Chỉ cần người có thể giải quyết thứ ta gieo trong cơ thể người, sau đó, ta tuyệt đối sẽ không động thủ lần nữa...”

Thân ảnh biến mất, thanh âm cũng đã biến mất.

Toàn bộ dấu vết biến mất, hắc bào tế tự Âm Dạ này, là không thể dùng phương pháp lý giải người bình thường đi lý giải hắc, bởi vì hắc vốn chính là một con quái vật từ trên xuống dưới.

“Hắc làm gì người??? Gieo vật gì vậy???”

Hắc bào tế tự vừa tiêu thất, Ngụy Quang Hàn lập tức xuất hiện trước mặt Vân Khuynh.

Vừa rồi hắc chỉ lo nghĩ Vân Khuynh sao có thể là thê tử của người khác, dĩ nhiên quên —

Hắc bào tế tự thần bí kia, cũng là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm...

Không...

Hắc thật vất vả mới tìm được y, y không thể xảy ra chuyện... Không thể, nhất định không thể.

Hắc cầm lấy tay Vân Khuynh, bắt mạch cho y, vừa bắt mạch vừa hỏi:

“Người có thấy khó chịu chỗ nào không???”

Vân Khuynh từ lúc Ngụy Quang Hàn kéo tay y, liền phất ra.

“Ta không sao, không phiền Ngụy công tử lo lắng.”

“Người...”

Vị Ngụy đại công tử này lại một lần nữa tức điên.

Con người đỏ như máu hiện lên một tia sắc bén, hần trực tiếp điểm huyết Vân Khuynh bắt mạch cho y:

“Người... Hồn đản, dĩ nhiên dùng loại phương pháp này ước hiếp một người không có võ công...”

(vấn đề võ công của Vân Khuynh, sau đó sẽ được giải quyết)

Trong đôi mắt hắc bạch phân minh của Vân Khuynh hiện lên một tia tức giận, y vô cùng chán ghét loại cảm giác bị quản chế này.

“Người...”

Thân thể Ngụy Quang Hàn chấn động, bỗng nhiên nâng mi nhìn Vân Khuynh, trong đôi mắt đỏ tươi tràn đầy không thể tin nổi, khuôn mặt vốn đã trắng giờ lại càng thêm trắng, lệ chí màu son dịu dàng muốn rơi nơi khóe mắt lại càng thêm tươi đẹp, giống như huyết lệ từ trong mắt chảy ra.

“Người vì sao lại... Người là nam nhân sao, Vân Khuynh.”

Phảng phất như mất hồn phách, Ngụy Quang Hàn nhẹ giọng nỉ non hỏi Vân Khuynh.

Hắn nói, lập tức khiến tâm Vân Khuynh hung hăng bị đau nhói...

Ác mộng bị y áp chế dưới đáy lòng, lại quanh quẩn ghé vào lỗ tai y...

Dĩ nhiên là một tên đồng tính luyện ái...

Người thật ghê tởm...

Mắt ta bị mù mới đối tốt với kẻ ghê tởm như người...

Thế nào lại khiến kẻ ghê tởm như người đi thích ta...

Khuôn mặt Vân Khuynh đỏ lên, người trước mắt, là ác ma, là một tên ác ma, sao hắn có thể giẫm đạp lên cảm tình người khác như vậy:

“Đúng, ta là một người nam nhân, hơn nữa, ta thích, còn là là nam nhân.”

Xu hướng tình dục của y chính là như vậy, Ngụy Quang Hàn dù chán ghét, coi thường y, y vẫn là như vậy.

Dường như nhớ lại chuyện cũ, sắc mặt Ngụy Quang Hàn lại trắng thêm vài phần:

“Minh Tuyên, người hiểu lầm... Ta cũng không có ý kia... Năm ấy là bởi vì...”

Ai, dù sao đi nữa, ta không phải thực sự chú ý...

Ta hiện tại hỏi người, cũng không phải là để cười nhạo người, chỉ là người...

Ta bắt mạch cho người, dĩ nhiên phát hiện...”

Thanh âm Ngụy Quang Hàn dừng một chút, ánh mắt ảm đạm, gian nan nói:

“Người... Mang thai...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Xấu Hổ Và Giận Dữ Muốn Chết

“Mang... Mang thai...”

Thần sắc phần nộ của Vân Khuynh cứng lại, trong con người chậm rãi tản ra một trận kinh hỉ.

Hài tử, dĩ nhiên có hài tử, hài tử của y và Vô Song...

Như vậy, mặc kệ tâm tình của y đối với nam nhân trước mắt này thế nào, y và hài tử đều thuộc về Vô Song.

Y đè nén thần sắc mừng như điên, thanh âm run run nói:

“Người, người mau giải huyết đạo cho ta.”

Ngụy Quang Hàn vạn phần nghi hoặc nhìn y:

“Người là một người nam nhân, người mang thai... Người không cảm thấy kỳ quái sao???”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ hồng, y không thể nói cho Ngụy Quang Hàn y là một người song tính, có thể mang thai!!!

“Người... Người không cần xen vào, mau thả ta...”

Ngụy Quang Hàn đứng không chuyển động, con người đỏ như máu nhìn y từ trên xuống dưới:

“Lẽ nào người kỳ thực là một nữ nhân???”

Vân Khuynh vừa nghe thấy lời này thiếu chút nữa tức đến hôn mê bất tỉnh:

“Người mới là nữ nhân.”

Sắc mặt Ngụy Quang Hàn trầm lạnh, có chút suy nghĩ:

“Thế nhưng biểu hiện mạch đập của người cũng là một người nam nhân... Chẳng lẽ... Người dùng thủ pháp nào đó che giấu mạch đập của mình...”

Vân Khuynh thẹn quá thành giận:

“Người không cần biết ta làm sao có thể có hài tử, mau giải huyết đạo cho ta.”

Con người đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn vẫn chặt chẽ theo dõi y, lóe ra một tia không chắc chắn:

“Vừa rồi... Người nói người là thê tử người khác... Ám Dạ còn nói nói người là nàng dâu Tần gia —

Người là thê tử của người ta, còn có thể là một nam nhân???

Nói mau, Minh Tuyên, kiếp này, người rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân???”

Vân Khuynh tức giận đến sắc mặt trắng bệch, đôi môi run run:

“Người câm miệng, ta nói rồi, ta là Vân Khuynh, ta là nam nhân.”

Ngụy Quang Hàn thực sự là đáng ghét.

Không nên gọi tên kiếp trước của y, khiến y nhớ lại những thứ không tốt kia.

Còn muốn nghi vấn giới tính của y, thân thể song tính nhân, nguyên bản đã là khúc mắc trong lòng y, y là bởi vì Vô Song, mới hoàn toàn tiếp thu thân thể này.

Nhưng Ngụy Quang Hàn vừa đứng trước mặt y, chung quy vẫn thích đem vết sẹo này, từng bước từng bước toàn bộ kéo ra.

Đáng giận đáng giận, Ngụy Quang Hàn đáng giận!!!

Nghe Vân Khuynh nói, Ngụy Quang Hàn hừ lạnh một tiếng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ yêu dị dị thường lộ ra dáng cười tà tử tàn nhẫn:

“Như vậy, người nói cho ta biết, người một người nam nhân, vì sao lại có thể mang thai???”

Vân Khuynh cắn môi dưới, không nói.

Y quyết định không nhìn Ngụy Quang Hàn, huyết đạo hắc thích giải hay không thì tùy.

Dù sao tiểu bảo bảo trong bụng y chạy không thoát, là người ngoài, Ngụy Quang Hàn đừng hòng biết được bí mật thân thể của y.

Ngụy Quang Hàn chậm rãi đánh sát vào Vân Khuynh, gò má tái nhợt trong suốt dán lên Vân Khuynh, đáng trách Vân Khuynh bị điểm huyết đạo, không thể nhúc nhích.

Hơi thở của Ngụy Quang Hàn phun lên trên mặt Vân Khuynh, mang theo một tia lãnh ý quý dị:

“Minh Tuyên, người không nói, ta liền tự thân nghiệm chứng.”

Nói xong, tay hắc, sờ lên đai lưng Vân Khuynh.

Vân Khuynh cực kỳ sợ hãi:

“Hỗn đản, người muốn làm gì???”

“Ha hả...”

Vân Khuynh phản ứng kịch liệt như vậy, khiến Ngụy Quang Hàn cực kỳ hưởng thụ, trên khuôn mặt yêu dị đến tà ác của hắn tràn ra một đóa hoa cười diễm lệ, lệ chí khoe mắt, càng khiến hắn có thêm vài phần tươi đẹp.

“Ta muốn nghiệm thân, nghiệm thử một cái, Vân Khuynh người, rốt cuộc, là nam nhân, hay là nữ nhân.”

“Không...”

Vân Khuynh hô hấp cứng lại:

“Người không thể tàn nhẫn như thế...”

Hoài nghi một người nam nhân không phải là nam nhân, đã là một loại vũ nhục.

Lại thêm cởi quần áo nghiệm thân, lại càng lưu lại tâm lý bóng ma, huống hồ...

Thân thể Vân Khuynh kỳ lạ như vậy!!!

Ngụy Quang Hàn đối với Vân Khuynh phản đối mắt diếc tai ngơ.

Cứng rắn rút đi y bào của y, áo lông cáo Vô Song khoác lên bị cởi ra, theo lưng Vân Khuynh, rơi xuống mặt đất.

Sau đó là ngoại bào rất nặng...

Trung y...

Cuối cùng, chỉ còn lại áo trong màu trắng hơi mỏng, nguyên bản Vân Khuynh chỉ sợ lạnh, lúc này cả người run lên.

Trong lòng khủng hoảng, sợ bí mật thân thể của mình bị Ngụy Quang Hàn phát hiện, sẽ khiến Ngụy Quang Hàn càng thêm khinh bỉ y...

Không...

Bằng bất cứ giá nào, cũng không thể để Ngụy Quang Hàn phát hiện!!!

“Ngụy Quang Hàn, người dừng tay!!!”

Trong đôi mắt đen nhánh mỹ lệ của Vân Khuynh hiện lên một tầng hơi nước:

“Người nếu như tiếp tục, ta... Ta liền... Liền cắn lưỡi tự sát!”

Không có biện pháp, bị đối phương điểm huyết như vậy, toàn bộ thân thể cứng ngắc giống như một khúc gỗ, ngoại trừ nói chuyện, ngoại trừ có thể cắn lưỡi tự sát ra, cái gì cũng làm không được.

Bàn tay Ngụy Quang Hàn cởi ra vạt áo của Vân Khuynh dừng một chút, nâng mắt nhìn về phía Vân Khuynh, trong con người đỏ như máu của hắc mang theo mị hoặc nào đó khiến kẻ khác mê muội:

“Xấu hổ và giận dữ muốn chết??? Nếu như là nam nhân người sợ cái gì...

Chỉ là, dĩ nhiên quên Minh Tuyên sẽ làm ra chuyện điên rồ... Cảm tạ Minh Tuyên nhắc nhở ta...”

Nói xong tay hắc xoa cằm Vân Khuynh, ‘Răng rắc’ một tiếng, khi Vân Khuynh đau nhức muốn ngất xỉu, Ngụy Quang Hàn tháo trật xương cằm của y.

Làm xong, Ngụy Quang Hàn nhe răng cười cười:

“Như vậy, liền không cần lo lắng người sẽ cắn lưỡi tự sát.”

Nói xong, hắn lại tiếp tục đại nghiệp tiến hành nghiệm thân của hắn.

Rốt cục cởi ra dây lưng áo trong cuối cùng, theo áo mở rộng, từ làn da trắng nõn nhẵn nhụi trên cổ, thoáng cái mở xuống đến ngực Vân Khuynh, lộ ra xương quai xanh khéo léo tinh xảo.

Ngực của Vân Khuynh, đơn bạc, gầy yếu, làn da trắng nõn non mềm, ngón tay chạm vào, giống như là sờ lên tấm tơ lụa tốt nhất.

Con người đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn chuyển tối, trở nên cực nóng.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Tình Cảnh Nguy Hiểm

Ngón tay trắng nõn thon dài của Ngụy Quang Hàn, chậm rãi dao động trên làn da trắng mịn.

Theo y phục càng ngày càng đi xuống, đi xuống phía dưới.

Đây là khinh bạc càng thêm tàn nhẫn so với lần Tần Vô Hạ đùa giỡn Vân Khuynh.

Nước mắt trong đôi mắt đen nhánh của Vân Khuynh, rốt cục rơi xuống.

Nếu như y không phải là một người song tính, chỉ là một người nam tử phổ thông, cũng sẽ không quá mức chú ý.

Nhưng hết lần này tới lần khác y...

Huống hồ, loại thái độ này của Ngụy Quang Hàn, như là đùa bỡn, như là trò chơi, y thật sự không thể chịu được, điều này đối với tự tôn của y, tâm lý của y, đều là một sự tổn thương.

Khi y phục chảy đến một nơi nhất định, đôi mắt của Ngụy Quang Hàn rơi xuống hai điểm đỏ bừng trước ngực Vân Khuynh, sau đó cũng vô pháp dời đi.

Bởi vì không khí lạnh lẽo kích thích, hai trái nhỏ nhan sắc xinh đẹp, biến thành hồng ngọc cứng rắn, dĩ nhiên mang theo dụ hoặc khó có thể cự tuyệt dụ dỗ Ngụy Quang Hàn ngắt lấy.

Yết hầu Ngụy Quang Hàn cuộn một chút, dục vọng của hắn, phai mờ trăm năm, ở nơi đây trăm năm, hắn tiếp xúc, ngoại trừ máu tươi, chính là

máu tươi.

Tại giờ khắc này, dục vọng ngủ say nhiều năm, lại đột nhiên thức tỉnh.

Còn cuồng mãnh như vậy, nóng cháy như vậy, căn bản khó có thể chịu được.

Bản thân bị hấp dẫn, ngón tay của hắn vỗ về chơi đùa lôi kéo viên hồng ngọc cứng rắn, thì thào tự nói:

“Dĩ nhiên... Thật là nam nhân...”

Hắn nâng mắt, biểu tình trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, thoáng cái mị hoặc hắn.

Là ẩn nhẫn, là tuyệt vọng, cũng là thống khổ, đúng, còn kèm theo sợ hãi.

Phối với dung nhan như vậy, biểu tình như vậy, thật là đẹp đến không thể tin nổi.

Huống hồ, giọt nước mắt trong suốt long lanh chậm rãi lăn trên hai gò má trắng bệch non mềm, mỹ lệ giống như trân châu.

Con người đỏ máu của Ngụy Quang Hàn dần dần mơ hồ:

“Minh Tuyên, người thật đẹp...”

Cảm giác từ trước ngực truyền đến khiến Vân Khuynh càng thêm tuyệt vọng, y dần dần nhắm hai mắt lại.

Không nhìn tới nam nhân kia nữa.

Nam nhân đời trước thương tổn y, đời này còn không nguyện buông tha y.

Thấy đôi mắt xinh đẹp rơi lệ kia đóng lại, khóe miệng Ngụy Quang Hàn kéo ra một chút ý cười.

Lông mi dày dài mang theo nước mắt cũng là mỹ lệ, giống như cánh bướm đen mang theo sương sớm đậu trên cánh hoa.

Giờ khắc này, Ngụy Quang Hàn sáng tỏ, nguyên lai, tất cả của người này, đều là tuyệt đẹp như vậy.

Giờ khắc này, áo trên đã rơi hết, nửa người trên mảnh khảnh của Vân Khuynh hoàn toàn trần trụi, ánh mắt Ngụy Quang Hàn chậm rãi trượt đến bụng dưới vẫn còn bằng phẳng của Vân Khuynh, bàn tay lạnh lẽo cũng đặt lên trên đó.

Thời tiết lạnh giá, bàn tay lạnh băng, khí lạnh vô tận, theo làn da Vân Khuynh xuyên thấu vào trong xương thịt y, thoáng cái, lạnh tới tận ngực.

Bàn tay lạnh lẽo của Ngụy Quang Hàn, chậm rãi ngưng tụ nội lực:

“Nếu có thể mang thai... Mang hài tử của ta thế nào... Nghiệt chủng này... Liền... Hủy diệt nó...”

“Ô...”

Đôi mắt vốn đang nhắm đột nhiên mở to, đáy mắt Vân Khuynh là chậm rãi cầu xin và sợ hãi.

Y không thể mở miệng, chỉ có thể nỗ lực phát sinh âm thanh nước nở cầu xin.

Không được... Đừng...

Đó là hài tử của y và Vô Song, là hài tử của y và Vô Song a.

Tâm của y chăm chú co rút lại cùng một chỗ, y còn nhớ Vô Song là cỡ nào chờ mong hài tử.

Mà y vào phút chốc, biết được y có tiểu sinh mệnh này, y còn đang cảm kích ông trời tốt cục tặng cho y một lễ vật như xương với thịt.

Nhưng Ngụy Quang Hàn hẳn...

Con người đỏ tươi của Ngụy Quang Hàn dừng lại trên khuôn mặt tràn đầy sợ hãi và cầu xin của Vân Khuynh, đáy lòng thẳng lên một tầng bi ai:

“Lạc Minh Tuyên, người nói cho ta biết, người có đúng hay không đã yêu phụ thân của hài tử trong bụng người rồi???”

Tuy rằng hỏi một người nam nhân như vậy rất kỳ quái, thế nhưng tình cảnh lúc này, chính là như vậy.

Câu hỏi ra khỏi miệng sau, Ngụy Quang Hàn liền phát giác cái khả năng này rất lớn, nội lực trên tay mang theo tàn nhẫn hủy diệt dững mãnh hướng về bụng Vân Khuynh.

Lạc Minh Tuyên, sao có thể yêu thương nam nhân khác???

Sao có thể???

Tay Ngụy Quang Hàn đặt trên bụng Vân Khuynh thời gian quá dài, dần dần ấm lên.

Từ sau khi đến thế giới này, hẳn vẫn ngâm mình trong thế giới máu tanh, vong hồn dưới tay vô số.

Võ công của hắn vô cùng cao, nhưng đến khi hủy diệt tiểu sinh mệnh này, lại chậm chạp không thể làm được.

Vì sao???

Vì sao lại như vậy???

Ngụy Quang Hàn càng lúc càng nghiêm khắc trừng mắt Vân Khuynh.

Bởi vì hắn biết Lạc Minh Tuyên là một người cố chấp, nếu hắn thật sự giết chết hài tử này, Lạc Minh Tuyên liền thực sự cả đời cũng không tha thứ hắn, cả đời đều hận hắn.

Chết tiệt!!!

Ngụy Quang Hàn rốt cục từ trong khí tức cuồng loạn thu hồi tay, con mắt màu máu mang theo giá lạnh như hàn băng, tay hắn cố sức xé rách tiết khố che lấp nửa người dưới của Vân Khuynh.

Người hắn vẫn yêu, vẫn đau khổ tìm kiếm, hắn nguyên bản còn muốn cho y hạnh phúc lớn nhất trên thế giới.

Thế nhưng, vì sao, y lại phản bội tình yêu của hắn, mang theo yêu thương của hắn, cùng một chỗ với người nam nhân khác, mang thai hài tử của nam nhân khác, điều này hắn làm sao có thể chịu đựng???

Ngụy Quang Hàn lúc này, đáy lòng tràn ngập phần hận và không cam lòng.

Hắn muốn phát tiết, muốn dẫn vật cái người khiến hắn khó chịu như vậy.

Tiết khố màu trắng dưới lực đạo của Ngụy Quang Hàn hóa thành miếng vải, dường như bướm trắng xinh đẹp mềm mại rơi xuống đất.

Sau đó, nửa người dưới của Vân Khuynh giống như nửa người trên, không hề che đậy bại lộ dưới đường nhìn lạnh lẽo lại nồng nhiệt của Ngụy Quang Hàn.

Vân Khuynh lúc này, cả người trần truồng, hàn lãnh, sợ hãi, bất an, toàn bộ tình tự khiến y áp lực chỉ có thể run rẩy toàn thân.

Ánh mắt Ngụy Quang Hàn đảo qua cặp đùi trắng nõn thon dài rắn chắc của y, lại chậm rãi chuyển động, đánh giá Vân Khuynh khóa thân, khuôn mặt tái nhợt yêu dị của hắn chậm rãi vặn vẹo, con người đỏ tươi tiên diễm giống như có thể chảy máu:

“Thân thể này, nguyên bản hắn là thuộc về ta, thuộc về một mình ta!!!”

Càng nói càng không cam lòng, hắn tới gần thân thể vô pháp nhúc nhích kia, một đôi tay hàn lãnh nặng nề an ủi vuốt ve để lại ấn ký xanh đen rõ ràng.

Hắn cúi thân xuống, hướng về đôi môi anh đào non mềm đã mất đi màu sắc, trở nên trắng nhợt, hung hăng gặm cắn.

“Vì sao... Muốn phản bội tình yêu của ta???”

Ánh mắt Vân Khuynh bi thương nhìn hắn.

Phản bội???

Từ ngữ thật nghiêm trọng, xưa kia hắn đối với tình yêu của y như đối với một chiếc giày rách vứt đi, hiện tại, hắn có tư cách gì nói y???

Lẽ nào, trong lúc Ngụy Quang Hàn trào phúng khinh thường tình yêu của y, y còn phải ngây ngốc đau khổ gìn giữ phần cảm tình vô vọng kia sao???

Thực sự là hoang đường!!!

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Tra Rõ Thân Phận

Tay Ngụy Quang Hàn, cấp tốc lướt qua làn da lạnh lẽo của y khiến y càng lúc càng lạnh.

Tuy rằng bảo bảo tạm thời an toàn, thế nhưng Vân Khuynh vẫn như cũ không hề thả lỏng.

T toàn bộ y phục đều bị rút đi, y liền trần truồng đứng ở trước người hăn, bí mật của y tùy thời có thể bị Ngụy Quang Hàn phát hiện.

Lúc hăn tàn sát bữa bãi một hồi trên môi y, Vân Khuynh đã nếm tới mùi máu tươi nồng đậm.

Nam nhân này!!!

Vân Khuynh thật muốn một quyền hung hăng đánh lên mặt của Ngụy Quang Hàn, hăn hiện tại quả thực là vô sỉ hạ lưu.

Môi của Ngụy Quang Hàn, theo da thịt Vân Khuynh mút hút gặm cắn đi xuống, Vân Khuynh không thể nhúc nhích cứ như vậy thẳng tắp đứng khiến hăn thực sự gặp khó khăn, một lát sau, Ngụy Quang Hàn liền ôm ngang y lên.

Giường gỗ ngay ở phòng trong nông trại đơn sơ, Ngụy Quang Hàn đem Vân Khuynh đặt lên trên giường, trên khuôn mặt tái nhợt đến yêu dị mang theo nụ cười bệnh hoạn, lệ chí sắc son trên khóe mắt tản ra màu đỏ quỷ mị.

“Rốt cục biết hăn là ai, Ngụy Quang Hàn!!!”

Tần phủ, Tần Vô Phong nắm chặt tay, quay về phía hai người huynh đệ vẫn đang nỗ lực tìm về Vân Khuynh nói.

“Là ai???”

Thanh âm của Tần Vô Song bình tĩnh hỏi.

Đã giao thủ với Ngụy Quang Hàn, biết nam nhân kia lợi hại và quý dị, hẳn rất tò mò về thân phận người này.

Tần Vô Phong hừ lạnh:

“Là một người chúng ta nghĩ không ra.”

Bởi vì thời gian trôi qua, ngực Tần Vô Hạ càng lúc càng nôn nóng:

“Đại ca, người mau nói, hẳn rốt cuộc là ai???”

Lẽ nào, là một người chúng ta phải nhượng bộ lui binh sao???”

Trên thế giới này, có người lợi hại như vậy sao???”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Mặc dù không phải lợi hại như vậy, nhưng là kém không xa, Vô Song, Vô Hạ, Ngụy Quang Hàn, hẳn là, vực chủ ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’.”

‘Vô Gian luyện ngục’ là một tòa thành trong lòng đất bất kỳ kẻ nào cũng không biết phương hướng không biết cửa vào.

Nó thực sự giống như địa ngục nhân gian, bên trong, là thế giới giết chóc, là thế giới người ăn thịt người uống máu người.

Đó là một thế giới kinh khủng khó có thể tưởng tượng, ở nơi đó, toàn bộ tiền tài, cảm tình, quyền lợi, địa vị, đều là vô dụng, chỉ có thực lực tự thân

mới là quan trọng nhất.

Nơi ấy, chuyện tình vĩnh viễn không trở về nảy sinh khắp chốn, bởi vì, cường giả để sinh tồn, rõ ràng sẽ ăn người yếu.

Vô Gian Vô Gian, ‘Vô Gian luyện ngục’ giống như địa ngục liên hồi, nó là nhân gian địa ngục.

Nó không thuộc về tổ chức giang hồ, cũng không thuộc về triều đình quân hạt, nó không thuộc chính, chẳng thuộc tà, chỉ là một tòa thành ngầm độc lập, thần bí, quỷ dị mà thôi.

Thế nhưng, người có thể đi vào tòa thành ngầm này, đều là người xuất sắc của các quốc gia, chỉ có rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ mới có thể xem như là cường giả chân chính.

“Cái gì...”

Tần Vô Hạ kinh hô:

“Vực chủ ‘Vô Gian luyện ngục’... Chính là thị huyết vực chủ ‘Diêm La’ được xưng là thần bí nhất quỷ dị nhất???”

“Thì ra là vậy...”

Tần Vô Song ngược lại cũng không kinh ngạc quá lớn, trên thân nam nhân kia mang theo mùi máu tươi rõ ràng, ra tay cũng rất tàn độc.

Cứ như vậy...

Hắn có thủ hạ lợi hại, một điểm cũng không kỳ quái.

Dù sao, người ở bên trong ‘Vô Gian luyện ngục’, mỗi một kẻ, đều là mạnh mẽ đến mức khiến người khác phải kinh ngạc.

Nhưng vì sao hần lại bỏ qua Liên Phù bắt Vân Khuynh???

Vô Song nghi vấn cùng hiện lên trong đầu Tần gia tam huynh đệ.

Tần Vô Phong neho lại đôi mắt:

“Còn nhớ rõ sáu năm trước ba chúng ta và lục đại ảnh vệ cùng nhau từ ‘Vô Gian luyện ngục’ thoát ra thì chặt vật như thế nào không...

Địa phương kia, là địa ngục nhân gian, người trong đó, đều là bệnh hoạn, Ngụy Quang Hàn này, khẳng định là kẻ đứng đầu trong đó, cho nên, chúng ta phải nhanh một chút cứu Vân nhi trở về.”

Tần Vô Hạ trầm mặc một chút, mở miệng nói:

“Hôm qua Long Liễm cùng ‘Phong’ ‘Vũ’ hai đội theo đuôi phượng điệp, sớm đã tìm ra Khuynh Khuynh, chỉ là vẫn luôn mai phục ở đó nhận lệnh mà thôi —

Bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.”

Tần Vô Phong lạnh lùng liếc nhìn đệ đệ nhà mình:

“Người nghĩ, dựa vào bọn họ, có thể cứu Vân nhi trở về từ trong tay vực chủ ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’ sao???”

Tần Vô Song nhìn đại ca và tam đệ nhà mình, chậm rãi mở miệng:

“Khuynh nhi là thê tử của ta, là ta đánh mất y, ta muốn đích thân cứu y quay về.”

Ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tần Vô Phong định tại trên người Tần Vô Song một hồi, quay về phía Tần Vô Hạ nói:

“Sư phụ bọn họ gửi thư bảo chúng ta chú ý an nguy của biểu muội...

Vô Hạ người phái thêm người bảo hộ biểu muội.

Hôm nay, ta sẽ cùng Vô Song đi cứu Vân nhi.”

“Vì sao là ta ở nhà??? Không muốn, ta cũng muốn đi cứu Khuynh Khuynh!!!”

Vừa nghe Tần Vô Phong nói xong, Tần Vô Hạ bắt đầu kháng nghị.

Tần Vô Phong cũng không mở miệng giải thích nguyên nhân, chỉ là lạnh lùng nhìn Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ kháng nghị dưới ánh mắt băng lãnh của Tần Vô Phong, chậm rãi rút đi.

Mang theo vẻ mặt quật cường không cam lòng nói:

“Đại ca nhị ca không cứu được Khuynh Khuynh trở về, ta liền một mình đi cứu Khuynh Khuynh.”

Đôi mắt Tần Vô Phong lóe lóe:

“Vô Hạ, yên tâm đi, cho dù Ngụy Quang Hàn là vực chủ ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’, cũng không có thể ngăn cản ta cứu Vân nhi trở về.”

Tần Vô Song bảo trì trầm mặc, không có mở miệng.

Cuối cùng, Long Liễm dẫn đường, mang theo đại công tử và nhị công tử nhà nàng hội hợp cùng với ‘Phong’ ‘Vũ’ hai đội ám vệ, nghĩ cách cứu viện Vân Khuynh.

Bên này, Tần Vô Phong Tần Vô Song chạy đến chỗ Ngụy Quang Hàn và Vân Khuynh, bên kia, Vân Khuynh còn đang chịu đựng Ngụy Quang Hàn bừa bãi khinh bạc.

Làn da trắng nõn không biết là do Ngụy Quang Hàn làm bấy, hay là do khí trời lạnh lẽo, phủ lên một màu phấn phấn hồng hồng, xinh đẹp khả ái.

Da thịt kia sờ dưới tay, càng thêm trơn truột tinh tế, ở mặt trên hôm nay đã mang theo không ít vết tích.

Hoặc là bị hôn ra, hoặc là bị cắn ra.

Khuôn mặt Vân Khuynh, trắng bệch một mảnh, mang theo biểu tình cứng ngắt như tro nguội, một đôi mắt tối tăm lạnh lùng yên lặng, không có nửa phần màu sắc.

Lúc này y mới biết cái gì là tuyệt vọng chân chính.

Ngụy Quang Hàn kiếp trước giày xéo lên tình cảm của y, chí ít cũng không thực sự thương tổn y, nhưng Ngụy Quang Hàn kiếp này... Quả thực là quá nguy hiểm quá tàn nhẫn!!!

Tay Ngụy Quang Hàn, chậm rãi xoa tới nửa người dưới của Vân Khuynh, con người mị mị huyết sắc của hắn, bên trong tràn đầy tà nịnh.

“Ta thật muốn nhìn, là loại thân thể gì, có thể để một người nam nhân... Mang thai!”

Nói xong, hắn không để ý thân thể Vân Khuynh bị hắn điểm huyết, mạnh mẽ tách mở cặp đùi tuyết trắng thon dài của y.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Lần Thứ Hai Thương Tồn

Nói xong, hắn không để ý thân thể Vân Khuynh bị hắn điểm huyết, mạnh mẽ tách mở cặp đùi tuyết trắng thon dài của y...

“...”

Vân Khuynh không tiếng động vặn vẹo khuôn mặt tuyết mỹ, giọt nước mắt trong suốt rơi thành chuỗi từ hai gò má non mềm trắng nõn chảy xuống.

Nhiều lúc, nước mắt không có nghĩa là yếu đuối, chỉ là một loại phát tiết tình tự đơn thuần.

Lúc này Vân Khuynh rơi lệ, là bởi vì chân bị tách ra rất đau, cũng bởi vì hăn bí mật của y sắp bị bại lộ.

Tâm của y bỗng nhiên co rút lại, đau nhức khó có thể hô hấp.

Ngụy Quang Hàn, nam nhân này, thực sự quá đáng ghét quá đáng hận quá ghê tởm!!!

Hắn không thương y, vì sao không buông tha y, trái lại đối xử với y như vậy, làm nhục y như vậy???

Trong lúc Vân Khuynh không tiếng động đau xót tuyệt vọng đến cực điểm, bắp đùi duyên dáng tuyết trắng bị mở ra.

Cả người Ngụy Quang Hàn giật mình, con người màu máu nồng nhiệt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào nơi tư mật của Vân Khuynh.

Cho dù Vân Khuynh bị hấn đối đãi như vậy, dưới hạ thể rất thừa thớt lông tóc, ngọc hành hồng phấn vẫn không có phản ứng, mà là khả ái nhu thuận ngủ say.

Cái này vẫn không đủ để Ngụy Quang Hàn khiếp sợ, thực sự khiến hấn sững sờ, là nhị hoa hồng nhạt như ẩn như hiện dán phía dưới nơi bị ngọc hành che lấp.

Chăm chú khép kín, nhưng nhan sắc non hồng như vậy, khe hở thật nhỏ vẫn không có tiếng động, tuyên cáo với Ngụy Quang Hàn đó là một sự tồn tại như thế nào.

“Người...”

Trên khuôn mặt trắng nõn yêu dị của Ngụy Quang Hàn mang theo biểu tình quái dị:

“Đây là nguyên nhân người có thể mang thai sao???”

Vân Khuynh nhắm mắt cự tuyệt trả lời vấn đề của Ngụy Quang Hàn, trên khuôn mặt của y mang theo xấu hổ giận dữ và hận ý rõ ràng, giọt nước mắt trong suốt long lanh tôn lên khuôn mặt tuyệt mỹ càng thêm suy nhược.

Ngụy Quang Hàn nhìn Vân Khuynh như vậy, trong lòng khê động, chậm rãi từ trong khiếp sợ khôi phục lại, đưa tay sờ lên nơi tư mật của Vân Khuynh.

Ngón tay mang theo vết chai thô ráp đẩy ra ngọc hành ngủ say, thẳng tắp ấn lên nhị hoa non hồng, kéo ra một cái khe, chen vào phía bên trong:

“Người như vậy, tính là nam nhân sao???”

Ha hả, có thể mang thai... Quái vật??? Ân???

Lạc Minh Tuyên, sao người có thể lẽ thẳng khí hùng nói mình là nam nhân chứ???”

Kỳ thực Ngụy Quang Hàn nói những lời này, chỉ là bởi vì tức giận Vân Khuynh mang thai hài tử của nam nhân khác, chỉ là vì phát tiết oán khí của mình mà trào phúng Vân Khuynh mà thôi.

Nhưng lời của hắn, tựa như chùy sắt, từng cái nặng hơn từng cái, từng chút từng chút hủy diệt nện vào trong lòng Vân Khuynh.

Nơi tư mật khiến Vân Khuynh hổ thẹn nhất trong thân thể, bị ngón tay chai ráp không chút khách khí kéo ra.

Kịch liệt đau đớn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của y trắng bệch, thân thể run rẩy.

Nếu như là Vô Song, tuyệt đối sẽ không tùy tiện, thô lỗ như vậy đối đãi y.

Địa phương kia, dĩ nhiên bị một người không phải Vô Song tùy ý chơi đùa...

Trong đầu Vân Khuynh truyền đến từng đợt mê muội, chỉ mong từ đây mất đi ý thức.

Ngụy Quang Hàn rất gian nan đưa vào một ngón tay, sợ hãi than:

“Thật nhỏ, thật chặt, rất nóng... Dĩ nhiên còn tinh xảo xinh đẹp hơn cả nữ nhân, còn khiến kẻ khác lưu luyến...”

Kỳ thực hắn chỉ là nói ra cảm thụ thực thực của bản thân mà thôi, Vân Khuynh nhưng lại cảm giác mình bị Ngụy Quang Hàn hung hăng làm nhục.

Khuôn mặt Vân Khuynh vốn đã trắng bệch biến thành năm màu, lúc xanh lúc trắng lúc đỏ lúc đen.

Ngụy Quang Hàn thấy y cứng đờ thân thể, đáng vẻ khó chịu không gì sánh được, trong lòng không khỏi có chút đau lòng.

Hắn chậm rãi rút ra ngón tay, mặt trên còn lưu lại nhiệt độ chặt trí và xúc cảm mềm mại bên trong cơ thể Vân Khuynh.

Hắn cúi người, đem môi tới gần vành tai Vân Khuynh, ở bên cạnh lưu lại một một chuỗi dấu hôn không quá ôn nhu:

“Mang cho ta một hài tử có được hay không, Minh Tuyên???”

Không được!!!

Dưới đáy lòng Vân Khuynh rộng to, cho dù y phải mang thai cho tên khất cái ven đường, mang thai cho một con súc sinh, cũng tuyệt đối tuyệt đối sẽ không sinh hài tử cho kẻ ác liệt như Ngụy Quang Hàn!!!

Ngụy Quang Hàn, hình tượng đã từng sâu sắc thanh tú, thông minh ngạo nghễ ở trong lòng y âm ỉ đố nát, chỉ còn lại hình dạng ác ma ác liệt ghê tởm lại tàn nhẫn, khiến y nhớ tới liền không thể không sợ, không thể không hãi.

Đáng tiếc hiện tại Vân Khuynh không có quyền lên tiếng, mặc kệ đáy lòng y không muốn đến thế nào, cũng không thể ngăn cản Ngụy Quang Hàn.

Hoàn tất nghiệm chứng thân thể Vân Khuynh, Ngụy Quang Hàn một lần nữa thẳng người, ngón tay thon dài tìm đến sát biên giới y phục của mình, bắt đầu cởi ra vạt áo.

Vân Khuynh từ từ nhắm hai mắt, không thể thấy động tác của Ngụy Quang Hàn, đau đớn và hổ thẹn nơi tư mật thân thể, cộng thêm hàn khí nồng hậu bên ngoài, khiến cả người y lạnh run.

Ngụy Quang Hàn đã hoàn toàn cởi ra vạt áo, y bào rộng lớn, gần như rơi xuống, vẻ mặt của hắn, lại bỗng nhiên biến đổi.

Xuất thủ như điện, một lần nữa thắt chặt đai lưng, dùng chân bông bị hắn đẩy sang một bên bọc lấy Vân Khuynh, ôm vào trong ngực.

Trong phòng đã vô thanh vô tức có thêm một huyền y nam tử, lạnh lùng nghiêm nghị, tôn quý, hờ hững như băng.

Hắn chấp tay mà đứng, bóng dáng cao to mang theo một tia cô đơn.

Chăm chú ôm Vân Khuynh, Ngụy Quang Hàn vì người mới tới mà kinh hãi cảnh giác, dĩ nhiên để đối phương vào đến trong phòng mới phát hiện???

Là tính cảnh giác của hắn bị rỉ sét, hay là đối phương quá lợi hại???

Người nọ chậm rãi nâng lên đôi mắt, đường nhìn lạnh lùng như băng đảo qua Ngụy Quang Hàn, trông thấy Vân Khuynh tóc tai bù xù ở trong lòng hắn bị chân bông bao lấy, trong mắt hắn kiềm nén gì đó, con ngươi lạnh lùng trong nháy mắt vỡ tan, xuất hiện một tia tàn ngược cuồng bạo, thế nhưng, chỉ là trong nháy mắt, lập tức lại khôi phục.

Sau đó, đường nhìn dừng tại trên người Ngụy Quang Hàn:

“Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’.”

Thấy hắn dùng câu khẳng định, Ngụy Quang Hàn chỉ biết thân phận mình bị bại lộ, tuy rằng kinh hãi không gì sánh được, nhưng trên khuôn mặt yêu dị của hắn lại mang theo dáng cười xán lạn, lệ chí son sắc khóe mắt bởi vì hắn bởi vì hắn cười, trở nên quỷ mị dị thường:

“Đúng, là ta, dĩ nhiên có thể tra ra thân phận của ta... Đích xác không đơn giản, người là đến nghĩ cách cứu viện Minh Tuyên sao???”

Ngụy Quang Hàn cảm giác rõ ràng Vân Khuynh bị hấn ôm vào trong ngực, khi nghe thấy thanh âm nam nhân kia, lập tức cứng ngắc toàn thân.

Ngụy Quang Hàn ngăn chặn cơn tức đáy lòng, tràn ngập căm thù nhìn nam nhân trước mắt:

“Người chính là tướng công của Minh Tuyên???”

Vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị của nam nhân không đổi, toàn thân tràn đầy kiêu ngạo cùng tôn quý, hấn thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngụy Quang Hàn:

“Ta không biết Minh Tuyên trong miệng người là người nào, chỉ biết là, người bị người ôm ở trong tay, là nhị đệ muội của ta.”

Đích thật là nhị đệ muội của hấn, bởi vì, huyền y nam tử này chính là Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong vừa mới nói xong, lại có hai người phá cửa sổ mà vào, một người một thân lam sắc trường bào, trên khuôn mặt tuần mỹ không có bất luận cái gì biểu tình, một người là lạnh lùng nữ tử một thân đồ bó màu đỏ.

Bọn họ là Tần Vô Song và Long Liễm.

Vừa rồi, bọn họ đi xử lý đám thủ hạ giấu ở bốn phía của Ngụy Quang Hàn.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phản Ứng Mỗi Người

“Đệ muội??? Quái vật này sao???”

Lời Ngụy Quang Hàn vừa nói ra miệng liền lập tức hối hận, bởi vì thân thể người nọ trong lòng hắn run rẩy nói cho hắn biết lời của hắn lại tổn thương y.

Trong con người của Tần Vô Phong hiện lên một tia sáng quỷ dị, có chút nghi hoặc, hắn còn chưa hỏi ra miệng, lập tức nghe thấy —

“Khuynh nhi không phải quái vật.”

Tần Vô Song giống hệt Tần Vô Phong, khuôn mặt lạnh tanh, từng chữ từng chữ nói.

“Y là người ta yêu nhất.”

Tần Vô Song sau khi nói xong, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào Vân Khuynh trong lòng Ngụy Quang Hàn.

Lúc này Vân Khuynh từ từ nhắm hai mắt, nước mắt trong suốt liên tục rơi xuống.

Y biết ở trước mặt ba nam nhân rơi lệ là biểu hiện của kẻ yếu, hơn nữa cũng rất mất mặt, thế nhưng, thế nhưng, y hôm nay, thực sự là nhận hết khuất nhục.

Hình dạng mình bị người khác tiết ngoại, dĩ nhiên bị Vô Song và đại ca thấy...

Sau đó, y phải đối mặt với bọn họ như thế nào đây???

Ngụy Quang Hàn nghe Tần Vô Song nói, neho lại đôi mắt đỏ máu, câu môi:

“Người là tướng công của Minh Tuyên??? Đáng tiếc, Minh Tuyên y yêu chính là ta.”

Tần Vô Song mím chặt môi:

“Thê tử của ta chỉ có một, hãn họ Vân danh Khuynh.”

“Ha ha ha ha.”

Ngụy Quang Hàn điên cuồng cười lớn:

“Y lừa ngươi, y là Lạc Minh Tuyên... Chính miệng y đã từng nói yêu ta.”

Giờ khắc này, Vân Khuynh thực sự rất muốn rất muốn chết đi, Ngụy Quang Hàn, đích thật muốn đem toàn bộ hạnh phúc của y hủy diệt.

“Đủ rồi.”

Tần Vô Phong lạnh lùng mở miệng cắt đứt bọn họ, con người hờ hững của hãn khi nhìn thấy Vân Khuynh run rẩy trong lòng Ngụy Quang Hàn thì lướt qua một tia thương tiếc.

“Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’, ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng thả đệ muội của ta???”

Ngụy Quang Hàn đưa tay nâng lên một lọn tóc đen thui sáng bóng của Vân Khuynh, đặt tới bên môi, nhẹ nhàng hôn lên:

“Một người mỹ lệ như thế, thân thể mỹ lệ như thế, các người nghĩ, ta sẽ đơn giản nhường đi ra ngoài sao?”

Hai gò má Tần Vô Song lập tức vắn vẹo, người khác khen Vân Khuynh hẳn tự nhiên vui vẻ, thế nhưng...

Nếu như sau khi người khác nhìn sạch thân thể Vân Khuynh rồi mới khích lệ, hẳn chắc chắn nổi giận.

Đó là người của hắn, Vân Khuynh là của hắn.

Gân xanh trên trán hắn nhảy mạnh, tay hơi giơ lên, lập tức muốn động thủ, lại bị người ngăn trở.

Hắn ngẩng đầu, là Long Liễm đứng một bên, Long Liễm nhìn Tần Vô Phong nói với Tần Vô Song:

“Nhị thiếu gia, lòng của người rối loạn, tất cả nghe lời đại thiếu gia phân phó thì hơn!!!”

Tần Vô Song hiểu rõ, cái này, có lẽ đây là nguyên nhân Tần Vô Phong muốn cùng hắn đến cứu Vân Khuynh!

Đáng tiếc, Tần Vô Song và Long Liễm cũng không biết, tâm của Tần Vô Phong, cũng rối loạn.

“Cho dù ngươi là ‘Diêm La’ của ‘Vô Gian luyện ngục’ ... Ở chỗ này...”

Tần Vô Phong lạnh lùng bá đạo mà ngạo nghễ nhìn Ngụy Quang Hàn:

“Ở chỗ này, tại địa bàn của Tần gia, ngươi vẫn như cũ không hề có phần thắng!!! Bốn người hộ vệ của người đích xác lợi hại, chỉ là, thiên ngoại hữu thiên, lúc này bọn họ đã lên đường... Lẽ nào ‘Diêm La’ ngươi là muốn cùng bọn họ, đi đến cõi âm một chuyến làm Diêm La thực sự sao???”

Dáng tươi cười trên mặt tuấn mỹ đến yêu dị của Ngụy Quang Hàn vỡ tan, nghiến răng nghiến lợi nói:

“Thiên Địa Huyền Hoàng của ta...”

Tần Vô Phong coi như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, như trước lạnh lùng:

“Xem ra ngươi thật sự là muốn động thủ. Như vậy, liền động thủ đi!”

Trong bàn tay thon dài của hắn ngưng tụ nội lực, hướng về phía tường đá bên thân đánh tới, sau một trận âm hưởng sụp đổ, toàn bộ mặt tường nổ tung, một vài hòn đá rơi tại chỗ, một ít lại bay đến chỗ khác.

Bức tường vỡ tan, phạm vi bốn phía rộng hơn rất nhiều.

Hai đội ‘Phong’ ‘Vũ’ của Tần gia ẩn trong tối, cùng phối hợp với Long Liễm và Tần Vô Song nhảy về hai bên đằng sau Tần Vô Phong, chỉ để Tần Vô Phong một người ngạo nghễ đối lập với Ngụy Quang Hàn.

Cho dù là thập diện mai phục, Ngụy Quang Hàn cũng không cảm thấy một điểm sợ hãi.

Hắn càng không muốn mất mặt trước mặt Vân Khuynh, tiếp tục ôm Vân Khuynh, tay phải hắn vung lên lập tức xuất hiện binh khí đoạn nhận Tình Sinh của hắn.

Vân Khuynh bị hắn ôm vào trong ngực sâu sắc cảm thụ được hàn ý dày đặc từ đoạn nhận toả ra.

Tần Vô Phong cùng Ngụy Quang Hàn hết sức căng thẳng.

Hai người hầu như trong cùng thời khắc nhảy lên, ‘Khanh’ một tiếng, Tình Sinh trong tay Ngụy Quang Hàn va chạm với thiết phiến (quạt sắt) đen tuyền trong tay Tần Vô Phong, thậm chí còn phát ra tia lửa.

Nương theo lực đạo, hai người nhẹ nhàng xoay tròn, lại rơi xuống.

Đây chỉ là bắt đầu, là thử.

Nhưng cho dù chỉ là thử, cũng khổ cho Vân Khuynh vẫn bị Ngụy Quang Hàn ôm ở trong tay, y không có nội lực hộ thể, mà khí lưu sản sinh khi hai người va chạm lại phi thường mạnh mẽ.

Ngụy Quang Hàn nội lực thâm hậu, có thể tự nhiên hộ thể, lúc này hướng về cao thủ như Tần Vô Phong, hẳn cũng không thể phân tâm chiếu cố Vân Khuynh, trong nháy mắt ngay khi đầu ngón chân của hắn rơi xuống đất, Vân Khuynh rên lên một tiếng đau đớn, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra, lác đác bay lên không trung giống như hồng mai.

“Khuynh nhi...”

Tần Vô Song cũng không nhìn được nữa, từ xa xa nhảy đến trước mặt Ngụy Quang Hàn, nhanh chóng đoạt lấy Vân Khuynh bị bọc trong chăn bông.

Ngụy Quang Hàn vì do Vân Khuynh hộc máu mà sợ run, dĩ nhiên bị Tần Vô Song dễ dàng đoạt người.

Trở lại ôm ấp quen thuộc, Vân Khuynh không tự chủ được rụt lui trong lòng Tần Vô Song, chậm rãi mở một đôi mắt còn mang lệ châu, lạnh lùng nhìn Ngụy Quang Hàn:

“Ngụy công tử còn nhớ đánh cược ba ngày của chúng ta???”

Hai gò má của Ngụy Quang Hàn hơi vằn vẹo:

“Nhớ kỹ.”

Khi đó, hắn quá tự tin, quá tự phụ.

Đối phương, so với tưởng tượng của hắn lợi hại hơn.

Trong đôi mắt được nước mắt cọ rửa đặc biệt trong suốt của Vân Khuynh mang theo hận ý:

“Như vậy, hôm nay, Ngụy công tử có phải là nên đứng hẹn thả ta đi không???”

“Ta...”

Ngụy Quang Hàn rất muốn đổi ý, hẳn lúc đó, là cho rằng đối phương không tìm được họ mới nói như vậy, hẳn căn bản không có ý muốn buông tha Lạc Minh Tuyên — Vân Khuynh!!!

Những kiêu ngạo của hắn, nguyên tắc của hắn không cho phép hắn phủ nhận.

Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng, không hề nhìn hắn.

Mà là nâng tay nhìn Tần Vô Song, ôn nhu như ngày xưa, nhẹ giọng nói:

“Vô Song, mang ta trở lại.”

Những lời này, khiến tâm của Ngụy Quang Hàn giống như bị hung hăng đánh trúng một quyền, bước chân của hắn lão đảo, lui về phía sau một bước.

Trong mắt Tần Vô Song và Vân Khuynh lúc này chỉ có hai người, hoàn toàn không nhìn đến phản ứng của Ngụy Quang Hàn và sắc mặt xanh đen của Tần Vô Phong:

“Được.”

Tần Vô Song sau khi trả lời, cứ như vậy ôm Vân Khuynh nhảy lên rồi đi.

Sau khi bọn họ rời đi, Ngụy Quang Hàn còn thất hồn lạc phách nhìn bóng lưng bọn họ.

Tần Vô Phong hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt che lấp màu sắc mờ mịt, nói với Long Liễm:

“Người mang theo ‘Phong’ ‘Vũ’ hai đội quay về Tần phủ.”

Nói xong, ngón tay thon dài trắng ngần của hắn chậm rãi xẹt qua thiết phiến trong tay, nói với Ngụy Quang Hàn:

“Hiện tại, chỉ còn lại chúng ta, chân chính chiến đấu, vừa mới bắt đầu!!”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Vô Song Thăm Dò

Tần Vô Song ôm Vân Khuynh, sử dụng khinh công tinh diệu của mình, bay nhanh về phía Tần phủ.

Lúc Tần Vô Song đoạt lấy Vân Khuynh từ trong tay Ngụy Quang Hàn, liền giải huyết đạo cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh thân thể trần truồng bọc trong chăn bông, y cúi mặt, vùi đầu vào ngực Tần Vô Song.

Tần Vô Song gắt gao ôm lấy thân thể có chút run của y, mím môi không nói.

Không hề kinh động bất cứ ai, bọn họ trực tiếp trở về ‘Phù phong các’ của Tần Vô Song.

Tần Vô Song nhẹ nhàng đặt Vân Khuynh lên chiếc giường lớn mềm mại, xoay người đi lấy quần áo cho y.

Khí trời hiện tại khá lạnh, Vân Khuynh ôm lấy chăn bông cuộn tròn mình lại ngồi ở trên giường, cầm đặt trên đầu gối, con mắt hơi nhắm lại, nước mắt đã khô cạn, lông mi vừa dài vừa rậm hơi hơi rung động.

Tần Vô Song cầm quần áo đi tới, thấy y như vậy, trong lòng một hồi bế tắc.

Hắn thở dài, ngồi ở bên người Vân Khuynh, đưa lên quần áo nói:

“Khuynh nhi...”

Sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, đáng vẻ có chút uể oải nâng mắt nhìn hần:

“Vô Song, ta...”

Tần Vô Song đưa tay chạm lên môi y:

“Hử... Ta biết chuyện gì cũng không phát sinh, cho nên người không cần giải thích.”

Hơi nước trong mắt Vân Khuynh lại bắt đầu xuất hiện, đôi môi bọt màu run rẩy, y vẫn muốn mở miệng nói gì đó:

“Ta...”

Tần Vô Song nhắm mắt lại, hần đã sớm nhìn vết máu trên môi Vân Khuynh không vừa mắt, Vân Khuynh lúc này lại cho hần một lý do tốt nhất để che lấp nó.

Tần Vô Song cúi người giữ lấy đôi môi Vân Khuynh, vươn đầu lưỡi, hết sức mềm nhẹ liếm lên, đem vết máu ngọt ngào trên môi y nuốt vào trong bụng, lúc gắp bó như môi với răng, trần trọc triền miên hần vẫn còn đang suy nghĩ —

Ngụy Quang Hàn kia, nếu biết thân thể Vân Khuynh như thế nào —

Như vậy địa phương tư mật hần cũng đã biết, tự nhiên là... Tự nhiên là...

Làm gì đó với Vân Khuynh...

Tần Vô Song đương nhiên tức giận...

Thế nhưng, đối tượng hần tức giận không phải Vân Khuynh, mà là Ngụy Quang Hàn.

Đối với Vân Khuynh, thấy nước mắt tràn đầy trên mặt, thân thể cứng ngắt bị điểm huyết, cảm bị tháo lệt, hẳn chỉ có yêu thương, tràn đầy thương tiếc, lại có thể nào tức giận Vân Khuynh.

Hơn nữa, Vân Khuynh là từ trong tay hẳn bị Ngụy Quang Hàn mang đi, hẳn cũng chỉ có thể trách chính mình.

Hẳn hiện tại, so với lúc nhỏ, lợi hại, nhưng cũng tự phụ kiêu ngạo, lúc này đây, hẳn mới biết, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, sau đó, hẳn nhất định sẽ cẩn thận gấp đôi.

Phải biết rằng, đây là lần đầu tiên Vân Khuynh ra khỏi Tần phủ sau khi đến phương Bắc, dĩ nhiên lại xảy ra việc này, như vậy, sau đó...

Vân Khuynh đối với nộ hôn của Tần Vô Song không có một chút chống cự, y tùy ý để Tần Vô Song cách chặn bông ôm y, tùy ý để Tần Vô Song đem đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng, tùy ý để Tần Vô Song quăn quít cùng y vũ động.

Đây là Tần Vô Song, so với cảm giác với Ngụy Quang Hàn, là không giống nhau.

Hành động của Ngụy Quang Hàn, khiến y cảm thấy xấu hổ giận dữ và khuất nhục, mà Tần Vô Song, lại khiến y nghĩ vô hạn tự nhiên.

Tự nhiên mà vậy, trời sinh như vậy.

Môi lưỡi trắng mịn quăn cùng một chỗ, Tần Vô Song vẫn luôn mở mắt nhìn Vân Khuynh, bởi vì hai người ở quá gần, liền thẳng tắp nhìn vào trong mắt đối phương.

Nơi ấy tràn đầy tình ý.

Điều này khiến cho tâm tình phiền táo bất an của Tần Vô Song ổn định, hăn buông đôi môi của Vân Khuynh bị hăn hôn mà có chút sưng đỏ, hơi kéo môi, lộ ra nụ cười thường ngày, đáy mắt đã không còn bất cứ bóng ma nào đó.

Tất cả ân oán với Ngụy Quang Hàn sau đó sẽ tính sổ với Ngụy Quang Hàn, thế nhưng, nghìn vạn lần không thể bởi vì một tên Ngụy Quang Hàn mà phá hỏng cảm tình của hăn và Vân Khuynh.

Vân Khuynh mềm yếu vô lực tựa ở trong lòng Tần Vô Song thở dốc.

Mà thôi...

Chuyện Ngụy Quang Hàn, chuyện đời trước, vẫn là để đó nói sau đi!!!

Tần Vô Song gắt gao ôm Vân Khuynh, kỳ thực đáy lòng không muốn Vân Khuynh ở trước mắt hăn mặc quần áo, bởi vì hăn không có dũng khí nhìn vào vết tích bên dưới chăn bông trên người Vân Khuynh.

Hăn vươn lấy vòng tay rộng rãi ấm áp, chậm rãi vỗ về Vân Khuynh, Vân Khuynh vạn phần ỷ lại cọ cọ:

“Đại ca hăn... Không có việc gì chứ???”

Vân Khuynh chần chờ hỏi ra, vì y mà Tần Vô Phong tận lực lưu lại quyết chiến với Ngụy Quang Hàn, nghe Tần Vô Phong kêu Ngụy Quang Hàn cái gì ‘Diêm La’ chắc là phi thường lợi hại, không biết Tần Vô Phong có thể đối phó hay không...

Tay Tần Vô Song dừng một chút:

“Không sao, đại ca rất lợi hại, rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại...

Ngay cả ta và Vô Hạ cũng không biết.

Đại ca từ nhỏ tính tình trầm ổn, chưa bao giờ bướng bỉnh, đối với chuyện tình các sư phụ ăn nói, chưa từng một chút xao nhãng, hơn nữa hẳn thiên phú dị bẩm cốt cách kỳ giai, từ rất sớm trước kia đã rất lợi hại...”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, y cho rằng Tần gia tam huynh đệ là lợi hại như nhau, vậy ra, Tần Vô Phong mới là lợi hại nhất, không hổ là kẻ làm đại ca.

Tần Vô Song hơi nheo mắt lại, bên trong lóe ra tia sáng tà tử:

“Ngụy Quang Hàn kia, ta cảm giác hẳn cường đại hơn ta rất nhiều, nhưng công lực của hắn cỏ vè là bị phong bế hơn nửa, chỉ có thể dùng một chút, mà đại ca...”

Năm năm trước, lục đại ảnh vệ liên thủ chặt vật mới thắng được đại ca, ba năm trước đây, ta và Vô Hạ, cùng lục đại ảnh vệ bại dưới tay đại ca.”

“A... Cái này, cũng quá khoa trương nha...”

Tần Vô Song thở dài:

“Học là vô tận...”

Giống sư phụ chúng ta, sớm đã đến mức sử dụng võ công dời núi lấp biển...

So với sư phụ, chúng ta còn kém xa... Cho nên mới nói, thiên ngoại hữu thiên...

Những tưởng chúng ta vẫn luôn là kẻ xuất sắc trong giới thanh niên, không ngờ còn có một Ngụy Quang Hàn mạnh mẽ như vậy.”

Kỳ thực Tần Vô Song không cần tự coi nhẹ mình, Ngụy Quang Hàn, mặt ngoài tuy rằng nhìn qua tuấn mỹ trẻ trung, nhưng niên linh thực tế của hắn

từ lâu đã vượt qua số trăm, cho dù là tính số lẻ, chỉ sợ so với Tần Vô Song vẫn là lớn hơn một chút.

“Khuyhnh nhi... Nếu như đại ca giết chết Ngụy Quang Hàn, người có vui hay không???”

Mặc dù biết hiện tại hỏi chuyện này, sẽ khiến Vân Khuynh khó chịu, nhưng hắn vẫn muốn biết.

Ngụy Quang Hàn nói Vân Khuynh gọi là Lạc Minh Tuyên, đồng thời đã từng tự mình nói yêu hắn, Tần Vô Song vẫn nhớ kỹ.

Thân thể Vân Khuynh bị Ngụy Quang Hàn huých, hắn không tính toán với Vân Khuynh, chỉ tìm Ngụy Quang Hàn báo thù, thế nhưng, nếu tâm của Vân Khuynh thực sự ở trên người Ngụy Quang Hàn...

Không... Tần Vô Song lắc đầu, lúc Vân Khuynh bị Ngụy Quang Hàn bức bách, đáng ghét như vậy, có thể nào thực sự yêu Ngụy Quang Hàn đây???

Ngụy Quang Hàn kia, có lẽ đích thật là nhận sai người.

Trong lòng thoải mái chính mình như vậy, thế nhưng, Tần Vô Song vẫn như trước nhìn không được muốn thử Vân Khuynh...

Vấn đề này, bàn tay dưới chân bông của Vân Khuynh chậm rãi nắm chặt.

Tâm của y bỗng nhiên cứng lại...

Trong đầu y dĩ nhiên một mảnh mờ mịt, y... Không biết...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Trần Ai Tạm Định

Trong nông trại cũ nát, bóng dáng màu tím cùng bóng dáng đen huyền trên dưới bay vọt.

Trong thời gian ngắn, trải qua hơn mười hiệp.

Sau khi tách ra, sắc mặt Ngụy Quang Hàn mơ hồ trắng bệch, trên khuôn mặt lạnh lùng của Tần Vô Phong mang theo một tia trào phúng:

“Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’, cũng chỉ là như vậy.”

“Người...”

Trên khuôn mặt trắng đến trong suốt của Ngụy Quang Hàn mang theo một tia tức giận, lệ chí khóe mắt dịu dàng như muốn rơi,

bên trong vết nước mắt tràn đầy ánh sáng màu đỏ lướt qua.

“Hãy xưng tên ra.”

Ý khinh thường trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong càng thêm rõ ràng:

“Tần Vô Phong... Nhớ kỹ, Tần Vô Phong là người đánh bại người.”

Bước chân Ngụy Quang Hàn có chút bất ổn, khóe miệng chậm rãi tràn ra vết máu đỏ tím, sắc mặt càng lúc càng trắng gần như trong suốt, trên khuôn mặt tuấn mỹ đến yêu dị của hắn mang theo một nụ cười quỷ dị:

“Không... Ta còn chưa thua, lẽ nào, người không biết công lực của ta có hơn nửa là bị phong ấn sao???”

Hắn không hề cố kị lau đi vết máu khóe miệng:

“Người cho là, làm Vô Gian vực chủ ‘Diêm La’, ta có thể nào tùy ý để võ công của mình bị phong đung không???”

Bởi vì người nọ từng nói qua, thủ pháp phong ấn của hắn đặc biệt, gặp phải đối thủ cực mạnh, phong ấn sẽ tự động giải trừ, đây là chân chính gặp mạnh thì mạnh, gặp yếu thì yếu.

Con người của Tần Vô Phong co rút lại, bởi vì hắn biết Ngụy Quang Hàn không hề lừa hắn, hắn cảm giác được khí tức trên người Ngụy Quang Hàn đang không ngừng mạnh lên.

Dòng máu luôn luôn băng lãnh của Tần Vô Phong, bắt đầu sôi trào lên, nắm chặt thiết phiến trong tay.

Thực sự là đối thủ kỳ quái, người như vậy, bọn họ vốn hắn là giả bộ đánh thắng, đáng tiếc...

Vừa nghĩ tới tóc tai bù xù tuyệt mỹ dung nhan mang lệ của Vân Khuynh, tâm Tần Vô Phong một trận co giật, Ngụy Quang Hàn, trọn kiếp này, bọn họ chỉ có thể là kẻ địch.

Thân ảnh vừa tách ra, sau khi hai người kết thúc nói chuyện liền lập tức dây dưa lẫn nhau.

Đoạn nhận Tình Sinh ngăn cản thiết phiến của Tần Vô Phong, tay áo màu tím cùng tay áo đen huyền của hai người tung bay cùng một chỗ, hai người cùng nhau xoay người trong không trung, trên khuôn mặt yêu dị của Ngụy Quang Hàn mang theo một tia tiếc nuối:

“Ở tuổi của người, thân thủ như vậy, trên đời hẳn là có một không hai...”

Đáng tiếc... Chúng ta là địch không phải hữu, lúc xuất hiện địch thủ cường đại như người, phải sớm một chút bóp chết.”

Sợi tóc màu đen của hai người tung bay theo gió, bay lượn trong lúc hai người tương đối, Tần Vô Phong trên tay dùng lực, hừ lạnh nói:

“Người quá tự phụ rồi.”

Đoạn nhận Tình Sinh trong tay Ngụy Quang Hàn bị ấn xuống vài phần, thân thể Tần Vô Phong nhảy lùi ra sau vài mét, thiết phiến trong tay nhanh như ánh sáng, tự động thoát ly ngón tay thon dài của Tần Vô Phong, giống như có có ý thức tấn công về phía cổ của Ngụy Quang Hàn còn chưa kịp thu hồi động tác.

Trong nháy mắt, liền lưu lại một vết máu, may là Ngụy Quang Hàn phản ứng nhanh, bằng không, sẽ không chỉ là một vết máu, mà là toàn bộ cái đầu bị cắt xuống.

Mà hiện tại, cho dù không khoa trương quá mức như vậy, trên cổ Ngụy Quang Hàn cũng bị để lại vết tích thật sâu.

Ngụy Quang Hàn lấy tay bịt chặt vết thương, dòng máu tím đỏ chảy ra từ khe hở.

Trong con ngươi đỏ như máu của hắn lưu chuyển một loại ánh sáng dị dạng:

“Vết thương này, ta sẽ nhớ kỹ.”

Thân ảnh đen huyền của Tần Vô Phong dừng trên một cây đại thụ cách đó không xa, vẻ mặt vẫn là lạnh lùng và ngạo nghễ:

“Chỉ cần người còn mạng để nhớ.”

Con người màu máu của Ngụy Quang Hàn lóe lóe:

“Tần Vô Phong, không chỉ Minh Tuyên phải nhớ đến ta, người cũng cần phải nhớ kỹ ta, vết thương ngày hôm nay, ngày khác gặp lại, ta nhất định sẽ đòi lấy.”

Ý của Ngụy Quang Hàn, hình như là muốn kết thúc trận chiến rồi đi???

Đối thủ như Ngụy Quang Hàn, tâm tư Tần Vô Phong tự nhiên là giống hệt Ngụy Quang Hàn lúc đầu —

Giết chết, vĩnh viễn cắt bỏ hậu hoạn.

Thế nhưng... Ngụy Quang Hàn, dường như có quỷ dị khác.

Đáy lòng Tần Vô Phong mọc lên một cảm giác không tốt, lẽ nào???

Còn chưa nghĩ ra cái gì, trên khuôn mặt yêu dị của Ngụy Quang Hàn ở trước mắt hắn xuất hiện nụ cười quỷ dị, trong nụ cười mang theo vài phần thâm đậm, vài phần không cam lòng, vài phần quyết tuyệt.

Vết thương trên cổ hắn chảy xuống mảng lớn màu máu tím đỏ, cấp tốc ngưng tụ thành giọt, chậm rãi rơi xuống.

Trong lúc Tần Vô Phong còn chưa phản ứng kịp, thân thể Ngụy Quang Hàn vụn vỡ, dĩ nhiên chậm rãi trở nên mờ đi.

“Tần Vô Phong... Nhất định phải nhớ kỹ ta, nhớ kỹ ta...”

Nhớ kỹ ta... Nhớ kỹ ta...

Ba chữ này còn đang quanh quẩn trong không khí, toàn bộ thân thể Ngụy Quang Hàn đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn một giọt máu tím đỏ tại nơi hắn vừa đứng, rớt xuống rơi vào trong bùn đất.

Tần Vô Phong ngạc nhiên nhìn nông trại không một bóng người trước mắt, Ngụy Quang Hàn một đại người sống, dĩ nhiên ở trước mắt hắc lạng yên không một tiếng động biến mất???

Những thủ pháp này, có chút giống với quỷ hút máu, giáo đĩnh, và tiên thuật của Tương Ly quốc...

Còn có màu sắc đôi mắt của Ngụy Quang Hàn, chẳng lẽ, Ngụy Quang Hàn đến từ Tương Ly quốc???

Tần Vô Phong hơi nheo mắt lại, cũng tốt.

Như vậy cũng tốt, tuy rằng biết giết Ngụy Quang Hàn là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng, đáy lòng hắc còn có một tia do dự.

Đối thủ như vậy, quá hiếm có, giữ lại, cũng là một cách tôi luyện bản thân.

Ngụy Quang Hàn dựa vào năng lực của mình trốn thoát khỏi lòng bàn tay hắc, như vậy hắc cũng không có nửa phần áp lực tâm lý.

Vô luận là đối với Vân Khuynh, hay Tần gia, hoặc là đối với chính hắc đều có ăn nói.

Ngụy Quang Hàn, là đối thủ cực mạnh ngang sức trong mấy năm hắc mới gặp được, vô luận là độ sức truy tra Liên Phù lúc trước, hay là về võ học.

Hắc tự nhiên sẽ không quên hắc.

Chậm rãi thu hồi thiết phiến trong tay, hắc, chờ mong lần thứ hai gặp lại Ngụy Quang Hàn.

Thu hồi nỗi lòng, hắc nhảy lên rời đi.

Trở lại Tần phủ, tốc độ của Tần Vô Phong chậm lại không ít.

Trở lại, có cần đến chỗ Vô Song và Vân nhi nhìn một cái hay không???

Lấy tính cách ẩn dấu bá đạo của Vô Song, cùng với tao ngộ lần này của Vân nhi, có lẽ, khó có thể yên lành đúng không???

Tần Vô Phong không khỏi lo lắng, do dự nhiều lần, cuối cùng đi về phía ‘Phù phong các’ của Tần Vô Song.

Kỳ thực hẳn hoàn toàn là đa tâm, Tần Vô Song sau khi gặp được Vân Khuynh, tính cách ôn nhu càng ngày càng tăng, trưởng thành như vậy hiện đang trong lúc không hay biết biến hóa, những người khác căn bản không thể phát hiện.

Huống hồ, Tần Vô Song cho tới bây giờ cũng không phải loại người không hiểu lẽ phải, hẳn tự nhiên biết lần này là ai sai, hẳn sẽ không trách Vân Khuynh.

Chỉ cần Tần Vô Song cho rằng Ngụy Quang Hàn chỉ là một người chẳng liên quan gì đến Vân Khuynh, như vậy, Tần Vô Song chắc chắn sẽ không mất đi không chế mà thương tổn Vân Khuynh.

Lúc trước Tần Vô Song hỏi Vân Khuynh, nếu như Tần Vô Phong giết Ngụy Quang Hàn, Vân Khuynh có vui hay không.

Đáy lòng Vân Khuynh tuy rằng rất mờ mịt, thế nhưng nét mặt của y vẫn mang theo nụ cười ôn nhu liền làm thành trả lời.

Như vậy, cảnh báo về Ngụy Quang Hàn nơi đáy lòng Tần Vô Song, lập tức giải trừ, dù sao, hẳn đã từng tra Vân Khuynh, biết y trước khi gả vào Tần gia, chưa bao giờ ra khỏi cửa, cũng chưa bao giờ tiếp xúc người ngoài, Ngụy Quang Hàn, ở trong lòng y, chỉ là một người qua đường.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bối Rối Khác Thường

Lúc Tần Vô Phong đến ‘Phù phong các’, Tần Vô Song vẫn đang ôm Vân Khuynh ngồi ở trên giường.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Tần Vô Song nhú nhú mày, liếc mắt nhìn Vân Khuynh, nhắc tay buông thả màn giường, mở miệng nói:

“Tiến đến.”

Vừa dứt lời, cửa liền mở, bóng dáng đen huyền của Tần Vô Phong chậm rãi đi đến.

Đôi mắt Tần Vô Song sáng ngời, xốc lên màn giường vừa buông xuống, thân thiết quan sát Tần Vô Phong:

“Đại ca!!!

Ta biết người chắc chắn không có việc gì, Ngụy Quang Hàn kia đâu, có phải đã chân chính đi gặp Diêm La???”

Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực, nghe đến đây, tâm dĩ nhiên không thể khống chế đau đớn.

Dù sao đã từng yêu người kia như vậy...

“Không.”

Tần Vô Phong nói, giống như cứu rỗi, đem tâm của Vân Khuynh, từ trong băng lãnh đau xót kéo lại.

Vân Khuynh bỗng nhiên nâng mi nhìn về phía Tần Vô Phong, lại phát hiện đường nhìn lợi hại lạnh lùng của hắn đang gắt gao tập trung nhìn y.

Trong lòng y hoảng hốt, dĩ nhiên đã quên dời đi ánh mắt.

Nhìn thấy kinh hoảng và hơi chút thả lỏng trong ánh mắt Vân Khuynh, tâm Tần Vô Phong chậm rãi siết chặt.

Giữa Ngụy Quang Hàn và Vân Khuynh, tuyệt đối không phải đơn giản như bọn hắn thấy...

Không biết nhị đệ hắn...

Đường nhìn của hắn chuyển hướng Tần Vô Song, sắc mặt Tần Vô Song cũng không có dị thường, xem ra là không phát hiện...

Tần Vô Phong thở dài một tiếng, không biết dính dáng giữa Vân Khuynh và Ngụy Quang Hàn, đối với Tần Vô Song mà nói, rốt cuộc là tốt, hay là xấu đây???

Vân Khuynh buông xuống mi mắt, trốn tránh vẻ bi thương trong đôi mắt Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của y hơi buông xuống mang theo vài phần tái nhợt, đôi môi non hồng có chút sưng, vừa nhìn là biết chuyện gì xảy ra.

Tóc của y vẫn đang rối tung, cả người cuộn tròn trong chăn bông, chui vào trong lòng Tần Vô Song.

Đáy lòng Tần Vô Phong chậm chạp đau nhức, một tắc một tắc đau đớn.

Vân nhi, vì sao chỉ ở trong lòng người khác, trong lòng Ngụy Quang Hàn, trong lòng Tần Vô Song, nhưng duy độc không ở trong lòng hắn.

Có chút phát giác quý dị giữa Tần Vô Phong và Vân Khuynh, tâm Tần Vô Song bắt đầu trầm xuống, cảm giác đổ kị như ác mộng, từ đáy lòng lần nữa dấy lên.

Vì sao Ngụy Quang Hàn đối đãi Vân Khuynh như vậy hẳn đều có thể tha thứ, mà đối với đại ca, chỉ là một thoáng bất đồng với Vân Khuynh, hẳn lại không thể tiếp thụ???

Lẽ nào, là bởi vì đối phương là đại ca mình luôn luôn kính trọng, luôn luôn không thể đuổi kịp, cho nên hẳn mới bất an, không có tự tin sao???

Vô hạn phỏng đoán, vô hạn tình tự tràn lan trong lòng ba người.

Tần Vô Song chỉ thấy được ca ca ưu tú, nhưng không thấy áp lực Tần Vô Phong gánh vác, cũng không biết Tần Vô gánh lấy tịch mịch.

Tần Vô Phong chỉ thấy đệ đệ của mình, có thể không hề cố kỵ ôm ấp Vân Khuynh là cỡ nào hạnh phúc, lại không biết Tần Vô Song luôn luôn kiên cường tự tin, bị tình ái dẫn dắt bất an khủng hoảng đến cỡ nào.

Vân Khuynh còn lại là tâm loạn như ma, y yêu Tần Vô Song là chuyện không thể nghi ngờ, thế nhưng y vẫn luyến tiếc Ngụy Quang Hàn chết đi...

Hơn nữa, Tần Vô Phong hẳn là, cũng nhìn ra Ngụy Quang Hàn bất đồng đối với y...

Cộng thêm lúc trước hai người huynh đệ này đều thấy y khóa thân bọc trong chăn bông, bị ôm ở trong lòng Ngụy Quang Hàn —

Y không thể suy đoán huynh đệ hai người này, rốt cuộc là cư xử ra sao đối với sự kiện kia.

Cho nên, y cũng thấp thỏm bất an.

Trầm mặc không tiếng động lan tràn giữa ba người, Tần Vô Phong gian nan thu hồi đường nhìn đặt ở trên người Vân Khuynh, quay về phía Tần Vô Song và Vân Khuynh ngập ngừng nói:

“Ta tới nơi này, chỉ là muốn nói một tiếng với các người, ta đã trở về —

Được rồi, thương thế của Vân nhi thế nào???

Vừa rồi, hình như là y nôn ra máu???”

“Cái này...”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song phủ đầy ảo não, vừa rồi chỉ lo trấn an thăm dò Vân Khuynh, dĩ nhiên đã quên sự việc Vân Khuynh từng hộc máu.

Vân Khuynh lắc đầu:

“Đại ca, ta không sao, vừa rồi ở giữa người và Ngụy Quang Hàn, chỉ là đột nhiên cảm giác ngực nặng nề, cho nên mới nôn ra máu...”

Y vừa mới dứt lời, Tần Vô Phong liền quên đi chú ý, tiến lên vài bước, đưa tay muốn bắt mạch cho y.

Tần gia tam huynh đệ trước đây học tập trong Lưu Duyên Áo Cảnh ở Tương Ly quốc, vô luận là thiên văn địa lý, cầm kỳ thư họa, hay là kỳ hoàng phẩm trà, thi từ ca phú, các loại kỹ năng mọi thứ đều học toàn bộ —

Trong đó kỳ hoàng thuật, bọn họ lại càng tinh thông.

Tần Vô Phong muốn bắt lấy cổ tay Vân Khuynh, khuôn mặt Vân Khuynh lại bỗng nhiên đỏ lên, mạnh mẽ thu tay về, đưa tay giấu vào trong chăn bông.

Trời ạ, một hồi biến cố vừa rồi, dĩ nhiên khiến y quên rằng y mang thai.

Nếu như Tần Vô Phong bắt được hỉ mạch của y, y...

Y nâng mắt khẩn cầu nhìn Tần Vô Song:

“Vô Song, ta đã sớm không có việc gì, các người không cần lo lắng.”

Tay Tần Vô Phong dừng giữa không trung, sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt hẩn mang theo sâu sắc đau đớn và buồn bã.

Buông tay, hẩn thở dài nói:

“Không có việc gì thì tốt, như vậy, ta liền không quấy rối các người.”

Nói xong hẩn xoay người rời đi, ống tay áo rộng lớn vẽ lên một độ cong ừu thương trong không trung, bóng lưng cũng tràn đầy cô đơn.

Vân Khuynh có chút vô thố:

“Vô Song... Ta, có phải đã tổn thương đại ca rồi không???”

Tần Vô Song ôm chặt y, không có mở miệng.

Có tổn thương đại ca hay không, hẩn cũng không biết....

Một lúc lâu sau hẩn mới khàn khàn nói:

“Đến đây, người không muốn đại ca bắt mạch cho người, như vậy, để ta đi.”

“Cái này...”

Vân Khuynh nhớ đến chuyện mang thai, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ thả ra dáng cười mỹ lệ, ngoan ngoãn vươn tay đến chỗ Tần Vô Song.

Tần Vô Song ngờ ngác nhìn dáng cười khiến kẻ khác kinh diễm vạn phần của Vân Khuynh, thiếu chút nữa quên mình muốn làm gì.

Mặt Vân Khuynh đỏ hồng, đầy đầy hân:

“Nhìn cái gì vậy, người không phải muốn bắt mạch sao???”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song lộ ra nụ cười tà tứ, nâng lên gò má Vân Khuynh, cắn lên đôi môi mềm mại, yêu thương một phen mới buông ra:

“Khuynh nhi của ta đẹp như vậy, không nhìn là quá có lỗi với con mắt.”

Nói xong khoe miệng hân cong lên, kéo qua cổ tay Vân Khuynh, tinh tế bắt mạch.

Mạch đập dưới đầu ngón tay nhảy lên có chút không quy luật, tâm thần Tần Vô Song bình tĩnh, một đôi mắt bỗng nhiên trừng lớn, không thể tin được nhìn khuôn mặt đang cười của Vân Khuynh, lại nhìn cổ tay mảnh khảnh trong tay hân.

Tâm của hân, bang bang bang bang, mãnh liệt nhảy múa, sắc mặt hân kích động đến hồng hào, trong ánh mắt toát vẻ vui sướng, bàn tay run run lần thứ hai bắt mạch xác nhận...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Chủ Động Hiếm Thấy

“Khuynh nhi... Đây... Đây là...”

Thanh âm Tần Vô Song run run nói không ra lời, nội tâm hấn bị vui sướng to lớn vây quanh.

Hỉ mạch!!!

Dĩ nhiên là hỉ mạch!!!

Khuynh nhi có hài tử, Khuynh nhi có hài tử của hấn...

Không đúng, là hài tử của hấn và Khuynh nhi!!!

A a a a, hài tử hấn vẫn tha thiết ước mơ!!! Thực sự là kết tinh tình yêu của hấn và Vân Khuynh!!!

Mang theo vui sướng gần như bùng nổ, Tần Vô Song nhận không được bắt đầu tưởng tượng hài tử của bọn hấn.

Tưởng tượng hài tử trong bụng Vân Khuynh sẽ có bộ dáng gì??? Giới tính nào??? Tính cách ra sao???

Nghĩ nghĩ, hấn ngậy ngốc nở nụ cười.

Vân Khuynh khinh bỉ, người này, dĩ nhiên còn kích động hơn y.

Y đưa tay xoay mặt Tần Vô Song đối diện mình, hướng về đôi mắt đen tuyền vui sướng từng chữ từng chữ nói:

“Đúng!!! Ta, mang, thai, rồi.”

“Ha hả.”

Tần Vô Song lại ngây ngô cười hai tiếng:

“Mang thai rồi mang thai rồi... Ha hả, mang thai rồi...”

Vân Khuynh véo véo cơ thịt trên mặt hân:

“Người thế nào chỉ biết nói mỗi một câu???”

Tần Vô Song bị đau đớn rất nhỏ trên má kéo về tư tự, lấy lại tinh thần, đem Vân Khuynh kéo gần về phía mình, cái cằm cọ cọ trên đầu Vân Khuynh:

“Khuynh nhi trong bụng có hài tử của chúng ta... Ha hả, thật tốt thật tốt, thật tốt a!!!”

Vân Khuynh đẩy hân:

“Tốt thì tốt, thế nhưng, chúng ta phải ăn nói thế nào với đại ca bọn họ???”

Dù sao, ta là một người nam tử, cho dù Vô Song không thêm để ý, đại ca không thêm để ý, nhưng những người khác, bọn họ nhất định sẽ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta.”

Cằm của Tần Vô Song siết lại:

“Cái này... Cứ giao cho ta, đại ca ta đây cũng sẽ đi nói, Khuynh nhi không cần lo lắng.

Được rồi, Khuynh nhi người mang thai lại học máu... Tuy rằng mạch đập rất bình thường, thế nhưng... Ta vẫn có chút lo lắng, người thực sự chỗ nào cũng không đau nhức sao???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Ta thực sự tốt, không có chỗ nào không khỏe.”

Đang nói, y đột nhiên nhớ tới lúc ở chỗ Ngụy Quang Hàn, một người hắc bào tế tự hạ một loại hồng quang quái dị lên thân thể y, người nọ còn hỏi y lựa chọn sống hay chết —

Đó, rốt cuộc là vật gì???

Có thể nào có ảnh hưởng không tốt cho bảo bảo???

Đáy lòng Vân Khuynh lại bị sương mù dày đặc bao phủ, có chút bất an.

Nhưng mà...

Y ngẩng đầu nhìn Tần Vô Song vẻ mặt vui sướng, nếu y không có bất luận cái gì không khỏe, vậy không cần để Vô Song bọn họ lo lắng thì hơn!

Giống như tất cả tướng công vừa biết thân tử của mình mang thai, Tần Vô Song đưa tay nhắc lên chăn bông trên người Vân Khuynh, muốn coi trộm cái bụng Vân Khuynh một chút, nghe một chút động tĩnh bên trong.

Nguyên bản mặt trên thân thể trắng nõn hoàn mỹ như mỹ ngọc, lúc này, lại mang theo vết tích loang lổ.

Tâm Tần Vô Song, thoáng cái lại trầm xuống, trong con người sâu thẳm mang theo áp lực lửa giận.

Tiếp thu trong lòng là một chuyện, thế nhưng, nhìn thấy thân thể Vân Khuynh vốn là thuộc về chính mình, nhiễm phải vết tích người khác, mùi của người khác —

Hắn vẫn không thể chịu đựng được!!!

Lúc này, hắn có một loại xung động khát máu, có một loại xung động muốn đem thân thể trước mắt xé tan ăn vào trong bụng.

Chỉ có như vậy, chỉ có ăn vào trong bụng, mới là chắc chắn nhất, người này mới có thể vĩnh viễn vĩnh viễn thuộc về hắn.

Nỗ lực áp xuống ý niệm tàn nhẫn đến khó tin trong đầu, Tần Vô Song đưa tay đặt trên bụng Vân Khuynh, trên mặt mang theo nụ cười cứng ngắc:

“Nơi nhỏ như vậy, thực sự có thể đựng được ra một sinh mệnh sao???”

Vừa rồi Tần Vô Song cứng ngắc, cùng với che lấp trong ánh mắt, Vân Khuynh tự nhiên là thấy được.

Y nhú nhú mày, ngực cũng cảm thấy áp lực dị thường.

Dưới loại tình huống này, cho dù bàn tay Tần Vô Song mềm nhẹ xoa lên bụng y là ấm áp, y vẫn cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Y đưa tay mở ra chặn hông, ôm lấy Tần Vô Song cùng y cuộn vào trong.

Y chậm rãi tới gần Tần Vô Song, một đôi bàn tay tinh tế trắng nõn xoa lên ngực Tần Vô Song:

“Vô Song...”

Y cúi đầu kêu.

Tần Vô Song cảm giác được bàn tay trơn mềm của Vân Khuynh, từ trên cổ hắn đi xuống ngực hắn, cảm giác mềm nhẹ chậm rãi lướt qua ngực, mang theo chút chút ngứa, cực kỳ câu nhân.

Yết hầu Tần Vô Song cuộn một chút, nhắc tay đè lại bàn tay xuyên vào trong y bào của hắn:

“Khuynh nhi???”

Vân Khuynh nâng mi nhìn hấn:

“Lẽ nào người không muốn???”

Ánh sáng liễm diễm trong con người, màu sắc rực rỡ, thiếu chút nữa hút sạch hồn của Tần Vô Song, hấn không muốn???

Hấn có thể nào không muốn??? Tại sao lại không muốn???

Hấn hận không thể mỗi thời mỗi khắc kết hợp nhất thể với Vân Khuynh!!!

Chỉ là...

Bàn tay đặt trên bụng Vân Khuynh hơi hơi chuyển động, trong yết hầu khô nóng của Tần Vô Song thoát ra hai chữ:

“Hài tử....”

Tay Vân Khuynh dừng một chút, nói:

“Hài tử... Còn nhỏ như vậy, hấn là không có vấn đề gì đúng không???”

Tần Vô Song tinh thông kỳ hoàng thuật sao lại không biết điểm này, chỉ là tâm tình của hấn lúc này quá mức phức tạp, hấn sợ hấn sẽ lại một lần nữa tổn thương Vân Khuynh.

Thấy hấn còn đang chần chờ, Vân Khuynh có chút tức giận, giọng điệu hơi ghen ngào:

“Ta... Ta chỉ là muốn người xóa đi vết tích này thôi...”

Đến lúc này, Tần Vô Song nếu còn cự tuyệt, vậy hấn thực sự không phải là một người nam nhân.

Huống hồ, Vân Khuynh hiềm khi chủ động như vậy, hài tử còn nhỏ, chỉ cần hấn không dùng mật huyết phía trước, điên cuồng kịch liệt một chút hấn là cũng không sao.

Trong lòng hạ quyết tâm, Tần Vô Song lúc này không còn khách khí, buông tay Vân conftay, trực tiếp đem y, áp đảo.

Áp đảo xong thì làm gì???

Đương nhiên là, ăn rồi!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bao Phủ Vết Tích

Chấn bông trên người hai người sớm đã Tần Vô Song ném đi, bởi vì, độ ấm thân thể bọn họ cũng đã đủ cao.

Với tư thế hai người ôm nhau như thế này, Tần Vô Song nhất cử liền đem Vân Khuynh áp đảo lên trên giường lớn mềm mại.

Thân thể hần nửa treo, cần cần dục dục đè lên Vân Khuynh, nụ hôn như hạt mưa rơi lên trên người Vân Khuynh.

Bàn tay tay nhỏ bé trơn mềm của Vân Khuynh lướt qua da thịt của Tần Vô Song, thuận tiện, kéo ra y bào của hần.

Y bào của Tần Vô Song bị Vân Khuynh kéo đến lộn xộn, bộ ngực trần trụi của hai người gắt gao dán lấy nhau, tiếng tim đập bang bang trong lúc vô tình, dường như đập cùng một nhịp.

Hai trái tim, giống như một, cùng nhau nhảy lên.

Môi của Tần Vô Song vẫn luôn dán trên da thịt của Vân Khuynh mà hôn liếm, ở trên đó lưu lại một chuỗi dấu hôn ẩm ướt.

Tay Vân Khuynh, chậm rãi rời khỏi trên người Tần Vô Song, y như trước học khôn không đi trêu chọc điểm hỏa Tần Vô Song, thế nhưng, kỳ thực y cũng không dám.

Nếu Tần Vô Song không khống chế được, thụ thương vất vả, chính là y.

Y đem hai tay lười biếng đặt ở hai bên người, hai gò má điểm lên màu đỏ như cánh hoa hồng mang theo nụ cười yếu ớt ngượng ngùng.

Con người bóng nước nửa đóng, lông mi dày dài run nhẹ, hiện tại là ban ngày, y chủ động cầu ái với Tần Vô Song, thật sự là dùng không ít dũng khí của y.

Chỉ là vết tích của Ngụy Quang Hàn ở lại trên người y, không chỉ khiến Tần Vô Song khó chịu, mà chính y cũng không thể chịu đựng được.

Y gả cho Vô Song, y là của Vô Song, thân thể y đồng dạng phải trung với Vô Song.

Đây là ý nghĩ chân thực của Vân Khuynh.

Môi Tần Vô Song một đường đi xuống, hôn qua đường cong duyên dáng của cái cổ tuyết trắng, gặm cắn xương quai xanh tinh xảo nhỏ bé.

Cảm giác tê dại lại mang theo một chút đau nhức từ nơi lớp ngoài xương cốt nổi lên trên ngực truyền đến:

“Ô...”

Vân Khuynh không khỏe rên rỉ một tiếng, đầu y hơi lay động, tóc dài đen tuyền có chút mất trật tự bao trùm lên hai gò má, hai gò má vốn đã đỏ hồng, thoáng cái lại càng đậm thêm không ít.

Con người lưu chuyển dục vọng nóng cháy của Tần Vô Song hơi nâng lên, thấy Vân Khuynh như vậy, khóe miệng hằn hơi cong lên, ngón tay thon dài, trượt lên theo bên sườn thắt lưng của Vân Khuynh, đi tới thù du đã ngạo nghễ đứng thẳng trước ngực của y.

Khối hạt màu đỏ trở nên cứng rắn dị thường bị hằn nắn lại trong ngón tay, tùy ý cấu véo, đùa bỡn, đầu ngón tay thật dài cố ý vô tình xẹt qua đỉnh tiểu hồng quả.

Một trận điện lưu run rẩy lập tức từ đầu ngón tay hắc truyền tới tiểu hồng quả, rồi theo tiểu hồng quả xuyên thấu đến xương thịt của Vân Khuynh, truyền tới khắp nơi thân thể y.

Tay y đặt hai bên người hơi co rút lại, nắm chặt chần đờn dưới thân, cái miệng nhỏ hơi mở chậm rãi nhỏ bé yếu ớt rên rỉ.

Tần Vô Song nhìn đôi mắt mê ly của Vân Khuynh, biết y cũng đang dần dần rơi vào giai cảnh, mà hắc...

Ánh mắt chuyển đậm chuyển tối, rơi lên vết tích chướng mắt không thuộc về hắc trên da thịt hồng phấn của y.

Một tay hắc rút đi quần áo, dán chặt lên Vân Khuynh.

Làn môi ướt át của hắc bao trùm những vết tích không thuộc về hắc, hung hăng mút, cắn, răng nanh hơi ma sát, làn da yếu đuối bị mút đến gần như muốn rách.

“Đau nhức... Ô...”

Vân Khuynh giơ lên đôi mắt mưa bụi sương mù, thương cảm hề hề nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song nhìn hình dạng nhu nhược dễ bắt nạt của y, trong lòng hiện lên tình tự khó hiểu, thả nhẹ lực đạo, hắc từng chút từng chút hôn qua vết tích, dùng ấn ký thuộc về hắc, triệt để bao trùm gạt bỏ.

Vân Khuynh ở dưới thân hắc run nhè nhẹ, thở hỗn hển, rên rỉ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ hiện lên thần sắc dường như vui thích cũng dường như thống khổ.

Tay Tần Vô Song vẫn như cũ lưu luyến trên tiểu hồng quả trước ngực y, ấn kéo xoa nắn, hai chân bá đạo đặt ở trên người Vân Khuynh, phân thân

nóng cháy giữa hai chân không ngừng lớn mạnh, gắt gao đặt giữa hai chân Vân Khuynh.

Vân Khuynh xấu hổ đỏ bừng mặt, vì dục vọng tán loạn trong thân thể, cũng vì phân thân nóng rực tinh thần chấn hưng giữa hai chân mình và Tần Vô Song.

Mặc dù đối mặt với phương diện dục vọng y hẩn nên là thành thực, thế nhưng mỗi khi đến lúc, Vân Khuynh luôn luôn không thể không ngượng ngùng.

Môi Tần Vô Song trượt tới bụng Vân Khuynh, nghĩ đến cái bụng bằng phẳng trước mắt đang dựng dục kết tinh tình yêu của hẩn và Vân Khuynh, tâm của hẩn lại nhịn không được hừng hực bùng lên.

Vô cùng trân trọng, mềm nhẹ, lướt qua như lông chim, môi Tần Vô Song lưu luyến xẹt qua phần bụng bằng phẳng trơn trượt.

Rời đi, chung quy vẫn nhịn không được lại nhẹ nhàng hôn lên vài cái, giống như là đang hôn lên hài tử vẫn chưa xuất thế của mình.

Phần bụng vì bị hẩn hôn mà hơi ngứa ngứa, Vân Khuynh nhịn không được giãy dụa vòng eo, cứ như vậy, vật nhỏ tinh thần chấn hưng giữa hai chân y trượt qua rất nhẹ lên người Tần Vô Song, cọ qua cọ lại, im lặng câu mắt tâm tư Tần Vô Song.

Trong con người nóng bỏng của Tần Vô Song tràn ra tiểu ý tà ác, rốt cục không còn lưu luyến nơi dựng dục hài tử kia, đi tiếp xuống dưới, đi tới hai chân đang gắt gao khép chặt.

Đầu ngón tay hẩn hung hăng nhéo một chút tiểu hồng quả dưới tay, thoả mãn nghe được tiếng rên rỉ quyến rũ không khống chế được của Vân Khuynh, hẩn thu tay, sau đó dùng bàn tay nhiệt độ cao đến dọa người, nắm lấy hai chân Vân Khuynh, ôn nhu lại không mất bá đạo kéo ra chúng nó.

Vân Khuynh cũng không dùng sức, ỡm ờ thuận theo lực đạo của Tần Vô Song, mở ra hai chân thon dài tuyết trắng.

Cứ như vậy, phong cảnh chính diện giữa hai chân y, liền toàn bộ rơi vào trong mắt Tần Vô Song.

Bởi vì thân thể bị Tần Vô Song hôn môi khiêu khích, ngọc hành khéo léo tinh xảo đứng thẳng run nhè nhẹ, trên đỉnh tràn ra giọt nước bạch trọc.

Phía dưới ngọc hành, mật huyết hồng nộn vốn là một kẽ hở rất nhỏ hơi mở, chu vi mật huyết tản ra dịch thể trong suốt mang theo mùi thơm nhàn nhạt.

Khuôn mặt Tần Vô Song bị dục vọng thiêu đốt đến đỏ hồng, hần vờn ngón tay, chậm rãi dò xét tỉ mỉ mở ra mật huyết, ngữ điệu tà nịnh mà càn rỡ:

“Hắn đã thấy nơi đây của người???”

Thân thể Vân Khuynh run lên, con người hơi nước sương mù hơi nhắm lại, lông mi đen dài yếu đuối run rẩy.

Ngón tay thon dài mở ra nội bích mềm mại bên trong, chậm rãi đè lên bốn phía:

“Tay hắn, đã tiến nhập như vậy phải không???”

Nghe thấy hắn hỏi như thế, phía dưới thân thể nguyên bản bởi vì dục vọng mà trở nên mềm mại không gì sánh được của y, từ từ cứng lại.

Đáy lòng có chút cảm giác khó nói rõ...

Vân Khuynh cảm giác có chút uế oải, con người thiên tính đồ kị, vô luận là cực sâu yêu thương cùng với thương tiếc hoặc là rộng lượng và hiểu rõ phải trái, dường như đều khó có thể khống chế.

Thân thể cứng nhắc của Vân Khuynh ở trong mắt Tần Vô Song, là một loại im lặng cam chịu và kháng nghị.

Đầu óc hẳn dần dần thanh tỉnh, có chút hối hận lời vừa nói ra.

Ngón tay hẳn ở trong cơ thể Vân Khuynh chậm rãi biến thành hai ngón ba ngón...

Há miệng đem ngọc hành nhỏ nhắn tinh xảo ngậm lấy, ba ngón tay khép lại rút ra đâm vào trong nội bích ấm áp mềm mại trơn tuột như tơ, thuận theo ngọc hành trong miệng trưởng đại, tốc độ của hẳn lại nhanh hơn.

Vân Khuynh vừa bị câu hỏi của hẳn trở nên thanh tỉnh, lập tức lại mơ hồ, khoái cảm dưới thân giày vò khiến y không ngừng vận vẹo thắt lưng.

Lúc con người sương mù nhìn thấy một đầu tóc đen chôn ở giữa hai chân y thì tức khắc đóng lại, đôi môi anh đào phát sinh rên rỉ ngượng ngùng lại vui sướng.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Ôn Nhu Che Chở

“Ô a...”

Hàm răng Tần Vô Song nhẹ nhàng gặm cắn lỗ nhỏ nơi chóp đỉnh ngọc hành, tốc độ trên tay cũng nhanh hơn không ít, Vân Khuynh quỵến rũ rên rỉ một tiếng, thân thể kịch liệt run rẩy, ngọc hành lớn lên phun trào dịch thể bạch trọc trong miệng Tần Vô Song.

Cùng thời khắc đó, mật huyết mềm mại ấm áp ngậm chặt ngón tay hăn, tuôn ra phần lớn dịch thể trong suốt, dính ướt ngón tay Tần Vô Song.

Yết hầu Tần Vô Song cuộn một cái, đem dịch thể bạch trọc trong miệng từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, đầu ngón tay chậm rãi quấy động bên trong mật huyết mẫn cảm dị thường kia.

Thật muốn tiến vào trong đó...

Đáng tiếc Vân Khuynh hiện tại mang thai, bằng không hăn sẽ lập tức vọt vào nơi ấm áp chặt trí ấy.

Đem dịch thể trong miệng toàn bộ nuốt xuống, bởi vì là của Khuynh nhi, dịch thể hơi tanh chất này lại khiến hăn thấy cực kỳ ngon miệng.

Có một chút dịch thể chưa thể nuốt xuchwaddi theo khóe miệng của hăn chảy xuống, khiến cho khuôn mặt tuần tú nhiễm màu dục vọng tăng thêm vài phần mị hoặc khiếp người.

Ngón tay uốn cong trong cơ thể Vân Khuynh, kéo ra phần lớn dịch thể, dục vọng dưới thân hăn theo vị giác thị giác xúc giác kích thích, lại trường

lớn vài phần.

Ngón tay Vân Khuynh gắt gao nắm lấy sàng đan, cái đầu phe phẩy rên rì:

“Không... Ô... Vô Song...”

Tần Vô Song vân vê ngọc hành đứng thẳng của y, hơi đứng dậy, lật lại thân thể y.

Như vậy tấm lưng trơn nhẵn tuyết trắng như tơ cùng cặp lông đỉnh kiêu của Vân Khuynh, trực tiếp không bị ngăn cản nhập vào trong mắt Tần Vô Song.

Khuôn mặt Vân Khuynh ửng đỏ chôn trong gối, vài lọn tóc đen dài mang theo mồ hôi dính lên trên lưng tuyết trắng.

Đôi môi nóng bỏng nồng nhiệt của Tần Vô Song dán lên lưng y, ngón tay còn đang mang theo dịch thể dò xét đi vào chỗ giữa cặp lông đỉnh kiêu.

Xoa nhẹ bên ngoài cúc huyết, sau đó nhờ vào dịch thể trơn trượt trên tay chen mà vào bên trong.

“Ô...”

Lưng Vân Khuynh hơi cong lại, cúc huyết phía sau bị kéo căng trướng trướng, mật huyết phía trước bởi vì cao triều vừa rồi mà cơ khát hé ra hợp lại như muốn thứ gì đó nhồi vào, thế nhưng Tần Vô Song lại không để ý đến nó.

Khiến Vân Khuynh khó chịu ma sát hai chân, bất mãn nước nở.

Không phải Tần Vô Song cố ý vắng vẻ mật huyết phía trước, chỉ là dục vọng dưới thân hẳn trướng đến đau nhức lợi hại, hẳn rất muốn vọt vào bên trong thân thể Vân Khuynh, thế nhưng phía trước lại không thể tùy tiện

động vào, cho nên toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt ở nơi cú huyết đang khai thác.

Thân thể vốn đã động tình không gì sánh được, bị hắn hôn môi chạm đến như vậy, cú huyết phía không qua bao lâu, cũng chậm rãi xối ra, càng thêm thuận tiện cho hắn tiến nhập.

Tần Vô Song rút ra hai ngón tay tham nhập cú huyết, dục vọng cũng chịu không nổi mà gần như bạo tạc, đặt phân thân nóng cháy của mình hướng về cú huyết đang mở ra một cái khe nhỏ kia.

Đờ lấy eo Vân Khuynh, mồ hôi trên trán Tần Vô Song rơi xuống trên lưng Vân Khuynh, lập tức lại bị Tần Vô Song liếm đi.

Nóng rực cực lớn chậm rãi đi vào trong cú huyết, một tắc một tắc kéo căng nội bích chặt trí.

“Ô... A... Sâu quá....”

Vân Khuynh chôn đầu trong gối bỗng nhiên ngửa mặt rên rỉ, Tần Vô Song thật sâu đâm vào trong cơ thể y, cũng thỏa mãn rên rỉ thở dài.

Nội bích ấm áp ướt mềm thoáng cái bị kéo căng cực hạn, chặt chẽ ôm lấy cự thú xông vào bên trong, hung hăng hấp thụ, giống như là không muốn buông ra.

Tần Vô Song lay động thắt lưng, chậm rãi rời khỏi, nộn thịt phẫn phẫn trong nội bích gắt gao giữ lại hắn, khiến cự thú vừa lùi đến huyết khẩu lại hung hăng đâm vào.

Chôn vào thật sâu, rời khỏi, lại đâm vào.

Thân thể mảnh khảnh của Vân Khuynh bị hắn trên dưới lay động, hai gò má tuyệt mỹ hơi nghiêng tràn đầy đỏ ửng, đôi mắt sương mù nửa đóng, cái

miệng nhỏ đỏ hồng khẽ nhếch, không ngừng rên rỉ.

Song song dục vọng của Tần Vô Song có được an ủi, hẳn cũng bắt đầu thỏa mãn dục vọng của Vân Khuynh.

Ngón tay thon dài trượt theo vòng eo, xoa nắn ngọc hành tinh xảo phía trước, bắt đầu đùa bỡn.

Một tay còn lại quấy nhiễu ra vào mật huyết phía trước.

Đôi môi nóng hổi lưu lại từng chuỗi dấu hôn trên lưng tuyết trắng, lưng Vân Khuynh dán lên da thịt trước ngực của hắn, cũng ấn lên tâm của hắn.

Rên rỉ ái muội trần trọc không dứt bên trong ‘Phù phong các’ mãi cho đến chạng vạng mới ngừng nghỉ, nghỉ đến hai tử tử hai người trong bụng Vân Khuynh, Tần Vô Song phi thường ôn nhu, cũng không bị mất khống chế.

Tình ái qua đi, Vân Khuynh uể oải ngay cả đầu ngón tay cũng không muốn động, được Tần Vô Song ôm vào trong lòng mệt mỏi nghĩ muốn ngủ.

Tần Vô Song ôm y, bá đạo giam giữ thân thể mềm nhũn của y vào trong lòng, thỏa mãn quan sát vết tích rậm rạp trên thân thể y do hắn lưu lại, đưa tay kéo qua chăn bông bị bỏ sang một bên đắp lên thân thể hai người.

Vân Khuynh nhẹ giọng rên rỉ cọt cọt trong lòng Tần Vô Song, tìm một vị trí thoải mái, bắt đầu ngủ.

Tần Vô Song còn lại là hai mắt yêu thương, thương tiếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn uể oải của y, trong đầu ngoại trừ Vân Khuynh và hai tử tử trong bụng Vân Khuynh ra thì không còn cái gì.

Vân Khuynh lơ mơ dần ngủ, hắn vẫn như cũ không một chút buồn ngủ, chỉ là si ngốc nhìn chăm chăm khuôn mặt Vân Khuynh.

Thẳng đến khi bầu trời tối thêm, có người gõ cửa Tần Vô Song mới bỗng nhiên thu hồi ánh mắt, kéo lại chăn bông cho Vân Khuynh, nhẹ giọng nói:

“Ai??? Chuyện gì???”

Ngoài cửa là thanh âm quen thuộc của Long Ảnh:

“Nhị thiếu gia, đại thiếu gia hỏi có cần chờ các người tới cùng dùng bữa hay không???”

Tần Vô Song giật mình, hắn dĩ nhiên quên bữa tối Tần gia luôn luôn đều là người một nhà cùng nhau ăn.

Nhìn Vân Khuynh còn đang ngủ say, Tần Vô Song do dự một chút:

“Không cần chờ chúng ta, chút nữa bảo Long Liễm giúp chúng ta chuẩn bị bữa ăn khuya là được.”

“Được, như vậy thuộc hạ xin cáo lui.”

“Đi đi.”

Long Ảnh đi, tâm tư Tần Vô Song cũng trở về.

Lúc trước Vân Khuynh nói không sai, y là nam nhân, nhưng chuyện tình mang thai hài tử, cho dù huynh đệ của hắn không thèm để ý, nhưng khó tránh khỏi miệng lưỡi hạ nhân.

Như vậy, phải làm thế nào mới tốt???

Đầu tiên, chuyện này, nhất định phải nói cho đại ca, về phần Vô Hạ... Tính tình Vô Hạ không ổn định, vẫn là để đó nói sau đi, chuyện về sau, vẫn là thương lượng với đại ca một chút rồi quyết định tiếp!!!

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Dự Định Của Vô Song

Tần Vô Song lại nằm trên giường một hồi, ước chừng thời gian Tần Vô Phong đã cơm nước xong xuôi, hắn mới bắt đầu chậm rãi rời giường mặc quần áo.

Mặc đồ chỉnh tề, lại ngó qua vài lần Vân Khuynh vẫn đang an ổn ngủ rồi mới nhắc chân rời đi.

Tần Vô Phong ban đêm thích ở trong ‘Yên tuyến cư’ của mình làm việc, mà không phải ở thư phòng.

Địa phương Tần gia tam huynh đệ ở rất gần nhau, không qua bao lâu, Tần Vô Song liền đi tới ‘Yên tuyến cư’ của Tần Vô Phong.

Nhìn ánh trăng khuyết nửa trên bầu trời, cùng với ánh sao rực rỡ, cước bộ Tần Vô Song đột nhiên có chút chần chờ.

Hay là...

Hắn có thể mang theo Vân Khuynh ra khỏi Tần phủ một đoạn thời gian, chờ sinh hài tử xong rồi trở về...

Ý niệm trong đầu vừa nảy ra lập tức bị hắn đè xuống.

Chuyện trọng đại như vậy, Tần Vô Phong làm gia chủ Tần gia hiện nay có quyền biết.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn gõ lên cửa phòng Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong luôn luôn chăm chỉ quả nhiên là đang cúi đầu làm việc, vừa nhìn sổ sách trên tay vừa nhàn nhạt mở miệng:

“Tiến đến.”

Có thể người đang ở ngoài cửa, là một trong sáu vị lục đại ảnh vệ.

Tần Vô Song đẩy cửa tiến đến sau đó cũng không có mở miệng, mà là ngồi đối diện Tần Vô Phong nhìn đại ca nhà mình làm việc.

Bắt đầu từ bao giờ, hai người gia trưởng vô lương của Tần gia vứt bỏ toàn bộ trách nhiệm, ra ngoài du ngoạn, toàn bộ gánh nặng của Tần gia trong Huỳnh Quang, tất cả đặt lên trên vai Tần Vô Phong.

Cho dù có Tần Vô Song và Tần Vô Hạ chia sẻ, thế nhưng, Tần Vô Phong luôn luôn lo lắng đệ đệ nhà mình, gánh hết tâm tư.

Hắn là gia chủ tốt của Tần gia, cũng là một ca ca tốt.

Cho nên, vô luận là Tần Vô Song hay Tần Vô Hạ, đến lúc gặp phải chuyện lớn, đều là chủ động thương lượng với hắn, đều là tôn trọng ý kiến của hắn, địa vị của hắn.

Thân thể Tần Vô Phong từ từ cứng ngắc, sau khi Tần Vô Song tiến đến, hắn liền biết người tới không phải bất cứ ai trong lục đại ảnh vệ, mà là nhị đệ của hắn.

Một người mà hắn không muốn đối mặt lúc này.

Không biết từ lúc nào, đối mặt với nhị đệ của hắn, hắn dĩ nhiên chợt dạ đổ kị.

Hắn ghét tình tự như vậy, nhưng thế nào cũng không thể khống chế.

Buổi tối khi nghe thấy Long Ảnh nói bọn họ không ăn cơm chiều, tâm của hắn dĩ nhiên đau xót giống như bị người róc ra.

Buổi chiều Tần Vô Song cùng Vân Khuynh làm chuyện gì, hắn có thể nào không biết, chỉ là, không nghĩ tới, sẽ là nùng tình mật ý như vậy...

Cuối cùng, Tần Vô Phong thở dài một tiếng, buông cây bút trong tay, nâng mắt nhìn về phía Tần Vô Song:

“Vô Song.”

Tần Vô Song còn đang ngẩn người suy nghĩ phải như thế nào nói cho hắn về chuyện Vân Khuynh mang thai, nghe tiếng hắn gọi liền lập tức lấy lại tinh thần nói:

“Có, đại ca, có việc gì vậy???”

Tần Vô Phong cúi đầu, không còn khí phách tôn quý và lãnh ngạo khi đối mặt với Ngụy Quang Hàn, chỉ còn lại một chút uể oải:

“Đến tìm đại ca chính là người, đại ca thì có chuyện gì.”

“Ách...”

Tần Vô Song mím môi nói:

“Đại ca, ta... Ta là muốn nói cho người một việc.”

Thấy hắn như vậy, Tần Vô Phong nhíu mày:

“Liên quan đến Vân nhi sao???”

Tần Vô Song gật đầu.

Tâm Tần Vô Phong bỗng nhiên co rụt lại, Vô Song... Sẽ không là nhìn thấu cảm tình của hắn...

“Người... Nói đi.”

Cho dù Tần Vô Song nhìn thấu hắc, hắc cũng không thể trốn tránh.

May là Tần Vô Song còn đang chuyên chú tâm sự của mình, không có chú ý tới khuôn mặt bỗng nhiên tái nhợt của hắc, có chút khó khăn nói:

“Khuyh nhi y, thân thể y, không giống người thường.”

Tần Vô Phong ngẩn người, vậy ra không phải là Vô Song nhìn thấu hắc...

Nói đến thân thể Vân Khuyh...

Hắc đột nhiên nhớ tới chuyện Ngụy Quang Hàn nói Vân Khuyh là quái vật, khi đó hắc còn đang nghi hoặc vì sao Ngụy Quang Hàn lại nói như vậy, không nghĩ tới hiện tại Vô Song lại đến giải thích nghi hoặc cho hắc.

“Không giống chỗ nào???”

Tần Vô Song hít sâu một hơi:

“Khuyh nhi thân thể y, có thể dựng dục hài tử.”

Nam tử, dựng dục hài tử???

Chuyện này quả thực là dọa sợ Tần Vô Phong, thế nhưng Tần Vô Phong vô luận là năng lực tiếp thu, hay là năng lực phản ứng, đều là rất mạnh.

Tiêu hóa xong lời Tần Vô Song nói, đáy lòng hắc càng nhắc lên phong ba:

“Ý của Vô Song là, Vân nhi mang thai???”

Hài tử của người và Vân nhi???”

Nói chuyện với người thông minh đúng là rất dễ dàng, hẳn chỉ nói Vân Khuynh có thể dựng dục hài tử, Tần Vô Phong liền đoán được kết quả.

Tần Vô Song gật đầu:

“Đúng, Khuynh nhi mang thai, sắp tới một tháng.”

Có được căn cứ chứng thực của Tần Vô Song, sắc mặt Tần Vô Phong hết xanh lại trắng, cực kỳ xấu xí.

Tần Vô Song, thân đệ đệ của hắn, vì sao lại may mắn như vậy???

Cưới được Vân nhi đã là vô cùng hạnh phúc, vì sao hắn lại còn có thể có được hài tử Vân nhi vì hắn sinh hạ???”

Bàn tay Tần Vô Phong bỗng dưng nắm chặt, móng tay cắt sửa chỉnh tề đâm vào trong lòng bàn tay, cửa rách lòng bàn tay, dịch thể ẩm áp theo bàn tay rơi xuống mặt đất.

May là tay hắn từ lúc dừng công việc liền một mực để dưới bàn, ở nơi Tần Vô Song nhìn không thấy, hai tay của hắn đau đớn, máu chảy tràn lan.

“Thật không.... Như vậy, người nhất định phải cẩn thận chiếu cố Vân nhi, để cho bọn họ mẫu tử... Mẫu tử bình an!!!”

Vì sao lúc nói đến mẫu tử, lại cảm thấy quái dị như vậy???

“Thế nhưng, đại ca, ta sợ người khác biết Khuynh nhi là nam tử mà lại mang thai, sẽ nói Khuynh nhi mấy lời nhàn ngôn toái ngữ.”

Tần Vô Phong cau mày suy nghĩ, gật đầu:

“Đúng, đó là một vấn đề, Vô Song dự định làm như thế nào???”

“Người hầu Tần phủ chúng ta tuy rằng đều là trung thành, nhưng bọn hần vô cùng có khả năng không cẩn thận để lộ chuyện này ra ngoài, ta dự định nói với đối ngoại Khuynh nhi bị bệnh, sau đó chọn ra mấy người đáng tin đến chiếu cố chúng ta, chờ hài tử bình an sinh ra rồi nói sau.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Cũng được, nam tử mang thai, dù sao cũng không phải chuyện dễ tiếp thu, chờ thêm vài năm, Vân nhi được mọi người tín phục, hài tử lớn hơn một chút rồi nói cũng tốt —

Hiện tại Vân nhi, dù sao cũng là vừa mới đến Tần gia, người già trong Tần gia vốn đã bất mãn Vân nhi là nam nhi thân, hiện tại nếu như biết được Vân nhi có thể mang thai, nhất định sẽ mượn cớ Vân nhi là quái vật gì gì đó bắt người hưu thê.”

Người già Tần gia, là một đám lão nhân cổ hủ không hỏi thế sự, bên trong bọn họ có nhiều người là trưởng bối Tần gia, một đám lão đầu này tụ tập trong một sơn cốc nghiên cứu võ học, sống một cuộc sống như ẩn cư.

Ngoại trừ hôn nhân đại sự của con cháu bọn họ mới thỉnh thoảng hỏi đến một chút, trừ phi đại sự liên quan đến Tần gia tồn vong, bằng không bọn họ tuyệt đối mặc kệ.

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng:

“Hưu thê??? Chúng ta Tần gia, từ tổ tông đến nay, còn chưa từng xuất hiện sự kiện hưu thê, bọn họ thật đúng là suy nghĩ viển vông.

Bọn họ đều không là vấn đề, chỉ là đây là hài tử đầu tiên của ta và Khuynh nhi, ta không hy vọng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi.”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Vô Song suy xét rất tốt, như vậy ngày mai ta liền bắt tay an bài việc này, người và Vân nhi an tâm đi...”

Ta... Cũng muốn thấy chất nhi đầu tiên của ta bình an xuất thế.”

Nét mặt Tần Vô Phong mang theo thần sắc trầm trọng ngập ngừng, hắn không rõ là bởi vì tâm của hắn đau hơn tay, hay là bàn tay của hắn chảy quá nhiều máu mà mất đi tri giác, đầu ngón tay của hắn cắm sâu trong lòng bàn tay, nơi chóp mũi dường như cũng quanh quẩn mùi máu tươi giấu trong tay áo.

Mà toàn bộ tâm tư Tần Vô Song đều đặt lên chuyện của Vân Khuynh, dĩ nhiên không nghĩ thấy mùi máu tươi đậm đặc, thực sự là may, bằng không Tần Vô Song hỏi, Tần Vô Phong thật đúng là không biết trả lời thế nào!

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Đau Đớn Khó Hiểu

Vân Khuynh là bị cảm giác quặn đau nơi bụng mà giật mình tỉnh giấc.

Lúc tỉnh lại thân thể bủn rủn vô lực như trước, bên người cũng không có ai, chỉ có đau nhức khiến y khó có thể chịu được.

“Ô...”

Y gập lại thân thể, lấy tay che bụng, chần bồng đáp trên người y rơi xuống, lộ ra tấm lưng tuyết trắng tràn đầy vết tích.

“Vô Song....”

Y suy yếu kêu lên, trong phòng lại không có ai.

Từng đợt đau đớn đến từ nơi sâu nhất trong thân thể, khiến Vân Khuynh càng lúc càng kinh hoàng và bất an.

Vì sao lại như vậy???

Lẽ nào, là bởi vì lúc trước y cùng Vô Song hoan ái???

Vì sao lúc đó không có bất luận cái gì cảm giác, hiện tại lại đau như vậy.

Đau nhức khó có thể chịu được, mà đau đớn kia mang theo lây nhiễm cực lớn, từ bụng cấp tốc tràn ra toàn thân.

Vân Khuynh hầu như là đau nhức lăn lộn trên giường, trên trán của y tràn đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch đến cực điểm, ngay cả môi cũng mất đi màu sắc, run rẩy không ngừng.

“Vô Song... Vô Song....”

Loại tình huống này, ngoại trừ gọi tên Vô Song tạo cho mình một chút dũng khí ra, y cái gì cũng làm không được.

Lúc này y thực hận bản thân vô lực, ngoại trừ chịu đựng đau đớn, y không thể làm gì hơn.

Đau nhức đến khoảng nửa khắc (1 khắc = 15'), cái loại cảm giác toàn thân đau đớn này dĩ nhiên chậm rãi rút đi.

Thân thể Vân Khuynh run rẩy thở dốc nằm ở trên giường, cảm giác đau đớn tàn dư trong thân thể khiến y sợ hãi.

Y chậm rãi nhắm mắt lại, che chở thật chặt phần bụng.

May là....

May là hài tử không sao.

May là y cảm giác được hài tử còn đang nằm ở trong bụng.

Y vốn là vô lực, trải qua một trận lăn qua lăn lại vừa rồi lại càng thêm suy yếu.

Hơi khép lại hai mắt, lông mi đen dày hình thành bóng ma dày đặc trên hai gò má trắng noãn, khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch gần như trong suốt, cái mũi xinh xắn hơi rung động, hô hấp rất nhỏ giống như là sắp biến mất.

Qua hồi lâu, Tần Vô Song mới chậm rãi trở về, gần như là hẩn vừa mở cửa, Vân Khuynh liền tỉnh.

Y bỗng nhiên mở một đôi mắt uể oải mang theo lệ ngân, hơi chuyển động, thẳng tắp nhìn về phía Tần Vô Song, trong lòng rầu rĩ có chút ghen ngào.

Vừa rồi... Một mình, y sợ!!! Vô Song... Cuối cùng cũng đã trở về.

Tần Vô Song đóng cửa lại, xoay người thả nhẹ cước bộ, chậm rãi đi đến bên giường, lơ đãng trông thấy Vân Khuynh mở một đôi mắt thật to nhìn thẳng vào hắn.

Đáy mắt còn có may mắn và ủy khuất, cũng có lệ ý rõ ràng.

Hắn lại càng hoảng sợ, lập tức vài bước đi về phía trước, nâng dậy Vân Khuynh, nhấc lên chân ôm Vân Khuynh vào lòng, lo lắng hỏi:

“Khuynh nhi??? Làm sao vậy???”

Vân Khuynh môi tái nhợt giật giật, muốn nói gì đó... Cuối cùng nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không có gì... Chỉ là gặp ác mộng, tỉnh lại xong không thấy người... Có chút sợ.”

Tần Vô Song gặt gao ôm y:

“Xin lỗi, ta vừa ra ngoài.”

Vân Khuynh kéo lên nụ cười thanh linh:

“Không sao.”

Tay y vẫn chặt chẽ ôm lấy thắt lưng Tần Vô Song, gặt gao nắm lấy quần áo hắn.

Vừa rồi, thực sự đáng sợ rất đáng sợ...

Thế nhưng, phải nói cho Vô Song thế nào???

Vô Song lúc trước bắt mạch cho y, ngoại trừ hỉ mạch, tình huống khác đều bình thường, y nếu là nói ra, chỉ sợ khiến Vô Song lo lắng.

Thế nhưng, không nói...

Lỡ như có chuyện, vậy phải làm thế nào???

Vân Khuynh lại nghĩ tới hắc bào tể tự, lựa chọn sống hay chết!!!

Y chọn sống, nhưng người nợ rốt cuộc có buông tha y hay không???

Mím mím môi, tuy rằng không dự định nói ra đau đớn vừa rồi, thế nhưng y vẫn phải nói cho Vô Song về chuyện hắc bào tể tự.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Liên Cừ Bắt Mạch

“Vô Song...”

Đôi mắt Vân Khuynh kiên định nhìn Tần Vô Song:

“Còn có một việc, ta vẫn không nói cho người!!!”

Tần Vô Song ôn nhu vỗ về mái tóc đen dài rối tung của y, hỏi:

“Chuyện gì???”

Đôi mắt Vân Khuynh mê hoặc, mang theo vài tia ngờ vực mở miệng nói:

“Ta ở chỗ Ngụy Quang Hàn...”

Y vừa mở đầu, Tần Vô Song đã siết chặt bàn tay ôm y, trên khuôn mặt uể oải của y cong lên mỉm cười:

“Hãy nghe ta nói hết, ta gặp phải một người kỳ quái, người kia toàn thân đen sì, con mắt như là không có con ngươi, giống như bị người móc đi... Nói chung toàn thân hắc đều là tối như mực.

Đúng rồi, Ngụy Quang Hàn gọi hắc Âm Dạ, hắc bào tế tự Âm Dạ.”

“Hắc bào tế tự???”

Tần Vô Song kinh hô, hắc tự nhiên biết hắc bào tế tự là ai, hắc bào tế tự, lấy ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, đó chính là người của Lưu Duyệt ảo cảnh của Tương Ly quốc, nhớ trước kia Tần gia huynh đệ ba người, chính là ở trong Lưu Duyệt ảo cảnh học nghệ.

Nếu như không nói đến chuyện đồng lứa, hắc bào tế tự Âm Dạ, coi như là sự thúc của bọn hắc!!!

Hắc bào tế tự bản tính ít gặp, lại biết được vô tận bí mật, để không bị quấy rầy, hắc luôn luôn không ở cố định, trên thế giới này, hầu như chỉ có hắc bào tế tự Âm Dạ đi tìm người khác, còn người khác là không thể tìm được hắc.

Thế nhưng, hắc tìm đến người khác, tất nhiên là bởi vì chuyện tình rất trọng đại, Vân Khuynh dĩ nhiên lại đụng phải hắc???

Lẽ nào Vân Khuynh xảy ra chuyện gì???

Phản ứng lại sau, Tần Vô Song lập tức lo lắng hỏi:

“Sao người lại gặp phải hắc??? Hắc có nói cái gì kỳ quái với người không???”

Tần Vô Song có một loại cảm giác cường liệt, lần này, ngày bình tĩnh, dường như là đã đến hạn.

“Có, hắc hỏi ta, lựa chọn sống hay chết. Mà ta, chọn sống.”

Nghe đến đây tâm Tần Vô Song bỗng nhiên co rụt lại, dĩ nhiên liên quan đến sống chết:

“Sau đó thì sao, hắc còn nói gì không???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Cái gì cũng không nói, hắc ở trên người ta, vấy ra một tầng hồng quang kỳ quái, còn nói cái gì có thể giải quyết thứ hắc lưu lại, hắc sau đó, tuyệt đối không động thủ...”

Tần Vô Song trầm mặc.

Hắn lần thứ hai đưa tay bắt mạch cho Vân Khuynh, ngoài hỉ mạch ra, trong cơ thể Vân Khuynh, dường như có một loại khí tức hỗn loạn, hắn đột nhiên phát hiện, thời gian chỉ là một buổi chiều, thân thể Vân Khuynh đã suy yếu rất nhiều.

Tần Vô Song nhịn xuống kinh hoảng trong lòng, ôm chặt Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, người không sao, ta nhất định sẽ không để người có chuyện gì.”

Đó là thứ gì, vì sao thế nào cũng không thể nhận thấy???

Hắc bào tế tự Âm Dạ, hắn muốn làm gì???

Tần Vô Song nhắm mắt, nỗ lực ngăn chặn sóng gió gian nguy ở trong lòng, trên khuôn mặt tìm cách kéo ra dáng cười thoải mái Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, người hiện tại mang thai, nghỉ ngơi cho tốt là được, tất cả chuyện khác, đều giao cho ta, hắc bào tế tự kia, ta cũng biết, chỉ là một tên bịp bợm giang hồ mà thôi, người không cần chú ý đến hắn.”

Nhớ lại đau đớn vừa rồi, Vân Khuynh nhú mày, sự tình hẳn là sẽ không đơn giản như vậy mới đúng...

Đêm hôm đó, Tần Vô Song ôm lấy Vân Khuynh, trắng đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, Tần Vô Song nói cho Tần Vô Phong việc này, Tần Vô Phong bắt mạch cho Vân Khuynh, như trước không có phát hiện bất luận cái gì dị thường.

Kỳ hoàng thuật, bọn họ tinh thông, thế nhưng đối với hắc bào tế tự thần bí, bọn họ vẫn là bó tay chịu chết.

“Đại ca, hay là đem tin tức Khuynh nhi mang thai, nói cho biểu ca đi, để biểu ca nhìn Khuynh nhi một cái.”

Cuối cùng Tần Vô Song đề nghị.

Tần Vô Phong trầm ngâm nửa ngày, rốt cuộc đáp ứng.

Nguyên nhân là hắc, Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, ngoại trừ tinh thông tinh tượng ra, còn tinh thông y thuật, hơn nữa Liên Cừ người kia làm việc, không làm thì thôi, nếu đã làm, nhất định phải là tốt nhất.

Để bảo hộ thân thể muối muối Liên Phù, hắc đặc biệt học y thuật, nghiên cứu hơn mười năm, về phương diện tài học, không phải người thường có thể so sánh.

Chuyện Vân Khuynh mang thai, lại được nói cho Liên Cừ.

Liên Cừ cho dù có chút kinh ngạc, nhưng cũng là tiếp nhận, hắc vốn dĩ tin tưởng thế giới to lớn, không thiếu chuyện lạ.

Sau đó Liên Cừ bắt mạch cho Vân Khuynh.

Lấy trí thông minh của Vân Khuynh, đương nhiên biết Tần Vô Song vì sao lại để Tần Vô Phong bắt mạch cho y, cũng biết vì sao sau khi Tần Vô Phong bắt mạch cho y, Liên Cừ lại tiếp tục bắt mạch.

Đó là bởi vì tất cả mọi người biết thân thể của y có chuyện, nhưng lại không biết rốt cuộc là có chuyện gì.

Lúc này đây là Liên Cừ, nếu như ngay cả Liên Cừ cũng nhìn không ra, Tần Vô Song và Tần Vô Phong, nhất định sẽ tìm người khác.

Bởi vì khí trời và do mang thai hài tử, Vân Khuynh càng lúc càng không thích rời giường, Tần Vô Song và Tần Vô Phong tự nhiên là tùy y.

Cho nên, muốn để Liên Cừ bắt mạch cho y, còn phải mời Liên Cừ đến ‘Phù phong các’ của Tần Vô Song.

Đuổi đi Bạch Khuynh Vân hiểu kỳ vẫn muốn theo tới, Liên Cừ mang theo tâm tình trầm trọng đi tới ‘Phù phong các ‘.

Tần Vô Song miễn cưỡng cười nói với Vân Khuynh:

“Khuynh nhi, biểu ca biết người mang thai, vẫn luôn lo lắng, muốn đích thân bắt mạch cho người.”

Lúc Tần Vô Phong bắt mạch, cũng là dùng lý do này.

Vân Khuynh lặng lẽ không nói gì, thành thật vươn cổ tay.

Liên Cừ nhìn đến dung nhan tiêu tụy tái nhợt rõ ràng của y, thở dài một tiếng, tự tay bắt mạch cho y.

Con người như mặt nước của Liên Cừ nửa khép, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng, cuối cùng, tràn đầy khiếp sợ và không thể tin tưởng.

Hắn bỗng nhiên mở to con người, trong con mắt nhìn về Vân Khuynh mang theo vẻ bi thương.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong ở một bên nhìn thấy Liên Cừ như vậy, tâm bỗng nhiên mát lạnh, không ngừng trầm xuống.

Nhận thấy bản thân luống cuống, Liên Cừ miễn cưỡng kéo lại tinh thần, dung nhan tuần mỹ phiêu dật xuất trần lộ ra dáng cười nhẹ nhàng trong sạch, nói với Vân Khuynh:

“Vân Khuynh và bảo bảo đều rất khỏe mạnh, thế nhưng, nam tử mang thai không giống chuyện thường, Vân Khuynh người nhớ kỹ nghỉ ngơi cho tốt.”

Vân Khuynh gật đầu, sắc mặt vừa rồi của Liên Cừ y tự nhiên là thấy được, chẳng lẽ, Liên Cừ rốt cục vạch trần bí mật hắc bào tể tự lưu lại.

Thế nhưng, nếu Liên Cừ không nói, y liền không hỏi nhiều, không nên để bọn họ lo lắng thêm.

Liên Cừ ra hiệu cho Tần Vô Phong xong nói:

“Đã như vậy, Vô Song chiếu cố tốt Vân Khuynh, ta và biểu ca có việc đi trước.”

Cho dù trong đôi mắt đen của Tần Vô Song tràn đầy nôn nóng và bất an, nhưng hắn vẫn như cũ gật đầu nói:

“Được.”

Tần Vô Phong còn lại là đi theo Liên Cừ rời khỏi:

Nhìn bóng dáng hai người bọn họ, Vân Khuynh nửa tựa trong lòng Tần Vô Song không ngừng suy đoán, thân thể này, rốt cuộc là có chuyện gì???

Ra khỏi ‘Phù phong các’ Tần Vô Phong liền khẩn cấp hỏi Liên Cừ:

“Biểu đệ, người đã nhìn ra chuyện gì sao???”

Liên Cừ thở dài một tiếng, gật đầu:

“Đích xác nhìn ra, thế nhưng, hiện nay ta, cũng bất lực.”

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong cứng lại, sâu trong con người tối tăm thâm thúy là lo lắng một điểm cũng không thua Tần Vô Song:

“Như vậy, Vân nhi y, rốt cuộc là thế nào???”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Cổ Trùng Tàn Nhẫn

“Như vậy, Vân nhi y, rốt cuộc là thế nào???”

Liên Cừ thở dài, chậm rãi đi về phía trước, vừa đi vừa nói:

“Không phải độc, không phải bệnh, các người tự nhiên nhìn không ra.”

Tần Vô Phong theo sát phía sau hắn:

“Đó là cái gì???”

Liên Cừ nheo lại đôi mắt như mặt nước, nơi đáy mắt là thật sâu bất đắc dĩ:

“Là cổ.”

“Cổ???”

Nghe đến đây Tần Vô Phong bỗng nhiên ngẩn ra, tâm hung hăng co rụt lại.

Cổ, tương truyền là một loại độc trùng do người bồi dưỡng mà thành.

Là một loại vu thuật thần bí mà tà ác.

Vốn độc trùng là do rất nhiều động vật thần bí có độc tính rất mạnh đào tạo ra, nhưng nó khác với cổ, không cùng tác dụng.

Cổ, tương truyền, đến từ phương tây Liệt Phong quốc.

Mà đúng lúc lại là thứ hạng Tần Vô Phong không thạo, lần đầu tiên trong đời, Tần Vô Phong cảm giác kinh hoàng tới cực hạn.

Lần đầu tiên khủng hoảng như thế, lần đầu tiên hoang mang lo sợ không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Là cổ gì??? Sẽ sản sinh nguy hại gì cho Vân nhi???”

Đến lúc hỏi cái này, thanh âm của hắn thậm chí có chút run, vốn có, hắn giống Tần Vô Song tự tin có thể bảo vệ tốt Vân Khuynh.

Thế nhưng...

Chuyện thực tàn khốc hiện tại, nói cho hắn, hắn không thể bảo hộ Vân Khuynh, thậm chí, không có cách nào cứu y...

Hắn còn chưa đủ cường đại, hắn phải thay đổi càng cường đại hơn mới có thể bảo vệ tốt Vân nhi!!!

Liên Cừ sửa sang lại quần áo của mình, vẻ mặt có chút chần chờ, cuối cùng mở miệng nói:

“Tử ô cổ.”

Hắn biết Tần Vô Phong không rõ cái gì là tử ô cổ, không đợi Tần Vô Phong đặt câu hỏi liền thuận tiện nói:

“Tử ô cổ, là một loại cổ trùng dài nhỏ như giun, cả vật thể phiếm hồng, bình thường nấp trong huyết quản của người, rất khó phát hiện.

Hơn nữa, loại cổ này, đối với người thường không có một chút gây hại, duy độc... Đối với người mang thai...”

Toàn thân Tần Vô Phong run rẩy, nếu là như vậy, như vậy, đối phương nhắm vào chính là Vân Khuynh, hay là hài tử trong bụng Vân Khuynh???

Hắc bào tể tự Âm Dạ, rõ ràng là sư thúc của bọn hắn, vì sao lại hạ độc thủ với Vân Khuynh như vậy, lẽ nào Vân Khuynh tồn tại, ngăn trở chuyện gì của hắn???

Tần Vô Phong nắm chặt hai tay, hít sâu một hơi, nỗ lực khiến bản thân tỉnh táo:

“Liên Cừ biểu đệ, tử ô cổ kia, đối với Vân nhi, sẽ gây nên thương tổn gì???”

Liên Cừ dừng lại cước bộ, nhìn Tần Vô Phong:

“Tử ô cổ không giống với các loại cổ ẩn trong thân thể người chậm rãi tổn hại, loại cổ này, thích nhất là hấp thu dinh dưỡng và năng lực trong cơ thể anh nhi (trẻ sơ sinh hoặc trẻ mới sinh) chưa thành hình trong bụng.

Cơ bản là bảy ngày hấp thu một lần, năng lượng mỗi lần hấp thu khá lớn.

Mà dinh dưỡng của anh nhi đến từ mẫu thể (cơ thể mẹ), mẫu thể tự nhiên cũng bị ảnh hưởng theo...

Loại cổ này, chỗ đáng sợ nhất, cũng không phải là những cái này, mà là...”

Nét mặt thanh nhã tuấn tú, phiêu dật xuất trần của Liên Cừ mang theo vẻ không đành lòng, thả chậm lời nói:

“Tử ô cổ, đáng sợ nhất, là sau khi nó hấp thu toàn bộ dinh dưỡng của anh nhi, dẫn đến anh nhi tử vong sau đó, sẽ trực tiếp ở trong mẫu thể, ăn tươi nó...”

“...”

Tần Vô Phong thở hốc vì kinh ngạc.

Ăn tươi anh hài trong mẫu thể???

Đây là chuyện tình rợn người đến thế nào!!!

Trên thế giới, làm thế nào lại có loại cổ tà ác lại tàn nhẫn như thế???

Tần Vô Phong mất đi toàn bộ lãnh tĩnh, hấn kéo phần áo trước ngực Liên Cừ, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị vắn vẹo đến đáng sợ:

“VẬY LẤY THÂN THỂ VÂN NHI CÓ THỂ CHỐNG ĐỜ BAO LÂU???

Phải như thế nào mới có thể giải được loại cổ này???

Liên Cừ nhìn Tần Vô Phong lo lắng như vậy, trong con người hiện lên một tia hiểu rõ và thương hại.

Vân Khuynh, quả nhiên là mệnh phạm đào hoa, tình kiếp trọng trọng a!

Tâm tình này lóe lên trong con người như mặt nước của hấn, tiếp đó, chuyển thành trấn an:

“Ta trở lại một hồi, sẽ vì Vân Khuynh điều chế một ít dược vật, ngăn chặn tử ô cổ.

Thế nhưng, tối đa ta có thể áp chế ba tháng, trong vòng ba tháng, các người phải giải trừ tử ô cổ.”

Nghe đến đây, Tần Vô Phong lập tức buông Liên Cừ, lo lắng hỏi hấn:

“Làm thế nào để giải trừ tử ô cổ???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thánh Hoa Lam Ngân

“Khó.”

Đối mặt với vấn đề của Tần Vô Phong, Liên Cừ ngăn gọn trả lời một chữ.

Biểu tình của Tần Vô Phong lại biến thành một mảnh u ám, ánh mắt kiên định nói:

“Biểu đệ người nói, rốt cuộc phải làm thế nào, dù khó đến mấy ta cũng sẽ nỗ lực làm được.”

“Còn có ta...”

Tần Vô Phong vừa mới nói xong, Tần Vô Song tâm thần không yên cấp bách muốn biết Vân Khuynh rốt cuộc xảy ra chuyện gì lập tức tiếp lời.

Liên Cừ và Tần Vô Phong đều xoay người nhìn về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song đứng ở phía sau bọn họ, khuôn mặt tuấn mỹ trầm trọng, một đôi mắt đen tràn đầy thương yêu và dứt khoát.

Tần Vô Phong nhìn hẩn, tựa như ở trên người hẩn nhìn thấy chính mình.

Liên Cừ nhìn huynh đệ hai người này một chút, thở dài một tiếng:

“Các loại dược thảo khác, kỳ thực đều không có vấn đề... Biện pháp ta chung quy là có, thế nhưng, giải tử ô cổ, còn cần một loại dược rất trọng yếu, cũng rất khó lấy được —

Chính là lam ngân hoa.

Lam ngân hoa, chỉ sinh trưởng trong Tà Vu cốc ở phía Tây Liệt Phong quốc.

Người trong Tà Vu cốc am hiểu cổ thuật, thần bí lại quái dị, giống như là nơi một dân tộc kỳ quái sinh sống, luôn luôn chỉ lo chuyện mình, đối với toàn bộ người xâm nhập địa bàn bọn họ, đều là tàn nhẫn giết chết.

Mà lam ngân hoa, là thánh hoa Tà Vu cốc, theo ta được biết, tất cả tiêu chí của Tà Vu cốc đều có đồ án lam ngân hoa, cho nên...”

Ngay cả lãnh địa cũng không thể xâm nhập, huống hồ, là thánh hoa của bọn hắn!!!

Lời sau của Liên Cừ, cũng không nói ra, hắn biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều hiểu.

Ai biết hắn vừa nói ra sâu lo lớn nhất, sắc mặt Tần gia hai huynh đệ không hề có nản lòng thoái chí, trái lại là mừng như điên, trong con người đều bắn ra ánh sáng vui sướng.

“Thật tốt quá.... Thật tốt quá...”

Tần Vô Song thì thào tự nói:

“Khuyên nhi được cứu rồi... Biểu ca, lam ngân hoa cứ giao cho chúng ta, còn dược vật khác, liền làm phiên người.”

Liên Cừ rất không hiểu, nhìn Tần Vô Song, lại nhìn Tần Vô Phong:

“Lẽ nào, các người có thể lấy được lam ngân hoa sao??? Tại sao lại vui vẻ như vậy???”

Sắc mặt Tần Vô Phong cũng hơi hoà dịu một chút, mở miệng giải thích:

“Mấy năm trước, Vô Song từng ở Liệt Phong quốc lưu lại một đoạn thời gian, đã từng cứu được tiểu nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, Tà Vu cốc cốc chủ còn từng đưa tín vật Tà Vu cốc cho Vô Song, nói ngày sau nếu như có cần, bọn họ nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ.”

Liên Cừ nghe đến đây, nét mặt thanh nhã như sen lộ ra tiểu ý nhợt nhạt:

“Tốt, thực sự là trong cái rủi có cái may, thiện duyên ngày trước kết thành nhân quả hôm nay, như vậy, Vô Song cũng nhanh đi Tà Vu cốc lấy lam ngân hoa trở về đi.

Ta sẽ bắt đầu chuẩn bị các dược vật khác, dù sao thời gian tử ô cố ở trong cơ thể Vân Khuynh càng dài, tổn hại càng lớn đối với thân thể Vân Khuynh.

Hơn nữa, Huỳnh Quang chúng ta thuộc về phương Đông, Liệt Phong thuộc về phương tây, cách xa ngàn dặm, Vô Song phải nhanh chân trong vòng ba tháng trở về.”

Một phương Đông, một phương tây, hai phương hướng đối lập, đích xác cách nhau rất xa.

Thế nhưng...

“Vô Song ở lại, để ta đi đi.”

Liên Cừ vừa mới nói xong, Tần Vô Phong liền mở miệng nói:

“Vân nhi hiện tại mang thai, Vô Song không thích hợp rời đi, Vô Song lưu lại, ta mang theo tín vật đến Liệt Phong quốc đi Tà Vu cốc lấy lam ngân hoa.”

Liên Cừ nghe hắn nói, nhúu mày:

“Theo ta được biết, dân tộc Tà Vu cốc, là dân tộc phi thường cổ hủ, cho dù có tín vật, muốn thánh hoa của họ, sợ rằng không có khả năng.”

Tần Vô Song nheo lại đôi mắt.

Nghĩ lại cái dân tộc kia, đối với người ngoài thì tàn nhẫn lãnh khốc dị thường, đối với người quen thuộc, lại nhiệt tình đến dọa người.

Liên Cừ nói không sai, lam ngân hoa dù sao cũng là thánh hoa Tà Vu cốc, tuyệt đối sẽ không đơn giản đem cho người khác, hẳn đi, hy vọng lấy được lam ngân hoa, tuyệt đối so với Tần Vô Phong cao hơn nhiều.

Thế nhưng...

Vân Khuynh mang thai, không thể đi lại khắp nơi, hẳn sao có thể rời khỏi y trong lúc Vân Khuynh và hài tử bọn họ đều có nguy hiểm???

Tần Vô Song còn đang do dự, Liên Cừ lại mở miệng khuyên nhủ:

“Liệt Phong quốc và Huỳnh Quang quá mức xa xôi, nếu như biểu ca lấy không được, biểu đệ lại đi, thời gian chắc chắn sẽ không kịp.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Quyết Định Của Vô Song

Liên Cừ đem toàn bộ vấn đề, đều kéo ra.

Trong lúc nhất thời, Tần Vô Phong và Tần Vô Song, đều bắt đầu khó xử.

Tần Vô Song lo lắng Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh, không muốn rời đi, rồi lại sợ Tần Vô Phong không thể lấy được lam ngân hoa.

Tần Vô Phong muốn đi Liệt Phong quốc, nhưng cũng sợ không lấy được lam ngân hoa, ở lại, hắn cũng biết hắn không phải Vân Khuynh kỳ vọng, cho nên, hắn cũng cực kỳ mâu thuẫn.

Liên Cừ từ lâu đã biết Vân Khuynh mệnh phạm đào hoa, tình kiếp trọng trọng, tâm ý của Tần Vô Phong, hắn cũng là nhìn ở trong mắt, đồng thời có ý định thành toàn.

Nếu như kiếp này Vân Khuynh nhất định phải cùng một chỗ với nhiều người, hắn mong muốn biểu ca của hắn, có thể đạt được tâm nguyện, nhận được hạnh phúc.

“Vấn đề gì đó, cũng không quan trọng bằng Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh...”

Chúng ta không thể mạo hiểm, chỉ có thể lựa chọn biện pháp có lợi nhất cho Vân Khuynh

Vô Song đi lấy lam ngân hoa!!!”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vẫn như cũ trầm mặc, bọn họ không thể đơn giản hạ quyết tâm.

Liên Cừ thở dài một tiếng:

“Mà thôi, mặc kệ hai người các người ai đi, sớm nhất cũng là sáng sớm ngày mai xuất phát, đêm nay các người suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc là ai đi!!!

Thời gian suy xét một buổi tối, hẳn là cũng đủ để họ lựa chọn.

Trong công việc, Tần Vô Song và Tần Vô Phong cho tới bây giờ cũng không phải người dài dòng không dứt khoát.

Cho nên hai huynh đệ nghe xong Liên Cừ nói, đều gật đầu, đồng ý.

Sau khi bàn bạc, ba người liền tản đi, Tần Vô Song mang theo tâm tư phức tạp trở lại ‘Phù phong các’.

Vân Khuynh vẫn quan sát hẳn, nhưng dù sao cũng không thể từ trên khuôn mặt hẳn nhìn ra chuyện gì.

Tần Vô Song có vẻ có chút trầm mặc, Vân Khuynh nhíu mày, bắt đầu trở nên bất an, nhưng Tần Vô Song không mở miệng, y cũng trầm mặc.

Thẳng đến khi tắt đèn, đi ngủ.

Tần Vô Song giống như bình thường, ôm Vân Khuynh, gặt gao ôm y, thế nhưng, trong lòng ôm người hẳn yêu nhất, hẳn vẫn không thể đi vào giấc ngủ.

Hẳn không thể ngủ, Vân Khuynh tự nhiên cũng là không ngủ.

Im ắng trầm mặc hơn nửa canh giờ, Vân Khuynh thở dài một tiếng, tựa đầu lên ngực Tần Vô Song, ôm chặt lưng hẳn, mở miệng nói:

“Vô Song...”

Tần Vô Song nhẹ nhàng chậm chạp vỗ lưng y:

“Khuynh nhi, cũng không ngủ sao...”

Đầu Vân Khuynh cọ cọ trước ngực Tần Vô Song:

“Vô Song, rốt cuộc người kia đã làm gì cơ thể của ta. Trạng huống hiện tại của ta, rốt cuộc là thế nào???”

Tay Tần Vô Song dừng một chút, thở dài nói:

“Ta chỉ biết là không gạt được người, Khuynh nhi...”

Trong cơ thể người, bị người hạ một loại cổ, chúng ta trong vòng ba tháng, phải giải trừ được cổ này.”

Vân Khuynh mím môi, ở trong trí nhớ của y, đời trước, hình như đã từng nghe qua loại sinh vật này.

Là một thứ thần bí quý dị lại ác độc khiến con người ta sợ hãi không gì sánh được.

“Cổ đó, có tác dụng gì.”

Đôi mắt Tần Vô Song trong bóng đêm lóe ra thương tiếc, giọng điệu lại không có biến hóa quá lớn:

“Không phải loại cổ lợi hại gì, chỉ là hấp thu tinh lực của người, khiến người càng ngày càng suy yếu...”

Tha thứ cho lời nói dối thiện ý của hắn, hắn chỉ là vì không muốn Vân Khuynh lo lắng hãi tử bọn họ mà thôi.

“Thực sự chỉ là như vậy???”

Tần Vô Song cười khở hai tiếng:

“Cái gì chỉ là như vậy. Chờ nó hút hết tinh lực của người, người chẳng phải là mất mạng hay sao???”

“Ách...”

Vân Khuynh ngẩn người:

“Đúng vậy... Vô Song không phải nói trong ba tháng giải trừ là được sao... Lẽ nào rất khó khăn???”

“Đó... đó là chuyện ta hiện tại, khó quyết định nhất...”

“Có chuyện gì khó xử vậy???”

“Khuynh nhi... Muốn giải trừ cổ này, cần một loại dược thảo, nhưng dược thảo kia, lại ở nơi rất xa...”

Tần Vô Song tinh tế nói chuyện lam ngân hoa cho Vân Khuynh, cùng với chỗ khó xử của hắn.

Vân Khuynh nghe xong cười khẽ hai tiếng, trong bóng đêm thường thức sợi tóc đen tuyền của Tần Vô Song:

“Vô Song, người đi đi.”

“Nhưng ta, lo lắng người...”

“Vô Song... Ta trải qua nhiều năm đều như vậy, so với lúc này còn gian khổ hơn nhiều, không có người ta vẫn phải đối mặt, huống hồ là hiện tại, mọi người trong Tần phủ đối tốt với ta như vậy...”

Người sau khi đi, Liên Cừ biểu ca, đại ca, bọn họ nhất định sẽ thay người chiếu cố ta thật tốt...”

“Ta không nỡ rời khỏi người...”

Tần Vô Song như trước có chút chần chờ.

Trong bóng tối khoe miệng Vân Khuynh cong lên càng cao, cúi đầu mở miệng:

“Vô Song... Ở cùng nhau quá lâu sẽ chán... Tiểu biệt thắng tân hôn...”

Tần Vô Song cam kết.

Hắn và Vân Khuynh, lúc nào cũng khắc khắc, đời đời kiếp kiếp cùng một chỗ, hắn cũng sẽ không chán.

Thế nhưng, Vân Khuynh nói rất đúng, hắn sau khi đi, Liên Cừ và Tần Vô Phong nhất định sẽ chiều cổ tốt Vân Khuynh.

Thế nhưng đại ca và Vân Khuynh...

Không...

Vân Khuynh mang thai hài tử của hắn, hắn có thể nào nghĩ như vậy...

Nếu thế, vậy để hắn đi!

Đi Liệt Phong quốc lấy lam ngân hoa!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Vô Song Rời Xa

Tần Vô Song muốn đi Liệt Phong quốc Tà Vu cốc lấy lam ngân hoa, Tần Vô Phong cũng quyết định muốn đi.

Hai người đều kiên trì.

Sau đó tính lại khả năng lấy được lam ngân hoa, Tần Vô Phong ba hiệp bị nốc-ao, cuối cùng quyết định Tần Vô Song đi lấy lam ngân hoa.

Nguyên nhân Tần Vô Song rời nhà, chỉ có Vân Khuynh, Tần Vô Phong và Liên Cừ biết.

Gió sớm hiu hiu, mang theo hàn lãnh của mùa đông, vẻ mặt bốn người đứng dưới ánh nắng đều có chút nghiêm túc.

Vân Khuynh và Tần Vô Song, càng là luôn luôn dắt cùng một chỗ.

“Vô Song, lam ngân hoa trọng yếu, sức khỏe an toàn của người cũng trọng yếu, hoa phải lấy được, người cũng phải hoàn toàn chinh chinh trở về.”

Bất luận bọn họ là ai đi, đều cần hiểu rõ tất cả về Tà Vu cốc.

Tối hôm qua, Tần Vô Phong đã kêu Thượng Quan Tôn đem tư liệu của Bách Hiếu Lâu đưa tới.

Nói đến Thượng Quan huynh muội, sau khi Tần Vô Hạ trở về Tần gia mấy ngày, vị ảnh vệ cuối cùng Long Khiêm cũng trở lại, đồng thời lập tức mang theo Thượng Quan huynh muội đến Bách Hiếu Lâu, giáo dục bọn họ các hạng công việc.

Đến nay, Thượng Quan Nhược Vũ vui đến quên cả trời đất, Thượng Quan Tôn như trước là đứng bên muội muội nhà mình, mặc nàng vui chơi.

Từ tư liệu Thượng Quan Tôn đưa tới, Tần Vô Phong cũng hiểu Tà Vu cốc là một nơi quý dị.

Cho nên, hẳn thận trọng ăn nói vấn đề an toàn của Tần Vô Song.

“Ta nhất định an toàn mang theo lam ngân hoa trở về, chờ ta, Khuynh nhi, đại ca.”

Tần Vô Song trịnh trọng nhìn Tần Vô Phong và Liên Cừ:

“Đại ca, biểu ca, ta đi rồi, Khuynh nhi liền giao cho các người.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Người yên tâm, ta nhất định sẽ chiếu cố Vân nhi thật tốt.”

Vân Khuynh cười cười với Tần Vô Song:

“Ta và hài tử, đều chờ người trở về.”

Nghe xong Vân Khuynh nói, Tần Vô Song mặc kệ trước mặt Liên Cừ và Tần Vô Phong, đem Vân Khuynh kéo vào trong lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi anh đào của y.

Mang theo một chút lưu luyến, một chút bất an, một chút không muốn, Tần Vô Song gian nan kết thúc nụ hôn sâu.

Sau đó không đợi Vân Khuynh phản ứng, hẳn liền xoay người rời đi.

Tần Vô Phong đen mặt, Liên Cừ đỏ mặt.

Mà Vân Khuynh còn lại là che môi, nhìn bóng lưng Tần Vô Song, vừa tức giận vừa xấu hổ lại lưu luyến cùng không muốn.

Các loại tình tự phức tạp, khiến y nhất thời hoảng hốt đứng tại chỗ, chỉ có thể nhìn Tần Vô Song rời đi.

Thẳng đến khi bóng dáng Vô Song biến mất, Tần Vô Phong mới đi đến bên người y, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị cũng mềm đi:

“Vân nhi, chúng ta nên về thôi.”

Vân Khuynh lấy lại tinh thần, thu hồi đường nhìn phía xa xa, có chút rầu rĩ.

Ba tháng.

Tính thời gian y và Vô Song thành thân, cũng chỉ có một chút thời gian như vậy, sớm như vậy đã phải chia lìa, còn chia lâu như vậy.

“Vô Song hửn....”

Vân Khuynh mang theo cười khổ nhìn về phía Tần Vô Phong và Liên Cừ:

“Có lẽ, ngay cả lễ mừng năm mới cũng không về được, đêm trừ tịch (giao thừa), cũng là một mình ở ngoài...”

Ai, lúc đầu là Thượng Quan huynh muội, mấy ngày trước là Ngụy Quang Hàn, hiện tại lại là lam ngân hoa....

Hình như ta, luôn luôn gây phiền phức cho Vô Song!!!”

Tần Vô Phong và Liên Cừ nghe y nói xong, lập tức lắc đầu:

“Nào có, hạnh phúc kiếp này của Vô Song đều là người mang đến cho hửn, thú được người, là thiên đại phúc khí của hửn mới đúng.”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút cười nói:

“Đúng vậy, phúc họa đan xen, hạnh phúc và phiền phức đều là gắn với nhau.”

Mấy người từng bước từng bước, chậm rãi tiến vào Tần phủ.

Vân Khuynh vừa đi vừa cảm thán, y cùng Tần Vô Song, quen nhau yêu nhau, cũng chỉ có mấy tháng, thế nhưng y cảm thấy y và Tần Vô Song, giống như đã biết nhau một đời.

Tần phủ trang nghiêm, biểu hiện ra xem, vẫn như thường ngày.

Chỉ là, lúc này đây chia xa, đã không còn giống như ngày xưa dễ dàng gặp nhau.

Chờ đến khi gặp lại, rất nhiều chuyện, đều đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Tình Huống Tần Phủ

Bởi vì sau khi Tần Vô Song đi, chỉ còn Liên Cừ và Tần Vô Phong là có thể chiếu cố Vân Khuynh, lại nghĩ đến ngày sau, bụng của Vân Khuynh sẽ lớn lên, cho nên Tần Vô Phong liền để tổng quản Tần gia truyền ra tin tức, nói Vân Khuynh cùng với Vô Song rời nhà.

Bởi vậy, người trong Tần phủ, vào lúc sáng sớm vừa rời giường, vô cùng kinh ngạc khi biết một chuyện như vậy...

Tối hôm qua, nhị thiếu gia bọn họ mang theo nhị phu nhân rời nhà.

Vì sao đi, đi nơi nào, đương nhiên là chỉ có đại thiếu gia biết.

Tuy rằng một đám người hầu rất hiếu kỳ, thế nhưng, chưa nói đến chuyện đại thiếu gia bọn họ có nói cho họ hay không, chỉ là đi hỏi, cũng không ai dám đi hỏi đại thiếu gia lạnh như băng của Tần gia kia.

Thế nhưng, trong Tần phủ lớn như vậy, bọn người hầu không dám hỏi, nhưng lại có hai người dám trực tiếp đến tìm Tần Vô Phong chất vấn.

Mặt trời vừa mọc, từng tia nắng chiếu lên cửa sổ bằng gỗ, bởi vì Tần Vô Phong tương đối bận, cho nên bọn họ đưa Vân Khuynh an bài đến chỗ Liên Cừ, tạm do Liên Cừ chiếu cố.

Sau khi dàn xếp tốt cho Vân Khuynh, Tần Vô Phong lại bắt đầu cúi đầu công tác.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn mang theo ngưng trọng, cẩn thận tỉ mỉ nhìn sổ sách trong tay, lại nghe ‘Phanh’ một tiếng, một bóng

dáng nổi giận đùng đùng vọt tới trước bàn làm việc của hắn.

“Đại ca!!! Tại sao nhị ca lại đi???”

Nghe thấy tam đệ nhà mình chất vấn, sắc mặt Tần Vô Phong lạnh đi, trong con ngươi tối tăm thâm thúy mang theo một tia nghiêm nghị: “Vô Hạ, tính tình lỗ mãng thất thất của ngươi có phải là nên sửa lại một chút???”

Tần Vô Hạ thân thể cứng đờ, có chút co quắp, hắn quả thực là sợ đại ca, thế nhưng nghĩ lại Tần Vô Song và Vân Khuynh chẳng nói một tiếng liền biến mất vô tung vô ảnh, hắn lại bắt đầu nổi nóng: “Đại ca, bình thường ta cũng không phải như thế... Đại ca, vì sao Khuynh Khuynh vừa được cứu về, nhị ca lại mang Khuynh Khuynh rời nhà??? Có phải thân thể Khuynh Khuynh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không... Nhị ca và Khuynh Khuynh rốt cuộc là đi đâu???”

Tần Vô Phong mím môi: “Thế nào, chẳng lẽ chờ đến khi người biết Vô Song và Vân nhi đi đâu, người còn muốn đi tìm bọn họ???”

Tần Vô Phong hỏi lại khiến Tần Vô Hạ không nói gì, chỉ có thể hừ lạnh một tiếng hất đầu sang bên quật cường không nói lời nào.

Tần Vô Phong nhìn Tần Vô Hạ khó chịu, thở dài một tiếng, hắn biết hôm nay Tần Vô Hạ không có được đáp án nhất định sẽ không chịu đi: “Bên Tương Ly quốc xảy ra chút vấn đề, nhị ca người đi xem tình huống, về phần Vân nhi sao, y tốt, chỉ là bởi vì y và Vô Song vừa mới thành thân, luyến tiếc xa nhau, cho nên mới cùng đi.”

Nghe xong Tần Vô Phong nói, đôi lông mày anh tuấn của Tần Vô Hạ lập tức nhăn lại: “Tương Ly quốc??? Xa như vậy, nếu thế chẳng phải nhị ca và Khuynh Khuynh ngay cả lễ mừng năm mới cũng không thể trở về sao??? Đa và nương bọn họ, chỉ có mừng một hàng năm mới về nhà, năm nay, phải bỏ lỡ sao???”

Lễ mừng năm mới...

Về mặt Tần Vô Phong có chút hoảng hốt, đêm trừ tịch, mừng một năm mới...

Đối với Tần Vô Phong mà nói, đều là hai ngày quan trọng nhất.

Trong đó mừng một năm mới, là ngày duy nhất đa nương bọn hắn về nhà, ở nhà một ngày đêm, sau đó lại rời đi.

Bởi vì nương hắn luôn luôn nói thế giới lớn như vậy, nhất định phải trong lúc còn sống, du ngoạn khắp nơi một lần.

Mà lão đa sủng thê thành si của bọn hắn, tự nhiên là thí điên thí điên, không câu oán hận đem toàn bộ mọi thứ bỏ lại, cùng nương hắn du ngoạn thiên hạ.

Về phần đêm trừ tịch...

Đó là bí mật của Tần Vô Phong, cũng là một loại bệnh không tiện nói ra, là bí mật ngoài người Tần gia, tất cả mọi người đều không biết.

Ngẩn ngơ thu hồi tư tự, Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng, đúng vậy, năm nay, Vô Song và Vân nhi, cũng không thể ở nhà mừng năm mới.”

Tần Vô Hạ gật đầu: “Nói vậy, đa nương muốn gặp tân tức phụ Khuynh Khuynh. Phải chờ đến sang năm... Đại ca, thực sự chỉ là việc nhỏ sao, vì sao lại rời đi vào lúc này, ta nhớ kỹ, Khuynh Khuynh rất sợ lạnh, khí trời hiện tại ở bên ngoài...”

“Được rồi, Vô Hạ.”

Tần Vô Phong cắt đứt hắn: “Vô luận như thế nào, Vô Song và Vân nhi cũng đã đi, người hiện tại nói cái gì cũng không thể thay đổi.”

Tần Vô Hạ có chút tức giận: “Ta biết, ta chỉ là lo lắng nhị ca và Khuynh Khuynh... Còn có, vì sao một chút báo hiệu cũng không có, nói đi là đi, cũng không cho ta đến tiễn bọn họ.”

“Sự tình tương đối khẩn cấp, căn bản không kịp thông tri cho người... Lần sau, lần sau nhất định đúng lúc nói cho người... Được rồi, đại ca có công chuyện, Vô Hạ cũng đi làm việc đi.”

Thực sự mệt mỏi ứng đối với tam đệ nhà mình sắc bén chất vấn, một câu nói dối, cần rất nhiều luống cuống gom lại, nói càng nhiều, lại càng dễ có kẽ hở.

“Chuyện gì gấp như vậy, sao ta lại không thu được tin tức bên Tương Ly xảy ra vấn đề???”

Tần Vô Phong đánh giá thấp Tần Vô Hạ chấp nhất với nguyên nhân Tần Vô Song và Vân Khuynh rời đi.

Hắn có chút hoài nghi: “Người vì sao muốn biết những chuyện này??? Chuyện của người đã xử lý thỏa đáng chưa??? Tung tích Xích Huyết Kiếm thế nào??? Ta nghe nói Phù Vân sơn trang cũng đang sa sút???”

Tần Vô Phong càng nói càng nghiêm khắc, đe dọa vẻ bề ngoài của Tần Vô Hạ từng chút đè xuống.

Đối mặt với đại ca hằn vãnh viễn cũng không thể phản kháng, Tần Vô Hạ luôn luôn bị phê bình.

Tần Vô Hạ bất đắc dĩ thở dài một tiếng: “Ta đã an bài người đi Phù Vân sơn trang, động tĩnh bên kia vẫn quan sát chặt chẽ, hiện nay vẫn đang nắm chắc trong tay, ta dự định đến đầu năm sau liền tự mình đi một chuyến đến Phù Vân sơn trang.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Chuyện Xích Huyết Kiếm, nhất định phải xử lý thích đáng, đừng để người khác nghĩ Huỳnh Quang võ lâm yếu kém, cũng đừng để triều đình Huỳnh Quang làm khó.”

Tần Vô Hạ gật đầu.

Hai người đang nói chuyện, một bóng dáng màu lục nhạt bỗng nhiên xuất hiện, tiếng nói ôn nhu mềm yếu vang lên: “Đại biểu ca, nhị biểu ca hiện tại đang ở đâu??? Thực sự đã đi sao???”

Người đến một thân quần dài xanh nhạt phiêu dật, trên vai khoác lên áo lông hồ, trên khuôn mặt mỹ lệ nhu nhược mang theo tiêu tụy chọc người thương tiếc.

Là nàng, Liên Phù!!!

Nhìn thấy nàng, Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ có chút mệt mỏi khi phải ứng đối với vị biểu muội được tất cả mọi người bảo hộ này.

Trước đây chỉ biết nàng có ý với Vô Song, nếu Vô Song cũng có tình với nàng, bọn họ tự nhiên vui vẻ kết thành một đôi nhân duyên.

Nhưng Vô Song căn bản không thích nàng, hơn nữa Vô Song hiện tại có Vân Khuynh, đáy mắt tâm tư càng không thể chứa những người khác.

Cứ như vậy, đối với Liên Phù vô cùng ân cần và quan tâm Vô Song liền khiến cho bọn họ khó xử.

“Nhị đệ hẳn đích xác đã cùng Vân nhi ra ngoài, hiện nay không ở trong phủ.”

“A...”

Trên khuôn mặt thanh lệ của Liên Phù tràn đầy thất lạc.

Ca ca của nàng muốn nàng gả cho nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên, nhưng nàng không thích nam nhân kia, lúc đầu mong muốn nhị biểu ca có thể giúp nàng thoát khỏi nam nhân kia...

Ai biết...

Ai!

Còn có biểu tẩu của nàng, tuy rằng nàng nhìn qua vẫn luôn coi nhẹ vị biểu tẩu kia, nhưng ở trong lòng nàng vẫn rất để ý rất quan tâm.

Yên lặng quan sát nhiều ngày như vậy, nàng cũng biết biểu tẩu của nàng, là một người rất ôn nhu rất đẹp rất tốt, tất cả mọi người đều thích y.

Ngoại trừ y là một người nam nhân, không thể vì nhị biểu ca sinh hài tử, nàng quả thực là một điểm đều thua kém y.

Hơn nữa, nàng nhìn ra, nhị biểu ca là thật tâm thích biểu tẩu kia.

Ái tình chưa nở hoa của nàng, cứ như vậy ở trong trạng thái vừa mới hé ra, héo rũ.

Nàng hiện tại, chỉ là nhất thời còn không thể hoàn toàn buông tay, đáy lòng đối với nhị biểu ca so với người khác vẫn là thân thiết hơn, so với người khác có thêm một tia chờ đợi.

Thế nhưng hắn vừa đi như thế, không thể ở cùng nàng, nàng đã hoàn toàn, không còn hy vọng.

“Vậy nhị biểu ca hắn... Và biểu tẩu, bọn họ lúc nào mới trở về???”

Tần Vô Phong nhắc lên mày kiếm, hơi trầm ngâm: “Khoảng chừng, một năm!!!”

Khi đó, hài tử của Vân nhi, hắn là đã xuất thế!

Tần Vô Phong tính toán xong, nói ra đáp án.

“Một năm???”

“Một năm!!!”

Câu trả lời của Tần Vô Phong khiến Liên Phù và Tần Vô Hạ hai người có chút khó có thể tiếp thu.

Tuy rằng Tần Vô Hạ biết Tương Ly quốc và Huỳnh Quang cách nhau rất xa, thế nhưng, qua lại một chuyến cũng không cần một năm khoa trương như vậy chứ???

Tần Vô Phong gật đầu: “Vân nhi là lần đầu tiên đi Tương Ly quốc, có lẽ Vô Song sẽ dẫn y đi đâu đó du ngoạn một đoạn thời gian, cho nên tương đối chậm.”

Khuôn mặt tuần tú của Tần Vô Hạ cứng đờ, vừa chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị ánh mắt Tần Vô Phong ngăn lại.

Liên Phù tự nhiên là không tiện hỏi Tần Vô Phong là Tần Vô Song rốt cuộc vì sao rời nhà, nàng chỉ có thể mang theo thất lạc và lo lắng, nói với Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ: “Như vậy, Phù nhi đi về trước, không quấy rối đại biểu ca và tam biểu ca nữa.”

Tần Vô Phong gật đầu, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị mềm đi một chút.

Tần Vô Hạ cũng nói: “Biểu muội thân thể người không tốt, loại khí trời này, vẫn là ở trong phòng nghỉ ngơi thì tốt hơn.”

“Ân, đã biết.”

Liên Phù miễn cưỡng cười cười, chậm rãi rời đi.

Nhìn bóng dáng của nàng, Tần Vô Hạ nói với Tần Vô Phong: “Làm sao bây giờ đại ca, biểu muội nàng hình như còn chưa hết hy vọng với nhị ca.”

Tần Vô Phong hơi nâng mắt liếc hẳn một cái: “Vô Song là của Vân nhi, Hiên Viên Liệt Thiên là một nam nhân không tệ, ta nghĩ, nữ nhân hẳn coi trọng, nhất định sẽ trăm phương nghìn kế đạt được.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 117: Tình Của Vô Phong

Gió lạnh thổi qua, trải qua vài ngày, bầu trời bắt đầu nhẹ nhàng rơi tuyết.

Ngày ở phương Bắc, lạnh lẽo khiến Vân Khuynh chỉ muốn nằm ở trong phòng đặt đầy noãn lô (lò sưởi ấm loại nhỏ).

Vô Song rời đi, mang đi toàn bộ cuộc sống của y, khiến y miễn cưỡng, cả ngày buồn bã.

Mà Liên Phù, gần như là bởi vì tin tức y và Tần Vô Song rời phủ, đóng cửa từ chối tiếp khách.

Liên Cừ luôn luôn thích u tĩnh, toàn bộ Tần phủ ngoại trừ Bạch Khuynh Vận ra, trên cơ bản không ai đi quấy rối hấn.

Cho nên, tin tức Vân Khuynh ở trong ‘Vô’ viện, bị giấu đến triệt để.

Toàn bộ Tần phủ cho đến bây giờ cũng chỉ có Tần Vô Phong, Bạch Khuynh Vận, Liên Cừ, tiểu đồng bên người Liên Cừ, và tổng quản Tần phủ năm người biết mà thôi.

Gần đây y vẫn ở tại ‘Vô’ viện của Liên Cừ, ban ngày Tần Vô Phong tương đối bận, vẫn là Liên Cừ chú ý y, chăm sóc y.

Thế nhưng Tần Vô Phong lo lắng cho y sẽ vào buổi tối giấu mọi người đem công sự đi đến ‘Vô’ viện.

Ban đêm, bầu trời tối đen, không có một ngôi sao, chỉ có bông tuyết trong suốt rơi xuống ngoài phòng, tuy rằng ở trong bóng đêm, thế nhưng nếu như nhìn kỹ, khắp nơi đều có thể thấy bông tuyết trắng ngần.

Tiểu đồng của Liên Cừ ôm tầng tầng sổ sách, đi theo phía sau Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong khó có được bỏ đi y bào đen huyền, một thân trắng bạc, cổ tay áo cổ áo thêu nhung tơ màu vàng kim, còn kèm thêm một ít lông nhung, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng nghiêm nghị giống như khí trời bên ngoài.

Thế nhưng, hắn hình như còn chưa triệt để vứt bỏ màu đen tuyền, trên vai thắt lên một chiếc áo choàng màu đen rất nặng, trên sợi tóc đen còn lưu lại một ít bông tuyết.

Hắn đẩy cửa mà vào, mang theo một luồng khí lạnh.

Bốn phía trong phòng đều đặt noãn lô, bên giường còn có hai cái, trong tay Vân Khuynh cũng có một noãn lô tinh xảo to bằng chén trà, y vẫn đang nghiêng người tựa ở đầu giường, dưới ánh đèn mờ nhạt, chuyên chú đọc quyển sách trên tay.

Tiếng Tần Vô Phong mở cửa kinh động y, khí lạnh theo cửa mà vào, khiến y e dè một chút, lùi kéo chăn bông trên người.

Y đã quen Tần Vô Phong mỗi tối đến tìm.

Thu hồi quyển sách trên tay, y nâng mi, nhợt nhạt cười với Tần Vô Phong, nói:

“Đại ca, người đã đến rồi.”

Tần Vô Phong sau khi ra hiệu cho tiểu đồng phía sau nhanh chóng đóng cửa, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị trở nên ấm dần, gật đầu với Vân Khuynh, cởi xuống áo choàng rất nặng trên vai, dùng nội lực loại trừ một thân hàn khí, sau đó mới tới gần Vân Khuynh.

Tiểu đồng của Liên Cừ khéo léo đặt xuống tầng tầng sổ sách, quay về phía Vân Khuynh và Tần Vô Phong nói:

“Tần thiếu gia, Vân thiếu gia, thuộc hạ xin cáo lui trước.”

Vân Khuynh gật đầu với hắn:

“Được, phiền phức người, bên ngoài đường trơn, trở lại phải cẩn thận một chút.”

Tiểu đồng có chút lạnh lùng, rất giống chủ tử kia của hắn nghe xong Vân Khuynh nói, lộ ra nụ cười ấm áp:

“Vân thiếu gia, cảm tạ quan tâm, ta sẽ nhớ kỹ.”

Người ôn nhu, lại quan tâm hạ nhân như thế, không thể khiến người ở chung với y không thích y.

Tiểu đồng kia cấp tốc mở cửa rời đi.

Trong con người tối tăm thâm thúy của Tần Vô Phong dập dờn một thứ giống như tiểu ý...

Bởi vì Tần Vô Phong chưa từng cười, cho nên không thể khẳng định.

Nhẹ nhàng chậm chạp nhìn Vân Khuynh, hắn mở miệng nói:

“Vân nhi luôn luôn đối tốt với tất cả mọi người...”

Ân, hơn nữa cách xử sự này, thể hiện ở khắp nơi, so với thiện lương của biểu muội, có chút nhỏ bé, nhưng rất chân thực, rất tự nhiên.”

Vân Khuynh có chút xấu hổ buông xuống mí mắt:

“Ta nào có tốt như đại ca nói, ta sao có thể so với biểu muội luôn đi bang trợ người khác...”

Tần Vô Phong lắc đầu, không có tiếp tục nói sâu về vấn đề này.

Mà là ngồi xuống bên giường, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh:

“Ngày hôm nay có chỗ nào không khỏe, tiểu chất tử (cháu) của ta có ước hiếp người?”

Nói đến hài tử, Vân Khuynh lập tức tinh thần tỉnh táo:

“Có có có, đại ca, ta nói cho người nga, buổi chiều ngày hôm nay lúc ở cùng Liên Cừ biểu ca, ta dĩ nhiên cảm thấy trong bụng có cái gì đó đang đá ta, Liên Cừ biểu ca nói là tiểu bảo bảo kia nha.”

Vân Khuynh như là hiển dâng vật quý, bùm bùm nói một chuỗi dài với Tần Vô Phong.

Nếu Tần Vô Song ở đây, vui mừng như vậy, chắc chắn chỉ chia xẻ cho Tần Vô Song.

Nếu không phải qua nhiều ngày quen thuộc với Tần Vô Phong một chút, Vân Khuynh cũng sẽ không không hề cố kỵ nói ra như thế.

Tần Vô Phong nghe, trong con người lóe ra, có vui vẻ, có buồn bã, thế nhưng, mặc kệ là thần thái nào, đều là vì Vân Khuynh mà ra.

Hắn vì Vân Khuynh vui sướng mà vui sướng, vì hài tử trong bụng Vân Khuynh lớn lên mà vui sướng, thế nhưng, hắn cũng vì hài tử kia không thuộc về mình mà buồn bã.

Hắn, đổ kị...

Đến ngày hôm nay, hắn phải thừa nhận, hắn đổ kị, thực sự rất đổ kị.

Trước khi Vô Song đi, hắn có một chút nhận ra tâm ý của mình, khi đó hắn không dám thừa nhận.

Sau khi Vô Song đi, giống như là mất đi một tầng gông xiềng vô hình, cộng thêm thời gian ở chung với Vân Khuynh càng dài, hắn càng cảm nhận được tâm ý đang nhảy lên của mình, càng là không thể kìm nén.

Đến ngày hôm nay, hắn đã xác định, hắn thích... Không, hắn là yêu Vân Khuynh.

Chẳng biết tại sao lại yêu, chẳng biết là vào lúc nào.

Có thể là ở lần đầu tiên gặp mặt, lúc từ trong tay Vô Song đoạt lấy y tuần mỹ suy nhược, vì ánh mắt mâu thuẫn mỹ lệ của y.

Cũng có thể là khi y và Vô Song ở cùng nhau, vì ánh sáng mềm mại hạnh phúc y tản mát ra.

Hoặc có lẽ bởi vì thân thể đáng thương của y, nhưng lại kiên cường mà sống.

Hay là lúc y bị Ngụy Quang Hàn bắt đi, song song yếu đuối xấu hổ giận dữ, y lại thần kỳ ngoan cường thực hiện ước định với Ngụy Quang Hàn...

Từ khi đệ muội Vân Khuynh này tiến vào Tần phủ, cũng chỉ là một tháng thời gian, trong một tháng này, Vân Khuynh vẫn luôn ở bên Tần Vô Song, nhưng trong đầu hắn lại có nhiều ký ức về Vân Khuynh đến vậy.

Đó là bởi vì, mỗi lần gặp được Vân Khuynh, hắn liền thật sâu ẩn ở trong lòng, tỉ mỉ trân trọng.

Thế nhưng, hắn là Tần Vô Phong, Tần Vô Phong lãnh tĩnh, Tần Vô Phong thanh tĩnh.

Cho nên, cho dù biết mình yêu Vân Khuynh, nhưng biểu hiện ra ngoài hẳn vẫn chỉ là thân phận đại ca quan tâm Vân Khuynh mà thôi.

Về phần cảm tình của hẳn, tình yêu của hẳn, người Tần gia suốt đời chỉ yêu một người, đó là chuyện của riêng hẳn, không liên quan đến Vân Khuynh, không liên quan đến Vô Song, không liên quan đến người khác.

Tần Vô Phong rất hiểu chuyện, từ lúc còn rất nhỏ cũng đã hiểu chuyện.

Hẳn biết mình là đại ca, phải bảo vệ đệ đệ hoặc muội muội của mình, cho nên hẳn luôn nỗ lực học tập, luyện võ.

Hẳn muốn mình cường đại vô hạn, hẳn muốn mình trở thành tấm khiên bảo vệ cường đại nhất cho đệ đệ mình.

Kỳ thực, Tần Vô Phong bảo vệ đệ đệ của mình như vậy, hẳn sao có thể đoạt thê của đệ đệ???

Trước đây, hẳn một mình chịu đựng tịch mịch cô độc, gánh vác toàn bộ trách nhiệm của Tần phủ.

Sau đó, hẳn cũng chịu đựng cắt đứt một đoạn cảm tình với Vân Khuynh, lặng lẽ ôm lấy thống khổ.

Hôm nay Tần Vô Song không ở, hẳn thay Tần Vô Song bảo hộ Vân Khuynh, niềm hạnh phúc thống khổ của hẳn.

Hạnh phúc vì có thể ở bên người hẳn thương, hạnh phúc vì có thể cho y ôn nhu khiến cho y bỏ đi phòng ngự mỉm cười với hẳn, hạnh phúc vì bất cứ lúc nào cũng có thể nhìn thấy người hẳn yêu.

Cũng thống khổ vì người mình yêu, có thể nhìn nhưng không thể chạm, không thể yêu.

Cự ly hôm nay của hẳn và Vân Khuynh, gần như vậy, rồi lại xa như thế.

Gần trong gang tấc xa tận chân trời, khoảng cách chân trời gang tấc, cũng không gì hơn cái này.

“Đại ca đại ca, người đang nghĩ gì vậy, lẽ nào người không cảm thấy khó tin sao, bảo bảo mới có một tháng, đã có thể đá ta nha.”

Thanh âm của Vân Khuynh như từ nơi xa truyền đến, kéo về toàn bộ tư tự buồn khổ của Tần Vô Phong.

Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút bất mãn của Vân Khuynh, gật đầu:

“Đúng vậy, rất khó tin, thế nhưng, Vô Song tuần mỹ đến khó tin, Vân nhi đẹp đến khó tin, hài tử các người, có khó tin cũng là chuyện hợp lý.”

“Đại ca!!!”

Khuôn mặt Vân Khuynh có chút đỏ bừng, lấy tính tình Tần Vô Phong, sao có thể nói ra như vậy.

Giống như là truyện cười hài hước lạnh lùng.

Tần Vô Song nhìn y ngượng ngùng, trong lòng rung động càng lúc càng lợi hại.

Hắn híp mắt, ôn hòa nói với Vân Khuynh:

“Ta có thể sờ sờ nó không?”

“Cái gì???”

Trong lúc Vân Khuynh còn đang mơ màng, tay Tần Vô Phong đã luồn vào trong chăn, trượt lên quần áo, đặt lên bụng Vân Khuynh.

Đến lúc phản ứng lại, khuôn mặt Vân Khuynh oanh một cái nổ tung.

Y từ chối một chút:

“Đại ca...”

Cái này không hợp cấp bậc lễ nghĩa...

Y còn chưa nói ra miệng, Tần Vô Phong đã nói:

“Thư của Vô Song hôm trước, hỏi ta hài tử của các người thế nào, như vậy ta có thể hồi âm nói hài tử rất khỏe mạnh, đã có thể đá Vân nhi...”

Không sao Vân nhi, chúng ta đều là nam nhân, hơn nữa hài tử trong bụng người còn là chất tử của ta, ta chỉ là, muốn cảm nhận chất tử của ta tồn tại mà thôi.”

Vân Khuynh cảm thấy không được tự nhiên, nhưng lại nghĩ thái độ làm người của Tần Vô Phong trong mấy ngày qua, tương đối trầm ổn nghiêm chỉnh, làm việc rất có chừng mực.

So với lúc mới quen thì không quá giống, nhưng thật ra so với hình dung lúc trước của Vô Song lại rất giống.

Hơn nữa, Tần Vô Phong cũng không làm động tác vượt rào nào với y, xem ra trước đó y cùng với Tần Vô Song lo lắng là vô cớ, là dư thừa.

Hiện tại, Tần Vô Phong thật sự chỉ là đang quan tâm tiểu chất tử của hắn!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Liên Cừ Từ Biệt

Bàn tay Tần Vô Phong, ấm áp, đặt ở trên bụng Vân Khuynh, cảm nhận gân mạch nhảy lên dưới bàn tay, bỗng nhiên nghĩ thật là thần kỳ —

Đó là một sinh mệnh, một sinh mệnh còn đang trong thai...

Tay hắn, đặt ở trên có vẻ hơi lâu, đặt ở trên áo đơn trơn như tơ, dường như không bao giờ muốn dời đi.

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng:

“Khụ khụ, đại ca...”

Đường nhìn của y lúc chạm đến đồng số sách tiểu đồng của Liên Cừ đặt ở trên bàn, mạnh mẽ sáng ngời:

“Đại ca, người còn có rất nhiều công sự cần phải xử lý, vậy nhanh đi làm việc đi, ta và bảo bảo đều rất ổn.”

Tần Vô Phong lấy lại tinh thần, cũng biết động tác của mình có chút vượt quá, hình như là đã lâu lắm.

Hắn buông xuống mí mắt, thu hồi tay nói:

“Được rồi, vậy Vân nhi đọc sách tiếp đi!”

Sau đó, Tần Vô Phong ngồi vào trước bàn, bắt đầu công tác.

Vân Khuynh một lần nữa cầm sách lên, chậm rãi đọc.

Hai người đều là trầm mặc, cũng rất hài hòa.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, búi tóc của Vân Khuynh hơi buông, nghiêng người tựa ở bên giường, một tay cầm noãn lô cách chần bông đặt ở trên bụng, một tay cầm sách, chăm chú nhìn.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong là một loạt nghiêm túc chăm chú, trầm mặc lật sổ trong tay, thỉnh thoảng xoát xoát viết vài nét bút.

Thời gian im lặng trôi đi.

Vân Khuynh đem noãn lô trong tay đặt ở dưới giường, khép lại quyển sách, lôi kéo chần bông, nhìn về phía Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong nhìn qua rất chuyên chú, rất tập trung, giống như là bỏ quên toàn bộ bên ngoài.

Da thịt của hần dưới ánh đèn chiếu lên màu mật ong, sợi tóc màu mực bởi vì hần cúi đầu, có chút buông xuống, vì khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hần thả thêm một tia ôn hòa.

Vân Khuynh nhìn hần, câu lên khóe môi, Tần Vô Phong nhìn qua rõ ràng không phải là tuyệt thế khối băng, nhưng lại có thể tản ra một loại khí tức xa cách cự tuyệt người khác tới gần.

Hần rõ ràng bảo vệ bọn đệ đệ của mình như vậy, không phải là người không có cảm tình, nhưng lại không biết cười???

Thực sự kỳ quái!!!

Thế nhưng hần làm đại ca rất tốt, Vân Khuynh kiếp trước là con trai một, kiếp này mặc dù có ca ca, nhưng ngoài nhị ca ra y cũng không thân cận với ai.

Y rất muốn có một ca ca nuôi chiều y.

Vô Song là người yêu, Vô Phong là đại ca.

Ha hả, gả cho Vô Song thật tốt, thỏa mãn tâm nguyện, có thêm một người ca ca, đúng rồi, còn có Vô Hạ, thêm một người đệ đệ...

Nghĩ đến chuyện này, đường nhìn của Vân Khuynh dần dần không rõ.

Sau khi mang thai, y vốn thích ngủ, hưởng chi hiện tại tối muộn như vậy.

Cơn buồn ngủ kia tới cực nhanh, hầu như là lập tức, Vân Khuynh liền ngủ.

Đầu hơi nghiêng bên vai, chăn bông kéo rất cao, bọc cả người vào trong, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y lộ vẻ càng thêm yếu ớt không gì sánh được.

Qua một lúc lâu, Tần Vô Phong động động đầu, buông bút trong tay, hoạt động tay một lúc, giương mắt nhìn về phía Vân Khuynh.

Liếc mắt, liền nhìn thấy Vân Khuynh đã ngủ.

Trong con người của hắn bỗng nhiên mềm đi, chậm rãi đứng lên, nhẹ nhàng bước đến bên giường.

Cúi xuống thân thể, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của Vân Khuynh.

Lông mi dày đặc đen tuyền bao trùm ở mí mắt, lưu lại bóng râm màu đen trên da thịt trắng nõn.

Cánh mũi khéo léo tinh xảo hơi hơi rung động, bởi vì ngủ rất sâu, chăn bông trên người đắp rất dày, khuôn mặt nhỏ nhắn của y lộ ra sáng bóng hồng nhát, làn da càng có vẻ nõn nà trắng mịn.

Đường nhìn của Tần Vô Phong chuyển qua môi y, đôi mắt lóe sáng, mang theo sung sướng phát ra từ nội tâm.

Bởi vì đôi môi non hồng của Vân Khuynh hơi chu lên, khóe môi dĩ nhiên bởi vì ngủ rất sâu, chảy xuống nước bọt trong suốt.

Tần Vô Phong chuyên chú nhìn Vân nhi của hắn, thì ra y là khả ái động nhân như vậy.

Như bị mê hoặc, hắn từ từ vươn tay, ngón tay thon dài chậm rãi trượt lên chiếc cằm trơn trượt của Vân Khuynh, vuốt đi nước bọt trong suốt.

Một đường trượt đến khóe môi Vân Khuynh, ngón tay tràn đầy nước bọt, thậm chí còn theo đầu ngón tay rớt xuống.

Tần Vô Phong lưu luyến da thịt dưới tay mình, không muốn rút tay về, vươn đầu lưỡi đỏ tươi, liếm đi nước bọt còn lại trên ngón tay.

Trong lòng hắn có vui sướng, nhưng lại trộn lẫn đau thương.

Người này... Vì sao, không phải là của hắn???

Nặng nề thở dài một tiếng, hắn cúi người ôm Vân Khuynh, chỉnh lại thân thể y, lại thay y kéo chặn bông, sau đó mới quay về bàn chỉnh lý sổ sách.

Tầng tầng sổ sách bị hắn thu dọn chỉnh tề, hắn đi tới bình phong cạnh cửa, cầm lấy áo choàng lúc trước, đang muốn khoác lên trên người, lại nghe thấy tiếng rên trên giường truyền đến.

Ném đi áo choàng, Tần Vô Phong dùng tuyệt đỉnh khinh công, trong nháy mắt đi tới bên giường.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh vừa rồi còn an tường khả ái hiện tại nhăn thành một đoàn, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo thống khổ, thân thể nho nhỏ cuộn tròn.

“Vân nhi, Vân nhi???”

Tần Vô Phong mang theo kinh hoảng trước mắt ôm y lên:

“Người làm sao vậy???”

Vân Khuynh rên rỉ mở mắt, một tay che bụng, một tay gắt gao nắm chặt y bào Tần Vô Phong:

“Đau nhức... Đau quá... Đại ca... Ô ô... Bụng ta... Đau quá...”

Giống như lần trước Vô Song không ở, bụng của y đột nhiên từng đợt co rút đau đớn, đau đến mức khó có thể chịu được.

Tiếng rên rỉ thống khổ của y mang theo khóc nức nở, Tần Vô Phong nghe mà yêu thương không ngớt.

“Vân nhi Vân nhi... Người nhịn một chút, ta xem xem là có chuyện gì...”

Hắn hoảng hốt nửa ôm Vân Khuynh, nửa bắt mạch cho Vân Khuynh, chỉ thấy mạch đập hỗn loạn, nhưng vẫn như cũ không biết là chuyện gì xảy ra.

Hắn nhìn ngoài cửa, trên khuôn mặt hiện lên một tia dứt khoát, ôm cả chân của Vân Khuynh lên:

“Vân nhi, người chờ một chút, chúng ta hiện tại đi tìm Liên Cừ biểu đệ, một hồi là qua, ngoan, một hồi là qua.”

Vân Khuynh ở trong lòng hắn, bởi vì bụng đau đớn mà giãy dụa, trong miệng rên rỉ một tiếng so với một tiếng càng yếu ớt, một tiếng so với một tiếng càng thâm trầm.

Tâm Tần Vô Phong, bị y thống khổ mà gắt gao siết chặt.

Đẩy cửa ra, theo từng đợt tuyết, ôm Vân Khuynh bọc kín trong chăn bông, dùng tuyết đỉnh khinh công bay đến chỗ gian phòng của Liên Cừ.

Gió tuyết đan xen, bông tuyết hình lục giác trong suốt, to như lông ngỗng, rơi trên đầu Tần Vô Phong, trên khuôn mặt, băng lãnh đến xương, Tần Vô Phong lại không có bất cứ cảm giác nào, hắn chỉ là toàn tâm toàn ý bay đến chỗ Liên Cừ.

Phòng của Vân Khuynh trong ‘Vô’ viện, cùng ở một sân với gian phòng của Liên Cừ, hai phòng cách nhau cũng không phải quá xa.

Một chốc liền đến, trong phòng Liên Cừ đã là một mảnh hắc ám, nói vậy hắn đã ngủ.

Vân Khuynh trong lòng Tần Vô Phong, thống khổ khóc hô đại ca, bụng đau.

Tần Vô Phong không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp phá cửa mà vào.

Lấy võ nghệ của Liên Cừ, đương nhiên là nhất khắc bọn họ đi vào liền tỉnh, lập tức ngồi dậy, lạnh lùng nói:

“Ai???”

Vừa mới nói xong, tiếng rên của Vân Khuynh truyền vào trong tai hắn.

“Biểu đệ, Vân nhi y đau, y kêu bụng đau.”

Trong thanh âm của Tần Vô Phong mang theo run rẩy, hai tay của hắn cũng run, toàn bộ thân thể của hắn đều đang run.

Vân nhi, Vân nhi, mắt mở trừng trừng nhìn Vân nhi thống khổ như thế, tâm của hắn giống như bị đao cắt.

Nghe Tần Vô Phong giải thích, Liên Cừ lập tức phủ thêm áo khoác thấp sáng đèn, vừa nhìn thấy Tần Vô Phong và Vân Khuynh, lập tức nói:

“Mau, mau đem y đặt lên trên giường.”

Tần Vô Phong lập tức đặt Vân Khuynh lên chiếc giường còn đọng lại hơi ấm của Liên Cừ, Liên Cừ lập tức bắt mạch cho y, lông mày nhẹ như khói của hần hơi nhíu lại:

“Là cổ trùng phát tác, đây không phải là lần đầu tiên, ta nghe nói, loại cổ trùng này bảy ngày phát tác một lần.”

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong tràn đầy nôn nóng:

“Vậy hiện giờ phải làm sao???”

Liên Cừ thở dài:

“Truyền nội lực cho y, giúp y giảm bớt thống khổ, ta sẽ phối thêm một ít dược.”

Tần Vô Phong nghe xong, lập tức cầm tay Vân Khuynh truyền nội lực, nói với Liên Cừ:

“Dược... Biểu đệ, nhanh đi tìm dược.”

Liên Cừ gật đầu, lập tức đi phối dược, đánh thức tiểu đồng của hần đi bốc thuốc sắc dược, trong thời gian đó Vân Khuynh vẫn một mực đau đớn.

Trên khuôn mặt của Vân Khuynh tràn đầy mồ hôi, tái nhợt khiến người ta thương tiếc không ngớt.

Khuôn mặt Tần Vô Phong đồng dạng trắng bệch, hần là bị Vân Khuynh dọa.

Nếu như có thể, hẳn thật muốn thay thế Vân Khuynh, đem toàn bộ đau đớn đều dôi lên người hẳn.

Thực sự là chết tiệt cổ trùng, chết tiệt hắc bào tể ti!!!

Mặc kệ hắc bào tể ti có phải là sư thúc của hẳn hay không, hẳn nhất định phải đi Lưu Duyệt ảo cảnh một chuyến, vì Vân nhi lấy lại công đạo, đem thống khổ Vân nhi phải chịu, từng chút từng chút đòi lại!!!

“Vì sao thời gian dài như vậy, Vân nhi thống khổ còn chưa yếu đi???”

Thời gian quá dài, sắp tới nửa canh giờ, Vân Khuynh bị dẫn vật thống khổ cực kỳ, Tần Vô Phong yêu thương không được, hẳn rốt cục bạo phát, gần như hét lên hỏi Liên Cừ.

Sắc mặt Liên Cừ ngưng trọng:

“Loại cổ trùng này vào lúc phát tác, thời gian một lần so với một lần càng dài... Thời gian dài nhất, đau nhức một ngày đêm cũng là có khả năng. Đêm nay là ta sơ sót, ta sớm nên phối dược.

Biểu ca người yên tâm, ngày mai ta sẽ đem tất cả mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, giảm bớt thống khổ do cổ trùng phát tác đến mức thấp nhất.”

Hắn vừa nói xong, tiểu đồng của hẳn liền mang theo dược đã sắc đến.

Tần Vô Phong nhận được bón cho Vân Khuynh, lại lẩn qua lẩn lại một trận, loại thống khổ này mới chậm rãi rút đi.

Sau khi kết thúc thống khổ dẫn vật, Vân Khuynh liền mệt mỏi ngủ.

Thấy Vân Khuynh lần thứ hai ngủ, Tần Vô Phong và Liên Cừ đều nặng nề thở hắt ra.

Liên Cừ cầm chén thuốc đưa cho tiểu đồng, ra hiệu cho hắc đem đi, quay về phía Tần Vô Phong nói:

“Biểu ca, còn có một việc, vốn ta định ngày mai mới nói cho người, thế nhưng cổ trùng trong người Vân Khuynh đã bắt đầu phát tác, ta liền hiện tại nói luôn!”

Tần Vô Phong hồi phục lãnh tĩnh, nâng mi nhìn hắc:

“Chuyện gì vậy???”

“Ta phải rời đi một đoạn thời gian.”

Liên Cừ chậm rãi mở miệng nói.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Khuynh Vận Đồng Hành

“Rời đi???”

Động tác trên tay Tần Vô Phong ngừng lại, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị đến dọa người:

“Vân nhi như vậy...”

Chỉ có người mới biết tình huống của y, người đi rồi, cổ trùng trong cơ thể Vân nhi lần thứ hai phát tác vậy phải làm sao???”

Liên Cừ trấn an cười cười:

“Không sao, biểu ca, trước khi ta đi, chắc chắn sẽ chuẩn bị thỏa đáng được vật cần thiết khi cổ trùng phát tác. Huống hồ, ta đi cũng là vì Vân Khuynh.”

Tần Vô Phong có chút không hiểu:

“Vân nhi hiện tại cần người chiếu cố, ta lại không thể phân thân, chỉ có thể dựa vào người, nhưng người lại...”

“Được không đủ... Biểu ca, ta muốn đi tìm được...”

“Được không đủ??? Là được gì, ta phái người đi tìm là được... Người phải tự mình đi sao???”

Liên Cừ thở dài một tiếng, nhìn Vân Khuynh ngủ say trên giường, trong con người trong treo sáng bóng có chút sầu lo:

“Đúng vậy, ta phải tự mình đi, thứ đó, khắp thiên hạ, chỉ có một vị cố nhân của ta mới có.”

“Vật gì vậy???”

“Tị độc châu... Muốn giải trừ tử ô cố, song song cần lam ngân hoa, còn phải dùng tị độc châu phối hợp... Tị độc châu lúc trước ở chỗ sư phụ ta, nhưng sư phụ nói cho ta biết, một năm trước hắn đã đem tị độc châu tặng người rồi.”

Lông mày Tần Vô Phong nghe đến đây bỗng nhiên nhăn lại, hắn nhớ tới tư liệu của Bách Hiếu Lâu nói về tị độc châu, trầm giọng nói:

“Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền??? Tị độc châu, ở trong tay hắn, đúng không???”

Liên Cừ gật đầu.

Sắc mặt Tần Vô Phong âm trầm, hắn càng lúc càng hận hắc bào tể ti hạ cổ trùng.

Nếu không phải Tần Vô Song từng cứu nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, muốn lấy được lam ngân hoa quả thực là khó như lên trời.

Hôm nay lam ngân hoa dễ dàng lấy được, tị độc châu lại thành một vấn đề lớn.

Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền, độc môn độc phái, nửa chính nửa tà, trên cơ bản là sổ sách của ai cũng không mua.

Người như vậy, vốn hắn là rất khó sinh tồn, thế nhưng, võ công của hắn cao cường, lại thêm một thể lực giấu mặt bảo hộ hắn, khiến địa vị của hắn ở trên giang hồ mấy năm nay càng ngày càng nặng.

Hắn được xưng là Ma quân, là bởi vì hắn làm việc tuyệt đối chỉ bằng tính tình của mình, không bận tâm người khác, hắn có thể một khắc trước còn cười với người, một khắc sau liền lấy mạng người.

Mà nguyên nhân muốn mạng người, có thể là lời người nói khiến hắn khó chịu, có thể là ăn mặc kiểu tóc của người hắn nhìn không vừa mắt, cũng có thể là do tâm tình không tốt tiện tay giết người...

Trong mắt hắn, tựa như không có trắng đen, không có đúng sai, chỉ có hi vọng ái ố của mình hắn.

Hết lần này tới lần khác một người như vậy, tướng mạo tuấn mỹ, võ công cao cường, là đối tượng ngưỡng mộ của không ít nữ tử khuê trung võ lâm thế gia.

Những nữ tử này là vì phong thái ‘Khốc’ của hắn mà bị thuyết phục, cả đám đều muốn hòa tan lãnh tâm cứng như băng của hắn, muốn làm cứu thế chủ vĩ đại trong thế giới của hắn.

Thế nhưng nữ tử vừa đến gần hắn, không phải là chết thì chính là tàn.

Ngay cả như vậy, chúng nữ hiệp vẫn đối với hắn chạy theo như vịt.

Liên Cừ am hiểu chính là tinh tượng và y thuật, võ công của hắn chỉ có thể coi là cao thủ, so với Ma quân Dạ Lạc Huyền kia, hắn không nhất định có phần thắng, huống hồ hắn rất ít khi rời khỏi Thiên Cơ đảo, ra ngoài đi đến Tần phủ vốn đã là cực hạn, hiện tại vì Vân Khuynh, lại khiến hắn phải đi tìm giang hồ Ma quân???

“Biểu đệ.”

Tần Vô Phong suy xét một chút:

“Người ở lại Tần phủ, để Vô Hạ đến chỗ Dạ Lạc Huyền lấy tị độc châu.”

Liên Cừ biết Tần Vô Phong quan tâm hẳn, hẳn ôn nhuận cười, lắc đầu nói:

“Không, chuyện Xích Huyết Kiếm gần đây đã khiến cho toàn giang hồ không được an bình, biểu ca vẫn là để Vô Hạ biểu đệ chuyên tâm về chuyện Xích Huyết Kiếm đi.

Về phần ta, người hoàn toàn không cần lo lắng, giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền kỳ thực là đệ tử của sư bá ta, tị độc châu hẳn là không phải quá khó mượn...

Phương diện này nguyên do có chút phức tạp, qua một đoạn thời gian trở lại, ta sẽ nói cho biểu ca.”

Tần Vô Phong có chút kinh ngạc:

“Thật sao... Dĩ nhiên là đệ tử của sư bá người, trách không được Bách Hiếu Lâu tra đến hẳn thì luôn luôn có một cỗ thế lực cản trở, ra là đến từ Lưu Ly tiểu trúc.”

Huỳnh Quang tam đại giang hồ tổ chức, Phù Vân sơn trang, Ma Giáo, Lưu Ly tiểu trúc.

Phù Vân sơn trang lấy kiếm thuật vang danh, đứng trên giang hồ sừng sững mấy trăm năm, từ lâu đã là nhất đại thế gia trên giang hồ, trăm năm nay chưa từng suy bại, tuyệt đối là võ lâm thế gia của cải hùng hậu.

Ma Giáo, mấy năm trước vừa mới xuất hiện, vô danh vô phái, tự xưng Ma Giáo, nhanh chóng nuốt gọn xác nhập một vài tổ chức nhàn tản và tiểu môn tiểu phái của Huỳnh Quang, lấy tốc độ kinh người từ hai năm trước chen chân vào phái đoàn võ lâm thế gia, trở thành một trong ba thế lực lớn nhất được công nhận.

Lưu Ly tiểu trúc, là một môn phái giang hồ không ai biết đến lịch sử, nó tồn tại hơn trăm nghìn năm, bất luận đế vương Huỳnh Quang là người nào, bất luận có thay đổi triều đại hay không, bọn họ đều đến lúc tân hoàng đế đăng cơ mà tự động tìm tới cửa.

Từ nay về sau làm nhất cổ thể lực cường đại phụ tá đế vương.

Phụ tá đế vương Huỳnh Quang qua các triều đại, dường như đó là sứ mệnh của Lưu Ly tiểu trúc.

Khi hoàng đế đương nhiệm đăng cơ, người của Lưu Ly tiểu trúc từng tìm đến hoàng đế và gia gia của Tần Vô Phong, bàn bạc một vài chuyện thần bí.

Sau đó Lưu Ly tiểu trúc một mực phụ tá đế vương hôm nay.

Đây cũng là một trong những lý do Huỳnh Quang đế vương đã từng đưa ra đề nghị Liên Cừ làm quốc sư, sau khi Liên Cừ cự tuyệt lại bình yên vô sự, Liên Cừ, là người của Lưu Ly tiểu trúc.

“Như vậy, đồ của Lưu Ly tiểu trúc, chúng ta cũng không tiện cướp đoạt, liền phiên phúc biểu đệ ngươi.

Thế nhưng, trước khi biểu đệ rời đi, thỉnh nhất định phải vì thân thể Vân nhi lưu lại được vật cần thiết.”

Liên Cừ gật đầu, nét mặt mang theo một tia thương hại:

“Điểm ấy là tự nhiên, chỉ là... Biểu ca.”

Hắn ngẩng đầu nhìn Tần Vô Phong:

“Ngươi quá khẩn trương... Nếu như hiện tại người khác biết ngươi vì Vân Khuynh mà khẩn trương như vậy, tâm của ngươi, sẽ bị mọi người nhìn thấu.”

“Ta...”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Ta sẽ chú ý.”

Giờ khắc này, hắn, Liên Cừ đã biết tâm tư của hắn, thế nhưng hắn tin tưởng Liên Cừ, Liên Cừ tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ ai.

Sau khi hai người bàn bạc kỹ lưỡng, Tần Vô Phong liền ôm Vân Khuynh rời đi, Liên Cừ đã không còn buồn ngủ, bắt đầu viết phương thuốc, chỉnh lý dược thảo và hành lý.

Đêm nay, Tần Vô Phong ngồi trong gian phòng Vân Khuynh chờ một đêm, rất sợ Vân Khuynh lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Một đêm này, tuyết ngoài phòng vẫn không ngừng rơi, hàn lãnh thấu xương, tâm người trong phòng lại là ấm áp, một phòng ấm cúng.

Bởi vì Ma quân Dạ Lạc Huyền hành tung bất định, khó có thể tìm kiếm, cho nên Liên Cừ còn muốn một bên viết thư hỏi sư phụ trong Lưu Ly tiểu trúc một bên tìm kiếm Dạ Lạc Huyền.

Để có thể đúng lúc tìm được Dạ Lạc Huyền mượn tị độc châu, trời vừa sáng Liên Cừ liền lập tức giải quyết tất cả mọi chuyện.

Chỉ chờ dùng đồ ăn sáng xong là có thể cáo từ rời đi.

Bảo bối muội muội của hắn, ở Tần phủ, còn có nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên bảo vệ, hắn cũng không lo lắng.

Dược áp chế cổ trùng cho Vân Khuynh cũng đã phối xong, không còn chuyện gì lớn khác...

Chỉ là...

Bạch Khuynh Vận, Bạch gia gia chủ, hai người ở chung một đoạn thời gian này, đã là bằng hữu rất thân mật, Liên Cừ còn đang đắn đo có nên cáo biệt với Bạch Khuynh Vận hay không.

Lần kia hắn bói cho mình, là tình kiếp, lúc sau bói lại, thế nhưng cái gì cũng không thấy, hơn nữa, hắn phát hiện bởi vì nguyên nhân nào đó, năng lực bói toán của hắn đang lặng yên không một tiếng động giảm xuống.

Có lẽ sau khi hắn lấy được tị độc châu đi Lưu Ly tiểu trúc, tìm sư phụ của hắn Tinh Tú lão nhân một lần, hỏi một câu về hướng của hắn.

Y giả bất tự y (người chữa bệnh không thể tự chữa cho mình), hắn cần tìm người khác giải thích nghi hoặc cho hắn.

Tự suy xét một lát, Liên Cừ cuối cùng quyết định đi cáo biệt với Bạch Khuynh Vận.

Gõ cửa gian phòng Bạch Khuynh Vận, tiểu Thư mở rộng cửa rất ngạc nhiên người đến lại là Thiên Cơ đảo chủ luôn luôn không thích đi lại khắp nơi.

Thế nhưng nghĩ lại thiếu gia nhà mình cực kỳ để bụng vị đảo chủ này, hắn cũng vạn phần hoan nghênh với khách đến thăm.

Bạch Khuynh Vận cũng rất kinh ngạc khi thấy Liên Cừ đến đây.

Thế nhưng, chờ đến khi Liên Cừ nói rõ ý đồ đến, khuôn mặt khả ái của Bạch Khuynh Vận trong nháy mắt đen như đáy nồi.

Tức giận trong lòng bắt đầu tăng lên, trải qua mấy ngày ở chung, hắn đối với Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ là vạn phần thành thật, hắn rất ít khi tín nhiệm một người vừa mới nhận thức như vậy, nhưng đối với Liên Cừ, hắn hết lần này tới lần khác lại chính là như thế.

Nhưng Liên Cừ thì sao?

Căn bản không coi hăn là bằng hữu, muốn đi, dĩ nhiên lúc trước không đề cập tới, đến lúc đi rồi mới nói...

Như vậy, khiến hăn không có một chút chuẩn bị tâm lý, còn không bằng không nói tốt hơn.

Liên Cừ tự nhiên là nhìn ra Bạch Khuynh Vận tức giận.

Hăn lập tức trấn an Bạch Khuynh Vận, giải thích.

Hăn vừa giải thích, khiến Bạch Khuynh Vận đang ở trong sinh hoạt tìm kiếm kích thích lập tức hai mắt tỏa sáng, thượng biểu trên khuôn mặt khả ái lập tức chuyển đổi:

“Liên đại ca, nếu như vậy, ta và người cùng đi tìm Dạ Lạc Huyền có được không, ta lo lắng người đi một mình.”

“Ách...”

Sắc mặt thanh tuyền của Liên Cừ mang theo một tia ngạc nhiên, nghĩ không ra hăn lại nói như vậy, nhất thời dĩ nhiên không kịp phản ứng.

“Cái này, làm Bạch gia thiếu chủ, Khuynh Vận hăn là bề bộn nhiều việc đúng không???”

“Không bận không bận, Liên đại ca người không biết, chuyện tranh quyền đoạt vị bên kia kinh thành, Tần đại ca bảo ta chỉ cần lo cho thân mình, ta đang chơi trò thất tung trốn tránh... Vừa lúc có thể đi cùng Liên đại ca.”

“Chuyện này...”

Không phải là không giỏi nói chuyện, không phải là không biết từ chối người khác.

Chỉ là người nọ là Bạch Khuynh Vận, là một người bằng hữu của hắn.

Liên Cừ cùng người gặp gỡ, đối với người xa lạ hoặc mới quen luôn là xa lánh, nhưng đối với tri tâm hảo hữu thì luôn chân thành đối xử.

Bạch Khuynh Vận hôm nay chính là loại sau, đối với hảo hữu tri tâm, Liên Cừ luôn luôn không cự tuyệt bọn họ thỉnh cầu.

Bạch Khuynh Vận vừa cứng vừa mềm thỉnh cầu, đến cuối cùng Liên Cừ đồng ý để Bạch Khuynh Vận đồng hành.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Thực Hiện Ý Nghĩ

Bởi vì lần trước cổ trùng phát tác quả thực là dọa sợ Tần Vô Phong, hơn nữa bởi vì Liên Cừ rời đi, Tần Vô Phong dự định trước khi Tần Vô Song và Liên Cừ trở về, hẳn phải toàn tâm toàn ý dốc lòng chăm sóc Vân Khuynh.

Bởi vậy hẳn đem toàn bộ mọi chuyện đều giao cho Tần Vô Hạ, bí mật dọn đến ‘Vô’ viện, tự mình trông nom tất cả của Vân Khuynh.

Về chuyện Tần Vô Phong giao toàn bộ công sự cho Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ tự nhiên là tìm mọi cách hỏi hẳn vì sao.

Thế nhưng Tần Vô Phong không nói, Tần Vô Hạ cũng không làm gì được hẳn.

Tần Vô Hạ muốn ảnh vệ Tần gia và người của Bách Hiếu Lâu đi thăm dò, nhưng không ai dám xung phong nhận việc điều tra hành tung đại thiếu gia nhà mình.

Cho nên Tần Vô Hạ không thể làm gì hơn là bị ép không trâu bắt chó đi cày, chẳng hiểu vì sao tiếp nhận toàn bộ mọi việc.

Cứ như vậy, người biết Tần Vô Phong và Vân Khuynh ở ‘Vô’ viện, toàn bộ Tần phủ, cũng chỉ có tổng quản Tần gia và ảnh vệ Long Liễm.

Bên ngoài tuyết ngừng rơi, bông tuyết sáu cạnh trong suốt đã không còn bay lả tả, mà là lặng im bao trùm ở trên cây, ở trên phòng ốc, trên mặt đất, đem toàn bộ phong cảnh nằm trong tầm mắt mọi người, đều lặng im che phủ một tầng lạnh lẽo.

Cộng thêm gió lạnh đến thấu xương, cho dù tuyết ngừng rơi, phương bắc vẫn như trước rất lạnh.

Hiện tại Vân Khuynh thỉnh thoảng sẽ xuống giường hoạt động, thế nhưng phần lớn thời gian vẫn là lười nằm trên giường không chịu đứng lên.

Tần Vô Phong vẫn luôn ở bên cạnh y, hoặc là đọc sách, hoặc là hai người chơi cờ, hoặc là Tần Vô Phong kể chuyện giang hồ cho Vân Khuynh, hoặc là Tần Vô Phong dạy Vân Khuynh một vài tiểu kỹ xảo võ công.

Hai người nhanh chóng quen thân đối phương, nhanh chóng quen thuộc tồn tại của đối phương, mà thói quen, là một loại thẩm thấu lặng lẽ rất đáng sợ đối với tâm linh.

Thời gian, tuy rằng trôi qua rất tốt, nhưng có chút thời gian, Vân Khuynh như trước nghĩ rất buồn chán.

Nếu như không ngồi nói chuyện, lập tức sẽ thấy phiền muộn.

Tần Vô Phong không phải một người thích nói chuyện, Vân Khuynh cũng không phải một người thích la lối om sòm, hai người ở cùng nhau, có đôi khi đích xác phi thường nặng nề.

Tần Vô Phong cũng biết Vân Khuynh buồn chán, lại không biết, trong loại khí trời này, có thể làm ra vật gì cho Vân Khuynh giải buồn.

“Vân nhi.”

Tần Vô Phong bỗng nhiên nhớ tới một việc, cũng muốn hỏi Vân Khuynh một chút.

Vân Khuynh đang nghiêng người dựa vào trên giường, đem quyển sách trên tay bỏ lên trên gối, trừng mắt nhìn giường ngăn người, nghe thấy thanh âm của Tần Vô Phong, không vui nói:

“Có, đại ca.”

“Sắp đến lễ mừng năm mới...”

Đa nương hàng năm đến mừng một năm mới đều là về nhà, người có muốn gặp họ không???”

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình, đa nương???

Là Tần gia nhị lão!!!

Đây là năm đầu tiên y giả cho Tần gia, tự nhiên là phải gặp... Nhưng bụng của y...

Vân Khuynh chần chờ, có chút khó có thể quyết định.

Tần Vô Phong dường như nhìn ra tâm tư của y:

“Vân nhi không cần lo lắng vấn đề hài tử.

Nếu hài tử là của người và Vô Song, là tôn tử của bọn hã, như vậy, bọn họ cũng chỉ sẽ thích, nào có đạo lý ghét nó???”

Vân Khuynh vươn tay vuốt bụng, cười cười:

“Đúng vậy, được rồi. Đại ca, nếu như lúc đó thuận tiện, ta muốn gặp mặt đa nương một chút.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Được, ta sẽ nhớ kỹ an bài.”

Nói xong, Tần Vô Phong lại không lên tiếng.

Vân Khuynh nhìn hần, mong muốn có thể để Tần Vô Phong trò chuyện với y thêm một hồi:

“Đại ca.”

“Ân???”

Tần Vô Phong nâng mắt nhìn y.

Vân Khuynh chớp chớp mắt:

“Loại khí trời như vậy, Vô Song và biểu ca, bọn họ còn có thể lên đường sao???”

Nhớ tới hai người kia, một người vì lam ngân hoa mà đi, một người vì tị độc châu mà rời, đều đang ở trong trời băng đất tuyết vì y bốn ba.

Mỗi khi nghĩ tới bọn họ, Vân Khuynh liền cảm thấy có chút cảm động và bất an.

Tần Vô Phong tự nhiên là biết y vì sao mà hỏi, gật đầu:

“Nếu như không có chuyện ngoài ý muốn, hần là một mực chạy đi, nói có việc, cũng không nhất định.

Thế nhưng, Vân nhi, nhị đệ và Liên Cừ dù sao cũng là người luyện võ. Loại khí trời này, đối với người thường là bất tiện rất nhiều, nhưng đối với người tập võ mà nói, là không có trở ngại.”

Vân Khuynh có chút ước ao:

“Chờ hài tử sinh ra, ta nhất định phải chăm chỉ luyện võ, tuyệt không lười biếng.”

Tần Vô Phong nhìn Vân Khuynh, nghĩ lại trong khoảng thời gian này y lười biếng, rất khó tưởng tượng y có thể chịu khó học tập.

Thế nhưng đương nhiên, những chuyện này, Tần Vô Phong sẽ chỉ nghĩ ở trong lòng, dù thế nào cũng sẽ không nói ra.

“Đúng rồi đại ca. Lần trước, vực chủ Diêm La Ngụy Quang Hàn của ‘Vô Gian luyện ngục’ từng nói với ta, nói còn có thể ra tay với biểu muội Liên Phù...”

Liên Cừ biểu ca vì chuyện của ta mà rời đi, đại ca người chú ý an toàn của biểu muội Liên Phù một chút.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Cái này, sự phụ của ta và Vô Song cũng đã gửi thư báo cho chúng ta, ta sẽ chú ý, kỳ thực có nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên ở đây, không cần quá mức lo lắng.

Chuyện lần trước phát sinh ở xóm nghèo, khiến Hiên Viên Liệt Thiên vẫn nuốt không trôi khẩu khí, hẳn sẽ không để sự tình đồng dạng phát sinh.”

Nói đến xóm nghèo...

Con mắt Vân Khuynh bỗng nhiên sáng ngời, vừa rồi y còn cảm thấy bội phần buồn chán, hiện tại dĩ nhiên lập tức có chuyện để làm.

“Đại ca đại ca, người giúp ta làm chút chuyện được không???”

Tần Vô Phong có chút hiếu kỳ:

“Được, Vân nhi thỉnh cầu, chỉ cần đại ca có thể làm được, đại ca sẽ làm tất cả.”

Những lời này... Nói ra đích thực có chút ái muội!!!

Vân Khuynh nghe, chẳng hiểu thế nào, nghĩ tới một đêm cổ trùng phát tác kia.

Một đêm kia Tần Vô Phong ôm ấp, Tần Vô Phong kinh hoàng, Tần Vô Phong an ủi đều thật sâu ẩn vào trong ngực y.

Sắc mặt của y chẳng hiểu vì sao đột nhiên đỏ hồng, ho nhẹ một tiếng nói:

“Xóm nghèo, ta mong muốn đại ca vì bọn họ làm một chuyện.”

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Giống như biểu muội Liên Phù cứu trợ bọn họ sao???”

Điểm ấy Vân nhi yên tâm, đại ca sẽ chú ý giúp đỡ bọn họ.”

“Không.”

Vân Khuynh cắt đứt hẳn:

“Không phải cách làm như của biểu muội, mà là một loại khác.”

Trong đôi mắt Vân Khuynh lóe ra tia sáng trí tuệ, khiến cho khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, trong nháy mắt trở nên động nhân không gì sánh được.

Xinh đẹp đến mức khiến Tần Vô Phong không dám nhìn thẳng, hẳn lập tức dời đi đường nhìn:

“Vây ý của Vân nhi, phải làm như thế nào?”

“Hì hì, ta đang buồn chán, giờ có việc làm, đại ca người phải giúp ta, vì bọn họ xây dựng một khu nhà cô nhi viện và trường học.

Chúng ta phải bắt đầu từ bọn nhỏ ở địa phương kia trước, làm một chút thực nghiệm trước đã, xem xem có thể thành công hay không.”

Lần kia lúc ở xóm nghèo, Vân Khuynh cảm xúc thăng hoa, từng nhắc tới việc này với Tần Vô Song, thế nhưng bởi vì biến cố sau đó, khiến y quên đi chuyện này, đến bây giờ Tần Vô Phong nhắc tới xóm nghèo y mới nhớ ra.

Tần Vô Phong quả nhiên là không hiểu rốt cuộc y đang nói cái gì.

Trong con người luôn luôn tối tăm trầm tĩnh mang theo hiểu kỳ:

“Cô nhi viện là cái gì??? Là chỗ ở của cô nhi sao... Còn có trường học, đó là cái gì vậy??? Vân nhi nói, là học viện sao???”

Vân Khuynh nhăn mày suy nghĩ một chút, gật đầu:

“Đúng, đại khái chính là ý này, ta muốn cho những hài tử kia một cơ hội, để cho bọn họ có thể công bằng lựa chọn nhân sinh của mình, mà không phải là ngay từ đầu liền mai một ở một địa phương khiến cho người ta đau lòng.

Bọn họ là hài tử, bọn họ còn có hi vọng, không nên từ hiện tại liền quyết định bọn họ sau đó là tên khất cái...”

Tần Vô Phong có chút suy nghĩ:

“Ý của Vân nhi, không phải là giống Liên Phù biểu muội, giúp đỡ tất cả mọi người, dùng phương pháp giống nhau trợ giúp bọn họ, mà là, chỉ giúp đỡ những hài tử này???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không, ta chỉ là muốn bắt đầu bang trợ từ những hài tử lần trước ta nhìn thấy, nếu như thành công, sẽ tiếp tục cải tiến, sẽ giúp đỡ càng nhiều người, cũng thử nghiệm giúp đỡ cho người không cùng giai tầng niên linh.

Đại ca, cái gọi là cô nhi viện, chính là cơ cấu từ thiện thu dưỡng anh nhi hoặc là tiểu hài tử không có phụ mẫu và bị xã hội vứt bỏ.

Trường học cũng giống học viện, thế nhưng, trường học có chút không giống với học viện...”

Vân Khuynh nhìn Tần Vô Phong chậm rãi nói.

Tần Vô Phong nghe, ngừng một chút suy nghĩ rồi gật đầu, nghĩ cách làm của Vân Khuynh đúng là không giống biểu muội của hắn, ở một trình độ nhất định lại có thể chân chính cải biến càng nhiều nhân sinh và sinh hoạt cho nhiều người.

Vân Khuynh giải thích một lúc lâu, Tần Vô Phong cũng hiểu đại khái.

Tần Vô Phong hứa hẹn nói:

“Vân nhi yên tâm, ngày mai ta sẽ sai người xem xét một chút về cô nhi viện và trường học theo như lời của ngươi.”

Đôi mắt đẹp sáng sủa của Vân Khuynh vòng vòng, lắc đầu:

“Kiến trúc không nên quá cổ đại...”

Đại ca, từ giờ trở đi, xây dựng lại từ đầu có được không???”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Dù sao nhân lực vật lực chúng ta đều có, Vân nhi nói làm thế nào vậy làm thế đó.”

Vân Khuynh hoan hô một tiếng:

“Thật tốt quá.”

Sau đó liền hưng phấn kêu Tần Vô Phong đưa bút cho y, y muốn lập tức vẽ ra bản vẽ cô nhi viện và trường học trong tương lai.

Cầm lấy bút sau lại cảm thấy nằm trên giường viết chữ rất khó, còn rất có thể làm rớt mực lên giường.

Vì vậy y thẳng thân thay đổi lười biếng, bắt đầu rời giường.

Tần Vô Phong sau khi giúp y mặc quần áo xong, y liền bắt đầu vẽ lại công trình kiến trúc trong trí nhớ.

Không hổ là Tần Vô Phong vô cùng thông minh, tuy rằng Vân Khuynh vẽ gì đó, hẳn cũng chưa từng gặp qua, thế nhưng, đứng ở bên nhìn trong thời gian dài, hẳn liền có thể thấy được mảnh khoe trong đó.

Thậm chí đôi khi còn có thể đề xuất một vài ý kiến cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh đối với ý kiến của Tần Vô Phong đa phần cũng tiếp thu, có lúc hai người cũng sẽ tranh luận một phen.

Đương nhiên, Tần Vô Phong sẽ không đi tranh, chỉ là bình ổn lãnh tĩnh nói ra.

Thế nhưng, Vân Khuynh nói đến kích động địa phương lại rất say sưa.

Bởi vì mấy thứ này, là chuyện y muốn quên cũng luyến tiếc quên.

Ký ức này, thường ngày sẽ không tận lực nhớ tới, nhưng chung quy là sẽ bất tự giác nghĩ đến, những thứ đã dung nhập trong xương tủy, thẩm thấu linh hồn.

Cho tới bây giờ, đáy lòng Vân Khuynh, y cũng chỉ thừa nhận mình là người của thế kỷ hai mươi mốt, một người công dân cộng hoà nhân dân Trung Hoa ở châu Á trên địa cầu, mà không tiếp thu mình là người của Huỳnh Quang.

Lúc vừa tới nơi này, y luôn luôn gặp ác mộng, luôn luôn trong lúc nửa đêm mơ mình quay về, nghĩ đến cái thế giới ban sơ kia.

Hiện tại y đã quen với thế giới này, nhưng vẫn như cũ không thể quên đi thế giới kia.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vấn Đề Chọn Địa Điểm

Từ khi Tần Vô Phong bắt đầu trợ giúp Vân Khuynh thực thi ý nghĩ của y, Vân Khuynh cả người đều tinh thần phấn chấn, quét sạch lười biếng sau khi Tần Vô Song đi.

Tần Vô Phong nhìn ra Vân Khuynh rất có hứng thú và coi trọng chuyện này, ở trong thâm tâm đối với chuyện này lại càng để bụng, cố gắng làm đến tốt nhất.

“Ngô, đại ca, chỗ ở thực sự đã chọn được rồi???”

Trong con người màu đen của Vân Khuynh tựa hồ lóe ra tinh quang, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tản ra ánh sáng mỹ lệ.

Tuy rằng mấy ngày nay cái bụng đã thoáng hờ ra, sờ lên có chút quái dị, thế nhưng tâm tình của y bởi vì có nơi để sử dụng hồi ức của đời trước mà vô cùng tốt.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Tần Vô Phong mang theo vài tia ôn hòa hiếm có, gật đầu:

“Đúng vậy, ngay ở phía trước Tần phủ cách đó không xa có một mảnh đất trống.”

“Ách.”

Vân Khuynh giật mình:

“Cái kia, đại ca, đoạn đường chỗ đó có phải là quá tốt, quá náo nhiệt không?”

Đầu ngón tay thon dài của Tần Vô Phong theo thói quen gõ lên mặt bàn, vẻ mặt có chút suy nghĩ:

“Đoạn đường tốt mới náo nhiệt, náo nhiệt, mọi người mới đều có thể biết.”

Vân Khuynh nghe xong đầu đầy hắc tuyến, Tần Vô Phong luôn luôn thông minh, nhưng về chuyện này, tại sao lại mắc phải sai lầm nhỏ nhặt vậy chứ?

“Đại ca, làm một cô nhi viện, làm một trường học, là vì cái gì? Là vì nhóm tiểu khất cái, đều là thử nghiệm, người để tất cả mọi người đều biết làm gì???”

Vân Khuynh có chút vô lực hỏi lại Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong nghe xong, tỉ mỉ đảo gọt một chút, sắc mặt cũng mơ hồ biến thành màu đen:

“Cái này... Ta... Xử lý công sự quá nhiều, theo thói quen dùng ánh mắt kinh thương để chọn, Vân nhi yên tâm, ta sẽ chọn lại lần nữa.”

Vân Khuynh gật đầu:

“Đây chỉ là suy nghĩ ban đầu của ta, cũng là một lần thử nghiệm, không cần giống trống khua chiêng, nên yên lặng tiến hành, chờ đến khi thành công rồi tuyên truyền giúp đỡ càng nhiều người...”

Còn có, trong cô nhi viện thu dưỡng, đều là hài tử, hài tử thiên tính hoạt bát, cho nên sẽ ồn ào đến hàng xóm, đại ca phải chú ý đưa cô nhi viện đến vùng ngoại thành, hoặc là đến chỗ xa...

Ân, nếu là thử nghiệm... Như vậy, thẳng thắn, đại ca, chúng ta sửa lại bản vẽ một chút, xây cô nhi viện lớn hơn một chút, rồi đưa trường học xây ở

trong cô nhi viện thế nào???

Dù sao trường học là nơi mọi người học tập, tự nhiên là không thể ở chỗ quá náo nhiệt, như vậy sẽ làm bọn nhỏ mất tập trung...

Về điểm này, cùng với chọn chỗ cho cô nhi viện không mưu mà hợp, hơn nữa hài tử trong cô nhi viện chính là nhóm học sinh đầu tiên, đem trường học xây trong cô nhi viện, đúng là một lựa chọn không tệ!!”

Vân Khuynh càng nói càng nghĩ chủ ý này tốt, đôi mắt trông mong nhìn Tần Vô Phong, mong muốn hắn có thể đồng ý.

Tần Vô Phong yêu cực kỳ Vân Khuynh như thế này, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy chờ mong, con mắt xinh đẹp lờ lờ phát sáng, giống như con mèo khả ái muốn lấy lòng chủ nhân.

Hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt Vân Khuynh thỉnh cầu.

Huống hồ chuyện này hắn vốn có dự định hoàn toàn dựa theo ý của Vân Khuynh, hắn phải làm, chỉ là giúp đỡ Vân Khuynh thực thi mà thôi.

Hai người lần thứ hai vẽ lại, nghiên cứu.

Ngày hôm sau, địa chỉ mới lập tức chọn được.

Giống như khuynh nói, ở ngoại ô.

Vân Khuynh còn chưa rời giường, Tần Vô Phong đã đem theo nước nóng, nhẹ nhàng đẩy cửa, nhẹ tay nhẹ chân tiến đi vào, lại cẩn thận khép cửa.

Hiện tại ‘Vô’ viện chỉ có Tần Vô Phong và Vân Khuynh, ở phía sau Vân Khuynh không biết, áo cơm của bọn họ đều là Tần Vô Phong tự mình động thủ.

Tần gia huynh đệ không giống với các đệ tử nhà giàu khác, thời gian bọn họ báỉ sư học nghệ, bị bốn người sư phụ vô lương điều giáo chính là tất cả võ nghệ mọi thứ câu toàn, bao quát những thứ như nấu nước nấu cơm.

Thế nhưng đây đã là chuyện thật lâu trước đó, sau khi Tần Vô Phong tam huynh đệ báỉ sư học nghệ trở về, liền không còn phải làm những chuyện như vậy.

Hôm nay, vì Vân Khuynh, Tần Vô Phong lần thứ hai về lại thời gian ‘đầy tớ toàn tập’, chỉ là lúc trước là bị các vị các sư phụ vô lương bức bách, hôm nay là cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Thời gian Vân Khuynh ở trên giường rất nhiều, cho nên căn bản kỳ thực y cũng không quá buồn ngủ, Tần Vô Phong vừa vào y liền tỉnh.

Nằm ở trong ổ chăn cuộn thành một đoàn, chậm rãi mở ra đôi mắt sương mù nhìn Tần Vô Phong, dùng tiếng nói không quá thanh tỉnh vừa mới tỉnh ngủ mà có chút khàn khàn mềm nhẹ kêu lên:

“Đại ca... Sớm...”

Tần Vô Phong cầm nước nóng trong tay đặt sang một bên, gật đầu:

“Sớm. Muốn đứng lên không, nếu như không muốn, rửa mặt một chút rồi nằm trong chăn đọc sách đi.”

Ở chỗ này, Tần Vô Phong triệt để rút đi lạnh lùng nghiêm nghị, dĩ nhiên có vẻ cực kỳ nhu hòa.

Vân Khuynh ôm chăn cọ cọ, y không muốn dậy...

Ổ chăn thật ấm thật mềm mại, thời gian ngủ quá dài, khớp xương toàn thân đều mềm nhũn, miễn cưỡng, căn bản không muốn động, hơn nữa khí

trời bên ngoài lạnh như vậy, y dậy rửa mặt, rồi quay về ổ chăn, ổ chăn chắc chăn sẽ lạnh đi.

“Ngô, đại ca, ta không ăn điểm tâm, có thể để chút nữa rửa mặt sau không...”

Nếu có thể một ngày đêm ba bữa không ăn, vẫn lười nằm trên giường, thật tốt.

Ai, đến phương bắc, lúc bắt đầu mùa đông, y liền triệt để biến thành trạch nam, trạch không phải ở nhà, mà là ổ chăn.

Tần Vô Phong nhìn trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y vì ngủ mà có chút đỏ ửng mang theo khẩn cầu thương cảm hề hề, cánh môi non mềm hơi chu, bộ dạng giống như là đang làm nũng, trong lòng rung động, suýt chút nữa lập tức mở miệng đồng ý.

Vừa định mở miệng, lại đột nhiên nhớ tới hài tử trong bụng y, lập tức lắc đầu:

“Không được, khí trời hiện tại lạnh như thế, Vân nhi trong bụng còn có hài tử, không ăn cơm, làm sao có thể chống lại khí trời hàn lãnh, làm sao cung cấp dinh dưỡng cho hài tử...”

Hơn nữa, cổ trùng trong cơ thể Vân nhi, là dựa vào hấp thu dinh dưỡng của hài tử mà sinh tồn, tuy rằng Liên Cừ biểu đệ dùng dược vật ngăn chặn cổ trùng, thế nhưng cổ trùng vì sinh tồn, như trước vẫn sẽ tổn thương người và hài tử.”

Hài tử trong bụng Vân Khuynh, tuyệt đối là tử huyết hôm nay của y, nghe xong Tần Vô Phong nói, ý lười của y rụt đi hơn nửa, lập tức phủ thêm áo quần ngồi dậy, chuẩn bị mặc vào.

Tần Vô Phong cầm lấy khăn mặt, nhúng vào trong nước nóng, lại vắt khô, đến gần bên giường nói với Vân Khuynh:

“Vân nhi không muốn dậy, vậy cứ ngồi đi, chuyện khác, giao cho ta là được.”

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn Tần Vô Phong, có chút không hiểu hẳn nói gì.

Trong lúc y còn đang nghi hoặc, khăn mặt ấm nóng trong tay Tần Vô Phong, đã mềm nhẹ chạm lên mặt y, mang theo cảm giác ấm áp, ấm ướt, nhẹ nhàng từ trên trán y trượt xuống.

Tần Vô Phong đây... Đây... Đây là rửa mặt cho y?

Trời ơi, y lớn như vậy, dĩ nhiên để Tần Vô Phong chăm sóc y như chăm sóc tiểu hài tử...

Khuôn mặt Vân Khuynh, vừa mới nghĩ tới đây, liền tăng một cái, toàn bộ nổ tung.

Bạo đả nguyên một mảng.

Kỳ thực lúc Tần Vô Phong cầm khăn mặt đến gần y, y liền mơ hồ có chút phát hiện, chỉ là không dám tưởng tượng với tuổi của y, cùng với thân phận của Tần Vô Phong, hẳn lại đi làm chuyện như vậy...

Cho nên y đang nghi hoặc, đang ngần ngừ, thế nhưng ngay lúc y tự hỏi, Tần Vô Phong liền thực sự làm...

“Đại... Đại ca... Ta tự mình đến... Đến là được...”

Bởi vì xấu hổ cực độ, Vân Khuynh nói ra ngắt quãng, mất dũng khí thật lớn mới nói ra miệng.

Ánh mắt Tần Vô Phong lóe lóe:

“Không, rất nhanh là xong rồi.”

Khăn mặt lướt qua khuôn mặt Vân Khuynh, ngón tay thon dài của Tần Vô Phong tất nhiên cũng sẽ lơ đãng va chạm da thịt trắng mịn trên hai gò má của Vân Khuynh, loại xúc cảm này, khiến Tần Vô Phong vạn phần quyến luyến.

Rửa mặt lần này, Tần Vô Phong đi đi về về ngâm khăn trong nước nóng ba bốn lần, mới chân chính tính là rửa xong.

Rửa mặt xong, lại cầm lên một cái đĩa nhỏ và muối ăn, đưa cho Vân Khuynh súc miệng.

Hắn làm tất cả, so với thiếp thân sai vặt của các công tử ca còn để tâm hơn, Vân Khuynh lúc này ở trong mắt hắn thực sự trở thành trân bảo.

Lúc Vân Khuynh triệt để tỉnh ngủ, cũng may sách của Tần gia nhiều, có thi từ ca phú, cũng có lịch sử của rất nhiều các quốc gia, còn có thiên địa kinh luân các loại, y vừa lúc có thể cầm xem giết thời gian.

Không qua bao lâu, Tần Vô Phong bưng tới đồ ăn sáng, Vân Khuynh đỡ lấy để ở trên giường, thế nhưng lần này cũng không cần Tần Vô Phong uy (bón, đút) cho.

Chờ hoàn thành tất cả việc vặt, Tần Vô Phong rốt cục có thể ngồi xuống cùng với Vân Khuynh.

Cũng vào lúc này, hắn mới có thời gian nhắc tới chuyện chọn địa điểm tại ngoại ô.

Hắn nhắc tới việc này, dĩ nhiên dẫn dắt hứng thú của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lười nguyên cả buổi sáng, dĩ nhiên lần đầu tiên mở miệng muốn rời giường, muốn ra ngoài, muốn đích thân đi nhìn địa phương Tần Vô Phong mới chọn một cái.

Y tựa như là không thể đợi được!!!

Phải biết rằng, Vân Khuynh ở đây một mùa đông, ngoại trừ lần trước đi xóm nghèo, y chưa từng ra khỏi cửa phủ, hiện tại dĩ nhiên xuất hiện ý niệm đi ra ngoài trong đầu.

Y hứng thú với chuyện này, có thể thấy rõ ràng.

“Vân nhi, bên ngoài tuyết nhẹ còn đang rơi... Hơn nữa, không ai biết chúng ta còn đang ở Tần gia, chúng ta nếu là tùy tiện đi ra ngoài, sẽ bị mọi người phát hiện, nói vậy...”

Tần Vô Phong kỳ thực không muốn Vân Khuynh đi ra ngoài chịu lạnh.

Vân Khuynh một bên mặc quần áo, một bên lắc đầu:

“Ta muốn đi xem, không có việc gì, tuyết rơi mặc dày một chút là được, tuyết rơi nhiều ngày như vậy, ta hình như còn chưa đi ra ngoài xem cảnh tuyết nha.

Hơn nữa, đại ca lợi hại như vậy, ngay cả cái gì Diêm La ‘Vô Gian luyện ngục’ đều có thể đánh chạy, còn sợ mang ta đi ra ngoài sẽ bị người khác phát hiện sao???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Người Bị Thương Trên Tuyết

Tần Vô Phong làm thế nào cũng nói không được Vân Khuynh, hoặc là nói, hẳn luyện tiếc cự tuyệt Vân Khuynh.

Cho nên sau khi cho người lười Vân Khuynh mặc vào tầng tầng áo quần lại khoác thêm một cái áo choàng rất dày nặng, Tần Vô Phong liền ôm y, cẩn thận tránh thoát ám vệ chạy ra khỏi Tần phủ.

Bên ngoài, quả nhiên là tuyết rơi mấy ngày liền, mặt đất toàn tuyết.

Hàn khí tràn ngập trong không khí khiến Vân Khuynh vô ý thức chui vào trong lòng Tần Vô Phong, cảm giác thân thể y có chút run nhè nhẹ, Tần Vô Phong vô cùng yêu thương, trong giọng nói mang theo trách cứ:

“Chỉ là một mảnh đất trống mà thôi, vì sao nhất định phải đi nhìn???”

Chờ khí trời tốt lên rồi đi cũng được mà...”

Hắn có chút hối hận đáp ứng Vân Khuynh, sớm biết vậy hẳn là thái độ kiên quyết một chút.

Vân Khuynh vươn tay nhỏ bé lôi kéo áo choàng, đem chính mình bọc trong áo choàng và trong lòng Tần Vô Phong, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn.

Y ngẩng đầu cười hì hì với Tần Vô Phong:

“Không sao đại ca, ta chỉ là nhìn thử một cái, nhìn xong rồi về, quá mong đợi mà.”

Nhìn Vân Khuynh như vậy, Tần Vô Phong có thể nào cũng không thể nổi giận, chỉ có yên lặng đem nội lực của mình không ngừng cuộn cuộn vận chuyển vào trong cơ thể Vân Khuynh, hy vọng có thể khiến cho Vân Khuynh giảm thiểu một ít hàn lãnh, ít khó chịu hơn một chút.

Mặt đất bị băng tuyết bao trùm một tầng, rất nhiều người đều ở trong nhà, trên đường người đi thưa thớt, Tần Vô Phong ôm Vân Khuynh không ngừng điểm đầu ngón chân bay qua đỉnh các hộ nhà dân, nhẹ tựa lông hồng, nhanh như chớp giạt, bọn họ không kịp nhìn quang cảnh trên đường, cũng không ai có thể rõ ràng thấy bọn họ.

Mùa đông, ở trên không chạy như bay, đón gió tới lại càng thêm lạnh.

“Nếu như không phải khí trời không tốt, cảm giác hiện tại, hẳn là tiêu điều tự tại như bay.”

Vân Khuynh nho nhỏ mở miệng cảm thán một tiếng.

Trong ánh mắt Tần Vô Phong dần dần hòa tan băng tuyết:

“Chờ Vân nhi tự học được khinh công, sẽ nghĩ càng thêm tiêu dao.”

“Ân, đúng vậy, đại ca, chờ ta sinh hạ hài tử, người dạy ta khinh công được không???”

Vân Khuynh vừa nói ra miệng liền có chút hối hận.

Khi đó, Tần Vô Song hẳn là đã trở về, y hẳn là để Vô Song dạy y.

Hơn nữa khi đó Tần Vô Phong nào có thời gian nhàn nhã như hiện tại đến dạy y, Tần Vô Phong lúc này chỉ vì chăm sóc y, đẩy lùi toàn bộ mọi chuyện, đã khiến y có chút băn khoăn, đến lúc đó sao còn có thể phiền phức Tần Vô Phong?

Trong lòng thở dài một tiếng, Vân Khuynh nghĩ, Tần Vô Phong nhất định sẽ cự tuyệt, sẽ nói Tần Vô Song sẽ dạy y.

Rõ ràng như vậy mới là chính xác, hợp lý, thế nhưng vì sao y lại nghĩ đáy lòng có chút tiếc nuối và phiền muộn?

Trong lúc Vân Khuynh còn đang miên man suy nghĩ, Tần Vô Phong đã mở miệng nói:

“Được, một lời đã định, đến lúc đó ta nhất định sẽ dạy Vân nhi trở thành cao thủ giang hồ ——

Chỉ cần Vân nhi không chê khổ không ngại mệt.”

“Đương nhiên, mới sẽ không, ta là loại người sợ khổ sợ mệt sao???”

Vân Khuynh không kịp nghĩ lại, lập tức mở miệng phản bác, bảo vệ danh dự của mình.

“Đương nhiên không phải, cho nên, đến lúc đó ta sẽ không nhẹ dạ.”

Tuy rằng khí trời là lạnh, thế nhưng Tần Vô Phong lại nghĩ toàn bộ tâm đều là ấm áp dào dạt.

Vốn tưởng rằng sau khi Tần Vô Song trở về, hẳn không còn cơ hội tiếp cận Vân Khuynh, không nghĩ tới Vân Khuynh lại mở miệng thỉnh cầu hẳn dạy khinh công.

Cứ như vậy, hẳn liền có thể ở bên Vân Khuynh, thật tốt.

Tần Vô Phong tuy rằng một mực nói chuyện phiếm với Vân Khuynh, thế nhưng tốc độ dưới chân hẳn, một điểm cũng không chậm lại.

Tần Vô Phong bay nhanh xẹt qua nóc nhà dưới chân, Vân Khuynh nhìn cảnh sắc chung quanh, giống như cảnh tượng ngồi trên tàu hỏa ở đời trước

Phong cảnh cây cối bốn phía đều là thụt lùi cực nhanh.

Tốc độ như vậy, không qua bao lâu liền ra khỏi thành ——

Giang thành, đây cũng là Vân Khuynh vừa mới biết đến, địa phương của Tần phủ chính là một trong những thành trì nơi phương bắc, Giang thành.

Ra khỏi thành, tốc độ của Tần Vô Phong rốt cục chậm lại, bàn chân đạp lên cành cây, chậm rãi tiến về phía trước.

“Hiện tại ta và đại ca, người ở bên ngoài nhìn vào chắc hẳn là như thi như họa!!!”

Bỗng nhiên, Vân Khuynh lần thứ hai cảm thán.

“Đây là giải thích thế nào?”

Tần Vô Phong có chút nghi hoặc, hẳn phát hiện, hẳn luôn luôn đoán không ra trong cái đầu nhỏ của Vân Khuynh đựng những thứ gì, cũng không đoán được tâm tư của y.

Vân Khuynh tâm tình rất tốt khinh bỉ một chút, tự đắc dường như Tần Vô Phong rất ngốc:

“Đại ca, người xem chúng ta hai người, một người bạch y bay nhẹ...

Được rồi, ta thừa nhận khí trời hôm nay, quần áo cũng bay không nổi, như vậy một người bạch y như tuyết, tuyệt mỹ như tranh, một người huyền y như mực, tuấn mỹ vô tư, còn ôm cùng một chỗ, ở bên trong băng thiên tuyết địa mộng ảo ‘bay’ đi, người ở bên ngoài nhìn vào, cảnh quan này chắc hẳn rất đẹp.”

Vân Khuynh nói, tuyệt không nghĩ hai người quá mức thân mật, có lẽ là, y đã quen với phần thân mật này.

Tần Vô Phong tỉ mỉ nghe mỗi câu nói của Vân Khuynh, nghe y vừa nói như thế, tưởng tượng hình ảnh một chút, dĩ nhiên cũng cảm giác tốt đẹp khiến cho người ta tâm động.

Một bức tranh, cũng giống như từ trong lòng tuôn ra, bối cảnh tuyết trắng, thiên địa tuyết trắng, ở trong trời đất chỉ có hai người một trắng noãn như tuyết, một huyền hắc như mực, gần bó kề bên...

Quả nhiên, là rất đẹp...

Tâm trạng của Tần Vô Phong có chút dao động, thế nhưng, bọn họ đã đến nơi ——

Nơi phân chia vì cô nhi viện và trường học trong miệng Vân Khuynh.

Bốn phía có chút trống trải, là vài cái cây đã héo rũ, ở đây giống hệt như lời Vân Khuynh nói lúc trước, dùng dây dài khoanh vùng theo bốn phía trên cây, chỉ là thời gian một đêm, nơi trung gian chuẩn bị xây phòng đã nhổ bỏ hoàn toàn cây cối, chỉ để lại những cái hố to lớn.

Mặt đất rất rộng, liếc mắt chỉ có thể nhìn thấy chiều rộng ở bên, còn chiều dài, là xa xa không thể nhìn tới.

“Thật lớn...”

Vân Khuynh thở dài một tiếng, nhìn mặt đất gồ ghề nơi đây, y hận không thể ở đây lập tức có một tòa cô nhi viện hoặc là trường học hoàn chỉnh, nhưng trước mắt vẫn là một nơi hoang vắng, trên mặt đất bị tuyết trắng bao trùm thành một mảnh trắng bạc.

Vân Khuynh lại nhìn bốn phía, vô tội nâng mi nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca.”

Tần Vô Phong cúi đầu nhìn y:

“Ân???”

Vân Khuynh lè lưỡi:

“Người nói đúng, ở đây đích xác chẳng có gì đẹp...”

Tần Vô Phong có chút bất đắc dĩ:

“Là trước người nhất định muốn đến xem... Ta đã nói đó chỉ là một mảnh đất trống, bốn phía ngay cả một hộ nhà dân cũng không có, hẳn là sẽ không quấy rối người khác, cũng sẽ không bị người khác quấy rối...”

“Ha hả, thế nhưng, nhìn ở đây ta lại nghĩ tới một chỗ.”

Vân Khuynh lấy tay xoa xoa cằm, ánh mắt nhìn quanh bốn phía có chút suy nghĩ:

“Chỗ nào???”

Tần Vô Phong đoán không ra tâm tư Vân Khuynh tiếp tục làm bảo bảo hiếu kỳ của hắn.

“Chỗ Thượng Quan huynh muội trước đây ở, nơi đó là một mảnh rừng hoa đào xinh đẹp ở ngoại thành...”

Đại ca, người nói, chúng ta có nên làm một rừng hoa đào ở đây???

Vân Khuynh nói, không đợi Tần Vô Phong mở miệng, liền tự mình phủ định:

“Không, hay là thôi đi, đã có một rừng hoa đào, làm thêm một cái chẳng phải là lãng phí sao...”

Ân, vậy trồng loại gì đây??? Trúc xanh???

Thế nhưng trúc xanh, lại tương đối giống như nơi ẩn cư, không thích hợp trồng ở cô nhi viện trường học...”

Tần Vô Phong bảo trì trầm mặc, để Vân Khuynh một mình quẩn quýt.

Chờ Vân Khuynh quẩn quýt ra kết quả, hẳn cứ theo đó mà làm là được.

Thế nhưng Vân Khuynh lại không muốn hấn mặc kẹ, kéo kéo ống tay áo hẳn:

“Đại ca, người nói loại khí trời này, trồng cái gì thì đẹp???”

Tần Vô Phong nhúu màỵ, suy nghĩ một chút, nói:

“Hoa mai, hồng mai.”

Nghe xong Tần Vô Phong nói, đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên sáng ngời:

“Đúng vậy, hồng mai, chính là cái này, bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai (*), những câu này quả thực là vì những hài tử kia mà tạo ra, còn có ý nghĩa giáo dục, đại ca, ở đây sau đó liền trồng hoa mai đi.”

(*) Bảo kiếm phong tông ma lệ xuất, mai hoa hương tự khổ hàn lai: mũi bảo kiếm rèn từ lửa đỏ, đóa hoa mai nở nơi xứ lạnh. Ý nói vật phải trải qua khó khăn gian khổ mới đạt được thành tựu.

Tần Vô Phong gật đầu:

“Vân nhi nói được là được.”

Dáng cười trên khuôn mặt Vân Khuynh cứng đờ, đại ca đối với y... Thật tốt!!!

Nhìn cũng đã nhìn xong, Vân Khuynh cũng không có tinh thần, lập tức nghĩ khí trời hôm nay thật lạnh, liền lôi kéo áo choàng ở trên người:

“Như vậy, đại ca, chúng ta về...”

Còn chưa nói xong chợt nghe thấy ‘Phanh’ một tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Vân Khuynh bị dọa hoảng sợ, giương mắt nhìn Tần Vô Phong, lại phát hiện hắc sắc mặt như thường nhìn chăm chăm phương hướng nào đó, y giương mắt nhìn lên, là một thứ gì đó màu lam...

Nhìn hình dạng kia, hình như là... Một con, người???

Vân Khuynh trừng mắt nhìn:

“Đại ca, đó là...”

“Người.”

Tần Vô Phong dùng thanh âm vì có ngoại nhân tồn tại mà mang theo vài phần lãnh ý giải đáp nghi vấn của y.

“Vậy hắc... Đại ca sớm đã biết hắc ở đây, đúng không???”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng, vừa đến nơi đây liền phát hiện, thế nhưng khí tức của hắc hỗn loạn, hình như là bị trọng thương, nên ta không để ở trong lòng.”

“Chúng ta đây, có nên cứu hắc hay không???”

Ngoài miệng là hỏi như vậy, nhưng trong đôi mắt Vân Khuynh đã mang thêm một tia lo lắng, dường như là rất quan tâm đến tình cảnh người kia bị trọng thương giữa nơi băng thiên tuyết địa.

Tần Vô Phong nhíu mày suy nghĩ một chút, kỳ thực, xét thấy địa vị Tần gia, một số việc có thể không cần quản thì không đi quản mới là tốt nhất, nhúng tay càng ít phiền phức càng có thể duy trì cân đối, thế nhưng...

Vân Khuynh ở chỗ này, nếu như mặc kệ người nọ, Vân Khuynh liệu có nghĩ hãn lãnh huyết vô tình???

“Vân nhi muốn cứu, chúng ta liền cứu, không muốn cứu, chúng ta liền đi.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Tựa Như Cố Nhân

Vân Khuynh trầm ngâm một chút:

“Đại ca, tương phùng không bằng ngẫu ngộ, nếu trùng hợp đụng phải như vậy, vậy chính là duyên phận. Chúng ta đi coi trộm một chút được không???”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Được, chúng ta qua đó nhìn một cái.”

Nói xong hắn liền ôm lấy Vân Khuynh, bay về phía người áo lam nằm trong đất tuyết.

Vân Khuynh nâng mi nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca, có phải ta đã gây phiền phức cho người không???”

Tần Vô Phong lắc đầu, trấn an nói:

“Không sao, nói không chừng người này gây cho chúng ta không phải phiền phức, mà là vận may?”

Nhân sinh tràn ngập biến ảo, mỗi bước đi của chúng ta chính là một canh bạc, nếu như phải đi tính toán từng bước vậy sẽ rất mệt.

Hơn nữa nhân sinh ngắn ngủi, chúng ta tận lực muốn sống tiêu sái, sống tận hưởng, sống tùy tâm sở dục.

Cho nên muốn cứu, chúng ta liền cứu, không cần tính toán quá nhiều.”

Vân Khuynh gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Tần Vô Phong đã mang theo Vân Khuynh đi tới trước mặt người nọ.

Tần Vô Phong cẩn thận buông Vân Khuynh từ trong lòng ra.

Vừa rời khỏi vòng tay của Tần Vô Phong, Vân Khuynh liền cảm giác được hàn ý khắc cốt ghi xương từ bốn phương tám hướng ập đến.

Y rút thân thể, kéo sát áo choàng trên người, một là vì chắn gió, một là vì che đi cái bụng.

Y nhìn tuyết trắng noãn trên mặt đất, xem ra đã rơi rất dày.

Bàn chân giẫm lên tuyết ấn lên một vết chân rất sâu, mặt khác Vân Khuynh còn chú ý tới, tuyết trắng bên cạnh nam tử áo lam, đã bị vết máu của hắn nhuộm thành màu đỏ.

Chung quanh đó, cũng có giọt máu bắn tung trên mặt đất, giống như một loại hồng mai nở rộ trên tuyết.

Y chậm rãi tới gần người kia, có chút hiếu kỳ ngồi xuống, đang muốn vươn tay nâng người kia lên, thắt lưng lại bị người ôm chặt lấy.

Tần Vô Phong ôm thắt lưng y lui về phía sau vài mét.

Mà nam tử áo lam vốn đang nằm sấp trên mặt đất bỗng nhiên lật người rút ra một thanh trường kiếm sắc bén chỉ về hướng lúc trước Vân Khuynh đứng.

Sắc mặt Tần Vô Phong thoáng chốc trầm xuống, trong con ngươi hiện lên ánh sáng lạnh lẽo, một tia bạo ngược chậm rãi nổi lên.

Vân Khuynh bị dọa lại càng hoảng sợ, nhìn khí thế sắc bén của người nọ thầm than may là Tần Vô Phong phản ứng rất nhanh, bằng không ngày hôm nay mạng nhỏ của y sẽ phải bàn giao đi luôn.

“Bị thương nặng như vậy, còn có thể cầm lấy kiếm của người, không tệ.”

Tuy rằng vì động tác của hắn mà không vui, thế nhưng Tần Vô Phong vẫn như trước không chút keo kiệt tán dương hắn.

Người nọ diện mạo anh tuấn phi phàm, mày kiếm tú mục, sắc mặt tái nhợt tựa như tuyết trắng bên cạnh, không có nửa phần huyết sắc, con mắt của hắn sâu thẳm không thấy đáy, trong con ngươi không có nửa phần thần thái, trái lại là mang theo vài phần mờ mịt.

Chậm rãi, mờ mịt trong mắt hắn rút đi, nhìn Vân Khuynh và Tần Vô Phong:

“Là các người đã cứu ta???”

Hắn giãy dụa nghĩ muốn đứng dậy, vậy mới phát hiện, bản thân đã ngã vào trong đất tuyết.

Vân Khuynh không có mở miệng, Tần Vô Phong hừ lạnh:

“Vốn là dự định cứu người, nhưng hiện tại không được. Tin tưởng trên thế giới này, không ai lại ngu đến mức cứu người chỉ kiếm vào hắn.”

Tần Vô Phong vừa mới nói xong, người nọ lập tức buông kiếm trong tay.

Trường kiếm băng lãnh rơi xuống trong tuyết, nét mặt anh tuấn của nam tử dường như không có biểu tình, đáy mắt cũng là một mặt sâu thẳm, hắn nhìn Tần Vô Phong và Vân Khuynh:

“Nhị vị không cứu ta cũng không sao, nhưng thỉnh nhất định phải cứu công tử nhà ta, công tử nhà ta bị kẻ xấu hạ độc trọng thương, ngày hôm nay

còn hôn mê bất tỉnh.

Bởi vì trọng thương, ta chỉ có thể mang hãn chạy đến nơi đây ——

Thế nhưng độc của công tử không thể buông tha, thỉnh nhị vị nhất định phải cứu công tử nhà ta!!!”

Lông mày Tần Vô Phong càng nhíu càng chặt, vật liệu may mặc trên người nam tử áo lam phi phạm, mộc bài bên hông càng khiến hãn quen thuộc không gì sánh được, công tử nhà hãn...

Lúc trước để Bạch Khuynh Vận tự lo thân mình, hãn lại lơ đãng bị kéo vào trong, người này rốt cuộc là cứu hay không cứu?

Hãn còn đang suy tư, Vân Khuynh cũng đã mở miệng:

“Công tử nhà người hiện ở nơi nào?”

Người áo lam kia nâng tay, chỉ về phía đại thụ hãn vừa rơi xuống.

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình:

“Ở trên cây?”

Người nọ gật đầu.

Vân Khuynh chuyển hướng Tần Vô Phong:

“Đại ca, người đem công tử nhà hãn đưa xuống đây đi!”

Tần Vô Phong liếc nhìn Vân Khuynh và người nọ, nếu Vân Khuynh muốn cứu, như vậy hãn liền cứu đi, nếu như người nọ là người bên kia, Tần gia đáng lẽ sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Nghĩ vậy, hắn thả người nhảy lên, nhảy đến mặt trên cành cây, rồi cựa ở trên cành tìm thấy một người nam tử ngân bào, cầm lấy áo người nọ, đem người nọ mang xuống dưới.

Giống như lời của nam tử áo lam, nam tử này đích thật triệt để hôn mê, ngay cả một tia ý thức cũng không có.

“Là hắn sao?”

Tần Vô Phong ném xuống người trong tay, nói với nam tử áo lam, sắc mặt không có biểu tình của nam tử áo lam hơi hơi đổi, tuy rằng rơi xuống hạ phong nhưng khí thế không chút nào thua:

“Đúng, vị này chính là công tử nhà ta, thỉnh hai vị cứu cứu công tử.”

Tần Vô Phong buông xuống mi mắt:

“Người tự thân khó bảo toàn, lại có tư cách gì để cho chúng ta cứu công tử nhà người?”

Nam tử áo lam giật mình, Vân Khuynh có chút không thể tin nổi nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca?”

Y không nghĩ Tần Vô Phong là loại người sẽ vì thù lao mà ra tay cứu người.

Tần Vô Phong trấn an nhìn y, ý bảo y trước đó không nên mở miệng, sau đó nói với nam tử áo lam:

“Tối thiểu, người phải nói cho chúng ta biết, nếu như cứu các người, chúng ta sẽ có lợi ích gì? Đừng là chờ tới khi chúng ta cứu các người, các người lại mang đến cho chúng ta một thân phiền phức.”

Nam tử áo lam kia giật mình, hiển nhiên hẳn không thể thay thế chủ tử của hẳn làm ra quyết định.

Tần Vô Phong nhìn khuôn mặt quen thuộc của nam tử ngân bào, thở dài một tiếng:

“Nếu như không thể hứa hẹn, chí ít phải làm được điều kiện của ta.”

Nam tử áo lam lung lay đầu, bởi vì mất máu quá nhiều, ý thức của hẳn dường như có chút không rõ:

“Điều kiện gì?”

“Chúng ta có thể cứu các người, thế nhưng ta muốn trước khi cứu người, giải độc cho công tử nhà người, trong lúc giải độc cho hẳn, người phải trước khi hẳn tỉnh lại, dẫn hẳn rời đi.”

“Cái này...”

Nam tử áo lam có chút nghi hoặc:

“Công tử nhà ta thân phận bất phàm, nếu biết các người là ân nhân cứu mạng của hẳn, ngày khác nhất định trọng trọng có thưởng, công tử vì sao phải như vậy...”

Ánh mắt Tần Vô Phong lạnh lẽo:

“Đây là chuyện của chúng ta, một câu nói, người đáp ứng hay không đáp ứng?”

Hẳn nhìn động tác của Vân Khuynh đưa tay đặt ở bên môi hà hơi mà yêu thương, là ám vệ võ công cao cường, làm một chuyện mà lại lễ mễ như vậy, đáp ứng liền đáp ứng, không đáp ứng hẳn liền mang Vân nhi đi, hẳn không muốn ở lại chỗ này lãng phí thời gian hại Vân nhi bị lạnh.

Vân Khuynh rất lạnh, thế nhưng y lại cảm thấy hứng thú đối với thân phận hai người này, nghe xong điều kiện của Tần Vô Phong, y biết lai lịch hai người này Tần Vô Phong tám chín phần mười là biết đến, hình như rất không tầm thường ——

Hình như, y lại chọc phải phiền phức, nếu như Tần Vô Phong thực sự quyết định không cứu, như vậy liền không cứu.

Nam tử áo lam cảm giác được thể lực công lực của mình đang không ngừng trôi đi, lại nhìn nam tử ngân bào không có một chút tri giác nằm trên đất tuyết nói:

“Được, ân tình của công tử Lam Hiên tuyệt không tiết lộ, thế nhưng, Lam Hiên sẽ ghi tạc trong lòng, ngày khác công tử nếu có chuyện gì có thể...”

“Được rồi, cảm miệng của người lại, chuyện ta làm không được, người lại càng không thể giúp.”

Tần Vô Phong không chút khách khí nói lại, cúi người, giúp Lam Hiên điểm mấy huyết đạo, lại vận chuyển nội lực vào trong cơ thể hắn để cho hắn đứng lên một lần nữa:

“Được rồi, người hắn là còn có thể kiên trì một hồi, hiện tại ôm công tử nhà người, đi theo ta.”

Lam Hiên mặt lộ vẻ cảm kích, đứng lên từ trong tuyết, đem kiếm thu vào vỏ kiếm, nhẹ nhàng cẩn thận ôm lấy nam tử ngân bào nhìn về phía Tần Vô Phong và Vân Khuynh.

Hắn đi theo công tử nhà hắn nhiều năm, gặp qua không ít người có quyền thế, luận về tướng mạo, đều không bằng bạch y công tử kia, luận về khí thế, lại càng không bằng huyền y công tử nọ.

Không hiểu hai người rốt cuộc là thân phận gì, lại đưa ra thỉnh cầu kỳ quái như vậy...

Tần Vô Phong một lần nữa ôm Vân Khuynh vào lòng, bởi vì không có nội lực, thân thể Vân Khuynh đứng một hồi trong gió lạnh đất tuyết băng lãnh lợi hại, Tần Vô Phong dùng sức ôm chặt y, muốn đem cho y ấm áp.

Vân Khuynh cũng bởi vì hàn lãnh mà tự động chui vào trong lòng Tần Vô Phong, dán chặt lên hắn chỉ đem khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà có chút đỏ lên lộ ra bên ngoài.

Đầu ngón chân Tần Vô Phong một điểm, bắt đầu rời đi rất nhanh.

Vân Khuynh bấu lấy cánh tay Tần Vô Phong nhìn về phía sau:

“Đại ca. Người kia có thương trong người. Tốc độ của người, hắn đuổi kịp sao?”

Dưới chân Tần Vô Phong không có chút nào chậm lại, cúi đầu ôn hòa nói với Vân Khuynh:

“Không sao, ta đã đem tốc độ đè xuống rất nhiều.”

“Ân, đại ca biết bọn họ là ai... Đúng không? Lần này thật sự là phiền phức sao?”

Tần Vô Phong nhướng mày:

“Đúng vậy, ta đại khái đã biết thân phận bọn họ...

Lần này, thật đúng là một phiền toái nho nhỏ, nhưng thôi không sao, thị vệ kia đã đáp ứng điều kiện của chúng ta, chắc hắn hắn không phải là loại người không giữ lời.”

Vân Khuynh rút đầu, tựa ở trước ngực Tần Vô Phong:

“Chúng ta đây muốn đem bọn họ đi đâu? Đến Tần phủ sao?”

“Vân nhi ngốc, đưa đến Tần phủ thân phận của chúng ta chẳng phải là bại lộ sao, yên tâm đi, ta tự có biện pháp.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Hồi Xuân Được Đường

Bầu trời như trước bay bay bông tuyết sáu cạnh nho nhỏ, dường như lúc nhìn vào đất trống, Tần Vô Phong ôm Vân Khuynh lấy tốc độ cực nhanh phóng qua từng cái nóc nhà.

Duy nhất không giống lúc đi, chính là bởi vì hai người phía sau bọn họ, tốc độ chậm không ít.

Chờ đến khi bọn họ trở lại Giang thành, đã đến gần buổi trưa.

Trong tâm tư kinh ngạc của Vân Khuynh, Tần Vô Phong dĩ nhiên mang theo bọn họ trực tiếp tiến nhập một viện tử xa lạ.

“Nơi này là...”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, hiếu kỳ không gì sánh được.

“Được pho (hiệu thuốc) lớn nhất Giang thành, lệ thuộc Tần gia ‘Hồi Xuân đường’. Được mấy ngày nay người dùng trên cơ bản đều đến từ đây.”

Tần Vô Phong hết sức giải thích.

Vân Khuynh gật đầu:

“Ta nghe Vô Song nói qua, đại ca, Vô Song và tam đệ ba người, đại ca chủ quản thương trường, Vô Song chủ quản triều đình, tam đệ chủ quản võ lâm, ‘Hồi Xuân đường’ này chính là đại ca chủ quản đúng không!”

Tần Vô Phong vừa ôm Vân Khuynh hạ xuống, mấy cái bóng dáng từ bốn phía trong sân xoát xoát nhảy ra, hạ xuống, sắp xếp chỉnh tề, lặng yên

không tiếng động.

Những người này đều mang theo nhân bì diện cụ trắng như tuyết, một thân tuyết bạch, ẩn trong các góc bị tuyết trắng bao trùm căn bản không thể phát hiện.

Thấy những người này, Vân Khuynh bỗng nhiên cảm giác hàn khí xâm thân, không phải khí trời lạnh, mà là một loại lạnh lẽo phát ra từ trong khung, sát khí!!!

Ngón tay y bỗng nhiên níu chặt, chăm chú lôi kéo quần áo Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong cúi đầu, trấn an lắc đầu với Vân Khuynh, sau đó cẩn thận buông Vân Khuynh, từ trong lòng móc ra một lệnh bài.

Lệnh bài màu vàng kim, mặt trên chạm rồng điêu khắc một con kim long tinh xảo, trên thân kim long có tự thể đặc biệt của Huỳnh Quang viết ra chữ ‘Tần’.

Những người đó vừa thấy lệnh bài liền lập tức xoát xoát biến mất, bọn họ từ khi xuất hiện đến khi biến mất, không có kẻ nào nói một câu, giống như bọn họ xuất hiện, chỉ là một cái ảo giác của Vân Khuynh.

Đi theo phía sau bọn họ là người áo lam ôm chủ tử của hắn, từ phía sau đi tới, khiếp sợ trông thấy lệnh bài trong tay Tần Vô Phong, sắc mặt mơ hồ trắng bệch:

“Người... Các người... Là ‘Ám hoàng’?”

Đó là lệnh bài ‘Ám hoàng’, trong thiên hạ chỉ có ba cái, giống nhau như đúc, được Tần Vô Phong tam huynh đệ tùy thân mang theo.

May mắn người áo lam chỉ là một thị vệ, nếu là chủ tử của hãn, nhất định sẽ biết ‘Ám hoàng’ ngụ ý cái gì, đây không chỉ là một cái tượng trưng không thể vượt qua cho tất cả thế lực ngoài sáng trong tối của Huỳnh Quang.

Mà còn là tượng trưng nắm giữ một nửa Huỳnh Quang, cùng thiên tử triều đại đương thời chia đôi thiên hạ.

Tần Vô Phong lạnh lùng liếc nhìn hãn:

“Tốt nhất đem miệng của người, ngậm lại cho ta một chút.”

Nói xong mang theo Vân Khuynh đẩy ra một gian nhà trong hậu viện ‘Hồi Xuân đường’, thị vệ áo lam kia thật lâu mới hồi thần.

Nghe thấy tiếng hừ lạnh của Tần Vô Phong ở trong phòng mới lấy lại tinh thần, ôm chặt công tử nhà mình đi vào theo.

Mấy người vừa đi không được bao lâu, một người áo xám vội vã đi đến, trông thấy Tần Vô Phong, lập tức hành lễ:

“Đại công tử...”

Tần Vô Phong đưa tay đỡ lấy:

“Không cần đa lễ, Nam đường chủ đi chuẩn bị một ít noãn lô tới trước

Cố gắng chuẩn bị nhiều một chút.”

Nam Liệt gật đầu lập tức lui xuống.

Vân Khuynh tự nhiên biết Tần Vô Phong phân phó như thế là vì ai, trong lòng âm áp dào dạt, một cỗ tư vị thuộc về hạnh phúc vây quanh y, tựa như ở trong lòng Tần Vô Phong, âm áp không thể tin nổi ——

Đây, đây là sủng nịch của đại ca đối với tiểu đệ sao?

Nếu như quả thật là vậy, Vô Song và Vô Hạ cũng quá hạnh phúc.

‘Hồi Xuân đường’ đường chủ Nam Liệt đi xuống sau, Tần Vô Phong nói với thị vệ áo lam:

“Đem công tử nhà người thả ở trên giường, một hồi ta sẽ tìm người bắt mạch giải độc cho hắn.”

Lam Hiên gật đầu:

“Cảm tạ ‘Ám hoàng’ đại nhân.”

Lúc này hắn rốt cục hiểu vừa rồi Tần Vô Phong vì sao cứu người không cần hồi báo.

Đích xác, lấy thân phận ‘Ám hoàng’, muốn làm cái gì mà không được?

Nếu như thực sự làm không được, hắn cũng nhất định làm không nổi, thậm chí ngay cả công tử nhà hắn cũng không nhất định có thể làm được.

Từ khi biết thân phận Tần Vô Phong sau, Lam Hiên lập tức thận trọng hơn.

Vân Khuynh ngồi ở một bên, xoa xoa bàn tay trắng nõn nhỏ bé của mình, chờ Nam Liệt đem noãn lô tới.

Tần Vô Phong ở một bên liên tiếp nhìn y, hận không thể kéo tay của y giấu ở trong lòng truyền hơi ấm.

May là tốc độ của Nam Liệt không tính chậm, lập tức mang theo bốn năm hạ nhân, cầm theo bốn cái noãn lô, phân biệt đặt ở bốn góc gian nhà, trong tay Nam Liệt cũng cầm một cái noãn lô màu đồng khéo léo tinh xảo, đưa cho Tần Vô Phong ——

Hóa ra hẳn tướng Tần Vô Phong sợ lạnh?

Tần Vô Phong không nói cái gì chỉ là gật đầu, kết quả cầm lấy noãn lô đưa cho Vân Khuynh.

Nam Liệt lúc này mới ngẩng đầu quan sát Vân Khuynh, đại công tử nhà hắc lãnh túc là chuyện các vị đường chủ chủ quản khắp nơi đều biết, người nào dĩ nhiên có thể khiến cho đại công tử nhà hắc để bụng như vậy?

Lần này vừa nhìn, ánh mắt liền khó mà thu về.

Là một thiên hạ thanh linh ôn nhuận tuyệt mỹ trong sáng, một thân quần áo tầng dày, cùng với chiếc áo choàng to lớn không chỉ không lộ vẻ béo mập, nhìn qua trái lại khả ái dị thường.

Khuôn mặt xinh đẹp nho nhỏ, lông mày nho nhỏ, cái mũi nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ, đôi mắt lại là to đẹp sáng sủa, bọc trong một tầng lại một tầng y bào mang theo lông tơ màu trắng, giống như là một người tiểu oa nhi.

Đương nhiên ——

Chỉ là nhìn qua như vậy mà thôi.

“Khụ khụ khụ...”

Ngón tay thon dài của Tần Vô Phong nắm lại thành đấm, đặt ở khoe miệng ho nhẹ, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước lạnh.

Trong lòng Nam Liệt đánh một cái giạt mình, hẳn thế nào đứng trước mặt đại công tử, cứ như vậy nhìn chằm chằm người của đại công tử?

Ở trong lòng kiểm điểm một chút, Nam Liệt càng thêm nơm nớp lo sợ mở miệng nói:

“Đại công tử còn có phân phó?”

Tần Vô Phong cau mày, ánh mắt dời về phía giường, thanh âm biếng nhác mang theo lãnh ý:

“Bên kia có người trúng độc, người đi nhìn cho hẩn.”

Đường chủ ‘Hồi Xuân đường’, y thuật tự nhiên không tầm thường, hơn nữa Tần Vô Phong cũng không có hứng thú bắt mạch cho người khác.

“Vâng.”

Nam Liệt sau khi trả lời liền bước đến phía giường, thị vệ Lam Hiên sắc mặt tái nhợt, thân thể cũng lung lay sắp đổ, nhưng vẫn như cũ mạnh mẽ chống tay đứng ở bên.

Nam Liệt nhìn hẩn:

“Người cần nghỉ ngơi.”

Lam Hiên gật đầu:

“Ta biết, thế nhưng bên người công tử chỉ có một mình ta, ta muốn thấy công tử tốt lên rồi mới đi.”

Nam Liệt quay đầu lại nhìn Tần Vô Phong ngồi ở một bên, âm thầm suy tư, nếu đại công tử nhà hẩn thành cái dạng này nằm ngay đơ trên giường, hẩn có thể trung thành như vậy không?

Đáp án là khẳng định, những đường chủ bang chủ chủ quản các nơi bọn họ, đều là Tần Vô Phong một tay đề bạt dạy dỗ.

Đối với Tần Vô Phong bọn họ là kính nể thần phục phát ra từ nội tâm, Tần Vô Phong nếu như muốn mệnh bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ không nháy mắt một cái đem mệnh đưa cho Tần Vô Phong.

Khóe miệng chậm rãi tràn ra mím cười, hần thu hồi tư tự bắt đầu bắt mạch cho người ngân bào trên giường.

Một bả mạch này, khiến toàn bộ tâm tình ung dung của hần bay sạch.

Nam Liệt chau mày, nhìn Lam Hiên ở một bên kinh hồn táng đảm.

Vân Khuynh hiếu kỳ nhìn bọn họ đợi kết quả, ánh mắt Tần Vô Phong còn lại là hơn phân nửa đều đặt ở trên người Vân Khuynh, hần đã quen lúc nào cũng khắc khắc đem Vân Khuynh tập trung ở trong vòng đường nhìn của mình.

“Thế nào?”

Qua một lát còn không thấy Nam Liệt mở miệng, Tần Vô Phong rốt cục mở lời.

Nam Liệt thu tay, có chút chần chờ, nói với Tần Vô Phong:

“Có điểm phiền toái nhỏ.”

“Phiền phức gì?”

“Khụ khụ khụ, đại công tử, công tử này trúng độc, không phải độc gì lợi hại, mà là...”

Tần Vô Phong giận tái mặt:

“Nam Liệt, từ khi nào người nói chuyện cũng trở nên không lưu loát như vậy?”

Nam Liệt ho nhẹ một tiếng, thành thành thật thật nói:

“Đại công tử, vị công tử này trúng là tình ti.”

“...”

Tần Vô Phong câm nín, qua một lát mới nói:

“Ta đã biết, người đi xuống chuẩn bị một gian phòng cho hai người bọn họ, ở trong đặt nhiều noãn lô một chút.”

“Vâng.”

Nam Liệt lui xuống, độc đã biết là cái gì, như vậy chuyện khác đã không liên quan tới hắn.

“Tình ti? Đó là cái gì, rất lợi hại sao?”

Lam Hiên lo lắng hỏi.

Tần Vô Phong nhìn Lam Hiên, lại nhìn nam tử ngân bào trên giường mở miệng nói:

“Người đi theo bên người công tử nhà người đã bao nhiêu năm?”

Lam Hiên thoáng trầm tư:

“Gần mười năm.”

“Tốt.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Như vậy, người liền canh giữ bên cạnh công tử nhà người, chăm sóc hắn cho tốt, đâu cũng không được đi, ta cũng sẽ không để bất kỳ kẻ nào đến quấy rối các người.”

“Cái này...”

Đây là ý gì?

Lam Hiên có chút kỳ quái:

“Như vậy, ám hoàng đại nhân, tình ti rớt cuộc có gây tổn hại gì cho công tử nhà ta không?”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Công tử nhà ngươi không sao, một hồi Nam Liệt sẽ đưa giải được tới, ngươi chỉ cần một tấc cũng không rời canh giữ ở bên người công tử nhà ngươi là được.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Độc Tình Ti

Yêu cầu của Tần Vô Phong rất kỳ quái, không chỉ Lam Hiên không thể hiểu nổi, Vân Khuynh cũng không hiểu.

Chờ Nam Liệt dẫn bọn hăn dùng xong ngọc thiện, đến khi chỉ còn lại Vân Khuynh và Tần Vô Phong, Vân Khuynh rốt cục có cơ hội hỏi Tần Vô Phong ‘Tình ti’ rốt cuộc là vật gì.

“Đại ca, ta cảm thấy người vừa hỏi Lam Hiên thật quái dị, ‘Tình ti’ rốt cuộc là độc gì vậy?”

Sắc mặt Tần Vô Phong có chút kỳ quái:

“Khụ, ‘Tình ti’ là một loại độc rất kỳ lạ... Vân nhi không cần để ý, nói chung người nọ không có vấn đề.”

Vân Khuynh nhú mày, có chút không vui Tần Vô Phong tận lực giấu diếm, nói:

“Đại ca là không muốn nói cho ta biết sao?”

Tần Vô Phong bất đắc dĩ thở dài:

“Không có. Thật sự là độc kia, có chút thần kỳ mà thôi, người trúng ‘Tình ti’, sẽ yêu người đầu tiên hăn nhìn thấy khi tỉnh lại...”

Cho dù là không yêu, cũng sẽ có thiện cảm rất cường liệt.

Loại độc này, bình thường là quan to quý nhân dùng ở trên người phu nhân cơ thiếp của họ, thân phận của hăn như vậy... Dĩ nhiên lại có người hạ

loại độc này...”

Tần Vô Phong vừa nói như thế, Vân Khuynh lại nhớ tới nam tử ngân bào nằm ở trên giường, tuy rằng khuôn mặt tiều tụy ốm yếu, thế nhưng không thể che giấu phong thái tài hoa, hẳn là một người nam tử thuộc giới thượng lưu ở bên ngoài.

“Thân phận của hắn...”

Đại ca, hắn rốt cuộc có thân phận gì, vì sao người lại không muốn cho hắn biết là người cứu hắn?”

“...”

Tần Vô Phong nhắc lên chén trà trong tay, nhẹ nhấp một ngụm, con người sâu thẳm càng thêm thâm thúy, mở miệng nói:

“Hắn, họ kếp Hiên Viên.”

“Ách...”

Vân Khuynh giật mình, họ kếp Hiên Viên, Hiên Viên là quốc họ Huỳnh Quang, y đương nhiên biết họ này có ý nghĩa gì.

Y chậm rãi ổn định tâm thần, kéo môi cười cười:

“Ra thế... Trách không được đại ca lại không muốn cứu hắn, thế nhưng, quan hệ giữa các người cũng không đơn giản, vẫn cứu tốt hơn...”

Ta nhớ kỹ cung đình đấu tranh rất lợi hại...

Biết đâu ‘Tình ti’ là do cơ thiệp của hắn hạ cũng không nhất định...”

Tần Vô Phong cúi đầu:

“Theo ta được biết, Huỳnh Quang hoàng tử, đến mười tám tuổi mới có thể thú thê tử đầu tiên, hơn nữa còn là chính thê, sau đó mới có thể thú các cơ thiếp khác, mà vị này, sang năm mới là sinh nhật mười tám tuổi...

Hơn nữa vị hôn thê của hần, chính là tam tỷ của người, Vân Thù!”

“A... Dĩ nhiên là thái tử điện hạ...

Năm ấy ta ở Vân phủ, nghe Vân vương gia nói có ý định để Vân Thù làm thái tử phi...”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng vậy, mẫu thân của hần là hoàng hậu hiện nay, hần chính là thái tử, Huỳnh Quang ngũ hoàng tử, Hiên Viên Trần Vũ, hoàng tử suy nhược, tử bằng mẫu quý (con trai dựa vào địa vị của mẹ) leo lên vị trí thái tử.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, trước đây xem cung đấu trong kịch truyền hình, chỉ biết là có mẫu bằng tử quý, thoáng cái bay lên trên đầu biến thành phượng hoàng, vậy ra cũng có tử bằng mẫu quý?

Thái tử không phải đều là lập lớn không lập nhỏ sao?

Thế nhưng, quy định thú thê của Huỳnh Quang hoàng tử cũng không tệ, rất tôn trọng chính thê...

Ách... Vân Khuynh đột nhiên phát hiện có chút không đúng, kinh ngạc mở miệng:

“Theo như lời đại ca, như vậy thái tử điện hạ còn chưa thú thê, vậy... Rốt cuộc là ai hạ ‘Tình ti’ cho hần?”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Khuynh Vân lần này đến Tần gia, chính là vì xem chừng trạng huống nơi kinh thành, đương kim hoàng thượng bệnh tình nguy kịch, các hoàng tử đều hết sức căng thẳng...”

Thế nhưng, nếu là vì ngôi vị hoàng đế, hạ độc giết người không phải là nhanh hơn sao?

Vì sao lại là tình ti?”

Không biết sự tình rốt cuộc là như thế nào, mặc cho bọn họ thế nào phỏng đoán cũng đoán không ra vì sao độc ‘Tình ti’ lại hạ trên người thái tử gia tôn quý kia.

Thế nhưng... Vân Khuynh lúc này lưu ý chính là một việc khác.

“Đại ca, trước không nói thái tử điện hạ là trúng độc thế nào... Chỉ là, vừa rồi đại ca người để thị vệ kia canh giữ ở bên thái tử điện hạ. Có thể nào không tốt hay không... Nếu như thái tử điện hạ tỉnh lại liền yêu người kia thì làm thế nào?”

Tần Vô Phong trầm mặc một hồi:

“Yêu thì yêu đi, dù sao thị vệ kia tuyệt đối trung thành với hãn.”

“Nhưng trung thành không phải ái tình... Nếu thái tử điện hạ bởi vì được vật mới yêu hãn, hãn lại không yêu thái tử điện hạ thì sao?”

Vân Khuynh có chút tức giận, ý nghĩ cảm tình của con người, không nên để cho một loại được vật khống chế.

Tần Vô Phong có chút vô lực:

“Vậy ý của Vân nhi là?”

Hai mắt Vân Khuynh lờ lờ phát quang nhìn Tần Vô Phong:

“Lẽ nào không có phương pháp có thể triệt để giải quyết độc này?”

Tần Vô Phong bắt đầu trầm tư, suy nghĩ một lúc lâu:

“Sư phụ đã từng nói cho ta, ‘Tình ti’ tuy rằng lợi hại, nhưng làm thế nào cũng không thể vượt qua chân tình, nếu Hiên Viên Trần Vũ có người hản yêu, hoặc là sau đó thật tình yêu một người, ảnh hưởng của ‘Tình ti’ tự nhiên sẽ giải trừ...”

Hắn nói những lời này căn bản là để Vân Khuynh không cần lo lắng, ai biết Vân Khuynh nghe xong khuôn mặt càng đen:

“Đại ca, nếu quả thực là như vậy, thị vệ Lam Hiên vậy làm sao?”

Nếu như thái tử điện hạ trong lúc bị ‘Tình ti’ ảnh hưởng yêu Lam Hiên, đối tốt với Lam Hiên, khiến Lam Hiên không cần thận cũng yêu hắn nhưng sau đó hắn lại thật tình yêu người khác, vứt bỏ Lam Hiên thì sao...

Mặc kệ nói như thế nào, Lam Hiên đều quá đáng thương...”

Nghe xong Vân Khuynh nói, Tần Vô Phong triệt để chóang váng, nói theo cách của Vân Khuynh, vậy làm như thế nào cũng không viên mãn.

“Làm sao đây, lẽ nào cứ để thái tử điện hạ bất tỉnh như vậy?”

Vân Khuynh hiển nhiên cũng phát hiện chuyện này không thể song toàn, lăm lăm khổ não.

Người nói vô ý, người nghe cố tình.

Tần Vô Phong gật đầu:

“Được, nếu Vân nhi muốn bọn họ song toàn, như vậy ta trước hết không cho Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại.”

“Sau đó thì sao, làm sao bây giờ?”

Vân Khuynh hiểu kỳ hỏi, y nghĩ phá đầu cũng nghĩ không ra rốt cuộc nên làm thế nào, lẽ nào Tần Vô Phong nhanh như vậy đã có biện pháp?

Tần Vô Phong liếc mắt nhìn y:

“Ta để Long Khiêm quay về Bách Hiếu Lâu một chuyến, tra một chút xem ai hạ độc, rồi tra thêm Hiên Viên Trần Vũ có ái nhân hay không, nếu có, liền đưa người nọ đến đây rồi để Hiên Viên Trần Vũ tình lại, nếu không được...”

Đôi mắt Tần Vô Phong híp lại:

“Nếu không được, vậy chờ Hiên Viên Trần Vũ tình lại sau đó cũng hạ ‘Tình ti’ cho thị vệ kia là được.”

“Ách... Có thể hay không quá...”

Phiền phức? Âm hiểm?

Vân Khuynh giật mình, đây tính là cái gì?

Tình lữ nhân tạo?

Hắn, vẫn là mong thái tử kia có người lòng lòng thì hơn.

Ánh mắt Tần Vô Phong như nước, ôn hòa nhìn Vân Khuynh:

“Là có chút tổn thời gian, thế nhưng đối với Tần gia mà nói thì vẫn rất nhẹ nhàng, chúng ta chờ giải quyết xong vấn đề bọn họ liền trở về Tần phủ, trước khi người sinh nở không bao giờ đi ra nữa.

Mỗi lần đều gặp chuyện, ta sợ Vân nhi xảy ra ngoài ý muốn.

Ngụy Quang Hàn lần trước khiến chúng ta tràn ngập hiểu rằng thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân, huống hồ trong khoảng thời gian này bất luận là triều đình hay là giang hồ, đều phi thường không bình tĩnh.”

Tay Vân Khuynh ôn nhu xoa lên bụng mình, gật đầu:

“Ân, nghe đại ca.”

Hài tử trong bụng, chính y cũng coi trọng phi thường, tuyệt đối không thể xảy ra ngoài ý muốn.

“Thế nhưng, trước khi tiến bước thái tử điện hạ và thị vệ kia, chúng ta đều phải ở chỗ này sao?”

Đôi mắt Tần Vô Phong lóe lóe:

“Không sao, chỉ cần ta ở bên người Vân nhi, Vân nhi muốn đi nơi nào cũng có thể.”

“Nga.”

Vân Khuynh đột nhiên câm nín, nghĩ trong lời nói của Tần Vô Phong tràn đầy một ít tình tự kỳ lạ, loại tâm tình này khiến y hoảng hốt.

Qua một lát, y ho nhẹ một tiếng:

“Ân, đại ca, ngày hôm nay chúng ta hoạt động có vẻ hơi nhiều, ta cảm thấy hơi mệt nga.”

Ý bên trong là, ta muốn ngủ, người mau đi đi!

Dù sao người mang thai là lớn nhất, mặc kệ là ban ngày hay đêm tối, muốn ngủ lúc nào thì ngủ lúc ấy.

Huống hồ là y thực sự mệt mỏi.

Tần Vô Phong cũng muốn đi gọi Long Khiêm điều tra chuyện Hiên Viên Trần Vũ, liền cáo biệt Vân Khuynh, nhắc nhở Nam Liệt phải một ít thị vệ ở lại trong viện Vân Khuynh, trở về Tần phủ, bí mật triệu kiến Long Liễm và Long Khiêm.

Hướng hai người nói rõ sự tình, hắc mới yên tâm quay về ‘Hồi Xuân đường’.

Chờ đến khi Tần Vô Phong trở lại ‘Hồi Xuân đường’, xử lý xong mọi chuyện, trời đã có chút sầm tối.

Mấy ngày qua tuyết chưa ngừng rơi, bông tuyết trong suốt sáu cạnh mềm nhẹ nhỏ bé, chậm rãi bay lả tả bao trùm trên mặt đất, phủ lên trời đất một màu trắng bạc.

Tần Vô Phong một đường quay về ‘Hồi Xuân đường’, đầy người đầy mặt đầy đầu là bông tuyết chưa kịp tan, nhìn qua có chút chật vật.

Nam Liệt giật mình:

“Đại công tử gặp phải cường địch gì sao, sao lại chật vật như vậy?”

Tần Vô Phong lắc đầu, sắc mặt ngoài ý muốn có chút nhu hòa:

“Không có, chỉ là nghĩ chậm rãi đi trong trời mây đất tuyết cũng rất thoải mái, đã lâu không có nhẹ nhàng nhàn nhã như vậy.

Mấy ngày nay Vô Hạ đều xử lý tốt tất cả mọi chuyện, biết đâu...

Ngày sau, ta có thể buông tay để Vô Hạ Vô Song xử lý một vài sự tình, còn mình trộm lười một chút.”

Có lẽ là bởi vì tâm tình đích xác không sai, cũng có thể bởi vì Nam Liệt là người một tay hắc đưa lên, Tần Vô Phong không hề cố kỵ nói ra ý nghĩ của mình.

Nam Liệt nghe xong mỉm cười, gật đầu nói phải:

“Đích xác, đại công tử những năm gần đây, hẳn là rất mệt, nên nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi một chút.”

Tần Vô Phong thở dài, phẩy đi tuyết lạc trên người, nghiêm mặt hỏi Nam Liệt:

“Tiểu công tử đi cùng với ta đâu? Bây giờ còn đang ngủ sao?”

Nam Liệt gật đầu:

“Đúng vậy, từ lúc đại công tử đi, tiểu công tử kia vẫn luôn ngủ, chưa từng tỉnh qua.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Vân Khuynh Sinh Bệnh

Nghe Nam Liệt trả lời, Tần Vô Phong ngẩn ra, lẩm bẩm:

“Một buổi chiều chưa từng tỉnh sao... Ta đi xem.”

Hắn thật sự có chút lo lắng, Vân Khuynh từ sau bữa trưa không bao lâu liền ngủ, mãi cho đến chạng vạng, tròn một buổi chiều tại sao lại không tỉnh dù chỉ một lần?

Dựa theo lệ cũ, Vân Khuynh hẳn là đã sớm tỉnh, mà lúc y tỉnh sẽ muốn đọc sách, hoặc là làm việc khác.

Mang theo một chút lo lắng, Tần Vô Phong đẩy ra cửa phòng Vân Khuynh.

Bởi vì trong phòng có đủ noãn lô, vừa mở cửa hơi ẩm liền tràn ra.

Tần Vô Phong đi vào trong phòng.

Màn giường bên giường Vân Khuynh lẳng lẳng rủ xuống, bên trong giường không có một chút động tĩnh.

Bước chân Tần Vô Phong ngừng lại có chút chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn chậm rãi đi đến bên giường xốc màn lên.

Vân Khuynh trên giường vẫn đang ngủ say, thân thể nằm nghiêng, chân bông kéo đến cằm, tóc đen che đi một bên mặt, khuôn mặt nho nhỏ ngủ đến đỏ bừng, bề ngoài có vẻ ngủ rất bình thản.

Tâm Tần Vô Phong lúc này mới thả vào trong bụng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, đang muốn buông màn, lại bỗng nhiên giật mình.

Trong con người đen sâu thâm thúy hiện lên nghi hoặc, nhìn hai gò má dường như đỏ hồng không bình thường của Vân Khuynh.

Nếu là ngủ quá say sẽ là phấn phấn hồng, nhưng hiện tại hai gò má Vân Khuynh lại là một mảng hồng lửa, đỏ rực.

Tần Vô Phong xuất thủ như điện, đem thân thể Vân Khuynh lật lại.

Vân Khuynh bị cảm giác lạnh lẽo trên tay hấn làm giật mình tỉnh giấc, mơ mơ màng màng gian nan mở mắt, lúc con người sương mù không rõ chiếu lên bóng dáng Tần Vô Phong thì có chút thanh tỉnh:

“Ngô... Đại ca...”

Thanh âm của y khàn khàn lợi hại, cũng rất yếu ớt.

Có thể là do vừa tỉnh ngủ, y cảm giác đầu của mình âm ỷ đau nhói, cực kỳ khó chịu.

Tần Vô Phong nhếch môi, vươn tay không hề cố kỵ vuốt trán và khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh.

Bàn tay mang theo lạnh lẽo khiến Vân Khuynh triệt để thanh tỉnh, động tác của Tần Vô Phong có chút vượt quá, hơn nữa vì bị đánh thức có chút đau đầu, y hơi hơi tức giận mở miệng:

“Đại ca, người làm gì vậy?”

Tần Vô Phong nhấn chặt lông mày:

“Vân nhi... Người có thấy khó chịu ở đâu không?”

Vân Khuynh lấy tay che trán:

“Đau đầu...”

“Giọng của người cũng rất khàn...”

Tần Vô Phong bổ sung, lúc này Vân Khuynh mới cảm thấy yết hầu vừa khô vừa khát, vừa rồi cảm giác đau đầu quá mạnh mẽ, dĩ nhiên không có phát hiện, không chỉ như thế y còn cảm thấy toàn thân như nhũn ra, không có một chút khí lực.

“Ta... Ta đây là làm sao vậy?”

Tần Vô Phong giúp y dịch dịch góc chăn:

“Nằm yên, người hình như bị nhiễm phong hàn.”

Sau khi nói xong Tần Vô Phong về mặt ảo não:

“Sớm biết vậy lúc trước đã không đáp ứng mang người ra ngoài.

Mấy ngày nay người một mực ở trong phòng đặt toàn noãn lô, đột nhiên đứng ngoài trời băng đất tuyết lâu như vậy, khó trách sinh bệnh...”

Tần Vô Phong hiếm khi nghiêm khắc như thế với Vân Khuynh:

Vân Khuynh ngoan ngoãn nằm ở trên giường:

“Không sao, chỉ là bị cảm mạo chút thôi, dùng chăn đắp chút là ổn.”

Tần Vô Phong nhìn biểu tình vân đạm phong khinh, giọng nói thờ ơ của y mà ghen lời:

“Người...”

Thấy mặt Tần Vô Phong đen sì, Vân Khuynh nhanh chóng mở miệng:

“Được rồi được rồi, ta biết ta sai, sau đó sẽ chăm sóc tốt cho mình, đại ca người không cần lo lắng, cũng nghìn vạn lần đừng tức giận nga.”

Vẻ mặt Tần Vô Phong hòa hoãn:

“Muốn đại ca không tức giận cũng rất đơn giản.”

“Thế nhưng có điều kiện đúng không?”

Vân Khuynh bất mãn, Tần Vô Phong không hổ là người làm ăn, làm gì cũng không thể lỗ vốn, ngay cả những việc nhỏ này cũng không chịu nhượng bộ.

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng vậy, chính là sau đó Vân nhi đều phải nghe ta. Vân nhi phải biết rằng, người hiện tại không chỉ một mình, trong bụng người còn có tiểu bảo bảo, phải chú ý nhiều thứ.”

Vân Khuynh chui vào trong chăn, chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn bị nóng đỏ lên, nghe xong Tần Vô Phong y vô tội trừng mắt nhìn:

“Được, sau đó đều nghe đại ca.”

Nói xong còn đưa lên một khuôn mặt tươi cười thật to.

Tần Vô Phong có chút vô lực, vì sao hẳn nghĩ Vân Khuynh như vậy rất nghịch ngợm rất khả ái đâu?

Hai người nói đến sau đó, rốt cuộc đi đến đâu, ai cũng không biết.

Hóa ra, con người luôn luôn trong lúc vô ý thức ưng thuận hứa hẹn, hay là do lời hứa quá thuận miệng như thế này, mới có thể làm cho người ta không coi trọng, luôn luôn phụ lòng người có tâm!

Lúc Tần Vô Phong vì Vân Khuynh bắt mạch xác nhận y bị phong hàn, hần lập tức kêu Nam Liệt tìm người đi sắc thuốc.

Còn hần thì ngồi ở bên canh giữ Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngủ một buổi chiều, lúc này tỉnh lại, tuy rằng toàn thân vô lực, tinh thần cũng không phải quá phấn chấn, thế nhưng cũng không thể ngủ thêm được nữa.

“Đại ca, chuyện thái tử điện hạ đã dặn dò cho người dưới chưa?”

Tần Vô Phong đang vắt khăn mặt ẩm, cẩn thận mềm nhẹ đặt lên trán Vân Khuynh, thờ ơ trả lời:

“Ân, ta đã giao cho người đi làm, chuyện này người không cần quan tâm, đại ca sẽ xử lý tốt.”

“Buồn chán mà... Vẫn nằm ở nhà, một chút việc cũng không có, ta đã sắp muốn nằm đếm tóc của mình xem rốt cuộc có bao nhiêu sợi rồi.”

Trên khuôn mặt của Tần Vô Phong tuy rằng như trước không có ý cười, thế nhưng đôi mắt lại lóe ra thứ ánh sáng không còn nặng nề như lúc trước, khê thở dài:

“Người nếu muốn tìm việc để làm...”

Ta gọi người đến kể chuyện cho người được không?”

Vân Khuynh hơi chu môi:

“Ta lớn như vậy... Nghe kể chuyện, rất nhanh sẽ chán.”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không, không phải chuyện hư cấu, chờ Long Khiêm trở về báo cáo chuyện tình Hiên Viên Trần Vũ, chúng ta liền giữ hẩn lại, kêu hẩn kể một chút cho người về chuyện đã xảy ra trong triều đình và các môn phái trong chốn giang hồ từ chỗ Bách Hiếu Lâu chỉnh lý ra.

Cho người hiểu thêm về thế cục hiện nay, cùng với tình cảnh của Tần gia, để rồi sau đó giúp đỡ ta và Vô Song. Được không?”

“Là chuyện thật!!!”

Vân Khuynh hứng thú:

“Được, cũng cho ta hiểu thêm một chút, Vô Song và đại ca rốt cuộc là sống trong thế giới như thế nào.”

Tần Vô Phong giãn mở lông mày, cầm lên khăn mặt đã có chút lạnh trên trán y, nhúng vào trong nước nóng, vắt khô, lần nữa đặt lên trán y.

Vân Khuynh đột nhiên không nói, đôi mắt trong suốt của y nhìn Tần Vô Phong.

Con người theo chuyển động động tác của Tần Vô Phong, chậm rãi, một đôi lông mày thanh tú nhíu lại.

Động tác của Tần Vô Phong rất cẩn thận, rất mềm nhẹ, không có chỗ nào không khiến y có một loại cảm giác rằng y được coi như trân bảo cẩn thận tỉ mỉ che chở.

Lúc này, Vân Khuynh mới bắt đầu nhớ lại.

Vô Song nói Tần Vô Phong là một người lạnh lùng.

Tần Vô Hạ, Tần Vô Song vào một trình độ nhất định đều tương đối sợ vị đại ca này.

Trong mắt những người khác, Tần Vô Phong đại công tử Tần phủ cũng không phải là người dễ đối phó.

Nhưng vì sao, Tần Vô Phong lại chu đáo với y như vậy?

Chỉ bởi vì y là ‘Đệ muội’ của hắn?

Thế nhưng y nhớ, Tần Vô Phong rõ ràng rất nghiêm khắc với Tần Vô Hạ?

Tần Vô Phong rốt cuộc là một người như thế nào?

Là đại ca lạnh lùng nghiêm nghị trầm mặc trong miệng Vô Song và mọi người, hay là đại ca ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ trước mắt y?

Vân Khuynh chăm chú nhìn động tác của Tần Vô Phong, bắt đầu suy đoán.

“Sao vậy? Vân nhi đang nhìn cái gì?”

Lời của Tần Vô Phong giống như đến từ chân trời, cắt đứt ý nghĩ của y.

Vân Khuynh cười cười, lắc đầu:

“Không có gì, ta chỉ là đang cảm thán...”

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Cảm thán cái gì?”

Đôi mắt đen như mực của Vân Khuynh lóe lóe, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng:

“Ta đang cảm thán đại ca anh tuấn lại xuất sắc như thế...”

Ân... Còn rất ôn nhu, sau đó nếu ai gả cho đại ca, nhất định sẽ rất hạnh phúc...”

“...”

Tần Vô Phong im lặng.

Nếu như Vân Khuynh không phải ‘Đệ muội’ của hắn, hắn sẽ lập tức hỏi lại một câu, như vậy người nguyện ý gả cho ta sao?

Thế nhưng Vân Khuynh hết lần này tới lần khác lại là ‘Đệ muội’ của hắn, cho nên hắn kiếp này đã không thể thú thê sinh tử.

Tần Vô Phong nghĩ, dù sao Tần gia có hài tử của Vân Khuynh và Vô Song làm người thừa kế, sau đó Vô Hạ cũng có thể có hài tử, không thiếu người thừa kế, hắn có thể yên tâm một mình một đời.

Bằng không hắn thú thê tuyệt sẽ không hạnh phúc như Vân Khuynh nói, nhất định sẽ rất thống khổ, bởi vì vô luận như thế nào hắn cũng không thể thương người hắn thú...

Trừ phi, người kia là, Vân Khuynh...

Biểu tình của Tần Vô Phong trầm xuống, đôi mắt buồn bã, lắc đầu:

“Chuyện tương lai, ai nói trước được... Vân nhi người không cần quan tâm chuyện này, nghĩ đến tiểu bảo bảo trong bụng người là được.”

Tiểu bảo bảo! Đúng, hài tử, Vân Khuynh cuối cùng nghĩ tới, y rất cục biết Tần Vô Phong vì sao đối tốt với y như vậy.

Bởi vì tiểu bảo bảo, hài tử trong bụng y là trưởng tôn Tần gia đúng không?

Nghĩ thông suốt điểm này, mặt mày Vân Khuynh lập tức giãn ra, có thể yên tâm thoải mái hưởng thụ đãi ngộ đặc thù trước mắt này.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Đi Đến Khôn Thành

Thân là thái tử một quốc gia, chuyện Hiên Viên Trần Vũ, cũng không dễ tra.

Không chỉ như thế, lúc Long Khiêm truy tra chuyện độc ‘Tình ti’, song song có người tìm tới Tần gia.

Hai người này là, đương triều nhị hoàng tử, Hiên Viên Khê Phong cùng với tam hoàng tử, Hiên Viên Lâm Phong.

Hai vị hoàng tử này, là huynh đệ song bào thai (sinh đôi) do Vân Quý phi đang được đương kim thánh thượng sủng ái nhất sinh hạ, ở bên ngoài coi như là chất nhi của Vân Khuynh...

Tuy rằng tuổi tác bọn họ không khác nhau lắm.

Nói đến vương thất tranh đoạt, hiện nay, nhị, tam, tứ, ngũ, bát, năm vị hoàng tử là đối thủ cạnh tranh chủ yếu.

Về phần đại hoàng tử, từ lúc niên thiếu đã rời cung trốn đi, chưa từng quay về Huỳnh Quang.

Lục hoàng tử là bởi vì quy định tổ tiên, hiện đang làm chất tử (con tin) tại Xích Yên quốc nơi theo quy củ nữ tôn nam ti.

Mà hành tung của thất hoàng tử, lại càng kỳ quái.

Nói đến thất hoàng tử này, cả triều văn võ không người nào biết, cũng không biết là xuất ra từ vị quý phi nào, chỉ biết là mười tám năm trước,

đương kim thánh thượng chiêu cáo thiên hạ đó là Lân nhi của hãn, thế nhưng hài tử kia lại ở nơi nào???

Mẫu thân của hài tử hiện tại nơi đâu???

Hoàng thượng không nói, không người biết, có đại thần hỏi người, đều bị đương kim thánh thượng đuổi đi...

Hoặc là sung quân biên cương, hoặc là cáo lão hồi hương.

Cho nên nói, thất hoàng tử thần bí kia, là nghịch lân của đương kim hoàng đế, cũng có thể là một người không tồn tại.

Ngoại trừ ba vị hoàng tử không thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế ở trên, các hoàng tử khác, hoặc là tuổi nhỏ, hoặc là không có thế lực phía sau, căn bản không đáng nhắc tới.

Trong đám hoàng tử cạnh tranh ngôi vị hoàng đế, ngũ hoàng tử Hiên Viên Trần Vũ, chính là đương triều thái tử do Tần Vô Phong và Vân Khuynh cứu.

Thế nhưng, với tình cảnh hiện tại của Hiên Viên Trần Vũ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong xuất hiện quá mức đúng lúc.

Huống hồ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, còn rõ ràng nói cho Tần Vô Hạ, bọn họ là vì hành tung của Hiên Viên Trần Vũ, mới ra mặt xin giúp đỡ Tần gia.

Cứ như vậy, sự tình lập tức có vẻ vạn phần kỳ quái.

May là Tần gia chủ nhà hôm nay là Tần Vô Hạ, mà Tần Vô Hạ, cũng thực tại không biết Hiên Viên Trần Vũ ở nơi nào.

Khi Tần Vô Phong ở chỗ Long Liễm, có được tin tức Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đến Tần gia, hãn có chút kinh ngạc.

Lẽ nào thật là tranh đoạt vương vị nơi hoàng thất, từ kinh thành, thoáng cái đã tranh đến Giang thành phương bắc xa xôi???

Cái này cũng quá không thể tin nổi, ai lại chạy đến địa bàn người khác đi tranh thứ đồ nhà mình???

Ai lại vì tranh vương vị mà không hạ tuyệt đỉnh độc dược lấy mạng người, lại đi hạ ‘Tình ti’???

Nghĩ không ra, Tần Vô Phong như trước nghĩ không ra.

Nghĩ không ra cũng không sao, trước đó án binh bất động, xem tình huống, chờ tin tức, rồi sau đó điều tra!!!

Bệnh của Vân Khuynh, còn chưa tốt lên, cũng không có chuyển biến xấu, cứ nửa mùa như vậy, khiến Tần Vô Phong một khắc cũng không ra ngoài.

Hắn vẫn ở bên Vân Khuynh, nói chuyện phiếm với y, cùng y đọc sách, lúc y ngủ thì ở bên canh chừng.

Một phòng noãn lô, một phòng ấm áp, một phòng an bình.

Bất luận Huỳnh Quang hoàng thất có chuyện gì, bất luận Tần gia xảy ra chuyện gì, có Tần Vô Phong ở đây, ai cũng không thể phá hỏng cuộc sống điềm tĩnh của Vân Khuynh.

Trong lúc bọn họ ở trong phòng đặt đầy noãn lô hưởng thụ, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận, còn đang trèo non lội suối truy đuổi giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

Hành tung của Dạ Lạc Huyền quá mức khó tìm, hôm nay hiện thân ở chỗ này, ngày mai lại có thể ở ngoài ngàn dặm.

Hắn làm việc, tuyệt đối là dựa vào ý thích, không có một chút quy luật.

Vượt qua tuyết lớn, mao hiểm giá lạnh, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận mấy người một mực tìm kiếm tin tức giang hồ Ma quân.

“Hô... Khí trời lạnh như thế, tên Dạ Lạc Huyền kia, rốt cuộc là đi như thế nào, tại sao ở đâu cũng có hãn???”

Lúc nam lúc bắc, lúc sơn lâm lúc phố xá.

Lúc nào cũng là nghe được tung tích, đến khi chạy tới lại là công toi.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận cùng với thiếp thân thị đồng bọn họ bốn người, cùng nhau dùng bữa trong một khách sạn, Bạch Khuynh Vận bất đắc dĩ cảm thán.

Liên Cừ cũng thở dài, trên khuôn mặt là nồng đậm lo lắng:

“Thời gian của chúng ta còn không đến ba tháng, tới lúc đó, nếu không lấy được tị độc châu, Vân Khuynh và hài tử trong bụng y rất có thể không cứu được...”

“Ách...”

Tình huống xem ra quả thật nghiêm trọng, nếu cứ như hiện tại không đuổi kịp Dạ Lạc Huyền, bọn họ tuyệt đối không lấy được tị độc châu.

“Vậy phải làm sao???”

Bạch Khuynh Vận cũng cảm thấy không có biện pháp, bọn họ đã tận lực truy tìm Dạ Lạc Huyền.

Thế nhưng đuổi không kịp chính là đuổi không kịp, không phải bởi vì bọn họ không tận lực, thật sự là Dạ Lạc Huyền quá狡 hoạt.

Liên Cừ nhú mày trầm tư, suy nghĩ một lát:

“Chúng ta đẩy nhanh tốc độ, nếu thực sự không được liền đến Lưu Ly tiểu trúc một chuyến, đi hỏi sư bá.”

“Nhưng tốc độ hiện nay, đối với chúng ta mà nói, đã là rất nhanh.”

“Lúc này đây, hai người chúng ta đuổi theo Dạ Lạc Huyền là được, tiểu Thư của người, cùng với tiểu đồng của ta, liền lưu lại, hoặc là quay về Tần phủ.”

Thời gian vốn không đầy ba tháng, hơn nữa bọn họ lúc trước lãng phí, thật sự là không dám sơ ý thêm nữa.

Bạch Khuynh Vận nghe xong dự định của Liên Cừ, lông mày thiêu thiêu, hơi câu lên khóe môi:

“Được thôi, ta cũng không tin, hai người chúng ta đuổi không kịp Dạ Lạc Huyền.”

Ngày thứ hai, hai người chủ tử vô lương, lưu lại thiếp thân tiểu đồng của mình cùng để lại một phong thư, liền vội vã đi tìm tung tích Dạ Lạc Huyền.

Mục tiêu lúc này, lại đang ở phía nam Khôn thành mùa đông ấm như mùa xuân.

Phía nam có hai tòa thành trì đặt song song nhau, phân biệt là Kiền thành và Khôn thành.

Hai thành này đều là phồn hoa lộng lẫy, mỹ lệ dị thường, hơn nữa mùa hè thì lạnh, mùa đông thì ấm, là thánh thành du ngoạn nổi danh trong Huỳnh Quang.

Nói đến du ngoạn, tự nhiên là nơi khiến cho người ta thả lỏng.

Ngoại trừ mỹ lệ được thiên nhiên ưu đãi, Kiền thành cũng là thành trì chuyên chơi đánh bạc nổi danh tứ quốc, mà Khôn thành nổi tiếng, không

phải là đánh bạc, mà là tửu sắc mỹ nhân.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vân có được tin tức của Dạ Lạc Huyền là bởi vì nhận được bồ câu đưa tin, tối hôm qua Dạ Lạc Huyền xuất hiện tại ‘Văn hương các’ một trong tam đại hoa lâu của Khôn thành, đồng thời không nói nguyên do, ngay trước mặt mọi người ở ‘Văn hương các’, giết chết đệ nhất hoa khôi ở đó.

Tuy biết cho dù chạy tới, cũng không nhất định có thể tìm được Dạ Lạc Huyền, thế nhưng, Liên Cừ không muốn buông tha dù chỉ một chút hy vọng.

Hơn nữa, ‘Văn hương các’ bối cảnh hùng hậu, đệ nhất hoa khôi vô duyên vô cớ bị giết chết, tự nhiên sẽ không chịu để yên.

Vừa khéo chính là Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca, là hai người trong tam đại thần bộ của tứ đại quốc, đúng lúc cũng ở Khôn thành.

Hơn nữa còn đang ở trong ‘Văn hương các’, nhận được thiệp mời đuổi bắt Dạ Lạc Huyền.

Cứ như vậy, nếu như Liên Cừ và Bạch Khuynh Vân, có thể đi theo Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca hai người, vậy tìm được Dạ Lạc Huyền, sẽ không còn là việc khó.

Dù sao, tam đại thần bộ, cũng không phải là hư danh.

Ngoại trừ thần bộ Hoa Ly Phi từng lập thế bắt không được giang hồ ‘Tuyệt sát’ liền tuyệt đối không nhận thiệp mời khác, hai đại thần bộ còn lại, mấy năm nay, đều vẫn đang du ngoạn nhân gian, không khó nhìn ra tính tình ham chơi, thế nhưng song song với ham mê của họ, thủ đoạn cao siêu, thế lực mạnh mẽ, cũng là một phần không thể nghi ngờ.

Không có thiếp thân thị đồng, tốc độ của Liên Cừ và Bạch Khuynh Vân nhanh hơn không ít.

Chỉ dùng nửa ngày, liền chạy tới Khôn thành.

Khắp nơi đều là tuyết trắng phấp phới đầy trời, nhưng Khôn thành và Kiền thành vẫn như cũ là ấm như đầu xuân, không có một tia vết tích tuyết trắng.

Toàn bộ thành thị trên cơ bản đều bị vây quanh ở giữa dòng sông Sách Lặc lớn nhất trong Huỳnh Quang, sóng gợn dập dờn, trên sông, có tiếng trêu đùa của các nữ tử trên những thuyền hoa lộng lẫy, cùng với những âm thanh lá lướt đàn sáo.

Dường như là vừa vào thành, liền có một trận hương vị phấn hoa xông vào mũi.

Có mùi phấn hoa chân chính, mà càng nhiều, chính là hương thơm nữ nhi.

Ở đây, có thể sánh với Xích Yên quốc, giống một tiểu nữ nhi quốc.

Hầu như khắp chốn đều là hoa lâu, hoặc là dung tục, hoặc là cao nhã, hoặc là nổi danh tứ quốc, hoặc là bừa bãi vô danh.

Đây là một thành thị lấy nữ nhân làm chính, nam nhân, đều là khách đến tầm hoan mua vui, hoặc là người qua đường.

Mỗi nữ nhân trang điểm xinh đẹp, theo lâu nhìn xa, chờ mong, không phải phu quân, không phải người về nhà, mà là khách qua đường, là sinh mệnh lạng lẽ cô đơn trống rỗng.

Nơi này là ôn nhu chi hương, có thể khiến cho toàn bộ nam nhân trầm tĩnh lại.

Vào Khôn thành, Bạch Khuynh Vận thật sâu hít một hơi, uể oải mấy ngày qua đều bị thối sạch.

“Liên đại ca, Khôn thành và Kiền thành, lúc trước ta đi buôn bán, tuy rằng là vội vã mà đến, vội vã mà đi, thế nhưng, có thể khắc sâu cảm giác kỳ diệu ở trong đó. Ha ha.”

Hắn nháy mắt ra hiệu, cười khẽ hai tiếng:

“Đặc biệt Khôn thành này, khách nhân toàn bộ thiên hạ, bất luận là đi hoa lâu Khôn thành nhà ai, chỉ cần là lần đầu tiên, ăn uống miễn phí một ngày đêm ——

Được rồi, ở đây cũng không có khách sạn, tất cả đều là hoa lâu, xa hoa thấp kém, xấu xí xinh đẹp, non trẻ già cả, tất cả đều như vậy, thế nhưng, khác nhau chính là bán mình và bán nghệ, thấp kém và cao nhã mà thôi.”

Liên Cừ từ khi vào thành này, sắc mặt thanh tuyền đã có chút biến thành màu đen.

Hắn rất ít khi rời khỏi Thiên Cơ đảo, luôn luôn cùng hoa cỏ động vật làm bạn, ngay cả thân nhân đều rất ít tiếp xúc, huống chi là người khác, nữ nhân khác, còn nhiều nữ nhân như vậy.

Trong lòng xẹt qua một tia bất an, hắn bỗng nhiên nhớ tới tình kiếp mạc danh kỳ diệu của hắn.

Ở đây nhiều nữ nhân như vậy, chẳng lẽ chính là ở chỗ này???

Mặt khác thái độ rất quen thuộc của Bạch Khuynh Vận cũng khiến hắn có chút bất mãn:

“Khuynh Vận thật là rõ ràng nơi đây... Đã như vậy, liền mau tìm một nơi đặt chân thích hợp đi!!!”

Hai chữ thích hợp, Liên Cừ cắn ra rất nặng, nói vậy Bạch Khuynh Vân cũng nghe ra, biết nên dẫn hân đến địa phương như thế nào.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Hiên Viên Bất Kinh

Trong Khôn thành có tam đại hoa lâu phân biệt là ‘Văn hương các’, ‘Quán hương các’, ‘Lưu hương các’.

Trên dưới một trăm hoa lâu có thể chiếm vị trí số một, ba nhà này tự nhiên đều có chỗ đặc biệt riêng.

Trong đó hoa khôi Vũ Sa cô nương của ‘Văn hương các’ bị Dạ Lạc Huyền giết chết, toàn thân tỏa hương, xinh đẹp vô song, một tay ngọc cầm, đàn như cừu thiên tiên nhạc (nhạc tiên trên chín tầng mây =..=), thái độ làm người cũng cực kỳ giữ mình trong sạch, bán nghệ không bán thân.

Tuyệt đại giai nhân như vậy, sau khi bị Dạ Lạc Huyền giết chết, tất cả mọi người nghĩ ‘Văn hương các’ mất đi trụ cột, trước khi tìm được mỹ nhân mới, chắc hẳn sẽ cực kỳ thảm đạm, ai biết, ngày hôm nay sau khi Vũ Sa cô nương chết không được bao lâu, ‘Văn hương các’ lại đẩy ra một hoa khôi mới.

Không chỉ như thế, có người nói vị hoa khôi này, quý danh Phiên Nhiên, là người vừa vào ‘Văn hương các’, lúc trước chưa bao giờ gặp khách.

Truyền kỳ đáng nhảy của Phiên Nhiên, trong thiên hạ ngoại trừ Lạc Diễm công tử không người có thể sánh bằng, song song tài giỏi thối tiêu, tính tình ôn nhu hiền thực, tướng mạo quốc sắc thiên hương...

Bên trong Khôn thành, phố lớn ngõ nhỏ, truyền ra đều là tin tức của tân hoa khôi này.

Bạch Khuynh Vận gánh vác trách nhiệm tìm nơi đặt chân vừa nghe được những điều này, sắc mặt vui vẻ, nói với Liên Cừ:

“Liên đại ca, chúng ta đi ‘Văn hương các’, xem tân mỹ nhân hoa khôi của bọn họ một cái thế nào???”

Liên Cừ nghe các thanh âm bắt khách oanh oanh yến yến trên đường mỗi cánh cửa, nghe đến sờn gai ốc.

Khôn thành là hoa lâu chi thành, tự nhiên không phải toàn bộ hoa lâu chi chiêu đãi khách nhân vào buổi tối, có một bộ phận kha khá, ban ngày cũng chiêu đãi khách nhân.

Liên Cừ nhìn các nữ nhân tô son điểm phấn, dáng cười khoa trương xinh đẹp như hoa, ăn mặc hở hang, đột nhiên rất muốn rất muốn xoay người chạy đi.

Hắn bị thành thị này dọa sợ, đối với đề nghị của Bạch Khuynh Vận, hắn lắc đầu:

“Ta không có hứng thú với hoa khôi... Người, người vẫn là tìm một nơi an tĩnh thì hơn.”

Bạch Khuynh Vận vốn phi thường muốn đi ‘Văn hương các’ đến giúp vui, lời của Liên Cừ, như một chậu nước lạnh giội lên đầu hắn, dập tắt toàn bộ hưng phấn của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn Liên Cừ vẻ mặt tái nhợt, thần tình thống khổ, cũng luyến tiếc để cho Liên Cừ chạy loạn giữa đám nữ nhân này.

Trực tiếp mang theo Liên Cừ, bảy rẽ tám quẹo dẫn hắn đến một hoa lâu cũ nát, bên ngoài hoa lâu đề ba chữ ‘Vị danh cư’.

‘Vị danh cư’ ở sâu trong hẻm nhỏ, chậm rãi rời xa phố xá sầm uất, có vẻ phi thường vắng vẻ.

Cửa phòng ‘Vị danh cư’ cũng là mở rộng, nhưng không có một nữ nhân tiếp khách ở cửa, nhìn qua, càng giống như là một khách sạn bình dân.

“Ở đây...”

Ở Khôn thành thấy ‘Vị danh cư’, thật giống như ở trong trăm nghìn đóa hoa kiều diễm, thấy một chiếc lá xanh nho nhỏ tiêu tụy.

Tuy rằng không đủ mỹ lệ, nhưng nhìn qua lại thoải mái ngoài ý muốn.

Bạch Khuynh Vận mở miệng giải thích:

“Nơi này là hoa lâu lâu đời nhất ở Khôn thành, cũng đã từng có thời cực thịnh, chỉ là, các cô nương ở đây đều già, lại không chịu thay đổi người, cho nên xuống dốc. Thế nhưng, Liên đại ca, ta dám cam đoan, cơm nước ở đây nhất định là ngon nhất trong Khôn thành.”

“Di?”

Bạch Khuynh Vận vừa dứt lời, một thanh âm nam tử trẻ tuổi vang lên, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận chỉnh lại sắc mặt, đều ngẩng đầu, nhìn về phía thanh âm phát ra.

“Không nghĩ tới còn có người giống ta nhớ tình bạn cũ, thực sự là khó có được. ‘Vị danh cư’ này nói là hoa lâu lâu đời nhất, kỳ thực cũng chỉ là quang cảnh bảy tám năm trước, các tỷ tỷ ở đây, đều là mặt đẹp như hoa, là đám nam nhân bên ngoài kia không có mắt không có phúc khí tới nơi này.”

Người nọ ngồi trên cành một cây đại thụ trước cửa ‘Vị danh cư’, dựa lưng vào thân cây, hai chân lắc lắc, thong dong mỉm cười với Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận.

Mặc kệ là Bạch Khuynh Vận, Liên Cừ, hay là nam tử kia, bọn họ đều đang đánh giá đối phương.

Liên Cừ khí chất thanh nhã xuất trần, khuôn mặt tuấn mỹ, Bạch Khuynh Vận nhìn qua ôn nhuận khả ái, cộng thêm hai người quần áo phi phàm, nam tử chỉ liếc mắt là biết bọn họ không phải người tầm thường.

Mà nam tử kia, mặc bố y bình thường nhất, một thân bố y màu lam, chỉ đem đầu tóc trên trán buộc về phía sau, cũng không phải bó lên hết, có một phần buông xuống nhu thuận trườn lên vai lên lưng hắn, đen nhánh sáng bóng.

Trên người hắn có một loại khí tức nội liễm và phóng khoáng kỳ lạ, thế nhưng khuôn mặt hắn lại có chút không khớp với khí chất của hắn.

Hắn mặt như quan ngọc, mắt sáng như sao, môi hồng răng trắng, tuy rằng không có một tia khí tức son phấn, nhưng nhìn vào, càng giống như một người nữ tử trộm mặc nam trang.

Khí tức trên người hắn rất bình thản, bình thản đến mức khiến tất cả mọi người có thể bỏ qua hắn, thế nhưng, hắn lại có một đôi con ngươi sâu thẳm dường như có thể hấp dẫn người khác tiến vào bên trong.

“Công tử thật quen mặt, chúng ta đã từng gặp nhau chưa???”

Bạch Khuynh Vận nhíu mày, đối phương hắn sẽ không phải nhân vật đơn giản, thế nhưng đường viền mặt mũi của hắn, nhìn qua thật đúng là quen thuộc, lẽ nào thực sự đã từng gặp???

Liên Cừ cũng hơi nhíu mày, không chỉ Bạch Khuynh Vận nghĩ người này mặt mày nhìn quen mắt, ngay cả hắn cũng có loại cảm giác này.

“Ha hả.”

Nam tử kia cong lên khoe môi cười khê hai tiếng:

“Ta nói hai vị huynh đài, phương thức tiếp cận như vậy, đã quá cũ rồi.”

Nói xong hai tay hắn nắm lấy cành cây, từ trên cây nhảy xuống, vỗ vỗ tay, chỉnh chỉnh quần áo nói:

“Vừa lúc ta thấy các người cũng thuận mắt, muốn mời các người uống một chén.”

Nói xong liền đi vào ‘Vị danh cư’.

Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ theo sát đằng sau, nhìn thân hình người nọ từ trên cành cây không thấp, dễ dàng nhảy xuống, liền biết người nọ nhất định là cao thủ.

Biết đâu, đây lại là người bọn hắn muốn tìm.

Nhưng mà rốt cuộc là người nào?

Hiên Viên Bất Kinh?

Sở Tiểu Ca?

Hay là Dạ Lạc Huyền?

“Lan vân tỷ tỷ, ta muốn uống ‘Bách Hoa Tửu’ tự tay người nhường.”

Vừa vào ‘Vị danh cư’, nam tử kia liền lớn tiếng hét lên.

Dưới lầu trong ‘Vị danh cư’, hình như chỉ có hai nữ tử, hơn nữa còn đang xuống lầu.

Một người trên dưới ba mươi tuổi tóc búi lên giản đơn, hình dạng thành thật nhanh nhẹn, còn lại là tiểu cô nương mười bảy tám tuổi, đáng dấp cực

kỳ đoan trang, phần lớn mái tóc rối tung trên vai, nhìn qua ô nhu điềm tĩnh.

Nghe được thanh âm của nam tử kia, nữ tử trên dưới ba mươi ngẩng đầu nhìn về phía nam tử, khóe miệng tràn ra dáng cười trêu tức:

“Bất Kinh, người xác định muốn uống ‘Bách Hoa Tửu’ sao???”

Lan tử tử ta qua nhiều năm như thế, chỉ có thể nhường hơn hai mươi hũ, đáp ứng đưa cho người năm hũ, người đã uống ba, uống nữa, lễ mừng năm mới năm nay liền không có.”

Bất Kinh???

Bước chân Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ cùng lúc dừng lại.

Bất Kinh Bất Kinh, người này, lẽ nào chính là một trong tam đại thần bộ, Hiên Viên Bất Kinh???

Duyên phận thế gian này thực sự là kỳ diệu, vừa mới vào Khôn thành, còn chưa bắt đầu tìm kiếm Hiên Viên Bất Kinh, Sở Tiểu Ca hoặc là Dạ Lạc Huyền, dĩ nhiên lại ngẫu nhiên gặp gỡ Hiên Viên Bất Kinh như vậy.

Thực sự là đập phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu. (Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi tìm thấy chẳng tốn công)

Đã biết thân phận của hắn, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận hào phóng ngồi đối diện Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh lại mở miệng nói với nữ tử kia:

“Lan tử tử tốt của ta, Bất Kinh ngày hôm nay gặp được hai người ta thích, quả thực muốn uống loại rượu ngon nhất, muốn ăn món ăn ngon nhất, tử tử người liền thỏa mãn tiểu đệ ta một lần đi...”

Tiểu đệ cũng hiếm khi đến được một lần, không phải sao???”

“Được rồi được rồi, theo ý của người, Y Y, người ở chỗ này chiều cổ khách nhân, ta đi làm chút đồ nhắm cho Bất Kinh ca ca của người.”

Nữ tử quay người nói với thiếu nữ xuống lầu cùng nàng, thiếu nữ kia gật đầu:

“Ân, Lan di người đi đi, nơi này giao ta là được.”

Hiên Viên Bất Kinh phát phát tay với thiếu nữ:

“Y Y muội muội, đến đây, ngồi một hồi với Bất Kinh ca ca, khi còn bé người rất thích chạy theo Bất Kinh ca ca nha.”

Thiếu nữ sắc mặt đỏ lên, cúi xuống khuôn mặt trơn bóng như ngọc:

“Không được, Bất Kinh ca ca hiện tại là khách, Y Y không thể làm bừa.”

“Được rồi. Vậy hôm nào Bất Kinh ca ca mang người đi ra ngoài chơi.”

Hiên Viên Bất Kinh nói xong thở dài một tiếng, cũng không làm khó thiếu nữ.

Hắn rốt cục thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Bạch Khuynh Vận và Liên Cừ ngồi đối diện:

“Thiên Cơ đảo chủ??? Bạch gia thiếu chủ???”

Đối phương là Hiên Viên Bất Kinh, tam đại thần bộ Hiên Viên Bất Kinh, có thể đoán ra thân phận bọn họ là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng, Bạch Khuynh Vận vẫn hiếu kỳ, Hiên Viên Bất Kinh làm thế nào đoán ra được:

“Bất Kinh huynh làm thế nào đoán ra thân phận chúng ta???”

Hiên Viên là quốc họ Huỳnh Quang, tuy rằng không biết vị Hiên Viên Bất Kinh này có dính dáng với Huỳnh Quang hoàng thất hay không, thế nhưng Bạch Khuynh Vận tuyệt đối sẽ không xưng Hiên Viên Bất Kinh là Hiên Viên huynh.

Hiên Viên Bất Kinh châm trà cho ba người, vừa châm trà vừa mở miệng:

“Dùng mắt và mũi của ta.

Mắt của ta, nhìn ra quần áo của người xuất từ ‘Vân tú phường’ của Xích Yên quốc.

Mà theo ta được biết, đồ của ‘Vân tú phường’, đều thêu tên tự chủ nhân trên cửa tay áo, vừa khéo ta liền nhìn thấy ba chữ thêu Bạch Khuynh Vận trên tay áo của người.

Về phần Thiên Cơ đảo chủ, là do mũi của ta, ngửi thấy mùi hương trăm hoa trên người hắc, trong đó mùi hoa sen là nồng nhất...

Từ lúc còn nhỏ ta đã từng nghe người nói qua, hai mươi năm trước Tinh Tú lão nhân tự mình đến Thiên Cơ đảo, làm một phê mệnh cho một hài tử toàn thân có mùi hoa sen, hài tử kia, chính là Thiên Cơ đảo chủ ngày hôm nay.”

“Người...”

Sắc mặt Bạch Khuynh Vận cùng Liên Cừ đồng thời biến đổi.

‘Vân tú phường’ là tú phòng lớn nhất trong tứ quốc, không ai biết chủ tử phía sau là ai, mà trên thực tế, đó chính là sinh ý ở Xích Yên quốc của nhị muội Bạch Khuynh Vận.

Về chuyện ‘Vân tú phường’ thêu tên trên cửa tay áo, chỉ có người trong ‘Vân tú phường’ mới biết, bởi vì chữ thêu ẩn trong hoa văn, cho nên toàn

bộ người mua, đến nay không ai phát hiện ra bí mật này...

Nhưng Hiên Viên Bất Kinh, lại biết rõ ràng như thế.

Về phần Liên Cừ thân mang hương sen, chuyện này, dù là Tần gia tam huynh đệ cũng không biết.

Bởi vì mang theo mùi sen, rất dễ bị nhận ra thân phận, hoặc là chộc phải phiền phức khác, cho nên Liên Cừ từ nhỏ liền làm bạn với trăm hoa, cộng thêm năng lực kỳ dị thần kỳ có thể làm có thể làm trăm hoa đua nở của hắn, khiến thân thể hắn sớm đã nhiễm mùi trăm hoa.

Không nghĩ tới, lại bị Hiên Viên Bất Kinh ngửi thấy, nhìn thấu.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nói Rõ Mục Đích

“Thần bộ không hổ là thần bộ, Hiên Viên Bất Kinh, đích thật là Hiên Viên Bất Kinh.”

Bạch Khuynh Vận nghe Hiên Viên Bất Kinh nói, cảm thán không ngớt, Hiên Viên Bất Kinh vừa rồi chỉ là liếc nhìn bọn họ, dĩ nhiên phát hiện ra những chi tiết cực nhỏ này.

Liên Cừ có chút ngạc nhiên, Hiên Viên Bất Kinh này, biết đến, hình như quá nhiều, không ai thích người khác vạch trần bí mật bản thân ngay trước mặt mình.

Khóe miệng Hiên Viên Bất Kinh mang theo nụ cười nhàn tản, nhìn thấy sắc mặt Liên Cừ, trong con ngươi hiện lên một tia sáng kỳ dị:

“Yên tâm đi, những thứ ta biết, chỉ dùng vào lúc đuổi bắt người khác, thường ngày, ta sẽ không nói nhiều nữa đâu.”

Những lời này của hắn vừa ra, Liên Cừ lại mở miệng:

“Bất Kinh huynh, cứu ngưỡng đại danh.”

Hiên Viên Bất Kinh cười to:

“Đâu có đâu có... Tình tượng y thuật của Thiên Cơ đảo chủ mới khiến cho người ta nể phục.”

Đang lúc nói chuyện, nữ lão bản của ‘Vị danh cư’ đang tiến đến bưng rượu và thức ăn lên, đi đến còn trêu đùa vài câu với Hiên Viên Bất Kinh.

Liên Cừ âm thầm nhíu mày, Hiên Viên Bất Kinh này, mặt ngoài nhìn qua, cũng không đáng giá tín nhiệm như danh tiếng của hắn.

Đáng tiếc, bọn họ chỉ có thể trông cậy vào hắn đi tìm giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

“Ta có chút tò mò...”

Hiên Viên Bất Kinh đột nhiên mở miệng nói.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận cùng lúc nhìn về phía hắn:

“Chuyện gì?”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu cười:

“Không cần khẩn trương. Ta chỉ là tò mò các người vì sao mà đến??? Chẳng lẽ là vì tân hoa khôi của ‘Văn hương các’?? Tuy rằng có rất nhiều người vì nàng mà đến, nhưng các người cũng không giống... Bởi vì, đáy mắt các người mang theo nôn nóng lo lắng, trên khuôn mặt các người tuy rằng không hiện vẻ tiêu tụy, thế nhưng vẫn mang theo uế oải khi bôn ba... Đương nhiên, nếu các người không muốn nói cho ta biết, ta tuyệt không miễn cưỡng.”

Hiên Viên Bất Kinh cầm đũa, không chút khách khí bắt đầu ăn.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận nhìn nhau, mục đích tới đây của bọn họ sớm muộn gì cũng phải nói cho Hiên Viên Bất Kinh, căn bản không cần giấu diếm.

Xác định được điểm này, Liên Cừ cúi đầu nói:

“Chúng ta muốn tìm một người, để tìm người kia, còn cần thỉnh Bất Kinh huynh hỗ trợ.”

Đôi đũa của Hiên Viên Bất Kinh dừng một chút, giương mắt nhìn Liên Cừ:

“Các người tìm ai??? Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền???”

Dù sao, người giang hồ gần đây đều biết hắc và Sở Tiểu Ca đang đuổi bắt Dạ Lạc Huyền, lúc này tìm hắc đến hỗ trợ, hơn phân nửa chính là tìm Dạ Lạc Huyền.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vân cùng nhau gật đầu.

Hiên Viên Bất Kinh buông đũa thở dài:

“Các người thỉnh trở về đi, tuy rằng ta và Tiểu Ca nhận được thiệp mời truy tìm Dạ Lạc Huyền, nhưng cũng không dự định thương tổn hắc... Vì phía sau ‘Văn hương các’ kia cũng nói, tìm Dạ Lạc Huyền chỉ là muốn một lý do mà thôi... Thế lực phía sau Dạ Lạc Huyền nói vậy Thiên Cơ đảo chủ cũng biết, Lưu Ly tiểu trúc, ở Huỳnh Quang, thâm căn cố đế tới mức nào...”

Nói hết lời này, Hiên Viên Bất Kinh cũng không nói thêm.

Chắc hẳn tất cả mọi người biết, tiếp tục quần quýt, nhất định chính là phiền phức, sẽ phát triển thành song phương ngày hôm nay người một đao giết người của ta, ngày mai ta báo thù giết người của người.

Ngày tháng như vậy, cũng không phải nhiều người muốn trải qua.

“Không, người hiểu lầm.”

Liên Cừ lãnh tĩnh mở miệng:

“Nếu Bất Kinh huynh cũng biết Dạ Lạc Huyền đến từ Lưu Ly tiểu trúc, như vậy tự nhiên cũng biết ta và hắc là đồng môn, ta sao có thể làm ra loại chuyện tương tàn đồng môn, chúng ta chỉ là muốn gặp hắc, mượn hắc một thứ mà thôi.”

“Nga???”

Ngón tay thon dài của Hiên Viên Bất Kinh đặt ở trên cằm, có chút suy nghĩ:

“Nếu là như vậy... Ta tin tưởng các người.”

Hiên Viên Bất Kinh bỗng nhiên cười, trên khuôn mặt tuấn mỹ giống như nữ tử, toát ra dáng cười khiến người ta lóa mắt:

“Như vậy, các người đi theo ta đi, ta tự nhiên sẽ mang bọn người tìm đến Dạ Lạc Huyền.”

Nụ cười của Hiên Viên Bất Kinh, đơn thuần ngoài ý muốn, Bạch Khuynh Vận nhìn thấy lại có chút phản cảm, hừ lạnh một tiếng:

“Bất Kinh huynh, chúng ta tìm Dạ Lạc Huyền là có hạn chế thời gian... Không thể dừng lại quá lâu.”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu:

“Không sao không sao, không quá ba ngày, ta và Tiểu Ca sẽ tìm được Dạ Lạc Huyền, đêm nay, các người theo ta đi ‘Văn hương các’ xem tân hoa khô một lần, quyết định ra sao!”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Hoàng Tử Huỳnh Quang

Khuôn mặt Liên Cừ phiếm đen, không tình nguyện theo chân Bạch Khuynh Vận và Hiên Viên Bất Kinh đi tới “Văn hương các”.

Hiên Viên Bất Kinh chết tiệt kia, nói cái gì không đi “Văn hương các” với hã, bỏ lỡ cơ hội gặp được Dạ Lạc Huyền vậy không nên trách hã...

Dĩ nhiên uy hiếp hã!!!

May mắn “Văn hương các” là một trong tam đại hoa lâu của Khôn thành, so với hoa lâu khác, phong nhã hơn không ít.

Thế nhưng, phong nhã đến đâu, hoa lâu vẫn là hoa lâu, bản chất của nó không hề thay đổi.

So với hoa lâu khác, nữ nhân của “Văn hương các”, cũng tương đối rụt rè, nội liễm, trên cơ bản mỗi người đều là mặt đẹp như hoa, có tài có học vấn, cử chỉ ưu nhã mà không mất quyền rũ.

Vừa vào “Văn hương các” Liên Cừ liền căng cứng thân thể, như lâm đại địch.

Hiên Viên Bất Kinh cỡ lẽ là đã rất quen thuộc với các cô nương ở đây, trêu đùa vài câu với mấy vị cô nương trong đó, quay đầu lại phát hiện Liên Cừ đang được Bạch Khuynh Vận bảo hộ hình như rất khó chịu, có chút vô cùng kinh ngạc, cũng không đùa giỡn nữa, trực tiếp dẫn đường đi đến phòng đặt trước.

“Thực sự khó chịu như vậy sao??? Kỳ thực, coi đây là khách sạn bình dân là được mà.”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn khuôn mặt tái nhợt của Liên Cừ, phi thường nghi hoặc mở miệng.

Liên còn chưa kịp trả lời, hắc liên bùng tỉnh đại ngộ nói:

“Nga... Chẳng lẽ Liên huynh sợ nữ nhân???”

Sợ nữ nhân???

Liên Cừ giật mình, không thể nào!!!

Hắc tử mĩ suy nghĩ một chút, từ nhỏ đến lớn, nữ nhân hắc tiếp xúc, chỉ có thân nhân của hắc.

Nữ nhân bên ngoài, chưa từng đến gần, hôm nay từ lúc hắc vừa vào Khôn thành, thấy đàn oanh oanh yến yến này, hắc liên cảm giác choáng đầu hoa mắt, cực kỳ khó chịu.

Chẳng lẽ, là sợ nữ nhân thật???

Khóe miệng Liên Cừ co rúm một cái, không có trả lời.

Bạch Khuynh Vận vẽ mặt thân thiết hỏi:

“Liên đại ca, người có thấy khó chịu đâu không???”

Liên Cừ lắc đầu.

Hiên Viên Bất Kinh lấy tay giữ cằm, chớp chớp mắt nhìn, mang theo vài phần trêu tức nói:

“Liên huynh, sợ nữ nhân cũng không tốt, người ngày sau còn phải thành gia, sợ nữ nhân thế nào ôm lão bà sinh tiểu oa nhi???”

“Người...”

Khuôn mặt vốn đã tái nhợt của Liên Cừ bị Hiên Viên Bất Kinh chọc tức mà biến trắng bệch, Hiên Viên Bất Kinh lại mở miệng cắt đứt hẳn:

“Mau nhìn mau nhìn, tân hoa khô đi ra kia.”

Liên Cừ chỉ phải nhẩn nhện lửa giận, nhìn về phía dưới lầu.

Hiên Viên Bất Kinh lặng lẽ câu lên khoe môi, Thiên Cơ đảo chủ thanh nhã xuất trần, lãnh tình lãnh tính???

Ha hả, tới chỗ của hắn, không phải là bị hắn chọc tức tới giờ chân sao.

Dưới lầu “Văn hương các” rất rộng, các loại vải sa màu nhạt nhảy múa theo gió, nhìn qua phiêu dật vô song, mặc kệ trên lầu hay dưới lầu, đều đã ngồi đầy người, đủ loại nam nhân.

Ở trong đình viện có một hồ nhỏ xuân thủy như lam, giữa hồ có một đình nghỉ tám góc, xa xa nhìn lại, trong đình dường như cũng có người đang quan tâm cảnh tượng bên này.

Tú bà qua tuổi ba mươi của “Văn hương các”, lắc lắc cái mũ, vẫy vẫy khăn tay, đáng cười đầy mặt leo lên đài cao trong viện “Văn hương các”, cười đến phi thường hài lòng:

“Các vị gia, đây là ngày đầu tiên tân hoa khô của “Văn hương các” chúng ta, Phiên Nhiên cô nương gặp khách, Phiên Nhiên cô nương sau khi vì mọi người múa một khúc, sẽ bắt đầu chính thức tiếp khách, Phiên Nhiên cô nương kế tục quy củ từ trước của hoa khô “Văn hương các” chúng ta...”

Chỉ bán nghệ không bán thân.

Một hồi còn thỉnh các vị gia thích Phiên Nhiên chi trì nhiều hơn...”

Lải nhải nói một đồng lớn xong, tú bà của “Văn hương các” rốt cục lắc mũm rời đi, nhất khắc nàng đi xuống dưới, tiếng đàn nảy lên.

Đó là nhạc công của “Văn hương các”, có người nói Khôn thành đệ nhất nhạc công này danh xưng Mộc Nhai nhạc công, trước đây hoa khôi Vũ Sa cô nương còn đang tại thế, hai người đàn cầm cùng đàn sắt hòa tấu, là âm nhạc êm tai nhất trên đời.

Đáng tiếc cho một tuyệt đại giai nhân, cứ như vậy hương tiêu ngọc vẫn.

Tiếng đàn vừa vang, mọi người liền biết tiệc chính bắt đầu rồi, đều không khỏi hết sức chăm chú nhìn đài cao.

Vải thưa màu nhạt bốn phía còn đang bay lượn, tiếng đàn bình thản mà lưu sướng...

Bỗng nhiên, tiếng đàn gấp gáp, giống như loài chim không ngừng bay vòng trong không trung.

Đúng lúc này...

Đinh linh linh, đinh linh linh một chuỗi âm hưởng chuông bạc vang lên.

Bỗng nhiên, một tấm trường lăng (tấm vải dài) màu tím nhạt phá không bay ra, ở trong không trung phát ra một độ cung quý dị mà duyên dáng.

Khi trường lăng nhảy múa hấp dẫn ánh mắt mọi người, một bóng dáng tím nhạt, đứng trên đài cao, từ trên trời giáng xuống.

Trên hai gò má trắng noãn của “nàng” che một tầng khăn che mặt, khuôn mặt như ngọc mờ mờ ảo ảo nhìn không rõ, nhưng có thể lờ mờ thấy được đường cong xinh đẹp.

Cổ tay của “nàng” như linh xà, linh hoạt vũ động, tóc dài đen tuyền, theo thân hình phiêu dật của “nàng” xẹt qua độ cung hoa mỹ trong không trung.

“Nàng” một thân sa y (áo lụa mỏng, tơ mỏng) màu tím, không phải tơ lụa gấm vóc hay bông vải. Đích thật là vải sa, khế hở trên sa y đem da thịt trắng nõn của nàng toàn bộ lộ ra, thế nhưng bộ ngực kia...

Hiên Viên Bất Kinh hí mắt, kinh ngạc trong lòng, dĩ nhiên là một nam nhân.

Tân hoa khôi của “Văn hương các”, dĩ nhiên là một nam nhân???

Ngay cả Liên Cừ còn bị dáng múa phiêu dật mềm mại, mãnh liệt lại không mất dịu dàng này hấp dẫn, vậy càng đừng nói đến người khác.

Màu sắc trường lăng giống với màu áo tím nhạt của người trên đài cao, làm nền cho điệu múa của hã, khiến hã càng như thiên tiên hạ phàm.

Đôi chân trần mảnh khảnh của hã, đeo lên một đôi chuông màu trắng bạc trên cổ chân, theo nhịp múa của hã mà linh linh rung động.

Bỗng nhiên, tiếng đàn của nhạc công Mộc Nhai ngừng lại, người trên đài cao chuyển thân trên không trung, trường lăng cũng chậm rãi thu về.

Hã nâng lên bàn tay thon dài, đỡ lấy trường lăng rơi xuống, đầu hơi nghiêng đi, mặt hướng mọi người, khăn che trên mặt hã, rất đúng lúc rơi xuống.

Sau đó, khuôn mặt quyến rũ yêu tà xuất hiện trước mắt mọi người, mắt phượng dài nhỏ, nơi khóe mắt hơi cong lên, ẩn tình quyến rũ, lông mày tinh tế phi dương, môi không cần tô mà vẫn hồng.

Nhìn thế nào, vẫn là một nữ nhân quyến rũ.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn khuôn mặt kia, dĩ nhiên có chút hoảng hốt, thế nhưng, trong lòng hã còn có một tia trấn tĩnh, người nọ, là một nam nhân,

nam phần nữ trang, người che giấu thân phận, thường thường là có mục đích, hẳn phải lãnh tĩnh, bảo trì lãnh tĩnh.

Hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần, lúc này, bên trong sảnh lớn, tiếng vỗ tay đã vang lên như sấm.

Liên Cừ thu hồi ánh mắt:

“Hoa khôi nhìn xong, chúng ta cũng nên đi thôi.”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu:

“Không, chúng ta phải đợi Dạ Lạc Huyền, chờ hẳn tới giết tân hoa khôi.”

Trong lúc Khôn thành chìm trong náo nhiệt, Giang thành phương bắc, lại phi thường không an bình.

Nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong, tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong nôn nóng không ngớt muốn lật tung toàn bộ Giang thành đi tìm Hiên Viên Trần Vũ.

Bọn họ thậm chí không tiếc bại lộ thân phận, vận dụng toàn bộ lực lượng quan phủ địa phương, đáng tiếc, như trước vẫn không tra được hạ lạc của Hiên Viên Trần Vũ.

“Chết tiệt!!!”

Nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong, là một người dễ nóng nảy, hẳn nắm chặt nắm tay, hung hăng nện lên bàn gỗ.

Đệ đệ của hắn, Hiên Viên Lâm Phong còn lại là tràn ngập nhiệt tình khiêm tốn ôn nhã, tướng mạo hai người giống nhau như đúc, tính tình, lại cực khác nhau.

“Nhị ca, người đừng gấp, tình huống trước mắt, xem ra là có người cố ý ẩn dấu hành tung của Vũ nhi. Chúng ta phải từ từ.”

Hiên Viên Khê Phong cười lạnh một tiếng:

“Từ từ, từ từ, ta có thể từ từ sao?”

Độc Tình ti...

Chúng ta thật vất vả mới hạ thủ được, lại bị tiểu Ngũ nhi hiểu lầm, nếu như...

Nếu như hấn yêu người khác...”

Trong đôi mắt sâu thẳm của Hiên Viên Khê Phong lộ ra tàn bạo và băng lãnh, còn có một tia đau lòng.

Hiên Viên Lâm Phong vì suy đoán của hấn mà lạnh trầm mặt:

“Nhị ca, không cần lo lắng, cùng lắm thì...”

Đôi mắt của hấn híp lại, biểu tình ôn nhuận mang theo âm ngoan khiến kẻ khác phải sởn tóc gáy:

“Giết kẻ Vũ nhi mở mắt nhìn thấy đầu tiên...”

Thanh âm của Hiên Viên Lâm Phong rất nhẹ rất thấp, giống như đang nói ngày hôm nay khí trời không tệ.

Hiên Viên Khê Phong nhìn hấn như vậy:

“Hay là chúng ta quá gấp rồi...”

“Nhị ca... Hơn mười năm, hấn sắp tới sẽ làm hoàng đế, sẽ thú thê, chúng ta hiện tại hạ thủ... Xem như là gấp sao???”

Ta biết, người là đang hối hận hạ độc tình ti, đúng hay không???

Không sao, nếu như nhị ca không muốn, ta không ngại một mình độc chiếm Vũ nhi.”

Hiên Viên Khê Phong lập tức phản bác:

“Người... Ta đương nhiên không hối hận, ta chỉ là sợ tiểu ngũ nhi sẽ trách chúng ta...”

Hiên Viên Lâm Phong thở dài:

“Nhị ca, người phải hiểu, sự tình đi đến nước này, chúng ta không thể quay đầu lại.”

“Vậy sao...”

Sắc mặt Hiên Viên Khê Phong trầm xuống:

“Chúng ta có tiểu ngũ nhi là được rồi... Thế nhưng, nhất thiết phải có ngôi vị hoàng đế sao???”

“Nhị ca, chỉ khi chúng ta chiếm được ngôi vị hoàng đế, có được quyền lợi cao nhất, mới có thể vững chắc nắm lấy Vũ nhi trong lòng bàn tay, khiến hãn vĩnh viễn không thể thoát khỏi chúng ta...”

Bất kể chân trời góc biển!!!”

Trên khuôn mặt của Hiên Viên Lâm Phong mang theo dáng cười bệnh hoạn.

Hiên Viên Khê Phong rung mình một cái, không biết là bởi vì phương bắc tuyết rơi quá lớn, hay là bởi vì nguyên nhân khác.

Chỉ là, mặc kệ hấn có nguyện ý hay không, ngấm lại, cùng Hiên Viên Lâm Phong đi tới tình trạng như ngày hôm nay, hấn, nhất định phải cắn răng kiên trì đi tiếp.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Có Được Tin Tức

Bệnh của Vân Khuynh tuy rằng chuyển biến tốt đẹp, nhưng vẫn như trước chưa khỏi hẳn, toàn bộ trái tim của Tần Vô Phong đều ở trên người y, không rảnh bận tâm chuyện khác.

Khi Long Khiêm xuất hiện, Tần Vô Phong mới lần thứ hai nhìn thẳng vào chuyện của thái tử Hiên Viên Trần Vũ.

Khi bóng dáng Long Khiêm im hơi lặng tiếng xuất hiện, Tần Vô Phong đang bắt mạch cho Vân Khuynh...

Bảo bảo an khang, đại nhân phong hàn chậm rãi tốt lên, tất cả đều đang đi theo phương hướng phát triển tốt, đương nhiên, tiền đề là bỏ qua cổ trùng ẩn dấu trong cơ thể Vân Khuynh.

Nhận thấy khí tức của Long Khiêm, Tần Vô Phong nhú mày, quay đầu nhìn thuộc hạ kiêm bạn từ nhỏ đang khom người hành lễ kia:

“Long Khiêm, không cần đa lễ.”

“Vâng, đại công tử.”

Vân Khuynh ôm chần nửa tựa trên giường, một đôi mắt to chớp chớp hiếu kỳ nhìn Long Khiêm.

Lục đại ảnh vệ, Long Liễm, Long Ảnh, Long Kính, Long Lê, Long Dạ, Long Khiêm, mấy người trước đều đã từng gặp ở Tần phủ, chỉ có vị Long Khiêm này, vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy, hôm nay, rốt cục gặp được.

Long Khiêm giống như tên hắc, dường như là một người khiêm tốn, tướng mạo tuấn tú, mặt mày ôn hòa, ăn nói cũng nho nhã lễ độ.

“Đại công tử, tin tức ngài muốn, Bách Hiếu Lâu đã tra được.”

Long Khiêm từ trong ống tay áo lấy ra một tập giấy, đưa tới.

Tần Vô Phong buông mi xuống nhìn, lại nâng tay:

“Quên đi, thu hồi trước đã, người tạm thời lưu lại, đừng về Tần gia, cũng đừng về Bách Hiếu Lâu...”

Ở lại nói vài chuyện về tình thế giang hồ và triều đình hiện nay cho Vân nhi.”

Long Khiêm nghe vậy có chút kinh ngạc, thế nhưng hắc vẫn tuân theo mệnh lệnh của Tần Vô Phong, gọn gàng lưu loát đáp một tiếng:

“Vâng!”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Hiện tại, hướng nói một chút cho chúng ta, Bách Hiếu Lâu rốt cuộc tra được cái gì???”

Long Khiêm ngẩn ra, sắc mặt có chút xấu hổ, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khuynh.

Lần nhìn này, hắc trông thấy một thiên hạ tuyệt mỹ, lười biếng bọc trong chăn bông, nháy một đôi mắt ngơ ngác nhìn hắc, có chút thất thần.

“Khụ khụ.”

Sắc mặt Tần Vô Phong trầm xuống, hắc có chút hối hận, hắc hiện tại muốn lập tức thu hồi mệnh lệnh để Long Khiêm lưu lại.

Còn chưa kịp thu hồi mệnh lệnh, Long Khiêm liền hiểu chính mình vượt quá, cúi đầu, rất có nề nếp hồi đáp:

“Đương kim thánh thượng từ hai tháng trước bắt đầu bệnh nặng, vẫn không có chuyển biến tốt đẹp...

Sau khi thánh thượng bệnh nặng, bởi vì nhiếp chính vương vắng mặt, sự vật trong triều đều có Giám quốc đại nhân quản lý.

Trong triều hôm nay chia làm ba thế lực, phân biệt chi trì thái tử điện hạ, tam hoàng tử, và tứ hoàng tử...

Về phần thái tử điện hạ...

Kỳ thực thái tử điện hạ lần này là phụng mệnh đến Giang thành tìm đại công tử, nửa đường bị người hạ độc truy sát...

Theo người bên cạnh thái tử điện hạ may mắn còn tồn tại, kẻ truy sát thái tử điện hạ, hình như là người của tam hoàng tử, mục tiêu, là vì ngôi vị hoàng đế...”

Long Khiêm đem tin tức mình thu thập được từng chút nói ra.

Tần Vô Phong nhăn mày:

“Ngươi là nói, thái tử điện hạ phụng mệnh tới tìm ta???”

Long Khiêm gật đầu:

“Đúng vậy, hai tháng trước, đương kim thánh thượng bệnh nặng, liền âm thầm phái thái tử điện hạ tới Giang thành tìm đại công tử...

Theo Bách Hiếu Lâu tra được, thánh thượng hình như là muốn mời đại công tử vào kinh, xác định ứng cử viên tiếp theo đảm nhiệm chức thái tử.”

Cái này, ngay cả Vân Khuynh cũng nghe thấy không đúng:

“Tần gia không phải là ‘Ám hoàng’ sao, năm xưa để chuyển ám, đặc biệt giả tạo tru cửu tộc, vì sao lại muốn đại ca chọn người xác định vị trí thái tử???”

Đại ca và Vô Song đều từng nói qua, tuy rằng Hiên Viên gia và Tần gia chia đều thiên hạ, thế nhưng không can thiệp chuyện của nhau, chỉ khi quốc gia có chiến tranh, hoặc là gặp phải uy hiếp trí mạng mới có thể hợp tác...

Tần Vô Phong có chút suy nghĩ:

“Hoàng đế phái thái tử tới tìm ta... Thái tử bị người truy sát, trái lại là nhị hoàng tử và tam hoàng tử tìm tới...”

Xem ra, thái tử bị truy sát, đích xác cùng nhị hoàng tử tam hoàng tử thoát không được can hệ, bọn họ hiện tại gấp gáp muốn tìm thái tử như vậy, chẳng lẽ là để, nhân cơ hội diệt trừ thái tử???”

Vân Khuynh nghe Tần Vô Phong nói, cái đầu nhỏ bắt đầu miên man suy nghĩ:

“Đúng nga đúng nga, lẽ nào đây chính là âm mưu của triều đình...”

Lấy thái tử làm mồi, sau khi thái tử bị nhị hoàng tử bọn họ giết chết, tất cả lại đổ lên đầu Tần gia chúng ta, đến lúc đó mặc kệ Tần gia là thân phận ám hoàng, trực tiếp nói chúng ta là tàn dư của Tần gia năm xưa bị tru cửu tộc...

Lại một lần nữa chân chính tru cửu tộc???”

Vân Khuynh càng nói càng cảm thấy có lý.

Tần Vô Phong nheo lại đôi mắt, sờ sờ đầu Vân Khuynh:

“Vân nhi, thực lực của Tần gia ăn sâu bén rễ rắc rối khó gỡ, không phải triều đình muốn động là có thể động, người nghỉ ngơi cho tốt, không cần miên man suy nghĩ.”

Vân Khuynh nhu thuận gật đầu:

“Ân. Đều nghe đại ca.”

Tần Vô Phong ngoài miệng là nói như vậy, nhưng cũng cảm thấy chuyện Hiên Viên gia làm lần này, thực sự cổ quái.

Nói là đang ấp ủ âm mưu, vậy cũng không nhất định, nói chung cẩn thận một chút mới tốt.

Thấy Tần Vô Phong và Vân Khuynh lo lắng, Long Khiêm cười cười:

“Đại công tử không cần lo lắng, Lý công công nói thánh thượng tự mình nói tìm đại công tử, chỉ là vì củng cố địa vị thái tử.

Mong muốn sau khi hãn trăm tuổi, đại công tử có thể trợ giúp thái tử ổn định ngôi trên vị trí kia, dù sao thế cục trong triều hỗn loạn...

Thánh thượng phái thái tử đến Giang thành mời đại công tử, là để thái tử bày tỏ ý tốt với đại công tử.”

Tần Vô Phong hừ lạnh một tiếng:

“Ý tốt??? Ta xem là bày tỏ phiến toái thì có!!!”

Tần gia chúng ta luôn luôn chỉ lo thân mình, bên ngoài tuyệt không nhúng tay vào chuyện của Hiên Viên gia, lần này vì sao lại muốn kéo Tần gia xuống nước???

Ngay cả Khuynh Vận ta đều khuyên hãn không nên tự nhảy xuống hố, huống chi là chúng ta???

Có thể đạt được ngôi vị hoàng đế, chắc chắn là người có năng lực, người có năng lực, nhất định là người có thể khiến Huỳnh Quang cường đại, chúng ta vì sao phải đi bồi dưỡng người khác, lãng phí tinh lực???

Hành trình kinh thành lần này, ta nhất định sẽ không đáp ứng.”

Con người sâu thẳm của Tần Vô Phong liếc nhìn Long Khiêm:

“Ta nhớ kỹ, ta kêu người tra chính là người phương nào hạ độc tình ti cho thái tử, thái tử liệu có người tâm ái???

Mà không phải những thứ này...”

Long Khiêm giật mình, ho nhẹ một tiếng:

“Khụ khụ, đại công tử... Thái tử điện hạ hă, hiện nay cũng không có người thương... Thế nhưng... Thế nhưng...”

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Nhưng cái gì, người mau nói ra?”

Long Khiêm cắn răng một cái nói:

“Thế nhưng trong cung nghe đồn thái tử coi trọng một tiểu thái giám ở chỗ nhị hoàng tử... Nói là, thái tử điện hạ, có đoạn tụ chi phích...”

“...”

Cạc cạc cạc cạc...

Dường như có một đám quạ đen bay qua đỉnh đầu.

Vân Khuynh xấu hổ, Tần Vô Phong cũng thấy khó chịu:

“Đoạn tụ chi phích, đoạn tụ chi phích thì sao, có đến mức khó mở miệng như vậy không???”

Hắn đen mặt, nói với Long Khiêm:

“Hiện tại đi ra ngoài trước đi, một hồi gọi người sau.”

Ở cùng Tần Vô Phong nhiều năm như vậy, Long Khiêm tự nhiên là cảm thụ được Tần Vô Phong tức giận, chỉ là, Tần Vô Phong vì sao mà giận???

Đoạn tụ chi phích khó nói ra miệng là rất bình thường, dù sao trong Huỳnh Quang, chỉ có số ít quan to quý nhân có luyện đồng, trừ cái này ra, tiểu quan quán ít đến thương cảm, dù sao đoạn tụ chi phích cũng không thịnh hành trong Huỳnh Quang, vậy nên chuyện này ở trong mắt mọi người đích thật là quái dị.

Mang theo đầy bụng nghi hoặc, Long Khiêm rời đi.

Lưu lại Tần Vô Phong và Vân Khuynh xấu hổ.

“Vân nhi, người không cần lưu ý Long Khiêm... Kỳ thực đoạn tụ rất tốt, đại ca cũng là đoạn tụ... Ách...”

Vân Khuynh câu lên khóe môi lộ ra dáng cười thật to:

“Không sao, chỉ cần yêu nhau, không quan trọng giới tính không quan trọng huyết thống không quan trọng khác quốc gia, yêu nhau là chuyện của đôi lứa, không liên quan đến người khác, người khác không thích là bởi vì bọn họ không phải đương sự, không biết khổ sở và mỹ diệu trong đó, chúng ta tự mình biết là được, có người ở bên, là được.”

Nói xong, Vân Khuynh mới giật mình lấy lại tinh thần, trừng mắt to nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca, người nói cái gì??? Người cũng là đoạn tụ???”

Tin tức này thực sự quá mức giật gân, Tần Vô Phong thích nam nhân???

Ngô, nữ tử thiên hạ vô duyên gả cho Tần Vô Phong, thực sự là đáng tiếc lớn.

Tần Vô Phong khụ khụ:

“Đúng vậy...”

Đôi mắt đẹp của Vân Khuynh chớp chớp:

“Làm sao đại ca biết mình thích nam nhân??? Chẳng lẽ đại ca có người trong lòng???”

Vân Khuynh hiểu kỳ bắt đầu bát quái, nhưng lại nghĩ đây là chuyện tư của Tần Vô Phong, lập tức mở miệng bổ sung:

“Nếu như đại ca không muốn nói cũng không sao, ta chỉ là có chút hiểu kỳ mà thôi.”

Tần Vô Phong cúi đầu, thở dài:

“Đại ca chỉ là không thích nữ nhân...”

Người trong lòng sao, đương nhiên là có, chính là cái người bởi vì gốc gác mà có vẻ vô tâm vô phế trước mắt này...

Thế nhưng, hẳn có thể nói sao???

“Nga... Ta còn tưởng rằng đại ca thích ai chứ... Lại nói tiếp, thật đúng là hiểu kỳ, đại ca sẽ thích kiểu người như thế nào nha.”

Vân Khuynh nói, trong lòng không hiểu bắt đầu khó chịu.

Rốt cuộc vì sao khó chịu, chính y cũng không biết.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Vô Phong Cười

Phương Đông Huỳnh Quang, tuy rằng phần lớn là đồng bằng, nhưng giải đất nơi biên cương cũng không ít núi non, địa thế đa dạng, vào mùa đông đi lại thật đúng là không dễ.

Tần Vô Song mang theo lo lắng và tưởng niệm Vân Khuynh, rời khỏi Tần phủ, rời khỏi Giang thành phương bắc, rời khỏi Huỳnh Quang, lẻ loi một mình, ngựa không dừng vó chạy tới Liệt Phong quốc.

Dọc theo đường đi bão tuyết mấy ngày liền, khiến ngay cả kẻ võ nghệ cao thâm như Tần Vô Song cũng có chút ăn không tiêu...

Thật sự là bôn ba hết mức, dù sao cũng là vì quá gấp gáp, trong vòng ba tháng, phải chạy từ quốc gia xa nhất nơi phương Đông đến quốc gia xa nhất nơi phương tây rồi chạy về, hẳn rất sợ không đủ thời gian, cho nên đành liều mạng chạy.

Tốc độ của hãn đích thật là nhanh đến kinh ngạc, thế nhưng hãn ngã bệnh, ngã bệnh giống Vân Khuynh.

Chỉ là, Vân Khuynh có người nhà cẩn thận tỉ mỉ che chở, mà hãn, lại như trước mạo hiểm bão tuyết, liều mạng chạy về phía trước.

Dưới loại trạng thái này, hãn còn không quên cách ba ngày viết một phong thư, liên hệ lui tới với Tần Vô Phong.

Trong thư, hãn luôn luôn nói chính mình vẫn tốt, phần lớn bức thư chính là đoán Vân Khuynh đang làm gì, nhắc nhở Tần Vô Phong chăm sóc Vân

Khuynh, mà Tần Vô Phong viết thư miêu tả Vân Khuynh mạnh khỏe, chính là chỗ dựa lớn nhất cho Tần Vô Song.

Tần Vô Phong cũng không muốn tăng thêm áp lực cho hần, trong thư cũng không nói đến chuyện Vân Khuynh sinh bệnh, luôn luôn kiếm một ít chuyện tình ấm áp thú vị viết cho Tần Vô Song.

Mỗi khi thấy Tần Vô Phong hồi âm, nghĩ đến Vân Khuynh và hài tử trong bụng y đang đợi hần, Tần Vô Song cảm thấy cơ thể tràn ngập lực lượng vô tận, cảm thấy bệnh trạng gì đó đã không còn.

Phương bắc, Giang thành, ‘Hồi Xuân đường’.

“Vân nhi, đây là thư của Vô Song.”

Tần Vô Phong cầm phong thư còn hơi lạnh lẽo, đưa cho Vân Khuynh.

Mấy ngày qua hần nhận được rất nhiều phong thư, chỉ là khi đó Vân Khuynh sinh bệnh, hần lại không muốn Vân Khuynh tăng thêm tưởng niệm nên mới không nói, hiện tại bệnh của Vân Khuynh đã hoàn toàn khỏi, hần liền lập tức nghĩ tới chuyện này.

“Vô Song!!!”

Vân Khuynh kinh hô một tiếng, dăng dăng vài bước chạy đến trước mặt Tần Vô Phong, không đợi Tần Vô Phong đưa thư đến y liền tiến lên đi lấy.

Tần Vô Phong thở dài lắc đầu, trực tiếp buông tay đưa cho y.

Vân Khuynh mở thư nhìn một lần lại một lần:

“Đại ca, vì sao đây là Vô Song viết đưa cho người, mà không phải cho ta???”

Vân Khuynh có chút không giải thích được hỏi Tần Vô Phong, đáy lòng có chút buồn bực.

Mấy ngày nay y không dám nghĩ cũng không dám hỏi tin tức về Tần Vô Song, chỉ mong chờ Tần Vô Song có thể dùng phương pháp gì truyền tin về, thật vất vả mới nhận được thư, tuy rằng quan sát phần lớn đều là nói về y, thế nhưng vì sao người nhận không phải y, mà là đại ca???

Lẽ nào ở trong lòng Vô Song, y kỳ thực không đáng tin???

Tần Vô Phong thấy Vân Khuynh như vậy thì giật mình:

“Vô Song chỉ là không muốn người quan tâm việc này, cũng không muốn người xúc cảnh sinh tình quá độ tưởng niệm mà thôi... Người xem, trong thư của hắn, đều là nhắc tới người.”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút, vì Vô Song cẩn thận tỉ mỉ mà có chút cảm động, nói với Tần Vô Phong:

“Đại ca, phong thư này, cho ta viết hồi âm được không???”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đương nhiên.”

Vân Khuynh lập tức lấy bút mực, bắt đầu hồi âm, rõ ràng đầy bụng có lời muốn nói, nhưng khi động bút, lại không biết nên nói từ đâu, nói đến cái gì, thực sự là buồn chết người.

Vân Khuynh nâng bút, ngơ ngác nghĩ rốt cuộc phải viết từ đâu, bởi vì thời gian ngắn người tương đối dài, mực nước trên ngòi bút rơi lên mặt giấy Tuyên Thành đặt trên mặt bàn, thoáng cái loang ra một điểm đen.

Đầy lời muốn nói của y, từng giọt từng giọt biến mất từ trong đầu, đầu óc biến thành trống rỗng, dần dần, y có chút cảm tức mình vô dụng.

Tần Vô Phong ngồi ở một bên, lặng lẽ không nói gì.

Đến khi, cửa chi nha một tiếng bị mở ra.

Là Long Khiêm.

Trên tay hắn bưng một cái bát, từ khi hắn đến ”Hồi Xuân đường”, cơ bản liền bị giáng cấp thành thiếp thân tiểu tư của Tần Vô Phong và Vân Khuynh.

Vân Khuynh vốn đang ngẩn người, ngửi thấy mùi vị thuốc đông y, bỗng nhiên lấy lại tinh thần.

Sắc mặt y biến trắng, có chút run run mở miệng:

“Đại... Đại ca, bệnh của ta, đã khỏi hẳn rồi... Vì sao vì sao còn phải uống được...”

Thuốc đắng dã tật có lợi cho bệnh, đích thật là thuốc đắng dã tật, đã nhiều ngày, Vân Khuynh uống thuốc, luôn luôn là một chuyện tương đối khó khăn.

Lúc đầu, bởi vì thân thể thực sự khó chịu, y đau khổ chịu đắng uống được, mỗi khi uống xong đều phải ăn một đồng lớn mút hoa quả.

Chờ sau khi bệnh tình tốt lên, y luôn luôn không thể nhanh gọn uống thuốc, thứ nhất là được kia quá đắng, thứ hai là y thực sự chán ghét.

Mấy ngày nay sinh bệnh, lưu lại di chứng là cái mũi cực kỳ mẫn cảm với mùi thuốc đông y, ngửi thấy là sợ.

Tần Vô Phong từ trong tay Long Khiêm nhận được, ra hiệu Long Khiêm đi ra ngoài, cầm chén thuốc đặt ở bên môi thối thối:

“Vân nhi, mứt hoa quả đã chuẩn bị xong, bệnh của người, tuy rằng đã tốt lên, thế nhưng loại khí trời này, rất dễ tái phát, phải uống được thêm hai ngày nữa mới được...”

“... Hai ngày!!!”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh có chút vặn vẹo, vốn có một chút tình tự buồn phiền, thoáng cái bị phóng đại vài lần, y “chát” một cái đặt bút xuống tờ giấy trên bàn, hạ quyết tâm ngày hôm nay không uống được, tuyệt đối không uống, dù thế nào cũng không uống.

Bệnh của y đã khỏi, y nếu uống bát được này, vậy chính là cam chịu cách làm của Tần Vô Phong...

Uống được thêm hai ngày.

Chuyện này đối với y mà nói là một dẫn vật thống khổ, để mình không bị dẫn vật, Vân Khuynh quyết định kiên quyết không uống bát được kia.

Cho nên khi Tần Vô Phong đưa được cho y, y nổi lên tính trẻ con quay đầu sang một bên:

“Bệnh của ta đã khỏi hẳn, ta không muốn uống nữa.”

Lông mày Tần Vô Phong thiêu thiêu, hẳn tự nhiên biết tâm tình mâu thuẫn của Vân Khuynh đối những được này, hẳn thả nhẹ vẻ mặt, ôn nhu nói:

“Vân nhi, tin tưởng đại ca, những thứ được này rất có lợi cho thân thể của người.”

Vân Khuynh quay đầu lại, ghét bỏ liếc nhìn bát được, cái mũi nhỏ hừ hừ:

“Ta hiện tại bị các người nuôi vừa nhân sâm vừa tổ yến vừa vây cá cũng không ít, được này khó uống vậy bỏ qua đi.”

Tần Vô Phong dần dần nhúu mày:

“Vân nhi, người hiện tại không phải một người, trong bụng còn có hài tử...”

“Đừng đề hài tử với ta.”

Vân Khuynh phiền muộn tăng đến cực hạn:

“Hài tử hài tử... Đại ca ngươi luôn luôn treo hài tử trước cửa miệng, Vô Song là vì hài tử mà đi... Ở trong thư cũng chỉ thích nhắc tới hài tử...”

Ta biết hài tử này rất trọng yếu, ta sẽ bảo vệ tốt nó, mong muốn đại ca ngươi không nên quá mức quan tâm!!!”

Thái độ của Tần Vô Phong cũng khiến y thấy phiền.

Giống như là đồ dành tiểu hài tử, ôn nhu, nhẹ giọng nhẹ lời, thế nhưng, đây không phải bản sắc của Tần Vô Phong.

Mà Tần Vô Phong ôn nhu với y, đều là vì hài tử, vì trưởng tôn Tần gia.

Vừa nghĩ đến Tần Vô Song quan tâm hài tử, Tần Vô Phong đối xử với y như vậy cũng là vì hài tử, y liền nghĩ có chút bực mình.

Hài tử ở trong bụng y, cũng chính là hài tử của y, y tự nhiên sẽ chiều cố tốt nó, đến chỗ chiều cố không được cũng sẽ thỉnh giáo bọn họ, thế nhưng, có cần đem tất cả mọi chuyện kéo theo hài tử không???

Uống thuốc là chuyện nhỏ, chỉ là việc nhỏ này, khơi ra toàn bộ phiền muộn hiện tại của y mà thôi.

Y nhúu mi, đầu càng hỗn loạn.

Không biết phải làm sao hồi thư cho Tần Vô Song mới có thể biểu đạt tưởng niệm của y, không biết làm thế nào mới có thể bảo đảm những người vì y nỗ lực bốn ba được an toàn, không biết phải giải quyết phiền phức y mang đến cho Tần Vô Phong thế nào...

Không biết vì sao khi nghĩ tới Tần Vô Phong đối tốt với y chỉ là bởi hài tử mà bắt đầu khó chịu...

Người không nên rảnh rỗi, y vừa rảnh rỗi, đầu óc lại bắt đầu miên man suy nghĩ, cứ như vậy lại càng thêm sầu lo.

Thái độ của Vân Khuynh có chút dọa đến Tần Vô Phong:

“Vân nhi???”

Tần Vô Phong nghi hoặc gọi y, trong ấn tượng của Tần Vô Phong, Vân Khuynh vẫn luôn là mềm yếu ôn nhu, sao lại đột nhiên nổi cáu như vậy.

“Đại ca, ta...”

Vân Khuynh thở dài, đột nhiên có chút vô lực, y nghĩ không có ai hiểu y vào lúc này.

Tần Vô Phong cau mày:

“Uống được trước, chút nữa sẽ lạnh.”

Lông mày vốn đã nhăn lại của Vân Khuynh, lập tức thắt vào với nhau, như tiểu hài tử nhao nhao lên:

“Không uống không uống, ta nói không uống là không uống.”

Tần Vô Phong nheo lại đôi mắt, lạnh lùng quan sát Vân Khuynh, có chút suy nghĩ, sau đó, khuôn mặt anh tuấn, chậm rãi trầm xuống:

“Thế nhưng, Vân nhi, được đã sắc rồi, người không uống chính là lãng phí, cũng khiến cho Long Khiêm vô công khổ cực một phen.”

Thanh âm Tần Vô Phong có chút lạnh, đây là lần đầu tiên hắn dùng thanh âm lạnh như thế nói với Vân Khuynh.

Vân Khuynh mím môi:

“Không uống.”

Tần Vô Phong tăng một cái đứng lên, bưng theo chén thuốc, đi tới bên người Vân Khuynh, đưa đến bên môi y:

“Uống.”

Tần Vô Phong lúc này mặt không chút thay đổi, đôi mắt nghiêm khắc, thanh âm cũng lạnh lẽo như băng.

“Không uống!!!”

Vân Khuynh càng lúc càng hăng hái, y cũng không tin, y không uống, Tần Vô Phong sẽ làm gì y.

Lực đạo trên tay Tần Vô Phong dùng thêm vài phần, chén thuốc trong tay chăm chú dán lên môi Vân Khuynh:

“Uống!!!”

Thanh âm của Tần Vô Phong phóng đại không ít, vừa lãnh khốc lại nghiêm khắc, giống như đại nhân rắn dạy hài tử không hiểu chuyện, Vân Khuynh bị Tần Vô Phong mắng như vậy lại càng hoảng sợ.

Nâng mắt liếc nhìn một cái, trông thấy khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn, trong lòng hoảng sợ, dĩ nhiên có chút luống cuống, Tần Vô Phong như vậy khiến người ta sợ hãi.

Phát hiện đường nhìn của y, ánh mắt lạnh như băng của Tần Vô Phong nhìn thẳng vào y, bên trong mang theo vài tia âm ngoan và cảnh cáo.

Vân Khuynh sợ đến mức lập tức thu hồi đường nhìn, vô ý thức hé miệng, uống thuốc.

Lúc uống ngụm đầu tiên còn có chút không cam lòng, nhưng đã uống rồi cũng không nên tiếp tục cự tuyệt, y hừ lạnh một tiếng từ trong tay Tần Vô Phong đoạt lấy chén thuốc, nắm chặt mũi, ừng ực uống hết.

“Ha hả...”

Vân Khuynh buông chén thuốc xoa xoa miệng, lại đột nhiên nghe được tiếng cười, mềm nhẹ bất đắc dĩ mang theo sủng nịch.

Y có chút kinh ngạc, ngẩng đầu, ánh mắt dừng lại tại khóe miệng hơi vung lên của Tần Vô Phong, có chút ngây ngẩn:

“Đại... Đại... Đại ca người người người... Người cười...”

Y nói hết lời, Tần Vô Phong mới ý thức được là mình đang cười, chân chính cười.

Tần Vô Phong luôn luôn ổn trọng, giờ đây có chút ấu trĩ giơ tay sờ sờ độ cong, vẫn như trước chưa cong xuống nơi khóe miệng:

“Thật không... Có thể là bởi vì Vân nhi quá đáng yêu...”

“Ách... Có sao???”

Vừa rồi Tần Vô Phong còn đang là mặt đen bao công, thế nào lập tức biến thành cái dạng này???

Hơn nữa hắc nộ nộ cười, hắc nộ nộ cười nha, Tần Vô Phong được xưng là không biết cười lại nộ nộ cười.

Rốt cuộc là chuyện gì buồn cười như vậy???

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng vậy, ước hiếp Vân nhi rất vui, biểu tình bị dọa rất đáng yêu, phản ứng cũng đáng yêu, hình dạng ngoan ngoãn uống được cuối cùng là đáng yêu nhất...”

“...”

Vân Khuynh câm nín, y có chút hoài nghi Tần Vô Phong trước mắt, là bị người khác đánh tráo... </tbody>

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Thanh Âm Ấn Tượng

“Được rồi, đại ca...”

Trải qua chuyện uống thuốc vừa rồi, Vân Khuynh phiền muộn đều bị Tần Vô Phong xóa sạch, lại khôi phục bình thường, đầu óc lập tức linh hoạt lên.

“Ân???”

Tần Vô Phong vẫn duy trì tâm tình sung sướng.

“Thái tử... Thái tử điện hạ hắc, cũng không có người yêu, như vậy, chúng ta sẽ chiếu theo kế hoạch, cũng hạ ‘Tình ti’ cho thị vệ Lam Hiên sao???”

Lúc trước bàn chuyện chính là thế này, nếu như thái tử có người trong lòng, vậy đem người đó đến đây, nếu như không có, vậy cũng hạ độc ‘Tình ti’ cho thị vệ Lam Hiên.

Hôm nay, thái tử thực sự không có người trong lòng, lẽ nào bọn họ liền thực sự hạ ‘Tình ti’ với Lam Hiên sao???

Người yêu nhân tạo như vậy...

Vân Khuynh thật sự là không thích.

Nói đến thái tử Hiên Viên Trần Vũ, Tần Vô Phong có chút đau đầu, trước không nói nên để hắc tể lại dưới tình huống nào, chỉ nói sau khi tình lại phải đối mặt thế nào cũng là một vấn đề.

“Hiện tại, xem ra cũng chỉ có thể làm vậy.”

“Ân...”

Vân Khuynh gật đầu, tuy rằng y không ủng hộ loại phương pháp này, thế nhưng, y cũng không có biện pháp tốt hơn.

Cuối cùng Vân Khuynh còn hồi thư cho Tần Vô Song, chỉ có vài nét bút, viết là tất cả mệnh khỏe không cần lo lắng các loại, chuyện muốn nói khác, y vẫn chưa viết.

Đêm đã khuya, Tần Vô Phong đã rời đi, để tiện cho việc chăm sóc y, y và Tần Vô Phong sẽ làm hàng xóm ngay cạnh nhà...

Tuy rằng y là nam tử, Tần Vô Phong cũng là nam tử, nhưng y dù sao cũng là ‘Đệ muội’ của Tần Vô Phong, dù thế nào cũng phải tránh cho người khác nghi ngờ về vấn đề thân phận, cho nên hai người vẫn chưa ở chung một phòng.

Ban ngày bức thư của Tần Vô Song, Tần Vô Phong cười, cùng với đàm luận giữa bọn họ, từng cái lướt qua trong óc Vân Khuynh.

Ban tay để dưới chân, nhẹ nhàng xoa bụng.

Đối với tương lai, y đột nhiên có chút mờ mịt.

Trước đây nghĩ, chỉ cần ở bên Tần Vô Song, chậm rãi sống là được.

Thế nhưng cổ trùng khiến Tần Vô Song rời nhà, cũng khiến y phải nhìn thẳng vào một vấn đề ——

Không có Tần Vô Song, y phải làm sao đây?

Y không phải một người nam tử cổ đại, lại càng không phải một người nữ nhân chỉ có thể phụ thuộc vào nam nhân, vì sao sau khi Tần Vô Song rời

đi y lại trở nên lo được lo mất.

Còn có, Hiên Viên Trần Vũ xuất hiện, nói cho y biết, tình cảnh của Tần gia, kỳ thực đã ở nơi đầu sóng ngọn gió, y không thể vẫn cứ làm một con sâu gạo, sống dưới sự che chở của Tần gia.

Người của Tần gia, đối tốt với y như vậy, y nhất định phải vì Tần gia làm chuyện gì đó..

Cho dù không giúp được Tần gia, cũng nhất định không thể liên lụy Tần gia.

Rõ ràng đã vào đêm, nhưng đầu Vân Khuynh lại thanh tỉnh đến đáng sợ.

Y nghĩ tới chuyện này, thế nào cũng ngủ không được, đứng dậy mặc thêm quần áo, nhớ lại phương pháp tu luyện nội lực Tần Vô Song đã từng dạy y, thay đổi một thân lười biếng, ngồi ở trên giường, thông thả mà gian nan bắt đầu phấn đấu cho cuộc sống của mình.

Lần ngồi xuống này, là nguyên một đêm.

Ở nơi đan điền trong cơ thể, cảm thấy có một dòng nước ấm rất nhỏ, một đêm không ngủ, y lại không có một chút cảm thấy uể oải.

Từ trên giường bước xuống, sửa sang quần áo, y đẩy cửa ra, một luồng khí mới mẻ mà hàn lãnh lập tức đập vào mặt mà đến.

Ngoài cửa, mặt đất vẫn như trước mờ mịt một mảnh, tuyết trắng trước mắt, thuần khiết không một vết bẩn.

Vân Khuynh hít một hơi thật sâu, lại thở ra, bước đi nghĩ muốn tìm Tần Vô Phong, chân còn chưa hạ xuống liền thay đổi chủ ý.

Mấy ngày nay luôn luôn phiền phức Tần Vô Phong, cũng nên để Tần Vô Phong có chút không gian cá nhân.

Lại nghĩ đến hai vị khách kia ——

Hiên Viên Trần Vũ và thị vệ Lam Hiên.

Bởi vì y sinh bệnh, mấy ngày nay vẫn chưa có cơ hội đi gặp hai người kia.

Thừa dịp hôm nay, y đi coi trộm bọn họ một chút.

Nếu như có thể, y muốn đem chuyện độc ‘Tình ti’ nói cho thị vệ Lam Hiên, để tự hắn lựa chọn, trừ bỏ thái tử hôn mê bất tỉnh, ở trong ‘Hồi Xuân đường’, hắn là người có tư cách quyết định chuyện này nhất.

Sau khi hạ quyết tâm, Vân Khuynh liền nhớ lại đi đến nơi ở an bài cho Hiên Viên Trần Vũ và Lam Hiên ngày ấy.

Trí nhớ của y quả nhiên không tệ, chưa đến một lúc đã tìm được.

Đi tới trước cửa, y vươn tay, nhẹ nhàng gõ gõ cửa, y nghĩ Lam Hiên làm người trung thành như vậy, hẳn là lúc nào cũng khắc khắc canh giữ bên người thái tử Hiên Viên Trần Vũ.

Quả nhiên, ngay lập tức, Lam Hiên liền mở cửa.

Lam Hiên thấy Vân Khuynh thì có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng hắn vẫn như trước rất khách khí chào hỏi Vân Khuynh.

Vân Khuynh trên dưới quan sát hắn một phen:

“Thân thể tốt hơn chưa???”

Lam Hiên gật đầu:

“Ta đã không có đáng ngại, chỉ là công tử nhà ta, vẫn chưa tỉnh lại.”

Vân Khuynh gật đầu, vươn tay chỉ hướng bên trong, mở miệng nói:

“Ta có thể vào xem hân không???”

Lam Hiên có chút chần chờ, thế nhưng nghĩ lại người này chính là ân nhân cứu mạng của bọn hân liền gật đầu:

“Đương nhiên có thể.”

Vân Khuynh được cho phép, liền nhấc chân vào cửa.

Chậm rãi hướng vào bên trong đi đến, bước chân Vân Khuynh có chút do dự, thẳng đến khi đi tới bên giường, thấy vị thái tử điện hạ Hiên Viên Trần Vũ kia, vẻ mặt tái nhợt, trầm tĩnh mà an tường nằm trên giường, tâm của y chớp lóe một tia không đành lòng.

Thở dài một tiếng, lại quay đầu nhìn Lam Hiên.

Lam Hiên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn y, y cong môi cười cười, vẫy tay với Lam Hiên:

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Lam Hiên nhìn Hiên Viên Trần Vũ ở trên giường không có một tia vết tích muốn tỉnh lại, gật đầu, theo Vân Khuynh đi ra ngoài.

Vân Khuynh nhẹ giọng ho khan một chút:

“Lam Hiên.”

Y dường như có chút chần chờ, thế nhưng nghĩ đến thái tử tái nhợt vừa thấy kia, cùng với lòng trung thành của người trước mắt này...

“Ngày ấy đại ca ta nói, công tử nhà người trúng độc ‘Tình ti’.”

Lam Hiên nhíu nhíu lông mày:

“Đúng vậy, Tần công tử cũng nói độc của công tử nhà ta đã giải, nhưng vì sao hắn vẫn ngủ say bất tỉnh??? Nếu không phải mạch tượng của công tử nhà ta rất bình thân, ta sẽ nghĩ các người muốn hại công tử.”

Hô hấp Vân Khuynh cứng lại:

“Không, không phải như vậy, chỉ là độc ‘Tình ti’ này, không tầm thường.”

Kế tiếp Vân Khuynh tinh tế giảng giải độc tình ti cho Lam Hiên, cùng với phiền não của y, Lam Hiên cũng hoàn toàn hiểu rõ vì sao công tử nhà hắn vẫn không thể tỉnh lại.

Ra là Vân Khuynh bọn họ cố ý kê đơn để hắn ngủ say.

“Lam Hiên, ý người thế nào??? Hiện tại bên người công tử nhà người chỉ có một mình người, hắn tỉnh lại, nhìn thấy cũng sẽ là người.”

Lam Hiên lại càng hoảng sợ, lập tức quỳ xuống:

“Công tử nhà ta là hạng thân phận nào... Há có thể để ta mạo phạm???”

Như vậy trong mắt Vân Khuynh, chính là một loại cự tuyệt không lời, cũng chính là Lam Hiên không muốn Hiên Viên Trần Vũ yêu hắn.

Vân Khuynh thở dài:

“Người đứng lên đi, ta không phải công tử nhà người, người không cần phải sợ hãi như thế, nhưng mà...”

Hiện tại không có biện pháp khác, ta sẽ nói một chút với đại ca để công tử nhà người ngủ say vài ngày, người nghĩ kỹ xem, công tử nhà người, lúc tỉnh lại thấy ai thì tốt.

Nói xong Vân Khuynh lưu lại Lam Hiên lần thứ hai bước vào trong phòng.

Lam Hiên kinh ngạc đứng tại chỗ, hắn thế nào cũng nghĩ không ra công tử nhà hắn lại trúng loại độc như vậy.

Cảm tình của chủ tử là chuyện lớn, hắn cũng không dám làm chủ...

Nhưng, lúc chủ tử tỉnh lại, rốt cuộc thấy ai thì hợp lý???

Vân Khuynh lại đi tới bên giường Hiên Viên Trần Vũ, ngồi lên vị trí Lam Hiên vừa ngồi, đánh giá Hiên Viên Trần Vũ.

“Chúng ta rõ ràng không có khả năng đã từng gặp qua, vì sao ta lại nghĩ người thoát nhìn quen mặt như vậy???”

Đường viên có chút nhỏ bé yếu ớt, nhìn rất thoải mái cũng quen thuộc ngoài ý muốn.

Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy hứng thú với vị thái tử này.

“Nếu như sau này người leo lên ngôi vị hoàng đế, làm hoàng thượng Huynh Quang... Khi đó, người là minh hoàng, đại ca bọn họ là ám hoàng... Ân, đều là tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn, chỉ là, nếu như các người xung đột, ai sẽ là người thắng???”

Nói, Vân Khuynh thật là có chút chờ mong tràng diện như vậy.

“Thế nhưng ta len lén nói cho người, Vô Song rất lợi hại, đại ca càng lợi hại, Vô Hạ không biết thế nào... Dù sao hắn là cũng không kém bao nhiêu, bọn họ có ba người, mà người chỉ có một, thật đáng thương.”

“Hiện tại giấu lại đại ca bọn họ làm ‘Ám hoàng’ thật đúng là tốt hơn... Ba người có thể thay phiên nhau làm, mà người làm hoàng đế ngoài sáng, một chết cũng chỉ có thể một người làm...

Tất cả mọi người nói đế vương gia là vô tình nhất, làm hoàng đế, đều là chỗ cao không thẳng hàn... Không biết người...”

Vân Khuynh hăng hái, cãi nhai với Hiên Viên Trần Vũ một đồng lớn chuyện trên trời dưới đất.

Hiên Viên Trần Vũ ý thức mơ mơ hồ hồ, lơ mơ có thể cảm thụ được động tĩnh bên ngoài.

Vừa có chút ý thức, chợt nghe thấy một thanh âm mềm nhẹ êm tai.

Thanh âm kia, tựa như nước chảy róc rách, tựa như gió xuân ấm áp, từ trong lòng hẩn thối qua, khiến hẩn vô ý thức tham luyện thanh âm kia, muốn nghe đến càng nhiều càng nhiều.

Hẩn không biết mình bị làm sao, không biết mình vì sao không thể nhúc nhích, vì sao trước mắt một mảnh hắc ám, thế nhưng, thanh âm vào lúc vừa tỉnh lại kia giải trừ khủng hoảng cho hẩn.

Thanh âm kia rất nhẹ, nhẹ đến mức hẩn không biết y đang nói gì.

Thế nhưng loại cảm giác ôn nhu tường hòa này, lại sâu đậm khắc trong lòng hẩn, từ nay về sau, không thể quên.

Nửa ngày, một thanh âm quen thuộc vang lên, là thị vệ của hẩn, Lam Hiên:

“Vân công tử, ta nghĩ công tử nhà ta mở mắt, gặp được người thích hợp nhất, là tương lai... Thái tử phi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Biện Pháp Giải Quyết

“Vân công tử, ta nghĩ công tử nhà ta mở mắt, nhìn thấy người thích hợp nhất, là thái tử phi tương lai.”

Lam Hiên tự suy xét thật lâu, quyết định đem thân phận Hiên Viên Trần Vũ để lộ ra.

Dù sao ở Giang thành phương bắc xa xôi, hắc và thái tử Hiên Viên Trần Vũ độc thân hai người, Hiên Viên Trần Vũ bị vây trong trạng thái hôn mê, hắc lại không thể ra ngoài.

Lại thêm thân phận bọn người truy giết bọn hắc không tầm thường, hắc không dám tin tưởng quan phủ địa phương, nghĩ tới đây, nếu thực sự muốn Vân Khuynh bọn họ hỗ trợ, vậy nhất định phải nói ra thân phận Hiên Viên Trần Vũ cho bọn họ.

Khiến hắc kỳ quái chính là, Vân Khuynh nghe đến từ thái tử phi, cũng không có kinh ngạc quá lớn, chỉ là hơi hơi nhú mày suy nghĩ:

“Thái tử phi... Ta tam... Ách, là tam tiểu thư của Vân vương phủ sao???”

Lam Hiên hoài nghi nhìn Vân Khuynh, gật đầu.

Lẽ nào Vân Khuynh ngay từ đầu đã biết thân phận bọn họ, lẽ nào thân phận thái tử không đủ lực uy hiếp, vì sao Vân Khuynh sau khi biết thân phận bọn họ, còn có thể nhẹ nhàng đối mặt bọn họ như thế???

“Nếu như có thể, thỉnh Vân công tử và Tần công tử hỗ trợ, đưa thái tử của ta trở về, hoặc là đem thái tử phi đến đây.”

Vân Khuynh mím môi xong mở miệng nói:

“Được rồi, ta sẽ thương lượng chuyện này với đại ca, người chiêu cố công tử nhà người cho tốt.”

Vân Khuynh nói xong, lại nhìn Hiên Viên Trần Vũ nằm ở trên giường, chậm rãi nhắc chân rời đi.

Hiên Viên Trần Vũ đang hôn mê vô ý thức nhăn mày, người có thanh âm dễ nghe kia muốn đi sao???

Đáy lòng của hắn sản sinh một cỗ không muốn, rất muốn rất muốn người kia ở lại...

Thế nhưng, hắn không mở được mắt, không mở được miệng, chỉ có thể thanh tỉnh ý thức được bước chân người kia càng lúc càng xa.

Đáy lòng mọc lên vài phần nôn nóng, hắn bắt đầu chờ mong, chờ mong thanh âm kia lần thứ hai xuất hiện...

Lúc Vân Khuynh trở về phòng, Tần Vô Phong đang lạnh mặt ngồi trong phòng y, đến lúc nhìn thấy y, trong ánh mắt mới hiện lên một tia yên tâm, hai tay nắm chặt chậm rãi mở ra.

Sáng sớm đến chỗ Vân Khuynh lại không thấy người, hắn còn tưởng rằng Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn...

Dù sao Vân Khuynh bình thường tương đối lười, khả năng ra ngoài cũng quá nhỏ.

Hắn lập tức gọi Long Khiêm đi ra ngoài tìm, Long Khiêm đi rồi hắn mới nhớ tới trong hậu viện ‘Hồi Xuân đường’ có rất nhiều ám vệ, hắn nhất thời sốt ruột dĩ nhiên quên, sau khi nhớ tới liền đi hỏi ám vệ một phen, thế mới biết hành tung của Vân Khuynh.

Sau khi biết hành tung của Vân Khuynh, hắn cũng không lập tức đi tìm, mà là ngồi ở trong phòng lẳng lặng chờ, dù sao Vân Khuynh cũng cần không gian riêng tư.

Tuy là nghĩ vậy, thế nhưng vừa không thấy Vân Khuynh hắn liền bất an, e sợ Vân Khuynh sẽ ở nơi hắn không nhìn thấy xảy ra chuyện, thẳng đến nhất khắc nhìn thấy y hắn mới an tâm.

“Đại ca.”

Nhìn Tần Vô Phong ở trong phòng mình, Vân Khuynh không có mấy may ngạc nhiên, lúc nào cũng khắc khắc ở cùng Tần Vô Phong, y sớm đã thành thói quen.

“Ta vừa đến chỗ thái tử điện hạ.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Ân, ta biết.”

Hắn đang đợi, đợi Vân Khuynh tiếp theo muốn nói gì, hắn biết, Vân Khuynh chắc chắn sẽ nói chuyện độc tình ti cho thị vệ Lam Hiên, cũng không biết bản thân thị vệ kia, dự định làm thế nào.

Vân Khuynh nhăn mày, thở dài một tiếng:

“Lam Hiên nói, thái tử điện hạ, tình lại nhìn thấy đầu tiên, thích hợp nhất là thái tử phi.”

Nhắc tới thái tử phi y liền nhớ tới Vân Thù, nhớ tới Vân gia, cũng nhớ tới Hồng Châu bị y lưu lại nơi đó.

Y tưởng niệm Hồng Châu, cũng thực sự không thích Vân Thù, không thích Vân vương phủ, không thích tất cả Vân gia.

Nhắc tới bọn họ liền cảm thấy trong lòng khó chịu, lúc trước gả thay, y thế nhưng đã nói muốn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với Vân phủ.

Tần Vô Phong ngưng mi trầm tư:

“Lẽ nào, để thái tử điện hạ thích tam tỷ của người???”

Vậy chẳng phải là quá tiện nghi cho nữ nhân tham giàu ngại khổ kia sao, nữ nhân như vậy, đâu có phong phạm mẫu nghi một quốc gia tương lai???”

Tần Vô Phong không chút khách khí phê phán Vân Thù.

Vân Khuynh tự nhiên cũng không muốn tiện nghi Vân Thù, thế nhưng trên danh nghĩa nàng là thái tử phi sắp tới, cũng đích thật là người thích hợp được chọn nhất.

Vân Khuynh suy nghĩ một phen:

“Đại ca, Vân Thù là kiêu nữ trời sinh, Vân vương phủ lại là đại thần triều đình, cũng khó trách không muốn liên quan với Tần gia mang tội ‘Tru diệt cửu tộc’...”

Ngoại trừ tham giàu ngại khổ và tùy hứng hai điểm, Vân Thù từ nhỏ tiếp thu giáo dục tốt đẹp, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, nói tóm lại, coi như là một tiểu thư khuê các...”

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Ý của Vân nhi, là đồng ý với kiến nghị của thị vệ kia...”

Vân Khuynh cười gật đầu:

“Nói không chừng... Vân Thù ngày ấy không gả cho Vô Song, chính là chờ một đoạn nhân duyên này...”

Hôm nay chúng ta phải cảm tạ nàng không gả cho Vô Song, trước đó nếu là gả đi, chúng ta cũng sẽ không gặp nhau quen nhau, ngày hôm nay, ta cũng sẽ không gọi người một tiếng đại ca.”

Y nói chính là sự thực, nếu như không phải nữ nhân kia không muốn gả đi, Vân Khuynh sao có thể đi đến Tần gia???

Nhưng dưới đáy lòng Tần Vô Phong vẫn có chút không thoải mái.

Vô Song từng nói với hã, muốn cực lực nghiêm phạt Vân gia coi thường Vân Khuynh, nhưng gần đây liên tiếp xảy ra chuyện, bọn họ còn chưa kịp ra tay, liền biến thành cái dạng như hôm nay.

Nếu như thái tử thực sự thích tam tỷ của Vân Khuynh, như vậy Vân gia ngày sau nhất định là cao quý không phải nói, thực sự là ghê tởm. Tiện nghi bọn họ.

Nhưng nếu Vân Khuynh kiên trì loại biện pháp này... Hã cũng chỉ có thể tuân theo...

“Như vậy, liền an bài bọn họ gặp mặt đi.”

Vân Khuynh hơi cong cong môi:

“Ta không muốn gặp người của Vân gia, nói như vậy, cho người đưa thái tử điện hạ và Lam Hiên trở về kinh thành đi, đến lúc ấy, chúng ta cũng không cần quan tâm nữa.”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không được, hiện tại, chỉ có thể nghĩ biện pháp đem tam tỷ của người mang đến đây, Hiên Viên Trần Vũ, căn bản là không ra ngoài được.”

Vân Khuynh tiếc nuối chớp chớp mắt:

“Vì sao không được??? Là bởi vì hôn mê sao... Cái này, tìm thêm vài người chiếu cố hẳn là ổn, dù sao hẳn không bệnh tật không thương tích, chỉ là đang ngủ mà thôi.”

“Không, không phải vấn đề này, Vân nhi người quên sao, nhị hoàng tử và tam hoàng tử hôm nay dường như phát điên đi tìm Hiên Viên Trần Vũ.

Ta nghĩ, nếu như chúng ta thực sự đưa Hiên Viên Trần Vũ về kinh thành, nói không chừng Hiên Viên Trần Vũ vừa ra ‘Hồi Xuân đường’ liền lập tức bị phát hiện.

Đến lúc đó, sự tình sẽ càng thêm phức tạp, hành tung của chúng ta rất có thể sẽ bị bại lộ.”

Tần Vô Phong nói nhìn về phía bụng Vân Khuynh.

Tuy rằng bụng của y đã nổi lên rõ ràng, nhưng bởi vì mùa đông mặc dày, người bình thường cũng sẽ không sinh nghi.

Thế nhưng, ngay cả như vậy, bọn họ cũng không thể mạo hiểm, không thể xảy ra một chút sơ xuất.

“Nói như vậy...”

Lông mày của Vân Khuynh thắt vào với nhau:

“Nhất định phải đưa Vân Thù đến đây... Ai, thực sự là phiền phức, đại ca, ta hối hận, hối hận ngày đó nói người cứu bọn họ.”

Con người Tần Vô Phong mềm đi:

“Không sao, chuyện này ta sẽ tận lực xử lý tốt.”

Vân Khuynh cũng không muốn làm khó hẳn, gật đầu:

“Ân, vậy đưa Vân Thù đến đi, cùng lắm là ta ngồi ở trong phòng không ra, tự nhiên cũng sẽ không phải nhìn thấy nàng.”

Tần Vô Phong xoa cằm:

“Nàng là khách, chúng ta là chủ, nào có đạo lý chúng ta phải trốn nàng, gặp rồi thì đã sao??? Vân nhi còn có thể sợ nàng sao???”

Vân Khuynh chu miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ phiếm đen:

“Làm gì có chuyện đó, tuy rằng nàng điêu ngoa dị thường, thế nhưng từ nhỏ đến lớn, ta căn bản chưa sợ nàng!!! Chỉ là không muốn thấy nàng...”

Đôi mắt Vân Khuynh lóe lóe:

“Ta sợ dáng dấp của nàng, sẽ ảnh hưởng khẩu vị của ta, ảnh hưởng tâm tình của ta...”

“Ách...”

Tần Vô Phong giật mình, Vân Khuynh lời này nói rất hay, khiến cho Tần Vô Phong cong lên khóe môi:

“Được được được, để không cho nàng ảnh hưởng khẩu vị của người, tâm tình của người, chờ nữ nhân kia tới, chúng ta liền về Tần gia, có được không?”

Vân Khuynh mạnh gật đầu:

“Ân, được.”

Vì vậy, Tần Vô Phong song song phải ứng đối với nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong và tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong, lại bắt đầu sầu lo làm thế nào đưa Vân Thù từ kinh thành đi tới Giang thành.

Tự nhiên là không thể giống trống khua chiêng mời đi, hơn nữa, lấy thân phận tru cửu tộc bên ngoài của Tần gia, Vân gia nhất định sẽ không nể tình, huống hồ để Vân Khuynh gả thay, đối với Tần gia, Vân gia hiện tại rất chột dạ.

Vậy phải làm sao???

Lẽ nào phải... bắt Vân Thù?

Tần Vô Phong nghĩ đến đây thì gật đầu.

Đúng, bắt đến, dọc trên đường đi hù dọa hù dọa thiên kim tiểu thư kia, dù thế nào cũng không thể tiện nghi cho nàng.

Vân Khuynh thấy đôi mắt hẩn híp lại, một tia tâm tình kỳ quái ở trên khuôn mặt nhộn nhạo ra một loại biểu tình quỷ dị, y đột nhiên đánh cái rùng mình:

“Đại ca, người đây là đang...”

“Ta đang suy nghĩ làm thế nào ‘Đón’ tam tỷ người đến Giang thành.”

Vân Khuynh vừa nghĩ đây đích thật là một vấn đề, thế nhưng thấy Tần Vô Phong như vậy, xem ra là có dự tính:

“Đại ca dự định ‘Đón’ thế nào?”

Tần Vô Phong tâm tình tốt nói:

“Ta chuẩn bị để Long Dạ và Long Liễm đi kinh thành bắt nàng đến đây, thuận tiện ở trên đường ‘Chiếu cố’ nàng thật tốt, ý của Vân nhi thế nào?”

“Ách... Bắt sao?”

Vân Khuynh sợ run một chút sau, mặt mày rạng rỡ, cười tươi như hoa:

“Tốt lắm tốt lắm, phương pháp này của đại ca rất tốt, vậy cứ thế ‘đón’ nàng đến đi.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Giữa Các Thần Bộ

“Bất Kinh huynh, người xác định Dạ Lạc Huyền sẽ xuất hiện, sẽ hạ thủ với tân hoa khô sao?”

Bóng đêm càng ngày càng đậm, các nam nhân trong ‘Văn hương các’ từ lâu bởi vì Phiêu Nhiên cô nương mới tới, cùng với chúng nữ tử trong ‘Văn hương các’ mà thần hồn điên đảo, chỉ còn lại một mảnh hoan hô nói cười dâm mỹ.

Hoa khô ‘Văn hương các’, lần đầu tiên tiếp khách, không giống với chỗ khác, các chỗ khác đều là cạnh tranh đấu giá, nhưng ở đây, chính là sau khi xem xong tài nghệ, khách làng chơi sẽ tự định một cái giá cho tú bà.

Mà tú bà sẽ ở trong các vị khách nhân, chọn ra người ra giá cao nhất để tân hoa khô tiếp khách.

Hiện tại nhân viên và giá cả đều đang trong sàng chọn, các nam nhân một bên vui cười âm ỉ, một bên chờ kết quả.

Bởi vì là hoa khô, giá khởi đầu là năm trăm lượng bạc, có thể kêu giá, đều là đại gia công tử thiếu gia lão gia, cũng không để bụng xuất thủ rộng rãi một chút, kêu không được giá, vậy chỉ có thể ngồi xem náo nhiệt.

Dưới ánh sáng lộng lẫy đàn sáo xa hoa, trong một gian phòng trên lầu ‘Văn hương các’, Liên Cừ từ lâu đã đứng ngồi không yên, nhú mày hỏi Hiên Viên Bất Kinh.

Bạch Khuynh Vận cũng nghi ngờ nhìn dưới lầu, nói:

“Đúng vậy, Bất Kinh huynh, vì sao đến bây giờ tân hoa khô đã rời sân khấu, Dạ Lạc Huyền còn chưa ra mặt?”

Trên khuôn mặt tinh xảo như nữ tử của Hiên Viên Bất Kinh mang theo nụ cười, nụ cười biếng nhác mà phóng túng, đầu ngón tay triền miên trên ly rượu bắt đầu vòng vo chơi đùa, khoe miệng cong lên góc độ mỉa mai hoặc:

“Đúng vậy... Xác thực rất... Kỳ thực nguyên nhân Dạ Lạc Huyền giết chết tiền nhiệm hoa khô, ta cũng đã biết... Chỉ là người phía sau ‘Văn hương các’, nhất định muốn để Dạ Lạc Huyền đưa ra lý do, cho nên ta mới kiến nghị bọn họ tìm một tân hoa khô hấp dẫn đường nhìn của mọi người...

Thế nhưng, có thể là do thời gian vô cùng vội vàng, vị tân hoa khô bọn họ tìm tới này, thật đúng là đặc biệt.”

Đặc biệt đến mức, dĩ nhiên là một nam nhân...

Ý cười bên môi Hiên Viên Bất Kinh càng sâu, tính tình của hắn vốn đã có chút phóng khoáng, hắn thích mỹ nhân, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân.

Thế nhưng hắn cũng phân rõ, có thể ra tay đùa giỡn, mở miệng trêu chọc người nào, và đối với người nào, không thể mở miệng ra tay.

Cho nên, đến lúc tân hoa khô đi xuống, hắn liền không chút đau lòng viết xuống mười vạn lượng hoàng kim siêu cấp yết giá.

Cho nên, đến lúc đối mặt với câu hỏi của hai vị mỹ nhân Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận phong cách khác nhau này, hắn là đáng vẻ phong phạm tiêu sái công tử.

“Ý của Bất Kinh huynh, Dạ Lạc Huyền muốn giết chính là hoa khô của ‘Văn hương các’... Là mỗi người ngồi trên vị trí hoa khô của ‘Văn hương

các’, mà không phải riêng ai... Hẳn chỉ là không cho phép ‘Văn hương các’ có hoa khô???”

Liên Cừ tự suy xét một lát, mở miệng nói.

Hiên Viên Bất Kinh lắc lắc rượu ngon trong tay, mỉm cười gật đầu.

Nói chuyện với người thông minh thật dễ, hoàn toàn không cần lao lực.

Gần như là không thể nghi ngờ, Hiên Viên Bất Kinh là người yết giá cao nhất đêm nay, không đến một hồi, tú bà liền dáng cười đầy mặt ông ọ đi lên:

“Hiên Viên công tử.”

Tú bà nịnh nọt cười, phấn son trên khuôn mặt đều run xuống từng tảng lớn.

Hiên Viên Bất Kinh hơi hơi nhăn mày, kỳ thực hẳn vẫn hiếu kỳ, tú bà ảnh hưởng đến bộ mặt hoa lâu như vậy, làm thế nào có được năng lực đem một ‘Văn hương các’, thành lập hoa lâu thành một trong tam đại hoa lâu của Khôn thành?

Tú bà hai đại hoa lâu khác, ‘Quán hương các’ ‘Lưu hương các’, đều là mỹ nhân xế chiều.

Tam đại hoa lâu rõ ràng là nửa tục tăng nửa phong nhã như nhau, nhưng tú bà Văn hương các’, thật sự là cao tay hơn mấy bậc so với ‘Quán hương các’ và ‘Lưu hương các’.

“Vốn chuyện bắt ma đầu Dạ Lạc Huyền kia, cũng đã làm phiền người, hiện tại người lại cố vũ Phiên Nhiên cô nương nhà ta như vậy, ta cũng không biết nên nói cái gì cho phải.”

Hiên Viên Bất Kinh nhàn nhạt ngấm Liền Cừ sắc mặt tái nhợt, như lâm đại địch nhìn tú bà, ý cười bên môi hơi nhạt đi:

“Được rồi, Thủy mục mục, không biết nói gì vậy đừng nói, lưu lại một nha đầu, một hồi mang ta đến chỗ Phiêu Nhiên cô nương là được, Thủy mục mục đi làm việc đi.”

Quên nói, tú bà tục đến khó nhìn nổi của ‘Văn hương các’ này, phương danh, Thủy Linh Lung.

Thủy Linh Lung run run khăn tay đẩy mùi son phấn:

“Ai u, được được, ta liền lưu lại tiểu Sách, Hiên Viên công tử muốn chơi thế nào thì chơi, muốn tìm Phiêu Nhiên cô nương lúc nào thì tìm... Nhưng là, Hiên Viên công tử nhất định phải nhớ kỹ quy củ ‘Văn hương các’ ta, Phiêu Nhiên cô nương của chúng ta, chỉ bán nghệ không bán thân nga.”

Một câu cuối cùng của Thủy Linh Lung, nói rất nhẹ nhàng, âm cuối hơi câu lên, dĩ nhiên mang theo vài phần ý vị dụ hoặc.

Thế nhưng, trang phục của nàng, tuổi tác của nàng, tướng mạo của nàng, phỏng chừng Hiên Viên Bất Kinh đầu óc rút lại, con mắt thụt vào, cả người co giật mới coi trọng nàng.

“Điểm ấy là tự nhiên, Bất Kinh sao có thể làm ra loại chuyện mạo phạm giai nhân, làm khó Thủy mục mục?”

“Vẫn là Hiên Viên công tử am hiểu...”

Thủy Linh Lung lại lắc lắc khăn tay, lắc lắc cái hông rồi đi, đến dưới lầu tuyên bố người đêm nay may mắn được hoa khôi tiếp khách là ai.

“Khụ khụ khụ...”

Một đồng son phấn bị nàng rung xuống, khiến Liên Cừ sắc đến thiếu chút nữa không thể hô hấp.

Chờ Thủy Linh Lung rốt cục rời đi, Liên Cừ sắc mặt đỏ lên, giống như sống sót sau tai nạn:

“Ta lần đầu tiên biết... Mùi thơm, dĩ nhiên có thể hành hạ người đến vậy.”

Bạch Khuynh Vận ho nhẹ một tiếng, im lặng không mở miệng.

Trường hợp này, tới một mức độ nào đó, Bạch Khuynh Vận tương đương quen thuộc, ở đây sợ là chỉ có Liên Cừ, khó có thể sắc mặt như thường ứng đối.

Hiên Viên Bất Kinh liếc nhìn nha đầu Thủy Linh Lung lưu lại, quay ra nói với Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận:

“Các người ở chỗ này một hồi, ta đi một chút sẽ trở lại.”

“Chờ một chút...”

Liên Cừ mở miệng gọi hân:

“Người muốn làm gì? Chúng ta theo người, chính là vì Dạ Lạc Huyền...”

Hiên Viên Bất Kinh chỉnh lý áo quần:

“Yên tâm yên tâm, một hồi Tiểu Ca sẽ đến hội hợp với các người, các người cứ ở chỗ này chờ, đêm nay, ta nhất định sẽ cho các người nhìn thấy Dạ Lạc Huyền. Về phần ta... Dùng mười vạn lượng hoàng kim, ta tự nhiên là muốn đi xem mỹ nhân... Tuy rằng ta không để ý tiền bạc, nhưng cũng không thể ném tiền lãng phí không tìm mỹ nhân như thế, đúng không?”

“Đêm nay là gặp? Nhanh như vậy, gặp ở đâu...”

Vấn đề của Liên Cừ còn chưa hỏi xong, Hiên Viên Bất Kinh đã theo tiểu nha đầu kia cùng nhau rời đi.

Liên Cừ nhìn bóng lưng của hắn, có chút buồn bực:

“Hiên Viên Bất Kinh này thực sự là...”

Bạch Khuynh Vận cười trấn an hắn:

“Tất cả mọi người là nam nhân, thấy mỹ lệ nữ nhân khó tránh khỏi háo sắc, Liên đại ca nên thông cảm hắn.”

Sắc mặt Liên Cừ đỏ lên, trừng mắt Bạch Khuynh Vận:

“Người là nói người cũng háo sắc? Vậy người cũng đi tìm một cô nương xinh đẹp đi, ta một người ngồi đây là được.”

“Ách...”

Bạch Khuynh Vận giật mình, rất ít khi thấy Liên Cừ nóng tính như vậy, xem ra Hiên Viên Bất Kinh kia đích xác không đơn giản.

“Liên đại ca, sao có thể... Khuynh Vận chưa bao giờ lưu luyến hoa lâu tửu quán, cũng chỉ có người tiêu sái phóng đảng như Bất Kinh huynh, mới có thể như vậy...”

Kỳ thực bọn họ là oan uổng Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh làm một trong tam đại thần bộ, tuy rằng yêu thích mỹ nhân, nhưng cũng chỉ là nhìn một chút, cũng không chơi đùa, hắn vào nam ra bắc nhiều năm như vậy, mờ ám với người có một xấp đầy, nhưng là, không có một người tình nhân chân chính.

Hơn nữa hắn chỉ ái muội với ngôn ngữ, về thân thể, vẫn tương đương giữ mình trong sạch.

“Đại ca của ta làm sao?”

Hai người đang nói, một thanh âm ngọt mềm bay tới.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận còn không có phản ứng đến, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần từ trên xà nhà buông xuống, sợi tóc màu mực thật dài nhảy múa khắp nơi, nhìn qua giống như nữ quỷ hiển thế.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận lại càng hoảng sợ:

“Người... Người là?”

“Nga.”

Người nọ dùng lực bật chân, thân thể quay vòng một cái, từ trên xà nhà nhảy xuống, đứng vững, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận lần này phát hiện, đây là một tiểu công tử, một người đáng yêu giống Bạch Khuynh Vận yêu thích liều mạng, vóc dáng thấp bé nhỏ lùn.

“Ta là Sở Tiểu Ca, các người, chắc là Thiên Cơ đảo và Bạch gia thiếu chủ.”

Sở Tiểu Ca?

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận hai mặt nhìn nhau, cái người non nớt đáng yêu dường như còn chưa cai sữa giống như một đứa bé này, chính là một trong tam đại thần bộ Sở Tiểu Ca?

Sở Tiểu Ca không để ý tới bọn họ kinh ngạc nói:

“Các người nói đại ca của ta làm sao?”

“Đại ca người là?”

Bạch Khuynh Vận thử thăm dò mở miệng hỏi.

Sở Tiểu Ca nhìn dưới lầu, như là đang tìm gì đó, thờ ơ mở miệng:

“Hiên Viên Bất Kinh, hẳn là đại ca của ta, đại ca kết bái, hẳn không phải nói đêm nay ở chỗ này chờ ta sao, vậy người đâu?”

Tìm không thấy Hiên Viên Bất Kinh, trên khuôn mặt trắng nõn dễ thương của Sở Tiểu Ca, chậm rãi hiện lên một tia tức giận, vì Hiên Viên Bất Kinh thất hứa mà có chút không vui.

Bạch Khuynh Vận thấy loại thái độ này của hắn, hơi nhướng mày, lẽ nào giữa đôi huynh đệ kết nghĩa này, có cái gì mờ ám?

“Người hiểu lầm Bất Kinh huynh, Bất Kinh huynh vừa đi tìm hoa khôi đêm nay.”

“Cái gì!!”

Sở Tiểu Ca tức điên:

“Người nói đại ca của ta đi tìm dã nữ nhân hồ ly tinh? Điều này sao có thể! Đại ca là của ta!”

Vì vậy, lúc Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận còn chưa phản ứng lại, hắn liền đặng đặng đặng tiêu sái chạy ra ngoài, bắt đầu lục soát từng gian phòng ‘Văn hương các’, chuẩn bị ‘bắt gian’.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Ai Đùa Giỡn Ai

Sở Tiểu Ca đầu tiên là vọt tới trên đài cao, túm được áo Thủy Linh Lung:

“Đại ca của ta đâu, hănh hiện tại ở nơi nào?”

Áo của Thủy Linh Lung bị kéo đến cổ, khiến khuôn mặt của nàng nghẹn đến đỏ bừng:

“Sở... Sở công tử... Buông buông tay...”

Tay chân của ‘Văn hương các’ thấy một màn như vậy, đều nhảy lên đài cao, chờ thấy rõ người đến là Sở Tiểu Ca một trong tam đại thần bộ mấy hôm trước từng đến ‘Văn hương các’ thì có chút chần chờ.

Dưới đài, mọi người lầu trên lầu dưới thấy như vậy một màn vừa bị dọa sợ, vừa là hiếu kỳ, bọn họ rất muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Sở Tiểu Ca híp lại con ngươi, lực đạo trên tay nặng thêm, hung hăng nói:

“Nói mau! Đại ca của ta rốt cuộc ở đâu?”

Có lẽ là thân thể của Thủy Linh Lung quá kém, bị hănh dùng lực như thế, dĩ nhiên lập tức ngất đi.

Sở Tiểu Ca trừng to mắt, không thể tin được cái người trên tay này yếu đến như thế, cứ như thế hôn mê bất tỉnh?

Hănh hỏn hễn, buông lỏng tay, người trên tay liền ngã trên mặt đất.

Lúc này tất cả mọi người đều cho rằng hần đã làm gì Thủy Linh Lung, đều kinh khủng không ngớt, sợ hãi nhìn Sở Tiểu Ca.

Các tay chân của ‘Văn hương các’ cũng không do dự thêm, đồng thời vây quanh Sở Tiểu Ca.

Sở Tiểu Ca chửi bới một tiếng, trực tiếp nhún người bay lên lầu.

Hần vừa đi, Thủy Linh Lung nằm trên đài cao dưới sự che giấu của đồng phần trang điểm, hé ra khuôn mặt xinh đẹp khẽ cong lên một dáng cười nghiền ngẫm.

Mong rằng Sở Tiểu Ca này, có thể đem sự tình hỗn loạn thêm một chút, quấy nhiễu toàn bộ mọi chuyện, ha ha ha ha...

Sở Tiểu Ca nhảy đến trên lầu, thấy một cửa phòng liền trực tiếp đẩy ra.

Bên trong lập tức truyền ra tiếng thét chói tai của nữ nhân, vừa nhìn kỹ lại, một nam tử ngực trần vóc người khá tốt, khí định thần nhàn nghiêng người tựa ở đầu giường.

Một nữ nhân cũng là quần áo không chỉnh nửa quỳ ở trên giường trốn ở trong lòng nam tử, hai tay cầm lấy y bào, nhìn Sở Tiểu Ca thét chói tai.

Sở Tiểu Ca mặt đỏ lên:

“Hạ lưu!”

Sau khi nói xong hần phanh một tiếng đóng cửa.

Nam nhân sau cửa bị hần mắng hạ lưu hơi híp mắt lại, khóe miệng chậm rãi câu lên, một tia mờ mịt và nghiền ngẫm dập dờn trên khuôn mặt hần.

Các tay chân dưới lầu đã đặng đặng đặng toàn bộ lên lầu, Sở Tiểu Ca biết thời gian không thể kéo dài, bất chấp thấy được cảnh tượng gì, thấy

cửa là đây, nhìn lại không có Hiên Viên Bất Kinh liền lui ra, đóng cửa.

Trong một căn phòng ở một góc tại ‘Văn hương các’.

Hiên Viên Bất Kinh thông dong uống rượu ngon, ánh mắt phóng túng càn quét trên người nam hoa khôi mỹ lệ quyến rũ ở trước mắt.

Từ lông mày tinh tế hơi cong, đến đôi môi đỏ như máu, trong lòng hắc thẳng cảm thán, người này vì sao là một nam nhân, mà không phải một nữ nhân?

Nếu là nữ nhân, nhất định có thể thực sự nổi danh tứ phương, thế nhưng, hình dạng nam phần nữ trang của hắc cũng rất thành công, ngoại trừ ánh mắt của hắc lợi hại một chút, phỏng chừng cũng không có mấy người có thể nhìn ra hắc là một nam nhân.

Hiên Viên Bất Kinh giấu đi tâm tư, cong lên khóe môi, vẫy vẫy tay với hoa khôi ‘Phiêu Nhiên cô nương’ đang ngồi đối diện nhìn hắc:

“Mỹ nhân, người đến đây.”

Nam hoa khôi như trước đang cười, cười đến quyến rũ, nhưng cái câu mỹ nhân của Hiên Viên Bất Kinh, khiến sắc mặt của hắc đen thui, trên thế giới này, người dám nhìn khuôn mặt yêu mị dị thường của hắc gọi mỹ nhân, có lẽ cũng chỉ có người trước mắt này.

Ngẫm lại thân phận hiện nay, hắc hít một hơi, đè xuống cơn tức đáy lòng, đứng lên, chân thành đi đến chỗ Hiên Viên Bất Kinh.

Hắc vừa tiếp cận Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh liền vươn tay kéo cánh tay hắc, ôm vào trong lòng.

Trong con ngươi của ‘Phiêu Nhiên’ lúc này hiện lên một tia hứng thú, lửa giận đáy lòng triệt để rút đi, nhu thuận để Hiên Viên Bất Kinh kéo đến

trong lòng, cũng không hề chống cự Hiên Viên Bất Kinh ôm hẳn vào lòng.

Hiên Viên Bất Kinh tựa đầu chôn ở cổ ‘Phiêu Nhiên’, vô cùng thân thiết cọ cọ:

“Thân thể mỹ nhân, thật đúng là vừa nhu thuận vừa thơm mát, làm da cũng rất non mềm trắng trẻo, đáng tiếc chỉ có thể xem, ăn không được.”

‘Phiêu Nhiên’ buông xuống đôi mắt:

“Hiên Viên công tử, người vì ta trả nhiều tiền như vậy, dù ăn không được, cũng có thể chiếm đủ tiện nghi, ăn đủ đậu hũ, đúng không?”

“Ách...”

Hiên Viên Bất Kinh có chút vô cùng kinh ngạc, chăm chú quan sát nam hoa khôi này, nam hoa khôi che miệng cười, khẽ mở môi đỏ mọng:

“Giống như thế này...”

Động tác của hắn nhanh như tia chớp, nghiêng thân đem môi mình ấn lên môi Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh ngạc nhiên trừng lớn hai mắt, triệt để hóa đá, nụ nụ nụ nụ hôn đầu tiên của hắn... Bị một người nam hoa khôi...

Bởi ‘Phiêu Nhiên’ thân hình cao lớn, cho dù bị Hiên Viên Bất Kinh ôm vào trong ngực, cũng cao hơn Hiên Viên Bất Kinh, cho nên vừa cúi đầu, liền bắt được đôi môi của Hiên Viên Bất Kinh.

Trong lúc Hiên Viên Bất Kinh còn đang khiếp sợ, hắn vươn tay, đè gáy Hiên Viên Bất Kinh, thật sâu đem môi lưỡi của hắn xâm nhập vào trong miệng đối phương.

Cảm giác mịn màng như tơ lụa thượng đẳng khiến ‘Phiêu Nhiên’ nheo lại đôi mắt, người bị hôn kia thân thể cứng ngắc khiến hắc kinh ngạc dưới đáy lòng, không nghĩ tới, Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ dĩ nhiên là một tiểu tử chưa từng trải qua tình dục.

Hắn cho rằng đám người ra vẻ đạo mạo danh tiếng vô cùng tốt này, đều là y quan cầm thú, không nghĩ tới, đây thực sự là một tiểu cừu đội lốt sói.

Hiên Viên Bất Kinh vẫn là Hiên Viên Bất Kinh, cho dù kinh ngạc, phản ứng cũng là hạng nhất, hắn lập tức dùng lực đẩy ‘Phiêu Nhiên’ ra, bởi ‘Phiêu Nhiên’ không có tận lực làm khó, vậy nên dễ dàng bị đẩy ra.

Hiên Viên Bất Kinh xoa xoa môi, khuôn mặt luôn luôn mang cười trầm xuống:

“Người là ai?”

‘Phiêu Nhiên’ bước đi thong thả trở lại vị trí lúc trước, hơi cong mày, cười đến quyến rũ xinh đẹp:

“Hiên Viên công tử nghĩ ta là ai?”

“Người...”

Hiên Viên Bất Kinh còn chưa nói xong, ngoài cửa một trận ồn ào, ‘Phiêu Nhiên’ thiêu thiêu kiều mi:

“Ngoài cửa, thế nhưng là huynh đệ tốt của người đang gây sự ~~”

“Tiểu Ca? Sao người biết?”

Ngón tay thon dài trắng nõn của ‘Phiêu Nhiên’ đặt ở bên môi, làm một động tác suýt, sợi tóc màu mực theo hắn lắc đầu mà nhộn nhạo qua lại trên áo tím nhạt, càng hiển mị hoặc.

Hiên Viên Bất Kinh hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh nhìn quét ‘Phiêu Nhiên’, đây là lần đầu tiên hắn kinh ngạc trong nhiều năm như vậy, hắn nhất định sẽ nhớ kỹ người này.

Thế nhưng, bản năng luyện từ nhiều năm như vậy, khiến hắn cảm thấy trên thân nam nhân tràn ngập mị hoặc này, ẩn giấu một tia khí tức nguy hiểm.

Sau khi bị hôn, bá đạo không cho chống cự cùng với tà mị biếng nhác tản ra trong nháy mắt, khiến hắn tim đập lồi nhịp.

Khí tức người nọ toát ra trong nháy mắt nói cho hắn, nam nhân này không phải người tầm thường.

Đang nghĩ, cửa bị người dùng sức đẩy mạnh, chính là Sở Tiểu Ca.

Sở Tiểu Ca thấy Hiên Viên Bất Kinh đôi mắt sáng ngời:

“Đại ca.”

Sau đó nhìn về phía ‘Phiêu Nhiên’, bị hắn quyến rũ diễm lệ lại càng hoảng sợ, lát sau cau mày:

“Đại ca, sao người lại coi trọng yêu quái bất nam bất nữ giống như yêu tinh này?”

Người nói vô tâm, người nghe có ý.

Đôi mắt ‘Phiêu Nhiên’ lạnh lẽo, bất nam bất nữ? Không phải là nam phần nữ trang sao...

Hiên Viên Bất Kinh còn lại là ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt bỗng nhiên trắng, thân thể run rẩy, có chút bất ổn.

Hắn miễn cưỡng cong lên khóe miệng:

“Tiểu Ca, sao ngươi lại tới đây.”

“Đại ca! Đúng, ta không nên tới, không nên quấy rối ngươi và yêu tinh âu yếm!”

Có thể nhìn ra ‘Phiêu Nhiên’ là nam phần nữ trang, đêm nay cũng chỉ có Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca, bởi vậy từ đó có thể thấy Sở Tiểu Ca cũng là phi thường lợi hại, chỉ là tính trẻ con quá nặng.

Hiên Viên Bất Kinh vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, có chút uể oải:

“Không có, Tiểu Ca, ta là ở chỗ này chờ giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.”

Sắc mặt Sở Tiểu Ca càng đen:

“Đại ca một mình đối mặt nguy hiểm, vậy càng không được.”

Hiên Viên Bất Kinh vươn tay sờ sờ đầu Sở Tiểu Ca:

“Được rồi được rồi, lần sau nhất định chờ ngươi. Đúng rồi, Dạ Lạc Huyền đêm nay rốt cuộc có đến không?”

Sở Tiểu Ca gật đầu:

“Đại ca ngươi không phải bảo ta nhìn chăm chăm Dạ Lạc Huyền sao, ta chính là theo Dạ Lạc Huyền đi vào, phỏng chừng tên kia lại đi uống rượu, ăn no uống đủ rồi mới về.”

Không ai biết, Dạ Lạc Huyền kỳ thực chính là một con sâu rượu, hẳn thích uống rượu, nhưng uống mãi không say.

Người khác xưng hắn là Ma quân, mà trên thực tế, người thấy Dạ Lạc Huyền, đều có thể từ trên người hắn cảm thụ được áp lực và đau xót dày đặc, giống như một cái xác không hồn trống rỗng.

“Như vậy...”

Hiên Viên Bất Kinh thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Sở Tiểu Ca, nhìn về phía hoa khô ‘Phiêu Nhiên’:

“Người nếu muốn biết Dạ Lạc Huyền vì sao giết hoa khô ‘Văn hương các’ các người, như vậy, người liền theo chúng ta đi, cùng nhau chờ Dạ Lạc Huyền, thế nào?”

‘Phiêu Nhiên’ ngăn người, đáy mắt có chút kinh ngạc:

“Sao người biết ta...”

Vừa rồi Hiên Viên Bất Kinh còn đang hỏi hắn là ai, vì sao sau một khắc liền đoán được thân phận của hắn.

Hiên Viên Bất Kinh cong lên khóe môi:

“Ta vừa rồi là bị dọa, sau khi tỉnh táo lại liền biết thân phận của người kỳ thực không khó đoán, người chính là chủ nhân chân chính của ‘Văn hương các’ đúng không?”

‘Phiêu Nhiên’ gật đầu:

“Đúng vậy, Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, người có nguyện ý tiếp nhận chiến thư của ta?”

Hiên Viên Bất Kinh nhíu mày:

“Chiến thư gì?”

‘Phiêu Nhiên’ đứng lên, sắc mặt nghiêm túc nhìn Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh cũng quật cường nhìn lại, hai người giương cung bạt kiếm, sau đó ‘Phiêu Nhiên’ bỗng nhiên cười, chậm rãi mở miệng, nói ra dự định của hắn.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Tần Gia Khó Cả Đôi Đường

“Ta cho người thời gian một tháng, người nếu có thể tra ra thân phận của ta, ta liền đáp ứng người một cái điều kiện, nhưng nếu tra không ra, người liền nhận lời một cái điều kiện của ta, thế nào?”

Một tháng?

Đây quả thực là vũ nhục cái tên thần bộ của hắc!

Hiên Viên Bất Kinh ý nghĩ luôn luôn lãnh tĩnh, gần như là không hề nghĩ ngợi, toàn bộ lý trí đều lập tức bị tức giận xông lên trong lòng bao phủ:

“Được, có cái gì không được, có người muốn nợ ta một cái nhân tình, ta có gì mà không làm?”

Nam hoa khô xinh đẹp quyến rũ cong môi cười:

“Được, rất khí phách, sau đó, người có thể gọi Lạc.

Sở Tiểu Ca nhìn hoa khô, lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh, một cỗ dự cảm không tốt nảy lên trong lòng, mà dự cảm của hắc, thường thường đều rất chuẩn xác.

“Đại ca, ta sẽ giúp người.”

Hiên Viên Bất Kinh nhú nhú mày:

“Tiểu Ca, đừng khấn trương, năng lực của ta người còn không tin sao?”

Lạc hơi giương mi:

“Đúng vậy, Sở Tiểu Ca, người nếu là trợ giúp Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh chẳng khác nào là làm bù, không chiến mà bại.”

Hiên Viên Bất Kinh hừ lạnh một tiếng:

“Ta không tin người có được mấy cái thân phận có thể khiến ta dùng thời gian một tháng cũng tra không ra.”

Sở Tiểu Ca hung hăng trừng Lạc:

“Lúc trước người từng nói để chúng ta đuổi bắt Dạ Lạc Huyền, giá cả tùy tiện cho chúng ta khai, được, chúng ta hôm nay khai...”

“Tiểu Ca...”

“Mười vạn lượng hoàng kim.”

Hiên Viên Bất Kinh vẫn là chậm một bước, hần quên nói cho Sở Tiểu Ca, đêm nay để gặp hoa khôi này hần đã dùng mười vạn lượng hoàng kim.

Cứ như vậy, bọn họ chẳng khác nào lao động miễn phí, căn bản cái gì cũng không kiếm được.

Sở Tiểu Ca thấy Hiên Viên Bất Kinh trầm mặt có chút không giải thích được:

“Đại ca, làm sao vậy?”

Hiên Viên Bất Kinh không có mở miệng, Lạc nhưng thật ra cười càng thêm quyến rũ động nhân:

“Người chẳng lẽ không biết, đại ca tốt của người, đêm nay vì ta vung tiền như rác, dùng chính là con số người vừa nói... Cái này vừa lúc, thanh toán xong, ha ha.”

Hiên Viên Bất Kinh lúc này nghĩ khuôn mặt của nam hoa khôi thật sự là đáng hận đến cực điểm, hắc hắc ồ ồ tay áo, lôi kéo Sở Tiểu Ca rời đi.

Khóe miệng của Lạc câu lên nụ cười tràn đầy ẩn ý, hắc tâm tình rất tốt sửa sang lại quần áo, đi theo phía sau Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca, chuẩn bị chờ đợi Dạ Lạc Huyền đến tìm bọn họ.

Phương bắc, Giang thành ‘Hồi Xuân đường’, Vân Khuynh từ ngày tỉnh toạ nguyên một đêm kia, ngày thứ hai tỉnh lại không hiện một chút uế oải, y liền nhiều ngày liên tục tỉnh toạ.

Đối với phương bắc hàn lãnh cũng thích ứng hơn một chút, cũng dần dần có thể cảm thụ dòng nhiệt lưu ở giữa gân mạch, tuy rằng nội lực này rất nhỏ, nhưng đối với y mà nói đây đã là tiến bộ khá.

Cuộc sống hiện tại của y, chính là ngày đêm đảo lộn, bình thường tỉnh toạ một đêm, sáng sớm đến chỗ Hiên Viên Trần Vũ và thị vệ Lam Hiên một chút, dùng xong bữa trưa liền ngủ, lần ngủ này, thường thường có thể ngủ nguyên buổi chiều, mãi cho đến lúc dùng bữa tối.

Bọn họ bên này, tất cả mọi người đều trải qua những ngày tương đối bình thản.

Tần phủ bên kia, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong lại không thể nhịn thêm.

“Nhị ca.”

Sắc mặt tương đối ôn nhuận như trước, thế nhưng đáy mắt của Hiên Viên Lâm Phong lại âm độc không gì sánh được nhìn Hiên Viên Khê Phong, mở miệng nói.

Hiên Viên Khê Phong nôn nóng bất an, rõ ràng hơn nhiều Hiên Viên Lâm Phong:

“Tam đệ, lẽ nào người có biện pháp tìm được tiểu ngũ nhi?”

Hiên Viên Lâm Phong hừ lạnh một tiếng:

“Tần gia, Tần gia cũng không gì hơn cái này, ở trên địa bàn của bọn họ dĩ nhiên ngay cả một người cũng tìm không được... Bọn họ dựa vào cái gì chia đều thiên hạ với Hiên Viên gia chúng ta?”

Hiên Viên Khê Phong nhíu nhíu mày:

“Lâm Phong, hiện tại tìm được tiểu ngũ nhi mới quan trọng, Tần gia trước không cần lo lắng.”

Hắn vẫn tưởng rằng tam đệ giống hắn, đều coi Hiên Viên Trần Vũ quan trọng không gì sánh được.

Thế nhưng, vì sao hiện tại hắn càng ngày càng nghĩ, trong lòng Hiên Viên Lâm Phong, quyền thế vẫn quan trọng hơn?”

Về chuyện Tần phủ không tìm được Hiên Viên Trần Vũ, đương nhiên không phải Tần phủ vô năng, mà là... Tần Vô Phong đã sớm truyền thư không cho Tần Vô Hạ nhúng tay vào việc này.

Bởi vậy. Tần gia căn bản là chưa từng giúp bọn hắn đi tìm Hiên Viên Trần Vũ, nếu không đi tìm, làm sao có thể tìm thấy.

Cho tới nay, sợ là chỉ có quan phủ địa phương, mới là chân chính ra sức giúp bọn hắn.

Hiên Viên Lâm Phong bị giọng điệu nghiêm khắc của Hiên Viên Khê Phong nói mà có chút không vui, hắn liếc nhìn Hiên Viên Khê Phong, nói chuyện:

“Nếu muốn dễ dàng, chắc chắn tìm được Vũ nhi, ngoại trừ thỉnh cầu tam đại thần bộ bang trợ ra, xem ra chỉ có đi ‘Bách Hiếu Lâu’ mua tin tức...

Tam đại thần bộ tự nhiên không ở trong Giang thành, thế nhưng, nhị ca, chúng ta có thể lợi dụng ‘Bách Hiếu Lâu’ tra ra hành tung của Vũ nhi.”

Hiên Viên Khê Phong nhú nhú mày:

“Một tổ chức giang hồ mà thôi, có năng lực lớn như vậy sao, đáng giá tín nhiệm?”

Hiên Viên Lâm Phong gật đầu:

” ‘Bách Hiếu Lâu’ tuy rằng mới xuất hiện trên giang hồ, nhưng thực lực lại không thể khinh thường, hơn nữa một khi nhận nhiệm vụ cho tới bây giờ chưa từng xảy ra sai lầm, danh tiếng vô cùng tốt, có thể thử một lần.”

“Ta từng nghe nói, muốn tìm ‘Bách Hiếu Lâu’ làm việc, phải đặt năm đóa bạch tàn hoa ở trước cửa nhà.

Nhưng bạch tàn hoa nở từ tháng năm đến tháng chín, hiện tại trời băng đất tuyết, làm thế nào có bạch tàn hoa?”

Hiên Viên Lâm Phong phát phát ồng tay áo, đi về phía trước:

“Bạch tàn hoa, tự nhiên là tìm Tần gia, tìm không được người sống, tìm một vật chết, hẳn là có thể chứ?”

Hiên Viên Khê Phong gật đầu, cùng Hiên Viên Lâm Phong đến tìm Tần Vô Hạ hỏi bạch tàn hoa.

Tìm người có thể từ chối tìm không được, tìm một đóa hoa trái mùa, nếu tìm không được nữa, Tần gia thực sự sẽ xấu hổ vô cùng.

Hơn nữa lúc Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đến tìm Tần Vô Hạ hỏi bạch tàn hoa, Tần Vô Hạ đang bận đến sát đầu mả trán, không rảnh bận tâm, vội vã đem việc này giao cho Tần tổng quản.

Thằng đến khi năm đóa bạch tàn hoa đặt ở trước cửa nhà, lúc Thượng Quan Nhược Vũ huynh muội tìm tới, mới đầu đầy hắc tuyến tìm Tần Vô Hạ hỏi nguyên nhân.

Tần Vô Hạ đến lúc đó mới bỗng nhiên tỉnh lại, lập tức hiểu ra Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong gây nên chuyện gì.

Hắn khẽ chửi lên vài câu:

“Đầu của hai tên hoàng tử này phản ứng thật nhanh, dĩ nhiên nghĩ đến ‘Bách Hiếu Lâu’.”

Thượng Quan Nhược Vũ khinh bỉ:

“Lẽ nào cũng giống đầu của tam lão đại người sao? Lúc người ta hỏi muốn bạch tàn hoa người không nghĩ tới là vì sao sao?”

Tần Vô Hạ vươn tay xoa xoa huyệt thái dương:

“Không, đích thực là không nghĩ tới, toàn bộ chuyện của Tần gia đều về tay ta... Quá mệt mỏi, ta rốt cục cảm nhận được đại ca khổ cực.”

Thượng Quan Nhược Vũ nhìn hình dạng uể oải của hắn một chút cũng không đau lòng, lập tức mở miệng:

“Biết sau đó liền nghe lời đại ca người một chút, giống như ta, một chút cũng không gây sự cho ca ca.”

Thượng Quan Nhược Vũ nói một chút cũng không đỏ mặt, chỉ trích giáo huấn Tần Vô Hạ xong, nàng nhả lại đôi lông mày mảnh khảnh:

“Ta nói, tam lão đại, đại lão đại rõ ràng không cho chúng ta cai quản việc này... Thế nhưng hai người hoàng tử kia mua tin tức của ‘Bách Hiếu Lâu’, ‘Bách Hiếu Lâu’ bán ra, sẽ là trái với mệnh lệnh của đại lão đại, không bán, vậy sẽ đánh mất uy tín của ‘Bách Hiếu Lâu’.”

Phải làm thế nào mới được?

Lăn lộn trong Tần gia và thế lực thuộc quyền Tần gia một đoạn thời gian, Thượng Quan Nhược Vũ hoàn toàn coi Tần gia là người một nhà, xưng hô Tần Vô Phong đại lão đại, Tần Vô Song nhị lão đại, Tần Vô Hạ tam lão đại.

Còn vụng trộm gọi Vân Khuynh tiểu lão đại.

Vấn đề Thượng Quan Nhược Vũ đưa ra, cũng là vấn đề Tần Vô Hạ đau đầu nhất, hần thở dài:

“Các người cứ nhận thiệp mời của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong trước đi, sau đó ở lại Tần phủ, ta truyền thư hỏi đại ca một câu phải làm thế nào, nếu không được, vậy trực tiếp giúp bọn hần tìm thái tử điện hạ.

Ta nghĩ đại ca không cho ta nhúng tay vào việc này, chính là vì phân tranh giữa Tần gia và triều đình.

Đến lúc đó cho dù ‘Bách Hiếu Lâu’ tìm ra thái tử điện hạ, cũng không liên quan đến Tần phủ, Tần phủ chẳng khác nào còn chưa gia nhập phân tranh.”

Thượng Quan Tôn vẫn đi theo phía sau Thượng Quan Nhược Vũ nghe hai người nói chuyện, khẽ nhú mày:

“Ta cảm thấy, vẫn là thỉnh giáo đại công tử một chút mới tốt.”

Tần Vô Hạ gật đầu, lập tức bắt đầu viết thư.

Tần phủ và ‘Hồi Xuân đường’ đều ở Giang thành, vậy nên tốc độ truyền thư rất nhanh.

Không đến một hồi, Tần Vô Phong đã nhận được tin tức, hắn cũng bắt đầu lúng túng.

“Đại ca, làm sao vậy, xảy ra chuyện gì sao?”

Vân Khuynh thấy từ khi Tần Vô Phong gỡ xuống tờ giấy trên đùi bồ câu bay từ ngoài cửa vào, đôi lông mày của hắn chưa từng thả lỏng, không khỏi lo lắng hỏi.

Tần Vô Phong nâng mi nhìn y, lắc đầu:

“Không tính là chuyện lớn, chỉ là đích xác có chút rắc rối.”

Vân Khuynh nhíu mày:

“Chuyện gì vậy, nói nghe một chút.”

Tần Vô Phong thở dài:

“Nhị hoàng tử và tam hoàng tử, vận dụng ‘Bách Hiếu Lô’ tra tin tức của Hiên Viên Trần Vũ.”

“Ách... Hai người hoàng tử giao hoạt này.”

Đem việc này xoay ở trong lòng, Vân Khuynh lập tức biết chỗ rắc rối.

“Không thể đánh mất uy tín của ‘Bách Hiếu Lô’, danh tiếng đối với tổ chức như ‘Bách Hiếu Lô’, là trọng yếu phi thường.”

“Ta biết.”

Tần Vô Phong gật đầu.

“Vậy đại ca dự định làm như thế nào?”

Khó cả đôi đường, làm thế nào mới có thể trở thành toàn vẹn đôi đường?

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Mùa Đông Ấm Áp

“Vậy đại ca dự định làm như thế nào???”

Khó cả đôi đường, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể trở thành toàn vẹn đôi đường???

So với việc thái tử bị tìm được, danh dự của ‘Bách Hiếu Lâu’ hình như là quan trọng hơn.

Tần Vô Phong trầm ngâm một lúc lâu:

“Để ‘Bách Hiếu Lâu’ đi tra tin tức của Hiên Viên Trần Vũ cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, chúng ta về Tần phủ.”

Vân Khuynh nhú chặt lông mày:

“Này... Nếu như thái tử tỉnh lại trong tay bọn họ vậy phải làm sao???”

Nói vậy, thái tử điện hạ chẳng phải là yêu...

Khụ khụ, cho dù không tính đến ‘Tình ti’, nếu nhị hoàng tử và tam hoàng tử, hạ độc thủ với thái tử điện hạ đang hôn mê bất tỉnh thì sao???

Tần Vô Phong vươn tay sờ sờ đầu y, ôn hòa lắc đầu:

“Không sao, Vân nhi, chẳng lẽ ngươi quên, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đang ở trong Tần phủ, cơm nước của bọn họ đều là do chúng ta cung cấp, muốn để thái tử không tỉnh lại còn không dễ dàng sao???”

Vấn đề lớn nhất, chính là sợ nhị hoàng tử và tam hoàng tử sẽ ra tay với thái tử, lại giá họa cho Tần phủ...

Thế nhưng, sự tình đã đến nước này, ta sẽ tăng thêm người theo dõi bọn họ, bảo hộ thái tử, hẳn là có thể...

Chỉ cần Long Dạ và Long Liễm có thể đúng lúc mang thái tử phi đến, Hiên Viên Trần Vũ thuận lợi tỉnh lại, chúng ta sẽ không cần lo lắng thêm.”

Vân Khuynh suy tư nửa ngày, y phải thừa nhận, biện pháp Tần Vô Phong nói, hình như là biện pháp tốt nhất hiện nay.

“Ân, còn có Lam Hiên, hẳn vẫn ở bên thái tử điện hạ, hẳn là có thể tránh cho trạng huống bất ngờ phát sinh.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Nhưng là, còn có chút chuyện tương đối phiền phức, chính là rốt cuộc phải để Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tìm được Hiên Viên Trần Vũ ở nơi nào...”

Dù sao, Tần gia biểu hiện ra ngoài cùng với quan viên lớn nhỏ trong Giang thành, đều là đang lao lực dùng tất cả lực lượng cũng không tìm được Hiên Viên Trần Vũ...

“Nếu như ‘Bách Hiếu Lâu’ trực tiếp nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, Hiên Viên Trần Vũ đang ở ‘Hồi Xuân đường’, nhị hoàng tử và tam hoàng tử tất sẽ hoài nghi Tần gia...”

Vân Khuynh mím môi, không nghĩ tới y nhất thời cao hứng đi xem một khối đất trống, tùy tiện cứu một người, dĩ nhiên rước lấy nhiều phiền toái như vậy cho mọi người.

“Đại ca, ta nhớ kỹ, địa phương chúng ta cứu thái tử điện hạ, là ở ngoại ô Giang thành???”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng, là ở ngoại ô, ở chỗ chúng ta chọn làm cô nhi viện.”

Đôi mắt Vân Khuynh lóe lóe, chậm rãi cong môi:

“Đại ca, người có thể chuyển thái tử điện hạ tới Lâm thành không, hoặc là trấn nhỏ bên cạnh Giang thành???”

Lông mày của Tần Vô Phong giãn ra, lập tức hiểu ý Vân Khuynh.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tuy là rất nôn nóng tìm Hiên Viên Trần Vũ, nhưng chỉ tìm người ở trong Giang thành và phụ cận Giang thành, không làm ầm lên, có rất nhiều địa phương nhỏ cũng không biết quan phủ đang tìm người.

Nếu như đem Hiên Viên Trần Vũ đưa tới địa phương đoạn tuyệt với nhân thế bên cạnh Giang thành, như vậy, có thể coi là có người vô ý cứu Hiên Viên Trần Vũ, lại không biết người bên ngoài đang tìm Hiên Viên Trần Vũ, cực kỳ hợp tình hợp lý.

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Đưa Hiên Viên Trần Vũ đi có chút phiền phức...”

Thế nhưng, đêm nay để Long Kính và Lam Hiên thử chuyến hăn đến Cô Sa trấn bên cạnh Giang thành xem...

Những người ở đó có chút quái dị, không thích tiếp xúc với người ngoài, cũng có thể lực nhất định, có thể thừa thụ hai vị hoàng tử tức giận...”

Suy nghĩ một chút, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tìm Hiên Viên Trần Vũ lâu như vậy cũng không thấy, tất sẽ cho rằng có người cố ý chứa chấp Hiên Viên Trần Vũ.

Cứ như vậy, lúc tìm được Hiên Viên Trần Vũ, bọn họ nhất định sẽ trách tội người cứu Hiên Viên Trần Vũ.

Cô Sa trấn có thể coi là bông lai tiên cảnh nửa khép kín, bí ẩn gần như là ẩn cư, mặt khác nơi ấy, còn có cao thủ.

Chí ít, mấy năm trước, các vị các trưởng lão Tần gia trên danh nghĩa oai phong một cõi này, đều ở nơi đó ẩn cư, trải qua sinh hoạt nhàn hạ thoải mái.

Hơn nữa, nơi ấy, không chỉ có mấy lão đầu này, còn có tri kỷ bạn tốt của họ, một đám gia hỏa lớn tuổi, tùy tiện lôi ra một người, ở trên giang hồ đều là nổi danh.

Đến lúc đó, nếu như Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong có thái độ bất kính, vậy chỉ sợ có hại là bọn họ.

Hoàng tử??? Hoàng tử thì sao, mấy lão đầu này căn bản là không để vào mắt.

Kỳ thực Tần Vô Phong vốn cũng không muốn làm phiền các lão nhân trong trấn kia, chỉ là thời gian cấp bách, cao thủ của ‘Bách Hiếu Lô’ phải ở trong thời gian hữu hạn lấy được hành tung thái tử đưa cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, bọn họ căn bản không có thời gian chuyển Hiên Viên Trần Vũ đến địa phương xa hơn.

Trong thời gian hữu hạn, xung quanh Giang thành, xem ra cũng chỉ có Cô Sa trấn là có khả năng chống đỡ tai họa như vậy.

Cho nên, Tần Vô Phong chỉ phải lựa chọn đem Hiên Viên Trần Vũ chuyển đến Cô Sa trấn.

Chỉ là, quấy rối bọn họ, cũng phải trả một cái giá tương đương...

Nghĩ vậy, Tần Vô Phong có chút đau đầu, đám lão đầu kia, không biết lại muốn dùng chiêu gì với tới kiểm chuyện với hắn...

Dưới đáy lòng thở dài, hắn cũng không nói chuyện này cho Vân Khuynh.

Vào đêm, Tần Vô Phong mang Vân Khuynh rời khỏi ‘Hồi Xuân đường’ trở lại Tần phủ.

Mà Long Kính là dẫn Lam Hiên, mang theo thái tử Hiên Viên Trần Vũ, phi thường nguy hiểm tránh thoát lục soát toàn thành, thành công rời khỏi Giang thành, xuất phát về phía Cô Sa trấn.

Cô Sa trấn.

“Hài tử Vô Phong kia, cũng có lúc phải cầu chúng ta hỗ trợ, hiếm có hiếm có, thực sự là hiếm có!!!”

Đêm đã khuya, hai lão nhân mái tóc hoa râm, sắc mặt nhưng vẫn hồng nhuận như xưa cùng nhau xem thư Tần Vô Phong gửi tới.

Bọn họ một người là đại trưởng lão Tần gia, một người là tiểu trưởng lão Tần gia (nữ), cũng là một đôi lão phu lão thê.

Nghe đại trưởng lão cảm thán, tiểu trưởng lão cong lên khóe môi:

“Lúc Vô Phong gửi thư, hắn là đã làm chuẩn bị trả giá tương đương.”

Tuy rằng đã qua trăm tuổi, nhưng đại trưởng lão vẫn yêu tiểu trưởng lão như lúc ban đầu, vươn bàn tay thon dài, ôn nhu cời dây cột tóc cho tiểu trưởng lão:

“Đàn lão gia hỏa chúng ta ở chỗ này, đâu cũng không ra ngoài, không thiếu ăn chẳng thiếu mặc, chỉ là buồn chán một chút, trên thư Vô Phong nói người này thân phận đặc biệt...”

“Vô Phong xin chúng ta giúp đỡ, nhất định là sự tình có chút vướng tay chân, hiểm khi nào có việc giải buồn, có kịch để xem, lần này buông tha Vô Phong cũng không sao.”

“Không...”

Tiểu trưởng lão vươn tay đè lại tay của đại trưởng lão, trong lòng không biết đại trưởng lão nói như vậy, rốt cuộc là vô cùng thiện lương hay là vô cùng tà ác.

“Không được, Vô Phong hiểm khi nào cần chúng ta hỗ trợ, nhất định không thể buông tha... Kỳ thực ta cũng không nghĩ muốn làm gì hắn, chính là... Đoạn thời gian trước, hài tử Vô Song kia không phải thú thê sao... Thế nhưng dĩ nhiên cưới một nam tức phụ... Trong lòng mọi người đều bất mãn, lần này, chúng ta liền giới hạn cho Vô Phong trong một khoảng thời gian nhất định phải tìm một tôn tức phụ (cháu dâu) chân chính cho chúng ta.”

“Này... Dưa hái xanh không ngọt... Vô Phong nếu như không có đối tượng, như vậy cũng quá làm khó hắn.”

Tiểu trưởng lão nhíu mày:

“Thật không??? Làm khó??? Vậy chờ đến sáng người đi hỏi mọi người một chút, xem mọi người là muốn buông tha Vô Phong, hay là đồng ý với ta, để Vô Phong nhanh chóng tìm tức phụ.”

Đại trưởng lão im miệng không nói, kết quả không cần chờ đến sáng, hắn đã biết.

Đám gia hỏa buồn chán đến phát điên kia, tự nhiên là thích xem người khác khó xử — giống hần.

Ngày thứ hai, Hiên Viên Trần Vũ được đưa tới Cô Sa trấn, người trong Cô Sa trấn cũng nhất trí đồng ý để Tần Vô Phong tìm một nữ tức phụ chân chính.

Về phần nam tức phụ của lão nhị Tần Vô Song, tuy rằng ở trong lòng hiện tại chưa thể tiếp thu, thế nhưng, bọn họ cũng không có địch ý quá lớn.

Then chốt vẫn là chờ đến lúc gặp người, nói không chừng một nam tức phụ cũng sẽ khiến bọn họ yêu thích.

Trong lúc các lão nhân ở Cô Sa trấn thảo luận chung thân đại sự của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, Tần Vô Phong đã theo thường lệ đến gọi Vân Khuynh rời giường.

Lúc ở ‘Hồi Xuân đường’, có thể thỉnh thoảng để cho người khác hỗ trợ chiếu cố một chút, nhưng trở lại ‘Vô’ viện Tần gia, liền triệt để chỉ còn lại Tần Vô Phong và Vân Khuynh hai người, toàn bộ chuyện chăm nom Vân Khuynh, đều chỉ có thể Tần Vô Phong tự thân ra tay.

Năm nay tuyết rơi nguyên một mùa đông, cửa ải cuối năm cũng càng ngày càng gần.

Phóng chừng đến lễ mừng năm mới, nhị hoàng tử tam hoàng tử và thái tử, đều phải chạy về hoàng cung, hôm nay nghĩ đến, thời gian bọn họ rời đi, cũng đã gần ngay trước mắt.

Tuyết trên bầu trời, có lớn có nhỏ, sau khi dùng xong bữa sáng, Vân Khuynh cầm lấy áo choàng rất nặng bọc lại thân thể mình, để Tần Vô Phong cùng y đi ra ngoài một chút.

Đẩy cửa ra là trời băng đất tuyết chẳng hề thay đổi, ánh mắt Vân Khuynh đảo qua mỗi một địa phương, tuyết trắng vọng vào trong mắt, trong lòng y, lại cảm thấy ấm áp nhàn nhạt.

Ở đây, Tần phủ, có thể cho y cảm giác ấm áp, cảm giác về nhà.

Những ngày ở ‘Hồi Xuân đường’, tuy rằng y cũng được chăm sóc rất tốt, thế nhưng, y vẫn nghĩ thiếu đi một loại cảm giác, khi đó y cũng không biết thiếu cái gì.

Hiện tại trở về, rốt cục biết thiếu cái gì.

Ra là thiếu một phần thân thiết, ở nơi đó, y rõ ràng chỉ là một người khách qua đường, sẽ không ở lâu, cho nên, mọi thứ nhìn vào trong mắt đều là lạnh tanh.

Mà Tần phủ, y đã coi Tần phủ như nhà của mình, quay về nơi đây, toàn bộ cảm giác đều xảy ra biến hóa, tất cả tất cả, cho dù là tuyết lạnh, ở trong mắt y, cũng trở nên xinh đẹp vạn phần.

Tần Vô Phong đứng ở bên người Vân Khuynh, thấy trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn một mảnh cảnh đông này, hình như là cực kỳ hạnh phúc vui sướng, từ đó tâm tình của hắn cũng bị dễ dàng nhuộm theo.

“Ta cảm thấy đây là mùa đông ấm áp nhất.”

Tần Vô Phong mở miệng cảm thán, tình ý dạt dào đều giấu ở sâu trong câu nói.

Vân Khuynh không biết có nghe hiểu ý của Tần Vô Phong nói hay không, y vươn tay, đón lấy hoa tuyết còn đang bay xuống, gật đầu.

“Đúng vậy, mùa đông ở đây rất lạnh, nhưng đích thật là một mùa đông ấm áp.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Tự Mình Tìm Kiếm

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong kích động không gì sánh được từ trong tay ‘Bách Hiếu Lâu’ lấy được địa đồ của Cô Sa trấn.

Trong mắt bọn họ chỉ có tờ giấy hơi mỏng kia, tuyệt không lưu ý người của ‘Bách Hiếu Lâu’ nhân cơ hội bắt bí.

Thượng Quan Nhược Vũ mang theo nhân bì diện cụ sau khi bắt chẹt N ngân lượng, N châu bảo cộng thêm vài tấm bản đồ kho báu, cao hứng bừng bừng rời đi, mà hai vị hoàng tử bị bắt chẹt cũng bởi vì biết được tin tức của Hiên Viên Trần Vũ mà vui vẻ phi thường.

Vì vậy, song phương thoả mãn, giai đại vui mừng.

Biết được hành tung của Hiên Viên Trần Vũ, lại có được địa đồ Cô Sa trấn, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tự nhiên là khẩn cấp, vội vã muốn đi Cô Sa trấn tìm người.

Bọn họ thậm chí chưa kịp nói cho Tần Vô Hạ, trực tiếp mang theo hai người thiếp thân thị vệ của mình lập tức xuất phát.

Nhìn bóng dáng của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong cùng với thị vệ bọn họ rời đi, Thượng Quan Nhược Vũ ở trên cây xoay người nhảy xuống, vỗ vỗ tay, sửa sang lại quần áo mới mở miệng:

“Bọn họ thật đúng là khẩn cấp, ca ca, chúng ta đi báo cáo cho tam lão đại đi, hô, cuối cùng cũng bảo vệ được danh tiếng của ‘Bách Hiếu Lâu’ chúng ta.”

Thượng Quan Nhược Vũ hiện tại rất tiêu sái, mỗi ngày đều có thể nhận được đủ loại nhiệm vụ, cảm thấy hứng thú thì kéo ca ca cùng đi tra xét, không có hứng thú trực tiếp giao cho thủ hạ đáng tin, còn mình thì cùng thân ca ca đi du ngoạn, không lo ăn chẳng lo mặc, cũng không cần lo người trong gia tộc tìm đến.

Có thể không cần lo nghĩ ở bên Thượng Quan Tôn, không còn thấp thỏm như lúc trước, ánh mắt cổ vũ của mọi người khiến Thượng Quan Nhược Vũ càng thêm chờ mong cảm tình của bọn họ phát triển.

Nàng tin tưởng, nàng cùng ca ca của nàng Thượng Quan Tôn trở thành người yêu, chỉ là vấn đề thời gian, đến lúc rồi sẽ tự nhiên mà thành nước chảy thành sông trở thành người yêu.

Thượng Quan Tôn vươn tay phất đi hoa tuyết trên mái tóc màu mực của nàng, ôn hòa mở miệng:

“Bên ngoài khí trời lạnh, chúng ta vào thôi.”

Thượng Quan Nhược Vũ đáng yêu cười cười, lôi kéo cánh tay Thượng Quan Tôn nói:

“Ân, được.”

Tần Vô Hạ số khổ vẫn như cũ đang làm cu li, nhìn thấy Thượng Quan Nhược Vũ huynh muội, lập tức ném bút trong tay, nằm úp lên bàn than thở:

“Các người nói đại ca của ta lúc nào mới có thể trở về??? Chờ đến khi đại ca trở về, ta có thể bị mệt thành một kẻ ngu si hay không???”

Thượng Quan Nhược Vũ khinh bỉ:

“Tam lão đại, nhìn bộ dáng này của ngươi, đừng nói so với đại lão đại, cho dù so với nhị lão đại cũng là kém đến ngàn dặm.”

Tần Vô Hạ cau mày thờ dài:

“Đúng vậy, cho nên bọn họ mới là đại lão đại và nhị lão đại, mà ta, chỉ là tam lão đại... Chuyện ‘Bách Hiếu Lâu’ làm xong chưa??? Hai tên hoàng tử đầu óc có vấn đề kia đâu???”

“Hi hi.”

Thượng Quan Nhược Vũ vui cười một tiếng:

“Hai tên hoàng tử kia nhìn qua đích xác không bình thường, bọn họ hình như rất khẩn trương thái tử, không biết trung gian này có cái gì mờ ám. Bọn họ nha, lấy được địa đồ liền đi rồi.”

Tần Vô Hạ nhíu mày:

“Mờ ám??? Có thể có mờ ám gì???”

Con mắt của hắn dạo qua một vòng trên người Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn xong cười đến đen tối, gật đầu:

“Đúng đúng, nói không chừng là có mờ ám, tỷ như, hai người hoàng tử kia thích thái tử điện hạ của chúng ta.”

“Hai người các người, chuyện này nếu bị người khác nghe thấy, là sẽ mất đầu đấy.”

Thượng Quan Tôn có chút chán nản.

Tần Vô Hạ khoát tay áo:

“Yên tâm yên tâm, sẽ không bị mất đầu, người của Hiên Viên gia, còn không lấy được đầu của Tần gia đâu.”

Thượng Quan Nhược Vũ tiện tay cầm lấy một khối cao điểm đặt ở trên bàn, vừa ăn vừa nói:

“Vậy là tốt rồi, hì hì, lúc trước so khinh công bại bởi nhị lão đại thực sự là quá tốt, ngày này hiện tại sống thú vị hơn nhiều so với trước đây, ngay cả hoàng tử cũng có thể lấy ra tiêu khiển.”

Tần Vô Hạ nhìn Thượng Quan Nhược Vũ lắc đầu:

“Người xem người, không có một chút hình dạng nữ tử, thấy biểu muội Liên Phù của ta không, đó là mẫu mực trong nữ tử, người như vậy cẩn thận sau này không gả đi được.”

Thượng Quan Nhược Vũ hừ hừ:

“Không gả được có ca ca nuôi, người quản nhiều như vậy làm chi.”

Bên này ba người bọn họ một phòng dễ dàng vui sướng, bên kia Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người, ăn mặc quần áo rất nặng, gian nan đi về phía Cô Sa trấn.

Dùng khinh công cộng thêm chạy bộ trên mặt đất, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người dùng hơn nửa ngày mới chạy tới Cô Sa trấn.

Lúc bọn họ chạy tới, đã là chập vậ cực kỳ.

Dọc theo đường đi, tuyết càng rơi xuống càng lớn, còn kèm theo gió bão, quả thực là nửa bước khó đi.

Ô của bọn họ bị lật ngược, quần áo bên ngoài bởi vì thời gian dài có tuyết tan ở trên mà ướt đầm dính lên trên người, vừa ướt vừa nặng vừa lạnh, giẫm sâu vào trong tuyết, giày ngấn của bọn họ cũng chui vào một chút tuyết, đi lên vẫn có thể cảm thấy ẩm ẩm.

Trừ những thứ đó ra, mái tóc dài màu mực của họ cũng ướt đầm, dán lên hai gò má và quần áo, trên khuôn mặt tuần mỹ đều là hoa tuyết đang tan.

Hiên Viên Khê Phong nguyên rửa loại quỷ khí trời này:

“Sớm biết như vậy, chúng ta nên chuẩn bị thỏa đáng rồi mới xuất phát.”

Nếu như để Hiên Viên Trần Vũ nhìn thấy dáng dấp hai người bọn họ như thế này, hẳn sẽ ấm ức muốn chết.

Hắn mong muốn bọn họ trong mắt Hiên Viên Trần Vũ là hoàn mỹ.

Hiên Viên Lâm Phong lau đi nước tuyết trên mặt:

“Không sao, tìm được Vũ nhi quan trọng hơn.”

Hai vị thị vệ cũng rất gian nan, Cô Sa trấn là địa phương của mấy lão gia hỏa, lúc trước đã nói qua, nó gần như là chốn bồng lai tiên cảnh bí ẩn, không nói bốn phía không có nửa nhà người ở, đúng là rất không dễ tìm, cho dù bọn hắn có địa đồ trong tay, cũng là lòng vòng nửa ngày mới tìm được.

Khi Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người, rốt cục toàn thân chật vật đứng ở cửa vào Cô Sa trấn, bọn họ mới thật sâu thở hắt ra.

Hiên Viên Khê Phong thậm chí dùng chân đá lên tảng đá cẩm thạch xám ở cửa trấn, trên đá cẩm thạch có ghi ba chữ lớn dùng chu sa đỏ sẫm viết lên ‘Cô Sa trấn’.

“Chết tiệt, cuối cùng cũng tìm thấy!!!”

Có địa đồ trong tay còn khó tìm như vậy, khó trách quan phủ và Tần gia phương bắc vẫn tìm không được.

Hiên Viên Lâm Phong cuối cùng cũng có chút nhớ mong Hiên Viên Trần Vũ trước đó vài ngày tìm không được, hẫng kéo Hiên Viên Khê Phong:

“Nhị ca, trước đừng nóng giận, chúng ta vào xem Vũ nhi rốt cuộc có ở đây hay không.”

“Ân.”

Nhắc chân đi vào Cô Sa trấn, toàn bộ thôn trấn rất yên tĩnh, mỗi cửa nhà đều đóng chặt, mang theo nghi hoặc, Hiên Viên Lâm Phong ra hiệu cho thị vệ đi gõ cửa, trong đó một người thị vệ gõ nửa ngày, lại không người đáp lại.

“Đây là chuyện gì??? Gõ tiếp, gõ từng nhà một, ta cũng tin toàn bộ trong trấn không có ai.”

Hiên Viên Lâm Phong lạnh mặt.

Cô Sa trấn một chút cũng không lớn, chỉ có hơn mười hộ gia đình tụ tập cùng nhau, hình như xưng là thôn xóm còn hợp hơn.

Không đến một hồi thị vệ liền đem toàn bộ gian nhà gõ qua một lần, đáng tiếc vẫn không có người đáp lại.

Hiên Viên Khê Phong nghiêng răng nghiêng lợi:

“Đá hết cửa ra cho ta.”

“Người dám!!!”

Một thanh âm trung khí mười phần truyền đến, đến mức tuyết trên mái nhà bị chấn động mà rơi xuống tầng lớn.

Bốn người quay đầu lại, chỉ thấy một lão nhân áo bào màu tro sạch sẽ chỉnh tề đứng trong đất tuyết, không giống bọn họ chật vật, bên người lão

nhân kia dường như là có một khí tràng kỳ quái, toàn bộ hoa tuyết lúc đến gần lão trong giây lát đều bay đến hướng khác, ngay cả nửa bông cũng không dính lên người.

“Người là???”

Trong lòng Hiên Viên Lâm Phong mọc lên một loại cảm giác nguy hiểm.

Lão nhân kia nâng bước đi đến trước mặt bọn họ, hắn chỉ đi ba bước, liền rút ngắn khoảng cách hơn mười thước giữa bọn họ, tuyết dưới chân hắn không có nửa phần vết giẫm.

“Nếu không phải ta trở về lấy cao điểm cho nương tử ta, mấy thằng ranh con các người còn có thể hủy đi Cô Sa trấn của chúng ta phải không???”

Lão nhân mày kiếm nhíu chặt, thanh âm nghiêm khắc, ngoại trừ đầu đầy tóc bạc tuyên cáo lão đã không còn trẻ, trên khuôn mặt lão lại không có một nếp nhăn, là chân chính, người già còn đầy sinh khí.

Ranh... Ranh con!!!

Khuôn mặt Hiên Viên Khê Phong thoáng cái đỏ lên, lúc chuẩn bị phát hỏa, Hiên Viên Lâm Phong lại kéo cánh tay hắn lắc đầu, nhìn về phía lão nhân, chậm rãi mở miệng:

“Xin lỗi, quấy rối.”

Lão nhân áo xám kia trên dưới quan sát Hiên Viên Lâm Phong nửa ngày, gật đầu:

“Không tệ, có chút phong phạm vương giả, Cô Sa trấn chúng ta ở ẩn nhiều năm, các người tới đây có chuyện gì???”

Hiên Viên Lâm Phong đi về phía trước một bước, chấp tay nói:

“Đệ đệ của tại hạ ở địa phương bên cạnh gặp nạn, nghe nói ở đây có người tốt cứu hãn, chúng ta là tới đón hãn trở về.”

Lão nhân áo xám trầm ngâm nửa ngày, gật đầu:

“Chúng ta đích thật có cứu một người, thế nhưng, các người làm sao có thể chứng minh người nọ là đệ đệ các người??? Hơn nữa, chúng ta mất một phen khí lực lớn mới cứu được hãn, các người dự định báo đáp chúng ta thế nào???”

“Ách...”

Hiên Viên Lâm Phong ngăn người:

“Vũ... Ngũ đệ hãn thấy chúng ta, thân phận của chúng ta tự nhiên là rõ ràng, về phần báo đáp, tiền bối xin yên tâm, chỉ cần chúng ta làm được, chúng ta đều sẽ đáp ứng.”

Lão nhân áo xám vừa nghe, lập tức cong miệng nở nụ cười:

“Như vậy rất tốt, nếu đã thế, các người đi theo ta đi.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Đón Về Thái Tử

Cô Sa trấn là có người, chỉ là hiện tại không ở trong trấn mà thôi, phía sau Cô Sa trấn, có một ôn tuyền thiên nhiên, bọn họ ở bên cạnh ôn tuyền xây dựng một đình nghỉ rất lớn rất tinh xảo.

Vào mùa đông, ban ngày không có chuyện gì, bọn họ đều thích đến trong đình ngồi chơi.

Một đám lão nhân cùng một chỗ, ba ba hai hai, hoặc là nói chuyện phiếm, hoặc là chơi cờ, hoặc là phẩm trà, hoặc là đánh đàn, hoặc là ăn cao điểm, cái đình không lớn không nhỏ này chia thành rất nhiều bộ phận, có khoảng hai mươi lão nhân đều đang ở đây.

Khách nhân Hiên Viên Trần Vũ vừa đến Cô Sa trấn không được bao lâu, dưới sự chỉ đạo của mấy lão nhân, đang được ngâm mình trong ôn tuyền, mà Lam Hiên thì ở một bên chăm sóc Hiên Viên Trần Vũ hôn mê bất tỉnh.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong hai huynh đệ, theo lão nhân cầm cao điểm đến đây, nhìn cảnh tượng hoà thuận vui vẻ ở đây bỗng nhiên sửng sốt.

Trong hoàng cung không thiếu người, trong hoàng cung cũng có rất nhiều người, nhưng chưa từng có người nào có thể thản nhiên tự đắc như những người này, nhìn vào khiến cho người ta muốn mỉm cười.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong lấy lại tinh thần, nhìn về phía lão nhân áo xám:

“Đệ đệ của tại hạ lúc này đang ở...”

Trước mắt nhìn lại đều là một đám lão nhân tóc hoa râm, nào có bóng dáng Hiên Viên Trần Vũ.

“Bên kia, trong ôn tuyền.”

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nghe xong lão nhân áo xám nói, lập tức nhìn quanh bốn phía, chờ đến khi nhìn thấy ôn tuyền trong miệng lão nhân, không khỏi nổi giận trong lòng.

Bọn họ có thể không giận sao???

Hiên Viên Trần Vũ hiện tại được Lam Hiên chiếu cố ngâm trong ôn tuyền...

Ngâm ôn tuyền là phải...

Vì vậy, Hiên Viên Trần Vũ lúc này hôn mê bất tỉnh, hầu như khóa thân ngâm ở trong nước, mà Lam Hiên để chiếu cố hẳn, ở ngay bên cạnh hẳn đỡ vai cho hẳn.

Vì vậy, tình cảnh Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong thấy chính là thế này...

Bảo bối nhiều ngày không thấy, nhớ nhung phi thường của bọn họ, trên khuôn mặt thanh tú dị thường, lúc này bị ôn tuyền bốc hơi mà đỏ lên, chiếc cổ thon dài trắng nõn của hẳn, cùng với da dẻ bên dưới đều ửng hồng, nhìn qua mỹ lệ không gì sánh được.

Làn da hồng nhật không ngâm trong nước nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, bảo bối ngũ nhi của bọn họ lúc này rất có thể là đang khóa thân.

Ý nghĩ này khiến cho ánh mắt bọn họ tối sầm lại, tâm và thân thể bắt đầu rục rịch phản ứng không nên có.

Tình cảnh trước mắt đối với bọn họ mà nói, có sức mê hoặc rất lớn, mỹ lệ khiến cho bọn họ si mê.

Thế nhưng, thế nhưng, khi ánh mắt bọn hắn chuyển tới Lam Hiên bên người Hiên Viên Trần Vũ, triệt để lạnh xuống.

Nam nhân kia là ai???

Vì sao Ngũ đệ của bọn họ lại rất hưởng thụ từ từ nhắm hai mắt (kỳ thực là hôn mê bất tỉnh), phi thường yêu kiều nửa tựa lên người một nam nhân (kỳ thực Lam Hiên chỉ là đỡ lấy thân thể Hiên Viên Trần Vũ mà thôi).

Nam nhân chết tiệt kia còn nhìn chăm chăm vào Ngũ đệ bọn họ không tha.

Lam Hiên thân là ảnh vệ của Hiên Viên Trần Vũ, võ công tự nhiên không thấp, bị con mắt mang lực sát thương của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nhìn chăm chăm, hắn đã sớm cảm giác được.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, vừa nhìn thấy tướng mạo hai người liền kinh ngạc.

Thân là ảnh vệ của Hiên Viên Trần Vũ, một mực bảo hộ Hiên Viên Trần Vũ trong tối, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong không biết hắn, nhưng hắn lại biết hai người này.

Nghĩ lại hai người rất có thể là người hạ độc Hiên Viên Trần Vũ, trong nháy mắt Lam Hiên khẩn trương lên.

Ôn tuyến là ấm áp, bầu trời hoa tuyết bay bay, ngâm mình ôn tuyến trong trời tuyết, ấm lạnh đan xen, cảnh tượng dị thường kiều diễm cùng quái dị.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong thấy Hiên Viên Trần Vũ bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, không kịp nghĩ nhiều, vô ý thức trực

tiếp nhảy vào ôn tuyền, bước về hướng Hiên Viên Trần Vũ và Lam Hiên.

Lam Hiên đỡ Hiên Viên Trần Vũ, thân thể cứng ngắc, nếu như hai vị hoàng tử có động tác gì, hẳn sẽ lập tức phản kích.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ánh mắt đông lạnh, Hiên Viên Khê Phong vươn tay đẩy ra Lam Hiên, Hiên Viên Lâm Phong ôm lấy Hiên Viên Trần Vũ.

“Người là ai??? Tiểu ngũ nhi hẳn xảy ra chuyện gì???”

Hiên Viên Khê Phong chế trụ mạch môn trên cổ tay Lam Hiên, trong lòng Lam Hiên hồi hận, trong nhất khắc vừa muốn động thủ, hẳn lại bỗng nhiên bận tâm vấn đề thân phận của hai người, kết quả một thoáng chần chờ, liền bị Hiên Viên Khê Phong bắt được sơ hở.

Hiện tại mạch môn của hắn bị Hiên Viên Khê Phong giữ lấy, không thể phản kháng, chỉ có thể bất đắc dĩ nói:

“Nhị hoàng tử điện hạ, tam hoàng tử điện hạ, thuộc hạ Lam Hiên là ảnh vệ của thái tử điện hạ.”

Hiên Viên Lâm Phong ôm Hiên Viên Trần Vũ phát hiện Hiên Viên Trần Vũ bất thường, hắn ôm chặt Hiên Viên Trần Vũ, đôi mắt đỏ lên hỏi Lam Hiên:

“Vũ nhi hẳn xảy ra chuyện gì??? Vì sao không có một chút tri giác???”

“Thái tử điện hạ hẳn...”

Lam Hiên bắt đầu đem chuyện được cứu trợ Tần Vô Phong đã sắp xếp trước cho hắn, nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong.

Bên kia, lão nhân áo xám sau khi nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong chỗ của Hiên Viên Trần Vũ, liền vài bước tiến về phía

trước, khóe miệng mang theo ý cười ôn hòa, mềm nhẹ đưa cao điểm trên tay cho một lão phụ nhân tuổi gần tương đương hẳn.

Lão phụ nhân kia từ xa nhìn Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, nhẹ giọng hỏi:

“Bọn họ là ai, vì sao tới Cô Sa trấn chúng ta?”

Lão nhân áo xám cười cười, không còn chút nào nghiêm túc lúc trước:

“Chính là các ca ca của tuần tiểu tử trong ôn tuyến kia, ta xem hai tên tiểu tử đó cũng hiểu chuyện, không giống sẽ đi làm khó người khác, Vô Phong vì sao lại đem tuần tiểu tử kia giao cho chúng ta?”

Trong ánh mắt trong sạch như suối của lão phụ nhân lóe ra ánh sáng kỳ dị:

“Vô Phong tự có dự định của Vô Phong, hiện tại phải làm thế nào... Đem tuần tiểu tử giao cho bọn hắn sao? Độc tình ti của tuần tiểu tử... Hắn là một cô nương đến giải mới đúng.”

Lão nhân áo xám cùng ra hiệu cho các lão hữu bốn phía, mở miệng nói:

“Tự nhiên là giao cho bọn hắn, Vô Phong nói qua tuần tiểu tử chỉ là ở nhờ, chờ người tới lập tức đem người trả cho bọn hắn...”

Xem ra Vô Phong đang có kế hoạch khác.

Nhưng mà... Lão hữu, hai tên tiểu tử kia là hoàng thất Huỳnh Quang... Ha hả, như vậy người cuối cùng cũng có thể lấy lại phi long cửu tiêu cầm của người.”

Phi long cửu tiêu cầm là một trong tam đại danh cầm vẫn được lưu truyền trong tứ đại quốc gia.

Lão phụ nhân này năm xưa chính là nữ tướng quân danh chấn tứ quốc, Phi Hà tướng quân.

Nói đến năm xưa nàng là đệ nhất tài nữ Huỳnh Quang, một tay dao cầm đạn không người đạt đến, sau lại bị hoàng tử Tương Ly quốc nhìn trúng, cầu hôn với Huỳnh Quang hoàng đế, nhưng nữ tử đã có người thương, nên đàn đứt dây cự hôn.

Hoàng tử Tương Ly quốc nổi giận, rời khỏi Huỳnh Quang trở lại Tương Ly gây nên xích mích giữa hai quốc gia, không bao lâu hai nước liền bắt đầu phát sinh va chạm nhỏ.

Vị tài nữ này nhưng thật ra dám làm dám chịu, tự mình đem bảo bối phi long cửu tiêu cầm tặng đến hoàng cung, mặc giáp ra trận, làm nữ tướng quân đầu tiên của Huỳnh Quang.

Sau khi chiến thắng trở về, nàng đi về phía Huỳnh Quang hoàng đế đòi lại phi long cửu tiêu cầm, nhưng biết được cầm của nàng đã theo trưởng công chúa gả đến Liệt Phong quốc.

Từ đó, nàng mất đi đàn cầm, sau lại trưởng công chúa chết ở Liệt Phong, phi long cửu tiêu cầm được đưa về Huỳnh Quang, chỉ là khi đó, vị tài nữ này đã ẩn cư, không đòi lại đúng lúc, phi long cửu tiêu cầm liền bị đem vào quốc khố.

Lão nhân áo xám biết lão bạn của hắn vẫn luyện tiếc bảo bối phi long cửu tiêu cầm theo nàng gần nửa cuộc đời, hắn cũng đã dự định tìm một cơ hội lấy đàn cầm về...

Hắn thậm chí dự định nếu không đòi được về, vậy đi hoàng cung trộm.

Không nghĩ tới kế hoạch của hắn còn chưa thực thi, người của Huỳnh Quang hoàng thất tìm tới cửa.

Cơ hội tốt như vậy đặt ở trước mắt, hẳn đương nhiên phải nhân cơ hội này đòi lại phi long cửu tiêu cầm.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ở một đêm trong Cô Sa trấn, lấy một ít vị thuốc trân quý, vài bản đồ kho báu và một phi long cửu tiêu cầm đổi về Hiên Viên Trần Vũ.

Ngày thứ hai liền mang theo Hiên Viên Trần Vũ quay về Tần phủ.

Không có biện pháp, tuy rằng tuyết rơi đường không dễ đi, thế nhưng một đám lão nhân lão bà tử ở Cô Sa trấn không ai để ý đến bọn hắn, coi bọn hắn là không khí, Hiên Viên Trần Vũ lại không biết nguyên nhân vì sao chưa tỉnh lại, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong lo lắng muốn chết.

Hiện tại bọn họ mới chính thức hiểu ra một câu:

Không có tin tức nào là tin tức tốt.

Trước đây bọn họ lo lắng không có tin tức của Hiên Viên Trần Vũ, hôm nay tìm được Hiên Viên Trần Vũ, bọn họ lại càng lo lắng.

Hiện tại Hiên Viên Trần Vũ hôn mê bất tỉnh, hầu như dọa sợ bọn họ đến mức tim suýt ngừng đập.

Hiên Viên Trần Vũ bị hạ độc Tình ti vẫn chưa tỉnh lại, cũng chính là chưa có cơ hội yêu người khác, điểm này rất tốt, khiến cho bọn họ mừng rỡ không ngớt.

Thế nhưng, độc Tình ti không có tác dụng phụ, vì sao Hiên Viên Trần Vũ lâu như vậy vẫn không tỉnh lại, chẳng lẽ là có chuyện ngoài ý muốn nào đó phát sinh???

Hai vị hoàng tử điên cuồng chạy về Giang thành, bọn họ hiện tại cần đại phu, cần đại phu đến nói cho bọn họ Hiên Viên Trần Vũ rốt cục là bị sao.

Tuy rằng chạy đi rất khổ cực, nhưng Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, vẫn kiên trì tự mình ôm Hiên Viên Trần Vũ.

Lúc đến đã chật vật như vậy, lúc về ôm thêm một người, còn phải tận lực bảo hộ người kia, liền càng chật vật.

Cũng may, chật vật thì chật vật, bọn họ rốt cục thuận lợi về tới Tần phủ.

Chuyện thứ nhất cần làm lúc về lại Tần phủ là gì???

Đổi một thân trang phục chật vật???

Không!!!

Chuyện thứ nhất là đi mời đại phu, mời đương nhiên là đại phu ở được đường tốt nhất Giang thành ‘Hồi Xuân đường’.

Vì vậy, đại phu ‘Hồi Xuân đường’ nói một đồng lớn cái gì lúc trước trúng độc được tính quá mạnh mẽ, cứu trị không đúng lúc, dẫn đến hiện tại hôn mê bất tỉnh, sau đó viết ra một đồng lớn thuốc bổ nghênh ngang bước đi trong ánh mắt thả lỏng của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Thay Đổi Kế Hoạch

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong sau khi tìm được Hiên Viên Trần Vũ lập tức ổn định, trở nên sống rất yên ổn, cả ngày ở bên Hiên Viên Trần Vũ chờ hãn tỉnh lại.

Tuy rằng bầu trời tuyết lớn, hành trình khó khăn, thế nhưng động tác của Long Dạ và Long Liễm vẫn như cũ là khá nhanh.

Chỉ cần vài ngày, từ Giang thành đi tới kinh thành rồi trở lại một lần.

Tiện thể, ‘Bắt cóc’ Vân Thù.

Bởi vì lúc trước Tần Vô Phong cản dận, dọc theo đường đi bọn họ che mắt Vân Thù, đặc biệt ‘Chiếu cố’ nàng.

Một tiểu thư sống trong trời băng đất tuyết, ăn ở không đủ, phần lớn thời gian chạy trong gió lạnh xuyên đêm, ăn được chỉ có bánh màn thầu vừa cứng vừa lạnh, còn ăn không đủ no...

Đương nhiên, đây chỉ là Vân Thù bị che mắt, về phần Long Dạ và Long Liễm đương nhiên sẽ không bạc đãi chính mình.

Chuyện này đối với Vân Thù mà nói là dẫn vật rất lớn, hết lần này tới lần khác ở rất nhiều thời gian, lúc nàng chuẩn bị ngất xỉu, mất đi ý thức, hai người kia liền lập tức cứu trợ, giúp nàng khôi phục.

Sau khi khôi phục, đương nhiên là sống chết mặc bay.

Một đường đi này, khiến cho một tiểu mỹ nhân xinh đẹp, lập tức biến thành một củ cải héo.

Thế nhưng, khiến cho Long Dạ và Long Liễm bội phục chính là, ngay cả như vậy, vị tiểu thư điệu ngoa này tính nết vẫn là không chút sửa đổi.

Vừa có một chút khí lực liền hùng hùng hổ hổ, Long Dạ và Long Liễm đương nhiên là mặc kệ nàng.

Đến Giang thành, sau khi sắp xếp Vân Thù ở tại ‘Hồi Xuân đường’, Long Dạ và Long Liễm liền trở lại phục mệnh.

Nhẹ nhàng gõ cửa, thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị quen thuộc của Tần Vô Phong, lập tức bay tới trong tai bọn họ:

“Tiến đến.”

Hai người trước khi gõ cửa, liền dùng nội lực tán đi hơi nước trên người, nghe thấy tiếng Tần Vô Phong, lập tức đẩy cửa đi vào.

Tần Vô Phong một mình ngồi ở trước bàn, lật xem một vài thứ, trong phòng không có một chút động tĩnh, màn giường buông xuống, loáng thoáng có thể nhìn thấy có người đang nằm bên trong, nói vậy Vân Khuynh là ngủ.

Thu hồi ánh mắt, mày ngài của Long Liễm hơi nhíu, nàng vẫn nghĩ, Tần gia đại công tử, cùng ‘Thê tử’ Vân Khuynh của Tần Vô Song, quá mức thân cận.

Thế nhưng chuyện của chủ tử, bọn họ không cần lắm miệng.

Có một số việc, nhìn ở trong mắt, nhớ ở trong lòng, sau đó xé tan ở trong lòng thì hơn.

Ánh mắt Tần Vô Phong quét lên trên người bọn họ một vòng, chỉ chỉ cái ghế đối diện nói:

“Lần đi này khổ cực các người, sự tình làm thế nào?”

Long Liễm im lặng, Long Dạ hơi cúi đầu, hờ hững hồi đáp:

“Theo lời của đại công tử, Vân cô nương đã mang đến, hiện nay đang ở trong ‘Hồi Xuân đường’.”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Như vậy, dọc theo đường đi có ‘Chiếu cố’ tốt nàg???”

Khóe miệng Long Liễm co rút một chút, trước khi Long Dạ mở miệng lạnh lùng nói:

“Có.”

Tần Vô Phong đôi mắt lóe lóe, bàn tay thon dài đặt xuống dưới: “Nữ nhân kia hôm nay thế nào???”

Trên khuôn mặt lãnh diễm của Long Liễm không có một phần biểu tình: “Không có tinh thần, thế nhưng điêu ngoa như lúc ban đầu.”

“Điêu ngoa như lúc ban đầu???”

Tần Vô Phong hừ lạnh một tiếng:

“Nữ nhân kia có chỗ tương tự với Vân nhi???”

Lúc Tần Vô Phong đề cập đến Vân Khuynh, thanh âm bỗng nhiên mềm đi.

Loại chuyển biến này khiến Long Dạ và Long Liễm đều là ngẩn ra, hồi lâu mới phản ứng lại Vân nhi là Vân Khuynh trong miệng Tần Vô Phong.

Thế nhưng so sánh hai người một chút...

“Không giống, một chút cũng không giống, nhị phu nhân mỹ lệ hơn Vân cô nương, cũng ôn nhu hơn Vân cô nương, vô luận tướng mạo hay tính

tình, hai người không có một tia giống nhau.”

“Thật không...”

Tần Vô Phong thì thảo tự nói, có chút suy nghĩ.

Lúc Vân Khuynh vừa vào Tần phủ, hẳn liền hoài nghi y không phải người của Vân gia, sau lại tra xét kinh lịch của y, tuy rằng nhìn qua hợp tình hợp lý, thế nhưng luôn luôn có một chút không đúng khó mà nói rõ.

Sự tình có vẻ không đơn giản như vậy, thân phận của Vân Khuynh, cũng có thể không phải là biểu hiện như ở bên ngoài.

Nói lại, dù Vân vương gia cực kỳ ghét mẫu thân của y, nhưng y làm thân sinh nhi tử của Vân vương gia, Vân vương gia dù thế nào cũng không thể quên y triệt để như vậy.

Phương diện này, nhất định có một chút bí mật không thể nói cho người ngoài.

Nhưng mà...

Tần Vô Phong hơi nheo lại mắt, mặc kệ như thế nào, mặc kệ thân phận chân chính của Vân Khuynh là gì.

Vân Khuynh hiện nay, Vân Khuynh hiện tại, vẫn cứ là người Tần gia bọn hắn.

Sống làm người Tần gia, chết làm quỷ Tần gia!!!

“Đại công tử, kế tiếp, chúng ta phải làm sao để Vân cô nương đến Tần phủ gặp thái tử?”

Nói đến cái này, Tần Vô Phong cong lên khóe môi, lần đầu tiên hắn đem dáng cười bày ra cho người ngoài Vân Khuynh, thế nhưng độ cung mím

cười lại rất tà ác.

Biết đâu, bản tính của hắn vốn đã không thiện lương, thiện lương của hắn, ấm áp của hắn, chỉ biểu hiện cho người nhà của hắn, cho người hắn quan tâm, mà đối với người ngoài, cùng với người đắc tội Tần gia...

Hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

“Ta hồi hận.”

Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng:

“Mấy ngày qua, ta đã biết Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, vì sao cấp thiết tìm Hiên Viên Trần Vũ như vậy.”

Có lẽ bởi vì nơi này là phương bắc, là Tần phủ, cách hoàng cung quá xa, cho nên hai vị hoàng tử mới không chút nào che lấp cảm tình của mình.

Bọn họ khẩn trương và ôn nhu với Hiên Viên Trần Vũ, là người bình thường đều có thể nhìn ra bọn họ có cảm tình với Hiên Viên Trần Vũ.

Tần Vô Phong đột nhiên chuyển chủ đề, Long Dạ và Long Liễm nhất thời không hiểu.

May là Tần Vô Phong lập tức mở miệng giải thích:

“Thấy nhị hoàng tử và tam hoàng tử trân trọng thái tử như vậy, ta đột nhiên không muốn tiện nghi nữ nhân họ Vân kia. Ta dự định, chờ sau khi thái tử tỉnh lại mới để nữ nhân kia đi tới Tần phủ... Ta tình nguyện để thái tử thích nhị hoàng tử và tam hoàng tử, cũng không muốn để thái tử thích nữ nhân điêu ngoa trong miệng các người kia.”

Một phen nói của Tần Vô Phong khiến Long Dạ và Long Liễm trợn mắt ngẩn người:

Đoạn tụ ở Huỳnh Quang không thịnh hành, một chút cũng không.

Bọn họ phải mất một thời gian khá dài mới thích ứng được nam nhi thân của nhị phu nhân, không nghĩ tới năng lực thừa thụ của đại công tử bọn họ tốt đến vậy, dĩ nhiên tác hợp huynh đệ hoàng thất Huỳnh Quang!!!

Đó không chỉ là vấn đề đoạn tụ, mà còn là vấn đề huyết thống!

Nếu như, thực sự tác hợp thái tử điện hạ và nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử, chẳng khác nào... Nổi giáo cho giặc, cổ vũ bọn họ loạn luân!!!

Sợ rằng cũng chỉ có Tần Vô Phong mới có thể nghĩ đến chuyện này, bọn họ vĩnh viễn cũng không có khả năng nghĩ tới.

Đây, có lẽ chính là, lý do vì sao Tần Vô Phong là chủ, mà bọn họ vĩnh viễn là ảnh vệ.

Tần Vô Phong tỉnh rụi thu hết thần sắc của Long Dạ và Long Liễm vào đáy mắt, độ cung tà ác nơi khóe miệng một chút cũng không rút đi:

“Ta biết các người đang suy nghĩ cái gì, chỉ là ở trong mắt ta, nhị hoàng tử và tam hoàng tử càng xứng với thái tử... Hoặc là nói, các người nghĩ Vân cô nương điều ngoa kia thích hợp với thái tử hơn???”

Long Dạ và Long Liễm suy nghĩ một chút, đều lắc đầu.

“Vậy được rồi...”

Tần Vô Phong gật đầu: “Ân, cứ như vậy đi, một hồi các người đi nói cho Long Ảnh, nói Long Ảnh đổi được cho thái tử, để thái tử điện hạ đêm nay tỉnh lại.”

Long Dạ gật đầu, Long Liễm trầm mặc một chút:

“Như vậy, đại công tử, Vân cô nương chúng ta khổ cực một chuyến mang về từ kinh thành, là uống công?”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không, không hề, nàng dĩ nhiên để Vân nhi gả thay...”

Nếu như Vân nhi không phải vận khí tốt gả cho Vô Song, một đời của Vân nhi chẳng phải là đều bị nàng hủy đi?

Lòng dạ của nàng ác độc như vậy, ta nhất định phải xử phạt nàng!”

“Đại công tử dự định làm như thế nào? Có cần chúng ta giúp không?”

Nghĩ lại nữ nhân kia hại bọn họ chạy đi trong trời băng đất tuyết, hơn nữa nàng điêu ngoa, Long Liễm và Long Dạ cũng rất khó chịu.

Tần Vô Phong suy nghĩ một chút, thở dài một tiếng:

“Không cần, để tự ta đi.”

Long Liễm gật đầu, nghĩ lại mới nhắc nhở nói:

“Đại công tử, Vân cô nương không biết là ai mang nàng tới đây, người còn cần nghĩ một biện pháp, để Vân cô nương danh chính ngôn thuận đi đến Tần phủ, như vậy nàng mới có thể nhìn thấy thái tử điện hạ.”

Kỳ thực nếu như Tần Vô Phong thực sự quyết định để Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại, mở mắt lần đầu nhìn thấy chính là nhị hoàng tử và tam hoàng tử, căn bản là không cần để Vân Thù trở lại Tần phủ.

Nhưng là, để không cần đưa nàng trở về, để nàng cùng với thái tử bọn họ quay về kinh, Tần Vô Phong vẫn quyết định để nàng đến Tần phủ một chuyến.

“Nếu quả thực là vậy... Xem ra, ta còn cần các người hỗ trợ.”

Suy tư nửa ngày, Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng.

Long Dạ Long Liễm gật đầu:

“Không sao, đại công tử cứ việc phân phó.”

Trong đôi mắt Tần Vô Phong lóe ra ánh sáng tà tứ:

“Tốt lắm, lúc cần các người hỗ trợ, ta sẽ thông tri cho các người, khó có được một lần cố sức cướp Vân cô nương từ kinh thành đến nơi đây, chúng ta tự nhiên là phải tặng cho nàng một phần đại lễ.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Sau khi nói xong kế hoạch cho Long Dạ và Long Liễm, Tần Vô Phong bắt đầu chuẩn bị giáo huấn Vân Thù.

Bởi vì mấy ngày nay Vân Khuynh làm việc và nghỉ ngơi phi thường có quy luật, buổi chiều phải ngủ đến tối mới có thể tỉnh lại, cho nên Tần Vô Phong cũng không lo lắng Vân Khuynh.

Hắn tìm đến một chậu nước nóng, rửa sạch mặt xong liền từ trong lòng móc ra một lọ thuốc mỡ, sau đó ngồi trước gương đồng, bắt đầu dịch dung.

Dưới bàn tay tinh diệu của hắn, không đến một hồi, khuôn mặt tuần mỹ tiêu sái xuất hiện trong gương đồng, mà khuôn mặt kia rất quen thuộc, chính là Tần Vô Song.

Dịch dung hoàn tất hắn trở về phòng đổi lại một thân trường bào màu lam Vô Song yêu thích, khuôn mặt giống hệt Vô Song, ăn mặc giống hệt, cộng thêm khí chất nội liễm của hắn, bởi vì quen thuộc Vô Song mà tận lực mô phỏng theo...

Tin tưởng không ai có thể nhận ra hắn không phải Tần Vô Song.

Sau khi sửa soạn hết thấy, hắn liền muốn đi gặp Vân Thù kia.

Nhưng mà, trước khi rời đi, hắn muốn đến nhìn Vân Khuynh một cái, nhìn y an ổn ngủ, mấy khắc sau đó không thể ở bên Vân Khuynh, không thể nhìn thấy Vân Khuynh yên lặng ngủ, hắn sẽ rất nhớ.

Nhẹ nhàng đẩy cửa, liếc nhìn vào phòng, bên trong vẫn là một mảnh an tĩnh.

Bất giác hướng đi vào bên trong, hấn cong lên khoe miệng, vén lên màn giường, Vân Khuynh đang nghiêng thân thể, mặt hướng ra ngoài, một tay nắm lấy chăn bông ngủ rất trầm...

Không, là ngủ không an mới đúng!!!

Độ cung nới khoe miệng Tần Vô Phong cong xuống, vươn tay vuốt lên đôi lông mày cau lại của y.

Trong ánh mắt màu mực của hấn lộ ra suy nghĩ, là chuyện gì, khiến Vân Khuynh cho dù đang ngủ cũng không thể giãn mày???

Hấn vừa buông tay, đôi lông mày mảnh khảnh kia liền càng thêm nhúu chặt.

Bàn tay nắm lấy chăn bông của Vân Khuynh khẽ động, hai gò má cọ cọ lên chăn bông, hàm răng trắng nõn vô ý thức cắn môi dưới.

Tần Vô Phong buông xuống mí mắt, hơi nâng lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, là khuôn mặt có sức mê hoặc không thể tưởng tượng đối với hấn.

Hơi thở dài một tiếng, hấn vươn tay định lần thứ hai vuốt lên lông mày của y, ai biết bàn tay vốn đang nắm chăn của Vân Khuynh bỗng nhiên buông ra, sửa thành nắm tay hấn, cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn hơi lắc lư, hàm răng buông ra, nhẹ giọng nỉ non:

“Vô Song... Vô Song...”

Đôi mắt Tần Vô Phong bỗng nhiên lạnh lẽo, thân thể từ từ cứng ngắc.

Đáy lòng hấn, có đau đớn không thể nói ra.

Vô Song Vô Song, vì sao lại là Vô Song???

Nguyên một kiếp này, chẳng lẽ không ai có thể thay thế địa vị của Vô Song ở trong lòng y???

Đúng vậy... Vô Song là ‘Tướng công’ trên danh nghĩa của y, mà hẳn thì sao, là cái gì, tính là cái gì?

Chỉ là đại ca!

Thế nhưng...

Đôi mắt lạnh lùng chậm rãi mềm xuống, ngay cả như vậy, tâm của người Tần gia một khi trao đi, cũng sẽ không bao giờ lấy lại.

Mấy ngày nay, không có Vô Song tồn tại, chỉ có hắc và Vân Khuynh, tốt đẹp mà có chút không chân thực, không chân thực đến mức khiến hắc quên rằng Vân Khuynh thuộc về Vô Song.

Nhưng, tất cả tất cả, chỉ là hắc một mình đơn phương.

Hóa ra Vân Khuynh nhớ đến Vô Song, vẫn luôn nhớ đến Vô Song, lúc nào cũng khắc khắc nhớ tới Vô Song, ngay cả ngủ cũng bởi vì nhớ mong mà ngủ không yên...

Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ, nếu như lúc trước đi lấy lam ngân hoa là hắc, có phải hắc sẽ không lún sâu, có phải sẽ không có hôm nay đau xót?

Hắc im lặng lắc đầu, muốn rút về bàn tay bị Vân Khuynh nắm.

Hắc bởi vì sợ Vân Khuynh tỉnh lại mà thả lỏng lực đạo, thế nhưng Vân Khuynh lại càng gắt gao, chặt chẽ nắm lấy tay hắc.

Hắc vươn một tay, chậm rãi mở từng ngón tay Vân Khuynh nắm lấy tay hắc.

Ngón tay Vân Khuynh bị từng chút từng chút mở ra, trong tay thoáng cái trống rỗng, y bị giật mình tỉnh giấc.

Y bỗng nhiên mở hai mắt, kinh hô:

“Đừng đi...”

Con người vốn còn đang mê man, lúc dừng lại trên khuôn mặt Tần Vô Phong liền hoàn toàn không thể rời đi.

Trong ánh mắt y bắn ra tình cảm cực nóng, cùng với nồng đậm ý lại, đây là lần đầu tiên Tần Vô Phong nhìn thấy Vân Khuynh để lộ cảm tình ra bên ngoài như thế.

Vân Khuynh động tác nhanh nhẹn, mặc kệ hàn lãnh, lại lần nữa nắm lấy tay Tần Vô Phong, giãy giụa vội ngồi dậy, nhào vào lòng hắn, vươn tay ôm cổ hắn:

“Vô Song, Vô Song, người đã trở về, người rốt cục đã trở về.”

Thân thể Tần Vô Phong lập tức cứng ngắc, đáy lòng càng ngày càng lạnh, nhưng người trong lòng, lại rất ấm áp mềm mại.

“Ta...”

Hắn mở miệng muốn giải thích, Vân Khuynh lại không cho hắn cơ hội giải thích.

Vân Khuynh từ chỗ cổ hắn ngẩng đầu, môi anh đào của y đến gần cắn lên môi Tần Vô Phong, lung tung gặm cắn một phen xong rồi rời một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ mang theo đỏ ửng, mang theo nụ cười đắc ý, khóe mắt, lại mang theo nước mắt trong suốt:

“Cho người rời đi lâu như vậy... Cho người không viết thư cho ta... Ta cần người...”

Nói xong, lại hướng đến căn tiếp.

Tần Vô Phong hoàn toàn ngu ngơ, Vân Khuynh như vậy, quá... Quá linh động, so với rụt rè ôn nhu ngày thường, hoàn toàn khác, vậy nên khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc, nhất thời không phản ứng kịp.

Chờ đến khi hắn phản ứng lại, cảm thụ được xúc cảm ôn nhu nhẵn nhụi trên môi, Vân Khuynh gặm cắn đã sớm biến thành khề hôn.

Đáy lòng Tần Vô Phong đau đớn thoáng cái toàn bộ đều bay đến trào oa quốc, chỉ còn lại tràn đầy hoảng loạn.

Hắn nỗ lực ổn định tình tự của mình, vươn tay đặt lên vai Vân Khuynh, đến lúc Vân Khuynh ôm cổ hắn cười rơi lệ rồi hôn hắn, hắn điểm thụ huyết của y.

Huyết đạo vừa điểm, cái người linh động vừa rồi, lập tức mất đi sức sống, thân thể mềm nhũn, hôn mê bất tỉnh.

Tần Vô Phong ngơ ngác ôm Vân Khuynh mê man trong lòng hắn, yếu ớt thở dài một tiếng, nhẹ đặt y lên giường, lẩm bẩm: “Nếu như tình cảm này, toàn bộ đều vì ta mà triển lộ, vậy thật tốt.”

Đáng tiếc, nó chỉ là một giấc mộng, căn bản sẽ không biến thành hiện thực.

Tần Vô Phong lại nhìn Vân Khuynh một hồi, sờ sờ mặt mình: “Xem ra, thực sự là rất giống, ngay cả người cũng mơ hồ.”

Nhột nhạt lưu lại nụ hôn trên trán y, hắn đứng dậy rời đi, chân chính rời đi.

Dùng khinh công tuyệt diệu rời khỏi Tần phủ, Tần Vô Phong bay về phía ‘Hồi Xuân đường’.

Lúc hắn đi, Long Dạ và Long Liễm vẫn đang bắt lấy Vân Thù bị che mắt dạo quanh một cái ngõ cụt.

Long Dạ vừa đi vừa nói lời kịch lúc trước đã chuẩn bị sẵn:

“Tiểu nha đầu này tuy rằng cái miệng lợi hại một chút, điêu ngoa một chút, nhưng cũng không phải là không có bề ngoài, khuôn mặt này nhìn cũng không tệ.”

Trên khuôn mặt lãnh diễm của Long Liễm vẫn như trước không có biểu tình, ngoài miệng lại nói cực kỳ sinh động:

“Đúng vậy, bán vào thanh lâu biết đâu cũng kiếm được không ít.”

Vân Thù một thân áo bông trắng đã sớm bẩn thiu lộn xộn cực kỳ, cổ tay nàng bị trói, mái tóc đen dài mất trật tự giống như cái ổ gà, đôi mắt bị miếng vải đen bịt lại.

Nghe Long Liễm nói, cổ tay bị trói của nàng lập tức giãy dụa, trong cái miệng nhỏ nhắn non hồng liên tục phun ra tiếng chửi bới:

“Hai người cầu nam nữ các người, hai tên hỗn đản, nếu để cha ta biết lập tức sẽ tâu lên hoàng thượng tịch thu toàn gia các người!!! Sau này ta sẽ là thái tử phi, các người dám động ta, dám bán ta thử xem... Hạnh hạnh... Các người cứ chờ bị thiên đao vạn quả, lăng trì xử tử, không được chết tử tế đi!!! Dám đối xử với ta như vậy, một ngày nào đó các người sẽ nhận được báo ứng!!!”

Long Liễm nhíu chặt mày ngài, trên khuôn mặt lãnh diễm lộ ra tràn đầy chán ghét, trong ánh mắt bắn ra tia sáng lạnh lùng nghiêm khắc.

“Còn kêu thêm ta không chỉ muốn bán người, còn muốn cắt lưỡi của người.”

“Người... Người xú bà nương mù la sát, khẳng định là đồ kị bản tiểu thư xinh đẹp.... Ô ô....”

Tần Vô Phong đã sớm ở trên đầu tường một lúc lâu, nhú mày nhìn một người tiểu thư khuê các liên tục chửi mắng người.

Còn có, Vân Thù này chẳng lẽ không có óc, bị người đối đãi như vậy còn khắp nơi ồn ào thân phận, lẽ nào nàng không sợ bị người nhân cơ hội lấy nàng ra áp chế người nhà, hoặc là bởi vì kiêng kỵ thân phận của nàng mà ra tay giết người diệt khẩu?

Thấy Long Liễm không thể chịu nổi phải điểm á huyết của nàng, Tần Vô Phong lúc này mới chậm rì rì phi thân xuống, trên khuôn mặt là một mảnh biếng nhác thờ ơ, ngoài miệng lại ngôn từ chính nghĩa nói:

“Các người là người phương nào, tại sao lại đối đãi với cô nương mỹ lệ như vậy?”

Lúc Long Dạ và Long Liễm trông thấy Tần Vô Phong trong ‘khuôn mặt Vô Song’ lại càng hoảng sợ, thế nhưng nhận thấy động tác nhú mày cộng thêm khí tức lạnh lùng quen thuộc của Tần Vô Phong, hai người lập tức phản ứng lại.

“Tiểu tử...”

Long Dạ nói đến phân nửa, thực sự là nói không được nữa, đối mặt với Tần Vô Phong, mấy lời đại bất kính như vậy, bọn họ đều là nói không nổi.

Tần Vô Phong cau mày, trừng mắt bọn họ.

Long Liễm và Long Dạ nhận thấy tâm tình ác liệt của hắn, lập tức phối hợp: “Đừng có xen vào chuyện người khác! Cút qua một bên...”

Vân Thù ngừng giãy dụa, thanh âm như vậy, hơi trầm thấp, tràn ngập chính nghĩa, dễ nghe không thể tin nổi... Thật muốn, thật muốn nhìn dáng vẻ của hãn nga...

Còn có... Hãn nói, nàng là cô nương mỹ lệ...

Khuôn mặt Vân Thù, chậm rãi đỏ lên.

Sau đó nàng nghe thấy bang bang thương thương tiếng đánh nhau, tiếng đánh nhau duy trì không được bao lâu liền biến mất.

Tần Vô Phong liếc mắt ra hiệu cho Long Dạ và Long Liễm bay đi, nhìn về phía Vân Thù, đôi lông mày càng nhíu càng chặt.

Nữ nhân nhìn qua còn chẳng chính tề bằng nữ tử thôn quê này, thực sự là một tiểu thư khuê các sao?

Đáy mắt hiện lên một tia chán ghét, nhưng hãn như trước sửa sang lại quần áo, đi về phía Vân Thù, ôn nhu nói: “Cô nương, người không sao chứ?”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiếu

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Người Xấu Tác Quái

“Cô nương, người không sao chứ?”

Thanh âm Tần Vô Phong ôn nhu hiếm có, Vân Thù bị bật mắt thính giác càng thêm linh mẫn so với bình thường, thanh âm ôn thuần như rượu này khiến nàng mặt đỏ tới mang tai, từ nhỏ tới lớn, trái tim chưa vì người nào mà nảy lên, hiện tại lại kịch liệt nhảy múa.

“Ngô... Ngô...”

Vân Thù nỗ lực muốn trả lời Tần Vô Phong, tiếc rằng á huyết của nàng bị điểm, căn bản là không nói được.

Khóe miệng Tần Vô Phong cong lên, dáng cười câu lên một tia tà nịnh:

“A... Đáng tiếc, một cô nương mỹ lệ như thế dĩ nhiên là một người câm.”

Hắn thở dài, bắt đầu cởi dây trên tay Vân Thù, tay Vân Thù vừa được tự do, liền lập tức giật miếng vải đen che mắt xuống.

Trên tay còn cầm miếng vải, Vân Thù ngẩng đầu, nhìn lên xem người cứu mình.

Khuôn mặt tuần mỹ đến mức không thể xoi mói, lập tức ánh vào đôi mắt nàng.

Mây kiếm phi dương, đôi mắt màu mực, mang theo một chút lạnh lẽo, một chút ấm áp, mâu thuẫn khiến cho người ta yêu thương.

Trong lòng nam nhân này có đau thương, con mắt mâu thuẫn như vậy trong nháy mắt hấp dẫn toàn bộ tâm thần Vân Thù, ánh mắt di xuống, cái mũi thẳng tắp, đôi môi màu nhạt, dày mỏng vừa phải.

Đây là một nam nhân cực đẹp, nhưng không phải đẹp giống như nữ tử, trên người hắn không hề có một tia nữ khí.

Tần Vô Phong thấy Vân Thù ngơ ngác nhìn hắn liền có chút bực mình, thế nhưng đeo lên khuôn mặt Tần Vô Song, hắn liền nỗ lực nở ra nụ cười chiêu bài của Tần Vô Song, dáng cười tiêu sái mà phong lưu ôn nhu:

“Cô nương, người có sao không?”

Hắn lập lại lần nữa.

Thanh âm của hắn làm Vân Thù giật mình tỉnh giấc, hai gò má trắng noãn của Vân Thù lập tức đỏ hồng.

Vân Thù ửng đỏ hai má, ánh mắt ngượng ngùng nhìn Tần Vô Phong lấy tay chỉ chỉ cổ họng của mình.

Tần Vô Phong giả vờ không hiểu, nghi hoặc nói:

“Lẽ nào cô nương không chỉ bị câm, lại còn là người nghe không hiểu người ta nói?”

Nói xong, trên khuôn mặt tuấn mỹ kia xuất hiện biểu tình tiếc nuối:

“Cô nương đẹp như thế...”

Vân Thù có chút chán nản, vì sao nam nhân tuấn mỹ trước mắt này không hiểu ý tứ của nàng?

Tần Vô Phong sau khi nói xong, vươn tay sờ sờ tóc dài mất trật tự của Vân Thù, giọng điệu ôn hòa nói:

“Không sao, cho dù bị câm, cho dù không hiểu người ta nói gì cũng không sao, cô nương thiện lương đều sẽ nhận được hạnh phúc.”

Đáng tiếc nữ nhân trước mắt chẳng hề thiện lương, cho nên không thể có được hạnh phúc.

Lúc Tần Vô Phong nói đến đây, trong ánh mắt hần lóe ra tia sáng ôn nhu, bởi vì nói đến thiện lương hần liền nghĩ tới Vân Khuynh.

Vân Thù mấy ngày qua vẫn nghĩ mình phi thường ủy khuất, Tần Vô Phong vừa sờ đầu nàng như thế, dĩ nhiên dặt ra toàn bộ tâm tình ủy khuất của nàng.

Giống như là nhiều lần trải qua gian khổ mới tìm ra nơi nương tựa duy nhất, Vân Thù chẳng thềm nể nang nhào vào lòng Tần Vô Phong, anh anh khóc lên.

Tần Vô Phong căng cứng thân thể, chán ghét không ngớt, lúc trước Vân Khuynh vừa ôm hần, nữ nhân này cũng là ôm hần, vì sao hần lại nghĩ nàng ôm khiến hần buồn nôn như vậy?

Hần ho nhẹ một tiếng, đẩy Vân Thù trong lòng ra: “Cô nương, thỉnh tự trọng.”

Vân Thù đỏ mặt rời khỏi Tần Vô Phong, dưới đáy lòng không ngừng tán thưởng nhân phẩm của Tần Vô Phong.

Đối mặt với mỹ nhân như nàng nhảy vào trong lòng, đối phương vẫn có thể lấy lễ độ quân tử đối đãi, xem ra đích thật là một người khiêm tốn.

Vân Thù vân vê ống tay áo dính nước mắt, ngẩng đầu hoa chân múa tay với Tần Vô Phong một trận, Tần Vô Phong mới như bừng tỉnh đại ngộ, giải á huyệt của nàng:

“Ra là cô nương bị điểm huyết, ta đã nói mà, cô nương xinh đẹp như thế, sao có thể là một người câm.”

Một phen nói này của Tần Vô Phong khiến tâm tình Vân Thù sung sướng không ngớt:

“Công tử khen lắm, đa tạ công tử hôm nay cứu trợ, nếu như không có công tử, Vân Thù liền... Liền sẽ bị đám người xấu này bán vào thanh lâu... Ô...”

Nói, nàng lại bắt đầu khóc.

Tần Vô Phong nghe thực sự là phiền lòng, khóe miệng của hắn miễn cưỡng lộ vẻ mỉm cười nói:

“Đâu có, chỉ là nhấc tay chi lao, nhấc tay chi lao thôi, ra cô nương tên là Vân Thù, tại hạ họ Tần, danh Vô Song, hôm nay may mắn gặp được cô nương thực sự là duyên phận tu luyện ba kiếp.”

“Tần Vô Song... Vô Song Vô Song, phong tư tiêu sái, cử chỉ kiên cường nhanh nhẹn của người quả thật là thiên hạ vô song.”

Vân Thù ngượng ngùng tán thưởng Tần Vô Phong, căn bản là không nhớ rõ vị hôn phu lúc trước của mình vừa lúc cũng kêu Tần Vô Song.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Tần Vô Phong liền biết, trong lòng Vân Thù, Vân Khuynh giả thay chính là một trò đùa, nàng chưa từng có tâm lý áy náy bất an, mà còn cho rằng đó là chuyện chẳng đáng để vào mắt, đã sớm quên sạch.

Không thể nghi ngờ loại phản ứng này của Vân Thù khiến đôi mắt Tần Vô Phong lạnh hơn, thế nhưng song song với ánh mắt lạnh lẽo, dáng cười trên khuôn mặt hắn lại càng thêm thoải mái.

Không sao, Vân Thù quên, hắn sẽ giúp nàng nhớ lại.

Tần Vô Phong mang lên khuôn mặt Tần Vô Song, vẫn cười ôn hòa như trước, lời nói thâm sâu:

“Vân Thù cô nương có thấy mệt mỏi? Có muốn đến nhà tại hạ rửa mặt chải đầu nghỉ ngơi một chút không?”

Vân Thù cúi đầu nhìn quần áo của mình, vừa nhìn liền thất kinh, sắc mặt tức giận phi thường: “Hai người vương bát kia...”

Mảng đến nửa câu lập tức nhớ đến ân nhân cứu mạng ôn nhu tiêu sái ngay ở trước mắt, nàng liền không dám mắng tiếp.

Chỉ có thể gật đầu: “Vây phiền phức Vô Song.”

Tần Vô Phong rõ ràng vẫn khách khí gọi nàng cô nương, nàng lại tự động gọi tên Vô Song, thật đúng là không biết thẹn.

Tần Vô Phong ở trong lòng nhớ lại từng hành động của nữ nhân này, càng nghĩ càng thấy kỳ quái.

Vương gia Vân phủ nhất định là mắt bị mù, bảo bối một nữ nhi thô lỗ không thể chịu được, lại còn vắng vẻ Vân Khuynh ôn nhu thiện lương.

Nhưng mà, vắng vẻ cũng tốt, bảo bối Vân phủ đánh mất, vậy để Tần gia bọn họ cẩn thận bảo vệ đi!

Trong lòng Tần Vô Phong cảm thán, cái này là duyên phận, hắn hiện tại thật không biết, nếu như ngày trước người được gả tới là Vân Thù, Tần phủ sau này không biết sẽ ra sao.

Tần Vô Phong dẫn Vân Thù ra khỏi ngõ cụt.

Dáng vẻ hôm nay của Vân Thù, khiến người đi đường ghé mắt không ngớt, cũng không kìm nổi ánh mắt hiếu kỳ quan sát Vân Thù, đều đang suy đoán vì sao một nam tử phong độ có thừa lại đi cùng một nữ nhân nhếch nhác chẳng ra làm sao như thế.

Vân Thù cũng khá quen với chuyện dẫn tới ánh mắt nhiều người, nghĩ nàng ở kinh thành chính là mỹ nhân có tiếng, hôm nay tới một góc phương bắc này, tự nhiên càng là mỹ nhân trong mỹ nhân, cho dù hôm nay chật vật, cũng che giấu không được mỹ lệ của nàng, thảo nào đám người qua đường này lại nhìn không được muốn nhìn nàng, nhất định là đang nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Nghĩ đến đây, Vân Thù bước đi càng thêm ngẩng đầu ưỡn ngực, dường như là rất sợ người khác thấy không rõ nàng.

Khóe miệng Tần Vô Phong co rúm không ngớt, sự thực chứng minh, ở cùng với nữ nhân này, thực sự là đánh mất thân phận.

“Vô Song muốn mang ta đi đâu???”

Vừa đi, Vân Thù vừa hiếu kỳ hỏi.

Tần Vô Phong giơ giơ lên khóe miệng:

“Đương nhiên là nhà ta, Tần phủ.”

Vân Thù nga một tiếng gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, khi nào về nhà, làm thế nào để thuyết phục cha nàng, nàng không làm thái tử phi nữa, mà là gả cho nam nhân nàng coi trọng ngay từ ánh mắt đầu tiên này...

Hai người đang đi, một người hồng y lãnh diễm mỹ nhân từ trên trời giáng xuống, chính là Long Liễm:

“Nhị công tử, được đường chúng ta có chuyện cần lập tức xử lý, còn thỉnh nhị công tử cùng Long Liễm đi xem được đường.”

“Cái này...”

Nét mặt Tần Vô Phong có chút bối rối.

Đối với chuyện nhìn mặt đoán ý, Vân Thù nhưng thật ra cũng biết:

“Chính sự quan trọng hơn, không bằng Vô Song đi làm chuyện của mình trước, rồi đến nói chuyện của ta sau.”

Tần Vô Phong do dự nửa ngày nói:

“Không bằng như vậy đi, Vân Thù cô nương, người trước đó tự mình đến Tần phủ, báo ra tính danh nói người là bằng hữu của Tần Vô Song ta, Tần phủ tự nhiên sẽ tiếp đãi người.”

“Ta...”

“Nga, đúng rồi, Tần phủ không xa, chính là ở con phố kia rẽ sang.”

Tần Vô Phong bổ sung nói.

Vân Thù cân nhắc nhiều lần, cúi đầu nhìn áo ngắn vô cùng thâm thảm của mình rồi gật đầu: “Vậy được, Vô Song, ta liền đến nhà người chờ người.”

Tần Vô Phong gật đầu, hướng nàng chào từ biệt, cùng theo Long Liễm rời đi.

Vân Thù đứng tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng dáng Tần Vô Phong, nghĩ lại khuôn mặt khí chất của Long Liễm, suy đoán Tần gia nhất định không đơn giản, sau đó nàng cong môi nở nụ cười.

Càng không đơn giản mới càng tốt, thân phận của hần càng thần bí càng mạnh đại, nàng liền càng có lợi thế từ chỗ phụ thân tranh thủ khả năng cùng một chỗ với hần.

Cả đầu đều nghĩ tới Tần Vô Phong, Vân Thù mang theo dáng cười đại trai đi đến Tần phủ.

Xa xa, trên nóc nhà cao, Tần Vô Phong nhìn bóng dáng Vân Thù đi xa, thật sâu thở hắt ra.

“Thực sự là nữ nhân phiền phức lại đáng ghét.”

Long Liễm nhíu mày:

“Lần đầu tiên thấy đại công tử người ôn nhu khách khí như thế, chắc hẳn nữ nhân kia đã ái mộ người.”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không, không phải ái mộ ta.”

Hần chỉ mặt mình:

“Nàng là ái mộ Tần Vô Song, mà không phải Tần Vô Phong ta.”

Long Liễm giật mình:

“Ta rất cục hiểu vì sao đại công tử cố ý muốn dịch dung thành hình dạng nhị công tử cứu Vân Thù, đại công tử là muốn Vân Thù yêu nhị công tử rồi hối hận mình đã không gả cho nhị công tử sao?”

“Đây là một trong những nguyên nhân... Được rồi, chúng ta hồi phủ đi.”

Tần Vô Phong nhàn nhạt nói một câu, kết thúc vấn đề.

Lúc trở lại Tần phủ, việc đầu tiên Tần Vô Phong làm chính là cởi một thân quần áo này ra rồi gọi người đem đốt.

Những thứ nữ nhân kia chạm vào, khiến hắn cảm thấy chán ghét.

Sau đó, xóa dịch dung, tắm rửa thay quần áo, chờ đến khi mặc vào một thân quần áo mới, khôi phục hình dạng Tần Vô Phong, hắn mới thật sâu thở ra một hơi, nhắc chân đi đến viện tử của Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Thái Tử Tỉnh Lại

“Thái tử đêm nay sẽ tỉnh.”

Dùng xong bữa tối, Tần Vô Phong nhàn nhạt mở miệng, nói cho Vân Khuynh tin tức này.

“Cái gì???”

Vân Khuynh cúi đầu kinh hô một tiếng, kinh hô xong mới phát hiện mình quá mức luống cuống, che miệng ho nhẹ một tiếng nói:

“Lẽ nào Vân Thù đã tới?”

Tần Vô Phong thấy y phản ứng thú vị, hơi buông mi, giấu đi ý cười trong đôi mắt mình, mở miệng nói:

“Đúng vậy, Vân Thù hôm nay đã ở Tần phủ...”

Nhưng mà, đêm nay, ta không dự định để nàng gặp thái tử.”

“A.”

Vân Khuynh lại cả kinh:

“Vì sao??? Tân tân khổ khổ mang nàng từ kinh thành đến đây, không phải là để thái tử tỉnh lại nhìn thấy nàng đầu tiên sao?”

Ánh mắt Tần Vô Phong hơi chớp động:

“Vân nhi không cảm thấy để thái tử uy nghiêm nhìn thấy Vân Thù đầu tiên, quá tiện nghi cho Vân Thù sao???”

Vân Khuynh mím môi không nói.

Quả thật, y ghét Vân Thù, thế nhưng, Vân Thù cũng có quyền lợi đạt được hạnh phúc.

“Vậy đại ca chuẩn bị làm thế nào?”

Vân Khuynh trốn tránh không đáp, trái lại có chút hiếu kỳ hỏi.

Tần Vô Phong nâng mí nhìn y, lại nhìn tuyết trắng ngoài cửa chiếu rọi khiến cho màn đêm có chút sáng sủa quá mức, chậm rãi mở miệng:

“Vân nhi cùng ta đi xem một tuồng kịch thế nào???”

Vân Khuynh lập tức phản ứng đến:

“Là đi xem thái tử tỉnh lại sao???”

Tần Vô Phong gật đầu.

Vân Khuynh lập tức hăng hái:

“Tốt.”

Y rất tò mò, Tần Vô Phong không muốn để thái tử tỉnh lại nhìn thấy Vân Thù, vậy người hăn sắp xếp để thái tử sau khi tỉnh lại nhìn thấy đầu tiên, rốt cuộc là ai???

Hai người vì Vân Khuynh mặc vào tầng tầng y bào xong, bên ngoài phủ áo choàng đen tuyền của Tần Vô Phong, trong đêm đen ngập tuyết, nhẹ nhàng lướt qua các đỉnh phòng của Tần phủ.

Chậm rãi, nhẹ nhàng, rơi xuống trên đỉnh cửa phòng thái tử ngủ lại.

Trong phòng đèn dầu sáng trưng, đại phu ‘Hồi Xuân đường’, mỗi ngày đều đến xem Hiên Viên Trần Vũ, đến hôm nay, hắn nói cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong một tin tức cực kỳ tốt, đó chính là —

Hiên Viên Trần Vũ, đêm nay sẽ tỉnh lại.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nghe được tin tức này, tự nhiên là mừng rỡ phi thường.

Còn mừng rỡ phần thưởng ‘Hồi Xuân đường’ một lượng lớn tài vật...

Đương nhiên đồng tài vật đó là quan viên địa phương hiếu kính bọn họ.

Sau khi đại phu rời đi, hai người huynh đệ chỉnh lý hết thầy dung nhan, liền vẫn luôn ngồi ở trước giường Hiên Viên Trần Vũ, ngay cả nửa bước cũng không rời.

Mấy ngày nay, thị vệ Lam Hiên đã sớm bị nhị hoàng tử và tam hoàng tử hai người ném sang một bên, tất cả công việc liên quan đến Hiên Viên Trần Vũ, đều là hai vị hoàng tử tự tay xử lý.

Trước đây ở hoàng cung bọn họ cũng không có cơ hội mỗi ngày ở bên Hiên Viên Trần Vũ, mà hiện tại bọn họ chính là được như ý nguyện.

Tuy rằng Hiên Viên Trần Vũ vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng bọn hắn vẫn như trước cảm thấy rất thỏa mãn.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ngay cả bữa tối cũng không ăn, đều kiên trì chờ Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại.

Hai người mặc dù từ lúc rất nhỏ liền đạt thành hiệp nghị cùng nhau yêu Hiên Viên Trần Vũ, thế nhưng, trong tâm tư ai cũng muốn Hiên Viên Trần Vũ yêu mình hơn một chút.

Cho nên sư thực Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong cũng là đang âm thầm đấu tranh.

Ngọn đèn dầu nhỏ như hạt đậu, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ngồi ở trước giường Hiên Viên Trần Vũ, hai đôi mắt chăm chú nhìn chăm chăm Hiên Viên Trần Vũ.

Thị vệ Lam Hiên ẩn mình ở trên xà nhà, mấy ngày này cũng đủ cho hắc biết hai vị hoàng tử này ôm loại tâm tư gì đối với chủ tử nhà hắc.

Chỉ là, thân là ám vệ, hắc chỉ phụ trách an nguy của Hiên Viên Trần Vũ, về phần khác, hắc liền lựa chọn mở một con mắt, nhắm một con mắt, chỉ cần Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong không thương tổn Hiên Viên Trần Vũ, hắc sẽ coi như cái gì cũng không biết.

Tần Vô Phong mang theo Vân Khuynh, rơi xuống nóc nhà, nhẹ nhàng gõ ra vài miếng ngói, nhìn xuống phía dưới.

Trong bóng đêm Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Phong, trong lòng kinh ngạc phi thường, song song cũng cảm thấy vô cùng kích thích.

Không nghĩ tới có một ngày, y và Tần Vô Phong dĩ nhiên lại làm đầu trộm đuôi cướp, tuy rằng không cùng ý nghĩa với đầu trộm đuôi cướp của Thượng Quan Nhược Vũ, nhưng Vân Khuynh vẫn như cũ nghĩ có chút không thể tin nổi.

Trong lúc y miên man suy nghĩ, lông mi của thái tử điện hạ nằm trên giường run nhè nhẹ một chút.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong kích động nói:

“Vũ nhi???”

“Tiểu ngũ nhi người tỉnh chưa???”

Ý thức của Hiên Viên Trần Vũ kỳ thực vẫn luôn là lúc có lúc không, lần kia nghe được thanh âm của Vân Khuynh, chính là lúc hắn có ý thức lần đầu tiên.

Hôm nay, hắn cũng rõ ràng nghe được thanh âm của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, thế nhưng hắn lại cảm thấy thân thể bủn rủn, thế nào cũng không thể mở mắt.

Môi Tần Vô Phong tiến đến bên tai Vân Khuynh, nhẹ giọng nói:

“Thái tử, sắp tỉnh...”

Vân Khuynh đem đường nhìn chuyển xuống phía dưới, thấy Hiên Viên Trần Vũ Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ba người, trong lòng chấn động mãnh liệt, nếu như không phải địa điểm lúc này không cho phép, phỏng chừng y đã kinh hô lên.

Y cũng hạ giọng:

“Đại ca, người dĩ nhiên để thái tử thích hai người ca ca của hắn... Cái này...”

Tần Vô Phong nhíu mày:

“Hai người ca ca của hắn thích hắn, ái mộ che chở hắn, hắn nếu có thể yêu hai người kia, đó cũng là phúc khí của hắn.”

“Thế nhưng... Thế nhưng...”

Tần Vô Phong dùng chóp mũi cọ cọ mái tóc đen của y:

“Đừng thế nhưng, xem tiếp đã, xem thái tử này rốt cuộc là người như thế nào.”

Vân Khuynh nghe vậy chỉ phải đem lời muốn nói nuốt hết vào bụng.

Dù sao tình trạng ngày hôm nay, đã không cho phép y kháng nghị.

Mắt thấy thái tử lập tức sẽ tỉnh, ngoại trừ nhìn thấy Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, đã không còn biện pháp khác.

Dù sao cũng không thể để y và Tần Vô Phong nhảy xuống, để Hiên Viên Trần Vũ yêu y và Tần Vô Phong đứng không???

Hắn, nghĩ đến tình cảnh như vậy, Vân Khuynh liền cảm thấy nổi da gà, cho nên y vẫn là thành thành thật thật chờ ở trong lòng Tần Vô Phong xem kịch đi.

“Ngô... Nước...”

Hiên Viên Trần Vũ hao hết khí lực, rốt cục giãy dụa ra một chữ.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nhìn nhau, ai cũng không chịu đi lấy nước...

Mắt thấy Hiên Viên Trần Vũ sẽ tỉnh, nếu như một trong hai người đi lấy nước Hiên Viên Trần Vũ tỉnh lại thì làm sao???

“Ngô...”

Hiên Viên Trần Vũ lại rên rỉ một tiếng, trên khuôn mặt tuần tú tái nhợt xuất hiện vẻ thống khổ.

Hiên Viên Lâm Phong thở một hơi:

“Cùng đi.”

“Được.”

Vì vậy, hai người cùng nhau chạy đi lấy nước cho Hiên Viên Trần Vũ.

Chờ đến khi bọn hắc trở về, Hiên Viên Trần Vũ đã mở con mắt, bởi vì mẫu thân hắc là người Tương Ly quốc, cho nên hắc sở hữu một đôi mắt màu ngọc bích, long lanh xinh đẹp giống như lục bảo thạch.

“Vũ nhi, người tỉnh???”

Hiên Viên Lâm Phong tràn ngập chờ mong nhìn Hiên Viên Trần Vũ.

Ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ dừng lại trên khuôn mặt hắc, vòng một chút, lại dời về phía Hiên Viên Khê Phong, dùng tiếng nói khàn khàn nói:

“Nhị ca, tam ca... Ta đây làm sao vậy??? Nơi này là chỗ nào???”

Hiên Viên Khê Phong cẩn thận nâng hắc dậy, Hiên Viên Lâm Phong đem nước đưa tới bên môi hắc, chậm rãi mở miệng giải thích:

”Nơi này là Tần phủ phương bắc Giang thành, người bị người truy sát trên đường, sau khi chúng ta nhận được tin tức của thị vệ người liền lập tức chạy đến.”

Đích xác, độc tình ti là bọn hắc hạ, thế nhưng truy sát sau khi Hiên Viên Trần Vũ trúng độc, cũng không phải bọn họ mà là một người khác.

Hiên Viên Lâm Phong vừa nói xong, lập tức kéo về ký ức của Hiên Viên Trần Vũ, nghĩ lại chuyện bị truy sát, trên khuôn mặt tái nhợt của hắc hiện lên nhất mạt kích động đỏ ửng, trong con người tràn đầy vài phần thống khổ:

“Ta biết... Ta biết người đó là ai, là tứ... Là tứ ca...”

Hoạ tử trong nhà mà ra, chẳng lẽ hoàng gia thực sự không có chân tình sao???

Cho dù là giữa phụ tử, giữa huynh đệ, cũng muốn đao kiếm chỉ vào nhau sao???

Hiên Viên Khê Phong ôm hân bổng nhiên siết chặt ngón tay:

“Tiểu ngũ nhi, người yên tâm, nhị ca ca sẽ không để lão tứ thương tổn người...”

Hiên Viên Trần Vũ cười cười, trong lòng dâng lên một cổ chua chát:

“Cảm tạ nhị ca, còn có tam ca, mấy ngày nay ta trúng độc, nhất định khổ cực các người.”

Hai người ca ca này, từ nhỏ đã luôn luôn che chở hân, hân hà đức hà năng gì có thể được bọn họ đối xử tốt như thế???

Dù sao, hân cũng không thể cho tất cả mọi thứ bọn họ muốn.

Bất luận là ngôi vị hoàng đế, hay là chính hân.

Nhắm mắt lại, Hiên Viên Trần Vũ đè xuống tư tự sâu nặng trong lòng, ở bên môi kéo ra một nụ cười:

“Đúng rồi, nhị ca, tam ca, trong lúc ta trúng độc, đã từng có ai đến qua sao???”

Thanh âm tuyệt vời, giống như suối ngọt kia, ấn sâu vào trong linh hồn hân, không thể quên, hân rất muốn rất muốn biết người kia là ai!!!

Trong lòng Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mọc lên một cổ dự cảm không tốt:

“Không có, chỉ có hai người chúng ta... Vũ nhi vì sao lại hỏi như vậy???”

Hiên Viên Lâm Phong vẻ mặt ngoài hỏi rất nhẹ nhàng, thế nhưng bàn tay dưới ống tay áo hân đã nắm chặt thành quyền.

Lẽ nào, có người giành trước khiến Hiên Viên Trần Vũ yêu hắn sao???

Lẽ nào, ảnh hưởng của độc tình ti từ lâu đã qua đi???

Vì sao lại như vậy, Hiên Viên Trần Vũ, không phải vẫn chưa từng tỉnh lại sao???

“Ta hình như là nằm mơ một giấc mộng... Trong mộng có một thanh âm rất ôn nhu nói rất nhiều với ta... Ta rất muốn rất muốn trông thấy chủ nhân thanh âm kia.”

Hiên Viên Khê Phong vươn tay vỗ về tóc hắn:

“Nếu tiểu ngũ nhi cũng nói là mộng, vậy không cần suy nghĩ nhiều.”

Lúc nói những lời này, trong ánh mắt hắn lóe ra tia sáng lạnh lẽo, nếu để hắn biết chủ nhân thanh âm là ai, hắn nhất định sẽ, GIẾT, KHÔNG, THA.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Hai Cái Tát

Chờ sau khi Hiên Viên Trần Vũ khuyên Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đi ngủ xong, Tần Vô Phong cùng Vân Khuynh cũng rời khỏi.

Nhất là Vân Khuynh vẫn không ngừng quẩn quýt một vấn đề...

Thanh âm dễ nghe mà Hiên Viên Trần Vũ nói...

Rốt cuộc là ai???

Là Lam Hiên sao???

Không đúng, Hiên Viên Trần Vũ hẳn là biết thanh âm của Lam Hiên mới đúng.

Là những người ở Cô Sa trấn???

Cũng không đúng, theo lời Tần Vô Phong nói, ở đó chỉ có một đám lão đầu và lão thái bà.

Trông cậy vào thanh âm của lão đầu và lão thái bà êm tai... Vẫn là thôi đi!!!

Như vậy người còn lại, chỉ có y và Tần Vô Phong...

Nhưng Tần Vô Phong không quá thích nói chuyện với người ngoài, nhưng lại xuất hiện tình huống ‘Một thanh âm rất ôn nhu nói rất nhiều với ta’ trong miệng Hiên Viên Trần Vũ...

Như vậy, người mà Hiên Viên Trần Vũ nói đến sẽ là... Chính y???

Kết quả này có chút dọa sợ Vân Khuynh, trong khoảng thời gian ở ‘Hồi Xuân đường’...

Y đích thật là thường thường tìm đến Hiên Viên Trần Vũ và Lam Hiên, thế nhưng, không khoa trương đến mức làm cho Hiên Viên Trần Vũ trúng độc, nhớ mãi không quên thanh âm của y đó chứ???

“Người hăn nói, là Vân nhi sao???”

Tần Vô Phong trầm mặc nửa đường đột nhiên mở miệng nói.

“A, cái gì???”

Vân Khuynh đang cố sức tự hỏi vấn đề nên có chút ngẩn người, nhất thời không hiểu Tần Vô Phong đang hỏi cái gì.

Tần Vô Phong mím môi:

“Chủ nhân thanh âm mà Hiên Viên Trần Vũ nói... Là Vân nhi sao???”

Vân Khuynh thở dài một tiếng, ra là Tần Vô Phong muốn hỏi vấn đề này, y có chút chần chờ, cũng có chút chột dạ mở miệng:

“Hình như... Là vậy!!!”

Trong bóng tối, đôi mắt của Tần Vô Phong bỗng nhiên híp lại:

“Sau đó không được đơn độc gặp Hiên Viên Trần Vũ.”

Những lời này của Tần Vô Phong nói rất lạnh, khẩu khí gần như là mệnh lệnh.

Vân Khuynh nao núng một chút, có chút không rõ vì sao Tần Vô Phong đột nhiên chuyển biến, thế nhưng y vẫn như cũ thành thật trả lời:

“Được.”

Có được câu trả lời khẳng định của Vân Khuynh, nhưng Tần Vô Phong vẫn như trước không thể an tâm.

Giờ này khắc này, hắn, thực sự triệt để hối hận cứu thái tử.

Theo lời của Hiên Viên Trần Vũ đến phỏng đoán, xem ra độc tình ti đã sớm phát tác...

Ra vậy, Hiên Viên Trần Vũ yêu, không phải là người đầu tiên hắn tỉnh lại nhìn thấy, mà là người đầu tiên hắn tiếp xúc sau khi khôi phục ý thức.

Chết tiệt, dĩ nhiên lại có thêm một người mơ ước Vân Khuynh!!!

Lửa lớn dưới đáy lòng Tần Vô Phong, từng chút từng chút dấy lên, hắn âm thầm phát thệ:

Ngày mai, ngày mai hắn nhất định phải đuổi đi đám người thái tử, từ nay về sau không bao giờ cho Vân Khuynh và thái tử có cơ hội gặp nhau.

Đêm nay đã định trước là một đêm không ngủ.

Thái tử vừa tỉnh lại, hao hết trăm phương nghìn kế đồ dành hai người ca ca rời đi, lập tức gọi thị vệ Lam Hiên, hỏi chuyện sau khi hắn hôn mê.

Lam Hiên nhớ lời của Tần Vô Phong lúc vừa mới cứu họ, không được tiết lộ thân phận của hắn, liền đem lời nói với Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong ở Cô Sa trấn một lần nữa nói lại.

Thái tử tìm không ra kẽ hở, trần trọc khó ngủ, trong lòng một mực hoài nghi, lẽ nào hắn thật sự nằm mơ???

Thanh âm kia chỉ là ảo giác trong mộng, ở trong hiện thực, căn bản không tồn tại???

Tìm không được thanh âm kia, chủ nhân thanh âm kia, dưới đáy lòng thái tử phiền muộn không ngớt.

Thế nhưng ngẫm lại trên đường hăn đến phương bắc vừa trúng độc vừa bị truy sát, nhất định đã lãng phí rất nhiều thời gian!!! Chuyện phụ hoàng dặn dò cũng đã dừng lại quá lâu, ngày mai nhất định phải gặp một lần gia chủ hiện nay của Tần gia nói rõ ý đồ đến đây với bọn họ.

Thái tử trần trọc khó ngủ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong tự nhiên cũng không yên giấc, bọn họ đều đang suy đoán chủ nhân thanh âm kia, bọn họ mong muốn đó chỉ là ảo giác của Hiên Viên Trần Vũ.

Thế nhưng, ai tới nói cho bọn họ, vì sao Hiên Viên Trần Vũ trúng độc tình ti, sau khi tỉnh lại nhìn thấy hai người bọn họ, đối xử với họ vẫn như trước là không cự tuyệt thân thiết, nhưng là quyết không để bọn họ hăn tiến thêm một bước???

Căn bản là không có một chút dấu hiệu yêu họ...

Xem ra trận đánh công thành tình yêu của họ, phải bắt đầu lại từ đầu, một lần nữa nghĩ biện pháp nắm được tâm của Hiên Viên Trần Vũ.

Bên kia, Vân Khuynh đang tĩnh tọa một đêm, Tần Vô Phong còn lại là đang kiểm tra chuyện Tần Vô Hạ xử lý, xem có chỗ nào không thỏa đáng phải thay đổi.

Ngoại trừ bọn họ, trong một phòng khách hẻo lánh ở Tần phủ, có một gian phòng, cũng là trắng đêm đèn dầu sáng trưng.

Chính là gian phòng chỗ Vân Thù.

Lúc chiều, nàng lẻ loi một mình một thân chạt vật đi tới Tần phủ, nói nàng là bằng hữu của Tần Vô Song, tổng quản Tần phủ tiếp đãi nàng, hỏi tình huống của nàng xong liền đưa nàng sắp xếp đến một gian phòng khác nhỏ hẻo lánh.

Không biết là cố tình hay vô ý, không có nha hoàn hầu hạ cũng không có người đưa cơm tối cho nàng.

Bởi vì ở đây không quen, nàng cũng chỉ có thể thành thành thật thật ở trong phòng âm thầm căn răng, nghĩ chờ sau đó nàng gả cho ân nhân cứu mạng, nhất định phải cho bọn người hầu ở đây đẹp mặt...

Dĩ nhiên ngay cả cơm cũng không đưa đến, dĩ nhiên không có một người để ý tới nàng.

Nàng tin tưởng lấy khuôn mặt đẹp của mình, Tần Vô Song nhất định sẽ không quên nàng, nàng chỉ cần chờ tới khi Tần Vô Song hỏi phủ hỏi tổng quản về nàng, nàng liền có thể ra mặt...

Bởi vậy, nguyên một đêm, nàng một mực chờ Tần Vô Song quay về Tần phủ hỏi nàng.

Đáng tiếc, tới bình minh ngày thứ hai cũng không có người để ý tới nàng.

Ngày thứ hai bởi vì quá mệt mỏi mà ghé vào trên bàn, sau khi tỉnh lại nàng cảm giác đói khát không thôi, cũng không thể chịu nổi bị người bỏ qua như vậy, vội vã sửa sang lại quần áo liền ra cửa.

Trên đường gặp một tiểu nha đầu, nàng liền ngẩng đầu, ngạo nghễ đi về phía nha đầu kia:

“Người, chờ một chút.”

Nha đầu kia ngẩng đầu trông thấy Vân Thù, cúi người hành lễ:

“Tiểu thư.”

Tuy rằng Vân Thù điêu ngoa, nhưng tướng mạo của nàng cùng với quần áo Tần phủ đối cho nàng, đích xác khiến nàng nhìn giống như một thiên kim tiểu thư.

Vân Thù gật đầu, buông mi dùng khóe mắt nhìn nha đầu kia:

“Người là người hầu của ai???”

Nhị thiếu gia của quý phủ các người đã trở về chưa???”

Tiểu nha đầu kia ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn Vân Thù nói:

“Nô tỳ là tỳ nữ của tiểu thư Liên Phù, về phần nhị biểu thiếu gia của Tần phủ mà tiểu thư hỏi, có người nói hắn đã rời phủ nhiều ngày, ngày nào về, không người nào biết.”

‘Chát’ một tiếng tát lạnh lạnh qua đi, tiếp đến là thanh âm hỗn hển của Vân Thù:

“Làm càn!!!

Ai cho phép người ngẩng đầu nhìn ta???”

Còn có, người cũng dám gạt ta, ta rõ ràng là tối hôm qua mới thấy Vô Song.”

“Nữ nhân kia là ai???”

Tần Vô Hạ được thái tử mời đến gặp, từ rất xa nhìn thấy một màn kia, hắn nhíu nhíu mày, người hầu của Tần phủ rất ít, nhưng phần lớn đều rất trung thành, ở trong phủ còn chưa từng có chuyện dùng cách xử phạt thể

xác người hầu, thế nhưng ngày hôm nay hắn dĩ nhiên mắt mở trừng trừng nhìn một nữ nhân không biết từ đâu chui ra, đánh người trong phủ của hắn???

Tần Vô Hạ vội vã đi tới.

Quản gia Tần gia đi theo phía sau hắn nói:

“Nữ nhân kia... Là bằng hữu của nhị công tử, ngày hôm qua đến đây ở nhờ.”

Lão quản gia mặt không đổi sắc nói dối, kỳ thực hắn là nghe theo mệnh lệnh của Tần Vô Phong thu lưu nữ nhân nhìn qua đã khiến người ta không thể thích nổi kia.

Lấy ánh mắt của hắn đến xem, toàn thân nữ nhân này mang theo tiêu chí gây sự, này không, mới một đêm ngủ liền ra tay đánh người trong phủ bọn họ.

“Bằng hữu của nhị ca???”

Tần Vô Hạ có chút nghi hoặc.

Nhị ca hắn rời nhà nhiều ngày, bằng hữu từ đâu dĩ nhiên lại trực tiếp đến Tần gia tìm người.

“Chờ Vô Song trở về, cho người biết thế nào là dễ chịu, dĩ nhiên dám gạt ta, nói cho người, ta đánh người chính là nhẹ, người còn dám gạt ta, xem ta có cắt lưỡi của người hay không!!!”

Tần Vô Hạ vừa tới gần bọn họ liền nghe thấy một câu như vậy, lông mày của hắn càng nhăn càng chặt, dĩ nhiên có người còn kiêu ngạo hơn hắn lúc còn nhỏ???

“Nga??? Ta nhưng thật ra không biết ai có thể tùy tiện cắt lưỡi của người Tần phủ chúng ta.”

Tần Vô Hạ lạnh nhạt mở miệng, đáy mắt nhưng lại ngưng tụ hàn băng.

Nghe đến thanh âm của Tần Vô Hạ, Vân Thù và tiểu tỷ nữ cùng nhau ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Hạ, tiểu tỷ nữ một tay bưng mặt, con người hồng hồng hành lễ với Tần Vô Hạ:

“Tam biểu thiếu gia.”

Tẩu tử nhà Liên thị là người ôn nhu vô cùng, làm sao có chuyện hành hạ hạ nhân, tiểu nha đầu này đi theo Liên Phù nhiều năm còn chưa bao giờ phải chịu ủy khuất, cuộc sống bình thường không lo đến cực điểm, hôm nay dĩ nhiên không may đụng phải Vân Thù.

Lúc Vân Thù trông thấy Tần Vô Hạ thì đôi mắt rụt lại, hay cho một người mỹ niên thiếu!!!

Nàng trong lòng không ngừng cảm thán, Vô Song hôm qua cứu nàng là ôn nhu, niên thiếu tuần mỹ trước mắt này cũng không thua Vô Song chút nào.

Hơn nữa mặt mày của niên thiếu còn có thêm một tia linh động, vừa nhìn thì thấy thật giống như một đại hài tử, nhưng vẻ mặt của hắn hết lần này tới lần khác lại nghiêm túc y hệt một đại nhân, cả người hắn nhìn qua, giống như là một tiểu đại nhân, dĩ nhiên khiến nàng nghĩ hắn thật đáng yêu.

“Người là ai?”

Ánh mắt chăm chú khóa trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Hạ, Vân Thù nói, dĩ nhiên dưới đáy lòng lại đi so sánh Tần Vô Hạ và Tần Vô Song.

Tối hôm qua tâm tư vô luận như thế nào cũng phải gả cho Tần Vô Song, cũng bắt đầu dao động.

Ánh mắt của nàng giống như mắt ruồi, Tần Vô Hạ đã sớm nhìn quen.

Tần Vô Hạ ẩn đi chán ghét nơi đáy mắt, không trả lời câu hỏi của Vân Thù, mà là nhìn về phía tiểu nha đầu đang ôm mặt hỏi:

“Vừa rồi, nàng vì sao đánh người?”

Tiểu nha đầu khóc thút thít nói ra nguyên nhân, Tần Vô Hạ sau khi nghe xong mặt âm trầm, nói với tiểu nha đầu:

“Đánh lại.”

Tổng quản Tần gia ở phía sau Tần Vô Hạ, nghe xong Tần Vô Hạ nói, nhú lại lông mày, hẳn cứ nghĩ tam thiếu gia cuối cùng cũng đã trưởng thành.

Tiểu nha đầu và Vân Thù đều có chút không thể tin được lỗi tai của mình, ngờ ngác nhìn Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ không nhịn được nhìn tiểu nha đầu kia:

“Nói cho người đánh lại...”

“Nhưng... Nhưng nàng là khách...”

“Không có nhưng, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.”

Tiểu nha đầu tuy rằng sợ hãi rụt rè mà có chút chần chờ, thế nhưng như trước vung tay lên, vào lúc Vân Thù còn chưa phản ứng lại, một cái tát liền phát lên khuôn mặt của nàng.

“Người dám...”

Bàn tay tiểu nha đầu, song song hạ xuống ngay lúc Vân Thù nói đến đây.

Đôi mắt Vân Thù lập tức nổi lửa, nàng trừng mắt tỳ nữ kia:

“Người...”

Tần Vô Hạ nâng cằm, nói với tỳ nữ kia:

“Được rồi, người đi đi, nên làm cái gì thì đi làm, ở đây giao cho ta là được.”

Một cái tát này khiến thiện cảm của Vân Thù đối với Tần Vô Hạ bay sạch, nàng nghiêm mặt, hung hăng trừng mắt Tần Vô Hạ:

“Người dựa vào cái gì để cho tỳ nữ đề tiện kia đánh ta???”

Ta là bằng hữu của Tần Vô Song, ta là tiểu thư được sủng ái nhất Vân vương phủ, ta còn là thái tử phi tương lai...”

“Người nói cái gì???”

Tần Vô Hạ cắt đứt lời nàng:

“Người nói người là ai???”

Vân Thù tưởng hấn sợ, nâng lên cằm:

“Ta nói, ta là tiểu thư được sủng ái nhất Vân vương phủ, là thái tử phi tương lai.”

Khuôn mặt Tần Vô Hạ càng thêm âm trầm:

“Người cũng là tỷ tỷ Vân Khuynh???”

Vân Thù ngạc nhiên nhìn hấn:

“Người làm sao biết nha đầu Vân Khuynh chết tiệt kia, đừng nói ta là tỷ tỷ của nàng, nàng là thanh lâu kỹ nữ sinh, ai biết có phải là nữ nhi của cha ta không...”

“Chát...”

Một cái tát này của Tần Vô Hạ, còn ác hơn cái tát tỷ nữ kia đánh Vân Thù lúc nãy:

“Không cho phép người nói xấu Khuynh Khuynh, hóa ra cái kẻ khi dễ Khuynh Khuynh, ép Khuynh Khuynh gả thay, chính là nữ nhân vừa xấu xí vừa ác độc người!!!”

Vân Thù bị Tần Vô Hạ đánh một cái tát khiến cho hai mắt choáng váng, đầu nghiêng sang một bên, mặt sưng hơn nửa, khóe miệng cũng tràn ra tơ máu.

“Người... Người...”

Con mắt của nàng thoáng cái đỏ lên, không biết mình sai ở đâu.

Tần Vô Hạ lắc lắc tay:

“Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân, thế nhưng đối với người, ta thật sự là nhịn quá lâu, từ nhất khắc biết được quá khứ của Khuynh Khuynh, ta đã sớm muốn tự mình giáo huấn người một trận...”

Vân Thù tiếp nhận giáo dục gần hai mươi năm cũng không phải là bỏ đi, ngoại trừ điêu ngoa một chút, kỳ thực nàng cũng rất thông minh.

Càng là ở lúc bị ức hiếp, nàng càng là có thể dùng đầu suy nghĩ, đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng vẫn được sủng ái ở Vân vương phủ.

Bởi vì, nàng tuy rằng điêu ngoa, nhưng về chính sự, nàng vẫn có thể thanh tỉnh phân rõ chủ yếu và thứ yếu, hơn nữa, càng là chuyện lớn nàng càng có thể nhẫn nhịn.

“Người là ai, Vân Khuynh là cái gì của người?”

Vân Thù cố nén đau đớn trên mặt, đứng thẳng hỏi Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ lúc này không chút nào che giấu khinh thường trong mắt, qua lại đánh giá Vân Thù:

“Một người còn nói người là bằng hữu nhị ca ta, lẽ nào người không biết, nhị ca ta chính là tướng công của Vân Khuynh, Khuynh Khuynh là nhị tẩu của ta, nơi này là Tần gia chúng ta, là nơi người vốn phải gả đến...”

May là người không gả đến đây, người mà gả đến nhị ca không nói ta cũng ghét bỏ...

Ai nha, vẫn là Khuynh Khuynh tốt hơn, Hồng thúc, người nói ta nói đúng không???”

Tần Vô Hạ hỏi lão tổng quản phía sau.

Về điểm ấy, tuy rằng lão tổng quản có chút bất mãn với nam nhi thân của Vân Khuynh, thế nhưng, tính tình của Vân Khuynh vẫn tốt hơn Vân Thù nhiều.

Vân Thù nghe bọn họ nói, trong mắt bắn ra tia sáng oán độc...

“Ra là nha đầu Vân Khuynh chết tiệt kia nói xấu ta với các người...”

Thế nhưng, Tần tiểu công tử, thỉnh nhớ kỹ, ta là thái tử phi tương lai của Huỳnh Quang, mà các người, nếu như ta nhớ không lầm, Tần phủ các người hiện nay đang ở tình trạng bị diệt cửu tộc...

Mong muốn...”

Lời nói của Vân Thù chậm rãi nhẹ đi:

“Mong muốn Tần phủ các người, sau đó không nên rơi vào trong tay ta...”

Tần Vô Hạ nghe Vân Thù đe dọa ngửa đầu cười to:

“Ha ha ha ha ha...”

Ta nói, Vân cô nương, người thật là thú vị, thú vị, quá thú vị, đến đây, người đi theo ta, chúng ta hiện tại đi gặp thái tử, xem thái tử nói như thế nào, làm thế nào lấy lại hai cái tát công đạo cho người.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Phía Dưới Yên Bình

Lúc thái tử ở trong cung đã từng gặp qua Vân Thù.

Chỉ là khi đó, Vân Thù nhìn qua là một thiếu nữ ưu nhã lịch sự, cộng thêm vẻ ngoài không tầm thường của nàng, thái tử cũng cho rằng nàng là một nữ tử không tệ.

Hôm nay lúc Tần Vô Hạ mang theo Vân Thù chột vật xuất hiện, hẳn nhìn Vân Thù chỉ cảm thấy nàng rất quen mắt, nhưng nghĩ không ra nàng rốt cuộc là ai.

Ánh mắt từ trên người Vân Thù xẹt qua, Hiên Viên Trần Vũ liền quay đi gật đầu mỉm cười khách khí với Tần Vô Hạ:

Dù thế nào cũng là thái tử Huỳnh Quang, Tần Vô Hạ cũng cười quay về.

“Người là tam công tử Vô Hạ công tử đúng không??? Ta đã sớm hiểu kỳ kính ngưỡng ba người huynh đệ các người, đáng tiếc nhiều năm trước ta chỉ gặp qua đại ca Vô Phong của người. Người và nhị công tử vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, hôm nay rốt cuộc gặp được, liền giải quyết được một phần tâm nguyện.”

Lời này của thái tử quả thực rất khách khí.

Tần Vô Hạ nhíu mày: “Ta cứ nghĩ người cũng đã gặp nhị ca ta.”

Hiên Viên Trần Vũ có chút kỳ quái: “Sao lại nói vậy?”

Đường nhìn của Tần Vô Hạ chuyển qua trên người Vân Thù: “Một thời gian trước nhị ca ta đi kinh thành thú thê, thú được, chính là muội muội của

thái tử phi.”

“A... Thật đúng là vừa khéo, thế nhưng, Vô Hạ công tử, chuyện chúng ta hôm nay cần nói tương đối quan trọng... Những người khác...”

Ánh mắt hắn mang theo thâm ý nhìn về phía Vân Thù và Tần gia lão tổng quản.

Tần Vô Hạ lắc đầu: “Không có việc gì, đây đều là người một nhà, vị này chính là lão tổng quản Tần gia chúng ta —— Hồng thúc, về phần vị kia...”

Tần Vô Hạ vươn ngón tay thon dài chia chia Vân Thù, cong môi, nhìn Hiên Viên Trần Vũ: “Nàng chính là thê tử tương lai của ngươi, thái tử phi tương lai nha... Nga, đúng rồi, vừa rồi vị thái tử phi này còn tuyên bố đừng để Tần gia chúng ta rơi vào trong tay nàng, bằng không sẽ thế nào nhỉ?”

“Ách...”

Lời của Tần Vô Hạ hiển nhiên dọa đến Hiên Viên Trần Vũ.

Sắc mặt vốn đã không quá khỏe mạnh của Hiên Viên Trần Vũ lập tức trở nên càng trắng, mà khuôn mặt Vân Thù ở một bên, cũng là lúc xanh lúc đỏ lúc trắng lúc đen.

Trong ánh mắt màu ngọc bích của Hiên Viên Trần Vũ ẩn chứa băng giá sắc nhọn, nhìn về phía Vân Thù, lúc trông thấy dấu tát trên mặt nàng trong lòng hắn liền trầm xuống, nghĩ nữ nhân này nhất định là chọc phiền phức cho hắn.

Bởi vì thái tử trong lòng Vân Thù tương đối uy nghiêm, bị thái tử trừng như thế, nàng lập tức hai chân mềm nhũn, quỳ xuống:

“Thái tử điện hạ!!!”

Hiên Viên Trần Vũ nhìn Tần Vô Hạ, thấy khóe miệng hẩn mỉm cười, nhưng ánh mắt lại như lưỡi dao nhìn Vân Thù, liền biết hôm nay sự việc không ổn, thế nhưng Vân Thù còn chưa gả vào hoàng gia, nói lại nàng vẫn là người Vân gia, nếu hẩn khiển trách quá nghiêm trọng, vậy cũng không dễ ăn nói với Vân gia, vẫn là hỏi rõ ràng trước rồi xét xử đi:

“Vân Thù.”

Hiên Viên Trần Vũ dừng một chút, nữ tử trước mắt này hình như tên là như vậy.

“Người vì sao lại đến Tần gia, lại vì sao uy hiếp Tần gia?”

“Ta... Ta ta...”

Vân Thù ấp a ắp úng không biết nên trả lời nên như thế nào, dù sao cũng không thể nói cho thái tử nàng là bị bắt, sau đó là vì ‘Tần Vô Song’ mà đến thông gia đúng không!

Song song lúc nàng bối rối, dưới đáy lòng nàng cũng vô cùng kinh ngạc, Tần gia, rốt cuộc có địa vị gì, vì sao, ngay cả thái tử cũng kiêng kỵ bọn họ ba phần.

Tần Vô Song, Tần Vô Song thực sự chính là người nàng phải gả đi lúc trước sao?

Không, nàng dưới đáy lòng không tin.

Nàng nhìn thấy nam nhân đến cầu hôn, rõ ràng là một hán tử đã man thô lỗ, không hiểu lễ phép.

Sao có thể là Tần Vô Song tuần mỹ vô tư, phong độ có thừa từng cứu nàng?

Trước mắt một chuyện tiếp một chuyện khiến nàng không muốn thừa nhận, sự thực mà nàng không muốn tin tưởng đánh sâu vào tư tưởng và tâm của nàng, khiến đầu của nàng trống rỗng.

Song song lúc nàng hoảng loạn vô thố đến cực điểm, lại thâm sâu hối hận ngày xưa vì sao mình không chịu gả đi!!!

Vì sao tiện nghi cho nha đầu Vân Khuynh chết tiệt kia!!!

“Mà thôi, nếu Vân cô nương không muốn nói, như vậy... Trở lại ta báo cho phụ hoàng biết việc này, ta nghĩ hoàng gia chúng ta không cần một tức phụ có thể một mình rời nhà đi xa ngàn dặm, còn loạn uy hiếp khắp nơi. Sau đó còn thỉnh Vân cô nương không nên dùng tiêu chí hoàng gia đi khắp nơi hoành hành ngang ngược, dù sao danh dự hoàng gia, là rất quan trọng.”

“Không...”

Vân Thù không thể tin tưởng ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Trần Vũ, vừa quỳ vừa bò về phía Hiên Viên Trần Vũ, ôm chân hắn, nắm lấy vạt áo hắn: “Không... Không... Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ, mọi chuyện không phải giống như người nghĩ, ta không phải một người tới, ta là bị người bắt tới...”

Hiên Viên Trần Vũ nhíu nhíu mày, còn chưa kịp nổi giận, Hiên Viên Khê Phong bên người hắn đã đá văng Vân Thù: “Thái tử là người có thể tùy tiện chạm vào sao??? Thứ thấp hèn, bị người bắt đến??? Một nữ tử còn chưa xuất giá đã bị bắt ra ngoài ngàn dặm, nói không chừng đã sớm tàn hoa bại liễu, còn muốn ra tay với tiểu nữ nhi...”

Hiên Viên Khê Phong oán giận tiêu thất trong ánh mắt thanh u của Hiên Viên Trần Vũ.

Phải biết rằng từ nhất khắc Vân Thù lên làm thái tử phi tương lai, nàng liền thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Hiên Viên Khê Phong

và Hiên Viên Lâm Phong, vừa nghe thấy Hiên Viên Trần Vũ không dự định thú nữ nhân này, bọn họ đều vui vẻ dị thường.

Nếu Hiên Viên Trần Vũ dự định không thú nàng, như vậy bọn họ quyết không cho phép nàng tiếp tục quấy rối Hiên Viên Trần Vũ.

Không!!!

Cho dù Hiên Viên Trần Vũ vẫn thú nàng, bọn họ cũng không cho phép nàng quấy rối Hiên Viên Trần Vũ.

Tần Vô Hạ mang theo vẻ mặt thú vị cười, giống như là xem kịch nhìn bọn họ.

Trong con người Hiên Viên Lâm Phong hiện lên một tia ẩn nhẫn, cho dù Vân Thù có sai, nhưng hiện tại ở ngoài vẫn là thái tử phi tương lai của Huỳnh Quang, mà Tần gia lại đối đãi Vân Thù như vậy...

Hiển nhiên là không đem hoàng thất Huỳnh Quang đặt ở trong mắt...

Tồn tại như vậy, tồn tại coi rẻ hoàng quyền như vậy... Đợi đến khi hắn leo lên ngôi vị hoàng đế, nhất định phải nhổ tận gốc.

“Quên đi, nhị ca, tam ca, Tần công tử... Vân Thù liền mang về giao cho phụ hoàng xử trí, chúng ta nói chuyện chính sự vẫn quan trọng hơn.”

Ánh mắt Tần Vô Hạ chuyển hướng Hiên Viên Lâm Phong, hai người liếc nhau, trong đôi mắt mang theo ẩn ý thăm dò, cuối cùng đều chuyển thành thâm trầm.

Sau khi Hiên Viên Trần Vũ gọi Lam Hiên đưa Vân Thù đi, mấy người rốt cục bắt đầu nói chuyện chính sự.

Lần này, ba người nói chuyện mấy cái canh giờ, Hiên Viên Trần Vũ cuối cùng vẫn không thể thuyết phục Tần Vô Hạ đến kinh thành, thế nhưng ý tốt

của Tần gia hẳn vẫn là nhận được.

Tần Vô Hạ miệng đầy đều nói đại ca không ở hẳn không làm chủ được, cự tuyệt rất nhiều thỉnh cầu của Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Trần Vũ cùng Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Khê Phong lại càng không thể ép buộc Tần Vô Hạ, nhất thời trong lòng đều nén giận cực kỳ.

Vân Thù làm hoàng gia mất mặt, Hiên Viên Trần Vũ không hoàn thành nhiệm vụ hoàng đế giao cho, hơn nữa cửa ải cuối năm cũng sắp đến, bọn họ phải hồi cung mừng năm mới, Hiên Viên Trần Vũ, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong mấy người đến buổi chiều liền chào từ biệt Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ tượng trưng giữ lại một phen liền thả bọn họ rời đi.

Nhìn bóng dáng đi xa của họ, lão tổng quản Tần phủ thở dài một tiếng.

“Nhìn mấy vị hoàng tử này... Chờ tới khi vị trí tôn quý nhất Huỳnh Quang kia thay đổi người... Tần gia sợ là không thể an bình...”

Tần Vô Hạ hơi lắc đầu, nhìn về phía lão tổng quản: “Hồng thúc, người nói, nếu Tần gia và Hiên Viên gia xảy ra chiến tranh, ai thắng ai thua!!!”

Lão quản gia cười cười: “Kỳ thực thực sự tính lên, Tần gia mạnh hơn một chút, hơn nữa thực lực rắc rối phức tạp, gốc rễ so với triều đình thâm sâu hơn nhiều, chỉ là... Tam thiếu gia, bọn họ chưởng quản bên ngoài, quá dễ tìm được minh hữu, chúng ta vẫn là cẩn thận một chút thì hơn.”

Tần Vô Hạ gật đầu: “Ta sẽ nhắc nhở đại ca, nhưng mà, lần này thật là quá tiện nghi cho Vân Thù kia, ta quả nhiên là ghét nàng tới cực điểm.”

Lão quản gia có chút suy nghĩ nói: “Vì nhị phu nhân sao?”

Tần Vô Hạ đương nhiên gật đầu: “Đúng vậy, Khuynh Khuynh tốt như vậy, bọn họ dĩ nhiên bỏ được ước hiếp.”

Ánh mắt lão quản gia lại trở nên lo lắng, hẳn biết Tần Vô Phong và Vân Khuynh đang ở Tần phủ. Thái độ của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh đã khiến hắn đau đầu vạn phần, không nghĩ tới, Tần Vô Hạ, hình như cũng...

Thở dài lắc đầu, hắn mở miệng nói: “Tuyết rơi lớn, chúng ta quay về đi.”

Tần Vô Hạ kéo lại áo choàng trên người: “Ân.”

Tần Vô Hạ giảm lên tầng tầng tuyết đọng, mùa đông năm nay đối với hắn là một hồi thê lương lạnh lẽo.

Đa nương không ở bên người đã thành thói quen, thế nhưng, hai vị ca ca hiện tại cùng lúc không ở nhà, chuyện này trước đây hầu như là không có.

Lúc này những người ở Tần gia...

May là còn có lục đại ảnh vệ và Tần lão tổng quản, bằng không, sẽ càng thêm trống vắng.

Không biết thường ngày lúc hắn và nhị ca đi ra ngoài, đại ca hắn ở nhà, có phải là cũng tịch mịch trống trải như vậy không.

Lúc này trong ‘Vô’ viện, khó có được buổi chiều Vân Khuynh không hề ngủ, cùng Tần Vô Phong chờ tin tức mấy người thái tử rời đi.

Chờ đến khi Long Dạ rốt cục nói cho bọn họ thái tử đã rời khỏi, Vân Khuynh mới nặng nề thở hắt ra: “Cuối cùng cũng đi, cứu hắn thực sự là rước lấy một đồng phiền phức, mong muốn sau đó không bao giờ gặp lại.”

Đôi mắt đen thâm thúy không gì sánh được của Tần Vô Phong, mang theo vài phần quý dị, hắn lẩm bẩm nói: “Rất nhiều chuyện, sợ là, chỉ vừa

mới bắt đầu mà thôi... Thái tử đến thăm hỏi chỉ là một sự khởi đầu... Chờ tới khi ngôi vị hoàng đế chân chính thay người, Tần gia, nhất định cũng phải trải qua một hồi bão tố.”

Vân Khuynh hơi nhú mào: “Nhưng thái tử nhìn qua không giống một người dã tâm lớn, lẽ nào hắn sẽ ra tay với Tần gia???”

Tần Vô Phong bưng lên chung trà ở trên bàn, mở nắp, nhẹ nhàng thổi một chút, nhìn lá trà màu lục dập dờn trong nước: “Đích xác, thái tử không có tâm diệt trừ Tần gia, hắn nếu thực sự lên làm hoàng đế, Tần gia hẳn là sẽ bảo trì nguyên trạng, chỉ là... Ta sợ, hắn không nhất định có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế.”

Vân Khuynh ngạc nhiên: “Sao lại thế, đại ca người không phải từng nói, trong triều hôm nay, có thể làm hoàng đế chỉ có nhị, tam, tứ, ngũ hoàng tử sao, nhị hoàng tử và tam hoàng tử đều chi trì thái tử, thái tử còn ngồi không được ngôi vị hoàng đế???”

Tần Vô Phong hơi thở dài một tiếng: “Vân nhi, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong yêu Hiên Viên Trần Vũ, nhưng cũng không có nghĩa bọn họ sẽ chi trì Hiên Viên Trần Vũ, biết đâu, chính bọn họ cũng muốn ngồi lên ngôi vị hoàng đế.”

“A...Ý của đại ca là, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong sẽ đoạt ngôi vị hoàng đế với Hiên Viên Trần Vũ??? Thế nhưng, lẽ nào bọn họ không sợ Hiên Viên Trần Vũ thương tâm sao??? Còn có, bọn họ là huynh đệ hai người, ngôi vị hoàng đế chỉ có một, bọn họ hai người chia thế nào??? Lẽ nào ở giữa hai người cũng phải tranh đấu???”

Dục vọng tham lam của nhân loại thực sự đáng sợ, nhiều quyền thế như vậy nắm ở trong tay thì thế nào???

Đến lúc chết, chẳng phải là hai bàn tay trắng sao.

Tất cả chỉ như mây khói, vẫn là ở trong sinh mệnh hữu hạn của mình
nắm giữ hạnh phúc chân chính thì hơn!!!

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Nỗi Niềm Khó Nói

Vốn tưởng rằng đến cửa ải cuối năm thì tuyết sẽ nhỏ đi một chút, ai biết, càng rơi càng lớn.

Tuyết ở Huỳnh Quang rất lớn, nhưng Liệt Phong quốc vẫn như cũ là một mảnh nóng bỏng và bão cát.

Tần Vô Song một đường gấp rút chạy đi, rốt cục đến cuối năm mới chạy tới phương tây Liệt Phong quốc, Tà Vu cốc.

Liệt Phong quốc không giống Huỳnh Quang, lãnh thổ Huỳnh Quang là bình nguyên, tương đối nhiều sông, núi non cũng không ít, nhưng Liệt Phong thì vừa vặn tương phản.

Liệt Phong quốc gần như không có sông, đa phần là sa mạc thảo nguyên, trong đó sa mạc chiếm hai phần ba.

Người của Liệt Phong quốc đều sống trong lều vải và hang động tự nhiên.

Trong đó Tà Vu cốc ở ngay trong một hang động, một tòa thành màu vàng, được xây dựng từ đá.

Tần Vô Song dựa vào ký ức của mình, từ trong cát vàng mênh mông tìm ra Tà Vu cốc.

Ở xung quanh Tà Vu cốc có một ít hoa dây leo rất nhỏ, rất kỳ quái mọc trải rộng, trong không khí khô ráo mờ mịt tản ra hương thơm kỳ dị, mà trong hương thơm, mang theo kịch độc.

Tần Vô Song từ trong lòng cầm ra được hoàn và tín vật năm xưa Tà Vu cốc cốc chủ đưa cho hắn, bước về phía hoa dây leo kỳ dị kia.

Trên bầu trời trong xanh, một con phi ưng to lớn đang bay quanh, lúc Tần Vô Song xâm nhập, phi ưng dần dần bay xuống.

Trên người phi ưng lớn kia, có một nam tử áo xanh, tóc dài buộc lên, tay cầm ngân tiêu.

Lúc phi ưng vừa mới tiếp cận Tần Vô Song, Tần Vô Song liền có cảnh giác, lập tức ngừng đầu nhìn lại.

Ánh mắt của hắn, vừa lúc đụng phải ánh mắt nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh anh tuấn dị thường, làn da hơi ngăm đen, tóc dài buộc lên cũng không ngay ngắn, nhìn qua có chút cuồng dã.

Ánh mắt của hắn rất lợi hại bộc lộ tài năng, mà đôi mắt của Tần Vô Song lại là nội liễm thâm thúy.

“Người là người phương nào??? Vì sao một đường theo dõi ta đến đây???”

Tần Vô Song hơi híp mắt, thanh âm lạnh lẽo hỏi nam tử, trên cơ bản từ lúc hắn tiến nhập vùng sa mạc này, phi ưng khổng lồ kia đã một mực theo dõi hắn trên trời.

Trong ánh mắt sắc bén của nam tử hiện lên một tia hứng thú:

“Ta chỉ là đang tuần tra mà thôi... Người là ai???”

Vì sao đến vùng đất của Tà Vu cốc ta, lẽ nào người không biết Tà Vu cốc không chào đón người ngoài???

Thế nhưng, ta xem người đi xa như vậy cũng không đụng phải độc vật, vẫn bình yên vô sự, nói vậy, cũng là khách quen ở đây???”

Tần Vô Song nhíu mày:

“Người là người Tà Vu cốc???”

Nam tử kia vỗ vỗ đầu phi ưng khổng lồ, phi ưng khổng lồ ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, hạ xuống trên bờ cát.

Nam tử tư thái ưu nhã từ trên người phi ưng khổng lồ nhảy xuống, lúc này Tần Vô Song mới nhìn rõ viền mắt của hắn rất sâu, toàn bộ khuôn mặt nhìn qua không giống với ngườiHuỳnh Quang, mà có một loại phong tình kỳ lạ của nước khác.

“Ta là nửa người Tà Vu cốc, người muốn vào Tà Vu cốc sao, có tín vật không???”

Xem ra nam tử này, đích thật rất quen thuộc Tà Vu cốc, hắn biết, Tà Vu cốc ngoại trừ người của bản tộc, cũng chỉ có người cầm theo tín vật trong tay mới có thể đi vào.

Tần Vô Song giơ lên tín vật vừa lấy ra, đó là một lệnh bài được khắc từ đá, trên lệnh bài uốn lượn một đóa hoa màu lam, chính là lam ngân hoa.

Nam tử nhướng nhướng mày:

“Đi theo ta.”

Ngón cái và ngón trỏ của hắn áp vào nhau, đặt ở giữa môi dùng sức thổi lên, phi ưng khổng lồ lại hét dài một tiếng bay đi.

Sau đó, nam tử liền dẫn Tần Vô Song đi qua tầng tầng trạm gác, ở trước mặt một bức tường đá, dùng lệnh bài mở cửa đá, tiến nhập vào trong Tà Vu cốc.

“Ta là Nguyệt Mạc. Là dưỡng của Tà Vu cốc.”

Bước chân Tần Vô Song ngừng lại:

“Là tướng công của Nhã Sóc Lam cô nương???”

Đôi mắt Nguyệt Mạc lóe lóe:

“Người biết Nhã nhi?”

Tần Vô Song nhớ lại tiểu cô nương ngây thơ hân từng cứu từ nhiều năm trước, gật đầu:

“Đúng vậy, ta chính là bởi vì Nhã Sóc Lam, mới có thể có được tín vật.”

Nguyệt Mạc lắc lắc ngân tiêu trong tay:

“Nga... Vậy ra người chính là người Nhã nhi nhắc đến, tiểu công tử đã từng cứu nàng ở Anh Phong (thủ đô Liệt Phong quốc) sao?”

“Đúng vậy.”

Ở nơi sa mạc tương đối hoang vu, toàn bộ thành trì Tà Vu cốc được xây dựng bằng đá nằm sâu trong đó, lớn đến mức không thể tưởng tượng, cho dù là cửa đá bọn hân đi vào, cũng phải đi một quãng đường dài.

Dạ minh châu trên tường rọi xuống, hai cái bóng phản chiếu trên mặt đất, bị kéo dài, loang lổ mà tán loạn.

Tần Vô Song chặt chẽ nắm tín vật trong tay, đến nơi đây, lấy được lam ngân hoa, hân có thể về nhà, trở về với Khuynh nhi, và hài tử bọn họ.

Có trời mới biết mấy ngày nay bọn ba khiến hân có bao nhiêu mong nhớ Vân Khuynh, từ khi thành thân cho tới nay đây là lần đầu tiên chia xa Vân

Khuynh lâu như vậy, tưởng niệm Vân Khuynh giống như một loại độc, xâm nhập xương tủy, lúc nào cũng khắc khắc dẫn vật trái tim hẳn.

Dọc theo đường đi vừa gió lạnh tuyết lớn, núi cao trùng điệp, vừa hoang mạc mấy ngày liền, các loại gian nguy, cùng với thân thể sinh bệnh, dĩ nhiên khiến hẳn cũng cảm thấy một tia yếu đuối.

Xem ra, một người khi có lo lắng trong lòng, tính cách đều sẽ trở nên mềm yếu.

Ban ngày Liệt Phong quốc rất nóng, nóng rực như lửa, ban đêm lại cực lạnh, lạnh lẽo như băng.

Đêm nay là đêm giao thừa, tuyết lớn, không trăng.

Vừa dùng xong bữa tối, Tần Vô Phong và Vân Khuynh cũng chưa nghỉ ngơi, ở ngoài cửa phòng Vân Khuynh, vang lên tiếng đập cửa.

Tần Vô Phong và Vân Khuynh có chút kinh ngạc, Tần Vô Phong nhíu mày nói:

“Tiến đến.”

Ngoài dự liệu của Vân Khuynh, dĩ nhiên là lão quản gia Tần phủ, vị quản gia không quá thích y, trên cơ bản là chưa từng nói chuyện với y một câu.

Tần Vô Phong vừa thấy lão quản gia, như là nhớ tới cái gì, sắc mặt bỗng nhiên trắng.

Hàng năm, đối với Tần Vô Phong mà nói, ngày quan trọng nhất, chính là đêm giao thừa và mừng một năm mới.

Mừng một năm mới là ngày đa nương hẳn trở về nhà, mà đêm giao thừa...

Con người của Tần Vô Phong hơi tán loạn, có chút hoảng hốt.

Lão quản gia lo lắng nhìn hẳn:

“Đại công tử, người nên đi nghỉ ngơi.”

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn Tần Vô Phong, lại nhìn lão quản gia.

Thực sự là kỳ quái.

Thường ngày Tần Vô Phong đều ở trong phòng y đến khuya, vì sao hết lần này tới lần khác đêm nay, lão quản gia lại đến giục Tần Vô Phong đi nghỉ???

Lẽ nào ở đây có bí mật gì đó y không biết???

Sắc mặt Tần Vô Phong có chút chần chờ:

“Hồng thúc... Người, đến phòng của ta chờ một chút, một hồi ta sẽ trở về nghỉ ngơi.”

Lão tổng quản ấn ý sâu xa liếc nhìn Vân Khuynh, thở dài một tiếng, buông xuống mí mắt:

“Đại công tử chiếu cố chính mình, chú ý thân thể, lão nô cáo lui trước.”

Nói xong, lão tổng quản cúi người rời đi.

Vân Khuynh nhìn bóng dáng của lão, đột nhiên cảm thấy có một cổ đau thương không lời.

Chờ đến lúc cửa bị khép lại, đôi mắt Tần Vô Phong vẫn như cũ có chút tán loạn, giống như là đang chờ ra, đây gần như là lần đầu tiên Vân Khuynh thấy hẳn chờ ra.

“Đại ca???”

“Ân??? Vân nhi, có việc gì vậy???”

Vân Khuynh nhúu lại lông mày, mím mím môi, có chút không vui:

“Đại ca đang chờ ra, hẳn là đại ca có chuyện gì gặt ta mới đúng. Đại ca người thành thật nói cho ta biết, người có phải là sinh bệnh hay không, vì sao lão quản gia lại tự mình đến giục người đi nghỉ???”

“Ta...”

Tần Vô Phong còn chưa kịp giải thích, liền bị Vân Khuynh cắt đứt:

“Đại ca, ta biết ta hiện tại có hài tử, cần người chăm sóc, thế nhưng, người cũng không thể đem toàn bộ tâm tư đặt trên người ta, người cũng phải chăm sóc cho mình mới đúng.

Nếu như đại ca bởi vì chăm sóc ta mà ngã bệnh, ta sẽ rất áy náy.”

Tần Vô Phong nghe xong Vân Khuynh nói, cảm thấy trong lòng ấm áp, nhin không được cong lên khóe miệng một nụ cười nhợt nhạt, hẳn vươn tay vuốt mái tóc dài của Vân Khuynh:

“Vân nhi ngọc, người không phải không biết đại ca có bao nhiêu lợi hại, ta sao có thể bị bệnh, đừng nghĩ bậy.”

“Vậy lão quản gia tới là...”

Tần Vô Phong hiển nhiên không muốn nói đến đề tài này, hẳn nhúu mày:

“Vân nhi, Hồng thúc hẳn không phải không thích người, chỉ là hẳn sống nhiều năm như vậy, có chút khó có thể tiếp thu Vô Song thú một người nam tử...”

Tuy rằng khó tiếp thu, nhưng Hồng thúc hẳn kỳ thực vẫn đối với người rất tốt, hẳn biết người từ kinh thành đi tới nơi này, không quen mùa đông ở đây, cố ý sai người may thêm vài nhung vào trong quần áo của người.

Hồng thúc và các gia gia ở Cô Sa trấn là người cùng một thế hệ, hẳn vốn cũng muốn đi Cô Sa trấn, thế nhưng đa nường ta quanh năm không ở nhà, ba chúng ta ngoại trừ những năm bái sư học nghệ, hầu như là Hồng thúc nhìn lớn lên, hẳn luyện tiếc chúng ta.

Người nha, cũng không cần xa lạ gọi hẳn lão quản gia lão quản gia như vậy, gọi Hồng thúc như chúng ta là được.”

Vân Khuynh gật đầu:

“Ân, ta sẽ chú ý, lần sau liền đổi thành kêu Hồng thúc, nhưng mà, đại ca, người đừng nghĩ nói sang chuyện khác, người nói, người có phải gạt ta cái gì không??? Đêm nay rốt cuộc là xảy ra chuyện gì???”

Tiểu gia hỏa cố chấp này.

Tần Vô Phong có chút bất đắc dĩ lắc đầu:

“Không có chuyện gì, chỉ là ngày mai là sang năm mới, Hồng thúc muốn ta nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý.”

Vân Khuynh mím môi không nói lời nào, thẳng tắp dùng mắt to ngập nước nhìn Tần Vô Phong, hiển nhiên là không tin lời hẳn.

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Được rồi được rồi, ta nói cho người là được.

Mấy ngày nay, ta xem mấy chuyện Vô Hạ xử lý, mãi cho đến khuya mới nghỉ ngơi, Hồng thúc sợ ta chịu không nổi, cho nên đêm nay mới đến nhắc

nhỏ.”

Đôi lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh vẫn nhúu lại với nhau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ mang theo nghi vấn:

“Thực sự là như vậy???”

Tần Vô Phong giống như đồ dành tiểu hài tử, gật đầu thật mạnh:

“Thực sự, chính là như vậy, được rồi, Hồng thúc giục ta nghỉ ngơi, ta phải nghe lời trưởng bối, trở lại nghỉ ngơi, Vân nhi cũng phải nghe lời đại ca, nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong, Tần Vô Phong quả nhiên là đứng dậy rồi đi.

Vân Khuynh lấy tay chống cằm, có chút suy nghĩ nhìn bóng dáng Tần Vô Phong.

Rốt cuộc là có chuyện gì, vì sao Tần Vô Phong không chịu nói thật với y???

Lẽ nào thực sự là có chuyện khó nói???

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Bệnh Cũ Năm Xưa

Tần Vô Phong giẫm lên tầng tầng tuyết đọng, thờ ơ trở về phòng.

Đêm giao thừa, đêm giao thừa...

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời tuyết rơi, đáy lòng có chút buồn bã, ngày này hàng năm hắn luôn luôn không thể vui vẻ, luôn luôn quên không được sự kiện kia, năm nay, có Vân Khuynh ở bên, hắn dĩ nhiên đem sự kiện kia quên đến không còn một mảnh.

Nếu như không phải Hồng thúc đến nhắc nhở hắn...

Đêm nay, liệu có xảy ra sai lầm lần nữa???

Tần Vô Phong nhắm mắt, ánh sáng đỏ như máu thoáng hiện trong đầu, có máu tươi bắn ra từ thân người, có hài cốt gãy chân gãy tay rơi xuống từ không trung...

Tần Vô Phong bỗng nhiên mở mắt, đáy mắt tối tăm lóe lên tia sáng đỏ như máu.

Đầu hắn, bắt đầu ần ần đau đớn, bước chân hắn nhanh hơn, vội vã trở về.

Lúc trở về phòng, lão quản gia đã ở trong phòng chờ hắn, vừa thấy hắn trở về lập tức bước đến:

“Đại công tử, người cảm thấy thế nào, có chỗ nào không khỏe???”

Năng lực kiềm chế của Tần Vô Phong kiên cường dẻo dai đến thế nào, huống hồ, năm nay mãi cho tới lúc này, hắn ngoại trừ cảm thấy đầu có chút

đau đớn ra, đích thật không có nửa điểm dị trạng, hắc lặc đầu nói:

“Hồng thúc, ta không sao, người không cần lo lắng.”

Lão quản gia gật đầu:

“Ta đã bưng được tới, đại công tử sớm một chút uống được rồi đi nghỉ ngơi, đến ngày mai tỉnh dậy là ổn.”

Ánh mắt Tần Vô Phong hơi hơi di động, dừng lại ở trên chén thuốc đặt trên mặt bàn.

“Được rồi, ta sẽ nhớ kỹ, sắc trời đã tối, bên ngoài tuyết rơi cũng lớn, Hồng thúc người về trước nghỉ ngơi đi.”

Lão quản gia chần chờ nhìn hắc:

“Không tận mắt nhìn thấy đại công tử người uống được, lão nô sẽ lo lắng.”

Tần Vô Phong nặng nề thở dài, thông thả đi đến cạnh bàn, hắc ngồi xuống, vươn tay cầm lên chén thuốc, nhìn chăm chăm vào thứ nước hơi đỏ trong đó một hồi, đặt xuống, tự giễu cong môi cười:

“Ta cũng không phải tiểu hài tử không thích uống được, Hồng thúc không cần lo lắng, trở lại nghỉ ngơi đi, một lúc nữa ta sẽ uống.”

Đại công tử nhất định là không muốn để lão nhìn thấy một mặt luống cuống của hắc!!!

Nặng nề thở dài một tiếng, lão quản gia đành phải nhượng bộ:

“Như vậy, lão nô xin cáo lui trước, đại công tử thỉnh nhất định phải chú ý đến thân thể của mình.”

Lão quản gia chậm rãi lui ra ngoài, đường nhìn của Tần Vô Phong ở trên người lão quản gia một lần nữa chuyển đến chén thuốc đặt trên bàn.

Đây là bệnh cũ của hãn.

Đã năm năm, đây là bệnh cũ từ đêm giao thừa năm năm trước.

Đêm giao thừa năm năm trước, chính là ngày Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ, cùng với lục đại ảnh vệ ra khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’.

Khi đó, Tần Vô Phong mười tám, mang theo hai người đệ đệ và sáu ảnh vệ ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’ bảy tháng, đêm giao thừa năm năm trước bọn họ mang theo vết máu đầy người đánh giết ra khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, làm cho tu vi của mình nâng cao một bước.

‘Vô Gian luyện ngục’ là địa ngục nhân gian, bên trong tràn ngập máu tanh, người ở ‘Vô Gian luyện ngục’ ăn tươi nuốt sống nhau, ở đó, đồ ăn duy nhất chính là người, người sống, hoặc là người chết.

Ánh mắt mỗi người nhìn mỗi người, đều là nóng rực mà quý dị, mất hết nhân tính, tất cả mọi người, hoặc béo hoặc gầy, hoặc cao hoặc thấp ở trong mắt bọn họ, đều thành thức ăn.

Có rất nhiều người, sống ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’ rất nhiều năm vẫn chưa thể đi ra, vẫn ở nơi đó, sống một cuộc sống không phải con người, bọn họ ở đây cắn nuốt thịt người mà sống, về lâu về dài, một loại cái kinh, bệnh độc máu tanh từ trong máu bọn họ bắt đầu truyền nhiễm ra ngoài.

Thời gian lâu thêm một chút, toàn bộ ‘Vô Gian luyện ngục’, hoặc là nước, hoặc là không khí, đều nhiễm phải loại bệnh độc này.

Đương nhiên, người mới vào ‘Vô Gian luyện ngục’, nếu như định lực đủ cường, không ăn thịt người uống máu người hoặc là ăn ít uống ít dùng nội

lực hộ thể, vẫn là có thể chống lại, chờ đến khi rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, vẫn hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Năm năm trước, đoàn người Tần Vô Phong, ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’ cũng là mạnh mẽ phi thường, bọn họ vẫn luôn duy trì tuyệt đối thanh tĩnh và lãnh tĩnh.

Thẳng đến ngày cuối cùng, chỉ cần bọn họ bước ra khỏi thông đạo cuối cùng của ‘Vô Gian luyện ngục’ ——

Một cái Huyết Trì, bọn họ liền có thể rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, an toàn khoẻ mạnh mang theo vinh quang trở thành cường giả chân chính.

Chỉ là trong nháy mắt bọn họ đều muốn rời khỏi Huyết Trì, một con huyết mãng to lớn đột nhiên công kích bọn họ.

Khi đó, phần lớn mọi người đều đã thành công rời khỏi Huyết Trì, chỉ có hai người còn chưa rời đi, một người, là Tần Vô Song chuẩn bị rời khỏi, một người là Tần Vô Phong ở sau bọc hậu.

Bước đầu tiên huyết mãng công kích chính là ngăn chặn lối ra, tấn công Tần Vô Song.

Khi đó huyết mãng xuất hiện quá mức đột nhiên, Tần Vô Song và Tần Vô Phong cũng không kịp phản ứng lại.

Thế nhưng tâm tư trách nhiệm làm ca ca, vẫn khiến Tần Vô Phong vô ý thức bảo vệ Tần Vô Song, vậy cho nên hơi thở tanh hôi trong miệng huyết mãng lập tức phun lên người hắn.

Sau đó, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người, mất khí lực thật lớn mới dụ tới huyết mãng đánh mở lối ra, chạy khỏi Huyết Trì, chân chính rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’.

Trên đường quay về Tần gia, Tần Vô Phong bị bệnh vẫn luôn hôn mê bất tỉnh, thẳng đến khi về nhà.

Đêm giao thừa, lúc bọn họ chạy tới Tần gia, Tần Vô Phong đột nhiên tỉnh lại.

Thế nhưng Tần Vô Phong tỉnh lại, đã không còn là Tần Vô Phong, mà là một cuồng ma, một sát nhân cuồng ma, một sát nhân cuồng ma xuất hiện cuồng ma chi chứng.

Ánh mắt tối tăm của Tần Vô Phong tỉnh lại lóe ra ánh lửa đỏ thẫm, sức mạnh cũng chẳng hiểu tại sao đề cao rất nhiều.

Hắn dường như là quên hết thảy, không nhận ra bất kỳ kẻ nào.

Toàn bộ vật sống, vô luận là người hay động vật, chỉ cần có hô hấp, bất luận đi trên mặt đất, hay là bơi trong nước, bay trên trời, chỉ cần khiến hắn nghe thấy hô hấp, hắn liền giết không tha.

Lần đó, Tần phủ phương bắc, chỉ trong một đêm tử thương vô số.

Ngoại trừ Tần gia nhị lão, Tần gia tổng quản, Tần gia huynh đệ cùng với các đại ảnh vệ ám vệ võ công cực cao tránh thoát được Tần Vô Phong, còn lại người hầu vô tội, hầu như toàn bộ đều chết.

Đây cũng là nguyên nhân nặng nhất vì sao người hầu Tần gia hôm nay rất ít...

Bọn họ sợ chuyện tình năm xưa lại xuất hiện.

Đêm hôm đó vĩnh viễn là ác mộng trong lòng người Tần gia.

Tần Vô Phong khi đó lợi hại không người địch nổi, ngay lúc lão đa Tần gia, chuẩn bị chạy đến Cô Sa trấn tìm mấy vị trưởng lão liên hợp đau lòng hạ sát thủ với Tần Vô Phong, Tần Vô Phong đột nhiên khôi phục.

Bởi vì, trời sáng, mừng một năm mới đã đến, trăng biến mất, trời đã sáng.

Nhất khắc ánh nắng ban mai chiếu lên trên người Tần Vô Phong, thân thể Tần Vô Phong đột nhiên khựng lại, sau đó ngã xuống.

Sau lần đó, Tần gia cũng không còn tuyển người hầu, người hầu hiện tại, đều là từ trong ám vệ thân tín chọn ra.

Đêm đó qua đi, Tần gia nhị lão mang theo Tần Vô Phong tìm vô số danh y, nhưng không ai có thể nói ra nguyên nhân.

Mà sau đêm hôm đó, Tần Vô Phong liền khôi phục lại, hoàn toàn khôi phục, ngoại trừ ký ức bản thân giết hại hàng loạt, cũng không có di chứng nào cả, hoàn toàn không có báo hiệu biến thành ma đầu một lần nữa.

Người Tần gia chậm rãi trầm tĩnh lại, thế nhưng, đến đêm giao thừa thứ hai.

Sát nhân ma đầu lần thứ hai xuất hiện trên người Tần Vô Phong!!!

Vì vậy, đến năm thứ ba, bọn họ liền sớm đem Tần Vô Phong trói lại, nhưng như trước đều là vô ích.

Sau này khi tìm được Liên Cừ, Liên Cừ vì hấn thử nghiệm rất nhiều phương thuốc, nghiên cứu ra được cuối cùng chính là vào đêm giao thừa, cho hấn uống một phương thuốc mất đi ý thức bình yên ngủ say.

Sau đó năm thứ tư, năm thứ năm, Tần Vô Phong đều là nhờ được của Liên Cừ ngủ say vượt qua.

Năm nay, là năm thứ sáu.

Bệnh cũ bí ẩn này vẫn luôn là tâm bệnh của Tần Vô Phong.

Chỉ là năm nay bởi vì có Vân Khuynh tồn tại, khiến Tần Vô Phong toàn tâm toàn mắt đều là Vân Khuynh, hoàn toàn đem chuyện quan trọng như vậy, quên sạch không còn một mảnh.

Tần Vô Phong cười khổ lắc đầu, Vân Khuynh tồn tại, khiến hắn quên mất chuyện này...

Thế nhưng, Vân Khuynh tồn tại, liệu có thể chữa khỏi bệnh này của hắn???

Đáp án hiển nhiên là không thể.

Lần thứ hai nhắc lên chén thuốc, nhìn mặt nước hơi lăn tăn dập dờn trong chén, Tần Vô Phong lại nghĩ tới Vân Khuynh, hơi cong lên nụ cười nhợt nhạt, nếu là Vân Khuynh thấy thứ dược này, sợ là lại nhao nhao ầm ĩ kêu không muốn uống!!!

Ách... Vân Khuynh, uống dược???

Trong đầu Tần Vô Phong hiện lên một tia linh quang, trong lòng cả kinh, dược trên tay suýt nữa rơi ra ngoài.

Trời ơi!

Hắn thật đúng là quên triệt để, ngày hôm nay là ngày cổ độc phát tác!!!

Ngày hôm nay cách lần trước cổ độc phát tác vừa đúng bảy ngày, mà dược Liên Cừ chuẩn bị cho Vân Khuynh, đều đang ở chỗ hắn!!!

Nghĩ đến đây, Tần Vô Phong cũng bất chấp uống dược, buông chén thuốc, vội vã chạy đến phòng Vân Khuynh, dọc theo đường đi, đáng dấp thống khổ lúc Vân Khuynh lần thứ hai bị cổ độc phát tác, liên tục xoa bóp đầu hắn...

Tâm của hắn bỗng nhiên co rút lại, thần kinh có chút cuồng loạn, con người tối tăm chậm rãi tràn ngập màu máu đỏ.

Cả đầu co rút đau đớn lợi hại, hắn đột nhiên dừng bước.

Nâng tay bưng đầu... Hắn, đi quá mau, quên uống dược...

Không, nếu như uống, hắn sẽ lập tức ngủ say, dược của Vân Khuynh... Sẽ không có người đưa cho y...

Mà cổ độc phát tác, Vân Khuynh sẽ rất thống khổ...

Thế nhưng, nếu như cuồng ma chi chứng của hắn phát tác, lại giết người thì làm sao đây???

Tâm tư này thoáng qua trong lòng, đôi mắt Tần Vô Phong híp lại.

Chỉ cần Vân Khuynh có thể không đau khổ, giết thêm nhiều người thì có sao!!!

Lúc này trong lòng Tần Vô Phong, có một loại ý nghĩ cuồng ngạo vì Vân Khuynh nghịch thiên thì thế nào, dứt bỏ sầu lo thì triển tuyệt đỉnh khinh công nhanh hơn tốc độ chạy đến chỗ Vân Khuynh.

Thế nhưng, hắn quên, lúc hắn mất đi ý thức, cuồng ma chi chứng phát tác, người thứ nhất gặp nạn, chính là Vân Khuynh.

Không có dược vật trấn áp, Vân Khuynh đích xác thống khổ.

Mấy lần trước vì có dược vật, không có cảm giác đau đớn, khiến Vân Khuynh cũng có chút xem nhẹ cổ độc, cũng quên ngày hôm nay là ngày cổ độc phát tác.

Lúc y chuẩn bị ngủ, rút đi quần áo nằm ở trên giường, chuẩn bị vào giấc, cái bụng đã hơi hở ra lại truyền đến từng đợt co rút đau đớn, y thống khổ

nhúu chặt lông mày, nhớ lại đau đớn khắc cốt ghi xương hai lần trước, cái trán của y đổ mồ hôi lạnh lẻo:

“Đại ca...”

Dược...

Trước đây lúc cổ độc phát tác, người thứ nhất y nghĩ đến chính là Tần Vô Song, thế nhưng, chẳng biết từ lúc nào, đại ca Tần Vô Phong này liền thay thế địa vị Tần Vô Song ở trong lòng y.

Lúc đau đớn, người đầu tiên y nghĩ đến, biến thành Tần Vô Phong, Vân Khuynh không biết chuyện này có nghĩa là gì.

May là đau đớn không liên tục bao lâu, Tần Vô Phong liền phá cửa mà vào.

Lúc cuồng ma chi chứng của Tần Vô Phong phát tác, kỳ nhất chính là sử dụng nội lực, nhưng Tần Vô Phong lại dùng khinh công, lúc đến trước mặt Vân Khuynh, đầu của hắn đã đau nhức đến mức muốn nổ tung.

Nếu như không phải tâm tâm niệm niệm nhất định phải đem dược đưa đến trong tay Vân Khuynh, hắn đã sớm lần thứ hai mất đi ý thức, rơi vào trong sát ngược.

“Vân nhi... Dược.”

Tần Vô Phong đem bình sứ vẫn nắm trong tay đưa ra, con người của hắn đã hoàn toàn biến thành màu đỏ, tản ra ánh sáng tà mị.

Tốc độ máu lưu động nhanh hơn nhiều lần, hắn có một loại xung động khát máu, muốn giết người, muốn thấy dòng máu rục rở, muốn nhìn thấy màu đỏ trước mắt.

Vân Khuynh bị đau đớn trong bụng dẫn vật lập tức run rẩy tiếp nhận được, ăn xuống.

Trong bóng đêm, y không phát hiện dị dạng của Tần Vô Phong.

Sau khi ăn được, đau đớn giảm hẳn, Vân Khuynh vươn tay níu lấy quần áo Tần Vô Phong:

“Cảm tạ đại ca, vừa rồi... Đau quá...”

“Ngô...”

Tần Vô Phong cũng thống khổ rên rỉ một tiếng, hăn sắp khắc chế không được xung động muốn giết người, muốn chạm đến dòng máu ấm áp...

Hết lần này tới lần khác Vân Khuynh trải qua đau đớn, đáy lòng có chút yếu đuối... Hoặc là ủy khuất, gắt gao nắm chặt quần áo Tần Vô Phong không buông.

“Đại ca là thế nào nhớ ra đưa được cho ta???”

Vân Khuynh chậm rãi hỏi, được của Liên Cừ thật tốt, nhanh như vậy đã thấy công hiệu, đau đớn trong bụng hầu như hoàn toàn rút đi.

Đôi mắt lóe ra ánh sáng đỏ tươi của Tần Vô Phong chuyển đến khuôn mặt Vân Khuynh.

Hơi chút dừng lại trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tràn ngập ỷ lại của y, ánh mắt theo da thịt trắng nõn kia trượt xuống.

Vân Khuynh bởi vì đau đớn vừa rồi mà giãy dụa đạp ra chân bông, áo trong có chút lỏng lẻo, lộ ra da thịt trắng mịn nõn nà.

Nhìn đến chiếc cổ thon dài xinh đẹp của y, yết hầu Tần Vô Phong cuộn một cái.

Thật muốn, thật muốn, thật muốn bẻ gãy cái cổ xinh đẹp kia...

Rất muốn, rất muốn, rất muốn cắn lên nếm thử vị máu dưới da thịt xinh đẹp kia...

Ý thức càng ngày càng không rõ, hẳn không tự chủ được vươn tay, sờ lên cổ Vân Khuynh.

Vân Khuynh lại càng hoảng sợ:

“Đại ca, người sao...”

Y còn chưa nói xong, tay Tần Vô Phong bỗng nhiên bóp lên cổ y, chậm rãi siết chặt.

Xúc cảm da thịt dưới tay dị thường nhẵn nhụi non mềm, là ấm áp, mơ hồ có mạch đập nhảy lên, máu lưu động.

Tần Vô Phong đột nhiên yêu thích cảm giác dưới tay, dường như, so với giết người càng có thể khiến hắn thỏa mãn???

Ý thức được điểm này, tay hắn chậm rãi buông ra, bắt đầu xoa nhẹ lên chiếc cổ thon dài kia.

Vân Khuynh bị động tác của hắn làm cho sồn gai ốc, hết lần này tới lần khác Tần Vô Phong lại một câu cũng không trả lời y, Vân Khuynh trong bóng đêm mở to hai mắt, tiếng nói có chút run run:

“Đại... Đại ca... Đại ca người...”

Tần Vô Phong lúc này đã nghe không được tiếng nói của y, Tần Vô Phong xoa đi xoa lại chậm rãi cảm thụ làn da giống như tơ lụa dưới tay.

Rất muốn nếm thử hương vị bên dưới làn da như vậy.

Ý niệm trong đầu vừa xuất hiện hần liền lập tức hành động, tựa đầu để sát vào cổ Vân Khuynh, lúc da thịt ấm áp chạm đến làn môi của hần, hần chậm rãi mở miệng.

Sau đó, cắn mạnh.

“Ô... A... Đại ca người...”

Đau quá...

Vân Khuynh thở nhẹ, trong miệng Tần Vô Phong nếm tới tràn đầy mùi máu tươi.

Ánh sáng đỏ tươi trong mắt hần càng thêm sáng sủa, cảm giác miệng đầy máu tươi khiến hần trở nên hưng phấn không thôi.

Đúng, đúng, chính là hương vị này, vị máu, hương vị khiến hần muốn ngừng mà không được!!!

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Trái Với Luân Lý

Tần Vô Phong say đắm loại cảm giác đem hàm răng xuyên thấu làn da, rơi vào trong mạch máu.

So với trước đây cảm giác sau khi hãm biến hóa, giết người còn sâu sắc hơn.

Bất tri bất giác, hàm răng bén nhọn, theo cổ trượt xuống dưới, lưu lại một đường vết tích loang lổ do gặm cắn đi ra.

Vết tích bị hãm cắn đều rách da, trong không khí mùi máu tươi dày đặc, chân bông và áo đơn trước mắt đều có chút vương vãi.

Con mắt nhiễm ánh đỏ tươi hơi hơi chuyển tối, bàn tay to lớn trực tiếp xốc lên chân bông, đem Vân Khuynh giãy dựa đặt ở dưới thân, vươn tay xé rách quần áo của y.

Trong bóng đêm, Vân Khuynh cho dù trợn to hai mắt, nhưng cái gì cũng không nhìn thấy.

Đau đớn truyền đến từ cổ khiến y khó có thể chịu được, Tần Vô Phong cuồng loạn khiến y hoảng hốt.

“Ô... Đau quá... Đại ca người... Người làm sao vậy???”

Tần Vô Phong dễ dàng xé toạc chiếc áo lót mỏng manh của y, da thịt trắng nõn mất đi che lấp, lập tức bại lộ ra ngoài.

Tình hình này thấy thế nào cũng không đúng, Vân Khuynh tay chân cùng lúc sử dụng đẩy Tần Vô Phong.

Thế nhưng y giãy dụa, vào lúc này trong mắt Tần Vô Phong, chỉ như trò đùa.

Có điều, tuy chỉ như trò đùa, nhưng vẫn quấy rối nhả hứng hút máu của Tần Vô Phong, hần thuận tay bắt lấy cổ tay Vân Khuynh, đem áp lên đỉnh đầu Vân Khuynh.

Thuận tiện, toàn bộ hạ thân hơi trầm xuống, ngăn chặn hai chân đá đập lung tung của Vân Khuynh.

Đã không còn giãy dụa phiến lòng, trong mắt Tần Vô Phong, liền chỉ còn lồng ngực trắng nõn, trong đó thù du hồng nhạt khảm ở trên ngực, bởi vì gặp không khí lạnh mà trở nên cứng rắn, có vẻ dị thường mê người.

Hơn nữa, màu sắc của nó là màu đỏ, màu đỏ sậm, là màu Tần Vô Phong yêu nhất lúc này.

Bỏ qua lồng ngực trắng nõn mềm mịn, Tần Vô Phong trực tiếp cắn lên thù du của Vân Khuynh.

Có lẽ là bởi vì mang thai, cho dù Vân Khuynh là nam tử, thù du của y cũng hơi trướng lên, Tần Vô Phong há miệng vừa lúc đem toàn bộ ngậm vào trong miệng, sau đó hàm răng sắc bén không chút nào chần chờ cắn xé.

“Hô... Đau quá...”

Vân Khuynh bị Tần Vô Phong thô lỗ làm cho đau đớn không ngớt, giãy dụa vô vọng, y chỉ có thể nỗ lực để mình tỉnh táo.

Vì sao Tần Vô Phong đột nhiên lại biến thành cái dạng này???

Lẽ nào đây là nguyên nhân Tần gia lão tổng quản đêm nay đến nhắc nhở Tần Vô Phong sớm một chút nghỉ ngơi???

Vân Khuynh trong lòng lạnh lẽo, đoán được Tần Vô Phong hiện tại làm ra loại cử động này nhất định là có nguyên nhân, thế nhưng, y vẫn như cũ không thể chấp nhận!!!

Mắt thấy tình huống càng ngày càng vượt quá, nam nhân trên người là đại ca của y, là đại ca của ‘tướng công’ y, trong bụng y, còn có hài tử của y và ‘tướng công’. Bọn họ sao có thể làm ra loại chuyện trái với luân lý này???

Chuyện thực trước mắt kích thích ý thức của Vân Khuynh, khiến đầu của y cũng mơ hồ đau đớn.

Gặm cắn và máu tươi như vậy hiển nhiên không đủ, Tần Vô Phong có chút nôn nóng, hẳn lúc này từ lâu đã không còn trầm ổn nội liễm thường ngày.

Tay hắn sờ lên thân thể người dưới thân, hắn muốn xé tan y, tinh tế hưởng thụ khoái cảm sát ngược, còn có thể cảm thụ được huyết vũ (mưa máu – nga nga!! có tên của ta a!! sorry mn cho ta bắn loạn tý!!) khắp trời, hầu như là tuyệt vời tới cực điểm.

Thế nhưng, da thịt của người dưới thân so với tơ lụa thượng đẳng còn trơn mềm hơn, ngón tay hơi thô ráp vừa sờ lên, liền như bị hấp thụ, không bao giờ muốn dời đi nữa.

Trơn, mềm, mịn. Lại mang theo nhịp đập thuộc về sinh mệnh lực, cảm giác như vậy tốt đẹp ngoài ý muốn, tốt đẹp khiến hắn yêu thích không buông tay, chỉ muốn luôn luôn như vậy dán lên da thịt dưới thân, không bao giờ rời khỏi.

Ánh đỏ trong mắt hắn chuyển nhạt vài phần, nhưng bên trong lại nhiễm phải dục vọng thâm trầm.

Hắn thả nhẹ lực đạo gặm cắn, bởi vì vị máu này tuy rất tuyệt vời nhưng lại quá ít, không thể thỏa mãn hắn, hắn lại không nỡ phá hỏng xúc cảm da thịt tốt đẹp vạn phần ở dưới thân, chỉ đành nếm thử liếm liếm làn da trắng mịn kia.

Ở trên mặt lưu lại một chuỗi dấu hôn ẩm ướt, không có mùi vị, xúc cảm đầu lưỡi truyền đến cũng là mềm mại ấm áp, nhưng không mỹ vị bằng máu, thế nhưng, trong bóng đêm Tần Vô Phong đem tất cả thu vào đáy mắt lại say đắm vết tích lưu lại trên làn da trắng nõn.

Đó là vết tích thuộc về hắn!!!

Cho dù mất đi ý thức, đáy lòng Tần Vô Phong cũng hơi hơi rung động, giống như chuyện hắn đang làm hiện tại, là chuyện bí ẩn nơi đáy lòng hắn vẫn luôn khát vọng muốn làm.

Cho dù lúc này Tần Vô Phong còn chưa có dự định ăn tươi Vân Khuynh, thế nhưng hành động của hắn như trước quá mờ ám, Vân Khuynh bị hắn dọa toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Nếu như y mang thai hài tử của Vô Song lại tiếp tục như vậy với Vô Phong...

Sau đó, phải làm sao đây???

Y một mực chống lại động tác vô cùng thân thiết của Tần Vô Phong, hai tay bị áp lên đỉnh đầu, hai chân cũng bị vững vàng đè nặng, toàn thân y giãy dụa, ngoài miệng cũng đau nhức hô lên song song vẫn khuyên bảo Tần Vô Phong.

Trong đầu Tần Vô Phong lúc này truyền đến đều là điên cuồng, ý niệm khát máu trong đầu, hắn vô ý thức áp chế ý niệm này, tận lực làm động tác khiến mình thoải mái.

Thân thể Vân Khuynh trong lúc giãy dụa, da thịt trắng mịn trên người y ma sát lên hai gò má môi lưỡi và bàn tay của hắn, không giống giãy dụa, ngược lại giống như là mèo con làm nũng.

Tần Vô Phong đột nhiên nghĩ, nếu là toàn thân trần trụi, trực tiếp dán lên da thịt ấm áp kia, sẽ là loại cảm giác tốt đẹp đến thế nào???

Lúc này Tần Vô Phong tuyệt đối là một nam nhân thẳng thắn nghĩ đến là làm, hắn lập tức thô lỗ xé tan quần áo trên người mình, ra tay mạnh mẽ, một chút cũng không thua đáng sợ dữ tợn lúc xé quần áo của Vân Khuynh.

Trong nháy mắt hai người hoàn toàn trần trụi da thịt gần kề, dục vọng dưới thân Tần Vô Phong liên từ từ tỉnh lại, thức tỉnh không hề dự triệu.

Dục vọng nóng bỏng thật lớn nhanh chóng ngẩng đầu, điều vô dương oai chọc lên hai chân dài nhỏ của Vân Khuynh.

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, lúc này, hình như thực sự trốn không thoát.

Trong đôi mắt đẹp sâu thẳm dần dần tràn ra nước mắt, Vân Khuynh rất khó chịu, y vẫn coi Tần Vô Phong như thân đại ca, Tần Vô Phong vì sao muốn đối xử với y như vậy???

Vì sao muốn thương tổn y như vậy???

Tần Vô Phong cũng bị dục vọng đột nhiên nảy lên của mình dọa nhảy dựng, dưới thân sưng cứng khó chịu, khiến hắn nóng lòng hoan ái, loại cảm giác này, so với cảm giác sát niệm đi lên lại không có ai để giết còn thống khổ gấp trăm lần.

Con người đỏ sạm của Tần Vô Phong thẳng tắp nhìn chăm chăm thân thể dưới thân, từ xương quai xanh trở lên bị hắn thô lỗ làm cho huyết nhục lẫn

lộn, tràn ngập máu tanh dày đặc, nửa người từ xương quai xanh trở xuống bị hằn hôn vết tích loang lổ, nhuộm lên một màu hơi thở tình dục.

Nửa người dưới lại vẫn như cũ một mảnh trắng noãn, hoàn mỹ không sút mẻ, cũng không có nửa phần tổn hại.

Ánh mắt dừng lại trên cái bụng hơi hơi hở ra, cảm thấy nơi đó cực kỳ vướng víu, hẳn muốn đem nó đè xuống, ý niệm này vừa mọc lên trong đầu, lập tức liền tiêu thất.

Bởi vì hẳn bị cặp đùi tuyết trắng dưới bụng hấp dẫn.

Đôi mắt bùng cháy như lửa của hẳn, nhìn quét một vòng thân thể dưới thân xong, liền dùng quần áo vừa bị xé tan đem hai cổ tay Vân Khuynh buộc lên đầu giường.

Sau khi trói tay Vân Khuynh, hẳn bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu dự vọng sừng cứng của hẳn, cùng với đôi chân thon dài tuyết trắng của Vân Khuynh, hai tay của hẳn dùng sức mở ra hai chân vốn không phải khép kín rất chặt.

“Không... Đừng như vậy... Đại ca...”

Tần Vô Song chưa từng trói tay Vân Khuynh, kinh khủng không thể nhúc nhích khiến y kinh hoàng không ngớt, hơn nữa cảm giác xấu hổ bị mở hai chân, khiến y không thể không kháng nghị.

Tần Vô Phong nheo lại đôi mắt, nhìn ngọc hành xinh xắn hơi thẳng lên giữa hai chân Vân Khuynh, rất nhanh liền thích nó, giống như tìm thấy món đồ chơi yêu thích, hẳn vươn tay xoa lên ngọc hành.

Nhẹ nhàng búng lên, ngọc hành run rẩy, lập tức trương lớn vài phần.

“Ô... Không...”

Phản ứng thân thể khiến Vân Khuynh có chút tuyệt vọng, vì sao vào thời khắc nhục nhã như vậy thân thể y còn có thể có phản ứng???

Con người lúc này của Tần Vô Phong vẫn như trước tồn tại màu máu, nhưng thiếu đi vài phần sát khí, mà là tràn đầy dục vọng.

Vị máu đã nếm qua, vị da cũng thử rồi, không biết vật nhỏ trong tay này hương vị thế nào???

Tần Vô Phong cúi đầu, đem ngọc hành có vẻ càng trở nên phấn chấn ngậm vào, thoáng cái ngậm vào sâu trong cổ họng.

“Ô... A a...”

Động tác vô cùng thân thiết như vậy, chỉ có Vô Song làm cho y, vừa rồi địa phương bí ẩn trong thân thể bị người thưởng thức đã là cảm thấy then, hiện tại bỗng nhiên bị khoang miệng trơn mềm như tơ bao bọc, càng khiến cho y run rẩy không ngớt.

Trong đầu y trống rỗng, cái gì đại ca đệ muội hài tử đều biến mất, chỉ có cảm giác trên có thân thể là trực tiếp nhất.

“Không... Ân.. Ô...”

Cái lưỡi mềm mịn quấn quanh trên thân ngọc hành, hàm răng mài lên đỉnh ngọc hành, từng dòng điện lưu từ trên làn da mạch máu của ngọc hành chạy tới khắp nơi trong thân thể, kích thích toàn bộ thân thể đều tê tê.

Mật huyết khô khốc dưới ngọc hành, cũng bắt đầu lặng lẽ tràn ra ái dịch mùi hương thơm ngọt.

Ngón tay bị trói ngược lên đầu giường của Vân Khuynh hơi hơi buộc chặt, vì sao phản ứng hiện tại của thân thể lại kịch liệt như thế???

Hai chân bị tách xa hơi hơi ma sát muốn khép lại, ngọc hành bị người ngậm vào trong miệng, nơi dưới thân tràn ra ái dịch lại hơi hơi co rút, dĩ nhiên cảm thấy có chút trống rỗng???

Trời!!! Đây là cái thân thể quái quỷ gì, tại sao lại trở nên như thế... Như thế... Dâm dăng???

Chẳng lẽ là bởi vì có mang sao???

Tần Vô Phong không ngừng nhắm nháp hương vị dưới thân, dục vọng bản thân lại trướng xanh tím khó chịu đến cực điểm, cái loại tình tự khó chịu này khiến hắn cảm thấy không ổn, bởi vậy hắn cũng không nhẹ nhàng với ngọc hành trong miệng.

Hàm răng không chút khách khí gặm cắn, khiến Vân Khuynh song song vui sướng lại trốn không thoát đau đớn dần vật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y ửng đỏ thành một mảnh, biểu tình dường như vui thích mà thống khổ, một đôi lông mày mảnh khảnh gắt gao nhíu lại, hàm răng trắng nõn hoặc là cắn sâu vào môi dưới mềm mại, hoặc là nhẹ nhàng mở ra rên rỉ vài tiếng.

Lý trí hai người lúc này, đều hết thấy bị ném tới trào oa quốc.

Đáy lòng Vân Khuynh một chút cũng không có tuyệt vọng ngày ấy bị Ngụy Quang Hàn khinh bạc, thậm chí là có chút vô tình trầm luân, khó có thể tỉnh táo trong biển cả dục vọng.

Rốt cục hai người, trong lúc ngọc hành của Vân Khuynh vừa thống khổ vừa vui sướng co giật giải phóng, hơi hơi thanh tỉnh một ít, không, phải nói thanh tỉnh chỉ có Vân Khuynh mà thôi.

Lúc đó, toàn thân y như nhũn ra, ngón chân hơi co lại, khoái cảm của y mãnh liệt hơn Tần Vô Phong nhiều, y ngậm lớn thở phì phò, đáy lòng có

chút phiền muộn có chút vui sướng có chút kinh khủng lại có chút bế tắc, phức tạp đến cực điểm.

Khi lý trí một lần nữa trở lại trong đầu, thân thể y chậm rãi lạnh xuống, thế nhưng còn chưa lạnh hẳn, đã bị đau đớn kịch liệt cắt đứt.

“Ô...”

Lửa nóng cực lớn giống như lưỡi dao sắc bén nóng bỏng, không hề dự triệu, không thể ngăn cản, ác liệt, một tắc một tắc kéo căng mật huyết nhỏ xinh phía dưới ngọc hành.

Hai chân Vân Khuynh không ngừng run rẩy, không có bất cứ dự báo trước nào, dục vọng lớn không thể tin nổi xâm nhập khiến đầu của y trống rỗng.

Không có một chút chuẩn bị tâm lý, mật huyết một tắc cũng chưa khai phá, gần như chỉ tràn ra một chút ái dịch, căn bản không thể hàm chứa phân thân đột nhiên cường thế xâm lấn như vậy, kịch liệt đau đớn tuyệt không thua lần đầu tiên bị xâm nhập, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh vặn vẹo.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Đứng Lúc Tỉnh Lại

“Ô... A...”

Hai tay bị trói ở đầu giường kịch liệt giãy dụa, ngón tay mảnh khảnh siết đến trắng bệch, thân thể Vân Khuynh kịch liệt run rẩy, đau đớn khó có thể chịu được, thống khổ từ trong mật huyết truyền tới toàn thân các nơi, không ngừng kích thích đầu óc của y, khiến y không thể kiềm chế rên lên đau đớn.

Tần Vô Phong bị rên rỉ thống khổ của y giật mình, một loại vô ý thức, cảm giác thương tiếc bất cứ lực lượng nào cũng không thể ngăn, không hiểu từ đáy lòng tuôn ra, ngăn cản dã thú trong thân thể hấn rục rịch.

Hắn lẳng lặng đem phân thân chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh, cùng đợi y thích ứng, song song môi hắn không chút gián đoạn lưu lại vết tích của mình trên da thịt trắng mịn của Vân Khuynh.

Đau đớn xé rách khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh triệt để trắng bệch, ở chỗ sâu trong thân thể không ngừng co rút đau đớn, tác động mật huyết nhỏ hẹp, phân thân Tần Vô Phong chôn trong cơ thể y cho dù không động, cũng có thể cảm thụ được cực hạn khoái cảm.

Nội bích ẩm ướt nóng bỏng gắt gao bao vây lấy dục vọng của hắn, không ngừng nhúc nhích song song còn có lực hấp thụ thật sâu, khiến hắn chỉ muốn hòa tan trong một mảnh ướt mềm này.

Cái gì máu, cái gì giết chóc, cuồng ma chi chứng này, ý niệm điên cuồng trong đầu này, vào lúc này tiêu thất vô tung vô ảnh, Tần Vô Phong cả người đều bị dục vọng khống chế.

Hắn không thể nhìn thêm, môi dưới của Vân Khuynh bị hàm răng trắng nõn của y cắn đến máu chảy nhễ nhại, đôi mắt to đẹp đóng chặt, lông mi dài dày run run không ngớt, mặt trên còn mang theo giọt lệ trong suốt, dần thành tảng lớn nước mắt, theo khóe mắt của y không ngừng rơi vào trong tai trong gối đầu.

Lúc này Vân Khuynh đã vô tâm miệt mài theo đuổi chuyện này là đúng hay sai, gần chỉ là đau đớn trên thân thể, khiến y khó có thể chịu được.

Nhưng dự vọng của Tần Vô Phong lại nhưng có không cách nào tiếp tục khắc chế.

Cho nên nội tâm phiền táo của hắn, vứt bỏ một trận nhu tình thương tiếc trong lòng, khiến hắn không tự chủ được đem dự vọng nóng bỏng của mình kéo ra thân thể Vân Khuynh, rồi lại hung hăng đẩy đi vào.

“Không... Đau quá... Ô ô ô.... Ô ô...”

Lúc này Tần Vô Phong đã không còn nhiều kiên trì, mật huyết nhỏ hẹp của Vân Khuynh vì lâu không được yêu, hơn nữa bị thô lỗ tiến nhập...

Cho dù thân thể Vân Khuynh có cảm giác, cho dù lúc trước mật huyết tự động tiết ra ái dịch, Vân Khuynh vẫn cảm thấy rất đau rất đau.

Tần Vô Phong không có lý trí căn bản chẳng bận tâm đến Vân Khuynh, chỉ biết vui sướng tràn trề lao vào trong mật huyết nhỏ hẹp chật trí của Vân Khuynh.

Trong lúc vọt vào mãnh liệt ma sát nội bích mà qua, thân thể Vân Khuynh bị dẫn vật run rẩy, không biết là do đau nhức nóng bỏng, hay là do khoái cảm quen thuộc mà xa lạ.

“Ô a... Đau... Ân...”

Đúng vậy, rất đau, thế nhưng thân thể kỳ quái này, bị người xâm nhập như vậy, như trước có cảm giác, hơn nữa, cảm giác tê dại đi theo đau đớn, bắt đầu là thật nhỏ từng đám, chậm rãi, giống như điện lưu, thoáng cái truyền khắp các nơi thân thể.

Cảm giác mâu thuẫn trùng kích trong cơ thể y, vừa đau nhức vừa vui sướng, hai loại cảm giác cực hạn như vậy bức y gần như tan vỡ.

Vân Khuynh không biết, rên rỉ rất nhẹ rất quyến rũ của y, hữu khí vô lực, như là mèo con thở dốc, gửi đến lòng người.

Cũng khiến cho dự vọng của Tần Vô Phong càng thêm khó có thể khống chế, cứ như vậy, Tần Vô Phong lại càng không thể buông tha y.

Theo thời gian lan tràn, mật huyết bị ra vào mấy lần bắt đầu chậm rãi thích ứng Tần Vô Phong lửa nóng xâm lấn, thống khổ cũng chậm rãi rút đi, lưu lại khoái cảm cực hạn thâm nhập xương tủy.

“Ân a... A... Chậm một chút... Hô...”

Vân Khuynh thống khổ rên rỉ, cũng vào lúc tại thân thể trầm luân, rên rỉ trở nên càng thêm quyến rũ.

“Không không... Muốn... A a a...”

Ngọc hành phía trên mật huyết trướng đau không ngớt, lúc chuẩn bị đợi phát động, lại bị người trên thân ác liệt lấy ngón tay bóp chặt.

Hai tay bị trói không thể nhúc nhích, đôi chân dài nhỏ trắng nõn của y người trên thân mạnh mẽ vòng qua eo, dự vọng lửa nóng liên tục xâm chiếm thân thể y.

Dồn dập, sắc bén, như cuồng phong gió bão, không ôn nhu cũng không thô lỗ, gần chỉ là cường thế, nắm giữ tuyệt đối quyền khống chế.

Thuận theo khát vọng sâu nhất nơi đáy lòng, Tần Vô Phong thực tủy biết vị, khó có thể bỏ qua, phân thân cực lớn cho dù bạo phát trong cơ thể chặt trí lửa nóng của Vân Khuynh, cũng vẫn như cũ cứng rắn như lúc đầu.

Vì vậy, đêm này, có chút dài đằng đẵng, trận tình sự này cũng còn dài.

Người bên trong, cũng càng thêm hỗn loạn.

Gió tuyết ngoài cửa sổ chậm rãi thành lớn, dùng một mảnh trắng bạc che lấp trời đất, tiếng gió thổi vù vù che giấu rên rỉ một phòng.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, ánh nắng sáng sủa chiếu lên song cửa sổ mỏng manh.

Tình sự trên giường vẫn chưa dừng lại.

Toàn thân Vân Khuynh mềm yếu vô lực, thanh âm cũng khàn khàn không thể phát ra âm thanh, thân thể mảnh khảnh dưới sự cướp đoạt của Tần Vô Phong triệt để rơi vào tay giặc, mềm thành một đoàn.

Trong đầu y một mảnh không rõ, chỉ có khoái cảm vô tận, cùng với một mối không thể miêu tả.

Bụng của y mơ hồ đau nhức, nơi riêng tư bị ra vào không ngừng, càng là đau đớn bỏng rát.

Song song đau đớn là vừa tê vừa ngứa, khiến y căn bản phân không rõ chính mình là thống khổ hay vui sướng.

Ý thức của Tần Vô Phong chậm rãi tỉnh táo lại, thân thể bị dục vọng nắm trong tay, vẫn đang máy móc vận động, Tần Vô Phong vừa tỉnh táo lại có chút mê man thân mình đang ở nơi nào.

Thế nhưng, cảm giác phân thân bị nội bích nóng bỏng bao bọc gần như là muốn hòa tan, vui sướng khiến hân muốn rên rỉ.

Hắn hơi nhắm mắt lại, phóng túng thân thể còn chưa triệt để tỉnh táo, tiếp tục rong ruổi trong thân thể người dưới thân.

“Đau...”

Đau đốn trong bụng bắt đầu chậm rãi kịch liệt lên, mơ hồ đau xót lúc đầu, chậm rãi trở nên bén nhọn.

Vân Khuynh mệt mỏi tới cực điểm nhanh chóng nghĩ tới hài tử trong bụng, trong lòng không thể ức chế bắt đầu kinh hoảng.

Y cố gắng giãy dụa thân thể không có một chút sức lực:

“Bụng... Đau...”

Võ công của Tần Vô Phong thuộc hạng cao thâm, thanh âm của Vân Khuynh dù nhỏ hơn nữa. Hắn cũng có thể nghe thấy.

Nghe thấy thanh âm thống khổ của Vân Khuynh, hắn lập tức triệt để tỉnh táo lại, trong lòng lo lắng không ngớt, mở mắt, xúc cảm trắng mịn dưới thân dưới tay khiến hắn có chút ngạc nhiên khiếp sợ.

Khi hắn triệt để ý thức được mình đang làm cái gì, trong đầu hắn trống rỗng, không thể suy nghĩ.

Thật là không thể suy nghĩ, hắn... Hắn...

Thân thể còn đang tự có ý thức vận động, Vân Khuynh còn đang hô đau bụng.

Con người màu đỏ của Tần Vô Phong khôi phục thành một mảnh đen kịt, đen không có một mảnh sáng bóng, con người tối tăm của hắn mở thật to, bên trong là một mảnh mờ mịt và không dám tin tưởng.

“Vân nhi...”

Run run đôi môi, thì thào như tự nói, hẩn gọi tên người ở dưới thân.

Đôi mắt tràn ngập nước mắt của Vân Khuynh cầu xin nhìn hẩn:

“Ô... Đại.... Đại ca.... Buông tha... Buông tha ta... Bụng... Rất.... Đau nhức...”

Đau nhức bén nhọn lan tràn từ bụng, hài tử, Vân Khuynh sợ hài tử của y sẽ xảy ra chuyện.

Cái đầu hỗn độn vô lực, ngoại trừ hài tử cái gì cũng nghĩ không vào.

Vân Khuynh rên rỉ đem Tần Vô Phong còn trong tư tự mờ ảo kéo lại.

Khuôn mặt tuần tú của Tần Vô Phong trắng bệch thành một mảnh, chuyện đêm qua, như chớp giật quay về trong đầu hẩn.

Khi cuồng ma chi chứng của Tần Vô Phong phát tác, Tần Vô Phong không có ý thức, thế nhưng, chờ đến lúc cuồng ma chi chứng tiêu thất, hẩn lại có thể rõ ràng biết đến, lúc cuồng ma chi chứng phát tác hẩn đã làm gì.

Ví như, rất nhiều năm trước, một đêm đỏ tươi như máu, trở thành ký ức vĩnh hằng trong đầu hẩn, đau thương và hối hận không thể xóa nhòa.

Cho nên đến khi hẩn triệt để tỉnh táo lại, đêm qua đưa được cho Vân Khuynh, cùng với sau đó, hẩn là thế nào bức bách Vân Khuynh, thế nào trói lại cổ tay y, thế nào hôn lên thân thể y, thế nào giữ lấy y...

Toàn bộ tất cả tất cả, đều đang quay về trong đầu hẩn.

Nhớ tới đêm qua, hẩn đột nhiên hiếu kỳ nơi hẩn tiến nhập là cái gì???

Nam nhân có thứ đó sao???

Lẽ nào đó chính là nguyên nhân Vân Khuynh có thể mang thai...

Thân thể Tần Vô Phong đã ngừng lại, mật huyết nóng bỏng dưới thân Vân Khuynh vẫn đang bao vây lấy phân thân theo quán tính hơi hơi nhúc nhích của hắn, không ngừng nhiễu loạn suy nghĩ của hắn.

“Đau nhức...”

Vân Khuynh yếu ớt rên rỉ khiến hắn bừng tỉnh, đáy lòng hắn tràn ngập hối hận, thương tiếc, vô thức, hoảng loạn, cùng với một chút ngậm vui vẻ.

Thế nhưng hiện tại, toàn bộ vấn đề đều không kịp nghĩ, không kịp giải quyết.

Trong lúc Vân Khuynh mang thai hắn cường bức Vân Khuynh, hiện tại Vân Khuynh kêu lên đau đớn, nhất định là do tối hôm qua hắn làm quá mức.

Vấn đề này dứt bỏ trước đã, chỉ có thân thể Vân Khuynh mới là quan trọng nhất lúc này.

Tần Vô Phong nhẫn nhịn khuôn mặt tuấn tú vì hối hận mà vặn vẹo, lập tức đem phân thân của mình còn chôn ở trong mật huyết của Vân Khuynh rút ra.

Quả nhiên, mặt trên kéo ra phần lớn thể dịch song song cũng dính đầy vết máu, thấy vết máu này, tâm Tần Vô Phong bỗng nhiên cứng lại.

Hắn yêu Vân Khuynh, thế nhưng, hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ bính Vân Khuynh, hắn chỉ muốn yên lặng yêu y, bởi vì hắn không muốn phá hỏng hạnh phúc hiện có của Vân Khuynh.

Thế nhưng, vào lúc cuồng ma chi chứng phát tác, hắn dĩ nhiên huých Vân Khuynh...

May mắn hắn không có giết Vân Khuynh.

Nếu có thể lựa chọn, hắn tình nguyện giết thêm vô số người cũng không muốn thương tổn Vân Khuynh.

Mặc kệ hắn muốn hay không muốn, có nguyện ý hay không, hắn đều đã huých Vân Khuynh.

Hắn huých Vân Khuynh, đã là vạn phần có lỗi với Vô Song, nếu như hài tử trong bụng Vân Khuynh xảy ra chuyện, như vậy hắn liền thực sự nên tự sát tạ tội.

Cấp tốc rời khỏi thân thể Vân Khuynh, không để ý thân thể vẫn đang trần trụi, hắn lập tức cởi trói cổ tay Vân Khuynh, ngón tay thon dài đặt lên trên cổ tay bị trói đến sưng đỏ của y, trong đôi mắt tối tăm tràn đầy đau lòng và hoảng loạn:

“Còn may... Còn may, chỉ là thoáng động thai khí...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Giang Hồ Ma Quân

Khôn thành, Văn Hương Các.

Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca đều mang theo tâm tình không thoải mái, một lần nữa về tới phòng thuê, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận nhìn bọn họ vẻ mặt quái dị, không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Bạch Khuynh Vận nhú mày: “Bất Kinh huynh không phải đi xem mỹ nhân sao, mặt mày sao lại thế kia??? Hay là... Bất Kinh huynh bị Sở huynh đệ...”

Bắt kẻ thông dâm??

Từ tiếp theo, không thích hợp nói trước mặt Liên Cừ của hắc, hắc không nói hết, thế nhưng, nguyên nhân chính là vì như vậy, mới càng dẫn tới mọi người miên man bất định.

‘Phiêu Nhiên’ theo sát phía sau Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca nghe vậy che miệng cười, rõ ràng là một nam tử, nhưng lại có phong tình thuộc về nữ tử.

“Đích xác, vừa rồi Sở công tử chính là quấy rối ta và Bất Kinh công tử, chúng ta, vừa mới hôn một chút Sở công tử liền vọt vào...”

“Cái gì?? Người hôn đại ca của ta?”

Sở Tiểu Ca trừng lớn hai mắt, lập tức nhân lúc Hiên Viên Bất Kinh còn chưa phản ứng, dễ dàng đem môi mình, ấn lên khuôn mặt Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh bị dọa đến sắc mặt trắng bệch: “Tiểu Ca người...”

Tuy rằng bình thường hai người này cũng rất thân cận, thế nhưng, còn chưa bao giờ càn rỡ vô cùng thân thiết như hôm nay, Hiên Viên Bất Kinh mặt ngoài phóng đãng không kèm chế, nhưng trong khung kỳ thực rụt rè hơn bất kỳ ai.

“Ta tiêu độc cho đại ca, ai biết tử nhân yêu kia ngoài miệng có độc hay không?”

Hài tử ngay cả hôn môi cũng không biết, biết cái gì là tiêu độc chứ.

Hiên Viên Bất Kinh thở dài lắc đầu: “Về sau, Tiểu Ca không được hồ đồ như thế.”

Sau đó hẩn hung hăng trừng mắt ‘Phiêu Nhiên’: ” ‘Phiên Nhiên’ cô nương, người nếu như thực sự trống rỗng tịch mịch, phía dưới có rất nhiều công tử đều cam tâm tình nguyện cùng người, có muốn Bất Kinh giúp người kêu hai người lên đây hay không???”

Con người đen tuyền của ‘Phiên Nhiên’ lóe lóe, có chút bất mãn Tiểu Ca thân thiết với Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng nghĩ lại, hai người này làm thân bộ ở chung đã lâu, thậm chí kết bái làm huynh đệ, vô cùng thân thiết cũng rất bình thường.

Mà quan trọng hơn là, bọn họ thân thiết, liên quan gì đến hẩn??? Hẩn vì sao lại cảm thấy mất hứng???

Khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp của hẩn mang theo dáng cười kẻ khác kinh diễm: “Bất Kinh công tử nói đùa, vì mười vạn lượng hoàng kim kia, đêm nay ‘Phiêu Nhiên’ cũng chỉ nguyện cùng người.”

Nói đến mười vạn lượng hoàng kim, Hiên Viên Bất Kinh liền cảm giác có chút bức mình, hẩn là mắt bị mù, thế nào sẽ vì gia hỏa trước mắt tổn

nhieu ngân lượng như vậy.

Mấy người đang nói chuyện, dưới lầu lại một mảnh kinh hô cùng ồ lên.

Dưới lầu chẳng biết từ bao giờ xuất hiện một nam tử tuyết y, quần trắng, áo trắng, làn da trắng đến dọa người, khuôn mặt lạnh lẽo như hàn băng, đẹp không giống nam nhân, đẹp gần như quý dị.

Trên lưng hắn vác một thanh kiếm dài mảnh, thân kiếm bị một tấm vải đen bọc lấy, tóc dài màu mực được buộc cao cao, hai bên tai buông xuống một lọn tóc, dưới cái trán trơn bóng lộ ra lông mày nhú chặt với nhau, con người đông lạnh của hắn nhìn quanh bốn phía: “Tân hoa khô đâu?”

Người này, đối với khách quen của ‘Văn hương các’ mà nói cũng không xa lạ, hắn chính là ở trong ‘Văn hương các’ hơn mười ngày trước, giết hoa khô Vũ Sa cô nương, giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

Toàn thân hắn mang theo một loại khí tức tịch mịch, lạnh đến mức khiến cho người ta lạnh lẽo trong lòng, trên khuôn mặt tuấn mỹ đến gần như xinh đẹp của hắn không có nửa phần biểu tình.

Thân thể đơn bạc ngoài ý muốn, người định lực không mạnh, nhìn hắn, chỉ sợ sẽ nghĩ người này rất khiến người ta yêu thương.

Dưới lầu Thủy Linh Lung lúc trước bị Sở Tiểu Ca đe dọa ngắt đi vừa tỉnh lại thấy Dạ Lạc Huyền hai mắt lại lật, chỉ muốn tiếp tục ngắt xui.

Bốn phía rất nhiều người đã bắt đầu chạy trốn rồi đi.

Thủy Linh Lung mẫn ở trong lòng thiên sát, hoa khô ‘Văn hương các’, rốt cuộc đã đắc tội vị đại gia này ở chỗ nào, khiến cho hắn chỉ thích tìm ‘Văn hương các’ bọn họ gây chuyện???

Trong lúc nàng luống cuống, Dạ Lạc Huyền đã không còn hứng thú hỏi lại lần thứ hai, trực tiếp rút kiếm ở phía sau, đặt trên cổ Thủy Linh Lung, mắt thấy sẽ đè xuống.

Trên lầu vang lên một thanh âm hơi tức giận.

“Ta ở chỗ này!”

Dạ Lạc Huyền này, quá không đem ‘Văn hương các’ bọn họ để vào mắt!!

Tuy nói chỉ là thanh lâu, thế nhưng, nếu đã trở thành một trong tam đại thanh lâu của Khôn thành, liền tương đương với một trong tam đại thanh lâu của toàn bộ Huỳnh Quang, vậy sao có thể chỉ là một thanh lâu tầm thường???

Dạ Lạc Huyền ngẩng đầu, thu hồi kiếm trông thấy ‘Phiêu Nhiên’ quyến rũ xinh đẹp, phi thân bay lên.

Dáng người của hắc mềm mại, tay áo tuyết trắng phiêu phiêu, xa xa nhìn lại khiến người ta cảm thấy hư hư thực thực tựa như thiên tiên hạ phàm.

Chỉ là liếc mắt, mấy người Liên Cừ trên lầu liền nhìn ra Dạ Lạc Huyền võ công không thấp.

Dạ Lạc Huyền bay đến trên lầu, một khắc cũng không dừng, lập tức ra tay, kiếm trong tay đâm về phía ‘Phiêu Nhiên’, ‘Phiêu Nhiên’ linh hoạt tránh thoát trường kiếm của hắc, lùi tới phía sau Hiên Viên Bất Kinh, bàn tay to rộng khoát lên vai Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh công tử, đêm nay ta là người của người, người phải bảo hộ tốt ta nga.”

Hiên Viên Bất Kinh tự nhiên hiểu ý hắc, hung hăng liếc mắt với hắc sau lại nhìn về phía Dạ Lạc Huyền, sửa sang sắc mặt nói rằng: “Dạ công tử, ta

nghe chúng ta cần nói chuyện, hành vi hiện tại của người, trên lý luận là thuộc về phạm pháp.”

Giọng nói của Hiên Viên Bất Kinh dừng một chút, nhìn người bốn phía.

“Thế nhưng, xét thấy người là người của ‘Lưu Ly tiểu trúc’, mấy năm nay, tất cả mọi người đối với làm những chuyện người làm, là mở một con mắt nhắm một con mắt.”

“Sao người biết ta là người của ‘Lưu Ly tiểu trúc’???”

Da thịt vốn đã tuyết trắng, nhuộm lên vài phần đỏ ửng tức giận, nhìn qua dĩ nhiên có vài phần đáng yêu, đôi mắt màu mực của hắn hiện lên rất nhiều tình tự phức tạp, chậm rãi thu hồi kiếm, thẳng tắp, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh một chút cũng không sợ hãi, mặt không đổi sắc nói: “Ta vốn là không biết, thế nhưng hơn mười ngày trước ta nhận được thiệp mời đuổi bắt người, tự nhiên là phải điều tra hết thảy về người.”

“Người... Người còn biết cái gì??”

Đôi mắt Dạ Lạc Huyền chấn động giật mình, hung ác độc địa trừng mắt Hiên Viên Bất Kinh, thân thể căng cứng, dường như là trong nháy mắt sẽ nhào tới trước mặt Hiên Viên Bất Kinh, xé nát hắn.

Đáy mắt Hiên Viên Bất Kinh nhìn hắn, lạnh lẽo nhuộm lên vài phần bi thương và một tia thương hại.

“Nên biết, không nên biết, ta đều đã biết... Bao gồm người vì sao thích uống rượu, bao gồm người vì sao lại tới nơi này giết hoa khôi ‘Văn hương các’.”

Hiên Viên Bất Kinh chậm rãi nói ra át chủ bài của hắn.

“Người...”

Khuôn mặt tuấn mỹ đến xinh đẹp của Dạ Lạc Huyền triệt để vụn vụn, con mắt đỏ hồng, dường như là mất đi lý trí, điên cuồng bắt đầu đánh về phía Hiên Viên Bất Kinh.

Dạ Lạc Huyền ra tay cực ác, gần như là đấu pháp liều mạng.

Hiên Viên Bất Kinh cho dù võ công cao, cũng ứng đối phi thường vất vả.

‘Phiêu Nhiên’ đứng ở một bên liên tiếp nhíu mày: “Các người rốt cuộc tra được gốc gác gì của hắn, khiến hắn tức giận như vậy???”

Sở Tiểu Ca lo lắng nhìn Dạ Lạc Huyền dây dưa với Hiên Viên Bất Kinh, nếu như không phải sợ Hiên Viên Bất Kinh tức giận, hắn đã sớm đi tới giúp Hiên Viên Bất Kinh.

Lúc này nghe ‘Phiêu Nhiên’ hỏi vậy hắn thuận miệng đáp: “Quá khứ đáng thương khiến kẻ khác không thể tin nổi.”

Vừa trả lời xong hắn liền lấy lại tinh thần, trừng mắt ‘Phiêu Nhiên’: “Người quản nhiều như vậy làm gì, ta dựa vào cái gì phải nói cho người???”

Sau khi nói xong hừ một tiếng, lại xem chiến.

Bạch Khuynh Vận nhìn hai người còn chưa nói được mấy câu đã đánh nhau này, có chút đau đầu: “Cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sao có thể mượn được tị độc châu?”

Trên khuôn mặt thanh nhã xuất trần của Liên Cừ mang theo mỉm cười thông dong bình tĩnh.

“Không sao, Hiên Viên Bất Kinh không hổ là một trong tam đại thần bộ, thân thủ của hắn nhìn qua phải cao minh hơn nhiều, sợ là cố ý nhường Dạ

Lạc Huyền, chờ Dạ Lạc Huyền trong lòng thoải mái, tự nhiên cũng dễ nói chuyện.”

Bạch Khuynh Vận giật mình: “Thực sự??? Như vậy cũng được???”

Liên Cừ gật đầu.

Đích xác theo như lời Liên Cừ, võ công của Hiên Viên Bất Kinh cao hơn Dạ Lạc Huyền rất nhiều, khi Dạ Lạc Huyền ý thức được điểm này liền ngừng tay, sắc mặt tái nhợt xấu xí muốn chết, bộ dạng bị khuất nhục thật lớn.

“Người giết ta đi!”

Hiên Viên Bất Kinh ngừng tay: “Người là giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền, cho dù trộm cũng là trộm đường đường chính chính, mà không phải để ta tùy tiện giết người thế này.”

Dạ Lạc Huyền cười nhạt vài tiếng: “Chuyện dơ bẩn kia đã bị các người biết, ta nào còn mặt mũi sống ở trên đời?”

Hiên Viên Bất Kinh nhăn mày: “Yên tâm, chuyện kia, ngoại trừ ta và Tiểu Ca, chúng ta sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, dù sao, nói cho bọn họ cũng vô ích với chúng ta.”

Dạ Lạc Huyền nặng nề thở dài một tiếng: “Cảm tạ.”

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu xem như là nhận, sau đó hắn mở miệng nói: “Như vậy, người ngừng tay đi, đã giết một nữ tử vô tội, người hắn là biết... Cho dù người giết hoa khô lần này, còn có thể có hoa khô sau, cho dù người giết người sau, vẫn còn có sau nữa. Chỉ cần ‘Văn hương các’ tồn tại, sẽ vĩnh viễn có hoa khô ‘Văn hương các’, mà người lại không có năng lực hủy diệt ‘Văn hương các’.”

Hiên Viên Bất Kinh nói, từng bước từng bước đánh lên trong lòng Dạ Lạc Huyền.

Dạ Lạc Huyền thẳng thắn không thềm để ý hấn, trường kiếm cầm trong tay cắm về vỏ kiếm phía sau, trực tiếp ngồi xuống, bắt đầu uống rượu.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận liếc mắt nhìn nhau, sự tình quả nhiên phát triển như bọn họ dự liệu.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Tâm Tư Vân Khuynh

“Dạ công tử.”

Liên Cừ chậm rãi mở miệng: “Liệu có thể giúp tại hạ một chuyện???”

Dạ Lạc Huyền ngẩng đầu nhìn về phía Liên Cừ, trông thấy đối phương là một nam tử thanh nhã như sen, không khỏi giật mình dưới đáy lòng.

Người này, chỉ ít nhìn qua lần đầu tiên, không đáng ghét.

“Chuyện gì?”

Liên Cừ cúi đầu, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: “Thỉnh mượn tị độc châu dùng một chút.”

Động tác của Dạ Lạc Huyền dừng lại: “Người muốn tị độc châu???”

Trên khuôn mặt trắng đến quá phận của hắn như trước không có biểu tình, đáy mắt lại hiện lên một chút suy nghĩ.

Liên Cừ lắc đầu: “Không, không phải muốn, chỉ là mượn dùng một chút mà thôi.”

Làn da tái nhợt của Dạ Lạc Huyền lộ ra hàn ý, hắn hơi mím môi: “Người là ai, vì sao lại đến chỗ ta mượn tị độc châu???”

Tị độc châu, là sau khi hắn giết người kia thất bại bị trọng thương bị người tính toán trúng độc, người nọ mới đưa cho hắn, gần như chỉ có người nọ và hắn hai người biết, người trước mắt này là ai? Làm sao lại biết việc này???

Liên Cừ mỉm cười: “Ta là Thiên Cơ đảo chủ Liên Cừ, chuyện tị độc châu, là sư bá nói cho ta biết.”

Đều là người ‘Lưu Ly tiểu trúc’, Dạ Lạc Huyền tuy rằng chưa thấy qua Liên Cừ, nhưng nhất định là biết Liên Cừ.

Liên Cừ cho rằng hai người đồng môn, Dạ Lạc Huyền sẽ cho hãn mượn tị độc châu, đáng tiếc Dạ Lạc Huyền làm việc, cho tới bây giờ đều không theo lẽ thường.

Bởi vậy mới nói Dạ Lạc Huyền luôn luôn cực kỳ ghét tị độc châu, phi thường muốn đem nó ném đi cũng không được bỗng dưng lại đưa cho hãn.

“Đưa tị độc châu cho người... Có thể.”

Hơi trầm ngâm trong chốc lát, Dạ Lạc Huyền chậm rãi mở miệng, nói ra điều kiện của hãn: “Vừa lúc ta cũng cần một thứ, chỉ cần các người có thể lấy được nó, ta có thể đem tị độc châu đưa cho các người.”

Liên Cừ hơi nhíu mày: “Vật gì vậy??”

Thứ khiến cho Dạ Lạc Huyền tình nguyện đem tị độc châu đưa cho bọn hãn, nhất định là vật không tầm thường.

Trên khuôn mặt tái nhợt đến dọa người của Dạ Lạc Huyền hiện lên một tia tàn nhẫn: “Ta muốn tuyết liên.”

Nghe xong điều kiện của hãn, Liên Cừ mặt mày lập tức xoè ra, tuyết liên đương nhiên khó cầu, thế nhưng vô luận là với Thiên Cơ đảo hoặc là Tần gia mà nói, đều là dễ như trở bàn tay.

“Được, ta nguyện ý lấy tuyết liên trao đổi với người.”

Đôi mắt đen nhánh của Dạ Lạc Huyền hiện lên một tia dị sắc: “Trước đừng vội đáp ứng, ta muốn không phải tuyết liên phổ thông, ta muốn chính

là hắc sắc tuyết liên hoa.”

Chỉ cần tìm được hắc sắc tuyết liên hoa, hẳn có thể luyện thành võ công cao nhất, đến lúc đó hẳn sẽ không bao giờ bị người nọ đùa bỡn trong tay nữa.

Hắc sắc tuyết liên hoa???

Có vẻ như là giống ba hiểm nhất trong tuyết liên???

Bạch Khuynh Vận thấy Liên Cừ sắc mặt khó xử, không khỏi nhăn mày, nói với Dạ Lạc Huyền: “Hắc sắc tuyết liên hoa? Có phải là có chút khó không? Liệu có thể đổi một loại khác???”

Hiên Viên Bất Kinh hơi hơi lắc đầu, Bạch Khuynh Vận không biết tính nết Dạ Lạc Huyền, nhưng hẳn sao lại không biết???

Cứ theo lời của Bạch Khuynh Vận nói đến, phỏng chừng Dạ Lạc Huyền liền mang theo tị độc châu trực tiếp phất tay áo rời đi.

Dạ Lạc Huyền không thích nói chuyện với người khác, đối với người để mắt, cần để ý nhất định sẽ để ý, đối với người chướng mắt, căn bản là không để vào mắt.

Người này làm việc tuyệt đối là bằng tâm tình của mình, kỳ thực là bốc đồng khiến kẻ khác phải giận sôi.

“Dạ công tử.”

Hiên Viên Bất Kinh mở miệng muốn khuyên bảo gì đó, lại bị Liên Cừ cắt đứt.

Liên Cừ kiên định nhìn Dạ Lạc Huyền: “Thỉnh Dạ công tử hỗ trợ chỉ điểm một chút hắc sắc tuyết liên hoa sinh trưởng ở nơi nào, Liên Cừ nguyện ý thử tìm kiếm nó.”

Dạ Lạc Huyền lắc đầu: “Ta chỉ biết là nó xác thực từng tồn tại, về phần sinh trưởng ở nơi nào ta cũng không biết.”

“Ta nhưng thật ra có biết một chút.”

Hiên Viên Bất Kinh nói, vẻ mặt có chút chần chờ.

Liên Cừ kinh hỉ nhìn về phía hắn, Hiên Viên Bất Kinh không hồ là một trong tam đại thần bộ, biết sự tình vô số người khác không biết đến.

“Vậy thỉnh Bất Kinh huynh nói cho Liên Cừ hắc sắc tuyết liên ở nơi nào.”

Hiên Viên Bất Kinh ngồi xuống bên cạnh Dạ Lạc Huyền, vẻ mặt có chút mờ ảo: “Hắc sắc tuyết liên, trong rất nhiều năm bị một tà phái giang hồ gọi là ‘Thần thánh chi hoa’, bọn họ tu luyện một loại võ công kỳ quái, dùng hắc sắc tuyết liên hoa có thể làm ít công to, bởi vậy bọn họ gây trồng rất nhiều giống hoa này.”

Ở đây tất cả mọi người đều nhìn Hiên Viên Bất Kinh, cùng đợi hắn nói tiếp.

“Sau đó tà phái kia bị người hủy đi, hắc sắc tuyết liên hoa cũng không ai biết... Ta biết tà phái kia năm xưa trồng hắc sắc tuyết liên hoa ở chỗ nào, Liên đảo chủ có thể đi chỗ đó nhìn một cái.”

Liên Cừ giống như nhìn thấy tia sáng bình minh, lập tức gật đầu, ấn tượng đối với Hiên Viên Bất Kinh, cuối cùng cũng tốt hơn một chút: “Như vậy, cảm tạ Bất Kinh huynh chỉ điểm.”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu, sau đó nói với Dạ Lạc Huyền: “Lấy thái độ làm người của Thiên Cơ đảo chủ cùng danh dự của Bạch gia thiếu chủ... Đặc biệt Bạch gia thiếu chủ chính là một thương nhân, phi thường chú trọng danh dự. Ta nghĩ, nếu như Thiên Cơ đảo chủ thực sự cần tị độc châu,

Dạ công tử có thể đem tị độc châu cho Thiên Cơ đảo chủ và Bạch thiếu chủ mượn trước, chờ bọn hắc cứu người xong, sau đó đi tìm hắc sắc tuyết liên hoa cho người.”

Hiên Viên Bất Kinh đưa ra yêu cầu này là bởi vì hắn biết Dạ Lạc Huyền vì sao cần hắc sắc tuyết liên hoa.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận cho rằng Dạ Lạc Huyền sẽ không đáp ứng, ai biết Dạ Lạc Huyền dĩ nhiên nhàn nhạt liếc nhìn Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận nói: “Tùy tiện, lúc nào dùng tới thì lấy.”

Dạ Lạc Huyền này...

Làm việc quả nhiên không giống người thường, nếu là người thường, nhất định phải lấy được hắc sắc tuyết liên hoa trước, hoặc là biết được tin tức xác thực về hắc sắc tuyết liên hoa, mới bằng lòng đưa đồ cho bọn hắn, nhưng Dạ Lạc Huyền...

Thế nhưng, mặc kệ nói thế nào, Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận cuối cùng cũng mượn được tị độc châu.

Về phần hắc sắc tuyết liên hoa, chờ sau khi Vân Khuynh khôi phục, để Tần gia huynh đệ đi tìm là được.

Phương bắc, Giang thành, Tần phủ, ‘Vô viện’.

Khi Tần Vô Phong chẩn đoán chính xác Vân Khuynh thoáng động thai khí, lập tức lung tung mặc quần áo, mềm nhẹ để Vân Khuynh nằm xuống nghỉ ngơi.

Trong thanh âm khàn khàn như trước của hắn mang theo nồng đậm tự trách và áy náy: “Vân nhi, người nghỉ ngơi cho tốt trước, đại ca đi sắc cho người chút được rồi sẽ trở lại.”

Nói xong không đợi Vân Khuynh phản ứng liền vội vã tháo chạy.

Tất cả động tác của hắn đều nhanh đến không thể tin nổi, Vân Khuynh thậm chí còn chưa lấy lại tinh thần từ lúc đau bụng, đã bị Tần Vô Phong bọc vào trong chăn, chờ đến khi y triệt để lấy lại tinh thần, trước mắt từ lâu đã không còn bóng dáng Tần Vô Phong.

Vân Khuynh có chút hoảng hốt, Tần Vô Phong vừa rồi ôn nhu, còn có thể gọi y Vân nhi.

Vì sao lại biến nhanh như vậy?

Lẽ nào người tối qua không phải Tần Vô Phong???

Bằng không, nếu như là y, y thế nào có thể thản nhiên như vậy, thế nào có thể giống như trước không hề khúc mắc chiều cổ y???

Ngón tay Vân Khuynh chậm rãi siết chặt, cầm lấy chăn, chăm chú nhắm mắt lại.

Trên thân thể ngoại trừ bụng ra, còn có tảng lớn da thịt đang mơ hồ đau đớn, hạ thể tối hôm qua bị Tần Vô Phong không khách khí chà đạp càng đau nhức không chịu nổi, hạ thể sưng đau thậm chí còn có thể cảm giác được dịch thể đang chảy ra...

Tất cả vết tích đều lưu ở trên người.

Toàn bộ đều đang nhắc nhở y không thể quên tối hôm qua xảy ra chuyện gì???

Tối hôm qua xảy ra cái gì?

Tối hôm qua y mang thai hài tử của Vô Song, nhưng lại rên rỉ dưới thân ca ca Vô Song, trần trọc hầu hạ.

Nghĩ đến Tần Vô Song, Vân Khuynh trong lòng co rút đau đớn, bất an và khủng hoảng thật lớn nảy lên trong lòng.

Trước đây độc chiếm dục của Tần Vô Song đối với y, Tần Vô Song ôn nhu, Tần Vô Song thâm trầm yêu say đắm, vào lúc này, đều chuyển hóa thành khuôn mặt dữ tợn, đang chỉ trích y bất trung, đang cười nhạo y phóng dăng...

“Không...”

Y buông ra ngón tay, ôm lấy đầu mình, đầu y đau nhức như muốn vỡ tung.

Giống như bị khí trời bên ngoài lây nhiễm, đáy lòng y bị chọc một lỗ hổng, khí lạnh vô tận cuộn cuộn không ngừng tràn vào.

Y phải làm sao đây?

Y nên làm cái gì bây giờ?

Y không thể tiếp tục thản nhiên đối mặt Tần Vô Phong, cũng không còn mặt mũi đối mặt với Tần Vô Song.

Y không phải nữ tử, lại càng không phải trinh tiết liệt nữ.

Thế nhưng, Tần Vô Phong và Vô Song, là huynh đệ!

Y làm thê tử của Vô Song ở tại Tần gia, nhất định phải đối mặt với Tần Vô Phong, có da thịt chi thân, y còn có thể thản nhiên hưởng thụ thương yêu như đệ đệ của Tần Vô Phong sao???

Y còn có thể... Bình yên thờ ơ nhìn Tần Vô Phong thú thê sao???

Không...

Vân Khuynh không dám cũng không nguyện nghĩ tiếp vấn đề này.

Chưa nói đến xứng hay không xứng với quan hệ Tần gia, chỉ là vì Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người là huynh đệ, y đã là tồn tại không nên có, không nên tiếp tục ở lại Tần gia.

Thế nhưng...

Tay y xoa bụng còn mơ hồ co rút đau đớn, ở đây, hài tử này phải làm sao???

Trong lòng đau nhức hầu như không còn cảm giác, vì sao lại phạm phải sai lầm như vậy, tội nghiệt như vậy???

Toàn bộ bình tĩnh, toàn bộ an bình, đều bị đem qua đánh vỡ.

Y phải làm sao đây?

Vứt bỏ hai kiếp, vứt bỏ hạnh phúc thật vất vả mới có được mà rời đi sao???

Thế nhưng...

Y rất luyện tiết, luyện tiết Tần Vô Song, luyện tiết hài tử trong bụng, luyện tiết...

Trong ý nghĩ rối loạn bắt không được một chút tư tự, Vân Khuynh duy nhất nghĩ đến chính là trốn tránh.

Trốn tránh chuyện này, trốn tránh Tần Vô Song, trốn tránh Tần Vô Phong.

Trốn tránh tất cả tất cả.

Y có một ý niệm mơ hồ muốn né tránh trong đầu, nhưng thế nào cũng không thể tập trung tư tưởng, nghiêm túc suy nghĩ.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Vô Phong Quyết Định

Tần Vô Phong vội vã tháo chạy ra khỏi phòng, đóng cửa, nhìn bầu trời mênh mông, trong mắt hắn chỉ có mờ mịt.

Hắn chậm rãi bước vào trong đất tuyết, ngẩng đầu, hoa tuyết màu trắng bạc không ngừng phát phới rơi xuống mặt hắn, hai gò má hắn khiến lạnh cả người.

Thế nhưng cảm giác mát lạnh trên khuôn mặt dù thế nào cũng so ra kém ở trong lòng.

May là tối hôm qua không có ra tay giết Vân Khuynh, bằng không, hắn nhất định sẽ thống khổ suốt đời.

Thế nhưng...

Cho dù không giết Vân Khuynh, tình huống hiện tại, cũng chẳng tốt ở chỗ nào, hắn dĩ nhiên huých Vân Khuynh!!!

Hắn phải ăn nói thế nào với Vô Song?

Hắn phải ăn nói thế nào với đa nương?

Tạm thời dứt bỏ cái này không nói, dù chỉ là Vân Khuynh, Vân nhi, bị hắn huých, trong lòng sẽ nghĩ như thế nào???

Y có thể hận hắn hay không, có thể bởi vì cảm thấy có lỗi với Vô Song mà làm ra chuyện ngốc hay không???

Tâm Tần Vô Phong loạn thành một đoàn.

Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa từng hoảng loạn như thế, thế nhưng, nghĩ tới hài tử trong bụng Vân Khuynh...

Đã động thai khí, hắn phải ngao được cho Vân Khuynh.

Tần Vô Phong thất thần thật nhiều lần, ngao được ngao rất lâu, trong đầu hắn một hồi thoáng qua khuôn mặt đau lòng chỉ trích của Tần Vô Song, một hồi thoáng qua khuôn mặt kinh khủng phần hận của Vân Khuynh, một hồi lại đổi thành khuôn mặt không tán thành lại thất vọng của phụ mẫu.

Hắn phải làm thế nào??? Hắn nên làm thế nào???

Ai có thể nhìn thấu hắn chần chờ, ai có thể nhìn thấu mê man và thống khổ giấu ở đáy lòng hắn, hối hận, tự trách???

Hắn phải làm như thế nào, mới có thể đem toàn bộ thương tổn kéo xuống thấp nhất, mới có thể duy trì hạnh phúc vốn có???

Buông tha Vân Khuynh???

Không không không, đó là người hắn yêu nhất, nếu đã bén thân thể của y, hắn nhất định phải phụ trách...

Hơn nữa, hắn đã sớm ở trong lòng nói cho chính mình, vô luận phát sinh chuyện gì, kiếp này đều phải thủ hộ bên người Vân Khuynh.

Không buông tha, vậy tranh thủ cho mình???

Nhưng, Vân Khuynh là thê tử của đệ đệ hắn, mặc kệ phụ mẫu hắn có thể đồng ý, Vô Song có thể đồng ý, nhưng chỉ nói Vân Khuynh, Vân Khuynh sẽ nguyện ý sao???

Vân Khuynh thiện lương không muốn thương tổn Vô Song, lại thâm sâu yêu Vô Song kia, tất nhiên là sẽ không đồng ý.

Không thể buông tha, không thể tranh thủ, vậy phải như thế nào???

Trong đầu hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Khuynh, đêm qua lửa nóng triền miên bỗng nhiên nhảy ra, da thịt trắng mịn, khuôn mặt nhỏ nhắn mây hồng...

Vân Khuynh là của hã!!

Đúng vậy, Vân Khuynh là của hã, Vân Khuynh đã là của hã, cho dù vốn dĩ Vân Khuynh là của Vô Song, nhưng hiện tại Vân Khuynh, cũng là của hã.

Hã sao lại ngốc như vậy, sao lại hỗn loạn như vậy???

Làm thế nào duy trì hạnh phúc hiện tại???

Đương nhiên là Vân Khuynh làm thê tử Vô Song, Vân Khuynh và Vô Song yêu nhau...

Khác biệt chính là, Vân Khuynh cũng làm thê tử của hã, cũng yêu hã...

Nói cách khác, chỉ cần hã và Vô Song, cùng chung năm giữ Vân Khuynh là được.

Ý nghĩ này có chút kinh thế hãi tục, chỉ có một nam nhân tam thê tứ thiếp, còn chẳng bao giờ có hai nam nhân thú một thê tử.

Thế nhưng, Tần gia bọn họ, suốt đời chỉ có thể thú một người thê tử, hã huých Vân Khuynh, nên thú Vân Khuynh, hơn nữa chỉ có thể thú Vân Khuynh.

Gia tộc cố định, thành cái có trong lòng Tần Vô Phong.

Hã biết, muốn thực hiện ý nghĩ của hã...

Hắn và Tần Vô Song cùng yêu Vân Khuynh, sẽ rất khó, sẽ gặp phải rất nhiều trở ngại, thế nhưng...

Hắn sẽ nỗ lực tranh thủ...

Nguyên bản chỉ là muốn yên lặng thủ hộ, yên lặng yêu, thế nhưng trong lúc lơ đãng, đánh vỡ tầng cấm kỵ này, như vậy, hắn liền dừng cảm bước tiếp.

Hắn phải nỗ lực thắng được Vô Song tán thành, nỗ lực thắng được phụ mẫu đồng ý, đương nhiên, quan trọng nhất, hắn còn phải thắng được tình yêu của Vân Khuynh.

Sau khi quyết định, Tần Vô Phong tâm tình rộng mở trong sáng.

Tất cả nghiêm phạt và chỉ trích, hắn cũng không sợ, toàn bộ tất cả để hắn gánh vác, hắn nhất định sẽ đem toàn bộ chuyện này đều giải quyết viên mãn, cùng Vô Song thương yêu Vân Khuynh, cho Vân Khuynh một tương lai càng thêm hạnh phúc.

Tần Vô Phong bưng dước, cẩn cẩn dực dực đi đến gian phòng của Vân Khuynh.

Trên đường đi đụng với Tần phủ lão tổng quản, lão tổng quản vừa thấy Tần Vô Phong liền thở ra một hơi: “Đại công tử, ta thấy dước ở trên bàn chỗ người vẫn còn chưa uống, lại không thấy người, ta còn đang lo lắng... Người, người không sao chứ???”

Tuy rằng đã nghĩ thông suốt, thế nhưng đáy lòng Tần Vô Phong vẫn còn đang tự trách mình gây thương tổn cho Vân Khuynh, cho nên sắc mặt của hắn không phải tốt: “Không có việc gì, Hồng thúc, ta tốt.”

Lão tổng quản vẻ mặt chần chờ: “Nhưng, ta thấy dước thiếu gia chưa uống, giường chiếu.. Cũng rất chỉnh tề không có một chút ôn độ, không

giống như từng có người ngủ qua...”

“...”

Mặt mày Tần Vô Phong từ từ sắc bén lên: “Hồng thúc tại hoài nghi cái gì???”

Nhìn Tần Vô Phong giống như con nhím, lão tổng quản nhìn Tần Vô Phong từ nhỏ lớn lên có chút sợ run, ngần người: “Không, không có gì.”

Đáy lòng Tần Vô Phong cảm thấy không hiểu có chút phiền táo, trước khi chuyện này được xử lý tốt, hẳn không hy vọng có người biết chuyện hẳn huých Vân Khuynh.

Cũng không phải hẳn chạy trốn trách nhiệm, chỉ là, hẳn sợ người khác nhàn ngôn uế ngữ chọc cho Vân Khuynh thương tâm.

“Vậy là tốt rồi, Hồng thúc, người đi lấy nước nóng đến đây, một hồi Vân... Ta muốn tắm rửa, hiện tại, ta mang được đến chỗ Vân nhi trước.”

Lão tổng quản nhìn Tần Vô Phong, chỉ biết hẳn quên mất một chuyện rất quan trọng.

“Đại công tử.”

“Ân? Còn có chuyện gì?”

Nhìn được trong tay, Tần Vô Phong có chút thất thần, Vân Khuynh luôn luôn không thích được dâng, ân, một hồi còn phải chuẩn bị một chút mứt hoa quả.

Nhìn Tần Vô Phong rõ ràng như đi vào cõi thần tiên, lão tổng quản có chút dở khóc dở cười: “Đại công tử, hôm nay là mừng một năm mới.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Tối hôm qua là đêm giao thừa, ta biết.”

Đêm giao thừa này, khiến hần vừa yêu vừa hận.

Yêu là viên mãn tâm nguyện của hần, cuối cùng khiến cho Vân Khuynh trở thành của hần, hận chính là, đêm giao thừa này hần đánh mất bản thân, vô ý thức quá thô bạo, thương tổn Vân Khuynh, không chừng Vân Khuynh còn có thể bởi vậy mà sợ hần đùng chạm...

Ngô, nếu thật là như vậy, đến khi hần và Vô Song cùng nhau thương yêu Vân Khuynh, hạnh phúc của hần chẳng phải là có nguy hiểm??? (^ ^)

Tần Vô Song nhất định rất ôn nhu, Vân Khuynh không nên ghét bỏ hần thô bạo mới tốt..

Không được, nhất định phải tìm cơ hội tới một lần ôn nhu để Vân Khuynh biết, kỳ thực hần cũng có thể rất ôn nhu...

“Mùng một năm mới là ngày lão gia phu nhân trở về.”

Lão tổng quản thở dài nhắc nhở Tần Vô Phong.

Lời của lão tựa như nước lạnh hắt lên đầu Tần Vô Phong.

Muốn chân chính có được Vân Khuynh, trở ngại chồng chất của hần, trong đó có đa nương hần hai tòa núi lớn.

“Ân, ta nhớ kỹ, chỉ là ta không thể xuất hiện trước mặt Vô Hạ, Hồng thúc một hồi giúp ta đưa đa nương vào thư phòng, ta có việc cần thương lượng với bọn họ... Được rồi... Hồng thúc trước đó đừng nói tin tức Vân nhi đang ở Tần gia cho đa nương, chuyện này, ta sẽ tự mình nói cho đa nương.”

Lão tổng quản gật đầu: “Được, ta sẽ không nói cho lão gia phu nhân, như vậy, đại công tử nhanh đi đi, ta xem được trong tay người đều sắp lạnh, không tốt cho thân thể bệnh nhân.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Được rồi, phiền phức Hồng thúc.”

Cáo biệt lão quản gia, Tần Vô Phong bưng dước đi tới gian phòng Vân Khuynh.

Lúc Tần Vô Phong đến, Vân Khuynh còn đang đầu óc mất trật tự miên man suy nghĩ, Vân Khuynh nằm mơ cũng nghĩ không ra Tần Vô Phong lại ở trong thời gian ngắn như vậy, giải quyết nhanh chóng làm ra quyết định thuận lợi nhất...

Đây cũng là quyết định Vân Khuynh không dám nghĩ, cũng chẳng bao giờ hướng đến.

Đáy lòng quyết định cùng Tần Vô Song yêu thương Vân Khuynh, Tần Vô Phong liền thực sự coi Vân Khuynh như người của mình, lúc trước vì kinh hoảng xấu hổ sản sinh tối hôm qua, đều một loạt biến mất.

Tiếng mở cửa của Tần Vô Phong cắt đứt tư tư hỗn loạn của Vân Khuynh, ý thức được Tần Vô Phong làm bừa, thân thể dưới chăn bông của Vân Khuynh bỗng nhiên cứng đờ, khẩn trương siết chặt chăn bông trên người.

Vào thời khắc suy nghĩ không quá thanh tỉnh này, Tần Vô Phong cũng không quên Vân Khuynh sợ lạnh, dùng nội lực khu trừ khí lạnh trên người mình mới tiến vào buồng trong.

“Vân nhi.”

Tần Vô Phong đem dước đặt tới một bên, bước nhanh đi tới bên giường, vén lên màn giường, lúc này Vân Khuynh khẩn trương từ từ nhắm hai mắt, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng đỏ thành một mảnh, lông mi dày dài run run không ngớt, hiện tại đối mặt với Tần Vô Phong, Vân Khuynh không thể khiến cho chính mình không xấu hổ.

Dù sao hai người quan hệ vốn rất thuần khiết, đột nhiên làm ra chuyện như vậy, lúc gặp lại khó tránh khỏi sẽ xấu hổ thẹn thùng.

Lần xấu hổ này, dĩ nhiên đem chuyện phạm nhân nào đó, đều quên sạch.

Bàn tay to lớn của Tần Vô Phong đặt lên trán y: “Ân, may là không có phát sốt, ta vừa rồi đi quá gấp, sợ đông lạnh đến ngươi, Vân nhi, đứng lên trước, uống được, uống xong ta giúp ngươi tắm rửa.”

Tần Vô Phong chậm rãi nói ra quyết định của mình, hẳn dự định để Vân Khuynh mặt đỏ một chút, càng thêm đỏ hồng.

Vân Khuynh bỗng nhiên mở mắt, một đôi mắt màu mực có chút né tránh: “Không.”

Tần Vô Phong nhíu mày: “Không thế nào? Là không uống được hay là không tắm rửa??”

“Không... Không cần đại ca hỗ trợ, tắm rửa để ta tự làm là được.”

Tần Vô Phong không nhìn kháng nghị lựa chọn của y, trực tiếp đem được đưa đến bên môi Vân Khuynh: “Đến, uống được trước, chuyện khác, một hồi nói sau.”

Nghe Tần Vô Phong nói, tâm Vân Khuynh bỗng nhiên nhảy lên, chuyện khác... Bao gồm cả chuyện khiến y phiền não vừa rồi sao???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Cảm Tình Nghi Hoặc

Vân Khuynh vừa uống xong được, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vì đắng mà nhăn thành một đoàn.

Tần Vô Phong vốn yêu thương y muốn đi lấy mút hoa quả cho y, vừa nhìn thấy hình dạng toàn bộ đáng yêu của y lại luyến tiếc rời khỏi, chỉ rót một ít trà cho y súc miệng.

Chờ đến khi Vân Khuynh được giải thoát khỏi được đắng, hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc xấu hổ.

Vân Khuynh bị ánh mắt cực nóng của Tần Vô Phong nhìn chăm chú mà hoảng hốt không ngớt, y cúi đầu: “Ta, thân thể ta khó chịu, muốn nghỉ ngơi thêm một chút...”

Ô ô, đáng ghét, người trước mắt này rõ ràng làm chuyện khiến người khác giận sôi với y, vì sao hiện tại lại không thể mặt không đổi sắc khí định thần nhàn đối mặt với hắn???

Vân Khuynh đối với chuyện tối hôm qua quả thực kinh hoàng, là sợ, là hổ thẹn với Tần Vô Song, nhưng đối mặt với Tần Vô Phong thật ra thì cũng không có quá nhiều oán hận, bởi vì hắn y mơ hồ đoán được Tần Vô Phong tối hôm qua có chút không thích hợp.

Nếu là trước kia, y đã sớm mở miệng hỏi tối hôm qua vì sao làm vậy, nhưng hiện tại, y chỉ muốn trốn tránh, chỉ muốn ai cũng không nói về sự kiện này, trước khi y bị dọa rối cuộc nên làm cái gì bây giờ, tốt nhất là coi như chuyện này chưa từng phát sinh...

Điểm này, Tần Vô Phong xem ra làm tốt hơn y nhiều.

“Thân thể khó chịu??” Tần Vô Phong lập tức khẩn trương, nhãn mày, thân thiết hỏi: “Có phải thân thể còn đau nhức không, ta tối hôm qua quá thô lỗ, sau đó sẽ không...”

Vân Khuynh nghe xong Tần Vô Phong nói, khuôn mặt vốn đã hồng gần như nhò máu lại càng thêm đỏ.

Chờ đến khi y phản ứng lại ý trong những lời này liền có chút choáng váng đầu.

Cái gì kêu tối hôm qua quá thô lỗ, sau đó sẽ không???

Sau đó sẽ ôn nhu???

Thiên sát không nên có sau đó.

Hai tay Vân Khuynh ở dưới chần bông khẩn trương siết chặt, đối với chuyện tối hôm qua, Tần Vô Phong rốt cuộc là nghĩ như thế nào???

Bọn họ làm như vậy là sai, tối hôm qua đáng lẽ chính là một sai lầm nghiêm trọng, Tần Vô Phong không nghĩ làm thế nào để bổ cứu, trái lại còn vọng tưởng có sau đó???

Hắn...

Đáy lòng Vân Khuynh chậm rãi mọc lên vài phần ủy khuất, vài phần tức giận.

Lẽ nào Tần Vô Phong cho rằng y là một người tùy tiện, muốn bính thế nào thì bính?

Ngón tay Vân Khuynh càng siết càng chặt, hơn nửa ngày mới cố lấy dũng khí, nâng mi dự định chuẩn bị hỏi Tần Vô Phong rõ ràng, môi vừa

mở, người lại giật mình...

Bởi vì Tần Vô Phong không chút nào cố kỵ xốc lên chăn bông của y, kiểm tra vết thương trên người y...

Trời biết!!! Y dưới chăn bông, chính là trần trùng trục ~~~~

Chăn bông vừa xốc lên, thân thể Vân Khuynh chật vật bất kham liền không hề che lấp rơi vào trong mắt Tần Vô Phong.

Đôi mắt Tần Vô Phong chậm rãi chuyển tối, yết hầu cuộn một chút, dục vọng dưới thân lại bắt đầu thức tỉnh.

Thân thể trên giường kia, giống như ngọc thạch hồng nhạt, nhìn lên trong sáng tinh lưỡng, ở mặt trên tràn đầy vết tích xanh tím, mang theo vị đạo tình sắc, không những không hiện dữ tợn, trái lại là dụ hoặc đáng sợ.

Tần Vô Phong nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, cố gắng đè xuống dục vọng trong lòng, thế nhưng phiền lòng chính là trong đầu lại ẩn sâu thân thể mê người vừa thấy, thế nào cũng xua đi không được.

“Đại ca!!”

Vân Khuynh kinh hô một tiếng, vươn tay níu chặt chăn bông muốn che đi thân thể của mình, thế nhưng một góc chăn khác lại ở trong tay Tần Vô Phong.

Phát hiện động tác của Vân Khuynh, Tần Vô Phong đè xuống rối loạn thân thể và trong lòng, dùng đôi mắt mang theo khắc chế lửa nóng nhìn chăm chăm Vân Khuynh: “Vân nhi, đừng sợ, đại ca chỉ là muốn nhìn vết thương trên thân thể ngươi một cái.”

Thân thể Vân Khuynh không biết là do khí trời quá lạnh, hay là do ánh mắt của Tần Vô Phong mà run nhè nhẹ: “Không... Ta... A... Người.”

Lúc Vân Khuynh còn đang quẩn quýt muốn cự tuyệt Tần Vô Phong, Tần Vô Phong đã đưa hai ngón tay chạm lên vết cắn trên cổ y, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong đôi mắt chứa đựng tự trách và thương yêu, Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng: “Vân nhi, đau không?”

“Không, đại ca, đã không đau nữa...”

Đã không đau, là so với tối hôm qua đau muốn chết cho ra kết luận.

Vân Khuynh bị thanh âm mềm nhẹ, tràn đầy thương yêu của hắn hỏi mà mũi có chút lên men, nếu như, trên thế giới này không có Tần Vô Song...

Y nhất định sẽ yêu Tần Vô Phong...

Không... Không...

Ý niệm trong đầu này vừa nổi lên trong lòng, khi Vân Khuynh ý thức được mình đang nghĩ đến chuyện gì, thân thể y đánh một cái rùng mình.

Y sao có thể nghĩ như vậy???

Y sao có thể có lỗi với Vô Song???

Tâm tình bỗng trở lại nặng nề, Tần Vô Phong gia tăng lực đạo trên tay kéo đi chăn bông, y sau đó liền mở miệng kêu một tiếng lạnh.

Tần Vô Phong lập tức buông tay, dùng chăn bông cẩn thận bọc y lại, nghĩ một hồi tắm rửa nhìn sau, rồi thoa thêm chút dược.

Không nghĩ tới lúc cuồng ma chi chứng phát tác hắn lại thô lỗ như vậy, ngay cả đối với Vân Khuynh cũng không nương tay.

“Đêm giao thừa...”

Chờ đến lúc Vân Khuynh một lần nữa nằm trong ổ chăn, Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng, muốn giải thích chuyện tối hôm qua, bởi vì không muốn Vân Khuynh phản ứng quá cường liệt, hắn không nói thẳng tối hôm qua, mà là nói đêm giao thừa.

Hắn vừa mở miệng, Vân Khuynh liền vênh tai nghe.

Vân Khuynh biết, Tần Vô Phong nhất định là muốn giải thích chuyện tối hôm qua cho y.

“Đêm giao thừa, là ngày cuồng ma chi chứng của ta phát tác.”

Vân Khuynh đem chăn bông cuốn chặt đến cổ, lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ nho nhỏ, đè xuống cảm giác đặc thù dưới đáy lòng vì chuyện tối hôm qua mà sản sinh, tuy rằng không muốn đề cập chuyện tối hôm qua, nhưng y cần một lý do, y muốn biết là nguyên nhân gì dẫn đến phát sinh sai lầm tối hôm qua.

Y mở to mắt nhìn, nhìn không được mở miệng hỏi: “Cuồng ma chi chứng là cái gì???”

Tần Vô Phong nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của y, vận dụng nội lực đè xuống kích động trong thân thể: “Năm năm trước ta từng bị thương... Sau khi thương thế lành, để lại một loại di chứng, chính là vào đêm giao thừa, biến thành cuồng ma khát máu cuồng bạo giết người.”

Trước đây chưa từng nếm qua vị đạo của Vân Khuynh, chỉ muốn cứ như vậy thủ hộ, dục vọng thân thể còn dễ áp chế...

Nhưng hiện tại, cảm giác tốt đẹp khi ôm Vân Khuynh còn sót lại trong cơ thể, thân thể Vân Khuynh ở dưới thân cũng không tự chủ được lắc lư trong đầu, không ngừng thử thách lý trí của hắn, nhẫn nại của hắn.

Tâm viên ý mã, Tần Vô Phong đành mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, lẳng lẳng giải thích cho Vân Khuynh: “Cuồng ma chi chứng, vào lần đầu tiên phát tác, ta đem người không có võ công hoặc là võ công thấp ở trong Tần phủ gần như giết sạch toàn bộ... Lần thứ hai cũng thảm trọng như vậy... Lần thứ ba bị trói, vẫn không được... Mãi đến khi Liên Cừ biểu đệ phối được cho ta... Ta mấy năm nay, chỉ cần uống được kia, liền ngủ thẳng đến hừng đông, ngủ qua thời gian cuồng ma chi chứng phát tác.”

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh chậm rãi xuất hiện thần sắc hiểu rõ, đáy lòng có chút đau nhức.

Nếu đúng như lời Tần Vô Phong nói...

Như vậy, mấy năm nay, hãm vào đêm giao thừa, giết người nhiều như vậy, hãm cảm thấy thế nào???

Có thể tự trách hay không, có thể áy náy hay không, có thể hận chính bản thân ở dưới đáy lòng hay không, muốn phải nghiêm phạt chính mình???

Trong lòng Vân Khuynh tràn đầy thương hại với Tần Vô Phong, y vươn tay, đặt lên cánh tay Tần Vô Phong: “Đại ca, đều là quá khứ...”

Tần Vô Phong nâng mi nhìn y: “Tối hôm qua... Chính là đêm giao thừa.”

Nhắc tới tối hôm qua, thân thể Vân Khuynh, lại lập tức cứng ngắc, không tự chủ được thu hồi bàn tay muốn an ủi Tần Vô Phong.

“Tối hôm qua, ta vốn sắp muốn uống được, nhưng nhớ tới hôm qua là ngày cổ độc người phát tác, chưa kịp uống được đã vội vã chạy đến đây... Sau đó cuồng ma chi chứng phát tác... Rồi sau đó, ta liền... Liền cưỡng bức người... Vân nhi, người yên tâm, ta sẽ phụ trách, ta sẽ đem chuyện này xử lý tốt...”

Vân Khuynh nghe xong dở khóc dở cười, y có phải là nên cảm tạ Tần Vô Phong chỉ là cường bức y, mà không phải giết y hay không???

Một cổ bi ai vô cớ mọc lên từ đáy lòng.

Phụ trách?

Tần Vô Phong muốn phụ trách thế nào???

Loại sự tình này nếu như phát sinh vào lúc y còn chưa gả cho Tần Vô Song, còn có thể dễ nói.

Nhưng hiện tại, thân phận quan hệ bọn họ như vậy...

Một người đệ muội, một người đại bá muốn phụ trách thế nào, có thể phụ trách ra sao??

Hơn nữa, có Vô Song tồn tại, y cũng không muốn Tần Vô Phong phụ trách, y muốn chính là...

Là cái gì?

Vân Khuynh mê man, y không biết y muốn cái gì, lẽ nào phải coi như chuyện chưa từng xảy ra sao, hiển nhiên là không có khả năng, nếu sự tình đã xảy ra vậy y muốn cái gì???

Biết đâu ở sâu trong nội tâm đã có đáp án rõ ràng nhất, thế nhưng y không muốn nghĩ, cũng không dám nghĩ tới.

Chỉ là, hiện tại đã biết rõ Tần Vô Phong quả nhiên không phải cố ý làm vậy, Vân Khuynh liền không thể trách cứ Tần Vô Phong...

Hoặc là nói, y vốn đã không có ý trách cứ Tần Vô Phong, bởi vì từ khi tình lại đến nay, y nghĩ đến đều là hậu quả chuyện này như thế nào, mà chưa từng nghĩ tới hận Tần Vô Phong suốt đời không tha thứ gì gì đó.

Vân Khuynh không biết y như vậy có tính là tùy tiện hay không, có tính là quá không có quan niệm trình tiết hay không...

Thế nhưng, đối tượng là Tần Vô Phong vẫn luôn chiếu cố y mấy ngày qua, nhìn về mấy ngày nay Tần Vô Phong chiếu cố y, y thế nào cũng hận không nổi.

Tuy rằng lần này y bị Tần Vô Phong ăn sạch sẽ, thế nhưng, tâm tình của y lại không có xấu hổ và giận dữ giống như ngày ấy bị Ngụy Quang Hàn khinh bạc.

Đây là vì sao??? Cái này ý nghĩa cho điều gì???

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Tỏ Rõ Tâm Ý

Trong lúc Tần Vô Phong giải thích chuyện tối qua cho Vân Khuynh, lão quản gia đã đem dục dũng và nước nóng toàn bộ đưa đến trong phòng hăn.

Lúc đến phòng hăn mới phát hiện hăn cũng không ở trong phòng.

Mấy ngày qua, Tần Vô Phong không ở gian phòng của mình, như vậy cũng chỉ có một loại khả năng —

Tần Vô Phong đang ở chỗ Vân Khuynh.

Quan hệ ‘Đệ muội’ và đại bá này thực sự quá thân cận, thân cận đến mức khiến lão nhân gia lo lắng không ngớt.

Bởi vậy vừa suy tư đến, lão liền đi tới phòng của Vân Khuynh gọi Tần Vô Phong: “Đại công tử, nước nóng người muốn đã đưa đến, nếu là tắm rửa, vậy nên nhanh chóng, để lâu nước sẽ lạnh mất.”

Hôm nay là mừng một năm mới, là ngày đặc biệt Tần gia nhị lão trở về, lão quản gia không hy vọng Tần Vô Phong và Vân Khuynh dính vào với nhau...

Tuy rằng Vân Khuynh một mình mừng năm mới cũng rất đáng thương, nhưng ai bảo y hiện tại chết cũng không thể gặp người.

Lão sống hơn nửa đời người chính là lần đầu tiên biết một người nam nhân có thể mang thai, thật đúng là quái dị.

Tần Vô Phong nghe xong lão quản gia nói, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, hăn vừa rồi không muốn để lão quản gia biết chuyện tối hôm qua giữa hăn và

Vân Khuynh mới cố ý nói muốn tắm rửa...

Nhưng trên thực tế, bọn họ hai người đều cần tắm rửa...

Hơn nữa Vân Khuynh cần tuyệt đối bức thiết hơn hẳn.

Nước nóng đưa đến gian phòng hãn, trái lại là một phiền phức.

Tần Vô Phong trầm tư một chút, nói với lão quản gia: “Ta đã biết, ta sẽ lập tức trở lại, cảm tạ Hồng thúc nhắc nhở.”

Lão quản gia thâm ý nhìn Tần Vô Phong và Vân Khuynh, chậm rãi cáo từ rời đi.

Lão quản gia vừa rời khỏi Vân Khuynh và Tần Vô Phong mắt to trừng mắt nhỏ, Vân Khuynh bị đôi mắt lửa nóng của Tần Vô Phong nhìn chòng chọc mà bại trận trước.

Y chớp chớp mắt: “Đại ca nếu muốn tắm rửa... Vậy mau đi đi, giống như lời Hồng thúc nói, mùa đông, nước rất dễ lạnh.”

Đôi mắt màu mực của Tần Vô Phong lóe lóe, hơi cong lên khoe môi: “Càng cần tắm rửa chính là người.”

Khuôn mặt Vân Khuynh lại đỏ, vì sao ngày hôm nay y lại có một loại ảo giác, Tần Vô Phong luôn luôn cố ý vô ý đùa giỡn y???

“Ta...”

Y đang muốn mở miệng phản bác, Tần Vô Phong đã đứng lên, vươn tay ôm cả người lẫn chân vào trong ngực.

“A...”

Vân Khuynh bị động tác bất ngờ không hề dự triệu của Tần Vô Phong làm cho hoảng sợ.

Dáng cười khóe miệng của Tần Vô Phong càng thêm sâu sắc: “Giật mình như vậy??? Mau ngậm miệng lại, nếu không sẽ có tiểu sâu bay vào.”

Trải qua chuyện tối hôm qua, hiện tại đột nhiên bị Tần Vô Phong ôm vào trong lòng, Vân Khuynh có chút khó chịu hơi vặn vẹo thân mình: “Đại ca người... Người, người muốn làm gì?”

Tần Vô Phong vừa nhắc chân rời đi vừa đáp: “Đương nhiên là mang người đi tắm.”

“A... Đi đi đi tắm??? Đi nơi nào???”

Cái đầu đáng thương của y lần thứ hai bị Tần Vô Phong đột nhiên làm cho không phản ứng kịp.

Tần Vô Phong ôm y ghé lên trên vai hắn, có chút lưu luyến nhìn về phía ổ chăn ấm áp của y, nhưng vừa nhìn y lại ngượng ngùng kinh khủng.

Trên giường rõ ràng còn lưu lại vết tích bọn hắn hai người tối hôm qua khiến y thu hồi ánh mắt, đem khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vùi vào trong chăn bông.

“Nếu nước nóng đã đưa đến gian phòng của ta, như vậy chúng ta đến chỗ phòng ta.”

Lúc nói lời này, Tần Vô Phong đã ôm Vân Khuynh ra cửa, Tần Vô Phong thực sự không muốn để Vân Khuynh ở ngoài trời tuyết quá lâu, hắn thẳng thắn dùng khinh công bay trở về gian phòng của mình.

Đẩy cửa ra, nước nóng trong dục dừng đằng sau bình phong quả nhiên là đã chuẩn bị tốt, Tần Vô Phong lấy tay thử thử độ ấm, rất vừa, kỳ thực lạnh

rồi cũng không sao, bởi vì ở bên vẫn còn nước nóng.

Hiện tại thân thể Vân Khuynh ở trong lòng hắc giấu dưới chăn bông là trơn, vừa lúc tiện để tắm rửa.

Tần Vô Phong đem Vân Khuynh đặt lên trên giường, trong tiếng kinh hô kháng nghị của Vân Khuynh đoạt lấy chăn bông trên người y, lấy tốc độ cực nhanh ôm y đặt vào trong dục dũng.

“Tê...”

Chỗ vết thương rách da tối hôm qua, vừa đụng tới nước nóng liền đau kinh khủng, Vân Khuynh bị kích thích thiếu chút nữa nhảy ra khỏi dục dũng.

Trong ánh mắt của Tần Vô Phong mang theo thương tiếc: “Ngoan, bình thường Hồng thúc chuẩn bị nước tắm cho ta đều thả một ít dược vật có ích cho thân thể, ngươi nhịn một chút, một hồi tắm xong ta giúp ngươi thoa dược.”

Vân Khuynh cố nén đau đớn từ vết thương trên người lúc ngâm vào trong nước nóng truyền đến, nỗ lực rụt lại thân thể của mình vào trong nước tránh né ánh mắt của Tần Vô Phong.

“Ta ta ta tự tắm, đại ca ngươi... Ngươi đi ra ngoài trước đi...”

Tần Vô Phong nhú mày: “Vân nhi, đây là phòng của đại ca.”

Khuôn mặt Vân Khuynh đầu tiên là đỏ lên, sau đó chuyển trắng.

Còn chưa nghĩ ra làm thế nào đuổi Tần Vô Phong đi, Tần Vô Phong đã bắt đầu cởi quần áo.

Trong óc trống không một hồi, Vân Khuynh trừng to mắt: “Đại ca ngươi... Ngươi muốn làm gì???”

Bàn tay vịn trên đục dững đã bắt đầu run nhè nhẹ.

Đáy mắt Tần Vô Phong cất giấu ý cười, nét mặt lại vẫn như cũ tùy ý thờ ơ: “Đương nhiên là tắm rửa... Tắm rửa cho mình... Hơn nữa, vừa rồi ta cũng nói qua ta muốn giúp người tắm rửa...”

“Nhưng... Nhưng...”

Nhưng y đang tắm!!!

Tần Vô Phong đây là có ý gì???

Rốt cuộc là có ý gì???

“Vân nhi, người ngày hôm nay sao lại biến thành nói lắp rồi???”

Tần Vô Phong tay chân luôn luôn lưu loát, chưa đến một hồi liền cởi sạch.

Quần áo vừa cởi xong, đường nét thân thể lưu sướng anh tuấn của hắn hoàn toàn bại lộ.

Vân Khuynh lập tức quay mặt đi, cắn môi dưới, muốn từ trong đục dững đứng lên đi ra ngoài: “Vậ đại ca tắm trước, một lúc nữa ta tắm.”

Bàn tay ấm nóng của Tần Vô Phong ấn lên vai y: “Ngồi xuống, nước nóng không đủ cho hai người chúng ta tách ra tắm... Hơn nữa, cứ lẫn qua lẫn lại như vậy nước sẽ lạnh.”

Đang lúc nói chuyện hắn đã nhắc chân bước vào đục dững, đục dững không lớn cũng không nhỏ, chứa đựng hai người bọn họ cũng khá khó khăn, thế nhưng hai người dựa sát vào với nhau, vẫn có thể được.

Vừa dựa vào, Vân Khuynh liền nhận ra đục vọng hăng hái ngẩng cao của Tần Vô Phong.

Y vừa khẩn trương vừa sợ, chẳng biết vì sao trong đôi mắt lại đột nhiên nổi lên một chút ẩm ướt.

Y đẩy bàn tay vươn về phía y của Tần Vô Phong, vô cùng cảm tức: “Tần Vô Phong, người đây là ý gì??? Ta là ‘Đệ muội’ của người, người tối hôm qua đã đối xử với ta như vậy, người còn muốn thế nào???”

Tần Vô Phong giật mình một chút, thở dài: “Vân nhi...”

Vân Khuynh hừ lạnh một tiếng: “Có phải người đem ta trở thành một người người muốn làm thế nào thì làm thế đấy đúng không???”

Tối hôm qua là có nguyên nhân, như vậy ngày hôm nay người vì sao lại, lại tiếp tục làm ra động tác vượt quá với ta???”

Người, người muốn ta phải chịu đựng thế nào, người lại thế nào không làm Vô Song thất vọng???”

Từ sáng sớm tỉnh lại ghen đến bây giờ, Vân Khuynh rốt cục chất vấn ra miệng.

Song song chất vấn, bởi vì trong lòng hoảng loạn cùng hồ thẹn đau đớn, viền mắt của y rốt cục cũng không chịu được chảy ra nước mắt, thoáng cái xuôi theo hai gò má chảy xuống.

Tần Vô Phong bị nước mắt của Vân Khuynh dọa sợ.

Ngoại trừ tối hôm qua hấn bức bách Vân Khuynh, ở trong dự vọng nhìn thấy nước mắt của Vân Khuynh, hấn chưa từng thấy Vân Khuynh rơi lệ.

Vân Khuynh tuy rằng nhìn qua tương đối ôn nhu, nhưng cũng không phải một người mềm yếu hoặc là yếu đuối.

Sắc mặt Tần Vô Phong âm đạm, không để ý Vân Khuynh phản kháng ôm Vân Khuynh vào trước ngực.

Vươn tay vỗ về tóc dài màu mực của Vân Khuynh, Tần Vô Phong thở dài thật dài: “Vân nhi, ta... Ta cũng không coi ngươi là một người tùy tiện, tùy tiện đi bính...”

Tương phản, địa vị của người ở trong lòng ta phi thường thánh khiết, thậm chí là bất luận kẻ nào cũng không thể chạm đến...

Vân nhi, người hiểu không, ta... Kỳ thực là...”

Yêu người...

Nhưng lời như vậy, trước khi Tần Vô Phong chưa có tuyệt đối, nắm chặt hạnh phúc đem cho Vân Khuynh, hẳn sẽ không nói.

Nói ra, chỉ tăng thêm phiền não cho Vân Khuynh.

Bởi vậy nói đến đây, hẳn liền im lặng.

Vân Khuynh bị Tần Vô Phong ôm vào trong ngực, da thịt hai người chạm nhau, cảm giác dĩ nhiên là phi thường ấm áp.

Vào loại khí trời này, y dĩ nhiên sản sinh ý lại đối với cái ôm ấm áp này.

Bàn tay Tần Vô Phong vỗ về mái tóc của y, khiến y cảm thấy thoải mái dị thường, lời của Tần Vô Phong, càng khiến tâm của y bỗng nhiên bang bang bang nhảy dựng.

Lấy Vân Khuynh thông minh, lời tiếp theo của Tần Vô Phong, cho dù không nói, y cũng đoán ra được một hai.

Không, hoặc là nói, trước khi Tần Vô Song rời đi, y và Tần Vô Song đều đã nhận thấy sự tồn tại của phần cảm tình không thể tin nổi này...

Chỉ là, y và Vô Song, đều không chịu tin tưởng mà thôi.

Nhưng hôm nay, Tần Vô Phong dĩ nhiên chính miệng nói với y...

Y phải làm sao đây???

Hình như là càng rối loạn... Đầu, đau quá, rốt cuộc phải làm thế nào???

“Vân nhi...”

Trong lúc y miên man suy nghĩ quẩn quýt khó chịu, Tần Vô Phong mềm nhẹ hôn lên mái tóc của y: “Người không cần lo lắng, đừng nghĩ bậy, cái gì cũng không cần xen vào, chuyện này giao cho ta giải quyết đi. Cho ta thời gian ba tháng, chờ sau khi Vô Song trở về, ta sẽ để chuyện này hoàn mỹ kết thúc.”

Ánh mắt Vân Khuynh chua chát, hơi cau khóe miệng, cong ra một độ cung cay đắng.

Hoàn mỹ kết thúc???

Chuyện như vậy, có thể có biện pháp giải quyết hoàn mỹ nào chứ???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Hai Người Tắm Chung

Không thể không nói, so với Tần Vô Phong thẳng thắn lưu loát, Vân Khuynh đích thật là một người tương đương quán quýt.

Mặc kệ Tần Vô Phong an ủi y đến thế nào, y vẫn cảm thấy thẹn với Tần Vô Song, vẫn nghĩ việc này thật quá rối rắm, thế nào cũng không cởi ra được.

Thế nhưng nước nóng không đợi người, Tần Vô Phong biết rõ nếu tiếp tục quán quýt với Vân Khuynh, phỏng chừng nước lạnh đi hai người cũng chưa tắm sạch.

Vì vậy Tần Vô Phong liền mặc kệ Vân Khuynh quán quýt, tự tắm cho mình —

Vừa tắm cho mình, vừa tắm cho Vân Khuynh.

Chờ tới khi bàn tay nóng rực của hắn đụng tới vết thương rách da của Vân Khuynh, Vân Khuynh mới từ trong đau đớn lấy lại tinh thần.

“Người...”

Nét mặt Vân Khuynh hiện lên một tầng đỏ ửng, muốn tránh xa Tần Vô Phong, bất đắc dĩ dục dưng quá nhỏ, căn bản là chạy không thoát, hai người chỉ có thể trần truồng dính vào với nhau.

Bởi vì Tần Vô Phong vừa thổ lộ cảm tình, đáy lòng Vân Khuynh loạn thành một đoàn.

Mang theo tình tự vạn phần phức tạp, Vân Khuynh chỉ có thể tùy ý Tần Vô Phong chiếm hết tiện nghi trên người y.

Khi tay Tần Vô Phong, theo da thịt y trượt đến đùi y, thân thể của y lập tức cứng đờ, y bỗng nhiên nâng tay ngăn chặn Tần Vô Phong: “Đại ca người...”

Đáy mắt là kinh hoảng vô thức và một chút sợ hãi, Tần Vô Phong hơi hơi cong lên khóe miệng, ôn nhu cười thoải mái y: “Yên tâm đi, ta sẽ không xằng bậy... Chỉ là, tối hôm qua mấy thứ kia lưu lại trong thân thể của người rất không tốt...”

Nói, ngón tay linh xảo của hắn liền tìm thấy địa phương tối hôm qua hắn xâm nhập, Vân Khuynh khắc chế không được hai gò má nóng bừng: “Không, không cần... Ta, ta tự làm là được...”

Y còn không ngốc đến mức không biết lửa nóng thật lớn của Tần Vô Phong ở trên đùi y là cái gì, để Tần Vô Phong giúp y tắm, khó tránh khỏi Tần Vô Phong sẽ không nỗ lực.

Tần Vô Phong nhú mày, tự làm???

Lẽ nào Vân Khuynh không biết, dưới tình huống lúc này hai người bọn họ tắm chung, Vân Khuynh tự làm, còn xấu hổ hơn là hắn giúp sao???

Trong ánh mắt tối tăm hiện lên một tia tình tự kỳ lạ, Tần Vô Phong buông tay: “Được, vậy Vân nhi tự tắm đi.”

Tuy rằng xúc giác trên đầu ngón tay rất trắng mịn rất tốt đẹp, thế nhưng, hắn rất muốn xem Vân Khuynh ở trước mặt hắn, làm thế nào lấy mấy thứ kia trong cơ thể đi ra.

Vân Khuynh có chút nghi hoặc Tần Vô Phong thẳng thắn —

Tuy rằng mở miệng cự tuyệt, thế nhưng, ngày hôm nay Tần Vô Phong luôn luôn không để ý đến ý nguyện của y ước hiếp y, nhất định muốn dẫn y tới nơi này tắm, nhất định muốn tắm chung với y, nhất định muốn giúp y tắm rửa...

Hiện tại Tần Vô Phong dễ dàng thỏa hiệp như vậy, ngược lại khiến y có chút nghi hoặc.

Thế nhưng nghi hoặc thì nghi hoặc, đáy lòng y vẫn vui vẻ Tần Vô Phong rốt cục nghe y.

Tần Vô Phong đợi nửa ngày, nước đều sắp lạnh, Vân Khuynh còn chưa động thủ: “Vân nhi. Người tắm nhanh lên một chút, nước lạnh người sẽ khó chịu.”

Vân Khuynh quay mặt đi, cái cổ trắng nõn hơi phiểm hồng: “Ta, ta tắm xong rồi.”

Tần Vô Phong thiêu mi: “Vân nhi, ta nói rồi, mấy thứ kia ở lại trong cơ thể cũng không tốt.”

Nếu Tần Vô Phong lúc này thấy sắc mặt Vân Khuynh, hẳn sẽ phát hiện Vân Khuynh lúc này tức giận dị thường.

Vân Khuynh vừa rồi cũng thử tự mình làm ra, thế nhưng, thế nhưng tay y vừa chạm đến mật huyết của mình, liền lập tức thu về, đáy lòng e lệ khó có thể dùng từ miêu tả.

Tự mình bính nơi riêng tư, vốn đã rất kỳ quái, huống hồ còn có một Tần Vô Phong ở một bên nhìn chăm chăm, như vậy bảo y làm ra như thế nào.

Tần Vô Phong xem thời gian không ngắn, nước thực sự sắp lạnh, không khỏi thu hồi tâm lý muốn xem Vân Khuynh e lệ, vươn tay, ôn nhu lại cường thế tham nhập vào trong mật huyết của Vân Khuynh: “Để ta đi.”

Tự mình không ra tay được, chỉ đành để Tần Vô Phong hỗ trợ, Vân Khuynh lần này không có kháng nghị, chỉ là thân thể banh chặt giống hệt một tảng đá.

Thân thể buộc chặt, sẽ tác động đến mật huyết dưới thân, khiến ngón tay Tần Vô Phong tiến nhập tương đối trắc trở, Tần Vô Phong nhin không được hôn lên mái tóc màu mực của y: “Ngoan, ta thực sự sẽ không xằng bậy, thả lỏng một chút.”

Chậm rãi đưa ngón tay thâm nhập vào trong mật huyết chặt trí, cảm giác nội bích trơn mịn lập tức hút lấy nó, Tần Vô Phong chậm rãi đảo quanh ngón tay, đem dịch thể bạch trọc ở trong kéo ra ngoài.

“Ô a...”

Mật huyết còn đau đớn sưng đỏ lần thứ hai bị tiến nhập, cho dù chỉ là ngón tay thon dài, cũng khiến Vân Khuynh cảm thấy đau nhức đến thở hốt, lúc Tần Vô Phong kéo ra, càng nhin không được mà rên rỉ.

Tần Vô Phong nỗ lực khắc chế dục vọng và tâm tình dao động, chuyên chú quan sát chuyện trước mặt, động tác trên tay cũng không dừng, nghi hoặc lại nổi lên trong lòng.

Thân thể Vân Khuynh...

Đích thật rất quái dị, lần trước Ngụy Quang Hàn nói y là quái vật...

Chính là nguyên nhân này sao???

Như vậy, Ngụy Quang Hàn chẳng phải là cũng nhìn thấy thân thể Vân Khuynh???

Đôi mắt Tần Vô Phong chậm rãi híp lại, Ngụy Quang Hàn... Lần sau gặp lại, nhất định phải đấu một trận ra trò.

“Vân nhi...”

Tần Vô Phong có chút chần chờ, thế nhưng hẳn rất muốn biết, thân thể của y rốt cuộc là chuyện gì.

“Thân thể của người...”

Đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên trợn to, sắc mặt trắng xanh.

Y, dĩ nhiên quên chỗ thiếu hụt của thân thể mình...

Một mực nghĩ đến nên đối mặt thế nào với Tần Vô Phong và Tần Vô Song, y dĩ nhiên quên Tần Vô Phong biết y có thân thể như vậy...

Tần Vô Phong sẽ nghĩ như thế nào???

“Ta giống như quái vật đúng hay không???”

Con nhím Vân Khuynh lại bắt đầu chậm rãi dựng gai.

Tần Vô Phong lập tức trấn an: “Sao lại thế được... Ta thật cao hứng Vân nhi có thân thể như vậy, nếu không phải thân thể như thế, Vân nhi hiện tại trong bụng sao có tiểu oa nhi???”

Đừng nghĩ quá nhiều, Vô Song không ngại, ta cũng sẽ không chú ý.”

Vân Khuynh vốn dựng thẳng gai nhím, lập tức bởi vì lời của Tần Vô Phong mà hạ xuống.

Chết tiệt Tần Vô Phong làm sao biết Vô Song không ngại, huống hồ...

Y là ‘Thê tử’ của Vô Song cũng không phải của Tần Vô Phong, Tần Vô Phong có ngại hay không đâu có liên quan gì đến y, Tần Vô Phong nói những lời này với y làm gì...

Mặc dù là nghĩ như vậy, nhưng tâm Vân Khuynh vẫn chậm rãi yên ổn xuống.

Tần gia huynh đệ thực sự là kỳ quái, ở cổ đại thế này, thế nào có thể dạy dỗ ra nam nhân như vậy???

Đáy lòng Vân Khuynh ngoài ngũ vị tạp giao ra, đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với Tần gia nhị lão giáo dục Tần Vô Phong huynh đệ lớn lên.

Chờ đến khi hai người chinh lý hết thủy, Tần Vô Phong trong tiếng kháng nghị của Vân Khuynh ôm thân thể trần trụi của y ra khỏi đục dừng, dùng khăn mặt lau khô thân thể y, liền nhanh chóng dùng chăn bông bọc lại, sau đó mới bắt đầu lau khô thân thể của mình.

Chờ đến khi hăn quần áo chỉnh tề, hăn mới lấy được, nói với Vân Khuynh: “Vân nhi, chúng ta phải thoa được.”

Vân Khuynh ôm chăn bông, có chút bất mãn, ổ chăn vừa mới ấm áp của y... Ô ô, vì sao ở đây không có lò sưởi...

Tuy rằng trong lòng oán niệm, nhưng nét mặt Vân Khuynh cũng không cự tuyệt.

Bởi vì không thoa được người khổ chính là y.

Tần Vô Phong nhắc lên một góc chăn bông, ngón tay khoét một khối thuốc mỡ màu trắng gần như trong suốt, quét lên vết thương trên người Vân Khuynh, vừa bôi vừa mở miệng: “Được rồi, Vân nhi, còn có một việc.”

Thuốc mỡ mát lạnh thoa lên trên người mặc dù có chút lạnh lẽo, thế nhưng sau khi thoa lên, vết thương trên người cũng không có cảm giác đau đớn, xem ra được hiệu rất tốt.

Vân Khuynh có chút thất thần: “Ân?”

“Năm mới vui vẻ.”

Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng, Vân Khuynh giật mình, năm mới...

Thì ra đã sang năm mới, sau khi đến đây, còn chưa có ai nói một tiếng năm mới vui vẻ với y.

Lúc ở Vân phủ, mừng một năm mới, Vân vương phủ nổ pháo không ngừng, Vân Thù cùng với các huynh trưởng tỷ tỷ đều mặc quần áo mới, một nhà cùng nhau ngồi xem tuồng kịch, náo nhiệt muốn chết.

Mà nơi y ở, lại là một mảnh vắng lặng.

Tâm hơi hơi đau nhức một chút, Vân Khuynh miễn cưỡng cong lên khóe miệng: “Năm mới vui vẻ, đại ca.”

Tần Vô Phong bởi vì trong lòng có chuyện, cũng không phát hiện Vân Khuynh sa sút tình tứ, hăn trực tiếp mở miệng nói: “Ta lúc trước từng đề cập với Vân nhi, mừng một năm mới là ngày đa nương ta trở về, người, có muốn gặp một lần bọn họ hay không???”

Tần Vô Phong kỳ thực rất muốn Vân Khuynh gặp đa nương hăn, hăn mong muốn đa nương có thể cũng thừa nhận thân phận Vân Khuynh là người Tần gia.

“Đa nương người?”

Y cũng muốn gặp, thế nhưng...

Hiện tại y là ‘Thê tử’ của Tần Vô Song nhưng song song lại cùng với Tần Vô Phong... Y còn mặt mũi nào đi gặp Tần gia nhị lão???

Tần Vô Phong lần này dường như nhìn thấu tâm tư của y, không đợi Vân Khuynh mở miệng cự tuyệt hăn liền nói: “Một hồi người nghỉ ngơi trước, ta đi gặp đa nương, chờ người nghỉ ngơi tốt, ta mang người đi gặp họ sau.”

“Nhưng ta...”

Vân Khuynh bất an như trước.

Tần Vô Phong kiên trì: “Vân nhi, không sao, người coi như tối hôm qua chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, nên làm thế nào thì làm thế ấy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, chuyện phiền lòng khác giao cho ta là được.”

Tần Vô Phong luôn luôn nói hắn sẽ xử lý, hắn sẽ xử lý, nhưng hắn rốt cuộc muốn xử lý như thế nào???

Ý nghĩ của Tần Vô Phong cho tới bây giờ cũng không nói cho Vân Khuynh, phát sinh chuyện lớn như vậy, Vân Khuynh sao có thể đơn giản bị hắn thuyết phục mà không lo lắng???

“Đại ca, người rốt cuộc dự định làm gì???”

Tần Vô Phong hơi hơi cong môi: “Mặc kệ làm thế nào, ta quyết không phụ người, cũng không nguyện có lỗi với Vô Song... Cũng sẽ không để người phụ Vô Song.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Tần Gia Nhị Lão

Đáp án tựa như khẩu lệnh của Tần Vô Phong, cuối cùng vẫn là không để Vân Khuynh biết rõ ý đồ của hắn, chờ đến khi thoả được xong, Tần Vô Phong liền để Vân Khuynh nghỉ ngơi, còn mình đứng dậy rời đi.

Hắn muốn đi gặp đa nương của hắn.

Tuyết mùa đông tựa như chẳng có kết thúc, cho dù mừng một năm mới cũng vẫn như cũ bay bay không ngừng.

Tần Vô Phong dọc theo đường đi vừa đi vừa tự hỏi, đợi đến khi bước tới trước cửa thư phòng của hắn, hắn rốt cục quyết định.

Nhìn cánh cửa quen thuộc trước mắt, Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu, vươn tay, gõ gõ cửa.

“Tiến đến.”

Đây là một thanh âm hơi phiếm lãnh ý, tràn ngập uy nghiêm, cũng là thanh âm của đa đa Tần Du Hàn hắn.

Tần Vô Phong đẩy cửa, đi vào.

Đa đa Tần Du Hàn của hắn đang viết một vài thứ, mà mẫu thân của hắn, còn lại là ngủ say trong lòng đa đa.

“Đa.”

Tần Vô Phong cúi đầu kêu lên.

Tần Du Hàn nhú nhú mày, cúi đầu nhìn thiên hạ trong lòng, thấy nàng vẫn như cũ ngủ an ổn mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm ngẩng đầu nhìn Tần Vô Phong.

“Trước đừng nói, chờ mẫu thân người tỉnh rồi nói sau.”

Bề ngoài ưu tú của Tần gia tam huynh đệ, hiển nhiên là di truyền từ hai vị trước mắt, Tần Du Hàn tóc như suối chảy, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đặc biệt giống Tần Vô Phong...

Không, hẳn là nói Tần Vô Phong giống Tần Du Hàn nhất mới đúng.

Mà nữ tử trong lòng hắn còn lại là mặt mày như tranh, khuôn mặt tuyệt sắc, riêng chỉ nhìn khuôn mặt nàng ngủ say, có một loại khí tức diễm đam đáng yêu khiến người ta muốn che chở, nhưng nàng sau khi tỉnh lại đôi mắt đẹp linh động thế nào cũng che giấu không được...

Tần Vô Phong biết ý của Tần Du Hàn là không nên quấy rối nương hắn ngủ, hơi nhú mày, liền từ giá sách lấy ra một quyển sách, ngồi xuống cái ghế ở bên người.

Tần Du Hàn lại viết một hồi, rốt cục dừng bút, hắn ngẩng đầu nhìn đại nhị tử của hắn.

Nhớ tới lúc vừa về nhà, tam nhi tử nói cho hắn, đại nhị tử nhị nhi tử đều không ở nhà, thế nhưng, chưa đến một hồi, lão quân gia lại nói đại nhị tử muốn gặp bọn họ...

Nói như vậy, đại nhị tử vẫn luôn ở nhà!!!

Thế nhưng, nếu như ở nhà, hắn vì sao lại không muốn người khác biết hắn đang ở nhà, phương diện này, có gì đó kỳ hoặc???

Nhị nhi tử của hần lại càng quá phận, thú thê tử, thú một nam tức phụ đã để cho bọn họ không đỡ lo, dĩ nhiên đến năm mới, còn mang theo nam tức phụ đi ra ngoài???

Thằng nhãi đó, rõ ràng biết đa hần và nương hần năm mới sẽ trở về, còn chưa đem tức phụ cho bọn hần nhìn, liền dẫn người bỏ chạy.

Nghĩ đến đây trong lòng Tần Du Hàn mọc lên một cỗ tức giận, tức giận dần mở rộng, người ở trong lòng, nín một tiếng, mở ra đôi mắt đẹp sương mù.

Vừa thấy kiều thê tỉnh lại, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Du Hàn lập tức hóa thành một ghềnh nước xuân: “Duyệt nhi, ngươi tỉnh???”

Liên Duyệt ân một tiếng xong lại cọ cọ trong lòng hần: “Tiểu Phong tới chưa?”

Bọn họ một đường gấp gấp trở về, đi đường mệt nhọc, uể oải dị thường, vốn định trực tiếp trở lại nghỉ ngơi, lại bị lão quản gia báo cho biết đại nhi tử của nàng muốn gặp phu phụ bọn họ.

Tần Du Hàn nâng nâng cằm, chỉ hướng Tần Vô Phong: “Đến rồi.”

Tần Vô Phong lập tức đứng lên, buông quyển sách trên tay, quy củ kêu một tiếng nương.

Liên Duyệt vừa thấy Tần Vô Phong liền bay sạch mệt mỏi, thoáng cái từ trong lòng tướng công nhà mình ngồi dậy, thẳng ngoắc ngoắc nhìn chăm chăm Tần Vô Phong: “Tiểu Phong, đã lâu không gặp, nương rất nhớ ngươi, đến, cho nương ôm một cái.”

Tần Vô Phong sắc mặt tối sầm, khóe miệng co quắp.

“Không được!!! Ngoại trừ ta ra, ai người cũng không được ôm.”

Lão đại chân chính Tần gia, Tần Du Hàn quát khê kiêu thê ở trong lòng.

Tần Vô Phong mắt trợn trắng, hăn chỉ biết lão nhà mình sẽ phản ứng như vậy.

Liên Duyệt còn lại là không vui chu môi non hồng: “Đó là nhi tử của ta, là thịt lấy xuống từ trên người ta, có cái gì không được.”

Nói xong còn giống như có chút tức giận, giãy khỏi vòng tay của Tần Du Hàn, chạy về phía Tần Vô Phong, hai tay đặt ở hai bên gò má của Tần Vô Phong, nhìn qua nhìn lại: “Tiểu Phong nhà ta thật tuần tú, vì sao tiểu Song đều có thê tử, tiểu Phong còn không có?”

Không được, năm nay tiểu Phong phải thú một tức phụ về cho ta!!!”

“Nương...”

“Duyệt nhi!”

Một thanh âm là mơ hồ không muốn, một thanh âm là tràn ngập cảnh cáo, hai thanh âm ẩn chứa ý vị khiến Liên Duyệt rụt đầu, có chút chột dạ thả khuôn mặt Tần Vô Phong.

“Đến đây.”

Mắt thấy nàng buông Tần Vô Phong ra, Tần Du Hàn lập tức mở miệng.

Liên Duyệt cắn môi dưới: “Người gọi chó con sao.”

Tần Du Hàn ngấn ra, sắc mặt mềm đi, ôn nhu nói: “Ngoan, Duyệt nhi, lại đây.”

Liên Duyệt lúc này mới lưu luyến từ chỗ nhi tử bước đi thông thả quay về trong lòng tướng công nhà mình, nàng luôn luôn rất lười, chỉ cần có

tướng công nhà mình, cũng chỉ muốn lười ở trong lòng hẩn bất động, trừ phi có cái gì thú vị nàng mới có thể chịu khó một chút.

“Tiểu Phong, nương là nói thật, người lúc nào dự định thú một tức phụ về cho nương??”

Hài tử đều lớn như vậy, lão nhị đều có thể tử, lão đại lại vẫn một người, điều này làm nàng sao có thể không vội???

Ở trên đường nàng liền nhắc tới trở về nhất định phải thuyết phục đại nhị tử nhà nàng thành thân, hôm nay gặp mặt, chuyện thứ nhất, chính là thúc dục.

Tần Vô Phong cúi đầu, nhàn nhạt mở miệng: “Được.”

“Ách...”

Lúc này trái lại là Liên Duyệt và Tần Du Hàn bị dọa.

Trong ba nhị tử của họ, đại nhị tử Tần Vô Phong là có nguyên tắc nhất, có ý nghĩ của mình nhất, cũng khó thuyết phục nhất.

Nhưng hôm nay, lại quá dễ dàng thỏa hiệp như vậy.

Bọn họ thực ra đã làm tốt chuẩn bị ở nhà lâu dài, nghĩ cách tác chiến dài lâu.

Không nghĩ tới một quyền này dĩ nhiên đánh tới bông vải.

“Ta nguyện ý thú thê, chỉ là thê tử chọn người, ta muốn tự mình định, còn thỉnh đa nương đáp ứng ta.”

Liên Duyệt thoáng cái nhảy ra khỏi trong lòng Tần Du Hàn, vài bước chạy đến trước mặt Tần Vô Phong: “Lẽ nào tiểu Phong chúng ta cũng có người trong lòng???”

Là ai vậy???

Tiểu Phong người hần là biết Tần gia chúng ta không thể so sánh với các nhà khác, sẽ không chỉ phúc vi hôn gì gì đó...

Đương nhiên, Vô Song lần kia là ngoài ý muốn...

Lần kia ta không cẩn thận uống say bị bọn họ tính kế... Ta kỳ thực không thích Vân gia kia...

Đáng tiếc nói đi nói lại, nước hắt ra ngoài, không nghĩ tới đám người xấu kia dĩ nhiên gả cho nhi tử chúng ta!!!”

“Nương, Vân nhi và người của Vân gia không giống nhau.”

Tần Vô Phong nghe thấy mẫu thân nhà mình còn chưa gặp Vân Khuynh đã không có thiện cảm với Vân Khuynh, không khỏi có chút sốt ruột.

Ánh mắt Tần Du Hàn nhìn chăm chăm vào Tần Vô Phong, có chút suy nghĩ: “Vô Phong người trúng ý cô nương nhà ai???”

Sắc mặt Tần Vô Phong hơi đổi, mím môi không nói.

Liên Duyệt có chút hiếu kỳ: “Tiểu Phong người sao lại không nói, chẳng lẽ còn bảo mật?

Dù sao sau đó sẽ thú đến nhà chúng ta, biết sớm biết muộn đều là như nhau, cần gì phải bảo mật???”

“Ta...”

Liên Duyệt và Tần Du Hàn nhìn Tần Vô Phong muốn nói lại thôi, đáy lòng mọc lên một loại dự cảm không tốt: “Cái kia, tiểu Phong.”

Liên Duyệt liếm liếm môi: “Người cái dạng này... Người, người không phải là sẽ thích một nam tử, muốn thú một nam tức phụ đấy chứ???”

Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “Đúng vậy, ta thích một nam tử.”

Hắn vừa nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Liên Duyệt lập tức nhả thành một đoàn: “Không phải chứ... Chúng ta Tần gia đèn nhang đại nghiệp, lẽ nào phải trông cậy một mình tiểu Hạ???”

Giọng nói của nàng mặc dù có chút oán giận, thế nhưng cũng không có ý phản đối.

Những việc này của Tần gia, chỉ cần nương hắn đồng ý, đối phó với đa hãn, chỉ là chuyện sớm muộn.

Tần Vô Phong sau khi đoán ra ý của Liên Duyệt, vén lên y bào, lập tức quỳ xuống: “Vô Phong bất hiếu, thỉnh đa nương thành toàn.”

Liên Duyệt và Tần Du Hàn lại càng hoảng sợ, hài tử này của họ, thường ngày tuy rằng nhìn không ra, nhưng kỳ thực là một người không quỳ trời không quỳ đất, chỉ quỳ tổ tông, sau khi lớn lên đối với người làm đa nương bọn họ cũng rất nhiều năm chưa từng quỳ, hiện tại, vì thú một nam tức phụ, dĩ nhiên không nói hai lời liền quỳ.

Xem ra, hắn thực sự thích nam tử kia.

“Tiểu Phong, người làm cái gì vậy, nhanh lên đứng lên, nương cũng chưa nói phản đối.”

Tần Vô Phong cố ý không đứng dậy.” Thỉnh đa nương đáp ứng Vô Phong.”

“Ai, hài tử này, sao lại không chịu đứng dậy???”

Liên Duyệt ngồi xổm xuống dùng sức kéo hẳn.

Tần Du Hàn nhìn ra một chút mánh khóe, biết sự tình có lẽ sẽ không đơn giản giống như Tần Vô Phong nói, Tần Vô Phong là hài tử bọn hắn, làm người thế nào, hắn có thể nào không biết.

Hôm nay Tần Vô Phong làm như vậy, nhất định là có ẩn tình lớn hơn ở bên trong.

“Duyệt nhi, qua đây.”

Tần Du Hàn vẫy tay với Liên Duyệt, Liên Duyệt cũng phát hiện có chút không đúng, thuận theo đi qua, sau đó, Tần Du Hàn cũng không mở miệng để Tần Vô Phong đứng lên, chỉ là trầm ngâm hỏi: “Người người yêu, là ai??? Là công tử nhà nào???”

Nói, Tần Du Hàn nghĩ trong lòng, trong vòng toàn bộ Huỳnh Quang này, Tần Vô Phong yêu, chỉ cần không phải hài tử của Hiên Viên gia, hắn đều có thể tiếp nhận.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Nhị Lão Phản Ứng

Tần Du Hàn cho rằng, trong vòng toàn bộ Huỳnh Quang, Tần Vô Phong yêu, chỉ cần không phải hài tử Hiên Viên gia, hẳn đều có thể tiếp thu.

Tần Vô Phong tam huynh đệ đã từng học nghệ ở trong Lưu Duyên ảo cảnh, bởi vì các vị sư phụ của bọn hắn đều là đoạn tụ, vậy nên Tần Du Hàn đối với chuyện nhi tử là đoạn tụ, nhiều ít cũng có thể hiểu và tiếp nhận.

Hơn nữa, Tần gia đem tình thân, tình bạn tình yêu đều rất coi trọng.

Đặc biệt đối với ái tình, riêng là gia quy chỉ cho phép thú một thê tử, không được hưu thê liền có thể thấy người Tần gia trọng tình đến cỡ nào.

Bởi vì quy định chỉ có thể thú một thê tử, người Tần gia, vào lúc chọn thê đều đặc biệt nghiêm túc, tùy tiện không thú, nếu thú, cũng chỉ thú người mình yêu.

Lúc trước Tần Vô Song đi kinh thành thú Vân Thù, đều chỉ là vì một lời hứa hẹn của nương hắn, chỉ là tuy rằng hắn tới kinh thành, nhưng lúc đó, hắn kỳ thực vẫn như trước không có dự định thú Vân Thù, cho nên hắn dịch dung.

Dịch dung thành hình dạng kia Vân gia còn không từ hôn, hắn liền nghĩ, cô nương Vân gia kia, cũng có thể là một cô nương có tri thức hiểu lễ nghĩa, dù sao hắn cũng không có người thương, cô nương như vậy hẳn là không khó để hắn yêu thương.

Bởi vậy, hắn liền quyết tâm muốn kết hôn với Vân Thù.

Không nghĩ, lần thứ này, hẳn thực sự may mắn thú được người hẳn yêu nhất kiếp này — Vân Khuynh.

“Người người yêu, là ai? Là công tử nhà nào?”

Thấy Tần Vô Phong chậm chạp không chịu trả lời, Tần Du Hàn lần thứ hai mở miệng hỏi, giọng nói lúc này có chút sắc bén.

Xem ra ẩn tình bên trong không nhỏ, bằng không Tần Vô Phong cũng sẽ không khó mở miệng như vậy.

Tần Vô Phong nhìn nương hắc Liên Duyệt, lại nhìn đa hắc Tần Du Hàn, nhẹ nhàng mở miệng: “Vân Khuynh, Vân gia công tử.”

Vân Khuynh???

Chưa từng nghe thấy, Vân gia...

Tần Du Hàn nhíu mày: “Là Vân gia ở kinh thành, là Vân gia nhà đệ muội người???”

Tần Vô Phong cúi đầu: “Đúng vậy.”

Liên Duyệt thấy Tần Du Hàn hình dạng hùng hổ dọa người với Tần Vô Phong, có chút bất mãn, trừng Tần Du Hàn: “Tướng công, người làm gì nghiêm khắc như vậy, sẽ dọa đến tiểu Phong.”

Lời tuy nói là vậy, nhưng ba người ở đây đều biết, trên thế giới này, thứ chân chính có thể dọa được Tần Vô Phong thực sự quá ít.

Tần Du Hàn nghe thấy kiều thê kháng nghị, thả nhẹ sắc mặt, ho nhẹ một tiếng: “Vô Phong, người đứng lên đi, chỉ cần người thích, không phải là hài tử Hiên Viên gia, đa đều đồng ý.”

Vì sao không đồng ý Hiên Viên gia???

Hiên Viên gia cùng Tần gia, ở Huỳnh Quang, một sáng một tối, chia đều thiên hạ, cục diện như vậy, vào lúc bắt đầu cũng coi như là tạm được.

Thế nhưng, dù sao một núi không thể có hai hổ, thời gian lâu, lợi ích mê muội tâm can, tự nhiên là muốn chèn ép xâm nhập đối phương.

Cho nên, Hiên Viên gia và Tần gia, cũng nhất định sẽ có một hồi chiến tranh phải đánh.

Đám hỏi, chỉ có thể hi sinh hạnh phúc bọn nhỏ mà thôi, nếu như Tần Vô Phong yêu người Hiên Viên gia, vậy sau đó, Tần gia và Hiên Viên gia khởi chiến, sẽ rất khó xử lý.

Tuy rằng Tần Du Hàn đồng ý, nhưng Tần Vô Phong vẫn như cũ không muốn đứng lên.

Hắn lặp lại với đa nương hắn: “Đa nương, ta yêu chính là Vân nhi, là Vân Khuynh, ta mong muốn, các người có thể thành toàn cho ta.”

Liên Duyệt cười cười: “Đứa ngốc, đa người không phải đã nói sao, chỉ cần không phải Hiên Viên gia, hắn đều đồng ý.”

“Nhưng...”

Thanh âm Tần Vô Phong dừng một chút: “Vân nhi, là ‘thê tử’ của Vô Song.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng tĩnh lặng.

Dường như toàn bộ âm hưởng, trong nháy mắt đều biến mất.

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt mang theo không thể tin tưởng, cánh môi non hồng hơi, lại không biết nói gì mới tốt.

Tần Du Hàn phản ứng trước, hần thuận tay cầm lấy nghiên mực trên bàn ném về phía Tần Vô Phong: “Hoang đường!!! Hoang đường!!!”

Nghiên mực chuẩn xác đánh lên mặt Tần Vô Phong, nước mực màu đen xuôi theo gò má hần chảy xuống, chảy vào trong áo Tần Vô Phong.

“A!!! Tần Du Hàn!!! Người dám đánh tiểu Phong!!!”

Mắt thấy nhi tử bị ức hiếp như vậy, bất chấp suy nghĩ, Liên Duyệt tâm làm mẫu thân, khiến nàng lập tức yêu thương nhi tử của mình.

Nàng lập tức chạy đến trước mặt Tần Vô Phong, lấy khăn tay lau nước mực ở trên mặt hần.

Mà biểu tình của Tần Vô Phong, vẫn chưa thay đổi...

Vẫn là không có biểu tình.

Tần Du Hàn nghe thấy thanh âm bão nổi của Liên Duyệt lại càng hoảng sợ, thế nhưng vẫn không thể dẹp loạn lửa giận trong lòng hần.

Hần miễn cưỡng lộ ra dáng cười với Liên Duyệt: “Duyệt nhi, chuyện này không phải chuyện đùa...”

Liên Duyệt trừng Tần Du Hàn: “Ta mặc kệ có phải chuyện đùa hay không, nói chung người không được đánh nhi tử của ta!!!”

Tần Du Hàn thấy thê tử như vậy, không còn phương pháp, chỉ có thể dùng ánh mắt lạnh lùng gắt gao nhìn chăm chăm Tần Vô Phong, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tần Vô Phong a Tần Vô Phong, người thật có tiền đồ, thực sự là có tiền đồ... Người, dĩ nhiên thích đệ muội của người... Thích rồi thì thôi, người còn muốn thú y làm thê tử???”

Ta nói cho người, Tần Vô Phong, đây là không thể, tuyệt đối không có khả năng, ta tuyệt đối sẽ không chấp nhận.”

Tần Vô Phong mím môi không nói, chỉ là đáy mắt tối tăm toát ra vài phần tỉnh mịch.

Liên Duyệt thấy Tần Vô Phong như vậy cũng có chút sốt ruột: “Tiểu Phong, người có phải nói giỡn hay không???”

Người vẫn luôn là hài tử khiến đa nương yên tâm nhất, sao lại làm ra loại chuyện không hiểu đúng mực như vậy???

“Nương...”

Tần Vô Phong nhàn nhạt mở miệng: “Thương y hay không... Cũng không phải chuyện ta có thể khống chế...”

“Này...”

Liên Duyệt dần dần tỉnh táo.

Đích xác, đại nhi tử của nàng luôn luôn nhẫn nhịn rất giỏi, từ nhỏ đã đem toàn bộ thứ tốt đưa cho đệ đệ, hôm nay yêu phải đệ muội của mình, trong lòng hẳn nhất định cũng rất thống khổ...

Hơn nữa, Tần Vô Phong lại nói ra chuyện này với nàng và Tần Du Hàn trước, nhất định là đã trải qua tâm lý thống khổ giãy dụa!!!

Thế nhưng...

Tuy rằng biết rõ nhi tử khổ sở, nhưng nàng cũng không thể mở miệng hứa hẹn điều gì, dù sao, đại nhi tử và nhị tức phụ... Quan hệ này, xử lý quá khó khăn.

“Tần Vô Phong, người làm ca ca, nói như vậy, người không làm Vô Song thất vọng sao, người không làm đệ đệ người thất vọng sao???”

Sắc mặt Tần Vô Phong trở nên trắng, thân thể có chút run run.

Đích xác, hắn có lỗi với Tần Vô Song, hắn biết rõ Tần Vô Song yêu Vân Khuynh, nhưng vẫn làm vậy...

Liên Duyệt đang lau đi vết mực trên mặt Tần Vô Phong, miễn cảm nhận thấy thân thể nhũ tử run rẩy, nàng ném khăn tay, đứng lên, đặng đặng đặng đặng chạy về phía Tần Du Hàn: “Tần, Du, Hàn, người cầm miệng cho ta.”

Tần Du Hàn muốn mở miệng nói gì đó, vừa nhìn thấy khuôn mặt mang theo tức giận rõ ràng của Liên Duyệt, liền không tình nguyện ngậm miệng lại.

Không phải hắn ngạc nhiên, Tần gia bọn họ, luôn luôn huynh hữu đệ ái, quan hệ hòa thuận hòa hợp, hắn cũng luôn rất yên tâm ba hài tử này...

Đặc biệt yên tâm Tần Vô Phong, nhưng Tần Vô Phong, hiện tại lại nói cho hắn, hắn mơ ước đệ muội của hắn, điều này làm cho hắn có thể nào không khiếp sợ, có thể nào không đau lòng, có thể nào không tức giận nổi cái???

Thế nhưng, dù giận hơn nữa, nhìn thân thân nương tử của hắn phát hỏa, hắn cũng không dám tiếp tục mở miệng giáo huấn bất hiếu tử kia, hắn cũng không muốn đêm nay ngủ ở phòng nhỏ.

Liên Duyệt thấy Tần Du Hàn rốt cục im lặng, mới nói với Tần Du Hàn: “Ngẫm lại thái độ làm người của tiểu Phong, người lãnh tĩnh lãnh tĩnh một chút.”

Sắc mặt Tần Du Hàn cứng lại, chậm rãi suy nghĩ sâu xa.

Liên Duyệt bãi bình Tần Du Hàn xong mới nói với Tần Vô Phong: “Tiểu Phong, người nói một chút đây rốt cuộc là có chuyện gì.”

Tần Vô Phong thẳng tắp nhìn mẫu thân nhà mình: “Ta yêu Vân nhi, vốn rằng ta chỉ dự định yên lặng bảo hộ y...”

Thế nhưng, tối hôm qua, cuồng ma chi chứng phát tác... Ta không uống được đúng lúc... Ta, ta huých Vân nhi.”

Tần gia nhị lão đáng thương, lại bị tin tức này tạc đến hô hấp cứng lại, xem ra Tần Vô Phong đã gạo nấu thành cơm mới đến nói cho bọn hắn.

“Người Vân gia chết tiết kia, rõ ràng là thê tử của Vô Song, y vì sao còn muốn cho người bính???”

Tần Du Hàn gần như bị chọc giận đến phát điên, đại nhi tử cùng nhị tức phụ lăn lên trên giường, đây là bại hoại nề nếp gia đình đến cỡ nào!!!

Thân thân nương tử nhà hắn không cho hắn giáo huấn Tần Vô Phong, như vậy, nói một chút nhị tức phụ chưa từng gặp gỡ kia hắn là có thể chứ.

“Không.”

Tần Du Hàn vừa mới nói xong, Tần Vô Phong liền phản bác: “Chuyện này không liên quan đến Vân nhi, Vân nhi cái gì cũng không biết... Là ta, cưỡng bức y, hơn nữa, gần chỉ là ta thương y, hiện nay Vân nhi còn vô ý với ta.”

Mắt Liên Duyệt sáng rực lên: “Tiểu Phong, người có phải là vì huých y mới muốn thú y, kỳ thực người không thích y đúng không???”

Dù sao y là một người nam tử, chuyện như vậy, tuy là sai trái, nhưng y chung quy vẫn là người của Vô Song, để Vô Song đối tốt với y gấp bội là được, người không cần phải thú y.”

“Không, nương, ta yêu Vân nhi, trước khi bính y ta đã thương y... Lần này cuồng ma chi chứng phát tác, cuồng bức Vân nhi chỉ là để thỏa mãn tâm nguyện của ta mà thôi.”

Liên Duyệt cũng có chút giận Tần Vô Phong chết cũng không đồng ý, mà ngay không khỏi nhú chặt: “Vân nhi Vân nhi, đó là đệ muội của người, người sao có thể gọi y Vân nhi Vân nhi??? Gọi là Vân Khuynh mới đúng.

Y rốt cuộc có ma lực gì, lại khiến người yêu phải y, yêu phải thê tử của Vô Song???”

“Nương.”

Tần Vô Phong khẩn trương kêu lên: “Chuyện này không liên quan đến Vân nhi, người đừng làm khó Vân nhi.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Tâm Tính Liên Duyệt

“Nương.”

Tần Vô Phong khẩn trương kêu lên: “Chuyện này không liên quan đến Vân nhi, người đừng làm khó Vân nhi.”

Ánh mắt Liên Duyệt càng thêm không vui: “Cái gì là làm khó Vân nhi? Ta là loại người không hiểu chuyện như vậy sao?”

Tần Vô Phong ngậm miệng, buông mi không nói.

Tần Du Hàn mắt thấy nương tử của mình cũng bắt đầu thống nhất con đường phản đối với mình, trong lòng không khỏi buông lỏng, lại bắt đầu chất vấn Tần Vô Phong: “Vô Phong, Vô Hạ không phải nói người không ở nhà sao, vì sao người hiện tại lại ở nhà...”

Vô Hạ cũng nói Vô Song dẫn thê tử của hắn đi ra ngoài, nhưng người lại nói vào đêm giao thừa, cũng chính là tối hôm qua huých y...

Như vậy, có phải là, người và thê tử Vô Song vẫn luôn ở Tần gia? Nói cái gì đi ra ngoài, chỉ là tránh thoát tai mắt của người khác đúng không?”

Không hổ là lão đại chân chính Tần gia, Tần Du Hàn đem toàn bộ mọi chuyện, dạo qua một vòng ở trong đầu liên nghĩ thông rất nhiều chuyện.

Tần Vô Phong mím môi, không mở miệng giải thích, chỉ là tiếp tục thỉnh cầu: “Đa nương, thỉnh các người thành toàn, ta là thật tâm yêu Vân nhi.”

“Thế nhưng y không thương người... Tiểu Phong, ngay cả chính người cũng nói y không thương người, người cần gì phải đến thỉnh cầu chúng ta

thành toàn???”

Liên Duyệt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tần Vô Phong, có chút yêu thương thở dài một tiếng: “Tiểu Phong, nếu như đúng theo lời của người, người Vân gia kia, là một hài tử tốt, y thân là thê tử của Vô Song, lại bị người bính, hẳn là xấu hổ không chịu nổi mới đúng... Người nói người cưỡng bức y, như vậy y hẳn là hận người... Nếu ngay cả y cũng không chấp nhận người, người cần gì phải một mình phấn đấu vì ái tình của các người? Tiểu Phong đáng thương của ta...”

Liên Duyệt vươn tay sửa sang lại áo cho Tần Vô Phong: “Người phải đối mặt với ta và đa người, người còn phải đối mặt với Vô Song, quan trọng nhất, người còn phải tranh thủ đến tâm của người kia... Tiểu Phong, người một sao, nương thương người... Tiểu Phong, người Vân gia kia là thê tử của Vô Song, người bảo ta và đa người đồng ý thế nào đây? Lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, chúng ta nếu là đồng ý, chúng ta liền phụ Vô Song... Nếu không đồng ý, đó là phụ người... Người nói, đa nương nên làm cái gì bây giờ?”

“Nương...”

Tần Vô Phong ngẩng đầu nhìn Liên Duyệt, đôi mắt tối tăm hơi phiếm hồng, hẳn thực sự rất yêu rất yêu Vân Khuynh, hẳn thực sự không muốn buông tha Vân Khuynh, vì sao, ngoại trừ chính hẳn, lại không có ai chi trì hẳn?

Liên Duyệt nói, đôi mắt phiếm hồng, nước mắt trong suốt thành chuỗi dĩ nhiên không chịu nằm yên trên viền mắt, theo hai gò má trắng nõn trượt xuống.

Thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào: “Tiểu Phong, người vì sao lại chọn một đường gồ ghề như vậy, người đang làm khó đa nương, làm khó

Vô Song, làm khó người Vân gia người yêu kia, càng đang làm khó chính người...”

Thân thể Tần Vô Phong càng banh càng chặt, một màn ngày hôm nay, hăn sớm đã có dự liệu.

Nhưng, nước mắt mẫu thân, lại khiến hăn bất ngờ.

Đối mặt với nước mắt mẫu thân, cùng với lời nói yêu thương và chỉ trích hăn, tâm của hăn mơ hồ đau đớn.

Hăn chỉ là yêu Vân Khuynh mà thôi.

Lẽ nào yêu một người là sai sao?

Lẽ nào yêu một người muốn ở bên người đó đối tốt với người đó, muốn quang minh chính đại ôm lấy y là sai sao?

Không...

Không, hăn không sai, hăn không sai, hăn chỉ là không muốn phụ bạc tình yêu của mình đối với Vân Khuynh mà thôi.

Cho nên, mặc kệ đường gồ ghề thế nào, mặc kệ phải làm khó bao nhiêu người, hăn vẫn phải... Cố gắng hết sức thử tranh thủ...

“Nương, xin lỗi.”

Tần Vô Phong ghen một lúc lâu, nói ra một câu như vậy.

Mà Tần Du Hàn vốn đang ngồi ổn trên ghế, vừa thấy Liên Duyệt rơi lệ liền lập tức luống cuống, hăn luống cuống tay chân ôm Liên Duyệt vào lòng: “Duyệt nhi, Duyệt nhi, đừng khóc... đám thằng nhãi này, càng lớn càng không để người bớt lo... Chúng ta sau đó sẽ giáo huấn hăn, người đừng khóc có được hay không...”

Liên Duyệt được Tần Du Hàn ôm vào trong lòng an ủi ấm ấm ngực Tần Du Hàn: “Không cho người giáo huấn tiểu Phong, tiểu Phong cũng rất khổ, thế nhưng... Thế nhưng...”

Tần Du Hàn lập tức dỗ dành: “Không có thế nhưng, Duyệt nhi muốn làm thế nào thì làm thế ấy.”

Song song dỗ dành Liên Duyệt, Tần Du Hàn hung hăng trừng mắt Tần Vô Phong: “Còn quỳ ở đó làm gì, không thấy nương người yêu thương người như vậy sao?”

“Ta... Thỉnh đa nương thành toàn.”

Tần Du Hàn tức giận muốn chết: “Thành toàn, thành toàn cái rắm, nương người đều bị người tức giận đến phát khóc còn thành toàn, ta xem người là bị nam hồ ly tinh Vân gia kia mê hoặc đến không biết trời đất, thằng nhóc người lập tức đứng lên cho ta, muốn quỳ? Được, đến từ đường Tần gia chúng ta quỳ, quỳ trước mặt liệt tổ liệt tông đến khi đổi ý. Về phần chuyện này, muốn cho nương người và ta đáp ứng? Người liền làm xuân thu đại mộng của người đi!”

Nước mắt Liên Duyệt suy sụp lý trí của Tần Du Hàn, thân thân nương tử của hắn, hắn cho tới bây giờ còn luyện tiếc lớn tiếng mắng một câu, luyện tiếc chộc nàng nhú mày.

Thế nhưng đám thằng nhóc này năm xưa lúc sinh ra khiến nương bọn hắn đau đến chết đi sống lại còn chưa tính, hiện tại trưởng thành, còn khiến nương hắn yêu thương thành ra như vậy?

Hắn có thể không đau lòng nương tử của hắn sao? Hắn có thể không ăn giấm sao.

Vừa nghe Tần Du Hàn nói tuyệt đối không đáp ứng, Tần Vô Phong tiếp tục cầu tình: “Đa, ta là thật tâm yêu Vân nhi, tựa như người yêu nương vậy,

nếu như năm xưa gia gia bọn họ không thành toàn cho nương và người, người sẽ từ bỏ ý đồ sao???”

“Người...”

Giả thiết này khiến Tần Du Hàn càng tức giận: “Bất hiếu tử người, đi, đến từ đường cho ta, chuyện này, chờ nương người ổn định xong rồi nói.”

Tần Vô Phong nhìn Liên Duyệt đang rơi lệ trong lòng Tần Du Hàn, mang theo nồng đậm bi thương, thật sâu thở dài một tiếng.

“Hài nhi xin cáo lui....”

Sau khi nói xong, đứng dậy rời đi, vâng theo chỉ thị của đa hãn...

Quỳ ở từ đường.

Sau khi Tần Vô Phong rời đi, Liên Duyệt khóc trong lòng Tần Du Hàn lập tức ngừng khóc, ngẩng đầu, lau nước mắt, nhìn Tần Du Hàn: “Tướng công, ta vừa rồi khóc có giống không???”

Tần Du Hàn bị màn biến hóa này dọa đến ngẩn tò te: “Duyệt nhi người...”

Mày ngài của Liên Duyệt nhíu chặt: “Việc này quá vượt mức lẽ thường, tiểu Phong vẫn cầu chúng ta tỏ thái độ, ta làm như vậy, cũng là không có biện pháp.”

Tần Du Hàn thở ra một hơi: “Không phải khóc thật thì tốt... Nếu không ta liền yêu thương...”

“Bao nhiêu tuổi rồi, người còn nói những lời này, không thấy xấu hổ sao.”

Tần Du Hàn hắc hắc nở nụ cười hai tiếng: “Ta nói đều là thực sự.”

Cười xong, khuôn mặt hắt lại lạnh xuống: “Vô Phong hài tử này, chỉ mới một năm không gặp làm sao lại biến thành cái dạng ngày hôm nay.”

“Không...”

Liên Duyệt lắc đầu: “Tiểu Phong không thay đổi. Hắt chỉ là yêu phải người không nên yêu... Tướng công, người nói chuyện này phải làm thế nào bây giờ?”

Tần Du Hàn nhíu mày: “Kiên quyết không đồng ý, còn có thể làm gì?”

Liên Duyệt lắc đầu: “Không, ta nghĩ, chúng ta hắt là đi gặp một lần người Vân gia kia trước, hỏi một câu Vô Phong thỉnh cầu dự định như thế... Ta nghĩ, Vô Phong trước khi nói với chúng ta, nhất định đã nghĩ tới làm thế nào giải quyết chuyện này... Mà quan trọng nhất, chính là phải hỏi ý kiến Vô Song một câu.”

Khuôn mặt Tần Du Hàn đen lại: “Chuyện như vậy... Còn phải suy nghĩ sao??? Nghĩ thế nào cũng không có cách giải quyết vẹn toàn...”

Tần Du Hàn nói đến phân nửa, vừa nhìn thấy khuôn mặt nương tử nhà mình dần dần chìm xuống, lập tức đổi giọng: “Đúng đúng đúng, Duyệt nhi nói rất đúng, chúng ta hắt là đi gặp người Vân gia kia trước... Người Vân gia kia hiện tại hắt là ở Tần gia đúng không? Ta sẽ tìm lão tổng quản hỏi một chút.”

Nghe xong lời này, Liên Duyệt mới thoả mãn gật đầu.

“Ân.”

Tần gia lão tổng quản, chung quy vẫn là đưa Tần Du Hàn và Liên Duyệt đi gặp Vân Khuynh, lúc đó, Tần Vô Phong đang ở trong từ đường đen kịt không ngừng kiên định lòng tin của mình, không ngừng tạo thêm dũng khí cho mình.

Vô luận như thế nào, hẳn nhất định vẫn sẽ kiên trì đối với chuyện này, cho dù biết là sai, cũng phải tiếp tục kiên trì.

Liên Duyệt và Tần Du Hàn đầu tiên là đến gian phòng Vân Khuynh, không gặp Vân Khuynh, đến lúc lão tổng quản suy đoán Vân Khuynh đang ở trong phòng Tần Vô Phong, khuôn mặt Liên Duyệt và Tần Du Hàn đen xì, ấn tượng đối với Vân Khuynh càng thêm kém.

Thẳng đến gian phòng Tần Vô Phong, lúc đẩy cửa ra, nhìn thấy tiểu nhân nhi ngủ ở trên giường, khuôn mặt tuyệt mỹ sắc mặt tái nhợt bọn họ mới chấn động, có chút hiểu ra Tần Vô Phong vì sao lại yêu người này.

Đừng nói Tần Vô Phong, ngay cả Liên Duyệt là nữ tính, đến lúc nhìn thấy Vân Khuynh đang ngủ, nhìn qua rất nhu nhược, xinh đẹp tựa như thiên sứ đều nhin không được thương tiếc y.

Như vậy, liền có thể tưởng tượng, đại nhi tử thích gánh trách nhiệm, thích đem nhỏ yếu nhét vào dưới cánh chim của mình, đối với người này, là một loại tâm tính và yêu thương đến thế nào.

Hẳn là, giống như Tần Du Hàn đối với nàng, vào nhất khắc nhìn thấy khuôn mặt đang ngủ của Vân Khuynh, Liên Duyệt đột nhiên mọc lên một loại tình tự kỳ lạ, nàng nghĩ, kỳ thực, đại nhi tử của nàng cũng rất xứng với người kia...

Tuy rằng ý niệm trong đầu này chợt lóe mà qua trong óc nàng, thế nhưng, vẫn khiến cho tâm của nàng hơi khê động.

Liên Duyệt đầu tiên để lão quản gia lui xuống, sau đó nàng lôi kéo Tần Du Hàn, không cho Tần Du Hàn đánh thức Vân Khuynh, mà là hai người ngồi ở một bên, cùng nhau chờ Vân Khuynh tự tỉnh lại.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Thân Phận Của Liên Duyệt

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Vân Khuynh lần này ngủ cực no, cực say.

Mà Liên Duyệt và Tần Du Hàn một mực chờ y tỉnh lại vẫn còn đang suy nghĩ việc này phải xử lý thế nào.

Chờ đến khi Vân Khuynh rốt cục ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, cũng đã tới gần buổi trưa, Liên Duyệt không thể tin được, mừng một năm mới của bọn họ chính là đợi một người ngủ say tỉnh lại mà vượt qua.

Vân Khuynh chui trong chăn, sau khi ngủ đủ, rốt cục chậm rãi tỉnh lại, bởi vì chuyện tối hôm qua, thân thể y vẫn còn đau nhức vô lực, cho nên y ôm chăn bông ấm áp mềm mại, thế nào cũng không muốn rời giường.

Lông mi tựa như cánh bướm đen hơi hơi run rẩy, y hé mở mắt, rõ ràng đã ngủ đủ, nhưng y vẫn không kiềm chế được ngáp một cái thật to, đem đầu cọ cọ vào chăn bông ôm ở trong ngực, hai mắt y vừa mới mở có chút mờ hồ, cũng có chút mờ mịt.

“Người tỉnh?”

Vào lúc y còn đang ngẩn người, một thanh âm dễ nghe truyền đến từ đỉnh đầu.

Vân Khuynh lại càng hoảng sợ, bỗng nhiên nâng mi.

Trời ạ, y vốn tưởng rằng chỉ có mình y ở đây, từ lúc nào lại có thêm một người.

Lúc y giờ lên đôi mắt nhìn thấy người ở trên đầu, lần thứ hai khiếp sợ: “Tỷ?”

Y vươn tay xoa xoa hai mắt của mình, quả thực không thể tin được nữ nhân trước mắt này là có thật.

Liên Duyệt ngẩn ngơ, sau đó sắc mặt đại biến, nhìn Vân Khuynh không nói.

Vân Khuynh nhắm mắt, lại lần nữa mở ra, nữ tử trước mắt, xinh xắn lạnh lợi, một thân trắng thuần quần lụa mỏng, búi tóc nhẹ vấn, mặt mày như tranh, linh hoạt xuất trần...

Không phải lão tử của y, lão tử Lạc Sương Sương của y là một nữ cường nhân khôn khéo tài giỏi, sạch sẽ lưu loát, sao có thể xinh xắn lạnh lợi như vậy, sao có thể có khí tức điềm tĩnh ưu nhã như vậy, hơn nữa...

Nơi này là Huỳnh Quang, sớm đã không phải nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa trước đây, tỷ tỷ của y sao có thể ở đây được.

Chỉ là một người, giống hết tỷ tỷ đời trước Lạc Sương Sương của y mà thôi.

Ánh mắt chăm chăm nhìn Liên Duyệt, khuôn mặt Liên Duyệt, khiến thật nhiều ký ức đã phủ đầy bụi của Vân Khuynh nổi lên.

“Tiểu tử, ngươi nhìn cái gì!”

Mắt thấy Vân Khuynh thẳng tắp nhìn chăm chăm Liên Duyệt, sắc mặt Tân Du Hàn lập tức âm trầm, cho dù là âu yếm thê tử của ai bị người khác nhìn chăm chăm không tha như vậy, có lẽ đều sẽ tức giận.

Vân Khuynh lúc này mới phát hiện trong phòng không chỉ tồn tại người thứ hai, còn có người thứ ba.

Y ép mình dời đi đường nhìn, nhìn về phía Tần Du Hàn.

Vừa nhìn đến lần thứ hai trong lòng sợ hãi than, hay cho một nam tử khí độ bất phàm.

Nhưng mà, nam tử này nhìn qua rất quen mắt...

Ách... Hắn rất giống Tần Vô Phong...

Không, nhìn qua tuổi tác của hắn lớn hơn Tần Vô Phong một chút, hắn là Tần Vô Phong giống hắn mới đúng.

Vân Khuynh đánh giá Liên Duyệt và Tần Du Hàn, tâm tư trong lòng xoay nhanh, y nghĩ tới Tần Vô Phong nói đa nường hắn hôm nay trở về...

Lẽ nào chính là hai vị trước mắt?

Nhưng là bọn hắn nhìn qua mới hơn hai mươi, một chút cũng không giống người có ba hài tử lớn như vậy.

“Vân... Người tên là gì?”

Sắc mặt Liên Duyệt chậm rãi khôi phục bình thường, đôi mắt đẹp trong suốt của nàng dần dần nổi lên vài tia ướm át, hài tử này, vẫn thích đi vào cõi thần tiên như thế.

Vân Khuynh nghĩ đến hai người trước mắt này rất có khả năng chính là song thân của Tần Vô Phong, y lập tức khẩn trương, bàn tay phía dưới chặn bông, gắt gao nắm cùng một chỗ.

“Ta, ta là Vân Khuynh.”

Làm ‘Thê tử’ của Vô Song nhưng y lại nằm trong chần của Tần Vô Phong gặp mặt công bà (cha mẹ chồng).

Trời ạ, trực tiếp giết y luôn cho rồi.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y khẩn trương đến trắng bệch, Liên Duyệt cong môi: “Tiểu Khuynh, người khẩn trương cái gì, ta cũng sẽ không ăn người.”

“Ách...”

Tần Du Hàn ở một bên nhìn mà ăn giấm: “Duyệt nhi, người này, y...”

Rõ ràng là muốn chạy tới ra oai phủ đầu với người này, vì sao thân thân nương tử của hắn lại hòa ái dễ gần với người này như vậy?

Liên Duyệt nghe Tần Du Hàn nói có chút bất mãn: “Cái gì người này người nọ, đây là ‘Tức phụ’ của Vô Song, là nhi tức phụ của người, gọi tiểu Khuynh mới đúng.”

Không biết là cố ý hay vô ý, Liên Duyệt liền điểm ra thân phận hai người bọn họ với Vân Khuynh.

Đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên trợn to... Quả nhiên, là Tần gia nhị lão...

“Bá phụ bá mẫu... Ta...”

“Người hài tử này!”

Tần Du Hàn lại bắt đầu tặc mao: “Cái gì bá phụ bá mẫu, ta là đa của Vô Song, người là tức phụ của Vô Song, không phải nên gọi một tiếng đa sao?”

Ngắm lại tình cảnh các tức phụ của mấy lão hữu gọi mấy lão hữu là đa nương, hắn đã sớm ước ao hai mắt đỏ lên, lão nhị thật vất vả mới thú được một tức phụ, sao có thể gọi hắn là bá phụ chứ?

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Khuynh chậm rãi nhuộm lên vài phần đỏ ửng: “Đa, nương.”

Khóe miệng Liên Duyệt co rúm...

Nương... Cái từ này, nghe các nhi tử của nàng kêu gần hai mươi năm nàng cũng không phản ứng, thế nhưng...

Từ trong miệng Lạc Minh vẫn luôn gọi nàng là tỷ kêu ra... Nàng liền thấy có chút kỳ cục nói không nên lời.

Không được!!

Nàng muốn ngả bài với Lạc Minh.

“Tướng công.”

Liên Duyệt mặt cười như hoa, nói với Tần Du Hàn.

Toàn bộ lực chú ý của Tần Du Hàn lập tức từ chỗ Vân Khuynh chuyển tới Liên Duyệt.

“Duyệt nhi?”

Liên Duyệt nâng tay chỉnh lại quần áo cho hẵn: “Ta muốn đơn độc nói chuyện với tiểu Khuynh.”

“Đơn độc nói chuyện? Nói chuyện gì? Vì sao phải đơn độc.”

Liên Duyệt đẩy đẩy ngực hẵn: “Người vừa rồi đối xử với tiểu Phong như vậy, ta xem tiểu Khuynh yếu như thế, không thể chịu nổi người lấn qua lấn lại, chờ ta và y nói chuyện xong rồi chúng ta xử lý chuyện này sau được không?”

“Này...”

Tần Du Hàn cũng không phải một người táo bạo, vừa rồi, chỉ là vì hãn kỳ vọng Tần Vô Phong rất cao, nhưng Tần Vô Phong lại phụ kỳ vọng của hãn...

Nhìn về Vân Khuynh...

Hãn nhìn niên thiếu ở trên giường chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, đối với người như vậy, hãn không muốn hạ thủ!

“Các người nói chuyện của các người, ta sẽ không quấy rối, đứng ở một bên là được rồi.”

Liên Duyệt thấy Tần Du Hàn không đồng ý, sắc mặt lại trầm xuống, siết chặt tay, hơi siết cái cổ Tần Du Hàn: “Không, ta thích tiểu Khuynh, ta muốn nghiêm túc nói chuyện với y, không hy vọng người ở chỗ này phá hư bầu không khí.”

Ngay cả Tần Du Hàn cực kỳ không muốn, nhưng hãn cũng không muốn làm trái kỳ vọng của Liên Duyệt, hãn thở dài: “Được rồi, người nói chuyện với y, ta đi hỏi Vô Hạ một chút, xem hãn có biết chuyện giữa Vô Phong và Vân Khuynh này không.”

Liên Duyệt lúc này mới mở miệng cười: “Ân, người đi đi.”

Vì vậy, trong ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Vân Khuynh, Tần Du Hàn mơ hồ không muốn rời đi.

Chờ Tần Du Hàn đi ra, Liên Duyệt chạy tới chỗ cửa khóa cửa lại, sau đó mới quay về.

Vẻ mặt của nàng không giống thoải mái như vừa rồi, mang theo vài phần trầm trọng, đôi mắt đẹp trong suốt chậm rãi trở nên sâu thẳm: “Vân Khuynh, người vừa gọi cái gì?”

“Bá mẫu... A không, là nương.”

Liên Duyệt chậm rãi nhăn mày: “Không, ta là nói, lúc đầu tiên người vừa thấy ta, người gọi cái gì?”

Nàng may mắn biết bao, có dung nhan giống hệt kiếp trước, lúc mới tới thế giới này, nàng một mực cầu khẩn, có một ngày, trong thế giới kia, nếu có người tới nơi này giống như nàng, có thể dựa vào khuôn mặt này, nhận ra nàng.

Vẻ mặt Vân Khuynh chậm rãi ngẩn ngơ, ký ức bị kéo về thật lâu thật lâu trước đây.

“Xin lỗi, nương, ta nhận sai người... Bởi vì người và tỷ tỷ kia của ta, thật sự là quá giống nhau... Giống như là khắc ra từ một khuôn mẫu...”

Trong đôi mắt của Liên Duyệt tràn ngập ánh nước, thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào: “Minh? Lạc Minh, là người sao?”

Oanh...

Nghe đến câu hỏi như vậy, Vân Khuynh triệt để ngây người, y không thể tin được trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt Liên Duyệt, đôi môi run rẩy: “Tỷ... Người, người, người thật là tỷ của ta?” Vân Khuynh nói, từ trên giường gượng dậy thân thể của mình.

Liên Duyệt bước một bước về phía trước, đi đến bên giường cùng y ôm cùng một chỗ.

“Minh, là ta... Tỷ tỷ của người, Lạc Sương Sương...”

“Thế nhưng...”

Đầu của Vân Khuynh có chút choáng váng: “Người, tỷ người sao lại ở đây?”

Liên Duyệt lắc đầu: “Ta không biết, vào khoảng bốn mươi năm trước, sau khi ta chết ở trên địa cầu, đến lúc tỉnh lại liền trở thành tiểu thư của Thủy Vân Cư... Sau đó liền một mực sinh hoạt ở thế giới này... Minh... Tỷ tỷ không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy người... Người sau khi chết ba ba mẹ mẹ và ta đều rất hối hận đã không chăm sóc tốt người...”

Vân Khuynh vỗ vỗ lưng Liên Duyệt: “Tỷ, rõ ràng là ta chết trước, vậy hẳn là ta xuyên qua trước, vì sao hiện tại, tỷ người lại lớn hơn ta nhiều như vậy.”

“Tử tiểu tử.”

Liên Duyệt hít hít mũi, gõ đầu Vân Khuynh: “Không biết tuổi tác đối với nữ nhân mà nói là rất kiêng kỵ sao... Thế nhưng...”

Nàng buông bàn tay ôm Vân Khuynh, nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới: “Minh, hiện tại nhìn qua có vẻ nhu thuận hơn trước đây... Trước đây, người chính là một tiểu lão đầu, chỉ thích một mình buồn bực, ai cũng không để ý, còn phản nghịch...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Tỷ Đệ Trò Chuyện

“Minh, hiện tại nhìn qua có vẻ nhu thuận hơn trước đây... Trước đây, người chính là một tiểu lão đầu, chỉ thích một mình buồn bực, ai cũng không để ý, còn phản nghịch...”

Liên Duyệt nói khiến Vân Khuynh xấu hổ không ngớt, khi đó, mặc kệ là ít tâm sự với phụ mẫu thân nhân đến thế nào, y cũng biết đáy lòng phụ mẫu là thương y, cho nên y bốc đồng hơn bây giờ nhiều.

Nhưng hiện tại, lẻ loi một mình, cô đơn sống ở dị thế, từ nhỏ đã không ai thương y yêu y, nhìn hết ấm lạnh thế gian, y sao có thể còn bốc đồng được nữa.

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh thở dài: “Tỷ, chuyện cũ hôm nay đã tan thành khói, người đừng gọi Minh nữa, gọi Vân Khuynh đi!”

Liên Duyệt gật đầu nói: “Đời này ta là Liên Duyệt, là tiểu thư của Thủy Vân Cư, hơn hai mươi năm trước, ta gả cho Tần gia, từ đó về sau liền sống một đời được như nguyện, hành tẩu thiên hạ du sơn ngoạn thủy.”

Vân Khuynh có chút ước ao: “Đời này ta là Vân Khuynh, là người của Vân phủ kinh thành, thay tam tỷ Vân Thù giá đến Tần gia... Ở Vân phủ, nhận hết lạnh nhạt, ở Tần phủ, nhận hết sủng nịch, hiện tại... Có chút loạn...”

Nói đến cái loạn này, Vân Khuynh và Liên Duyệt đều nghĩ đến chuyện Tần Vô Phong.

Liên Duyệt không muốn trực tiếp hỏi việc này, dù sao, Vân Khuynh tối hôm qua bị nhi tử của nàng đối đãi như vậy. Hiện tại Vân Khuynh nhất định cũng rất hoảng loạn bất an, nàng hà tất phải nói đến chuyện khiến y thương tâm.

Dù sao lúc này, nàng và Tần Du Hàn vốn là quyết định ở nhà mấy ngày, chuyện này nói sau cũng không sao.

“Ha hả, gả thay... Ha ha ha, Minh... Ách, tiểu Khuynh, người là nam nhi thân gả cho nhi tử của ta, không tệ không tệ thật không tệ.

Hôm nay nghĩ đến, hai mươi năm trước, ta uống say bị Vân gia tính toán quyết định một cửa ép duyên duy nhất với Tần gia này, cũng là chuyện đã được định trước...

Hài tử Vô Song kia, làm người rất không tệ, rất biết thương người, gả cho hần, người sẽ hạnh phúc.”

Về điểm Liên Duyệt nói này, Vân Khuynh chấp nhận.

“Đích xác, Vô Song rất tốt với ta.”

Vân Khuynh nhớ tới Vô Song, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không khỏi lộ ra mỉm cười.

Liên Duyệt nhìn dáng vẻ của y, liền không khó đoán ra y yêu Vô Song: “Minh... Tiểu khuynh, người yêu Vô Song đúng không?”

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng vậy, tỷ, Vô Song là người duy nhất từ khi ta đến thế giới này, không bởi vì bất cứ nguyên nhân nào mà rất tốt với ta, nương ta rất tốt với ta bởi vì ta là nhi tử của nàng, Hồng Châu rất tốt với ta, là bởi vì nương ta giao phó, nhị ca rất tốt với ta là bởi vì hần coi ta như đệ đệ đối đãi...”

Chỉ có Vô Song, đêm đó ta giả cho hắn, lần đầu tiên nhìn thấy hắn, hắn liền không hề có đạo lý rất tốt với ta, tốt đến mức khiến ta không nỡ không thương hắn...”

Vân Khuynh nói khiến Liên Duyệt vừa vui mừng vừa ưu sầu.

Mừng là vì, nhi tử nhà mình và nhi tức là tương thân tương ái, ưu cũng là vì như vậy.

Nếu như Vân Khuynh và Tần Vô Song, thật là thật sâu yêu lẫn nhau, như vậy Tần Vô Phong, cũng nhất định sẽ rơi vào kết cục thương tâm.

Lúc trước Liên Duyệt nói qua, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, hai nhi tử, vô luận là ai, nàng đều không hy vọng bọn hắn thương tâm.

Đương nhiên, đối với Vân Khuynh là đệ đệ đời trước, đời này là nhi tức, nàng tự nhiên cũng không đành lòng khiến y thương tâm.

Chỉ là một chữ yêu, vì sao có thể đem hạnh phúc của nhiều người, chặt chẽ kéo thành một đoàn.

“Người...”

Liên Duyệt có chút chần chờ, thế nhưng, thoáng trầm ngâm xong nàng vẫn mở miệng nói: “Người... Người còn nhớ, Ngụy Quang Hàn không...”

Vân Khuynh giật mình, năm ấy người ở bên cạnh y trên cơ bản đều biết y có tình với Ngụy Quang Hàn...

Cũng chính bởi vậy, y mới có sự khác biệt với người nhà của y, mới sản sinh ngăn cách.

Vân Khuynh không biết Liên Duyệt có biết Ngụy Quang Hàn cũng ở thế giới này hay không.

Thực sự là duyên phận kỳ diệu, tên kiếp trước của Ngự Quang Hàn giống hệt tên kiếp này, khiến y nhận ra, mà Liên Duyệt lại là có khuôn mặt giống hệt kiếp trước, cũng bị y nhận ra.

Chỉ riêng có y, vô luận là khuôn mặt hay tên, đều bị cải biến triệt để.

Hình như, ngay cả tâm cũng thay đổi.

“Tỷ.”

Vân Khuynh cong môi mỉm cười: “Ngự Quang Hàn, là người Lạc Minh dùng sinh mệnh đi yêu, mà không phải người mà ta —— Vân Khuynh yêu.”

Liên Duyệt hiểu ý Vân Khuynh, lắc đầu: “Xem ta... Người vừa rồi nói đời trước đã không còn dính dáng đến đời này, Ngự Quang Hàn kia, tự nhiên cũng nên quên đi...”

Ân, tiểu Khuynh, người Tần gia đều trọng tình thâm tình, chưa bao giờ thay đổi, người và Vô Song, nếu là thật tâm yêu nhau liền nhất định phải hạnh phúc.”

Hiện tại nói ra những lời này, Liên Duyệt đã quyết tâm hi sinh Tần Vô Phong.

Bởi vì đời trước, tình yêu của Lạc Minh rất đau khổ, đời này, nàng không hy vọng y cũng thống khổ giống như đời trước.

Vì hạnh phúc của Vô Song và Vân Khuynh hai người, hi sinh hạnh phúc một người của Tần Vô Phong, hẳn là cũng nên...

Bỏ qua yêu thương nơi đáy lòng đối với đại nhi tử, Liên Duyệt khôi phục thoải mái lúc trước, cười đến cổ quái tinh ranh: “Tiểu Khuynh, sau đó đừng gọi tỷ, phải đổi gọi nương nga.”

Tuy rằng Vân Khuynh gọi nàng là nương nàng sẽ nghĩ không được tự nhiên, thế nhưng nàng không hy vọng, quan hệ giữa nàng và Vân Khuynh cùng với bí mật xuyên qua mà đến bị người khác nhìn thấu.

“Ách... Tỷ, cái này có phải là quá không được tự nhiên hay không?”

Liên Duyệt gõ đầu y một chút: “Không được tự nhiên cũng không có biện pháp, người nếu là gọi tỷ, người khác sẽ tìm ra nguyên nhân...”

Hơn nữa, trường tỷ như mẫu, người đều nói phải dứt bỏ kiếp trước, gọi một tiếng nương cũng không quá đáng, dù sao ta sẽ không bức người gọi mẹ mẹ.”

Khuôn mặt Vân Khuynh đen xì, nhìn Liên Duyệt từ trên xuống dưới: “Người cái dạng này, ai cũng nhìn không ra người là Lạc Sương Sương, nhưng mà, tỷ...”

Ách, nương, về chuyện Ngụy Quang Hàn, ta mong người đừng nói cho Vô Song... Ân, cũng đừng nói cho đại ca.”

Liên Duyệt gật đầu: “Đây là tự nhiên...”

Không nói cho Vô Song cũng đúng...

Nhưng không nói cho Vô Phong là sao?

Lẽ nào, kỳ thực, Vân Khuynh cũng có ý với Tần Vô Phong?

Nếu nói như vậy, Vô Phong có phải là không cần hi sinh không... Sau đó, Vân Khuynh có thể song song có được Vô Song và Vô Phong...

Cũng chính là loại truyện nhất thụ đa công nàng thường xem ở đời trước...

Đúng vậy, sao nàng lại quên cái này chứ, nếu như Vân Khuynh cũng yêu Tần Vô Phong, ba người bọn họ cùng một chỗ, chẳng phải là giai đại vui mừng sao?

Dù sao Vân Khuynh là đệ đệ của nàng, nhi tử của nàng tốt như vậy, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, hơn nữa cũng không cần bổng đãi uyên ương đúng không...

Về phần đèn nhang đại nghiệp Tần gia, giao cho Vô Hạ là được rồi...

Liên Duyệt càng nghĩ càng cảm thấy đây là ý kiến hay, hơn nữa, nàng đoán đại nhi tử của nàng cũng có ý này, cho nên mới thỉnh cầu nàng và Tần Du Hàn thành toàn.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn mỹ lệ của Liên Duyệt lộ ra nụ cười quý dị, hỏi Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, Vô Song đâu?”

Vân Khuynh hơi hơi nhú mày: “Một đoạn thời gian trước ta trúng một loại cổ độc, Vô Song đi Tà Vu cốc tìm lam ngân hoa cho ta...”

Liên Duyệt nghe vậy đáng cười trên khuôn mặt vội vã thu lại, trở nên lo lắng: “Thật không... Vậy người hiện tại thế nào... Vô Song thật ra ta không lo, nhìn khắp giang hồ, không có mấy người có thể uy hiếp Vô Song.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta hiện nay không sao, biểu ca Liên Cừ phối được cho ta, đem thống khổ lúc cổ độc phát tác tất cả đều áp chế, chỉ cần ở trong thời gian quy định giải được cổ độc là ổn.”

Về chuyện trong bụng có hài tử, Vân Khuynh quả thực không biết có nên nói với Liên Duyệt hay không.

Liên Duyệt gật đầu: “Vậy thì tốt, Vô Song là lúc nào rời đi?”

Vân Khuynh ngưng mi suy nghĩ một chút: “Khoảng một tháng trước...”

Trong ánh mắt Liên Duyệt hiện lên tia sáng quý dị, hơi cong môi: “Nói cách khác, một tháng trước, Vô Song đi tìm lam ngân hoa...”

Người liền một mực ở đây, Vô Phong vẫn luôn chiếu cố người?”

Hiện tại nói đến Tần Vô Phong với Liên Duyệt, hai gò má Vân Khuynh không thể kìm được mà đỏ ửng, gật đầu, nhẹ nhàng ân một tiếng.

Nhìn động tác này, nhìn phản ứng này.

Liên Duyệt nhìn ra Vân Khuynh có thiện cảm với Tần Vô Phong phải đến 80%.

Nàng cong lên khoe môi: “Ân, ta đã biết, nhưng mà, tiểu Khuynh, ta hiểu kỳ, vì sao người và tiểu Phong muốn giấu mọi người sống một mình ở đây... Lễ nào trong này có ẩn tình gì sao?”

“Tỷ... Ách không, nương... Này...”

Vân Khuynh cắn cắn môi dưới, có chút chần chờ.

Liên Duyệt thiêu mi: “Chuyện gì không thể nói với ta? Ân? Tiểu Phong có thể biết, ta làm trưởng bối trái lại không thể biết. Tiểu Khuynh người thiên vị cũng quá rõ ràng rồi!”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, nương, ta chỉ là không biết phải nói với người thế nào.”

Liên Duyệt vươn tay đỡ Vân Khuynh nằm xuống, giúp y chỉnh lại chăn bông: “Ngay cả xuyên qua... Hơn nữa sau khi xuyên qua đụng tới đệ đệ của mình ta cũng đã tiếp nhận, còn có chuyện gì ta không thể tiếp thụ? Người cứ nói đi.”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút, đích xác như vậy, bởi vậy, y hít một hơi thật sâu, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt, nghiêm túc nói: “Bởi vì, ta,

mang thai.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Liên Duyệt Quyết Định

“Bởi vì, ta, mang thai.”

Vân Khuynh nói, chấn đến đầu óc Liên Duyệt có chút choáng váng: “Người người người nói người làm sao?”

Nhìn Liên Duyệt bị dọa sợ, Vân Khuynh đột nhiên nghĩ có chút buồn cười.

Vừa rồi còn một bộ lễ trắng khí hùng nói chuyện gì cũng có thể tiếp thu, nghe xong y nói, dĩ nhiên là loại phản ứng này.

“Tiểu Khuynh... Người, đời này là nữ nhân sao?”

Vân Khuynh lắc đầu: “Đương nhiên không, ta như trước là một nam nhân.”

“Là nam nhân... Người sao có thể mang thai...”

Đôi mắt đẹp của Liên Duyệt thẳng tắp nhìn chăm chăm Vân Khuynh, hiển nhiên còn chưa lấy lại tinh thần, máy móc hỏi.

Vân Khuynh buông xuống mí mắt: “Chuyện này nương người không cần hỏi đến... Nói chung, ta là mang thai.

Ngay cả người hiện đại như người phản ứng còn là như vậy, huống hồ là người cổ đại cổ hủ.

Cho nên lúc Vô Song đi lấy hoa, đem ta giao phó cho đại ca và biểu ca, chỉ là sau đó, biểu ca cũng đi ra ngoài tìm được.”

Chậm rãi tiêu hóa lời y nói, Liên Duyệt thở dài thật sâu.

Cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nàng nghĩ, thực sự là quái sự hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều.

Đại nhi tử của nàng yêu nhị nhi tức, tức phụ là đệ đệ kiếp trước của nàng, tức phụ kiếp này là đệ đệ kiếp trước thân là một người nam nhân, dĩ nhiên mang thai...

Liên Duyệt lắc đầu, lung tung hô: “Không được không được, ta phải lãnh tinh lãnh tĩn.”

May là nàng không có bệnh tim, nếu có bệnh tim, sợ là đã sớm ngất đi.

Liên Duyệt không phải người ngoài, Vân Khuynh cũng không sợ nàng dùng ánh mắt kỳ quái gì đó nhìn y, ôm chần, Vân Khuynh cọ cọ, nhắm mắt lại, chờ Liên Duyệt chậm rãi tỉnh táo.

Mang thai...

Vân Khuynh dĩ nhiên mang thai...

Nói vậy... Đừng nói là Tần Vô Phong thích Vân Khuynh...

Cho dù Vân Khuynh đem tam nhi tử của nàng đều thu về tay cũng chẳng sao, dù sao đèn nhang đại nghiệp cũng được kế thừa...

Ách...

Nghĩ tới đây, Liên Duyệt gõ đầu mình một chút, trời ạ, nàng suy nghĩ cái gì vậy...

Thế nhưng, chuyện Vân Khuynh và Vô Phong, nàng hiện nay xem đến, là vô cùng có khả năng.

Dù sao, hai người dường như là có tình với nhau, dù thế nào, nàng cũng không thể bỗng dả duyên ương...

Đáng tiếc chính là, nàng hiểu Lạc Minh kiếp trước, lấy loại tính tình tử tâm nhân cùng với không được tự nhiên này...

Phòng chừng bảo y thừa nhận y yêu Tần Vô Phong sẽ rất khó...

Thế nhưng không sao, chút nữa đi tìm Tần Vô Phong, chỉ cần ý nghĩ của Tần Vô Phong không mưu mà hợp với nàng, nàng nhất định sẽ giúp Tần Vô Phong.

Nhi tử nhà mình, đệ đệ nhà mình, nắm chắc nguyên nhân thân càng thêm thân, nước phù sa không chảy ruộng ngoài, nàng cực lực chi trì chuyện này.

Về phần Tần Du Hàn, có nàng, để hấn đáp ứng, cũng chỉ là chuyện sớm muộn.

Duy nhất phiền phức chính là nhị nhi tử của nàng...

Nên ăn nói thế nào với Vô Song đây...

Không phải nàng bất công, thật sự là tính tình của Tần Vô Phong, nếu hấn thực sự yêu Vân Khuynh, như vậy nhất định cả đời này sẽ không đổi, nếu không thỏa mãn tâm nguyện của hấn, phòng chừng hấn sẽ cô đơn cả đời, đau thương một đời.

So sánh một chút sau khi Vân Khuynh đồng thời tiếp thu Tần Vô Phong và Tần Vô Song, thương tổn Tần Vô Song phải chịu, Liên Duyệt nghĩ, vẫn là thành toàn Tần Vô Phong tương đối tốt.

Vô Song đáng thương của nàng...

Ai, làm nương, thật là khó, lo được cái này lại không lo được cái kia.

Cũng may Tần Vô Phong và Tần Vô Song quan hệ huynh đệ cũng không tệ, mong muốn quyết định này của nàng là chính xác!

Đang cảm khái, nàng lại thấy Vân Khuynh ôm chần bông ngủ, thấy vậy mày liễu của nàng không khỏi dựng ngược, dựa vào cái gì nàng phiền não vì chuyện của y, y lại có thể yên tâm thoải mái ào ào ngủ?

Tâm lý cực độ bất bình nàng tức giận đến nhe răng nhếch miệng: “Người là tiểu trư sao, vừa tỉnh ngủ người còn ngủ.”

Vân Khuynh miễn cưỡng mở mắt, nhìn Liên Duyệt: “Ngô, tỷ, người không phải muốn lãnh tỉnh sao... Ta ngủ vừa lúc không quấy rối người.”

Tuy nói hai người thương lượng kêu nường, thế nhưng, Vân Khuynh vẫn nghĩ kêu tỷ quen thuộc hơn.

Nhìn hình dạng miễn cưỡng của y, Liên Duyệt bỗng nhiên nhớ tới việc y mang thai, một tiếng tỷ của Vân Khuynh, cũng gợi lại vô số ký ức trước đây của nàng, ánh mắt mềm xuống, nàng ngồi ở bên giường Vân Khuynh, ôn hòa nhìn y: “Tiểu Khuynh, nếu như thực sự không quen, lúc chỉ có hai người chúng ta, người gọi tỷ đi, thế nhưng ở trước mặt người ngoài nhất định phải kêu nường.”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta biết.”

“Tiểu Khuynh, người biết ta và Du Hàn vì sao tới tìm người không?”

Đôi mắt Vân Khuynh ánh lên nghi hoặc, chẳng lẽ không phải là đơn thuần xem nhi tức phụ, còn có chuyện khác sao?

Liên Duyệt nhìn bình yên trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y, cười cười, lời nói chuẩn bị nói ra miệng, lại nuốt trở vào.

Vẫn là để Tần Vô Phong chính miệng nói cho Vân Khuynh quyết định của hẳn đi!

Vẫn là để Vân Khuynh sau này phát hiện y yêu Tần Vô Phong!

Nàng, chỉ cần vì bọn họ quét sạch cản trở từ bên ngoài, giúp bọn hẳn đúng lúc là được!

“Oa oa trong bụng người mấy tháng rồi?”

Nghĩ đến đây, Liên Duyệt lập tức nói sang chuyện khác, nói đến bảo bảo, cả khuôn mặt Vân Khuynh đều tản ra ánh sáng vui sướng: “Khoảng hai tháng rưỡi... Tỷ, Tần gia các người thích nam hài, hay là nữ hài?”

Hai người tỷ đệ này, sau khi đem tất cả mọi chuyện có thể nói nói ra, liền bắt đầu trò chuyện một ít việc nhà.

Mà Tần Du Hàn, còn lại là đi tới chỗ của tam nhi tử.

Lúc Tần Vô Hạ thấy Tần Du Hàn thì phi thường kinh ngạc: “Đa, người và nương không phải nói đi đường rất mệt, muốn nghỉ ngơi sao?”

Lông mày Tần Du Hàn nhăn chặt, nhìn Tần Vô Hạ, mở miệng liền hỏi: “Tức phụ của Vô Song, rốt cuộc là một người thế nào.”

“Ách, đa nói chính là Khuynh Khuynh?”

Khuynh Khuynh? Trực giác của nam nhân, xưng hô vô cùng thân thiết như vậy, có chuyện, có chuyện, tuyệt đối có chuyện.

Mắt thấy lão đa nhà mình vẻ mặt mơ hồ, Tần Vô Hạ cười cười, rót cho Tần Du Hàn một bôi trà: “Đa, thê tử của nhị ca kêu Vân Khuynh, ta gọi y là Khuynh Khuynh... Đa, tuy rằng Khuynh Khuynh là nam nhân, thế nhưng y hẳn là một người rất tốt, đa cũng không thể ghét bỏ giới tính của Khuynh Khuynh.”

Làm nhi tử nhỏ nhất trong nhà, mặc kệ bao nhiêu tuổi, đều có quyền lợi làm nũng, Tần Vô Hạ mặc dù không đến mức làm nũng, nhưng nói chuyện với Tần Du Hàn và Liên Duyệt tương đối tùy tiện.

Tần Du Hàn nhớ tới Tần Vô Phong vì Vân Khuynh kia, không để ý đến tình huynh đệ với Vô Song mà thỉnh cầu hãn và Liên Duyệt thành toàn, lại nghĩ tới thân thân thể thể của hãn, vừa thấy Vân Khuynh kia liền đuổi hãn ra ngoài lặng lẽ nói chuyện, nhìn nhìn lại Tần Vô Hạ ở trước mắt, hãn còn chưa nói cái gì liền khẩn trương muốn chết, hãn tức mà không có chỗ xả.

Vân Khuynh Vân Khuynh, tên kia có gì đặc biệt hơn người, đem người một nhà Tần gia bọn họ đều mê đến xoay vòng vòng.

“Vô Hạ, người đã trưởng thành, sao còn có thể không hiểu chuyện như thế?”

Cái gì Khuynh Khuynh Khuynh Khuynh, người thành thành thật thật gọi nhị tẩu cho ta.”

Tần Vô Hạ nghi hoặc nhìn Tần Du Hàn, lão đa nhà hãn sao lại quan tâm đến việc nhỏ như hạt vừng như vậy: “Ta không muốn, đại ca và nhị ca đều có xưng hô riêng, vì sao ta không thể có, chỉ cần đa người có thể thuyết phục đại ca kêu Khuynh Khuynh là đệ muội, ta liền thành thành thật thật kêu nhị tẩu.”

“Người...”

Lúc này Tần Du Hàn thật là bị tức đến xì khói.

Mắt thấy Tần Vô Phong cái dạng lừng lẫy phi cái gì Khuynh kia nhất định không cưới, hãn nếu có thể kêu Tần Vô Phong đối xưng hô, mới tính là chuyện là.

Đám nhi tử này, thực sự là càng lớn càng không để người bớt lo.

“Người là người, người nói đến đại ca người làm chi... Ta hỏi người, Vô Hạ, cái gì Khuynh kia, gả đến Tần gia chúng ta đã bao lâu.”

Tần Vô Hạ cũng có chút không vui: “Đa, không phải là là cái gì Khuynh, Khuynh Khuynh kêu Vân Khuynh, Vân Khuynh dễ nhớ, đa người sao lại không nhớ được chứ?”

Khuynh Khuynh hắc là bốn tháng trước cùng nhị ca đi tới Tần gia.”

“Bốn tháng... Bốn tháng... Vô Hạ, nếu như cho người bốn tháng, người có thể yêu Vân Khuynh kia yêu đến mức phi y không cưới hay không?”

Tần Du Hàn nghĩ tới Tần Vô Phong, không nhịn được hỏi Tần Vô Hạ như vậy, vừa hỏi ra miệng, mới phát giác ví dụ như vậy, thật sự là không thể tin nổi lại vô lý tới cực điểm.

Hắn thật là bị tức đến mê muội, dĩ nhiên hỏi ra câu hỏi như vậy, hắn hắc là hỏi Vô Hạ, bốn tháng có thể yêu một người nào đó phi y không cưới hay không, vì sao hắn lại hỏi yêu Vân Khuynh yêu đến phi y không cưới?

Tần Vô Hạ bị lão đa nhà mình hỏi mà ngẩn ra, thế nhưng hắn lập tức phục hồi tinh thần, tự tiểu phi tiểu nói: “Đa, trên thực tế, nếu Vân Khuynh không phải thê tử của nhị ca, ta đã sớm lấy y... Lấy về nhà chà đạp một trận...”

Đa người không biết, ta lần đầu tiên gặp mặt Khuynh Khuynh, Khuynh Khuynh dĩ nhiên đem ta trở thành một tiểu tặc, vừa cào vừa cắn, y hết một tiểu mèo hoang...

Ta nha, một mực tìm cơ hội trừng phạt y, đáng tiếc nhị ca một tắc cũng không rời y, đại ca cũng bảo hộ rất chặt...”

“Được rồi!”

Gân xanh trên trán Tần Du Hàn nhảy lên, hẳn thế nào càng nghe giọng điệu của Tần Vô Hạ, lại càng cảm thấy Tần Vô Hạ đối với Vân Khuynh cũng...

Không không không không, quá kinh khủng, một người nam nhân mà thôi, sao có thể nắm bắt hết tâm của ba nhi tử nhà hắn?

Lẽ nào người trên thế giới này, đều trong một đêm đổi thành yêu nam nhân... Hoặc là nói, Vân Khuynh kia, thực sự sức quyến rũ vô cùng?

Nếu nói như vậy, thân thân lão bà của hắn ở cùng với Vân Khuynh kia, liệu có bị câu hồn đi không?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Tà Vu Cốc Chủ

Sự thực chứng minh Tần Du Hàn suy đoán có chín phần là chính xác.

Thân thân lão bà của hắn bởi vì Vân Khuynh mang thai, vậy nên phi thường để bụng Vân Khuynh, trên cơ bản sẽ vứt bỏ phụ quân hắn.

Đương nhiên, đây là nói sau, tạm thời không đề cập tới.

Hiện nay, Tần Du Hàn ở chỗ của tam nhi tử, hỏi không ra nửa điểm chuyện Tần Vô Phong và Vân Khuynh, khiến hắn tương đương buồn bực.

Năm xưa hắn và lão đa của hắn cùng Hiên Viên gia hợp tác mưu phản, cũng không khiến hắn khó xử như chuyện Tần Vô Phong và Vân Khuynh hiện tại.

Lo lắng thân thân nương tử của hắn đơn độc ở chung với Vân Khuynh, hắn còn chưa hỏi chuyện chính với Tần Vô Hạ, liền vội vã trở lại gian phòng của Tần Vô Phong trong ‘Vô’ viện.

Cũng may khi đó, Vân Khuynh và Liên Duyệt cũng nói chuyện gần xong, vừa nhìn thấy Tần Du Hàn, Liên Duyệt liền nhiệt tình giới thiệu với Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, đây là đa đa của Vô Phong bọn họ, tướng công của ta Tần Du Hàn.

Tướng công, đây là nhị nhi tức của người Vân Khuynh.”

Liên Duyệt có vẻ vạn phần trịnh trọng giới thiệu Vân Khuynh và Tần Du Hàn.

Bởi vì ở trong lòng Liên Duyệt và Vân Khuynh, Tần Du Hàn không chỉ là phụ thân của mấy người Tần Vô Phong, càng xem như là tỷ phụ của Vân Khuynh.

Liên Duyệt còn có một loại tâm lý nói cho đệ đệ hạnh phúc của mình, để đệ đệ mình nhìn xem tỷ phụ.

Mà Vân Khuynh là mang theo một loại ẩn ý xem xét nam nhân này liệu có xứng với tỷ tỷ của mình không, liệu có thể khiến cho tỷ tỷ của mình hạnh phúc không.

Bởi vậy, lúc Liên Duyệt nói xong, hai gò má mỹ lệ liền hơi phồng, cúi thấp đầu xuống, có vài phần ngượng ngùng đem người trong lòng đưa đến cho người nhà xem mặt.

Vân Khuynh còn lại là ánh mắt sắc bén nhìn Tần Du Hàn từ trên xuống dưới, cuối cùng, mới hài lòng lộ ra dáng cười thoả mãn trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ.

Trước đây y còn đang hiếu kỳ gia đình thế nào, mới có thể ở cổ đại dạy dỗ ra nam tử như Tần gia huynh đệ, không nghĩ tới, đúng là tỷ tỷ của y dạy dỗ.

Trước đây y thật sự không nhìn ra tỷ tỷ của y có bao nhiêu hiểu biết giáo dục hài tử...

Ân, phỏng chừng, phương diện này cũng có phân nửa công lao của Tần Du Hàn.

Tần Du Hàn nhìn phản ứng của hai người, trong lòng lộ bộ một chút, vì sao thân thân nương tử của hắn lại đỏ mặt, vì sao cái gì Khuynh kia lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn như vậy?

“Khụ khụ khụ.”

Hắn ho nhẹ hai tiếng: “Vân Khuynh, đúng không?”

Vân Khuynh bởi vì lúc trước nghe qua tỷ tỷ nói về thái độ làm người của Tần Du Hàn, cũng không câu nệ, tiếp tục nằm trên giường, trừng mắt nhìn, mỉm cười nói với Tần Du Hàn: “Đúng vậy, đa.”

Một tiếng đa này, tuy rằng kêu không được tự nhiên, nhưng dù thế nào cũng thuận miệng hơn gọi Vân vương gia của Vân gia kia.

“Ngươi và Vô Phong...”

“Tướng công, ta mệt mỏi, vừa rồi trò chuyện với tiểu Khuynh quá say sưa, trái lại đã quên chúng ta một đường mệt nhọc, ta rất muốn trở lại nghỉ ngơi, thân thể tiểu Khuynh cũng khó chịu, chúng ta trước hết cáo từ nha?”

Liên Duyệt bị lời Tần Du Hàn nói lại càng hoảng sợ, lập tức cắt đứt trước khi Tần Du Hàn hỏi ra miệng.

Tần Du Hàn hiện tại hỏi Vân Khuynh, về chuyện y và Tần Vô Phong, không phải là đánh rắn động cỏ sao?

Nếu Vân Khuynh sản sinh cố kỵ với bọn họ, càng thêm không tiếp thụ Tần Vô Phong thì sao?

Tần Du Hàn vốn dự định chất vấn Vân Khuynh và Tần Vô Phong là chuyện gì xảy ra, thế nhưng vừa nghe nương tử nhà mình nói mệt, hắn lập tức đem toàn bộ tâm tư đều quẳng đi, đương nhiên là nhanh chóng đưa nương tử nhà mình trở lại nghỉ ngơi mới là quan trọng nhất.

Như vậy Liên Duyệt liền kéo Tần Du Hàn rời đi, trước khi rời khỏi còn lặng lẽ dùng khẩu hình nói cho Vân Khuynh, nàng sẽ còn tìm đến y.

Vân Khuynh nhìn bóng lưng của Liên Duyệt và Tần Du Hàn, hơi cong môi cười cười, xem ra tỷ tỷ của y, đích xác rất hạnh phúc...

Cũng không biết y có thể may mắn như tỷ như của y hay không...

Vốn là có, thế nhưng, tối hôm qua...

Vì sao vừa rồi gặp Liên Duyệt và Tần Du Hàn, Tần Vô Phong lại không thấy người?

Là cố ý tránh không gặp mình sao?

Y nhớ trước đó Tần Vô Phong nói để y gặp Tần gia lão, đáy lòng y khẩn trương, Tần Vô Phong còn thoải mái y nói không có việc gì, hẳn sẽ ở bên y, nhưng hiện tại, Tần Vô Phong người đâu?

Nghĩ, nỗi lòng của Vân Khuynh lại âm ảm.

Phương tây, Liệt Phong quốc, Tà Vu cốc.

“Vô Song ca ca, Nhã nhi rất cao hứng người đến thăm Nhã nhi.”

Nhã Sóc Lam là nữ nhi duy nhất của Tà Vu cốc cốc chủ, là một nữ hài ngây thơ thiện lương lại có một chút mơ hồ.

Toàn bộ người của Tà Vu cốc, từ Tà Vu cốc cốc chủ, cho tới người hầu quét tước vệ sinh, trên cơ bản không có ai không thích tiểu cô nương này.

Nhã Sóc Lam thiên chân vô tà tựa như một hài tử, ở trong mắt Tần Vô Song nàng hoàn toàn chính là một tiểu muội muội.

Tần Vô Song vươn tay sờ sờ đầu nàng: “Nhiều năm không gặp, Nhã nhi liền biến thành một đại cô nương, còn xuất giá nữa.”

Trong đôi mắt đẹp đơn thuần của Nhã Sóc Lam hiện lên một tia si mê: “Vô Song ca ca vẫn đẹp như vậy... Thế nhưng Nguyệt Nguyệt cũng vậy nga, ta rất thích Nguyệt Nguyệt, Nguyệt Nguyệt đối với ta rất tốt.”

Tần Vô Song nhớ tới nam tử trẻ tuổi dẫn hắc tiễn nhập Tà Vu cốc, chẳng biết vì sao, hắc luôn luôn cảm thấy toàn thân người nọ mang theo một cỗ khí tức tà tử quỷ dị: “Nhã nhi nói chính là Nguyệt Mạc?”

Nhã Sóc Lam gật đầu: “Nguyệt Nguyệt cũng là ân nhân cứu mạng của Nhã nhi, Nhã nhi là vì báo ân lấy thân báo đáp.

Cha nói nếu như năm xưa Vô Song ca ca cứu ta, ta là một đại cô nương, sẽ đem ta gả cho người, nếu như Nguyệt Nguyệt không xuất hiện, cha còn chuẩn bị phái người đi Huỳnh Quang tìm người đến thú ta nha...

Thật là, cha cho rằng nhân gia gả không ra, dĩ nhiên làm như vậy...

Kỳ thực trong lòng Nhã nhi, Vô Song ca ca giống như tiên nhân trên trời, Nhã nhi chỉ có thể thưởng thức từ rất xa, mà Nguyệt Nguyệt mới là thích hợp với Nhã nhi nhất.”

Ai nói nữ tử ngây thơ nhất định là vô tri, trong Tà Vu cốc này, cô nương được bảo hộ rất tốt ngây thơ thiện lương cũng rất hiểu chuyện.

Tần Vô Song khước miệng hàm chứa ý cười, nhin không được nói với Nhã Sóc Lam: “Vô Song ca ca đã có thê tử của mình, cho dù đa đa người tìm được Vô Song ca ca, Vô Song ca ca cũng không thể thú người.”

Đôi mắt Nhã Sóc Lam lờ lờ phát sáng: “Thực sự? Là người như thế nào mới có thể xứng với Vô Song ca ca?”

“Nhã nhi, đa đa muốn gặp Tần công tử.”

Nhã Sóc Lam đang hỏi, Nguyệt Mạc từ rất xa đã đi tới, hắc một thân trường sam màu lục ở địa phương chỉ toàn sa mạc này có vẻ phi thường quỷ dị, ảnh ngược trên mặt đất lơ mờ, có chút tán loạn và quỷ dị.

Nhã Sóc Lam thuận lợi dắt tay Tần Vô Song đi về phía trước: “Vô Song ca ca, mau, đa đa muốn gặp người... Ai, được rồi, Vô Song ca ca người không phải biết y thuật sao?”

Đa đa ta bị bệnh hơn nửa tháng, ta rất lo lắng, may là có Nguyệt Nguyệt và tộc nhân giúp ta chiếu cố đa đa.”

Tần Vô Song nghe vậy lập tức nhú mày: “Không có việc gì, lão cốc chủ võ công cao thâm, hồng phúc tề thiên, nhất định sẽ không sao, ta đích xác có biết kỳ hoàng thukhoonchuts nữa ta giúp lão cốc chủ xem một chút.”

Nguyệt Mạc trông thấy bàn tay Nhã Sóc Lam lôi kéo Tần Vô Song, trong đôi mắt hiện lên một tia tình tự kỳ dị, cong môi, nói với Tần Vô Song và Nhã Sóc Lam: “Đa đa hẳn hiện tại bệnh nặng nằm trên giường, rất dễ mệt nhọc, Tần công tử thỉnh cân nhắc thời gian, đừng để lão nhân gia mệt quá.”

Tần Vô Song gật đầu: “Ta sẽ chú ý.”

“Nhã nhi.”

Nguyệt Mạc nhìn Nhã Sóc Lam vẫn nắm tay Tần Vô Song, xem ra là muốn cùng Tần Vô Song đi vào gặp lão cốc chủ, không khỏi mở miệng gọi nàng.

Nhã Sóc Lam quay đầu lại, nhìn Nguyệt Mạc mỉm cười: “Nguyệt Nguyệt, còn có việc sao?”

Nguyệt Mạc nhẹ vuốt sáo ngọc màu bạc ở trong tay, mở miệng nói: “Đa chỉ muốn cầu kiến Tần công tử một người.”

Nhã Sóc Lam nhăn lại lông mày: “Cho dù đa đa chỉ muốn gặp Vô Song ca ca, ta đi theo vô cũng không sao mà, ta lo lắng bệnh của đa đa...”

Nguyệt Mạc nghe vậy nhú mào, đi tới, sờ sờ đầu Nhã Sóc Lam: “Nha đầu ngốc, ta đây đi cùng người, cho dù bị mắng, ta cũng cùng người chịu mắng.”

Nhã Sóc Lam lập tức buông tay Tần Vô Song, ôm cánh tay Nguyệt Mạc lắc lắc: “Nguyệt Nguyệt tốt với Nhã nhi nhất.”

Tần Vô Song nhìn hai người âm thầm gật đầu, xem ra hai người này, cũng đích xác hợp.

Thu hồi tâm tư, hẩn liền theo Nhã Sóc Lam và Nguyệt Mạc cùng đi gặp lão cốc chủ.

Lão cốc chủ nhìn qua phi thường già, đầu đầy tóc bạc, nếp nhăn trên mặt cũng rất sâu.

Vài năm trước Tần Vô Song nhìn thấy hẩn chính là như vậy, bởi vì người thế giới này thọ mệnh đều tương đối dài, cho nên Tần Vô Song thấy lão cốc chủ như vậy thì vô cùng kinh ngạc, còn nói muốn bắt mạch riêng cho lão cốc chủ, giúp hẩn nhìn thân thể một cái.

Lão cốc chủ nói đây là vì bọn họ bình thường đùa bốn cổ trùng, trên người lây dính rất nhiều độc, cho nên già yếu nhanh hơn người bình thường.

Đây là bí ai của tộc nhân bọn hẩn. Tuy rằng bọn họ nắm giữ cổ thuật hữu thần quý bí, nhưng thọ mệnh của bọn hẩn so với người bên ngoài Tà Vu cốc cũng ngắn hơn nhiều.

Vài năm không gặp, lão cốc chủ tuy rằng dáng dấp như lúc ban đầu, thế nhưng nhìn qua lại gầy yếu đi không ít, hẩn nằm ở trên giường, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn phỉm tím quý dị, một đôi mắt âm đạm đang mở rất lớn, thẳng tắp nhìn vào ba người..

Đầu tiên là Nhã Sóc Lam một người bước nhanh đi tới trước giường bệnh: “Đa...”

Lão cốc chủ vươn bàn tay thô ráp sờ sờ đầu nàng, run run kêu lên: “Nhã nhi... Nhã nhi... Tần công tử đâu...”

“Cốc chủ, Vô Song ở đây.”

Tần Vô Song đi theo phía sau Nhã Sóc Lam nghe thấy lão cốc chủ hỏi mình, lập tức hồi đáp. </tbody>

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Cốc Chủ Thịnh Cầu

Tà Vu cốc cốc chủ nghe thấy thanh âm của Tần Vô Song, lập tức cố sức ngẩng đầu nhìn hắn, liền trông thấy một người công tử tuấn mỹ dị thường, khí độ phi phàm: “Tần công tử... Nhiều năm không gặp, phong thái của người càng hơn năm xưa.”

Tà Vu cốc cốc chủ thở dài, năm xưa nữ nhi còn nhỏ, nếu là vào tuổi hiện tại, năm xưa hắn chắc chắn sẽ để Tần Vô Song thú Nhã Sóc Lam.

Năm xưa tuy rằng chỉ ở chung mấy ngày, nhưng này Tần Vô Song tuổi nhỏ lúc ấy, để lại ấn tượng tương đương khắc sâu cho hắn, khiến hắn những năm gần đây, chưa bao giờ quên anh hùng niên thiếu này.

Tần Vô Song nhìn khuôn mặt của Tà Vu cốc cốc chủ, khẽ nhú mào, bước về phía trước vài bước, đi tới bên giường, tỉ mỉ nhìn mặt hắn: “Cốc chủ thế này, hình như là trúng độc?”

Tà Vu cốc cốc chủ gạt đầu: “Ta bị cổ trùng lợi hại nhất của tộc ta phản phệ... Thân thể lời lỗ quá lớn, cho nên tình huống nhìn qua có chút không ổn.”

Nhã Sóc Lam nghe vậy tròng lớn đôi mắt: “Đa đa... Bị cổ trùng phản phệ...”

Đa đa, đây là chuyện khi nào, vì sao người không nói cho Nhã nhi?”

Bàn tay của Tà Vu cốc cốc chủ đặt ở trên đầu nàng giật giật, vuốt vuốt tóc dài của nàng, an ủi nàng: “Nhã nhi, thời gian phản phệ lợi hại nhất đã

qua, không sao, người không cần lo lắng, thân thể của đa đa an dưỡng vài ngày là ổn.”

Nhã Sóc Lam nghe Tà Vu cốc cốc chủ nói nhưng vẫn lo lắng như trước, chắc hẳn chỉ cần Tà Vu cốc cốc chủ một mực nằm trên giường, nàng vẫn sẽ bất an.

“Được rồi, Nhã nhi.”

Tà Vu cốc cốc chủ thu hồi bàn tay đặt ở trên đầu Nhã Sóc Lam, chậm rãi mở miệng nói: “Người và Nguyệt Mạc, đi ra ngoài trước đi, ta có chút việc muốn thương lượng với Tần công tử.”

Nói xong hắn nhắm mi nhìn về phía Nguyệt Mạc: “Nguyệt Mạc, người mang Nhã nhi đi xuống đi.”

“Vâng, đa đa.”

Nguyệt Mạc đáp ứng xong, liền mang theo Nhã Sóc Lam chậm rãi đi ra ngoài.

Đợi đến khi bên trong chỉ còn lại Tà Vu cốc cốc chủ và Tần Vô Song, Tà Vu cốc cốc chủ lập tức xốc lên chân bông trên người, ngồi dậy.

Ở đây song song, cả người nhìn qua cũng tinh thần không ít, Tần Vô Song ngạc nhiên không gì sánh được, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi Tà Vu cốc cốc chủ: “Cốc chủ, người đây là...”

Trên khuôn mặt của Tà Vu cốc cốc chủ hiện lên một tia bi thương: “Thân thể của lão phu, đã sớm mục nát, hiện tại, xem như là tia sáng lóe lên đi...”

Lúc lão phu cho rằng Tà Vu cốc chúng ta sắp sửa diệt vong, không nghĩ tới, Tần công tử dĩ nhiên đi tới Tà Vu cốc vào lúc này, cho lão phu một đường sinh cơ.

Xem ra thực sự là ông trời thương hại Tà Vu cốc ta.”

“Người nói gì vậy?”

Tần Vô Song nghe vậy quá sợ hãi: “Cái gì diệt vong, Tà Vu cốc xảy ra chuyện gì sao?”

“Một đoạn thời gian trước, lúc lão phu đang bồi dưỡng kim tâm cổ lợi hại nhất, lại bị người ám toán, bị cổ trùng phản phệ, suýt nữa bỏ mình.

Sau đó, người Tà Vu cốc ta, không ngừng lục tục, bởi vì đủ loại nguyên nhân chết đi...

Tần công tử hẳn là biết, người Tà Vu cốc chúng ta, luôn luôn không thích tiếp xúc với người ngoài, người ngoài trong cốc hôm nay, chỉ có người và vị hôn phu Nguyệt Mạc của Nhã nhi.

Như vậy xem ra, lão phu là bị người trong Tà Vu cốc ám toán...

Khi lão phu ý thức được điểm này, lão phu liền tận lực biểu hiện ra một bức hình dạng thân thể rất yếu...

Kết quả, lão phu phát hiện chuyện tộc nhân tử vong càng ngày càng nhiều.

Cho nên lão phu nghĩ đây nhất định là có người cố ý làm ra, nói cách khác, trong Tà Vu cốc ta, nhất định có một kẻ phản bội.”

Tần Vô Song nghe Tà Vu cốc chủ nói, trong đôi mắt không ngừng lóe ra ánh sáng kỳ dị: “Thế nhưng, cốc chủ, vì sao lại có người muốn phản bội Tà Vu cốc...

Thậm chí là tàn sát người một nhà?”

“Này...”

Tà Vu cốc cốc chủ dường như có chút khó xử.

Tần Vô Song cười cười: “Lão cốc chủ, chúng ta từng có vài lần duyên từ nhiều năm trước, hôm nay vừa gặp lại, người lại đem chuyện trọng yếu như thế nói cho Vô Song, hẳn hẳn có điều giao phó, cũng có vài phần tín nhiệm Vô Song.

Tục ngữ nói, nghi người thì không dùng người, dùng người thì không nghi người, nếu như lão cốc chủ mong muốn Vô Song làm gì đó, tốt nhất là đem chân tướng sự tình, nói cho Vô Song.”

“Ai...”

Tà Vu cốc cốc chủ thật sâu thở dài một tiếng, lại một lần nữa cảm thán nữ nhi của mình vì sao vô duyên gả cho người này?

“Ta đây cũng là bất đắc dĩ...”

Hiện tại toàn bộ Tà Vu cốc, ngoại trừ Nhã Sóc Lam ta ai cũng không tin, Nhã Sóc Lam lại quá mức đơn thuần thiện lương...

Ta vốn tưởng nếu thực không được, để Nguyệt Mạc mang theo Nhã Sóc Lam rời đi cũng tốt, không nghĩ tới, Tần công tử vị khách ngoài ý muốn này, dĩ nhiên mang đến cho ta một tia sinh cơ.”

Tần Vô Song gật đầu: “Ý của cốc chủ là, muốn ta giúp người, tìm ra người phản bội Tà Vu cốc kia?”

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn Tần Vô Song: “Đúng vậy, ta nghĩ người cũng sẽ không vô duyên vô cớ đến Tà Vu cốc ta, chỉ cần người giúp ta, vô luận là điều kiện gì, ta đều đáp ứng.”

Tần Vô Song hơi cong lên khóe môi, tự tiểu phi tiểu: “Ý của cốc chủ là, nếu như ta không giúp người lần này, liệu có phải là, vô luận điều kiện gì

của ta người cũng sẽ không đáp ứng?”

Tà Vu cốc cốc chủ nghĩ không ra Tần Vô Song lại hỏi như vậy, ngần ngừ: “Không... Nếu người không giúp lần này, chỉ cần không phải quá khó khăn, ta vẫn như cũ sẽ đáp ứng điều kiện của người, dù sao, người cũng đã từng cứu Nhã nhi.”

Nghe những lời này của Tà Vu cốc cốc chủ, Tần Vô Song mới triệt để mỉm cười ra: “Chỉ bằng những lời này của cốc chủ, ta sẽ giúp cốc chủ, chỉ là, ta lần này không có nhiều thời gian... Liệu có thể mang về thứ ta cần trước, sau đó trở lại giúp cốc chủ?”

“Người muốn thứ gì?”

“Lam ngân hoa.”

Tần Vô Song không chút nào che giấu, trực tiếp mở miệng.

Lam ngân hoa là thánh vật của Tà Vu cốc, ở trong mắt người bên ngoài là rất khó có được, nhưng ở trong Tà Vu cốc cũng không tính là đồ lạ, cho nên Tần Vô Song vừa dứt lời, Tà Vu cốc lão cốc chủ liền nói: “Lam ngân hoa, Tà Vu cốc ta có rất nhiều, Tần công tử không cần khách khí, chỉ là, thân thể của ta chống đỡ không được lâu, chúng ta tận lực nhanh lên một chút giải quyết việc này, Tần công tử lấy sau thế nào?”

“Này...”

Tần Vô Song có chút khó xử, Vân Khuynh còn đang ở Tần gia chịu đủ dẫn vật chờ lam ngân hoa của hắn, hắn sao có thể tùy tiện dừng lại?

“Tần công tử, không bằng như vậy đi, ba ngày, nếu như trong vòng 3 ngày, chúng ta không tìm được kẻ phản bội, người liền mang theo lam ngân hoa, Nhã Sóc Lam và Nguyệt Mạc rời đi... Như vậy được không, chỉ ba ngày thôi...”

“Được...”

Cùng lắm thì lúc trở về, lại liều mạng chạy đường là được.

Tà Vu cóc cóc chủ nghe thấy Tần Vô Song đáp ứng, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn liền thả ra mím cười vui sướng, nhưng chưa cười được một hồi liền ho khan, hai tay hẩn năm thành năm tay, đặt ở bên môi, khụ khụ, dĩ nhiên ho ra máu.

“Cóc chủ, ta giúp người bắt mạch một chút.”

Xem ra Tà Vu cóc cóc chủ này, thực sự bệnh rất nặng, Tần Vô Song nhúu mày mở miệng nói.

Tà Vu cóc cóc chủ lắc đầu: “Đây là cổ trùng phản phệ, y thuật là vô dụng...”

Người vừa hỏi ta, vì sao có người phản bội...

Có lẽ, chính là vì kim tà cổ này phản phệ ta...

Đó là biến dị kim tà cổ từ bậc tiền bối của tộc ta mà bắt đầu bồi dưỡng, thế nhưng kim tà cổ kia một mực ngủ say, tuy rằng nó không ngừng trở nên lợi hại, thế nhưng lại chưa từng tỉnh dậy.

Bởi vì trong cơ thể nó ẩn dấu lực lượng rất khổng lồ, cho nên tộc nhân đều đoán rằng biến dị kim tà cổ này sẽ rất lợi hại.

Bình thường người dưỡng kim tà cổ, rất ít tật bệnh, dưỡng sức vật lớn lên, không sợ tử vong, hơn nữa có thể tự tài bạo phú, bởi vậy tộc nhân ta còn suy đoán biến dị kim tà cổ này, có thể kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão, có thể giúp chủ nhân đạt thành các loại nguyện vọng...

Nói chung, một độc, bị truyền vạn phần thần kỳ, người ngoài Tà Vu cóc nghe vậy liền vẫn luôn tùy thời lẻn vào Tà Vu cóc trộm đi kim tà cổ kia,

người trong tộc, càng trở thành chủ nhân của kim tâm cổ.

Bởi vì ta gần đây lấy máu nuôi dưỡng kim tâm cổ kia, kim tâm cổ sắp tỉnh lại, rất có thể trở thành cổ trùng của ta, cho nên ta mới bị người ám toán...”

“Ra là vậy.”

Tần Vô Song gật đầu, không nghĩ tới, chỉ là một con cổ trùng, dĩ nhiên có thể liên quan đến toàn bộ tồn vong của Tà Vu cốc?

“Nếu như người phản bội, thật là vì biến dị kim tâm cổ, chúng ta trái lại có thể dùng phương pháp dẫn xà xuất động đến kéo người phản bội ra.”

Tà Vu cốc cốc chủ thất vọng thở dài một tiếng: “Tộc nhân của ta, dốc sức nghiên cứu cổ thuật, nhưng cũng không thể vì cổ trùng, tàn sát tộc nhân của mình...”

Thực sự là đau lòng, đối với kẻ phản bội kia, ta chỉ muốn lập tức biết hắn là ai, lại sợ biết hắn là người nào...”

“Cốc chủ, người không nên suy nghĩ nhiều, biết đâu người phản bội là người ngoài, không phải tộc nhân của người thì sao.”

Tà Vu cốc cốc chủ lắc đầu: “Người ngoài, chỉ có người và Nguyệt Mạc, người vừa mới đến đây, hài tử Nguyệt Mạc kia ôn hòa lễ, đối với Nhã nhi và ta cũng vô cùng tốt, hắn cũng không hiểu cổ thuật, cầm kim tâm cổ cũng vô dụng...”

“Cốc chủ, nhân tâm cách cái bụng, vẫn là không nên kết luận sớm như vậy, theo ý ta, nữ tử (con rể) Nguyệt Mạc của người, tương đương quý dị.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Nguy Cơ Của Vô Song

Ngày thứ hai, lão cốc chủ của Tà Vu cốc, liền vì Tần Vô Song đến chuẩn bị yến hội.

Mọi người Tà Vu cốc hiếu khách, tiến hành nghi thức nhiệt liệt hoan nghênh Tần Vô Song.

Sau khi mọi người rượu cơm no đủ, Tà Vu cốc cốc chủ nhìn qua miễn cưỡng xuống giường, vẫn được Nhã Sóc Lam hầu hạ ở bên cạnh liền bắt đầu nói chính sự.

Hắn ho khan vài tiếng, âm thanh náo nhiệt dần dần bị đè xuống, mọi người đều tĩnh lặng lại.

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn quét mọi người, sắc mặt tái nhợt ho khan, ho phi thường nghiêm trọng, giống như là sau một khắc lập tức sẽ mất mạng.

“Chắc hẳn...”

Chờ âm thanh ho khan của hắn rốt cục dừng lại, Tà Vu cốc cốc chủ chậm rãi mở miệng nói: “Tất cả mọi người nhớ kỹ, vị Tần công tử này nhiều năm trước từng cứu Nhã nhi.”

Đây là đương nhiên, bằng không người trong cốc, sao có thể tiến hành nhiệt liệt hoan nghênh Tần Vô Song?

“Lần này, Tần công tử đi tới Tà Vu cốc chúng ta là có việc muốn nhờ.”

Nghĩ đến, Tà Vu cốc chúng ta đối đãi bằng hữu từ trước đến nay rất hào phóng, mà Tần công tử là bằng tín vật đến đây, cho nên, ta đã đáp ứng thỉnh

cầu của Tần công tử.”

Tà Vu cốc cốc mọi người đều gật đầu, đồng ý với cách làm của Tà Vu cốc cốc chủ, song song cũng nghĩ, yêu cầu của Tần Vô Song hẳn là tương đối dễ thỏa mãn, cho nên cốc cốc chủ mới có thể dễ dàng đáp ứng.

Nhưng có một người lại không nghĩ thế, hẳn một mực hiếu kỳ, Tần Vô Song vì sao mà đến.

“Không biết là chuyện gì, khiến người như Tần công tử cũng phải bó tay???”

Lắc lắc rượu ngon màu cam trong chén, trên khuôn mặt anh tuấn hơi lộ vẻ cuồng dã của Nguyệt Mạc, mang theo nụ cười nghiền ngẫm, nhàn nhạt hỏi.

Tà Vu cốc cốc chủ suy nghĩ sâu xa liếc nhìn Nguyệt Mạc, xem ra Tần Vô Song nói rất đúng, Nguyệt Mạc nhìn qua, đích xác có chút kỳ quái.

Đáng tiếc hẳn năm xưa lại đơn giản đem nữ nhi của hẳn gả cho người ngoài này...

Tuy rằng phần lớn nguyên nhân là do nữ nhi hẳn thích nam nhân này.

Trên khuôn mặt miễn cưỡng lộ ra dáng cười, Tần Vô Song còn chưa trả lời, Tà Vu cốc cốc chủ liền nói: “Tần công tử lần này đến, là muốn thỉnh chúng ta hai thứ.”

Tần Vô Song ngạc nhiên trợn to mắt.

Hắn nhớ kỹ, hẳn rõ ràng chỉ nói muốn lam ngân hoa, vì sao Tà Vu cốc cốc chủ lại nói hẳn muốn hai thứ???

Lẽ nào tự lão cốc cốc chủ đã có kế hoạch???

Đem toàn bộ nghi hoặc áp xuống đáy lòng, nét mặt Tần Vô Song như trước mang theo mỉm cười ôn nhuận, yên lặng đợi đáp án của lão cốc chủ.

“Một thứ, là thánh hoa của Tà Vu cốc là chúng ta, lam ngân hoa.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý, phía trước đã nói qua, lam ngân hoa, người ở bên ngoài xem ra, là thứ cực kỳ khó có được, nhưng ở trong Tà Vu cốc, cũng chỉ là thứ thông thường.

“Thứ hai, đó là, kim tà m cổ.”

Lão cốc chủ Tà Vu cốc vừa nói ra những lời này, cố ý nhìn quét bốn phía, phát hiện sắc mặt rất nhiều người đều là vô cùng kinh ngạc, nhưng cũng không đưa ra ý kiến phản đối.

Mà Nguyệt Mạc còn lại là đôi mắt hơi buông xuống, nhìn rượu ngon trên tay hắc, một bộ hình dạng có chút suy nghĩ.

Dù sao, mỗi người trong Tà Vu cốc, đều biết cổ thuật, tuy rằng kim tà m cổ rất lợi hại, nhưng ở trong Tà Vu cốc, cũng không tính là thứ hiếm lạ, cho dù đáp ứng đưa cho Tần Vô Song một con, hắc là cũng không quá đáng ngại.

Tần Vô Song còn lại là gật đầu, trong ánh mắt xuất hiện hiểu rõ.

Xem ra Tà Vu cốc cốc chủ là muốn ném củ khoai lang bỏng tay cho hắc.

Thế nhưng, nếu đã đáp ứng hỗ trợ, ném cho hắc cũng không sao, hắc nhận là được.

Quả nhiên, lập tức, lão cốc chủ liền mở miệng nói: “Bởi vậy, ta quyết định đem bảo bối trong tộc chúng ta, biến dị kim tà m cổ đưa cho Tần công tử.”

“Cái gì???”

“Cốc chủ, làm như vậy không được...”

Hắn vừa ra lời này, mọi người ở đây biến sắc, hiển nhiên là đều không muốn.

Chỉ có Nhã Sóc Lam không có một tia phản ứng, đám cổ của tộc nhân ở trong mắt nàng, trên cơ bản đều là lợi hại.

Hơn nữa nếu muốn tặng cho Tần Vô Song, tự nhiên phải đưa tốt nhất.

“Cốc chủ, tâm ý báo ân của người chúng ta có thể hiểu, thế nhưng cốc chủ, biến dị kim tà cổ kia, dù sao cũng là từ tổ tiên chúng ta vẫn luôn đào tạo đi ra, sao có thể nói cho là cho???”

Đám người thế hệ trước của Tà Vu cốc kiên quyết không đồng ý.

“Mọi người yên lặng một chút.”

Tà Vu cốc cốc chủ lớn tiếng nói: “Kỳ thực, lựa chọn đem biến dị kim tà cổ đưa cho Tần công tử, ta còn có suy nghĩ khác.”

Nhìn mọi người ở chung quanh, Tà Vu cốc cốc chủ nói: “Từ khi tin tức trong cốc ta có biến dị kim tà cổ bị truyền đi ra ngoài, liền có rất nhiều người đến dò xét Tà Vu cốc, quấy nhiễu chúng ta không được an bình, một khoảng thời gian trước, trong cốc chúng ta càng là chẳng biết tại sao chết đi không ít người.

Bởi vậy, ta hoài nghi biến dị kim tà cổ kia tồn tại, làm cổ thần chúng ta tức giận, hơn nữa để người trong cốc được an bình, ta nghĩ, đem biến dị kim tà cổ tặng đi, là biện pháp tốt nhất.”

Một phen nói này của Tà Vu cốc lão cốc chủ, làm cho người của Tà Vu cốc lãnh tỉnh, đều bắt đầu trầm tư lời lão cốc chủ nói.

Nguyệt Mạc còn lại là siết chặt ngón tay, ngón tay nắm lên ly rượu mơ hồ trở nên trắng, mím mím môi, đôi mắt nửa híp, nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song dường như cảm thấy, nâng mắt nhìn hắn, đưa cho hắn một nụ cười khiêm tốn.

Phải thừa nhận, Tần Vô Song tuần mỹ, nụ cười của hắn, đối với bất luận kẻ nào mà nói, đều có lực sát thương cường đại, ngay cả Nguyệt Mạc nhìn đều nhin không được ngậy người ngấn ngơ.

Trong lòng dâng lên một cỗ tình tự kỳ quái, tâm tình Nguyệt Mạc trầm tĩnh lại, khóe miệng chậm rãi cong lên đáng cười nghiền ngẫm.

“Cốc chủ nói rất đúng, như vậy, chúng ta liền không có ý kiến, cốc chủ trực tiếp đem biến dị kim tâm cổ đưa cho Tần công tử đi. Chúng ta chỉ là có chút tiếc nuối nhìn không thấy hình dạng lúc biến dị kim tâm cổ tỉnh lại mà thôi.”

Người Tà Vu cốc, không thích tiếp xúc với người ngoài, chỉ tình nguyện bình tĩnh sinh hoạt, say mê cổ thuật, cho nên đối với biến dị kim tâm cổ cũng không có sản sinh chấp nhất quá lớn, bọn họ duy nhất tiếc nuối, là không thấy được chân chính hình dạng của biến dị kim tâm cổ.

“Nếu như tất cả mọi người không có ý kiến, ta liền đem lam ngân hoa và biến dị kim tâm cổ đưa cho Tần công tử, Tần công tử còn có bệnh nhân đang đợi dược của hắn, sau đó, chúng ta liền tiễn biệt Tần công tử.”

Lão cốc chủ nói xong bởi vì thân thể không khỏe mà lui trước.

Tần Vô Song thoáng trầm tư nửa khắc, mượn cơ đi thu thập hành lý cũng rời đi.

Nguyệt Mạc còn lại là ngồi bên cạnh Nhã Sóc Lam, một ngụm một ngụm liên tiếp không ngừng uống rượu.

Sau khi Tần Vô Song rời khỏi yến tiệc liền lập tức đi tìm lão cốc chủ: “Ý vừa rồi của Cốc chủ là???”

Tà Vu cốc cốc chủ nói: “Hôm qua Tần công tử không phải nói dùng biện pháp dẫn xà xuất động sao? Một hồi nữa Tần công tử mang theo lam ngân hoa và biến dị kim tà cổ rời đi, ta sẽ để một ít tộc nhân ẩn nấp ở phía sau đi theo người, ta nghĩ người phản bội kia, nếu như thật sự muốn biến dị kim tà cổ, tất sẽ ở trên đường chặn cướp người.”

Tần Vô Song nhú nhú mày, có chút bất mãn với chuyện lão cốc chủ tự ý chủ trương, thế nhưng hắn vẫn gật đầu nói được.

Lão cốc chủ vẻ mặt xấu hổ, nói với Tần Vô Song: “Chỉ là, cứ như vậy Tần công tử sẽ phi thường nguy hiểm...”

Làm khó Tần công tử, Tà Vu cốc qua kiếp nạn này nhất định sẽ không quên ân công tử.”

Tần Vô Song khoát tay áo: “Lão cốc chủ không cần khách khí, lam ngân hoa này cũng là vì người ta yêu nhất mà cầu, Tà Vu cốc đem lam ngân hoa cho ta, cũng là giúp ta rất nhiều.”

“Người yêu nhất???”

Lão cốc chủ có chút phiền muộn, hắn nhớ tới suy đoán của Tần Vô Song, nếu là, người phản bội kia không phải tộc nhân, mà là con rể Nguyệt Mạc của hắn, vậy Nhã Sóc Lam sau đó phải làm sao đây???

Hắn vốn nghĩ đem Nhã Sóc Lam giao phó cho Tần Vô Song, đáng tiếc, Tần Vô Song đã có người thương.

Chốc lát, Tần Vô Song bái biệt mọi người Tà Vu cốc, mang theo lam ngân hoa và biến dị kim tà cổ xuất phát.

Ra khỏi Tà Vu cốc đó là cát vàng đầy trời.

Tần Vô Song một mình một người, dùng tuyệt đỉnh khinh công, hăng hái lướt trên cát vàng, hẳn thật sự rất nhớ nhà.

Dọc theo đường đi không có nửa điểm động tĩnh, Tần Vô Song hầu như phải hoài nghi, suy đoán của lão cốc chủ xảy ra sai lầm.

Thẳng đến khi hẳn gần rời khỏi một mảnh cát vàng của Liệt Phong quốc, đi tới sát biên giới hoang mạc, một tiếng hét dài từ trên bầu trời truyền đến.

Tần Vô Song chậm rãi dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Quả nhiên là hẳn, Nguyệt Mạc, quần áo lục y, tay cầm ngân tiêu, cười trên phi ưng cực lớn.

Nét mặt Tần Vô Song lộ ra dáng cười thờ ơ, nhìn Nguyệt Mạc: “Nguyệt công tử, chúng ta đã nói tạm biệt, người đuổi theo như vậy, là có chuyện quan trọng gì sao???”

Trên khuôn mặt anh tuấn của Nguyệt Mạc mang theo nụ cười giống hệt, hẳn dùng ngân tiêu cầm trong tay phải gõ lên tay trái, từ trên người phi ưng cực lớn ưu nhã bước xuống, chậm rãi đi về phía Tần Vô Song: “Tần công tử, chúng ta đều là người thông minh, người sáng mắt không nói tiếng lóng, đem biến dị kim tằm cổ lưu lại, ta tha cho người một mạng.”

Nghe hẳn vừa nói như thế, Tần Vô Song thở dài lắc đầu: “Quả thật là người, Nguyệt Mạc, người làm như vậy, không thấy có lỗi với Nhã nhi sao???”

Nguyệt Mạc hơi cong môi, khóe miệng hiện lên dáng cười tà nịnh: “Ta sao phải thấy có lỗi với nàng? Chỉ là một xuân nữ nhân vô tri ngu ngốc mà thôi, nếu như là người...”

Nói không chừng, ta còn nguyện ý cho người sống yên ổn ở lại Tà Vu cốc...”

Gân xanh trên trán Tần Vô Song nảy lên, tuy rằng khuôn mặt hắn có chút quá mức tuần mỹ, thế nhưng, còn chưa có ai đùa giỡn hắn như vậy, trong lòng giận dữ, nhưng nét mặt Tần Vô Song lại cười càng thêm ôn hòa: “Ta đã nói qua, ta muốn đem mấy thứ này trở lại cứu người ta yêu nhất, tự nhiên là không thể để lại cho người.”

“Như vậy, người là muốn ra tay?”

Nguyệt Mạc nhíu mày: “Tần Vô Song, ta phải thừa nhận, người lợi hại hơn ta nhiều, đáng tiếc...”

Ta tuy rằng không am hiểu cổ thuật giống như người của Tà Vu cốc, thế nhưng các loại độc gì đó, ta còn biết dùng...

Người xem, ta đối với người rất tốt, đúng hay không???

Chí ít, ta để người đi tới biên giới Liệt Phong quốc, thấy được ốc đảo phía trước...

Liếc nhìn lần cuối đi, sau đó, người sẽ phải ở lại Liệt Phong quốc theo ta trải qua quãng đời còn lại.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Bất Đắc Dĩ Dừng Lại

Nghe xong Nguyệt Mạc nói, dưới đáy lòng Tần Vô Song nổi lên sóng to gió lớn, thế nhưng, nét mặt hắn, vẫn như trước là nhẹ như mây trôi: “Ha hả, Nguyệt công tử vẫn là không nên kiêu ngạo như thế, Vô Song rốt cuộc có trúng độc hay không, Nguyệt công tử tự mình đến thử một lần liền biết.”

Đôi con người đen tuyền thâm thúy của hắn gợn sóng không sợ hãi, trên khuôn mặt tuấn mỹ thậm chí còn mang theo nụ cười khiêm tốn.

Thân thể Nguyệt Mạc khẽ run, hoài nghi nhìn Tần Vô Song, trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ.

Nguyệt Mạc biết, chỉ luận võ công, hắn là không bằng Tần Vô Song, bởi vì lấy võ công của hắn, hắn căn bản nhìn không ra Tần Vô Song sâu cạn, đây chỉ có một khả năng, chính là Tần Vô Song mạnh hơn hắn rất nhiều.

Bàn tay dưới ống tay áo Tần Vô Song, chậm rãi siết chặt, các đốt ngón tay nắm đến trắng bệch.

Trước đó hắn còn không có cảm giác gì, đến lúc Nguyệt Mạc nói hắn trúng độc, hắn mới phát hiện trong thân thể có vật gì đó khiến hắn đau như đao cắt.

Bởi vì lam ngân hoa là Nhã Sóc Lam tự mình giao cho hắn, hắn thật không ngờ Nguyệt Mạc lại động tay chân vào lam ngân hoa.

Thế nhưng, không sao, người Tà Vu cốc cốc chủ phái tới, vẫn luôn theo hắn, chỉ cần chống đỡ đến khi những người đó tới, hắn là không thành vấn đề.

“Tần công tử.”

Nhất thời không rõ Tần Vô Song có thực sự trúng độc hay không, Nguyệt Mạc không dám hành động thiếu suy nghĩ, hắn bắt đầu tiến hành chính sách khuyên bảo: “Người cần chỉ là kim tà cổ, ta dùng kim tà cổ bình thường, đổi lấy biến dị kim tà cổ trên tay người, người thấy thế nào???”

“Cái này...”

Tần Vô Song bắt đầu suy ngẫm, kỳ thực lúc này, thân thể hắn đã có chút run rẩy.

Nhưng sức chịu đựng của Tần Vô Song thực sự rất mạnh, nét mặt vẫn không lộ ra một chút thống khổ, chỉ có mồ hôi lạnh toát ra trên trán, cùng với sắc mặt tràn đầy tái nhợt mới có thể nhận ra một chút mảnh khèo.

Nguyệt Mạc thấy Tần Vô Song bắt đầu suy nghĩ, không khỏi mừng rỡ: “Ngoại trừ cho người kim tà cổ, ta mặt khác còn có thể cho người hoàng kim vạn lượng, ruộng tốt trăm mẫu...”

“Người vì sao nhất định muốn có biến dị kim tà cổ này???”

Tần Vô Song nhăn mày, theo lời của Tà Vu cốc cốc chủ nói, người bình thường nuôi kim tà cổ, rất ít khi tật bệnh, dưỡng súc vật lớn lên, không bị bệnh chết, hơn nữa có thể tụ tài phát nhanh.

Biến dị kim tà cổ, cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, trường sinh bất lão, đây là chuyện bất cứ ai học võ đạt được trình độ nhất định đều có thể làm, nhưng vì sao Nguyệt Mạc hết lần này tới lần khác lại chấp nhất với biến dị kim tà cổ như thế???

Tần Vô Song chưa nhìn thấy biến dị kim tà cổ, biến dị kim tà cổ vẫn luôn ở trong một hộp ngọc màu lam, mà hộp ngọc kia, nằm ở trong ống tay

áo của hắn.

Vấn đề của Tần Vô Song khiến Nguyệt Mạc ngẩn người, Nguyệt Mạc hơi híp mắt: “Tự nhiên là có tác dụng đối với ta...”

Tần Vô Song, người tới đích thực không đúng lúc, vì biến dị kim tà cổ này, ta cố ý sắm vai một hồi anh hùng cứu mỹ nhân lẫn vào Tà Vu cốc, mắt thấy lão đầu Tà Vu cốc kia sắp chết, ta sẽ có được biến dị kim tà cổ, nhưng người tới...”

Loại chuyện thắng lợi ở ngay trong tay, cuối cùng sắp thành lại bại này, dễ dàng khiến cho người ta phát cuồng...

Nguyệt Mạc càng nói càng tức, hắn hiện tại chỉ muốn lấy được biến dị kim tà cổ, cũng bất chấp Tần Vô Song có thực sự trúng độc hay không, cá chết lưới rách ra tay đánh về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song tự nhiên sẽ không mặc người xâm lược, hắn lập tức đánh trả, bóng dáng hai người dây dưa cùng một chỗ, đang lúc thắng bại khó phân, độc của Tần Vô Song rốt cuộc không thể áp chế, không nghĩ tới tạo thành sơ hở bị Nguyệt Mạc một chiêu đánh bay, khóe miệng tràn ra máu đen.

Tần Vô Song chịu đựng đau nhức trong thân thể, gian nan ổn định thân thể của mình trong không trung.

Sắc mặt hắn ngưng trọng lau đi máu đen bên môi, lạnh lùng nhìn Nguyệt Mạc.

Nguyệt Mạc thấy hắn như vậy liền ngẩn ngơ, sau đó cười to: “Ha ha ha ha, Tần Vô Song, ta còn tưởng người thực sự không trúng độc chứ, không nghĩ tới, người hiện tại, chỉ là một con hổ giấy mà thôi.”

Sắc mặt Tần Vô Song vẫn rất bình tĩnh: “Buồn cười sao???”

Tần Vô Song một bên áp chế độc tính, một bên lạnh lùng nhìn Nguyệt Mạc.

Đôi mắt Tần Vô Song lúc này tựa như thanh đao, mang theo băng hàn lợi hại, đem thân thể Nguyệt Mạc nhìn đến phát lạnh.

Phát lạnh xong Nguyệt Mạc giật mình, Tần Vô Song hiện tại trúng độc, không thể làm gì hắn, hắn sợ cái gì???

Nghĩ đến đây trong lòng Nguyệt Mạc có chút tức giận: “Tần Vô Song, biến dị kim tâm cổ rốt cuộc ở nơi nào???”

Tần Vô Song thiêu mi: “Ở trên người ta, có bản lĩnh, người đến mà lấy.”

“Người nghĩ ta không dám?”

Nguyệt Mạc lần thứ hai phi thân đánh về phía Tần Vô Song, Tần Vô Song hí hí mắt, năng lực phản ứng một chút cũng không bởi vì thân thể đau đớn mà chậm lại, trái lại trở nên càng thêm linh mãnh.

Càng bị vây vào trong nghịch cảnh, càng phải cần lãnh tĩnh, lãnh tĩnh mới có thể từ trong nhược thế tranh thủ đến ưu thế lớn nhất.

Cũng may người của Tà Vu cốc không để Tần Vô Song chờ lâu, một lát sau, người của Tà Vu cốc đều chạy tới, Tà Vu cốc cốc chủ nhìn Nguyệt Mạc: “Lúc trước Tần công tử nói có thể là người, lão phu còn chưa tin, không nghĩ tới... Dĩ nhiên thật là người...”

Nhã Sóc Lam hai mắt đắm lệ mông lung nhìn Nguyệt Mạc: “Nguyệt Nguyệt, vì sao...”

Nguyệt Mạc nhìn hơn mười người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt từ từ âm trầm, nghĩ tới nhất cử nhất động vừa rồi của Tần Vô Song, hắn quả thực bị chọc giận đến bùng nổ: “Người vừa rồi một mực câu giờ?”

Trái ngược với Nguyệt Mạc tức giận, tâm tình Tần Vô Song lại dễ dàng hơn không ít: “Đúng vậy, lẽ nào Nguyệt công tử cho rằng Tà Vu cốc thực sự sẽ vô duyên vô cớ đem một thứ quan trọng như vậy đưa cho người ngoài như ta sao???”

“Người...”

“Nguyệt Nguyệt... Vì sao, rốt cuộc là vì sao, người là phu quân của ta mà...”

Ta không tốt với người sao, đa đa không tốt với người sao, Tà Vu cốc có lỗi với người sao???”

Nhã Sóc Lam đau lòng không gì sánh được, nàng vẫn luôn hạnh phúc vui sướng, không tiếp thụ được Nguyệt Mạc phản bội, không tiếp thụ được Nguyệt Mạc hiện tại.

Nguyệt Mạc mặt âm trầm, trừng mắt Nhã Sóc Lam: “Nữ nhân người, ai thừa nhận người là thê tử? Mặt khác, đừng có gọi Nguyệt Nguyệt, khó nghe muốn chết.”

Nhã Sóc Lam không thể tin được lui về phía sau một bước, trong đôi mắt mỹ lệ của nàng tràn đầy nước mắt: “Nguyệt Nguyệt...”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày, nhìn Nguyệt Mạc, lạnh lùng nói: “Cô phụ thê tử của mình như vậy, Nguyệt Mạc, người thật là nam nhân xằng bậy.”

“Bớt sàm ngôn đi...”

Nguyệt Mạc thừa dịp mọi người không chú ý một lần nữa đánh về phía Tần Vô Song: “Mau đưa biến dị kim tâm cổ giao ra đây!!!”

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn Nguyệt Mạc, trong tay hất ra một mảnh sương đặc màu tím đen, lăm lăm trong miệng, có một con sâu nhỏ giống như con

nhện, màu sắc diễm lệ, chậm rãi bò về phía Nguyệt Mạc, trong lúc Nguyệt Mạc không chú ý liền bò lên trên người hắn, đến lúc hắn cảm thấy đau đớn, sâu đã có nửa thân chui trong cơ thể Nguyệt Mạc.

Nguyệt Mạc thảm kêu một tiếng, muốn hất con sâu ra, nhưng con sâu kia lại lấy tốc độ cực nhanh chui vào thân thể hắn.

Biết không thể cứu vãn, ngón cái và ngón trỏ của Nguyệt Mạc đặt ở trên môi thổi lên, phi ưng cực lớn vẫy cánh từ xa xa bay tới, lấy khí thế sắc bén bá đạo bức mọi người đều lui về sau vài bước, Nguyệt Mạc xoay người nhảy lên phi ưng, phi ưng lập tức bay lên.

Nguyệt Mạc trừng mắt Tần Vô Song, giọng nói căm hận: “Tần Vô Song, chỉ cần người ngày hôm nay không rời khỏi Liệt Phong quốc, ngày sau, ta nhất định sẽ không để người ra khỏi Liệt Phong quốc.

Tà Vu cốc, sĩ nhục hôm nay, Mạc Nguyệt (*) ta suốt đời không quên, từ nay về sau, Bách Mạc cùng Tà Vu cốc, thề không đội trời chung!!!”

(*) Khu, sợ ở đây có ng k hỉu nên Vũ giải thích chút, Nguyệt Mạc tên thật là Mạc Nguyệt, tên trước đó là tên giả dùng để trà trộn vào Tà Vu cốc dùng. (= _=llll)

Nói ra những lời này xong, phi ưng xoay quanh trên bầu trời, lập tức mang theo Mạc Nguyệt rời đi.

Mạc Nguyệt rời đi xong, Tần Vô Song cũng nửa chống đỡ được nữa, ho ra một ngụm máu đen, thân thể lung lay sắp đổ.

Tà Vu cốc cốc chủ tràn ngập áy náy nhìn Tần Vô Song: “Tần công tử, là chúng ta liên lụy người...”

Nhã Sóc Lam đỡ lấy Tần Vô Song: “Vô Song ca ca, đều do ta sơ ý, bị Nguyệt Nguyệt bắt được sơ hở...”

“Cái gì Nguyệt Nguyệt, Nhã nhi, sau đó không được nhắc lại tên tự người kia!!”

Tần Vô Song lắc đầu: “Không sao, ta bị thương không nặng, độc tự ta có thể giải... Chỉ là, lại phải dừng lại không thể rời khỏi đây...”

Ta phải dưỡng thân thể tốt lên mới có thể đi, dù sao... Đường kế tiếp, có Mạc Nguyệt ngăn cản, sẽ càng thêm khó...”

“Ai...”

Tà Vu cốc cốc chủ thở dài một tiếng: “Trên người ta không mang cổ trùng lợi hại gì đó, vừa rồi chỉ kịp hạ tri chu cổ lên hăn.

Ta nghĩ hăn là người ngoài, biết được tác dụng của biến dị kim tà cổ nhất định là có người nói cho hăn...

Nói cách khác, bên người hăn, nhất định có cao thủ dùng cổ.

Đáng tiếc, dĩ nhiên để phi ưng kia đem hăn mang đi...”

“Cốc chủ, vừa rồi Nguyệt Mạc nói ra chính danh thực sự của hăn, Mạc Nguyệt, còn nhắc tới Bách Mạc Cung, ta nghĩ, hăn hăn là nhị cung chủ của Bách Mạc Cung.”

Tà Vu cốc cốc chủ gật đầu: “Đúng vậy, Liệt Phong quốc ta tam đại địa phương nguy hiểm, chính là sát thủ lâu Âm Ảnh Lâu, Tà Vu cốc chúng ta, cùng với Bách Mạc Cung bọn họ.

Cung chủ Bách Mạc Cung tên là Mạc Nhật, Mạc Nguyệt là đệ đệ hăn, sau đó trở lại ta lập tức sẽ thay đổi cỏ độc và cơ quan của Tà Vu cốc, để tránh bọn họ công kích chúng ta...

Tần công tử, hiện tại người cùng chúng ta trở lại tu dưỡng một đoạn thời gian trước đi, sau đó ta sẽ phái người trong cốc hộ tống người một đoạn

đường —— chí ít phải đưa người an toàn ra khỏi Liệt Phong quốc.”

Tần Vô Song cảm thụ được thân thể mình bởi vì trúng độc và bị thương mà suy yếu không gì sánh được, gật đầu với Tà Vu cốc cốc chủ.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Liên Duyệt Giáo Dục

“Tiểu Phong.”

Từ buổi sáng vẫn quỳ đến tối muộn, Tần Vô Phong vẫn không rời khỏi từ đường của Tần gia, Liên Duyệt sau khi sắp xếp thỏa đáng cho Vân Khuynh, để Tần Du Hàn ở lại trong phòng, còn mình thì chạy tới đi tìm nhi tử.

Thân thể Tần Vô Phong quỳ có chút cứng ngắc, hắt hơi ngẩng đầu, nhìn Liên Duyệt, nét mặt hiện lên một tia khẩn trương hiếm có, lại cúi đầu xuống kêu một tiếng nương.

Nương hắt tới nơi này, là nói cho hắt, quyết định của nàng!!!

Liên Duyệt hơi cong lên môi, cười cười, trong ba nhi tử, đại nhi tử là khiến cho người bớt lo hơn, nhưng tâm của đại nhi tử cũng là không được tự nhiên nhất.

Bởi một vài chuyện khó xử, đại nhi tử bình thường đều là tự mình gánh chịu, rất ít khi mở miệng nói ra.

Lúc này đây chuyện của Vân Khuynh, có lẽ cũng là vì không thể giấu, không thể kéo dài, nhất định phải giải quyết, cho nên hắt mới nói cho bọn họ.

“Hôm nay ta đi gặp tiểu Khuynh.”

Liên Duyệt vừa nói ra những lời này, Tần Vô Phong lại càng thêm khẩn trương, lập tức mở miệng: “Nương, chuyện này thực sự không liên quan

đến Vân nhi, nương người đừng làm khó Vân nhi, Vân nhi y vô tội...”

Nhìn thấy nhi tử của mình dáng vẻ lo lắng Liên Duyệt âm thầm gật đầu, xem ra nhi tử của nàng, thực sự là hăm sâu không thể bút ra.

“Tiểu Phong, người không cần gấp gáp, nghe nương nói trước.”

Tần Vô Phong dừng một chút: “Vâng, nương ngài thỉnh nói.”

Liên Duyệt đầu tiên là cong xuống thắt lưng muốn nâng Tần Vô Phong đứng lên, Tần Vô Phong nhưng lại lắc đầu.

Liên Duyệt nhíu mày: “Tiểu Phong, người nếu tiếp tục quỳ, nương sẽ không nói chuyện tiểu Khuynh cho người, người cũng đừng hy vọng đa người sẽ đồng ý chuyện này.”

Tần Vô Phong ngẩn người.

Ý của nương là, chỉ cần hăn đứng lên, nàng liền nguyện ý giúp hăn thuyết phục đa???

Lẽ nào nương hăn đồng ý???

Tần Vô Phong ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Liên Duyệt: “Nương... Người là nói, người...”

Liên Duyệt cười gật đầu: “Nương rất thích tiểu Khuynh, người mau đứng lên. Nương có việc muốn hỏi người.”

Thấy thái độ nương hăn rõ ràng không giống lúc sáng, Tần Vô Phong mừng như điên không dứt, hăn lập tức đứng lên, hỏi: “Nương, người thực sự dự định thành toàn ta và Vân nhi sao???”

Liên Duyệt kéo hăn ngồi xuống ở một bên, không trả lời vấn đề của hăn, trái lại hỏi hăn: “Tiểu Phong, tiểu Khuynh là thê tử của Vô Song, nếu

nương đồng ý cho người thú tiểu Khuynh, người muốn ăn nói thế nào với Vô Song, lẽ nào người để cho Vô Song đi thú người khác???”

Sắc mặt Tần Vô Phong lập tức ảm đạm, thở dài nói: “Nương, ta cũng không dự định độc chiếm Vân nhi, ta dù sao cũng là người đến sau, yêu Vân nhi đã là có lỗi với Vô Song, còn nữa, Vô Song và Vân nhi hai người là thật tâm yêu nhau, ta sao có thể để Vô Song đi thú người khác...

Quyết định của ta, đối với nương mà nói, có thể có chút kinh hãi, thế nhưng, ta vẫn mong nương chi trì ta, quyết định của ta là ——

Cùng Vô Song thú Vân nhi, chúng ta cùng nhau thương yêu Vân nhi.”

Tần Vô Phong sau khi nói xong, có chút thấp thỏm nhìn Liên Duyệt.

Dù sao, mặc kệ là hãn ưu tú hơn người cùng lứa đến bao nhiêu, mặc kệ võ công của hãn cao bao nhiêu, ở trước mặt mẫu thân sinh dưỡng mình, luôn luôn sẽ yếu thế hơn một chút.

Tuy rằng nương hãn không cường đại như hãn, thế nhưng, trong tâm hãn, nương và đa hãn, chính là chỗ dựa của hãn, bọn họ đồng ý và chi trì, đối với Tần Vô Phong mà nói là rất quan trọng.

Liên Duyệt mỉm cười gật đầu, tán dương nói: “Không hổ là nhi tử ngoan của nương, ý kiến này, quả nhiên không mưu mà hợp với nương.”

“Nương???”

Tần Vô Phong trừng lớn hai mắt, lẽ nào nương hãn cũng nghĩ như vậy???

Sao có thể, buổi sáng nương hãn còn bởi vì phản đối mà khóc trước mặt hãn, gần chỉ là nửa ngày, liền mỉm cười nói cho hãn nàng đồng ý chuyện này.

Không chỉ như thế, thậm chí nương hãn cũng nghĩ tới để hãn và Vô Song cùng nhau yêu thương Vân nhi.

Đây, quả thực là có chút không thể tin nổi, là chuyện gì khiến nương hãn thay đổi nhanh như vậy???

Lẽ nào Vân nhi thực sự quá lợi hại, khiến nương hãn vừa gặp đã thân, cực kỳ yêu thích, thậm chí thích y thích đến mức không để ý đến luân thường đạo lý mà đáp ứng thỉnh cầu có chút sai lầm của hãn.

Tần Vô Phong vốn đã chuẩn bị nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ cầu xin đa nương hãn đồng ý ——

Hãn thậm chí nghĩ tới đa nương hãn sẽ bởi vậy mà muốn đoạn tuyệt quan hệ thân tử với hãn, thế nhưng, chuyện khó trong tưởng tượng của hãn, sao lại dễ dàng giải quyết như thế???

“Vì sao??? Buổi sáng, nương không phải là phản đối sao???”

Tần Vô Phong thì thảo tự hỏi, hôm nay hãn nói chuyện này cho đa nương, dọa tới đa nương hãn, thế nhưng, hiện tại nương hãn, cũng hung hăng dọa đến hãn.

“Bởi vì người yêu tiểu Khuynh, hơn nữa rất yêu rất yêu.”

Liên Duyệt không chút nào che giấu sự thực mình biết, nàng vừa nói ra miệng, vừa có chút trêu tức nhìn đại nhi tử luôn luôn ổn trọng của nàng đỏ mặt.

Dừng lại một lúc nàng lại nói: “Mà quan trọng nhất, không chỉ người yêu tiểu Khuynh, tiểu Khuynh y, cũng yêu người.”

“A...”

Tần Vô Phong kinh hô một tiếng, kích động vươn tay kéo áo nương hân: “Nương, người nói Vân nhi yêu ta??? Nương là làm sao biết được, Vân nhi nói cho nương sao???”

Lẽ nào Vân nhi cũng nói với nương y mong muốn cùng một chỗ với ta sao???”

Tần Vô Phong nhất thời kích động dị thường, dĩ nhiên nói năng lộn xộn, lấy hiểu biết của hân về Vân Khuynh, dùng ngón chân để nghĩ cũng biết Vân Khuynh là không có khả năng thỉnh cầu nương hân chuyện như vậy...

Thế nhưng hân lúc này có chút quá mức hưng phấn, hết lần này tới lần khác hỏi ra vấn đề ấu trĩ như thế.

Liên Duyệt cũng bị phản ứng của Tần Vô Phong dọa sợ, nàng im lặng nhìn Tần Vô Phong, một lúc lâu mới nói: “Tiểu Phong nghĩ tiểu Khuynh sẽ nói cho ta biết y thích người sao???”

Lời này giống như một chậu nước lạnh từ trên đỉnh đầu Tần Vô Phong giội xuống, Tần Vô Phong nghĩ qua một chút liền vẻ mặt buồn bã lắc đầu.

Liên Duyệt gật đầu: “Như vậy đúng rồi, chuyện tiểu Khuynh thích người, là chính ta nhìn ra, đoán được.

Chính là bởi vì hai người các người đều có ý với đối phương, cho nên ta mới không đành lòng để các người thống khổ, đáp ứng chuyện này.

Thế nhưng tiểu Phong, cho dù ta và đa người không ngăn cản, nhưng đường phía trước của người vẫn rất khó đi, người phải tranh thủ tiểu Khuynh đồng ý, còn phải đối mặt với Vô Song...

Hơn nữa, ngoại trừ hai người bọn họ, các người còn phải đối mặt với ánh mắt dị dạng và lời đồn đại của toàn bộ thế tục.”

Tuy rằng biết Tần Vô Phong nhất định đã nghĩ đến những thứ này, thế nhưng làm gia trưởng, Liên Duyệt vẫn nhin không được mà nhắc nhở hăn.

Tần Vô Phong gật đầu: “Ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp khiến Vân nhi và Vô Song đồng ý, chỉ cần đa nương không phản đối, ánh mắt thế tục, ta căn bản là không quan tâm.”

Liên Duyệt sắc mặt nghiêm túc nói: “Đúng, người tiêu sái, người không quan tâm, nhưng còn tiểu Khuynh, người có nghĩ tới y có quan tâm hay không???”

Hơn nữa hài tử tiểu Khuynh kia chết cũng rất để ý, cho dù y thích người, nhưng nếu Vô Song không đồng ý, hoặc là bởi vì gông xiềng thân phận, y cũng vô cùng có khả năng không đồng ý.

Ta còn phải nhắc nhở người một chút, tiểu Phong, tiểu Khuynh người nọ, về phần cảm tình, kỳ thực là một người quá tốt, nếu như người bức y quá gấp, y rất có thể sẽ vì thẹn với người và Vô Song, mà chạy khỏi các người.”

Chỉ từ đời trước, Lạc Minh mặc kệ Ngụy Quang Hàn thương tổn y đến thế nào, y đều ngậy ngốc đi yêu Ngụy Quang Hàn, từ đó có thể thấy hài tử này hết hy vọng đến cỡ nào, về phần cảm tình là người tốt đến mức nào.

Liên Duyệt nói gõ lên cảnh báo cho Tần Vô Phong, Tần Vô Phong trịnh trọng gật đầu: “Ân, ta sẽ chú ý, nương, cảm tạ người nhắc nhở ta.”

Liên Duyệt gật đầu: “Tiểu Phong, ta là vạn phần chi trì các người, người nhất định không thể cô phụ tâm ý của nương để tiểu Khuynh hạnh phúc, đa người bên kia, ta sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục, hiện tại thừa dịp Vô Song không ở, người tranh thủ để tiểu Khuynh nhìn thẳng vào cảm tình của y đối với người ——

Chí ít cho y biết y yêu người.”

Tần Vô Phong có chút nghi hoặc, hẳn đối tốt với Vân Khuynh đều là phát ra từ nội tâm, kỳ thực hẳn cũng không phải am hiểu chuyện cảm tình của hẳn: “Như vậy, nương, ta phải làm như thế nào???”

Mắt thấy Liên Duyệt chi trì hẳn và Vân Khuynh như thế, lại nghĩ đến nương dạy chồng có chiêu, đem đa hẳn dạy đến dễ bảo, Tần Vô Phong không khỏi thỉnh giáo nương hẳn.

Liên Duyệt lần thứ hai im lặng, thẳng tắp trừng mắt nhìn đại nhi tử của nàng.

Hiện tại nàng càng nhìn càng thấy đại nhi tử của nàng là một đầu gỗ không hiểu phong tình, thế nhưng, không hiểu phong tình sao có thể yêu đệ muội của mình, đồng thời liều lĩnh muốn ở bên đối phương.

Ngưng mi nghĩ nửa ngày, Liên Duyệt cũng không thể nghĩ ra thủ đoạn tốt cho nhi tử.

Viết thư tình??? Tặng hoa???

Đây là cách thức cũ ở hiện đại, nhưng ở cổ đại căn bản không có một chút tác dụng.

Liên Duyệt rất muốn nói ta cũng không biết làm như thế nào, thế nhưng nhìn đôi mắt khát cầu của đại nhi tử, không khỏi kiên trì nói: “Tỷ như, tỷ như người thỉnh thoảng giả vờ xảy ra ngoài ý muốn nho nhỏ gì đó khiến y lo lắng cho người...”

Còn có, phải làm nhiều động tác thân mật với tiểu Khuynh, khiến y quen với thân mật vốn không hợp với lễ thường của hai người, còn có...

Còn có... Ân, chờ nương lần sau nghĩ tới rồi nói cho người.”

Tần Vô Phong cau mày: “Thế nhưng nường, giả vờ xảy ra ngoài ý muốn, có thể khiến Vân nhi không có cảm giác an toàn hay không???”

Liên Duyệt lần thứ hai câm nín, gõ đầu đại nhi tử: “Tiểu Khuynh y cũng là nam nhân, cũng biết gánh chịu, muốn cảm giác an toàn gì chứ???”

Ta cảnh cáo người, tiểu Phong, người nghìn vạn lần không nên đem tiểu Khuynh trở thành thứ độc chiếm của các người, phải đem tiểu Khuynh đặt ở vị trí cùng với các người, bằng không, tình yêu của các người một ngày nào đó sẽ chết.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Ngủ Cùng Giường

Sau một phen giáo dục Liên Duyệt rốt cục thả Tần Vô Phong rời đi.

Tần Vô Phong theo thường lệ đi tới gian phòng Vân Khuynh, lúc đến lại phát hiện trong phòng không có ai, hăn ngần người xong mới nhớ tới sáng sớm bởi vì tắm rửa, hăn đã đem Vân Khuynh ôm tới phòng hăn.

Lẽ nào, hiện tại Vân Khuynh còn đang ở chỗ hăn???

Tần Vô Phong xốc lại tinh thần, quét sạch trầm trọng vừa rồi, sắc mặt tỉnh lại, đi đến gian phòng của mình.

Vân Khuynh quả nhiên là ở chỗ hăn, đồng thời đang bình yên ngủ.

Tần Vô Phong đứng ở trước giường chăm chú nhìn khuôn mặt đang ngủ của Vân Khuynh, nhìn nhìn hăn đột nhiên nhớ tới lời nương nói với hăn, phải để Vân Khuynh quen thuộc thân mật giữa bọn họ...

Như vậy, nhân cơ hội này, từ nay về sau ngủ cùng giường thế nào???

Tần Vô Phong nghĩ, sau đó không quấy rối Vân Khuynh, động tác mềm nhẹ cởi quần áo chui vào trong chăn bông.

Thế nhưng thân thể mang theo cảm giác mát lạnh, vẫn khiến Vân Khuynh vốn ngủ không say lập tức tỉnh lại.

“Ngô...”

Y chậm rãi mở mắt, nhưng trước mắt một mảnh tối đen, thân thể mang theo cảm giác hơi mát lạnh dán lên người y, thân thể y trong nháy mắt cứng

ngắc.

“Đại ca???”

Trong bóng đêm, y thử hỏi.

Trong ánh mắt Tần Vô Phong chứa đựng ôn nhu, tinh tế nhìn y, nhẹ nhàng mở miệng: “Ân, đánh thức người???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không có... Vốn không phải ngủ rất say... Ách...”

Y đang nói, cánh tay thon dài của Tần Vô Phong bá đạo đặt lên thắt lưng y.

“Đại ca, chúng ta...”

“Vân nhi, thời gian không còn sớm, đừng nghĩ nhiều, mau ngủ đi.”

Tần Vô Phong điềm nhiên như không mở miệng, trong bóng đêm Vân Khuynh cái gì cũng nhìn không thấy, nhưng hắn lại có thể đem tất cả biểu tình của Vân Khuynh nhìn không sót cái gì.

Nét mặt Vân Khuynh bởi vì hắn tiếp xúc mà hiện lên đỏ ửng khiến hắn phi thường vui vẻ, xem ra, đích xác như lời nương hắn nói, Vân Khuynh đối với hắn, hắn là có tình.

“Nhưng đại ca, này...”

Vân Khuynh đang muốn kháng nghị, y nghĩ cả người từ trong ra ngoài đều xấu hổ đến cực điểm, tối hôm qua vừa trải qua một đêm điên cuồng, đêm nay lại còn phải thân mật ngủ cùng nhau???

Tần Vô Phong tự nhiên là biết Vân Khuynh muốn nói cái gì, hắn cong môi nói: “Hiện tại đã vào đêm, Vân nhi quay về phòng mình có chút không thích hợp, mà trong phòng đại ca chỉ có một cái giường...”

Nếu như Vân nhi thực sự chú ý, đại ca liền đi xuống ngủ trên ghế dài...

Chỉ là khí trời hiện tại, ngủ ở trên ghế, nhất định sẽ rất lạnh...”

Học đi đôi với hành, Liên Duyệt kêu Tần Vô Phong làm bộ thụ thương gì gì đó, Tần Vô Phong làm không nổi, như vậy, giả vờ đáng thương hẳn là vẫn được.

Kỳ thực lấy võ công của hắn, đứng trong đất tuyết nguyên một đêm cũng không sao, chỉ là, để tranh thủ Vân Khuynh đồng tình, hắn liền nói như vậy.

Vân Khuynh vừa nghĩ tới bên ngoài trời băng đất tuyết, hiện tại lại hơn nửa đêm, nếu như thật để Tần Vô Phong ngủ trên ghế dài, Tần Vô Phong nhất định sẽ bị cảm lạnh, vừa nghĩ như thế y liền nhẹ dạ.

“Hay là thôi đi... Ban đêm rất lạnh, đại ca, vẫn là lưu lại đi!!!”

Vân Khuynh chậm rãi mở miệng, nét mặt càng thêm đỏ ửng.

Dưới màn đêm che giấu, ý cười bên môi Tần Vô Phong cũng càng sâu thêm.

Ngủ cùng giường, có thể nhìn khuôn mặt lúc y đang ngủ, lúc tỉnh lại, cũng có thể nhìn thấy dung nhan của y đầu tiên, mới chỉ tưởng tượng một chút, Tần Vô Phong liền thấy hạnh phúc không gì sánh được.

Duy nhất không hoàn mỹ chính là vừa đụng đến Vân Khuynh, thân thể hắn liền nổi lên phản ứng, hắn nổi lên phản ứng hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì, chỉ có thể nhịn, nỗ lực nhịn, bởi vậy ngủ cùng giường, đối với Tần Vô Phong mà nói, là một dày vò vừa ngọt ngào vừa đau khổ.

Mặt khác, ngoại trừ tối hôm qua có chút hoang đường, đây vẫn là lần đầu tiên Tần Vô Phong ngủ cùng Vân Khuynh.

Cho nên cả đêm, trong lòng Tần Vô Phong tràn đầy tình tự ấm áp, cảm giác hạnh phúc có chút nghi ngờ là ảo giác nơi đáy lòng hẩn khiến hẩn vẫn mở to mắt, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, thẳng đến hừng đông.

Sáng sớm, Vân Khuynh như trước đang ngủ, hơn nữa bởi vì ban đêm rất lạnh, y vô ý thức tới gần Tần Vô Phong, càng dựa càng gần, cuối cùng cả người đều dựa sát vào lòng Tần Vô Phong.

Vân Khuynh chưa tỉnh lại, Tần Vô Phong tự nhiên sẽ không quấy rối, hẩn lẳng lặng ôm Vân Khuynh, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của y, tâm tư hàng vạn hàng nghìn. Chỉ là hẩn không muốn quấy rối Vân Khuynh ngủ, không có nghĩa người khác cũng nghĩ như vậy, ngày mới chưa lên bao lâu, vị nương cực kỳ để bụng nhi tử của hẩn liền hăng hái bừng bừng chạy tới.

Hơn nữa, Liên Duyệt luôn luôn tri thư đạt lễ trong lòng Tần Vô Phong, dĩ nhiên ngay cả cửa cũng chưa gõ, trực tiếp đá cửa mà vào.

“Tiểu Khuynh, ta lại tới, người đã dậy chưa???”

Liên Duyệt hấp tấp chạy vào cửa, hấp tấp vén lên màn giường.

Tần Vô Phong nhăn chặt lông mày, rất sợ Liên Duyệt làm Vân Khuynh giật mình tỉnh giấc, nhưng động tác của Liên Duyệt không nhẹ, thanh âm cũng không nhỏ, Vân Khuynh cho dù ngủ rất say, cũng bị thanh âm kia đánh thức.

Y chậm rãi tỉnh lại, cảm thấy mình được vây trong một vòng tay ấm áp, cực kỳ ấm áp, ngủ cũng dị thường thoải mái, toàn thân xương khớp của y đều bởi vì nằm ở trên giường quá lâu mà trở nên mỏi nhừ, ngay cả muồn nằm tay ngáp một cái cũng run run không ngớt.

Đem khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ ửng đỏ cọ cọ trước ngực Tần Vô Phong, lông mi dày dài của y run rẩy, chậm rãi mở một đôi mắt to không quá tỉnh táo.

Lúc này, Liên Duyệt vén lên màn giường, thấy tình cảnh trong giường xong, đang mắt to trừng mắt nhỏ với đại nhi tử có chút không vui của nàng.

Trong lòng Liên Duyệt sợ hãi than, đại nhi tử của nàng thật giỏi, mới vậy mà đã nhanh tay kéo tiểu Khuynh lên đến trên giường.

Tần Vô Phong có chút buồn bực mẫu thân nhà mình quấy rối Vân Khuynh ngủ.

Vân Khuynh mở mắt ra xong, mơ mơ màng màng nhìn thấy khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt, trong giây lát dường như trở lại kiếp trước, y hơi nhe răng cười với Liên Duyệt, phi thường tự nhiên mở miệng nói: “Tỷ.”

Liên Duyệt nghe vậy lập tức mặc kệ Tần Vô Phong, nhìn về phía Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, ta xem người chính là có xu hướng phát triển thành tiểu trư, mang thai mười tháng cũng không thể mỗi ngày đều nằm trên giường, thỉnh thoảng vận động vẫn rất cần thiết, ngày hôm nay người không được ngủ, mau đứng lên cho ta.”

Tiếng tiểu Khuynh này khiến Vân Khuynh triệt để tỉnh táo lại, y a một tiếng xong rồi nói: “Nương.”

Gọi xong lại nhớ tới chuyện tối qua, mới ý thức được mình hiện tại đang nằm cùng giường với Tần Vô Phong.

Trời ạ!!!

Dĩ nhiên bị Liên Duyệt thấy y và Tần Vô Phong ngủ cùng giường!!!

Giết y đi!!!

“Nường, sao người lại tới đây???”

Trong lúc Vân Khuynh kinh hoàng vì Liên Duyệt thấy y và Tần Vô Phong ngủ cùng giường, Tần Vô Phong mở miệng.

Liên Duyệt nhíu mày: “Tiểu Phong, ta là đến tìm tiểu Khuynh, không phải ta nói, tiểu Song đem tiểu Khuynh giao phó cho người, người sao lại để y ngủ mỗi ngày như vậy???”

Ta xem y ngoại trừ càng ngày càng giống tiểu trư ra căn bản không giống một người mang thai, nôn nghén cũng không có. Ta còn đang suy nghĩ, có phải là ngủ quá nhiều, thân thể bị bệnh gì rồi không???”

Thật sự là không thể trách Liên Duyệt nghĩ như vậy, dù sao từ tối hôm qua Liên Duyệt nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Khuynh liền một mực nằm ở trên giường.

Vân Khuynh như vậy, khiến Liên Duyệt không khó tưởng tượng y bình thường là như thế nào, bởi vậy nàng mới nhắc nhở hai người.

Tần Vô Phong đối với chuyện này hoàn toàn là thường dân, vừa nghe nường hăn nói vậy liền lập tức khẩn trương: “Thật sao???”

Lúc nhìn thấy Liên Duyệt xác định gật đầu, Tần Vô Phong lập tức để Vân Khuynh rời giường.

Sau đó nhìn về phía Liên Duyệt, Liên Duyệt cong môi, mỉm cười lắc đầu rồi đi, đem không gian lưu lại cho hai người này, còn nàng ngồi ở gian ngoài chờ bọn hăn rửa mặt chải đầu chỉnh tề.

Vân Khuynh chóng mặt trong chốc lát để Tần Vô Phong giúp y mặc quần áo: “Đại ca, nường nàng...”

Tần Vô Phong sắc mặt hoà dịu, động tác trên tay không ngừng, đồng dặc thoải mái nói: “Không sao, người ta đều là nam nhi thân, ngủ cùng nhau cũng không có việc gì, nương nàng sẽ không nghĩ nhiều như vậy.”

Vân Khuynh chậm rãi nhả mây, lời tuy là nói vậy, nhưng then chốt là, dù y là nam tử nhưng y cũng là ‘Thê tử’ của người khác, còn là đệ muội của Tần Vô Phong, nói như vậy, y và Tần Vô Phong ngủ cùng nhau vẫn rất kỳ quái.

Tần Vô Phong giúp mình và Vân Khuynh đều quần áo nón nải chỉnh tề xong, bắt đầu chỉnh lý mái tóc dài đen như mực: “Vân nhi, người không cần suy nghĩ nhiều, người xem nương nàng không phải chưa mắng một câu sao, nương sẽ không đem những việc nhỏ này để ở trong lòng.”

Mà kỳ thực nương hãn lúc này là vạn phần hiếu kỳ hãn làm thế nào đem Vân Khuynh kéo lên trên giường.

Vân Khuynh còn có chút thấp thỏm, lẽ nào Liên Duyệt thực sự không để ý???

Kế tiếp biểu hiện rõ ràng không có dị thường của Liên Duyệt nói cho Vân Khuynh, nàng thật sự không đem chuyện y và Tần Vô Phong ngủ cùng giường để ở trong lòng, thẳng đến lúc đó, Vân Khuynh mới thở ra một hơi.

Cùng lúc này, độc của Tần Vô Song rất nhanh liền giải, vết thương trên người, sau mấy lần vận công liền không còn đáng ngại.

Một tâm nhớ thương Vân Khuynh đang đợi lam ngân hoa, Tần Vô Song không muốn ở lâu nửa khắc ở Tà Vu cốc, đến khi thân thể gần bình thường trở lại liền lập tức muốn rời đi.

Tà Vu cốc cốc chủ lần thứ hai tiến đưa hãn, còn chọn ra hai mươi tộc nhân võ công cổ thuật không tệ muốn hộ tống Tần Vô Song rời đi.

Tần Vô Song mang theo lam ngân hoa uyển chuyển từ chối: “Cốc chủ, chuyện ngày hôm trước Mạc Nguyệt nhất định sẽ không bỏ qua, ta lần này đi nhất định hung hiểm dị thường, cho nên, ta dự định dịch dung ngấm rời đi.

Nếu như cốc chủ phái người hộ tống ta, người sẽ rất nhiều, nhiều người, mục tiêu liền lớn, mục tiêu lớn, sẽ càng nguy hiểm.

Cho nên, ta vẫn là một mình rời đi thì hơn.”

Tà Vu cốc cốc chủ trầm tư nửa ngày: “Được rồi, thế nhưng Tần công tử nhất định phải chú ý an toàn, Bách Mạc Cung là một trong tam đại trọng địa của Liệt Phong quốc, thế lực không thể coi thường, nếu là gặp phải, Tần công tử tận lực dùng trí lấy thắng, tốt nhất không nên cứng đối cứng với bọn chúng.”

Tần Vô Song gật đầu, nhắc chân rời đi.

Tà Vu cốc cốc chủ lại gọi lại hắn, Tần Vô Song nghi hoặc quay đầu lại: “Cốc chủ còn có việc sao?”

Trong tay Tà Vu cốc cốc chủ cầm một hộp ngọc màu lam, đi về phía trước vài bước đuổi kịp hắn: “Con biến dị kim tâm cổ này, thỉnh Tần công tử nhận lấy.”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày: “Đây là bảo bối của Tà Vu cốc các người, hơn nữa ta muốn nó cũng không có chỗ dùng.”

Tà Vu cốc cốc chủ lắc đầu: “Không, biến dị kim tâm cổ có lợi rất lớn đối với người tập võ...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Bị Người Quản Chế

“Không, biến dị kim tà cổ này, có lợi rất lớn đối với người tập võ...”

Kỳ thực Tần Vô Phong sớm đã đoán được biến dị kim tà cổ nhất định là có công dụng khác, bằng không, Mạc Nguyệt làm nhị cung chủ Bách Mạc Cung cũng sẽ không thềm thường như thế, thậm chí còn một tay đạo diễn anh hùng cứu mỹ nhân trà trộn vào Tà Vu cốc.

Chỉ là hăn vẫn nghĩ không ra, biến dị kim tà cổ này rốt cuộc có chỗ tốt gì.

Tà Vu cốc lão cốc chủ đuổi mọi người đi xuống, nói với Tần Vô Song: “Tần công tử, ta trước kia đã từng nói biến dị kim tà cổ ở lại trong cốc là một tai họa, sẽ làm những người bên ngoài quấy nhiễu Tà Vu cốc chúng ta không được sống yên ổn.

Thế nhưng, nó lại là một bảo bối hiếm có, ném đi hoặc là phá huỷ đều rất đáng tiếc.

Về phần người trong cốc, bình thường cũng không xuất cốc, võ công không phải đặc biệt cao, dùng nó chỉ là lãng phí.

Cho nên ta mới muốn đưa nó cho Tần công tử.”

Kỳ thực, nếu như Mạc Nguyệt có đủ kiên trì, có thể thật tình đối đãi Nhã Sóc Lam, như vậy biến dị kim tà cổ này, sớm muộn gì cũng là của hăn, đáng tiếc hăn quá gấp gáp.

Tà Vu cốc lão cốc chủ nói khiến Tần Vô Song trầm tư nửa ngày, cuối cùng Tần Vô Song vẫn nhận biến dị kim tà cổ: “Như vậy, ta liền nhận, chỉ là cốc chủ, biến dị kim tà cổ này, rốt cuộc có tác dụng gì???”

Tà Vu cốc cốc chủ nheo lại con mắt cười cười: “Đó là một bảo bối thần kỳ, đợi đến khi biến dị kim tà cổ nhận người làm chủ nhân, cho người tất cả, dung nhập vào trong xương thịt của người, công lực của người sẽ tăng rất nhiều, cũng sẽ miễn dịch với toàn bộ độc dược ở đây.

Không chỉ như thế, máu của người, vào thời khắc đó có được nó, sẽ trở thành độc nhất thiên hạ.

Đương nhiên, những thứ này rất nhiều dược vật trong chốn võ lâm hoặc là cổ trùng khác cũng có thể làm được, không tính là ngạc nhiên.

Then chốt là, biến dị kim tà cổ này, vào lúc thân thể chủ nhân bị trọng thương, hoặc là thân thể không thể chống đỡ công kích, nó có thể khiến da thịt chủ nhân trở nên cứng rắn như sắt, giống như mặc vào áo giáp vậy.

Hơn nữa, trong nháy mắt biến da thịt trở nên cứng cáp, nó cũng sẽ tiêu trừ toàn bộ ảnh hưởng không tốt trong cơ thể, duy trì liên tục ba ngày.

Nhưng mà, ba ngày sau, chờ đến khi đặc hiệu của biến dị kim tà cổ rút đi, thân thể chủ nhân sẽ đặc biệt suy yếu một đoạn thời gian.

Tuy rằng sẽ suy yếu một đoạn thời gian, nhưng lão phu cho rằng, đây cũng là vũ khí bảo mệnh cực tốt trong chốn võ lâm huyết vũ tình phong.

Phải biết rằng, biến dị kim tà cổ không phải là ngủ say, mà là nhiều năm qua, ta vẫn không thể tìm được chủ nhân thích hợp cho nó.

Tần công tử lần thứ hai đến Tà Vu cốc, còn giúp Tà Vu cốc ta một đại ân, như vậy, lão phu liền để biến dị kim tà cổ tỉnh lại, cho nó nhận người làm chủ.”

Tần Vô Song nghe xong Tà Vu cốc cốc chủ nói, âm thầm gật đầu.

Biến dị kim tâm cổ này, thật đúng là tà ma, dĩ nhiên có tác dụng kỳ lạ như vậy, đối với võ lâm nhân sĩ mà nói, đích thật là một bảo bối, trách không được Mạc Nguyệt Bách Mạc Cung lại dùng hết thủ đoạn muốn lấy được nó.

Sau đó, Tà Vu cốc cốc chủ dùng dị thuật đánh thức biến dị kim tâm cổ, cũng đưa máu của Tần Vô Song và máu của biến dị kim tâm cổ dung hòa vào với nhau.

Sau khi hoàn thành tất cả Tà Vu cốc cốc chủ lại dặn dò: “Biến dị kim tâm cổ này là vật thí nghiệm duy nhất trong Tà Vu cốc chúng ta, ngoại trừ chỗ tốt ta nói, hẳn là còn nhiều tác dụng, cái này sau đó đành để Tần công tử tự mình tìm ra.

Về phần có mang đến nguy hại cho nhân thể hay không... Trên lý luận hẳn là không có, Tần công tử có thể yên tâm.

Hiện tại biến dị kim tâm cổ vừa tỉnh lại cũng đã nhận người làm chủ, sẽ tiến hóa một đoạn thời gian, chờ đến khi nó hoàn toàn trưởng thành, nó sẽ tự động chui vào thân thể của người. Đến lúc đó Tần công tử thỉnh không nên kinh hoảng.”

Tần Vô Song nghe xong gật đầu: “Ta sẽ chú ý những điều này, cốc chủ, Tần phủ của ta ở phương bắc Giang thành Huỳnh Quang, nếu sau đó có lúc rảnh rồi đi đến Huỳnh Quang, Vô Song hoan nghênh ngài đến bái phỏng.”

Tà Vu cốc cốc chủ cười lớn gật đầu: “Nhất định nhất định.”

Nhìn sắc trời, Tà Vu cốc cốc chủ lại nói: “Tần công tử cũng mau đi đi, vẫn là xuất phát sớm một chút, công tử một đường cẩn thận.”

Tần Vô Song hơi giương mày, trên khuôn mặt tuấn mỹ toát ra vài phần ý cười: “Như vậy, cốc chủ, Vô Song đến đây từ biệt, sau này còn gặp lại.”

Tà Vu cốc cốc chủ cũng gật đầu nói: “Sau này còn gặp lại.”

Hôm nay Nguyệt Mạc đã không thể xem như là tướng công của Nhã Sóc Lam, nếu như Tần Vô Song chưa thú thê, không có người thương, hẳn nhất định sẽ đem nữ nhi gả cho người này, đáng tiếc...

Nữ nhi của hắn không có phúc, thế nhưng nữ nhi hắn ngây thơ thiện lương như vậy, nhất định sẽ có phu quân chờ đợi nàng.

Mang theo yêu thương đối với nữ nhi, hơi hơi thở dài, Tà Vu cốc cốc chủ trở lại Tà Vu cốc.

Cơ quan và độc vật bên ngoài Tà Vu cốc toàn bộ bị thay đổi, từ nay về sau người Tà Vu cốc đóng cửa không ra ngoài, người khác, cũng khó mà tiến thêm một bước.

Tần Vô Song rời khỏi Tà Vu cốc không bao lâu, liền bắt đầu suy tư phải làm thế nào.

Hắn phát hiện, hắn vừa ra khỏi Tà Vu cốc, ở trên cao, có một con phi điều vẫn luôn theo hắn, nhớ tới phi ưng của Mạc Nguyệt, Tần Vô Song không khó đoán ra phi điều kia vì sao vẫn đuổi theo hắn.

Nếu ngay từ đầu hành tung đã bại lộ, Tần Vô Song thẳng thắn không dịch dung, thông dong gấp gáp đi đường của mình.

Lần trước hắn trúng độc, bị dồn vào thế bất lợi, lúc này đây, hắn không trúng độc, cũng không sợ Mạc Nguyệt.

Đáng tiếc, Tần Vô Song thế nào lại quên, Mạc Nguyệt, là nhị cung chủ Bách Mạc Cung hoành hành ở Liệt Phong quốc.

Dưới một tiếng mệnh lệnh của hần, người Bách Mạc Cung vì hần cố gắng, vì hần mà chết, chỗ nào cũng có.

Một người, dù lớn mạnh hơn nữa, cũng chống đỡ không nổi bị nhiều cao thủ luân phiên công kích.

Đạo lý nhiều con kiến đánh chết một con voi này, Tần Vô Song sắp phải đổi mặt, cũng là tuyệt cảnh như vậy.

Khi Mạc Nguyệt đắc ý dào dạt mang theo hàng loạt người đứng trong hoang mạc chặn cướp Tần Vô Song, Tần Vô Song mới ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề.

Trong lòng hần cực hận, hần vẫn vội vã trở lại đem lam ngân hoa cho Vân Khuynh, nhưng Mạc Nguyệt này, vì sao luôn luôn nhảy ra cản đường hần???

Nếu như Vân Khuynh xảy ra chuyện gì, mấy trăm người Mạc Nguyệt cũng đền không nổi.

Tần Vô Song sắc mặt âm trầm trừng Mạc Nguyệt: “Mạc Nguyệt, lẽ nào Bách Mạc Cung người mỗi ngày đều không việc để làm sao???”

Tại sao người luôn rồi việc làm chớ chặn đường như vậy???”

Mạc Nguyệt nghe xong Tần Vô Song nói, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi: “Tần Vô Song, bớt sàm ngôn đi, ta nói rồi, vô luận như thế nào, cũng sẽ không để người rời khỏi vùng hoang mạc này.

Ta mang đến, đều là nhất đẳng cao thủ của Bách Mạc Cung, ta không tin, lần này, còn ai có thể cứu được người!!!

Chờ người rơi vào trong tay ta... Hừ!!!”

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Buồn chán.”

Nói xong, liền suy nghĩ một chút.

Hắn chỉ có thể tìm cơ hội từ trong những người này rời đi, thế nhưng, cho dù rời khỏi, chỉ cần còn ở trong Liệt Phong quốc, Mạc Nguyệt sẽ luôn tìm hắn gây phiền.

Đem những người này giết chết, không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, nhưng Tần Vô Song lúc này, một người, song quyền khó địch bốn tay, đối phương dùng chiến thuật biến người, thế nào cũng có thể làm hắn kiệt sức.

Hắn phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn.

Tần Vô Song một bên suy tư, một bên ra tay với những người đó.

Mạc Nguyệt tự nhiên biết Tần Vô Song lợi hại, hắn không muốn người của mình thủ hạ lưu tình, chiêu chiêu ngoan độc.

Từ trong cát vàng, nhiều người, hướng về phía một người, không lưu tình chút nào xuất thủ, không có bất cứ ai có thể giúp hắn, có thể cứu hắn.

Bị bắt, dường như là kết quả đã định trước.

Dù sao một người lợi hại đến thế nào, chung quy cũng không phải thần, Tần Vô Song gần đây dường như rất không may, ở chỗ Ngụy Quang Hàn đánh mất Vân Khuynh, đến sát biên giới Liệt Phong quốc bị Mạc Nguyệt ngăn lại, hiện tại, lại vì bảo hộ lam ngân hoa mà bị bắt.

Mạc Nguyệt vẫn ngồi trên phi ửng, lúc nhìn thấy kiếm của thuộc hạ rất cục đặt lên trên cổ Tần Vô Song, ngửa mặt lên trời càn rỡ cười to.

“Tần Vô Song a Tần Vô Song, người xem, người không phải là rơi vào trong tay ta sao, ta nói không cho người rời khỏi vùng hoang mạc này, liền nhất định sẽ không để người đi ra ngoài...”

Cười xong, Mạc Nguyệt nói với thuộc hạ: “Bắt hần mang về Bách Mạc Cung cho ta, ta muốn chiêu đãi hần thật tốt.”

Tần Vô Song mặt không chút thay đổi, vẻ mặt không thấy chật vật chút nào.

Lúc này Tần Vô Song nhớ tới biến dị kim tà cổ Tà Vu cốc cốc chủ đưa cho hần.

Hần chỉ cần chờ đến lúc biến dị kim tà cổ tiến hóa xong, kết hợp một thể với hần, hần liền có thể dùng một loại phương pháp khiến mình rời khỏi Liệt Phong quốc trong vòng ba ngày.

Trong lòng đã có dự định, Tần Vô Song liền cực kỳ phối hợp đi theo bọn họ.

Bách Mạc Cung và Tà Vu cốc không giống nhau.

Tà Vu cốc là hình thức thôn trang nhàn tản thể ngoại đào nguyên, mà Bách Mạc Cung lại là hình thức cung điện xa hoa.

Tần Vô Song nhìn nhú nhú mày, hay cho một Bách Mạc Cung khoe khoang.

Khiến hần vừa nhìn, đã rất chán ghét.

Mạc Nguyệt vừa xuống phi ưng, liền có người chạy tới nịnh nọt: “Nhị cung chủ, người đã trở về!!!”

Mạc Nguyệt gật đầu, chỉ vào Tần Vô Song bị áp chế nói: “Này cho hần một chút nhuyển cân tán trước, sau đó ném vào trong lao, một lúc nữa ta sẽ tới.”

“Vâng.”

Người nọ lập tức làm theo.

Tần Vô Song mím môi, sắc mặt âm trầm có thể nhỏ ra nước, ánh mắt sâu thẳm lóe ra tia sáng băng lãnh.

Hắn nhẫn, dù sao có biến dị kim tà cổ, chờ sau khi hắn và biến dị kim tà cổ dung hợp, cái gì độc cái gì được cũng không sợ.

Thế nhưng Tần Vô Song lại không nghĩ rằng, nếu là sau đó, Mạc Nguyệt lục soát lấy đi biến dị kim tà cổ của hắn, hắn hiện nay làm người bị quản chế phải làm sao đây???

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Tình Huống Có Biến

Người nọ quả nhiên là làm theo phân phó của Mạc Nguyệt, uy nhuyển cân tán cho Tần Vô Song trước, sau đó ném người vào trong đại lao.

Chờ đến lúc đại lao chỉ còn một mình Tần Vô Song, Tần Vô Song sửa sang lại quần áo, từ trong lòng móc ra hộp ngọc màu lam kia.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng mở hộp, chỉ thấy một bó sát màu vàng kim giống như một cái kén tằm, đang nằm trong hộp vẫn không nhúc nhích.

Tần Vô Song vẫn nhớ lời Tà Vu cốc cốc chủ nói, lúc lần đầu tiên giới thiệu kim tà cổ cho hắn, từng cố ý cường điệu ——

Rất nhiều người nuôi kim tà cổ, cũng không phải là vì tài phú, mà là vì nhờ linh khí của cổ, khiến người nuôi cổ làm bất cứ chuyện gì cũng rất thuận lợi.

Tà Vu cốc cốc chủ còn từng nói, nếu như kim tà cổ đã nhận chủ, lại bị người khác mơ ước, người mơ ước kim tà cổ nhất định sẽ gặp báo ứng, còn lọt vào báo ứng thế nào, đều phải căn cứ theo trình độ lợi hại của kim tà cổ mà định.

Lúc trước biến dị kim tà cổ vẫn luôn ngủ say, cũng không có chủ nhân, cho nên Mạc Nguyệt có thể không hề cố kỵ đánh chủ ý lên nó, nhưng hiện tại, kim tà cổ đã có chủ nhân, đó là Tần Vô Song.

Nếu quả thật là vậy, biến dị kim tà cổ đã nhận Tần Vô Song làm chủ, lúc tỉnh lại, liền vô cùng có khả năng trả thù Mạc Nguyệt.

Tần Vô Song lần này đến Bách Mạc Cung cũng là có suy xét trước.

Thứ nhất đối phương nhiều người, hẳn thực sự đi tới tuyệt cảnh, khó có thể chạy trốn.

Thứ hai không cắt được hậu hoạn Mạc Nguyệt này, hẳn ở Liệt Phong quốc, nhất định khó có thể ra ngoài.

Cho dù lần này hẳn có thể tránh khỏi bàn tay của Mạc Nguyệt, Mạc Nguyệt cũng sẽ mang những người khác lại một lần nữa tiến hành vây đuổi chặn đường hẳn, như vậy, đối với Tần Vô Song mà nói, trái lại là càng thêm lãng phí thời gian và tinh lực.

Bởi vậy Tần Vô Song liền quyết định cùng Mạc Nguyệt đến Bách Mạc Cung một chuyến.

Đơn độc một người đến Bách Mạc Cung, không phải Tần Vô Song nhất thời xung động, mà là cử động của Mạc Nguyệt triệt để chọc giận hẳn, khiến thế lực hẳn vốn không muốn bại lộ ra, cũng phải dùng tới.

Tần Vô Song ở Liệt Phong quốc, kỳ thực, cũng không phải độc thân một người.

Giống như ở mỗi quốc gia các đại gia tộc đều có thực lực của mình, Tần gia cũng có thế lực ở ngoài Huỳnh Quang.

Tựa như nơi ở chân chính của Bách Hiếu Lâu thần bí, không phải ở trong Huỳnh Quang quốc nội, mà là ở Xích Yên quốc.

Ở Tương Ly quốc, Lưu Duyên ảo cảnh thần bí nhất, hiện nay tuy không phải Tần gia sở hữu, nhưng chờ đến khi sư phụ bọn hẳn quy thiên, tiếp nhận, cũng chỉ có thể là bọn hẳn.

Mà ở phương tây Liệt Phong quốc, thế lực thuộc về Tần gia, đó là sát thủ lâu nổi danh cùng với Tà Vu cốc và Bách Mạc Cung ——

Ám Ảnh lâu.

Tần Vô Song vốn không muốn bại lộ thân phận và thế lực, nhưng Mạc Nguyệt không ngừng quấy rầy, rốt cục dưới đáy lòng giận dữ, lúc đại chiến với những người đó trong hoang mạc, để lại ký hiệu đặc biệt của Tần gia, dọc theo đường đi cũng tản ra hương phấn đánh dấu cho phượng điệp tìm được.

Tần Vô Song tin tưởng, Ám Ảnh Lâu luôn luôn cận kề với cái chết, sát thủ lãnh huyết, nhất định là mạnh hơn Bách Mạc Cung nhìn qua xa xỉ phù phiếm tráng lệ này ——

Đặc biệt là nhị cung chủ Bách Mạc Cung, còn là loại nhân vật như Mạc Nguyệt, mà Ám Ảnh Lâu lâu chủ Thương Vũ Túy lại là sư đệ trong Lưu Duyên ảo cảnh của Tần Vô Song.

Lúc Tần Vô Song đang nhìn biến dị kim tâm cổ nằm trong hộp ngọc mà suy nghĩ, ngoài cửa đại lao truyền đến một ít động tĩnh.

Tần Vô Song sắc mặt lạnh lẽo, đôi mắt híp lại, thu hồi biến dị kim tâm cổ, vân đạm phong khinh đợi Mạc Nguyệt đến.

Quả nhiên, sau vài tiếng bước chân hỗn độn, Mạc Nguyệt mang theo một tiểu lão đầu gầy khô đi đến.

Tần Vô Song khinh thường liếc nhìn Mạc Nguyệt, ánh mắt lướt qua.

Mà không khéo, Mạc Nguyệt vừa lúc thấy được ánh mắt xem thường của Tần Vô Song, đáy lòng hấn một trận tức giận, mấy bước bước nhanh đi tới trước mặt Tần Vô Song, đang lúc chuẩn bị cho Tần Vô Song một chút nhan sắc nhìn, lại bị ánh mắt hàn lãnh đến xương của Tần Vô Song dọa không

dám ra tay, chỉ đành chỉ vào Tần Vô Song cười nhạt: “Hừ, người coi thường thủ đoạn của ta??? Vậy thì sao, chỉ cần có thể thắng, đạt được thắng lợi cuối cùng, thủ đoạn thì thế nào, đó chỉ là biện pháp đạt được mục đích mà thôi.

Tần Vô Song, thức thời một chút, mau đưa biến dị kim tà cổ cho ta.”

Tần Vô Song nhú mày: “Bách Mạc Cung các người là không có ai, hay là bị làm sao, dĩ nhiên lại để cho người lên làm nhị cung chủ, Mạc Nguyệt, người cũng chỉ là tiểu nhân dựa vào huyết thống điều võ dương oai mà thôi.”

“Người...”

Lúc này Mạc Nguyệt thật đúng là tức giận. Bởi vì Tần Vô Song chuẩn xác giảm lên chỗ đau của hắn.

Trong Bách Mạc Cung, võ công của hắn thường thường, nhưng bởi vì có đại ca che chở mà thành Bách Mạc Cung nhị cung chủ, ngoại trừ đám người hầu nơm nớp lo sợ hắn ra, toàn bộ người của Bách Mạc Cung, đối với hắn căn bản là không phục, chỉ là ngại Mạc Nhật lãnh huyết cường quyền, cũng đều là đem bất mãn nuốt vào trong bụng mà thôi.

Mạc Nguyệt vươn tay tóm lấy cổ áo Tần Vô Song, ghé sát vào hắn: “Tần Vô Song, hiện tại, cũng chỉ có thể nói giỏi ngoài miệng, người còn nói ta, chính người, lúc này chẳng phải chỉ có thể mặc người xâm lược hay sao???

Ta nói một lần cuối cùng, đem biến dị kim tà cổ giao ra đây, không nên ép ta động thủ, ta động thủ, sẽ không đơn giản là chỉ cần biến dị kim tà cổ như vậy.”

Đối với kim tà cổ đã nhận chủ, Tà Vu cóc cóc chủ còn nói, chính là chủ nhân chết, cổ liền chết theo, kim tà cổ đã nhận chủ, căn bản không sợ bị người khác cướp đi.

Nghe xong lời nói uy hiếp mang theo âm tà của Mạc Nguyệt, Tần Vô Song gần chỉ là nhẹ nhàng giật giật lông mày, trong con ngươi hiện lên tia sáng quỷ dị, biết đâu, hẳn còn có thể khiến Mạc Nguyệt kích thích biến dị kim tà cổ, để biến dị kim tà cổ tiến hóa hoàn tất sớm một chút.

Biết biến dị kim tà cổ đã nhận hẳn làm chủ, người khác thế nào cũng không đoạt được, Tần Vô Song liền hào phóng lấy ra hộp ngọc đưa cho Mạc Nguyệt, hơi cong khóe môi, câu lên độ cung tà tứ: “Đây, biến dị kim tà cổ người tha thiết ước mơ.”

Mạc Nguyệt giật mình, không nghĩ tới Tần Vô Song lúc này lại hợp tác như thế, thế nhưng hẳn không kịp nghĩ nhiều, lập tức vươn tay đoạt đi hộp ngọc, cũng không dám mở ra, rất sợ có trá, hẳn quay người nói với lão đầu gầy khô đi theo phía sau hẳn: “Lão Lại, đến, xem thử một chút đây có phải biến dị kim tà cổ hay không.”

Lão đầu này là do ca ca Mạc Nhật của hẳn trước khi rời khỏi Bách Mạc Cung, lưu lại chiếu cố hẳn, chính lão đầu này nói cho hẳn Tà Vu cốc có biến dị kim tà cổ, và tác dụng của biến dị kim tà cổ.

Vào một trình độ nhất định, cũng là lão đầu này giật dây cho hẳn đi Tà Vu cốc lừa lấy biến dị kim tà cổ.

Lão đầu này nghe xong Mạc Nguyệt nói, lập tức tiến về phía trước vài bước, trong đôi mắt nhỏ bằng hạt đậu xanh lóe ra ánh sáng kỳ dị, bàn tay run run, kích động không ngớt mở hộp ngọc.

Chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, biến dị kim tà cổ vừa rồi Tần Vô Song nhìn qua hiện tại đã biến thành màu đỏ thẫm.

Tần Vô Song liếc mắt nhìn, chặc chặc nghĩ kỳ lạ.

Lão nhân kia liếc nhìn Tần Vô Song, nhất thời không phân biệt được biến dị kim tà cổ này rốt cuộc đã nhận chủ hay chưa.

“Thế nào?”

Mạc Nguyệt tràn ngập chờ mong hỏi lão nhân kia.

Lão nhân kia cúi đầu nói: “Hồi nhị cung chủ. Biến dị kim tà cổ này, hình như... Còn chưa nhận chủ.”

“Thật không???”

Mạc Nguyệt vẻ mặt hưng phấn: “Như vậy, người mau mau để kim tà cổ nhận ta làm chủ!!!”

Vẻ mặt lão đầu gầy khô kia cũng biến đổi, cạc cạc nở nụ cười, tay cầm hộp ngọc, trừng mắt Mạc Nguyệt nói: “Đa tạ nhị cung chủ đã giúp tiểu lão nhi có được biến dị kim tà cổ, chờ đến khi tiểu lão nhi dung hợp với nó, nhất định sẽ dốc sức vì nhị cung chủ.”

“Người...”

Mạc Nguyệt trừng lớn mắt, xuất thủ đánh tới lão đầu kia: “Người dĩ nhiên lợi dụng ta??? Mơ tưởng, biến dị kim tà cổ là của ta, chỉ có thể là của ta!!!”

Nói, Mạc Nguyệt liền cùng lão nhân kia đánh thành một đoàn.

Tần Vô Song ở một bên nhíu mày, tự tiểu phi tiểu, thông dong không gì sánh được nhìn tất cả trước mắt, trước mắt này, xem ra chính là chó cắn chó trong truyền thuyết đây!!!

Mà võ công của Mạc Nguyệt và lão nhân kia cũng không phải tốt, tương xứng, nhất thời cao thấp khó phân.

Trong lúc hai người lôi kéo tranh đấu, hộp ngọc màu lam bị hai người không cẩn thận đánh bay rơi trên mặt đất.

Mạc Nguyệt và lão đầu giật nảy mình, đều ngừng tay, nhìn về phía hộp ngọc, hộp ngọc kia rơi xuống trên mặt đất xong liền tự động mở.

Biển dị kim tà cổ vừa rồi còn đỏ thẫm, lúc này đã biến thành tím sậm quỉ dị.

Biển dị kim tà cổ từ trong hộp ngọc rớt ra ngoài, rơi trên mặt đất.

Sau đó dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Mạc Nguyệt, lão đầu và Tần Vô Song, toàn thân biển dị kim tà cổ phát sinh một trận ánh sáng tím, ánh sáng kia chợt lóe mà qua, kén tằm truyền đến tiếng vỡ tan, một con côn trùng màu đỏ đen giống như bọ cạp từ trong kén tằm bò ra.

Côn trùng bò ra sau đó, sử dụng tốc độ cực nhanh bò về phía Tần Vô Song.

Lúc này Mạc Nguyệt phản ứng cũng dị thường nhanh chóng, hấn một cái phi thân, chặn ở phía trước biển dị kim tà cổ, nhất thời cũng quên đây là độc vật, trực tiếp nắm ở trong tay, cười ha ha: “Ha ha, biển dị kim tà cổ, là của ta, là của ta.”

Trong tiếng cười điên cuồng của hấn, biển dị kim tà cổ lắc lắc đuôi, đâm rách da hấn, một trận cảm giác tê dại đau nhức từ chỗ bị biển dị kim tà cổ đâm vào truyền ra.

Mạc Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, biển dị kim tà cổ liền theo chỗ da bị nó xé rách, lấy tốc độ cực nhanh chui vào trong thân thể Mạc Nguyệt.

Biển cổ phát sinh trong nháy mắt dọa tới lão đầu và Tần Vô Song, Mạc Nguyệt còn lại là càng thêm càn rỡ.

“Ha ha ha ha, Tần Vô Song, tử lão Lại, có thấy không, biển dị kim tà cổ đã dung hợp với ta, nó là của ta, đã định trước là của ta.”

Tần Vô Song nhíu lại lông mày, Tà Vu cốc lão cốc chủ nói cho hãn, sau khi biến dị kim tà cốc tỉnh lại, sẽ tự động chui vào thân thể hãn dung hợp với hãn, vì hãn sở dụng.

Thế nhưng, trước mắt, biến dị kim tà cốc nhận hãn làm chủ nhân chui vào thân thể người khác lại là chuyện gì xảy ra???

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 171: Trần Ai Lạc Định

“Mặc.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp tà mị của Âm Ảnh Lâu lâu chủ Thương Vũ Túy mang theo dáng cười động nhân, nói với thủ tịch (cấp cao nhất) sát thủ Độc Cô Mặc của Âm Ảnh Lâu: “Đi, mang hai đội nhân mã, cấp tốc xuất phát đi Bách Mạc Cung. Tà Vu cốc, Bách Mạc Cung, Âm Ảnh Lâu... Chậc chậc, đã sớm xem Tà Vu cốc và Bách Mạc Cung không vừa mắt, dựa vào cái gì có thể đánh đồng với Âm Ảnh Lâu của ta, lúc này rốt cục có thể đến Bách Mạc Cung chơi đùa một trận.”

Âm Ảnh Lâu lâu chủ Thương Vũ Túy càng nói càng hưng phấn, trong đôi mắt đào hoa hồn xiêu phách lạc mang theo vô tận chờ mong.

Trên khuôn mặt anh tuấn lãnh ngạnh của Độc Cô Mặc như trước không có nửa phần biểu tình, chỉ là hơi cúi đầu nói: “Vâng.”

“Ai nha...”

Thương Vũ Túy nâng lên cước bộ mềm mại từ trên đài cao đi tới trước mặt Độc Cô Mặc, ngón tay trắng nhỏ nâng cằm hắn lên: “Mặc, dù thế nào ta cũng là vì ngươi, mới khuất phục đến Âm Ảnh Lâu đảm đương lâu chủ. Ngươi đối với ta, sao có thể lạnh nhạt như vậy, ta nhớ kỹ... Buổi tối, lúc ngươi trên giường muốn ta, không phải là hình dạng như vậy nga...”

Âm Ảnh Lâu thủ tịch sát thủ Độc Cô Mặc, bị đồn không có nhân tính, lãnh khốc không gì sánh được hé ra khuôn mặt tuấn tú hơi phỉm đen lập tức nóng lên.

Lui về phía sau một bước, lễ độ cung kính nói: “Lâu chủ.”

Thương Vũ Túy mắt trắng dã: “Quên đi quên đi, nhanh đi chuẩn bị, một đoạn thời gian trước Mạc Nhật đến núi Thán Túc quyết đấu với tiểu sư thúc của ta, đến nay không về. Hôm nay Bách Mạc Cung chỉ còn lại một người Mạc Nguyệt, chúng ta lúc này, tranh thủ đem toàn bộ Bách Mạc Cung bắt lại.”

Thương Vũ Túy nói đến thoả thuê mãn nguyện, Độc Cô Mặc một mực đứng ở bên cạnh yên lặng lắng nghe, đem lời hăn nói, tinh tế nhớ dưới đáy lòng, nhất nhất chấp hành.

Một lát sau, Độc Cô Mặc và Thương Vũ Túy liền đem sự tình làm thỏa đáng, bắt đầu lấy tốc độ cực nhanh xuất phát về phía Bách Mạc Cung.

Mà Bách Mạc Cung bên này, Mạc Nguyệt chiếm được biến dị kim tà cổ liền đặc ý vênh váo, công lực của hăn trong nháy mắt đích xác tăng cao không ít, quay người lại, trừng mắt nhìn lão nhân gầy khô kia: “Đại ca của ta bảo người chiếu cố ta, người lại lợi dụng còn muốn thương tổn ta???”

Lão đầu gầy khô kia thấy tình hình xấu đi, lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng Mạc Nguyệt lúc này dường như trở nên lợi hại không gì sánh được, dễ dàng ngăn hăn lại, đồng thời không chút nào nường tay giết hăn.

Tần Vô Song mặt không đổi sắc, thờ ơ lạnh nhạt nhìn trò khôi hài này.

“Được rồi, Tần Vô Song, giải quyết hăn, liền tới phiên người.”

Ai biết, hăn vừa mới dứt lời, liền đau bụng không ngớt, sau đó toàn thân bắt đầu lan tràn ra một loại đau đớn tê dại, giống hệt với lúc biến dị kim tà cổ đâm rách da hăn.

Mạc Nguyệt kêu thảm, thân thể bắt đầu run rẩy.

Tần Vô Song chậm rãi đến gần: “Đây là biến dị kim tà cổ trả thù, người không nên vào lúc mượn lực lượng của nó, còn vọng tưởng gây bất lợi cho chủ nhân của nó.”

Tần Vô Song cười nhạt hai tiếng, cắn rách ngón tay mình, nhỏ một giọt máu xuống đất, trong máu của hắn tản ra một loại mùi thơm kỳ dị, tầng ngoài mu bàn tay của Mạc Nguyệt đột nhiên lồi lên một hình chữ nhật, hình chữ nhật kia, cấp tốc từ bên trong đâm rách mu bàn tay hắn.

Cổ trùng rất miễn cảm với mùi máu của chủ nhân và người nuôi nó, chưa tới một hồi, biến dị kim tà cổ liền bò ra thân thể Mạc Nguyệt.

Mạc Nguyệt mở to hai mắt, có chút không thể tin được: “Không... Biến dị kim tà cổ, là của ta...”

Tần Vô Song ngồi xổm xuống, đem biến dị kim tà cổ dẫn vào trong cơ thể, trong nháy mắt biến dị kim tà cổ chui vào trong thân thể hắn, hắn liền cảm thấy có một cổ lực lượng dâng trào dũng mãnh tiến vào trong người.

Tổn thương thân thể hắn phải chịu trong nháy mắt khôi phục, nhuyển cân tán cũng dần suy yếu, lập tức biến mất.

Tần Vô Song một chương đánh bay Mạc Nguyệt: “Mạc công tử, không biết đã từng nghe câu này chưa, thỉnh thần dễ tiến thần khó. Nay người mang Tần Vô Song ta đến Bách Mạc Cung, cái gì cũng không làm đã muốn ta đi, như vậy cũng không phải dễ.”

Tần Vô Song nói xong, liền giương cao giọng nói: “Tiểu sư đệ, người xem đủ chưa???”

Hầu như trong nháy mắt, một bóng dáng màu đen thối qua, bóng dáng xinh đẹp tà mị của Thương Vũ Túy lập tức xuất hiện: “Nhị sư huynh, vài năm không gặp. Người sao càng sống càng lùi bước vậy, dĩ nhiên rơi vào

trong tay người khác như vậy... Thực sự là mất mặt, sau đó người đi ra ngoài đừng nói người là sư huynh của Thương Vũ Túy ta.”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày: “Việc này nói khá dài, tiểu sư đệ, người mang nhiều người không, ta muốn... Hủy đi Bách Mạc Cung.”

Trong thanh âm Tần Vô Song mang theo tàn độc.

Thương Vũ Túy giương giương mày: “Bách Mạc Cung làm chuyện ác tà trời gài, dĩ nhiên khiến nhị sư huynh tốt tính tức giận như vậy??? Nếu nhị sư huynh đã giao lại, tiểu sư đệ nhất định sẽ làm theo. Thế nhưng, nhị sư huynh, tiểu trùng vừa rồi là vật gì vậy, nhìn qua thật ghê tởm... Người dĩ nhiên để nó chui vào trong người mình...”

Tần Vô Song sửa sang lại quần áo: “Là cổ, Bách Mạc Cung liền giao cho người giải quyết, ta muốn cùng tên gia hỏa này đi tìm một thứ.”

Thương Vũ Túy hiểu kỳ Tần Vô Song vì sao lại đến Liệt Phong, lại vì sao âm ỉ với Bách Mạc Cung đến loại trình độ này, hần giương giọng với Độc Cô Mạc luôn luôn ở cạnh hần, nói: “Mạc, để các huynh đệ động thủ đi, người cũng đi đi —— ta muốn ở đây một hồi với nhị sư huynh.”

Tần Vô Song hơi nhướng mày, có chút kinh ngạc: “Người dĩ nhiên còn thích đầu gối kia.”

Thương Vũ Túy cười mà không nói, nhắc nhở hần: “Sư huynh người không phải là muốn tìm gì đó sao, mau nhanh tìm đi, một hồi Bách Mạc Cung bị Âm Ảnh Lâu chúng ta hủy đi người muốn tìm cũng tìm không được.”

Tần Vô Song dùng chân đá đá Mạc Nguyệt lúc trước bị hần một chưởng đánh bay: “Lam ngân hoa đâu, người đem lam ngân hoa để ở chỗ nào?”

Lúc ở hoang mạc, hắc chính là vì bảo vệ lam ngân hoa mới bị bắt đến nơi này, khi đó, Mạc Nguyệt thuận tiện để hạ nhân lấy đi lam ngân hoa.

Thân thể Mạc Nguyệt bởi vì tác dụng thần kỳ của biến dị kim tà cổ, vẫn đang thống khổ không ngớt, lại bị Tần Vô Song đánh một chưởng, lúc này dường như chỉ còn nửa cái mạng.

Hắc trừng mắt Tần Vô Song: “Lam ngân hoa... Lam ngân hoa, ha ha ha, đã bị ta hủy...”

Tần Vô Song một cước đá bay hắc: “Thiên sát, lại lãng phí thời gian của ta!!!”

Nói xong Tần Vô Song lập tức xoay người muốn đi ra ngoài: “Tiểu sư đệ, nhất định phải nhớ cõ tận gốc, ta muốn đi Tà Vu cốc một chuyến, tiếp đó sẽ trở về Huỳnh Quang, sau này nếu rảnh gặp lại.”

Thương Vũ Túy thất vọng thở dài một tiếng: “Được.”

Hắc còn tưởng rằng có trò hay gì đó để xem, đáng tiếc nhị sư huynh hắc gấp rút lên đường như vậy.

Nhưng mà... Trước đây không thấy sắc mặt nhị sư huynh thay đổi được mấy lần, hiện tại lại liên tiếp đại biến, đây là vì sao, nhị sư huynh hắc muốn lam ngân hoa làm gì???

Thương Vũ Túy hiếu kỳ không ngớt, hắc nghĩ, chờ chuyện Bách Mạc Cung kết thúc, hay là hắc cũng mang theo Mạc, đến Huỳnh Quang dạo chơi một chuyến.

Tần Vô Song đang muốn ra khỏi cửa lao, lại đột nhiên nhớ tới một việc, hắc quay trở lại, xách lên Mạc Nguyệt: “Đi, cùng ta đi Tà Vu cốc, cho Nhị một cái công đạo.”

Mạc Nguyệt thống khổ không ngớt đi theo Tần Vô Song, dưới sự bức bách của Tần Vô Song gọi phi ưng công hai người bọn họ, nhanh chóng bay đến Tà Vu cốc.

Có phi ưng, tốc độ hai người cũng rất nhanh.

Lúc đến Tà Vu cốc, để bảo hộ Tà Vu cốc, Tần Vô Song không quên đem vài vóc trên người Mạc Nguyệt xé rách, bịt lại hai mắt của Mạc Nguyệt.

Chờ đến khi Tần Vô Song bình yên đến Tà Vu cốc, Tà Vu cốc cốc chủ kinh ngạc.

Sau khi biết được chân tướng sự tình, lập tức đi hái vài đóa lam ngân hoa cho Tần Vô Song.

Chờ lam ngân hoa cầm đến tay, Tần Vô Song mới tính thả lỏng lại, sau đó lập tức nói chuyện lúc trước biến dị kim tâm cổ tiến nhập thân thể Mạc Nguyệt cho Tà Vu cốc cốc chủ.

Tà Vu cốc cốc chủ lúc này cũng mới bắt đầu nhìn thẳng vào Mạc Nguyệt tồn tại, sau đó lấy máu của hắn đi nghiên cứu một lát, lại làm rất nhiều thực nghiệm xong, nói với Tần Vô Song: “Tần công tử, người hãy thu nhận Mạc Nguyệt đi, từ nay về sau, để hắn ở bên cạnh người!!!”

Tần Vô Song kinh ngạc trừng lớn hai mắt, Mạc Nguyệt vẫn đang thống khổ rên rỉ.

“Cái này, vì sao???”

Tà Vu cốc cốc chủ thở dài nói: “Đây có thể là một loại tác dụng khác của biến dị kim tâm cổ, dưới sự ảnh hưởng của biến dị kim tâm cổ, Mạc Nguyệt đã trở thành tay sai trung thành nhất của người, hắn nếu như hưng khởi một chút thương tổn người, hoặc là có ý niệm phản bội người trong đầu, sẽ sống không bằng chết.”

Tần Vô Song giật mình, sau đó cười ha ha: “Tốt lắm tốt lắm, như vậy sau đó ta có thể thoả thích tàn phá hắc, dần vật hắc, cũng dám phụ Nhã nhi...”

Tà Vu cốc cốc chủ kiểm tra Tần Vô Song và biến dị kim tà cổ đã dung hợp tốt xong, Tần Vô Song và Tà Vu cốc cốc chủ lại hàn huyên một lúc, sau đó Tần Vô Song liền rời đi.

Kỳ thực mang theo Mạc Nguyệt có rất nhiều chỗ tốt, một trong số đó chính là cười phi ưng quay về Huỳnh Quang tốc độ nhanh hơn không ít.

Chỉ là không nghĩ tới lúc Tần Vô Song và Mạc Nguyệt chuẩn bị rời đi, Nhã Sóc Lam đuổi tới, nhất định muốn đi cùng Tần Vô Song và Mạc Nguyệt.

Tà Vu cốc cốc chủ nhìn ra Nhã Sóc Lam còn muốn xoay chuyển tâm ý của Mạc Nguyệt, lại nghĩ có Tần Vô Song chiếu cố, liền đáp ứng.

Sau đó Nhã Sóc Lam ngồi trên phi ưng, Tần Vô Song và Mạc Nguyệt nắm chắc chân phi ưng, bay khỏi một mảnh quốc thổ Liệt Phong quốc này.

Tần Vô Song, cuối cùng cũng có thể mang theo lam ngân hoa, viên mãn quay về Huỳnh Quang, chỉ là, chờ đến khi hắc trở lại, mới phát hiện, rất nhiều chuyện đã là cảnh còn người mất.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 172: Chôn Xuống Mỗi Họa

“Tiểu Phong, người làm sao vậy??? Sao lại trông nghiêm túc như thế???”

Từ xa, Liên Duyệt nhìn thấy Tần Vô Phong đang ở trong hàng lang, vẻ mặt ngưng trọng, hình dạng có chút suy nghĩ.

Tần Vô Phong giật mình lấy lại tinh thần, miễn cưỡng cười: “Nương, không có gì.”

Hắn buông xuống đôi mắt, im lặng thở dài một tiếng.

Liên Duyệt nhìn hắn dần dần nhú lại mày liễu: “Tiểu Phong, có chuyện gì người cứ nói với nương... Ta biết chuyện tiểu Khuynh có chút vướng tay chân, nhưng tiểu Phong người cũng không cần ép mình quá chặt. Mọi việc đều có biến đổi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, xe đến trước núi ắt có đường.”

Tần Vô Phong lắc đầu: “Ta biết.”

Nương hắn không biết, hắn lúc này càng lo lắng, kỳ thực là Tần Vô Song, mà không phải chuyện giữa hắn và Vân Khuynh.

Tần Vô Song, dĩ nhiên vận dụng lực lượng Âm Ảnh Lâu ở Liệt Phong quốc, cái này ý nghĩa cái gì, ý nghĩa Tần Vô Song một đường trắc trở trùng điệp, gặp phiền phức tương đối lớn.

Dù sao tổ chức như Âm Ảnh Lâu, Bách Hiếu Lâu nằm trong các quốc gia, là phải đặc biệt cẩn thận, không thể bị triều đình quốc gia đó biết được thân phận nằm được nhược điểm.

Vậy nên Âm Ảnh Lâu và Bách Hiếu Lâu vẫn luôn bảo lưu thần bí tuyệt đối, lúc tiếp nhận nhiệm vụ cũng tương đương âm thầm.

Những tổ chức này vào lúc không bị uy hiếp đến lợi ích, hoặc là có xung đột quá lớn đối với thế lực bản quốc hoặc là chính sách triều đình áp dụng hẳn đều sai bảo tránh đi phong mang.

Đây cũng không phải nhất gan sợ phiền phức, chỉ là vì giảm thiểu phiền phức không tất yếu mà thôi.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Vô Song ở Liệt Phong quốc, lúc đầu vẫn không muốn sử dụng thế lực của Âm Ảnh Lâu.

Thứ nhất, vận dụng lực lượng Âm Ảnh Lâu, tất sẽ bị Tần Vô Phong, còn có Tần Vô Hạ hiện tại thay thế Tần Vô Phong chương quản công việc Tần gia biết được, sẽ khiến người nhà lo lắng, cũng sẽ im lặng nói cho Tần Vô Hạ hưởng đi của hắn.

Thứ hai, Âm Ảnh Lâu, Tà Vu cốc, Bách Mạc Cung ba tổ chức dây dưa qua lại, cùng Liệt Phong quốc quốc chủ coi như là một loại cân bằng.

Nếu Âm Ảnh Lâu tùy tiện vì Tần Vô Song đối phó Bách Mạc Cung, tất sẽ khiến thượng vị giả khủng hoảng, cho rằng Âm Ảnh Lâu muốn bắt đầu tăng cường chiếm đoạt, đứng trên tất cả.

Lúc đó, thượng vị giả của Liệt Phong quốc nhất định sẽ muốn nắm giữ tuyệt đối Âm Ảnh Lâu, khiến Âm Ảnh Lâu rước lấy khá nhiều phiền phức.

Bởi vậy, trước khi bị bắt, Tần Vô Song vẫn không muốn sử dụng thế lực của Âm Ảnh Lâu.

Lúc hắn ở Tà Vu cốc dưỡng thương tốt lên, lần thứ hai rời đi, hắn liền tỏ rõ muốn dịch dung, lặng yên không một tiếng động rời đi, đáng tiếc phi

điều của Bách Mạc Cung một mực bay trên trời giám sát nhất cử nhất động của hắn, nắm giữ hành tung của hắn.

Cho dù sau đó bị nhiều người Mạc Nguyệt mang đến vây công, Tần Vô Song vẫn muốn tìm cơ hội lao ra vòng vây rồi khỏi, đáng tiếc hắn vì bảo hộ lam ngân hoa, vậy nên vẫn bị địch nhân bắt.

Khi đó, Tần Vô Song cầm theo lam ngân hoa trở về lại bị chặn đường đã phi thường nôn nóng, hắn khó có thể lãnh tĩnh, liền oán hận Bách Mạc Cung dây dưa không ngớt làm lãng phí quá nhiều thời gian của hắn, rốt cục quyết định muốn vận dụng lực lượng của Âm Ảnh Lâu ——

Bởi vì khi đó Mạc Nguyệt và Bách Mạc Cung thật sự là chọc giận hắn!!!

Thế nhưng cũng may Tần Vô Song gần đây vẫn luôn xui xẻo, lại vừa lúc có được biến dị kim tâm cổ.

Biến dị kim tâm cổ kia khiến Mạc Nguyệt trở thành hoàn toàn vì hắn sử dụng, khiến hắn có thể lợi dụng phi ứng tiết kiệm lộ trình rất nhiều, cũng có thể cho hạnh phúc tương lai của Nhã Sóc Lam có cơ hội xoay chuyển.

Về lý luận, Tần Vô Song ở Liệt Phong quốc gặp muôn vàn khó khăn.

Nhưng Tần Vô Phong bên này, cũng không biết Tần Vô Song cách xa mấy nghìn dặm rồi cuộc đối mặt với tình huống thế nào, cho nên hắn rất lo lắng.

Nếu là trước đây, hắn nhất định sẽ tràn đầy tin tưởng Tần Vô Song, nhưng sau khi trải qua chuyện Ngụy Quang Hàn, trong lòng Tần Vô Phong liền có một loại cảnh giác ——

Kỳ nhân hoặc người có thiên tư thông minh trên toàn thế giới nhiều không kể xiết, cũng không phải chỉ có Tần gia huynh đệ bọn họ.

Bọn họ ở trong đám người cùng lứa đích thật là ưu tú, nhưng không nhất định là ưu tú nhất, lúc phải đối mặt với một bộ phận cường giả tuyệt đối thế hệ trước, tu vi của bọn họ, càng không thể coi là cường đại tuyệt đối.

Lấy tuổi tác của họ, thành tựu bọn họ đạt được, coi như là thượng thượng đẳng trong cao thủ, thường nhân khó có thể sánh kịp may mắn, nhưng dù sao trời cao biển rộng không thiếu cái lạ, biết đâu sau một khắc, bọn họ sẽ gặp phải một cao thủ hạng nhất còn cường đại hơn bọn hắn.

Nhiều lúc, người thua, không phải bởi vì hắn không phải là cường giả, mà chỉ là vì đối phương là cường giả mạnh hơn hắn thôi.

Tần Vô Song đụng với Ngụy Quang Hàn, chính là loại tình huống này.

Tần Vô Song lần đầu tiên rời khỏi Tà Vu cốc, rơi vào kết cục bị thương, cũng chỉ là vì hắn quá tin tưởng Nhã Sóc Lam đơn thuần thiện lương, chưa bao giờ hoài nghi lam ngân hoa sẽ bị thoa độc lên, cho nên hắn mới chặt vật như vậy.

Lần thứ hai rời khỏi Tà Vu cốc, vì lam ngân hoa mà bị bắt, cũng may lúc này, Âm Ảnh Lâu tồn tại và biến dị kim tâm cổ làm hắn triệt để xoay chuyển cục diện.

Nói tóm lại, Tần Vô Song lần này đi tìm lam ngân hoa, coi như là một loại rèn luyện gian nan, cũng may trải qua muôn vàn khó khăn, thành công lấy được lam ngân hoa.

Xa xa ở Huỳnh Quang, Tần Vô Phong không biết chút nào về tình huống của Tần Vô Song, hắn chỉ biết Tần Vô Song sử dụng Âm Ảnh Lâu, nhất định là có tình huống quan trọng.

Tần Vô Phong thích Vân Khuynh, cũng muốn ở bên Vân Khuynh, nhưng hắn tuyệt đối không muốn “Tướng công” hiện tại của Vân Khuynh, đệ đệ của hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Lúc này, nếu như không phải không muốn nương hãn lo lắng, cũng bỏ không được Vân Khuynh cần người chăm sóc, hãn thậm chí còn muốn đích thân đi Liệt Phong quốc xem xét một chuyến.

Người Tần gia trọng tình, tình bạn, tình yêu, tình thân, tình thân sâu đậm giữa huynh đệ thường ngày che giấu, bình thản ở chung mạn bất kinh tâm, giữ gìn máu mủ tình thâm cho nhau.

Tần Vô Phong suy nghĩ trong chốc lát, cáo biệt Liên Duyệt, tìm đến Long Liễm đứng đầu lục đại ảnh vệ cùng với Long Ảnh và Long Dạ đứng sau Long Liễm, mệnh ba người bọn họ cùng nhau tức khắc xuất phát đi Liệt Phong quốc, tiếp ứng Tần Vô Song.

Hãn dặn mấy người nhất định phải cẩn thận, nhất định phải mang theo Tần Vô Song, bốn người bình an trở về.

Long Liễm mấy người vào lúc Tần Vô Phong biểu tình nghiêm túc, cao giọng trình trọng dặn dò liên đề cao cảnh giác, sau đó lập tức xuất phát.

Nhã Sóc Lam, Mạc Nguyệt cùng với Tần Vô Song dưới sự trợ giúp của phi ửng, cấp tốc rời khỏi Liệt Phong quốc, đi qua thổ địa của Tương Ly quốc nằm giữa Huỳnh Quang quốc và Liệt Phong quốc, rốt cục về tới thổ địa của Huỳnh Quang.

Trở lại Huỳnh Quang, trở lại quốc gia một nửa thuộc về Tần gia, tâm Tần Vô Song thoáng cái ổn định xuống.

Đến lúc thả lỏng, trải qua bão cát nóng bức ở Liệt Phong rồi lại cấp tốc tiến vào trời băng đất tuyết, khác biệt quá lớn, cộng thêm dây thần kinh vẫn luôn kéo căng, Tần Vô Song lúc đi bệnh còn không tốt lại bệnh càng nghiêm trọng.

Có lẽ do phi ửng quanh năm sinh hoạt trong bão cát nóng bức ở Liệt Phong quốc, vừa vào lãnh thổ Huỳnh Quang, tiến nhập khí trời tuyết lớn

tung bay, tốc độ phi ưng liền chậm lại, thậm chí là khó có thể phi hành, trình độ suy yếu, so với Tần Vô Song còn nặng hơn.

Vì vậy ba người cũng không thể trông cậy vào phi ưng lớn đến kinh khủng kia, bắt đầu đi bộ hành tẩu, mà Tần Vô Song lại thêm dẫn vật toàn thân cùng với tinh thần nôn nóng.

Một đường đi này, hình tượng tựa như thần nhân của Tần Vô Song trong mắt Nhã Sóc Lam lại càng thêm vững chắc.

Mà Mạc Nguyệt vốn có ý nghĩ không an phận với Tần Vô Song, dưới dâm uy của biến dị kim tà cổ, đối với Tần Vô Song là tránh như rắn rết, vừa nhìn đã sợ muốn chết.

Dưới sự giúp đỡ của biến dị kim tà cổ, Tần Vô Song thực hiện chính sách cường quyền, cứng rắn đem tên Mạc Nguyệt đổi thành tên lúc Mạc Nguyệt ở Tà Vu cốc, Nguyệt Mạc, mà Nhã Sóc Lam dường như đã quên Nguyệt Mạc lúc trước phản bội, trước sau như một ngọt ngào kêu Nguyệt Mạc Nguyệt Nguyệt.

Nguyệt Mạc tự nhiên là khinh thường chẳng thèm, nhưng dưới ánh mắt đe dọa của Tần Vô Song, cùng với biến dị kim tà cổ uy hiếp, hẳn phải đối với Nhã Sóc Lam cũng kính cẩn lễ phép.

Ban đầu trong lòng Nguyệt Mạc còn không cam chịu, tìm cơ hội chạy trốn, thế nhưng biến dị kim tà cổ này thực sự lợi hại, khống chế người, dĩ nhiên còn có hạn chế cự ly.

Nguyệt Mạc sau khi chạy trốn bị biến dị kim tà cổ dẫn vật thống khổ không chịu nổi, rốt cục thành thành thật thật trở về.

Hiện tại ở trong lòng Nguyệt Mạc, đại ma đầu Tần Vô Song này so với tính cách của ca ca hắc Mạc Nhật còn vạn vạn hơn, tàn nhẫn hơn.

Phụ mẫu của Nguyệt Mạc đích thật là người chủ quản đời trước của Bách Mạc Cung, nhưng là bọn hã bị phản bội, sau đó Mạc gia một nhà hơn một trăm bảy mươi người, ngoại trừ Mạc Nhật và Mạc Nguyệt học nghệ ở ngoài còn lại đều bị kẻ phản bội giết chết.

Mạc Nguyệt tuổi còn nhỏ, ký ức không rõ, nhưng Mạc Nhật lại bởi vậy mà tính tình đại biến, trở nên lãnh khốc vô tình, khát máu tàn nhẫn, coi mạng người giống như bùn đất.

Sau khi học nghệ thành công, hã mang theo Mạc Nguyệt trở lại Bách Mạc Cung, ăn miếng trả miếng, thanh trừ kẻ phản bội, lấy chính sách sắt đá một lần nữa nắm Bách Mạc Cung trong tay.

Bách Mạc Cung mọi người, đối với Mạc gia huynh đệ này, là sợ hãi nhiều hơn thần phục kính nể.

Mà Mạc Nguyệt sống dưới sự che chở của ca ca hã Mạc Nhật, nhân tính duy nhất của Mạc Nhật đều để lại cho đệ đệ của hã, Bách Mạc Cung mọi người và toàn bộ thế lực của Bách Mạc Cung cộng vào nhau, cũng không quan trọng bằng một người Mạc Nguyệt.

Bởi vậy, Tần Vô Song nhân duyên vừa khớp dùng biến dị kim tà cổ chế trụ Mạc Nguyệt, với Tần gia mà nói, cũng chôn xuống một tai hoạ ngầm, đó là Mạc Nhật.

Kỳ thực cho dù Âm Ảnh Lâu và Tần Vô Song hủy đi toàn bộ Bách Mạc Cung, Mạc Nhật tối đa cũng chỉ bởi vì vấn đề mặt mũi, trả thù một hồi liền thôi.

Nhưng Mạc Nguyệt là đệ đệ duy nhất của hã, cũng là đệ đệ hã từ nhỏ nuôi lớn, cũng xem như là nghịch lân duy nhất hiện nay của hã, đụng chạm không được.

Tần Vô Song mang đi Mạc Nguyệt, Mạc Nhật nhất định tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ!!!

Lúc Tần Vô Song mang theo Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt đi đến Tần gia, Mạc Nhật ở núi Thán Tức và Lưu Duyên ảo cảnh, cùng mấy vị sư thúc của Tần Vô Song và Tần Vô Phong theo ước định ba năm luận võ chấm dứt, liền chạy về Bách Mạc Cung.

Nghênh tiếp hấn, không phải sắc mặt mọi người của Bách Mạc Cung sợ hãi lại nịnh nọt, cũng không phải đệ đệ hấn tùy hứng làm bậy, mà là Bách Mạc Cung đồ nát thê lương cùng với Mạc Nguyệt không có tin tức.

Nhất khắc đó, Mạc Nhật gần như phát điên, huyết án hai mươi năm trước lần thứ hai hiện lên trước mắt hấn, hấn chỉ thiên phát thệ, không báo thù này thề không làm người!!!

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 173: Dừng Lại Trên Đường

Khi Tần Vô Song, Nguyệt Mạc, Nhã Sóc Lam cùng đi tới non nửa Huỳnh Quang quốc, liền gặp được Long Liễm, Long Ảnh, Long Dạ ba người đi hơn nửa Huỳnh Quang quốc tới đón Tần Vô Song trở lại.

Nhìn thấy Tần Vô Song, ba người ảnh vệ tới đón hăn đều thất kinh.

Ngay cả Long Liễm ít khi đem biểu tình lộ ra ngoài cũng lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc.

Bọn họ quả thực có chút không thể tin được người trước mắt này, chính là nhị công tử của bọn hăn.

Long Liễm và Long Dạ, là hai người lạnh lùng nhất trong đám ảnh vệ, cho nên sau khi hơi hơi ngạc nhiên liền khôi phục bình thường, mà Long Ảnh tương đối hoạt bát, còn lại là nhanh mồm nhanh miệng kinh hô: “Nhị công tử???”

Trời ơi, ai tới nói cho hăn, thân thể gầy gò không thành dạng người trước mắt này là ai??

Là nhị công tử của bọn hăn???

Sao có thể, Tần Vô Song sao có thể khiến mình chật vật như vậy???

Tần Vô Song không phải luôn luôn phong độ có thừa, dị thường tiêu sái sao???

Hiện tại tuy rằng hăn tuần mỹ như trước, nhưng thân thể lại gầy đi không ít, nhưng thật ra nhìn qua so với trước đây càng thêm cao to, chỉ là thân

hình gãy gò mà thôi.

Nhưng sắc mặt hần, cũng là một mảnh trắng nhợt, hoàn toàn không có vẻ hào hứng lúc trước.

Tần Vô Song trông thấy Long Liễm ba người cũng là cả kinh, ngạc nhiên sau đó nhíu mày: “Ba người các người, tới đây làm gì??

Vừa mới qua lễ mừng năm mới, sao lại đi ra ngoài, là xảy ra chuyện lớn gì sao???”

“Thật là nhị công tử.”

Long Ảnh vẫn không thể tin tưởng thở dài một tiếng.

Người tiều tụy trước mắt này, tựa như dân cờ bạc rơi vào thời kì thê thảm nhất trong đời, may là khí thế lúc nói chuyện vẫn vậy, bằng không, hần thật cho rằng mình nhận sai người.

Thực sự không thể trách Long Liễm ba người, đáng dấp lúc này của Tần Vô Song, nhìn qua suy yếu cùng cực, tiều tụy đến dọa người.

Nhớ năm xưa, lúc mấy người bọn họ ở ‘Vô Gian luyện ngục’, Tần Vô Song cũng không tiều tụy như hiện tại.

“Nhị công tử, chúng ta không có việc, chỉ là phụng mệnh đại công tử đón người về nhà mà thôi.”

Nhà...

Từ ngữ thật ấm áp, Tần Vô Song trước mắt mơ màng một chút, trong lòng mọc lên khát vọng trước nay chưa từng có.

Hần cong môi, gian nan cười cười: “Xem ra chuyện Âm Ảnh Lâu, vẫn kinh động đến đại ca... Chỉ là...”

Tần Vô Song dừng một chút, Long Ảnh lập tức hỏi: “Ám Ảnh Lâu??? Nhị công tử là đi Liệt Phong quốc sao???”

Tần Vô Song không trả lời vấn đề của hắn, trái lại là mặt mày sắc bén, giọng nói vội vàng hỏi: “Chỉ là Khuynh nhi hôm nay thế nào, có phải vẫn mạnh khỏe hay không???”

Y có biết chuyện này???”

Long Ảnh giật mình: “Nhị công tử nói chính là... Nhị phu nhân???”

Lúc trước Tần Vô Song rời nhà, lục đại ảnh vệ không biết Vân Khuynh đang ở Tần gia, sau đó bởi vì chuyện của thái tử, Tần Vô Phong nhiều lần tiếp xúc với lục đại ảnh vệ, lục đại ảnh vệ mới biết Vân Khuynh còn đang ở Tần gia.

Thế nhưng, sau đó Tần Vô Phong cố ý dặn dò, lục đại ảnh vệ, vẫn như trước giấu Tần Vô Hạ.

Dù sao ngoại trừ lúc đầu, Tần Vô Hạ cũng không tiếp tục phái người đi tìm đại ca nhị ca hắn.

Trái lại là mấy ngày hôm trước, đồng dạng bởi vì chuyện Ám Ảnh Lâu, Tần Vô Hạ liền biết tung tích của Tần Vô Song.

Tuy rằng Tần Vô Hạ không biết Tần Vô Song đi Liệt Phong quốc làm gì, nhưng sau khi hắn biết Tần Vô Song vận dụng thể lực Ám Ảnh Lâu, cũng phi thường lo lắng.

Lúc trước Tần Vô Phong nói cho hắn, Vân Khuynh và Tần Vô Song cùng nhau rời nhà, kể từ đó, Tần Vô Hạ ngoại trừ lo lắng Tần Vô Song, cũng vì Vân Khuynh lo lắng không ngớt.

“Đúng vậy, là Khuynh nhi, y hiện tại thế nào???”

Nghĩ lại chuyện đại công tử và nhị phu nhân quý dị ngủ cùng nhau, Long Ảnh trầm mặc một lát nói: “Nhị phu nhân y, rất tốt, đại công tử rất chú ý y.”

Tần Vô Song thở phào nhẹ nhõm gật đầu: “Cổ độc của y có tái phát không??? Còn có, Liên Cừ biểu ca bình thường có chú ý thân thể của y hay không???”

Long Ảnh lắc đầu: “Điểm ấy Long Ảnh không biết, nhị công tử trở lại tự mình hỏi đi, về phần biểu thiếu gia, hẳn rời khỏi Tần phủ chúng ta đã nhiều ngày.”

Tần Vô Song lần thứ hai nhăn chặt lông mày.

Liên Cừ dĩ nhiên rời khỏi Tần gia, vì sao vậy, nếu như hẳn đi, thân thể của Vân Khuynh, do ai chăm sóc???

Là đại ca hẳn Tần Vô Phong sao, thế nhưng Tần Vô Phong cũng không hiểu về cổ...

Tâm tình vừa thả lỏng của Tần Vô Song lần thứ hai banh chặt.

Giọng hẳn lạnh lẽo nói: “Đi, chúng ta mau chóng trở lại.”

Long Ảnh chần chờ nhìn Tần Vô Song: “Nhưng nhị công tử, sắc mặt của người nhìn qua rất không tốt. Người có muốn nghỉ ngơi một chút rồi lại đi không???”

Tần Vô Song quật cường lắc đầu: “Không, ta muốn trở về, lập tức trở lại.”

Đôi mắt Long Liễm lóe lóe, khuyên: “Nhị công tử, lão gia và phu nhân trước đó vài ngày cũng về đến nhà, phu nhân rất thích nhị phu nhân, nhị công tử hoàn toàn không cần lo lắng nhị phu nhân, phu nhân hiện tại cùng đại công tử chăm sóc nhị phu nhân rất tốt.

Nếu như...

Nhị công tử quả thật lo lắng nhị phu nhân, vậy nên dừng lại, dưỡng tốt thân thể mình trước, lấy diện mạo tràn đầy tinh thần đi gặp nhị phu nhân.

Nếu nhị công tử thực sự có việc gấp, cũng có thể giao cho bọn thuộc hạ đi làm.”

Tần Vô Song rất rõ ràng trạng huống thân thể của mình, nghe xong trầm tư nửa khắc, lấy ra lam ngân hoa đưa cho Long Liễm nói: “Người và Long Ảnh trở lại, nhanh chóng đem lam ngân hoa giao cho Liên Cừ biểu ca...”

Biểu ca chưa về vậy giao cho đại ca ta.

Đại ca và Khuynh nhi nếu là hỏi ta, các người nhất định phải nói ta hết thấy mạnh khỏe, cứ nói là ta bởi vì đồng hành với nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, Nhã Sóc Lam lại không biết võ công, cho nên đi đường chậm một chút, sau đó sẽ về đến nhà.”

Tần Vô Song nói cũng là sự thực, võ công của Nhã Sóc Lam rồi tinh rồi mù, có thể coi như không có, hơn nữa nàng ở Liệt Phong quốc nóng bức đã quen, đi tới Huỳnh Quang quốc lần đầu tiên gặp tuyết, dựa vào cổ trùng nuôi nấng trong cơ thể từ nhỏ, nàng tuy không bị bệnh, nhưng vì thời tiết Huỳnh Quang quốc tương phản với Liệt Phong quốc cũng khiến nàng rất khó thích ứng.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất Tần Vô Song dự định dừng lại là, hắn muốn lấy dáng dấp tinh thần khác, thân thể khỏe mạnh trở lại gặp Vân Khuynh.

Long Liễm cẩn thận nhẹ nhàng tiếp nhận lam ngân hoa, đang định thu hồi, Tần Vô Song lại mở miệng ngăn cản nói: “Chờ một chút.”

Hắn lần nữa lấy lại lam ngân hoa trong tay Long Liễm, chia ra ba phần, Long Liễm và Long Ảnh mỗi người cầm một phần, một phần khác để lại trên người hắn.

Hắn đây là vì phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao, nếu như Long Liễm Long Ảnh mấy người mang theo lam ngân hoa xảy ra sự cố, hắn cũng không có thời gian quay trở lại Tà Vu cốc đi lấy lam ngân hoa khác.

Long Liễm và Long Ảnh thu hồi lam ngân hoa xong liền cáo từ mấy người Tần Vô Song.

Long Dạ thấy Long Liễm và Long Ảnh hai người hoàn toàn biến mất, nói với Tần Vô Song: “Như vậy, nhị công tử, chúng ta trước hết tìm một chỗ nghỉ tạm đi.”

Tần Vô Song thu hồi ánh mắt, gật đầu.

Lúc ở Liệt Phong quốc, hắn là cỡ nào muốn về nhà, đến khi chân chính về đến cửa nhà, hắn lại chùn bước.

Kỳ thực dưới đáy lòng hắn rất rõ ràng, đại ca hắn, trước khi hắn rời đi đối với Vân Khuynh đã...

Hắn vốn không muốn đi Liệt Phong quốc lấy lam ngân hoa, thế nhưng chọn ra người đi lấy lam ngân hoa, ngoại trừ hắn có chút giao tình với Tà Vu cốc ra, ai cũng không thích hợp, hơn nữa có Liên Cừ và Tần Vô Phong cùng nhau chiếu cố Vân Khuynh, hắn liền thỏa hiệp rời đi.

Chỉ là, không nghĩ tới, giữa đường Liên Cừ cũng rời đi.

Mong muốn... Trong nhà không nên xảy ra biến cố gì đó...

Tần Vô Song lấy lại tinh thần, trong lòng ra sức mắng chính mình, sao lại nghĩ đến chuyện như vậy???

Vân Khuynh là người thế nào hẳn rất rõ, đại ca hẳn là người thế nào, hẳn càng rõ ràng, trong đầu hẳn, sao lại xuất hiện ý niệm sai lầm như vậy???

Xem ra, mấy tháng trước, Liên Cừ tự mình xem chỉ tay cho Vân Khuynh, câu nói mệnh phạm đào hoa tình trái cũng nhiều kia, đích xác thành tâm bệnh của hẳn, một bóng ma trong lòng luôn luôn không thể xóa đi.

Khiến hẳn luôn luôn sợ hãi, thậm chí vào nửa đêm mộng trở về nhà, cũng sẽ mơ tới Vân Khuynh bị người khác cướp đi.

Rõ ràng... Vân Khuynh thương hẳn, hẳn biết, nhưng vì sao lại bất an như thế. Ngay cả chính hẳn cũng xóa không được loại tâm tình này. Quả thực là khó hiểu.

Thế nhưng lúc ở Liệt Phong quốc đi lấy lam ngân hoa, hẳn ngược lại đã quên chuyện này, khi đó, toàn bộ đầu óc đều là lam ngân hoa và cổ độc của Vân Khuynh.

Lúc sắp về nhà, cũng biết Vân Khuynh bình yên không việc gì, hẳn lại có chút không muốn trở về???

Đây là vì sao???

Tần Vô Song im lặng thở dài một tiếng, người, quả nhiên là phức tạp dị thường, nhiều lúc, ngay cả mình cũng nhìn không thấu tâm tư của mình.

Sự thực chứng minh, Tần Vô Song lúc trước đem lam ngân hoa chia làm ba phần là cách làm cực kỳ chính xác.

Bởi vì, ai cũng nghĩ không ra, Long Liễm và Long Ảnh ở trên đường quay về Tần gia, thực sự xảy ra ngoài ý muốn.

Tam đại thần bộ, Hiên Viên Bất Kinh, Sở Tiểu Ca, Hoa Ly Phi ba người, kỳ thực đều tụ tập trong một quốc gia.

Một đoạn thời gian trước, vì chạy đến Phù Vân sơn trang xem Xích Huyết Kiếm, Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca liền cùng nhau chạy về Huỳnh Quang.

Chỉ là, sau sự kiện hai người bọn họ ở Khôn thành gặp phải Dạ Lạc Huyền, mục đích lúc đầu liền bị xáo trộn.

Sở Tiểu Ca tiếp tục chạy theo mục đích cũ, còn Hiên Viên Bất Kinh thì tách khỏi Sở Tiểu Ca, bắt đầu truy tra thân phận nam hoa khôi gặp phải ở Khôn thành kia.

Một đại thần bộ khác Hoa Ly Phi, còn lại là một mực ở trong Huỳnh Quang tận sức đuổi bắt sát thủ ở trên giang hồ kẻ khác nghe tin đã sợ mất mật, ‘Tuyệt sát’.

Không khéo chính là, lần này Long Liễm rời khỏi Tần gia, chạy hơn nửa Huỳnh Quang, vừa lúc không cẩn thận bị Hoa Ly Phi phát giác một chút manh mối tăm hơi của nàng.

Càng khéo chính là, lúc Long Liễm và Long Ảnh trở về, Long Liễm vừa lúc đụng phải Hoa Ly Phi.

Từ đó về sau Hoa Ly Phi bám chặt truy đuổi nàng, Long Liễm phải đi đường vòng mà về, dù sao xưng hào một trong tam đại thần bộ của Hoa Ly Phi, không phải hư danh.

Long Liễm bị đuổi chặt vật không ngớt, không thể cắt đuôi Hoa Ly Phi, tự nhiên không thể đem lam ngân hoa trong tay mang về Tần gia, bởi vậy

người đầu tiên mang lam ngân hoa về Tần gia, là Long Ảnh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 174: Vô Song Trở Về

Hơn nửa Huỳnh Quang, trong tốc độ không tính nhanh nhưng tuyệt không chậm của Tần Vô Song bọn họ, mất hơn nửa tháng mới về đến nhà.

Khi Tần Vô Song một lần nữa đứng trước cửa lớn Tần gia, phảng phất giống như đã mấy đời.

Lần này trở về, quản gia Tần phủ, Hồng thúc của bọn họ, như cũ là chờ ở cửa nghênh tiếp hần, không lạnh lùng giống như lần hần mang Vân Khuynh về nhà, lúc này đây, sắc mặt lão quản gia nhẹ nhàng chậm chạp nghênh tiếp Tần Vô Song.

Tần Vô Song khôi phục thần thái phi dương lúc trước. Hần hơi cong môi, nhượng nhượng mày với lão quản gia: “Hồng thúc, ta đã trở về.”

Lão quản gia mỉm cười gật đầu: “Trở về là tốt rồi, nhị công tử, lão gia, phu nhân đều đang đợi người.”

Tần Vô Song đè xuống tâm tình kích động, nói với lão quản gia: “Ta một hồi sẽ đi bái phỏng đa nương, Hồng thúc, cùng ta về đây, còn có một vị khách, nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, Nhã Sóc Lam.”

Sau khi nói xong hần nói với Nhã Sóc Lam: “Nhã nhi, đây là tổng quản Tần phủ, người gọi hần Hồng thúc là được, sau đó có cái gì cần cứ nói với Hồng thúc.”

Ăn nói xong chuyện Nhã Sóc Lam, Tần Vô Song nhìn Nguyệt Mạc, hơi nhíu mày: “Về phần hần, tùy tiện an bài là được, có chỗ nào cần hỗ trợ, tùy tiện sai sử hần.”

Nói xong Tần Vô Song cáo biệt Nhã Sóc Lam, khẩn cấp chạy về ‘Phù Phong các’ của hãn.

Lão tổng quản Tần phủ nhìn bóng lưng hãn, hơi thở dài một tiếng: “Nhị công tử.”

Tần Vô Song dừng cước bộ, quay đầu lại: “Ân??? Hồng thúc còn có việc sao???”

Lão tổng quản do dự một chút: “Nhị công tử là muốn đi tìm nhị phu nhân sao???”

Tần Vô Song hơi chột dạ, vừa rồi lão tổng quản bảo hãn đi gặp đa nương, hãn từ chối, hiện tại lại vội vã đi xem Vân Khuynh...

Hồng thúc có thể nào nghĩ hãn bất hiếu không???

Thế nhưng, hãn thực sự rất nhớ Vân Khuynh, hãn hận không thể lập tức đem Vân Khuynh ôm vào trong lòng.

Tần Vô Song nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, nói với lão tổng quản Tần gia: “Đúng vậy!!! Ta muốn gặp Khuynh nhi.”

Sắc mặt lão tổng quản Tần phủ hơi đổi, cực kỳ chần chờ nói: “Nhị phu nhân hiện không ở ‘Phù phong các’ của người, mà là ở... Trong ‘Vô’ viện, Hồng thúc hiện tại mang người qua đó.”

Lúc này, Tần Vô Phong đang tâm thần không yên ngồi ở gian phòng của hãn trong ‘Vô’ viện, hãn nhìn Vân Khuynh ở trên giường mà có chút ngẩn người.

Hãn vẫn luôn ở bên Vân Khuynh, tự mình chiếu cố y, có thể tùy thời nắm giữ tình huống của Vân Khuynh, thế nhưng, đệ đệ hãn, Tần Vô Song đã trở về.

Lúc nhận được lam ngân hoa từ trong tay Long Ảnh, Tần Vô Phong đã bắt đầu sa vào, nôn nóng không thua chút nào Tần Vô Song đang ở nơi xa.

Hắn vừa hi vọng đệ đệ ở ngoài có thể an toàn trở về sớm một chút, vừa hi vọng Tần Vô Song đừng về sớm như vậy, cướp đoạt quyền lợi chiều cổ Vân nhi của hắn.

Vào lúc Tần Vô Phong chờ ra, Vân Khuynh sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường.

Từ mấy ngày trước, Vân Khuynh bắt đầu nôn nghén, hơi một tí là nôn, bình thường nữ nhân mang thai nôn nghén là ở ba tháng đầu, Vân Khuynh hiện tại mang thai vượt quá ba tháng mới bắt đầu nôn nghén, hơn nữa nôn so với dựng phụ còn kinh khủng hơn.

Từ mấy ngày đầu năm mới, Liên Duyệt và Tần Du Hàn đều ở Tần gia chú ý coi sóc bọn họ.

Đặc biệt Liên Duyệt, bình thường sẽ đến chỗ bọn họ, Liên Duyệt vốn kiên trì để Vân Khuynh làm vận động vừa phải, nhưng từ mấy hôm trước Vân Khuynh bắt đầu nôn nghén, Liên Duyệt không còn để ý đi đi lại lại nữa.

Bởi vì Vân Khuynh nôn nghén, thật sự là dọa người, y nôn liên tục, giống như là muốn đem toàn bộ tim phổi đều nôn ra ngoài.

Hiện tại Vân Khuynh vừa nôn xong nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt có chút tiêu tụy, nhưng đáy mắt lại lóe ra tia sáng nóng cháy.

Tần Vô Song trở về, Vô Song đã về nhà.

Nghĩ tới Vô Song trở về, tâm Vân Khuynh, kích động giống như là muốn nổ tung.

Y cuối cùng gian nan bình phục cảm giác buồn nôn trong ngực, quay đầu, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tái nhợt mang theo thấp thỏm bất an nhìn Tần Vô Phong: “Đại ca.”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng của y, lập tức đánh thức Tần Vô Phong đang đỡ ra.

Tần Vô Phong bước nhanh đi tới bên giường. Nói: “Vân nhi, làm sao vậy???”

Hắn hơi nhíu mày, vẻ mặt lo lắng: “Có phải lại muốn nôn không??? Người chờ một chút, ta đi...”

“Không.”

Vân Khuynh lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt chậm rãi hiện lên một tia đỏ ửng: “Ta...”

Bàn tay dưới chăn bông của y, xoa bụng đã nhanh chóng to lên của mình, nói tiếp: “Ta hiện tại nhìn qua, có phải rất chật vật rất tiêu tụy hay không???”

Y có chút thấp thỏm nghĩ, Tần Vô Song thấy y tái nhợt suy nhược như vậy có thể thất vọng hay không.

Tần Vô Phong giật mình, ở sâu trong đáy mắt xuất hiện đau đớn khắc cốt ghi xương, lông mi dày đặc của hắn run rẩy, giấu đi nỗi buồn nơi đáy mắt, miễn cưỡng cười nói: “Sao có thể, Vân nhi mặc kệ lúc nào, nhìn qua đều khiến kẻ khác kinh diễm.

Tuy rằng Vân nhi là nam tử.”

Vân Khuynh lúc này, con mắt rất sáng sủa, lông mi mảnh khảnh bởi vì vui vẻ mà cong lên độ cong xinh đẹp, bên môi mang theo dáng cười bao

hàm hạnh phúc.

Căn bản là nhìn không ra chặt vật, tiêu tụy, mà là hạnh phúc khiến người ta đổ ky.

Cho dù Tần Vô Phong nói như vậy, Vân Khuynh vẫn bất an như trước, y không quan tâm tướng mạo, không quan tâm người khác ca ngợi, thế nhưng, y lại muốn Tần Vô Song thấy y là một người tương đối tốt đẹp.

Hơn nữa, ca ngợi trong khắp thiên hạ, ở trong mắt y, đều không bằng một chữ đẹp Tần Vô Song nói.

Vân Khuynh như vậy, khiến Tần Vô Phong mày kiếm càng nhăn càng chặt.

Vân Khuynh, thực sự, rất quan tâm, rất yêu Tần Vô Song...

Mà hắn...

Cho dù Vân Khuynh có thiện cảm với hắn, thậm chí là thương hắn, thế nhưng, so với Tần Vô Song, hắn liền có vẻ phi thường bé nhỏ không đáng kể.

Tần Vô Phong càng nghĩ, đáy lòng càng đau nhức.

Thế nhưng, trên nét mặt, hắn vẫn phải cười, nỗ lực cười, miễn cưỡng cười.

Kỳ thực, sự thực cũng không bị quan như Tần Vô Phong nghĩ.

Thời gian Vân Khuynh đơn độc ở cùng hắn, thậm chí so với thời gian đơn độc ở bên Tần Vô Song còn dài hơn, chỉ là, khoảng cách hiện tại của bọn họ quá gần, quá mức quen thuộc, cho nên lúc này hắn bị Vân Khuynh đơn giản bỏ qua.

Tần Vô Song còn lại là mấy tháng không gặp, Vân Khuynh nhớ thương vạn phần, sau khi biết Tần Vô Song trở về, Vân Khuynh liền cả đầu óc đều là Tần Vô Song, toàn tâm toàn ý vòng quanh Tần Vô Song, chuyện gì cũng không thể tự hỏi.

Ngay khi hai người lần thứ hai rơi vào trầm mặc, lão tổng quản Tần phủ rốt cục mang theo Tần Vô Song đi tới trước cửa.

Tần phủ lão tổng quản nói với Tần Vô Song: “Nhị công tử, tới rồi, chính là ở đây.”

Nói xong hắn bắt đầu gõ cửa, Vân Khuynh và Tần Vô Phong ở trong còn chưa kịp lên tiếng trả lời, Tần Vô Song cũng đã đẩy cửa đi vào.

“Khuynh nhi!!!”

Không thể khắc chế tình ý tưởng niệm của mình, Tần Vô Song vừa đẩy cửa ra liền mở miệng gọi tên người hắn yêu nhất.

Vân Khuynh nằm ở trên giường vừa nghe thấy thanh âm vừa quen thuộc vừa xa lạ, phảng phất giống như mấy đời, lập tức giây dựa muốn đứng dậy: “Vô Song...”

Bụng của y lúc này đã rất lớn, cho nên muốn ngồi dậy cũng có chút bất tiện, thấy y muốn đứng lên, Tần Vô Phong liền lập tức vươn tay, nửa ôm thân thể Vân Khuynh giúp y ngồi dậy.

Tần Vô Song sai bước bước vào bên trong, nhìn thấy, chính là Vân Khuynh vẻ mặt đỏ ửng (do mệt) tựa ở trước ngực Tần Vô Phong.

Cước bộ của hắn dừng một chút, trong nháy mắt vô số ý niệm hiện lên trong đầu, trong lúc nhất thời đứng tại chỗ, không bước tiếp đến.

Tần Vô Phong trông thấy vẻ mặt không thể tin tưởng, nghi hoặc nghiêm trọng của Tần Vô Song, buông xuống mặt mày, hơi thở dài một tiếng.

Bởi động tác của Tần Vô Phong, đã làm vô số lần, cho nên Vân Khuynh cũng không nghĩ có cái gì không thích hợp, y chỉ là vui mừng nhìn Tần Vô Song: “Vô Song Vô Song, người rốt cục đã trở về.”

Tần Vô Song dường như mới lấy lại tinh thần, bước về phía trước, khoe miệng miễn cưỡng cong ra độ cung, ôn nhu cười nói với Vân Khuynh: “Đúng, ta đã trở về.”

Sau khi nói xong đường nhìn của hắn dời về phía Tần Vô Phong: “Đại ca, mấy ngày nay, khổ cực người.”

Tần Vô Phong lập tức đem đệm mềm lót ở sau lưng Vân Khuynh, buông bàn tay đỡ vai Vân Khuynh, nói: “Không sao, đây là ta nên làm.”

Nói xong hắn đứng lên, lui về phía sau vài bước.

Hắn biết, Tần Vô Song trở về, ở chỗ Vân Khuynh, hắn phải lùi về thứ hai. Khoảng cách gần Vân Khuynh nhất, không bao giờ thuộc về hắn nữa.

Hắn vừa đứng dậy, Tần Vô Song liền thế chỗ lúc trước của hắn, tỉ mỉ chăm chú nhìn Vân Khuynh, dường như đã quên Tần Vô Phong tồn tại, cũng dường như quên một màn vừa rồi.

Hắn vươn hai tay nâng lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, một đôi mắt tối tăm, thẳng tắp nhìn vào đôi mắt đồng dạng ẩn chứa nồng đậm kinh hỉ và tưởng niệm của Vân Khuynh.

Nhìn vào dung mạo tuyệt mỹ đã thật lâu không thấy, dung mạo hắn tâm tâm niệm niệm, chưa từng quên dù chỉ một khắc, Tần Vô Song cảm thấy nhân sinh của hắn, chỉ cần có người này làm bạn, liền viên mãn.

Đôi mắt sâu thẳm, chậm rãi lướt qua lông mi dày dài đen kịt của người nọ, lướt qua đôi mắt đẹp hơi nổi lên hơi nước, lại lướt qua cánh mũi hơi nhúc nhích hít thở, cuối cùng rơi xuống đôi môi đỏ thắm nhẹ nhàng mở ra lại không biết muốn nói cái gì, hăn liền khắc chế không được, hướng về đôi môi anh đào kia, thật sâu hôn xuống.

Hai cánh môi mỏng, vừa gặp phải môi anh đào mềm mại, tâm Tần Vô Song liền mềm nhũn hóa thành một mảnh, hăn dường như là ở trong sa mạc khát nước quá lâu, đột nhiên gặp phải quỳnh tương ngọc dịch ngọt ngào, kịch liệt nạy mở đôi môi Vân Khuynh, đi sâu vào trong, chăm chú quần mát.

Lúc này trong mắt hai người bọn họ, đều chỉ có lẫn nhau, từ lâu đã quên Tần Vô Phong tồn tại.

Tần Vô Phong đứng ở một bên, nhìn cử động say sưa của họ, nắm chặt nắm tay, đầu ngón tay thon dài lập tức rơi vào trong lòng bàn tay hăn.

Hăn chậm rãi, từng bước lui về phía sau, cuối cùng xoay người rời đi.

Vào một khắc hăn khép lại cửa phòng cho Tần Vô Song và Vân Khuynh, tâm của hăn, ẩn ẩn đau nhức, thở dài thật sâu.

Trong phòng ngoài phòng, chỉ là khoảng cách vài mét, lại có hai loại tình hình hoàn toàn khác biệt, trong phòng tình ý nồng đậm, ngoài phòng đơn độc cô lãnh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 175: Ôn Nhu Gặp Lại

Vân Khuynh và Tần Vô Song hai người, tự nhiên là không phát hiện Tần Vô Phong rời đi.

Sau một nụ hôn kịch liệt triền miên, hai người rốt cục tách ra.

Tần Vô Song ôm Vân Khuynh vào lòng: “Khuynh nhi, ta rất nhớ người, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi phút mỗi giây.”

Vân Khuynh vươn tay ôm thắt lưng hắn đem khuôn mặt chôn vào trong áo Tần Vô Song cọ cọ, lời Tần Vô Song nói, chính là lời y muốn nói.

“Ta cũng vậy...”

Tay Tần Vô Song càng nắm càng chặt: “Sau đó, chúng ta không bao giờ phải xa nhau lâu như vậy nữa. Lúc này hôn người, ta mới biết được, trí nhớ lặp lại kém cỏi nhất.”

Sắc mặt Vân Khuynh đỏ hồng, gật đầu: “Ân.”

Lúc này im lặng thẳng âm thanh.

Hai người lẳng lẳng ôm một hồi, chờ đến lúc tình tự hai bên đều thoáng bình phục, Tần Vô Song mới chậm rãi đẩy Vân Khuynh dời khỏi vòng tay hắn: “Trong khoảng thời gian ta rời nhà, Khuynh nhi sống thế nào???”

Nhi tử của ta có nghe lời người, bắt nạt người không???”

Nói đến hài tử, Vân Khuynh lập tức vui vẻ: “Không có, hài tử ôn nhu giống đa đa hần, chưa từng nghịch ngợm.”

Tần Vô Song nghe, chân mày khóe mắt cũng khắc chế không được toát ra ý cười tràn đầy: “Đó là đương nhiên, cũng không nhìn là nhi tử của ai.”

Nói xong, tay hắn chậm rãi xoa lên bụng Vân Khuynh, vì độ cao nổi lên mà cảm thấy giật mình và thần kỳ.

Hắn hiểu kỳ cúi đầu nói với Vân Khuynh: “Ta có thể nghe động tĩnh bên trong một chút, trò chuyện với nhi tử của ta không???”

Vân Khuynh gật đầu: “Đương nhiên là được, nhưng mà, Vô Song, sao ngươi biết là nhi tử, mà không phải nữ nhi???”

Tần Vô Song giật mình, nói: “Chúng ta Tần gia đều là nam hài... Cho nên, trong tiềm thức của ta liền cho rằng hài tử trong bụng Khuynh nhi, cũng là nam hài.

Thế nhưng nữ hài càng tốt, ha ha, vậy nó chính là nữ hài duy nhất trong vòng ba đời Tần gia chúng ta.”

Nói xong hắn từ trên giường đứng dậy, ngồi xổm trên mặt đất, xốc lên chân bông trên người Vân Khuynh, đem tai mình chăm chú dán lên bụng Vân Khuynh.

Hắn một bên nghe động tĩnh bên trong, một bên vươn tay nhẹ nhàng vỗ về: “Nữ nhi ngoan, đa đa đã trở về, ngươi phải ngoan ngoãn, mau mau lớn nhanh đi ra, đến lúc đó đa đa đem ngươi đi ăn mút quả, véo mặt người, chơi trống bỏi...”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ngươi hiện tại nói như thế làm gì, nàng lại nghe không hiểu.”

Tần Vô Song nhú mày, khóe miệng mang theo dáng cười thế nào cũng xóa không được: “Ta đây là đang bồi dưỡng cảm tình trước thời hạn với nữ

nhi của ta, để nàng sau đó ngoan ngoãn, đừng cùng ta đoạt mẫu thân của nàng...”

Lời này vừa nói xong, hai người ở ra.

Này...

Hài tử sau này, phải gọi Vân Khuynh là gì đây???

Chẳng lẽ cũng giống hài tử bình thường gọi mẫu thân sao???

Cho dù Vân Khuynh đồng ý, Tần Vô Song cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Hai người đối diện nửa ngày, Vân Khuynh đánh vỡ trầm mặc đầu tiên: “Sau đó hài tử gọi người đa đa, gọi ta ba ba.”

“Bạt bạt???”

Tần Vô Song nghi hoặc nhìn Vân Khuynh: “Đây là xưng hô kỳ quái gì vậy???”

Vân Khuynh nhẹ nhàng cười cười: “Nói chung là cũng giống như gọi đa đa.”

Vân Khuynh nói xong thở dài một tiếng, phỏng chừng tỷ tỷ của y – nương của Tần Vô Song, Liên Duyệt nghe đến xưng hô như thế cũng sẽ hai tay tán thành.

Đây, coi như là kỷ niệm đối với đời trước đi!!!

Nhớ tới Liên Duyệt, Vân Khuynh cúi đầu, nhìn Tần Vô Song vẫn dán lên bụng mình: “Vô Song, lúc người trở về có gặp qua đa đa và nương bọn họ hay không???”

“Còn chưa... Ta tất cả đầu óc đều là nhớ Khuynh nhi, gặp đa nương cũng sẽ thất lễ, cho nên, ta quyết định đến chỗ người trước, đúng rồi...”

Long Liễm nói nương rất thích người, đối với người rất tốt???”

Liên Duyệt đối với Vân Khuynh, đích thật là rất tốt rất tốt, Vân Khuynh cười càng thêm thoải mái: “Đúng vậy, trong khoảng thời gian người đi, biểu ca, đại ca, và nương đều đối với ta rất tốt.”

Tần Vô Song lại bắt đầu mặt tươi như hoa: “Đương nhiên, Khuynh nhi của ta đáng yêu như vậy, ai không thích Khuynh nhi, không tốt với Khuynh nhi mới kêu kỳ quái!!!”

Vân Khuynh hoài nghi nhìn Tần Vô Song: “Vì sao Vô Song hiện tại đồ ngon đồ ngọt càng nói càng thuận miệng??? Lẽ nào Vô Song có âm mưu gì đó???”

Vân Khuynh khó hiểu, Tần Vô Song sao lại mở miệng khích lệ thân mật như vậy???

Tần Vô Song thanh thanh cổ họng: “Khụ khụ khụ, nào có âm mưu gì đâu, chỉ là, lần này, ta quay về Tần gia, còn có một cô nương đi theo...”

Nghe vậy tâm Vân Khuynh bỗng nhiên rút lại, Liên Phù đối với Tần Vô Song tình sâu chân thành nổi lên trong óc y, sắc mặt y xoát một chút trắng.

Tần Vô Song rốt cục bồi dưỡng cảm tình xong với nữ nhi của hắn, ngừng đầu, rời khỏi bụng của Vân Khuynh, đem chân một lần nữa đạp lên người Vân Khuynh, lắc đầu thở dài: “Xem đi xem đi, ta chỉ biết người sẽ suy nghĩ nhiều, cho nên liền sớm nói cho người, miễn cho người hiểu lầm.”

Vân Khuynh giật mình, mở to hai mắt: “Cô nương kia là ai???”

Tần Vô Song một lần nữa ôm y vào lòng: “Nữ hài kia kêu Nhã Sốc Lam, là nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, nàng và ta không có nửa điểm quan hệ không thuần khiết, nàng là vì truy về phu quân của nàng mới theo ta đi đến Tần gia.”

Vân Khuynh có chút hiếu kỳ: “Phu quân của nàng là ai???”

Sắc mặt Tần Vô Song âm trầm: “Là một tên giang hồ rác rưởi đáng ghê tởm, hôm nay làm hạ nhân của Tần gia chúng ta, đang ở trong thay đổi triệt để.”

“Nga.”

Vân Khuynh gật đầu, trừng mắt Tần Vô Song: “Một cô nương đã thành thân mà thôi, người sợ ta suy nghĩ nhiều cái gì???”

Y có hẹp hòi như vậy sao???

Tần Vô Song lặng lẽ không nói gì, vừa rồi hắn nói lần này trở về có một cô nương đồng hành với hắn, không biết là khuôn mặt nhỏ nhắn của ai lập tức liền trắng.

Lại dựa gần nửa ngày, Vân Khuynh đẩy ra Tần Vô Song: “Không được, người đã trở về, sao có thể không gặp đa nương, người chờ ta một chút, ta muốn đứng lên, chúng ta hai người cùng đi bái phỏng đa nương.”

Tần Vô Song mỉm cười: “Được.”

Sau đó hắn bắt đầu giúp Vân Khuynh mặc quần áo, ai biết mặc hơn nửa, Vân Khuynh đột nhiên sắc mặt đại biến, lấy tay che miệng, nhẹ nôn một tiếng liền không thể khống chế cảm giác buồn nôn nảy lên trong ngực.

Y lập tức đẩy ra Tần Vô Song, tiếc rằng bọn họ hai người dựa quá gần, Tần Vô Song không hiểu chuyện gì, Vân Khuynh cũng không đẩy hắn nữa,

vì vậy, trong lúc Vân Khuynh ảo não và Tần Vô Song ngạc nhiên, Vân Khuynh bắt đầu nôn thốc nôn tháo.

Hơn nữa, phần lớn đều nôn lên người Tần Vô Song.

Tần Vô Song nhìn quần áo mình, ngẩn ngơ trong chốc lát, sau đó lập tức lấy lại tinh thần vỗ lưng Vân Khuynh: “Khuynh nhi??? Người sao vậy, có thấy dễ chịu chút nào không?”

Vân Khuynh bị vị chua trong miệng còn lại khiến cho buồn nôn thêm, y xin lỗi nhìn quần áo Tần Vô Song, đẩy đẩy hẳn, lại chỉ chỉ ấm trà trên bàn gỗ, muốn súc miệng.

Thế nhưng Tần Vô Song lại bị y nôn mửa dọa đến mất bình tĩnh.

“Ô... Ọc... Trà...”

Vân Khuynh ghé vào đầu giường liên tục nôn mửa, lần này Tần Vô Song cũng coi như hiểu ý y, lập tức bưng trà tới luống cuống tay chân giúp y súc miệng.

Nôn nửa ngày, đến lúc trong bụng Vân Khuynh không còn gì để nôn nữa, Vân Khuynh mới suy yếu vịn phần giường nôn.

“Tìm Long Liễm... Hỗ trợ thu dọn ở đây một chút.”

Đối với tình huống đột phát như vậy, Vân Khuynh tương đương quen thuộc, y từng vô số lần nôn lên người Tần Vô Phong, mỗi lần đều là Long Liễm hỗ trợ thu dọn tàn cục.

Tần Vô Song gật đầu, lại cực kỳ lo lắng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch thành một mảnh, cùng với hơi thở mong manh của Vân Khuynh: “Khuynh nhi... Người... Người có ổn không???”

Bất chấp bắn thỉu trên người, hắn lo lắng hỏi: “Vừa rồi người bị sao vậy???”

Vân Khuynh cười khổ một chút: “Không có việc gì, chỉ là nôn nghén mà thôi, là phản ứng bình thường, mỗi người mang thai, đều phải trải qua.”

Tần Vô Song nghe vậy, gắt gao nhấn chặt lông mày: “Thế nhưng... Người nhìn qua rất suy yếu, sau khi ta đi, Khuynh nhi vẫn đều là thế này sao?”

Thực sự là khổ cho Khuynh nhi...”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không có, nào có kinh khủng như vậy... Đây là một đoạn thời gian trước vừa mới bắt đầu.”

Đôi mắt Vân Khuynh rơi xuống quần áo của Tần Vô Song, thật sâu xin lỗi nói: “Vô Song mau thay quần áo đi, một hồi, người còn phải đi gặp đa nương.”

Tần Vô Song gật đầu, hỏi Vân Khuynh: “Nơi này có quần áo không???”

Vân Khuynh nhìn về phía tủ quần áo, có chút chần chờ nói: “Có... Của ta, và đại ca.”

Biểu tình Tần Vô Song cứng lại, thế nhưng hắn vẫn như cũ không nói cái gì, trực tiếp thay quần áo, mà Vân Khuynh có chút khó chịu cũng không chú ý tới động tác nhỏ này của Tần Vô Song.

Tần Vô Phong bước ra cửa liền không có mục đích bước đi, không đến bao lâu liền đụng phải Liên Duyệt.

“Nương.”

“Tiểu Phong?”

Nhìn hình dạng Tần Vô Phong có chút thất hồn lạc phách, Liên Duyệt không khó đoán ra là vì sao: “Tiểu Song đã trở về??? Đang ở chỗ tiểu Khuynh???”

Tần Vô Phong gật đầu.

Liên Duyệt vỗ vỗ vai Tần Vô Phong: “Không sao, đừng cảm đối mặt đi, đa người và nương đều chi trì người, lúc đầu có thể sẽ thống khổ, nhưng Vô Song là một hài tử thiện lương, người nhất định sẽ khổ tận cam lai.”

Tần Vô Phong cười khổ: “Khổ tận cam lai... Có Vô Song, đáy mắt Vân nhi, căn bản là không có ta...”

Hơn nữa, Vô Song trở về, ta liền không có lý do ở lại bên người Vân nhi.”

Liên Duyệt mắt trắng dã: “Sao ta lại sinh ra nhi tử ngốc như người chứ.

Tiểu Song hẳn vừa trở về, chiếu cố tiểu Khuynh đang mang thai hẳn không thạo, rất khó chiếu cố toàn diện, cho nên, người còn phải đi giáo dục tiểu Song làm thế nào chăm sóc tiểu Khuynh, thuận tiện, vào lúc thích hợp, người nói rõ cho tiểu Song, xem thái độ của hẳn thế nào.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 176: Vô Song Bất An

Vân Khuynh luôn cảm thấy ngày hôm nay có chút kỳ quái, nhưng y lại nghĩ không ra kỳ quái ở đâu.

Thẳng đến buổi trưa ăn xong bữa trưa, y mới rốt cục biết quái ở chỗ nào...

Hình như từ lúc Tần Vô Song về đến nhà, y liền không thấy Tần Vô Phong nữa.

Vân Khuynh nghĩ dần dần nhú lại mày mảnh, Tần Vô Phong sao lại không thấy đâu???

Trước khi Tần Vô Song về đến nhà, Tần Vô Phong trên cơ bản đem toàn bộ mọi chuyện đẩy đi, chuyên tâm chăm sóc y, vòng quanh bên người y, hôm nay đột nhiên không thấy, khó trách Vân Khuynh nghĩ kỳ quái.

Y chớp chớp mắt nhìn Tần Vô Song ở phía trước, tâm tư cũng chậm rãi từ kinh hỉ Tần Vô Song trở về, dần dần tỉnh lại.

Từ lúc nhận được tin tức Tần Vô Song về nhà, y liền không nghĩ tới cái khác.

Tỷ như, nghĩ đến sau khi Tần Vô Song trở về, Tần Vô Phong không bao giờ có thể chăm sóc y nữa.

Y cũng khó có thể giống như trước đây, mỗi ngày nhìn thấy Tần Vô Phong, hưởng thụ Tần Vô Phong quan tâm bất cứ lúc nào...

Y tưởng rằng...

Y tưởng rằng...

Sắc mặt Vân Khuynh trắng không còn chút máu, lẽ nào, dưới đáy lòng, y còn có thể ngây thơ cho rằng, bất cứ lúc nào, Tần Vô Phong vẫn có thể giống như trước đây chăm sóc y, ở bên y sao???

Cho dù có Tần Vô Song ở đây???

Sao có thể như vậy!!!

Lúc trước, Tần Vô Phong chăm sóc y chỉ là vì hài tử trong bụng y, cùng với Tần Vô Song giao phó mà thôi.

Hiện tại Tần Vô Song trở về, hẳn tự nhiên sẽ không ở bên y nữa.

Thế nhưng...

Thế nhưng, giữa bọn họ, còn có thể trở lại như trước sao, trở lại lúc trước khi Tần Vô Song rời đi???

Trải qua đêm giao thừa kia, cái đêm lộn xộn kia, quan hệ giữa bọn họ, từ lâu đã không thể trở về đại bá và đệ muội vốn có...

Mặt khác...

Vân Khuynh bưng trán thở dài, sự kiện kia, có nên nói cho Tần Vô Song???

Không nói, ngày sau Tần Vô Song biết, cho rằng y tận lực giấu diếm, sẽ càng thêm tức giận.

Nói, sự kiện kia đối với Tần Vô Song chẳng khác nào một loại phản bội hai tầng, y không dám tưởng tượng Tần Vô Song sau khi biết sẽ đối xử với y như thế nào, cũng không biết sau đó giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai huynh đệ, sẽ ra sao...

Đau đầu...

Vân Khuynh vốn đã thất kinh, dưới sự tự nhiên mấy ngày nay của Tần Vô Phong, cùng với Liên Duyệt dung túng Tần Vô Phong và y vô cùng thân thiết, đã chậm rãi nhạt đi, hơn nữa đã qua một đoạn thời gian, y đã có thể bình tĩnh đối mặt với chuyện này.

Chỉ là, cho dù bình tĩnh lại, y như trước vẫn nghĩ không ra biện pháp giải quyết.

Tần Vô Phong rất tốt với y, Tần Vô Song cũng rất tốt với y, Liên Duyệt không chỉ là tỷ tỷ của y, lại còn tốt với y tốt hơn cả kiếp trước.

Y sao có thể để một người nho nhỏ như mình, quấy rối hạnh phúc gia đình hài hòa này??

Chỉ cần Tần Vô Phong không nói, y liền tuyệt không nói cho Tần Vô Song, cứ vậy sinh hạ hài tử.

Sau khi sinh hạ hài tử, y liền lưu lại hài tử, biến mất khỏi Tần gia, triệt để biến mất.

Y yêu Tần Vô Song, cho nên y không nỡ làm khó Tần Vô Song.

Ngoại trừ không nỡ làm khó Tần Vô Song, y còn không nỡ làm khó Tần Vô Phong, càng không nỡ làm khó Liên Duyệt và hài tử ngày sau sẽ hiểu chuyện.

Cho nên, y muốn bảo vệ hạnh phúc của bọn họ, không cho phép bất cứ kẻ nào phá hư loại hạnh phúc này...

Cho dù là chính y.

Vân Khuynh hơi nheo lại đôi mắt thâm thúy, bàn tay xoa lên bụng.

Kiếp này đi tới Tần gia, có hài tử trong bụng, gặp được Tần Vô Song Tần Vô Phong, biết trên thế giới này có người thật tình yêu y, y liền cảm thấy thỏa mãn.

Y đã rất hạnh phúc.

Chỉ là hạnh phúc này quá ngắn.

Dựa lên đệm mềm Tần Vô Song đặt trên ghế quý phi, Vân Khuynh nhắm mắt lại, vỗ về hài tử chưa xuất thế của y, dưới đáy lòng, hạ quyết tâm cuối cùng.

Chờ sau khi sinh hạ hài tử, y nhất định phải rời đi.

Vô luận như thế nào cũng phải rời đi, cho dù Tần Vô Song không ngại, cho dù phải bỏ lại người y yêu cùng với hài tử của y.

Vân Khuynh nghĩ, đáy lòng thăng lên một loại cảm giác bi thương và đau đớn, chỉ là nghĩ đến thời khắc rời đi kia, y liền nghĩ dứt bỏ không nổi, trong lòng cũng tràn ngập vô số lưu luyến.

Những ngày này, trước khi sinh hạ hài tử, y nhất định phải sống tốt, hưởng thụ hạnh phúc hiếm có giống như thời gian đảo ngược này.

“Khuynh nhi.”

Tần Vô Song chẳng biết từ lúc nào ngồi xuống bên người y, vẻ mặt lo lắng nhìn y: “Hài tử đang nghịch ngợm sao, hay là thời tiết quá lạnh??? Người nhìn qua rất khó chịu???”

Vân Khuynh chậm rãi mở mắt, trong mắt tràn đầy dung nhan của Tần Vô Song, y nhếch lên khóe môi, cong lên độ cung vui sướng: “Không đâu...”

Ta chỉ là đang tỉ mỉ cảm thụ hài tử lớn lên mà thôi.”

Tần Vô Song nhúu mày, đem bàn tay thon dài của mình tiến vào phía dưới áo lông chồn tuyết trắng, bàn tay có chút lạnh lẽo đặt lên tay Vân Khuynh, cùng y mười ngón nắm chặt, cùng nhau nhẹ nhàng đặt ở trên bụng y, cảm thụ gân mạch nơi đó hơi nhảy lên, đáy lòng bọn họ tràn đầy cảm động.

Đầu Vân Khuynh giật giật, dựa vào trên vai Tần Vô Song, hai người chăm chú dựa sát vào nhau, lặng im cảm thụ nhất khắc yên lặng ấm áp này.

Sau khi rời đi Vân Khuynh, Tần Vô Song lúc nào cũng chờ đợi giờ khắc này đến, hôm nay, rốt cục được như nguyện.

Hai người lặng lẽ dựa sát vào nhau, vào lúc bọn họ dần như ngủ trong sự trầm mặc này, có người đến gõ cửa.

Tần Vô Song chớp mắt mở ra hai mắt nói: “Tiến đến.”

Tần Vô Song vừa về nhà, đến nay cũng chưa về gian phòng của bọn họ, lúc hăn rời đi, Vân Khuynh là ở trong phòng Tần Vô Phong.

“Ngô...”

Vân Khuynh có chút mệt mỏi rã rời nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, mở mắt, cùng Tần Vô Song nhìn về phía bên ngoài.

Người đến là Tần Vô Phong.

Vừa nhìn thấy Tần Vô Phong, Vân Khuynh mệt mỏi lập tức bay sạch, bắt đầu tỉnh táo lại.

Lần thứ hai trông thấy khuôn mặt tuần tú khôi phục lạnh lùng ít có biểu tình của Tần Vô Phong, Vân Khuynh nhẹ nhàng cúi đầu, cùng Tần Vô Song gọi một tiếng đại ca.

Tần Vô Song điều chỉnh tư thế, đem Vân Khuynh nửa ôm vào ngực, tư thái nhàn tản.

Tâm Tần Vô Phong hơi tắc nghẽn, vì hình ảnh trước mắt khiến đáy lòng hẫng ẫng đau nhức.

Hắn miễn cưỡng gật đầu nói: “Ân, ta tới đây, là muốn nhìn tình huống Vân nhi một cái.”

Nói đến đây, Tần Vô Phong liền coi như có thể bỏ qua Tần Vô Song và Vân Khuynh thân mật, hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào đôi mắt Vân Khuynh cũng đang nhìn hắn.

Đáy mắt chậm rãi hiện ra một tia ôn nhu ấm áp: “Vân nhi người lại ghé sao, ngày hôm nay cơm ăn được không... Người xuống giường lúc nào, có muốn nghỉ ngơi một hồi nữa không???”

Vân Khuynh hơi cong môi, Tần Vô Phong như vậy thật là đủ lải nhải.

Thế nhưng, y thích Tần Vô Phong như vậy, không giống xa cách lúc mới quen, không giống Tần Vô Song bọn họ nói Tần Vô Phong không biết cười kia.

Tần Vô Phong cười... Có lẽ chỉ để một mình y xem.

Y gật đầu, mỉm cười nhất nhất trả lời từng vấn đề của Tần Vô Phong: “Có ghé, còn nôn ra một thân của Vô Song, ân, ăn cơm cũng được, buổi sáng ta xuống giường cùng Vô Song đi gặp đa nương, hiện tại cũng đã nghỉ ngơi, không cần tiếp tục quay về giường.”

Tần Vô Phong gạt gạt, nhìn về phía Tần Vô Song: “Thật sự là quá tốt, chúng ta huynh đệ hai người, cuối cùng cũng đồng cam cộng khổ một hồi.

Ta bị Vân nhi nôn vô số lần, hiện tại Vô Song cũng bị, lòng ta cuối cùng cũng cân đối.”

“Không phải là hai bộ quần áo sao...”

Vân Khuynh lầm bầm.

Tần Vô Song lẳng lẳng, lẳng lẳng, dùng đôi mắt tối tăm thâm thúy đến nhìn không thấu chăm chú nhìn vào Vân Khuynh và Tần Vô Phong.

Đáy lòng hắn lúc này bất an thấp thỏm, không những không giảm thiểu bởi vì trở lại bên người Vân Khuynh, trái lại là càng lúc càng nghiêm trọng.

Lúc hắn về nhà, Hồng thúc đón hắn thì ấp úng và chần chờ...

Lúc hắn vừa trở về nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Khuynh và Tần Vô Phong thân mật...

Lúc hắn đi bãi phóng đa nương, nương hắn tán dương và thừa nhận Tần Vô Phong chiếu cố Vân Khuynh...

Cùng với, hiện tại, Tần Vô Phong và Vân Khuynh rất quen thuộc và tự nhiên, đều là ngọn nguồn khiến hắn bất an.

Vô luận đại ca hắn, có khắc chế đến mức nào, hắn cũng nhìn ra nhu tình trong mắt Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh.

Vô luận Vân Khuynh che giấu thế nào, hắn cũng phát hiện bầu không khí quỷ dị giữa y và Tần Vô Phong.

Hai người này, một là ‘Thê tử’ hắn yêu nhất, một là đại ca hắn kính trọng nhất, bọn họ, rốt cuộc giấu hắn chuyện gì???

“Được rồi, biểu ca rời đi từ lúc nào, hắn lúc nào thì về???”

Thấy Vân Khuynh và Tần Vô Phong cười cười nói nói, Tần Vô Song cảm thấy chói mắt không gì sánh được, nhìn không được cắt đứt bọn họ, hỏi một chuyện khác khiến hấn lo lắng: “Lúc trước muốn ta đi lấy lam ngân hoa, biểu ca từng nói qua, cổ độc của Khuynh nhi phải giải trừ trong ba tháng, hiện tại ba tháng mắt thấy sẽ tới, biểu ca lại ở nơi nào??”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 177: Nói Rõ

Tần Vô Song nói, khiến Vân Khuynh giật mình.

Vân Khuynh nghĩ đến cổ độc nguy hại cho hài tử trong bụng, tính tính thời gian xong, sắc mặt y cũng chậm rãi ngưng trọng.

Bởi vì cổ độc không có tái phát, y trái lại cũng quên hạn chế thời gian này.

Y quên, nhưng Tần Vô Phong lúc nào cũng nhớ tới chuyện của y sẽ không quên.

Bởi vì được trấn áp cổ độc Vân Khuynh ăn đều ở chỗ hẩn, Tần Vô Phong tự nhiên rõ ràng dược này đã không còn nhiều, cho nên hẩn sớm đã bắt đầu tìm kiếm tin tức của Liên Cừ mấy người.

Hơn nữa, mấy ngày trước, hẩn nhận được tin tức Liên Cừ lập tức cũng sắp về tới Tần gia.

“Liên Cừ biểu đệ rất nhanh là có thể trở về, hơn nữa hẩn và Khuynh Vận cũng thành công lấy được tị độc châu.”

Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng, đem tin tức này nói cho Vân Khuynh và Tần Vô Song.

“Vậy thì tốt.”

Tần Vô Song có vẻ phi thường vui vẻ: “Nói như vậy, toàn bộ chuyện tình đều được giải quyết, Khuynh nhi và hài tử đều an toàn.”

“Đúng vậy.”

Tần Vô Song thở dài nói tiếp: “Cứ như vậy, chúng ta cũng có thể yên tâm.”

“Nhị công tử, nhị công tử...”

Ba người đang nói chuyện, lão tổng quản lại vội vã chạy đến.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nghi hoặc nhìn lão tổng quản: “Hong thúc, xảy ra chuyện gì, sao người lại nôn nóng như thế.”

Lão tổng quản vẻ mặt bất đắc dĩ: “Nhị công tử, tên Nguyệt Mạc người mang về kia, căn bản không nghe chỉ huy, hần không nghe lời cũng liên thôi, lão phu cũng có biện pháp khiến hần khuất phục, nhưng hết lần này tới lần khác, Nhã nhi cô nương lại bảo hộ hần.

Nhã nhi cô nương chen tay, ta thật không biết nên xử lý chuyện Nguyệt Mạc như thế nào.”

Dù sao Tần Vô Song cũng từng can đảm, phải khách khí với Nhã Sóc Lam một chút, cho nên xảy ra chuyện như vậy, khiến hần rất khó xử.

Tần Vô Song nghe vậy nhú nhú mày, Nhã Sóc Lam thiện lương chính là bảo vật trong tộc Tà Vu cốt bọn họ, cừu nhân hại chết tộc nhân nàng còn có thể giữ gìn như vậy.

Đôi mắt vòng quanh trên người Tần Vô Phong và Vân Khuynh, Tần Vô Song thoáng suy nghĩ: “Vừa lúc đại ca ở chỗ này, như vậy, đại ca liền giúp ta chăm sóc Khuynh nhi, ta đi xem xem rồi trở lại.”

Tần Vô Phong tự nhiên là vui lòng đơn độc ở chung với Vân Khuynh, hần đương nhiên đáp ứng.

Tần Vô Song đem Vân Khuynh một lần nữa đặt trên ghế quý phi, nói với Vân Khuynh: “Để đại ca ở cùng ngươi một hồi, ta đi giáo huấn tên hỗn đản Nguyệt Mạc kia một chút.”

Vân Khuynh gật đầu: “Không sao, người đi đi.”

Vân Khuynh lúc này cũng có chuyện muốn nói với Tần Vô Phong, còn đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể để Tần Vô Song rời đi, nghe Tần Vô Song vừa nói như thế y lập tức gật đầu đồng ý.

Nhìn Tần Vô Song và tổng quản Tần gia rời đi, sắc mặt Vân Khuynh chậm rãi ngưng trọng: “Đại ca.”

Nhìn thấy y nghiêm túc, trong lòng Tần Vô Phong có một loại dự cảm chẳng lành, hắn chậm rãi nhíu mày: “Chuyện gì?”

“Ta...”

Vân Khuynh mấp máy môi, có chút khó có thể mở miệng.

Đôi mắt Tần Vô Phong càng ngày càng sâu, càng ngày càng đen.

“Vân nhi.”

Hắn chậm rãi mở miệng: “Chỉ mới qua nửa ngày mà thôi, ngươi liền cùng đại ca trở nên xa lạ như thế, tối hôm qua chúng ta, không phải là còn ngủ cùng giường sao???”

Nghe vậy sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, thân thể có chút run run.

Tần Vô Phong nói, rõ ràng chỉ là trần thuật sự thực, nhưng y lại cảm thấy như đang chỉ trích y.

Hơi thở dài một tiếng, chẳng biết vì sao, Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy có chút có lỗi với Tần Vô Phong, rồi lại không biết có lỗi ở chỗ nào.

“Không, không phải như trong tưởng tượng của người, chỉ là, sự kiện kia, chúng ta phải giải quyết.”

Thấy Vân Khuynh sắc mặt tái nhợt lại hơi phiếm hồng, hình dạng khó có thể mở miệng Tần Vô Phong liền biết Vân Khuynh nói đến chính là sự kiện kia.

Hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm Vân Khuynh: “Đúng vậy, Vân nhi, sự kiện kia phải giải quyết, thế nhưng, Vân nhi, ta nói rồi, sự kiện kia người không cần lo lắng, giao cho đại ca là được, đại ca sẽ cố gắng xử lý tốt chuyện này.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, không phải, đại ca, ta không biết phương pháp giải quyết trong lòng người là như thế nào, thế nhưng, ta có chủ ý của ta, hơn nữa, ta mong muốn, đại ca có thể tôn trọng ý kiến của ta.”

Một phen nói này của Vân Khuynh khiến Tần Vô Phong giật mình.

Tần Vô Phong nhớ tới mẫu thân hắn Liên Duyệt đã từng nói, Vân Khuynh cũng là một người nam nhân, hắn phải đem Vân Khuynh đặt ở vị trí ngang bằng với hắn.

Nghĩ đến đây, tâm của hắn không khỏi càng thêm trầm trọng: “Như vậy, ý của Vân nhi, rốt cuộc là như thế nào?”

Vân Khuynh vươn ra cái lưỡi ôn nhuận liếm liếm môi mình: “Ta, mong muốn, đại ca không nên đem chuyện này nói cho Vô Song.”

Sắc mặt Tần Vô Phong bỗng nhiên đại biến: “Không hơn???”

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng, không hơn!”

Thế nhưng, như vậy, sao có thể được???

Không nói cho Tần Vô Song, Tần Vô Phong sao có thể có được Vân Khuynh???

“Vì sao???”

Sắc mặt Tần Vô Phong ngưng trọng, thẳng tắp truy vấn.

Hắn không nghĩ ra vì sao Vân Khuynh lại muốn yêu cầu hắn như vậy???

Lẽ nào Vân Khuynh muốn đem sự kiện kia coi như chưa từng xảy ra???

Không, sao có thể, hắn làm không được, vô luận như thế nào cũng làm không được.

Trong lòng chậm rãi mọc lên không cam lòng, Tần Vô Phong luôn luôn lãnh tĩnh cũng không thể tiếp tục bảo trì lãnh tĩnh.

Sắc mặt anh tuấn của hắn chậm rãi vặn vẹo, nỗ lực khắc chế chính mình, cùng đợi đáp án của Vân Khuynh.

Tần Vô Phong phản ứng quá lớn có chút dọa đến Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngần ngại: “Ta, ta chỉ là không muốn Vô Song hiểu lầm chúng ta... Dù sao, tuy rằng ngày đó là ngoài ý muốn, nhưng trong mắt của Vô Song cũng là nghiêm trọng phản bội, ta, ta không muốn Vô Song biết chuyện này...”

“Vân nhi...”

Tần Vô Phong đứng lên, chậm rãi đến gần Vân Khuynh, Vân Khuynh mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú vặn năm hàn băng của Tần Vô Phong, đáy lòng có chút kinh hoảng.

“Đại... Đại ca...”

Tần Vô Phong lúc này đã đi tới trước mặt y.

Tần Vô Phong vươn tay, đặt lên bờ vai của y nói: “Vân nhi, người không cần sợ Vô Song hiểu lầm...”

Bởi vì đây căn bản không phải là hiểu lầm, ta, đích xác, yêu người.”

Tần Vô Song trở về, khiến Tần Vô Phong nể trái bất an Tần Vô Song trải qua, hẳn phi thường nôn nóng muốn xác định cảm giác của Vân Khuynh đối với hẳn, hẳn cấp bách muốn nói cho Vân Khuynh cảm tình của hẳn.

Tâm của hẳn, đầu của hẳn, sớm đã bị Vân Khuynh và Tần Vô Song lúc nào cũng vô cùng thân thiết làm cho lộn xộn không gì sánh được, hẳn không thể tiếp tục bình tĩnh.

Hẳn cũng không thể giống như trước đây chuẩn bị từ từ hết thấy.

Tần Vô Phong thổ lộ quá mức vượt qua dự liệu của Vân Khuynh, Vân Khuynh ngỡ ngàng hóa đá tại chỗ, nói không nên lời một câu.

“Vân nhi, ta yêu người, cho nên, ta không thể cho rằng sự kiện kia chưa từng xảy ra, cho nên ta nhất định phải phụ trách với người, ta huých người, liền nhất định phải gánh lấy trách nhiệm ta nên làm...”

Chuyện này, ta nhất định sẽ nói cho Vô Song, khác biệt, sẽ chỉ là thời gian sớm muộn.”

Vân Khuynh chậm rãi lấy lại tinh thần, tim đập của y mất tần suất, trong óc y rối loạn như ma, y lắc lắc đầu, kinh hoàng nhìn Tần Vô Phong, liên tục nói: “Không... Không... Không, ta là thê tử của Vô Song...”

Đại ca... Người sao có thể nói ra những lời như vậy...

Người điên rồi... Đại ca người điên rồi...”

Đôi mắt Tần Vô Phong nôn nóng không ngớt, giống như con thú bị vây hãm: “Không không không, Vân nhi, ta rất tỉnh táo, ta phi thường tỉnh táo, ta yêu người, ta nói cho người chỉ là tuân theo lòng mình mà thôi...”

Vân nhi, nhiều ngày như vậy, tâm của ta, lẽ nào người không biết???

Lẽ nào người cho rằng ta mọi cách chiều cố người, chỉ là bởi vì hài tử trong bụng người và lời dận dò của Vô Song sao???”

Sắc mặt Tần Vô Phong đau thương lắc đầu: “Nếu như chỉ là nguyên nhân này, ta hoàn toàn có thể trực tiếp đem người giao cho lục đại ảnh vệ bọn họ, cần gì phải lừa dối Vô Hạ, nói ta không ở Tần gia, mà lúc nào cũng khắc khắc ở bên cạnh người???”

Vẻ mặt Vân Khuynh chậm rãi hòa hoãn xuống, đôi mắt mang theo bi thương đau buồn.

Y biết, y đương nhiên biết Tần Vô Phong đối với y, là ôm thái độ như thế nào.

Thế nhưng, quan hệ của họ, thuộc về cấm kỵ, cho nên y một mực ở dưới đáy lòng lừa dối chính mình, Tần Vô Phong đối tốt với y chỉ là vì hài tử trong bụng cùng với Tần Vô Song giao phó, cho nên y chưa bao giờ dám suy nghĩ sâu xa sự thực Tần Vô Phong thương y.

Nhưng hôm nay, chuyện đã bị Tần Vô Phong nói rõ, y không thể tiếp tục trốn tránh.

Đương nhiên, Tần Vô Phong cũng không cho phép y trốn tránh, đôi mắt Tần Vô Phong thống khổ nhìn y: “Người trả lời ta, trả lời ta, Vân nhi, người có phải là vẫn biết ta yêu người hay không???”

“Ta...”

Vân Khuynh mở miệng, nhưng mờ mịt không biết nên trả lời thế nào.

Dù sao, hai loại đáp án, hai loại kết quả, hoặc là, sẽ có lỗi với Tần Vô Song, hoặc là sẽ thương tổn Tần Vô Phong.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 178: Vô Song Thống Khổ

Phản bội Tần Vô Song hay là thương tổn Tần Vô Phong???

Vân Khuynh phát hiện y ghét phải đối mặt với lựa chọn như vậy, cực kỳ ghét!!!

Bởi vì y hai cái đều không muốn chọn, nếu như có thể, y mong muốn vĩnh viễn làm con đà điểu, cái gì cũng không cần đối mặt.

Thế nhưng, sự thực luôn luôn đi ngược lại với ý nghĩ của người.

Vân Khuynh chậm rãi thở dài một tiếng, không dám tiếp tục nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy sốt ruột và khát vọng, lại hỗn loạn thấp thỏm bất an của Tần Vô Phong.

Y ngẩng đầu, nhắm mắt giấu đi ý nghĩ trong mắt y, lông mi dày dài run rẩy không ngừng, y nhẹ nhàng mở miệng, tuyên án cho Tần Vô Phong: “Đại ca... Xin lỗi.”

Y không phải có ý muốn tổn thương Tần Vô Phong.

Thế nhưng, y thực sự khó có thể lựa chọn.

Nếu như, không thể lựa chọn theo tâm ý, ngực không thể làm ra lựa chọn tốt nhất, như vậy, y liền lựa chọn hợp lẽ thường nhất, tuyển chọn nên làm nhất.

Nghe Vân Khuynh nói, Tần Vô Phong giống như là bị người hung hăng đánh một quyền, thân thể hẫng loạn choạng, lui về phía sau một bước.

“Không... Không...”

Ngón tay thon dài nắm lấy vai Vân Khuynh chậm rãi siết lại, con mắt thường ngày tối tăm lãnh tĩnh của Tần Vô Phong hoàn toàn bùng cháy: “Cái gì xin lỗi??? Ta không cần xin lỗi...”

Người biết ta yêu người đúng không, hơn nữa, Vân nhi, người đối với ta, cũng không phải không chút thiện cảm, đúng không???”

Vấn đề này...

Tâm của Vân Khuynh hung hăng cứng lại, chậm rãi lui thành một đoàn.

Vấn đề này, so với vấn đề kia còn khó trả lời hơn..

Y thương hẳn sao???

Y yêu Tần Vô Phong sao???

Nếu như, biết đáp án Tần Vô Phong thương y là khẳng định, như vậy, chính y có yêu Tần Vô Phong hay không, y hoàn toàn không biết, y mê man.

Yêu một người, rốt cuộc là như thế nào???

Rốt cuộc nên làm thế nào???

Đời trước, thống khổ chấp nhất đối với Ngụy Quang Hàn là một loại yêu, đời này, toàn tâm tín nhiệm đối với Tần Vô Song là một loại yêu khác...

Như vậy, những ngày qua, bình yên tin cậy đối với Tần Vô Phong, rốt cuộc có phải là yêu hay không???

Y không biết!!!

Đáy lòng Vân Khuynh loạn thành một đoàn, y đầy mặt mê man, hoảng hốt như đang ở cảnh trong mơ.

Yêu, chỉ là một chữ, cũng cực kỳ dễ nói ra miệng, thế nhưng, lại không ai có thể chân chính biểu đạt ra ý nghĩa của nó, không ai có thể tuyệt đối nói cái này là yêu, cái kia không phải yêu.

“Quan trọng sao???”

Đúng vậy, yêu hay không yêu, có quan trọng sao???

Yêu thì đã sao???

Không yêu thì sao???

Cho dù yêu, bọn họ như trước sẽ không ở bên nhau, như trước không thể có được hạnh phúc, y như trước vẫn là đệ muội của Tần Vô Phong.

Kết cục yêu hay không yêu, hoàn toàn như nhau!!!

“Đại ca, người đừng ép ta.”

Vân Khuynh giống như bừng tỉnh giấc mộng, thì thảo lẩm bẩm: “Ta yêu Vô Song, hơn nữa ta là thê tử của Vô Song, đây mới là quan trọng nhất.”

Tần Vô Phong lắc đầu: “Vân nhi, người yêu hay không yêu, đối với đại ca mà nói là rất quan trọng, Vân nhi, đại ca cũng không muốn ép người, thế nhưng đáp án này thực sự rất quan trọng...”

Người yêu ta sao???”

Tần Vô Phong lại một lần nữa hỏi.

Tần Vô Song đứng ở ngoài cửa cánh tay cứng ngắc, duy trì liên tục động tác muốn đẩy cửa ra.

Nhưng hần từ đầu đến cuối vẫn không đẩy cửa.

Lão quản gia Tần phủ, ở phía sau hần, cũng đem lời hai người trong phòng nói ra nghe rất rõ ràng.

Hần hít sâu một hơi.

Hần không dám không tin, Tần Vô Phong cho tới nay là huynh trưởng mẫu mực, là người hần cho rằng khiến kẻ khác yên tâm nhất trong ba huynh đệ Tần gia, dĩ nhiên lại làm ra loại chuyện xung động như vậy, dĩ nhiên sẽ nói ra loại lời điên cuồng này.

Hần dĩ nhiên ép hỏi đệ muội của hần có thương hần hay không???

Cảm tình của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh hần từ trước kia đã nhìn ra đầu mối, nhưng ở trong lòng hần, Tần Vô Phong vẫn là một hài tử kiêu chể hiêu được ẩn nhẫn, hần cho rằng Tần Vô Phong sẽ đem cảm tình như vậy giấu ở đáy lòng, hần là năm mơ cũng nghĩ không ra Tần Vô Phong dĩ nhiên lại làm như vậy.

Kỳ thực, nếu không có đêm giao thừa kia, Tần Vô Phong đích xác dự định đem phần cảm tình này luôn luôn giấu ở đáy lòng, chỉ là, sau khi có cơ duyên như vậy, hần liền không nỡ buông tay Vân Khuynh.

Trong lòng lão tổng quản Tần phủ hiện lên tất cả tâm tình, cuối cùng hóa thành một hơi thở dài vì nhóm tiểu bối của Tần phủ.

Hần lo lắng nhìn Tần Vô Song thân thể run run sắc mặt tái nhợt: “Nhị công tử...”

Bởi vì sợ kinh động người trong phòng, thanh âm của lão tổng quản Tần phủ áp xuống rất thấp.

Tần Vô Song vẫn duy trì liên tục động tác vươn cánh tay, hắt buông đầu xuống, giống như là hóa thành một pho tượng đá tĩnh lặng.

Thanh âm của Tần phủ lão tổng quản, giống như là đem hắt bùng tĩnh từ trong ác mộng.

Hắt bỗng nhiên ngừng đầu, khuôn mặt tuần mỹ vô tư từ lâu đã vận vẹo không bình thường.

Đáy mắt trong trẻo lóe lên ngọn lửa, hắt lắc lắc đầu, không ngừng lui về phía sau, giống như cự tuyệt nội dung hắt vừa nghe thấy.

Tần Vô Song giống như lâm vào thế giới của chính mình, trên khuôn mặt vận vẹo của hắt mang theo đau đớn tàn nhẫn và tuyệt vọng.

Ánh mắt hắt không có nửa phần tiêu cự, hắt liên tục lắc đầu liên tục lui về phía sau, hắt mở mở miệng, nhưng lại như là không có bất cứ sức lực nào nói ra một câu.

Bởi vì hắt vẫn lui về phía sau, quên mất phía sau có bậc thang, cho nên Tần phủ lão tổng quản bước nhanh tới, đi đến phía sau hắt, đỡ lấy hắt, lần thứ hai lo lắng kêu lên: “Nhị công tử???”

Tần Vô Song chờ dẫn quay đầu, nhìn về phía Tần phủ tổng quản, như thì thào tự nói, hắt hỏi: “Hong thúc.”

Lão tổng quản khẩn trương nhìn hắt: “Nhị công tử, người bình tĩnh trước đã...”

Tần Vô Song giống như không nghe thấy hắt nói, chỉ là tiếp tục mở miệng: “Hong thúc, người có nghe hay không???”

Người nhất định nghe được đúng không???

Ca ca của ta, đối với thê tử của ta, nói hân thương y... Lại còn ép hỏi y có yêu hân hay không???”

Sắc mặt Tần Vô Song âm trầm, trầm đến mức giống như là có thể nhỏ ra nước, thanh âm cũng càng ngày càng lạnh, lạnh giống như có thể kết thành hàn băng.

Trong lòng Tần phủ lão tổng quản thầm kêu hồng hét, xem tình hình này, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều bị vây trong trạng thái cực độ không bình tĩnh.

Mong muốn hai người huynh đệ này không nên xảy ra rắc rối.

Nghĩ hân lập tức mở miệng giải thích cho Tần Vô Phong: “Nhị công tử, người bình tĩnh đã, tỉnh táo lại trước.

Người hân là rõ ràng đại công tử hân không phải loại người sẽ đi đoạt thê tử của người khác, huống hồ, người chính là đệ đệ của hân, trung gian này nhất định có nỗi khổ.”

“Nỗi khổ???”

Tần Vô Song híp mắt: “Hân có nỗi khổ??? Là loại khổ gì khiến hân nói với đệ muội của hân, Khuynh nhi của ta rằng hân thương y???”

Là loại khổ gì mới có thể khiến cho Tần Vô Phong làm ra chuyện như vậy???”

Sau khi lạnh lùng nói ra những lời này, hân mới coi như chân chính lấy lại tinh thần.

Hân một lần nữa bước nhanh tới cửa.

Nhưng lời nói tiếp theo của Tần Vô Phong ở trong phòng, lần thứ hai khiến hân không thể tin tưởng đứng ở tại chỗ.

“Vân nhi, người vì sao muốn chạy trốn tâm của người??? Ngay cả nương cũng nhìn ra người có tình với ta, vì sao người không chịu thừa nhận???”

Vô luận Tần Vô Phong nôn nóng thế nào, chất vấn Vân Khuynh thế nào, Vân Khuynh vẫn luôn trầm mặc im miệng, Tần Vô Phong rốt cục không thể nhịn được nữa, nói ra một câu không hợp thời thế.

Tâm Tần Vô Song trong nháy mắt lạnh buốt, hắc bống nhiên nhớ tới sáng nay lúc đi bãi phóng đa nương, trong lời nói của nương hắc, tán thưởng Tần Vô Phong cẩn thận chiếu cố Vân Khuynh như thế nào.

Vậy ra...

Phản bội hắc, không chỉ là thê tử hắc, ca ca hắc, còn có mẫu thân hắc.

Tần Vô Song hắc, rốt cuộc đã làm ra chuyện ác tà trời gì, hắc vất vả trăm cay nghìn đắng đi cầu được cho thê tử, nhưng ca ca hắc, thê tử hắc, lại vào lúc hắc rời đi song song phản bội hắc.

Rõ ràng là phản bội trái với luân lý, nhưng nương hắc, lại còn đứng về phía ca ca hắc??

Vì sao???

Vì sao ông trời lại muốn nghiêm phạt hắc như vậy???

Không...

Hắc không tin, hắc không tin Vân Khuynh sẽ yêu Tần Vô Phong, hắc không tin mẫu thân hắc sẽ bất công như vậy.

“Tần Vô Phong, người nói bậy!!!”

Không thể tin được sự thực chính mình nghe thấy, Tần Vô Song không nhịn được nữa, một cước đá văng cửa phòng.

Hắn không thể nhin nữa, hắn không tin loại chuyện tàn nhẫn như vậy trên đời này, lại phát sinh ở trên người hắn.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 179: Không Đánh Trả

Tần Vô Song bỗng nhiên xuất hiện, khiến hai người trong phòng, có phản ứng tuyệt nhiên khác biệt.

Tần Vô Phong ngốc ở tại chỗ, Vân Khuynh còn lại là xoát một chút khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trắng bệch.

Thân thể Vân Khuynh run run không ngớt, ước nguyện ban đầu của y là muốn Tần Vô Phong không nên đem chuyện này nói cho Tần Vô Song, nhưng hiện tại...

Nhưng hiện tại, lại chẳng khác nào chính y nói cho Tần Vô Song chuyện này!!!

Khuôn mặt tuần mỹ vô tư của Tần Vô Song vắn vẹo không ngớt, hai tròng mắt hấn gần như bùng cháy thành màu đỏ.

Hắn từng bước từng bước đến gần Tần Vô Phong, hung hăng trừng mắt hấn, một chút cũng không có kính trọng thường ngày đối với Tần Vô Phong.

Thế nhưng cũng đúng, đối phương đoạt thê của hắn, hắn sao có thể tiếp tục coi đối phương là đại ca hắn tôn trọng nhất đây???

“Tần Vô Phong, người nói bậy, nường sao có thể nói như vậy, Khuynh nhi sao có thể yêu người???”

Vân Khuynh không tiếp tục ngồi trên ghế quý phi, y lập tức đứng dậy, đi đến chỗ Tần Vô Song: “Vô Song, chuyện này là một hiểu lầm, người hãy

nghe ta nói, chúng ta không phải cố ý muốn...”

“Người câm miệng!!!”

Tần Vô Song quay đầu, đồng dạng hung hãn nhìn Vân Khuynh: “Một lúc nữa, ta sẽ cho người đủ thời gian, để người từng chút giải thích.”

Giọng nói âm hàn của Tần Vô Song dọa Vân Khuynh run chân, thân thể thiếu chút nữa liền đứng không vững.

Tần Vô Song nhìn qua rất giận...

Sao lại không chứ???

Sự tình sao lại đi đến nước này???

Vốn là muốn phòng ngừa tất cả, vì sao hiện tại lại đột ngột bị ép phải đối mặt như thế??

Phải giải quyết thế nào???

Làm trung tâm mâu thuẫn của chuyện này, y phải làm thế nào mới có thể dẹp loạn lửa giận của Tần Vô Song???

Kết quả, y tự tay phá hủy tình huynh đệ của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, y tự tay phá hủy hạnh phúc gia đình này.

Trong lòng Vân Khuynh tràn đầy thống khổ và tự trách.

Tần Vô Phong còn lại là đứng thẳng thắt lưng, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy lửa giận của Tần Vô Song: “Vô Song, ta yêu Vân nhi, nói cho người điểm ấy, chỉ là thuận theo tâm ý mà thôi.”

“Câm miệng!!!”

Tần Vô Song rất ghét phải nghe Tần Vô Phong nói hăn yêu Vân Khuynh, điều này làm cho hăn phi thường khó chịu.

Hăn hiện tại ngoại trừ phần nộ ra chỉ có một loại cảm giác, chính là kinh khủng, sợ hãi!!

Hăn sợ, sợ Vân Khuynh cũng yêu Tần Vô Phong, sợ Vân Khuynh cuối cùng sẽ bỏ rơi hăn đến bên Tần Vô Phong.

Hăn sợ vị đại ca cái gì cũng mạnh hơn hăn, có thể dễ dàng cướp đi Vân Khuynh.

“Đừng gọi y là Vân nhi, y là thê tử của ta, không phải của người, y chỉ là đệ muội của người.”

Tần Vô Song hít một hơi thật sâu: “Tần Vô Phong, nể mặt người là đại ca của ta, ta hiện tại sẽ không tính toán với người.”

Hăn dừng một chút, lại hít một hơi thật sâu, từng chữ từng câu nói: “Hiện tại, thỉnh đi ra ngoài!!!”

Tần Vô Phong nhú mày, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị vẫn là một mảnh lạnh lùng: “Ta vì sao phải đi ra ngoài?”

Hăn hỏi lại: “Vô Song, trong khoảng thời gian này ta vẫn luôn ở đây, hiện tại vì sao phải rời đi???”

“Người...”

Tần Vô Song tức giận đến thân thể run rẩy.

Tần Vô Phong có ý gì???

Hăn vẫn luôn ở đây???

Thế nhưng, lúc hắn trở về, Vân Khuynh chẳng phải là nằm trên giường ở phòng này???

Lẽ nào... Bọn họ, đã...???

Đầu óc Tần Vô Song tương thông với thân thể, hắn một cái lão đảo lui về phía sau một bước, thế nhưng lập tức lại phản ứng, bước mấy bước dài, đi tới trước mặt Tần Vô Phong, chưa thềm hỏi rõ, một nắm đấm liền đánh lên trên mặt Tần Vô Phong: “Người khốn kiếp!!! Là người ép Khuynh nhi đúng không??? Là người ép y có đúng hay không???”

Vân Khuynh sao có thể phản bội hắn, sao có thể để cho người khác bính y??? Sao có thể!!!

Tần Vô Phong không đánh trả, kỳ thực hắn cũng không trấn tĩnh như hắn biểu hiện ở ngoài, đáy lòng hắn đồng dạng tràn ngập thống khổ.

Ở đó có yêu thương đối với Vân Khuynh, có áy náy đối với Tần Vô Song, cũng có tự trách.

Tần Vô Song đánh hắn, đánh càng hung ác lòng hắn lại càng cảm thấy kiên định, bằng không hắn sẽ cảm thấy càng thêm áy náy, càng thêm cảm thấy mình có lỗi với Tần Vô Song.

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong bị Tần Vô Song đánh nghiêng về một bên, chờ Tần Vô Song đánh xong một quyền, hắn run run thân thể năm năm tay.

Mà Tần Vô Phong thì chậm rãi quay đầu lại, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn xuất hiện một mảnh xanh tím, khóe miệng cũng tràn ra một tia máu, hắn nắm tay thành quyền, lau đi tơ máu khóe miệng, nói với Tần Vô Song: “Tiếp tục!!!”

“Không...”

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt, chuyện y sợ nhất trong lòng đã xảy ra...

Hai huynh đệ này, quả nhiên vì y mà trở mặt thành thù.

Lão quản gia Tần phủ đứng ở cửa trông thấy một màn này, trong lòng thầm kêu không ổn, liền nhanh chóng đi kêu viện binh.

Trong toàn bộ Tần gia, có thể áp xuống Tần Vô Phong và Tần Vô Song, ngoại trừ Tần gia nhị lão thì không còn ai khác.

May là, Tần gia nhị lão năm nay ở lại Tần gia, bằng không Tần gia huynh đệ, có lẽ thực sự sẽ từ nay về sau đoạn tuyệt.

Tần gia lão quản gia yên lặng lui ra ngoài, Vân Khuynh còn lại là ngăn đến trước người Tần Vô Song: “Đừng, Vô Song, hắn là ca ca người, hắn là đại ca, người sao có thể đánh hắn???”

Vân Khuynh cầu tình khiến Tần Vô Song càng thêm tức giận, bởi vì cử động này của Vân Khuynh, chính là bảo hộ Tần Vô Phong.

Hắn đẩy Vân Khuynh ra: “Người tránh ra, đây là chuyện của chúng ta, không liên quan đến người.”

Vân Khuynh kiên định lắc đầu: “Không, Vô Song, người không thể như vậy, người tỉnh táo lại, ta và đại ca sẽ giải thích rõ ràng cho người.”

Tần Vô Song vốn đã lửa giận tăng vọt, Vân Khuynh lại lặp đi lặp lại nhiều lần giữ gìn Tần Vô Phong, hắn lập tức bạo phát: “Đại ca đại ca, gọi thân thiết như vậy, không biết còn tưởng rằng là Tình ca ca của người!!! Hắn là đại ca của ta thì sao??? Là đại ca của ta thì có thể đoạt thê của ta???”

Lời Tần Vô Song nói, hung hăng đâm sâu vào tâm Vân Khuynh, Vân Khuynh giật mình, nhỏ giọng nói: “Vô Song... Chúng ta chưa bao giờ muốn phản bội người... Lần kia chỉ là ngoài ý muốn...”

“Vân Khuynh... Vân Khuynh...”

Tần Vô Song dùng thanh âm thất vọng, đau lòng tuyệt vọng than nhẹ: “Vân Khuynh, ta yêu người không đủ sao, ta đối với người không tốt sao???”

Vì sao lại đối xử với ta như vậy???. Người biết Tần Vô Phong là đại ca của ta, là đại ca của tướng công người, vậy sao người còn để hấn bính người???”

“Ta.”

Vân Khuynh mở đôi môi trắng bệch, sắc mặt mang theo ưu thương và tự trách: “Xin lỗi... Ta cũng không biết, không biết vì sao sự tình lại biến thành cục diện hôm nay.”

Nói xong, lông mày mảnh khảnh vốn đã nhăn chặt của Vân Khuynh, lại hung hăng nhú chặt, ngực y khó chịu lợi hại, thân thể vô ý thức run run.

Bụng...

Đau quá.

Vân Khuynh nhẹ nhàng hít một hơi, có lẽ, là đau nhức trong lòng, nhiễm đến thân thể!!!

Tần Vô Phong nhìn khuôn mặt Vân Khuynh trắng bệch, thân thể lung lay sắp đổ, cùng với thống khổ và ưu thương trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, lòng hấn yêu thương vụn phần...

Đây vốn là chuyện hấn phải gánh chịu, nhưng hôm nay lại để Vân Khuynh đối mặt.

Hấn tiến lên một bước, cầm tay Vân Khuynh, nói với Tần Vô Song: “Vô Song, ta là thật tâm với Vân nhi.”

Tâm Tần Vô Song buồn bã cực kỳ, đôi mắt hấn hơi chuyển hồng: “Lẽ nào...”

Thanh âm hấn có chút ghen ngào, trừng mắt Tần Vô Phong: “Lẽ nào ta không thật tâm sao??? Lẽ nào bởi vì ngươi là thật tâm, ta làm chuẩn tướng công nên rời đi, thành toàn cho các ngươi???”

Tần Vô Song dĩ nhiên buồn bã muốn khóc, Tần Vô Phong vì sao lại muốn cường điệu hấn là thật tâm, vì sao muốn ép Vân Khuynh thừa nhận thương hấn???

Lẽ nào, Tần Vô Phong thực sự muốn cướp đi Vân Khuynh từ trong tay hấn???

Không, không, không, hấn không cho phép, Vân Khuynh là thê tử của hấn, là của hấn, vô luận như thế nào, đều là của hấn, của một mình hấn.

“Không.”

Thấy Tần Vô Song hiểu lầm ý của mình, Tần Vô Phong giải thích: “Ta chỉ là muốn cho ngươi thành toàn, không có ý muốn để ngươi rời đi.”

Ha hả...

Thực sự là buồn cười, thành toàn bọn họ, không phải là đem Vân Khuynh hai tay nhường đi sao...

Chỉ muốn để người thành toàn, không muốn để người buông tay.

Tần Vô Phong, sao hấn có thể công khai nói ra lời nói dối như vậy.

“Tần Vô Phong, ngươi sao có thể nói ra những lời vô sỉ như vậy?”

Lửa giận trong lòng lại tăng cao, Tần Vô Song xoay nắm tay, lần thứ hai đánh lên mặt Tần Vô Phong, Vân Khuynh kinh hô, Tần Vô Phong thân thể

bị đánh một cái lão đảo.

Lúc này, Tần Vô Song không dự định tiếp tục dừng tay, vào lúc Tần Vô Phong không có phản ứng lại, hắn liền lập tức đánh ra quyền thứ hai, quyền thứ ba, quyền thứ tư... Vừa đánh, Tần Vô Song vừa oán hận nói: “Vừa rồi người không phải bảo ta tiếp tục sao, được, như người mong muốn, Tần Vô Phong, đừng tưởng rằng người là ca ca ta, ta sẽ nương tay!”

Tần Vô Song ra tay càng ngày càng nặng, Tần Vô Phong bị buộc không ngừng lui về phía sau, xanh tím trên mặt cũng tầng tầng chồng lên, nguyên cả khuôn mặt tuần tú nhìn không ra một chút địa phương vẹn toàn.

Vân Khuynh dường như bị trường hợp như vậy dọa sợ ngây người, phản ứng lại sau, y lập tức chạy đến bên cạnh Tần Vô Song, kéo cánh tay hắn: “Đừng đánh, đừng đánh nữa, người không thấy đại ca căn bản là không đánh trả sao, người còn đánh tiếp, sẽ đánh chết người mất!”

Tay Tần Vô Song bị Vân Khuynh kéo lại, sợ tổn thương Vân Khuynh, Tần Vô Song thực sự dừng tay, không còn đánh tiếp, hắn chỉ là vạn phần yêu thương thất vọng nhìn Vân Khuynh: “Người có phải thực sự yêu hắn hay không? Vì sao người luôn luôn che chở hắn... Hai tháng, chỉ có hai tháng, thực sự có thể thay đổi tâm của một người sao?”

Vân Khuynh mờ mịt nhìn Tần Vô Song, vì sao ngay cả Tần Vô Song cũng cho rằng y yêu Tần Vô Phong.

Lẽ nào, y thực sự yêu Tần Vô Phong?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 180: Suy Nghĩ Của Liên Duyệt

Vân Khuynh mê man, thế nhưng Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều đang đuổi cổ chờ đáp án của y.

Bởi vì nội dung Tần Vô Song chất vấn, cũng là chuyện Tần Vô Phong hiện nay muốn biết nhất.

Chỉ cần Vân Khuynh nguyện ý thừa nhận, nguyện ý nói một câu thương hãn, như vậy, cho dù là vì Vân Khuynh mà phản bội toàn bộ thế giới hãn đều nguyện ý.

“Vô Song.”

Vân Khuynh thoáng trấn tĩnh một chút: “Người đừng nói vậy, giữa ta và đại ca, thực sự không phải cố ý phản bội, chỉ là ngoài ý muốn...”

“Gặp quỷ ngoài ý muốn!”

Tần Vô Song tức giận cắt đứt Vân Khuynh.

Hiện tại Tần Vô Song đã nghe không vào bất cứ cái gì, cũng không còn kiên trì nghe Vân Khuynh nói hết.

Thấy Tần Vô Song rộng to có chút dọa đến Vân Khuynh, Tần Vô Phong chịu đựng đau đớn trên khuôn mặt, nhú nhú mày: “Có cái gì người hướng về phía ta, đừng hung Vân nhi.”

“Tần Vô Phong, chuyện giữa phu thê chúng ta, không cần người nhúng tay.

Người ít giả làm người tốt ở chỗ này cho ta, nếu như không phải người, ta sao có thể đối với Khuynh nhi như vậy?”

“Các người...”

Vân Khuynh vốn có đáy lòng lộn xộn thành một đoàn có chút chán nản.

Bọn họ...

Tần Vô Song không nghe khuyên bảo cũng thôi, Tần Vô Phong lại theo Tần Vô Song âm ỉ, không chút nào chịu nhượng bộ, tình huống như vậy khiến y không thể không quán quýt sợ hãi song song cũng cảm thấy tức giận không ngớt.

“Câm miệng hết cho ta.”

Thanh âm Vân Khuynh rất lớn, lớn trước nay chưa có, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y đỏ lên không ngớt, nỗ lực hít thở bình phục tình tự của mình.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều bị một tiếng quát lớn đột nhiên của Vân Khuynh khiến ngốc ở tại chỗ, Tần Vô Song cứng rắn dừng lại tức giận, Tần Vô Phong cũng thân thiết nhìn Vân Khuynh.

Khuôn mặt vốn có nghiêm túc của Vân Khuynh sau một khắc lại lập tức trở nên uể oải, y nâng tay xoa xoa huyệt thái dương: “Vô Song đánh tiếp cũng không thay đổi được chuyện đã xảy ra, hiện tại, chúng ta ba người đều tự chia ra, đều tỉnh táo lại, sai lầm đã đúc thành, chúng ta nếu muốn có phương thức giải quyết tốt nhất, đánh tiếp, chỉ càng ngày càng loạn.”

“Tiểu Khuynh nói rất đúng.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, ở cửa liền truyền đến thanh âm của Liên Duyệt.

Tần Vô Song còn nhớ thái độ của Liên Duyệt đối với chuyện của Tần Vô Phong và Vân Khuynh...

Nàng rõ ràng biết cảm tình của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh, không những không ngăn cản, trái lại là nói với Tần Vô Phong rằng Vân Khuynh có thể cũng thương hần...

Lẽ nào hần rời đi đoạn thời gian như vậy, Vân Khuynh, Tần Vô Phong, cùng với mẫu thân hần, đều quăng hần đi sao???

Tần Vô Song nghĩ như vậy, dưới đáy lòng vì chính mình mà bi ai không ngớt, nhìn ba người dường như đứng cùng một trận tuyến, hần đột nhiên cảm thấy cực kỳ mệt mỏi.

Hần không biết vào lúc này, mình còn đang giãy dựa cái gì, bảo hộ quyền lợi của mình sao?

Ai bằng lòng chi trì hần đây?

Nghĩ nghĩ, Tần Vô Song không tự chủ được tự giễu cười khẽ hai tiếng, nhìn Vân Khuynh gật đầu: “Lãnh tĩnh... Lãnh tĩnh, được rồi, ta đi lãnh tĩnh.”

Tần Vô Song cảm thấy rất mệt.

Giữa hần và Vân Khuynh, vốn là không hề có khoảng cách, nhưng Liên Cừ một lần đoán mệnh kia, hạ xuống định ngữ khiến hần bất an không ngớt, từ khi đó bắt đầu, hần bắt đầu nghi ngờ, bắt đầu hoài nghi cảm tình giữa hần và Vân Khuynh.

Đồ tốt dù có thuần túy hơn nữa, bất luận là cảm tình hay là cái gì, đều không chịu nổi tâm người nghi kỵ.

Trước khi Tần Vô Song đi lấy lam ngân hoa, lần đầu tiên hắn không khống chế được thương tổn Vân Khuynh, hai người bọn họ liền tận lực lảng tránh lời nói của Liên Cừ, cùng nhau duy trì hòa bình giả tạo.

Tần Vô Song, kỳ thực cũng mang theo ngờ vực và bất an rời đi, trước khi đi lấy lam ngân hoa, hắn là cực kì không muốn, cuối cùng mới bất đắc dĩ rời nhà.

Tần gia ba huynh đệ, đúng lúc chỉ có hắn từng cứu nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ, đúng lúc chỉ có hắn mới có thể dễ dàng lấy được lam ngân hoa, có thể thấy có một số việc, cũng là đã được định trước.

Hiện nay chỉ cần nhìn thấy ba người trước mắt, Tần Vô Song liền không thể bình tĩnh, hắn mang theo chán chường buồn bã đau lòng và đẩy người tức giận phát tay áo rời đi.

Liên Duyệt nhìn bóng dáng Tần Vô Song, trong lòng cũng là phi thường khó chịu.

Hai người, đều là nàng mang thai mười tháng, ngậm đắng nuốt cay sinh hạ.

Đối với ba nhi tử của mình, nàng tuyệt không thiên vị ai, chỉ là...

Lúc nàng về đến nhà, sự tình đã tới loại hoàn cảnh không xong này.

Vô luận lựa chọn cái gì cũng là một loại thương tổn, làm một người mẫu thân, nàng chỉ có thể chọn ra loại phương pháp có thể đem thương tổn kéo xuống thấp nhất.

Nguyên nhân nàng chi trì Tần Vô Phong, có rất nhiều.

Thứ nhất, Tần Vô Phong và Vân Khuynh có thiện cảm với nhau, thứ hai, Tần Vô Phong từ nhỏ chính là một hài tử hiếu chuyện khiến người ta yêu

thương, nhiều lúc, hẳn vì hai người đệ đệ bình yên tự do mà hi sinh rất nhiều.

Vô luận là Tần Vô Song hay Tần Vô Hạ tiến bộ trưởng thành hoặc là nàng và Tần Du Hàn hai người nỗ lực nhiều nhiều ít ít đều có chút có lỗi với Tần Vô Phong.

Huống hồ, còn có một nguyên nhân rất quan trọng.

Tần Vô Phong bính Vân Khuynh, là bởi vì cuồng ma chi chứng vào đêm giao thừa.

Mà cuồng ma chi chứng của Tần Vô Phong, cũng là vào lúc rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, vì cứu Tần Vô Song mà mắc phải.

Chân chính tính ra, trước khi xuất hiện chuyện Vân Khuynh, người có lỗi với Tần Vô Phong nhất, chính là Tần Vô Song.

Vì Tần Vô Song, Tần Vô Phong bị tuyệt mệnh của ‘Vô Gian luyện ngục’ đánh trúng, bị thương nghiêm phải cuồng ma chi chứng, cuồng ma chi chứng sau khi phát tác Tần Vô Phong giết chết người vô tội, vẫn khiến Tần Vô Phong đau khổ dưới đáy lòng, đó là ác mộng nửa đêm mộng tỉnh của hắn, đó là tội lỗi cả đời hắn cũng không thể chuộc lại.

Liên Duyệt đang tự hỏi đến lúc này, rất rõ ràng Tần Vô Phong cho dù cực kỳ yêu Vân Khuynh, nhưng song song với một phần yêu Vân Khuynh, dưới đáy lòng hắn còn phải chịu đựng cực kỳ có lỗi với Tần Vô Song.

Thống khổ Tần Vô Phong phải đối mặt có quá nhiều.

Tần Vô Phong vì Tần gia, vì Tần Vô Song làm cũng rất nhiều.

Cho nên, nàng thật tình mong muốn đại nhi tử của mình có thể hạnh phúc, cho dù là loại hạnh phúc không trọn vẹn này.

Nếu như Vân Khuynh vô ý với Tần Vô Phong, không thể cho Tần Vô Phong hạnh phúc, nàng tuyệt sẽ không đồng ý.

Nhưng Tần Vô Phong lại hiếm có đụng tới người hấn yêu, đồng thời người đó cũng yêu hấn, như vậy nàng nhất định sẽ nỗ lực để Tần Vô Phong hạnh phúc.

Mặt khác, còn là bởi vì Vân Khuynh, dựa vào trải nghiệm và hiểu biết về Lạc Minh đời trước.

Nàng cực kỳ rõ ràng Lạc Minh khát vọng và che chở tình yêu đến mức nào, hưởng hồ đời này y lại có thân thể như vậy, có lẽ cũng chỉ vào lúc y đối mặt với nàng, với Tần Vô Song và Tần Vô Phong mới có thể thản nhiên.

Nàng vẫn rất yêu thương Vân Khuynh, nếu như hai nhi tử của nàng có thể cho Vân Khuynh hạnh phúc, nàng không ngại quan hệ lộn xộn giữa ba người bọn họ, một chút cũng không ngại.

Muốn Tần Vô Phong hạnh phúc, Liên Duyệt cũng không có ý muốn hi sinh hạnh phúc của Tần Vô Song, Tần Vô Song yêu nhất chính là Vân Khuynh, Vân Khuynh hạnh phúc Tần Vô Song mới có thể chân chính vui vẻ.

Nếu như Vân Khuynh yêu Tần Vô Phong mà không thể mở miệng nói yêu, nếu như Vân Khuynh vẫn thấp thỏm Tần Vô Song đối với y và ngờ vực giữa cảm tình của Tần Vô Phong, như vậy, Vân Khuynh tất nhiên cũng sẽ không hạnh phúc.

Khi đó, thống khổ chính là, ba người.

Cho nên, nàng lớn mật điều hoà, để mọi người cùng nhau hạnh phúc.

Chỉ cần hai nhi tử của nàng... Không, hẳn là chỉ cần Tần Vô Song có thể nhìn thẳng vào tình yêu của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh, Vân Khuynh có thể nhìn thẳng vào tâm ý của mình, ba người có thể vì yêu mà tự nhiên hài hòa ở chung, tất cả sẽ viên mãn.

Lúc mới nghĩ đến chủ ý này, Liên Duyệt cũng đã nghĩ tới chạng đường quanh co và gian khổ trong đó.

Thế nhưng, không trải qua mưa gió, sao có thể thấy được cầu vồng.

Tuy rằng việc này rất khó thỏa hiệp, thế nhưng, lấy tình huynh đệ giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong, lấy tình yêu của Tần Vô Song và Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh, lấy cảm tình của Vân Khuynh đối với Tần Vô Song và Tần Vô Phong, cùng với khát vọng tình yêu của Vân Khuynh, Liên Duyệt, tin tưởng bọn hắn cuối cùng nhất định sẽ có được hạnh phúc chân chính.

Cần, chỉ là thời gian mà thôi.

Có thời gian mài dũa, khi tất cả không thể tiếp thu đều trở thành thói quen, liền cấm cũng cấm không xong.

Thế gian này, chỉ có cảm tình là thứ thời gian không thể xóa nhòa, chỉ cần bọn họ yêu, vẫn duy trì thuần túy lúc ban đầu, tất cả bên ngoài, đều sẽ có biện pháp giải quyết.

Tần Vô Song đơn giản rời đi khiến mấy người cực kỳ ngạc nhiên song song cũng có chút lo lắng, Vân Khuynh bất an nhất, bởi vì chính y cũng không biết rốt cuộc y ôm một loại cảm tình như thế nào với Tần Vô Phong.

Chuyện y muốn làm nhất lúc này, chính là giải thích cho Tần Vô Song rằng y cùng với Tần Vô Phong cũng không phải cố ý phản bội, y muốn cho Tần Vô Song biết, đây là một sai lầm trùng hợp, y không muốn Tần Vô Song cho rằng tất cả mọi người đang tận lực phản bội hắn.

Liên Duyệt hít một hơi thật sâu, đánh võ trầm mặc, thu hồi ánh mắt đuổi theo bóng lưng Vô Song, nàng đi về phía Tần Vô Phong, nhìn khuôn mặt đã không còn nguyên dạng của hắn, có chút yêu thương, nhưng nàng cũng không có ý muốn trách cứ Tần Vô Song.

Dù sao, gặp phải chuyện như vậy, cho dù là ai cũng không khống chế được, Tần Vô Song cần phải phát tiết.

Nàng tin tưởng, Tần Vô Phong chịu được những năm đêm này, chỉ là, cho dù biết vậy nhưng đáy lòng nàng vẫn yêu thương Tần Vô Phong.

Nàng thân thiết hỏi Tần Vô Phong: “Thế nào, rất đau sao? Tiểu Phong người về trước đi, ta kêu Hồng thúc lấy chút dược cho người, người cũng bình tĩnh trước đã, đối đãi với Vô Song không nên cứng đối cứng, uyển chuyển một chút.”

Tần Vô Phong gật đầu, lưu luyến nhìn Vân Khuynh vài lần, cũng xoay người rời đi.

Thẳng đến khi Tần Vô Phong đi ra ngoài gian phòng, thắt lưng vẫn chống rất thẳng của Vân Khuynh cuối cùng mới tê liệt.

Khuôn mặt y tái nhợt, trên trán rớt xuống từng giọt mồ hôi hột, khó chịu lúc trước cố nén, toàn bộ tuôn ra, trước mắt hơi tối sầm, đau nhức nơi đáy lòng và trong bụng liên tục truyền ra, y không biết cái nào đau hơn.

Thân thể hơi lắc lư một cái, liền lao đảo ngã xuống.

Liên Duyệt thấy thế kinh hô một tiếng, lập tức đón lấy thân thể Vân Khuynh.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 181: Tạm Thời Trì Hoãn

“Tiểu Khuynh...”

Liên Duyệt vội vã đỡ Vân Khuynh, Vân Khuynh chỉ kịp đáp lại một tiếng tử liên rơi vào một mảnh bóng tối.

Liên Duyệt không hiểu y thuật, nàng đến từ hiện đại cảm thấy việc ghi nhớ các loại dược thảo tương đương phiền phức, cho nên nàng từ nhỏ liền từ chối học y, lúc này nàng lại hối hận không gì sánh được.

Nói như thế nào Vân Khuynh cũng là một người nam tử, thân thể Liên Duyệt lại xinh xắn bé nhỏ, cho nên nàng đỡ Vân Khuynh có chút bất tiện, nhưng cũng may nàng còn có chút võ công khí lực không nhỏ.

Đem Vân Khuynh dìu đến trên giường, nàng liền kinh hoảng đi gọi đại phu.

Dù sao Vân Khuynh hiện tại không giống người bình thường, y mang thai, tâm tình trải qua thay đổi quá nhanh, ưu tư quá độ, cũng khó trách thân thể vốn đã không phải rất khỏe mạnh ngã xuống.

May là Liên Duyệt gặp được Tần Du Hàn tới tìm nàng, hai người sai người đi gọi đại phu, còn mình thì coi giữ bên người Vân Khuynh.

Sắc mặt Tần Du Hàn có chút xấu xí: “Ngay từ đầu, ta đã nói loại ý nghĩ này của ngươi quá ngây thơ, cũng có chút hồ đồ, hiện tại cái dạng này, càng hỏng bét.”

Liên Duyệt có chút ủy khuất: “Vậy người nghĩ nên làm thế nào mới tốt?”

Tần Du Hàn đỡ trán thở dài: “Đúng là nghiệt duyên, nếu như không có Vân Khuynh này, Vô Song và Vô Phong cũng sẽ không đi tới loại tình trạng ngày hôm nay.”

Liên Duyệt nghe vậy nhú nhú mày, mắt lạnh lườm Tần Du Hàn: “Không có tiểu Khuynh, người cũng không có tiểu tôn tử.”

Tần Du Hàn nghe vậy hô hấp cứng lại.

Liên Duyệt mang theo một chút cảnh cáo nhìn Tần Du Hàn: “Không được chỉ trích tiểu Khuynh, lại càng không được làm bất cứ chuyện gì thương tổn tiểu Khuynh.”

Tần Du Hàn sờ sờ mũi mình: “Vân Khuynh này quả nhiên là... Nương tử người mới vài ngày liền đem cả trái tim nghiêng về phía y.”

Nhận thấy ghen tuông trong lời nói của hã, Liên Duyệt giật mình, chậm rãi lộ ra nụ cười đầu tiên của ngày hôm nay, cầm tay Tần Du Hàn: “Tiểu Khuynh là một hài tử đáng thương.”

Chân chính tính ra, Vân Khuynh và nàng có lẽ là quen biết sớm nhất cũng là thân cận nhất, nàng không bắt công y, ai bắt công cho y?

Tần Du Hàn nhún nhún vai, hã mặc kệ Vân Khuynh là một người thế nào, dù sao hiện tại hã vẫn có thể dễ dàng tha thứ cho Vân Khuynh.

Nể mặt Liên Duyệt, hã cũng có thể lui bước, để Liên Duyệt và Tần Vô Phong tranh thủ đến kết quả bọn họ muốn.

Thế nhưng, nếu sau một đoạn thời gian rất dài, Tần Vô Song, Tần Vô Phong, Vân Khuynh mấy người vẫn như hiện tại, hoặc là Tần Vô Phong và Tần Vô Song thực sự vì Vân Khuynh mà trở mặt thành thù, vậy hã cũng không dám khẳng định mình nhất định có thể tiếp tục tha thứ.

Thế nhưng, Tần Du Hàn híp híp mắt, trước khi hài tử trong bụng Vân Khuynh được sinh hạ, hẳn tuyệt sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Hắn nâng nâng cằm, chỉ hướng Vân Khuynh, nói với Liên Duyệt: “Y như vậy, có muốn thông tri cho Vô Song chúng nó không?”

Liên Duyệt ngẩn ra, trầm tư nửa ngày: “Vẫn là để sau đi, để đại phu xem xem thế nào...”

Hiện tại hai đứa vốn đã không bình tĩnh, nếu như biết được tình huống của tiểu Khuynh, nói không chừng chúng nó còn có thể đem trạng huống của tiểu Khuynh đổ lên đầu người còn lại...

Vậy chẳng phải là tăng thêm mâu thuẫn, khiến sự tình càng thêm phức tạp sao?”

Tần Du Hàn hừ lạnh một tiếng, cực kỳ bất mãn: “Cho nên, người sẽ nhận lấy trách nhiệm chăm sóc y đúng không?”

Vân Khuynh đáng ghét, vì y, nường tử của hắn đã rất lâu không có toàn tâm toàn ý giao trái tim đặt trên người hắn.

Liên Duyệt bất đắc dĩ thở dài, nam nhân này, tuổi tác như vậy, sao lại còn hẹp hòi như thế, không phải là chăm sóc một người tiểu bối sao?

“Nói như thế nào y cũng là bạn đời của nhi tử người, đa của tôn tử người.”

Tần Du Hàn lần thứ hai im miệng.

Hắn là tương đương muốn tôn tử, mắt thấy bạn tốt từng bước từng bước đều có tôn nhi tôn nữ, các nhi tử của hắn lại chỉ có Tần Vô Song thành hôn.

Năm nay trở về, bọn họ còn dự định bức hôn Tần Vô Phong, không nghĩ tới lại xảy ra trạng huống như vậy.

Lúc sau, đại phu không đến, nhưng thật ra Liên Cừ và Bạch Khuynh Vân đã trở về.

Liên Cừ từ chỗ Tần phủ lão quản gia nghe được chuyện của Vân Khuynh, Tần Vô Song và Tần Vô Phong ba người.

Hắn một chút cũng không ngoài ý muốn, chỉ là thở dài thật sâu một tiếng.

Trước đây rất lâu, hắn đã đoán được kết cục như vậy.

Hắn xem qua tướng tay cho Vân Khuynh, biết y mệnh phạm đào hoa, tình trái vô số, Tần gia huynh đệ chạy trời không khỏi nắng.

Đáng tiếc hắn hôm nay không biết dự định của Vân Khuynh ba người bọn họ, hắn chỉ mong, việc này có thể hòa bình giải quyết.

Về đến nhà còn chưa kịp nghỉ ngơi, lúc có được tin tức Vân Khuynh té xỉu muốn tìm đại phu, Liên Cừ lập tức ngăn cản người hầu muốn đi ra ngoài tìm đại phu, vội vã chạy tới chỗ Vân Khuynh.

Khi Liên Cừ thấy khuôn mặt tuyệt mỹ tiêu tụy của Vân Khuynh, tâm tư có chút phức tạp, cũng có chút nghi hoặc.

Tình, rốt cuộc là thứ gì?

Có thể khiến một người trở nên tiêu tụy như thế, có thể khiến Tần Vô Phong lý trí làm ra loại chuyện không lãnh tĩnh như vậy, có thể khiến Tần Vô Song bất chấp kính trọng ca ca của mình, dùng nắm đấm đánh về phía ca ca hắn.

May là.

May là hắn từng ăn ‘Tỏa tình thảo’, vô tình vô ái, đảo cũng có được một thân ung dung.

Sau khi bắt mạch cho Vân Khuynh, Liên Cừ cau mày.

“Thế nào?”

Liên Duyệt có chút lo lắng hỏi.

Tần Du Hàn bởi vì lo lắng hãi tử trong bụng Vân Khuynh, cũng là về mặt chờ đợi chờ đáp án của Liên Cừ.

Liên Cừ lần thứ hai thở dài một tiếng: “Duyệt cô cô, Vân Khuynh hôm nay đại hỉ lại đại bi, tâm tình phập phồng quá lớn, tích tụ vu tâm, ưu tư quá độ, mạch đập hỗn loạn, thân thể suy yếu, lại có chút động thai khí.

Tuy rằng hiện nay không quá đáng ngại, nhưng cũng chỉ có thể chậm rãi, từ từ bồi dưỡng, nếu như tâm tình của y vẫn cứ u buồn, vậy không chỉ ảnh hưởng tới thân thể y, mà còn liên lụy đến anh nhi trong cơ thể.

Đặc biệt, mấy ngày nữa, ta muốn giải cổ độc ‘Tử ô cố’, khi đó đặc biệt gian nan, lấy thân thể hiện tại của Vân Khuynh, rất khó chống đỡ.”

Liên Duyệt trừng lớn hai mắt: “Này còn kêu không quá đáng ngại?

Chết tiệt, loại tình huống hiện tại, có ai là không quẩn quýt?

Chúng ta làm sao có thể cải thiện tâm tình cho y đây?”

Liên Cừ cẩn thận kéo dịch chăn bông cho Vân Khuynh, viết xuống đơn thuốc, sau khi đưa cho thiếp thân tiểu tư nghênh đón mình trở về để đi sắc thuốc, hẩn nghiêm mặt nhìn Tần Du Hàn và Liên Duyệt: “Không biết cô cô và cô phụ suy nghĩ thế nào về cảm tình của Vô Phong biểu ca và Vân Khuynh...

Các người lại dự định làm như thế nào?”

Tần Du Hàn đem ánh mắt dời sang một bên: “Ta không biết, lấy ý kiến cô cô người làm chủ.”

Liên Duyệt hơi nhú lại lông mày mảnh khảnh, mang theo vài phần ưu sầu: “Ta muốn thành toàn Vô Phong... Tuy rằng rất khó.”

Đối với cô cô này, Liên Cừ cũng hiểu vài phần, hần hơi ngưng mi suy nghĩ một chút, liền hiểu ý của Liên Duyệt: “Cô cô là nói, để Vô Phong biểu ca và Vô Song biểu đệ cùng chăm sóc Vân Khuynh?”

Hần nói có chút kín đáo uyển chuyển, nhưng đích thật là ý tứ kia.

Liên Duyệt gật đầu: “Đúng vậy, chỉ là, rất khó. Vô Song nhìn qua, phản ứng rất kích động cũng rất kịch liệt.”

Liên Cừ có thể tưởng tượng ra tâm tình và phản ứng của Tần Vô Song, dù sao không duyên cớ bỗng dưng phải đem thân tử của mình chia xẻ cho người khác, là một nam nhân, cũng sẽ không đơn giản khuất phục.

“Loại phương pháp này vẫn có thể xem là một ý tốt, thế nhưng thân thể và trạng huống hiện tại của Vân Khuynh, vẫn chịu không nổi bất cứ ngoài ý muốn nào...”

Ta là nói, chúng ta phải nghĩ biện pháp đem vấn đề cảm tình giữa ba người bọn họ đè xuống trước, chí ít chờ ta giải xong cổ độc cho Vân Khuynh, hoặc là đợi đến khi Vân Khuynh sinh hạ hài tử xong, lại bàn chuyện này.”

“Hai thằng nhóc kia... Đã sớm mất đi lý trí, một người nhất định phải gia nhập vào trong, một người nhất định phải bảo vệ quyền lợi của mình, mỗi người đem gai góc toàn thân dựng thẳng đứng, ai tới gần cũng không được, bọn họ có thể nghe lời ai khuyên?”

Liên Cừ ngưng mi trầm tư: “Giao cho ta đi, bắt đầu từ hôm nay, ta tiếp nhận mọi việc chiếu cố Vân Khuynh, tạm thời làm chủ trị đại phu cho Vân Khuynh.

Đại phu lớn nhất, bọn họ nếu thật sự yêu Vân Khuynh, thật sự suy nghĩ cho thân thể Vân Khuynh, nhất định phải nghe ta.”

Liên Duyệt nghe vậy, đôi mắt sáng lên: “Đúng vậy, như vậy có thể đem việc này trì hoãn, cũng có thể để cho bọn hã có đủ thời gian để bình tĩnh tự hỏi, trong khoảng thời gian này chúng ta còn có thể tiến hành khuyên bảo với bọn họ.”

Nét mặt thanh nhã tuấn dật của Liên Cừ lộ ra một tia cười: “Ta trước đó sẽ thuyết phục bọn họ phối hợp giúp Vân Khuynh khôi phục khỏe mạnh, sau đó ta sẽ tận lực điều tiết thân thể của Vân Khuynh, cái khác, phải nhờ vào cô cô các người, cùng với nỗ lực của chính họ.”

Liên Duyệt gật đầu: “Nghe vậy, tiểu Cừ không phản đối quyết định của ta, vì sao vậy?”

Liên Cừ hơi thở dài một tiếng, ánh mắt xa xôi: “Ta không phản đối, chỉ là bởi vì, yêu và không yêu chỉ là chuyện giữa bọn hã, nếu như giữa Vô Phong biểu ca và Vô Song biểu đệ cùng với Vân Khuynh xác thực có tình, vậy cũng không phải không tốt.

Dù sao, thế sự khó liệu, nhân sinh khổ đoản, có thể sống thoải mái tự tại, liền tận lực sống thoải mái tự tại.

Dùng quá nhiều thời giờ đi quẩn quýt chuyện vô vị nào đó, là một loại lãng phí sinh mệnh, mục đích của chúng ta, chỉ là mong muốn bọn họ vui sướng, bất luận thế nào, bọn họ hạnh phúc là được rồi.”

“Đúng vậy.”

Liên Duyệt cũng thở dài một tiếng: “Mặc kệ lựa chọn thế nào, điểm xuất phát của chúng ta đều là mong muốn bọn họ hạnh phúc.

Trong việc này, dễ dàng hiểu lầm chúng ta nhất, chính là Vô Song.

Mong muốn, hẳn có thể hiểu được chỗ khó xử của chúng ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 182: Liên Cừ Khuyên Bảo

Trên thực tế Tần Vô Song một chút cũng không hiểu Liên Duyệt mấy người khó xử, hoặc là nói hăn không thể tình tảo tự hỏi bọn họ khó xử.

Lãnh tĩnh hăn nói, cũng không phải là chân chính lãnh tĩnh, mà là một người uống rượu giải sầu.

Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện Vân Khuynh và Tần Vô Phong phản bội hăn, hăn liền cảm thấy tâm phiền ý loạn, nào còn có tâm lãnh tĩnh đi suy nghĩ sâu xa.

Bản thân hăn muốn uống say, nhưng thế nào cũng uống không say, trái lại là càng uống càng thanh tỉnh, càng uống càng thống khổ.

Cứ thế đêm khuya, Tần Vô Song rốt cục ngồi không yên, ném vỡ bình rượu trong tay muốn đi tìm Vân Khuynh.

Tiếc rằng, lại ăn phải bế môn canh. (*)

(*) bế môn canh: Từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn canh bế môn (canh đóng cửa).

“Nhị công tử, thuộc hạ nhận mệnh phu nhân và biểu thiếu gia, không thể để đại công tử và nhị công tử một mình đi vào.”

Ngăn cản Tần Vô Song, là nữ nhân duy nhất trong lục đại ảnh vệ, Long Liễm.

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Long Liễm không có một chút biểu tình, như cũ lặp lại: “Thỉnh nhị công tử dừng lại.”

Nếu nói Tần gia, những người dám không mua sổ sách của Tần Vô Song, đếm trên đầu ngón tay, cũng chỉ có mấy người.

Vừa lúc Long Liễm đứng đầu lục đại ảnh vệ là một trong số đó.

Đây chính là nguyên nhân quan trọng Liên Duyệt để Long Liễm canh giữ ngăn người.

Lúc này Long Liễm bất kính, ở trong mắt Tần Vô Song rõ ràng là thay đổi vị đạo.

“Toàn bộ Tần gia, quả nhiên là tất cả đều không đem ta đặt vào trong mắt sao?”

Phụ mẫu không coi ta là nhi tử, ca ca không coi ta là đệ đệ, người cũng không coi ta là chủ tử sao?

Long Liễm, ta lặp lại lần cuối, tránh ra, bằng không sẽ không khách khí với ngươi.”

“Vô Song biểu đệ của ta...”

Thanh âm thanh linh của Liên Cừ từ phía sau Tần Vô Song truyền đến, ở trong bóng đêm, dường như mang theo vài phần mờ ảo: “Từ lúc nào trở nên táo bạo như thế?”

Tần Vô Song hơi quay đầu, trông thấy Liên Cừ áo trắng từ trong đêm đen bước ra.

Trên khuôn mặt thanh tú lịch sự tao nhã của hã mang theo vài phần đạm cười, nói với Long Liễm: “Cô nương gia, vẫn là nghỉ ngơi sớm một chút mới tốt, ở đây giao cho ta là được.”

Long Liễm cũng không nói nhiều, trực tiếp gạt đầu thả người nhảy vào trong bóng tối, phụng mệnh Liên Duyệt, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ không

nhận mệnh lệnh của Tần gia tam huynh đệ, chỉ nghe Liên Cừ và Vân Khuynh.

Đương nhiên, Vân Khuynh không biết việc này, nàng chỉ là từ một nơi bí mật gần đó vì Liên Duyệt bảo vệ Vân Khuynh.

“Vô Song biểu đệ, là tới xem Vân Khuynh đúng không.”

Liên Cừ tư thái nhanh nhẹn, động tác tiêu sái, ánh mắt mang theo ý cười nhìn Tần Vô Song.

Dường như hẳn không biết chút nào tâm tình ác liệt cùng với tình tự cực độ không ổn định lúc này của Tần Vô Song.

Cũng may vị trí Vân Khuynh ở trong lòng Tần Vô Song rất quan trọng, vừa nhìn thấy Liên Cừ, Tần Vô Song liền nghĩ tới cổ độc.

“Biểu ca, người đã trở về.”

Liên Cừ gật đầu: “Đúng vậy, tính tính ngày, cũng nên giải cổ độc cho Vân Khuynh.

Chỉ là biểu ca nghe nói Vô Song mang theo nữ nhi Tà Vu cốc cốc chủ trở về, lúc nào có rảnh Vô Song liền giới thiệu chúng ta một chút, để chúng ta giao lưu một chút cổ thuật.”

Liên Cừ thích yên tĩnh, không thích tiếp xúc với người ngoài, càng đừng nói là muốn chủ động quen biết người khác, hôm nay nói như vậy là lần đầu, Tần Vô Song tự nhiên sẽ không cự tuyệt: “Nhất định... Biểu ca, người trở về có gặp qua Khuynh nhi không, có nhìn cổ độc trong thân thể y một cái hay không?”

“Nói đến cái này...”

Đạm cười trên mặt Liên Cừ rút đi, hơi thở dài một tiếng.

Thấy vậy, tứ tự lung tung lộn xộn gì đó trong đầu Tần Vô Song đều bị ném bay, hẳn chăm chú nhìn Liên Cừ: “Vì sao vẻ mặt biểu ca lại như vậy, lẽ nào thân thể Khuynh nhi?”

Trong đôi mắt thanh u của Liên Cừ ẩn ý nhìn Tần Vô Song, Tần Vô Song lập tức hết sức chăm chú nhìn hẳn đợi hẳn giải đáp.

“Hôm nay ta vừa trở về, liền tới chỗ Vân Khuynh.

Vân Khuynh y, tâm tình đại hỉ đại bi, tích tụ vu tâm, ưu tư quá độ, động thai khí không nói, thân thể cũng yếu đi rất nhiều.”

“Cái gì?”

Tần Vô Song kinh hô một tiếng: “Như vậy, như vậy, hiện tại Khuynh nhi chẳng phải là rất nguy hiểm?”

Liên Cừ gật đầu: “Muốn giải ‘Tử ô cố’, cần phải đem cổ trùng rút ra khỏi thân thể y, đó là một quá trình dài dòng mà thống khổ, lấy trạng huống thân thể hiện tại của Vân Khuynh...”

Liên Cừ nói đến đây dừng một chút, thở dài một tiếng: “Sợ là rất khó chống đỡ.”

“Không... Sao lại thế, sao có thể?”

Tần Vô Song bị lời Liên Cừ nói có chút ngẩn người, đáy lòng hẳn, vô luận như thế nào cũng không tin, cũng cự tuyệt tin tưởng chuyện tàn nhẫn như vậy.

Liên Cừ nhìn hẳn đầy mặt không tín nhiệm, đi tới phía trước, đẩy ra cửa phòng nói: “Không tin chính người tiến đến chẩn bệnh cho y một chút, ta tin tưởng, ngoại trừ cổ độc ra, trạng huống khác của Vân Khuynh người đều chẩn ra được.”

Tần Vô Song đột nhiên có chút sợ hãi bước vào trong phòng kia, hần sợ lời Liên Cừ nói chính là sự thực, mà rõ ràng, hần thực sự rất muốn rất muốn gặp, biết được trạng huống của Vân Khuynh.

“Mau vào đi.”

Thấy Tần Vô Song do dự, Liên Cừ lập tức mở miệng giục.

Tần Vô Song cuối cùng vẫn là mang theo mùi rượu đầy người đi vào.

Ngọn đèn dầu trong phòng như lớn bằng hạt đậu, ánh sáng mờ nhạt chiếu đầy gian nhà.

Liên Cừ dẫn Tần Vô Song nhìn về phía Vân Khuynh hô hấp yếu ớt ở trên giường, sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt mang theo vài phần thống khổ, cho dù đang ngủ y cũng không thể ngủ an ổn.

Không cần bắt mạch, chỉ cần liếc mắt, Tần Vô Song liền nhìn ra y bất an và tiêu tụy.

Tần Vô Song giật mình đứng tại chỗ, trong lòng đau nhức, sáng sớm nhìn thấy, thiên hạ vẫn còn nói nói cười cười, tại sao lại đột nhiên biến thành cái dạng này?

Liên Cừ nhìn sắc mặt hần, nhẹ giọng nói: “Ta nghĩ chính người cũng biết Vân Khuynh rốt cuộc đang lo lắng chuyện gì.”

Thân thể Tần Vô Song chấn động.

Vân Khuynh đang lo lắng cái gì?

Hần tự nhiên biết, thế nhưng...

Thế nhưng, ngay cả tâm của hãn cũng loạn thành một đoàn, hãn có thể làm cái gì cho Vân Khuynh?

Liên Cừ lôi kéo Tần Vô Song, kéo hãn ra khỏi buồng trong, ngồi ở trước bàn, trình trọng mở miệng: “Ta vừa nói cho người, tình huống của Vân Khuynh, cũng không phải nói láo đe dọa, chúng ta phải để tình huống của Vân Khuynh chuyển biến tốt đẹp hơn.

Bằng không ta thật sợ vào lúc giải ‘Tử ô cổ’ sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Tần Vô Song biết ý Liên Cừ, thế nhưng, hãn không biết Liên Cừ vì sao lại nói như vậy, hãn cũng không biết nguyên nhân Liên Cừ nói như vậy là cái gì.

Hãn đầy mặt mờ mịt nhìn Liên Cừ: “Ý của biểu ca là?”

“Đừng ép Vân Khuynh.”

Liên Cừ thở dài nói: “Không thể tiếp tục để Vân Khuynh lo lắng, Vô Song biểu đệ, phải biết rằng, hiện tại chuyện gì, cũng không quan trọng bằng thân thể Vân Khuynh và hài tử trong bụng y.”

Tần Vô Song vô ý thức trừng lớn hai mắt.

“Nhưng ta...”

Liên Cừ nâng tay cắt đứt lời hãn: “Ta mặc kệ người có chuyện quan trọng gì, người phải trì hoãn, vì hài tử của người, vì Vân Khuynh. Người phải dứt bỏ chuyện này trước.

Tất cả, đều chờ Vân Khuynh bình an sinh hạ hài tử rồi nói sau.”

“Ta...”

Tần Vô Song dường như còn muốn nói ra suy nghĩ của mình.

Sắc mặt Liên Cừ càng thêm nghiêm túc: “Tâm tư của Vân Khuynh, đơn giản chính là vòng quang trên người người, để không cho y lo lắng sâu thêm, Vô Song biểu đệ, trước khi trạng huống Vân Khuynh chuyển biến tốt đẹp, người tốt nhất không nên tới thăm Vân Khuynh.”

“Cái gì!!!”

Tần Vô Song nổi giận: “Biểu ca, người dựa vào cái gì không cho ta gặp Khuynh nhi, ta là tướng công của y, người sao có thể không cho chúng ta gặp mặt...”

“Vô Song biểu đệ.”

Ngay cả sắc mặt Liên Cừ ngưng trọng, nhưng thanh âm hần vẫn là không nhanh không chậm, không lạnh không nóng: “Nếu như, người không muốn để ta giải cổ độc cho Vân Khuynh, muốn nhìn y và hài tử của người một xác hai mạng, ta cho phép người gặp y, người làm cái gì ta cũng không ngăn cản.”

Thanh âm của Liên Cừ không lớn không nhỏ, không nóng không lạnh, từng chữ từng chữ rơi vào trong tai Tần Vô Song.

Tần Vô Song bị hàm ý trong lời nói của Liên Cừ dọa khó có thể mở miệng phản bác.

Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh, đối với hần mà nói, là trọng yếu đến cỡ nào, hần sao có thể không chú ý đến bọn họ?

Cho dù đáy lòng đau nhức, cho dù muốn biết chuyện giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong, hần cũng không có khả năng mạo hiểm thân thể của Vân Khuynh.

Trầm mặc một lúc lâu, hần nói với Liên Cừ: “Biểu ca, ta có thể không gặp Khuynh nhi.”

Trong lời hần nói có ý, Liên Cừ nghe ra, thiêu thiêu lông mày: “Sau đó?”

“Ta cũng không cho phép Tần Vô Phong gặp Khuynh nhi, không cho phép Tần Vô Phong quấy rối Khuynh nhi.”

Hiện tại hần sẽ không gọi người nọ là đại ca nữa, mà là mở miệng ngậm miệng kêu Tần Vô Phong.

Liên Cừ cũng chẳng thêm để ý, chỉ là gật đầu nói: “Được, quyết định như vậy đi.”

Liên Cừ vốn đã dự định như thế, dù sao lực ảnh hưởng của Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh, cũng không ít hơn Tần Vô Song, hai người kia, đối với Vân Khuynh hiện tại mà nói, đều không thể gặp.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 183: Trước Khi Giải Cốt

Từ sau đêm Liên Cừ và Tần Vô Song đạt thành hiệp nghị, Tần Vô Song quả thực không còn xuất hiện trong ‘Vô’ viện Vân Khuynh và Liên Cừ ở.

Để phối hợp Liên Cừ điều dưỡng thân thể Vân Khuynh, Liên Duyệt tự nhiên hao hết tất cả tài ăn nói thuyết phục Tần Vô Phong.

Vì vậy, hai người, cả ngày đều trốn ở trong viện tử của mình, ai cũng không gặp, ai cũng không nghĩ, ai cũng không nhớ.

Tần Vô Hạ chỉ biết đại ca và nhị ca hăn cãi nhau một hồi, mâu thuẫn lớn chưa từng có, nhưng như trước chẳng biết nguyên nhân là gì.

Hăn vốn đang muốn làm người hoà giải cho hai ca ca, nhưng vì Liên Duyệt và Tần Du Hàn nhiều lần cảnh cáo không cho phép hăn đi trêu chọc Tần Vô Phong và Tần Vô Song hiện tại, hăn đành nghi hoặc thành thành thật thật không dám chọc vào hai người ca ca bão nổi.

Không chỉ như thế, liên đới đến hăn, song song cũng bị cấm đi gặp Vân Khuynh.

Lúc đầu, không gặp được Tần Vô Song và Tần Vô Phong, Vân Khuynh rất bất an, rất sợ hai người huynh đệ lại ở nơi nào đó y không biết xảy ra mâu thuẫn.

Liên Cừ lại nói cho y, Tần gia nhị lão đối với chuyện huynh đệ hai người vung tay rất không hài lòng, lệnh cho hai người cấm túc kiểm điểm.

Vân Khuynh nghe thấy hai người không xảy ra chuyện lớn gì mới trầm tĩnh lại.

Kỳ thực kiểm điểm cũng tốt, kiểm điểm xong liền có thể lãnh tĩnh.

Liên Cừ và Bạch Khuynh Vận thường xuyên chiếu cố Vân Khuynh, sau khi biết tình huống của Vân Khuynh, Bạch Khuynh Vận cũng giống Liên Cừ, trừ phi Vân Khuynh nói tới, bằng không bọn họ tuyệt không nói đến chuyện Tần Vô Song và Tần Vô Phong.

Để tâm tình Vân Khuynh cởi mở hơn, Bạch Khuynh Vận còn có thể kể cho Vân Khuynh về những nơi hắc đã từng đến, những tục lệ đã từng gặp qua.

Tình huống của Vân Khuynh tuy rằng không có chuyển biến tốt đẹp rõ ràng, nhưng hiển nhiên, y đã không còn quẩn quýt giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong.

Hiện tại tâm tình của y, có thể bình tĩnh trở lại, tâm giới cũng thoáng hơn.

Không gặp được Tần Vô Song và Tần Vô Phong, Vân Khuynh thẳng thắn không suy nghĩ về phương pháp giải quyết chuyện giữa bọn họ nữa.

Y đã quyết tâm, sau khi sinh hạ hài tử, y sẽ rời đi Tần gia.

Y không muốn tiếp tục ở lại Tần gia, nhìn Tần Vô Song và Tần Vô Phong chân chính trở mặt thành thù.

Y không thể làm đao phủ phá hư hạnh phúc hài hòa của người Tần gia.

Y phải đi, rời đi thật xa, đem hiện tại tất cả đã từng là của mình, đặt ở nơi sâu nhất trong ký ức cất giấu.

Vân Khuynh tin tưởng, chính là sau khi y rời đi mấy năm, Tần Vô Song và Tần Vô Phong rất có thể sẽ đi tìm y, còn chưa bỏ xuống y được.

Thế nhưng, thời gian lâu dần, Tần Vô Song và Tần Vô Phong, chung quy cũng sẽ buông tay.

Bởi vì Vân Khuynh từ đầu đến cuối đều cho rằng thời gian vĩ đại không gì sánh kịp.

Năm tháng, chung quy sẽ làm Tần Vô Song và Tần Vô Phong như thiên chi kiêu tử quên cái người nhỏ bé như y.

Tâm tình tốt lên, hơn nữa Liên Cừ tỉ mỉ điều dưỡng, thân thể Vân Khuynh, có xu hướng phát triển theo phía mọi người cam tâm tình nguyện nhìn thấy.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong, thực sự có thể không gặp Vân Khuynh nhiều ngày như vậy sao?

Đáp án là không được.

Cho nên, mỗi khi đến đêm khuya an tĩnh, bọn họ đều từ rất xa, lặng lẽ, ngóng trông về “Vô” viện, nơi Vân Khuynh đang ở.

Yên lặng thống khổ, yên lặng nhớ mong.

...

“Liên đại ca.”

Sau khi Vân Khuynh uống thuốc nghỉ ngơi, Bạch Khuynh Vận lười biếng ghé vào trên bàn, gọi vị Thiên Cơ đảo chủ tuần nhã dị thường, khi thì mỉm cười khi thì nhíu mày ngồi đối diện lật xem sách thuốc.

Liên Cừ nâng mi, nhìn về phía Bạch Khuynh Vận: “Sao vậy? Khuynh Vận có việc?”

Bạch Khuynh Vận dùng sức gật đầu: “Ân, có một chút vấn đề không rõ.”

Liên Cừ nghe Bạch Khuynh Vận nói như vậy, hăng hái lên, hẩn khép lại sách thuốc trong tay: “Chuyện gì mà Khuynh Vận cũng không nghĩ ra?”

Bạch Khuynh Vận, cho dù hẩn biểu hiện ra ngoài nhìn qua là một oa oa ngây thơ dễ lừa, thế nhưng, có thể làm Bạch gia gia chủ, có thể giữ vững danh hiệu hoàng thương chi gia Huỳnh Quang, sao có thể thiện lương dễ lừa như biểu hiện ra ngoài?

“Người nói... Tần đại ca và Tần nhị ca, thực sự thích Vân Khuynh sao?”

Liên Cừ giật mình: “Đó là tự nhiên, nếu không lấy thái độ làm người của Vô Phong biểu ca, sao có thể làm ra chuyện tình không đúng mực như vậy. Vô Song biểu đệ, lại sao có thể ra tay với Vô Phong biểu ca?”

“Cũng đúng.”

Bạch Khuynh Vận lại gật đầu: “Cảm tình giữa huynh đệ bọn họ luôn luôn tốt đến mức khiến người ta hâm mộ.”

Nhớ lại trước đó, Liên Cừ cũng thở dài gật đầu: “Đúng vậy, mong muốn chuyện này có thể giải quyết viên mãn, để tất cả, đều trở lại nguyên trạng.”

“Ta xem tình yêu phiền lòng như vậy, vẫn là không dính không chạm mới tốt.”

Thường thức chén sứ toái hoa đặt ở trước mắt hẩn, Bạch Khuynh Vận dường như thờ ơ mở miệng.

Hẩn không biết người đối diện, có thể nghe ra ý nói trong lời của hẩn.

Liên Cừ giật mình, trên khuôn mặt luôn luôn thanh nhã mang theo một tia trêu tức hiểm có: “Như vậy, Khuynh Vận cũng ăn một viên ‘Tỏa tình thảo’ thế nào?”

Bạch Khuynh Vận hơi thở dài một tiếng, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi: “Cái gì là tỏa tình thảo? Đó là vật gì vậy?”

Sắc mặt vốn đang mang cười của Liên Cừ ảm đạm xuống: “‘Tỏa tình thảo’ ‘Tỏa tình thảo’ danh như ý nghĩa, là một loại cỏ có thể khóa lại tình cảm con người, sư phụ ta từng nói qua, ăn ‘Tỏa tình thảo’ liền không thể động tình.”

“Thiên hạ thật có loại cỏ thần kỳ như thế sao, ngay cả cảm tình con người cũng nắm trong tay.”

Liên Cừ gật đầu: “Tự nhiên là có, mùi vị kia, còn tương đương ngọt.”

...

Bạch Khuynh Vận sửng sốt một chút: “Ý của Liên đại ca là, người đã ăn ‘Tỏa tình thảo’?”

Suy đoán này, khiến đáy lòng Bạch Khuynh Vận, tương đương khó chịu.

Liên Cừ cũng dường như bị Bạch Khuynh Vận kéo ra tâm sự, có chút ngần ngại.

Hơi hơi kinh ngạc mở miệng nói: “Đúng vậy, ta đã ăn.

Khi đó cầu sư sốt ruột, vì học tinh tượng bói toán, liền không chút do dự ăn ‘Tỏa tình thảo’, hiện tại trưởng thành, nhìn người khác nếm trải tư vị tình yêu, có ngọt có đắng...

Ta lại có chút cho rằng, trong nhân sinh này, không có tình, cũng là một việc đáng tiếc.”

Trong phút mờ mịt, Liên Cừ đem lời nói thật vẫn khóa ở trong lòng, nói ra.

Bạch Khuynh Vận nghe. Dĩ nhiên vì Liên Cừ cảm thấy một tia ưu thương, thế nhưng, con đường như vậy, là lúc trước Liên Cừ tự mình chọn, cho dù hiện tại có hối hận cũng đã không thể xoay chuyển.

Sự thực chứng minh, Liên Cừ là một người tự chủ cực kỳ không tệ, sau khi mờ mịt hấn bật người lấy lại tinh thần.

Đáy mắt mang theo vài phần ảo não hiếm có, hấn lập tức nói sang chuyện khác: “Hắc sắc tuyết liên hoa Dạ Lạc Huyền yêu cầu, chúng ta phải đi tìm nhanh một chút.”

Bạch Khuynh Vận liền mở miệng nói: “Ta đã phân phó xuống dưới, nếu như phát hiện có hắc sắc tuyết liên hoa liền lập tức đưa tới Tần phủ, nhưng mà, cứ như vậy hành tung của ta cũng sẽ bị lộ ra ngoài.”

Liên Cừ nhẹ nhàng nhíu mày: “Người phải rời đi sao?”

Bạch Khuynh Vận nhăn mày, gật đầu: “Đúng vậy, ta đã nói cho người kinh thành, ta ở Tần phủ, ta dù sao cũng là người của hoàng thượng chi gia, vào giờ phút này rời khỏi kinh thành đi đến Tần gia, nói không chừng thánh thượng còn đang đoán, ta muốn liên hợp với Tần gia lật đổ Hiên Viên gia bọn họ thống trị, để Tần gia chuyển ám thành minh.”

“Này...”

Liên Cừ sắc mặt trầm trọng, đây căn bản là chuyện không thể xảy ra, người Tần gia, đối với vị trí kia, căn bản một chút cũng không ham muốn.

Thế nhưng, bọn họ không có loại tâm tư này, không có nghĩa người khác sẽ không hoài nghi bọn họ.

“Người vốn là đến Tần gia tránh khỏi đấu tranh rắc rối, không nghĩ tới, lượn lượn vòng vòng, vẫn là phải trở lại.”

Bạch Khuynh Vận chỉ cười không nói.

Lúc trước đến Tần gia, hắn đã không nghĩ tới sẽ thực sự có thể tránh được.

Dù sao, ở mặt ngoài hắn nắm giữ một phần tư tài phú của Huỳnh Quang, vị trí trên kia nếu thay đổi người, có hoàng tử nào lại không hy vọng được hắn chi trì?

Hắn không gặp, đối phương cũng không nhất định sẽ bỏ qua cho hắn, sợ rằng ở trong đầu mỗi người đều có ý niệm dù phải lật tung ba thước đất cũng phải tìm ra hắn.

Mục đích chân thực nhất hắn đến Tần gia, là muốn xem một chút về cái nhìn của Tần gia đối với chuyện triều đình thay người cầm quyền, cùng với thả lỏng một chút trước khi nghênh đón bão tố.

Hôm sau, Bạch Khuynh Vận quả nhiên chào từ biệt với Tần Du Hàn và Liên Cừ. Rời khỏi Tần gia.

Liên Cừ cũng bắt đầu bắt tay vào chuyện giải ‘Tử ô cổ’ cho Vân Khuynh.

Tất cả dược liệu đã có đủ, Liên Cừ sợ nhất, chính là thân thể Vân Khuynh chống đỡ không nổi.

Hôm nay mang thai hơn bốn tháng, bụng của Vân Khuynh lại nhô lên rất cao, cao đến mức khiến Liên Cừ giật mình không ngớt.

Hơn nữa, mấy ngày này tuy rằng thân thể Vân Khuynh đang chậm rãi chuyển tốt, thể nhưng vẫn rất yếu như trước.

Liên Cừ muốn chờ một đoạn thời gian, nhưng ‘Tử ô cổ’ lại không đợi người.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong đối với cổ độc của Vân Khuynh cũng là thấp thỏm không ngớt, đều đang vô cùng lo lắng chờ đợi tin tức của Liên Cừ.

Hôm nay vừa nghe phải giải cổ độc, bọn họ hai người lập tức không hẹn mà cùng tiến đến ‘Vô’ viện.

Lúc hai người trong sân đụng tới nhau, lại là một trận tĩnh mịch.

Vết thương trên khuôn mặt của Tần Vô Phong đã tốt lên, sắc mặt hân hân lạnh lùng nghiêm nghị, giữ nghiêm lời Liên Duyệt nhắc nhở hân...

Vô luận như thế nào cũng không chủ động chọc giận Tần Vô Song, miễn cho hai người sinh ra mầm tai vạ, lại khiến Vân Khuynh khó xử.

Tần Vô Song trái lại hai tay nắm chặt, hung tợn nhìn Tần Vô Phong, nhằn nại lại chịu đựng, cuối cùng coi như không nhìn thấy, trực tiếp quay đầu rời đi.

Tần Vô Phong nhìn bóng lưng hân, có chút buồn bã, trước đây, hân thế nào cũng nghĩ không ra, hân cùng với Tần Vô Song, sẽ có một ngày như vậy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 184: Bất Lực

<tbody> Vân Khuynh giải cổ, Liên Duyệt tự nhiên là muốn ở bên cạnh.

Rất xa, xuyên qua cửa sổ liền thấy bóng dáng Tần Vô Song và Tần Vô Phong, Liên Duyệt nói với Liên Cừ: “Tiểu Cừ, hai người bọn họ...”

Liên Cừ cũng nâng tay nhìn về phía hai người nghiêm mặt đi song song nhau, lắc đầu: “Bọn họ là bởi vì lo lắng Vân Khuynh mới đến nơi đây, nếu tới, tự nhiên sẽ không làm chuyện khiến Vân Khuynh khó xử, chỉ là, ta sợ bọn họ oán khí tích lũy lâu ngày, sau đó bạo phát sẽ càng thêm khó kết thúc.”

Liên Duyệt thở dài một tiếng: “Hai người này, đều rất bướng bỉnh, hiện tại ta thật hối hận để Vô Song vừa mới trở về liền biết chuyện này...”

Kỳ thực, sau khi sinh hạ hài tử rồi biết sau cũng tốt.”

Liên Cừ thu hồi ánh mắt, đi tới bên giường, nhìn Vân Khuynh vì được vật mà lâm vào ngủ say, hắc thoáng trầm tư một chút, nói với Liên Duyệt: “Cô cô, người đi gọi bọn họ vào đi.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhiều ngày không gặp Vân Khuynh, liếc mắt nhìn lên, Liên Cừ chỉ biết bọn họ đều là tương tư quá sâu, đối với Vân Khuynh lo âu không ngớt.

Dù sao lúc này Vân Khuynh hôn mê, cũng nên để cho bọn họ giải khổ tương tư.

Sau khi ăn ‘Tỏa tình thảo’, trong lòng Liên Cừ, cho rằng chính mình kiếp này vô duyên với tình ái, đối với ái tình không thể chạm đến, trong lòng hẩn ôm vài phần kính nể khó hiểu.

Được Liên Cừ cho phép, Liên Duyệt tự nhiên thật cao hứng, chạy nhanh đến ngoài cửa, vẫy tay với hai nhi tử: “Tiểu Phong, tiểu Song. Tiểu Cừ sắp bắt đầu rồi, các người vào đi.”

Tần Vô Song nghe Liên Duyệt nói lập tức nhắc chân đi vào, Tần Vô Phong đi ở phía sau, cước bộ lại rất chậm, dường như đang cố gắng duy trì khoảng cách với Tần Vô Song.

Hai người đi vào buồng trong, nhìn thấy Vân Khuynh vài ngày không gặp, không khỏi có chút kích động.

Song song với kích động, cả hai đều nhăn lại mày kiếm, Vân Khuynh nhìn qua gầy đi không ít, thế nhưng may mắn khí sắc nhìn qua vẫn không tệ.

Lúc ánh mắt chuyển đến độ cao của bụng y, Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều thầm giật mình.

Ngoài thầm giật mình, cũng càng thêm lo lắng cổ độc trong cơ thể Vân Khuynh.

Để thuận tiện, Liên Cừ đặt một bàn tròn nhỏ ở bên giường Vân Khuynh, mặt trên bày một bát nước trong, một viên hạt châu đen sì bóng loáng, còn có một bát chất lỏng hơi phiếm lam.

Con mắt Liên Cừ còn đặt trên người Vân Khuynh, nói với mấy người phía sau: “Các người ai đến đây đỡ Vân Khuynh ngồi dậy.”

Hẩn vừa dứt lời, Tần Vô Song một cái lắc mình đi đến bên giường Vân Khuynh, nửa ngồi ở trên giường, đỡ thân thể mềm nhũn của Vân Khuynh,

để Vân Khuynh dựa lên người hần.

Kéo chặt khoảng cách, Tần Vô Song cũng nhìn Vân Khuynh càng rõ.

Mặt mày Vân Khuynh đã giãn ra, vẻ mặt bình thản, một đôi môi đỏ ửng hơi hơi mở, hô hấp đều đều.

Tuy rằng gầy đi, thế nhưng Liên Cừ đích xác chiều cổ Vân Khuynh rất tốt.

Tần Vô Phong như trước đứng ở phía sau Liên Cừ, hần cũng không ngại lúc này Tần Vô Song và Vân Khuynh thân cận, hần chỉ quan tâm Vân Khuynh hiện tại khỏe mạnh, Liên Cừ có thể thuận lợi giải cổ độc.

Liên Cừ hơi nhắc lên áo bông trên người Vân Khuynh, kéo ra cổ tay nhỏ gầy của y, lại dùng sức xé mở ống tay áo y, liên tục xé đến vai, một cánh tay trắng nõn nhỏ gầy, liền trần trụi bại lộ trong mắt năm người trong phòng.

Liên Cừ liếc nhìn Tần Vô Song, cũng không có xoay người, mà đưa tay đuổi ra phía sau: “Tiểu đồng, được.”

Vừa mới vào cửa không bao lâu, trên tay tiểu đồng còn đang bưng chén thuốc đen thùi bốc lên hơi nóng, lập tức đem chén thuốc đưa cho Liên Cừ.

Liên Cừ ra hiệu cho Tần Vô Song hơi mở cằm Vân Khuynh, dùng thìa đem dược từng chút từng chút đưa vào trong miệng Vân Khuynh.

Tự nhiên có một chút tràn ra, tiểu đồng thấy vậy lập tức đem khăn đưa cho Tần Vô Song, Tần Vô Song động tác mềm nhẹ lau đi vết dược.

Non nửa chén thuốc, lập tức thấy đầy.

Liên Cừ xoay người, buông chén thuốc, đem tị độc châu ở trên bàn tròn thả vào bát nước trong, trong nước phát sinh oạch một tiếng vang, bốc lên

ngùn ngụt khói trắng, bát nước vốn là trong suốt lập tức biến thành màu xanh tím.

“Này...”

Liên Duyệt có chút hiếu kỳ muốn mở miệng đặt câu hỏi.

Chỉ là nàng còn chưa hỏi ra, Liên Cừ đã giải thích cho nàng: “Tị độc châu, phương pháp của tị độc châu chính là lấy độc trị độc, tị độc châu độc hơn so với bất cứ độc dược bình thường nào...”

Hắn nói, đem chất lỏng dùng lam ngân hoa nghiền ra trong chén còn lại đổ vào trong nước màu xanh tím.

Trong nước lại sôi trào một trận, một cỗ mùi thơm kỳ dị, hỗn hợp với vị gay mũi khó có thể nói rõ lan rộng trong không khí.

Liên Cừ cầm khăn sạch đặt ở một bên, cẩn thận thấm lấy nước thuốc trong bát, chà lên cánh tay bại lộ trong không khí của Vân Khuynh.

Một cánh tay mảnh khảnh, rất nhanh đã bị chà ướt.

Liên Cừ không dính nửa phần nước thuốc, cánh tay Vân Khuynh bị chà nước thuốc trong nháy mắt biến thành xanh tím, sưng lên.

Tần Vô Song ở gần nhất, nhìn rõ nhất, hắn nhin không được mở miệng kêu lên: “Biểu ca...”

Hắn đã phát hiện Vân Khuynh trong lòng cấp tốc nhú mào, thân thể cũng run run lợi hại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia cũng chậm rãi tái nhợt, mặt trên đầy vẻ thống khổ, cánh tay bị chà nước thuốc đã xanh tím sưng lên nhìn không ra dáng dấp vốn có, run rẩy trên diện rộng.

Tần Vô Phong thấy vậy cũng không tự chủ bước dài về phía trước một bước, lông mày nhíu chặt, tâm bị nhấc lên, khẩn trương không gì sánh được, chỉ hận mình không phải cánh tay kia của Vân Khuynh.

Liên Cừ lắc đầu, không có mở miệng, chỉ là cầm chén nước thuốc chà trên cánh tay Vân Khuynh, đặt ở phía dưới cổ tay Vân Khuynh.

Cho dù bị uy được hôn mê, Vân Khuynh vẫn như trước càng ngày càng thống khổ.

Đến cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y vụn vỡ, toàn bộ thân thể run run khó có thể kiềm chế, trên trán và trên người rậm rạp xuất hiện không ít mồ hôi lạnh.

Cánh tay bị chà được sau khi sưng đến trình độ khó có thể tưởng tượng, màu xanh tím chậm rãi rút đi, chậm rãi biến thành màu xanh thuần, lại từ màu xanh biến thành một mảnh băng lam lạnh lùng.

Tâm tình mấy người ở đây đều phi thường khẩn trương, cổ độc quá nhiên phiền phức hơn độc thường nhiều.

Vào lúc tâm tư mọi người đều ở trên người Vân Khuynh, Tần Vô Song và Tần Vô Phong đảo cũng quên khoảng cách giữa hai người, Tần Vô Phong cũng chậm rãi tới gần bên giường, kéo một cánh tay khác của Vân Khuynh, đem nội lực của mình chậm rãi đưa vào.

Thân thể Vân Khuynh run run càng ngày càng lợi hại, y trong hôn mê đã khó có thể chịu được rên rỉ ra miệng.

Thân thể vô ý thức cọ sát Tần Vô Song.

Không biết qua bao lâu, thân thể Vân Khuynh gần như là đang tự nhảy bật lên, cánh tay phiếm màu băng lam lồi lên một góc, chậm rãi dao động xoay quanh trên cánh tay.

Đôi mắt Liên Cừ sáng lên: “Chờ nói đi ra hủy diệt là được.”

Lúc trước hắc bào tế tự, nể mặt Tần gia, để Vân Khuynh lựa chọn giữa sống và chết.

Vân Khuynh chọn sống.

Hắn liền cho Vân Khuynh một đường sinh cơ, chỉ là, đường sinh cơ này tương đương yếu ớt.

Cổ độc của hắc bào tế tự đến từ Lưu Duyên ảo cảnh, sao có thể là ‘Tử ô cổ’ thô sơ thông thường?

Đích xác, quan trọng nhất là, cổ trùng này, là ‘Tử ô cổ’, nhưng hết lần này tới lần khác không phải ‘Tử ô cổ’ bình thường.

Triệu chứng và tác dụng của nó rất giống ‘Tử ô cổ’, nhưng chỉ dùng phương pháp giải ‘Tử ô cổ’ để giải cổ độc này, cũng là rất khó.

Có lẽ, ở dưới đáy lòng, hắc bào tế tự đã không muốn lưu cho Vân Khuynh một cơ hội sống!!!

Cổ trùng dao động trên cánh tay sừng tấy băng lam của Vân Khuynh, vào lúc đi tới cổ tay, nó cũng không phá da mà ra, mà là chậm rãi lui lui trở lại.

Nơi nó đi qua màu băng lam lại rút đi vài phần, nó cũng không lui về chỗ khác trong thân thể Vân Khuynh, mà chỉ là dao động trên cánh tay, hút đi nước thuốc ngưng tụ thành màu băng lam.

Mọi người không khó phát hiện, theo màu băng lam phai đi, cổ trùng dao động qua lại ở dưới da càng ngày càng lớn.

Lẽ nào nó đang lớn lên?

“Này...”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nhìn nhau, nhìn tình hình này thấy thế nào cũng không giống như đang giải cổ độc, mà là như đang nuôi nấng cổ trùng trong cơ thể Vân Khuynh.

Sắc mặt Liên Cừ thoáng cái trắng bệch.

“Này... ‘Tử ô cổ’ này bị người động tay chân...”

Bị người động tay chân?

Trong đầu Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là oanh một tiếng nổ tung, bọn họ không thể tiếp tục bảo trì lãnh tĩnh.

Cả hai ép hỏi Liên Cừ: “Cái gì là động tay chân? Động cái gì, hiện tại thế nào, thân thể Khuynh nhi phải làm sao?”

Trên khuôn mặt luôn luôn thanh nhã tuấn dật của Liên Cừ mang theo vẻ thống khổ, vươn tay che lại khuôn mặt: “Xin lỗi... Ta... Bất lực...”

‘Tử ô cổ’ này hiển nhiên là bị người uy đặc thù được vật, tuy rằng hãn phối được vật bức nó đi ra, nó cũng không ký.

Thế nhưng, chẳng hiểu ‘Tử ô cổ’ này rốt cuộc là thứ gì, tự thân dĩ nhiên có thể hút đi nước thuốc nó vốn e ngại này.

Hiện nay trong đầu hãn cũng loạn thành một đoàn, hãn chân tay luống cuống, nghĩ không ra nửa phần biện pháp giải quyết.

Hãn đau lòng gần như hít thở không thông, hai sinh mệnh, lẽ nào sẽ lặng yên không một tiếng động tiêu thất như vậy sao?

Bất lực?

Liên Duyệt nghe đến từ này, dưới chân một cái lão đảo, suýt nữa ngã xuống, may là tiểu đồng của Liên Cừ nhanh tay đỡ nàng.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng là bị Liên Cừ bất lực làm cho kinh hoảng tại chỗ, không thể phản ứng. </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 185: Hữu Kinh Vô Hiểm

Liên Cừ thống khổ tự trách không ngớt, nếu không phải hăn lỗ mãng giải cổ độc như thế, có lẽ còn có thể kéo dài một đoạn thời gian, nhưng hiện tại...

Hiện tại, Vân Khuynh ngay cả nhất khắc cũng kéo không nổi...

Kỳ thực trách không được hăn, ngoại trừ Liên Cừ, ngay cả nữ nhi của Tà Vu cốc cốc chủ Nhã Sóc Lam, sau khi bắt mạch cho Vân Khuynh, cũng kết luận là ‘Tử ô cổ’.

Ngay cả chủ nhân tương lai của bộ tộc am hiểu cổ thuật nhất cũng nói như vậy, lại có ai có thể chân chính nhìn thấu ‘Tử ô cổ’ trong cơ thể Vân Khuynh là ‘Tử ô cổ’ bị biến dạng?

Nó đích thật là ‘Tử ô cổ’, chỉ là mạnh mẽ hơn ‘Tử ô cổ’ một chút, có thể hút đi nước thuốc đáng e ngại mà thôi.

Nhưng chỉ một chút khác biệt như thế, cũng thay đổi toàn bộ kết cục của sự kiện.

“Không...”

Tần Vô Song ôm chặt Vân Khuynh, đỏ mắt, rống lên với Liên Cừ: “Người nói dối, người nói dối, Khuynh nhi không có việc gì...”

Sắc mặt Tần Vô Phong cũng dịu xuống.

Hăn vươn tay, cẩn thận chạm lên gò má Vân Khuynh, xúc cảm ấm áp mềm mại khiến hăn an lòng.

Không sao, sống thống khổ như vậy, như vậy, bọn họ cùng đi với nhau.

Đến đó rồi, không cần đối mặt với ánh mắt thế tục, không cần đối mặt với Tần Vô Song chỉ trích.

Hắn đã rất mệt rất mệt, đoạn thời gian kia ở chung với Vân Khuynh, là một đoạn thả lỏng nhất trong hơn hai mươi của hắn.

Vì Vân Khuynh hắn bằng lòng biến thành chiến sĩ kiên cường nhất, mang theo một thân ấn nhả và đau xót, giằng co với thế tục, với đệ đệ của mình.

Nếu Vân Khuynh chết đi...

Hắn cũng không muốn sống.

Trách nhiệm đối với Tần gia, hắn chán ghét, trách nhiệm với bọn đệ đệ, hắn không cần, dù sao bọn họ đều đã trưởng thành, không có đại ca là hắn cũng có thể sống tốt.

Tất cả mệt nhọc tích lũy đến nay, bắt đầu chồng chất đè xuống trong lòng Tần Vô Phong.

Nhất thời, kiên cường như Tần Vô Phong, dĩ nhiên có ý nghĩ cùng với Vân Khuynh rời khỏi thế giới này.

Quả thật là không ở trong trầm mặc bạo phát, mà ở trong trầm mặc tử vong.

So với Tần Vô Phong trầm mặc, Tần Vô Song có vẻ mất trật tự không gì sánh được, hắn là trăm triệu không thể tiếp thu chuyện thực theo như lời Liên Cừ.

Tay hắn, lung tung vung vẩy chỉ vào Liên Cừ: “Người gạt người, người gạt người, Khuynh nhi sao có thể cam lòng rời bỏ ta? Người sao có thể bắt

lực?”

Liên Cừ lắc lắc đầu, không ngừng thở dài, hăn cũng là khó chịu gần như khó có thể hô hấp.

Tần Vô Song nói xong lời này, trừng mắt nhìn cánh tay vẫn sừng sững như trước, nhưng màu băng lam đã sắp hoàn toàn rút đi.

Hăn gắt gao trừng mắt nhìn chỗ lồi lên kinh khủng kia, chỉ muốn trực tiếp xé rách da thịt Vân Khuynh, đem cổ trùng chết tiệt kia tóm lấy băm thây vụn đoạn.

Cánh tay hăn cũng theo suy nghĩ trong lòng, thẳng tắp vươn tới cánh tay sừng lên của Vân Khuynh.

Liên Cừ thấy vậy kinh hô một tiếng: “Vô Song, có độc, không được...”

Ở trên đó, là độc vật, nếu không phải trong cơ thể Vân Khuynh có ‘Tử ô cổ’, như vậy, cánh tay kia của y, chắc chắn đã sớm phế.

Thế nhưng Tần Vô Song không có tâm tình để ý tới Liên Cừ khuyến cáo, tay hăn, thẳng tắp ấn lên chỗ lồi trên cánh tay Vân Khuynh.

Tất cả biến hóa phát sinh ngay trong nháy mắt.

Màu băng lam trên cánh tay Vân Khuynh, chớp mắt toàn bộ xuyên qua địa phương tiếp xúc với bàn tay Tần Vô Song, hút lên tay Tần Vô Song.

Liên Cừ trừng lớn hai mắt, vẻ mặt mờ mịt, không biết xảy ra chuyện gì.

Mà Tần Vô Song không có nửa phần cảm giác không khỏe.

Nhưng thật ra cổ trùng lồi lên trong cánh tay sừng tấy của Vân Khuynh, như là phát hiện gì đó, nhanh chóng dao động trong cơ thể Vân Khuynh.

Con mắt mọi người hoa lên, cánh tay Tần Vô Song cũng lồi lên một chỗ, nhanh chóng di động.

Chỉ trong chớp mắt, một con động vật màu băng lam giống với bọ cạp, từ trong cổ tay Tần Vô Song lộ đầu ra, theo ngón tay Tần Vô Song, bò lên cánh tay Vân Khuynh.

Liên Cừ nhìn ‘con bọ cạp’ kia, hoàn toàn không biết đó là thứ gì, mà Tần Vô Song lại biết, đó chính là biến dị kim tà cổ Tà Vu cốc cốc chủ đưa cho hắn.

Tần Vô Song lập tức đè xuống tình tự nổi giận bất an, chăm chú nhìn chăm chăm vào biến dị kim tà cổ, mong muốn nó có thể giống với chuyện lần kia của Nguyệt Mạc ở Liệt Phong quốc, lần thứ hai xoay chuyển cục diện, vì Vân Khuynh mang đến một mảnh sinh cơ.

Biến dị kim tà cổ, sau khi dung hợp với Tần Vô Song, vào một trình độ nhất định, đã cùng Tần Vô Song tâm linh tương thông.

Tần Vô Song yêu và trân trọng Vân Khuynh, khẩn trương và quan tâm Vân Khuynh, nó có thể mơ hồ biết được tất cả.

Biến dị kim tà cổ vừa bò ra cánh tay Tần Vô Song, lại lần nữa theo cổ tay sừng lên của Vân Khuynh, bò đi vào.

Mọi người không biết biến dị kim tà cổ có thể mang đến biến hóa như thế nào, thế nhưng ở dưới đáy lòng đều mọc lên một tia chờ đợi và hy vọng.

Ánh mắt thẳng tắp đuổi theo biến dị kim tà cổ.

Biến dị kim tà cổ kia quả thực không để mọi người thất vọng.

Chỉ chốc lát, hai góc lồi lên lại theo cánh tay Vân Khuynh, một trước một sau bò ra ngoài.

Đi trước là một loài bò sát màu đen giống như giun, Liên Cừ liếc mắt liền nhận ra đó là tử ô cổ trùng, đi sau còn lại là biến dị kim tâm cổ biến thành màu đỏ như máu.

Từ khi Tần Vô Song có được biến dị kim tâm cổ, liền vẫn thấy nó luôn đổi màu.

Loài bò sát kia, vừa rời khỏi thân thể Vân Khuynh, liền rơi vào chén thuốc Liên Cừ đặt ở dưới cổ tay Vân Khuynh lúc trước.

Sau đó cổ trùng giống như là bị đun sôi, thống khổ quằn quại trong chén thuốc không ngớt.

Chỉ chốc lát, nước thuốc trong chén dường như tiêu hao, cả vật thể tử ô cổ trùng vốn đen thùi, giống như là bị lột một tầng da, phiếm màu da thịt, thương cảm hề hề cuộn mình trong đáy bát.

Ngay sau đó, biến dị kim tâm cổ liền bò vào trong chén thuốc, vẩy vẩy đuôi, đâm vào thân thể tử ô cổ trùng, sau đó tóm lấy tử ô cổ trùng đem nó nuốt vào trong bụng.

Sau một màn mọi người trợn tròn mắt nhìn này, biến dị kim tâm cổ lại biến thành màu tím yêu dị, nhìn qua có chút thỏa mãn lắc lắc đuôi, lại theo cánh tay Tần Vô Song bò về.

“Này...”

Liên Cừ trước hết lấy lại tinh thần, cấp thiết đi về phía trước, lúc này cánh tay sừng tấy của Vân Khuynh, đã hơi hơi khôi phục một ít, ngón tay hằn đặt lên cổ tay Vân Khuynh, tinh tế chăm chú bắt mạch, chốc lát, đáy

mắt bắn ra tia sáng vui sướng: “Vân Khuynh y... Cổ độc của y được giải rồi!”

Những lời này vừa nói ra miệng, mọi người thở phào nhẹ nhõm, Liên Duyệt cũng rất cục chân chính hôn mê bất tỉnh.

Tần Vô Phong hơi kéo kéo môi, trong lòng phức tạp một mảnh, xem ra bọn họ đã định trước còn phải tiếp tục giãy dụa quần quýt.

Thế nhưng, có thể sống sót, nhất định là tốt hơn nhiều so với chết.

Giống như là vừa trải qua một hồi sinh tử, khiến Tần Vô Phong một lần nữa đẩy lên ý chí chiến đấu, càng thêm cường liệt.

Trạng huống của Vân Khuynh, trong nháy mắt cứu rồi Liên Cừ, rốt cục, sinh mệnh Vân Khuynh và hài tử trong bụng y, không có chết non ở trong tay hắn.

Liên Cừ cẩn thận chiếu cổ Vân Khuynh nằm xuống xong, lập tức hỏi Tần Vô Song: “Vừa rồi là vật gì vậy?”

Ngoại hình nhìn qua rất giống kim tà cổ, nhưng kim tà cổ không có khả năng lợi hại như vậy...”

Tần Vô Song cũng phi thường kích động, lúc này hắn rất cảm kích Tà Vu cốc lão cốc chủ, may là lão cốc chủ đem biến dị kim tà cổ đưa cho hắn.

Khi đó, hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới biến dị kim tà cổ dĩ nhiên lợi hại như thế, dĩ nhiên có thể tạo ra nhiều kinh hỉ cho hắn như vậy.

“Đó là kim tà cổ, biến dị kim tà cổ, là lễ vật Tà Vu cốc lão cốc chủ đưa cho ta.”

Quả thật đúng là đã định trước, mặc dù ở Liệt Phong quốc luôn luôn bị ngăn trở, không thể trở về, thế nhưng, song song trải qua đau khổ này, ở

trong lúc hãn vô ý chiếm được bảo bối hãn cần nhất.

Vân Khuynh đã không còn trở ngại, Liên Cừ để tiểu đồng dìu Liên Duyệt đi xuống nghỉ ngơi, Tần Vô Song còn lại là tinh tế nói hết quá trình có được biến dị kim tà cổ cho Liên Cừ.

Liên Cừ sau khi nghe xong, cảm thán: “Lúc trước để người đi lấy lam ngân hoa, quả nhiên là chính xác.”

Nói đến chuyện lấy lam ngân hoa, Tần Vô Song liền nghĩ tới chuyện giữa Tần Vô Phong và Vân Khuynh, sắc mặt hãn trầm xuống, lại bắt đầu khổ sở đau đớn.

Thế nhưng, vào lúc Vân Khuynh nguy nan, hãn nhưng thật ra đã đem chuyện này, toàn bộ quên sạch, ném ra sau đầu, xem ra, ở trong lòng bọn họ, Vân Khuynh vẫn là quan trọng nhất.

Vào thời khắc ‘Tử ô cổ’ bị kéo ra khỏi thân thể Vân Khuynh, trong Lưu Duyên ảo cảnh, hắc bào tế tỵ trên núi Tịch Diệt lập tức phát hiện.

Ánh mắt sắc bén của hãn mang theo vài phần bi thương, vài phần mờ mịt, huyết đồng dĩ nhiên sắp hiện thế...

Trước đây “Vô Gian luyện ngục” muốn chế tạo huyết đồng, nhưng dù sao cũng chỉ là huyết đồng nhân tạo, không thể coi là huyết đồng chân chính, nhưng huyết đồng sắp hiện thế này, lại là huyết đồng chân chính...

Chân chính huyết đồng, mới có thể ở trên thế giới này nhắc lên huyết vũ tinh phong, chân chính có thể mang đến hủy diệt cho thế giới này, thân mang dị năng, chịu trở chú lên trời, có thể khắc chết mọi người ở bên!!!

Hãn cuối cùng vẫn không thể ngăn cản nó xuất hiện.

Nường tay với người nọ của Tần gia, là đúng hay sai?

Thế nhưng, hắn đã tận lực, người nợ bảo trụ mạng sống của mình và huyết đồng, sợ là đã được định trước...

Cho dù lúc đó hắn không buông tha y, có lẽ cũng sẽ có biến cố khác làm cho người nợ sống sót.

Hắn hiện tại muốn làm chính là, tìm được người duy nhất trong thiên hạ kia có thể kiểm chế huyết đồng...

Chuyển thể linh đồng, một người phúc duyên thâm hậu, chuyện gì cũng có thể biến nguy thành an, kẻ được trời quan tâm.

Chỉ là, trong thế giới mệnh mông này, hắn còn có thể may mắn phát hiện chuyển thể linh đồng giống như phát hiện huyết đồng sao?

Thế nhưng, may là, huyết đồng hiện còn nhỏ, cho hắn rất nhiều thời gian đi tìm chuyển thể linh đồng...

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 186: Vân Khuynh Thịnh Cầu

Bởi vì do được vật, vào lúc giải trừ ‘Tử ô cổ’, mặc kệ là thống khổ cỡ nào, Vân Khuynh cũng không có tỉnh lại.

Cho nên chuyện xảy ra trong quá trình giải cổ độc, y một chút cũng không biết.

Y chỉ cho rằng mình ngủ một giấc tỉnh lại, Liên Cừ đã đem tất cả giải quyết, giải xong cổ độc.

Thế nhưng vào lúc y tỉnh lại, đau đớn tàn dư trong thân thể y, cùng với cánh tay sưng tấy vẫn có chút dẫn vật y vài ngày.

Giải trừ ‘Tử ô cổ’, Vân Khuynh dường như thả xuống một khối tâm bệnh, cả người biểu hiện ra nhìn qua càng thêm thả lỏng.

Nhưng kỳ quái chính là, nôn nghén và tật cũ cứ mệt là ngủ vốn rất nghiêm trọng của Vân Khuynh, sau khi giải trừ ‘Tử ô cổ’, tất cả đều biến mất không còn tung tích.

Liên Cừ thấy vậy tấm tắc kêu kỳ quái, lại qua một đoạn thời gian, hẳn lại phát hiện tuy rằng trong lòng Vân Khuynh vẫn có chút tích tụ, thế nhưng cả người càng lúc càng khỏe mạnh.

Liên Cừ phát giác vài phần không đúng, sợ là di chứng của ‘Tử ô cổ’, hàng ngày bắt mạch cho Vân Khuynh.

Càng bắt mạch hẳn càng kinh hãi, thân thể Vân Khuynh chẳng biết vì nguyên nhân nào, đang không ngừng tăng cường, xương cốt càng lúc càng

dẻo dai, gân mạch càng lúc càng thông suốt, chút ít nội lực trước đây Vân Khuynh tĩnh tọa luyện ra cũng trở nên nhiều hơn.

Hiện tại tĩnh tọa, càng là làm ít công to.

Liên Cừ suy nghĩ rất lâu, chỉ có thể nghĩ đến là ích lợi do biến dị kim tà cổ của Tần Vô Song lưu lại trong cơ thể Vân Khuynh...

Đương nhiên, cũng rất có thể là cộng đồng tác dụng của biến dị kim tà cổ và Tử ô cổ.

Thế nhưng rốt cuộc là nguyên nhân gì cũng không quan trọng, quan trọng là Vân Khuynh càng ngày càng khỏe mạnh, tình huống của y phát triển theo phương hướng mọi người chờ mong.

Vốn Liên Cừ còn lo lắng sau khi Vân Khuynh giải trừ ‘Tử ô cổ’ sẽ suy yếu một đoạn thời gian, đã chuẩn bị tốt dự định coi y như làm bằng thủy tinh mà nâng niu, lại không nghĩ tới, tinh thần Vân Khuynh càng ngày càng tốt.

“Đây có tính là nhân họa đắc phúc không?”

Liên Cừ nhìn Vân Khuynh chú ý tới thần sắc của y, xem có chỗ nào không khỏe không.

Không có biện pháp, bụng của Vân Khuynh càng lúc càng lớn, lớn đến mức Vân Khuynh căn bản không thấy hai chân mình, thế nhưng tinh thần của y lại càng ngày càng tốt, ở trong phòng quá lâu, vừa lúc đợt tuyết mùa đông cộng thêm nửa mùa xuân, rốt cục dừng lại.

Vân Khuynh liền năn nỉ Liên Cừ muốn đi dạo trong Vô viện.

Vân Khuynh không phải một người bốc đồng, bình thường rất ít khi năn nỉ người khác, y nếu mở miệng, cũng rất khó khiến kẻ khác cự tuyệt.

Liên Cừ nhìn khuôn mặt y mặc dù có chút tái nhợt, nhưng không phải trắng bệch, sau khi khoác cho y thêm nhiều quần áo, mới đồng ý để y thoáng đi ra ngoài một chút.

Vân Khuynh lúc này, bởi vì bụng đã nhô lên rất cao, hơn nữa mặc rất dày, giống như là một bé chim cánh cụt béo đô đô.

Tuyết ngừng rơi, nhưng khí lạnh lúc tuyết tan ra vẫn rất nặng, mà Vân Khuynh lại sợ lạnh, để ngừa vạn nhất, Liên Cừ còn cho y đội mũ, khoác áo choàng, một bộ hình dạng hạng nặng vũ trang.

Cứ như vậy, Vân Khuynh cả người chỉ lộ ra cái cằm nhỏ trắng đầy, cùng với cánh môi non hồng, lại có lông tơ ở viền áo choàng và mũ làm nền, nhìn qua chọc người thương tiếc đến cực điểm.

Bởi vì bụng quá lớn, Vân Khuynh bước đi cũng không lưu loát, Liên Cừ thẳng thân đỡ y.

Giảm lên tầng tầng tuyết đọng, lúc Vân Khuynh cảm thấy lạnh, y vô ý thức giật giật nội lực ít đến thương cảm trong đan điền, nhưng cũng có một chút tác dụng, không qua bao lâu tay chân liền thoáng ấm lên.

Nói thật, vào loại thời tiết như thế này, nhìn tuyết đọng trắng noãn còn chưa hoàn toàn tan trên cây và nóc nhà, Vân Khuynh rất dễ nghĩ đến Tần Vô Phong.

Nghĩ đến Tần Vô Phong ôm y dùng khinh công cao minh bay trong trời băng đất tuyết, nghĩ đến Tần Vô Phong dốc lòng chiều cố y...

Ký ức này vừa vui sướng vừa đau khổ, cực kỳ mâu thuẫn, Vân Khuynh không muốn suy nghĩ quá nhiều, bởi vậy y mở miệng nói một câu như vậy với Liên Cừ, đánh vỡ trầm mặc.

“Nhân họa đặc phúc?”

Liên Cừ hỏi ngược lại, trong lòng thực sự khó chịu.

Vân Khuynh không biết hung hiểm lúc giải cổ, nếu như Vân Khuynh và hài tử trong bụng Vân Khuynh, vào lúc đó thật có vạn nhất, Liên Cừ quả thực không dám tưởng tượng hậu quả kia...

Trước không nói Tần gia sẽ đối đãi hẳn ra sao, chỉ riêng chính hẳn, cũng không thể tha thứ cho mình.

Nếu như có thể lựa chọn, Liên Cừ tình nguyện chọn lúc đó là thuận lợi, không chút nào cố sức giải cổ độc cho Vân Khuynh, mà không phải là trong hung hiểm dùng biến dị kim tà cổ Tần Vô Song vô tình có được.

Vân Khuynh nghe ra cười khổ thở dài trong lời nói của Liên Cừ, lập tức nói tiếp: “Biểu ca, ta như vậy đích xác giống như nhân họa đắc phúc.

Tuy rằng ta không giống biểu ca am hiểu y thuật, thế nhưng thân thể của mình, chính ta rất rõ ràng, sau khi giải Tử ô cổ, đích thật đã tốt hơn nhiều.”

Liên Cừ nghe xong thẳng lắc đầu, nếu khi đó Vân Khuynh có ý thức, thấy Tần Vô Phong tỉnh mạch trầm mặc cùng với Tần Vô Song cuồng loạn mất khống chế, có lẽ y lúc này sẽ không lấy loại khẩu khí dễ dàng nói ra chuyện này.

Nhưng mà, Liên Cừ vẫn rất hiếu kỳ Vân Khuynh đối với Tần Vô Song và Tần Vô Phong huynh đệ, rốt cuộc ôm lấy tâm tư như thế nào.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai huynh đệ, đã thật sâu rơi vào vòng xoáy cảm tình không thể tự kiểm chế, vậy Vân Khuynh thì sao?

Từ khi hẳn tiếp nhận chiếu cổ Vân Khuynh, Vân Khuynh chỉ có vài ngày đầu là yếu đuối đến khó tin, toàn bộ tâm tư mỗi ngày đều xoay quang Tần Vô Song và Tần Vô Phong, rất sợ hai người kia xảy ra sai lầm gì.

Về sau, đặc biệt mấy ngày gần đây, nói đến hai người kia càng ngày càng ít, cả ngày quan tâm hài tử trong bụng, đem toàn bộ tâm tư đều đặt lên hài tử.

Tuy rằng vui vẻ nhìn thấy cục diện này, nhưng Liên Cừ vẫn như trước hiểu kỳ ý nghĩ của Vân Khuynh.

Hắn cũng không biết Vân Khuynh đã quyết tuyệt quyết định rời đi, mấy ngày này không gặp Tần Vô Song và Tần Vô Phong, tâm của y trái lại an tĩnh xuống.

Đáy lòng càng lúc càng đau đớn, nhưng mặt ngoài lại càng ngày càng bình yên.

Không gặp là tốt nhất, tốt nhất là sinh xong hài tử lập tức rời đi, không nói tạm biệt cứ vậy rời đi.

Ở trong lòng Vân Khuynh, y cho rằng chỉ cần mình rời đi lâu, tình của Tần Vô Song và Tần Vô Phong sẽ phai nhạt dần, hai huynh đệ cũng sẽ hòa thuận như lúc ban đầu.

Y trước đây đã từng muốn trước khi rời đi, cẩn thận nắm chặt từng ngày ở bên Tần Vô Song và Tần Vô Phong, nhưng dưới loại tình huống hiện tại, liền biến thành giấc mộng huyền ảo.

Ngày khác âm thầm ra đi, tuy rất có lỗi với Tần Vô Song Tần Vô Phong.

Thế nhưng, có lỗi nhất, hẳn là hài tử trong bụng y.

Hài tử còn nhỏ như vậy, nhưng vừa sinh ra liền thành hài tử mồ côi cha.

Rời khỏi Tần phủ, y tự bảo vệ mình đã là một vấn đề, càng không thể cam đoan có thể tạo điều kiện tốt cho hài tử lớn lên, cho nên ở lại Tần gia là lựa chọn tốt nhất cho hài tử.

Thế nhưng...

Vân Khuynh được Liên Cừ đỡ đi không tự chủ được vươn tay vỗ về bụng mình.

Thế nhưng, y không thể nhìn hài tử của mình lớn lên, không thể nhìn hần mỗi ngày trưởng thành, không thể dạy hần tập đi tập nói, không thể đem hần ôm vào trong ngực yêu thương...

Thậm chí, sau khi rời đi, y càng có khả năng suốt đời đều không thấy được hài tử.

Vừa nghĩ như vậy, Vân Khuynh ưu sầu càng nặng thêm vài phần.

Đối với chuyện giữa Tần Vô Song Tần Vô Phong, thật ra đã phai nhạt vài phần tâm tư, trái lại là càng quan tâm hài tử trong bụng.

Thế nhưng, cho dù y luyện tiếc, lưu luyện, hay không muốn hơn nữa, cũng không dám biểu hiện ra ngoài lộ ra nửa phần, không thể để bất cứ kẻ nào nhìn ra mảnh khoe, đem toàn bộ tâm tư và thống khổ đặt ở trong lòng, tùy ý tự mình quẩn quýt cũng không khiến người ta nhìn ra mảy may.

Năng lực đặc biệt giống như tiên thuật của Liên Cừ, cho dù ở trong mùa đông cũng không yếu bớt chút nào.

Theo bước chân hai người bọn họ, trên đường dưới chân bước qua lập tức nở ra một hàng hoa tươi.

Tuy rằng hoa tươi run rẩy không ngớt, rất nhanh cũng mềm xuống, nhưng Vân Khuynh vẫn cảm thấy thần kỳ vạn phần, trong lòng cảm thán không ngớt.

Đi tới trong đình nghỉ mát, tiểu đồng theo sau hai người lập tức tay mắt lanh lẹ đem đệm mềm trải lên ghế đá, cùng Liên Cừ đỡ Vân Khuynh ngồi

xuống xong, lại nhanh chóng vào nhà đem tới noãn lô cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhìn quanh bốn phía bao trùm tuyết trắng, trong lúc ngẩn ngơ lại nhớ tới trước đây y từng cùng Tần Vô Song đi tới nơi này gặp Liên Cừ, khi đó bọn họ hạnh phúc thuần túy đến cỡ nào.

Tần Vô Song thậm chí ở trước mặt mọi người thân mật với y.

Sau đó...

Sau đó, là bởi vì Liên Cừ xem tướng tay cho y, nói ra... Mệnh phạm đào hoa, tình trái nhiều...

Từ đó về sau, y và Tần Vô Song đều tự chôn xuống bất an và nghi hoặc trong lòng.

Khi đó, có phải là đã báo trước sẽ có ngày hôm nay không?

Tới ngày hôm nay, Vân Khuynh muốn biết, rất muốn biết, y quay lại, nhìn về phía Liên Cừ.

“Biểu ca, lúc đầu tại nơi đây, vào lúc xem xong tướng tay của ta, có phải là đã biết, ta và Vô Song Vô Phong sẽ đi tới ngày hôm nay?”

Liên Cừ có chút kinh ngạc Vân Khuynh lúc này lại chủ động nói đến Tần Vô Song và Tần Vô Phong.

Thế nhưng hần như trước gạt đầu: “Ban đầu thì không rõ lắm... Nhưng sau lại thấy hình dạng ở chung giữa người và Vô Phong biểu ca, ta liền đoán ra vài phần tâm tư của biểu ca, chỉ là...

Ta cho rằng, Vô Phong biểu ca sẽ luôn trầm mặc...”

Nói đến việc này Vân Khuynh liền nhớ tới cuồng ma chi chứng của Tần Vô Phong: “Liên Cừ biểu ca, cuồng ma chi chứng của đại ca, có thể trừ tận

gốc không?”

Rời khỏi Tần gia, y không bỏ xuống được nhất, chính là hài tử, cuồng ma chi chứng của Tần Vô Phong, và tình huynh đệ giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong.

Liên Cừ gật đầu: “Mấy năm nay ta một mực nghiên cứu, đã có chút manh mối, chắc hẳn không quá bao lâu, có thể giúp được Vô Phong biểu ca.”

Vân Khuynh nghe xong, hơi cong cong môi, lộ ra một tia ý cười cay đắng.

Sau đó, y không để ý lạnh giá, kéo lên ống tay áo của mình, lộ ra cổ tay trắng nhỏ, nói với Liên Cừ: “Chưa tới một năm, ta mạo muội thỉnh cầu biểu ca xem tướng tay cho ta một lần nữa.

Chỉ là lần này... Ta muốn biết về hài tử trong bụng ta, và chuyện của Vô Song bọn họ.”

Phải rời đi, không thể ở bên họ, vậy nên y muốn biết bọn họ bình yên vô sự.

Song song vào lúc để Liên Cừ lần thứ hai bắt mạch cho y, đáy lòng Vân Khuynh, đã tin tưởng vững chắc hài tử bọn họ nên được hạnh phúc.

Y tin tưởng Tần Vô Song và Liên Duyệt sẽ không bạc đãi hài tử này, cũng nhất định sẽ giáo dục tốt hài tử.

Hôm nay lần thứ hai thỉnh cầu, chỉ là vì cầu chút an tâm thôi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 187: Giả Tính Đau Bụng Sinh

Vân Khuynh thỉnh cầu khiến Liên Cừ giật mình, vẻ mặt Liên Cừ buồn bã, lắc đầu, vẫn chưa trả lời.

Vân Khuynh có chút sốt ruột: “Biểu ca đây là?”

Y cũng không phải thật sự muốn kết quả gì đó, chỉ là muốn cầu một cái an tâm thôi.

Nhưng Liên Cừ cự tuyệt y, là không muốn sao?

Liên Cừ nâng tay, ý bảo y không cần gấp gáp, sau đó mở miệng giải thích: “Ta chỉ là sợ không chính xác mà thôi, cho nên ta đã quyết định không vì bất cứ kẻ nào bói toán.”

Vân Khuynh nghe vậy tròng lớn hai mắt: “Không chính xác? Sao có thể, biểu ca vì sao lại không bói cho ai?”

Mặc kệ là người ngoài, hay là Tần Vô Song Tần Vô Phong, đối với tình tượng bói toán của Liên Cừ đều là vô cùng tín phục.

Vân Khuynh còn nhớ rõ lần trước lúc gặp nhau, Liên Cừ cũng là cực kỳ tự tin, nhưng hiện tại?

“Ta...”

Liên Cừ vươn bàn tay, nhìn nhìn, có chút thương cảm: “Ta không biết mình làm cái gì...”

Ta tự nhận không có làm bất cứ việc gì vi phạm lời căn dặn của sư phụ, thế nhưng, bắt đầu từ mấy tháng trước, năng lực tinh tượng của ta, dần dần suy nhược, hôm nay bói toán là một mảnh hồn độn mê man, căn bản xem cũng không được gì.”

Không chỉ như thế, mùi hoa sen toàn thân hắc che giấu từ nhỏ, cũng chậm rãi, không bị khống chế bắt đầu khôi phục.

Hương sen kia cũng là một trong những nguyên nhân lúc ở Khôn thành, hắc bị Hiên Viên Bất Kinh lần đầu gặp mặt nhìn thấu thân phận.

Những biến hóa vi diệu này, đều đang tiết lộ tin tức nào đó cho Liên Cừ, đáng tiếc, chính hắc lại không thể hiểu rõ.

Hắc từng nghĩ tới có thể là vì tình kiếp năm ngoái hắc bói ra cho mình hay không.

Thế nhưng, đến tận bây giờ, hắc cũng không có sản sinh tình ái dây dưa với bất luận kẻ nào, vậy sao lại có tình kiếp?

Cảm giác tương lai không xác định, không thể nắm giữ này, khiến Liên Cừ cũng bắt đầu bất an.

Hắc cũng dự định sau khi giúp Vân Khuynh sinh hạ hài tử liền đi Lưu Ly tiểu trúc, tìm sư phụ không hỏi thế sự nhiều năm của hắc thỉnh giáo một chút, sau đó trở về Thiên Cơ đảo, có thể không bước ra ngoài, liền không bước ra ngoài.

Dù sao năng lực của hắc, biến mất sau khi rời khỏi Thiên Cơ đảo, biết đâu đây cũng là một trong những nguyên nhân năng lực hắc giảm sút.

Vân Khuynh giật mình, vì sao y có một loại ảo giác mọi việc của tất cả mọi người gần đây đều bất lợi?

Thu tay về ôm chặt noãn lô, Vân Khuynh nói với Liên Cừ: “Biểu ca không cần lo lắng, có lẽ biểu ca gần đây lo lắng giải cổ cho ta, lại vội vàng chiếu cổ ta, tâm trạng bị phân tâm mới trở nên như vậy, hẳn là qua một đoạn thời gian sẽ ổn thôi.”

Liên Cừ không nói gì, chỉ là gật đầu.

Đối với năng lực bói toán tinh tượng từ nhỏ cảm thấy hứng thú, có được trong nhiều năm, đột nhiên biến mất, Liên Cừ vẫn là phi thường không thích ứng, rất bất an.

Giống như chỗ dựa nhiều năm đột nhiên biến mất...

Đương nhiên, tinh tượng bói toán cũng không phải chỗ dựa của hắn, nhưng hắn lại rất coi trọng mấy thứ kia.

Lúc ở Thiên Cơ đảo, hắn gần như không để ý đến bất cứ chuyện gì khác, mỗi ngày đều là nghiên cứu tinh tượng bói toán, bởi vậy hắn mới có khí chất thanh dật tuấn nhã, phiêu dật như tiên.

Mùa xuân tuyết tan quả thật là khí lạnh đánh đột kích, ở bên ngoài ngồi một hồi, Vân Khuynh liền cảm thấy rất lạnh.

Liên Cừ vẫn chú ý tới thần sắc của y, tự nhiên là nhanh chóng dìu y vào nhà.

Biến cố lần giải cổ kia, thực sự dọa sợ Liên Cừ, hắn rất sợ Vân Khuynh ở dưới tay hắn lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong lúc thời gian trốn đi, Tần Vô Song và Tần Vô Phong coi như đều lãnh tĩnh hơn.

Chỉ ít bọn họ hiện tại gặp nhau, cũng sẽ không trừng mắt với đối phương.

Thế nhưng, hiện tại bọn họ nhìn thấy nhau, chỉ coi như không nhìn thấy, là hoàn toàn không nhìn, không biết là so với trước đây trợn mắt nhìn nhau là tốt hay xấu hơn.

Vân Khuynh được Liên Cừ Liên Duyệt chăm sóc, mỗi ngày đều có người báo cáo tin tức Vân Khuynh cho bọn hắn, hơn nữa đêm khuya chính bọn hắn cũng đến xem xét, bọn họ đối với sinh hoạt của Vân Khuynh từng chút đều nắm trong tay.

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là không thể tự mình ở bên Vân Khuynh.

Song song làm những chuyện này, Tần gia huynh đệ, lần thứ hai cũng bắt đầu trở lại công tác của mình.

Tần Vô Hạ đối với chuyện hai người ca ca vẫn là không quá rõ ràng, hai người ca ca hẳn đều kính trọng, hẳn tự nhiên không muốn thấy giữa bọn họ có bất cứ khoảng cách nào, thế nhưng, cho dù muốn giúp giải hòa, hẳn cũng là lòng có dư mà lực không đủ.

Bởi vì vừa qua năm mới vài ngày, cũng chính là ngày Tần Vô Song trở về chưa được mấy ngày, thậm chí ngay cả cổ độc của Vân Khuynh chưa được giải, hẳn liền vì chuyện Xích Huyết Kiếm, rời khỏi Tần gia, vội vã chạy đến Phù Vân sơn trang.

Bởi vậy chuyện Tần Vô Hạ muốn giúp Tần Vô Song và Tần Vô Phong hòa thuận lần thứ hai lại bị mắc cạn, vào lúc này, hẳn vẫn không biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong là vì Vân Khuynh mới đi đến loại tình trạng hiện nay.

Tần Du Hàn bởi vì dính chặt với Liên Duyệt, số lần gặp được Vân Khuynh dần dần nhiều lên, sau khi biết Liên Duyệt đối với Vân Khuynh thật sự là chiều cố tiểu bối, hẳn đối với nam tức phụ ôn nhu hòa khí lại tuần mỹ này, càng xem càng thuận mắt.

Tần gia ba huynh đệ, từ nhỏ đều là hài tử bướng bỉnh kiên cường, ngoại trừ lần này vì chuyện Vân Khuynh dựng lên, còn chưa bao giờ khiến hấn lo lắng.

Cũng không để hấn thể nghiệm cảm giác bảo hộ nhi tử, được nhi tử hâm mộ, Vân Khuynh hiện tại, lại khiến hấn tìm thấy cảm giác hòa ái khi làm phụ thân.

Kỳ thực, nếu hấn chỉ là đa của Tần Vô Song và Tần Vô Phong, Vân Khuynh ở trước mặt hấn, tất nhiên sẽ rất câu nệ.

Nhưng hết lần này tới lần khác hấn lại là ‘Tỷ phu’ của Vân Khuynh, cho nên, Vân Khuynh vô ý thức cho rằng hấn là ‘Tỷ phu’ đối đãi với hấn cũng không quá khách khí, vừa kính nể lại có thân cận.

Đến hiện tại, Liên Duyệt và Tần Du Hàn cũng không còn nhúng tay vào chuyện giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong, tuy rằng Tần gia nhị lão vì hai nhi tử ở chung như vậy mà có chút thương cảm, thế nhưng bọn họ vẫn tin chắc hai hài tử này chung quy sẽ nghĩ thông.

Ôm một tia hi vọng, bọn họ đều mong muốn sự tình xuôi theo phương hướng phát triển tốt nhất.

Thế nhưng, mặc kệ nói như thế nào, tất cả Tần gia, ở biểu hiện mặt ngoài đều đã khôi phục bình thường.

Vân Khuynh tất cả đều tốt, nhưng chỉ có cái bụng là càng lúc càng lớn, lớn đến dọa người.

Liên Cừ Liên Duyệt thậm chí có lần hoài nghi, lấy thân thể gầy yếu của Vân Khuynh, ôm theo cái bụng to phình như thế, cái bụng có thể bị căng rách hay không...

Dù sao, bụng Vân Khuynh hiện tại đã lớn hơn hai cái bụng bầu tử bình thường mang thai một ít...

Mang thai như thế, Vân Khuynh triệt để không xuống giường được.

Cũng may, chỉ là bụng lớn, các chuyện khác gì đó cũng không có, mọi người còn đang đoán, có thể là nam tử mang thai khác với nữ tử, cho nên mới có như vậy.

Tất cả mọi người ôm lấy thái độ thấp thỏm cẩn thận, từng li từng tí chăm sóc Vân Khuynh.

Hiện tại Vân Khuynh nhất cử nhất động, hầu như là toàn bộ tâm tình của đám người cầm quyền Tần phủ.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên không cần phải nói, Liên Duyệt là một chút cũng không thua hai người huynh đệ lo lắng Vân Khuynh và hài tử trong bụng y, Tần Du Hàn còn lại là càng thêm mong đợi hài tử.

Còn Liên Cừ, làm thủ tịch đại phu hiện nay của Vân Khuynh, trách nhiệm của hắn là nặng nhất, áp lực lớn nhất.

Lúc này, Liên Cừ vừa rời đi, hắn muốn một lần nữa đổi được cho Vân Khuynh...

Bởi vì có chút được dùng nhiều, hiệu quả sẽ yếu bớt, cho nên Liên Cừ dựa vào y thuật cao siêu của mình, cách một đoạn thời gian lại đổi được mới có ích cho thân thể Vân Khuynh.

Liên Cừ vừa viết xong đơn được, giao cho tiểu đồng, để tiểu đồng đi bốc được, Liên Duyệt liền hấp tấp chạy tới, sắc mặt tái nhợt nói với Liên Cừ: “Người mau đi xem tiểu Khuynh một chút, y kêu đau bụng, có phải là sắp sinh hay không?”

Liên Cừ vừa nghe, bất chấp tất cả, lập tức chạy ra ngoài cửa.

Thời gian Vân Khuynh mang thai, bấm ngón tay tính tính, cũng chỉ hơn bảy tháng, tẩu tử bình thường đều là mười tháng hoài thai, nghĩ đến Vân Khuynh cũng sẽ không khoa trương đến mức sớm hơn ba tháng.

Cho nên Liên Cừ sợ xảy ra biến cố khác, vô cùng lo lắng chạy về.

Vân Khuynh ở trên giường run nhè nhẹ, bởi vì bụng y đã nhô lên rất cao, y gần như là xoay người cũng trắc trở.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của y tái nhợt không gì sánh được, từng giọt mồ hôi theo cái trán trắng nõn của y chảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vặn vẹo thành một đoàn.

Liên Cừ vừa thấy khẩn trương vô cùng, lập tức nắm tay Vân Khuynh, bắt mạch cho y.

Trong khoảng thời gian này Liên Cừ vì Vân Khuynh, đặc biệt nghiên cứu sách thuốc về phương diện nữ tính mang thai, quan sát một trận, hắn còn có chút không thể tin được.

Nếu như hắn đoán không sai, Vân Khuynh hiện tại là giả tính đau bụng sinh thuộc về thời kỳ trước khi sinh.

Loại đau bụng sinh này nếu thời gian ngắn, sẽ kết thúc rất nhanh, nhưng thời gian dài, cũng phải mười ba mười bốn ngày.

Hiện tại mặc kệ là cái nào, đều khiến Liên Cừ đau đầu không ngớt.

Nếu như là thời gian ngắn, vậy nói lên Vân Khuynh lập tức sẽ sinh, thời gian Vân Khuynh mang thai ngắn như vậy, cái bụng lại lớn như thế, Liên Cừ thật đúng là thấp thỏm sợ gặp phải biến cố gì đó.

Nếu như thời gian dài thêm, vậy Vân Khuynh lại khổ.

Loại giả tính đau bụng sinh này, trên cơ bản là cách mỗi nhất khắc lại xuất hiện một lần... Nói vậy, Vân Khuynh sẽ bị lăn qua lăn lại rất thảm.

Nhìn Vân Khuynh, tưởng tượng đến nữ tử trên đời này, Liên Cừ cảm thán không ngớt, may là mình không phải nữ tử, không cần chịu tội như vậy.

Ai, làm một người nam tử như Vân Khuynh, còn cam nguyện sinh hài tử cho Tần Vô Song như vậy...

Nếu hắn là Tần Vô Song, hắn liền thấy thỏa mãn.

Liên Cừ truyền nội lực cho Vân Khuynh, lại gọi người sắc dược cho y, giúp Vân Khuynh giảm bớt thống khổ.

Lăn qua lăn lại hơn một canh giờ, Liên Cừ rốt cục xác nhận, đây là giả tính trường kỳ đau bụng sinh.

Nói là trường kỳ, cũng chỉ hơn mười ngày, nói cách khác, hơn mười ngày sau, Vân Khuynh sẽ sinh.

Cái bụng lớn như vậy, hài tử tám tháng?

Lúc sinh ra, không biết sẽ như thế nào...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 188: Sắp Lâm Bồn

Thân thể Vân Khuynh bị giả tính đau bụng sinh lăn qua lăn lại, bên kia tâm Tần Vô Song Tần Vô Phong mấy người cũng đồng dạng bị lăn qua lăn lại.

Đặc biệt Tần Vô Song và Tần Vô Phong nghe nói lúc loại đau bụng sinh này phát tác Vân Khuynh thống khổ, liền càng ngồi không yên.

Bọn họ muốn gặp Vân Khuynh, ở bên Vân Khuynh, bức thiết muốn như vậy!!!

Lúc Tần Vô Song và Tần Vô Phong không hẹn mà gặp cùng đi đến chỗ Liên Cừ, tranh thủ quyền lợi được gặp Vân Khuynh, Liên Cừ nhiều lần lo lắng, cuối cùng đồng ý yêu cầu của họ.

Để bọn họ gặp Vân Khuynh, thế nhưng hai người không thể song song xuất hiện, để công bằng, hai người trao đổi mỗi người xuất hiện một ngày giúp đỡ chăm sóc Vân Khuynh.

Liên Cừ kỳ thực đều chỉ là vì hai người suy nghĩ, biết bọn họ xác thực lo lắng cho Vân Khuynh, sợ rằng nếu không để cho bọn họ gặp Vân Khuynh sẽ khiến bạo động, cho nên mới chịu đáp ứng.

Liên Cừ tuy rằng đáp ứng bọn họ gặp Vân Khuynh, nhưng tuyệt không có nghĩa hăn muốn cho Vân Khuynh biết hình dạng không được tự nhiên hiện tại giữa Tần Vô Phong và Tần Vô Song, cho nên hăn mới nghĩ đến biện pháp để hai người chia nhau cách một ngày.

Đối với quyết định này của Liên Cừ, Tần Vô Song trong lòng thực không phục, rõ ràng Vân Khuynh là người của hắn, mang thai cũng là hài tử của hắn, vì sao hắn phải bởi vì người khác mà không thể bất cứ lúc nào cũng ở bên Vân Khuynh?

Chỉ là tuy rằng bất mãn, thế nhưng với hai lựa chọn Liên Cừ đưa ra...

Hoặc là không gặp, hoặc là cùng Tần Vô Phong trao đổi mỗi ngày đến gặp Vân Khuynh, hắn vẫn là lựa chọn cùng Tần Vô Phong thay nhau chăm sóc Vân Khuynh.

Có thể gặp một ngày đêm, vẫn tốt hơn không được gặp...

Biết đâu, lui bước như vậy, chỉ là bắt đầu mà thôi.

Thỏa hiệp như vậy đã định trước Tần Vô Song ngày sau phải thối lui, không chỉ là một bước này.

Bước chân hắn đã buông lỏng, có lẽ theo một bước này, hắn sẽ chậm rãi, liên tục lui về phía sau, thẳng đến khi lùi về ranh giới hắn có thể kiên trì...

Hai người thay phiên bắt đầu từ Tần Vô Song.

Khi Vân Khuynh nhìn thấy Tần Vô Song, xác thực sợ hãi một trận, chỉ là, tuy rằng không có biểu hiện ra ngoài, nhưng kỳ thực y cũng rất tin tưởng Tần Vô Song, cho nên nhìn thấy Tần Vô Song y vẫn rất vui vẻ.

Ngoại trừ ngạc nhiên lúc lần đầu gặp lại hắn, toàn bộ tâm tư liền lập tức bị vui sướng vây quanh.

Vân Khuynh giãy dựa từ trong chăn vươn tay, muốn kéo Tần Vô Song: “Vô Song...”

Tần Vô Song lập tức đưa tay đến, nắm lấy Vân Khuynh.

“Khuynh nhi, khổ cực người.”

Thấy bụng Vân Khuynh nhô lên, Tần Vô Song kinh hồn táng đảm, cách ngày giải cổ độc cũng chỉ hơn ba tháng, bụng của Vân Khuynh dĩ nhiên lớn nhiều như vậy.

Hắn không thể tin được, cái bụng bằng phẳng như vậy, sao lại biến lớn như thế, khiến hắn chẳng sợ cái bụng nhỏ của Vân Khuynh sẽ vì oa oa trong bụng mà rách mất.

Nhìn thấy Vân Khuynh, bởi vì cái bụng của Vân Khuynh, Tần Vô Song lo lắng không giảm phần tăng, cũng càng thêm nghĩ nghĩ thân thể Vân Khuynh rất thần kỳ.

Vân Khuynh nắm tay Tần Vô Song, hai bàn tay xa cách thật lâu, chăm chú nắm cùng một chỗ, mười ngón giữ chặt.

“Khuynh nhi...”

Tần Vô Song thì thào tự nói, hơi ấm trong tay, khiến hắn có chút cảm động.

Giờ khắc này bàn tay hắn nắm, với hắn mà nói là quan trọng nhất.

Lúc này Tần Vô Song có chút mờ mịt, hắn vừa mới về nhà, lúc biết chuyện Vân Khuynh và Tần Vô Phong, có phải là quá không lãnh tĩnh hay không? Cho nên mới lâu như vậy không gặp được Vân Khuynh?

Thế nhưng...

Ánh mắt Tần Vô Song nhìn khí sắc Vân Khuynh không phải tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hình như lại có chút gầy gò, chậm rãi tham luyến lướt qua dọc theo mặt mày của Vân Khuynh, liên tục đi xuống, cuối cùng rơi lên cái bụng đã nhô lên rất cao.

Lúc này, chỉ có Vân Khuynh và hài tử là quan trọng nhất, cái khác gì đó đều không quan trọng.

Vân Khuynh đọc ra lo lắng và yêu thương trong mắt Tần Vô Song, trong lòng một trận ấm áp, y không thấy trên khuôn mặt Tần Vô Song có bất cứ lạnh lùng và nổi giận gì, cho nên chính y tự nhiên cũng sẽ không đề chuyện Tần Vô Phong.

Ngón tay nắm cùng Tần Vô Song hơi giật giật, ma sát mu bàn tay Tần Vô Song: “Vô Song, không cần lo lắng, ta hiện tại trải qua chính là phần lớn mọi người mang thai đều phải trải qua, không có việc gì, ta nhất định có thể chống đỡ.”

Lời tuy là nói vậy, nhưng y dù sao cũng là lấy thân thể kỳ lạ như vậy mang thai, trắc trở bên trong nói vậy cũng là không thiếu.

“Bất luận thế nào, ta đều sẽ ở bên người.”

Tần Vô Song gia tăng lực đạo trên bàn tay, cầm tay Vân Khuynh càng thêm chặt.

Vân Khuynh hơi cong lên khóe môi, cười cười, buông xuống lông mi giấu đi vài phần buồn bã.

Thế nhưng lập tức, y liền lấy lại tinh thần.

Mấy ngày nay, y một mực phiền não một việc, hiện tại Tần Vô Song tới, vừa lúc có thể giúp y giải quyết phiền phức kia.

“Vô Song.”

Đôi mắt tối tăm của Tần Vô Song mang theo ấm áp nhu hòa, nhẹ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Trong lúc ngẩn ngơ, Vân Khuynh có cảm giác hai người dường như nhớ về trước đây.

Vân Khuynh nỗ lực ổn định tâm tư của mình nói: “Mấy ngày nay, ta một mực nghĩ...”

Ánh mắt y nhu hòa xuống, Tần Vô Song lại cho rằng y muốn đề đến Tần Vô Phong, lập tức trầm mặt.

May là lúc này Vân Khuynh có tâm sự khác, cũng không nhìn thấy Tần Vô Song đột biến tình tự, y chỉ là ôn hòa như trước nói: “Ta đang suy nghĩ, hài tử trong bụng, nên lấy tên gì...”

Sinh xong hài tử y sẽ rời đi, trước khi đi, y mong muốn biết được tên hài tử của mình.

Tần Vô Song lần đầu tiên sắp phải làm đa đa, ngày trước do quá bận rộn bốn ba vì được, sau lại bởi vì Tần Vô Phong mà không thể ở bên Vân Khuynh.

Tuy rằng cả ngày lo lắng Vân Khuynh và hài tử, nhưng hần đích xác chưa từng nghĩ tới hài tử trong bụng Vân Khuynh nên lấy tên gì.

Hôm nay Vân Khuynh nhắc tới hần mới nghĩ đến vấn đề này.

Hần thật là quan tâm sẽ bị loạn, càng là chuyện lưu ý, càng là người lưu tâm, càng dễ quên.

“Khuynh nhi còn chưa nghĩ ra sao?”

Tần Vô Song hỏi ra miệng, trong lòng cũng bắt đầu cân nhắc tên gì mới hợp đây?

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta vẫn chưa nghĩ ra chủ ý nào tốt, Vô Song cũng suy nghĩ một chút đi.”

Tần Vô Song hiện tại đã bắt đầu rất dụng tâm suy nghĩ.

Nửa ngày sau, Tần Vô Song cười cười: “Sơ Vân? Tên này thế nào?”

Vân Khuynh đem hai chữ đọc ở trong miệng: “Sơ Vân... Sơ Vân, giống như là mặt trời mới mọc, mang theo vài phần ý tứ sống lại...”

Đọc đọc, Vân Khuynh lấy lại tinh thần: “Thế nhưng, ta thấy tên này vẫn thiếu một tia dương cương khí.”

Tần Vô Song giơ giơ lông mày: “Nói không chừng hài tử trong bụng Khuynh nhi, là một nữ nhi nhu thuận khả ái...”

Nói xong Tần Vô Song lại bắt đầu nghĩ tên khác.

“Như vậy, Chiêu Minh thế nào?”

Vân Khuynh cười mà không nói, từ trong tên này, chỉ biết trong tương lai Tần Vô Song cũng là chờ mong và thương yêu hài tử.

Y giật giật lông mày mảnh khảnh: “Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn (*), Vô Song nghĩ tên Sơ Ảnh này thế nào?”

(*) Sơ ảnh hoành tà thủy thanh thiên, ám hương phù động nguyệt hoàng hôn: 2 câu trong bài thơ nào đó của Lâm Hòa Thịnh đời Tống =..= dịch nghĩa ra thì tạm tạm là như thế này:

Ảnh mờ dọc ngang trên nước cạn.

Hoa mai lững lờ trăng hoàng hôn.

Tần Vô Song nghe xong nghĩ cũng tốt, trong đầu lại liên tiếp không ngừng tuôn ra từ ngữ tốt đẹp, muốn đem tên tự tốt nhất đưa cho hài tử tương lai của mình, nhưng thật khó mà chọn lựa.

Có lẽ Vân Khuynh cũng là nguyên nhân này, cho nên mới suy nghĩ rất nhiều ngày, mà như trước vẫn không nghĩ ra kết quả.

“Hai người các người, nhiều ngày không thấy, hôm nay vừa gặp, sao cả đám lại đều mày chau mặt ủ như vậy?”

Liên Duyệt hiện tại mỗi ngày đều đến chỗ Vân Khuynh, vừa thấy hai người, thấy trên khuôn mặt bọn họ đều mang theo vẻ khổ não, không khỏi mở miệng hỏi.

Bởi vì chuyện Tần Vô Phong, dưới đáy lòng Tần Vô Song cùng Liên Duyệt còn có một tia khoảng cách, thế nhưng hôm nay tâm tình của hắn rất tốt, cũng không thèm nghĩ đến chuyện khiến kẻ khác không thoải mái, hắn mỉm cười nói: “Chúng ta đang đặt tên cho hài tử chưa xuất thế, nương cũng không thể lười biếng, cũng phải suy nghĩ với chúng ta.”

Liên Duyệt ngẩn ngơ, vỗ vỗ đầu mình: “Đúng vậy, chuyện quan trọng như thế, dĩ nhiên quên...”

Vì vậy Liên Duyệt cũng gia nhập vào hàng đặt tên của bọn họ.

Ngày hôm nay, mọi người như trước nói nói cười cười, dường như chuyện vài ngày trước, căn bản chưa từng xảy ra, Vân Khuynh thiếu chút nữa liền cho rằng chuyện này, chỉ là một ảo giác của y.

Thẳng đến ngày thứ hai, Tần Vô Phong xuất hiện, mà Tần Vô Song không có xuất hiện, y mới mơ hồ hiểu rõ tình hình hiện tại.

Tuy rằng hiện tại ở trong lòng Vân Khuynh, càng quan tâm chính là thái độ của Tần Vô Song, thế nhưng Vân Khuynh ở trước mặt Tần Vô Song vẫn có thể trầm tĩnh lại.

Còn ở trước mặt Tần Vô Phong, lại càng khó có thể thả lỏng.

Thứ nhất thân phận hai người như vậy, thứ hai y nhất thời cũng không rõ mình rốt cuộc đối với Tần Vô Phong là một loại cảm tình như thế nào, cho nên đối với Tần Vô Phong, thản nhiên lúc ban đầu nơi đáy lòng y đã sớm rút đi, trở nên phức tạp không gì sánh được.

Nhưng Tần Vô Phong, lại vẫn đối với y như thường ngày, nhìn qua cũng không đem việc Vân Khuynh xa cách để ở trong lòng.

Cứ như vậy, ngày qua ngày có Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người thay phiên nhau làm bạn, Vân Khuynh liền quen thuộc loại giả tính đau bụng sinh này.

Theo thời gian trôi qua, hơn mười ngày sau, giả tính đau bụng sinh, đã biến thành đau bụng sinh thực sự.

Hôm nay là ngày Tần Vô Phong đến, Tần Vô Phong ngồi ở bên giường, dốc lòng chăm sóc Vân Khuynh.

Vào lúc Vân Khuynh ôm bụng kêu lên đau đớn, hẳn chỉ nghĩ là giả tính đau bụng sinh như ngày thường, nắm tay Vân Khuynh, truyền nội lực cho y, ở một bên sốt ruột chờ đau bụng sinh không thể tránh khỏi này qua đi.

Thế nhưng, Vân Khuynh hét to, dưới thân liền xuất hiện vết máu.

Tần Vô Phong triệt để luống cuống, lập tức gọi tới Liên Cừ.

Liên Cừ bắt mạch, liền mặt âm trầm nói với Tần Vô Phong và Liên Duyệt: “Đã đến lúc lâm bồn... Vân Khuynh y, sắp sinh...”

Tuyên cáo này đem Tần Vô Phong và Liên Duyệt dọa thẳng dưới chân run lên.

Vân Khuynh hoài thai hơn tám tháng, bọn họ một mực chờ mong từng li từng tí chăm sóc tiểu oa nhi, cuối cùng muốn xuất thế, bọn họ vừa vui

mừng vừa lo lắng.

“Tiểu Cừ, chúng ta phải chuẩn bị cái gì?”

Liên Cừ nhăn mày suy nghĩ một chút.

“Chuẩn bị một ít lát nhân sâm, mặt khác, kêu hạ nhân đun nhiều nước nóng...”

Ở đây giao cho ta là được, cô cô người lưu lại cùng ta chăm sóc Vân Khuynh, Vô Phong biểu ca trước hết đi ra ngoài đi...

Được rồi, còn phải tìm người gọi Vô Song biểu đệ tới, dù sao, hẳn phải làm đa đa rồi.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 189: Khó Sinh Và Nước Mắt

Tuy rằng thân thể rất đau, thế nhưng lời Liên Cừ nói, Vân Khuynh vẫn là nghe thấy.

Sắp sinh...

Y cắn răng, đáy lòng không ngừng lo lắng, dù sao nữ tử hoài thai mười tháng, y lại chỉ hơn tám tháng, hơn nữa y là một nam tử, cái bụng lại lớn dị thường, còn chưa bắt đầu sinh, y liền có chút lo lắng.

Liên Duyệt đứng ở một bên cầm khăn lau đi mồ hôi lạnh trên trán y, nắm tay y: “Tiểu Khuynh, đừng khẩn trương, rất nhanh, một hồi là qua...”

Như là nhìn ra Vân Khuynh lo lắng, Liên Duyệt không dám nói cái gì khiến Vân Khuynh khẩn trương, chỉ có thể không ngừng khuyên y trầm tĩnh lại.

Nhưng trên thực tế, đáy lòng Liên Duyệt cũng lo lắng không ngớt, sinh hài tử từ trước chính là một chuyện nguy hiểm...

Đặc biệt ở cổ đại...

Trong vô ý thức, Liên Duyệt cũng đã siết chặt ngón tay, đem tay Vân Khuynh vững vàng nắm trong tay, trước đây, nàng nằm mơ cũng nghĩ không ra đệ đệ nàng cũng có một ngày sinh hài tử.

Y giả phụ mẫu tâm, hướng hồ nhân phẩm Liên Cừ như vậy, vào lúc này từ lâu đã không có cổ kị, Liên Cừ rút đi quần áo trên người Vân Khuynh.

Đã có ba nhi tử lớn như vậy, huống hồ Vân Khuynh là đệ đệ nàng cũng là ‘Con dâu’ của nàng, Liên Duyệt tự nhiên cũng không cần lảng tránh.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy nơi riêng tư nhúc nhích không ngớt, chảy ra rất nhiều dịch thể ẩm áp, trong phòng chậm rãi bắt đầu lan tràn mùi máu tươi.

Cái trán Liên Cừ cũng chậm rãi tràn ra mồ hôi, sắc mặt hắc trịnh trọng nói với Liên Duyệt: “Cô cô, người chú ý trạng huống của Vân Khuynh, hiện tại đã xuất hiện huyết khối... Nước ối hình như cũng vỡ, một hồi nhớ kỹ bảo y dùng lực...”

Liên Duyệt gật đầu: “Ta biết.”

Ngoài cửa, Tần Vô Phong bị đuổi ra ngoài dằng dấp luôn luôn ổn trọng lần thứ hai bị đánh vỡ, hắc không thể bình tĩnh, cũng không dám cách quá xa, chỉ có thể ở ngoài cửa đi đi lại lại.

Tuy rằng hài tử trong bụng Vân Khuynh không phải của hắc, thế nhưng, mặc kệ đại nhân, hay là hài tử, với hắc mà nói đều là vạn phần quan trọng.

Qua một hồi, Tần Du Hàn và Tần Vô Song cũng nhận được thông tri, đều chạy tới.

Tần Vô Song cũng bất chấp trừng mắt với Tần Vô Phong, hắc vừa đến liền bắt lấy cánh tay Tần Vô Phong hỏi: “Đại ca, Khuynh nhi y thế nào?”

Tiếng đại ca này khiến đáy lòng Tần Vô Phong dâng lên một loại tình tự giống như cảm động, Tần Vô Phong vươn tay vỗ vỗ vai Tần Vô Song: “Vô Song, Khuynh nhi vừa mới bắt đầu sinh, yên tâm đi, Khuynh nhi thiện lương như vậy, hài tử các người chịu nhiều kiếp nạn như vậy còn ngoan cường vượt qua, bọn họ đều rất kiên cường, chúng ta ở chỗ này ngồi chờ là được.”

Nếu không phải có quy định thành tục lệ...

Ngoại trừ đại phu, nam tử không thể tiến vào phòng sinh, Tần Vô Song đã sớm xông vào.

Đối với Tần Vô Phong thoải mái, hắn chỉ là gật đầu, cả người liền dán lên cửa, một bộ chỉ muốn chạy ào đi vào.

Tần Du Hàn đem tay đặt lên vai hắn, kéo lại: “Đến đây, bình tĩnh chờ đi, đừng quấy rầy bọn họ...”

“Đa, ta...”

Hắn thực khẩn trương... Tâm Tần Vô Song treo trên cao cao, hai tay chăm chú nắm chặt lại, lòng bàn tay đã xuất hiện mồ hôi ẩm ướt, Tần Vô Phong cũng ở một bên thông thả bước đi.

Tần gia lão quản gia đứng ở bên thấy phản ứng của Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai người không khỏi mím môi cười.

Nhớ năm xưa, lúc Liên Duyệt sinh hài tử, Tần Du Hàn một chút cũng không tốt hơn bọn hắn bao nhiêu...

Hơn nữa, cuối cùng Tần Du Hàn còn xông vào phòng sinh, cũng không biết... Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai người, có thể kiên trì bao lâu.

Người ngoài phòng lo lắng, người trong phòng càng khẩn trương.

Một tay Vân Khuynh bị Liên Duyệt nắm, tay kia chăm chú siết chặt chân bông dưới thân.

Cảm giác đau quận bụng dưới, khiến y cảm thấy khó chịu không gì sánh được, Liên Cừ tách ra hai chân y, vẫn kêu y hít thở dùng sức.

Liên Cừ cũng là ghé vào tai y lái nhai nhắc nhở.

Y cũng làm theo lời bọn họ, dùng khí lực toàn thân, thế nhưng, ngoại trừ cảm giác bụng càng ngày càng đau nhức, căn bản là vô ích.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y bị nghẹn đến đỏ bừng, sợi tóc đen nhánh đều bị mồ hôi của y thấm ướt, mất trật tự dính lên trán y, rồi rạc trên gối đầu.

Ngón tay y ngày càng siết chặt, các đốt ngón tay nắm đến trắng bệch, đau nhức toàn tâm từ bụng dưới truyền đến, khiến y thống khổ chỉ muốn lăn qua lăn lại, chỉ là y lại không thể động đậy mảy may.

“Vân Khuynh, nỗ lực lên, nước ối đã hoàn toàn vỡ, hài tử của người đã có thể đi ra... Dùng sức...”

Liên Cừ Liên Duyệt ở bên cạnh giúp Vân Khuynh đỡ đỡ, không có nửa phần thoải mái hơn Vân Khuynh, bọn họ thiếu hơn chỉ là thống khổ không ngớt trên thân thể.

Trong đầu Vân Khuynh một mảnh hỗn độn, hài tử và đau đớn liên tục luân phiên chiếm lấy trong óc y, khiến y dần dần có chút mất đi tỉnh táo...

“Đau nhức...”

Y có chút vô lực rên rỉ, cả đời này y chưa từng chịu đau nhức như thế.

Giống như có người cầm một cây đao, kiên quyết xẻ bụng y, đem nơi riêng tư của y thoáng cái chém thành hai nửa.

Quá thống khổ, đau đến mức y chỉ muốn mất đi ý thức không đi cảm nhận những thứ này.

Thế nhưng...

Hài tử, hài tử trong bụng y còn chưa sinh ra, cho nên mặc kệ đau đớn, y cũng phải nhịn, muốn nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể sinh hạ hài tử xong mới có

thể nghỉ ngơi.

Nơi riêng tư của Vân Khuynh, so với nữ tử bình thường nhỏ hẹp chật trí hơn nhiều, cho dù y rất nỗ lực, nhưng sản đạo vẫn rất nhỏ như trước.

Thân thể Liên Cừ và Liên Duyệt cũng bắt đầu cùng run với Vân Khuynh, nhưng là bọn hắn nhất định phải áp chế kinh hoàng, biểu hiện ra lãnh tĩnh, đồng thời phải đem lãnh tĩnh và lực lượng của mình truyền cho Vân Khuynh.

“Ô ô... Đau quá...”

Đau đớn trên thân thể và tâm lý mê man, khiến đôi mắt Vân Khuynh không tự chủ được tràn ngập vài phần hơi nước.

Thời gian giống như dày vò chậm rãi bò đi, mặc kệ bọn họ sốt ruột thế nào, tiểu oa nhi trong bụng Vân Khuynh vẫn chưa ra, giống như là muốn nằm luôn ở bên trong.

Cho dù trong khoảng thời gian này, thân thể Vân Khuynh bởi vì ‘Biến dị kim tà cổ’ mà khỏe mạnh lên, nhưng vẫn không thể chịu được hài tử trong bụng lăn qua lăn lại như vậy.

Trời dần dần tối, đã qua năm sáu canh giờ, Vân Khuynh cơ bản đã không còn sức lực, ngay cả rên rỉ kêu đau cũng giống như là mèo con kêu lên.

Thế nhưng hài tử như trước không có đi ra...

Liên Cừ nắm chặt tay, không ngừng giúp y thuận thuận bụng: “Vân Khuynh, nỗ lực lên, đã thấy chân rồi... Hài tử sắp sinh ra.”

Vân Khuynh chưa từng sinh hài tử, cũng không biết tri thức về phương diện này, nghe Liên Cừ nói như vậy, chỉ cho rằng hài tử có hi vọng sinh hạ, y liền miễn cưỡng nhắc lên tinh thần dùng sức.

Nhưng Liên Duyệt và Liên Cừ đều biết Vân Khuynh hiện tại là khó sinh.

Sinh hài tử, bình thường là đầu ra trước, chân ra sau.

Nhưng hiện tại hài tử trong bụng Vân Khuynh, sau khi giãy dụa năm sáu canh giờ, mới chỉ ra một chân.

Này nói rõ Vân Khuynh thai vị (vị trí thai) không chuẩn, cứ như vậy, hài tử ở trong mẫu thể sẽ thiếu dưỡng khí, rất có thể sẽ hít thở không thông mà chết, mà mặt khác tay chân hài tử cũng có thể sẽ kẹt trong thân thể Vân Khuynh...

Nói vậy, Vân Khuynh sẽ càng thống khổ, sinh hạ hài tử sẽ càng khó, nếu như Vân Khuynh mất sức hoặc là ngất xỉu, vậy rất có thể sẽ một xác hai mạng...

Đôi mắt Liên Duyệt hơi phiếm hồng: “Tiểu Khuynh tiểu Khuynh, dùng sức...”

Nàng không hy vọng Vân Khuynh và hài tử sẽ xảy ra chuyện không may.

Vì Vân Khuynh và hài tử, bọn họ đã nỗ lực bao nhiêu, bao nhiêu người bọn họ vì Vân Khuynh và hài tử trong bụng y mà lo lắng, sao có thể xuất hiện nguy hiểm chứ?

Nàng gặt gao nắm lấy các đốt ngón tay run run trắng bệch của Vân Khuynh.

Vân Khuynh không phải là không dùng sức.

Bụng dưới của y rất đau, hô hấp trong ngực cũng rất nghiêm trọng.

Thân thể y kỳ thực đã run rẩy bủn rủn vô lực, vì hài tử, y như trước đang kiên trì đang giãy dụa.

Trước mắt y biến thành màu đen, chỉ muốn ngất xỉu đi.

Liên Cừ thấy y như vậy, trong lòng run lên, nhìn về phía sau, mới phát hiện chỉ có hắc và Liên Duyệt hai người.

Dĩ nhiên không có một người hỗ trợ, khuôn mặt hắc trong nháy mắt trầm xuống, cao giọng kêu lên: “Nhân sâm, nhân sâm!!! Nhân sâm cắt lát muốn các người chuẩn bị đâu?”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong mấy người ở ngoài cửa nhìn sắc trời càng ngày càng tối, nghe Vân Khuynh thống khổ rên rỉ, chỉ hận mình không thể đi vào thay thế Vân Khuynh.

Lúc này Liên Cừ rống to, tiết lộ rất nhiều tình tự, nôn nóng hấp tấp, bất an và khủng hoảng.

Tần Vô Song vốn đã đem tâm thu về trong ngực vừa nghe thanh âm như vậy của Liên Cừ, lập tức phá cửa mà vào.

Tần Du Hàn vươn tay, muốn tóm lấy Tần Vô Song, nhưng sau một khắc nghĩ đến tâm tính hắc năm xưa lúc Liên Duyệt sinh sản, lập tức ngừng tay, thở dài một tiếng, trong lòng cũng rất lo lắng.

Trường tôn của hắc, cứ như vậy giãy vò không chịu ra, sao có thể khiến hắc không lo lắng.

Tần Vô Phong còn lại là xoay người dùng tuyệt đỉnh khinh công rời đi...

Hắc muốn đi lấy nhân sâm cho Vân Khuynh.

Tần Vô Song vừa xông vào buồng trong, liền thấy Vân Khuynh vô lực nằm ở trên giường, thống khổ rên rỉ toàn thân là máu.

Hô hấp hắc cứng lại, khủng hoảng thật lớn trong nháy mắt đột kích trong lòng hắc, giống như lần giải cổ trước đó.

Hắn vừa tiến đến, Liên Duyệt liền yên lặng thối lui, đem vị trí gần Vân Khuynh nhất để lại cho Tần Vô Song.

Tần Vô Song nắm tay Vân Khuynh không ngừng truyền nội lực vào trong cơ thể Vân Khuynh, đem ngón tay trắng nõn của Vân Khuynh hôn ở trên môi: “Khuynh nhi Khuynh nhi, ta tiến đến cùng ngươi... Vô luận như thế nào chúng ta đều phải bên nhau, nỗ lực lên, vì ta, vì hài tử của chúng ta, tiếp tục kiên trì...”

Van cầu ngươi... Vô luận như thế nào, cũng phải tiếp tục kiên trì...”

Lúc này hắn thật hận ông trời tại sao lại cho Vân Khuynh một thân thể như vậy, tại sao lại để Vân Khuynh chịu tội như vậy, hắn tình nguyện không có hài tử, cũng không hy vọng Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn!

Lúc này, Tần Vô Phong đã đem nhân sâm tới, giao cho Liên Cừ, Liên Cừ đem nó nhét vào trong miệng Vân Khuynh, cho Vân Khuynh ngậm lấy.

Vân Khuynh hơi hơi tỉnh táo một chút, ánh mắt mất đi tiêu cự của y ngưng tụ trên người Tần Vô Song, cảm thụ được ấm áp trên ngón tay, y trông thấy Tần Vô Song từ từ nhắm hai mắt, hôn ngón tay y, trên khuôn mặt tuần tú vạm vạc treo đầy lo lắng và thống khổ.

Mà quan trọng nhất là, y dĩ nhiên thấy được một tia hơi nước rất nhỏ, Tần Vô Song hẳn..

Khóc...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 190: Huỳnh Đệ Song Sinh

“Vô Song...”

Nước mắt của Tần Vô Song khiến tâm Vân Khuynh rung động giật mình, ngón tay được Tần Vô Song nắm trong tay giật giật.

Tần Vô Song thẳng tắp nhìn y: “Ta đây, ta ở đây, Khuynh nhi, người nhất định phải kiên trì.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Khuynh, đôi môi nhợt nhạt chậm rãi cong lên độ cung xinh đẹp, cổ nén đau đớn trên thân thể, y bật cười: “Ta... Sẽ...”

Liên Cừ lúc này rất lo lắng cho hài tử trong bụng Vân Khuynh, thấy Vân Khuynh có khí lực, lập tức giục: “Vân Khuynh, hít vào... Cố sức... Hít vào...”

Tần Vô Phong đứng ở phía sau Tần Vô Song, một đôi mắt tối tăm vẫn luôn dán lên khuôn mặt Vân Khuynh, một đôi mày kiếm nhăn chặt, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị âm trầm không có nửa phần tâm tình.

Nếu như là hãn, hãn sau đó không bao giờ muốn Vân Khuynh chịu đựng khổ sở như vậy nữa...

Vẻ thống khổ trên khuôn mặt Vân Khuynh khiến tâm hãn chăm chú siết chặt lại, Vân Khuynh một phần thống khổ, đặt ở trong lòng hãn chính là mười phần thống khổ.

Bàn tay chấp ở sau lưng, đã gắt gao siết lại với nhau, đầu ngón tay thon dài đâm sâu vào lòng bàn tay hằn.

Hắn không phải Vô Song, cho dù tất cả mọi người biết hắn cũng yêu Vân Khuynh, nhưng lúc này, hắn vẫn không thể tranh gì đó với Vô Song, dù sao, hiện tại hài tử trong bụng Vân Khuynh là của Vô Song, Vô Song nói vậy càng khẩn trương khó chịu hơn hắn.

Huống hồ, hắn cũng không phải người như Vô Song dễ dàng đem cảm tình lộ ra bên ngoài.

Nhân sâm và nội lực Vô Song không ngừng đưa vào khiến Vân Khuynh lấy lại một ít khí lực.

Y dùng sức.

Cảm giác đau quặn bụng dưới càng ngày càng khó chịu, nơi riêng tư cũng càng ngày càng đau, giống như là bị người từ nơi đó xé tan thành hai nửa.

Ngón tay y nắm chặt Tần Vô Song, cắt ra vết máu trên tay Tần Vô Song, hàm răng trắng nõn cắn lên môi dưới mềm mại, cánh môi vốn mất đi màu sắc, vào lúc này nhuộm lên vết tích đỏ sẫm.

Mồ hôi lạnh trên trán khiến thân thể y suy nhược, thân thể run rẩy kỳ thực rất khó dùng sức, thế nhưng Vân Khuynh như trước vẫn kiên trì, nỗ lực kiên trì.

Đau nhức xé rách toàn tâm nện lên ý chí của y, muốn khiến y buông tha...

Song song với thân thể mệt mỏi, đau đớn này dẫn dắt tâm Vân Khuynh, khiến tâm y cũng uể oải vạn phần, y rất muốn rất muốn vì Tần Vô Song và hài tử tiếp tục kiên trì...

Thế nhưng...

Tần Vô Phong nhìn chăm chăm vào y thấy sắc mặt y trắng xanh, vẻ mặt liền hoảng hốt, trong lòng không khỏi căng thẳng, cái gì cũng bất chấp, hần ngồi xổm bên người Tần Vô Song, vươn tay vỗ về khuôn mặt Vân Khuynh: “Vân nhi, tiếp tục kiên trì, chúng ta đều đang đợi người... Người không thể bỏ lại chúng ta...”

Vân Khuynh ý thức có chút không rõ: “Đại ca...”

Tần Vô Song lúc này kinh hoảng không gì sánh được, tâm hần rối loạn, tình tự của hần cũng hỗn loạn vạn phần: “Xin lỗi... Xin lỗi Khuynh nhi, ta không nên để người hoài hài tử...”

Thanh âm hần rất run, mang theo vài phần nghẹn ngào.

“Không...”

Vân Khuynh giống như đột nhiên có khí lực, hơi giãy dụa một chút: “Không, Vô Song... Ta thích hài tử... Cũng yêu Vô Song, muốn có hài tử của Vô Song... Có hài tử ta rất hài lòng...”

Liên Cừ nhìn Vân Khuynh và Tần Vô Song Tần Vô Phong ba người.

Vân Khuynh mặc dù đang nói với bọn hần, nhưng thật ra là càng ngày càng cố sức.

Biết đâu sớm nên để bọn hần tiến đến.

Chờ hài tử lại ra thêm một chân một tay, Liên Cừ trong lòng kiên quyết, tiếp tục nỗ lực hần là có thể thuận lợi đem hài tử làm khổ người khác này sinh hạ.

Vân Khuynh nói, tự nhiên là khiến Tần Vô Song rất cảm động, rất hài lòng, thế nhưng lúc này hần còn nhiều chính là lo lắng.

Hắn chưa bao giờ biết sinh hài tử là chuyện chấn động lòng người như thế này, chỉ hy vọng Vân Khuynh có thể vì hắn sinh hạ hài tử, dùng sự tồn tại của hài tử để xác định Vân Khuynh là thuộc về hắn.

Nhưng hiện tại hắn mới biết, chuyện này không quan trọng, căn bản một chút cũng không quan trọng, chỉ cần Vân Khuynh sống sót, chỉ cần trong lòng Vân Khuynh có hắn, hắn còn có thành cầu xa với nào nữa đây?

“Khuynh nhi... Ta cũng yêu ngươi, cho dù không vì hài tử, ngươi cũng phải vì ta và đại ca mà sống sót.”

Giờ khắc này, chỉ cần có thể cho Vân Khuynh lực lượng, chỉ cần Vân Khuynh lưu ý, yêu thích, vô luận là thứ gì, vô luận là ai, Tần Vô Song đều nguyện ý tiếp thu.

Chuyện gì, cũng nguyện ý buông.

Tần Vô Song nói khiến Vân Khuynh và Tần Vô Phong đều cảm động không gì sánh được, Vân Khuynh nhắm mắt lại, y biết, y cuối cùng biết, Tần Vô Song đối với y, rốt cuộc sâu đậm đến mức nào.

Hít một hơi thật sâu, bỗng nhiên lần thứ hai đem ngón tay trắng bệch siết chặt.

“Nhanh... Lập tức là tốt rồi... Vân Khuynh, tốt lắm, ngươi cố lên!”

Liên Cừ nắm lấy thân thể tiểu oa nhi đã lộ ra hơn phân nửa, nỗ lực thuận bụng Vân Khuynh, hắn đầu đầy mồ hôi hột.

Vân Khuynh cũng cảm giác được có một đoàn gì đó kẹt ở dưới, giống như là xé toang cả người y, chém thành hai nửa, đau muốn chết, nhưng hết lần này tới lần khác kẹt ở nơi đó bất động.

Mang theo tín niệm kiên định trong lòng, vào lúc tại thân thể đau nhức sắp không còn tri giác, Vân Khuynh nỗ lực chia lìa ý thức và thân thể, dùng hết khí lực toàn thân nỗ lực sinh tiểu oa nhi kia ra.

Thân thể y dùng hết khí lực, run run, khổ cực thêm một hồi, cuối cùng cũng sinh được hài tử.

Tuy rằng hài tử này là chân ra trước, nhưng tay chân bị kẹt không nghiêm trọng, có Tần Vô Phong và Tần Vô Song cùng ở một bên, trong miệng ngậm miếng sâm, lại được không ngừng đưa vào nội lực, sau một lúc lâu lăn qua lăn lại, hài tử giãy vò người khác cuối cùng cũng đi ra.

Nghe thấy tiếng khóc nỉ non của hài tử, Tần Du Hàn và lão quản gia ở ngoài cửa đều thở phào nhẹ nhõm.

Liên Duyệt lập tức từ trong tay Liên Cừ đón lấy hài tử lớn bằng hai bàn tay đại nhân, là một nam hài, Liên Duyệt một bên thu dọn cho tiểu oa nhi kia, một bên tràn đầy vui sướng nói với Tần Vô Song: “Tiểu Song, nhi tử của người rốt cục xuất thế...”

Nhưng Tần Vô Song và Tần Vô Phong lúc này đều không thể đem lực chú ý chuyển tới trên người hài tử, cho dù bọn họ hiện tại rất muốn lập tức nhìn hài tử một cái, ôm hài tử một chút. Nhưng là bọn hắn càng muốn ở bên Vân Khuynh.

Vân Khuynh lúc này, mềm nhũn nằm ở trên giường, một bộ hình dạng suy yếu tùy thời đều sắp biến mất, khiến cho bọn họ không dám rời đi nửa khắc.

Liên Cừ thở phào nhẹ nhõm: “Mặc dù có chút khó sinh, nhưng cuối cùng đại nhân hài tử đều an toàn...”

“Ô... Bụng... Còn đau...”

Cảm giác đau quặn quen thuộc truyền đến từ bụng dưới, Vân Khuynh trong lòng cả kinh, thanh âm run run nói với Liên Cừ.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người ngơ ngác trừng lớn hai mắt, nhất thời không hiểu y muốn nói gì.

Nhưng thật ra Liên Cừ, lập tức kinh hô một tiếng, ngừng lại công tác thanh lý cho Vân Khuynh, hít sâu một hơi.

Liên Cừ sắc mặt ngưng trọng, nhìn Tần Vô Song và Tần Vô Phong, trịnh trọng nói với Vân Khuynh: “Vân Khuynh... Người hãy nghe ta nói, hài tử của người không chỉ có một, còn có một đứa ở trong bụng người.

Hài tử này đầu đã đi ra một chút, đây là thuận thai, so với lúc trước dễ hơn rất nhiều, người... Dùng sức...”

Nghe thấy Liên Cừ nói còn một đứa, Vân Khuynh trước mắt tối sầm, suýt nữa ngất đi.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng là đem tâm nhắc tới cổ họng, hai người đều hoảng hốt, vừa sinh ra một đứa, Vân Khuynh đã thống khổ như thế, thêm một đứa nữa...

Trời ạ!

Tần Vô Song và Tần Vô Phong chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hắc ám.

Vì vậy, mấy người lại bắt đầu phấn đấu.

May là giống như lời Liên Cừ nói, hài tử thứ hai là thuận thai, hơn nữa hài tử này yếu hơn nhiều hài tử trước, hơn nữa đã sinh ra một đứa, hài tử thứ hai hầu như không quá lăn qua lăn lại, rất nhanh liền sinh ra.

Liên Cừ lau mồ hôi trên đầu: “Song bào thai, đại nhân tiểu hài tử đều rất khỏe mạnh, thế nhưng, hài tử thứ hai sinh ra, hình như có chút vấn đề, rất suy yếu.”

Quá trình khó nhất đã đi qua, Liên Cừ mở cửa để lão tổng quản nhanh chóng đem thêm nước nóng lên, nước nóng trong phòng vốn chuẩn trước đã không đủ dùng.

Tần Vô Song giúp Liên Cừ thanh lý thân thể cho Vân Khuynh, Vân Khuynh bởi vì quá mức uế oải, vào lúc hài tử thứ hai vừa xuất thế liền hôn mê ngủ.

Nhất khắc y mê man, Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng suýt nữa bị dọa hôn mê, may là Liên Cừ nói chỉ là mất sức quá suy yếu, không chuyện lớn gì.

Lúc đó bọn họ mới bình tĩnh xuống.

Chờ tất cả thu thập thỏa đáng xong, Tần Vô Song mới hốt hoảng hiểu ra mình phải làm đa.

Từ nay về sau trên vai có thêm một phần trách nhiệm, dưới đáy lòng cũng nhiều thêm một phần lo lắng.

Sau khi đắp chăn ổn thỏa cho Vân Khuynh, Tần Vô Song liền đứng dậy, Liên Duyệt ôm hài tử đứng ở phía sau hắn, thấy hắn đứng dậy, đem hài tử trong lòng giao cho hắn: “Nhìn một cái đi, tiểu Song, đây là đại nhi tử của người.”

Tần Vô Song đem hài tử ôm ở trong tay, hài tử rất nhẹ rất nhỏ, ấm áp, ôn nhu, nhìn qua cũng rất yếu đuối. Làm da hắn là hồng nhạt khỏe mạnh, nhưng như trước vẫn nhiều nếp nhăn, mặt mày còn chưa căng hết, ngũ quan rất dẹt, trên cái đầu tròn tròn còn có sợi tóc màu nâu thừa thớt.

Một đôi ánh mắt nhỏ bé chỉ lộ một chút khe, viền mắt còn có chút sưng phù.

Tần Vô Song trừng mắt trừng nửa ngày trên tay gì đó, nghĩ hẩn hình như càng giống như một con khi, mà không phải một người.

“Nương... Ta và Khuynh nhi lớn lên đều là nhân thượng chi tử, vì sao tiểu oa nhi này lại xấu như thế...”

Khuôn mặt Liên Duyệt đen sì: “Năm xưa lúc người sinh ra, cũng chẳng đẹp hơn hẩn bao nhiêu... Hài tử này khỏe mạnh là tốt, người liền thỏa mãn đi.”

Lúc này, Liên Cừ ôm hài tử còn lại, Tần Vô Song liếc mắt nhìn thấy hài tử trong lòng Liên Cừ, so với hài tử trong lòng Tần Vô Song gầy hơn nhiều.

Hơn nữa hài tử kia, nhìn qua còn xấu hơn hài tử trong tay hẩn.

Còn chưa kịp nghĩ tới cái gì, Liên Cừ liền mở miệng nói: “Hài tử này, bẩm sinh không tốt... Trái tim hình như không được đầy đủ, sau đó hẩn là sẽ nhiều tai lảm bệnh...”

Thế nhưng, hô hấp của hẩn vẫn rất yếu ớt, cũng chưa từng đứt đoạn, hẩn là một hài tử phúc lớn.”

Liên Duyệt vừa nghe Liên Cừ nói, tâm lại đề lên.

Thực sự là mọi chuyện không như ý, đại nhân không có việc gì tiểu hài tử lại có chuyện.

“Mặt khác hai hài tử này, đều có một cái bớt, lão đại ở vai phải, lão nhị ở vai trái, là cánh hoa hình thoi đỏ sẫm.”

Qua một hồi, Liên Cừ đã đem hai hài tử kiểm tra hoàn tất, đối với trạng huống khỏe mạnh và thân thể đặc thù của bọn họ đều nắm trong tay.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 191: Dự Định Của Âm Dạ

Hài tử trong bụng Vân Khuynh, sau khi lăn qua lăn lại Vân Khuynh cuối cùng bình an xuất thế.

Cùng vào thời khắc hai hài tử được sinh ra, Huyết Trì trong ‘Vô Gian luyện ngục’ sôi trào không ngớt.

Pho tượng tổ tiên bên cạnh Huyết Trì phát sinh tiếng vang ầm ầm, bóng dáng màu tím từ trong mật đạo nhanh chóng trốn đi ra.

Nơi này là phần dưới cùng của ‘Vô Gian luyện ngục’, cũng là nơi bí ẩn nhất trong ‘Vô Gian luyện ngục’.

Thân ảnh màu tím toàn thân bọc trong y bào tím sậm, ngay cả mặt mũi cũng bị che lấp, chỉ có đôi mắt lộ ra dưới vành mũ, lóe lên tia sáng đỏ như máu.

Theo sát phía sau bóng dáng màu tím, là một nam tử hắc bào có trang phục giống hệt.

So với người trước, đôi mắt màu đen của hắc bào nam tử dung nhập trong màu sắc quần áo nhìn càng dọa người.

“Người là nói, huyết đồng hiện thế?”

Lần trước người không phải nói dùng người có thân thể thuần âm là có thể chế tạo huyết đồng sao, vì sao hiện tại lại nói có huyết đồng trời sinh?

Hắc bào tế tự Âm Dạ, người rốt cuộc là đang đùa giỡn mảnh lối gì?”

Hai người kia chính là ‘vực chủ Vô Gian’ Ngụy Quang Hàn và ‘hắc bào tể tự’ Âm Dạ.

Âm Dạ hơi thở dài một tiếng: “Ta tự nhiên sẽ không lừa người, ta từng đáp ứng hẳn phải tận tâm giúp người trợ hẳn sống lại, liền nhất định sẽ làm được, chỉ là khi đó ta thật không ngờ huyết đồng sẽ xuất hiện ở đời này.

Dù sao, trước đó, trời giáng huyết đồng, chỉ là truyền thuyết mà thôi.”

Lông mày bao phủ dưới y bào của Ngụy Quang Hàn gặt gặt: “Vậ ý của người là?”

“Đem huyết đồng, cướp về.”

Trong con người màu đen của Âm Dạ vắng lặng một mảnh, hờ hững nói.

Ngụy Quang Hàn hơi cong khóe môi: “Cũng tốt, dù sao vẫn tiện hơn nhiều bắt lấy nữ nhân kia lại lần nữa chế tạo huyết đồng...”

Được rồi, Âm Dạ. Người nói, huyết đồng ở nơi nào, còn chuyện ra tay, để ta.”

Âm Dạ hờ hững quay đầu lại nhìn hẳn: “Còn nhớ rõ năm ngoái ở Giang thành phương bắc, lúc chúng ta gặp nhau, niên thiếu kia ở bên cạnh người không?”

Ngụy Quang Hàn hô hấp cứng lại.

Lạc Minh, hẳn có thể nào quên, sao có thể quên?

Khuôn mặt tuần tú trắng nõn đến yêu dị bao phủ dưới áo choàng tím hơi hơi vụn vụn, lệ chí nơi khóe mắt dịu dàng muốn ngã.

Nếu không phải nam nhân kia vô cùng cường đại, ‘Vô Gian luyện ngục’ lại có dị biến, hẳn đã sớm quay lại đi tìm Lạc Minh.

Thế nhưng, hiện tại không được.

Thân phận hiện tại, võ công hiện tại của hắn, cùng với trách nhiệm hắn gánh trên vai, đều không cho phép hắn đi tìm cái người rõ ràng là Lạc Minh, nhưng hết lần này tới lần khác muốn nói mình là cái gì Vân Khuynh kia.

Một đời này, thân phận của hắn khiến tình cảnh của hắn rất nguy hiểm, hắn không muốn người kia bị liên lụy.

Chỉ ít, trước khi hắn chấm dứt tất cả công việc ở thế giới này, hắn sẽ không cho phép mình đi quấy rối y.

Trừ phi, lúc này đây, hắn tuyệt đối nắm chặt bảo hộ y an toàn, cho y hạnh phúc.

“Nhớ kỹ.”

Ngụy Quang Hàn bình tĩnh nói, một cỗ tình tự khó hiểu, chẳng lành, khiến hắn bất an nổi lên trong lòng.

Vì sao hắc bào tế tự Âm Dạ lại đột nhiên nhắc tới Lạc Minh, lẽ nào, huyết đồng có quan hệ gì đó với y?

Ngụy Quang Hàn còn đang suy đoán, hắc bào tế tự liền cho hắn đáp án: “Huyết đồng, chính là hài tử trong bụng niên thiếu kia.”

“...”

Bàn tay phía dưới y bào tím của Ngụy Quang Hàn, chậm rãi nắm chặt.

“Chúng ta... Vẫn là lần nữa chế tác huyết đồng đi.”

“Không!”

Hắc bào tế tự Âm Dạ cự tuyệt: “Ngụy Quang Hàn, đừng quên người và ta, đã đáp ứng hãn cái gì, chúng ta muốn đánh thức hãn, muốn cho hãn sống lại, nhất định phải hi sinh huyết đồng, huyết đồng chế tạo ra, căn bản không lợi hại bằng huyết đồng trời sinh.”

Hắc bào tế tự Âm Dạ ngoài miệng nói, nhưng trong lòng lại là một mảnh mờ mịt.

Chính hãn cũng không biết hãn nói như vậy rốt cuộc là vì cứu người nọ, hay là vì không cho huyết đồng nguy hại đến thế giới này.

“Âm Dạ.”

Con người đỏ tươi của Ngụy Quang Hàn lưu quang tràn đầy: “Chúng ta không cần huyết đồng quá lợi hại, chỉ cần đủ để cứu hãn là được, chỉ cần cứu sống hãn, lời hứa của chúng ta coi như đã thực hiện.”

“Người...”

Âm dạ trăm tư không được kỳ giải, ý của Ngụy Quang Hàn là, đang che chở huyết đồng kia sao?

Vì sao?

“Huyết đồng trời sinh kia, sẽ mang đến cho thế giới này hủy diệt và chiến tranh, khiến thế giới này rung chuyển bất an, khiến rất nhiều người trôi giạt khắp nơi!

Ngụy Quang Hàn, bắt được hãn, vừa có thể dễ dàng cứu sống người kia, cũng có thể khiến cho thế giới này hòa bình yên ổn, chúng ta là một công đôi việc.”

Ngụy Quang Hàn lắc lắc y bào tím: “Vậy thì sao?”

Mục đích tìm huyết đồng của chúng ta chỉ là vì cứu sống hắc, cũng không phải vì để cho thế giới này bình an hòa bình gì gì đó.

Huống hồ, không phải còn có chuyển thể linh sao?

Người đi tìm chuyển thể linh đồng, ngăn chặn hắc, không phải là xong sao?”

“Ngụy Quang Hàn, nếu có thể đơn giản tìm được chuyển thể linh đồng, người nghĩ rằng ta sẽ động vào hậu duệ của Tần gia sao?

Ta nói cho người, Ngụy Quang Hàn, người muốn dồn tạo huyết, nhất định phải để nữ tử thuần âm kia vẫn bảo trì tám thân xử nữ...

Nhưng nữ tử kia, là người của Huỳnh Quang nhiếp chính vương...

Huyết đồng, người không thể chế tạo, ngoại trừ huyết đồng trời sinh, chúng ta không còn phương pháp khác để người nọ sống lại.”

Bước chân Ngụy Quang Hàn dừng lại, quay đầu: “Hắc bào tế tự Âm Dạ?

Người nghĩ rằng Ngụy Quang Hàn ta là ai, dễ lừa như vậy sao, nữ nhân kia, rõ ràng còn chỉ là vị hôn thê của Hiên Viên Liệt Thiên, người yên tâm, trước khi bọn họ thành thân, ta nhất định sẽ đem nữ nhân kia đưa đến ‘Vô Gian luyện ngục’.”

Nghe vậy thân thể hắc bào tế tự lung lay.

Huyết đồng, huyết đồng... Tìm không được chuyển thể linh đồng, cũng chỉ có thể mượn tay ‘Vô Gian luyện ngục’, hủy đi hắc.

Vô luận như thế nào, hắc nhất định phải làm Ngụy Quang Hàn đồng ý đem huyết đồng kia đưa đến ‘Vô Gian luyện ngục’.

Ngoại trừ chuyển thể linh đồng có thể khắc chế huyết đồng, Huyết Trì của ‘Vô Gian luyện ngục’, là nơi duy nhất có thể phong ấn huyết đồng, thậm chí, nếu người nọ sống lại còn rất có thể sẽ hủy được huyết đồng.

Tìm không được chuyển thể linh đồng, hẳn chỉ có thể bức Ngụy Quang Hàn đồng ý đem huyết đồng đến ‘Vô Gian luyện ngục’.

Ngụy Quang Hàn không phải đang có ý muốn dồn tạo huyết đồng sao?

Nếu như hẳn để Hiên Viên Liệt Thiên hủy đi tẩm thân xử nữ của nữ nhân kia thì sao?

Hắc bào tế tỵ Âm Dạ sắc mặt âm trầm, đáy lòng hiện lên rậm rạp tình tỵ.

Hắn sau khi quyết định trong lòng mọi việc liền phi thân rời đi.

Ngụy Quang Hàn lập tức chiêu gọi: “Càn Khôn Âm Dương.”

Người ẩn dấu bốn phía bên Huyết Trì lập tức xuất hiện.

Ngụy Quang Hàn nhìn bọn họ, không khỏi nhớ tới thủ hạ Thiên Địa Huyền Hoàng của mình, toàn bộ thiệt hại trong tay người Tần gia, hôm nay nhớ tới, hẳn vẫn hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Thu lại tâm tư, hắn lập tức phân phó bốn người này, dẫn người đến Giang thành phương bắc, bắt nữ tử có tên Liên Phù về, có danh xưng là Bạch Liên thánh nữ kia.

Phân phó xong Ngụy Quang Hàn nhìn Huyết Trì sôi trào, có chút xuất thần.

Lạc Minh, lúc này chúng ta còn có thể gặp lại không?

Một đời này, người có cơ duyên thể nào, vì sao huyết đồng lại là hài tử của người?

Còn có nam nhân kia, Tần Vô Phong, lúc này đây, nhất định phải đòi lại sĩ nhục bại trận lần trước.

...

Tần phủ.

Tuy rằng quá trình có chút gian nan, thế nhưng hai nhi tử của Vân Khuynh, cuối cùng cũng là bình an sinh hạ.

Liên Cừ cũng không tiếp tục ngăn cản Tần Vô Song và Tần Vô Phong gặp Vân Khuynh.

Mà Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai người cũng rất ăn ý vào lúc ở bên Vân Khuynh cũng không có biểu hiện bất luận cái gì dị thường.

Hiện tại lực chú ý của bọn họ đều bị Vân Khuynh và hai người tiểu oa nhi hấp dẫn.

Hai người tiểu oa nhi qua hai ngày sau, quả nhiên là đẹp lên không ít.

Lão đại mặt mày có chút thô khỏe, da trắng nõn, mũi thẳng, mắt lớn, đôi mắt luôn luôn quay tròn chuyển chuyển, nhìn qua linh động khả ái cực kỳ.

Mà lão nhị, tuy rằng gầy yếu, thế nhưng nhìn qua ngũ quan so với ca ca còn tinh xảo hơn chút, con mắt hắc cũng rất lớn, nhưng luôn luôn ngập nước, mang theo hơi nước, nhìn qua rất văn tĩnh, chọc người trù mến.

Tần Du Hàn và Liên Duyệt luôn luôn ôm tiểu oa nhi không buông tay, thích muốn chết, Vân Khuynh dù cho còn nằm ở trên giường không dậy nổi, Tần Vô Song và Tần Vô Phong vẫn luôn luôn muốn cùng Tần Du Hàn và Liên Duyệt đoạt lại hai oa oa.

Hiện nay, người Tần phủ chỉ biết bọn họ có tiểu thiếu gia, vẫn rất ít.

Người một nhà ầm ĩ đặt tên cho hai oa oa, nổi lên không ít tên nhưng chung quy vẫn nghĩ không tốt, cho nên hai tiểu oa nhi cho tới hôm nay vẫn chưa có tên.

Không còn cách nào khác, Liên Duyệt và Tần Du Hàn không thể làm gì khác hơn là quyết định để trưởng lão ở Cô Sa trấn ra tay, trước khi một đám trưởng lão ra quyết định, tất cả mọi người đều là ca ca đệ đệ xưng hô hai oa oa.

Lúc này Tần Vô Song đang ôm nhị nhi tử của hắn, không ngừng đùa ở trong ngực, không biết vì sao, hắn luôn luôn nghĩ nhị nhi tử con mắt cả ngày hàm chứa hơi nước này rất giống Vân Khuynh, cho nên hắn luôn luôn nhìn không được thiên vị sủng hơn một ít.

Lúc này tiểu gia hỏa như trước rất nhỏ, thân thể mềm mềm, Tần Vô Song mỗi lần ôm lấy hắn, đều giao cả tâm thần tập trung đến mức tận cùng, rất sợ không cẩn thận dùng sức làm hắn bị thương.

Tiểu gia hỏa bề ngoài rất giống hắn, rất an tĩnh, chỉ có một ham mê, chính là thích dùng cái miệng không có răng gặm cắn đồ đạc.

Vừa được Tần Vô Song ôm vào trong lòng, hắn liền quơ quơ cánh tay nhỏ bé, lung tung bắt lấy sợi tóc thỉnh thoảng rơi xuống từ trên vai Tần Vô Song, trong đôi mắt ngập nước lóe ra tia sáng trong suốt linh động, nắm lấy sợi tóc đưa vào trong cái miệng nhỏ đến không thể tin nổi kia.

Biết tử chi bằng phụ, huống hồ Tần Vô Song mấy ngày nay vẫn luôn ở cùng Vân Khuynh và hai tiểu gia hỏa.

Hắn cẩn thận đem sợi tóc từ trong tay tiểu tử kia lôi đi ra, vào lúc tiểu tử kia chu miệng liền đem ngón trỏ của mình đẩy tới.

Bàn tay nhỏ bé mềm mềm của tiểu gia hỏa lập tức bọc lấy ngón tay hắn, há cái miệng còn không có nửa cái răng gặm lên.

Trong lòng Tần Vô Song dâng lên một trận cảm động.

Tiểu gia hỏa còn không có răng, tùy ý để ngón trỏ của mình bị cắn, ngón cái nhẹ nhàng chà lên gò má non nớt không thể tin nổi của tiểu gia hỏa.

Hai hài tử này không giống với hài tử bình thường, sinh ra liền không có mẫu nhũ, chỉ có thể uống một ít sữa bò đến từ Liệt Phong quốc mà Liên Duyệt chuẩn bị từ rất sớm, ngay cả như vậy, hai đứa vẫn rất khỏe mạnh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 192: Ngày Rời Đi

Đối với hai bảo bối nhi tử, Vân Khuynh là thích nhất.

Bởi vì từ dị thể mà đến, vốn là nghĩ cô đơn.

Lúc ở bên Tần Vô Song, bởi vì Tần Vô Phong mà xuất hiện một vết nứt, y liền càng khuyết thiếu một loại cảm giác thuộc về, nhưng hai nhi tử này sinh ra, lại cải biến loại tình huống này.

Hai tiểu sinh mệnh vừa mới giáng sinh này, cho y một phần cảm giác thuộc về.

Từ hiện nay đến xem, bất luận là trên huyết thống hay là trên là linh hồn chỉ có hai hài tử này, mới là thân thiết với y nhất.

Trong mấy ngày này, tên của hai bảo bối cũng đã sơ bộ được xác định.

Tần Kính Huyền, Tần Kính.

Thế nhưng trước khi đến lễ đầy tháng, tên của hai đứa không được chính thức xưng hô, bởi vậy mọi người lại vì hai đứa lấy nữ danh, phân biệt gọi hai đứa ——

Đại Bảo, tiểu Bảo.

Tần phủ hiện tại rất náo nhiệt, đám lão nhân của Cô Sa trấn trên cơ bản đều đã tới.

Liên Cừ còn đang chăm sóc Vân Khuynh vừa sinh xong hài tử chưa rời đi, về phần muội muội Liên Cừ, Liên Phù, còn lại là vào năm trước đã bị

nhieếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên nửa cứng nửa mềm mang trở lại kinh thành ăn mừng năm mới.

Sáng nay, Vân Khuynh tỉnh lại, bên người còn không có ai chăm sóc, thấy không có người trông giữ, y liền đứng dậy mặc quần áo xuống giường.

Thân thể y trên cơ bản đã khôi phục lại, thế nhưng lúc bước đi, còn có chút mơ hồ đau đớn.

Y chậm rãi dời bước đi đến bên giường nhỏ đặt tiểu oa nhi, có lẽ là vì mới sáng sớm, hai tiểu gia hỏa cũng chưa tỉnh lại.

Hai đứa nhìn qua đều ngủ rất trầm, Vân Khuynh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của chúng, không tự chủ được vung lên khóe môi mỉm cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tràn đầy ôn nhu sủng nịch.

Y cong xuống thắt lưng, vươn ngón tay thon dài hoàn mỹ, nhẹ nhàng chạm lên khuôn mặt của một trong hai nhi tử.

Cảm giác dưới tay rất nhẵn nhụi, rất non mềm.

Hài tử bị y chạm vào, dường như có trực giác rất nhạy, Vân Khuynh vừa đụng tới hần, hần liền bỗng nhiên mở một đôi mắt tròn sáng.

Con mắt thật to, cho dù vào loại thời gian này cũng có vẻ có chút thâm thúy, tròng mắt rất đen, mí mắt thật nhỏ chớp chớp, một đôi mắt to chăm chú nhìn thẳng vào Vân Khuynh không tha.

Ngón tay Vân Khuynh trượt lên gò má hần một chút: “Đại Bảo? Là ba ba khiến người tỉnh sao?”

Thanh âm Vân Khuynh rất thấp, mang theo vài phần ý cười, hàm chứa sủng nịch nồng đậm.

Y ngẩng đầu nhìn bốn phía, mấy ngày nay y ở trên giường, không đoạt được với những người đó, chỉ được ôm hai oa oa hai ba lần, hiện tại xem bốn bề vắng lặng, y liền vươn tay, đem oa oa bị y làm tỉnh ôm vào trong lòng.

Hài tử trong lòng mềm mại, chặt chẽ dán lên ngực y, cảm giác mềm mại này dường như truyền tới đáy lòng.

“Ha hả... Bảo bảo...”

Mà phần mềm mại này, dường như cũng khiến Vân Khuynh yếu đuối hơn.

“Hài tử đáng yêu như thế... Ta sao có thể nhẫn tâm buông tay, nhẫn tâm rời đi...”

Thì thảo tự nói, trong đầu y hiện lên nước mắt của Tần Vô Song và lời nói của hắn vào ngày sinh hạ hai nhi tử này.

Tần Vô Song tuy rằng thường ngày nhìn qua ôn hòa như ngọc, thế nhưng đáy lòng hắn vẫn rất kiêu ngạo, một người kiêu ngạo mà kiên cường như vậy, dĩ nhiên khóc...

Tần Vô Song như vậy khiến y ngoài cảm động ra còn càng thêm tự trách, cho nên y vẫn lựa chọn rời đi như trước.

Thế nhưng, hai hài tử này...

Y bỏ xuống được sao?

Y thực sự có thể để bọn chúng ở lại Tần gia, sau đó rời đi một mình, có thể trọn kiếp này cũng không gặp lại sao?

Chỉ cần vừa nghĩ như thế. Vân Khuynh liền cảm thấy tâm của mình níu lại với nhau...

Nhìn chăm chú vào hài tử trong lòng, trên khuôn mặt y chậm rãi nhuộm lên đau thương nhàn nhạt, thân thể đơn bạc nhìn vào trong mắt người khác cũng càng trở nên gầy gò.

Ở trong mắt người đứng cạnh cửa cũng vậy.

Đáy mắt người cạnh cửa hiện lên một tia sáng, hẩn thu lại phức tạp tâm tình trên nét mặt, thay bằng vẻ mặt mỉm cười: “Khuynh nhi.”

Bàn tay Vân Khuynh run lên, quay đầu lại, trông thấy Tần Vô Song vẻ mặt ôn hòa cười cười.

“Vô Song, ta...”

Nghĩ lại tự mình không nghe mọi người nói phải nghỉ ngơi nhiều, một mình xuống giường, Vân Khuynh không khỏi có chút chột dạ, đôi mắt nhìn Tần Vô Song càng trở nên tối tăm, y không tự chủ được dời đi đôi mắt.

Tần Vô Song thấy y như vậy, đáy mắt không khỏi chậm rãi nảy lên vài tia ấm áp và ý cười, nhắc chân đi về phía Vân Khuynh.

Hắn vươn tay ôm lấy hài tử trong lòng Vân Khuynh: “Sao lại xuống giường, biểu ca cho phép sao?”

Sắc mặt Vân Khuynh trắng đi, lắc đầu, thành thật nói: “Không có... Ta chỉ là nằm quá lâu... Có chút khó chịu.”

Tần Vô Song nhíu mày, một bên chơi đùa với tiểu oa nhi không phải rất ngoan ở trong lòng, một bên đánh giá Vân Khuynh: “Như vậy thân thể người đã tốt chưa, không có vấn đề gì chứ?”

Vân Khuynh đỏ mắt trông mong nhìn một đôi tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn của tiểu oa nhi vẫy đi vẫy lại, cái miệng nhỏ nhắn non hồng chu lên, y rất muốn đoạt về tiểu oa nhi, thế nhưng lúc này lại chột dạ lợi hại.

“... Hẳn là... Được rồi...”

Cảm nhận được hơi hơi đau đớn, Vân Khuynh chần chờ mở miệng.

“Hẳn là sao... Đó chính là không được rồi...”

Khuôn mặt ôn nhuận như ngọc của Tần Vô Song trầm xuống, cẩn thận đem tiểu oa nhi đặt xuống giường, cười như không cười nhìn Vân Khuynh: “Khuynh nhi, ngoan, lên giường nghỉ ngơi đi, chờ đến khi nào người đem hẳn là biến thành khăn định liền xuống giường sau.”

Vân Khuynh không muốn quay về giường, vừa nâng mi muốn phản bác vài câu, liền thấy mặt mày Tần Vô Song nhìn như ôn hòa nhưng lại hàm chứa vài tia sắc bén.

Trong lòng run lên, y liền ngoan ngoãn nghe theo Tần Vô Song.

Một lần nữa nằm về trên giường, Vân Khuynh mới phát hiện Tần Vô Song dường như thay đổi...

Hoặc là chính y thay đổi?

Vì sao hiện tại nhìn Tần Vô Song mỉm cười, y lại nghĩ nó mang theo hàm nghĩa khác, cười như không cười hàm chứa uy nghiêm, y dĩ nhiên... Không dám phản bác lời của hẳn?

Vì sao?

Lẽ nào là vì Vô Song làm đa đa của hai oa oa, cho nên càng thêm có quyết đoán, thế nhưng y cũng làm ba ba của hai oa oa, cũng không thấy tăng uy nghiêm gì đó... Hình như còn trở nên có chút nhát gan?

Lúc này, Tần Vô Song ngồi ở bên giường, ôn hòa nói với Vân Khuynh: “Một hồi biểu ca tới kêu hẳn bắt mạch cho người, nếu như có thể, người liền xuống giường.”

Vân Khuynh gật đầu.

Tần Vô Song nhìn y nói: “Lúc trước để tránh tai mắt của người khác, Khuynh nhi đưa đến ‘Vô’ viện, hiện tại đại Bảo và tiểu Bảo đều đã sinh ra, nếu như Khuynh nhi có thể xuống giường, chúng ta liền dọn về ‘Phù phong các’.”

Vân Khuynh giật mình, trên khuôn mặt tái nhợt miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, gật đầu nói: “Được.”

Tần Vô Song lắc đầu nhìn y thấp thỏm, sợ y ngồi khó chịu, lại giúp y dọn thêm đệm mềm ở phía sau.

“Đại Bảo và tiểu Bảo cũng sắp đầy tháng, chúng ta phải bắt tay vào làm chuẩn bị tiệc đầy tháng cho hai đứa...”

Vân Khuynh như trước là yên lặng gật đầu.

Khi còn bé y cũng chỉ ở trong Thiên viện với nương y, cũng không làm qua cái gì tiệc đầy tháng, cũng chưa từng có trải nghiệm...

Nhớ tới chuyện cũ, Vân Khuynh không khỏi thở dài một tiếng.

Tần Vô Song nhìn vẻ mặt có chút bi thương của y, không khỏi vươn tay ôm lấy vai y: “Khuynh nhi, đại ca hân...”

Tần Vô Song dẫn đo mở miệng.

Ngày ấy Vân Khuynh sinh đại Bảo tiểu Bảo, thực sự là dọa sợ hân.

Lúc ấy hân biết, chỉ cần Vân Khuynh sống tốt, luôn luôn ở bên hân mới là quan trọng nhất.

Nếu như, Vân Khuynh và Tần Vô Phong, có thể cho hân một lời giải thích hợp lý, có thể chứng minh bọn họ thực sự không phải phản bội...

Nếu như Vân Khuynh thực sự yêu Tần Vô Phong...

Bàn tay ôm vai Vân Khuynh của Tần Vô Song siết chặt, đáy lòng cay đắng cực kỳ, hắc... Vẫn khó có thể buông tay...

Vẫn, khó có thể coi như không có việc gì mà thỏa hiệp.

Hắc không qua được cửa tình đối với Vân Khuynh, cũng không qua được tâm của mình.

Hắc rất khó chịu, cho dù biết cái gì là quan trọng nhất, hắc cũng không thể lựa chọn thứ hắc muốn...

“Vô Song!!!”

Nghe thấy Tần Vô Song nhắc tới Tần Vô Phong, Vân Khuynh có chút kinh hoảng, sợ hòa bình giả tạo ba người bọn họ duy trì trong mấy ngày nay, sẽ vỡ tan.

Y mong muốn trước khi y đi, còn có thể ở chung thật tốt với Tần Vô Song, Tần Vô Phong hai người.

Trước khi sinh hài tử, hai người thay phiên chăm sóc y không cần phải nói, sau khi sinh xong hài tử, hai người tuy rằng thường thường hay đến thăm y, thế nhưng, hai người lại như đã giao ước sẵn, rất có ăn ý không hề chạm mặt.

Vân Khuynh lớn tiếng cắt đứt Tần Vô Song, vào lúc nói chuyện cũng không kìm được nắm chặt quần áo trước ngực Tần Vô Song, chờ tới khi y nhận thấy mình quá kích động, lập tức trầm tĩnh lại, miễn cưỡng cười cười.

“Tam đệ đâu, ta nhiều ngày đã không nhìn thấy hắc?”

Trong lòng có chút loạn, Vân Khuynh lung tung hỏi.

Thấy y không muốn nói, Tần Vô Song cũng không muốn ép y, liếc mắt nhìn y: “Vô Hạ hẳn ra ngoài...”

Vân Khuynh nhắm mắt lại, quả thực là không có tâm tình xen vào việc khác, hài tử đã sinh hạ, nhưng y lại càng ngày càng sâu sắc không muốn xa rời nơi đây, xem ra, y vẫn là đi sớm một chút mới tốt.

Không bằng vào ngày tham gia lễ đầy tháng của đại Bảo và tiểu Bảo.

Khi đó thân thể y cũng tốt hơn nhiều, ngày đó cũng có thể sẽ rất náo nhiệt, càng là náo nhiệt, càng có ít người chú ý đến y, mọi người cũng càng khó phát hiện hành tung của y...

Đến lúc đó, liền rời đi đi!!!

Dưới đáy lòng Vân Khuynh đã không muốn nghĩ về Tần Vô Song và Tần Vô Phong.

Đối với hai người này, tâm tư của y thật là phức tạp đến mức tận cùng, ngay cả chính y cũng không rõ tâm của mình, ngay cả chính y cũng không biết mình rốt cuộc muốn có kết quả như thế nào, vậy cần gì phải lưu lại khiến mọi người thống khổ...

Rời đi là trốn tránh, trốn tránh, là biểu hiện của yếu mềm.

Nhưng, y hiện tại, không thể gánh vác hai phần tình này, cũng không thể bình yên tiếp thu, y lưu lại, vẫn luôn dây dưa với Tần Vô Song Tần Vô Phong, sẽ chỉ làm ba người càng ngày càng loạn, sau đó hài tử lớn lên cũng không dễ ăn nói.

Cho nên trốn tránh cũng tốt, mềm yếu cũng được, đau lòng cũng chẳng sao, hối hận cũng không hề gì, y đều phải rời đi.

Nơi này có quá nhiều ký ức, y không buông được quá nhiều thứ, trong đó đại Bảo tiểu Bảo là khiến y khó buông nhất...

Thế nhưng, y đành có lỗi với chúng, vì Tần Vô Song vì Tần Vô Phong, vì Tần gia, cũng vì đại Bảo tiểu Bảo sau khi lớn lên không cần khó xử bởi quan hệ giữa các trưởng bối của bọn họ.

Trong lòng đã quyết định, nhưng Vân Khuynh vẫn nhìn không được mâu thuẫn nghi vấn dưới đáy lòng...

Y cứ như vậy rời đi, đem toàn bộ vấn đề và bi thương lưu cho Tần Vô Song và Tần Vô Phong, còn lưu lại hai oa nhi mới sinh ra chưa được bao lâu.

Vân Khuynh a Vân Khuynh... Chẳng lẽ người trời sinh là một người bạc tình?

Vân Khuynh trào phúng chính mình, nửa bi thương nửa giải thoát quyết định rời đi vào tiệc đầy tháng của đại Bảo và tiểu Bảo.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 193: Huỳnh Quang Hoàng Đế

<tbody> Huỳnh Quang, kinh thành, hoàng cung, Chiêu Minh điện.

Ban đêm, ánh trăng mờ mờ chiếu xuống mặt đất có chút dọa người.

Bầu không khí trong cung cũng không phải tốt, bệnh của hoàng đế lúc tốt lúc xấu, nhân tâm toàn bộ triều đình bị hung hăng treo cao, khó có thể rơi xuống đất...

Bọn họ hoặc là lo lắng bệnh của hoàng đế, hoặc là đang ưu sầu mình nên đứng phía sau vị hoàng tử nào.

Huỳnh Quang nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên, là bào đệ nhỏ nhất của đương kim thánh thượng, nắm trong tay hơn nửa binh quyền, có thể nói là quyền khuynh vua dân.

Nhưng khó có được là hắn không có bất cứ ý nghĩ gì với ngôi vị hoàng đế, bởi vậy hắn hiện tại là người được thánh thượng tín nhiệm sủng ái nhất, so với nhi tử của mình còn sủng ái hơn.

Vật áo đen huyền của Hiên Viên Liệt Thiên lay động theo bước đi của hắn, phập phập phồng phồng, phiêu dật vô song, ở trong đêm đen nhìn qua có vài phần tịch mịch.

“Vương gia.”

Vừa nhìn thấy Hiên Viên Liệt Thiên, đệ nhất tâm phúc canh giữ ở trong Chiêu Minh điện của đương kim hoàng đế, đại nội tổng quản Lý Đức Hải

liền lập tức đón hần đi vào: “Thánh thượng vừa rồi còn đang nhắc tới ngài, sợ vương gia bị cái gì trì hoãn.”

Lý Đức Hải dẫn Hiên Viên Liệt Thiên đi vào nội thất.

Đương kim hoàng đế kỳ thực cũng không phải quá già nua, mới gần tới năm mươi, sợi tóc trên đầu màu đen vẫn chiếm đa số, bởi vì sống an nhàn sung sướng và bảo dưỡng rất tốt, trên khuôn mặt hần cũng nhìn không ra một tia nếp nhăn, chỉ là sắc mặt tái nhợt mang theo vài phần bệnh trạng.

Lúc này hần tựa trên long sàng, giống như một thư sinh gầy yếu, nhưng chính là một người như thế, vào lúc còn trẻ, cùng với gia gia hần và tổ tiên Tần gia, gây dựng nền móng giang sơn hôm nay.

Khi đó hần chỉ mới mười hai mười ba tuổi, tuổi tác còn nhỏ, nhưng đã dũng mãnh thiện chiến, kế thừa phụ mẫu dũng cảm xông pha nơi sa trường, sau khi cùng lão nhân có được giang sơn sau liền trực tiếp được lập làm thái tử.

Thăng đến khi tiên đế tạ thế, sau khi hần đăng cơ chăm lo việc nước, vì dân suy nghĩ, cùng với Tần gia, dùng chưa đến mười năm thời gian, để quốc gia chiến loạn lúc trước khôi phục một mảnh yên ổn.

Hiện nay Huỳnh Quang đã ổn định đứng đầu tứ đại quốc gia, dưới sự dẫn dắt của hần trở nên cực kỳ hưng thịnh, không nghĩ tới, tới tuổi về già đột nhiên lại bệnh nặng quẫn thân.

“Thiên nhi...”

Hoàng đế Huỳnh Quang nghe thấy động tĩnh ngẩng đầu nhìn về phía cửa, trông thấy Hiên Viên Liệt Thiên, vẻ mặt buông lỏng mở miệng kêu lên.

Tựa ở trên giường, trên người hoàng đế Huỳnh Quang trong tay cầm lấy một quyển sách, có một cổ khí tức nho nhã.

Hắn cả đời này, có thể nói là chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì sai, nửa cuộc đời trước ở chiến trường, tuổi già ở triều đình, đã từng là tướng quân dũng mãnh thiện chiến, hôm nay là một minh quân nhân hậu nghiêm từ.

Bởi vì hắn và Hiên Viên Liệt Thiên tuổi tác cách nhau quá xa, hắn vẫn luôn thích đem Hiên Viên Liệt Thiên đặt ở vị trí ngang với hài tử của mình mà đối đãi.

Đối với hoàng đế ca ca một tay nuôi lớn mình này, Hiên Viên Liệt Thiên là tương đương ngưỡng mộ và bội phục.

“Nhị ca.”

Hiên Viên Liệt Thiên sải mấy bước lớn, đi tới bên giường, nửa ngồi xổm xuống, đánh giá vị hoàng đế Huỳnh Quang.

Hoàng đế Huỳnh Quang tướng mạo nhã nhặn, ôn văn nho nhã, chỉ có sắc bén trong mắt khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng, mới là kiêu ngạo và tôn quý bề ngễ thiên hạ thuộc về vương giả.

“Sắc mặt của ngài rất tái nhợt, là đám cung nhân ngu xuẩn không hầu hạ tốt???”

Tuy rằng hắn không có hứng thú đối với ngôi vị hoàng đế, không thích tiến cung, nhưng Hiên Viên Liệt Thiên vẫn rất lo lắng thân thể của hoàng đế.

Huỳnh Quang hoàng đế vỗ vỗ tay hắn: “Ngồi xuống, thân thể trầm bởi vì nhiều năm trước bị thương nhiều, đến hiện tại, toàn bộ bệnh tật đều phát ra, liên miên không dứt, thế nhưng cũng may không có chuyển biến xấu.”

Hiên Viên Liệt Thiên lúc này từ lâu đã thu liễm khí phách bên ngoài của mình, thuận theo gật đầu: “Nhị ca đêm khuya triệu ta tới đây, là vì chuyện gì???”

Đôi mắt lợi hại của Huỳnh Quang hoàng đế lóe lóe, đôi mắt đen kịt có vẻ càng thêm sâu thẳm, hần mở mở miệng, vừa định nói chuyện, lại bắt đầu kịch liệt ho khan.

Huỳnh Quang hoàng đế nắm tay thành đấm, đặt ở bên môi ho khan không ngớt.

Lý Đức Hải đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng ho khan của hần mà đầy mặt lo lắng, bất chấp mệnh lệnh, trực tiếp tiến nhập trong phòng, đưa lên khăn tay cho Huỳnh Quang hoàng đế: “Thánh thượng, thân thể ngài không được tốt lắm, không bằng nghỉ ngơi trước đi???”

Mạo hiểm đại bất kính, Lý Đức Hải mở miệng nói.

Huỳnh Quang hoàng đế ho khan rất cục cựa cũng ngừng lại, hần xoa xoa môi, đem khăn tay nắm trong lòng bàn tay lắc đầu.

“Đức Hải, người lui ra đi.”

Trên khuôn mặt tái nhợt nho nhĩ của hần bởi vì vừa rồi ho khan mà nhuộm lên vài phần uest oải.

Chờ sau khi Lý Đức Hải ra ngoài, hần hơi hơi nhắm mắt, đem toàn bộ uest oải của mình hiện ra trước mặt Hiên Viên Liệt Thiên: “Vị trí này, trăm đã sớm chán... Thiên nhi người lại không chịu nhận...”

Một đám hài tử kia, lão nhị có tâm trung nghĩa, nhưng dễ xung động.

Lão tam lại khiến người ta nhìn không ra bất cứ khuyết điểm nhỏ nhất nào, nhưng dã tâm quá lớn, Huỳnh Quang ở trong tay hần sợ là an ổn

không được...

Lão tứ, còn lại là quá độc ác, những năm gần đây, không chỉ dựa hơi triều thần, còn nhiều lần ra tay với tiểu ngũ... Ngôi vị hoàng đế nếu là cho hăn, sợ rằng Huỳnh Quang ta sẽ tuyệt hậu...

Về phần tiểu ngũ... Tiểu ngũ tuy rằng quý vi thái tử, nhưng là có chút mềm yếu, không chịu nổi gánh nặng quá lớn, hăn nếu đăng cơ, tối đa cũng chỉ có thể bảo vệ quốc gia, mà khó có thể đẩy nó lên đến đỉnh núi mới...

Còn lão bát... Xuất thân thấp kém, năng lực bình thường, khó làm kẻ dưới phục tùng...”

Huỳnh Quang hoàng đế nói, sắc mặt càng trở nên xấu xí.

Nhi tử của hăn, đều không thể coi là không ưu tú, thế nhưng đều không thích hợp.

Dưới đáy lòng Hiên Viên Liệt Thiên hơi kinh ngạc một chút, đương kim hoàng đế triệu hăn đến, thực là thương lượng chọn người làm hoàng đế tương lai sao???

Hiên Viên Liệt Thiên gờ gờ lên mi: “Nhị ca ngài... Lẽ nào muốn nhường ngôi???”

Huỳnh Quang hoàng đế lắc đầu: “Nhường ngôi thì chưa, thế nhưng đối với việc trong triều, thân thể trăm đích xác ăn không tiêu, lòng có dư mà lực không đủ.”

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn khuôn mặt tái nhợt không giấu đi uế oải của Huỳnh Quang hoàng đế, vì ca ca này đau lòng một trận xong mở miệng nói: “Bình thường lập thái tử, đều là lập lớn không lập nhỏ, đại hoàng tử niên thiếu rời nhà, ngũ hoàng tử tử bằng mẫu quý ngồi lên thái tử vị, nhị tam tứ hoàng tử lại không phục...

Thế nhưng thần đế xem ra, nhị hoàng tử và tam hoàng tử đều đối với ngũ hoàng tử vô cùng tốt, nếu ngũ hoàng tử đăng cơ, để nhị tam hoàng tử đến giúp đỡ cũng không tệ.”

Huỳnh Quang hoàng đế gật đầu: “Là không tệ, chỉ là, Thiên nhi, đã tâm của lão tam, đã không phải ngày một ngày hai, từ xưa có bao nhiêu người vì vị trí này mà tranh nhau đầu rơi máu chảy, không chừng lão tam sẽ vì vị trí này, mà hi sinh lão ngũ...”

Huỳnh Quang hoàng đế nói đến thương cảm.

Năm xưa trước khi hãn làm hoàng đế, ca ca đệ đệ của hãn đối đãi hãn như thế nào, hãn vẫn nhớ rất kỹ.

Quyền lợi mê hoặc có thể che mất lương tâm của bất cứ kẻ nào.

Hiên Viên Liệt Thiên im lặng một chút, trong lòng suy nghĩ kỹ càng.

“Như vậy, nhị ca, người trực tiếp đem ngôi vị hoàng đế cho lão tam, biết đâu bởi vì có lão ngũ, lão tam sẽ thu liễm.”

Huỳnh Quang hoàng đế ngơ ngác, lắc đầu, thở dài một tiếng: “Trước kia... Lão đại vẫn thao vũ lược, mọi thứ đều tốt... Cũng là trăm tự mình dạy dỗ từ nhỏ... Đáng tiếc...”

Trên khuôn mặt Huỳnh Quang hoàng đế dâng lên một cổ bi thương.

Trong toàn bộ nhi tử, hãn yêu thương nhất chính là đại hoàng tử, thế nhưng người hận hãn nhất, hết lần này tới lần khác lại chính là hài tử tự tay hãn giáo dục.

Biết hãn nhớ tới chuyện cũ, sắc mặt Hiên Viên Liệt Thiên cũng khê động: “Đúng vậy... Nhị ca, nếu không, chúng ta triệu hãn trở về đi, hiện nay xem ra, hãn là thích hợp với vị trí này nhất...”

Ngón tay hoàng đế Huỳnh Quang run rẩy: “Thế nhưng... Hắc nguyệt ý trở về sao... Hắc còn nguyệt ý nhận thức phụ thân là trẫm này sao???”

Nói rồi tình tự của hắc kích động lên, ho khan không ngớt, hắc lập tức đem khăn nằm trong tay che miệng lại.

Lúc này Hiên Viên Liệt Thiên thấy rõ, trên chiếc khăn trắng noãn đã nhuộm lên một chút vết đỏ.

“Nhị ca!!!”

Hiên Viên Liệt Thiên kinh hô một tiếng, thẳng đứng dậy, vỗ vai Huỳnh Quang hoàng đế, đoạt lấy khăn tay trong tay hắc, mở ra, mặt trên chiếc khăn đã nhuộm rất nhiều vết máu.

“Nhị ca... Người... Người...”

Hiên Viên Liệt Thiên luôn luôn kiên cường, luôn luôn khí phách, thậm chí chỉ có một chút nhân tính cũng đột nhiên sợ hãi, thân thể hắc run lên.

Toàn bộ Huỳnh Quang hoàng thất, hắc chỉ thân cận với nhị ca hắc là đương kim hoàng đế này, chỉ coi mình hắc là thân nhân, nếu nhị ca đi rồi, hắc liền không có người thân.

Huỳnh Quang hoàng đế nỗ lực ngừng ho khan, thở hỗn hển, vươn tay xoa đầu Hiên Viên Liệt Thiên: “Thiên nhi, trẫm... Ta không sao...”

Nói xong hắc thở dài một tiếng: “Trẫm cả đời này, có lỗi nhất, chính là lão đại, tiểu thất, và...”

Nói, thanh âm của vị đế vương này dĩ nhiên có chút nghẹn ngào...

Trên khuôn mặt nho nhã nhã nhận mang theo thống khổ và hối hận sâu sắc.

”Nhị ca... Người kia đã qua đời, chuyện quá khứ, để nó qua đi đi, người phải nhìn về phía trước.”

Huỳnh Quang hoàng đế nghe xong thân thể ngay ngẫn, yếu đuối uể oải trước đó nhanh chóng giấu đi, trong mắt hần lóe ra tia sáng sắc bén mà khẩn thiết: “Lý Đức Hải!!!”

Huỳnh Quang hoàng đế đột nhiên vung lên thanh âm dọa tới Hiên Viên Liệt Thiên.

Chờ sau khi Lý Đức Hải tiến đến, Huỳnh Quang hoàng đế mới nói: “Vì trăm nghìn chỉ, trăm bệnh nặng quần thân, quốc sự tạm giao cho nhiếp chính vương chủ trì, mặt khác, hạ lệnh triệu hồi đại hoàng tử của chúng ta, Hiên Viên Bất Kinh!” </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 194: Vân Khuynh Rời Đi

Lễ đầy tháng của Đại Bảo và tiểu Bảo, cũng không mời quá nhiều người.

Đều là người của Tần gia, còn có các trưởng lão của Cô Sa trấn.

Các trưởng lão đối với một đôi tiểu oa nhi nhỏ nhất hiện nay của Tần gia, đều phi thường yêu thích, tranh nhau đòi thu làm đồ đệ hoặc là nhận làm tiểu kiến tôn.

Đối với chuyện nhận làm tiểu kiến tôn, Liên Duyệt và Tần Du Hàn tự nhiên sẽ không phản đối, thế nhưng sư phụ của hai oa oa xác thực phải chọn kỹ.

Hơn nữa, còn phải đợi đại Bảo tiểu Bảo đến một tuổi làm lễ trao chu xong mới có thể quyết định rốt cuộc nên chọn kiểu sư phụ nào cho bọn hãnh.

Lễ đầy tháng, là một nghi thức chính thức lấy tên.

Người xưa nói: “Danh dĩ chính thể”, danh là dùng để làm ký hiệu, tỏ rõ danh phận, cực kỳ quan trọng.

Cho nên lễ đầy tháng, là quyết không thể bỏ qua.

Người Tần gia luôn luôn ngạo nghễ, ngoại trừ tổ tiên trưởng bối ra thì không quỳ trời không quỳ đất, cho nên quy trình ở trong ý thức đều lược đi không ít trình tự.

Lúc Tần Du Hàn rửa tay dâng hương hành lễ với tổ tiên, Tần Vô Song ôm đại Bảo, Vân Khuynh ôm tiểu Bảo, chậm rãi đi ra, lúc này các trưởng lão thường ngày cực kỳ hoạt bát đều đứng trang nghiêm nghênh tiếp.

Mặc dù có chút không hợp cấp bậc lễ nghĩa, thế nhưng hai người oa oa, Vân Khuynh một mình ôm thực sự là vất vả.

Đám lão đầu này là lần đầu tiên nhìn thấy Vân Khuynh, chỉ cảm thấy Vân Khuynh ăn mặc một thân trường bào màu trắng bạc, thân hình nhỏ bé, mặt mày như tranh, ôn nhuận như ngọc, cửa tay áo và cổ áo đều mang theo lông tơ nhưng nhìn qua rất giống một cô nương thanh tú...

Không, hoặc là nói, ngay cả cô nương cũng không đẹp như thế.

Thế nhưng, tuy rằng không rõ nguyên nhân, nhưng Tần Du Hàn và Liên Duyệt kiên quyết nói hai oa oa này là xuất từ y.

Nếu vấn đề con nối dòng đã được giải quyết, đám lão đầu này đương nhiên sẽ không lưu ý giới tính của y.

Sau khi nhìn thấy Vân Khuynh, đám lão bà lão đầu này, dưới đáy lòng thậm chí còn nghĩ thân thể Vân Khuynh quá gầy yếu, đều hạ quyết tâm sau đó có cơ hội phải chăm sóc y thật tốt...

Để y sinh thêm cho Tần gia mấy oa oa đáng yêu.

Sau đó Tần Vô Song đọc tên của đại Bảo tiểu Bảo, Tần Kính Huyền, Tần Kính Quân.

Hôm nay tâm tình mọi người đều là vạn lý trời quang phi thường vui mừng, chỉ có Vân Khuynh một mình lộ vẻ cười yếu ớt, mặt mày có chút u buồn.

Tâm tình Tần Vô Song hẳn là tốt nhất, hai oa oa này, tuy rằng đều rất nhỏ, nhưng lại khiến hẳn yêu thích kiêu ngạo đến cực điểm.

Hắn ôm tiểu oa nhi đi tới đám trưởng lão nhất nhất vì đại Bảo trong tay nhận thức từng người.

Lúc này Vân Khuynh còn lại là nhìn bóng dáng Tần Vô Song bị đàn người bao phủ, đem tiểu bảo bảo trong lòng đưa cho Liên Duyệt, ánh mắt y ưu thương lướt qua Liên Duyệt đã có tôn tử, nhưng như trước mỹ lệ không hiện lão, trong ánh mắt mang theo một tia âm mộ và lưu luyến.

“Nương... Tỷ, ngày hôm nay đứng lâu, thân thể ta có chút không khỏe, muốn đi về nghỉ ngơi một chút, tiểu Bảo đành nhờ người.”

Còn sợ Liên Duyệt nhìn thấu tâm tư của mình, Vân Khuynh không dám nhìn lâu, chỉ phải buông xuống đôi mắt nhìn tiểu oa nhi quơ quơ bàn tay nhỏ trắng nõn, nhếch miệng cười với y.

Sau đó, Vân Khuynh lại quay đầu nhìn về phía đoàn người, không biết đại Bảo trong tay Tần Vô Song lúc này bị người vây quanh có dáng dấp như thế nào.

Liên Duyệt nhìn Vân Khuynh mất hồn mất vía, không khỏi hơi hơi trầm tư, đáy mắt hiện lên một tia sáng.

Nàng gật đầu: “Thân thể quan trọng, tiểu Khuynh đi trước nghỉ ngơi đi, ở đây giao cho ta là được.”

Vân Khuynh lưu luyến tạm biệt Liên Duyệt rời đi.

Sau khi bóng dáng Vân Khuynh biến mất, Liên Duyệt lập tức đem tiểu oa nhi đưa cho Tần Du Hàn, đi tới hậu đường giường giọng nói: “Long Liễm.”

Long Liễm gần đây trên cơ bản vẫn làm ám vệ tư nhân cho Vân Khuynh lập tức xuất hiện.

Một thân áo đỏ, lạnh lùng mà diễm lệ: “Phu nhân?”

“Tiểu Khuynh sợ là muốn rời khỏi Tần gia...”

Long Liễm, trong lục đại ảnh vệ, ta đối với người là quen thuộc nhất, thân cận nhất, tiểu anh nhi năm xưa nhặt được bên bờ sông, hôm nay đã lớn như vậy, còn đẹp như thế.

Ta biết trong sáu đại ảnh vệ Tần gia, trừ người và Long Khiêm ra, bọn họ đều đã có người mình nhận định.

Nếu ở Tần gia tìm không được người muốn ở bên suốt đời, như vậy người liền ra ngoài tìm đi...

Chút nữa thông tri cho Long Khiêm, người và Long Khiêm hai người, đều phải theo tiểu Khuynh rời đi.

Sau khi rời đi Tần phủ, các người phải bảo vệ tiểu Khuynh, chăm sóc tiểu Khuynh không cho bất cứ kẻ nào làm khó y...

Nói chung, trước khi quay về Tần gia, tiểu Khuynh chính là chủ tử của các người, bất luận là yêu cầu dạng gì, cũng không được trái ý tiểu Khuynh...”

Liên Duyệt vừa nói, trên khuôn mặt vừa hiện lên toàn bộ lo lắng, nàng thậm chí có chút cấp thiết vươn tay cầm tay Long Liễm: “Tiểu Khuynh với ta mà nói là rất quan trọng, ta đối với y, thậm chí còn đề bụng hơn so với tiểu Phong tiểu Song, mong muốn người và Long Khiêm có thể chăm sóc cho tiểu Khuynh thật tốt.”

Long Liễm có chút ngạc nhiên, thế nhưng vẫn như cũ gật đầu nói: “Phu nhân xin yên tâm, trước khi trở lại Tần phủ, thuộc hạ và Long Khiêm nhất định sẽ chăm sóc thiếu phu nhân thật tốt.”

Liên Duyệt giật mình, vỗ vỗ tay nàng, cười nói: “Đi đi, chờ đến khi Khuynh nhi muốn trở về liền dẫn y trở về...”

Nói như thế nào cũng ở chung với Vân Khuynh hai kiếp, nàng đối với tính tình Vân Khuynh, hiểu rất rõ.

Vân Khuynh từ đời trước đã là một người cực kỳ dễ rơi vào ngõ cụt, sau lại bị Ngụy Quang Hàn chối bỏ tình yêu của y, dưới đáy lòng y càng ẩn sâu tự ti và phủ định chính mình.

Đối mặt với Tần Vô Song ưu tú, Vân Khuynh sợ là sớm đã có ý tự ti, sau lại Tần Vô Phong xen vào, càng khiến y kéo thêm vài phần tự trách.

Thế nhưng, Liên Duyệt nghĩ, nguyên nhân chân chính Vân Khuynh rời đi, và là nguyên nhân quan trọng nhất, sợ rằng không phải những điều này, mà là ——

Y không thể đối mặt với tâm của mình.

Vân Khuynh đối với ái tình, vẫn ôm khát vọng, ôm ước mơ, thậm chí y là người tin tưởng và ngưỡng mộ ái tình.

Sợ là chính y, cũng đã nhận ra y đối với cảm tình của Tần Vô Phong cũng không phải là thờ ơ.

Điều này hẳn là làm y rất khó chấp nhận!!!

Chắc hẳn y không thể tin, cũng không thể đối mặt với chuyện mình song song yêu hai người, cho nên mới rời đi.

Dù sao, một người vẫn luôn khát vọng và tín ngưỡng gì đó, bị chính mình phá vỡ, là chuyện rất khó chấp nhận...

Giống như là phản bội chính mình...

Nghĩ vậy, Liên Duyệt liền không tự chủ được nguyện ý thả y đi.

Ra ngoài kiến thức thế giới, mở mang tầm mắt, rồi giải giải sầu cũng tốt.

Dù sao Vân Khuynh sẽ không chân chính tách rời Tần gia, Liên Duyệt tin tưởng, Vân Khuynh trọng cảm tình, nhất định sẽ trở lại Tần gia.

Chỉ cần y qua được cửa ải của mình, chỉ cần y nghĩ thông suốt...

Y sẽ lại trở về...

Liên Duyệt thu hồi tâm tình, nặng nề thở dài một tiếng.

Nàng biết rõ Vân Khuynh muốn rời đi, không chỉ không ngăn cản, trái lại còn phái Long Liễm và Long Khiêm giúp y.

Nàng chỉ là không muốn làm khó Vân Khuynh, không muốn y thống khổ, cũng không nỡ để Tần Vô Song và Tần Vô Phong từng bước ép sát y, cho nên, nàng lựa chọn như vậy.

Mong muốn đây là sự lựa chọn chính xác, mong muốn ngày sau nàng sẽ không hối hận vì sự lựa chọn này.

Vân Khuynh cầm lấy hành lý không quá nhiều, nhìn quanh trong phòng, y thực sự rất không muốn.

Y biết cửa sau của Tần phủ có lẽ thừa thớt người, y dự định từ cửa sau, lén lút ra ngoài.

Đáng tiếc y nghĩ quá giản đơn, cho dù tới Tần gia không nhiều lắm, thế nhưng đối với thủ vệ các nơi vẫn là tương đương nghiêm khắc.

May là vừa vặn y chưa đi, Long Liễm và Long Khiêm liền đi tới.

Hai người quỳ một gối xuống trước mặt Vân Khuynh: “Thỉnh nhị thiếu phu nhân mang theo chúng ta.”

Vân Khuynh khiếp sợ lui về phía sau một bước, trợn tròn một đôi con mắt thật to, vươn ngón tay có chút run run chỉ vào bọn họ: “Các người...”

Các người làm thế nào biết ta muốn rời đi???

Vân Khuynh còn chưa nói ra miệng, Long Liễm liền nói: “Phu nhân muốn thuộc hạ hai người bảo hộ an toàn cho nhị thiếu phu nhân, sau đó nhị thiếu phu nhân chính là chủ nhân của thuộc hạ hai người.”

Vân Khuynh giật mình, lẩm bẩm nói: “Tỷ...”

Tâm trạng xoay chuyển trăm lần, Liên Duyệt quả nhiên là hiểu y...

Thế nhưng, Long Liễm và Long Khiêm rốt cuộc có nên mang theo không???

Mang theo, chẳng phải là bại lộ hành tung chính mình???

Long Liễm như là nhìn ra tâm tư Vân Khuynh: “Phu nhân từng căn dặn thuộc hạ, trước khi quay về Tần gia, chúng thuộc hạ tất cả chỉ nghe nhị thiếu phu nhân phân phó...”

Lúc nào nhị thiếu phu nhân muốn trở về, chúng thuộc hạ mới có thể mang nhị thiếu phu nhân trở về.”

Vân Khuynh nghe xong hơi nhú mày.

Ý của Liên Duyệt, là cho phép y rời đi, nhưng tuyệt không cho phép y cả đời cũng không trở về.

Thoáng trầm tư một chút xong, Vân Khuynh hỏi Long Liễm: “Nếu là ta mang theo các người, người Tần gia tìm ta, ta muốn các người dẫn dắt người rời đi, hoặc là che chở ta không bị Tần gia phát hiện, các người có bằng lòng hay không???”

“Điều này...”

Long Liễm giật mình, nghĩ lại lời Liên Duyệt nói, gật đầu: “Rời khỏi Tần phủ, chúng thuộc hạ chỉ có nhị thiếu phu nhân một người chủ tử, tự nhiên nguyện ý.”

Vân Khuynh lặng lẽ thở ra một hơi, trầm tĩnh lại.

Một mình y, khuôn mặt vẫn không thể che giấu, chỉ có một chút nội lực, võ công thì không có chút nào, có thể nói là tay trái gà không chặt, không thể nói là không xung động, không thể nói là không nguy hiểm, mang theo Long Liễm Long Khiêm, biết đâu cũng tốt.

Đáy lòng Vân Khuynh chỉ nghĩ như vậy, nhưng không có nghĩ tới, có lẽ ở trong tiềm thức của y muốn lần thứ hai trở lại Tần phủ, cho nên mới để người Tần gia giữ ở bên người.

Lúc ba người chuẩn bị rời đi, Vân Khuynh lại hỏi Long Liễm có biết thuật dịch dung.

Y không biết, nhưng Long Liễm thân là người đứng đầu lục đại ảnh vệ Tần gia, hẳn là tương đối toàn năng chứ nhỉ???

Long Liễm quả nhiên trả lời là có, sau đó lại giản đơn dịch dung cho Vân Khuynh.

Làm như vậy cũng rất hợp ý Long Liễm, lúc ban đầu, nàng đã cảm thấy dung mạo của nhị thiếu phu nhân này quá mức bắt mắt, sau đó muốn không bị tìm ra cũng rất khó.

Cũng không nghĩ Vân Khuynh không thêm để ý đối với bề ngoài, lại chủ động kêu nàng dịch dung cho y.

Liên Duyệt chủ động để Vân Khuynh rời đi, tự nhiên là ở phía trước ngoài sáng trong tối giúp y lôi kéo mọi người, cho nên thời gian cũng coi như có nhiều.

Long Liễm hỏi Vân Khuynh muốn ra ngoài như thế nào, Vân Khuynh nói ra ý kiến, ý kiến của y khiến Long Liễm đen mặt.

Cuối cùng Long Liễm cũng bất chấp đại bất kính gì gì đó, trực tiếp nắm áo Vân Khuynh, dựa vào tuyệt đỉnh khinh công, dễ dàng tránh thoát Tần gia nàng hiểu biết quen thuộc không gì sánh được này, ba người dễ dàng ra khỏi Tần phủ.

Ra khỏi Tần phủ, Vân Khuynh liền cảm thấy thương cảm không muốn, y ở đây dĩ nhiên đã chùng một năm, từ lâu đã sinh ra cảm tình...

Hơn nữa, đại Bảo tiểu Bảo của y, y đến bây giờ còn đang áy náy và hổ thẹn với chúng.

Hai hài tử đáng thương vừa đầy tháng...

Y làm ba ba, nhưng lại lựa chọn rời đi...

Mong muốn Liên Duyệt Vô Song Vô Phong bọn họ có thể bảo vệ bọn họ nhiều hơn...

Tần Vô Song và Tần Vô Phong, thậm chí là Tần Du Hàn, năm mơ cũng không ngờ tới Vân Khuynh lại rời đi, càng thật không ngờ Liên Duyệt lại giúp y rời đi.

Chờ cho đại Bảo nhận biết với tất cả mọi người, lúc Tần Vô Song đi tìm tiểu Bảo, hẳn mới biết được tiểu Bảo ở trong lòng nương hãn, mà Vân Khuynh từ lâu đã không có hình bóng.

Tần Vô Song đổi lại tiểu oa nhi ôm trong lòng với Liên Duyệt, có chút lo lắng nói: “Nương, Khuynh nhi đâu?”

Liên Duyệt tương đương trấn định, nét mặt nàng đáng cười như trước, nhìn không ra một chút khác thường: “Tiểu Khuynh nói thân thể khó chịu,

đã xuống dưới nghỉ ngơi rồi.”

Tần Vô Song nhướn mày, trong lòng thấp thỏm, lập tức liền biến mất ý niệm muốn chơi đùa với tiểu Bảo, mở miệng nói: “Khó chịu sao... Để ta đi xem.”

Liên Duyệt lắc đầu, mở miệng ngăn cản: “Tiểu Khuynh trở lại chưa được một hồi, hẳn là vừa mới ngủ, người hiện tại đi, sợ là sẽ quấy rối y...”

Huống hồ, ngày hôm nay là lễ đầy tháng hài tử của người và tiểu Khuynh, tiểu Khuynh đã không ở, người lại rời đi, chẳng phải là thất lễ sao???”

Tần Vô Song chỉ phải ngừng lại cước bộ, vừa lúc người ở một bên nổi lên hăng hái đối với tiểu Bảo trong lòng hẳn, hẳn liền mang theo tiểu Bảo đi gặp các vị trưởng bối.

Tần Vô Phong lúc này cũng không ở đại sảnh, hẳn cùng với Tần Vô Song gần như không song song xuất hiện trước mặt Vân Khuynh.

Hôm nay là lễ đầy tháng của đại Bảo tiểu Bảo, lúc mới cử hành nghi thức hẳn vẫn còn ở, sau lại nhìn Vân Khuynh và Tần Vô Song mỗi người một oa oa vui cười hạnh phúc bình yên, liền cảm thấy tâm có chút khó chịu.

Sau đó hẳn đem một phòng náo nhiệt này để lại cho người khác, còn mình trở lại xử lý sự vụ.

Bởi vậy, khi mọi người phát hiện Vân Khuynh rời đi, Vân Khuynh đã ở ngoài trăm dặm.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 195: Đi Không Từ Biệt

Chờ náo nhiệt ngừng hết, Tần Vô Song thực sự nhớ mong Vân Khuynh, liền đem tiểu Bảo giao cho người khác, còn mình đi tìm Vân Khuynh.

Tần Vô Song đương nhiên không tìm thấy Vân Khuynh.

Tìm không được Vân Khuynh, tâm Tần Vô Song, trong nháy mắt liền ập xuống một tầng lo lắng, trong óc hần lóe ra ý niệm đầu tiên trong đầu, chính là Vân Khuynh và Tần Vô Phong đang ở bên nhau.

Khuôn mặt luôn luôn ôn hòa mang cười của hần âm trầm xuống, lặng lẽ ngồi ở trong phòng, yên lặng chờ Vân Khuynh trở về.

Thế nhưng hần đợi thật lâu, chén trà trong tay hần không hề động một ngụm, nước trà đã lạnh.

Tần Vô Song nhìn sắc trời tối mịt bên ngoài, tâm cũng có chút lạnh.

Vân Khuynh, dĩ nhiên không hề cố kỵ ở bên Tần Vô Phong lâu như vậy...

Nghĩ vậy, hần liền cảm thấy trong lòng mọc lên một cỗ buồn bực.

Lại đợi nửa ngày, như trước không có ai.

Tâm Tần Vô Song đã bị vây trong trạng thái luống cuống.

Tay hần chậm rãi nắm thành nắm, đứng lên, quyết định tự mình đến chỗ Tần Vô Phong đón Vân Khuynh.

Ngoại trừ Tần Vô Song một người quẩn quýt, đáy lòng Liên Duyệt cũng có thấp thỏm, nàng đang đợi Tần Vô Song nói ra tin tức Vân Khuynh mất tích.

Thế nhưng đợi nửa ngày, lại không thấy cái bóng của Tần Vô Song, không thấy Tần Vô Song nàng liền không biết Vân Khuynh rốt cuộc đang thế nào.

Trên khuôn mặt Vân Khuynh hôm nay lưu luyến và thương cảm đều quá rõ ràng, cho nên nàng mới đoán được tâm tư Vân Khuynh, nghĩ nghĩ như vậy, lẽ nào Vân Khuynh còn chưa đi sao???

Nàng bất an, cũng đi tới ‘Vô’ viện Vân Khuynh ở, vừa lúc đụng phải Tần Vô Song đi ra ngoài.

“Tiểu Song, muốn đi ra ngoài sao??? Tiểu Khuynh thế nào rồi???”

Khuôn mặt Tần Vô Song bình tĩnh, nhìn Liên Duyệt: “Khuynh nhi đang ở chỗ đại ca.”

Liên Duyệt nghe xong nhíu mày, nhất thời có chút không rõ Vân Khuynh vì sao lại ở chỗ Tần Vô Phong.

“Nương.”

Tần Vô Song nghiêm túc nhìn Liên Duyệt: “Chuyện giữa ta, Khuynh nhi và đại ca, ta mong muốn nương không nên nhúng tay.”

Liên Duyệt ngẩn ra, không đáp ứng cũng không phản đối: “Tiểu Song, vô luận như thế nào, không nên làm khó tiểu Khuynh, người và tiểu Phong ta thật ra không lo lắng, chỉ là tiểu Khuynh tâm tư nhẩn nhụi, nếu xảy ra sai lầm, nương sợ người sẽ hối hận không kịp.”

Tần Vô Song gục đầu xuống, hơi thở dài một tiếng: “Ta biết, nương, người yên tâm, ta sẽ không làm gì cả, chỉ là đến chỗ đại ca đón Khuynh nhi về mà thôi.”

Liên Duyệt gật gật đầu, lập tức biết Tần Vô Song cho rằng Vân Khuynh ở chỗ Tần Vô Phong chỉ là một suy đoán.

Nàng tùy ý Tần Vô Song đi tìm Tần Vô Phong, còn mình ở tại chỗ gọi Long Liễm gọi nửa ngày cũng không thấy người, liền biết chắc nàng đã thực sự rời đi với Vân Khuynh.

Sắc mặt Liên Duyệt có chút bi thương, nghĩ tới hai hài tử vừa mới đầy tháng, càng thêm có chút thương tâm.

Nàng hiểu tâm nguyện muốn rời đi của Vân Khuynh, cũng đồng ý để y đi, thế nhưng...

Nàng vẫn không thể không được bản thân có chút oán hận và thương cảm.

Nàng biết tính tình và thế lực của hai nhi tử nàng, bọn họ nhất định có thể tìm được Vân Khuynh, nhưng nàng càng mong Vân Khuynh có thể tự mình trở về.

Lần thứ hai thở dài một tiếng, nàng liền đi tìm Tần Du Hàn.

Phóng chừng, một hồi nữa, Tần gia sẽ bởi vì Vân Khuynh rời đi mà âm ỉ ngất trời.

Liên Duyệt suy đoán không phải không có lý, cũng cực kỳ chuẩn xác.

Tần Vô Song mang theo ấn nhẫn, gõ mở ‘Yên tuyến cư’ nơi Tần Vô Phong ở.

Tần Vô Phong cả ngày này, tuy rằng đang xử lý công vụ nhưng vẫn luôn mất hồn mất vía, luôn luôn dờ ra thất thần.

Nghi thức lễ đầy tháng của đại Bảo tiểu Bảo vừa mới bắt đầu, hình ảnh hoàn mỹ lúc Vân Khuynh và Tần Vô Song mỗi người ôm một oa oa.

Hắn cảm thấy hô hấp của mình có chút khó khăn, trong lòng có một loại đau nhức không thể ức chế đang lan tràn.

Lúc nghe thấy có người gõ cửa, Tần Vô Phong lập tức thu hồi vẻ đau thương hiểm có của mình, chỉnh lại sắc mặt, khuôn mặt bình tĩnh nói: “Tiến đến.”

Tần Vô Song đẩy cửa ra, một đôi mắt màu mực tìm kiếm bóng dáng Vân Khuynh chung quanh.

Đáng tiếc, toàn bộ trong phòng chỉ có Tần Vô Phong một người, hơn nữa, bởi vì chỉ có Tần Vô Phong, trong phòng cũng có vẻ có chút lạnh lẽo, tâm Tần Vô Song không tự chủ được co quắp một chút.

Ánh mắt rơi xuống Tần Vô Phong đang ngồi ngay ngắn, Tần Vô Song giương giương mày nói: “Đại ca.”

Đây là mấy ngày nay, Tần Vô Song lần đầu tiên không phải ở dưới tình thế cấp bách mà gọi nhầm, mà là nghiêm túc thực sự gọi đại ca.

Tần Vô Phong giật mình, thực tại là nghĩ mình làm đại ca, làm thật thất bại, trong lòng hồ thẹn lại sâu thêm một phần.

Thế nhưng hồ thẹn thì hồ thẹn, cái gì cũng không ngăn được quyết tâm muốn ở bên Vân Khuynh.

“Khuynh nhi đâu???”

Tần Vô Song tuy rằng đáy lòng che lấp, thế nhưng giọng điệu lại không tính là bình thản.

Nét mặt Tần Vô Phong hiển hiện một tia kinh ngạc, hẳn có chút nghi hoặc nhìn Tần Vô Song: “Hôm nay không phải là lễ đầy tháng của đại Bảo tiểu Bảo sao, Vân nhi tự nhiên là ở cùng với người và đại Bảo tiểu Bảo... Sao có thể ở lại chỗ ta???”

Vân Khuynh chưa từng chủ động đi tới gian phòng của Tần Vô Phong, luôn luôn đều là hắn đi tìm Vân Khuynh, mà Tần Vô Song hẳn là biết điểm này mới đúng, tại sao hôm nay lại tìm tới đây.

Nghe xong Tần Vô Phong nói, Tần Vô Song hô hấp cứng lại.

Tần Vô Phong nói Vân Khuynh không ở đây, hắn liền nghĩ có thể là ở chỗ nương hắn hay không, thế nhưng vừa rồi nương hắn còn hỏi hắn Vân Khuynh thế nào...

Nghĩ đến đây, Tần Vô Song hoảng sợ cực kỳ, tim đập của hắn mất tần suất.

“Khuynh nhi không ở đây?”

Tần Vô Phong gật đầu, tinh tế suy nghĩ ý tứ của Tần Vô Song, trên khuôn mặt lạnh lùng cũng thoáng hiện lên một tia kinh hoảng: “Vân nhi cũng không ở chỗ các người???”

Thân thể Tần Vô Song mềm nhũn, dựa lên lưng ghế dựa, có chút thất thần nói: “Đúng vậy, không ở chỗ ta, không ở chỗ người, cũng không ở chỗ nương... Đại Bảo và tiểu Bảo ở chỗ nương...”

Tần Vô Phong vừa nghe, tăng một chút đứng lên: “Như vậy, Vân nhi người đâu???”

Tần Vô Song lắc đầu: “Ta không biết.”

Tần Vô Phong bước qua bàn làm việc, kéo Tần Vô Song: “Không biết vậy mau đi tìm!!!”

Tần Vô Song tâm loạn như ma, hăn bỗng nhiên nhớ tới lời Liên Duyệt vừa nói với hăn, ‘tiểu Khuynh tâm tư nhẩn nhụi, nếu xảy ra sai lầm, nường sợ người hối hận không kịp’...

Lẽ nào Vân Khuynh thật sự rời khỏi Tần gia???

Rời xa hăn???

Tần Vô Song thân thể run rẩy, không không không, sao có thể???

Vân Khuynh từng nói y thương hăn, sao có thể rời xa hăn???

Cho dù Vân Khuynh cam lòng rời xa hăn, nhưng y cũng không nhất định bỏ được đại Bảo tiểu Bảo!!!

Hay là... Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn, cho nên mới không gặp bóng người???

Trong nháy mắt Tần Vô Song nổi lòng trăm chuyển, người đã theo Tần Vô Phong bước nhanh ra khỏi phòng.

Tần Vô Song lập tức triệu tập ám vệ Tần gia phân tán trong Tần phủ, hỏi tung tích Vân Khuynh.

Đáp án có được là Vân Khuynh sau khi vào gian phòng ở ‘Vô’ viện, chưa từng đi ra.

“Thực sự là hoang đường!!!”

Đôi mắt Tần Vô Song tràn đầy âm hàn, hung hăng đâm thẳng vào mấy người ám vệ: “Người không ra ngoài, vậy là đi nơi nào??? Lẽ nào một người sống còn có thể hư không tiêu thất sao???”

Lúc này lòng hân nóng như lửa đốt.

Thân thể Vân Khuynh không tốt, còn rất yếu, một người có tướng mạo như vậy lại không có võ công, có thể đi đâu được???

Sao y có thể tránh thoát tai mắt ám vệ???

“Tiểu Song.”

Tần Vô Phong đi đến chỗ Liên Duyệt hỏi Vân Khuynh tung tích, Liên Duyệt chỉ nói không biết, đem đại Bảo tiểu Bảo thu xếp xong, liền cùng Tần Vô Phong tìm đến Tần Vô Song.

Tần Vô Song nâng mi, có chút bất lực nhìn Liên Duyệt: “Nương... Khuynh nhi không thấy...”

Liên Duyệt rất ít khi nhìn thấy nhị nữ tử yếu đuối như thế, tâm của nàng mềm nhũn.

“Người trở lại, vào phòng tiểu Khuynh xem có vết tích gì không, xác nhận một chút xem tiểu Khuynh là tự mình rời đi, hay là... Xảy ra ngoài ý muốn???”

Liên Duyệt nói khiến Tần Vô Song và Tần Vô Phong đồng thời thay đổi sắc mặt, hai người bọn họ trong nháy mắt biến mất, trở lại ‘Vô’ viện Vân Khuynh ở.

Hai người quan sát trong phòng trống trải một phen, quần áo trong tủ thiếu một ít, Tần Vô Song lại phát hiện bức thư Vân Khuynh lưu lại ở trên giường.

Tay Tần Vô Song cầm thư run rẩy, dưới chân hần một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

Loại dấu hiệu này đều nói rõ... Vân Khuynh là tự mình rời đi...

Tâm Tần Vô Song giống như bị người xé rách, hần không rõ, hần không rõ hần yêu y như vậy, yêu Vân Khuynh của hần như vậy, vì sao Vân Khuynh lại chẳng biết tại sao để lại một phong thư đi không từ biệt???

Hần không rõ, làm sao Vân Khuynh bỏ lại đại Bảo tiểu Bảo được???

Hần không tin tất cả sự thực xảy ra trước mắt, sự thực nhìn thấy mà đau lòng này, khiến hần sợ, khiến hần vô thố, khiến hần kinh hoảng bất an.

Hần thậm chí không dám mở phong thư Vân Khuynh lưu lại, hần chỉ là run run đem bức thư ôm vào trong ngực, có chút mờ mịt thì thào tự nói: “Khuynh nhi... Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong đứng ở bên cạnh, đưa tay vỗ lên bờ vai hần.

Tần Vô Song quay đầu lại, ánh mắt cực kỳ phức tạp nhìn Tần Vô Phong.

Nét mặt Tần Vô Phong không có một chút vẻ tự nhiên thường ngày, mà là hơi hơi trắng xanh, đáy mắt có một ít tơ máu, lông mày của hần gắt gao nhíu lại, hơi thở rất nặng, như là đang ẩn nhẫn gì đó.

“Mở ra.”

Thanh âm đông lạnh của Tần Vô Phong gần như là mệnh lệnh nói ra.

Tần Vô Song mím môi, ánh mắt thoáng cái mang theo địch ý, lẽ nào là Tần Vô Phong tồn tại bức Vân Khuynh rời đi???

Nghĩ tới khả năng như vậy, đôi mắt hần lóe lóe, mang theo sắc bén, trừng mắt Tần Vô Phong, cúi đầu, nhẹ nhàng cẩn thận mở ra bức thư Vân

Khuynh lưu lại.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 196: Nhị Lão Khuyên Bảo

Nội dung bên trong thư ngắn gọn khiến cho người ta phát điên.

Vài nét bút rất ít, viết tất cả đều là cái gì xin lỗi thỉnh tha thứ vì đi không từ biệt, chăm sóc tốt cho đại Bảo tiểu Bảo, giữ gìn sức khỏe đừng nhớ gì gì đó.

Ngay cả nửa phần nguyên nhân rời đi cũng không nhắc tới, cũng không nhắc tới làm thế nào y rời đi.

Đối với bức thư Vân Khuynh lưu lại, Tần Vô Song và Tần Vô Phong mê man không gì sánh được, như trước không rõ Vân Khuynh rời đi là vì sao, song song bọn họ lo lắng cho Vân Khuynh cũng tới cực hạn.

Vân Khuynh lần này rời đi, không hề có báo trước, ngoài dự liệu của Tần Vô Song và Tần Vô Phong.

Ở trong ý thức của họ, Vân Khuynh gả cho Tần Vô Song, vào cửa Tần gia, chính là cả đời làm người Tần gia, làm sao ngờ tới Vân Khuynh sẽ rời đi???

Tần Vô Song nắm chặt bức thư Vân Khuynh lưu lại, càng nghĩ càng không cam lòng, càng nghĩ càng tức giận.

Hắn cùng với Vân Khuynh hai người yêu nhau, ngày qua ngày thực sự tốt đẹp, nhưng đại ca hắn lại chen một chân vào giữa bọn họ, hiện tại Vân Khuynh đi không từ biệt, nhất định là bởi vì Tần Vô Phong phá hủy cảm tình của họ...

Nói cách khác, Vân Khuynh rời đi hoàn toàn là lỗi của Tần Vô Phong.

Tần Vô Song lúc này nheo lại đôi mắt tối tăm bốc hỏa, sắc mặt không tốt nhìn Tần Vô Phong: “Có phải là người đã nói gì với Khuynh nhi không??? Hay là đã làm cái gì??? ”

Khuynh nhi vì sao lại đi không từ biệt???”

Lúc này trong lòng Tần Vô Phong bức bối tuyệt không ít hơn Tần Vô Song, nghe xong hắn nói như thế, lông mày vốn đã nhăn lại, càng nhăn càng chặt, thanh âm hắn lạnh lẽo: “Vô Song, người gần đây làm cái gì cũng không bình tĩnh, ta còn đang suy nghĩ, có phải là người chọc Vân nhi mất hứng ở đâu, mới khiến Vân nhi phải rời đi như vậy.”

Nghe xong Tần Vô Phong nói, sắc mặt Tần Vô Song lập tức trở nên trắng xanh, hắn mấy ngày nay vẫn luôn cẩn thận đối đãi với Vân Khuynh, sao có thể chọc y mất hứng: “Rõ ràng là người sai!!!”

Tần Vô Song trong miệng oán hận, cẩn thận siết lại bức thư Vân Khuynh lưu lại.

Lúc này hắn rất khủng hoảng, hắn không rõ Vân Khuynh rốt cuộc làm thế nào tránh thoát ảnh vệ của Tần gia??? Vân Khuynh đột nhiên rời khỏi Tần gia, rời khỏi tầm mắt hắn, khiến hắn cực kỳ bất an.

Vào lúc Tần Vô Song còn đang quần quýt nghĩ không ra nguyên nhân, Tần Vô Phong đã xoay người rời đi.

Nếu biết Vân Khuynh đã rời khỏi Tần gia, như vậy, kế tiếp hắn nên làm chính là tìm được Vân Khuynh...

Hiếu vì sao Vân Khuynh rời đi, sau đó lấy thủ đoạn thích hợp dẫn y trở về.

Quan tâm sẽ bị loạn, có lẽ là quá quan tâm, cho nên trong đầu Tần Vô Song lúc này mất trật tự một đoàn, trong hoảng loạn đem tất cả đều đổ lên trên người Vô Phong gần đây nhìn không vừa mắt nhất.

Lúc này thấy Tần Vô Phong muốn đi, hần lập tức vươn tay kéo lại ống tay áo Tần Vô Phong: “Tần Vô Phong, người bức Khuynh nhi rời đi còn muốn coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra sao???”

Không, ta không cho phép, tuyệt đối không cho phép.”

Tần Vô Phong hiện tại tình tự cũng không tốt hơn Tần Vô Song bao nhiêu, chỉ là hần luôn luôn giới về tự hạn chế chính mình, cho nên biểu lộ cũng không rõ ràng như Tần Vô Song.

Lúc này hần vội vã tìm người, lại bị Tần Vô Song quấn chân, lập tức trong lòng mọc lên một cỗ tức giận.

“Không cho phép???”

Hần nhíu mày: “Như vậy, Tần Vô Song, người nói, muốn như thế nào???”

Từ khi Tần Vô Song trở về biết chuyện Tần Vô Phong và Vân Khuynh sau, Tần Vô Phong liền một mực đè thấp tư thái của mình...

Dù sao cũng là hần cảm thấy có lỗi với Tần Vô Song.

Nhưng tư thái thấp tới ngày hôm nay, Vân Khuynh người lại không thấy, ngược hần thực sự căm tức, vừa quỳnh lên liền nghiêm khắc với Tần Vô Song.

Biểu hiện của Tần Vô Phong, ở trong mắt Tần Vô Song xem ra, không thể nghi ngờ là một loại khiêu khích, hần chậm rãi siết chặt ngón tay, đem

bàn tay nắm thật chặt, mím mím môi, trong lòng căm tức, nâng thay đánh về phía Tần Vô Phong: “Ta muốn đánh tên khốn nạn nhà ngươi.”

Ngực âm hỏa ghen tới cực hạn, là cần phát tiết, Tần Vô Song lúc này chỉ muốn thống khoái nhể nhại phát tiết một phen.

Tần Vô Song muốn, Tần Vô Phong cũng vậy.

Hai người nhìn nhau, nghiêm trọng bùm bùm hiện lên một chuỗi hỏa diễm, đều vươn tay đánh thành một đoàn.

Không biết bởi vì hai người là quan hệ huynh đệ, hay là vì hai người đều tức điên mà trở nên hồ đồ, Tần Vô Song và Tần Vô Phong dĩ nhiên không dùng nội lực, cũng không dùng võ công cao thâm, chỉ là dựa vào sức lực và nắm tay, vật lộn với nhau.

Hai người đều đã trưởng thành, hơn nữa tương đương kiêu ngạo, vào lúc này dĩ nhiên như hài tử không hiểu chuyện quay nắm tay đánh thành một đoàn.

Quả thật, Tần Du Hàn sủng ái Liên Duyệt phi thường, sủng ái đến mức mọi chuyện không đành lòng nặng nề trách móc nàng, nhưng đối với chuyện Liên Duyệt thả Vân Khuynh đi, Tần Du Hàn cũng nghĩ Liên Duyệt sai: “Không nói đến y vừa sinh xong hài tử, thân thể còn chưa tốt, đại Bảo tiểu Bảo không thể mất đi mẫu thân, chỉ nói đến dáng dấp của y, chút chút năng lực của y, nếu là ở bên ngoài xảy ra chuyện gì, người làm thế nào ăn nói với Vô Song và Vô Phong đây???”

Vẻ mặt Tần Du Hàn cực kỳ nghiêm túc, giống như tiên sinh trong trường tư giáo huấn học sinh không nghe lời giáo huấn Liên Duyệt.

Liên Duyệt có chút ủy khuất bĩu môi: “Ngoài thời gian ở bên đại Bảo tiểu Bảo, tiểu Khuynh ở trong khoảng thời gian này hầu như chưa từng cười qua. Nếu y ở lại Tần gia không vui, vì sao không thả y rời đi???”

Huống hồ, ta có kêu Long Liễm và Long Khiêm đi cùng... Tiểu Phong và tiểu Song nếu thật có lòng, vậy phải dựa vào năng lực của mình đuổi theo tiểu Khuynh, để tiểu Khuynh cam tâm tình nguyện trở về.”

“Người nha...”

Tần Du Hàn nhu nhu mi tâm: “Kỳ thực, ta yêu thương nhất chính là đại Bảo tiểu Bảo, hiện tại Vân Khuynh đi, lại để Vô Song và Vô Phong đuổi theo y, đại Bảo tiểu Bảo phải làm sao đây???”

Liên Duyệt hoài nghi nhìn Tần Du Hàn: “Tự nhiên là chúng ta chăm sóc... Lẽ nào người không muốn chăm sóc đại Bảo tiểu Bảo???”

Hai hài tử không có nhũ mẫu, không cần tùy thời ở cạnh tiểu Khuynh, thừa dịp đại Bảo tiểu Bảo còn nhỏ, để cho bọn họ đem quan hệ của họ xử lý thỏa đáng mới tốt.”

Tần Du Hàn nhú nhú mày, chung quy vẫn thấy có chỗ nào đó không ổn, rồi lại không chỉ ra được, nói chung hắn vẫn nghĩ Liên Duyệt làm như vậy vẫn có chút không thích hợp.

Hắn ngưng mi suy nghĩ, còn chưa nghĩ tới cái gì, liền nghe thấy tiếng lão tổng quản Tần gia hấp tấp chạy đến, khẩn cấp nói: “Lão gia, phu nhân, đại công tử và nhị công tử lại đánh nhau rồi.”

Dùng chữ lại này, là bởi vì lần trước Tần gia hai huynh đệ lần đầu tiên động thủ có chút dọa đến lão nhân hắn, hắn nhớ đặc biệt rõ ràng.

Bởi vì hai huynh đệ Tần gia này, lão tổng quản xưa nay ôn trọng, càng ngày càng không ổn trọng.

Tần Du Hàn đang giáo huấn Liên Duyệt, nghe thấy chuyện Tần Vô Song và Tần Vô Phong, không khỏi nheo lại đôi mắt: “Kệ bọn hắn đi, dù sao một trận này sớm muộn gì cũng đều phải có...”

Lão tổng quản ngẩn người, thoáng suy xét một chút, cũng trấn định xuống, bình tĩnh lui xuống.

Hắn cũng là rối loạn, chút việc nhỏ như thế cũng ngạc nhiên, xem ra thật là già rồi.

Liên Duyệt vẫn có chút quan tâm, nàng vươn tay kéo kéo ống tay áo Tần Du Hàn: “Chúng ta đến đó xem... Lần trước tiểu Song đem tiểu Phong đánh rất thảm.”

Dù sao cũng là hài tử của mình, Tần Du Hàn sao không lo lắng, hắn lại hơi trách cứ liếc nhìn Liên Duyệt: “Cũng là do cái chủ ý rách nát của người gây ra chuyện...”

Liên Duyệt im miệng không nói, quan hệ đích thực giữa nàng và Vân Khuynh, người khác không biết, nàng luyện tiếu Vân Khuynh để Vân Khuynh chịu một chút khổ tâm, so với Tần Vô Song Tần Vô Phong càng sâu.

Chờ tới lúc Tần Du Hàn và Liên Duyệt chạy tới, dây cột tóc của Tần Vô Song Tần Vô Phong hai người đã toàn bộ rơi rớt, trên khuôn mặt hai người đều mang theo xanh tím, chóp mũi chảy xuôi vết máu, viền mắt đen thùi, quần áo cũng bị xé rách tả tơi.

Tần Du Hàn vừa thấy dáng dấp bọn họ, dĩ nhiên bị bọn họ làm cho tức xì khói.

“Các người thật có tiền đồ, cái khác không học, nhưng lại như đám người ngoài đường học được đánh nhau đùa giỡn như vậy???”

Thanh âm Tần Du Hàn ẩn chứa nội công, chấn đến Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai người đều kinh hoàng.

Hai người không khỏi dừng lại tại chỗ.

Liên Duyệt lấy khăn tay, chậm rãi đi vào giữa bọn họ tách bọn họ ra, lần lượt giúp bọn hắn lau lau vết máu.

Ánh mắt Tần Du Hàn chuyển hơi thâm trầm, vì nương tử nhà mình phục vụ người khác mà có chút bất mãn... Cho dù người khác kia, là đám nhi tử của hắn, đến đây tâm tình của hắn lại càng tối tăm, há miệng liền quát lớn: “Nhìn hình dạng các người!!! Còn ra thể thống gì nữa???”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều không chấp nhận là mình sai, hai người chỉ là cúi đầu, cái gì cũng không nói.

Tần Du Hàn thấy hai người hình dạng chột dạ, giọng nói càng trở nên nghiêm khắc: “Sợ là hài đồng mười tuổi bên ngoài, cũng sẽ không như các người đùa giỡn như vậy.”

Tần Vô Song Tần Vô Phong nghe xong không khỏi nhìn lại đối phương.

Thấy hình dạng đối phương chột vật, lại nghĩ tới hai người không dùng nội lực động thủ cũng không dùng nội lực hộ thể, thuần túy chỉ dùng quyền cước đánh đối phương, hiểu ra lời Tần Du Hàn nói, khuôn mặt tuần tú của hai người đều đỏ hồng.

Tần Du Hàn gần như chưa từng giáo huấn bọn họ, không nghĩ tới đến lúc trưởng thành, lại bị giáo huấn như thế.

Đánh một trận, phát tiết một chút xong, Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều đã triệt để tỉnh táo lại.

Tần Vô Phong nói với Tần Du Hàn và Liên Duyệt: “Đa, nương, Vân nhi không thấy.”

Tần Du Hàn khuôn mặt bình tĩnh: “Vân Khuynh không thấy các người liền có lý do đùa giỡn với nhau??? Có thời gian làm việc đó, sao các người không đi tìm người???”

“Ta...”

Tần Vô Song mở mở miệng muốn nói gì đó.

Tần Du Hàn lại lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía hắn: “Vô Song, người gần đây càng lúc càng trở nên táo bạo, từ sau khi về nhà, người vẫn chưa từng bình tĩnh.

Ba huynh đệ các người tuổi tác kém nhau không lớn, gần như là lớn lên cùng nhau, đại ca người là dạng người gì người không biết sao???

Chỉ là một Vân Khuynh mà thôi, lại khiến cho huynh đệ các người làm ra chuyện như vậy, nếu là sau đó đụng với hiếu lăm lăm hơn nữa các người lại làm thế nào???

Hay là nói, các người thật muốn bức ta giết Vân Khuynh —

Ta cũng không muốn dám nhi tử của ta vì người bên ngoài, mà biến thành cái dạng này.”

“Đa...”

“Không!!!”

Một câu cuối cùng của Tần Du Hàn, khiến Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người sắc mặt đồng thời trở nên trắng bệch.

“Đa, Khuynh nhi là nhi tức của người, là nương của đại Bảo tiểu Bảo... Ách, y không phải người bên ngoài, không thể động y.”

Tần Vô Song vội vã nói.

Tần Du Hàn hừ lạnh một tiếng, đem khuôn mặt chuyển qua một bên.

Hắn đương nhiên sẽ không thực sự động Vân Khuynh, chỉ là hù dọa hai huynh đệ này một chút mà thôi.

Liên Duyệt thấy hai huynh đệ đều thực sự nóng nảy, không khỏi thở dài: “Tiểu Song, ta biết người nghe không vào, nhưng nường phải nói cho người, chuyện giữa tiểu Phong và tiểu Khuynh, đích thật là hiểu lầm chiếm đa số, hơn nữa, trung gian này, cũng liên quan đến người.”

Nói đến sự kiện kia, Tần Vô Song liền cảm thấy đáy lòng khó chịu.

Hắn chỉ cảm thấy Liên Duyệt nói như vậy là thiên vị Tần Vô Phong, ngược có chút ủy khuất, không khỏi có chút buồn bực cãi lại: “Đúng, có liên quan tới ta, ta không nên rời đi, không nên yên tâm đem Khuynh nhi giao cho Tần... Đại ca.”

Tần Vô Song nói khiến sắc mặt Tần Vô Phong trắng bệch, mở mở miệng, nhưng trước sau vẫn không nói được gì.

Liên Duyệt cũng có chút nổi giận, kỳ thực Vân Khuynh rời đi, nếu nói là liên quan đến Tần Vô Phong, chẳng bằng nói là liên quan đến thái độ của Tần Vô Song càng lớn hơn một chút.

“Tiểu Song người có biết tiểu Phong lúc nào bính tiểu Khuynh???”

Sắc mặt Tần Vô Song trắng xanh, lúc biết chuyện này hắn liền tức điên người, nào có tâm tư gì đi tìm hiểu quá trình, biết được thời gian nơi chốn chứ!!!

Đôi mắt màu mực xinh đẹp của Liên Duyệt thẳng tập nhìn chăm chăm Tần Vô Song: “Đại ca người hẳn, là vào đêm giao thừa bính tiểu Khuynh.”

Liên Duyệt nói, giống như một cái chìa khóa, mở ra rất nhiều ký ức của Tần Vô Song.

Đêm giao thừa đêm giao thừa...

Nói đến thời gian kia, tâm Tần Vô Song mơ hồ đau nhức, Tần Vô Phong vào đêm giao thừa phát tác cuồng ma chi chứng, toàn bộ đều là vì hấn.

Hấn có chút sợ sệt, thanh âm run run, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Biểu ca không phải đã phối được cho đại ca ức chế cuồng ma chi chứng sao???”

Mặt mày Liên Duyệt mang theo vài phần bất đắc dĩ: “Chung quy vẫn có ngoài ý muốn... Ngày ấy, đại ca người chưa kịp uống...”

Tần Vô Song hô hấp cứng lại, vậy ra, Tần Vô Phong là bởi vì cuồng ma chi chứng phát tác mới bính Vân Khuynh...

Mà cuồng ma chi chứng của Tần Vô Phong cũng là vì hấn mà hạ xuống...

Như thế vừa nghĩ, đáy lòng Tần Vô Song không khỏi càng thêm rối loạn.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 197: Thân Thể Của Tiểu Bảo

Từ khi Tần Vô Song biết Tần Vô Phong là bởi vì cuồng ma chi chứng phát tác mới bính Vân Khuynh, ánh mắt hấn nhìn về phía Tần Vô Phong càng trở nên phức tạp.

Thế nhưng hấn vẫn không biết phải thỏa hiệp như thế nào.

Bởi vì Liên Duyệt và Tần Vô Phong cũng chưa từng nói cho Tần Vô Song dự định của họ, ở trong lòng Tần Vô Song, thành toàn Tần Vô Phong đó là bản thân mình rời khỏi.

Thế nhưng hấn rất luyến tiếc Vân Khuynh, sao có thể đồng ý thỏa hiệp???

Cứ như vậy, giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong liền cần có người thuyết phục.

Mà người này, chọn người tốt nhất tự nhiên là Liên Duyệt.

Liên Duyệt và Tần Vô Song trắng đêm gấp rút thảo luận, Liên Duyệt đem tình huống tình cảnh của bọn họ, tính cách Vân Khuynh nhất nhất phân tích cho Tần Vô Song.

Dưới tình huống Tần Vô Song cũng đủ lãnh tĩnh, lại nói với hấn dự định của Tần Vô Phong, cùng với một loạt nguyên nhân đồng ý và dự định của Tần Vô Phong.

Tần Vô Song sau khi cùng Tần Vô Phong phái người đi tìm Vân Khuynh thì đóng cửa từ chối tiếp khách ba ngày, trải qua ba ngày yên lặng suy nghĩ,

hắn mở cửa, chuyện thứ nhất chính là đi tìm Tần Vô Phong.

Chuyện thứ hai đó là cùng Tần Vô Phong đi tìm Liên Duyệt, hai người thỉnh cầu tự mình đi ra ngoài tìm Vân Khuynh.

Nét mặt xinh đẹp của Liên Duyệt mang theo vài phần vui vẻ, đùa với tiểu Bảo Tần Kính Quân trong lòng, nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song: “Từ sau khi tiểu Khuynh rời đi, ta liền một mực chờ ngày...”

Các người tự mình đi tìm tiểu Khuynh đi.”

Ánh mắt Tần Vô Song dán lên tiểu oa nhi trong lòng Liên Duyệt, mấy ngày nay, hắn một mực suy tư về quan hệ giữa Tần Vô Phong và Vân Khuynh, nhất thời sơ sót hai bảo bối nhi tử của mình, hôm nay vừa thấy, tâm không khỏi mềm đi vài phần.

Tần Vô Phong vung môi: “Như vậy, đại Bảo và tiểu Bảo trước hết phiên phức đa nường.”

Liên Duyệt gật đầu: “Ta ước gì đuổi hết các người đi ra ngoài, để ta một mình chơi với hai tiểu gia hỏa... Tiểu Song, tiểu Phong, từ sau khi các người hiểu chuyện liền một mực giúp đỡ các người để ý Tần gia, những năm gần đây cũng không du ngoạn, lần này đi ra ngoài, tìm được tiểu Khuynh rồi, các người liền ở ngoài dạo chơi một chút đi... Thuận tiện thuyết phục tiểu Khuynh, để tiểu Khuynh tự nguyện trở về... Tiểu Khuynh người nọ nhẹ dạ, chỉ cần các người có đủ thành ý vậy nhất định có thể đánh động ý.”

“...”

Tần Vô Phong trầm mặc một lúc, có chút chần chờ hỏi ra nghi hoặc vẫn giấu trong lòng: “Nường, Vô Phong không giải thích được, vì sao nường đối với chuyện Vân nhi rời đi một chút cũng không lo lắng???”

Vân nhi lại làm thế nào rời khỏi Tần gia, vì sao ám vệ lại không phát hiện...

Long Liễm và Long Khiêm hai người lại đi nơi nào??? Nếu như nương biết nguyên nhân, thỉnh cho Vô Phong một lời giải thích.”

Ngón tay đùa nghịch tiểu Bảo của Liên Duyệt dừng một chút, nâng mi nhìn về phía Tần Vô Phong: “Không hổ là tiểu Phong... Ha hả, các người đi đi, đem tiểu Khuynh tìm trở về, các người tự nhiên sẽ biết.”

Liên Duyệt lời này, kỳ thực đã là cho Tần Vô Phong đáp án.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song lập tức liền biết, Long Liễm và Long Khiêm là ở bên người Vân Khuynh.

Cứ như vậy, bọn họ cũng thoáng yên tâm.

Có hai người trong Tần gia lục đại ảnh vệ ở cạnh, người bình thường muốn động Vân Khuynh cũng là khó như lên trời.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song sau khi trong lòng đã thoáng ổn lại, liền từ biệt Liên Duyệt và Tần Du Hàn, chuẩn bị xuất phát đi tìm Vân Khuynh.

Sau khi bọn họ đi, Tần Du Hàn luôn luôn nhàn tản đến quen mới bỗng nhiên phát hiện rốt cuộc không đúng chỗ nào, Tần Vô Hạ hôm nay không ở Tần gia, Tần Vô Phong và Tần Vô Song lại đều rời đi.

Tần gia lớn như vậy phải làm sao bây giờ???

Tự nhiên là rơi lên đầu vai hăn!!!

Kế hoạch cùng thân thân nương tử chăm sóc đại Bảo tiểu Bảo của hăn cũng chết non, đại Bảo tiểu Bảo hai người đều bị Liên Duyệt chiếm lấy.

Liên Duyệt một người chiều cổ hai tiểu oa nhi mặc dù có chút vất vả, thế nhưng nàng cực kỳ hài lòng.

Tần Vô Song ba huynh đệ tuổi tác gần nhau, ba năm kia nàng cơ bản đều là trong mang thai an thai vượt qua, khi đó vừa làm mẫu thân, một chút cũng không hưởng thụ được lạc thú chăm sóc bọn họ lớn lên.

Tối ngày hôm nay, chăm sóc đại Bảo tiểu Bảo cuối cùng cũng bù đắp tiếc nuôi năm xưa.

Sáng sớm hôm nay, sau khi uy no hai oa oa xong, Liên Duyệt liền trước sau như một chơi đùa với chúng.

Hai hài tử này, đại Bảo rất thành thật trầm mặc, nhưng thật ra tiểu Bảo, dường như đặc biệt dính người, rất thích được ôm, cũng thích cắn ngón tay người khác.

Bởi vì hãn nhỏ gầy, thân thể yếu đuối, con mắt ngập nước, dáng dấp lại cực kỳ khiến người yêu thích, Liên Duyệt cũng vui vẻ sủng ái hãn, cả ngày ôm vào trong ngực không buông tay.

Nhưng tiểu Bảo ngày hôm nay ở trong lòng nàng cắn ngón tay một hồi liền ngủ, Liên Duyệt vốn tưởng giống như thường ngày đem hãn đặt lên giường nhỏ nghỉ ngơi, hãn lại đột nhiên tỉnh, đồng thời khóc liên tục.

Liên Duyệt lại càng hoảng sợ, nhưng thế nào cũng đỡ không được, lại tỉ mỉ xem xét, liền phát hiện khuôn mặt đáng yêu trắng noãn của tiểu Bảo ửng hồng một mảnh.

Bàn tay đặt ở trên trán hãn thoáng cảm nhận, liền phát hiện hãn bị phong hàn, cũng chính là phát sốt thông thường ở thế kỷ hai mươi mốt.

Kỳ thực phát sốt cũng chẳng có gì, then chốt là tiểu Bảo còn nhỏ như vậy, hơn nữa bọn họ còn đang ở cổ đại.

Liên Cừ sau khi Tần Vô Phong và Tần Vô Song rời nhà liền một lòng muốn tạm biệt, ngày rời đi cũng còn mấy ngày, Liên Duyệt vừa phát hiện tiểu Bảo bị phong hàn liền lập tức đi tìm Liên Cừ.

Liên Cừ vì tiểu Bảo trong lòng Liên Duyệt kiểm tra một phen, sắc mặt trở nên quái dị.

“Thế nào??? Tiểu Bảo hẳn một mực khóc... Có thể có chuyện gì hay không???”

Hiện tại ở Tần gia hai tiểu oa nhi là quan trọng nhất, cực kỳ được thích, mọi người còn không nỡ chạm mạnh một cái, huống chi là sinh bệnh!!!

Liên Cừ nhìn Liên Duyệt có chút khó xử: “Cô cô, tiểu Bảo đây không coi là bệnh... Là thuốc và châm cứu không thể chữa.”

Liên Duyệt giật mình, dưới chân một cái lão đảo: “Tiểu Cừ người nói cái gì???”

Sắc mặt Liên Cừ trấn định: “Một đoạn thời gian trước năng lực tinh tượng của ta giảm xuống, thế nhưng, lúc đỡ đẻ cho đại Bảo tiểu Bảo, liền bắt đầu chậm rãi khôi phục, ta xem mạch đập của tiểu Bảo, ngoại trừ yếu nhược bẩm sinh từ trong bụng mẹ, cũng không có bệnh gì...”

Điều này cũng khó nói rõ, ta chỉ có thể cho cô cô biết, tiểu Bảo mệnh cách kỳ lạ, dường như được trời cực kỳ thiên vị, ngày sau hầu như là mọi chuyện như ý, chung quy có thể chuyển nguy thành an, mang theo vận tốt người thường không thể có...

Thế nhưng, mọi việc đều có giá của nó, e rằng nguyên nhân chính là vì vậy, trong thân thể tiểu Bảo mang theo bệnh, không muốn mạng của hẳn nhưng cũng không thể diệt trừ tận gốc, có lẽ cứ như vậy một đời quẩn quít lấy hẳn.”

“Cái gì???”

Liên Duyệt kinh hô một tiếng: “Đây là chuyện gì??? Tiểu Bảo sinh vào Tần gia chúng ta, cho dù không được thiên vị, cũng nhất định có thể yên vui không lo mà lớn lên, ta chỉ muốn tiểu Bảo khỏe mạnh, mới mặc kệ cái gì vận tốt người bên ngoài không có...”

Tiểu Cừ... Chiếu theo lời của người tiểu Bảo chẳng phải là suốt đời ốm đau dẫn vật... Ta... Ta thực sự không đành lòng để tiểu Bảo bị khổ như vậy, tiểu Cừ, người có biện pháp nào giúp tiểu Bảo không???”

Liên Cừ mở mở miệng, muốn nói lại thôi, đến cuối cùng cũng không nói ra suy đoán của mình.

Năng lực của hãn hiện tại đã biến mất rất nhiều, có thể nhìn thấy một chút đã là cực kỳ không dễ, như vậy làm sao có thể giúp được tiểu Bảo đây.

Viễn mắt Liên Duyệt gần như là lập tức đỏ lên, ôm tiểu Bảo, Liên Duyệt thương tiếc nhìn nhìn hãn, thiếu chút nữa liền rơi nước mắt.

Tay nàng ôm tiểu Bảo càng ngày càng chặt, trong lòng tràn đầy đau xót, hài tử nhỏ như vậy, vì sao phải bị bệnh tật quẩn thân???

Không phải là được trời quan tâm sao, không phải vận khí tốt sao, vậy sao lại gặp phải loại bệnh không thể cứu chữa này???

Liên Duyệt nỗ lực khống chế tình tự của mình: “Như vậy, tiểu Cừ, tình huống của đại Bảo thì sao, có thể sẽ giống như tiểu Bảo không???”

Liên Cừ hơi hơi trầm tư: “Cái này thì phải nhìn mới biết được.”

Liên Cừ lại vì đại Bảo nhìn một chút, nhìn xong sắc mặt càng đen.

“Thế nào???”

Tiểu Bảo còn được Liên Duyệt ôm vào trong ngực, Liên Duyệt lo lắng nhìn Liên Cừ.

Khuôn mặt thanh nhã tuấn dật của Liên Cừ vào ngày hôm nay quả thật là thay đổi rất nhiều lần: “Ta chỉ biết là mạng của hắc rất cứng, dường như có một chút thiên sát cô tinh, khắc mình khắc người...”

Thế nhưng ta vừa tới gần hắc năng lực liền biến mất, e rằng sẽ không chính xác... Gần đây năng lực của ta luôn luôn như vậy, cho nên ta muốn đi Lưu Ly tiểu trúc tìm sư phụ, để hắc chỉ điểm một chút.”

Kỳ thực vừa đỡ đỡ đại Bảo tiểu Bảo xong, lúc Liên Cừ lần đầu nhìn thấy song bào thai này, liền có một loại dự cảm kỳ lạ...

Hai tiểu oa nhi này nhất định không phải người thường, nhưng nghĩ không ra mệnh cách hai người bọn họ lại mâu thuẫn quái dị như vậy.

Có thể lấy năng lực hiện tại của hắc còn nhìn không thấu những chuyện này... Nhưng nếu là sư phụ hắc Tinh Tú lão nhân... Hắc là có vài phần khả năng...

Nghĩ đến sư phụ hắc Tinh Tú lão nhân, đôi mắt Liên Cừ sáng rực lên, lại ngẩng đầu nhìn Liên Duyệt lo lắng cho tiểu Bảo, hắc có chút chần chờ nói: “Cô cô... Nếu như người tin tưởng Liên Cừ, để Liên Cừ mang tiểu Bảo đến Lưu Ly tiểu trúc, thỉnh sư phụ ta Tinh Tú lão nhân nhìn một cái cho tiểu Bảo... Hắc có lẽ sẽ có biện pháp...”

Liên Duyệt ngăn người: “Thế nhưng... Thế nhưng tiểu Bảo còn nhỏ như vậy...”

Nàng thật sự luyến tiếc, hiện tại Tần Du Hàn nhất định không thể rời bỏ Tần gia, Tần Du Hàn ở đâu, nàng liền ở đó.

Thế nhưng, bảo nàng làm sao bỏ được tiểu Bảo tiểu oa oa như vậy, theo Liên Cừ một đường bốn ba đến Lưu Ly tiểu trúc.

Lưu Ly tiểu trúc nằm ở phía Đông Huỳnh Quang cùng với Tần gia phương bắc Huỳnh Quang, cách xa nhau non nửa Huỳnh Quang, bảo Liên Duyệt làm sao bỏ được, làm sao đồng ý???

“Cô cô, trong Lưu Ly tiểu trúc, không chỉ có tinh tượng thuật của sư phụ ta là đứng đầu thiên hạ, y thuật của nhị sư bá ta cũng là tuyệt đỉnh, hẳn luôn luôn được xưng là quái tài thiên tài, càng là vấn đề vớ tay chân, ở chỗ hẳn lại càng dễ... Tiểu Bảo bẩm sinh từ trong bụng mẹ đã yếu nhược, biết đâu cũng có thể được nhị sư bá điều dưỡng tốt lên...”

Liên Duyệt nói đến đây, tự nhiên là mong muốn mang tiểu Bảo đi Lưu Ly tiểu trúc.

Đỡ đẻ hai oa oa của Tần gia, là lần đầu tiên hẳn đỡ đẻ hài tử, là lần đầu tiên hẳn cảm thụ sinh mệnh.

Cho nên, đối với hai tiểu oa nhi này, Liên Cừ cũng là phi thường thương yêu, đồng thời mong muốn bọn họ có thể tất cả mạnh khỏe.

Hôm nay tiểu Bảo đại Bảo cái dạng này, hẳn tự nhiên là lo lắng, kỳ thực hẳn càng muốn mở miệng cũng mang đại Bảo đi Lưu Ly tiểu trúc để sư phụ hẳn xem xét một chút.

Thế nhưng tình huống hiện tại của tiểu Bảo quan trọng hơn một ít, cô cô hẳn ngay cả một tiểu Bảo còn có chút không muốn, vậy hẳn sao dám cũng đem đại Bảo mang đi???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 198: Đi Tới Phía Nam

Liên Duyệt cuối cùng cũng đồng ý để Liên Cừ mang theo tiểu Bảo đi Lưu Ly tiểu trúc.

Cho dù luyện tiếc tiểu Bảo đi đường xóc nảy, thế nhưng Liên Duyệt càng luyện tiếc thấy tiểu Bảo một đời đều bị ốm đau dần vặt.

Cho nên sau khi chăm chú bế tiểu Bảo vài ngày, lưu luyện rất lâu, Liên Duyệt vẫn ngậm lấy thương cảm, tiễn bước Liên Cừ và tiểu Bảo.

Cứ như vậy, Tần gia lớn như vậy càng thêm trống trải.

Trong phòng chủ nhân chỉ còn Tần Du Hàn, Liên Duyệt cùng với đại Bảo.

Tiểu Bảo đi, Liên Duyệt càng trở nên thương yêu đại Bảo, cẩn thận chăm sóc hẳn, tiếc rằng hài tử này thật sự quá giống đại nhi tử Tần Vô Phong của nàng, quả thực chính là một hũ nút.

Một oa oa nho nhỏ, cũng đã biết cách phớt lờ người khác, đùa thế nào cũng không muốn phất tay huy chân đáng yêu như tiểu Bảo, mở mở cái miệng nhỏ, thẳng đến khi bị đùa đến phiền, hẳn mới có thể làm như không thể nhin nữa đảo đảo mắt to đen bóng bày tỏ bất mãn.

Đại Bảo như vậy, tuy rằng không diễm đạm đáng yêu như tiểu Bảo nhưng lại càng hiển hiện tính cách, càng khiến người ta muốn trêu đùa hẳn.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Hắc bào tử luôn luôn nhanh hơn Ngụy Quang Hàn một bước.

Tại kinh thành Huỳnh Quang nhiếp chính vương phủ, vào một lần nhiếp chính vương say rượu rốt cục huých Liên Phù.

Chẳng biết vì sao, từ đó trở đi, Liên Phù cũng không còn ngang bướng, hơn nữa cũng cấp tốc ước định đồng ý gả cho Hiên Viên Liệt Thiên, có người nói nhiếp chính vương phủ đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.

Thuần âm nữ tử Ngụy Quang Hàn muốn tìm đã không còn là tấm thân xử nữ, chế tạo huyết đồng, đã thành một giấc mơ xa không thể thành.

Dưới sự bức bách của hắc bào tế tự, Ngụy Quang Hàn, đành phải suy xét đem chủ ý đánh tới trên người huyết đồng Lạc Minh sinh hạ.

Thế nhưng bởi vì đó là hài tử của Lạc Minh, cho nên Ngụy Quang Hàn có vẻ cực kỳ thận trọng.

Hắn mang theo thủ hạ trở lại ‘Vô Gian luyện ngục’, bắt đầu bế quan kiểm tra tư liệu về huyết đồng, cùng với biện pháp khiến người nọ sống lại.

Mấy ngày sau, hắn rốt cục tìm thấy thứ mình muốn.

Kiến trúc màu xám bạc mang theo vài phần trang nghiêm và nặng nề, cánh cửa đá cẩm thạch màu đen càng tăng thêm vài tia trầm trọng.

Ngụy Quang Hàn ngồi trong phòng tràn ngập màu đen, chậm rãi khép lại tư liệu trên tay.

Theo lời hắc bào tế tự nói cho hắn, cùng với hiểu biết của chính mình, ngày người nọ tỉnh lại tuần hoàn ba mươi lăm năm một lần, ba mươi lăm năm thứ nhất thứ hai thứ ba, đều bởi vì không có tin tức của huyết đồng, mà gặp phải trở ngại.

Chính bởi vì tìm không được huyết đồng, cho nên bọn họ mới nổi lên ý niệm chế tạo huyết đồng ở trong đầu.

Vì vậy hắc bào tế tự Âm Dạ bắt đầu tìm kiếm thân thể thuần âm.

Tuy rằng thân thể thuần âm không khó tìm giống như huyết đồng, nhưng cũng là quý hiếm rất ít ỏi.

Hắc bào tế tự đã tìm nhiều năm, thẳng đến năm ngoái, hắc mới tìm được Liên Phù.

Vì vậy sau khi thỏa thuận với Ngụy Quang Hàn, ‘Vô Gian luyện ngục’ liền bắt đầu bắt Liên Phù.

Đáng tiếc lúc đầu bọn họ xem thường năng lực của người bên ngoài ‘Vô Gian luyện ngục’, cũng không phái đi quá nhiều cao thủ, vậy nên để cho Hiên Viên Liệt Thiên cứu được Liên Phù.

Lần này, tìm được huyết đồng, cơ hội cách ba mươi lăm năm lần thứ tư để người kia sống lại, còn có mười chín năm.

Ngón tay thon dài của Ngụy Quang Hàn gõ lên bàn, hắc ngưng mi tự hỏi.

Hắc bào tế tự để ép hắc đi tìm huyết đồng, sử dụng thủ đoạn khiến Liên Phù mất đi tấm thân xử nữ, đối với điểm này, hắc tương đương bất mãn, hắc vốn không muốn để hài tử của Lạc Minh dính dáng vào.

Thế nhưng, hài tử kia...

Đích xác, bởi vì thân phận của hài tử kia, Ngụy Quang Hàn mới không muốn động hắc.

Thế nhưng, cũng vì thân phận của hài tử kia, khiến tâm Ngụy Quang Hàn rục rịch.

Đó là hài tử của Lạc Minh...

Hài tử của Lạc Minh, nếu như để hãn đến đây, vậy sẽ là một chuyện như thế nào???

Luyến tiếc thương tổn Lạc Minh, luyến tiếc Lạc Minh hiện tại, đi tới địa phương đáng ghét không thể ở bên hãn này, như vậy hài tử của y thì sao???

Một hài tử sớm muộn gì cũng sẽ vì cứu người nọ mà hi sinh, đem hãn đến đây thay cho Lạc Minh, hãn là vẫn có thể chứ???

Ý niệm trong đầu này của Ngụy Quang Hàn vừa xuất hiện, liền không thể kiềm chế được nữa.

Hài tử của Lạc Minh, cho dù không phải hài tử của hãn, nhưng hãn vẫn có thể coi là hài tử của mình.

Nếu như Lạc Minh tự mình nuôi lớn hãn, như vậy mười chín năm sau, khi hãn và hắc bào tể tự hi sinh hài tử kia, Lạc Minh nhất định sẽ thương tâm muốn chết.

Nói vậy, còn không bằng đem hài tử vốn không nên tồn tại ở thế giới này cướp về, nuôi lớn hãn ở ‘Vô Gian luyện ngục’.

Nuôi đến mười chín năm sau, khi đến ba mươi lăm năm lần thứ tư, liền hi sinh nó, để người nọ sống lại.

Rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ hãn liền có thể đi tìm Lạc Minh, đến lúc đó, bọn họ đã không còn cần huyết đồng, muốn hài tử bọn họ hai người sinh lại là được.

Ý niệm như vậy đang đưa trong đầu Ngụy Quang Hàn, giống như là có vuốt mèo không ngừng gãi gãi tâm hãn, không ngừng gãi ngứa hãn...

Mấy ngày sau, đạt thành ước định với hắc bào tể tự, huyết đồng có thể đưa đến ‘Vô Gian luyện ngục’, thế nhưng huyết đồng phải giao cho hãn xử

trí.

Trước khi tới ba mươi lăm năm lần thứ tư...

Cũng chính là trong mười chín năm này, hài tử kia, hắc bào tế tự không thể động tới.

Như vậy cũng đủ, ở ‘Vô Gian luyện ngục’, có Ngụy Quang Hàn, chỉ cần hắc bào tế tự không động vào hài tử kia, vậy tuyệt đối không có người dám động hãn.

Sau khi hắc bào tế tự thỏa hiệp, Ngụy Quang Hàn, nhắm vào huyết đồng, cũng chính là hài tử của Tần gia, một lần khai triển hành động.

...

Sắp tới mùa hè, ánh nắng mặt trời lần thứ hai trở thành khách quen trên bầu trời, khí trời đã bắt đầu dần dần nóng lên.

Ra khỏi Tần phủ, Vân Khuynh kỳ thực rất mờ mịt, thế giới lớn như vậy, y nghĩ mình đã không còn nhà, đôi mắt nhìn lại, đều là hoàn toàn xa lạ.

Ngoại trừ khủng hoảng và mờ mịt đối với tương lai, mặc dù rất tưởng niệm người Tần gia, tưởng niệm đại Bảo tiểu Bảo mỗi ngày mỗi đêm đều dẫn vật y.

Nhưng y vẫn như trước không muốn trở lại, cũng không muốn bị tìm thấy.

Y bởi vì sợ Tần Vô Song mấy người đuổi theo, nên cấp tốc rời khỏi Giang thành, kiên trì chọn một phương hướng bắt đầu mà đi.

Phương hướng y chọn là phía nam y vẫn muốn đến từ rất lâu, nhưng vẫn không có cơ hội.

Lúc đầu, y nghĩ Long Liễm điềm lệ lạnh lùng và Long Khiêm nho nhã anh tuấn quá chọc người chú ý, liền muốn cầu bọn họ ẩn từ một nơi bí mật gần đó giống như lúc ở Tần gia.

Long Khiêm thỏa hiệp ẩn mình, nhưng Long Liễm bởi vì Liên Duyệt dặn dò, vậy nên không đáp ứng, chỉ là thay đổi y phục, giấu đi khí chất.

Long Liễm hôm nay nhìn qua giống như một đại nha hoàn dung mạo tú lệ, trong vẻ mặt có tôn trọng lại không mất đi ôn nhu đối với Vân Khuynh, thấy thế nào cũng không nhận ra nàng sẽ là ảnh vệ một thân áo đỏ, điềm lệ lại lạnh lùng kia.

Vân Khuynh thấy mà tấm tắc lấy làm kỳ, sau đó mới biết Long Liễm là giang hồ ‘Tuyệt sát’, am hiểu nhất chính là ngụy trang.

Từ nhất khắc ba người rời khỏi Tần gia, Vân Khuynh liền căn dặn Long Liễm và Long Khiêm che giấu hành tung của ba người bọn họ, tránh né Tần gia lục soát.

Long Liễm và Long Khiêm bởi vì có mệnh lệnh lúc trước của Liên Duyệt...

Trước khi quay về Tần gia, tất cả đều nghe Vân Khuynh mà tận tâm một đường che giấu vết tích của họ.

Cứ như vậy, Tần Vô Song và Tần Vô Phong mấy người muốn tìm Vân Khuynh càng lúc càng phiền phức.

Hôm nay, trải qua bốn ba gần một tháng, Vân Khuynh Long Liễm đã đi tới phía nam.

Thành trì phía nam đều là thành trì trên sông, mùa đông thì ấm, mùa hè thì lạnh, là thánh thành du ngoạn nổi danh trong các quốc gia.

Thành thị du ngoạn nổi danh nhất, đó là Kiền thành sông bạc, cùng với Khôn thành hoa lâu.

Ngoại trừ hai tòa thành thị này, phía nam cũng còn có rất nhiều thành thị nổi danh khác, một trong số đó chính là Hoài Châu.

Hoài Châu ở đây nổi danh nhất là cao điểm, là một thành thị khiến người ta vừa nghĩ tới đã cảm thấy ngọt ngào.

Lúc này ba người Vân Khuynh đang ở Hoài Châu.

Cũng không phải mấy người tận lực đi tới Hoài Châu, chỉ là từ phương bắc Giang thành chạy tới, thành thị đầu tiên khi tiến nhập địa vực phía nam chính là Hoài Châu.

Lúc này Vân Khuynh một thân trường bào màu trắng bạc, đang thả lỏng tiêu sái ở thành thị phía nam mang theo vài phần ẩm ướt nơi đây.

Quần áo của y nhìn như đồ dùng màu trắng bạc thông thường, nhưng kỳ thực là xuất từ ‘Vân tú phường’ của Xích Yên quốc.

Là vải vóc tốt nhất người bình thường cho dù có tiền cũng khó mà mua, nguyên liệu màu trắng bạc là từ những sợi tơ tốt nhất do tắm nhả ra dệt thành tơ lụa.

Cửa tay áo và cổ áo đều có sợi tơ màu tím nhạt thêu thành hoa văn, hoa văn không phức tạp, cũng không diễm lệ, nhìn qua cực kỳ thanh lịch đơn giản.

Giống như lời Hiên Viên Bất Kinh thật lâu nói trước đây, hoa văn trên quần áo của ‘Vân tú phường’ rất được xem trọng, bên trong đường vân của hoa văn, đều có ngụ ý thêu lên tên của chủ nhân.

Nét mặt Long Liễm không có nửa phần đáng cười, một thân xanh nhạt quần dài lụa mỏng, nhìn qua giống như một cô gái đi theo nề nếp cũ.

Nàng đi theo phía sau Vân Khuynh, có chút quẩn quýt suy nghĩ có nên nói cho Vân Khuynh, tam thiếu gia nhà nàng, Tần Vô Hạ, lúc này đang ở Tích Châu phía trước Hoài Châu hay không.

Kỳ thực lúc Vân Khuynh yêu cầu đi tới phía nam, Long Liễm liền có vài phần không muốn.

Phù Vân sơn trang nằm ở Tích Châu, Tần Vô Hạ vì chuyện Xích Huyết Kiếm, hiện nay cũng ở Tích Châu, toàn bộ phía nam vì một thanh Xích Huyết Kiếm, đã sớm khuấy đảo giống như một nồi nước sôi, nóng bỏng không ngớt, không cẩn thận là sẽ bị bỏng.

Giang hồ nhân sĩ ở các quốc gia, hơn phân nửa đều tụ tập ở phía nam, đến nơi đây, khắp nơi bên người đều có thể ẩn dấu nguy hiểm.

Vân Khuynh kiên trì muốn tới phía nam, nàng cũng không dễ cự tuyệt, chỉ có thể xốc lại mười hai vạn phần tinh thần che chở Vân Khuynh.

Nàng chỉ hy vọng Vân Khuynh ở phía nam chỉ là vui chơi giản đơn một chút liền rời đi.

Vân Khuynh đem toàn bộ ưu sầu và việc phiền lòng đều áp dưới đáy lòng, nâng mi đánh giá bốn phía, hỏi Long Liễm ở phía sau: “Long Liễm, trước kia ngươi đã từng đến Hoài Châu chưa???”

Long Liễm theo sát phía sau Vân Khuynh, nghe vậy lập tức trả lời: “Trước đây lúc làm nhiệm vụ đã tới vài lần.”

“Ở đây có địa phương đặc biệt gì không???”

Vân Khuynh chậm rãi bước đi, vạt áo màu trắng bạc tạo nên độ cung ôn hòa.

Phía nam là thành thị trên sông, nữ tử ở đây nước da non hồng, phần lớn tính tình đều hiền lành, giống như dòng nước mềm mại đáng yêu.

Mà nam tử, còn lại là mang theo khí chất thanh tú nho nhã mà địa phương khác ít có, cho nên Vân Khuynh sau khi dịch dung, cùng với quần áo người thường khó có thể phân biệt khiến y có vẻ rất giống nam tử ở đây, cực kỳ bình thường.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 199: Gặp Lại Cố Nhân

Đi một mải, Vân Khuynh liền mang theo Long Liễm tìm chỗ để nghỉ ngơi.

Vân Khuynh nhìn thấy một nơi ‘Thiên nhiên cư’.

‘Thiên nhiên cư’ thân có màu đỏ đen, mặt trên điêu khắc động vật chim hoa đủ các màu, đứng ở trên đường nhìn lại, rất có vài phần cảm giác lịch sự tao nhã.

Bước chân Vân Khuynh dừng một chút, nhìn Long Liễm phía sau nói: “Ở đây được không?”

Long Liễm tùy tiện nhìn lướt qua, trước cửa ‘Thiên nhiên cư’ này người đến người đi, như nước chảy, hình như sinh ý rất tốt.

Nét mặt nàng lộ ra dáng cười có thể xem là ôn hòa, nhẹ giọng nói: “Công tử cảm thấy ổn là được rồi.”

Ban đầu Long Liễm Long Khiêm kiên trì muốn gọi Vân Khuynh là nhị thiếu phu nhân, nhưng sau Vân Khuynh dùng mọi cách khuyên bảo, hai người mới bằng lòng sửa lại kêu công tử.

Vân Khuynh nghe Long Liễm không phản đối, liền nhắc chân bước về phía ‘Thiên nhiên cư’.

Lúc đi vào người ở bên trong đã có rất nhiều, Vân Khuynh nhìn quanh bốn phía, có vài bàn là đang uống rượu, thanh âm thô lỗ rất lớn nói chuyện với nhau, y không nhận được phải nhíu mày.

Sau đó liền đi lên lầu, điểm tiểu nhị đón y lên trên: “Hai vị nghỉ chân hay ở trọ?”

Long Liễm nhìn Vân Khuynh nói: “Chúng ta không ở trọ, đem vài món đặc sắc của bản điểm lên đây là được.”

Đang lúc nói chuyện, Vân Khuynh đã tìm thấy một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống.

Người ở lầu hai cũng không ít, thế nhưng thanh tịnh hơn rất nhiều.

Liếc mắt quét tới, dĩ nhiên mỗi bàn đều ngồi đầy, vừa lúc chỉ còn lại một bàn bọn họ ngồi, mặt bàn còn chưa kịp chà lau tỏ rõ ở đây vốn cũng vừa có khách nhân, y chỉ là đứng dịp vừa tới mà thôi.

Điểm tiểu nhị thuận theo Long Liễm, cầm lấy khăn mặt khoát trên vai lau lau mặt bàn, sau đó đưa trà lên rồi đi xuống.

Vân Khuynh đối với chuyện ăn ở luôn luôn không xem trọng, hành lý ngày ấy của y cũng là do Long Liễm thu xếp dùm.

Vân Khuynh có thể nói là thân vô xu, chỉ biết trên người Long Liễm dường như mang theo rất nhiều bạc, dọc theo đường đi ăn ở chưa từng phải chịu ủy khuất.

Bởi vì lục đại ảnh vệ ở Tần gia vào lúc ăn cơm vẫn luôn ngang vai ngang vế với người Tần gia, cho nên Long Liễm cũng không cố kỵ ngồi xuống đối diện Vân Khuynh.

Chưa tới một hồi thức ăn của họ liền đưa lên, Vân Khuynh nâng mi nhìn Long Liễm: “Long Khiêm hẩn...”

Long Liễm cong cong lông mày: “Công tử không cần lo cho hẩn, hẩn tự có biện pháp để mình không đói bụng.”

Vân Khuynh lúc trước chưa từng thân cận với Long Liễm, không quá quen thuộc, dọc theo đường đi lần này Long Liễm chăm sóc y rất chu đáo, giữa hai người cũng nhiều nhiều ít ít bồi dưỡng ra một chút ăn ý.

Long Liễm thường ngày không quá thích nói, đối với người không quá quen thuộc, Vân Khuynh cũng không thích nói chuyện, vì vậy hai người liền bắt đầu lẳng lặng ăn.

Một lúc sau, có ba người quần áo hoa lệ, tướng mạo không tầm thường, khí chất phi phàm chậm chậm bước lên.

Lúc bọn họ bước lên, trên lầu rõ ràng yên lặng hơn một chút, chẳng biết vì sao, Vân Khuynh đột nhiên có chút hiếu kỳ, y liền nghiêng mặt nâng mi nhìn về phía ba người kia.

Lúc này y mới phát hiện, quần áo hoa lệ, kỳ thực chỉ có hai người.

Một người một thân đỏ rực, tựa như sa y, lồng ngực tựa như bạch ngọc mơ hồ có thể nhìn thấy, thân hình gầy gò, khuôn mặt yêu mị, nhìn qua phong lưu xinh đẹp, nét mặt hắc tựa hồ vẫn luôn lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, ánh mắt trói chặt trên người nam tử mặc bố y duy nhất trong ba người.

Bố y nam tử kia là kỳ quái nhất, một thân bố y màu lam, một chút cũng không hoa lệ, thậm chí nhìn qua có chút cũ kỹ, thế nhưng người nọ tuấn mỹ phi phàm, mặt như quan ngọc, tóc chỉ buộc phần trên trán phần còn lại thì tùy ý thả ở phía sau.

Toàn bộ sợi tóc ở phía sau không được buộc, toàn bộ theo chiếc cổ mảnh khảnh, trượt theo đầu vai hắt buông xuống, đen thui bóng loáng.

Ở trên người hắc, dường như trộn lẫn khí chất nội liễm và tiêu sái kỳ dị, tuy rằng khuôn mặt thanh tú quyền lệ quá mức, nhưng cũng sẽ không ai nhầm lẫn là nữ tử.

Lúc này đôi lông mày thanh tú của hắn hơi nhíu lại, dường như gặp phải chuyện khổ não gì đó, nam tử áo đỏ đứng một bên thấy hắn như vậy độ cung bên môi cong càng sâu...

Trong chớp mắt nhìn thấy nam tử áo lam kia, trong lòng Vân Khuynh hiện lên một tia cảm giác kỳ dị.

Bỗng dưng cảm thấy người nọ rất thân thiết.

Long Liễm cũng theo đường nhìn của Vân Khuynh chú ý tới ba người kia, lúc nhìn thấy nam tử áo lam, động tác trên tay nàng ngừng lại.

Bỗng nhiên tròng lớn đôi mắt, nhìn Vân Khuynh, lại nhìn người nọ, trong ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc và đề phòng, nhưng không có mở miệng.

Ánh mắt thoáng dừng một chút trên người nam tử áo lam, Vân Khuynh liền chuyển qua nam tử thứ ba.

Vừa nhìn thấy, Vân Khuynh cả người liền cứng lại, bàn tay cầm đũa, hơi run lên một chút.

Cánh môi màu nhạt hơi mở, thiếu chút nữa thì gọi tên người kia ra.

Người nọ toàn thân đen huyền, khí chất nhưng không lạnh lùng, mà là ôn nhuận như ngọc, cộng thêm khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm tuấn mi tu mục càng hiển khí khái quân tử khiêm tốn.

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười yếu ớt, nhưng trong ánh mắt lại mang theo lạnh lùng nhàn nhạt, dường như tất cả bốn phía chưa từng nhập vào mắt hắn.

Người nọ dường như cảm giác được đường nhìn của Vân Khuynh, nâng mi nhìn về phía Vân Khuynh, Vân Khuynh cả kinh, lập tức cúi đầu, vội

vàng và cơm vào miệng.

Y lúc này rất mâu thuẫn, vừa muốn chào hỏi với người nợ, lại không biết nên nói với người nợ thế nào.

Nam tử vừa trông thấy Vân Khuynh thì trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào y, nhìn nhìn, lạnh nhạt trong mắt toàn bộ rút đi, mọc lên một cỗ ấm áp.

Ba người kia sau khi lên lầu, nhìn quanh bốn phía, thấy bàn ăn đã đầy hết, nam tử áo lam liền mở miệng nói: “Xem ra hôm nay lại không có lộc ăn, chúng ta đi nhà khác đi!”

Nam tử áo đỏ nhú mào: “Bất Kinh nếu thực sự thích, ta có thể mỗi ngày sai người mang tới cho người.”

Cao điểm ở đây, xem như là ngon nhất Hoài Châu, mỗi ngày khách nhân đều là chật ních, hôm qua ba người đến đây đã không có chỗ trống, ba người tính tình đều rất tốt liền trực tiếp rời đi, không nghĩ tới hôm nay đến vẫn không có chỗ.

Đôi mắt đen thui của nam tử áo lam liếc qua nam tử áo đỏ, mím môi rồi muốn đi xuống: “Chúng ta đi thôi!”

Nam tử áo đen kia lại nói: “Chờ một chút.”

Nói xong, dưới ánh mắt nghi hoặc của nam tử áo lam và nam tử áo đỏ thẳng tắp hướng đi đến chỗ Vân Khuynh và Long Liễm.

“Vị công tử này.”

Thanh âm của nam tử áo đen giống như con người hẳn, rất ôn hòa, cũng phi thường dễ nghe.

Vân Khuynh có chút hoảng hốt, thanh âm quen thuộc lại xa lạ như vậy, đã bao năm rồi không nghe thấy?

Là chín năm hay là mười năm y đã nhớ không rõ.

Y ngẩng đầu, nhìn người nọ, thật lâu không nói.

Nụ cười yếu ớt bên môi nam tử kia trở nên sâu thêm, trong con người cũng tràn đầy tình tự kỳ dị: “Tại hạ thấy ở đây chỉ có các hạ hai vị, không biết ba người chúng ta có thể may mắn được ngồi cùng một bàn với các người?”

Vân Khuynh còn chưa kịp mở miệng, Long Liễm liền lạnh lùng nói: “Xin lỗi, công tử nhà ta không thích tiếp xúc với người ngoài.”

Thanh âm Long Liễm lúc này giống như Long Liễm diễm lệ lạnh lùng kia, mà không phải Long Liễm đã thay đổi hình tượng nhiều ngày.

Nam tử kia nghe vậy hơi hơi nhăn mày, nét mặt hiện ra một tia tiếc nuối.

Thấy vậy, tâm Vân Khuynh không khỏi mềm nhũn, mở miệng nói.”
Đương nhiên có thể.”

Nói ra miệng xong Vân Khuynh liền có chút hối hận, y đây không phải là làm khó Long Liễm ngay trước mặt mọi người sao?

Y có chút cấp thiết nhìn về phía Long Liễm, Long Liễm mỉm cười với y, lại cúi thấp đầu xuống.

Kỳ thực Long Liễm chỉ là thấy ba người này không giống người thường, không muốn dính dáng với bọn họ nên mới từ chối.

Thế nhưng, nếu Vân Khuynh đồng ý, nàng cũng không phản đối.

Nam tử áo đen có chút thâm ý liếc nhìn Vân Khuynh: “Đa tạ công tử, tại hạ, Vân Hoán.”

Thân thể Vân Khuynh cứng đờ: “Tại hạ... Long Khiêm.”

Long Liễm vừa nghe, thiếu chút nữa thì bị sặc.

Long Khiêm...

Nàng giương mắt nhìn Vân Khuynh, nhất thời không rõ tâm tư Vân Khuynh.

Vào lúc này, hai nam tử còn lại cũng đã đi tới, hơi hơi gật đầu với Vân Khuynh và Long Liễm xong liền đều ngồi xuống.

Vân Khuynh nhìn Vân Hoán, hé hé miệng, chỉ vào Long Liễm nói: “Đây là muội muội của ta, Long Liễm.”

Trong mắt Vân Hoán hiện lên một tia dị dạng, gật đầu.

Nam tử áo lam nhìn Vân Khuynh và Long Liễm, dĩ nhiên cũng nheo lại con mắt nở nụ cười: “Hiên Viên Bất Kinh.”

Hắn nói chính là tên mình, làm một trong tam đại thần bộ, hắn có thể nào nhìn không ra Vân Khuynh và Long Liễm đều là dịch dung.

Nghĩ vậy ánh mắt hắn nhìn về phía Vân Khuynh và Long Liễm, vô tình mang theo một chút thăm dò.

Nam tử áo đỏ bên người Hiên Viên Bất Kinh còn lại là đem thân thể tựa lên trên ghế dựa, vươn tay đặt lên vai Hiên Viên Bất Kinh, thưởng thức sợi tóc đen tuyền của hắn ở trong tay, bên môi như trước mang theo nụ cười nghiền ngẫm, hắn tràn ngập mỉa mai hoặc nhíu mày: “Gọi Lạc là được.”

Vân Hoán gọi điểm tiểu nhị tới, chọn một vài món sau, lại nhìn về phía Vân Khuynh, mở miệng nói: “Long công tử rất giống một người.”

Vừa nói ánh mắt hần vừa xa xăm, trong giọng nói mang theo vài phần phiền muộn.

Đôi mắt tràn đầy tia sáng của nam tử áo đỏ liếc nhìn Vân Hoán, trong con người mang theo hiếu kỳ.

Hiên Viên Bất Kinh cũng vậy.

Vân Khuynh cúi đầu, nhìn không ra vẻ mặt, một vài ký ức đã lâu lật lại từ trong đầu, giống như một cuộn phim tua lại.

“Giống một muội muội của ta, đặc biệt con mắt của Long công tử... Đáng tiếc, ta cùng muội muội kia đã tách biệt gần mười năm, đến lúc ta trở về, nàng đã xuất giá, đồng thời theo phu gia chuyển đến một nơi không biết tên.”

Vân Khuynh nghe vậy, bàn tay cầm đũa bỗng nhiên siết chặt, ngón tay nắm lại có chút trắng bệch.

Xuất giá, theo phu gia chuyển đến một nơi không biết tên?

Vân gia kiểm cố thật giỏi, nói vậy bọn họ hẳn là không dám nói cho người khác là bắt y thay Vân Thù đi xuất giá!

Không ngờ Vân Hoán còn nhớ đến y, ở Vân gia, sau khi mẫu thân qua đời, đối tốt với y, chỉ có Hồng Châu và nhị ca Vân Hoán này.

Lần đầu gặp Vân Hoán, là năm Vân Khuynh sáu tuổi, y bị đại tỷ đẩy ngã, cái trán đập vào tảng đá, sau đó trên trán máu chảy không ngừng.

Đại tỷ tam tỷ và đại ca ức hiếp y đều bị máu trên trán y dọa chạy, còn y nhất thời ngã trên mặt đất không đứng dậy được, chỉ phải ủ khuất nằm sấp

trên đất.

Sau đó y thấy một đôi giày màu đen, sau một khắc, y được một đôi tay to lớn đỡ lên.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 200: Như Đã Từng Quen

Ký ức này, giống như kiếp trước xa xôi như thế, đều bị phủ trong bụi bặm.

Sáu tuổi năm ấy, quen biết Vân Hoán, đối với Vân Khuynh mà nói, cũng là một chuyện may mắn.

Từ đó về sau, Vân Hoán luôn luôn nhìn qua khiêm khiêm như ngọc, trên thực tế lại ẩn giấu lạnh nhạt, rất ít đem người nào đặt ở trong lòng, liền chân chính thân thiết tiến gần Vân Khuynh.

Có lẽ là thương hại hài tử nhỏ gầy như vậy bị người ức hiếp, có lẽ là buồn bực vì y bị bắt nạt mà vẫn trầm mặc, hoặc có lẽ là đơn thuần muốn nhìn hài tử đối với người khác tựa như một tiểu thú tự bế lại trầm mặc có thể nhìn thẳng vào chính mình, khi đó Vân Hoán đối với Vân Khuynh rất tốt.

Lúc có thứ gì mới lạ chơi vui, hẳn luôn luôn nhớ tới Vân Khuynh.

Vân Khuynh xuyên qua mà đến, khi đó chữ nghĩa đối với thời không này, nhận biết cũng không nhiều.

Năm xưa học chữ, luyện chữ, đều là ở trong thư phòng của Vân Hoán, trong lòng Vân Hoán, được Vân Hoán nắm tay chỉ dạy.

Hơn nữa khi đó Vân Khuynh xuyên đến thế giới này cũng chưa lâu, đáy lòng vẫn rất bàng hoàng bất an.

Mẫu thân của y quá mức nhu nhược, y không dám tăng thêm cho nàng một chút gánh vác thuộc về y, mà Hồng Châu lúc ấy cũng chỉ là một tiểu nha đầu.

Khi đó, người có thể để y toàn tâm tin cậy, chỉ có Vân Hoán.

Vân Hoán dường như trời sinh mang theo một loại khí chất khiến kẻ khác tín phục, hần tuần mỹ hữu lễ, khiêm khiêm như ngọc, ôn hòa có thể khiến người ta dễ dàng ổn định lại.

Vân gia nữ nhi chiếm đa số, hơn nữa mỗi nữ nhi đều mỹ lệ không gì sánh được.

Hiện tại, Vân gia bốn người nữ nhi, đại nữ nhi, Vân Tinh lúc này cũng ở trong cung làm phi cũng với cô cô mình, nhị nữ nhi từ lúc còn bé đã chết non, tam nữ nhi đó là Vân Thù, tứ ‘Nữ nhi’ tự nhiên là Vân Khuynh.

Hai nữ tử, đại nữ tử, Vân Linh, là một tên cao ngạo, lỗ mũi hướng lên trời ăn chơi trác táng.

Nhị nữ tử Vân Hoán, từ nhỏ khiêm tốn hữu lễ, tự có chủ trương của bản thân.

Trong đám nữ nhân ở Vân gia, ngoại trừ Vân Linh và Vân Thù là đồng mẫu ra, những người khác đều là đồng phụ không đồng mẫu.

Vân vương gia thiên vị Vân Thù nhất, Vân Linh là trưởng tử, lại còn là đại phu nhân sở sinh, vậy nên cũng là nữ tử được sủng ái nhất.

Vân Hoán xuất từ nhị phu nhân, tuy là nhị phu nhân, nhưng lại là công chúa Huỳnh Quang, vị công chúa này vì nguyên nhân đặc thù, mà gả tới Vân phủ.

Vân vương gia đối với mẫu thân Vân Hoán lòng mang sợ hãi, liên quan theo đó cũng không thích Vân Hoán.

Sau lại có người nói mẫu thân Vân Hoán qua đời, Vân vương gia lại càng không thích Vân Hoán.

Nhưng Vân Hoán dù sao cũng là huyết thống hoàng thất Huỳnh Quang, Vân vương gia tuy không thích hẳn, nhưng không dám đắc tội nửa phần, vào lúc Vân Hoán đề xuất báỉ sư liền đem hắỉ phái đến phương xa học nghệ.

Biết đâu trong lòng Vân vương gia, hắỉ chẳng bao giờ thừa nhận Vân Hoán và Vân Khuynh tồn tại.

Trên thực tế, Vân Hoán cũng không thích Vân gia.

Nếu không phải Vân gia có một người Vân Khuynh duy nhất khiến Vân Hoán cảm nhận được ôn nhu, Vân Hoán sẽ không dự định quay về Vân gia.

Đáng tiếc, xa gần mười năm, chờ đến lúc Vân Hoán học nghệ thành công, cuối cùng rảnh rồi quay về Vân gia, tiểu muội duy nhất hắỉ coi là người thân cũng đã gả đi, hơn nữa lại không có tung tích.

Nếu Vân gia không có Vân Khuynh, Vân Hoán tự nhiên không dừng lại quá lâu, vừa về đến nhà liền đi ra ngoài.

Có năng lực có quyền thế, nhưng tâm rất trống vắng, khiến hắỉ gặp ‘Long Khiêm’ như đã từng quen này.

Trên bàn cơm luôn luôn lặng lẽ, chỉ có Vân Hoán dường như rất có hứng thú với Vân Khuynh, luôn luôn hắỉ hái bằỉ bằỉ hỏi y một vài vấn đề.

Vân Khuynh tự nhiên sẽ không sản sinh cảm giác phiền chán với Vân Hoán.

Đều là thấp thỏm nhất nhất đáp lại.

Dưới đáy lòng y vì không thể lấy thân phận Vân Khuynh gặp mặt Vân Hoán mà có chút không vui.

Nhị ca này, vào lúc y gần mười tuổi đi ra ngoài học nghệ, bọn họ cũng đã gần mười năm không thấy.

Cảm giác của Vân Khuynh đối với hần, lại không chút nào xa lạ hờ hững.

Vân Khuynh không thích hợp, người khác nhìn không ra, nhưng Long Liễm ở chung với y gần một tháng lại thấy rất rõ ràng.

Nàng len lén không hiểu nhú mày, nhưng chung quy không nói cái gì.

Lạc Diễm và Hiên Viên Bất Kinh cũng khá hiểu Vân Hoán, Vân Hoán tuy rằng nhìn qua ôn văn nho nhã, giống như người hiền lành ôn nhu, nhưng kỳ thực hần tương đương lãnh huyết, bề ngoài nho nhã của hần chỉ là dùng để che giấu lạnh lùng trong khung.

Đáy mắt trong lòng hần, chưa từng đặt vào một người.

Hôm nay, lại thân thiện đối với một người xa lạ như thế, ở trong mắt Lạc Viêm và Hiên Viên Bất Kinh, thấy thế nào cũng nghĩ kỳ quái.

Lại qua nửa canh giờ, Vân Khuynh và Long Liễm rốt cục quyết định cáo từ.

Cáo từ vừa nói ra miệng, Vân Hoán liền nhin không được mở miệng nói: “Long huynh đệ có tính toán đi đâu không?”

Vân Khuynh hoảng hốt một chút, mới nhớ đến mình để không cho Vân Hoán nhận ra bản thân, y cố ý mượn dùng tên Long Khiêm.

Y hơi hơi cong môi cười cười: “Chỉ là cùng muội muội đi ra ngoài một chút, cũng không có dự định đi đâu... Còn Vân công tử? Có chuyện quan trọng sao?”

Vân Khuynh nói xong liền có chút ảo não.

Y không chế không được muốn thân cận với nhị ca gần mười năm không gặp, dường như cũng mất đi tâm đề phòng, hôm nay trải qua hốt hoảng trả lời sai rất nhiều vấn đề.

Sớm biết rằng ngay từ đầu nên nghe lời Long Liễm, cự tuyệt Vân Hoán bọn họ ngồi cùng.

Quả nhiên Vân Khuynh vừa mới nói xong, Vân Hoán liền cười cười, một đôi mắt phượng híp lại giống như một con hồ ly: “Thật không, vừa khéo, ba người chúng ta cũng vậy, vừa lúc Vân Hoán cảm thấy Long huynh đệ rất thân thiết, không bằng mấy người chúng ta kết bạn cùng đi dạo chơi, càng nhiều người càng vui!”

Lạc Viêm ở một bên bĩu môi, không biết là ai lúc đầu thế nào cũng không muốn đi cùng bọn họ, nói là nhiều người phiền phức.

Thế mà chỉ qua hai ngày, thay đổi một người mà thôi, lí do thoái thác này cũng triệt để thay đổi.

Người kia, cũng chỉ là dịch dung, nhìn qua thú vị hơn người bình thường một chút mà thôi, có cần Vân Hoán để bụng như thế sao?

Lần này Vân Khuynh trái lại lại tỉnh táo, y nghĩ muốn cự tuyệt, nhưng vừa nói ra miệng, cũng tìm không được lý do từ chối, lại thêm cặp mắt tràn ngập không đồng ý của Long Liễm, y chỉ có thể kiên trì đến cùng.

Y biết mẫu thân Vân Hoán là công chúa Huỳnh Quang, cũng biết Vân Hoán năm xưa báỉ sư phụ cũng không phải là người bình thường, thân phận hiện tại của Vân Hoán nói vậy cũng là người trên người, đi cùng một người như vậy chung quy cũng sẽ có phiền phức tìm tới cửa.

Thế nhưng, đây là nhị ca khi còn bé y từng dựa vào, đối tốt với y, dạy y rất nhiều chuyện trên thế giới này.

Ở phương diện nào đó mà nói, Vân Hoán có thể nói là lão sư vỡ lòng của y trên thế giới này.

Dù sao y đích xác không có mục tiêu, không bằng đi cùng Vân Hoán một đoạn, tìm được địa phương phong cảnh tốt lại hợp tâm ý, biết đâu y còn có thể mua một tòa nhà rồi ổn định cuộc sống.

Vào lúc Vân Khuynh đáp ứng Vân Hoán, đầu Long Liễm lại bắt đầu đau.

Vân Khuynh rõ ràng đã dặn bọn họ hỗ trợ che giấu vết tích, không để người Tần gia tìm được, nhưng y lại thẳng thắn đi cùng ba người không phải người thường như vậy, vậy hành tung há có thể dễ dàng che giấu?

Huống hồ nàng thân là giang hồ ‘Tuyệt sát’, đối với Hiên Viên Bất Kinh ôm một loại tình tự kỳ dị, dù sao, Hoa Ly Phi cũng giống Hiên Viên Bất Kinh là một trong tam đại thần bộ, lúc nào cũng đi tìm kiếm nàng muốn bắt được nàng.

Ai biết giữa ba thần bộ kia, liệu có cái gì mưu đồ hay không, nàng nếu như không cẩn thận bị Hiên Viên Bất Kinh nhận ra thân phận, vậy thì thực thảm.

Lúc nhóm năm người đều dùng cơm xong, mấy người lại vòng vo một hồi ở trong Hoài Châu, Vân Hoán mấy người liền dẫn Vân Khuynh Long Liễm đến khách sạn bình dân để bọn họ ngủ lại.

Vào đêm đó, Lạc Diễm xinh đẹp quỵn rũ tựa ở trên ghế tuyên bố: “Ngày mai xuất phát đi Tích Châu, xem Xích Huyết Kiếm trong truyền thuyết, rốt cuộc là bộ dáng gì.”

Hắn vừa nói hết lời, Long Liễm chỉ muốn lấy tay che mặt.

Tần Vô Hạ đang ở Phù Vân sơn trang trong Tích Châu, hiện tại đi Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh không phải là tự động đưa mình đến trước mặt người Tần gia sao?

Vào đêm, chờ đến lúc Vân Khuynh và Long Liễm rốt cục tách khỏi Vân Hoán ba người, Long Liễm nhin không được nói với Vân Khuynh: “Công tử, ngày mai chúng ta cáo biệt Vân công tử bọn họ đi!”

Nét mặt Vân Khuynh mang theo nụ cười ấm như gió xuân, y đang nhớ lại ban ngày Vân Hoán chiếu cố y, dưới đáy lòng cảm thán nhị ca của y từ nhỏ đến lớn đều là nho nhã lễ độ như thế, khiêm khiêm như ngọc, tự do một cỗ khí chất nho nhã, thực sự là nhân trung long phượng khó có được...

Thế nhưng, y lại không nghĩ ra, vì sao Vân gia lại có thể có một người ưu tú như Vân Hoán chứ?

Lời Long Liễm, cắt đứt tư tự của Vân Khuynh, đem y từ trong vui sướng gặp lại Vân Hoán lôi ra.

Y chăm chú nhìn về phía Long Liễm: “Vì sao?”

Long Liễm cúi mặt: “Tam công tử, lúc này đang ở Tích Châu.”

Thân thể Vân Khuynh dừng một chút, dưới đáy lòng nỗ lực áp chế Tần Vô Song, Tần Vô Phong và đại Bảo tiểu Bảo bị lời nói của Long Liễm mà phóng ra.

Vui sướng cả ngày đều bị quét sạch, đáy lòng mang theo vài phần co quắp, hơi hơi đau đớn, y sờ sờ mặt mình: “Loại hình dạng này... Vô Hạ không nhất định có thể nhận ra, hơn nữa, Vô Hạ là ‘Ám hoàng’ chủ quản giang hồ, lần này vì Xích Huyết Kiếm đến Phù Vân sơn trang nhất định là bận đến túi bụi, chúng ta ăn mặc bình thường như vậy, sao có thể khiến hắc chủ ý.”

“Nhưng...”

Long Liễm còn muốn nói gì đó.

Vân Khuynh lại khoát tay áo: “Không sao... Sau khi đến Tích Châu chúng ta liền chia tay Vân Hoán bọn họ, sau đó chúng ta rời xa Tích Châu là được.”

Long Liễm thấy Vân Khuynh rõ ràng từ chối thảo luận vấn đề này, không thể không thở dài một tiếng, lui xuống.

Đồng thời trong lúc đó, Lạc Viêm và Hiên Viên Bất Kinh cũng cực kỳ hiếu kỳ hỏi Vân Hoán: “Người coi trọng muội muội của Long Khiêm kia sao, sao lại xum xoe với người ta như vậy?”

“...”

Khuôn mặt Vân Hoán đen xì, không trả lời.

Hắn thích loại nữ tử nào, ngay cả chính hắn cũng không biết... Thế nhưng, hắn biết, nhất định không phải nữ tử nhìn như dịu ngoan kì thực lạnh lùng hôm nay nhìn thấy.

Hắn đối tốt với Long Khiêm kia như vậy...

Thật sự là vì y và tứ muội Vân Khuynh của hắn quá giống nhau...

Mỗi khi bối rồi, lông mi buông xuống giống như chiếc quạt, lưu lại một bóng ma trên da thịt như bạch ngọc, cũng sẽ hơi hơi mím môi.

Nhưng vào lúc vui vẻ, sẽ đem môi vung lên độ cung ấm áp nhu hòa, trong đôi mắt cũng sẽ phát sinh tia sáng tinh tế, khóe mắt chân mày đều mang theo vui mừng.

Hơn nữa mỗi khi y nhìn một người, đáy mắt chỉ có cái bóng người kia, là chăm chú thực sự nhìn toàn bộ người kia.

Vân Khuynh lúc nhỏ chính là như vậy, giống như tiểu thú có tâm đề phòng rất mạnh, thế nhưng xem ai thuận mắt, tín nhiệm ai, đối với người ta tuyệt đối là ôn nhu chăm chú đối đãi, có thể dễ dàng khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Hôm nay đụng tới Long Khiêm này, một nụ cười, một cử chỉ, mỗi lần giơ tay nhắc chân đều khiến hắn hoảng hốt cho rằng mình nhìn thấy Vân Khuynh.

Thế nhưng...

Người rất giống Vân Khuynh này, rõ ràng là một nam nhân... Hắn thấy hầu kết chỗ cổ y, y không có khả năng là một nữ nhân.

Thế nhưng, nếu là nam nhân, sao y lại giống Vân Khuynh đến vậy.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 201: Ôn Lại Tình Cũ

Ban đêm, gió mát phơ phất, rất nhiều người đã yên giấc, Hiên Viên Bất Kinh quần áo màu lam nằm ở trên đỉnh khách sạn bình dân, nhìn ánh sao lóe ra trên bầu trời mà ngẩn người.

Nhìn màn đêm đầy sao tâm hắc có chút phiền táo chậm rãi yên lặng xuống.

Lông mi dày dài hơi hơi rung động một chút, trên khuôn mặt thanh tú có chút quá phận của hắc không có nửa phần biểu tình, mí mắt nhẹ nhàng nhắm, lông mày nhắm lại.

Đầu gối lên hai cánh tay giao nhau, đáy lòng yên lặng xuống nhưng lại vô tình nảy lên một tia mê man.

Hắc vốn có thể dễ dàng thấy rõ tình tự của người khác, tất cả của người khác, nhưng đối với chính mình, lại là hoàn toàn không biết.

Là mình chán ghét mà vứt bỏ, tự mình căm hận, là bàng hoàng trên thế giới này không chỗ nào để dựa vào sao???

Hắc là ai???

Hắc là Hiên Viên Bất Kinh, là Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ phong quang vô hạn, hắc là Huỳnh Quang đại hoàng tử Hiên Viên Bất Kinh.

Thế nhưng, thân phận này có ích lợi gì???

Không có thân phận này, hắn là một người, có thân phận này, hắn như trước là một người.

Nét mặt hiện lên một tia lạnh lùng, thánh chỉ sao, Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh???

Liên quan gì đến hắn, ở trên đời này, hắn đã sớm độc thân, vì sao phải bị người dễ dàng gọi trở về.

Hắn không quay về, vậy thì sao?

Bàn tay vốn đang thả lỏng dần dần nắm thành nắm tay, trong lòng phiền muộn càng ngày càng nghiêm trọng, khiến Hiên Viên Bất Kinh có loại cảm giác hít thở không thông.

“Này.”

Một thanh âm lười biếng quen thuộc vang lên.

Nét mặt Hiên Viên Bất Kinh hiện lên một tia chán nản, lúc mở mắt lần nữa, Lạc Diễm đã nằm ở bên người hắn, lấy khuỷu tay chống nửa mặt bên, vẻ mặt ý cười nhìn hắn.

Tướng mạo người nọ vốn đã phong lưu xinh đẹp, hôm nay hình dạng mang cười càng hiện phong tình.

Hiên Viên Bất Kinh liếc mắt nhìn lại đột nhiên có chút phản cảm, vì sao người này lúc nào cũng bình tĩnh như thế, dường như chuyện gì cũng không để ở trong lòng.

Lạc Diễm trông thấy trong mắt Hiên Viên Bất Kinh xuất hiện chống cự, đôi mắt lưu quang tràn đầy hơi hơi nheo lại, lóe lóe: “Ta còn tưởng rằng người đã chạy mất... Hiên Viên Bất Kinh, một trong tam đại thần bộ thì sao, Huỳnh Quang đại hoàng tử thì thế nào, cũng chỉ là nô lệ của ta mà thôi.”

“Người...”

Nét mặt Hiên Viên Bất Kinh hiện lên một tia tức giận, không phải là hăn không thể chịu thua, chỉ là tính cách người này quá mức ác liệt.

Mấy tháng trước đây, ở ‘Văn hương các’ tại Khôn thành hăn tiếp nhận Lạc Diễm khiêu chiến, trong một tháng tra ra thân phận hăn có.

Đáng tiếc theo dấu vết Lạc Diễm một tháng, chỉ tra ra năm thân phận của hăn.

Một là chủ nhân ‘Văn hương các’, hai là ‘Vũ giả’ Lạc Diễm có nhiều truyền kỳ nhất thiên hạ, ba là Ma Giáo giáo chủ, bốn là người thần bí dùng kiếm ba năm trước đây liên tiếp khiêu chiến hơn mười cao thủ đỉnh cao.

Và quan trọng nhất, thứ năm, hăn chính là tam hoàng tử của Tương Ly quốc.

Trong vòng một tháng, Hiên Viên Bất Kinh dựa vào tin tức mình biết, cùng năng lực quan sát của mình, mới tìm ra năm thân phận của Lạc Diễm, đến cuối tháng, hăn vốn tưởng rằng mình đã nắm chắc thắng lợi, lại không nghĩ rằng mình thua.

Bại bởi Lạc Diễm giả hoạt hay thay đổi thân phận, ai có thể đoán ra, hăn đường đường Ma Giáo giáo chủ, tam hoàng tử Tương Ly quốc, dĩ nhiên còn là hải tặc ở giữa vùng biển Tương Ly và Xích yên quốc.

Nam nhân này thật đúng là quỷ dị hay thay đổi.

Chỉ kém một thân phận như vậy, nhưng khiến hăn thua triệt để.

Bởi ước định của hai người, hăn phải đáp ứng một cái điều kiện của Lạc Diễm, Lạc Diễm dĩ nhiên đề tiện kêu hăn làm nô lệ cho hăn.

Đây cũng không phải là ác liệt nhất, càng ác liệt chính là, Lạc Diễm này kêu hấn làm nô lệ lại không có thời gian nhất định, phải chờ đến khi hấn chán mới thôi, trước khi hấn chán trò chơi này, Hiên Viên Bất Kinh thân là nô lệ của hấn, phải luôn luôn ở bên cạnh hấn.

Thực ra tuy là nói nô lệ, nhưng thái độ Lạc Diễm đối với hấn thủy chung như một, chưa từng làm nhục hấn, việc nô lệ, cũng chỉ đề cập vào lúc hai người lần đầu tiên thực hiện hứa hẹn, sau đó hai người cũng rất ăn ý không còn đề cập tới.

Nhưng hôm nay, Lạc Diễm lại nói ra.

“Người đang buồn bực chuyện gì, lão nhân nhà người sắp chết, người thực sự không quay về xem sao???”

Lạc Diễm đem Hiên Viên Bất Kinh tức giận thu hết vào đáy mắt, rất có vài phần cảm giác hưởng thụ.

Hấn nắm lấy sợi tóc rơi lả tả ở trên cánh tay Hiên Viên Bất Kinh, chậm rãi quần lên ngón tay thon dài.

“Thật đúng là vô tình.”

Hiên Viên Bất Kinh vươn tay kéo lại sợi tóc bị Lạc Diễm quần trên ngón tay hấn, không nói lời nào phi thân rời đi.

Khóe miệng Lạc Diễm cong lên: “Hiên Viên Bất Kinh nội liễm tiêu sái lần đầu tiên nhìn thấy kia, thực sự là người không được tự nhiên trước mắt này sao???”

Trong khung vẫn là kiêu ngạo như vậy. Vừa nhìn đã khiến người ta muốn làm nhục...”

Lạc Diễm nói, vườn cái lười đỏ tươi liếm liếm cánh môi, nụ cười dưới ánh trăng càng trở nên quyến rũ xinh đẹp.

Ngày thứ hai, mọi người vẫn là dáng dấp lúc trước, biểu hiện ra ngoài cũng không thay đổi quá nhiều, đoàn người bắt đầu đi tới Tích Châu.

Lúc trước, trên đường từ phương bắc đi đến phương nam, Vân Khuynh cũng không phải chỉ theo Long Liễm.

Không biết từ bao giờ, Long Liễm đã thăng cấp trở thành nửa sư phụ của Vân Khuynh, võ công của Long Liễm mặc dù không bằng Tần gia tam huynh đệ, nhưng tuyệt đối đứng đầu lục đại ảnh vệ.

Từ sau khi Long Liễm dùng tuyệt đỉnh khinh công đem Vân Khuynh mang ra Tần phủ, Vân Khuynh liền để Long Liễm dạy y võ công.

Vân Khuynh muốn học võ công, muốn có năng lực tự bảo vệ mình, Long Liễm tự nhiên là phi thường cam tâm tình nguyện, tuyệt không keo kiệt dạy cho Vân Khuynh.

Trước khi sinh đại Bảo tiểu Bảo, Vân Khuynh bởi vì giới hạn tuổi tác, chuyện học võ thật sự là hạn chế nhiều lắm.

Chỉ là dưới nhân duyên vừa khớp, sau khi Tần Vô Song dùng ‘Biển di kim tà cổ’ giải ‘Tử ô cổ’ cho Vân Khuynh, thân thể Vân Khuynh giống như là trải qua một lần dịch kinh tẩy tủy, học võ cực nhanh.

Long Liễm nói rất nhiều thứ, Vân Khuynh đều là cái hiểu cái không, nhưng ngay cả như vậy, võ công của y vẫn tiến bộ rất nhanh.

Mặc dù không đến mức nói là cao thủ, nhưng hiện tại, quyền cước công phu vẫn là có, khinh công tuy rằng so với mấy người Long Liễm thì đúng là khó coi, nhưng là miễn cưỡng có thể nhảy lên cây nhỏ ổn định đứng vững.

Mặc kệ nói như thế nào, có tiến bộ chính là tốt, tất cả đang đi vào quỹ đạo.

Nhóm năm người bọn họ, thuê hai chiếc xe ngựa, Lạc Diễm và Hiên Viên Bất Kinh một chiếc, Vân Khuynh, Vân Hoán và Long Liễm một chiếc.

Vân Hoán nguyên bản là nên ngồi cùng với Lạc Diễm Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng cuối cùng vẫn theo Vân Khuynh lên xe ngựa thứ hai.

Lạc Diễm nhú mày, khoe miệng mỉm cười: “Còn nói không coi trọng cô nương người ta...”

Nói xong đôi mắt lóe lóe: “Không đúng, e rằng không phải coi trọng cô nương người ta, mà là coi trọng Long Khiêm kia.”

Lạc Diễm nói hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh nghĩ sao???”

Hiên Viên Bất Kinh vì Huỳnh Quang hoàng đế bị bệnh và thánh chỉ quấy nhiễu tâm thần không yên, căn bản không có tâm tư đi phản ứng hăn, chỉ là có lệ ân một tiếng.

Lạc Diễm thấy vậy cũng không giận, trực tiếp ngã nằm lên đệm mềm trên xe ngựa, nhắm mắt nghỉ ngơi, hăn thật sự muốn nhìn xem Hiên Viên Bất Kinh rốt cuộc có trở về hay không.

Trong xe ngựa phía sau, Long Liễm hiển nhiên là không thích Vân Hoán đối tốt với Vân Khuynh quá mức.

Dù sao Vân Khuynh là người Tần gia, trên người có danh hiệu Thiếu phu nhân, quá mức thân cận với nam tử khác cũng không tốt.

Bởi vì có Vân Hoán ở đây, Vân Khuynh không thể luyện võ, chỉ phải cùng Vân Hoán nói chuyện phiếm.

Trò chuyện trò chuyện, Vân Khuynh biết rõ Vân Hoán tận lực thân cận với y như vậy là bởi vì trong mắt Vân Hoán, y rất giống ‘Vân Khuynh’.

Trong lòng Vân Khuynh rất cảm động, cũng đột nhiên muốn biết, dưới đáy lòng Vân Hoán, rốt cuộc là đối đãi với ‘Muội muội’ này thế nào.

Vân Khuynh hơi buông mí mắt, ánh mắt dời đi nói: “Vân đại ca có rất nhiều muội muội sao, đối với từng muội muội đều tốt như vậy?”

Tiếp xúc nửa ngày, đã khiến hai người xưng hô thẳng cấp là Vân đại ca và Long đệ.

Vân Hoán giật mình: “Đúng, nói đến huyết thống, ta có không ít muội muội, thế nhưng ta nhận thức, lại chỉ có một mình tiểu Khuynh.”

Nói nói ánh mắt hân nhu hòa xuống: “Long đệ người không biết, trong nhà chúng ta, phụ thân càng thích nữ nhi một ít, bởi vì hân luôn cho rằng nữ nhi có thể mang đến cho hân càng nhiều vinh hoa phú quý.

Bọn muội muội của ta, hầu hết đều được sủng ái, chỉ có một mình tiểu Khuynh bị quên trong góc.”

Vân Hoán nhìn về phía Vân Khuynh cười nói: “Trong đám muội muội này, kỳ thực tiểu Khuynh là người đáng yêu xinh đẹp nhất, đáng tiếc lại không được yêu thích, chỉ có ta đối tốt với y.

Y từ nhỏ đã thích dính ta, khi còn bé, ta thích nhất y dùng cặp mắt đen kịt tràn ngập tín nhiệm kia nhìn ta...

Cái loại cảm giác này... Không cách nào hình dung...

Rất có cảm giác thành tựu, tràn ngập tự hào, thật giống như là mình dùng năng lực của chính mình mở ra một mảnh bầu trời cho y...”

Nhớ lại chuyện cũ, nét mặt Vân Hoán mang theo ôn nhu, nghĩ tới hiện tại không gặp được Vân Khuynh, lại hơi chuyển buồn bã: “Đáng tiếc lúc y xuất giá ta lại không biết, cũng không biết gả đến nhà nào, phu gia có tốt với y không.”

Lúc hần trở lại hỏi Vân vương gia, Vân vương gia chỉ nói là không quá hiểu rõ đối phương, chỉ là Vân Khuynh kiên trì gả cho đối phương, cho nên họ mới đem Vân Khuynh gả đi, nhưng Vân Khuynh gả đi sau liền không thấy hình bóng.

Lấy Vân Hoán hiểu rõ tình cảnh của Vân Khuynh, và rõ ràng tính cách của Vân vương gia, tự nhiên là biết sự thực không phải như thế, thế nhưng hần ngoại trừ thực sự tìm không được Vân Khuynh, cái gì cũng tra không được.

Nha hoàn của Vân Khuynh cũng bị đưa đến bên người cô cô hần, hần vào cung gặp cô cô vài lần, nhưng vẫn không đụng tới nha hoàn kia.

Lúc hần nói với cô cô muốn nha hoàn kia, cô cô lại nói nha hoàn kia thân phận không xứng với hần, muốn tặng mỹ nhân khác cho hần, bị hần cự tuyệt, hần chỉ có thể âm thầm tra, nhưng vẫn là không có thu hoạch.

Vân Khuynh thấy giọng điệu hần tịch mịch, vẻ mặt phiền muộn không khỏi an ủi nói: “Y nhất định sẽ gặp được phu quân của mình, nhất định sẽ hạnh phúc.”

Song song đang an ủi Vân Hoán, y không khỏi nghĩ đến, hay là, y nên lấy thân phận Vân Khuynh viết một bức thư cho Vân Hoán, để hần bớt sầu muộn, không nên lo lắng cho y.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 202: Trên Đường Đi Gặp Giảo Đồng(*)

(*) giảo đồng:

Giảo: giảo hoạt; ranh mãnh; gian xảo; xảo quyệt; quỷ quyệt

Đồng: trẻ em; trẻ con; nhi đồng.

Dọc theo một đường chậm rãi đi, chưa đến nửa ngày, bọn họ liền tới Tích Châu.

Vân Khuynh không hề nuốt lời với Long Liễm, vừa đến Tích Châu liền cáo biệt với mấy người Vân Hoán, mượn cớ là muốn thăm hỏi người quen.

Vừa rời khỏi đám người Vân Hoán, Vân Khuynh liền muốn viết một bức thư đưa cho Vân Hoán.

Biết trên thế giới này ngoại trừ người Tần gia, còn có một Vân Hoán quan tâm y như vậy, y phi thường hài lòng.

Vân Khuynh và Long Liễm đang đi đường, phía trước lại truyền đến một trận tranh cãi ầm ĩ, hai người còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, một hài tử thấp bé gầy yếu lại bắn thủ chạy tới chỗ hai người.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy vạt áo xanh của Long Liễm chột lóe, tiểu hài tử chạy về phía họ, cũng đã bị Long Liễm tóm vào trong tay.

“Bước đi phải nhìn một chút, người định va vào đâu???”

Trong miệng nghiêm khắc nói, một đôi lông mày mảnh khảnh của Long Liễm không tự chủ được nhú lại với nhau.

“Thả ta xuống, thả ta xuống!!!”

Tiểu hài tử kia tay chân đá đạp lung tung, thậm chí vươn tay muốn bắt Long Liễm, thấy thế nào cũng giống như một giáo đồng ngang bướng.

Vân Khuynh nhìn hăn không tự chủ được nhăn lại lông mày, nói với Long Liễm: “Buông hăn đi, đừng làm mình bị thương.”

Một hài tử như thế, có thể làm Long Liễm bị thương mới là lạ, thế nhưng Long Liễm vẫn vì Vân Khuynh quan tâm mà hơi cong lên khóe môi một chút.

Long Liễm buông tay thả hài tử xuống đất, một đôi mắt to của hài tử kia quay tròn vòng vo một chút, sợ là nhìn ra Vân Khuynh thiện tâm, nhanh như chớp tựa như cá chạch chạy đến phía sau Vân Khuynh, bàn tay đen bần siết chặt ống tay áo Vân Khuynh không buông.

Đôi mắt Vân Khuynh hơi híp một chút, cúi đầu, ánh mắt mang theo một ít đậm mạc nhìn tiểu đồng nắm lấy áo y.

Tiểu đồng kia ngẩng đầu, hơi hơi mếu máo, giọt nước mắt trong suốt từ trong mắt tràn ra, co quắp khóc lên: “Hai vị đại gia đại tỷ tiểu gia ta sai rồi, xin đại gia nhất định phải vì tiểu gia làm chủ...”

Tiểu gia trên có lão mẫu tám mươi, dưới có... Đệ đệ muội muội gào khóc đòi ăn, tiểu gia ta thật vất vả mới hạ mình bán thân làm người hầu, đám lão hỗn đản kia còn dám lừa tiểu gia...”

Hăn há miệng ngậm miệng kêu đại gia tiểu gia khiến khuôn mặt Vân Khuynh trong nháy mắt đen sì.

Vân Khuynh tử tử nhìn hăn, tuy rằng trong miệng không biết nói cái gì, nhưng nước mắt này nhìn qua là thực sự.

Y còn chưa kịp hỏi gì, năm sáu người liền vây quanh ba người bọn họ.

Dẫn đầu là một nam nhân ba bốn mươi tuổi, phía sau đi theo cũng là một đám người hung thần ác sát.

Người dẫn đầu kia vẻ mặt đặc ý dò dặt nhìn Vân Khuynh, lấy tay chỉ chỉ y: “Người, đem tiểu tử thối kia đưa cho ta.”

Vân Khuynh nhíu mày, trên khuôn mặt dịch dung xuất hiện một tia cười cười, hỏi ngược lại: “Vì sao???”

Người nọ thấy Vân Khuynh không nghe lời giống như trong tưởng tượng, sắc mặt không khỏi trầm xuống: “Tiểu tử, thức thời một chút, đem người giao ra cho ta.”

Vân Khuynh thẳng thắn không để ý tới người nọ, cúi đầu hỏi tiểu hài tử trốn ở phía sau mình: “Sao người lại đắc tội những người này???”

Đôi mắt tiểu hài tử kia vừa rồi còn mang theo nước mắt lập tức trợn tròn: “Nói bậy, rõ ràng là đám thiên sát hồn đản kia đắc tội tiểu gia!!!”

Mi tâm Vân Khuynh nhảy lên, cảm thấy có chút đau đầu: “Người nếu không nói ta liền đem người giao cho bọn hắn.”

“... Ban đầu là ta trộm bạc của họ... Sau lại bọn họ bức ta làm nô tài... Một chút bạc cũng không cho còn muốn tiểu gia ký bán mình khế, tiểu gia sao có thể làm???”

Thanh âm tiểu hài tử ban đầu còn rất nhỏ đến cuối cùng càng lúc càng lớn.

Vân Khuynh rất muốn xoay người rời đi.

Hiển nhiên, mặc kệ là hài tử trốn phía sau y hay là đám đại hán trước mặt này, đều có sai.

Nhưng mà, tiểu hài tử này, nói như thế nào cũng là một hài tử, mắt mở trừng trừng nhìn nhiều người như vậy làm khó một hài tử, nếu không ra tay thì có chút không ổn.

Vân Khuynh hơi trầm tư một chút, hỏi mấy người kia: “Hắn trộm bao nhiêu bạc của các người???”

Người nọ trên dưới quan sát Vân Khuynh, thấy hắn tuy rằng quần áo không phải rất hoa lệ, nhưng là rất có khí chất, không giống người bình thường.

Khóe miệng kéo ra nụ cười xấu xa: “Hai mươi lượng.”

Tiểu hài tử lo lắng kéo kéo quần áo Vân Khuynh: “Hắn nói vậy, tiểu gia ta chưa trộm được đã bị đuổi theo ép buộc ký bán mình khế...”

Vân Khuynh nói với Long Liễm: “Cho bọn hắn hai mươi lượng.”

Long Liễm vẻ mặt không đồng ý, thế nhưng vẫn nghe Vân Khuynh cho những người đó hai mươi lượng.

Những người đó cầm bạc trái lại có chút sửng sốt.

Long Liễm trừng mắt bọn họ: “Còn không mau đi, ở lại là muốn bị đánh???”

Những người này nhìn qua không phải thứ tốt, nàng không rõ vì sao Vân Khuynh muốn cho bọn hắn bạc, nếu như là nàng, nàng nhất định sẽ giáo huấn bọn họ một lần.

Những người đó ước chừng số bạc trong tay, cuối cùng cũng rời đi.

Chờ những người đó đi rồi, tiểu hài tử kia mới có chút buồn bực từ phía sau Vân Khuynh đi ra: “Người thực sự là ngu ngốc, tiểu gia không phải đã

nói với người sao, tiểu gia ta căn bản không trộm được bạc, người làm gì muốn đưa cho bọn hăn???”

Vân Khuynh sửa sang lại quần áo: “Đệ nhất, đừng há miệng ngậm miệng xưng tiểu gia, đệ nhị, bạc là của ta ta muốn dùng như thế nào là chuyện của ta, người quản không được.

Được rồi, hiện tại người không có việc gì, có thể đi, sau đó tốt nhất đừng tùy tiện trộm đồ người khác.”

Tiểu hài tử hừ một tiếng: “Tiểu gia mặc kệ người.”

Sau khi nói xong đụng vào người Long Liễm nhanh chân bỏ chạy, thế nhưng chưa chạy được hai bước lại vị Long Liễm nắm cổ tay.

Long Liễm đen mặt nói với Vân Khuynh: “Công tử, tiểu quý này chết cũng không hối cải, lại muốn sờ bạc của chúng ta.”

Vân Khuynh một trận câm nín, vừa lúc đầu y đã có chút không muốn cứu giáo đồng này, sau lại nhìn hăn tuổi nhỏ mới ra tay, không nghĩ tới...

Vân Khuynh bước gần tới tiểu hài tử kia, trên khuôn mặt dịch dung bình thường mang theo biểu tình nghiêm túc, lạnh lùng hỏi tiểu hài tử kia: “Người rất thiếu tiền sao???”

Tiểu hài tử kia nhìn y một hồi, đột nhiên giãy giụa cổ tay bị Long Liễm nắm nắm lăn trên mặt đất khóc lên: “Ức hiếp người ức hiếp người... Hai đại nhân ăn hiếp một hài tử ta...

Ô ô ô... Hai tên bại hoại mua ta không cho ta ăn không cho ta mặc mỗi ngày còn vừa đánh vừa mắng... Ở đâu ra chuyện ức hiếp người như vậy chứ... Ta không sống...”

Vân Khuynh và Long Liễm ngẩn ngơ, bình thường chưa từng gặp phải người khóc lóc om sòm như vậy, nhất thời không kịp phản ứng.

Vừa rồi mấy người đại hán tụ tập tại đây nhận bạc xong liền tản đi, hiện tại tụ tập tới một đám người không rõ sự thật, chỉ tưởng là Vân Khuynh Long Liễm ức hiếp hài tử kia, không hỏi đầu đuôi liền trách mắng họ.

Nếu chỉ là trách mắng thì thôi, nhưng sau một khắc, một cái roi đen thui từ trên trời giáng xuống, suýt nữa quật trúng người Vân Khuynh.

Theo roi xuất hiện, một tiếng khê kêu mang theo tức giận: “Vô sỉ bại hoại, rõ như ban ngày dĩ nhiên ức hiếp tiểu hài tử như vậy.”

Long Liễm hô hấp tắc nghẽn, trong nháy mắt vươn tay kéo Vân Khuynh lại.

Thế nhưng vẫn chậm một chút, đuôi roi đã quất lên cánh tay Long Liễm, Long Liễm khê cau mày, trên ống tay áo màu xanh của nàng chảy ra vết máu.

Hai người còn chưa rơi xuống đất, người đến đã hùng hùng hổ hổ, lại quất một roi lên người bọn họ.

Lúc này đây, ẩn từ một nơi bí mật gần đó, Long Khiêm một thân áo lam trong nháy mắt xuất hiện, lấy tay đón được roi, gắt gao nắm trong tay, ánh mắt băng lãnh nhìn chủ nhân roi da...

Là một thiếu nữ xinh đẹp một thân màu vàng nhạt.

Thiếu nữ kia thấy roi của mình bị người nắm, dùng sức kéo trở về, thế nhưng không thể kéo lại may mắn.

Nàng tức giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Người buông tay cho ta.”

Tiểu hài tử vừa nằm khóc trên mặt đất thấy vậy, bật người chạy vào trong đám người.

Lúc này Long Liễm che chở Vân Khuynh đã đứng vững, thấy Vân Khuynh không có việc gì nàng liền đi tới phía trước Long Khiêm, nằm roi, ánh mắt lạnh lẽo, dùng lực mạnh, thiếu nữ ở đầu kia của roi liền bị nàng đẩy ngã cả người lẫn roi.

“A a a... Đám người xấu các người...”

Bởi vì không chuẩn bị tâm lý, thân thể thiếu nữ ở trong không trung không thể duy trì cân đối, thét chói tai rồi ngã xuống đất.

Mắt thấy một mỹ nhân như nước trong veo sẽ ngã xuống đất, đột nhiên một đạo ánh sáng màu bạc lướt qua, một người nam tử áo bạc đỡ lấy thiếu nữ.

Thiếu nữ ngẩng đầu vừa nhìn người đến, sắc mặt liền đỏ: “Nhược Lưu ca.”

Người này là Phù Vân sơn trang Tích Châu biểu thiếu gia, Ân Nhược Lưu, mà thiếu nữ, còn lại là tiểu thư Thủy Mộng Linh của Phù Vân sơn trang luôn luôn thích bênh vực kẻ yếu.

Long Khiêm đã ẩn đi, Long Liễm nhất thời sơ ý không phòng bị, mới bị Thủy Mộng Linh đánh thương.

Vân Khuynh nhú mày, cẩn thận dùng dược giúp nàng xử lý vết thương trên cánh tay.

Y lại một lần nữa cảm thán, quả nhiên không nên cứu tiểu hài tử kia.

Thế nhưng Long Liễm lại chẳng quan tâm, vết thương nhỏ này, ở trong mắt nàng, không đáng kể chút nào.

“Mộng Linh, người trách oan người tốt.”

Ân Nhược Lưu lúc trước ngồi trên tửu lâu ở đối diện, đem trò khôi hài của tiểu hài tử kia thu hết đáy mắt, sự tình từ đầu đến cuối, hẳn phi thường rõ ràng.

Vốn hẳn không dự định nhúng tay, chỉ là Thủy Mộng Linh dù thế nào cũng là biểu muội hẳn, hẳn không thể nhìn người trong nhà bị ức hiếp.

“A??? Ba người kia không phải bại hoại sao??? Nhược Lưu ca ca người không thấy bọn họ bắt nạt hài tử nhỏ như vậy...”

Ân Nhược Lưu sắc mặt hơi trầm xuống: “Qua đó xin lỗi đi, người bị hài tử kia lừa, mà hài tử kia cũng đã sớm chạy.”

Thủy Mộng Linh lại ngẩn ngơ, có chút không thể tin tưởng.

Đẩy ra đoàn người, thấy Vân Khuynh đang xoa thuốc cho Long Liễm, mà hài tử vừa rồi khóc lăn trên mặt đất từ lâu đã không có hình bóng.

“Này...”

Tính tình của nàng lại nổi lên: “Tiểu quý kia, dĩ nhiên gạt ta, ta nhất định không buông tha hẳn.”

Nói liền xoay người, một bộ muốn đi tìm tiểu quý kia tính sổ.

Ân Nhược Lưu hơi hơi lắc đầu, tính tình Thủy Mộng Linh, tuyệt đối là do Phù Vân sơn trang sủng ái mà ra.

“Mộng Linh, xin lỗi trước đi.”

Nghĩ lại vừa rồi làm Long Liễm bị thương, Thủy Mộng Linh lập tức hổ thẹn chạy đến bên người Vân Khuynh và Long Liễm: “Hai vị, xin lỗi, ta không biết tiểu quý kia là gạt người...”

Vân Khuynh mặc dù có chút bức mình thiếu nữ này làm Long Liễm bị thương, nhưng dù sao cũng là hiểu lầm, đối phương cũng nói xin lỗi, y cũng không làm khó, chỉ là gật đầu: “Lần sau trước khi ra tay phải rõ sự tình trước.”

Lúc này tâm tình Vân Khuynh không quá tốt, thanh âm rất ngưng trọng, không có một mặt yếu nhược bình thường, ngược lại lại có một phen khí thế, Thủy Mộng Linh nhìn mà ngẩn người.

Thế nhưng Thủy Mộng Linh tự biết đuối lý, đối với lời Vân Khuynh nói, chỉ là gật đầu ân ân toàn bộ đáp ứng.

Vân Khuynh nói xong liền mang theo Long Liễm rời đi, nhưng Ân Nhược Lưu lại kéo Thủy Mộng Linh chạy tới: “Chờ một chút.”

Vân Khuynh và Long Liễm dừng lại cước bộ, Ân Nhược Lưu từ trong lòng lấy ra một bình sứ lam hoa: “Ta nơi này có một ít dược, coi như là biếu muội ta đưa cho cô nương chịu tội.”

Nét mặt Long Liễm nhàn nhạt, lạnh lùng nói: “Không cần.”

Ân Nhược Lưu nhíu mày, che ở trước mặt hai người: “Hôm nay biếu muội bất kính với hai vị, chúng ta nếu có vinh hạnh, thỉnh hai vị đến quý phủ để chúng ta khoản đãi một phen.”

Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh vừa nhìn liền biết không phải người thường, Vân Khuynh và Long Liễm vốn không muốn dính dáng, hơn nữa sợ đụng với Tần Vô Hạ, bọn họ vội vã muốn rời đi, bởi vậy, vừa nghe Ân Nhược Lưu nói Vân Khuynh liền lập tức từ chối.

Thủy Mộng Linh vì mình bị hại tử kia lừa, tổn thương Long Liễm nên rất áy náy, lúc này vừa nghe Ân Nhược Lưu nói như vậy, quả nhiên nghĩ thỉnh bọn họ về nhà nghiêm túc nhận tội là một chủ ý tốt.

Ân Nhược Lưu vừa mới nói xong nàng liền chờ mong nhìn Vân Khuynh và Long Liễm, tuy rằng nàng tổn thương Long Liễm, thế nhưng nàng là đánh lén mới chiếm thượng phong, vừa rồi Long Liễm chỉ ra một chiêu đã khiến nàng ngã bay, dưới đáy lòng nàng cũng là âm thầm bội phục Long Liễm.

Nàng tràn đầy chờ mong Vân Khuynh Long Liễm có thể đáp ứng Ân Nhược Lưu, lại không nghĩ rằng Vân Khuynh cự tuyệt bọn họ, vừa nghe thấy Vân Khuynh cự tuyệt, Thủy Mộng Linh mắt to liền lập tức tràn ngập hơi nước: “Hai vị không chịu tha thứ cho ta sao???”

“...”

Thế nào lại là khóc, giống hệt dáng dấp tiểu hài tử vừa rồi, khiến Vân Khuynh nhìn mà đau đầu.

Thật đúng là làm khó bọn họ.

Muốn không để ý tới nàng trực tiếp rời đi, rồi lại không thể rõ như ban ngày để mặc một cô nương như thế khóc ở trên đường không có hình tượng, như vậy chẳng phải là khó xử cô nương người ta sao.

Vân Khuynh nhìn sắc trời, vừa lúc đến buổi trưa, dù sao cũng là ăn bữa cơm, đi thì đi, ăn xong rồi chạy vậy.

Vân Khuynh chung quy nhẹ dạ, cho nên tuy rằng không quá tình nguyện, nhưng y vẫn nhận lời Ân Nhược Lưu đề nghị.

Lần nhận lời này, quả nhiên là khiến Vân Khuynh hối hận cũng không kịp.

Y sao có thể biết hai người trước mắt này lại là người của Phù Vân sơn trang, sao có thể biết, không chỉ Tần Vô Hạ, liền ngay cả Vân Hoán và

Hiên Viên Bất Kinh mấy người vừa mới cáo biệt, cũng là ở trong Phù Vân sơn trang...

Vân Khuynh không nghĩ tới, người y một lòng muốn tránh xa, lại âm kém dương sai, tất cả đều tiến đến một chỗ...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 203: Tình Cờ Gặp Lại

Đối với các hạng quyết định của Vân Khuynh, Long Liễm bình thường can thiệp rất ít.

Nhưng đến khi hai người theo Thủy Mộng Linh và Ân Nhược Lưu đi tới trước trang viên to lớn, thấy tấm biển đen đỏ thếp vàng bốn chữ lớn ‘Phù Vân sơn trang’, Long Liễm đầu đầy mồ hôi lạnh, chỉ hồi hận nàng vừa rồi vì sao không phản bác quyết định của Vân Khuynh.

Thấy bốn chữ ‘Phù Vân sơn trang’, Vân Khuynh chỉ muốn xách giày bỏ chạy.

Long Liễm từng nói qua, Tần Vô Hạ ở Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh tự nhiên sẽ không quên, cho nên lúc thấy bốn chữ trên tấm biển, Vân Khuynh liền có vài phần choáng váng.

Tùy tiện đụng phải hai người ở đường, cũng có thể kéo ra người của Phù Vân sơn trang, vận khí này thực sự là quá tốt rồi!!!

Ở trong lòng xoắn lại một nút thắt, Vân Khuynh liếc nhìn Long Liễm, rất muốn cùng nàng rời đi.

Thế nhưng đã tới cửa nhà người ta, há lại có chuyện không vào bên trong.

Vân Khuynh không tự chủ được sờ sờ khuôn mặt, mong rằng Tần Vô Hạ không nhận ra y mới tốt.

Lúc này Long Liễm nhìn như thờ ơ tới gần nói với Vân Khuynh: “Công tử, tam công tử quá quen thuộc thuộc hạ, bất luận thuộc hạ giả thành bộ dáng gì tam công tử đều có thể nhận ra, cho nên thuộc hạ muốn ẩn đi với Long Khiêm, chờ công tử rời khỏi Phù Vân sơn trang thuộc hạ sẽ trở lại với công tử.”

Vân Khuynh vừa nghe ngực phát lạnh, lúc này, thực sự chỉ còn lại mình y.

Y hít một hơi thật sâu, gật đầu: “Ta biết, ta ở lại đây một hồi, ngồi xuống một chút liền rời đi.”

“Ân.”

Long Liễm nhìn bốn phía: “Vậy thuộc hạ một hồi sẽ tìm cơ hội ẩn đến chỗ tối.”

Trên khuôn mặt bình thường của Vân Khuynh kéo ra một tia cười khổ, đồng ý một tiếng.

Bởi vì lúc này Phù Vân sơn trang có rất nhiều khách nhân, cho nên không thể nhất nhất tiếp đãi từng người, đặc biệt lúc này Vân Khuynh và Long Liễm lại không có thân phận hiển hách gì.

Tự hỏi tình huống hiện tại, dưới đáy lòng Vân Khuynh không ngừng an ủi chính mình, y không nhất định sẽ đụng với Tần Vô Hạ, không cần lo lắng...

Ân Nhược Lưu đưa bọn họ an trí ở phòng khách trước, sau đó rời đi, Thủy Mộng Linh cũng đi thay quần áo.

Bọn họ vừa đi, Long Liễm liền nói với Vân Khuynh: “Thuộc hạ ẩn đi trước, ra Phù Vân sơn trang, thuộc hạ trở lại với công tử.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt: “Được... Được rồi, Long Liễm, chờ một chút đã.”

Long Liễm vừa nhảy lên xà nhà thân thể giật mình, nhìn lại Vân Khuynh: “Công tử còn có cái gì phân phó sao?”

Vân Khuynh hơi ngưng mi: “Người kêu Long Khiêm đi xem người gạt chúng ta hai mươi lượng bạc là người phương nào, nếu là đại phú đại quý đại tham đại ác thì tìm đến kho bạc nhà họ, lấy bạc của họ, đều chia cho mấy người khát cái dân nghèo hết đi.”

Long Liễm thoáng trầm mặc một chút, gật đầu: “Thuộc hạ sẽ chuyển lời cho Long Khiêm.”

Vân Khuynh lúc này mới tính triệt để không có việc gì, khoát tay áo: “Người đi trước đi, đói bụng thì cùng Long Khiêm đi ra ngoài mua đồ ăn, ta rất nhanh sẽ rời khỏi Phù Vân sơn trang.”

Long Liễm nhận lệnh, biến mất.

Vân Khuynh một người ngồi trên ghế gỗ lim, châm trà nhấp uống.

Vừa ngồi xuống không được bao lâu, Thủy Mộng Linh thay đổi quần áo trở về càng hiện xinh đẹp, nàng hiếu kỳ nhìn Vân Khuynh: “Vị tỷ tỷ kia đâu?”

Vân Khuynh vẻ mặt không thay đổi, chỉ là mỉm cười trả lời: “Vừa nhớ tới có một việc chưa làm, đã rời đi trước.”

Thủy Mộng Linh có chút thất vọng: “Thật không... Vị tỷ tỷ kia võ công thật cao, thật muốn thỉnh giáo một chút.”

Vân Khuynh nghĩ tới võ công của Long Liễm, gật đầu với Thủy Mộng Linh: “Long Liễm võ công đích xác không sai, nếu là hữu duyên, sau đó tất

nhiên có cơ hội.”

Thủy Mộng Linh nghe vậy cười cong con mắt thật to: “Ra vị tỷ tỷ kia kêu Long Liễm... Ta là Thủy Mộng Linh... Không biết công tử người xưng hô thế nào?”

Vân Khuynh đỡ trán, thực sự là sơ ý, ngay cả tên cũng không biết đã đưa người về nhà.

“Long Khiêm... Long Liễm là muội muội của ta.”

Vân Khuynh phát hiện hắc hien tại dùng tên Long Khiêm dùng đến nghiên.

Hắc sớ Tần Vô Hạ phát hiện cho nên mới không dùng tên Vân Khuynh kia, thế nhưng, Vân Khuynh sao lại quên, đối với cái tên Long Khiêm này, Tần Vô Hạ cũng tương đương phi thường quen thuộc.

“Long Liễm tỷ tỷ võ công cao như vậy, Long Khiêm đại ca khẳng định cũng rất khá.”

Hai mắt Thủy Mộng Linh nóng bỏng nhìn Vân Khuynh, cho dù Long Liễm không ở, vậy mượn người này đến thay thế Long Liễm luận bàn võ công.

Đáng tiếc nàng chọn sai người.

Chân chính Long Khiêm võ công đích xác không tệ, thế nhưng Vân Khuynh giả Long Khiêm này, về vấn đề võ công phải nói là chỉ tạm tạm.

“Không, bởi vì thân thể không phải tốt, ta hầu như chưa từng tập võ.”

“A... Là như vậy sao.”

Thủy Mộng Linh tiếc hận nhìn hắn, dường như hắn không luyện được võ công là chuyện rất đáng thương.

Vân Khuynh cũng không thèm để ý, tiếp tục uống trà, Vân Khuynh tuy rằng không biết Phù Vân sơn trang dùng trà gì để chiêu đãi khách nhân, thế nhưng, không thể phủ nhận, trà này uống vào miệng đầy dư hương, rất ngon.

Vân Khuynh lại trò chuyện với Thủy Mộng Linh một hồi, trên cơ bản đều là Thủy Mộng Linh nói Vân Khuynh đáp.

Một lúc sau, Ân Nhược Lưu liền mang bọn họ đi ra lương đình bên ngoài ăn cơm.

Khí trời đã đi vào mùa hè, lương đình ở giữa hoa viên, trong hoa viên tràn ngập mùi hoa, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy mấy con bướm nhỏ màu sắc khác nhau bay lượn giữa những khóm hoa.

Theo Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh bước vào hoa viên, một trận hương thơm xông vào mũi, mùi thơm ngát hợp lòng người, tuy rằng Vân Khuynh cũng không chấp nhất với mấy thứ này, nhưng cứ như vậy tâm tình luôn luôn ít nhiều sẽ càng thêm thoải mái.

“Biểu ca.”

“Ca.”

Vừa đi một đoạn xa, Vân Khuynh liền phát hiện trong lương đình dường như đã có người.

Hơn nữa, nhìn qua còn không ít, khuôn mặt Vân Khuynh co quắp một chút, cường chế ý niệm muốn quay người chạy đi trong đầu, bước chân ổn định đi đến lương đình.

“Nhược Lưu, Linh nhi.”

Cười trả lời Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh chính là Phù Vân sơn trang đương nhiệm trang chủ Thủy Mộng Lan.

Vân Khuynh vốn đang cố chống hình dạng khí định thần nhân, vừa lúc đến bên lương đình, thấy người ở bên trong liền triệt để suy sụp.

Thân thể y run rẩy, thiếu chút nữa liền đứng không vững...

Một hai ba bốn...

Trong lương đình có năm người, mà có bốn người là y quen biết...

Lạc Diễm, Hiên Viên Bất Kinh... Vân Hoán, Tần Vô Hạ...

Trời ơi, lập tức cho thiên lôi giáng xuống đánh cho một quả đi!

Vân Khuynh chợt dạ lấy tay che mặt, loại hình dạng này...

Hắn là sẽ không bị Tần Vô Hạ nhận ra hắn là sẽ không bị Tần Vô Hạ nhận ra...

Tuy rằng Vân Khuynh nỗ lực trốn phía sau Ân Nhược Lưu và Thủy Mộng Linh, nhưng như trước vẫn bị Vân Hoán mắt sắc phát hiện.

Trên khuôn mặt ôn hòa như ngọc của Vân Hoán hiện lên một tia kinh hi:
“Long huynh đệ, thật khéo, chúng ta lại gặp mặt.”

Vân Khuynh kéo kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Đúng vậy, thật khéo...”

Ân Nhược Lưu nhìn Vân Hoán lại nhìn Vân Khuynh: “Vân công tử và Long công tử quen nhau sao?”

Kỳ thực Ân Nhược Lưu mời Vân Khuynh và Long Liễm, chỉ là bởi vì nhìn trúng thân thủ của Long Liễm Long Khiêm.

Phù Vân sơn trang rất quan trọng chuyện dùng người, người võ công chân chính cao trong chốn võ lâm, kỳ thực cực kỳ hiếm có, phần lớn đều là một đám võ công thấp kém.

Long Liễm và Long Khiêm tuy rằng chưa chân chính ra tay, thế nhưng, võ công của họ Ân Nhược Lưu lại nhìn không thấu, cho nên Ân Nhược Lưu mới nổi lên ý muốn lôi kéo bọn họ.

Hắn nói với Thủy Mộng Lan hai người Long Liễm là cao thủ hiếm thấy, bởi vậy Thủy Mộng Lan mới coi trọng Vân Khuynh, tiếp đãi Vân Khuynh cùng với tiếp đãi Hiên Viên Bất Kinh, Vân Hoán, Lạc Diễm mấy người.

“Đúng vậy, Long công tử và chúng ta, sáng sớm vừa mới chia tay, không nghĩ tới, chỉ qua nửa ngày lại tụ họp đến đây.”

Lạc Diễm lắc lắc ly rượu trong tay, bên môi đỏ tươi mang theo nụ cười tà mị, mềm nhẹ nói.

Trong mắt Thủy Mộng Lan hiện lên một tia sáng, đứng lên: “Quen biết đó là duyên, Long công tử mời ngồi.”

Vân Hoán nhìn phía sau y: “Muội muội của Long công tử đâu?”

“Xá muội tạm thời có việc đi ra ngoài.”

Vân Khuynh trả lời, ánh mắt lại dính lên người Tần Vô Hạ.

Kỳ thực lúc này người khiến Vân Khuynh cảm thấy không được tự nhiên nhất chính là Tần Vô Hạ, cũng chính là người duy nhất trong lương đình, vẻ mặt nhàn nhạt quan sát trăm hoa bốn phía, cũng không đem con mắt di đến trên người y.

Vân Khuynh cảm thấy rất kinh ngạc.

Y chưa từng thấy Tần Vô Hạ như vậy, Tần Vô Hạ ở Tần gia, dường như luôn luôn bị Tần Vô Phong và Tần Vô Song áp chế, khiến cho ấn tượng chỉ là một tiểu thiếu gia tùy hứng ngạo mạn một chút mà thôi.

Nhưng Tần Vô Hạ trước mắt, không phải Tần Vô Hạ ở Tần gia thường thường mang cười, trên khuôn mặt anh tuần tuần mỹ không thua Tần Vô Song và Tần Vô Phong chút nào mang theo an tường phong khinh vân đạm, dường như cùng hoàn cảnh chu vi hòa làm một thể, hài hòa không thể tin nổi.

Cho dù hãn ấn dấu năng lực, trên người hãn vẫn có uy áp nhàn nhạt, mặc cho là ai cũng không thể bỏ qua hãn tồn tại.

Hơn nữa trên người hãn trường bào màu xanh, màu xanh cổ xưa, dĩ nhiên mang theo một chút trang nghiêm.

Giờ này khắc này, Vân Khuynh dường như nhìn thấy cái bóng Tần Vô Phong và Tần Vô Song trên người Tần Vô Hạ, nhất thời dĩ nhiên thẳng tắp đứng nhìn Tần Vô Hạ.

Đường nhìn của y quá mức tận lực, khiến Tần Vô Hạ muốn bỏ qua cũng không được.

Vì vậy Tần Vô Hạ liền hơi cong khóe môi, mày kiếm nhẹ nhàng giương lên, đôi mắt màu mực hơi chuyển động, bình tĩnh đặt trên người Vân Khuynh, nghiền ngẫm nhìn y.

Thủy Mộng Lan hiếu kỳ nhìn hai người: “Lẽ nào Long công tử ngay cả Tần công tử cũng quen sao?”

Chỉ là một tên vô danh, vì sao lại quen toàn nhân vật khó lường như vậy, y rốt cuộc là ai, có thân phận gì?

Dưới đáy lòng Phù Vân sồn trảng trảng chủ tuôn ra nghi vấn liên tiếp.

Tần Vô Hạ nhìn về phía Vân Khuynh, Vân Khuynh chột dạ né tránh đường nhìn, Tần Vô Hạ thở dài hơi mở miệng: “Long công tử... Người họ Long sao?”

Vấn đề này Tần Vô Hạ là hỏi Vân Khuynh.

Vân Khuynh lúc này mới nhớ tới, hiện tại y dùng tên của Long Khiêm, mà Long Khiêm lại là một trong lục đại ảnh vệ của Tần gia, chỉ sợ y vừa nói tên ra sẽ bị bại lộ thân phận trước mặt Tần Vô Hạ...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 204: Đoán Ra Hay Không

“Long công tử... Người họ Long sao?”

Thấy niên thiếu trước mắt này thất thần, Tần Vô Hạ tốt tính hỏi lại lần nữa.

Hắn vừa nhìn vào niên thiếu trước mắt nhìn chăm chăm vào hắn này, y liền đột nhiên vòng vo đường nhìn, lông mi dày dài vô ý thức buông xuống, nhẹ nhàng run, cánh môi màu nhạt hơi hơi mím lại.

Vân Hoán và Tần Vô Hạ thấy vậy đều nhăn mày, không biết vì sao, thấy hình dạng niên thiếu như vậy, bọn họ liền biết y đang bối rối.

Nhưng mà...

Tần Vô Hạ hơi nheo lại đôi mắt, đánh giá cẩn thận người kia.

Bỏ qua khuôn mặt bình thường không nói, thân thể gầy gò thon dài, con người như mặt nước, khí chất nhu hòa tuấn dật, thế nào đều là quen mắt đến vậy?

Hầu như nhất khắc ánh mắt rơi xuống trên người y, đáy lòng Tần Vô Hạ liền hiện lên một bóng người.

Một người hắn quen thuộc lại xa lạ, sau đó là tiểu mèo hoang móng vuốt không quá sắc bén, nhưng tương đương có thể lăn qua lăn lại người khác.

Nhớ tới tiểu mèo hoang kia, ý cười bên môi Tần Vô Hạ càng sâu, sâu thêm lại không khỏi thở dài, đáng tiếc...

Mèo hoang đã biến thành mèo nhà, hăn mất đi cơ hội tốt nhất.

Trước khi hăn rời khỏi Tần gia, hăn liền biết đại ca và nhị ca bởi vì tiểu mèo hoang kia mà đánh vỡ hòa thuận, đáy lòng hăn mơ hồ có một suy đoán, nhưng không người chứng thực, mà chính hăn cũng chưa kịp biết rõ tình hình, liền phải chạy tới Phù Vân sơn trang.

Đến Phù Vân sơn trang không bao lâu, lại nhận được tin tức, tiểu mèo hoang kia chạy mất...

Vì vậy, lại từ mèo nhà biến thành mèo hoang?

Nghĩ nghĩ, con người Tần Vô Hạ nhìn niên thiếu xem thật quen mắt này càng trở nên thâm thúy xa xưa, sâu không thể đoán.

Ngón tay thon dài đặt ở trên bàn, không tự chủ được cong lại, gõ gõ mặt bàn, Tần Vô Hạ tư thái nhàn hạ, mang theo vài phần lười biếng nhìn Vân Khuynh không tha.

Biết mọi người ở trong lương đình đang đợi y trả lời, Vân Khuynh giấu bàn tay nắm chặt dưới ống tay áo, nâng mi dứt khoát mở miệng: “Đúng vậy, tại hạ họ Long, Vô... Tần tam công tử có ý kiến sao?”

Bởi vì quán tính, Vân Khuynh thiếu chút nữa mở miệng kêu Vô Hạ...

May là đổi kịp.

Thế nhưng lúc y thay lời, người trong lương đình vẻ mặt vẫn là thay đổi khác nhau.

Ngay cả vẻ mặt Vân Hoán luôn luôn đậm mạc bên trong ôn hòa cũng thay đổi.

Tần Vô Hạ ung dung thản nhiên, chỉ vào chiếc ghế trống gần hăn nhất nói: “Ý kiến thì thật ra không có, chỉ là cảm thấy họ Long này phi thường

thân thiết, Long công tử nếu như không ngại, ngồi ở đây đi.”

Trên thực tế vị trí Tần Vô Hạ chỉ vào, chính là vị trí của Phù Vân sơn trang chủ Thủy Mộng Lan, chỉ là Thủy Mộng Lan để nghênh tiếp Vân Khuynh mà đứng lên, thậm chí, hiện tại hắn còn đứng ở cạnh vị trí đó, chỉ là chưa ngồi xuống mà thôi.

Trong mắt Vân Khuynh hiện lên một tia tình tự kỳ dị, Tần Vô Hạ hình như quá mức tùy ý rồi.

Ánh mắt y dời về phía Phù Vân sơn trang chủ Thủy Mộng Lan.

Trong đáy mắt của Thủy Mộng Lan bật kín một tầng ánh sáng âm độc, trên khuôn mặt mang theo nụ cười giả tạo, rời khỏi chỗ ngồi, thỉnh Vân Khuynh ngồi xuống.

Vân Khuynh thấy Tần Vô Hạ không quán quýt đến tính danh của y, tâm liền thoáng buông xuống một chút.

Y đối với thuật dịch dung của Long Liễm vẫn là có chút lòng tin, kế tiếp, y chỉ cần sống qua bữa cơm này là được.

“Sáng nay Long huynh đệ nói địa phương muốn đến thăm, chính là Phù Vân sơn trang sao? Lúc trước nếu là biết đến, chúng ta có thể cùng đi rồi.”

Vân Hoán hầu như ngồi đối diện Vân Khuynh, Vân Khuynh vừa nhắc đầu liền thấy được nụ cười ôn hòa như bình thường của hắn.

Y lắc đầu: “Không, gặp phải Ân công tử và Thủy cô nương chỉ là một ngoài ý muốn.”

“Nga. Ngoài ý muốn thế nào?”

Tần Vô Hạ vốn như không có hứng thú với bất cứ thứ gì bỗng nhiên mở miệng.

Vân Khuynh hô hấp tắc nghẽn.

Cổ nhân không phải nói ăn cơm thì không được nói chuyện sao, vì sao Vân Hoán lại nhắc tới sự kiện kia, vì sao Tần Vô Hạ lại cảm thấy hứng thú đối với những chuyện nhàm chán này?

Vân Khuynh còn chưa kịp nói cái gì, Ân Nhược Lưu liền mở miệng: “Là Linh nhi trách lầm Long công tử và Long cô nương.”

Nói đến chuyện này, Thủy Mộng Linh cũng hai mắt tỏa sáng nói: “Đặc biệt võ công của Long Liễm tỷ tỷ, rất lợi hại.”

Hồng...

Tay Vân Khuynh run lên, chiếc đĩa trên tay thiếu chút nữa rơi lên trên bàn.

Long Liễm Long Liễm...

Cái tên này khiến y sờn cả tóc gáy, Tần Vô Hạ nhất định sẽ phát hiện... Nhất định sẽ!!!

Y len lén giơ lên khoe mắt liếc nhìn Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ cười như không cười nhìn y, bắt lấy toàn bộ đường nhìn của y.

Thế nhưng Tần Vô Hạ cũng không làm khó, cái gì cũng chưa nói, chỉ là gấp thức ăn cho y.

Vân Khuynh trong lòng thật lạnh thật lạnh, thấp thỏm đoán rằng Tần Vô Hạ hẳn là đã biết thân phận của y.

Ân Nhược Lưu đáng ghét, Thủy Mộng Linh đáng ghét, chưa đem sự tình giải thích rõ ràng, lại vô ý thức kéo ra thân phận của y.

Ai... Y còn có thể giãy dựa thế nào đây?

Chính y kêu Long Khiêm lại dịch dung, bên người theo một Long Liễm, nếu như Tần Vô Hạ biết tin y rời khỏi Tần gia, vậy nhất định sẽ đoán ra y là Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhìn món ăn Tần Vô Hạ gấp cho y mà kinh ngạc chờ ra.

Tần Vô Hạ ở một bên thấy vậy nhíu mày: “Sao vậy, không hợp khẩu vị?”

Vân Khuynh đánh một cái giật mình lấy lại tinh thần: “Không có...”

Vì sao y hiện tại cảm giác mình rất sợ Tần Vô Hạ?

Lẽ nào đây là chốt dạ lúc làm chuyện sai lầm sao?

Thế nhưng, y chưa làm chuyện gì có lỗi với Tần Vô Hạ mà?

Vân Khuynh ngây ngây ngô ngô. Ăn một chút cơm cũng nuốt không trôi, chờ tất cả mọi người ăn xong thỏa đáng, dọn dẹp hết thảy mới thở phào nhẹ nhõm.

Y đang muốn cáo biệt, Tần Vô Hạ nhưng lại đứng lên, nói với Vân Khuynh: “Long huynh đệ thỉnh đi theo ta một chút.”

Vân Khuynh vốn định cự tuyệt, nhưng nhìn Tần Vô Hạ sắc mặt đoán không ra vui buồn, cự tuyệt đến bên mép lại bị nuốt vào trong bụng.

Vân Khuynh thành thành thật thật đi theo phía sau Tần Vô Hạ, bắt đầu nghĩ lại mình rốt cuộc có lỗi với Tần Vô Hạ ở chỗ nào, vì sao lại sợ hã như vậy, nghe lời như vậy?

Vân Hoán nhìn hai người dần dần đi xa, trong đôi mắt màu mực che lấp sóng gió mờ mịt.

“Bất Kinh, người nói, vị Long công tử này rốt cuộc là ai?”

Ngón tay trắng nõn của Lạc Diễm chỉ vào Vân Khuynh theo Tần Vô Hạ đi xa: “Y gặp chúng ta quen biết là một trùng hợp, thế nhưng với Tần tam công tử lại là chuyện gì?”

Hiên Viên Bất Kinh cũng hiếu kỳ: “Cái này cỡ lẽ cần một đoạn thời gian mới rõ...”

Hai người bọn họ rõ ràng quen biết, vì sao lại làm bộ như không quen?

Vừa rồi chưa ai giới thiệu Tần Vô Hạ cho Vân Khuynh, chỉ nói Tần công tử, mà Vân Khuynh lại xưng Tần Vô Hạ là Tần tam công tử.

Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?

Lạc Diễm thu hồi ngón tay thon dài trắng nõn lắc lắc trước mắt Hiên Viên Bất Kinh: “Không, hẳn là Long công tử một người phủ định sự thực bọn họ quen biết, Tần tam công tử cái gì cũng chưa nói. Hơn nữa tuy rằng Long công tử rất khách khí với Tần tam công tử, nhưng ta xem Tần tam công tử kia đối với Long công tử, lại rất tùy ý.”

Nói, mắt Lạc Diễm không tự chủ được nhìn về phía Vân Hoán: “Tiểu sư đệ, gặp gỡ cường địch nga, nếu không nỗ lực, không ra tay nữa là thảm bại đó.”

Nét mặt tuần mỹ của Vân Hoán biểu lộ một nụ cười mỉm gần như là tà tử: “Sư huynh, vật sư đệ muốn, đã lúc nào thất thủ chưa? Long huynh đệ này... Chỉ là cảm giác quen thuộc một chút, trên người có quá nhiều cái bóng của tiểu Khuynh mà thôi... Tần tam công tử nếu thật có ý, tặng cho hẳn thì có làm sao?”

Nói xong hẳn cũng đứng dậy rời đi, vạt áo màu đen trong không trung kéo ra độ cung mang theo vài phần ma mỵ, ngoài miệng là nói như vậy, nhưng trong lòng rốt cuộc nghĩ như thế nào, có lẽ chỉ có hẳn biết.

Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, lại bắt đầu bình tĩnh đại ngộ ngừng mi tự hỏi.

Vậy ra Tần gia tam thiếu gia, đúng là thích niên thiếu trẻ tuổi khuôn mặt đẹp...

Quan quán trong Khôn thành hình như có không ít mặt hàng tốt...

Biết đâu, có thể mua mấy người đưa cho Tần tam công tử...

Nghĩ nghĩ, khóe miệng Thủy Mộng Lan xuất hiện dáng cười là nam nhân đều có thể hiểu.

...

“Được rồi.”

Vân Khuynh vẫn đang suy nghĩ, ngoan ngoãn nhìn y bào màu xanh tiêu sái lắc lư trước mắt, người nọ lại đột nhiên đứng lại mở miệng.

Bỗng nhiên nghe thấy thanh âm Tần Vô Hạ, Vân Khuynh lại càng hoảng sợ, nhất thời dĩ nhiên quên dừng chân, thẳng tắp đánh lên lưng Tần Vô Hạ.

“Tê...”

Vân Khuynh ôm mũi bị đụng đau, theo phản xạ sinh lý đau nhức khiến đôi mắt màu mực của y thoáng cái nổi lên một tầng mặt nước.

Tần Vô Hạ xoay người, trông thấy Vân Khuynh như vậy không khỏi ha ha phá lên cười.

Dường như Tần Vô Hạ giờ khắc này, mới là Tần Vô Hạ Vân Khuynh quen thuộc.

Mũi Vân Khuynh bị đụng thật sự đau, y dường như quên mình lúc này chỉ là một người xa lạ không quen Tần Vô Hạ, y bưng mũi, dùng đôi mắt tràn đầy hơi nước trừng Tần Vô Hạ, âm thanh mơ hồ nói: “Cười cười cười, có cái gì buồn cười chứ?”

Tần Vô Hạ thật vất vả mới dừng cười được: “Ta chỉ là muốn hỏi tên Long huynh đệ một chút mà thôi, lại không nghĩ rằng Long huynh đệ dĩ nhiên kích động thành ra như vậy.”

Nghe xong Tần Vô Hạ nói, biểu tình Vân Khuynh dừng một chút.

Ách...

Long huynh đệ...

Đúng, y hiện tại là Long Khiêm, không phải Vân Khuynh!

Vân Khuynh ảo não thu hồi đường nhìn trừng mắt Tần Vô Hạ, lại trở nên ngoan ngoãn.

“Long Khiêm.”

Mặc kệ, nếu bại lộ đã sớm bại lộ, đành xem Tần Vô Hạ có nguyên ý buông tha y hay không.

Nếu như Tần Vô Hạ mở một con mắt nhắm một con mắt coi chuyện gì cũng không biết thì tốt, nếu như Tần Vô Hạ nhất định nói ra hành tung của y cho Tần gia, vậy y đành phải tìm cơ hội để Long Liễm dẫn y chạy.

Ai...

Vân Khuynh dưới đáy lòng thở dài một tiếng.

Y sao lại không may như vậy, vừa mới rời khỏi Tần gia không bao lâu, liền đụng phải Tần Vô Hạ.

Lẽ nào, ngoại trừ đại Bảo tiểu Bảo ra, y và Tần gia, đúng là dính dáng thực sự cả đời cũng chém không đứt sao?

“Long Khiêm...”

Tần Vô Hạ đem tên y ngậm ở trong miệng nhẹ nhàng nhó kỹ, giống như tình nhân khẽ gọi.

“Người còn có một muội muội tên Long Liễm.”

“... Đúng vậy...”

Tần Vô Hạ đây không phải là biết rõ còn cố hỏi sao?

Thế nhưng, Tần Vô Hạ hỏi cái này, rốt cuộc là muốn làm gì?

Tin tức rõ ràng như thế, Tần Vô Hạ rốt cuộc có biết y từ Tần gia chạy ra hay không, rốt cuộc có đoán ra y là Vân Khuynh hay không?

Nghĩ nghĩ đôi mắt Vân Khuynh nhìn Tần Vô Hạ mang theo nghi hoặc.

Nói là Tần Vô Hạ không đoán ra, một chút cũng không giống, nhưng nếu Tần Vô Hạ đoán ra, Tần Vô Hạ lại vì sao không vạch trần y?

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 205: Mèo Vờn Chuột

Ở phía sau Phù Vân sơn trang, có một ngọn núi, tên là núi Vô Danh.

Một khoảng thời gian trước, chẳng biết từ lúc nào nơi này đột nhiên xuất hiện một lời đồn.

Lời đồn xuất hiện từ nhiều năm trước, vị võ lâm minh chủ đầu tiên Trạng Thiên Y ẩn cư ở núi Vô Danh, đồng thời đem tuyệt thế bảo kiếm ‘Xích Huyết Kiếm’ của mình cùng kiếm phổ ‘Kình Thiên kiếm phổ’ giấu trong núi Vô Danh.

Vì vậy núi Vô Danh, ngọn núi trước đây thực sự yên lặng vô danh này, trong nháy mắt biến thành miếng bánh thơm ngon trong mắt người giang hồ ở các quốc gia.

Đủ loại nhân sĩ các quốc gia đều chạy tới Phù Vân sơn trang của Huỳnh Quang, đánh chủ ý lên thanh tuyệt thế bảo kiếm ‘Xích Huyết Kiếm’ và ‘Kình Thiên kiếm phổ’.

Khi càng ngày càng nhiều giang hồ nhân sĩ tập hợp đến phụ cận Phù Vân sơn trang, tình huống an toàn của Phù Vân sơn trang ngày càng sa sút, mặt ngoài là gió êm sóng lặng, nhưng thực tế lại chịu ám sát không ngừng, tràn ngập nguy cơ.

Tần Vô Hạ một chút cũng không quanh co lòng vòng, sau khi hấn đến Phù Vân sơn trang, chuyện thứ nhất đó là hỏi Phù Vân sơn trang chủ ‘Xích Huyết Kiếm’ có thật ở núi Vô Danh hay không.

Tần Vô Hạ một người giang hồ nhân sĩ vô danh, Thủy Mộng Lan tự nhiên là chẳng thèm để ý, Tần Vô Hạ nói vài lời với hần, liền trực tiếp lấy ra lệnh bài ‘Ám hoàng’.

Lúc ấy Thủy Mộng Lan mới nghiêm túc đối đãi Tần Vô Hạ.

Thế nhưng ở trong lòng Thủy Mộng Lan, hần cho rằng Tần Vô Hạ là nhĩ tử hoặc là đồ đệ của ‘Ám hoàng’, chưa bao giờ nghĩ tới bản thân Tần Vô Hạ chính là một trong ‘Ám hoàng’.

Đến khi biết Tần Vô Hạ là vị ‘Ám hoàng’ trong truyền thuyết thần bí không gì sánh được, thái độ của Thủy Mộng Lan chuyển ngoặt 180 độ, trực tiếp đem Tần Vô Hạ tôn sùng làm thượng khách.

Hần cũng nói thẳng, ở núi Vô Danh đích xác có một thanh tuyệt thế hảo kiếm sắp hiện thế, thế nhưng hần cũng không xác định đó có phải là Xích Huyết Kiếm không.

Tần Vô Hạ nghe xong, biểu tình nét mặt vẫn chưa vì tuyệt thế hảo kiếm tồn tại mà nhắc lên nửa điểm gợn sóng, chỉ là hơi hơi suy ngẫm.

Để duy trì trật tự giang hồ, tránh cho càng nhiều ám sát, và càng nhiều người tử vong, cũng để bảo đảm thanh tuyệt thế hảo kiếm kia không rơi vào tay võ lâm nhân sĩ bên ngoài Huỳnh Quang, Tần Vô Hạ phải xử lý việc này thật thỏa đáng.

Chuyện thứ nhất, đương nhiên là cần Phù Vân sơn trang trang chủ phối hợp.

“Trang chủ liệu có ý với thanh tuyệt thế hảo kiếm đó?”

Tần Vô Hạ ngồi ngay ngắn trên chủ vị, trên người hần tản ra uy áp nặng nề, áo choàng xanh đen càng khiến cho hần càng thêm ngạo nghễ, Thủy

Mộng Lan thực sự không dám nhìn thẳng: “Phù Vân sơn trang lấy kiếm lập trang, nếu có thể có, tự nhiên là tốt.”

Nghe xong đáp án của hã, Tần Vô Hạ liền biết tâm ý của hã.

Tần Vô Hạ gật đầu: “Xem ra, trang chủ cũng là muốn phân một phần canh, thế nhưng... Trang chủ nên nhớ, phàm là thiên địa linh khí, tất nhiên thông linh, có thể đến tay hay không còn phải xem cơ duyên, mong muốn trang chủ không nên quá mức chấp nhất. Ta đến Phù Vân sơn trang, chủ yếu là vì giữ gìn trật tự giang hồ, ở phương diện này, mong muốn trang chủ phối hợp.”

Thủy Mộng Lan tự nhiên là miệng đầy đáp ứng.

Tần Vô Hạ cười như không cười: “Ta nói, thiên địa linh vật như vậy, đạt được là cần cơ duyên, là của ai vậy sẽ là của người đó, trang chủ không bằng rõ ràng chiêu cáo thiên hạ, thông tri cho mọi người ngày tuyệt thế hảo kiếm hiện thế, cũng hứa hẹn sẽ dẫn bọn hã đến núi Vô Danh, đến lúc đó tuyệt thế hảo kiếm tự mình chọn chủ, bớt đi không ít phiền phức... Hơn nữa cũng cắt đi ý niệm thăm dò trong đầu bọn họ, tránh cho Phù Vân sơn trang các người hi sinh tử vong.”

Thủy Mộng Lan nghe xong Tần Vô Hạ nói, sắc mặt xấu xí cực kỳ, đen sì hệt như là đáy nồi.

Thứ hã vốn dự định độc chiếm bị đặt ở trước mặt thế nhân, hã có thể không tức sao?

Thế nhưng nghĩ lại trên người Tần Vô Hạ có lệnh bài thuộc về ‘Ám hoàng’, Thủy Mộng Lan đành nhẫn nhịn, cuối cùng rầu rĩ đáp một tiếng vâng.

Dù sao thế lực hiện tại của Phù Vân sơn trang còn không đủ để đối kháng với ‘Ám hoàng’.

Chờ sau khi hãn chiếm được ‘Kình Thiên kiếm phổ’ luyện được võ công cao minh tuyệt đỉnh...

Cái gì ‘Ám hoàng’... Đến lúc đó còn không phải cúi đầu xưng thần với hãn sao?

Trong lòng suy nghĩ vô luận như thế nào cũng phải có được ‘Xích Huyết Kiếm’ và ‘Kình Thiên kiếm phổ’, Thủy Mộng lan âm phụng dương vi (*) biểu hiện ra ngoài vẫn là khách khí đối đãi với Tần Vô Hạ, tất cả nghe theo Tần Vô Hạ phân phó.

Nhưng đằng sau lại vụng trộm chuẩn bị không ít cho mình.

(*) âm phụng dương vi: mặt ngoài nghe theo trong lòng làm trái.

Tần Vô Hạ chỉ là muốn từ chỗ Phù Vân sơn trang biết là có tuyệt thế hảo kiếm tồn tại, cần làm, cũng chỉ là không để tuyệt thế hảo kiếm không rơi vào tay người bên ngoài Huỳnh Quang mà thôi.

Bởi vậy đối với việc Thủy Mộng Lan âm phụng dương vi hãn vẫn là mở một mắt nhắm một mắt, coi như không biết.

Chỉ cần là người Huỳnh Quang có được, còn thuộc về ai hãn không để ý, cho dù là Phù Vân sơn trang chủ có được cũng chẳng sao.

Thế nhưng duy trì trật tự giang hồ, không thể chỉ dựa vào hãn một người nói ngoài miệng là ổn thỏa.

Hãn cần điều ít người đến phụ cận Tích Châu.

...

Ngay sau đó, toàn bộ người giang hồ đều biết, năm ngày sau, chính là thời cơ tuyệt thế hảo kiếm hiện thế.

Giang hồ nhân sĩ tụ tập đến phía nam, tụ tập ở phụ cận Tích Châu đều bắt đầu rục rịch.

Vân Khuynh cũng là ở thế giới này, đến Phù Vân sơn trang.

Vân Khuynh vốn là dự định ăn xong bữa cơm liền rời đi, thế nhưng... Có thêm biến số Tần Vô Hạ này, y liền không nhất định có thể như nguyện.

Tần Vô Hạ cũng không vạch trần Vân Khuynh, chỉ là tư thái ái muội mập mờ xưng Vân Khuynh là Long Khiêm, vạn phần nhiệt tình, không để ý Vân Khuynh cự tuyệt đưa y đến gian nhà Phù Vân sơn trang cố ý sắp xếp cho hẳn.

“Qua đây ngồi đi.”

Tần Vô Hạ ngồi xuống trước, châm trà cho hai người, kêu lên với Vân Khuynh đứng ở cạnh cửa.

Vân Khuynh nhú nhú mày, Tần Vô Hạ lúc này hình như là muốn nói chuyện dài dài với y, thế nhưng, y hiện tại hết lần này tới lần khác lại không muốn ở cạnh Tần Vô Hạ một giây.

Cũng không phải y ghét Tần Vô Hạ không muốn ở cùng hẳn, mà là y sợ Tần Vô Hạ sẽ bắt y đem đến chỗ Tần Vô Song...

Trên thực tế y càng sợ Tần Vô Hạ trực tiếp đem y đóng gói đưa về Tần gia.

Thấy Vân Khuynh đứng ở cạnh cửa không chịu đến gần, Tần Vô Hạ buông ấm trà tinh xảo trong tay, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô tư nổi lên một tia ý cười trêu tức: “Ta vừa rồi quên nói cho Long huynh đệ... Ta vừa lúc quen được hai người, tên hai người kia, vừa lúc giống hệt tên của Long huynh đệ cùng với muội muội của Long huynh đệ nga.”

Lông mi như cánh bướm đen của Vân Khuynh run rẩy, bỗng nhiên trừng mắt to, nhìn Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ có ý gì?

Hắn đã phát hiện, Tần Vô Hạ nhất định phát hiện y là Vân Khuynh!

Hàm răng trắng nõn cắn vào trong môi dưới mềm mại, Vân Khuynh mang theo vài phần buồn bực, bước chân nặng nề, ngồi xuống đối diện Tần Vô Hạ, chặt chẽ theo dõi hắn.

Tần Vô Hạ mỉm cười nhìn Vân Khuynh: “Long huynh đệ, nhị ca nhà ta có một vị bạn lữ, tên là Vân Khuynh... Vân Khuynh nha, là một nam tử thanh linh tuấn dật rất giống Long huynh đệ...”

Nói đến đây Tần Vô Hạ có chút khổ não ngừng lại, lúc này sắc mặt Vân Khuynh trắng xanh, cánh môi run nhè nhẹ, muốn há miệng nói gì đó, nhưng chung quy vẫn không nói.

Tần Vô Hạ thấy Vân Khuynh như vậy, con người thâm thúy hiện lên một tia không muốn, hắn cưỡng chế cổ không muốn ấy, tiếp tục mở miệng nói: “Nhưng vị Vân Khuynh kia, một thời gian trước, xảy ra một chút vấn đề nhỏ với nhị ca ta, cuối cùng rời nhà đi ra ngoài...”

Bàn tay thon dài bên trong ống tay áo của Vân Khuynh, chăm chú nắm y bảu của mình.

Tần Vô Hạ, rõ ràng biết y là Vân Khuynh, vì sao không nói rõ, trái lại nói bóng nói gió như vậy...

Lẽ nào Tần Vô Hạ bây giờ còn chưa xác định y nhất định là Vân Khuynh, cho nên mới thăm dò?

Lông mày Vân Khuynh nhíu rất chặt, vẻ mặt có chút hoảng hốt.

Tần Vô Hạ chỉ là khoe miệng ần cười nhìn y, mặc y thất thần.

Qua một lúc lâu, Vân Khuynh mới lấy lại tinh thần: “Tần tam công tử tìm tại hạ, chỉ là vì nói cho tại hạ việc này sao?”

Tần Vô Hạ lắc đầu: “Đương nhiên không.”

Nói xong trong ánh mắt hần hiện lên một tia sáng kỳ lạ: “Long công tử có biết y thuật?”

Vân Khuynh lắc đầu, không biết Tần Vô Hạ vì sao đột nhiên lại đem chủ đề kéo đến y thuật.

“Như vậy...”

Tần Vô Hạ cong lại ngón tay cọ cọ cằm: “Long huynh đệ biết chăm sóc người không?”

Vân Khuynh ngạc nhiên nghi ngờ liếc nhìn Tần Vô Hạ, có chút chần chờ nói: “Hắn là... Biết!”

Chăm sóc người là một chuyện rất đơn giản, hình như ai ai cũng biết.

“Vậy thì tốt.”

Tần Vô Hạ vỗ tay một cái, trên khuôn mặt tuấn mỹ toát ra dáng cười đẹp mắt: “Long huynh đệ, trước đó vài ngày, ta không cẩn thận bị tiểu nhân ám toán, thân chịu trọng thương, mà ta thì luôn luôn không thích người lạ đến gần, sau khi bị thương rất nhiều chuyện làm đều rất phiền phức, hôm nay vừa lúc gặp Long huynh đệ cảm thấy rất thân thiết, không biết có thể ủy khuất Long huynh đệ chăm sóc ta một đoạn thời gian không?”

Tần Vô Hạ bị thương?

Nét mặt Vân Khuynh hiện lên một tia lo lắng, thế nhưng sau khi y hiểu ra ý nói của Tần Vô Hạ, lo lắng lập tức rút đi, trở nên có chút buồn bực, lập tức cự tuyệt Tần Vô Hạ: “Không... Tại hạ còn có chuyện quan trọng muốn làm, không thể dừng lại tại đây, Tần tam công tử vẫn là thỉnh cao minh khác đi.”

Dĩ nhiên bảo y chăm sóc Tần Vô Hạ?

Y trốn còn không kịp, sao có thể nguyện ý chăm sóc hẳn, nhưng mà, hẳn bị thương, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tần Vô Hạ có chút tiếc hận: “Long huynh đệ thực sự không lo lắng sao? Ta vừa rồi nói cho Long huynh đệ Vân Khuynh sau khi rời nhà, huynh trưởng nhà ta một mực tìm kiếm y... Long huynh đệ, người nói, nếu ta viết một phong thư nói ta bị trọng thương cho các ca ca, các ca ca có thể sẽ đến Tích Châu vấn an ta không? Khi các ca ca thấy người giống Vân Khuynh như thế, có thể cảm thấy rất kinh hãi hay không?”

“...”

Khuôn mặt Vân Khuynh trầm xuống, Tần Vô Hạ đây là uy hiếp y?

Đáng ghét, vì sao không trực tiếp vạch trần thân phận của y, mà lại muốn chơi loại trò như lọt vào trong sương mù khiến y không rõ này?

Vân Khuynh còn đang tức giận, Tần Vô Hạ lại nói: “Ta nhớ kỹ thật lâu thật lâu trước đây, có một tiểu mèo hoang dùng đá ném ta, hết căn rồi cào ta bị thương, hứa hẹn sẽ chăm sóc ta, cuối cùng lại không giữ lời... Ta vẫn luôn canh cánh trong lòng đối với việc này. Long huynh đệ, người nói, nếu ta lần thứ hai bắt được tiểu mèo hoang kia, có phải là nên nghiêm phạt y một chút vì không giữ lời không... Ân, đương nhiên, nếu y biết sai mà sửa, chủ động nhận lỗi, ta cũng là một người rộng lượng, toàn bộ ân oán coi như xóa bỏ...”

Vân Khuynh trừng mắt Tần Vô Hạ, thân thể mảnh khảnh run a run, run a run.

Y rốt cuộc biết, Tần Vô Hạ đích xác nhận ra y, hiện tại chỉ là đang chơi trò mèo vờn chuột với y thôi.

Hiển nhiên, y chính là con chuột đó.

Thế nhưng, Tần Vô Hạ lại không rõ ràng vạch trần thân phận của y, có phải là y còn có cơ hội hay không?

Nếu như y theo Tần Vô Hạ, lại thuyết phục được hẳn, Tần Vô Hạ có phải là sẽ không đem hành tung của y tiết lộ cho Tần gia không?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 206: Tâm Tư Vô Hạ

<tbody> Toàn bộ giấy dựa của Vân Khuynh đều là giấy dựa vô nghĩa, bởi vì Tần Vô Hạ từ lâu đã quyết tâm nhất định phải đem Vân Khuynh ở lại bên người...

Chí ít trước khi Tần Vô Hạ còn chưa biết rõ giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cùng với Vân Khuynh vì sao rời nhà trốn đi, hẳn tuyệt đối sẽ không để Vân Khuynh rời đi.

Đương nhiên, Tần Vô Hạ cũng sẽ không nói cho Tần Vô Phong và Tần Vô Song hành tung của Vân Khuynh.

Hắn biết Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, tự nhiên là có nguyên nhân của y, hẳn phải chờ tới khi biết được nguyên nhân kia, cân nhắc suy xét xong mới quyết định có nên tiết lộ hành tung của Vân Khuynh hay không.

Thực ra ngay từ lúc trước, Tần Vô Hạ cũng rất không vui vì Tần Vô Song luôn luôn chiếm lấy Vân Khuynh, hẳn thật vất vả mới gặp được một người tương đương khiến hắn hứng thú, nhưng luôn luôn bị Tần Vô Song che đậy quá chặt, muốn gặp cũng chẳng gặp được.

Hiện tại Tần Vô Song không ở, Vân Khuynh lại có nhược điểm trên tay hắn, hẳn sao có thể không lợi dụng cơ hội này đùa giỡn Vân Khuynh một phen?

Người ở Phù Vân sơn trang không ít, nhưng coi như thân cận với Vân Khuynh, thì chỉ có Tần Vô Hạ và Vân Hoán.

Từ lúc Vân Khuynh thỏa hiệp chăm sóc Tần Vô Hạ, y thật giống như giáng cấp thành thư đồng của Tần Vô Hạ, tuy rằng không làm chuyện thực chất gì, nhưng Tần Vô Hạ đi đâu cũng phải mang y theo.

Đến cuối cùng, Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan thậm chí còn đem phòng khách của Vân Khuynh, sắp xếp ở ngay bên cạnh phòng khách của Tần Vô Hạ.

Từ đó, ở trong mắt Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, Vân Khuynh triệt để biến thành nam sủng của Tần Vô Hạ...

Thế nhưng dưới đáy lòng Thủy Mộng Lan cũng cho rằng Tần Vô Hạ thật không tinh mắt, dù sao Vân Khuynh dịch dung nhìn qua quá mức bình thường, hẳn đã bắt đầu xem xét nam đồng xinh đẹp ở Khôn thành bên kia cho Tần Vô Hạ...

Đối với chuyện Vân Khuynh biến thành thư đồng của Tần Vô Hạ, Vân Hoán cũng không nói gì, nhìn qua dường như cũng không có phản ứng, nhưng thái độ của hắn đối với Vân Khuynh vẫn là hòa ái thân cận hơn người khác vài phần.

Lạc Diễm còn lại là kéo Hiên Viên Bất Kinh xem trò cười của tiểu sư đệ hắn, song song hắn cũng hiếu kỳ, tiểu sư đệ hắn thật sự buông tha cái người rõ ràng khiến hắn cảm thấy hứng thú kia, hay là Vân Hoán tự có dự định, đang âm mưu làm thế nào từ trong tay Tần tam công tử đem người cướp về?

Cách ngày tuyết thế hảo kiếm hiện thế càng ngày càng gần, toàn bộ Tích Châu tràn ngập một loại bầu không khí khẩn trương, cái loại tình hình gió thổi mưa giông trước cơn bão này hầu như là đè ép mọi người khó có thể hô hấp.

Ở Phù Vân sơn trang hoặc là nói toàn bộ Tích Châu, kẻ chân chính không để tâm tới tuyết thế hảo kiếm, không quan tâm đến việc này. Sợ

cũng chỉ có Vân Khuynh, Long Liễm Long Khiêm cùng với mấy người Vân Hoán thôi!

Tần Vô Hạ tự nhiên cũng không ham muốn tuyệt thế hảo kiếm kia, thế nhưng bởi vì chức trách, hẳn lại không thể không để bụng chuyện này.

Cách ngày tuyệt thế hảo kiếm hiện thế, cộng thêm hôm nay, chỉ có ba ngày.

Sáng sớm hôm nay, Tần Vô Hạ liền nói với Vân Khuynh: “Tiểu Long, ngày hôm nay đi ra ngoài với ta.”

Vân Khuynh thực sự không biết Tần Vô Hạ bị thương ở chỗ nào, từ sau khi y đáp ứng chăm sóc Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ mặc dù cũng kêu hẳn làm một chút sự tình, nhưng đều là những chuyện cực kỳ dễ làm có thể có có thể không.

Về chuyện chăm sóc Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ cũng chưa đưa ra yêu cầu gì, Vân Khuynh quan sát hai ngày cũng không thấy Tần Vô Hạ rốt cuộc có chỗ nào giống người bị thương.

Hơn nữa, Tần Vô Hạ rất ác liệt, ví dụ như gọi cái tên Long Khiêm của y, không để ý lời của y chỉ thích gọi y là tiểu Long, Vân Khuynh sau một lúc bực mình cũng chỉ có thể chấp nhận vô điều kiện một cái xưng hô như vậy.

Tuy Vân Khuynh là vì chăm sóc Tần Vô Hạ mới ở lại Phù Vân sơn trang, nhưng ở Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh vẫn thuộc về phạm trù khách nhân, cho nên đối với y Thủy Mộng Lan cũng không dám chậm trễ nửa phần, bởi vậy Vân Khuynh ở Phù Vân sơn trang, cũng coi như là nhân hạ.

Đến hôm nay Tần Vô Hạ nói là muốn đi ra ngoài, Vân Khuynh tự nhiên không có dị nghị, y chỉ hy vọng Tần Vô Hạ sớm một chút kết thúc trò chơi chăm sóc buồn chán, để y rời xa nơi thị phi này.

Ra khỏi Phù Vân sơn trang, Tần Vô Hạ đi ở phía trước, Vân Khuynh cố ý rút lại phía sau Tần Vô Hạ vài bước.

Đi ở phía sau, bóng dáng Tần Vô Hạ liền tự nhiên rơi vào trong mắt Vân Khuynh.

Ở bên ngoài Tần Vô Hạ dường như rất thích màu xanh, cao ngất ngạo nghễ như thân trúc, khí chất thanh tuyền, có thể khiến người ta dễ dàng tín phục.

Tần Vô Hạ thần thái nhàn nhã tiêu sái, đi ở trên đường thiếu nữ phụ nữ lão ấu đi qua bên người hắn, đều nhin không được ghé mắt không ngót với hắn.

Vân Khuynh thấy vậy mím mím môi, lắc đầu không ngừng, không khỏi nhớ lại hồi trước lúc y mới gả cho Tần Vô Song, bọn họ từ kinh thành chạy tới phương bắc, lúc đi ở trên đường, cũng là bị người chăm chăm nhìn kỹ như vậy.

Nam tử Tần gia, bất luận là ai, bất luận ở nơi nào, hình như đều là nhân vật lờ lờ phát quang.

Vân Khuynh đang lúc ngẩn người, Tần Vô Hạ liền ngừng lại, chờ đến lúc Vân Khuynh ý thức được Tần Vô Hạ dừng lại, khóe miệng Tần Vô Hạ đã mỉm cười, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn y một lúc lâu.

“Đang suy nghĩ cái gì, xuất thần như thế?”

Trong mắt Vân Khuynh hiện lên một tia nghịch ngợm: “Đang suy nghĩ tam công tử người thật sự là đẹp, khiến các tiểu thư cô nương thèm nhỏ dãi ba thước.”

Tần Vô Hạ vẫn chưa tức giận, chỉ là nhú mày: “Như vậy, tiểu Long đối với tướng mạo của bản công tử, có phải là cũng thèm nhỏ dãi ba thước hay

không?”

“...”

Đều là nam tử, cho dù đẹp mắt vậy thì thế nào, có cái gì để thêm nhỏ dãi?

Cho nên Vân Khuynh cự tuyệt trả lời vấn đề của Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ không tiếng động cười cười, kéo tay y: “Chúng ta tới rồi, đi theo ta.”

Đến đây Vân Khuynh mới phát hiện y không biết từ lúc nào, đã cùng Tần Vô Hạ đi vào một ngõ nhỏ tương đối hẻo lánh.

Tần Vô Hạ nắm tay y, đến trước một cánh cửa tương đối cũ kỹ, nhẹ nhàng gõ ba tiếng.

Sau đó có một người toàn thân trang phục màu đen cung kính mở cửa.

Trên người người nọ mang theo băng lãnh, sát khí sắc bén, Vân Khuynh có chút không khỏe nhú nhú mày.

Lúc nhìn Tần Vô Hạ bên người, Vân Khuynh cường chế loại cảm giác không khỏe này, theo sát Tần Vô Hạ vào cửa.

Trong viện rất rộng, cũng có vài phần thanh lịch, chỉ ít còn hơn cánh cửa cũ kỹ kia, trong viện còn đẹp hơn nhiều.

Một bóng dáng màu đen nghiêng người tựa lên một chiếc ghế dài, lúc Tần Vô Hạ đi vào người nọ ngẩng đầu cười cười với Tần Vô Hạ: “Tam sư huynh.”

Tần Vô Hạ gật gật đầu xong, nói với Vân Khuynh: “Đây là tiểu sư đệ của ta.”

Nói đến đây hẳn dừng lại: “Song song, hẳn cũng là tiểu sư đệ của hai ca ca ta, tên là Thương Vũ Túy.”

Vân Khuynh nhìn về phía người nọ, người nọ có một đôi mắt hẹp dài ẩn tình như hồ ly, diện mục cực kỳ tinh xảo, mang theo quyền rũ xinh đẹp nam tử ít có.

Vân Khuynh lần đầu tiên nhìn liền cảm thấy người này có khí chất rất giống Lạc Diễm, nhìn kỹ lại, mới phát hiện hai người không giống nhau, Lạc Diễm là xinh đẹp mang theo khí thế bức người, mà sư đệ trước mắt của Tần Vô Hạ này, lại có một loại quyền rũ u sầu gần như âm nhu.

Tần Vô Hạ ngồi xuống, ý bảo Vân Khuynh cũng ngồi xong mới mở miệng nói: “Thương hẳn là Âm Ảnh Lô lâu chủ, cũng giống Bách Hiếu Lô đảm nhận tình báo, Âm Ảnh Lô đảm nhận sát phạt. Lần này tuyệt thế hảo kiếm hiện thế, sợ là sẽ có biến cố phát sinh... Tiểu Long, từ giờ trở đi, người ở tại chỗ này, ở cùng bọn họ, nếu phát sinh biến cố gì người chỉ cần ở lại chỗ này, đâu cũng không được đi, chờ sau khi chuyện tuyệt thế hảo kiếm giải quyết xong, ta sẽ trở về đón người.”

Lúc đầu, Vân Khuynh còn không rõ vì sao Tần Vô Hạ lại giới thiệu thân phận của Thương Vũ Túy cho y, chờ đến lúc Tần Vô Hạ nói hết, y mới hiểu ý của Tần Vô Hạ.

“Người... Ngày đó, sẽ rất nguy hiểm sao?”

Tần Vô Hạ muốn đem y ở tại chỗ này, là bởi vì... Khi đó sẽ rất nguy hiểm?

Nếu như rất nguy hiểm, Tần Vô Hạ một người có thể chống đỡ không?

Lúc này Vân Khuynh rất muốn thẳng thắn thân phận của mình, sau đó để Long Liễm Long Khiêm đều thoải mái đến giúp đỡ Tần Vô Hạ...

Bên này Vân Khuynh còn đang lo lắng, bên kia Tần Vô Hạ đã tự tin tràn đầy nở nụ cười: “Nguy hiểm, tự nhiên sẽ có, thế nhưng đối với ta mà nói, chút nguy hiểm này cũng không tính cái gì, chỉ là...”

Tần Vô Hạ mắt mang trêu tức nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới: “Chỉ là tiểu Long người thân thể tinh tế, võ công lại rách nát như vậy, ta là sợ người ở bên người sẽ liên lụy ta...”

“...”

Vân Khuynh nhìn Tần Vô Hạ một trận câm nín, ra là sợ y liên lụy hẳn, vậy mà y còn nghĩ Tần Vô Hạ là không muốn y rơi vào nguy hiểm mới lưu y lại.

Thấy đôi mắt màu mực của Vân Khuynh mang theo chán nản và không vui nhìn hẳn, Tần Vô Hạ nhất thời tâm tình tốt, vươn tay kéo kéo búi tóc của Vân Khuynh: “Nhớ kỹ phải ở chỗ này ngoan ngoãn chờ ta nga, tiểu sư đệ hẳn sẽ thay ta chăm sóc người.”

Nghe xong Tần Vô Hạ nói như vậy, Vân Khuynh trừng mắt nhìn: “Tam công tử... Ta xem người bị trọng thương đã khỏi hẳn, người cũng không cần ta chăm sóc... Vậy có phải là ta không cần làm cái gì, muốn đi nơi nào thì đi chỗ ấy, không cần ở lại bên người tam công tử... Tự nhiên cũng không cần ở lại bên cạnh tiểu sư đệ của tam công tử?”

Lúc này đến phiên Tần Vô Hạ câm nín.

Hắn nói bị thương kêu Vân Khuynh chăm sóc hẳn, cũng chỉ là lý do là hẳn thuận miệng bịa ra mà thôi, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới để Vân Khuynh chân chính chăm sóc hẳn, hẳn sao bỏ được để Vân Khuynh làm loại chuyện bọn người hầu làm chứ.

Thế nhưng, lúc vừa gặp lại, Vân Khuynh còn bộ dạng ngờ ngác dễ lừa, hiện tại sao lại phản ứng nhanh như vậy?

Tần Vô Hạ mặt âm trầm nói: “Tuy rằng bảo hộ tiểu Long tương đối phiền phức, nhưng ta đích xác cần người chăm sóc, tiểu Long vẫn là ở bên người ta đi...”

Nói xong lời này khuôn mặt Tần Vô Hạ vẫn vẹo một chút.

Bởi vì hẳn rõ ràng nhìn thấy tiểu sư đệ Thương Vũ Túy của hắn che miệng cười trộm, dáng dấp kia thực sự là chướng mắt không thôi, hắn hung hăng trừng mắt tiểu sư đệ hắn.

Sau đó Tần Vô Hạ lại cùng Thương Vũ Túy nói đến công tác chuẩn bị ngày tuyệt thế hảo kiếm hiện thế cần làm.

Vân Khuynh không có hứng thú, cũng nghe không vào, dĩ nhiên là nghe đến buồn ngủ.

Thanh âm Tần Vô Hạ và Thương Vũ Túy nói chuyện với nhau chậm rãi thấp xuống.

Khi Vân Khuynh tựa lưng lên ghế nhắm lại hai mắt, Tần Vô Hạ rốt cục im lặng, ra hiệu cho Thương Vũ Túy không nên mở miệng.

Sau đó hắn mềm nhẹ đem Vân Khuynh ôm lên, ôm vào trong phòng, giúp y cởi giày đũa chặn xong mới đi ra ngoài.

Thương Vũ Túy nhíu mày: “Lần đầu tiên thấy tam sư huynh cẩn thận tỉ mỉ đối đãi một người như vậy? Chẳng lẽ người này chính là người tam sư huynh nhắm tới?”

Tần Vô Hạ nét mặt mỉm cười, không trả lời vấn đề của hắn, mà là nói tiếp: “Tuy nói ta có tự tin ngày đó sẽ không xảy ra chuyện đại loạn gì, nhưng y ở bên ta dù sao cũng không an toàn, ngày kia tuyệt thế hảo kiếm hiện thế, đêm mai người đến chỗ ta, đem y tới đây đi.”

Nghe Tần Vô Hạ nói như thế, Thương Vũ Túy rất hiếu kỳ: “Y rốt cuộc là ai? Người thích y thật sao?”

Khuôn mặt Tần Vô Hạ đen sì: “Thương, người suy nghĩ nhiều, lúc chúng ta quen nhau người này chính là mèo nhà... Ai... Chuyện thương tâm, người vẫn là đừng nói tới thì hơn.”

“... Mèo nhà thì thế nào, nếu như thích thật, chỉ cần khiến y yêu người thì có chuyện gì là không thể?”

Thương Vũ Túy nói khiến tâm Tần Vô Hạ bỗng nhiên nhảy một cái.

Nhưng sau một khắc, khuôn mặt tuấn mỹ của Tần Vô Song hiện lên trong đầu hắn...

Hắn đang nghĩ cái gì vậy, Khuynh Khuynh, là người của nhị ca hắn...

Nếu là người khác, biện pháp Thương nói thật ra cũng có thể...

Thế nhưng, Vân Khuynh, hết lần này tới lần khác lại là người của nhị ca hắn... </tbody>

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 207: Âm Kém Dương Sai

Tần Vô Hạ ở chỗ Thương Vũ Túy cũng không lâu, sau khi hai người bàn bạc xong tất cả mọi việc, Tần Vô Hạ liền ôm Vân Khuynh đang ngủ về tới Phù Vân sơn trang, sợ Vân Khuynh ở trên đường giật mình tỉnh giấc, Tần Vô Hạ thuận tiện điểm thụ huyết của Vân Khuynh.

Phù Vân sơn trang trang chủ vừa nhìn, trong lòng giống như gương sáng, chỉ cảm thấy chuyện Vân Khuynh là nam sủng của Tần Vô Hạ, rốt cục chứng thực.

Nghĩ lại sau đó vào lúc tuyệt thế hảo kiếm hiện thế, hẳn cần Tần Vô Hạ trợ giúp...

Phù Vân sơn trang trang chủ nghĩ mỹ niên thiếu hẳn cố ý mang về từ Khôn thành, rốt cục cũng phát huy công dụng.

Nhìn bóng dáng Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh biến mất, Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan, vẫy vẫy tay với thị vệ bên người: “Đi, mang mỹ nhân vừa đến Tây Sương các đi Đông Sương phòng hầu hạ.”

Thừa dịp ‘Long Khiêm’ hiện tại đang ngủ, để Tần tam công tử mở mang kiến thức biết thế nào là mỹ niên thiếu chân chính.

Thủy Mộng Lan nhớ tới khuôn mặt còn đẹp hơn cả nữ nhân của mỹ nhân vừa mới đem về kia, không khỏi thoả mãn gật gật đầu.

Thị vệ sau khi nhận mệnh liền lập tức rời đi, Thủy Mộng Lan còn lại là đứng ở tại chỗ xấu xa cười ha hả.

Thị vệ kia vừa tới Tây Sương các quả nhiên nhìn thấy một vưu vật nhu nhược.

Rõ ràng là một nam tử, nhưng tư thái so với nữ tử còn mềm mại hơn vài phần, băng cơ ngọc phu, thu thủy tiên đồng, doanh doanh tú lệ, hơn nữa trên người hắt còn tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

Hương thơm trên người hắt, là mùi thơm mỗi niên thiếu ở trong quan quán đều dùng từ nhỏ, có tác dụng thôi tình rất mạnh.

Tự thân bọn họ đã quen, thế nhưng đối với khách nhân đến quan quán mà nói, lại có tác dụng thôi tình rất lớn.

Dùng quanh năm, khiến trên người đắm tiểu quan trong quan quán, đã thật sâu nhiễm phải hương thơm như vậy, muốn bỏ đi cũng không xong.

Thị vệ kia vừa nhìn đến mỹ nhân kia liền có chút đờ ra, qua một lúc lâu mới lại tỉnh thần nhớ rõ cuộc mình phải làm gì.

Có người nói niên thiếu này, tên là Thu Nguyệt, là tiểu quan đứng đầu bảng có công phu trên giường tốt nhất ở Khôn thành.

Hai ngày trước, sau khi Thủy Mộng Lan tự cho rằng Tần Vô Hạ thích nam tử, liền sai người đi đến Khôn thành mua Thu Nguyệt, suốt đêm đưa đến Tích Châu.

Thị vệ dẫn Thu Nguyệt đến Đông Sương phòng.

Đi tới nửa đường lại có chút sàu muộn.

Ở cổ đại, phương Đông vi tôn, vốn Đông Sương Phòng chỉ có một mình Tần Vô Hạ ở, sau lại Thủy Mộng Lan hiểu lầm quan hệ của Vân Khuynh và Tần Vô Hạ, đem Vân Khuynh cũng xếp đến sát vách Tần Vô Hạ...

Nói cách khác Đông Sương phòng hiện tại có hai khách nhân.

Phù Vân sơn trang trang chủ nói muốn đem công tử Thu Nguyệt đến Đông Sương phòng, lại không nói là đưa cho vị khách nhân nào.

Thị vệ kia khố nào một đường. Đến lúc đi tới Đông Sương phòng, liền có quyết định.

Tần tam công tử kia, đến Phù Vân sơn trang đã nhiều ngày, nhưng Phù Vân sơn trang trang chủ lại không có nửa phần động tĩnh, chưa từng nổi lên ý niệm tặng mỹ niên thiếu cho Tần tam công tử ở trong đầu.

Mà cùng ngày Long công tử kia đến, Phù Vân sơn trang trang chủ liền muốn tìm kiếm mỹ niên thiếu, như vậy, mỹ niên thiếu này hẳn là đưa cho Long công tử.

Thị vệ ở trong lòng tính toán một lúc, liền có chủ ý.

Hắn dẫn Thu Nguyệt đến trước cửa phòng Vân Khuynh, gõ gõ cửa, bên trong không có người đáp lại.

Thị vệ kia hơi trầm tư một chút, liền đẩy cửa ra, đẩy Thu Nguyệt đi vào: “Nhớ phải hầu hạ công tử gia cho tốt.”

Sau khi nói xong, liền đóng cửa lại.

Niên thiếu Thu Nguyệt, từ nhỏ đã bị người nhà bán vào quan quán, bị điều giáo nhần nhục chịu đựng, yêu mị không gì sánh được, ở phương diện hầu hạ nam nhân cũng đặc biệt lành nghề.

Hắn vốn cho rằng mình sẽ phải ở quan quán bị chà đạp suốt đời, nhưng không nghĩ ra người của Phù Vân sơn trang dĩ nhiên mua hắn.

Vào lúc hắn bị mua đi, hắn đã hạ quyết tâm, nhất định phải hầu hạ người mua hắn thật tốt, nhất định phải nghe lời tân chủ nhân.

Lúc đến Phù Vân sơn trang hăn như trước nhận hết khinh thường và kỳ thị, ở trong miệng người hầu, hăn cũng rõ ràng Phù Vân sơn trang trang chủ, coi hăn như một công cụ dùng để mượn hơi một vị nhân vật quan trọng.

Thế nhưng hăn nhẫn nhục chịu đựng đã quen, tham sống sợ chết, tân chủ nhân hôm nay kêu hăn tận tâm hầu hạ người trong phòng, hăn tự nhiên phải đem tất cả kỹ xảo khiến người trong phòng này hài lòng.

Bởi cửa sổ đều đã đóng chặt, trong phòng có chút tối, Thu Nguyệt thậm chí không cảm thấy có người ở trong phòng.

Hăn bước nhỏ di động vài bước, phát hiện trong phòng đích xác không có ai, sau đó hăn chậm rãi đi tới bên giường, mới phát hiện một người đang ngủ trên giường.

Nửa bên mặt của người nọ bị lấp dưới sợi tóc màu mực, lộ ra cằm cổ trắng nõn nhẵn nhụi, nhìn qua mịn màng không gì sánh được, khiến người ta nhin không được dục vọng muốn chạm đến.

Bởi vì khuôn mặt nghiêng đi, chỉ có thể lờ mờ thấy được bóng dáng của chiếc mũi thẳng tắp cùng với cánh môi màu nhạt hơi cong lên, dưới đáy lòng Thu Nguyệt nghĩ, người này, có lẽ cũng là một người tuấn mỹ vô tư.

Bị phái tới hầu hạ người như vậy, mà không phải một người tai to mặt lớn thiếu tay thiếu chân, hăn cũng thấy đủ rồi.

Hăn vươn tay, ôn nhu đẩy ra sợi tóc màu mực của người nọ, lại nhìn thấy màu da hơi tối hoàn toàn không tương xứng với màu cổ.

Ở trong quan quán một thời gian dài như vậy, đối với thuật dịch dung, Thu Nguyệt cũng có chút hiểu biết.

Hắn nhìn người nằm trên giường hô hấp nhợt nhạt, ngủ rất say, hắn rất muốn nhìn một chút cái người mà Phù Vân sơn trang trang chủ phái hắn tới hầu hạ là người thế nào, tay hắn chậm rãi mò lấy bên mặt của Vân Khuynh.

Vân Khuynh đang ngủ rất say, ở trong mộng lại nghĩ thấy một cỗ hương thơm nồng nặc khiến kẻ khác khó có thể hô hấp.

Y hơi hơi nhíu mày, giật giật đầu, đem khuôn mặt chuyển thẳng.

Thu Nguyệt đang mò tìm bỏ đi thuật dịch dung trên mặt y, Vân Khuynh lúc này chuyển mặt qua, vừa lúc tiện cho động tác của Thu Nguyệt.

Thu Nguyệt lại lần mò một trận, thứ trên khuôn mặt Vân Khuynh rốt cục bị hắn kéo ra, khuôn mặt tú lệ vô song, tuyệt mỹ động nhân thoáng chốc xuất hiện trong mắt Thu Nguyệt.

Tay Thu Nguyệt còn đang ở trên khuôn mặt Vân Khuynh, hắn ngây dại, kinh ngạc nhìn khuôn mặt thiên hạ vô song, khuynh quốc khuynh thành này, hắn chưa từng thấy ai mỹ lệ như thế.

Người mỹ lệ kia lúc này dường như ngủ cũng không tốt, hơi hơi nhíu mày.

Thu Nguyệt nhin không được vươn tay vuốt lên lông mày của y, người này còn đẹp hơn hắn, người này nếu là ở quan quán, vị trí đầu bảng nhất định sẽ là của y...

Nhưng mà, ngay cả Phù Vân sơn trang trang chủ cũng phải lấy lòng người này, xem ra thân phận người này không đơn giản.

Thu Nguyệt vỗ về khuôn mặt Vân Khuynh, trong lúc nhất thời trong lòng trầm chuyển.

Cuối cùng buông ra khuôn mặt Vân Khuynh, cởi quần áo của mình, chỉ chừa áo lót, bò lên giường.

Mùi hương nồng nặc trên người hần không có quần áo cản trở, trở nên càng ngày càng đậm, trong không khí tràn đầy đều là mùi được thói tình Thu Nguyệt đã quen thuộc, nhưng đối với người thường mà nói thì rất mãnh liệt.

Trong lúc ngủ mơ Vân Khuynh nghĩ mình bắt đầu cảm thấy khó thở, thân thể cũng tự nhiên phát nóng.

Nóng quá...

Vân Khuynh hơi hơi thở dốc, lại một lần nữa nghiêng đi, mồ hôi hột trong suốt trong suốt phủ lên một tầng nhột nhột trên trán y.

Giống như y đang bị nhốt ở trong hỏa lò không có kẽ hở...

“Nóng quá... Ngộ....”

Đang ngủ thoải mái, lại thành linh bị nóng bức khó chịu, Vân Khuynh không tự chủ được rên rỉ, tay không tự chủ bắt đầu kéo áo mình.

Tần Vô Hạ vẫn chưa giúp Vân Khuynh cởi quần áo, lúc này Vân Khuynh ngủ trên giường, trên người quần áo vẫn rất chỉnh tề, y vươn tay kéo kéo, lòi xuống ngoại bào.

Thu Nguyệt quỳ gối trong giường, nhắc lên chăn mỏng trên người Vân Khuynh, thấy Vân Khuynh kêu nóng không khỏi mở miệng ôn nhu khuyên nhủ: “Công tử nhẩn nhẩn, lập tức sẽ hết nóng.”

Nói, hần bắt đầu giúp Vân Khuynh rút đi quần áo.

Vừa cởi Thu Nguyệt vừa cảm thán, vị công tử này thân thể mềm dẻo tinh tế, tuyệt không thua người trong quan quán là hần. Khó trách y thích nam

nhân.

Không đến một hồi, Thu Nguyệt liền đem ngoại bào của Vân Khuynh cởi sạch.

Áo trong vẫn đang chăm chú bọc quanh trên người Vân Khuynh, Vân Khuynh như trước vẫn thấy nóng, rất nóng rất nóng.

Loại nóng này giống như khô khát nơi đáy lòng, không giống với cái nóng bên ngoài, mà giống như từ trong máu, từ chỗ sâu trong thân thể truyền ra khó có thể ức chế.

Y khó mà kiềm chế.

Một đôi tay tinh tế trắng nõn, vẫn không hài lòng, lôi kéo chỗ cổ của áo trong.

‘Tê lạp’ một tiếng, áo trong trắng mỏng bị kéo đến vai, lộ ra bộ ngực trắng nõn.

Xương quai xanh tinh xảo nhỏ bé đã lộ ra, hơi nổi lên trên da thịt, đường cong mỹ lệ không gì sánh được, phối với da thịt hồng nhạt lại càng xinh đẹp.

Xương quai xanh bên kia đã hơi lộ, nửa kín nửa hở, càng thêm phong tình.

Ngay cả Thu Nguyệt luôn luôn bị nam nhân dẫn vật dục vọng ít đến đáng thương, cũng bị chút chút cảnh xuân câu nhân khiến hắn có chút tâm thần bất ổn, hắn nhìn người nằm trên giường, ánh mắt từ từ nóng bỏng lên.

Công tử này toàn thân mỗi chỗ, thực sự đều là mỹ đến mê người.

Dưới đáy lòng hắn lại một lần nữa cảm thán vận tốt của mình, nếu như công tử này chính là chủ nhân sau này của hắn, hắn sẽ rất nguyện ý rất

nguyện ý.

Quần áo trước ngực mở rộng hơn phân nửa, Vân Khuynh rốt cục thoáng thoáng cảm thấy một tia mát mẻ, nhẹ giọng lầm bầm một câu, liền ngủ tiếp.

Nhưng Thu Nguyệt lại muốn cởi hết quần áo còn lại của y.

Ngoại bào là áo choàng ngắn, mặc dễ cởi cũng dễ, động tác lúc cởi cũng sẽ không quá lớn, mà áo trong muốn cởi lại có chút khó, động tác cũng lớn hơn không ít.

Vân Khuynh vốn bị kinh động nửa tỉnh nửa mê, vào lúc Thu Nguyệt đang cởi áo trong của y, rốt cục không chịu nổi lăn qua lăn lại, mệt mỏi mở một đôi mắt màu mực.

Đầu tiên ánh vào mắt y hiển nhiên là một đôi tay trắng nhỏ.

Y nhìn đôi tay kia mà ngẩn người, theo bàn tay, nhìn lên thấy một dung nhan mỹ lệ hoàn toàn xa lạ.

“Ách... Người là ai???”

Bỗng nhiên nhìn thấy khuôn mặt xa lạ vô hạn phóng đại trước mặt, Vân Khuynh có chút khắc chế không được tình tự, dương cao giọng nói hỏi người nọ.

Chất vấn xong y liền phát hiện mình quần áo không chỉnh, không những quần áo không chỉnh, mà trong thân thể y còn dường như dấy lên một đồng lửa, đốt y khó chịu không gì sánh được.

Phát hiện này khiến đáy lòng Vân Khuynh có chút kinh hoảng, y trừng mắt nhìn người trần trụi giống y kia nhất thời không nói được gì.

Tần Vô Hạ và Vân Khuynh hai người, là ở cạnh nhau, vừa rồi Vân Khuynh kinh ngạc mà đề cao thanh âm, bị Tần Vô Hạ công lực cao thâm

đang ở trong phòng đang đọc sách vừa vắn nghe thấy.

Tần Vô Hạ bỗng nhiên nghe thấy thanh âm mang theo hồi hộp của Vân Khuynh, không kịp nghĩ nhiều, lập tức chạy tới trong phòng Vân Khuynh...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 208: Giải Thích Rõ Ràng

Thị lực của Tần Vô Hạ thật sự rất tốt, vừa đẩy cửa ra, hần liền nhìn thấy tình hình trên giường trong phòng.

Hai người trên giường tư thái mờ ám, người quỳ mặc áo trong màu trắng, nhìn qua còn tương đối chỉnh tề, nhưng người nằm thì quần áo không chỉnh, nhìn qua chính là hình dạng mặc người xâm lược...

Trong nháy mắt, trong lòng Tần Vô Hạ hiện lên không ít tâm tư, hần thậm chí suýt chút cho rằng mình vào nhầm phòng.

“Người... Người rốt cuộc là ai?”

Vân Khuynh vươn tay giật lại quần áo, để phòng nhìn niên thiếu xinh đẹp xa lạ kia.

Trên người niên thiếu kia có mùi hương khiến y có chút choáng đầu, nóng rực trong thân thể càng khiến y có chút vô thức.

“Công tử.”

Thu Nguyệt mê muội nhìn đôi mắt màu mực mang theo một chút mê man của y, chỉ cảm thấy vị công tử này lúc tỉnh còn đẹp hơn lúc đang ngủ.

“Thu Nguyệt là do Thủy trang chủ đưa tới hầu hạ công tử.”

Nói đến đây Thu Nguyệt lại cúi đầu, nét mặt trắng nõn xinh đẹp nổi lên một tầng đỏ ửng: “Thu Nguyệt nhất định sẽ hầu hạ công tử thật tốt...”

Nói, thân thể Thu Nguyệt lại nghiêng về phía trước, vươn tay muốn chạm đến Vân Khuynh.

Vân Khuynh hoảng hốt, y chưa từng gặp phải chuyện như vậy, sắc mặt y trắng bệch lấy tay chống thân di về phía sau: “Dừng! Người đừng qua đây!”

Thu Nguyệt ngơ ngác tại chỗ, nghi hoặc nhìn Vân Khuynh: “Công tử?”

Thủy trang chủ đưa hắn đến chỗ tiểu công tử xinh đẹp này, không phải là để lấy lòng y sao, vì sao vị tiểu công tử này nhìn qua lại không động tâm với hắn?

Lúc Thu Nguyệt còn đang nghi hoặc, Vân Khuynh còn đang đau đầu, Tần Vô Hạ liền giẫm bước chân cực nhẹ đi vào.

Khuôn mặt tuần mỹ của hắn âm trầm đến mức có thể chảy ra cả nước.

Vừa rồi, ngay lúc hắn cho rằng mình đi nhầm phòng, lại nghe được thanh âm quen thuộc của Vân Khuynh.

Lập tức, trong lòng hắn, tăng một chút toát ra lửa giận không thể ức chế!

Thật giỏi, Vân Khuynh thực sự là thật giỏi, cũng dám vụng trộm sau lưng nhị ca hắn?

Ý nghĩ như vậy hầu như khiến Tần Vô Hạ trong nháy mắt mất đi lý trí, cuối cùng, trong đầu liền chỉ có trấn tĩnh ngăn trở lửa giận.

Bất luận thế nào, hiện tại không phải ở Tần gia, mà là ở bên ngoài, tục ngữ nói việc xấu trong nhà không thể khoe ra...

Cho nên, hắn phải trấn tĩnh, lãnh tĩnh xử lý chuyện này.

Đứng ở tại chỗ thở sâu vài lần, đầu Tần Vô Hạ rốt cục tỉnh táo một chút, nhìn động tác hai người trên giường càng thêm ám muội, trong óc hẳn nhin không được lần thứ hai bùng nổ.

Trong lòng rõ ràng tức đến cực hạn, thế nhưng, dáng người Tần Vô Hạ vẫn như cũ nhàn tản, chậm rãi tiêu sái đến gần hai người, nhìn Vân Khuynh và niên thiếu xa lạ kia, Tần Vô Hạ nhẹ giọng hỏi: “Các người đang làm cái gì?”

Vừa đến chỗ giường, một cổ hương thơm kỳ quái lại có chút quỷ dị nhảy vào xoang mũi Tần Vô Hạ, khiến hẳn có chút phản cảm.

Thanh âm Tần Vô Hạ bỗng nhiên xuất hiện, khiến Vân Khuynh và Thu Nguyệt đều đang chìm đắm trong tình tự của mình giật nảy người.

Vân Khuynh cảm thấy tồn tại một trận chột dạ, theo phản xạ ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Hạ: “Vô Hạ... Ách, tam công tử...”

Một màn trước mắt này, là ai cũng sẽ hiểu lầm, người khác trong Phù Vân sơn trang hiểu lầm thì cũng không sao, thế nhưng, Tần Vô Hạ không thể hiểu lầm được!

Tuy Tần Vô Hạ không rõ ràng vạch trần y, thế nhưng, Tần Vô Hạ biết y là Vân Khuynh, là chuyện trong lòng hai người bọn hẳn đều rõ ràng.

Dù sao bọn họ đều là người Tần gia, nếu như Tần Vô Hạ hiểu lầm y, vậy phiền phức rất lớn.

Cho nên Vân Khuynh vừa nhìn thấy Tần Vô Hạ, ngoại trừ chột dạ và kinh hoảng ra, phản ứng đầu tiên chính là muốn lập tức giải thích.

Một đôi mắt mang theo kinh hoảng mờ mịt của Vân Khuynh chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt tuấn tú của Tần Vô Hạ: “Ta... Hẳn... Tam công tử, ta không biết đây là có chuyện gì... Ta không có... Đây...”

Vân Khuynh rất muốn giải thích, đáng tiếc nói đến bên mép, y lại không biết nên hình dung trạng huống trước mặt như thế nào, bởi vì ngay cả chính y cũng không biết hiện tại rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Vân Khuynh vừa nhắc đầu lên, liền khiến Tần Vô Hạ hô hấp cứng lại, trong ánh mắt toát ra lửa giận càng lớn, sắc mặt cũng càng thêm âm trầm.

Trên khuôn mặt Vân Khuynh, dĩ nhiên không có dịch dung!

Nhìn tuyệt sắc dung nhan quen thuộc này, Tần Vô Hạ chỉ cảm thấy đáy lòng mình mọc lên một cỗ cay đắng khó có thể nói rõ...

Người này hao hết tâm tư che giấu thân phận ở trước mặt mình, nhưng ở trước mặt nam nhân khác lại đơn giản bỏ đi dịch dung...

Hơn nữa, còn bỏ lên giường với nam nhân xa lạ kia...

Không...

Dưới đáy lòng Tần Vô Hạ lạnh lùng phản bác chính mình.

Nam nhân kia với hắn mà nói, có thể là xa lạ, thế nhưng đối với Vân Khuynh mà nói, không nhất định là không quen.

Dù sao, hai người bọn họ đều đã ngủ thẳng trên một cái giường, không phải sao?

Thu Nguyệt vừa thấy Tần Vô Hạ bên giường, lại một trận cảm thán, lại thêm một mỹ nam tử, thế nhưng cảm giác cường thế hơn một chút.

Hắn nhìn nhìn lại quay đầu nhìn Vân Khuynh, đột nhiên cảm thấy hai người này rất xứng.

Vân Khuynh ấp úng giải thích Tần Vô Hạ căn bản nghe không rõ, hắn cũng không muốn nghe, mang theo một tia đau xót, đem ánh mắt từ khuôn

mặt tuyệt mỹ tú lệ của Vân Khuynh, chuyển qua trên người Thu Nguyệt.

Thấy Thu Nguyệt lẻ loi một chiếc áo lót, đáy mắt Tần Vô Hạ hiện lên một tia lợi hại, lúc nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng âm nhu quyến rũ của Thu Nguyệt, Tần Vô Hạ càng thêm tức giận, hắn vươn tay chỉ vào Thu Nguyệt: “Người là ai?”

Hắn nhất định phải thay nhị ca hắn, nghiêm phạt nam nhân dám can đảm bò lên trên giường của Vân Khuynh này.

Giọng nói của Tần Vô Hạ lạnh lẽo giống như hàn băng, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng tràn đầy u ám và hung ác, Thu Nguyệt nhìn mà sợ run, lập tức hèn mọn dập đầu với Tần Vô Hạ: “Vị gia này, Thu Nguyệt là người Thủy trang chủ phái tới hầu hạ công tử.”

Tần Vô Hạ giật mình, lại nhìn vẻ mặt Vân Khuynh vô thức thấp thỏm, đột nhiên có chút hiểu ra trạng huống hiện tại.

Hắn vươn tay xách áo Thu Nguyệt, nhắc lên thân thể gầy yếu của hắn, trực tiếp ném tới mặt đất: “Thủy trang chủ, là Thủy Mộng Lan sao?”

Tần Vô Hạ mím môi hỏi.

Lúc tới nơi này gặp Thủy Mộng Lan, Tần Vô Hạ liền biết chuyện Thủy Mộng Lan làm đều là chuyện âm phụng dương vi, lại không nghĩ lá gan hắn dĩ nhiên lớn đến loại tình trạng này, dám tặng nam nhân cho Vân Khuynh?

Nếu để nhị ca hắn biết, Thủy Mộng Lan sợ là khỏi cần hít thở ở trên đời này.

Thu Nguyệt bị Tần Vô Hạ ném tới mặt đất ngã toàn thân phát đau, lại nghe Tần Vô Hạ rõ ràng tức giận ép hỏi, lập tức sợ hãi trả lời: “Đúng vậy, chính là Phù Vân sơn trang chủ Thủy Mộng Lan.”

Tần Vô Hạ chậm rãi đến gần Thu Nguyệt, dùng đầu ngón chân đá đá hần: “Người là nói, trước đó người không quen y, chỉ là nhận lệnh Thủy Mộng Lan, mới tới nơi này hầu hạ y?”

Vân Khuynh một đôi mắt nháy cũng không nháy nhìn chăm chăm vào Thu Nguyệt, mong muốn Thu Nguyệt có thể trả lại thuần khiết cho y.

Thu Nguyệt nhìn tư thế này, cuối cùng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, hóa ra vị gia vừa vào nhà này lật úp bình dấm chua.

Thế nhưng hai người nhìn qua coi như đều là nhân trung long phượng, cũng đích xác xứng đôi, trách không được vị gia này vừa tới liền không thích hần.

Hần lần thứ hai đập đầu: “Đúng vậy, Thu Nguyệt là lần đầu tiên nhìn thấy vị công tử ở trên giường.”

Nghe vậy ngực Tần Vô Hạ cuối cùng cũng dễ chịu một chút, thả nhẹ giọng điệu nói: “Người là người nào của Thủy Mộng Lan, vì sao lại giúp hần làm loại sự tình này?”

Thu Nguyệt có chút cay đắng nói: “Thu Nguyệt lúc trước là tiểu quan đầu bảng của quan quán Khôn thành, hôm trước được Thủy trang chủ mua về, Thủy trang chủ hiện tại là chủ nhân của ta.”

Tần Vô Hạ vừa nghe, nhú mày.

Hay cho một Thủy Mộng Lan, tìm nam nhân cho Vân Khuynh còn chưa tính, dĩ nhiên còn tìm một nam kỹ ngàn người vạn người cười!

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Hạ đã rút đi vẻ âm trầm, ngược lại mang theo một tia dáng cười, dáng cười rất dịu dàng: “Người kêu Thu Nguyệt đúng không?”

Thu Nguyệt ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Hạ: “Đúng.”

Không biết vì sao, Tần Vô Hạ hiện tại mỉm cười, khiến Thu Nguyệt nghĩ hẳn còn đáng sợ hơn Tần Vô Hạ âm trầm kia.

Đối diện với người nhìn qua thanh tuyến tuần mỹ rõ ràng đang cười này, hẳn cảm thấy người này càng thêm nguy hiểm, càng thêm đáng sợ.

Tần Vô Hạ nói với hẳn: “Hiện tại, người đi tìm Thủy trang chủ, hầu hạ hẳn cho tốt... Nói là tâm ý của hẳn, Tần mỗ ta đã nhận, cũng sẽ ghi nhớ.”

Thu Nguyệt cũng không dám mặc quần áo, gật đầu xưng vâng, sau đó nhanh như chớp lập tức rời đi.

Trong không khí còn lưu lại mùi hương nồng nặc trên người Thu Nguyệt, Tần Vô Hạ ngửi mà nhú nhú mày, có chút chán ghét.

Sợ là cũng chỉ có nam nhân ở loại địa phương kia, trên người mới mang theo hương thơm nồng nặc như vậy.

Chờ sau khi Thu Nguyệt rời đi, Tần Vô Hạ mới quay đầu nhìn Vân Khuynh, thấy quần áo Vân Khuynh vẫn đang không quá chỉnh tề liền có chút tức giận: “Khuynh Khuynh, người quá sơ suất.”

“Vô Hạ... Ách, tam công tử, người?”

Vì sao Tần Vô Hạ đột nhiên lại xưng hô y Khuynh Khuynh?

Lẽ nào chuyện lần này chọc giận Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ dự định vạch trần y, đem y đưa về Tần gia?

Nghĩ tới đây sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, tiến sát bên người Tần Vô Hạ vài phần, không tự chủ được vươn tay kéo lấy quần áo Tần Vô Hạ: “Vô Hạ, đừng đưa ta trở lại!”

Nếu Tần Vô Hạ đã vạch trần thân phận của y, như vậy nếu tiếp tục cường điệu mình là Long Khiêm, vậy cũng quá không thức thời.

Tần Vô Hạ hừ lạnh một tiếng, vẫn chưa nói được, cũng chưa nói không được, chỉ là thanh âm lạnh lẽo nói: “Lần sau chú ý một chút... Nếu ngày hôm nay ở chỗ này chính là nhị ca, hẳn rất có thể sẽ không nhất định giống ta nghe người giải thích, bằng lòng cho người kia mở miệng sáng tỏ sự thực.”

Vân Khuynh lập tức gật đầu: “Ân ân ân, sau đó ta nhất định sẽ cẩn thận không cho người lạ tới gần ta... Vô Hạ, đừng đưa ta về Tần gia có được không?”

Vân Khuynh ngửa đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo vài phần cầu xin, có chút điềm đạm đáng yêu.

Có lẽ là bởi vì vừa rồi có chút khẩn trương, hai gò má của y nhuộm lên một tầng hồng nhạt, cùng với y bởi vì ngửa đầu mà lộ ra cằm cổ trắng nõn đan vào với nhau hợp thành một bức hình ảnh mê người.

Ánh mắt Tần Vô Hạ hơi ngừng lại một chút, lập tức dời đi, khụ một tiếng nói: “Khuynh Khuynh, mặt của người... không dự định dịch dung nữa sao?”

“A? Cái gì?”

Vân Khuynh vươn tay sờ sờ mặt mình, có chút nghi hoặc nhìn về phía Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ lại nhú nhú mày: “Dịch dung trên mặt người, không phải là tự người bỏ sao?”

Chẳng lẽ là nam kỹ vừa rồi?

Thực sự là lớn mật, Thủy Mộng Lan, đưa cho hắn một đại lễ như thế, hắn nhất định phải cẩn thận đáp lễ hắn!

Nghe xong Tần Vô Hạ nói, Vân Khuynh mới phát hiện dịch dung trên mặt y đúng là không có, trách không được Tần Vô Hạ trực tiếp gọi y Khuynh Khuynh.

Thế nhưng, trước khi ngủ vẫn còn dịch dung, sao đột nhiên lại không có?

Vân Khuynh không nghĩ ra có chút đau đầu nhú nhú mày: “Đương nhiên phải dịch dung tiếp.”

Không dịch dung chẳng phải là càng dễ bị Tần Vô Song bọn họ tìm được sao?

Tần Vô Hạ gật đầu, đứng dậy rời đi: “Vậy người nhanh nhanh đứng lên mặc quần áo, một hồi ta dịch dung cho người.”

Vân Khuynh nghe Tần Vô Hạ nói bắt đầu mặc quần áo.

Trong nháy mắt tỉnh lại, y cảm giác thân thể rất nóng, giống như có một đồng lửa đang thiêu đốt.

Sau lại Tần Vô Hạ đột nhiên tiến đến, y bị hoảng sợ, tim nảy lên tận mắt, chỉ sợ phản ứng của Tần Vô Hạ mà tinh thần khẩn trương, nhất thời cũng quên lửa nóng trong thân thể.

Hôm nay nguy cơ vừa giải trừ, Vân Khuynh liền cảm thấy loại nóng rực như đặt mình trong hỏa lò này lại xuất hiện.

Nóng khiến y khổ sở không gì sánh được, càng khiến y kinh hoàng chính là, thân thể y, theo ngọn lửa kia, dĩ nhiên mọc lên một dòng nhiệt lưu chảy xuôi bên trong thân thể...

Hơn nữa, thân thể y dĩ nhiên vào lúc này, có phản ứng không nên có...

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 209: Ý Loạn Tình Mê

Sau khi nhận thấy thân thể mình có phản ứng kỳ quái, khuôn mặt Vân Khuynh lập tức đỏ hồng.

Y len lén nâng mi nhìn về phía Tần Vô Hạ, phát hiện Tần Vô Hạ cũng không chú ý tới y mới lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đáy lòng y có chút xấu hổ, mình chỉ là ngủ một giấc, sao lúc tỉnh lại lại có một nam tử xa lạ ở trên giường, thuật dịch dung bị bỏ đi, thân thể cũng trở nên kỳ quái...

Xem ra sau đó không thể tùy tiện ngủ vào lúc không nên ngủ, cũng không thể ngủ ở địa phương không nên ngủ.

Vân Khuynh mạnh mẽ đè xuống rối loạn trong thân thể, tay chân khẽ run mặc quần áo vào, dù sao Tần Vô Hạ còn đang chờ dịch dung cho y.

Áo lót vừa mặc chỉnh tề, Vân Khuynh liền cảm thấy lửa nóng trong cơ thể lại càng sâu thêm, trong đầu y đột nhiên hiện lên một ý niệm, nếu như y cũng mặc vào ngoại bào, có thể sẽ bị nóng chết hay không???

Thực sự rất khó chịu, y cảm thấy miệng khô lưỡi khô vừa nóng vừa khát khó chịu đến cực điểm...

Quần áo không mặc có được không???

Ý niệm này vừa toát ra trong đầu đã bị Vân Khuynh bỏ đi, sao có thể không mặc quần áo, như vậy có bao nhiêu thất lễ...

Khuôn mặt Vân Khuynh càng ngày càng hồng, hơi chu chu môi, nét mặt cũng càng ngày càng phiến muộn.

Trong thân thể xung động tới đột nhiên, cũng không thể đột nhiên trút bỏ, trái lại càng có xu thế càng ngày càng mạnh.

Vân Khuynh có chút phiến muộn giãy dựa thân thể, sao lại như vậy???

Thân thể nóng đến lợi hại không nói, ý thức cũng chao đảo có chút không rõ, không khí chung quanh hình như càng ngày càng mơ hồ, duy nhất rõ ràng chính là mùi hương kỳ quái quanh quẩn ở chóp mũi.

Sợi tóc trên trán Vân Khuynh đã có chút ẩm ướt, mồ hôi nóng hổi theo hai bên gò má trượt xuống.

Máu trong cơ thể chảy mất tần suất, không hề ôn hòa như bình thường, mà là càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh...

“Hô...”

Vân Khuynh gian nan hô hấp, cố nén phản ứng trên thân thể khiến y tràn ra rên rỉ trong miệng.

Tay y run run lợi hại, căn bản không thể mặc quần áo cho mình.

Hơi lắc lắc đầu, Vân Khuynh nỗ lực duy trì ý nghĩ thanh tỉnh...

Y, sẽ không là sinh bệnh phát sốt đấy chứ, đột nhiên kỳ quái như thế...

Phản ứng trên thân thể ép Vân Khuynh phi thường khó chịu, y thẳng thẩn kéo bỏ áo khoác còn chưa mặc, một lần nữa gian nan chui vào trong chăn.

Tuy rằng thân thể nóng khó có thể chịu được, nhưng y vẫn sợ Tần Vô Hạ phát hiện y dị dạng, bởi vậy y đem thân thể bọc chặt lại nói với Tần Vô Hạ:

“Vô Hạ... Ngô... Ta... Hô... Còn muốn ngủ tiếp... Một hồi...”

Ăn mặc áo lót đơn bạc, vừa tiến vào trong chăn thân thể liền ra một tầng mồ hôi hơi mỏng, dự vọng dưới thân cũng hoàn toàn thoát khỏi khống chế của y, trở nên tinh thần chấn hưng, khiến y nhận không được muốn cọ cọ hai chân...

Thực sự, rất khó chịu...

Tần Vô Hạ nâng mi nhìn về phía Vân Khuynh, phát hiện người vừa rồi rõ ràng cũng đã rời giường muốn mặc quần áo, lại lần nữa nằm lên trên giường, sắc mặt không khỏi hơi hơi chìm xuống.

Hắn nhắc chân đi về phía giường lớn, nhìn xuống người bọc chăn cực kín, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn: “Người...”

Vốn là muốn trách cứ một chút, nhưng vào lúc rõ ràng trạng huống của Vân Khuynh thì ngừng lại.

Khuôn mặt Vân Khuynh nóng lợi hại, ửng hồng không ngớt, đôi mắt y hơi nheo lại, mang theo vài tia hơi nước, sóng sánh dập dờn, hơi nước sương mù.

Hàm răng như trân châu của y, nhẹ nhàng rơi vào trong môi dưới mềm mại, nỗ lực khắc chế rên rỉ ra miệng.

Sợi tóc màu mực của y ẩm ướt dính lên trán, trong lúc vô tình bày ra một loại xinh đẹp yêu dã mất trật tự.

Mồ hôi hột trong suốt còn đang chảy xuôi trên khuôn mặt y, nhưng y lại đem chính mình bọc rất kín.

Vân Khuynh lúc này, có một loại phong tình không như lúc bình thường, phi thường mê người, khiến người ta không thể di đi ánh mắt.

Hơi thở của Tần Vô Hạ trở nên có chút nặng nề, hắt hơi nhắm mắt lại, hít sâu một hơi lại mở mắt ra, sắc mặt không tốt lớn tiếng nói với Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, người đang làm cái quỷ gì vậy???”

Bàn tay Vân Khuynh gắt gao níu lấy chăn bông đang run rẩy, thân thể nóng rực vào lúc này dường như đều tụ tập tới đại não, đốt cháy ý thức của y khiến y bắt đầu trở nên mơ hồ.

“Ta...”

Y hé miệng, thanh âm hết sức mềm mại khàn khàn.

Y lắc lắc đầu, muốn nói mình không sao, thế nhưng sức lực trong thân thể giống như là bị trôi đi mất hết, bàn tay níu lấy chăn bông cũng run run buông lỏng ra, y có một loại khát vọng cấp bách muốn xốc chăn lên, đem toàn bộ quần áo của mình xé toạc.

Tần Vô Hạ đứng ở bên giường, nghe thấy thanh âm mang theo âm rung thở nhẹ của Vân Khuynh, thân thể hắt bỗng nhiên run lên, giống như là có người dùng một cái bàn chải nhỏ nhỏ nhẹ nhàng quét quét trong lòng hắt, khiến đáy lòng hắt sản sinh một loại cảm tình kỳ dị.

Tần Vô Hạ có chút thân thiết nhăn mày, cúi xuống thân thể, vươn tay đặt lên trán Vân Khuynh, nhiệt độ nóng bỏng dọa hắt vừa nháy: “Người sinh bệnh sao, Khuynh Khuynh???”

Lúc này đầu óc Vân Khuynh đã có chút không rõ, ngoại trừ lửa nóng nóng hổi ra, y đã không còn cảm giác khác.

Khi tay Tần Vô Hạ dán lên trán y, toàn bộ lực chú ý của y liền chuyển đến một mảnh mát lạnh trên trán kia.

Y nhin không được giờ giờ lên đầu, càng thêm gần kề bàn tay thon dài của Tần Vô Hạ: “Ta... Nóng quá...”

Tần Vô Hạ thấy vậy trong lòng hoảng sợ, sợ là Vân Khuynh thực sự bị phong hàn, hắn lập tức xốc lên chăn bông, muốn đem ngoại bào của Vân Khuynh khoác lên người y, sau đó ôm lấy y muốn đi ra ngoài tìm đại phu.

Nhưng sau khi hắn xốc lên chăn bông, Vân Khuynh lại bởi vì cảm thấy hơi hơi nhẹ nhàng khoan khoái mà thở dài một tiếng.

Tần Vô Hạ kinh ngạc phát hiện áo lót của Vân Khuynh dĩ nhiên hơi ẩm ướt, có nóng như vậy không???

Hắn ôm Vân Khuynh giống như ôm cái hỏa lò, đáy lòng hắn căng thẳng, cấp bách muốn ôm Vân Khuynh đi ra ngoài tìm đại phu.

Mà Vân Khuynh lại không thành thật, cảm giác hoàn toàn tương phản với Tần Vô Hạ, Vân Khuynh cảm thấy chính là một mảnh mát lạnh.

Tay chân y run run chăm chú quần lên thân thể Tần Vô Hạ, nỗ lực lấy đi cảm giác mát mẻ trên người hắn, cuối cùng còn không quên cọ cọ trên người Tần Vô Hạ: “Lạnh quá...”

Thân thể Tần Vô Hạ lập tức căng chặt, mùi hương trong không khí khiến hắn có chút không thích kia dường như từ chớp mũi hắn nhẹ nhàng bay qua.

Vân Khuynh tóc dài rối tung, quần áo đơn bạc, giống hệt một con gấu Koala ôm hắn, hắn có thể nào mang theo Vân Khuynh như vậy đi tìm đại phu???

Tần Vô Hạ một lần nữa đem Vân Khuynh đặt lên trên giường, Vân Khuynh nhưng lại sống chết mặc kệ, lưng dán lên trên giường, thế nhưng tay chân y lại như trước ôm lấy Tần Vô Hạ không chịu buông.

Y giơ lên đôi mắt ướt át, đáng thương hề hề nhìn Tần Vô Hạ, hơi chút mếu máo ủy khuất nói: “Nóng quá...”

Tần Vô Hạ bị đôi mắt sáng ngập nước của y nhìn mà sửng sờ tại chỗ, nhất thời đã quên động tác của mình, thậm chí còn quên mình muốn làm gì.

Vân Khuynh nhân cơ hội một lần nữa quấn lên người hắn, đồng thời cực kỳ thoải mái thở dài, thở dài rồi lại cảm thấy quần áo trên người mình có chút ngăn cản y tiếp cận tới thứ gì đó lạnh lẽo mát mẻ, trong lòng y khẽ động, lập tức lấy tay lôi kéo quần áo của mình.

Tần Vô Hạ thậm chí cái gì cũng không kịp ngăn cản, Vân Khuynh đã đem quần áo trên thân toàn bộ cởi ra.

Áo lót vốn đã đơn bạc, vừa bị cởi ra liền lộ ra bộ ngực trắng nõn gầy yếu, Tần Vô Hạ vội vã nhìn lướt qua, nhất thời mặt đỏ tới mang tai.

Ánh mắt hắn hiện lên một tia tức giận, hầu như vào nhất khắc bị Vân Khuynh quấn lên, thân thể hắn liền rục rịch, hiện tại hắn phát hiện, hắn chỉ là nhìn thấy khuôn ngực gầy yếu của Vân Khuynh, thân thể hắn liền lập tức có phản ứng.

Dưới đáy lòng hắn thầm mắng chính mình một tiếng, đây cũng là lần đầu tiên Tần Vô Hạ biết, thì ra, hắn dĩ nhiên có thể sản sinh dục vọng đối với thân thể một người nam nhân.

Không tự chủ được, tay Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh cũng bắt đầu run lên, đôi mắt màu mực cũng càng thêm thâm trầm.

Hắn đè lại tay Vân Khuynh, yết hầu cuộn lại, thanh âm hắn cũng có chút khàn khàn: “Khuynh Khuynh, ngươi có biết mình đang làm gì không???”

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh nhíu nhíu, đôi mắt mang theo hơi nước có chút bất mãn nhìn Tần Vô Hạ, vươn tay nắm lấy vạt áo trước ngực Tần Vô Hạ, chậm rãi tới gần hắn than nhẹ: “Vô... Vô Hạ, ta nóng quá... Vì sao lại nóng như thế chứ...”

Tần Vô Hạ cường tự trấn định, cũng bắt đầu tự hỏi vấn đề này, Vân Khuynh vì sao lại đột nhiên biến thành cái dạng này???

Chuyện xảy ra ngày hôm nay xẹt qua trong đầu Tần Vô Hạ, cuối cùng suy nghĩ của hắn ngừng lại trên người nam tử tự xưng Thu Nguyệt kia.

Trong đầu một trận ánh sáng hiện lên, Tần Vô Hạ đột nhiên nhớ tới mùi hương ngửi thấy lúc hắn vừa tới.

Lẽ nào...

Lại nghĩ đến Thu Nguyệt kia đến từ loại địa phương kia...

Chết tiệt, lẽ nào Thu Nguyệt kia đã làm cái gì với Khuynh Khuynh???

Sau khi trong lòng sản sinh một ý nghĩ như thế, Tần Vô Hạ lại nhìn về phía Vân Khuynh, liền cảm thấy Vân Khuynh lúc này cực kỳ giống hình dạng động tình...

“Chết tiệt!!!”

Hắn khẽ chửi một tiếng, Thu Nguyệt kia quả nhiên là kẻ bỉ ổi, dĩ nhiên dùng loại thủ đoạn bỉ ổi này ‘Hầu hạ’ Vân Khuynh.

Vậy giờ phải làm thế nào đây???

Tiếp tục để Vân Khuynh khó chịu như vậy???

Hắn tự nhiên luyến tiếc.

Thế nhưng, không để ý khó chịu vậy nên làm cái gì bây giờ???

Dùng nước lạnh sao, như vậy Vân Khuynh có thể sinh bệnh hay không, hơn nữa xem Vân Khuynh hiện tại mơ hồ không rõ, dùng nước lạnh cũng không nhất định hữu dụng...

Loại dược vật này từ trước đến nay, hầu như đều là không có giải dược, hình như chỉ có... Chỉ có...

Tần Vô Hạ nhăn lại lông mày, có chút chần chờ, thực sự phải làm như vậy???

Có thể làm như vậy sao???

Vân Khuynh dù nói như thế nào cũng là người của nhị ca hãn...

Thế nhưng nhị ca hãn lúc này lại không ở...

Nhị ca hãn không ở, liên cũng không có người để chọn khác...

Vân Khuynh còn đang cọ sát trong lòng Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ sớm nắng chiều mưa, bất luận là ai, đều là có lỗi với nhị ca hãn... Vân Khuynh thanh tỉnh cũng nhất định sẽ hối hận...

Phải làm sao đây...

Vào lúc Tần Vô Hạ còn đang do dự, Vân Khuynh đã bắt đầu từ lôi kéo quần áo mình biến thành lôi kéo quần áo của Tần Vô Hạ...

Tần Vô Hạ chỉ cảm thấy ngực mát lạnh, cúi đầu vừa nhìn, Vân Khuynh đã cởi quần áo trước ngực hãn.

Đồng thời khuôn mặt tuyết mỹ ửng hồng kia dán lên ngực hãn cọ cọ, đôi môi xinh xắn non hồng còn mơ hồ phát sinh thở dài thoả mãn.

Không chỉ như thế, một đôi tay nhỏ bé mềm mại nóng bỏng của Vân Khuynh cũng bắt đầu lục lọi trong ngực hãn, hưởng thụ loại lạnh lẽo không giống với thân thể của mình này.

Vân Khuynh sờ sờ, trong đầu có chút mơ hồ nghĩ.

Thân thể y rõ ràng đã ôm lấy thứ gì đó mát lạnh, nhưng vì sao nhiệt độ phát ra từ sâu trong thân thể lại không giảm phần tăng???

Giống như là bị Vân Khuynh lây nhiễm, ý thức của Tần Vô Hạ cũng có chút không rõ, dường như hương thơm vừa rồi hấn ghét bao trùm toàn bộ gian nhà, thoáng cái bực lấy lý trí và ý thức của hấn.

Hấn hình như... Cũng có chút...

Dây cung lý trí của Tần Vô Hạ dưới sự mê hoặc của Vân Khuynh và hương thơm như có như không kia, chậm rãi, triệt để, đổ nát...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 210: Đều Là Bất Đắc Dĩ

Bên trong nội thất có chút mờ tối, Vân Khuynh và Tần Vô Hạ ý thức đều có chút mơ hồ.

Kỳ thực lấy võ công của Tần Vô Hạ, tự hẳn vẫn có thể tiếp tục bảo trì một trận thanh tỉnh.

Chỉ là ngoại trừ mùi hương trong không khí nhiều loạn thần trí của hẳn ra, Vân Khuynh còn ở trên người hẳn không ngừng trêu chọc hẳn, khiến ý thức của hẳn càng thêm không rõ.

Tần gia ba huynh đệ, Tần Vô Phong thiên lạnh lùng, Tần Vô Song thiên ôn nhu, như vậy Tần Vô Hạ chính là thiên tùy hứng.

Từ nhỏ đã được hai ca ca che chở, tuy rằng Tần Vô Hạ cũng có thể một mình phụ trách một mặt công tác, cũng ưu tú hơn nhiều loại người bình thường ăn chơi trác táng, thế nhưng trong khung, hẳn còn có thêm kiêu căng mà hai ca ca hẳn không có.

Thân thể Vân Khuynh bị dước vật dẫn vật khó chịu, mà hẳn còn lại là chịu dước vật và Vân Khuynh mê hoặc đồng thời dẫn vật.

Điều này làm cho đáy lòng hẳn hơi chút phiền muộn, bàn tay ôm Vân Khuynh từ lâu đã bắt đầu run.

Hẳn hơi hơi thở dài một tiếng, dứt bỏ toàn bộ ý nghĩ, đi theo khát vọng rõ ràng nhất trong nội tâm, thuận thế đem Vân Khuynh đề lên trên giường.

Tuy rằng lúc này thân thể Vân Khuynh vô cùng nóng, cảm giác ôm Tần Vô Hạ rất thoải mái, nhưng bị người đè nặng vẫn rất khó chịu, cho nên y bắt đầu hơi hơi giãy dụa, muốn từ thân thể Tần Vô Hạ rời đi.

Áo lót của y sớm đã bị chính y cởi gần hết, quần áo trước ngực Tần Vô Hạ cũng bị y kéo mở hơn phân nửa, y vừa giãy giụa như thế, khiến da thịt trần trụi của hai người dán vào với nhau ôn nhu cọ cọ lên nhau.

Ngọn lửa đáy lòng càng thêm nóng cháy, hai người nhịn không được rên rỉ một tiếng.

Tần Vô Hạ vươn tay, vén lên sợi tóc trên trán Vân Khuynh, bàn tay chạm lên một mảnh mồ hôi ướt dính, Tần Vô Hạ hơi nheo lại đôi mắt, nhìn đôi lông mi không ngừng run run của Vân Khuynh, lộ ra yếu đuối bất lực như vậy.

Đáy lòng hần truyền qua một trận rung động, hít một hơi thật sâu bàn tay chạm lên trán Vân Khuynh chậm rãi trượt, vỗ về gò má ửng hồng của Vân Khuynh.

Nhiệt độ dưới tay rất nóng, giống như ý thức lúc này của Vân Khuynh, hết như nước nóng sôi trào, Vân Khuynh hoàn toàn đã bị dưng vật dẫn dắt mất đi ý thức.

Vì sao...

Vì sao hần không giống Vân Khuynh mất đi ý thức như vậy, nói vậy, hần sẽ không cần tiếp tục từ chối...

Tần Vô Hạ cúi xuống thân thể, đem môi mình hôn lên trên trán Vân Khuynh, chậm rãi di xuống, làn môi mềm mại lướt qua lông mi lướt qua cánh mũi xinh xắn, nhưng chậm chạp không thể di xuống tiếp.

Trong lòng Tần Vô Hạ rất buồn bực, hắn rất muốn rất muốn hôn xuống, thế nhưng...

Hắn nhắm mắt lại, nghiêng đi thân thể ngã lên trên giường, Vân Khuynh bên cạnh còn đang khổ sở thở dốc cọ cọ thân thể của mình, nhưng hắn lại cảm thấy có chút vô thố.

Vẫn không được...

Rốt cuộc, Vân Khuynh vẫn là người của nhị ca hắn, nếu như Vân Khuynh hiện tại là độc thân, như vậy hắn nhất định sẽ không chút do dự làm tiếp.

Thế nhưng...

Tần Vô Song, là người hắn thân thiết nhất ở Tần gia, không hiểu vì sao, dưới đáy lòng Tần Vô Hạ đối với Tần Vô Phong luôn luôn ôm lấy một nỗi sợ hãi, đối với Tần Vô Song lại rất thân cận, mà Tần Vô Song so với Tần Vô Phong cũng càng sùng bái hơn một ít.

Vân Khuynh bên cạnh chịu không nổi lửa nóng trong cơ thể dần vật, đôi tay mảnh khảnh, lại tóm lấy quần áo của Tần Vô Hạ.

Thân thể Tần Vô Hạ cũng sớm đã có phản ứng, lúc này hắn khó chịu muốn chết, hắn nhìn Vân Khuynh, kinh ngạc có chút mê man kêu gọi, khẽ lẩm bẩm: “Khuynh Khuynh...”

Đối với người này, hắn là cảm thấy hứng thú, dưới đáy lòng hắn thậm chí cũng có vài phần yêu thích, thế nhưng nếu chỉ vì vậy mà phản bội nhị ca hắn, hắn...

Vân Khuynh lúc này tinh thần đã mơ hồ, luôn luôn quấy nhiễu hắn, hắn thở dài một tiếng, thẳng thắn điểm huyệt đạo của Vân Khuynh.

Nhìn Vân Khuynh không thể tiếp tục lộn xộn, tư tự trong lòng Tần Vô Hạ hàng vạn hàng nghìn, có tiếc nuối có thoải mái cũng có trống vắng.

Cuối cùng hắn đem quần áo Vân Khuynh phủ lên trên người Vân Khuynh, ôm Vân Khuynh khó chịu không ngớt còn đang rên rỉ dùng khinh công bay ra ngoài.

Ở trong hoa viên của Phù Vân sơn trang, có một hồ sen nước trong.

Lúc này đang là buổi sáng, rất nhiều người hầu đều đang làm việc, trong hoa viên không có ai, Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh đi vào trong hồ nước, làn nước lạnh lẽo trực tiếp thấm ướt quần áo của hắn và Vân Khuynh.

Nhiệt độ trên thân thể thoáng cái nguội xuống, nhưng ngọn lửa nơi đáy lòng lại không hề bị tắt.

Hai gò má nguyên bản ửng hồng không ngớt của Vân Khuynh, vào lúc tiếp xúc đến hồ nước nước lạnh, chậm rãi rút đi...

Nước lạnh lẽo, thấm ướt quần áo, thấm ướt thân thể.

Nhiệt độ trên thân thể chậm rãi rút đi.

Nhưng dự vọng trên thân thể vẫn rất rõ ràng, như trước không hề rút đi, nhưng ý thức của Vân Khuynh lại thanh tỉnh một chút.

Sức lực trong thân thể y giống như là bị rút hết, quần áo y chỉ là khoác lên trên người mà thôi, bên trong chỉ có áo lót mỏng manh cũng chăm chú dán ở trên người.

Thậm chí xuyên qua quần áo ướt đầm, y thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ cơ thể của người phía sau.

Vân Khuynh chậm rãi có chút thanh tỉnh đối với trạng huống lúc này có chút ngạc nhiên, chuyện lúc trước nhanh chóng xẹt qua trong đầu y, các

loại phản ứng của thân thể và tình cảnh lúc này, đều khiến y hiểu ra rốt cuộc y bị làm sao.

Lúc có được một tia ý thức, y liền liều mạng chịu đựng không cho mình phát sinh nửa phần rên rỉ.

Y rất bí ai phát hiện tuy rằng nhiệt độ thân thể đã giảm xuống, thế nhưng lửa nóng trong lòng và khát vọng trái lại là càng ngày càng nghiêm trọng.

Lúc này y bị điểm huyết, khó chịu vạn phần, tuy rằng trong đầu biết đây là không đúng, nhưng y vẫn nhịn không được muốn phát tiết, muốn mãnh liệt... Hoan ái một hồi???

Thân thể y nhẹ nhàng run rẩy, vào lúc nỗ lực khắc chế rên rỉ, y dùng tiếng nói khàn khàn hỏi người phía sau: “Vô Hạ???”

Tần Vô Hạ nghe thấy thanh âm rõ ràng mang theo tự kiểm chế của y, biết y đã khôi phục một ít ý thức, tưởng rằng y đã tốt hơn, trong lúc nhất thời các loại tư vị nảy lên trong lòng, hắn cúi đầu đáp lại một tiếng: “Là ta, Khuynh Khuynh...”

Vân Khuynh than nhẹ một tiếng: “Cảm tạ người... Giải huyết đạo cho ta, người rời đi trước đi.”

Tần Vô Hạ giật mình, thế nhưng thấy Vân Khuynh hiện tại có vẻ bình thường, hắn liền giải huyết đạo cho Vân Khuynh, đem Vân Khuynh chuyển thân đối mặt với hắn: “Người có tốt lên chút nào không???”

Không giống như ừng hồng vừa rồi, lúc này sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, ngay cả môi cũng mất màu, trên khuôn mặt tái nhợt cũng tràn đầy uế oải.

Y hơi hơi cong môi: “Ta không sao, người... Đi đi, ta... Một hồi là ổn...”

Thân thể y rõ ràng đã là một mảnh lạnh lẽo, nhưng trên trán y vẫn như trước chảy xuôi mồ hôi lạnh, hai chân y, thậm chí là toàn thân đều đang run rẩy.

Dục vọng của y vẫn đang tăng vọt khó có thể rút đi, dưới đáy lòng Vân Khuynh hiểu rõ, e rằng nước hồ này cũng là vô dụng.

Chỉ là Tần Vô Hạ ở đây, y không thể kêu Tần Vô Hạ giúp y, chỉ có thể đuổi Tần Vô Hạ đi tự mình giải quyết...

Mặc kệ thế nào, cũng không thể để chuyện như Tần Vô Phong tái diễn.

Y đã có lỗi với Tần Vô Song, y đã khiến mối quan hệ của Tần Vô Song và Tần Vô Phong biến thành loại đáng dấp kia, y sao có thể nào tiếp tục trêu chọc Tần Vô Hạ???

Huống hồ, Tần Vô Hạ chính là đệ đệ của Vô Phong và Vô Song...

Y cùng với người Tần gia, rốt cuộc là duyên hay là nghiệt, vì sao luôn luôn phát sinh loại chuyện khiến kẻ khác bất đắc dĩ này chứ???

Thanh âm Vân Khuynh có chút run, Tần Vô Hạ phi thường chần chờ, thế nhưng lúc thấy vắng lặng và bất đắc dĩ uể oải trong mắt Vân Khuynh, hẳn không thể làm gì hơn là gật đầu rời đi.

Sau khi Tần Vô Hạ rời đi, Vân Khuynh dần dần nhắm mắt lại, bàn tay run run duỗi đến giữa hai chân mình, nhẹ nhàng xoa nắn dục vọng tăng vọt, trong lòng mang theo vài phần phức tạp an ủi nó.

Sau đó tình tự của y lại bắt đầu trống rỗng, chỉ dùng tay, chỉ là chỗ đó, căn bản không đủ, y muốn càng nhiều càng nhiều...

Thần trí Vân Khuynh vẫn còn mang theo thanh tỉnh, y ghét phản ứng lúc này của thân thể mình, dục vọng tăng vọt dưới sự vỗ về chơi đùa của y mà

bạo phát một lần, nhưng như trước vẫn không mềm đi bao nhiêu.

Y cúi đầu, sợi tóc ẩm ướt buông xuống trên khuôn mặt trắng nõn của y, lấp đi rất nhiều tình tự của y.

Y có chút tức giận lấy tay vỗ mặt nước, phiền muộn đáy lòng cùng dục vọng thân thể đều không được giải quyết, y rất thống khổ.

Run run hai chân, bước chân không vững đi đến sát bên hồ nước, mất hơn phân nửa khí lực y mới tựa lên được gần bờ, hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại.

Y không biết vì sao người phải có dục vọng, vì sao nhất định phải có loại chuyện bất đắc dĩ này.

Vân Khuynh biết, chỉ có tay mình, căn bản không thể giải quyết vấn đề của y.

Khuôn mặt trắng nõn tái nhợt của y dưới ánh mặt trời có vài phần cảm giác trong suốt, y không biết mình nên làm gì bây giờ.

Sợi tóc màu mực ẩm ướt dán lên trên trán y, trên hai gò má, trên cổ, khiến y nhìn qua có chút yếu dã, cũng vạ phần chật vật.

Ở chỗ sâu trong thân thể tuôn ra một cỗ dục vọng đang từng bước xâm chiếm ý thức của y.

Dây cung trong đầu y thậm chí còn đang run rẩy, ngón tay của y thật sâu đâm vào trong lòng bàn tay y, cào rách da thịt trên tay, từng giọt máu đỏ tươi từ nơi bị rách tràn ra, nổi trên mặt nước, chậm rãi phai đi, biến thành hồng nhạt.

Thế nhưng còn hơn ngọn lửa trong thân thể, đau đớn trên tay căn bản là không tính là gì.

Y vô lực tựa đầu sát lên đá cẩm thạch dùng xây hồ nước, trên khuôn mặt trắng xanh một mảnh tro ngụi, hàm răng y giống như ngón tay đâm vào lòng bàn tay của y, hung hăng cắn chặt môi dưới, môi của y cũng bị chính mình dẫn vật máu tươi đầm đìa.

Thế nhưng thế nhưng...

Xung động thân thể vẫn khắc chế không được...

Vân Khuynh có chút tuyệt vọng...

Tần Vô Hạ sao có thể yên tâm để Vân Khuynh một mình ở tại chỗ này, hẳn chỉ là ẩn đi bóng dáng, trốn từ một nơi bí mật gần đó mà thôi.

Hắn không có tận lực nhìn Vân Khuynh đang làm gì, một người nam nhân muốn giải quyết loại chuyện này sẽ làm cái gì thì chính hắn cũng biết.

Hắn tựa lưng lên núi giả bên cạnh hồ nước, cũng có chút uể oải.

Kỳ thực hắn cũng ít nhiều nhiễm phải loại hương vị dẫn người động tình này, hơn nữa dực vọng lúc trước của hắn cũng hoàn toàn bị Vân Khuynh đốt lên, cảm giác nửa vời hiện nay rất khó chịu.

Thế nhưng tự chủ của hắn, hiển nhiên là tốt hơn Vân Khuynh nhiều.

Hắn lẳng lặng dựa sát lên núi giả một hồi, đang suy nghĩ lúc nào thì nên đi ra đưa Vân Khuynh về, nhưng lại nghe thấy tiếng nước nở rất nhỏ, hắn hơi ngần người, lập tức sải bước đi ra ngoài.

Vừa đến bên hồ nước, liền thấy Vân Khuynh chật vật không gì sánh được tựa ở bên rìa hồ nước, sắc mặt trắng xanh, trên môi máu đỏ đầm đìa, hàm răng trắng nõn còn có xu thế nặng thêm sức lực.

Vân Khuynh là đang nhắm mắt, trên lông mi màu đen phủ lên một giọt nước mắt trong suốt nhìn qua khiến y càng có vẻ yếu đuối, một giọt chất

lông trong suốt theo gò má của y chảy xuống.

Tần Vô Hạ trong lòng căng thẳng, rung động cực kỳ lợi hại, có chút yêu thương có chút hối hận, mình vừa rồi sao lại bỏ Vân Khuynh một mình ở đây???

Trong đầu không kịp nghĩ nhiều, hắn trực tiếp nhảy xuống hồ, thanh âm hắn nhảy vào trong nước kinh động Vân Khuynh mở mắt.

Thấy Tần Vô Hạ đi rồi quay lại, trong đôi mắt đen hàm chứa nước mắt của Vân Khuynh hiện lên một tia kinh hoảng, theo phản xạ muốn lau đi nước mắt của mình.

Tay y vừa nâng lên, cũng là một mảnh đỏ tươi.

Trông thấy vết máu này, Tần Vô Hạ đột nhiên cảm thấy có chút giận dữ.

Hắn vươn tay bắt lấy bàn tay Vân Khuynh, đem nó ấn lên đá cẩm thạch Vân Khuynh đang tựa.

Ánh mắt hung hăng nhìn vết máu trên tay Vân Khuynh, cùng với vết máu trên môi, vừa khó chịu vừa có chút tức giận, hắn cúi xuống hung hăng hôn lên môi Vân Khuynh.

Vân Khuynh có chút không thể tin được tròng lớn hai mắt đang mang nước mắt.

Lung tung hôn một chút, Tần Vô Hạ liền lùi lại: “Chết tiệt người, vì sao phải dẫn vật mình như vậy chứ???”

Bàn tay hắn nắm lấy cổ tay Vân Khuynh dùng sức: “Sớm biết người sẽ như vậy... Còn không bằng còn không bằng chúng ta... Người là ghét bỏ ta hay là thế nào???”

Chúng ta đều là nam nhân, gặp phải chuyện này cũng là bất đắc dĩ...”

Vân Khuynh bắt đầu nhẹ nhàng giã dũa, lắc đầu nói: “Không... Vô Hạ, người không hiểu... Không đơn giản chỉ là như thế này...”

Người mau buông... Không nên quên, ta là người của Vô Song...”

Tần Vô Hạ nghe thấy tên Tần Vô Song, sức lực trên tay vô ý thức nhẹ đi vài phần, thân thể cũng cứng lại.

Nhưng nhìn khuôn mặt trắng xanh của Vân Khuynh, cùng với vẻ thống khổ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y, Tần Vô Hạ lại phát hiện mình không thể buông tay, cho dù sau đó sẽ khiến nhị ca sủng hân hận hân...

“Khuynh Khuynh.”

Tần Vô Hạ dường như hạ quyết định nào đó, không những không buông tay Vân Khuynh, trái lại mềm nhẹ một lần nữa hôn y: “Người là người thứ nhất không phải người Tần gia nhưng lại có thể đơn giản tác động tâm tình của ta... Ta nghĩ là ta thích người...”

Người yên tâm...

Lần này không trách được người, là lỗi của dượng, là ta sai...

Người không cần lo lắng nhị ca, toàn bộ lỗi lầm, một mình ta gánh chịu, vô luận ngày sau nhị ca phần hận thế nào nghiêm phạt ra sao, ta đều sẽ bảo vệ tốt người...”

Cuối cùng, lời nói của Tần Vô Hạ biến mất vào lúc đôi môi bọn họ chạm lên nhau.

Chẳng biết vì sao, sau khi nói ra hết như vậy, Tần Vô Hạ không những không cảm thấy khổ sở, trái lại lại có một loại cảm giác thả lỏng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 211: Mê Say Trầm Luân

Tần Vô Hạ nói ra những điều mình muốn nói, như là buông xuống một gánh nặng nặng nề trong lòng, nhất thời cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Nhưng Vân Khuynh lại có chút bị hấn dọa sợ, y hơi nghiêng đầu, muốn né tránh môi của Tần Vô Hạ: “Ngô... Không... Vô Hạ...”

Tần Vô Hạ kiên nhẫn, linh hoạt dính sát vào môi y, khiến y ngay cả cự tuyệt cũng không thể nói ra.

Vân Khuynh vốn là ý thức không rõ dưới nụ hôn sâu của Tần Vô Hạ, trở nên càng thêm mơ hồ.

Trong mơ hồ y cảm giác được bàn tay Tần Vô Hạ, không chút nào do dự chạm đến chỗ hai chân y, nắm lấy dục vọng thẳng đứng của y.

“A...”

Vân Khuynh vốn sắp nhắm lại đôi mắt, vào lúc tay Tần Vô Hạ nắm lấy chỗ quan trọng của y thì lập tức trợn to mắt, bên trong còn sót lại vài tia thanh tỉnh, cũng còn mang theo nước mắt.

Trong cơn người màu mực mang theo tràn đầy kinh hoàng, y lại bắt đầu giãy dụa, lần này là kịch liệt giãy dụa.

Tần Vô Hạ sợ y làm chính y bị thương, buông lỏng môi, hai người thờ hồn hể, Vân Khuynh phe phẩy đầu: “Không... Vô Hạ... Chúng ta... Ngô... Không thể... Không thể...”

Lông mày Tần Vô Hạ nhíu nhíu lại, một tay dừng trên dục vọng của Vân Khuynh, một tay đem hai cổ tay mảnh khảnh của Vân Khuynh cố định trên đá cẩm thạch.

Khuôn mặt tuần mỹ vô tư của hắn vô hạn gần gũi dán lên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, không ngừng cọ sát, đôi môi chậm rãi trong lúc cọ sát lại dán lên môi Vân Khuynh, hôn lên.

Song song khẽ hôn lên môi Vân Khuynh, hắn mở miệng nói: “Là ta bức người... Khuynh Khuynh, người không cần kinh hoàng, không cần sợ...”

Tất cả mọi người sẽ không trách người... Thả lỏng một chút, ngoan...”

Vào lúc quyết định làm như vậy, hắn hạ xuống quyết tâm muốn gánh chịu toàn bộ hậu quả.

Đúng vậy, Vân Khuynh không có kêu hắn hỗ trợ, từ đầu đến cuối chưa từng có ý kêu hắn hỗ trợ.

Là hắn, là chính hắn luyện tiếc thấy Vân Khuynh thống khổ, luyện tiếc thấy Vân Khuynh dẫn vật chính mình như vậy, cho nên mới phạm vào sai lầm cấm kỵ.

Thế nhưng, sai lầm như vậy, ở trong mắt Tần Vô Hạ, tuyệt đối là một sai lầm mỹ lệ.

Tiểu thú dục vọng ở trong tay nóng bỏng không ngớt, xúc cảm mịn màng không gì sánh được, tay Tần Vô Hạ nhẹ nhàng vuốt ve, hắn vươn cái lưỡi đỏ tươi cạy mở môi của Vân Khuynh, tiến quân thần tốc, xâm nhập vào trong khoang miệng ướt át mềm mại của Vân Khuynh, tận gốc đào qua hàm răng chính tề truy đuổi cái lưỡi của Vân Khuynh.

Trên khuôn mặt tái nhợt của Vân Khuynh lại phủ thêm một tầng đỏ ửng, lông mi đen đặc như cánh bướm đen run rẩy không ngừng, suy nghĩ của y

lại thành mơ hồ.

Thân thể y vốn đã có phản ứng mãnh liệt, lúc này bị Tần Vô Hạ vỗ về chơi đùa như vậy, thân thể càng giống như mềm thành một đồng bùn, nếu không phải Tần Vô Hạ kè chặt lấy y, thân thể y sợ là đã sớm trượt xuống nước.

Thân thể còn ngâm trong nước, bọn họ thậm chí còn đang ở trong hoa viên của Phù Vân sơn trang, ánh dương quang màu vàng trên đầu vẽ lên mặt nước ánh sáng chói lọi.

Tần Vô Hạ tinh tế hôn qua từng chỗ trong miệng Vân Khuynh, động tác trên tay nhanh hơn, ngón tay thon dài ở nơi nhìn không thấy không ngừng quét qua đỉnh trong của tiểu thú.

Vân Khuynh hô hấp vì động tác của Tần Vô Hạ mà ngập ngừng, chẳng biết là bởi vì tâm lý trầm trọng, hay là vì giải thoát nơi thân thể, khóe mắt y tràn ra giọt nước mắt trong suốt, dưới ánh dương quang chiếu xuống lờ lờ phát sáng, mỹ lệ không thể tin nổi.

Tần Vô Hạ dần dần cũng nhắm hai mắt lại, thân thể gần kề Vân Khuynh, đem thân thể Vân Khuynh đặt trên đá cẩm thạch, bàn tay đặt ở cổ tay Vân Khuynh nhẹ tay buông ra, tay Vân Khuynh vô lực buông xuống, vừa lúc rơi lên trên vai Tần Vô Hạ...

Dưới tác dụng được vật và Tần Vô Hạ hôn sâu khiêu khích, y sớm đã không còn hơi sức.

Tần Vô Hạ vươn ra bàn tay, từ nơi cổ bọn họ giao tiếp, một đường đi xuống, kéo ra quần áo ướt sũng kề sát trên người Vân Khuynh.

Da thịt dẻo dai mềm mại nhảy lên dưới bàn tay Tần Vô Hạ, mang theo ấm áp, lại bởi vì quần áo bị ướt mà mang theo vài phần mát lạnh, sờ lên thoải mái ngoài ý muốn, khiến Tần Vô Hạ yêu thích không buông tay.

Hắn lúc này cuối cùng cũng triệt để buông lỏng đôi môi Vân Khuynh, đôi mắt Vân Khuynh nhắm hờ, trong đầu một mảnh mơ hồ bị Tần Vô Hạ đặt lên trên đá cẩm thạch, y chỉ có thể mờ mịt thở dốc.

Tần Vô Hạ cúi xuống thân thể, theo độ cong xinh đẹp của cằm Vân Khuynh mà hôn xuống, một đường hôn qua cái cổ đường cong duyên dáng thon dài trắng nõn của Vân Khuynh, lẻ tẻ vụn vặt nhẹ nhàng gặm cắn liếm mút.

Vân Khuynh bị ép kề sát lên đá cẩm thạch, ngửa đầu, cánh môi hồng nhạt hé mở, vệt nước màu bạc từ khóe môi y tràn ra, chảy đến cằm biến mất trong căn cổ, nhìn qua tràn ngập hương vị tình dục.

Y giống như người cá mất nước thở hỗn hển, không tự chủ được phát ra tiếng rên rỉ nát vụn.

Rất rõ ràng, dưới sự trêu chọc của Tần Vô Hạ, y lại dễ dàng rơi vào trong khống chế của tình dục.

Tần Vô Hạ tận tâm liếm mút mỗi tấc da thịt của Vân Khuynh, lưu lại ở trên từng chút vết tích thuộc về mình.

Cảm thấy tiểu thú trong tay càng trở nên lớn mạnh, bắt đầu gấp gáp run run, mà người bất lực yếu đuối tựa lên trên đá cẩm thạch cũng rên rỉ càng lúc càng ngọt ngào mềm nhẹ, Tần Vô Hạ chỉ cảm thấy thân thể của mình cũng sắp bạo tạc.

Trên trán hắn cũng nhỏ giọt mồ hôi nóng hổi, không chỉ là vì mặt trời trên đầu chiếu rọi, mà còn là vì một cỗ hỏa vô danh thiêu đốt trong thân thể.

“A... Ô a...”

Thân thể Vân Khuynh run rẩy, thắt lưng cong lên, ngọc hành đứng thẳng ở trong tay Tần Vô Hạ kích động bạo phát, Tần Vô Hạ cũng vào thời khắc đó há miệng cắn nhẹ lên xương quai xanh xinh đẹp hồng nhạt của Vân Khuynh, sau một khắc, tay hắn dính đầy thứ dịch dinh dính ẩm ướt thuộc về Vân Khuynh.

Vào lúc dự vọng bạo phát, thân thể Vân Khuynh như là mất đi toàn bộ sức lực, mềm đi vài phần, thế nhưng dự vọng của y lại chỉ là mềm đi một chút.

Tần Vô Hạ mở miệng, buông ra xương quai xanh bị hắn cắn ra vết tích, ngẩng đầu nhìn về phía Vân Khuynh.

Khi hắn thấy đôi mắt mê man hơi nước sương mù của Vân Khuynh hơi mở ra, khuôn mặt tuyệt mỹ ửng hồng không ngớt, sợi tóc màu mực từng sợi từng sợi trườn lên dính ướt da thịt của y, yêu dã mê người, hắn chỉ muốn lập tức đem Vân Khuynh nuốt vào trong bụng.

Đôi mắt màu mực của Tần Vô Hạ càng trở nên thâm trầm, bên trong lấp lánh động quang huy khiến người ta sợ hãi.

Hắn rút lại bàn tay ở giữa hai chân Vân Khuynh, mặt trên dính đầy dịch thể bạch trọc đặc sệt, Tần Vô Hạ vô ý thức cong môi cười cười, đem bàn tay mang theo dịch thể đưa vào trong miệng Vân Khuynh, để y ngậm lấy.

Vân Khuynh bị động tác của hắn quấy nhiễu mở lớn hai mắt, một đôi mắt màu mực bị nước nhiễm lên càng thêm trong trẻo, bên trong mang theo mờ mịt và vô tội, thẳng tắp nhìn hắn.

Mùi vị hơi đắng chát lan tràn trong miệng y, dưới ánh nắng màu vàng kim, dịch thể bạch trọc trên tay Tần Vô Hạ còn đang nhỏ giọt xuống hồ nước, hắn có ý thức quấy quấy ngón tay, vẽ loạn trong khoang miệng Vân Khuynh.

Vân Khuynh hơi híp đôi mắt mơ màng, mặc hấn muốn làm gì thì làm.

Chờ đến khi môi Vân Khuynh bị vẽ loạn một tầng như sữa gì đó hấn mới ngừng tay, nghiêng người, dán lên môi Vân Khuynh, nhẹ nhàng gặm cắn liếm mút.

Trong lúc không hay biết, quần áo Vân Khuynh cũng đều bị hấn thành thạo cởi sạch, mà quần áo trên người hấn cũng mất đi hơn phân nửa.

Hấn chăm chú đặt Vân Khuynh lên đá cẩm thạch, lưng Vân Khuynh dán lên hòn đá lạnh lẽo, trước ngực lại chạm đến lồng ngực cực nóng của Tần Vô Hạ, nóng lạnh hai loại kích thích khác biệt khiến thân thể mẫn cảm của y càng thêm hưng phấn.

Dục vọng giữa hai chân hấn nóng cháy cực lớn thẳng tắp chạm lên dục vọng của Vân Khuynh, nóng đến mức da thịt trần trụi của Vân Khuynh gần như là bị đốt lên, cũng khiến hai chân Vân Khuynh có chút như nhũn ra.

Đem dịch thể trên môi Vân Khuynh liếm sạch sẽ xong, hai tay Tần Vô Hạ xuyên qua nách Vân Khuynh, đem thân thể Vân Khuynh lôi kéo về phía mình, khiến đầu gối Vân Khuynh hơi gập lại tựa ở trên đá cẩm thạch.

Mà chính hấn lần thứ hai theo dấu hôn vừa rồi hôn xuống, một đường hôn qua khuôn ngực gầy yếu của Vân Khuynh, đảo quanh hạt đậu đỏ sẫm đứng thẳng trên ngực y liếm mút hút vào, thậm chí là dùng hàm răng cắn lên trên đỉnh lồi kéo hoặc là hơi hơi cọ sát.

Vân Khuynh vào lúc hấn làm việc này, ngoại trừ hưởng thụ và thỉnh thoảng rên rỉ thì dường như cái gì cũng làm không được.

Không có thân thể hấn chống đỡ, thân thể Vân Khuynh vô lực có chút trượt xuống, sợ bị ngâm vào trong nước, đôi tay vừa buông xuống trên vai Tần Vô Hạ nỗ lực dùng hết sức, vịn lên vai Tần Vô Hạ chống đỡ thân thể của mình.

Tần Vô Hạ thấy y chống đỡ khổ cực, cũng không muốn làm khó y, vươn tay ôm lấy thắt lưng y, trực tiếp bế lên, để y ngồi xuống bên hồ nước.

Lúc này, trong hoa viên của Phù Vân sơn trang, cảnh sắc tươi đẹp, gió mát hiu hiu.

Nhẹ nhàng, áp lực, rên rỉ khó có thể kiềm chế tràn ngập trong hoa viên lớn, lại không có ai đến quấy rối bọn họ.

Sau khi Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ ôm lấy như vậy, nửa người trên của y đã bị phủ kín vết tích, mang theo bọt nước, hoàn toàn lộ ra trong không khí, bại lộ dưới ánh mặt trời.

Tần Vô Hạ có chút ngơ ngác mím môi, dưới ánh mặt trời, bọt nước trong suốt thật nhỏ theo da thịt hơi hiện hồng nhạt của Vân Khuynh chậm rãi trượt xuống, lóe ra ánh sáng mỹ lệ...

“Đẹp quá... Khuynh Khuynh...”

Tần Vô Hạ có chút say mê khẽ lẩm bẩm, tiến gần Vân Khuynh, đem ngọc hành gần ngay trước mắt, tinh thần chấn hưng lại xinh đẹp không gì sánh được ngậm vào trong miệng.

Không vì cái gì khác, chỉ là vì một phần mỹ lệ này của Khuynh Khuynh, hẳn liền nguyện ý vì y làm như vậy.

Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ đặt ở bên hồ, da thịt dán chặt ngồi lên đá cẩm thạch, thân thể y hơi ngửa ra sau, chỉ có thể lấy cánh tay chống đất mới có thể khiến mình không ngã xuống.

Dục vọng dưới thân bỗng nhiên bị ngậm vào trong khoang miệng ấm áp ẩm ướt, Vân Khuynh bỗng nhiên ngẩng cao đầu, bọt nước liên tiếp theo sợi tóc màu mực của y nhảy múa, ở trong không trung hất lên một độ cung xinh đẹp, giống như là một chuỗi vòng trang sức thủy tinh trong suốt.

Y hơi mở cánh môi hồng nhạt, rên rỉ không thể kiềm chế liền không hề che lấp tuôn ra.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 212: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ

Tần Vô Hạ hơi nghiêng đầu, song song vào lúc đem các loại phong tình của Vân Khuynh thu hết đáy mắt, hẩn dùng cái lưỡi liếm mút ngọc hành ngâm ở trong miệng.

Hàm răng của hẩn đụng phải đỉnh của ngọc hành, mẫn cảm kích thích khiến từ trong yết hầu của Vân Khuynh tràn ra rên rỉ khó nhịn, y không tự chủ được siết chặt ngón tay trắng nhỏ chống trên mặt đất.

Tần Vô Hạ một tay đỡ thắt lưng Vân Khuynh, một tay nhẹ nhàng từ hai chân vô lực buông ở trong nước của Vân Khuynh trượt lên phía trước, nhẹ nhàng ngửa ngửa, khiến thân thể Vân Khuynh run càng thêm lợi hại.

Vân Khuynh mê muội không ngớt, bởi vì ngửa đầu, ánh nắng trên đầu chiếu xuống khiến y không thể mở mắt, nhưng khi hai mắt nhắm lại, y càng thêm rõ ràng cảm giác được động tác cẩn thận của Tần Vô Hạ, điều này làm cho y e lệ không thể chịu nổi.

Tóc dài màu mực của Tần Vô Hạ chẳng biết từ bao giờ cũng đã buông lỏng, tản ra trong nước, có một chút dính lên trên đùi Vân Khuynh, càng tăng thêm vài phần ngửa ngửa khó có thể nói ra.

“Vô... Vô Hạ...”

Tuy rằng trong đầu rất mơ hồ, nhưng Vân Khuynh dường như vẫn còn lơ mơ biết người ở trước mặt y lúc này là ai.

Con người của Tần Vô Hạ rút lại, tăng nhanh động tác trên tay và trên lưỡi.

Thanh âm của Vân Khuynh chết tiệt xúc động nhân tâm, thế nhưng, vào loại thời gian này, hẳn không thể bỏ xuống Vân Khuynh đang được hẳn phục vụ đến phân nửa, không thể chỉ vì bản thân phát tiết.

Loại trạng thái này của Vân Khuynh, căn bản không thể giúp hẳn, chỉ có chính hẳn mới có thể giúp mình.

Bàn tay thon dài vuốt ve Vân Khuynh cùng với bàn tay đặt ở trên thắt lưng Vân Khuynh đồng thời dùng sức, đem thắt lưng Vân Khuynh nhấc lên, môi của hẳn cũng càng thêm thâm nhập đem ngọc hành cứng rắn nuốt vào sâu trong cổ họng, không ngừng dùng cái lưỡi ẩm áp quần lấy trêu đùa toàn bộ ngọc hành.

Thỉnh thoảng dùng lưỡi quét qua đỉnh ngọc hành mẫn cảm, dùng đầu lưỡi đùa nghịch lỗ nhỏ trên đỉnh, thẳng đến khi thân thể Vân Khuynh run lên, ý thức hỗn loạn.

Dưới sự nỗ lực của Tần Vô Hạ, đầu của y vô lực hơi nghiêng qua vai, quên đi ánh nắng trên đầu, quên đi tình cảnh lúc này, chỉ là mở miệng, thanh âm khàn khàn rên rỉ.

Không giống lần trước y bắn lên tay Tần Vô Hạ, lúc này đây Vân Khuynh trực tiếp bắn tới trong miệng Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ có chút hoảng hốt, hẳn chỉ là không kịp đem ngọc hành đáng yêu kia rút ra khỏi miệng mà thôi, dịch thể nóng bỏng tanh chất toàn bộ vọt vào trong miệng hẳn.

Bởi vì hẳn ngậm quá sâu, dịch thể bạch trọc bắn ra hơn phân nửa là bị hẳn trực tiếp nuốt xuống.

Mà phần chưa bị nuốt vào, lại cùng với ngọc hành nằm ở trong miệng hẳn, hoặc là từ khước miệng tràn ra.

Tần Vô Hạ chỉ hơi ngấn ra, cũng không để ý, hơn nữa trên khuôn mặt bị đục vọng đốt hồng kia thậm chí còn cong lên nụ cười càng thêm tà tử.

Hắn mềm nhẹ đem ngọc hành chỉ mềm đi một chút của Vân Khuynh từ trong miệng rút ra, hai tay đỡ bên bờ hồ, chậm rãi đi lên, hẳn lúc này, cũng giống với Vân Khuynh toàn thân trần truồng.

Một tay hắn dễ dàng nắm lấy bàn tay chống đất của Vân Khuynh, đẩy Vân Khuynh nằm trên mặt đất, còn mình đè lên người y, tay kia cố sức giữ lấy đầu Vân Khuynh, ép y ngửa đầu môi lưỡi quấn lấy.

Lúc này không giống với lúc trước chỉ là lướt qua rồi ngừng lại, Tần Vô Hạ dùng lưỡi lôi kéo lưỡi của Vân Khuynh, khiến nó phải quấn quýt với hắn, cứ như vậy, vị đạo tanh chất bên trong môi lưỡi hai người lại càng thêm nồng.

Thân thể Vân Khuynh bị một vài hòn đá dưới thân chèn lên, thân thể hơi run rẩy, y có chút không khỏa nhúu nhúu mảy.

Thẳng đến khi Vân Khuynh không thể hô hấp, sắp thiếu dưỡng khí mà hôn mê, Tần Vô Hạ mới bằng lòng buông tha y, buông môi của y, chậm rãi thở dốc.

Hắn liếm liếm vành tai mềm mại hồng nhuận không ngớt của Vân Khuynh, mang theo thở dốc khê hỏi Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh... Muốn về phòng không???”

Vân Khuynh bị ép nằm nghiêng, thân thể hơi cong lại, thân thể hai người gắt gao dán vào với nhau, thân thể y theo thân thể Tần Vô Hạ cong ra một độ cung xinh đẹp.

Y lúc này giống như là giẫm lên bông mềm, thân thể thống khổ và vui sướng là phản ứng rõ ràng nhất trung thực nhất, trừ cái này ra y căn bản không có lý trí nghe bất cứ cái gì.

Tần Vô Hạ hơi xuy cười một tiếng, cánh tay thon dài xuyên qua dưới lưng Vân Khuynh, ôm lấy toàn thân Vân Khuynh, chuẩn xác không gì sánh được bắt lấy hạt đậu trước ngực Vân Khuynh.

Kẹp giữa hai ngón tay lồi kéo vỗ về, vô cùng vui vẻ cảm thụ được hạt đậu bé nhỏ đáng yêu như vậy, ở trong tay hần càng ngày càng cứng càng ngày càng sừng lên, đáy lòng tràn đầy một loại cảm giác thỏa mãn kỳ dị.

“Ách... A... Ngô hô...”

Thân thể Vân Khuynh dường như chịu không nổi đùa bỡn như vậy, đầu hơi rũ xuống, hai tròng mắt khổ sở nhắm lại, lông mi dài dài màu đen run run không ngớt, ở trên đỉnh cong lên còn vương giọt nước trong suốt chốc người thương tiếc.

Đôi mắt gắt gao nhắm lại cong thành hình trăng non cũng dập dờn một chuỗi bọt nước, cả người run run rên rỉ không ngớt.

Cứ như vậy, cái cổ thon dài tuyệt đẹp trắng nõn của y, không hề che lấp, yếu đuối bại lộ trước mắt Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ không chút khách khí há miệng gặm lấy.

“A...”

Tần Vô Hạ không biết vì sao, sức lực lần này không nhẹ, hàm răng sắc bén có chút rơi vào trong da thịt trắng nõn, Vân Khuynh bị kích thích không biết là đau đớn hay là vui thích mà dương cao tiếng rên rỉ của mình.

Còn có hai ngày là tới ngày tuyệt thế hảo kiếm hiện thế.

Vân Hoán tuy rằng không biết Tần Vô Hạ rốt cuộc có thân phận gì, thế nhưng thấy Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan khách khí với

hắn như vậy, lại nhiều lần nhắc tới để Tần Vô Hạ giúp đỡ hắn vào ngày tuyệt thế hảo kiếm hiện thế. Cho nên Vân Hoán chỉ đoán thân phận của Tần Vô Hạ nhất định không đơn giản, đương nhiên, võ công khẳng định cũng không đơn giản.

Nhưng mục đích hình như là vì tuyệt thế hảo kiếm, Vân Hoán chỉ nghĩ người như vậy, rất khó bảo hộ được người khác.

Mà gần đây gặp phải niên thiếu ‘Long Khiêm’ rất giống ‘Muội muội’ Vân Khuynh của hắn kia lại vẫn luôn ở cạnh Tần Vô Hạ.

Vân Hoán rất lo lắng một mình Tần Vô Hạ không bảo hộ được ‘Long Khiêm’, bởi vậy lúc này, sắp đến lúc ăn cơm trưa, hắn muốn đi tìm ‘Long Khiêm’, thỉnh cầu ‘Long Khiêm’ ở cùng với Hiên Viên Bất Kinh Lạc Diễm và hắn.

Dù sao bọn họ người nhiều hơn, chí ít ở cùng với họ, ‘Long Khiêm’ an toàn, cũng bảo đảm hơn ở cùng một mình Tần Vô Hạ.

Từ phòng khách Vân Hoán ở, đến Đông Sương phòng của Tần Vô Hạ và Vân Khuynh vừa lúc cần đi qua hoa viên.

Mặt trời hôm nay có chút nóng, khiến người ta cảm thấy có chút oi bức, liên quan tâm tình cũng âm trầm thêm một chút.

Vân Hoán một thân trường bào đen huyền, trên khuôn mặt tuấn mỹ không thể xoi mói, dáng cười hoàn mỹ nho nhã lễ độ, ưu nhã thông thả đi vào hoa viên.

Tai mắt của người tập võ từ trước đến nay vẫn luôn bén nhạy hơn người thường vài lần.

Thanh âm trầm trầm kia, mang theo kiềm chế, mang theo uyển chuyển quyền rũ khó có thể miêu tả, hầu như vào nhất khắc hắn đến gần hoa viên

liền bay vào trong tai hần.

Hần giật mình, khuôn mặt tuấn mỹ hơi đỏ hồng, không nghĩ tới người của Phù Vân sơn trang lại phóng khoáng như vậy, ngay lúc trời đất sáng sủa, rõ như ban ngày, không có chút nào tránh né ở loại địa phương này...

Yêu đương vụng trộm???

Vân Hoán nhú mào, vẻ mặt khôi phục bình thường, hần vung lên đầu, giữ vững ý niệm phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, phi lễ vật khán ở trong đầu, quyết định không nhìn, muốn thẳng tắp đi qua.

Nhưng vào lúc đi trên con đường trong hoa viên, thanh âm gián đoạn kia khiến hần có chút ngạc nhiên, liên miên không dứt truyền vào trong tai hần, khiến Vân Hoán cảm thấy quái dị phiền táo bất an nhất chính là... Thanh âm kia sao càng nghe càng quen thuộc???

Hình như là... Thanh âm của ‘Long Khiêm’ hần định đi tìm???

Nhưng lại mềm mại đáng yêu hơn thanh âm của ‘Long Khiêm’ một chút...

Đây, rốt cuộc có phải ‘Long Khiêm’ hay không???

Bước chân Vân Hoán dừng một chút.

Không tự chủ được nhìn về phía sâu trong hoa viên, ma xui quỷ khiến, hần dĩ nhiên di động bàn chân, đi vào sâu trong hoa viên.

Dưới ánh mặt trời, hai thân thể trần trụi gắt gao dán vào với nhau, mang đến trùng kích thị giác khiến người ta nhìn thấy mà giật mình.

Vân Hoán hô hấp cứng lại.

Người nọ bất lực buông đầu xuống rên rỉ, sợi tóc màu mực dường như đã ướt đẫm, vô lực dính lên lưng và khuôn ngực trắng nõn của y, ở phương hướng đối diện với y, một bàn tay to lớn đang tàn sát bừa bãi viên đậu đỏ ở trước ngực y.

Thân thể Vân Hoán lao đảo một chút, lui về phía sau một bước.

Nam tử vùi đầu vào cổ niên thiếu chậm rãi ngẩng đầu, tuy rằng trong ánh mắt lửa nóng đã nhuộm lên dự vọng khó có thể kiềm chế, nhưng ánh mắt hần vẫn như cũ chuẩn xác lại sắc bén không gì sánh được nhìn thấy bóng dáng của Vân Hoán.

Là bọn hần...

Quả thật là bọn họ...

Là Tần tam công tử và ‘Long Khiêm’...

Khóe miệng Tần Vô Hạ cong lên độ cung tà tứ, sức lực trên tay tăng lên, trở nên có chút thô lỗ, khiến Vân Khuynh càng thêm kịch liệt thở dốc rên rỉ không ngớt.

Vân Hoán quay đầu đi, trong lòng tràn ngập một loại tình tự phức tạp.

Kỳ thực lần đầu nhìn thấy ‘Long Khiêm’, nhất cử nhất động của ‘Long Khiêm’ dịch dung, đều rõ ràng nói cho hần, ‘Nàng’ là muội muội Vân Khuynh của hần, chỉ là không biết vì sao ‘Nàng’ vẫn không chịu nhận thức hần.

‘Nàng’ không nhận thức hần, hần liền không miễn cưỡng, chỉ là cố ý thường xuyên ở trước mặt ‘Nàng’ nhắc tới ‘Muội muội’ Vân Khuynh của hần.

Dưới đáy lòng, hần đã nhận định ‘Nàng’ là Vân Khuynh.

Nhưng một màn trước mắt này, lại đem sự tự tin của hắn đánh tan.

Hắn dĩ nhiên nhận nhầm người...

Tuy rằng người trong lòng Tần tam công tử kia vào lúc động tình cũng mềm mại đáng yêu dị thường, nhưng không khó nhìn ra, đó là một nam tử.

‘Long Khiêm’ thật là một nam tử...

Không phải ‘Muội muội’ Vân Khuynh của hắn...

Trong lúc nhất thời, các loại tình tự phức tạp nổi lên trong lòng Vân Hoán, gần như khiến hắn khó có thể thừa nhận.

Có thất vọng, có tiếc nuối, có may mắn, còn có đau đớn chính hắn cũng không phát hiện...

Lúc nào, hắn mới tìm được nàng đây, người duy nhất hắn coi trọng, ‘Muội muội’ của hắn...

Vân Hoán quay mặt đi, không rời đi đúng lúc, mà là ngần ngừ đứng tại chỗ...

Tần Vô Hạ nhú nhú mày, thái độ của Vân Hoán đối với Vân Khuynh quá mức thân cận, cho nên hắn mới không ngại để Vân Hoán thấy tình cảnh lúc này của bọn họ, muốn rõ ràng nói cho Vân Hoán...

Vân Khuynh đã là của người khác, không được đánh chủ ý với Vân Khuynh...

Thế nhưng, Vân Hoán này sao lại không biết tốt xấu như thế, cũng dám đứng ở nơi đó ngần ngừ...

Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh lần thứ hai nhảy vào trong nước, thanh âm lạnh lẽo: “Phong tổ???”

Dưới trời đất sáng sủa, chẳng biết từ chỗ nào, đột nhiên một người toàn thân đen thùi nhẩy ra: “Phong tổ tổ trưởng ở đây đợi mệnh.”

Ảm vệ là huynh đệ để Tần gia huynh đệ giao tâm, còn ám vệ là tử sĩ.

Những ám vệ này được huấn luyện không còn mang cảm tình của nhân loại, ngoại trừ trung thành với chủ nhân ra, liền không còn có tư tưởng khác.

Phong tổ tổ trưởng cúi đầu, an tĩnh chờ Tần Vô Hạ phân phó.

Tần Vô Hạ vừa miễn cưỡng cầm lấy hai chiếc áo bọc lại trên người hai người bọn họ vừa mở miệng nói: “Đem người không liên quan, đuổi ra khỏi đây cho ta.”

Sau khi nói xong liền hơi nhắm mắt lại.

Ảm vệ nhận mệnh lập tức đem ánh mắt dời về phía Vân Hoán, còn chưa ra tay, Vân Hoán liền cay đắng kéo kéo môi, tự mình rời đi.

Từ đầu đến cuối hắn chưa thấy khuôn mặt Vân Khuynh ngẩng đầu có dáng dấp như thế nào, hắn chỉ là ở trong lòng nhận định mình quả nhiên nhận nhầm người...

Hắn thậm chí còn cười nhạo mình ở trong lòng, chẳng lẽ là nhớ muối muối nhớ đến nhập vào ma chương, tùy tiện gặp gỡ một thiếu niên liền nghĩ tới nàng???

Vân Hoán tự mình rời đi, nhiệm vụ của phong tổ đội trưởng chẳng hiểu tại sao lại hoàn thành, thế nhưng sau khi Vân Hoán đi, hắn liền lại ẩn vào trong chỗ tối.

Tần Vô Hạ còn lại là ôm lấy Vân Khuynh, một đường dùng tuyệt đỉnh khinh công, nhanh như tia chớp rời khỏi hoa viên, về tới phòng hắn.

Đem Vân Khuynh còn đang ngọ nguậy rên rỉ trong lòng hăn, mềm nhẹ đặt ở trên giường.

Kéo bỏ quần áo khoác trên người hai người, Tần Vô Hạ thở ra một hơi, rốt cục có thể không hề cố kỵ ôm lấy người này.

Vân Khuynh bị hăn đặt nằm sấp ở trên giường, thân thể trắng nõn ở trên giường mở ra độ cung xinh đẹp.

Tần Vô Hạ hí híp mắt, nhìn không được đề lên thân thể Vân Khuynh, cúi đầu liếm mút tấm lưng tuyết trắng của y.

Dùng tay tách mở hai chân trắng nõn thon dài của Vân Khuynh, bàn tay thon dài trượt về phía mông của y.

Thế nhưng, ngón tay của hăn vào lúc trượt đến phía dưới, lại chạm đến một nơi thấm ướt trơn dính.

Ngón tay cũng vô ý rơi vào một mảnh trứng xuống, một chỗ nào đó dưới thân Vân Khuynh hơi chút tản ra hơi ấm nóng hổi, thấm ướt pha lẫn mịn màng, hơi hơi bọc lấy ngón tay hăn.

“Ách...”

Động tác của Tần Vô Hạ dừng lại, đáy lòng có chút khiếp sợ, đó là vật gì vậy???

Bởi vì vừa rồi ở trong nước, hăn chỉ lo quan sát biểu tình và hình dạng động tình của Vân Khuynh, nên không tinh tế nhìn qua nơi riêng tư của Vân Khuynh.

Lúc này, ngón tay hăn lại rơi vào chỗ nào rồi???

Tần Vô Hạ rời khỏi thân thể Vân Khuynh, tách ra hai chân y nâng lên, chết đứng người, có chút không thể tin tưởng nhìn nơi riêng tư của Vân

Khuynh.

Đây... Rốt cuộc là nam nhân hay là nữ nhân???

Vì sao thân thể y lại có cấu tạo kỳ lạ như vậy, nơi vừa rời ngón tay hằn rơi vào, là một mật huyết đỏ tươi.

Lúc này bởi vì động tình, chu vi mật huyết có chút sưng, hơi hơi khép mở, không giống dịch thể bạch trọc ngọc hành của Vân Khuynh bắn ra vừa rồi, mà là chất dịch trong suốt chảy ra từ trong mật huyết sưng đỏ.

Tần Vô Hạ ngơ ngác vươn tay, khẽ nhấn vào trong mật huyết một chút, non nửa ngón tay liền đi vào, bị nội bích nóng rực mềm mại căng chặt hút lấy.

Dĩ nhiên thực sự có thể đi vào???

Lẽ nào là bởi vì vậy, cho nên nhị ca hấn mới thú Vân Khuynh thân là nam tử???

Ý niệm trong đầu này của Tần Vô Hạ vừa toát ra liền lập tức bị bác bỏ, tính tình nhị ca hấn hấn biết, huống hồ Tần Vô Song yêu Vân Khuynh như vậy, cho dù Vân Khuynh giống hệt nam tử bình thường, nhị ca hấn cũng sẽ thú y!!!

Tựa như hấn, lúc trước biết Vân Khuynh là một nam tử, cũng khắc chế không được muốn ôm y.

Tần Vô Hạ nằm ở trên giường, một lần nữa đem thân thể tuyết trắng yêu mị của Vân Khuynh ôm vào trong lòng, nhẹ hôn lên lưng y một chút.

Nếu nơi đó đã tự động phân bố chất dịch, như vậy, nhất định sẽ tiếp nhận hấn dễ hơn ở phía sau.

Hai người nghiêng thân thể, Tần Vô Hạ nâng lên một chân của Vân Khuynh, đem mình đặt giữa hai chân y, dùng dục vọng cực nóng của mình đặt đến mật huyết nóng ướt kia.

Làn môi hôn lên lưng Vân Khuynh chuyển qua vành tai hồng nhạt của y, mặc kệ là y có nghe hay không, Tần Vô Hạ vẫn nhẹ giọng nỉ non: “Khuynh Khuynh... Ngày sau, ta nhất định sẽ bảo vệ người...”

Nói rồi há miệng đem vành tai phẫn hồng lại mỏng manh gần như trong suốt của Vân Khuynh ngậm vào trong miệng, thân thể đưa về phía trước, đỉnh dục vọng còn chưa vào trong mật huyết, thân thể Vân Khuynh đã theo phản xạ cứng nhắc một chút.

Loại trình độ này, đã không cho phép bất luận kẻ nào chạy thoát.

Hai tay Tần Vô Hạ đặt ở bên hông Vân Khuynh dùng sức, cố gắng đem Vân Khuynh kéo gần đến mình, dưới thân cũng dùng lực đâm sâu vào trong cơ thể Vân Khuynh.

“Ô a...”

Thân thể Vân Khuynh bỗng nhiên cương một chút rồi thả lỏng, tiếng rên rỉ khàn khàn giống như con chim nhỏ ở trong rừng rậm hét lên tiếng ca đẹp nhất khiến Tần Vô Hạ mê muội không ngớt.

Tần Vô Hạ thở dài một tiếng, cảm thụ được dục vọng bị dẫn dắt đã lâu của mình được mật huyết căng chặt nhỏ hẹp bọc lấy, bên trong mật huyết nóng rực gần như muốn hòa tan dục vọng của hắn.

Nhưng hết lần này tới lần khác loại cảm giác dính sát vào nhau, giống như huyết mạch tương liên này lại khiến Tần Vô Hạ mê say không thôi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 213: Triều Miên Không Ngột

“Khuynh Khuynh...”

Tần Vô Hạ dường như thở dài kêu tên Vân Khuynh, thân thể chìm sâu trong cơ thể Vân Khuynh, đợi Vân Khuynh thích ứng.

Hắn lại nhẹ nhàng nâng lên thân thể Vân Khuynh, gần như là nghiêng thân đem cả người Vân Khuynh ôm vào trong lòng.

Để dời đi Vân Khuynh vì thừa thụ hắn mà sản sinh không khỏe, tay hắn xuyên dưới thắt lưng Vân Khuynh, vuốt ve lồng ngực đơn bạc của y, xoa nắn viên đậu đỏ cứng như ru-bi kia.

Vào nhất khắc Tần Vô Hạ tiến nhập Vân Khuynh liền co rút thân thể, hai tay gấp lại đặt bên khuôn mặt run run, trên khuôn mặt tuyệt mỹ hỗn hợp mồ hôi và nước mắt, biểu tình mang theo thống khổ lại vui sướng.

Trong miệng vô thức rên rỉ, đây chỉ là một loại phát tiết.

Chỉ là chẳng biết phát tiết là thống khổ, hay là vui thích, hay là cảm giác mâu thuẫn khiến người ta vô thức khó có thể chịu được lúc hai người kết hợp.

Vân Khuynh gián đoạn rên rỉ, mang theo hương vị phiến tình khó có thể nói rõ, điều này hiển nhiên là đang khiêu chiến thần kinh và năng lực kiềm chế của Tần Vô Hạ.

Mồ hôi trên trán Tần Vô Hạ càng rơi càng nhiều, càng rơi càng dày, trong ánh mắt hắn bắn toé đốm lửa dục vọng, thắt lưng lui về phía sau, bắt

đầu chậm rãi đem dục vọng của mình rời khỏi thân thể Vân Khuynh.

Nội bích nóng rực dính ướt gắt gao bao lấy hân, không cho phép hân dễ dàng rời đi, không ngừng nhúc nhích co rút giữ hân lại, vậy nên hân tuy là rời đi, nhưng lại gần như là đang tiến nhập.

“Ách... Thực sự là một vật nhỏ tham ăn...”

Lời nói của Tần Vô Hạ mang theo ý cười, lật người lại, đem tư thế hai người nằm nghiêng biến thành Vân Khuynh nằm sấp trên giường, mà hân thì gắt gao đè trên người Vân Khuynh.

Khuôn mặt Vân Khuynh vẫn nghiêng như trước, nửa bên mặt vùi vào trong gối đầu mềm mại, còn nửa bên mặt lộ ra phần lớn cũng bị sợi tóc màu mực bao trùm.

Tần Vô Hạ vươn tay vén lên sợi tóc trên mặt y, cúi đầu hôn liếm làn da tuyệt mỹ vô song trơn tru kia.

Hân yêu da thịt trơn tru của người dưới thân này, hân yêu tiếng rên rỉ kiềm chế lại mềm mại đáng yêu của người này, hân yêu đôi mắt, yêu nước mắt trên hai gò má y, hân cũng yêu biểu tình mâu thuẫn thống khổ lại vui sướng trên khuôn mặt tuyệt mỹ của người này.

Đương nhiên, hân cũng yêu nơi hai người giao hợp cực lực giữ lại hân, mật huyết ngọt ngào khiến hân điên cuồng kia.

Động tác dưới thân không ôn hòa, nhưng cũng không quá vội vàng, mà chỉ là mang theo một tia cường thế.

Dán chặt nội bích, trong sự ma sát căng chặt nóng rực, hân nhột nhột rời đi, rồi lại kiên quyết dùng sức hung hăng đâm vào.

Người dưới thân tùy theo động tác của hắc mà lên xuống lắc lư, ban đầu còn có thể vì khó có thể thừa thụ động tác của hắc mà ghen ngào khóc nước nở phát sinh tiếng rên rỉ, thế nhưng qua không bao lâu, nguyên bản khóc nước nở ghen ngào liền biến thành yêu mị than nhẹ.

Đôi môi nóng hổi của Tần Vô Hạ theo gò má tuyệt mỹ của Vân Khuynh, theo cái cổ thon nhỏ trắng mềm đến tấm lưng tuyết trắng, ấn lên từng chuỗi dẫu hôn ướt át.

Hai chân Vân Khuynh hơi tách ra, cong lại vô ý thức cọ sát sàng đan dưới thân không ngừng.

Nơi dưới thân được lấp đầy chiếm được thỏa mãn, thế nhưng ngọc hành phía trước của y, lại như trước lẻ loi, cứng rắn đứng thẳng.

Loại cảm giác cấp bách muốn được vui sướng phát tiết, nhưng lại không được thỏa mãn chỉ có thể chậm rãi khóc, dịch thể bạch trọc từng chút toát ra khiến Vân Khuynh khó chịu không gì sánh được.

Không tự chủ được, không chỉ chân y cọ lên sàng đan, mà cả thắt lưng của y cũng bắt đầu ma sát sàng đan.

Tuy rằng thâm nhập trong mật huyết khiến y có chút khó có thể thừa thụ, thế nhưng ngọc hành phía trước cũng khiến y tương đương khó chịu, suy nghĩ của y vào lúc này, chỉ có thể lắc lư qua lại hai địa phương kia, khó có thể tự kiềm chế.

Tần Vô Hạ đang vui vẻ để lại vết tích trên người y, lập tức nhận ra y không khỏe.

Bởi vì thắt lưng y ma sát sàng đan, vừa lúc vô ý nghiêng hợp Tần Vô Hạ tiến công, khiến Tần Vô Hạ càng thêm khó có thể kiềm chế.

Mồ hôi hột nóng rục trên trán Tần Vô Hạ rơi xuống tấm lưng tuyết trắng yêu mị của Vân Khuynh, lại cấp tốc bị nộ hỏa nóng hổi của hắn hôn đi mất.

“Hô... Người... Tiểu yêu tinh giày vò người khác... Ách... Luôn luôn mãi cảm như thế sao???”

Tần Vô Hạ nói, nâng lên thân thể Vân Khuynh ngồi thẳng dậy, đỡ lấy thắt lưng Vân Khuynh đẩy nhanh tốc độ tiến công.

Một tay từ bên sườn thắt lưng Vân Khuynh xoa tới dưới thân y, đem dục vọng đứng thẳng của y nắn vào trong tay, không ngừng xoa nắn giúp y giải phóng.

...

Thời gian trôi đi, dục vọng của hai người lao nhanh duy trì liên tục.

Chẳng biết từ bao giờ, Vân Khuynh lại bị Tần Vô Hạ đẩy ngã xuống giường, mặt hướng lên, sợi tóc màu mực mất trật tự rồi tung trên trán y và trên gối đầu màu nhạt.

Có sợi tóc màu mực làm nổi bật, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết mỹ không có nửa phần thanh tịnh của y lại càng trở nên động nhân.

Cánh tay trắng nõn gầy yếu vô lực gập ở bên tai, đôi mắt hơi nước sương mù lúc mở lúc nhắm, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ cũng chưa từng khép lại, tiếng rên rỉ gián đoạn không ngừng từ trong đó tuôn ra.

Lưng y dán lên trên giường, thắt lưng lại được nâng lên cao, hai chân y bị Tần Vô Hạ uy mãnh giống như kỵ sĩ gác ở trên vai, lấy góc độ không thể tưởng tượng mà tách ra.

Từ góc độ của Tần Vô Hạ, thậm chí có thể đem quá trình mình làm thế nào tiến nhập Vân Khuynh nhìn thấy rõ ràng.

Tần Vô Hạ quỳ ở trên giường, hai tay an ủi ngọc hành tinh thần chấn hưng của Vân Khuynh, dưới thân va chạm càng thêm mãnh liệt, hẳn đã có chút không khống chế được.

Vân Khuynh cảm thấy thân thể của mình rõ ràng đã rất mỏi, nhưng ngọn lửa trong thân thể lại vẫn thiêu đốt như cũ, khó có thể tắt.

Biết đâu, đã sớm không phải do được vật, mà là bởi vì hai người kề sát, chưa bao giờ dừng kết hợp, đã thay thế bản thân được vật khiến cho y ý loạn tình mê.

“Ách... Ô a...”

Bỗng nhiên, vai Vân Khuynh run run một trận, co rút lại, cái cảm trắng noãn nâng lên, cái cổ vốn đang rút lại bỗng kéo dài thành một đường thẳng ưu mỹ, sợi tóc màu mực cũng theo động tác của y mà lắc lư thêm.

Hạ thân buộc chặt, ngọc hành bị Tần Vô Hạ nắm trong tay gấp gáo co quắp run run, sắp phát tiết.

Tần Vô Hạ lại mím môi, nét mặt cũng là say mê khó có thể kiềm chế, hẳn dùng tay chăm chú bóp lại đỉnh ngọc hành.

Hắn cúi người hôn lên bụng và rốn của Vân Khuynh.

“Khuynh Khuynh... Chờ một chút... Hô... Cùng ta... Ngô cùng nhau...”

Theo tiếng nói kèm theo thở dốc của hắn, động tác dưới thân hắn càng trở nên sâu nhanh và kịch liệt.

Ngọc hành không thể phát tiết cùng với mật huyết khó có thể thừa thụ khiến toàn bộ thân thể Vân Khuynh run run, ngay cả ngón chân trắng noãn như ngọc bị Tần Vô Hạ gác ở trên vai cũng bắt đầu cuộn lại.

Ngón tay vô lực đặt ở bên tai chăm chú nín lấy sàng đan ở dưới thân, các bộ phận tự do trên thân thể khó có thể khắc chế bắt đầu giãy dụa.

Khóe mắt y tràn ra giọt nước mắt trong suốt, cánh mũi non hồng liên tục khép mở, đôi môi bị hôn sưng đỏ bắt đầu truyền ra cầu xin và nức nở rất nhỏ suy yếu.

Nhìn thấy Vân Khuynh mê người lại yếu mềm như vậy, Tần Vô Hạ càng thêm khó có thể khắc chế chính mình, thắt lưng gấp gáp đóng đưa, hân lưu luyến hôn lên mọi nơi hân có thể hôn đến.

Rốt cục trong một cái chôn sâu thật sâu, hân dừng lại bất động, buông ra ngọc hành vẫn nắm chặt, vào lúc Vân Khuynh khóc lóc rên rỉ, ngọc hành sưng cứng không ngớt rốt cục có thể bạo phát.

Cùng thời khắc đó, dục vọng nóng rực chôn sâu trong thân thể Vân Khuynh cũng bắn ra.

Trong nháy mắt đầu óc hai người trống rỗng, thân thể và ý thức triệt để tách rời, trong đầu chỉ còn cực hạn vui sướng dục tiên dục tử, thân thể lại tách khỏi tư tự khống chế, thoả thích phát tiết khoái cảm của mình.

Tình dục ngừng lại, Tần Vô Hạ nằm ở trên người Vân Khuynh lại không thành thật, trên tay cảm thụ được da thịt trắng mịn ấm mềm ở dưới thân, cái lưỡi tươi đẹp sắc hồng cũng vươn ra khỏi miệng, liếm mút bất cứ da thịt dưới thân nào có thể chạm đến.

Hai người trần truồng, hai thân thể trải qua tình dục mang theo mẫn cảm và nhiệt độ cao khó có thể tưởng tượng dính sát vào nhau, một loại cảm giác an tâm, một loại cảm giác gắn bó kề bên đột nhiên mọc lên trong lòng hai người.

Tư tự của Vân Khuynh còn chưa thu lại được vài phần, chủ yếu là thân thể quá mệt mỏi, y uể oải cực kỳ, suy yếu nhắm lại đôi mắt màu mực sẫm

sánh hơi nước.

Nhưng Tần Vô Hạ vẫn tinh thần như trước, không đúng, hẳn là tinh thần hơn nhiều lúc đầu, dục vọng của hắn như trước chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh theo động tác trên môi và trên tay hắn lại bắt đầu chậm rãi căng lớn, rục rịch.

Vì vậy môi lưỡi và thân thể của hắn, lại bắt đầu hăng hái bùng bùng châm lửa trên người Vân Khuynh, khiến cho thân thể vốn đã mẫn cảm của Vân Khuynh, trong sự ma sát của dục vọng nóng hổi không chịu thành thật trong mật huyết của y, lần thứ hai mọc lên một vòng dục vọng mới.

Trước khi Vân Khuynh ý thức được xảy ra chuyện gì, ngọc hành dưới thân y lại bắt đầu run rẩy...

Đem toàn thân Vân Khuynh trêu đùa một lần, nghĩ lại hai người đã làm không ít, mật huyết của Vân Khuynh đã bị hắn chà đạp sưng đỏ bất kham, Tần Vô Hạ liền không muốn chạm vào nơi đó nữa, nhưng thân thể hai người lại mọc lên dục vọng mới đang chờ giải quyết, bởi vậy, Tần Vô Hạ đem Vân Khuynh đặt ở trên giường, lại mơ ước hậu huyết chưa bao giờ chạm qua.

Thân động theo tâm động, ngón tay thon dài của Tần Vô Hạ thâm nhập vào trong hậu huyết căng chặt, chậm rãi mở rộng, sau khi cẩn thận thăm dò xong liền lần thứ hai thâm nhập rơi vào trong bể dục.

Hai người bỏ qua bữa trưa, bỏ qua bữa tối, tứ chi dây dưa, triền miên không ngớt, mãi cho đến đêm khuya hai người đều mệt cực kỳ mới bằng lòng dừng nghỉ.

Ngày thứ hai trời vừa sáng, vào lúc hai người còn đang ở trong giấc mộng, Phù Vân sơn trang trang chủ lại truyền đến một tin tức mới.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 214: Huỳnh Muội Nhận Nhau

Đầu Tần Vô Hạ có chút ần ần đau, lúc này hẳn không muốn rời khỏi Vân Khuynh...

Thế nhưng...

Tuyệt thế hảo kiếm lại xuất thế sớm hơn một ngày.

Nơi núi Vô Danh phía sau Phù Vân sơn trang trời giáng dị tượng, ánh sáng chiếu ra ngoài, dẫn đến rất nhiều người hiếu kỳ kích động không ngớt, tình cảnh cũng càng trở nên hỗn loạn.

Hết lần này tới lần khác càng hỗn loạn lại càng dễ xảy ra vấn đề, hẳn có trách nhiệm của hẳn, hẳn không thể không quản chuyện này.

Lúc có được tin tức, Tần Vô Hạ liền rời giường, thuận tiện đem Vân Khuynh đang nặng nề ngủ cũng mặc đồ chỉnh tề, gọi ám vệ phong tổ tổ trưởng của hẳn, kêu hẳn mang một tiểu đội ba người đưa Vân Khuynh đến chỗ Thương Vũ Túy, chờ đợi tin tức.

Còn Tần Vô Hạ, hẳn mang theo những người khác của phong tổ, chạy tới núi Vô Danh.

Lúc ở Phù Vân sơn trang, bởi vì cố kỵ Tần Vô Hạ tồn tại, Long Liễm và Long Khiêm không dám đơn giản tiếp xúc với Vân Khuynh, cũng không biết Vân Khuynh đã bị Tần Vô Hạ nhìn thấu.

Tuy rằng bọn họ không đi vào Phù Vân sơn trang, thế nhưng một mực ở bên ngoài Phù Vân sơn trang, lúc nào cũng khắc khắc quan tâm chuyện của

Phù Vân sơn trang.

Hôm nay thấy trong Phù Vân sơn trang có ám vệ bọn họ quen thuộc ẩn hiện qua lại, thấy người trên tay ám vệ rất giống Vân Khuynh, Long Liễm bắt đầu có chút quẩn quýt.

Nàng than thở trong lòng, Vân Khuynh sợ là đã bị Tần Vô Hạ phát hiện, hiện tại hẳn là bị Tần Vô Hạ đưa về Tần gia.

Nghĩ vậy, Long Liễm liền có chút đau đầu, nàng từng đáp ứng Vân Khuynh, giúp Vân Khuynh né tránh Tần gia tìm kiếm, cho nên nàng và Long Khiêm xóa đi vết tích của ba người bọn họ, chế tạo rất nhiều dấu hiệu giả, khiến Tần Vô Song và Tần Vô Phong không có đầu mối.

Nhưng nào ngờ bọn họ hao hết tâm tư che giấu phía sau, lại nhưng không cách nào biết được phía trước, dĩ nhiên đụng phải Tần Vô Hạ.

Hiện tại phải làm sao đây?

Đánh ngã mấy người ám vệ, cướp lại Vân Khuynh tiếp tục chạy...

Nghĩ nghĩ, ngay cả khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng của Long Liễm cũng có chút vụn vẹo.

Ban đầu đáp ứng phu nhân mang Vân Khuynh đi ra ngoài, đã là đắc tội Tần Vô Phong và Tần Vô Song, thêm lần này nữa là đắc tội Tần Vô Hạ...

“Ai...”

Long Liễm thở dài một tiếng, chỉ hy vọng ít hôm nữa, lúc theo Vân Khuynh trở lại Tần gia, Liên Duyệt có thể bảo trụ nàng và Long Khiêm...

Cuối cùng, Long Liễm và Long Khiêm, lặng yên không một tiếng động xuất hiện, đem từng người đã từng là thủ hạ của mình toàn bộ an toàn đánh ngã, từ trong tay phong tổ tổ trưởng cướp lấy Vân Khuynh.

Nhìn thấy khuôn mặt mất đi dịch dung của Vân Khuynh, trên trán Long Liễm thoáng hiện lên vài tia hắc tuyến.

Thân phận của Vân Khuynh quả nhiên là bị vạch trần.

Đứng ở tường ngoài của Phù Vân sơn trang, Long Liễm ôm Vân Khuynh, không rõ Vân Khuynh rốt cuộc làm cái gì, tại sao đáy mắt lại có bóng ma màu đen nặng nề như vậy, nhìn qua dĩ nhiên cực kỳ uế oải và tiều tụy.

Lần thứ hai thở ra một hơi, Long Liễm dự định mang theo Vân Khuynh rời khỏi Tích Châu.

Vào lúc Long Liễm đang ra quyết định này, Long Khiêm đột nhiên đẩy nàng một cái: “Ta nhìn thấy oan gia của ngươi, nếu như bị hắc quần lấy, hành tung của thiếu phu nhân nhất định sẽ bị bại lộ, các ngươi tìm một chỗ trốn đi trước, ta đi dẫn hắc rời đi.”

“A??”

Trong nháy mắt Long Liễm ngạc nhiên, thế nhưng, lập tức lại hồi thần, sau đó chính là đầy người mồ hôi lạnh.

Oan gia của nàng...

Không phải là một trong tam đại thần bộ Hoa Ly Phi kia sao???

Chết tiệt!!!

Long Liễm chửi bới, không phải là từng lợi dụng hắc giết chết vài người thôi sao, làm một trong tam đại thần bộ, Hoa Ly Phi có cần nhàn nhã quanh năm suốt tháng đuổi bắt nàng như vậy không???

Hơn nữa, lần đầu tiên hắc còn bức nàng đến mức không nơi để chạy, nhiều lần may mắn có người giúp mới có thể cắt đuôi được hắc, đầu năm

nay vừa đụng phải hăn, không nghĩ tới, còn chưa tới nửa năm lại đụng phải.

Thực sự là một nam nhân hẹp hòi lại phiền phức!!!

Vừa nghĩ đến Hoa Ly Phi ở ngay gần đây, Long Liễm liền thấy cả người không thích hợp.

Cảnh giác và cẩn thận của nàng lúc trước, vào giờ khắc này cũng bị ném bay sang Trảo Oa quốc, nàng chỉ muốn giấu đi hành tung của nàng và Vân Khuynh, tránh thoát Hoa Ly Phi, hiện tại nàng chỉ có thể nhờ vào Long Khiêm.

Mang theo tư tư hỗn loạn, Long Liễm ôm Vân Khuynh còn đang mê man nhảy vào Phù Vân sơn trang, nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau ở phía bên kia tường nàng lại càng khẩn trương.

Hơi nhú mào, theo sát hàng lang, nàng nhảy ra xa, nhảy đến chỗ góc rẽ, thuận lợi đẩy ra một cái cửa trốn vào.

Lúc đi vào Long Liễm cũng đã quyết định, bên trong không có ai là tốt nhất, nếu có người liền lập tức đánh ngất.

Chỉ là trong nháy mắt nàng đi vào nàng liền có chút giật mình.

Tình hình trong phòng, rất quái dị...

Nàng, hình như đến không đúng lúc...

Trong phòng có hai người, hơn nữa hai người này còn đang im lặng tranh chấp.

Một người đem người còn lại đè ở trên tường, công phu hai người đều cực kỳ xảo diệu, động tác tứ chi phong phú mà sắc bén, liên tiếp không ngừng ra chiêu với nhau, hết sức chuyên chú đem đối phương coi như đối thủ, nhưng đúng lúc này lại bỗng nhiên vang lên tiếng mở cửa.

Nghe thấy tiếng mở cửa, hai người cùng nhau quay đầu nhìn về phía cửa.

Sau đó trong nháy mắt tách ra.

Một người một thân sa y màu đỏ, xinh đẹp mị nhân, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười nghiền ngẫm.

Một người bên trong tiêu sái mang theo dáng vẻ hào sảng, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia xấu hổ rồi lập tức khôi phục bình thường.

Kỳ thực bọn họ đang làm cái gì Long Liễm cũng không thèm để ý, thế nhưng, hai người kia, lại đều là người Long Liễm quen biết, vừa thấy bọn họ, Long Liễm thiếu chút nữa thì há miệng chửi tục.

Xem ra vận khí ngày hôm nay của nàng, đều rất đen đui.

Người áo đỏ kia chính là Lạc Diễm, hắc nhú mày: “Long cô nương, mấy ngày trước chúng ta còn đang hỏi người với ca ca người, không nghĩ tới chúng ta lại gặp mặt nhau nhanh như vậy.”

Long Liễm gượng cười nói vâng, nghĩ đến Vân Khuynh trong lòng còn không có dịch dung, dáng cười của nàng lập tức trở nên càng thêm cứng ngắc: “Thật khéo, Lạc công tử, Hiên Viên công tử.”

Hiên Viên Bất Kinh hơi hơi gật đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ không có nửa phần tình tự, dường như người bị Lạc Diễm đặt ở trên tường giấy dựa vừa rồi căn bản không phải hắn.

Đôi chân thon dài của Lạc Diễm sải bước, ngồi xuống nói: “Chỉ là, không biết Long cô nương, xuất hiện như vậy là vì sao???”

Long Liễm vô ý thức siết chặt cánh tay ôm Vân Khuynh, tức giận đến nghiến răng, nàng ghét thần bộ, ngoài tường có một Hoa Ly Phi, trong

tường dĩ nhiên lại có Hiên Viên Bất Kinh, nàng thực sự là xui xẻo đến cực điểm.

“Ta...”

Long Liễm hé hé miệng, còn chưa kịp giải thích cửa đã bị đẩy ra.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn người tới, vẻ mặt vẫn nhàn nhạt, dường như lúc này dù có chuyện gì hấn cũng không có hứng thú.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Vân Hoán luôn luôn cười cười nho nhã lễ độ, hoàn mỹ vô khuyết không có gờ cửa liền xông vào, nhìn thấy Long Liễm hấn giật mình một chút, thế nhưng chưa kịp nói cái gì hấn liền bình tĩnh khuôn mặt nói: “Núi Vô danh đã bị Thủy Mộng Lan sai người bao vây, hiện tại không ai có thể đi vào.”

Mi tâm của Hiên Viên Bất Kinh nảy lên: “Chuyện gì xảy ra???”

Vân Hoán thở dài một tiếng: “Thủy Mộng Lan lòng muông dạ thú, một mực chờ đến khi Xích Huyết Kiếm hiện thế, dĩ nhiên cùng người ngoài liên hợp, hấn hại đám người đến đây xem kiếm đoạt kiếm.”

Lạc Diễm tư thái thản nhiên: “Chúng ta tới nơi này, muốn xem, không phải là cục diện thú vị như thế này sao???”

“Người nói cái gì?”

Long Liễm nghe xong Vân Hoán nói, trong nháy mắt bước tới bên người hấn chất vấn: “Hiện tại trên núi Vô Danh có nguy hiểm??? Tam công tử nhà ta có ở núi Vô Danh không???”

Bởi vì nàng là muội muội của “Long Khiêm”, cho nên Vân Hoán cũng tương đương ôn hòa với nàng:

“Đúng vậy, Thủy Mộng Lan và tổ chức Sáp Huyết Minh của Tương Ly quốc liên thủ.

Hôm nay, cả ngọn núi Vô Danh đã bị đám người kia dùng một loại kỳ môn độn giáp gì đó vây chặt.

Người bên ngoài không tìm được cửa vào, người bên trong cũng không tìm được lối ra, về phần bên trong rốt cuộc như thế nào, ngoại trừ người của Phù Vân sơn trang ra sợ là không người nào biết...

Về phần tam công tử trong miện Long cô nương, đó là ai???”

Vân Hoán nói nhìn về phía Vân Khuynh trong lòng Long Liễm, khuôn mặt Vân Khuynh nghiêng về bên trong, hẩn nhìn không thấy khuôn mặt y, thế nhưng dáng người này hẩn rất quen thuộc.

Đây không phải là “Long Khiêm” sao, y không phải là đang ở cùng Tần Vô Hạ hay sao???

Sao đột nhiên lại ở chỗ Long Liễm???

Hơn nữa, vì sao nhìn qua y như là đang hôn mê???

Nghĩ, Vân Hoán hơi hơi nhíu mi, có chút lo lắng.

Long Liễm có chút lo lắng cho Tần Vô Hạ, Sáp Huyết Minh là một tổ chức giang hồ rất ngang ngược ở Tương Ly quốc, người ở bên trong đều rất quái dị, gần như là một ‘Vô Gian luyện ngục’ khác, có người nói trong Sáp Huyết Minh, tụ tập chính là một đám kỳ nhân thích uống máu người, năng lực quỷ dị lại cường đại.

Tần Vô Hạ một người, cho dù mang theo phong tổ, chống lại Sáp Huyết Minh kỳ lạ lại quỷ dị cùng với một Phù Vân sơn trang như vậy... Khó tránh khỏi không gặp bất trắc.

“Tần Vô Hạ, Tần tam công tử là tam công tử nhà chúng ta, mấy vị, liệu có biện pháp nào biết được tình huống trên núi không.”

Thân thể Vân Khuynh mệt tới cực hạn, bị người mặc quần áo cho, bị người ôm xóc nảy, cho dù là y mệt chết, lúc này cũng không thể ngủ an ổn.

Y rõ ràng choáng đầu, khó chịu lợi hại, nhưng không cách nào yên giấc.

Nhẹ giọng rên rỉ một tiếng, lông mi giống như cánh bướm đen run rẩy một chút, trong đầu mang theo đau nhức và mờ mịt, cả người không khỏe, Vân Khuynh thống khổ vịn phần mở hai mắt.

Ánh vào mí mắt chính là quần áo màu lục, tiếp theo là nghe thấy thanh âm quen thuộc của Long Liễm.

Đầu óc y dừng lại trong nháy mắt, không kịp nghĩ nhiều, liền theo phản xạ hỏi: “Long Liễm???”

Lúc này Long Liễm cũng quên hai người giả làm quan hệ huynh muội, thấy Vân Khuynh tỉnh lại liền thở phào nhẹ nhõm: “Công tử, người tỉnh.”

Xưng hô như vậy khiến thân thể ba người trong phòng đều là cứng đờ.

Hai người này, hóa ra không chỉ dịch dung tướng mạo, mà ngay cả thân phận và quan hệ cũng là giả.

Thanh âm quen thuộc của Vân Khuynh khiến thân thể Vân Hoán cứng đờ, hẩn nghiêng đầu, có chút không muốn nhìn thấy Vân Khuynh.

Long Liễm nói Tần Vô Hạ là tam công tử của nàng, lại xưng Vân Khuynh là công tử, xem ra, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh, thật sự là đã quen nhau từ trước, đồng thời quan hệ của họ hẳn là cũng không bình thường...

Nhớ tới tràng cảnh hai người trần truồng ôm nhau dưới ánh mặt trời trong hoa viên, Vân Hoán cảm thấy đáy lòng nảy sinh một loại tình tự khó

hiếu khiến hân không thích.

“Ân...”

Vân Khuynh lên tiếng, liền phát hiện mình bị Long Liễm ôm vào trong ngực, hai gò má giống như bạch ngọc không khỏi đỏ hồng, y một người nam tử hán, dĩ nhiên bị một nữ nhân ôm.

“Long Liễm, thả ta xuống.”

“Nga...”

Long Liễm lập tức đem Vân Khuynh thả xuống, chân Vân Khuynh vừa chạm đất toàn thân y liền truyền đến một trận đau nhức bủn rủn, còn chưa phản ứng lại, thân thể liền đổ về phía trước.

“Cẩn thận!”

Đứng cách bọn họ quá gần, Vân Hoán vừa mới vào cửa thấy Vân Khuynh ngã xuống liền lập tức bước về phía trước vài bước, để Vân Khuynh cả người nhào vào trong lòng hân.

“Ngô...”

Thân thể không khỏe cùng với đau đớn ở nơi riêng tư khiến Vân Khuynh cương một chút, trong đầu hiện lên hình ảnh khiến trái tim y gần như ngừng đập.

Y ép buộc mình không nghĩ tới chuyện kia nữa, theo phản xạ mở miệng nói: “Cảm tạ.”

Thanh âm của y rất nhỏ, giống như thở dốc, kỳ thực vừa rồi y còn tưởng rằng chỉ có y và Long Liễm hai người.

Vân Hoán đỡ y đứng dậy, tâm tình rõ ràng không phải quá tốt, nhưng trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn lại không tự chủ được hiện ra nụ cười tuần dật ôn hòa: “Không có gì, thân thể của người khó chịu sao???”

Vân Khuynh cúi đầu, sửa sang lại quần áo, ngẩng đầu cười lắc đầu với Vân Hoán: “Không có... Ta...”

Vân Khuynh nói đến bên mép liền dừng lại, bởi vì Vân Hoán lúc này có chút dọa đến y.

Đó là một loại cảm giác thế nào???

Cái mỉm cười này, dường như mang theo hương thơm trăm hoa đua nở, mỹ lệ không thể tin nổi.

Thế nhưng... Kiểu cười này, dung nhan này, sao lại quen thuộc như vậy???

“Tiểu Khuynh???”

Biểu tình của Vân Hoán mang theo mờ mịt mang theo vui sướng lại mang theo không cam lòng và kinh hoàng, khuôn mặt tuần mỹ ôn hòa của hắn vặn vẹo không bình thường.

Vân Khuynh chính là bị loại tâm tình phức tạp này của hắn dọa chết đứng, phủ nhận nói tới bên mép, nhưng vừa nhìn thấy tia sáng gần như tiêu tan trong mắt Vân Hoán liền ma xui quỷ khiến gật đầu nói: “Nhị ca...”

Chữ ca vừa ra khỏi miệng, cả người Vân Khuynh, liền một lần nữa bị Vân Hoán ôm vào trong lòng, gặt gao siết chặt.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 215: Giải Thích Một Nửa

“Tiểu Khuynh...”

Nha đầu nhỏ gầy năm xưa ở trong lòng mình, trong nháy mắt, dĩ nhiên đã lớn như vậy...

Vân Khuynh bị ôm rất chặt, có chút hô hấp không thuận, y đẩy đẩy Vân Hoán: “Nhị ca... Buông tay...”

Vân Hoán nghe xong, không những không buông tay, trái lại là càng ôm càng chặt.

Ba người khác ở một bên, nhìn hai người này vốn không quá thân cận, đột nhiên thân mật như thế đều có chút vô cùng kinh ngạc.

Đặc biệt là Long Liễm, nhìn thấy Vân Hoán ôm Vân Khuynh, nàng thiếu chút nữa liền phát cáu: “Vân công tử!!! Thành tự trọng! Buông công tử nhà ta ra.”

Long Liễm thậm chí vươn tay đánh về phía Vân Hoán, Vân Hoán thấy vậy một tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, nhẹ nhàng nhảy lên tránh thoát Long Liễm công kích.

Vân Khuynh thấy vậy có chút đau đầu, quay đầu nói với Long Liễm: “Chờ một chút... Long Liễm, chờ một chút, hửn là nhị ca ta.”

“Ách...”

Long Liễm giật mình, Vân Khuynh, Vân Hoán...

Đều họ Vân...

Bọn họ thật là huynh đệ sao, sao nàng lại không nghĩ tới chứ.

Ý thức được điểm này, Long Liễm lập tức đứng thẳng, trong nháy mắt thành thật xuống: “Ra là nhị ca của thiếu phu nhân, vậy là người một nhà...”

Lông mày Vân Hoán nhẹ nhàng nhíu lại, kỳ thực hấn một mực do dự nghi hoặc.

Vân Khuynh rốt cuộc là nam hay nữ???

Vân Khuynh là muội muội của hấn không sai...

Thế nhưng, Vân Khuynh ngày hôm qua hấn nhìn thấy, rõ ràng, là một nam tử...

Còn có Long Liễm, rất kỳ quái, một hồi kêu Vân Khuynh công tử, một hồi lại gọi Vân Khuynh thiếu phu nhân...

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Vì không hiểu chuyện này, cái trán Vân Hoán có chút mơ hồ đau nhức, hấn theo mong muốn của Vân khuynh, buông y ra.

Thân thể Vân Khuynh lung lay, có chút gian nan ổn định thân thể.

Xương cốt trong thân thể giống như là bị người tháo ra rồi lắp lại một lần, đau nhức không ngớt, mà nơi riêng tư lại càng bỏng rát...

Đôi mắt Vân Khuynh híp lại, có chút tận lực áp chế vấn đề nổi lên trong lòng, khuôn mặt tuyệt mỹ của y trong nháy mắt trầm xuống, vẻ mặt cũng có chút hoảng hốt...

Đúng lúc này, Vân Hoán vươn tay, khoát lên vai y: “Người là Vân Khuynh... Là muội muội của ta sao???”

Vân Hoán cố ý nặng thêm hai chữ muội muội, hẳn mong muốn nghe được lời giải thích của Vân Khuynh.

Hiên Viên Bất Kinh có chút suy nghĩ nhìn Vân Khuynh, khuôn mặt kia, lúc hẳn vừa thấy, liền cảm thấy rất quen thuộc.

Lúc này nhìn kỹ, mới nghĩ hai người bọn họ, dĩ nhiên có bốn năm phần giống nhau...

Lông mày tương tự, môi tương tự, thế nhưng khí chất không giống, kiểu tóc không giống...

Người trước mắt này...

Thực là muội muội của Vân Hoán sao, y rõ ràng là một người nam tử mà???

Bên môi Lạc Diễm kéo lên nụ cười bí hiểm, trong ánh mắt như ngọc lưu ly mang theo thâm trầm khó có thể nói rõ...

Tứ muội của Vân Hoán, không chỉ Vân Hoán đang tìm, mà hẳn cũng đang tìm y...

Chẳng biết là nam hay nữ, thật không hổ là hài tử của người nọ... Quái vật như nhau...

Trách không được mẫu phi của hẳn nhớ mãi không quên... Muốn giết hài tử này...

“Ách... Cái này a...”

Vân Khuynh nhìn người chung quanh, ngẩng đầu nói với Vân Hoán:

“Nhị ca, ta đích thật là Vân Khuynh, nhưng mà...

Ta không phải muội muội, mà là đệ đệ.”

“Cái gì???”

Tay Vân Hoán đỡ vai y bỗng nhiên siết lại, trong đầu hắc lóe lên, không phải là kinh hãi vì gặp lại Vân Khuynh, mà là hai người nam tử ôm nhau dưới ánh mặt trời ngày hôm qua.

Thân ảnh bọn họ, ở trong đầu hắc không ngừng mở rộng, mở rộng.

Long Khiêm là Vân Khuynh, ở trong mắt Vân Hoán, vừa trong dự liệu vừa ngoài dự liệu.

Hắn rất muốn hỏi Vân Khuynh một câu về chuyện ngày hôm qua...

Nhưng mà...

Coi như hết...

Vân Hoán nhìn ba người dư thừa trong phòng, chuyện như vậy, hiện tại không thích hợp để hỏi.

“Ngươi...”

Tâm tình trong lòng Vân Hoán phức tạp vạn phần, nhất thời chẳng biết nên nói cái gì cho phải.

Vân Khuynh buông xuống mí mắt: “Xin lỗi... Ta không phải cố ý muốn gạt nhị ca.”

Vân Hoán nhắm mắt lắc đầu, nếu như có thể, hắn mong muốn Vân Khuynh là bởi vì chuyện với Tần Vô Hạ hôm qua mà xin lỗi hắn.

Muội muội hần, thoáng cái biến thành đệ đệ, thật đúng là khó có thể tiếp thu...

Biến thành đệ đệ, nhưng y như trước vẫn ở bên nam nhân...

Tiểu nha đầu trước kia ở trong lòng hần mãi không lớn, hiện tại đã thành trân bảo trong lòng nam nhân khác...

Thực sự, không cam lòng...

Rõ ràng... Là hần gặp được trước, nhận thức trước...

Ách...

Nghĩ nghĩ trong lòng Vân Hoán hoảng sợ, hần đây là suy nghĩ cái gì???

Lẽ nào tin tức Vân Khuynh là nam tử, quá mức chấn động, hần dĩ nhiên sản sinh ý nghĩ kỳ quái như vậy...

“Thiếu phu nhân, núi Vô Danh đã xảy ra chuyện, thế nhưng, tam công tử vẫn đang ở đó...”

Có thể là không hy vọng nhìn thấy Vân Hoán và Vân Khuynh thân mật với nhau, Long Liễm đem xưng hô với Vân Khuynh, từ công tử đổi thành thiếu phu nhân.

“Tần Vô Hạ...”

Vân Khuynh hơi nhắm mắt lại, trong lòng truyền đến một trận đau nhức...

“Chờ một chút...”

Không đợi tình tự trầm thấp của Vân Khuynh lan tràn, Vân Hoán liền bắt lấy cánh tay Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, người không phải là nam nhân

sao, vì sao Long Liễm gọi người thiếu phu nhân???”

Sắc mặt Vân Hoán càng thêm âm trầm.

Chẳng lẽ, Vân Khuynh là... Thê tử của Tần Vô Hạ???

Cho nên bọn họ hôm qua mới...

Vân Hoán lắc đầu, không muốn suy nghĩ sâu xa.

Thế nhưng, hẳn thực sự muốn biết, Vân Khuynh rốt cuộc vì sao rời khỏi Vân gia, làm thế nào rời khỏi Vân gia, đi khỏi Vân gia lại đi nơi nào, sống như thế nào, hẳn bức thiết muốn biết.

“Ta...”

Chuyện phức tạp như vậy, Vân Khuynh vừa định mở miệng nói ngày sau sẽ giải thích, Long Liễm liền lập tức mở miệng nói: “Vân công tử là bạn đời của nhị công tử nhà ta... Tự nhiên là thiếu phu nhân của chúng ta...”

Nhị công tử???

Tần Vô Hạ không phải tam công tử sao, thế nào lại có thêm một nhị công tử???

Vân Hoán nghi hoặc nhìn Vân Khuynh, trên khuôn mặt trắng nõn ngọc của Vân Khuynh mờ mịt thành một mảnh ửng hồng, im lặng gật đầu.

“Nhưng... Tần Vô Hạ, không phải đứng hàng thứ đệ tam sao???”

Sắc mặt Vân Khuynh bỗng nhiên trắng, y kinh dị giương mắt nhìn Vân Hoán, đáy mắt màu mực tràn đầy kinh khủng vô thố.

Vân Hoán vì sao lại hỏi như vậy, lẽ nào hẳn biết...

Chân Vân Khuynh bắt đầu run.

Vân Hoán dường như từ trên nét mặt của Vân Khuynh nhìn ra gì đó, hân nhẹ nhàng kéo ra nụ cười cay đắng, nói sang chuyện khác: “Tiểu Khuynh... Hóa ra người, thực sự đã xuất giá...”

Ai.

Dưới đáy lòng Vân Hoán nặng nề thở dài một tiếng.

Lẽ nào, Vân Khuynh gả cho Tần gia nhị công tử, nhưng kỳ thực lại yêu Tần Vô Hạ kia???

Dù sao, tròng diện hôm qua hân thấy, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh, là hai bên tình nguyện...

Nghĩ, ánh mắt Vân Hoán nhìn Vân Khuynh lại tràn ngập buồn bã và thương tiếc.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, lại khiến cho Vân Khuynh song song đang yêu một người, nhưng lại gả cho một người khác???

Vân Hoán lần thứ hai vươn tay ôm Vân Khuynh vào lòng: “Tiểu Khuynh, vô luận người là thê tử của ai, người đều là tiểu Khuynh, tiểu Khuynh của nhị ca, nhị ca vĩnh viễn là chỗ dựa cho người.”

Vân Khuynh nghe, cong môi, đáy lòng từ lúc tỉnh lại đến giờ vẫn băng lãnh, chảy vào một cỗ dòng nước ấm.

Y yên tâm ngã vào trong lòng Vân Hoán, tùy ý khí tức của Vân Hoán vây quanh y.

Đầu tựa vào trong lòng Vân Hoán, Vân Khuynh đột nhiên cảm thấy rất ấm áp rất an toàn.

Nhị ca y cho y nồng đậm thân tình, không liên quan đến tình yêu khiến y quần quýt thống khổ, y ở trong lòng nhị ca, dường như có thể hoàn toàn

buông hết gánh nặng tâm lý, tâm linh đạt được cứu rỗi.

“Nhị ca... Mấy năm nay, tiểu Khuynh cũng rất nhớ người.”

Vân Hoán không nghĩ đến chuyện khiến hân không rõ không biết không nghĩ ra nữa, trên khuôn mặt tuần mỹ vô tư của hân toát ra ý cười ôn hòa và thực lòng.

Như vậy mới đúng, Vân Khuynh như vậy, mới là Vân Khuynh năm xưa không hề cố kỵ ỷ lại hân, cũng là Vân Khuynh chỉ có thể biết nương tựa vào hân.

Long Liễm trừng mắt bóng dáng hai người ôm nhau.

Giữa hai huynh đệ, có cần phải thân mật như thế không???

Hiên Viên Bất Kinh nhìn sắc trời bên ngoài, nét mặt hiện lên một tia chần chờ, sau đó nhấc chân chậm rãi bước đến gần Lạc Diễm.

“Ta muốn đi núi Vô Danh.”

Lạc Diễm nhú nhú mày: “Nếu muốn xem trò vui, ở chỗ này là được rồi, sau đó có kết quả, bao vây ở núi Vô Danh tự nhiên sẽ không còn.”

Con mắt màu mực của Hiên Viên Bất Kinh gợn sóng không sợ hãi, nhìn Lạc Diễm: “Người biết, ta là đại hoàng tử Huỳnh Quang, dù ta không thừa nhận phụ thân ta, nhưng ta vẫn không thể nhìn con dân Huỳnh Quang rơi vào tuyệt cảnh.”

Lạc Diễm nhú mày, trên khuôn mặt lẳng lơ tà mị mang theo vài phần xem thường: “Lẽ nào, chỉ bằng một mình người, liền muốn xoay chuyển toàn bộ cục diện sao?”

Hiên Viên Bất Kinh như trước trấn định, lắc đầu: “Không, chỉ dựa vào ta đương nhiên không được, thế nhưng, còn có người nữa, Lạc Diễm, hoàng

tử Tương Ly, vậy cũng là dư dã.”

Lạc Diễm không để ý có người ngoài ở đây, vươn ngón tay thon dài nâng cằm Hiên Viên Bất Kinh:

“Người thật đúng là thông thấu... Thế nhưng vì sao ta phải vì con dân Huỳnh Quang các người, phá hỏng kế hoạch con dân Tương Ly chúng ta???

Bất Kinh, cho ta lý do ta phải giúp Huỳnh Quang, phải giúp người.”

Sắc mặt Hiên Viên Bất Kinh trắng bệch, hơi hơi nhắm mắt, lại mở, con ngươi màu mực, thậm chí mang theo vài phần lạnh nhạt thẳng tắp nhìn chăm chăm Lạc Diễm:

“Nếu chuyện... Núi Vô Danh, được giải quyết vẹn toàn...

Sau khi quay về kinh ăn nói xong xuôi mọi việc... Ta liền vĩnh viễn ở lại bên cạnh người, vì người sử dụng.”

Lạc Diễm giật mình, trợn to hai mắt:

“Hiên Viên Bất Kinh... Người có biết mình đang nói cái gì không???

Người là Huỳnh Quang đại hoàng tử, người là một trong tam đại thần bộ Hiên Viên Bất Kinh...

Tương lai của người, tự do của người, người còn có thể tự mình làm chủ sao???”

Hiên Viên Bất Kinh quật cường nâng cằm: “Đương nhiên! Những năm gần đây, ta không phải vẫn luôn tự mình làm chủ hay sao???”

Lạc Diễm nghe vậy có chút suy nghĩ nở nụ cười, gật đầu nhận lời:

“Được, thành giao, ngày hôm nay người đã nói như vậy, cho dù ngày sau chính người không thể làm chủ cho người, ta cũng sẽ giúp người làm chủ...

Thế nhưng, ta hiểu kỳ, sao người lại cam tâm, thân phận cao quý như người, sao lại cam tâm đi theo ta...”

“Không có gì...”

Hiên Viên Bất Kinh nghiêng đi khuôn mặt, né tránh ngón tay của Lạc Diễm: “Chỉ là ghét, mệt mỏi, chán chường mà thôi...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 216: Trạng Huống Trên Núi

Vân Hoán và Vân Khuynh còn không kịp ôn chuyện, liền cùng Lạc Diễm và Hiên Viên Bất Kinh cùng đi đến chỗ núi Vô Danh.

Thân thể Vân Khuynh vốn là cực độ không khỏe căn bản không chịu được xóc nảy, lúc này mỗi một bước đi đối với y mà nói đều là dẫn vật, dẫn vật y khó chịu không gì sánh được.

Long Liễm nhìn dáng đi kỳ quái của y, nhìn nửa ngày vẫn không hiểu được, thế nhưng nàng vẫn đến gần Vân Khuynh, vươn tay đỡ y: “Thiếu phu nhân, người không sao chứ???”

Vân Khuynh nhẹ nhàng nâng đầu liếc nhìn nàng, không có cự tuyệt nàng đỡ.

Sắc mặt y tái nhợt, thân thể có chút run, trên trán thậm chí còn có vết mồ hôi đang chảy xuống.

Bởi vì vừa rồi Vân Khuynh vẫn cúi đầu, cho nên không ai phát hiện, lúc này y vừa nhắc đầu, thật sự là dọa sợ Long Liễm.

Long Liễm kinh ngạc mở to hai mắt: “Thiếu phu nhân, người...”

Vân Khuynh mặc cho nàng đỡ, đem phần lớn trọng lượng thân thể đều giao cho nàng, lắc đầu: “Không sao... Chỉ là thân thể có chút khó chịu, Long Liễm đỡ ta một hồi là được.”

“Nga.”

Long Liễm cực kỳ cẩn thận đỡ Vân Khuynh.

Lại đi một đoạn, Vân Khuynh mở miệng nói: “Long Liễm, đừng gọi thiếu phu nhân, vẫn là gọi công tử đi, dù sao, thân phận của ta, ở trước mặt nhiều người không dễ giải thích.”

“... Ân, được.”

Thân thể Vân Khuynh cho dù có Long Liễm đỡ nhưng vẫn có chút khó chịu.

Kỳ thực Vân Khuynh cho rằng Tần Vô Hạ sẽ không có chuyện gì, y vốn không muốn đến núi Vô Danh, nhưng thấy Long Liễm lo lắng Tần Vô Hạ như vậy, y liền không có mở miệng cự tuyệt.

Tối cũng tốt, biết hắc bình an rồi, vĩnh viễn không gặp nữa.

Hơi hơi nhắm mắt, thân thể Vân Khuynh có chút lắc lư, ý thức có chút không rõ...

Quả nhiên... Vẫn là quá miễn cưỡng...

Vân Khuynh cắn cắn đầu lưỡi, dùng đau đớn để duy trì thanh tỉnh, để khiến mình có chút tinh thần, y bắt đầu mở miệng nói với Long Liễm.

“Long Khiêm đâu... Sao không thấy người khác???”

Long Liễm thoáng chần chờ một chút: “Hắn gặp chút việc, sau đó mới có thể đến.”

Vân Khuynh gật đầu: “Chuyện lúc trước ta nói với hắn, đã hoàn thành chưa???”

Trong nháy mắt Long Liễm có chút nghi hoặc, đem toàn bộ chuyện tình gần đây suy nghĩ một lần sau mới bừng tỉnh đại ngộ.

“Nga, công tử nói chính là những người lần trước gạt bạc chúng ta và tiểu quý kia sao???”

Ta và Long Khiêm đã sớm tra được bọn họ là một đại phú hào gia ở Tích Châu, nghe theo mệnh lệnh công tử, chúng ta ở trong một đêm đã đem toàn bộ vàng bạc trong kim khố của họ dọn sạch.

Bạc này rất nhiều, sau khi chia cho những người công tử nói, chúng ta đã đem phần còn lại đưa tới tiệm cầm đồ thuộc quyền Tần gia, toàn bộ đổi thành ngân phiếu.

Hiện tại ngân phiếu đang ở trên người ta, công tử muốn không???”

Đúng rồi, đại phú hào kia ỷ vào mình có vài phần tài lực mà luôn luôn lừa dối lũng đoạn thị trường, hối lộ quan viên, ức hiếp bách tính... Lúc bị chúng ta dọn sạch kim khố thì giận dữ rồi sinh bệnh, hôm nay còn đang ở nha môn muốn thuyết pháp...”

Lông mi màu mực của Vân Khuynh nháy nháy, nhẹ nhàng ân một tiếng xong lại hỏi: “Hài tử kia thì sao???” Chính là hài tử chơi xấu trước mặt chúng ta???”

Nhắc tới tiểu đồng giáo hoạt kia, trên khuôn mặt Long Liễm lộ ra dáng cười:

“Tuy rằng phương pháp của tiểu quý kia không sáng sủa, nhưng là không mất lý trí...”

Sớm chỉ biết công tử sẽ hỏi hăn, cho nên chúng ta ngay cả hăn cũng đã hỏi thăm.

Hăn là tiểu hoạt đầu có tiếng ở vùng ngoại ô Tích Châu, tiểu khất cái, thường ngày, tiểu quý kia sẽ không xằng bậy, chỉ nhắm vào đám người lắm

tiền lại ức hiếp bách tính, ngày đó làm vậy với chúng ta, có lẽ hẳn là bị bức nóng nảy...

Theo như ta và Long Khiêm biết, hài tử kia tương đương nghĩa khí, thế nhưng mấy ngày hôm trước ngay lúc chúng ta đến Tích Châu, tỷ tỷ duy nhất của hẳn bị bệnh nặng.”

“Là như vậy sao...”

Vân Khuynh nghĩ không tự chủ được nhú lại lông mày, tinh thần quả nhiên đã tốt hơn chút, tâm tư không tập trung ở trên người, y cũng không cảm thấy đặc biệt khó chịu.

“Vậy Long Liễm và Long Khiêm các người, có giúp hẳn hay không???”

Long Liễm gật đầu:

“Đương nhiên, công tử không phải nói để chúng ta đi chia bạc, phân cho người nghèo và khát cái sao???”

Bọn họ đều ở trong đám người công tử chỉ định...”

Lúc này đã tới chân núi Vô Danh, Vân Khuynh thở dài một tiếng với Long Liễm:

“Cho người con cá không bằng dạy người đánh cá...”

Trước khi rời khỏi Tích Châu, chúng ta đi xem bọn họ một chút.

Chúng ta không biết thì thôi, biết rồi liền nhất định phải giúp hẳn.”

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Long Liễm lộ ra nhất mạt dáng cười, trong nháy mắt băng tuyết tan rã: “Đương nhiên có thể, giúp bọn hẳn, đối với chúng ta mà nói chỉ là nhấc tay chi lao.”

Vân Hoán trước kia đã từng nói, núi Vô Danh bị kỳ môn độn giáp kỳ quái vây khốn, người ở bên trong ra không được, người ở bên ngoài cũng vào không được.

Kỳ thực không phải, các quốc gia đều có sở trường riêng của mình, nếu nói Huỳnh Quang võ học hơn một chút, vậy Tương Ly lại mạnh hơn về mặt kỳ môn độn giáp, văn nhân hoặc quân nhân có thân phận có danh vọng của Tương Ly quốc đều được học qua, khác nhau chỉ là mức độ sâu cạn mà thôi.

Lạc Diễm làm hoàng tử Tương Ly, đối với mọi chuyện của Tương Ly quốc hầu như đều là hiểu biết, lại thêm phương diện học tập càng thuận buồm xuôi gió, muốn phá trận pháp trước mắt này chỉ cần một cái nhấc tay là xong.

Thế nhưng người Tương Ly từ trước đến nay đều thiên về âm nhu, thích dùng độc hoặc là dùng vài thứ ngạc nhiên cổ quái gì đó, nếu như tùy tiện bỏ đi trận pháp rất có thể sẽ mang đến nguy hiểm cho người ngoài núi Vô Danh.

Bởi vậy Lạc Diễm cẩn thận dẫn bọn họ, từng bước một, mỗi bước tinh diệu bước vào núi Vô Danh.

Vào nhất khắc bước vào núi Vô Danh, không gian trước mắt giống như là vòng vo bốn phía thật lâu, rồi lại bỗng nhiên ngừng lại.

Chờ đến khi mấy người rốt cục có thể nhìn rõ xung quanh, bốn phía là một mảnh tĩnh mịch, chỉ có tiếng hét hò loáng thoáng mờ nhạt từ phương xa truyền đến.

“Ở phía trước.”

Hiên Viên Bất Kinh hí hí mắt, dẫn đầu phi thân nhảy tới, nét mặt xinh đẹp tà tử của Lạc Diễm hiện lên một tia lo lắng: “Ngu ngốc, gấp như vậy

làm gì???”

Sau đó cũng đi theo tới, Long Liễm trong lòng lo lắng Tần Vô Hạ tự nhiên cũng là sốt ruột, may là Long Liễm còn nhớ kinh công của Vân Khuynh không tốt, muốn ôm Vân Khuynh đi, nhưng Vân Hoán lại ngăn trở: “Long cô nương dù nói thế nào cũng là nữ tử, tục ngữ nói nam nữ thụ thụ bất thân, tiểu Khuynh là đệ đệ của ta, vẫn là để ta dẫn y tới đi.”

Long Liễm nhú mày, kỳ thực cái gì nam nữ thụ thụ bất thân đối với Long Liễm mà nói căn bản là chẳng đáng kể, bởi vì ở trong lòng Long Liễm, nàng và Vân Khuynh, thuần túy chỉ là quan hệ thuộc hạ và chủ tử, thuộc hạ vì chủ tử làm việc đều là chuyện đương nhiên.

Thế nhưng nàng xem Vân Khuynh không có phản đối Vân Hoán ôm y, nàng liền cũng không phản đối.

Nàng nhìn bốn phía, nói với Vân Hoán: “Như vậy, phiền phúc Vân công tử hỗ trợ chăm sóc công tử nhà ta.”

Vân Hoán gật đầu.

Vào lúc mấy người đứng trước một cái hang núi tìm được hàng loạt người đều là sợ đến chết đứng.

Trước mắt, giống như là một mảnh địa ngục máu tươi.

Trong không khí mờ mịt một đoàn sương mù màu tím, toàn bộ mọi người, dường như đều mất đi ý thức, rất nhiều người đều xông vào nhau, dùng đao đâm, dùng kiếm chém, cũng có người cắn lên trên người đối phương một khối.

Chung quanh đều là tay cụt chân đứt, có người, rõ ràng là đã chết, nhưng cái đầu còn sót lại vẫn đang cắn một người khác.

Trường hợp như vậy khiến người ta nhìn mà buồn nôn không ngớt.

Hiên Viên Bất Kinh tránh né đám người kia, kiểm tra thương thế của những người đã chết chung quanh.

Lạc Diễm cứng rắn kéo lại cánh tay Hiên Viên Bất Kinh: “Đừng đến gần bọn họ.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Hiên Viên Bất Kinh hơi hơi tái nhợt, đôi lông mày của hắn chăm chú nhíu lại với nhau, hắn dùng sức muốn hất tay Lạc Diễm: “Người buông!!!”

Lạc Diễm gắt gao túm lấy hắn:

“Người phát điên cái gì, bọn họ đều đã trúng độc, mất đi ý thức, thấy sinh vật sống là muốn giết muốn nuốt muốn ăn tươi, bọn họ hiện tại hoàn toàn đã không có lý trí, người đi làm gì, chịu chết sao???”

Hơn nữa trên người ta cũng không mang giải dược!!!”

Hiên Viên Bất Kinh ngẩng đầu tàn bạo nhìn hắn: “Vậy người muốn ta làm sao???” Mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ cứ như vậy chết đi???”

Không... Ta làm không được!!!”

“Làm không được???”

Lạc Diễm thật sự lo lắng Hiên Viên Bất Kinh, khuôn mặt tuần mỹ xinh đẹp của hắn đã có chút vặn vẹo: “Làm không được người cũng muốn làm???” Đừng quên, người hiện tại là nô lệ của ta, mạng của người là thuộc về ta.”

Nói xong tay kia của Lạc Diễm cũng đặt lên vai Hiên Viên Bất Kinh, hung hăng kéo hắn về phía mình, hôn lên cánh môi đỏ mọng non mềm của hắn.

Hiên Viên Bất Kinh trợn to hai mắt, kịch liệt giãy dụa, võ công của hắn cũng không kém Lạc Diễm bao nhiêu, Lạc Diễm lúc này tâm thần bất ổn, chưa tới một hồi liền bị hắn giãy dụa tránh khỏi.

Sau khi tránh ra Hiên Viên Bất Kinh liền vươn tay dùng ống tay áo xoa xoa cánh môi, băng lãnh trừng mắt Lạc Diễm: “Ta đến núi Vô Danh, chính là muốn người cứu bọn họ, nhưng người cứu không được, ta dựa vào cái gì còn phải nghe theo người???”

Vân Khuynh nhìn Hiên Viên Bất Kinh và Lạc Diễm, cũng có chút lý giải tình huống của hai người, chớp chớp mắt, nói với Vân Hoán: “Nhị ca, thả ta xuống.”

Vân Hoán thả y xuống, Vân Khuynh từng bước từng bước, chậm rãi đi về phía Lạc Diễm, ngửa đầu hỏi hắn: “Lạc công tử nói đây là độc???”

Lạc Diễm gật đầu.

Vân Khuynh nhìn tình huống bốn phía, thật sự là khiến kẻ khác kinh hãi.

“Nếu như... Có một loại dược có thể giải bách độc, liệu có thể giải được độc này không???”

Lạc Diễm giật mình, giờ giờ lên mi:

“Kỳ thực đây cũng không phải là độc, chỉ là một ít dược vật khiến người ta sản sinh ảo giác mà thôi, nếu có thể giải được bách độc, hẳn là có thể dễ dàng khiến những người này thanh tỉnh.

Chỉ là, người thực sự có thứ như vậy sao???”

Ánh mắt Lạc Diễm tràn ngập hoài nghi, nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới.

Vân Khuynh cong môi cười cười, giơ lên cánh tay, dùng bàn tay còn lại kéo lên ống tay áo, lộ ra cánh tay trắng nõn: “Đương nhiên... Máu của ta, có thể giải được bách độc.”

Y không biết vào lúc giải trừ “Tử ô cố” trong cơ thể y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, sau đó, thân thể y liền trở nên càng ngày càng kỳ quái, càng ngày càng khỏe mạnh.

Máu của y, càng trở nên bách độc bất xâm, cũng có thể giải bách độc.

Liên Cừ còn nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng Liên Cừ giải thích cho y là, có lẽ là do bên trong dược vật giải trừ “Tử ô cố” có “Tị độc châu”...

Cử động này của Vân Khuynh khiến khuôn mặt Vân Hoán và Long Liễm đều có chút vặn vẹo.

Máu trong thân thể, có thể giải bách độc, chuyện như vậy, sao có thể tùy tiện nói ra, sao có thể tùy tiện nói cho người khác???

Cứ như vậy, Vân Khuynh người này, nhất định sẽ trở thành đối tượng mơ ước của đám người tâm tư khó lường.

Dù sao, máu thịt có thể giải bách độc, quá hiếm thấy.

Trong mắt Lạc Diễm hiện lên một tia sáng quý dị, đến gần Vân Khuynh, vươn tay kéo qua cổ tay Vân Khuynh: “Như vậy, mượn một ít máu của người để dùng.”

Nói liền dùng đầu ngón tay xinh đẹp cắt lên mạch đập trên cổ tay Vân Khuynh.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 217: Thái Độ Của Lạc Diễm

Theo đau đớn da bị cửa rách, giọt máu thành chuỗi từ trên cổ tay Vân Khuynh nhỏ giọt xuống.

Cổ tay Lạc Diễm nhẹ nhàng chuyển động, liền đón lấy máu của Vân Khuynh, những giọt máu này rơi xuống trên tay Lạc Diễm, thần kỳ không hề tản ra, mà là ngưng kết cùng một chỗ.

Vân Hoán cùng Long Liễm đều là cau mày, nhìn máu trong tay Lạc Diễm càng ngày càng nhiều, Vân Hoán bước về phía trước một bước: “Sự huynh, đủ chưa?”

Lạc Diễm nhíu mày, nhìn về phía Vân Hoán: “Một nơi lớn như vậy, nếu ít, sẽ thiếu...”

Sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch đến lợi hại, lắc đầu: “Không sao...”

Cho dù chết đi, cũng không sao...

Sống quá mê man, y luôn luôn làm chuyện sai lầm, vô luận là cố ý hay vô ý...

Y luôn luôn khiến những người vốn rất bình thường, chuyện rất bình thường, trở nên rắc rối...

Vân Khuynh nhắm mắt, khó chịu trong lòng còn hơn trên thân thể nhiều.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn chăm chăm khuôn mặt Vân Khuynh, vươn tay cầm cánh tay Lạc Diễm: “Máu này, thực sự không đủ sao???”

Lạc Diễm giật mình, không để ý đến cánh tay còn đang chảy máu của Vân Khuynh, xoay người rời đi: “Vừa vặn đủ rồi.”

Hiên Viên Bất Kinh hung hăng trừng mắt bóng lưng Lạc Diễm, xé ống tay áo của mình băng bó cổ tay Vân Khuynh: “Cảm tạ người... Mặt khác, xin lỗi, Lạc hãn...”

Vân Khuynh lắc đầu, giơ lên cổ tay, nhìn vết thương kia: “Không sao, có thể cứu người là được.”

Coi như là y chuộc tội vì luôn luôn làm sai đi, phá hủy hạnh phúc của nhiều người như vậy, khiến bọn họ khó xử, cho dù tử vong, cũng không quá đáng đúng không???

Máu trong tay Lạc Diễm, dường như mang theo lực hấp thụ, vẫn an tĩnh tụ lại trong tay Lạc Diễm.

Vân Khuynh thu hồi ánh mắt, thân hình có chút lảo đảo, nói với Vân Hoán: “Nhị ca, chúng ta đi tìm một chỗ ngồi nghỉ một chút.”

Vân Hoán thấy sắc mặt của y không tốt, lập tức gật đầu: “Ân.”

Sau đó liền đỡ y tránh xa những người kia, đi đến phụ cận vách núi, hai chân Vân Khuynh như nhũn ra, thân thể suy nhược, cũng bất chấp có bắn hay không, dựa vào vách núi, trực tiếp ngồi xuống.

Long Liễm lo lắng nhìn đoàn người hỗn loạn: “Công tử, ta đi tìm tam công tử một chút, người ở lại đây với Vân công tử trước.”

Ở trong lòng nàng, so sánh giữa Vân Khuynh và Tần Vô Hạ, tự nhiên Tần Vô Hạ tương đối nặng hơn một chút.

Vân Khuynh mỉm cười với nàng: “Được, Long Liễm nhanh đi, đừng để Vô Hạ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Vân Khuynh có chút uể oải dựa vào vách núi, chậm rãi nhắm mắt lại, Vân Hoán ngồi xõm ở bên người y: “Tiểu Khuynh, có phải người khó chịu hay không???”

Vân Khuynh gian nan mở mắt lắc đầu nói: “Không, không có, chỉ là vừa rồi đi đường dài, lại mất chút máu, nên có chút không thoải mái mà thôi.”

Vân Hoán lúc này mới yên tâm.

Hiện tại đã nhận thức với Vân Khuynh, một bụng nghi hoặc của hắn, vốn muốn hỏi Vân Khuynh, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Hai người đơn độc ở chung, Vân Hoán thậm chí cảm giác được có chút vô thố.

Vân Khuynh như vậy, là hắn quen thuộc, lại là xa lạ với hắn.

Nhưng mà...

Mặc kệ thế nào, Vân Khuynh đều là muội muội hắn nhận định... Không, hắn là đệ đệ mới đúng, vô luận như thế nào, hắn đều phải che chở Vân Khuynh.

Vân Hoán nâng Vân Khuynh dậy, muốn để Vân Khuynh tựa lên người hắn, càng thoải mái hơn chút.

Lúc này, máu trong tay Lạc Diễm, hóa thành một mảnh sương mù, theo nội lực của hắn, nhẹ bay trong không trung, bao phủ màu tím lúc trước.

Đám người đang đấu tranh không tự chủ được đều dừng lại, có chút mờ mịt nhìn đối phương, chậm rãi tỉnh táo.

Sau khi tỉnh lại nhìn tay chân đứt gãy xác chết bốn phía, toàn bộ đều là hoảng sợ không ngớt.

“Đây... Đây là chuyện gì???”

Lúc mọi người còn đang hỗn loạn, lại có người kêu to: “Xích Huyết Kiếm đâu, ngày hôm nay không phải cơ hội Xích Huyết Kiếm hiện thế sao???”

Lạc Diễm nhìn bốn phía, Hiên Viên Bất Kinh đang cứu trợ đám người thương tàn, hấn cong cong môi, đè thấp âm thanh nói với những người đó: “Xích Huyết Kiếm đã bị Phù Vân sơn trang trang chủ Thủy Mộng Lan cầm đi, mà các người... Trúng độc...”

“Cái gì??? Cái gì độc, là nguy quân tử Thủy Mộng Lan kia hạ độc sao???”

“Vị công tử này vì sao biết đến rõ ràng như thế???”

“Độc này có giải được không???”

Trong lúc nhất thời, mọi người lại loạn thành một đoàn, Lạc Diễm vươn tay ý bảo mọi người ngừng lại: “Độc gì thì ta không biết, thế nhưng... Ta lại biết độc này giải như thế nào.”

Đương nhiên, mọi người đều hướng Lạc Diễm tìm kiếm biện pháp giải độc.

Xa xa, Lạc Diễm đưa tay chỉ hướng Vân Khuynh đang dựa vào vách núi và Vân Hoán: “Thấy không, niên thiếu áo trắng ở bên kia, danh gọi Vân Khuynh, thân thể tóc da đều là không bị độc xâm, hơn nữa có thể giải bách độc, chỉ cần các người có thể uống một ngụm máu trong cơ thể y...”

Lạc Diễm còn chưa nói xong, cả đám người đã bỏ nhào về phía Vân Khuynh.

Đến lúc này, vì mạng của mình, bọn họ dường như chẳng còn quan tâm đến Xích Huyết Kiếm, mà chỉ để ý mình có thể giải được độc hay không.

Sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, ý thức hỗn loạn, Vân Hoán nửa ôm y.

Lúc này một đám người hùng hổ chạy về phía hai người, không nói phải trái đúng sai, liền trực tiếp ra tay.

Vân Hoán kinh ngạc, lập tức phản ứng lại, che chở Vân Khuynh đánh lên với đám người này.

Lạc Diễm ở xa xa nhìn, trong đôi mắt như ngọc lưu ly lóe ra tia sáng sáng khoái.

Võ nghệ của Vân Hoán tự nhiên không thấp, thế nhưng, đối phương người nhiều, lại là vì bảo mệnh, cho nên rất liều mạng.

Vân Khuynh cũng là vẻ mặt hồi hộp, những người này không phải là đã tỉnh táo rồi sao, vì sao lại cuồng loạn ra tay với bọn họ như vậy???

Vân Hoán vừa trốn vừa đánh, hiện nay trên núi Vô Danh, hãn tin được, liền chỉ có Vân Khuynh và Lạc Diễm, hãn dùng khinh công cao minh nhảy về phía Lạc Diễm, đem Vân Khuynh nhét vào trong tay hãn: “Sư huynh, tiểu Khuynh xin nhờ người.”

Lạc Diễm cong môi: “Được.”

Hiên Viên Bất Kinh phát hiện bên này bạo loạn, lập tức chạy đến bên người Vân Hoán hỗ trợ, thuận miệng hỏi: “Đây là chuyện gì???”

Vân Hoán lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

Mục tiêu của bọn họ là Vân Khuynh, cũng không phải Vân Hoán, bởi vậy vào lúc Vân Hoán đem Vân Khuynh đưa cho Lạc Diễm, bọn họ lập tức

chuyển hướng Lạc Diễm, đáng tiếc lại bị Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán ngăn cản, bọn họ lại không thể đến gần Lạc Diễm.

Đám người gào thét: “Giải được có thể giải bách độc, chúng ta muốn giải được...”

Hiên Viên Bất Kinh nghe vậy cả kinh, quay đầu nhìn về phía Vân Hoán: “Là ai nói cho bọn họ thân thể Vân Khuynh có thể giải bách độc???”

Khuôn mặt Vân Hoán âm trầm: “Không phải ta.”

Hiên Viên Bất Kinh ngưng mi, đột nhiên nghĩ tới lúc Lạc Diễm lấy máu Vân Khuynh, tư thái tà nịnh kia của Lạc Diễm.

Hắn hô hấp cứng lại, bất chấp những người đó, lập tức nắm lấy quần áo Vân Hoán: “Vân Khuynh đâu, hiện tại đang ở nơi nào???”

Vân Hoán có chút bị Hiên Viên Bất Kinh dọa tới: “Tiểu Khuynh đang ở chỗ sư huynh...”

“Chết tiệt...”

Hiên Viên Bất Kinh chửi bới một tiếng: “Chúng ta đi, mục tiêu của những người này không phải chúng ta mà là Vân Khuynh.”

Cùng lúc đó, tư tự của Vân Khuynh rất mơ hồ, thân thể khó chịu, ý thức lơ lửng, y mơ mơ hồ hồ nghe thấy thanh âm của Lạc Diễm: “Người muốn sống sót sao, muốn giải được không???”

Một nam nhân xa lạ đáp lại: “Muốn.”

“Như vậy, người này liền cho người.”

Sau một khắc, Vân Khuynh cảm thấy thân thể của mình bị ném lên, mà chính y, cũng triệt để mất đi ý thức.

Hiên Viên Bất Kinh phi thân bay đến bên người Lạc Diễm: “Vân Khuynh đâu??? Người khác đâu???”

Lạc Diễm nhú mày, trên khuôn mặt tà mị xinh đẹp vẫn đang mang theo mỉm cười: “Bị đám người muốn giải được đoạt đi rồi.”

“Người...”

‘Ba!’

Tay Hiên Viên Bất Kinh hung hăng tát lên má Lạc Diễm: “Là người nói cho những người đó, chuyện máu của Vân Khuynh đúng không???”

Bàn tay thon dài trắng nõn của Lạc Diễm xoa lên gò má bị Hiên Viên Bất Kinh đánh cho đau nhức, hấn híp mắt, trên khuôn mặt yêu mị âm trầm mưa rền gió dữ.

“Người đánh ta???”

Lạc Diễm thì thảo tự nói.

Hiên Viên Bất Kinh quật cường nâng cằm: “Đánh người thì sao, vì sao người muốn làm vậy???”

Lạc Diễm vươn tay nắm lấy cổ tay Hiên Viên Bất Kinh: “Vì một người xa lạ, người cũng dám đánh ta???”

Hiên Viên Bất Kinh cười nhạt, trên khuôn mặt tuần mỹ nổi lên một tầng châm chọc: “Ta đánh, thì thế nào???”

Nói xong hấn dùng sức hất tay Lạc Diễm: “Buông tay, ta chịu đủ người âm tình bất định, chịu đủ người cuồng tứ tà nịnh rồi.”

Sau khi nói xong dứt khoát xoay người, phi thân rơi xuống một tảng đá: “Các người không phải muốn giải độc sao, tới tìm ta là được.”

Hắn cắt cổ tay, vung tay lên, dòng máu đỏ tươi theo cổ tay hắn rơi xuống: “Các người đều bị hắn lừa, máu chân chính có thể giải bách độc chính là ta!!!”

Lúc này trong lòng mọi người chỉ muốn sống sót, không có Vân Khuynh, bọn họ tự nhiên đem mục tiêu chuyển hướng về phía Hiên Viên Bất Kinh.

Lạc Diễm vẻ mặt khiếp sợ mê man nhìn Hiên Viên Bất Kinh: “Hiên Viên Bất Kinh, người điên rồi, mạng của người là của ta, đừng hòng tự chủ trương như vậy!!!”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 218: Buông Tay Được Không?

Vân Khuynh ngủ say trong một mảnh bóng tối, thời gian lặng lẽ trôi đi.

Chẳng biết qua bao lâu, có thể là dài như một đời, cũng có thể là ngắn như trong nháy mắt, Vân Khuynh rốt cục lại mơ hồ có chút ý thức.

Đến lúc y hoàn toàn có ý thức, dường như nghe thấy có người ghé vào lỗ tai y nói cái gì đó.

Thanh âm kia mang theo vài phần xa lạ, nhưng kỳ dị khiến cho y cảm thấy quen thuộc.

Hơi động đập mí mắt, muốn mở mắt ra, nhưng con mắt lại như nặng nghìn cân.

Nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, y nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết chói tai, sau đó dường như y lại bị chuyển đến trong lòng người khác.

Cái ôm này có chút lạnh, tuy rằng tay người ôm y có chút run, thế nhưng lại ngoài ý muốn cho y vài phần cảm giác an tâm.

Sau đó là một mảnh ấm áp rơi xuống môi y, trong đầu Vân Khuynh hiện lên một tia linh quang, nhưng thế nào cũng không thể bắt lấy.

Một lát sau, Vân Khuynh cảm giác được người mình dường như là bị ôm bay lên.

Bay thật lâu sau y liền nghe thấy một trận thanh âm, thanh âm kia lớn đến dọa người, Vân Khuynh lại càng hoảng sợ, y không biết đó là thanh âm do cái gì sản sinh, chỉ cảm thấy thanh âm kia chấn động tai y đến tê dại.

Bọn họ không ngừng di động về phía âm thanh, thanh âm kia càng ngày càng lớn.

“Ngô...”

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh càng thêm nhú chặt, tiếng vang như vậy khiến y khó chịu không gì sánh được, y có chút tức giận muốn mở hai mắt, y hiện tại đã rất mệt, vì sao còn có người dẫn y đến địa phương có tiếng ồn lớn như vậy.

Bất chấp thân thể mệt mỏi rã rời, bất chấp mí mắt nặng nghìn cân, Vân Khuynh dùng sức, chậm rãi mở hai mắt.

Tối đen trước mắt từng chút từng chút xa rời y, mở mắt ra bỗng nhiên thấy, đó là bầu trời trong xanh.

Mây bạc phóng khoáng nhàn nhã bay trên bầu trời hơi hơi ửng lam, nhìn qua đẹp không gì sánh được.

Thế nhưng bầu trời sáng sủa có chút quá phật, ánh sáng vô cùng chói mắt, khiến Vân Khuynh vừa mới tỉnh lại có chút không khỏe.

Y hơi nghiêng đầu, muốn tránh thoát ánh sáng chói lòa kia. Mà một động tác rất nhỏ này, lại khiến y nhìn thấy một mảnh tím sậm.

Y bào màu tím sậm trước mắt...

Trong ấn tượng, ở thế giới này, chỉ có một người dùng màu sắc này để lại cho y ấn tượng rõ ràng...

Vân Khuynh giật mình, ngẩng đầu.

Ánh vào mí mắt y, là một người toàn thân bọc trong y bào màu ý sẫm.

Người ăn mặc như vậy, ở trong nhận thức của Vân Khuynh, liền chỉ có một.

Đó là, Ngụy Quang Hàn???

Là người khiến y đau khổ yêu thương trong suốt một đời kia???

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh hô hấp tắc nghẽn, thanh âm có chút run: “Người... Người là...”

Người nọ vươn tay gỡ nón xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ yêu dị, lộ ra khuôn mặt Vân Khuynh vốn là xa lạ, nhưng lại cảm thấy quen thuộc.

Hắn rất tuấn mỹ, thế nhưng da hắn trắng bệch gần như trong suốt, môi hắn đỏ tươi giống như bất cứ lúc nào cũng nhiễm vết máu.

Dưới khóe mắt hắn, có một viên lệ chí màu son, dịu dàng muốn ngã, không phải Ngụy Quang Hàn thì là ai???

Đôi mắt màu đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn chăm chú nhìn chăm chăm Vân Khuynh: “Minh, người không nhớ ta sao???”

Thân thể Vân Khuynh run lên: “Ra là Ngụy công tử... Ta nhớ kỹ, chúng ta dường như đã từng gặp mặt một lần.”

Trong đôi mắt đỏ như máu của Ngụy Quang Hàn chợt lóe lên tình tự rồi biến mất, rồi lại lập tức bị vài tia kinh hoàng thay thế.

Bàn tay hắn ôm Vân Khuynh lại có chút run, sau một khắc, hắn liền siết tay rất chặt: “Minh, người không biết, khi ta thấy người kia muốn giết người, trái tim của ta đều như ngừng đập, ta có thể nào nhìn người khác tổn thương người ngay trước mắt ta... Làm sao bây giờ, Minh, ta muốn dẫn người quay về ‘Vô Gian luyện ngục’, người ở lại đây ta đều lo lắng người, vừa rồi, nếu như không phải ta vừa lúc đụng tới, người liền...”

Nói đến đây Ngụy Quang Hàn nghĩ có chút sợ hãi, không muốn nói ra khả năng kia, mà là có chút phần nộ chất vẫn Vân Khuynh: “Tướng công Tần gia kia của người đâu, vì sao hắn lại mặc người đi tới loại tình trạng này??? Thân thể của người rất suy yếu, hơn nữa...”

“Đủ rồi!!!”

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh có chút vặn vẹo.

Vì sao trong giọng nói của Ngụy Quang Hàn lại hàm chứa nồng đậm quan tâm, vì sao trong đôi mắt đỏ như máu của hắn lại có thâm tình y chưa bao giờ gặp qua???

Người trước mắt này là ai???

Rốt cuộc có phải Ngụy Quang Hàn không???

Ngụy Quang Hàn không phải luôn luôn chán ghét y, còn cực độ khinh thường y thích nam nhân, thậm chí lần trước gặp nhau, hắn còn đang ghét bỏ thân thể khiếm khuyết của y...

Vì sao hiện tại lại như vậy???

Vân Khuynh bỗng nhiên đề cao thanh âm có chút đè xuống Ngụy Quang Hàn, Ngụy Quang Hàn giật mình: “Minh, người...”

Vân Khuynh nghiêng mặt đi, né tránh ánh mắt khiến y không tự chủ được sản sinh phiền táo của Ngụy Quang Hàn, rầu rĩ hỏi: “Ngụy công tử, nơi này là nơi nào, sao ta lại ở cùng Ngụy công tử???”

Ngụy công tử???

Gân xanh trên trán Ngụy Quang Hàn nẩy lên, hắn đời này, tuyệt không lãnh ngộ cô nhiên giống như đời trước, mà tính tình và tính nhẫn nại đời này của hắn đều là tương đương không tốt.

“Quang!!! Lạc Minh, người trước đây không phải luôn luôn gọi Quang sao, gì mà Ngụy công tử, ta muốn người gọi Quang!!!”

Đầu Vân Khuynh mơ hồ có chút đau nhức.

Y không biết người trước mắt này rốt cuộc đang chấp nhất cái gì, y rõ ràng đã nói y là Vân Khuynh, không phải Lạc Minh.

Vương mặc thuộc về Lạc Minh và Ngụy Quang Hàn, đã là chuyện đời trước, hiện tại y là Vân Khuynh, chỉ là Vân Khuynh.

“Ngụy công tử, thứ cho tại hạ lặp lại lần nữa, tại hạ không phải Lạc Minh gì đó, tên tại hạ là Vân Khuynh... Mặt khác, tại hạ cùng với Ngụy công tử cũng chỉ là gặp nhau hai lần, Vân Khuynh sao có thể thân mật như vậy xưng hô Ngụy công tử??? Hôm nay Vân Khuynh nhờ có Ngụy công tử cứu giúp, ngày khác nếu có cơ hội Vân Khuynh nhất định sẽ trả lại gấp bội, hiện tại, còn thỉnh Ngụy công tử buông ta xuống trước.”

“Người... Người không phải nói người yêu ta sao??? Vì sao trước đây lúc ta quay đầu lại, người luôn luôn đứng ở sau lưng nhìn ta, hiện tại... Người lại không chịu nhận thức ta??? Đời trước, chính là vì có tình yêu của người chi trì, ta mới có thể... Chính là bởi vì ta biết vô luận như thế nào người cũng sẽ yêu ta, đều sẽ chờ ta trở lại ôm người, cho nên... Thế nhưng người...”

Đề cập đến chuyện cũ, tâm tình của Vân Khuynh liền xấu đi.

Sắc mặt y cũng âm trầm xuống, có chút phiền muộn vì Ngụy Quang Hàn đây đưa.

Y vẫn như trước lưng đeo quá nhiều cảm tình y không mang nổi, chuyện với Ngụy Quang Hàn, ở đời trước là một trò cười, đến đời này lại có thể thế nào???

Tuy rằng đáy lòng y vẫn đang khát vọng ái tình, thế nhưng y đã có chút sợ cảm tình, cảm tình thứ này quá tổn thương người.

Lại còn là thương tổn không thấy máu, khiến tâm người ta, từ bên trong hồng đến bên ngoài, vĩnh viễn không thể khép lại.

“Ngụy công tử, thỉnh không nên quên Vân Khuynh đã là người có gia thất, sao có thể ngôn ái với Ngụy công tử... Thỉnh Ngụy công tử buông.”

Vân Khuynh lần thứ hai lập lại khiến Ngụy Quang Hàn buông tha, Ngụy Quang Hàn vẫn cố chấp ôm y không chịu buông tay.

Ngụy Quang Hàn biết Vân Khuynh lúc này nhất định không chịu thừa nhận y là Lạc Minh, hẳn liền không dây dưa nữa.

Hắn nhớ tới Lạc Minh đời trước yêu hắn, chỉ cần hắn đem chuyện bên người đều làm xong hết rồi đi tìm y, y nhất định sẽ lần nữa trở lại vòng tay hắn.

Hít một hơi thật sâu, Ngụy Quang Hàn ôm Vân Khuynh xoay người, Vân Khuynh lúc này mới chú ý tới bên người dĩ nhiên có một thác nước.

Dòng nước màu bạc từ đỉnh núi trút xuống, đánh lên móm đá, bắn ra bọt nước trong suốt xinh đẹp lại trắng lệt đến cực điểm.

Hóa ra thanh âm đình tai nhức óc kia, là thanh âm thác nước đánh lên móm đá.

Vân Khuynh vào lúc vừa mới tỉnh lại quá khiếp sợ vì nhìn thấy Ngụy Quang Hàn, dĩ nhiên hiện tại mới chú ý tới những thứ này.

Ngụy Quang Hàn ôm y chậm rãi đến gần thác nước: “Hiện tại thân thể của Minh quá yếu, vô luận như thế nào ta cũng sẽ không buông tay. Minh

hiện tại theo ta đi lấy một thứ, lấy xong thứ đó ta liền mang Minh trở về... Được rồi, nếu như Minh đi theo ta, ta sẽ đưa cho Vân Khuynh một lễ vật..."

Nghe xong Ngụy Quang Hàn nói, Vân Khuynh thở dài một tiếng trong lòng.

Kỳ thực lễ vật của Ngụy Quang Hàn, y căn bản không muốn, thế nhưng, Ngụy Quang Hàn cũng có chút nói đúng, chính là thân thể hiện tại của y đích xác rất yếu.

Yếu đến mức căn bản không thể tự mình trở lại tìm Vân Hoán bọn họ, cho nên y chỉ có thể an tĩnh nhắm mắt lại, ngẫm đồng ý đề nghị của Ngụy Quang Hàn.

Ngụy Quang Hàn thấy vậy cong môi cười cười, nhất thời khuôn mặt tuần mỹ yêu dị trở nên càng thêm tươi sáng.

Hắn ôm Vân Khuynh, dưới chân như nổi gió phi thân lên.

Hầu như là trong nháy mắt, lúc Vân Khuynh còn không phản ứng tới, bọn họ đã đi qua thác nước, hơn nữa trên người bọn họ không có chút xú vật nước.

Đối với những người võ công cao thâm của thế giới này, Vân Khuynh từ lâu đã thấy nhưng không thể trách, hôm nay nhìn thấy Ngụy Quang Hàn thân thủ cao minh như thế, y một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

Chỉ là dưới đáy lòng thoáng thẹn thùng một trận, y và Ngụy Quang Hàn, đều là người hiện đại, vì sao võ công của Ngụy Quang Hàn cao như thế, mà y...

Sau khi đi qua thác nước Vân Khuynh mới biết đằng sau thác nước, đúng là che giấu một cái hang động.

Trong hang một mảnh đen thùi, lấy thị lực của Vân Khuynh, tự nhiên cái gì cũng nhìn không thấy, y lặng im không nói.

Ngụy Quang Hàn ôm y quẹo trái quẹo phải, không biết đi đến bao xa mới ngừng lại, sau khi đến nơi hắn như thở dài nói: “Tới rồi.”

Nói xong hắn móc ra một viên dạ minh châu ở trong lòng, trong nháy mắt, toàn bộ hang động đều sáng lên.

Vân Khuynh phát hiện trước mắt hai người bọn họ có một bài vị, ở một bên còn có ghế đá bàn đá.

Ngụy Quang Hàn cẩn thận đặt Vân Khuynh lên chiếc ghế đá ở một bên, quỳ lạy bài vị ba cái, ầm ầm một tiếng, bài vị kia liền chuyển mình biến mất.

Trước mắt đối thành hai thanh kiếm, một thanh toàn thân đỏ đậm, một thanh toàn thân trắng bạc, hai thanh kiếm lơ lửng trên không trung, phát ra ánh sáng chói lòa, tia sáng nhỏ vụn chiếu lên trên tường hang động, dĩ nhiên phi thường xinh đẹp.

Ngụy Quang Hàn một lần nữa đứng lên, nói với Vân Khuynh: “Vị võ lâm minh chủ đầu tiên trên giang hồ, Chiến Thiên Y, là sư phụ ta, bộ phận then chốt ở đây, chỉ có hai trăm năm sau tức là ngày hôm nay mới mở ra, mà Xích Huyết Kiếm, chính là lễ vật hắn lưu cho ta.”

Nói rồi hắn tiến lên, gỡ xuống thanh kiếm toàn thân đỏ đậm, vịn lên chỗ chuôi kiếm, từ bên trong lấy ra một chiếc khăn lụa màu vàng kim: “Đây là ‘Kính Thiên Kiếm Phổ’ người ta xưa như xưa vật.”

Ngụy Quang Hàn nói xong nhẹ nhàng cười, hai tay siết chặt, khăn lụa màu vàng dĩ nhiên bùng cháy trong tay hắn.

“Người...”

Vân Khuynh nhìn hắn có chút ngạc nhiên cách làm của hắn.

Nhưng y càng kinh ngạc chính là thân phận của Ngụy Quang Hàn.

Chiến Thiên Y là người từ hai trăm năm trước, Ngụy Quang Hàn sao có thể là đồ đệ của Chiến Thiên Y???

Vân Khuynh còn không kịp nghĩ tới, sau một khắc liền thấy Ngụy Quang Hàn lấy tay xoa lên Xích Huyết Kiếm, Xích Huyết Kiếm cắt ngón tay hắn, giọt máu đỏ tươi lập tức nhập vào trong thân Xích Huyết Kiếm.

Trường kiếm màu đỏ thẫm run run một trận, thoát khỏi bàn tay Ngụy Quang Hàn, xoay tròn vài vòng trong không trung rồi đình linh một tiếng, thẳng tắp đâm về phía Ngụy Quang Hàn.

“Quang!!!”

Vân Khuynh hô hấp ngừng lại, ý nghĩ trống rỗng, hét lớn.

Lúc này y thậm chí bất chấp thân thể của mình suy yếu bất kham, kích động đỡ ghế đá đứng lên.

Nếu như Ngụy Quang Hàn chết ở trước mặt y... Y...

Nhưng sau một khắc, tràng diện máu tươi ba thước trong tưởng tượng của Vân Khuynh không hề xuất hiện, Xích Huyết Kiếm trong ánh mắt kinh ngạc của y, dĩ nhiên hóa thành tia sáng đỏ như máu, biến mất trong thân thể Ngụy Quang Hàn không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn Ngụy Quang Hàn hoàn hảo vô khuyết, ra một thân mồ hôi lạnh, trực giác nếu nhìn Ngụy Quang Hàn chết ở trước mặt y, vậy cũng giống như y lại trải qua một hồi sinh tử.

Xích Huyết Kiếm không hổ là bảo kiếm, dĩ nhiên còn có thể kết hợp một thể với người.

Ngụy Quang Hàn chậm rãi xoay người, mỉm cười mà đứng, phi thường hài lòng nhìn Vân Khuynh: “Minh, người tốt cục lần thứ hai gọi ta.”

Vân Khuynh ngẩn ra, đầu ngón tay hơi hơi run lên.

Vậy ra...

Y vẫn không thể quên, lẽ nào y vẫn chưa buông tay sao???

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 219: Nguyên Nhân Xuyên Qua

Vân Khuynh không dám nghĩ sâu vì sao y kêu Ngụy Quang Hàn một tiếng Quang kia, cũng không tiếp tục mở miệng, mà là ngoảnh mặt đi, một lần nữa cúi đầu.

Trên trán y những lọn tóc thật dài, bao trùm lên khuôn mặt y, che khuất phần lớn biểu tình của y.

Vì y cúi đầu, nên không thấy Ngụy Quang Hàn một lần nữa nhắc lên thanh trường kiếm màu bạc, chậm rãi đến gần y.

Để dễ dàng cho y quan sát thanh kiếm kia, Ngụy Quang Hàn cầm lấy, nửa quỳ trên mặt đất: “Minh, đây là lễ vật ta muốn đưa cho người.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, Ngụy công tử cứu Vân Khuynh đã là ân nhân của Vân Khuynh, Vân Khuynh sao có thể lấy gì đó của ân nhân.”

Ngụy Quang Hàn không cho y cự tuyệt kéo tay Vân Khuynh, đặt lên chuôi trường kiếm màu bạc: “Minh, hai thanh kiếm này, vốn chính là lễ vật sư phụ ta chuẩn bị cho chúng ta.”

“Ách...”

Vân Khuynh ngạc nhiên nâng mi nhìn về phía Ngụy Quang Hàn, y không biết Ngụy Quang Hàn vì sao lại bái được sư phụ từ hai trăm năm trước, càng không biết sư phụ của Ngụy Quang Hàn, vì sao hẳn biết y tồn tại???

Thấy vẻ mặt Vân Khuynh ngạc nhiên, Ngụy Quang Hàn tâm tình tốt cười cười...

Trên thực tế từ nhất khắc Vân Khuynh gọi hần Quang, tâm tình của hần cũng đã như bay về phía xa, nhẹ nhàng bay bổng, vô cùng vui sướng.

“Đến đây, cầm lấy thanh kiếm trước, sau đó ta sẽ từ từ giải thích cho người.”

Sau khi nói xong Ngụy Quang Hàn chiếu theo cách làm của hần, cầm lấy ngón tay Vân Khuynh, dùng thân kiếm màu bạc nhẹ nhàng cắt lên da thịt non hồng.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy trên tay đau xót, giọt máu đỏ tươi rơi xuống thân kiếm.

Vừa rồi y cách Ngụy Quang Hàn quá xa, không thấy được Ngụy Quang Hàn thu Xích Huyết Kiếm như thế nào, nhưng hiện tại kiếm trong tay y, lại phiếm vài phần cảm giác lạnh lẽo, thân kiếm màu trắng ánh bạc, mơ hồ đó có thể thấy được đường vân rất nhỏ ở trên thân kiếm, toàn bộ thân kiếm hoa mỹ mà lạnh lùng.

Vân Khuynh nhìn nhìn, dĩ nhiên có vài phần yêu thích.

Thanh kiếm này, không giống Xích Huyết Kiếm ánh sáng chói lòa, nhưng bên trong lại tràn đầy quang huy không thể khinh thường.

Máu Vân Khuynh rõ ràng chỉ nhỏ một giọt, sau khi nhỏ lên thân kiếm, nhưng lại lan tràn theo đường vân trên toàn bộ thân kiếm, khiến những hoa văn này hiển hiện ra.

Chờ đến khi giọt máu chảy đến con mắt của hình rồng trên mũi kiếm, toàn thân thanh kiếm mới phát ra ánh sáng hoa mỹ màu đỏ nhạt.

Sau đó thân kiếm rung động trong tay Vân Khuynh.

“Này...”

Toàn bộ cánh tay bị run khó chịu không gì sánh được, Vân Khuynh muốn ném đi thanh kiếm kia, nhưng thanh kiếm kia dường như dính lên tay y, muốn ném cũng ném không xong.

Trên khuôn mặt trắng bệch yếu dị của Ngụy Quang Hàn toát ra vài tia ôn nhu: “Người đã trở thành chủ nhân của nó, nó kêu Lưu Huỳnh, hiện tại người có thể thu hồi nó.”

Thu hồi nó???

Vân Khuynh không biết phải thu hồi như thế nào, thế nhưng, vào lúc ý niệm thu hồi vừa hiện lên trong đầu, thân thể y liền sản sinh một loại cảm giác rất kỳ diệu, y thậm chí còn chưa lĩnh hội được tư vị đó là như thế nào, trường kiếm Lưu Huỳnh đã biến mất nhập vào trong thân thể y.

Tuy rằng vừa thấy Xích Huyết Kiếm của Ngụy Quang Hàn cũng là như thế này, thế nhưng vào lúc xảy ra trên chính người mình, Vân Khuynh như trước nghĩ có chút không thể tin nổi.

Ngụy Quang Hàn nâng tay Vân Khuynh, ở phía trên cổ tay của y, có một kiếm ấn màu bạc, chính là Lưu Huỳnh thu nhỏ khi này.

Ngụy Quang Hàn thấy tất cả đã kết thúc, mới một lần nữa đứng dậy.

Chẳng biết vì sao nhất khắc hẵn đứng dậy, Vân Khuynh đột nhiên nghĩ tới nghi thức cầu hôn của người hiện đại, sau đó khuôn mặt y liền đỏ.

Vốn là khuôn mặt tuyệt mỹ, giờ phủ thêm một chút đỏ ửng, liền trở nên càng thêm mị hoặc nhân tâm, Ngụy Quang Hàn liếc mắt nhìn lại liền có chút cảm giác khó có thể cầm giữ.

Thế nhưng hần thuộc về nội lực âm hàn, lập tức đè xuống tâm tư không nên có của mình.

Không nói đến Vân Khuynh vừa mới lần nữa gọi hần Quang, chỉ nói đến thân thể hiện tại của y căn bản là không cho phép hần đem Vân Khuynh dẫn dắt bên người...

Bằng không, sao hần có thể để Vân Khuynh tiếp tục đứng ở bên người những người đó.

Hơi hơi thở dài một tiếng, Ngụy Quang Hàn ôm lấy Vân Khuynh: “Ta đưa người trở lại.”

Vân Khuynh nghiêng đầu nhìn Ngụy Quang Hàn một chút, Ngụy Quang Hàn vừa nói muốn giải thích chuyện hai thanh kiếm kia...

Nhưng hiện tại...

Ngụy Quang Hàn không mở miệng, y cũng không hỏi, hỏi càng nhiều càng dễ xảy ra vấn đề.

Sau khi Ngụy Quang Hàn ôm Vân Khuynh đi qua thác nước, hần mở miệng nói: “Minh, người còn nhớ ở địa cầu trước đó của chúng ta có đôi song bảo kiếm không, ở chỗ này, Xích Huyết Kiếm và Lưu Huỳnh Kiếm cũng là tồn tại như vậy. Thế nhưng, Xích Huyết Kiếm thích hợp dùng công kích, Lưu Huỳnh Kiếm, càng am hiểu phòng hộ, sau đó nếu Minh có gặp nguy hiểm, cho dù Minh không có võ công Lưu Huỳnh Kiếm cũng sẽ tự động hộ chủ... Mặt khác, trong Lưu Huỳnh Kiếm, có một tuyệt đỉnh kiếm phổ không thua Kinh Thiên Kiếm phổ chút nào, sau đó nếu có thời gian, Minh có thể luyện nó, hơn nữa dùng Lưu Huỳnh Kiếm, luyện Lưu Huỳnh Kiếm pháp, tuyệt đối là làm ít công to.”

Nói đến đây Ngụy Quang Hàn dừng lại một chút, rồi mở miệng nói: “Minh có muốn biết nguyên nhân ta và người xuyên qua không???”

Sau đó không đợi Vân Khuynh cự tuyệt hẳn liền nói: “Một năm kia... Là vào lúc ta và Minh học đại học năm hai, có một lần ta hôn mê một tháng... Đó là lần đầu tiên ta xuyên qua, đến Tương Ly hai trăm năm trước, xuyên tới trên người một đứa trẻ bị vứt bỏ, là sư phụ thu dưỡng ta. Ta không biết địa cầu và Tương Ly hai nơi này thời gian đối nhau như thế nào, chỉ biết là một tháng sau trở lại địa cầu, ở Tương Ly quốc ta đã hơn hai mươi tuổi. Sư phụ ta, ở Tương Ly quốc, thậm chí là thế giới này vẫn luôn là nhân vật đứng đầu... Kỳ thực ở trong mắt ta, hẳn càng giống quỷ hút máu trên địa cầu chúng ta, hẳn thấy chấp niệm muốn trở về của ta quá sâu, nên mới đưa ta trở về... Khi đó, có thể rời xa vinh hoa phú quý ở đây, võ nghệ cao thâm ở đây, tín niệm duy nhất trong lòng ta chính là muốn cùng Minh sinh sống trên cùng một thế giới hô hấp cùng một không khí. Sư phụ nói ta thuộc về thế giới này, một ngày nào đó sẽ trở về... Sau nhiều năm, ta quả nhiên là trở về... Lần kia là bởi vì cầu xin sư phụ cứu người ở hiện đại bị người sai lầm giết chết... Sư phụ cứu người, thế nhưng bởi vì lực lượng không đủ, sư phụ chỉ có thể đem người đưa đến thế giới này, thế nhưng ngay cả chính hẳn cũng không biết hẳn đưa người đưa đến nơi nào... Khi ta lần thứ ba xuyên qua đến đây, chính là vào lúc ta chết trên địa cầu, ta xuyên qua tới vẫn như cũ là hai trăm năm trước... Minh, ta đã, tìm người hơn hai trăm năm rồi...”

Ngụy Quang Hàn thoáng cái nói thật nhiều, hẳn nói đều là gián đoạn, trong đó ẩn giấu rất nhiều chi tiết và chân tướng.

Có rất nhiều chuyện, không cho Lạc Minh biết, chỉ là vì bảo hộ y mà thôi...

Tuy rằng hẳn nói đều là sự thực, thế nhưng hẳn vì sao lại xuyên qua đến đây???

Sư phụ hẳn vì cứu Lạc Minh mà đã trả giá lớn đến mức nào???

Vì sao lần thứ hai hẳn xuyên qua đến đây lại không ở lại đây, mà là sau lần thứ ba xuyên qua mới triệt để ở lại???

...

Những điều này, đều bị Ngự Quang Hàn khéo léo che giấu.

Vân Khuynh nghe xong hần nói, cả người ngây dại, y khiếp sợ khi biết mình xuyên qua dĩ nhiên là do Ngự Quang Hàn.

Y tâm loạn như ma, cũng không nhận thấy những lỗ thủng này, giống như trước đây y chưa bao giờ nhận ra Ngự Quang Hàn cũng là thương y.

“Người...”

Y rốt cuộc nên làm thế nào???

Thừa nhận mình là Lạc Minh sao???

Nếu là thừa nhận, y sao có thể coi Ngự Quang Hàn như người lạ được nữa???

Vân Khuynh có chút mờ mịt.

Trời đất mệnh mang, vô luận là Lạc Minh, hay là Vân Khuynh, đều là con người nhỏ bé đến chừng nào...

Thế nhưng vì sao, y nhỏ bé như vậy, lại luôn luôn gặp phải vấn đề khó có thể lựa chọn, luôn lựa chọn điều mình không muốn.

Trái tim của y, chỉ có một quả, vặn qua vặn lại, lệch khỏi nơi ban đầu, cũng không thể trở về vị trí cũ được nữa.

Đối mặt với điều y quan tâm, với người y quan tâm, y dĩ nhiên không đủ dũng cảm, không chỗ nào sợ hãi đối mặt với bất kỳ người nào.

Vân Khuynh đột nhiên ngẩng đầu, tóm lấy quần áo của Ngự Quang Hàn: “Ta nên làm như thế nào, mới là tốt đây???”

Y chỉ không muốn thương tổn bất kỳ ai...

Vì sao mỗi lần đều hoàn toàn ngược lại!!!

Ngụy Quang Hàn vì sao hiện tại mới nói cho y những điều này, hai người bọn họ, đã để vuột mất, hoàn toàn bỏ lỡ lẫn nhau...

Thế nhưng, vừa nghĩ đến mạng hiện tại của y là do Ngụy Quang Hàn cầu xin mà có, y liền cảm thấy đáy lòng có một tia bi ai...

Dĩ nhiên ngay cả mạng cũng là nợ người khác...

Y có một loại cảm giác hít thở không thông, trời đất bao la, nhưng y lại không có chỗ nào để trốn.

Y có thể bình yên đối mặt với người nào nữa đây???

Sợ là chỉ có đám người qua đường giáp ất bính đình xa lạ trên đường mà thôi.

Vân Khuynh không có được câu trả lời của Ngụy Quang Hàn, có chút uể oải nhắm mắt lại, trong lòng tư tự vạn chuyển.

Sau đó vô ý thức, y ngủ.

Lúc tỉnh lại y đã một mình tựa trên một vách núi đá, chung quanh bên tai đều là thanh âm Tần Vô Hạ, Long Liễm, Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh gọi y.

Y có chút mờ mịt nhìn bốn phía, sao chỉ có mình y???

Chống lên vách núi, y đứng lên, giương cao giọng nói: “Nhị ca, Long Liễm, ta ở chỗ này.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 220: Một Hồi Trò Cười

Vân Khuynh một mặt giương giọng báo cho biết những người đi tìm y chỗ của y, một mặt ngạc nhiên nhìn xung quanh.

Ngụy Quang Hàn đâu???

Sao chỉ có mình y, chẳng lẽ Ngụy Quang Hàn đã đi rồi???

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh song song thả lỏng thở một hơi, đáy lòng liền có vài tia tâm tình dị dạng.

Cho dù Ngụy Quang Hàn nói một hồi với y như vậy, Ngụy Quang Hàn như trước vẫn không thương y...

Có chút chắc chắn, Vân Khuynh cong môi cười cười, biết đâu y có thể nghĩ như vậy...

Đời trước y cho Ngụy Quang Hàn tình yêu một đời, đời này Ngụy Quang Hàn cho y một đời sinh mệnh.

Giữa bọn họ, xem như là đã thanh toán xong!!!

Không thương thì tốt, không thương là tốt nhất, lúc này y không thể nghe theo nhất chính là ái tình.

Nếu như y và Ngụy Quang Hàn, có thể làm một đôi bạn tốt, vậy mới là tốt nhất.

Âm thanh bên tai càng ngày càng gần, thân thể Vân Khuynh như trước có chút lắc lư, chống lên vách núi, y chậm rãi đi về phía trước.

Không nghĩ tới, xa xa nhìn thấy lại là Tần Vô Hạ, đúng là Tần Vô Hạ tìm được y trước...

Tuy rằng còn cách một khoảng, thế nhưng thấy đối phương, vẫn không thể không chào hỏi.

Vân Khuynh miễn cưỡng kéo lên dáng cười trên khuôn mặt: “Vô Hạ.”

Tần Vô Hạ bỗng nhiên trừng to mắt, kinh hô một tiếng: “Khuynh Khuynh, cẩn thận!!!”

Sau một khắc, Tần Vô Hạ liền xuất hiện trước mặt Vân Khuynh trong nháy mắt, ở phía sau Vân Khuynh, có ba bốn người còn sót lại tin tưởng mình bị trúng độc, trước khi Tần Vô Hạ tới đã đến phía sau Vân Khuynh.

Bọn họ vốn chỉ là muốn bắt lấy Vân Khuynh hút máu của y, nhưng vì Vô Hạ kêu lên mà khiến bọn họ sợ hãi.

Bọn họ bắt đầu hoảng loạn bạo động.

Đều giơ lên đao kiếm trong tay đánh về phía Vân Khuynh, tâm Tần Vô Hạ trong nháy mắt hít thở không thông.

Không kịp nghĩ nhiều hắn liền chạy tới phía sau Vân Khuynh, trong tay lóe ra trường kiếm sắc bén, thoáng cái đã kết thúc sinh mệnh của hai ba người, nhưng như trước vẫn có cá lọt lưới.

Tất cả sự tình phát sinh trong nháy mắt, Tần Vô Hạ sau khi giết chết ba người kia, xoay người đến phía sau Vân Khuynh, dùng thân thể của mình che phía sau lưng Vân Khuynh.

Sau đó lưỡi dao lạnh lẽo màu bạc, song song vào lúc Tần Vô Hạ giết ba người kia lướt qua sau lưng hắn.

Thân thể Tần Vô Hạ hơi cứng đờ, thuận lợi điểm huyết đạo trên vai mình, xoay người vung kiếm, sinh mệnh cuối cùng cũng bị hấn kết thúc.

Tần Vô Hạ gần như là giết bốn người trong nháy mắt.

Chờ đến khi Vân Khuynh phản ứng lại, nhìn thấy đó là thi thể trên mặt đất.

Vân Khuynh kinh ngạc há hốc miệng: “Này???”

Tần Vô Hạ cũng không giải thích, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra dáng cười, đỡ lấy Vân Khuynh:

“Thân thể của người rất khó chịu đúng không, sao lại cùng Long Liễm đi lên đây???”

Chuyện trên núi ta có thể xử lý... Nhưng thật ra người, không có võ công, lên trên đây rất không an toàn.”

Nghe Tần Vô Hạ đề cập đến thân thể y, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh phủ lên một mảnh đỏ ửng.

Ánh mắt có chút né tránh, y nói sang chuyện khác: “Tình huống thế nào rồi??? Người có bị thương hay không???”

Tần Vô Hạ nghe thấy câu hỏi mang theo quan tâm của Vân Khuynh, trong lòng cực kỳ vui vẻ, hấn đỡ Vân Khuynh đi trước, chậm rãi giải đáp:

“Ta không sao, tình huống trên núi cũng đã ổn định, Khuynh Khuynh không cần lo lắng.

Long Liễm ở ngay cách đó không xa, một hồi ta kêu nàng mang người trở lại nghỉ ngơi, một lúc nữa ta mới có thể trở về.”

Vân Khuynh gật đầu, Tần Vô Hạ không đi cùng y và Long Liễm là tốt nhất, như vậy y có thể thuận lợi rời đi.

Hai người chậm rãi bước đi, thân thể Vân Khuynh không khỏe, thân thể Tần Vô Hạ cũng có chút run run.

Y không thấy sắc mặt Tần Vô Hạ lúc này trắng bệch, ngay cả môi cũng mất màu, trên trán chậm rãi chảy xuống một ít mồ hôi lạnh, trên đường hai người bọn họ đi qua, chảy ra một đường vết máu.

“Tiểu Khuynh!!!”

Không lâu sau, Vân Hoán tìm thấy bọn họ, Vân Hoán một tay lấy ôm Vân Khuynh vào lòng: “Tiểu Khuynh, xin lỗi, ta không biết sư huynh hẩn...”

Sau khi được Hiên Viên Bất Kinh giải thích, Vân Hoán đành phải tin tưởng, sư huynh Lạc Diễm của hẩn, dĩ nhiên phản bội sự tín nhiệm của hẩn, đem Vân Khuynh giao cho những người đó.

Hẩn không rõ vì sao lại như vậy, hẩn biết Lạc Diễm luôn luôn không đem sinh mệnh để vào mắt, làm việc luôn luôn tùy theo ý mình, thế nhưng...

Tiểu Khuynh là đệ đệ của hẩn mà!!!

Là tự tay hẩn giao y cho Lạc Diễm, sao Lạc Diễm có thể phản bội sự tín nhiệm của hẩn chứ???

Tuy rằng không phải cố ý, nhưng Vân Hoán đem Vân Khuynh đưa cho Lạc Diễm, đối với Vân Khuynh mà nói, cũng là phản bội gián tiếp đúng không...

Lúc này, đáy lòng Vân Hoán tràn ngập hối hận và tự trách.

Vân Khuynh mơ hồ nhớ lại chuyện trước khi ngất đi, nhưng y không rõ, vì sao Lạc Diễm muốn hại y, thế nhưng Vân Khuynh vẫn quyết định trước khi biết rõ nguyên nhân, y phải bảo trì trầm mặc trước.

Tự tự trong lòng trong nháy mắt vòng vo mấy vòng, Vân Khuynh ôm lại Vân Hoán: “Nhị ca, người nói xin lỗi cái gì, sự việc lộn xộn là do ta không đúng, là ta tạo cho người thêm nhiều phiền phức.”

Hai người vừa ôm nhau không lâu, liền nghe thấy tiếng hét lớn: “Buông tay!!! Vân Hoán, không cho phép người động đến Khuynh Khuynh!!!”

Tần Vô Hạ ở một bên chẳng biết từ bao giờ đã tựa trên vách đá, mặt mày cau lại, trừng mắt Vân Hoán.

Dĩ nhiên ở trước mặt hắn động tay động chân với Vân Khuynh, thực sự là không thể tha thứ!!!

Nếu như không phải thân thể hiện tại của hắn có chút không khỏe, hắn nhất định sẽ cho Vân Hoán đẹp mặt.

Vân Hoán ngẩng đầu nhìn, lúc trông thấy Tần Vô Hạ tay chân liền có chút cứng ngắc.

Hắn lại nghĩ tới tràng cảnh Tần Vô Hạ ôm Vân Khuynh, hai người kia...

Hắn là yêu nhau đúng không???

Yêu nhau, đương nhiên là mong muốn độc chiếm đối phương, cho nên Tần Vô Hạ lúc này, biểu tình nhìn qua có chút vặn vẹo không bình thường.

Sắc mặt hơi thả lỏng, Vân Hoán thả Vân Khuynh.

Chuyển chuyển ánh mắt một chút, Vân Hoán thấy được một đường vết máu, sắc mặt lại khẩn trương: “Sao lại có nhiều máu như vậy, các người bị thương sao???”

Vân Khuynh lắc đầu, ý bảo mình không bị thương, Tần Vô Hạ nâng cổ tay: “Không ai bị thương, chỉ là vừa rồi giết vài người, ô uế kiếm của ta, nên mới nhỏ máu đầy đất như vậy.”

Kỳ thực kiếm của hãn, là kiếm tốt nhất, cho dù giết người cũng là một giọt không dính, lại sao có thể nhỏ máu đầy mặt đất???

Đang lúc mấy người nói chuyện, Hiên Viên Bất Kinh và Long Liễm cũng đã tìm đến.

Mà Lạc Diễm thì đứng nhìn từ rất xa, nhìn nhìn, vẻ mặt hết sức mê man nhìn chăm chăm Hiên Viên Bất Kinh.

Hành vi vừa rồi của Hiên Viên Bất Kinh, khiến hãn không hiểu, cũng không nghĩ ra...

Vân Khuynh đối với Hiên Viên Bất Kinh mà nói, chỉ là một người xa lạ mới quen không phải sao???

Vì sao Hiên Viên Bất Kinh lại nguyện ý đem tất cả đều kéo lên người mình???

Chẳng lẽ là vì Hiên Viên Bất Kinh thân là thần bộ, đây chính là thần bộ sao, chúa tể chính nghĩa???

Thần bộ thực sự đều chính nghĩa như thế sao, nếu thật là vậy hãn thật sự rất ghét chính nghĩa chết tiệt này.

Hiên Viên Bất Kinh như vậy hoàn toàn thoát khỏi bàn tay của hãn, khiến hãn không thể nắm chặt, hãn cho rằng mấy ngày này ở chung, đã khiến cho hãn đủ hiểu Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng, sự thực lại không như vậy.

Phản ứng vừa rồi của Hiên Viên Bất Kinh cũng rất nhạy bén, để Vân Hoán đi tùy tiện chuẩn bị một ít nước canh nói là giải được, nếu không

Hiên Viên Bất Kinh nhất định sẽ bị những người đó phân thân.

Hôm nay, cho dù những người đó hiện tại đều đã an tâm, thế nhưng, bọn họ cũng đã nhớ kỹ lời nói của Hiên Viên Bất Kinh, cho rằng máu thịt của Hiên Viên Bất Kinh có thể giải bách độc.

Không được!!!

Hắn phải đi giết những người đó diệt khẩu!!!

Chết tiệt...

Lạc Diễm càng nghĩ tâm tình càng ác liệt, ánh mắt âm u nhìn Vân Khuynh không bị thương tổn mảy may, lại đem đường nhìn phức tạp dời về phía Hiên Viên Bất Kinh, nhú mày một chút, liền thả người rời đi.

“Công tử, ngươi không sao chứ???”

Xin lỗi công tử, ta rõ ràng đã đáp ứng phu nhân chỉ nghe theo lời của ngươi, nhưng lại bỏ mặc ngươi đi tìm tam công tử...”

Long Liễm vừa nghe đến chuyện vừa rồi cũng nghĩ mà sợ, vạn phần áy náy, nếu như nàng ở đó, tình huống hẳn sẽ tốt hơn.

Cũng may Vân Khuynh không bị một tia thương tổn, bằng không nàng dù có chết cũng không đền đủ tội!!!

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không sao, đều đã qua đi. Hiện tại chúng ta đã an toàn...”

Nếu chuyện Xích Huyết Kiếm đã giải quyết, như vậy chúng ta trở về đi!!!”

“Di di, công tử ngươi sao biết chuyện Xích Huyết Kiếm đã giải quyết???”

Nói cái gì tuyệt thế hảo kiếm, căn bản toàn là nói nhảm.”

Nói đến thanh kiếm kia, Long Liễm liền nhin không được oán giận.

Thủy Mộng Lan và người của Tương Ly quốc uống máu ăn thề liên thủ, sau khi lên núi Vô Danh, liền hạ được mê huyền thần chí với mọi người.

Nhưng thứ kia đối với những người ý chí kiên định như Tần Vô Hạ và ảnh vệ ‘Phong’ tổ của hắn mà nói, cũng chẳng tính là cái gì.

Cho nên để không đánh rã động cở, Tần Vô Hạ và ‘Phong’ tổ một đường theo đuôi phía sau mấy người Thủy Mộng Lan.

Theo những người đó, bọn họ rốt cục vào trong một sơn động, phát hiện một thanh bảo kiếm toàn thân đen huyền.

Sau khi phát hiện ra thanh kiếm kia, bọn họ hầu như đều cho rằng đó là Xích Huyết Kiếm.

Tần Vô Hạ mấy người còn chưa hiện thân, nhân tính tham lam và ích kỷ, khiến cho Phù Vân sơn trang và Sáp Huyết Minh bắt đầu đấu tranh nội bộ.

Thủy Mộng Lan thừa dịp mọi người không chú ý, lấy đến thanh bảo kiếm kia.

Lúc hắn cầm thanh kiếm kia ngửa mặt lên trời cười to, bàn tay cầm kiếm của hắn bắt đầu thối rữa, biến thành từng khúc xương trắng.

Sau đó thối rữa lan tới toàn bộ cánh tay, đầu, toàn bộ nửa người trên và nửa người dưới...

Trong thời gian ngắn, cả người Thủy Mộng Lan biến thành bộ xương kinh khủng lại xấu xí.

Hiển nhiên, trên thanh kiếm kia dường như được quét lên một loại kịch độc lợi hại nào đó.

Lúc đó mọi người cũng đã có chút cố kỵ thanh kiếm kia, nhưng mà bọn hắn vẫn như cũ muốn có được nó...

Cho dù bọn hắn biết thanh kiếm kia rất nguy hiểm.

Thế nhưng thanh kiếm kia, toàn thân trên dưới tràn ngập quái dị, sau khi bắn toé huyết dịch, dĩ nhiên hóa thành bụi bặm biến mất vô tung vô ảnh.

Trong nháy mắt, ‘Tuyệt thế hảo kiếm’ khiến cho võ lâm nhân sĩ nổi lên lòng tham, kẻ khác theo đuổi, dĩ nhiên biến mất không chút vết tích.

Đây là một hồi trò cười.

Nhưng mà trò cười còn chưa kết thúc...

Phù Vân sơn trang bởi vì báo thù cho Thủy Mộng Lan mà gắt gao dây dưa với Sáp Huyết Minh, nhân mã hai bên, lập tức biến thành kẻ thù huyết hải thâm cừu.

Thẳng đến lúc này Tần Vô Hạ mới kêu ‘Phong tổ’ ra tay ngăn cản, mà trong phút chốc hắn xuất động đột nhiên lại rất lo lắng cho Vân Khuynh.

Lúc Long Liễm báo cho biết Vân Khuynh cũng đến núi Vô Danh, Tần Vô Hạ vẫn rất lo lắng cho Vân Khuynh.

Nghĩ đến ảnh vệ Phong tổ hoàn toàn có thể đối phó với Phù Vân sơn trang và Sáp Huyết Minh, Tần Vô Hạ liền cùng Long Liễm trở lại tìm Vân Khuynh.

Thẳng đến khi Tần Vô Hạ tìm được Vân Khuynh.

Cuối cùng, vào lúc thế nhân cho rằng tuyệt thế hảo kiếm hiện thế là một trò cười, lại không biết Xích Huyết Kiếm và Lưu Huỳnh Kiếm chân chính đã sớm bị Ngụy Quang Hàn và Vân Khuynh chiếm được.

...

Nhìn sắc trời, Tần Vô Hạ tựa trên vách núi nói: “Long Liễm, người mang Khuynh Khuynh trở lại trước, sau khi hoàn thành chuyện Phong tổ bên kia ta sẽ trở lại.”

Nói xong hắn lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán.

Vân Hoán lập tức mở miệng: “Ta là nhị ca của tiểu Khuynh, ta sẽ cùng Long cô nương đưa tiểu Khuynh trở về.”

Lời Vân Hoán nói khiến Tần Vô Hạ căng thẳng.

Theo như hắn biết người Vân gia đối xử với Vân Khuynh không phải quá tốt, hơn nữa ấn tượng lần trước Vân Thù cho hắn tương đương tệ hại, cho nên hắn rất ghét người Vân gia trừ Vân Khuynh...

Lúc Tần Vô Hạ còn đang suy nghĩ, Hiên Viên Bất Kinh cũng đã mở miệng: “Ta cũng đi cùng.”

Vì vậy trong nháy mắt mấy người tản ra, chỉ còn Tần Vô Hạ một người ở lại tại chỗ.

Thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng mọi người, Tần Vô Hạ mới xoa vai ngửa mặt rên rỉ một tiếng.

Hắn chống lên vách núi, thẳng đứng dậy, nơi vách núi hắn dựa vào, từ lâu đã là một mảnh đỏ sẫm.

Tay hắn sờ đến phía sau, cũng là một mảnh ướt đẫm và đỏ tươi.

“Chết tiệt!!”

Khuôn mặt tái nhợt của Tần Vô Hạ hung hăng vắn vẹo, mở miệng chửi một câu.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 221: Dạy Người Đánh Cá

Ngày hôm nay Vân Khuynh vẫn có một loại ảo giác, y dường như trở thành một con ma bệnh, cần có người khác đỡ mới đi được, một đường trở về đều là Vân Hoán đỡ y.

Tối cửa Phù Vân sơn trang, Vân Khuynh tự nhiên sẽ không tiến vào nữa.

Y ra hiệu cho Vân Hoán buông tay nâng y: “Nhị ca, Hiên Viên công tử, ta muốn rời khỏi Tích Châu, chúng ta từ đây tạm biệt đi.”

Vân Hoán kinh ngạc nhú mày: “Gặp như thế??? Tiểu Khuynh có chuyện quan trọng sao???”

Hỏi xong, không chờ Vân Khuynh trả lời liền nói: “Thân thể của tiểu Khuynh nhìn qua thật không tốt, nhị ca rất lo lắng, hơn nữa tiểu Khuynh và nhị ca nhiều ngày không gặp, từ đây chia tay trong lòng nhị ca rất không muốn... Cho nên, nhị ca và tiểu Khuynh cùng đi có được hay không???”

“Ách...”

Vân Khuynh nhú nhú mày, kỳ thực y rất muốn cự tuyệt...

Tuy rằng y cũng không muốn chia tay với Vân Hoán, thế nhưng y hẳn hiện tại trong lòng rất loạn, y muốn được yên lặng, yên lặng suy nghĩ một chút.

Thế nhưng luôn luôn không tìm được cơ hội, hiện tại nếu là đáp ứng Vân Hoán, như vậy, chuyện của y, còn có thể giấu được bao lâu???

Vân Hoán nhìn ra Vân Khuynh bối rối, nhưng hắn không có thu hồi ý muốn của mình, chỉ là chờ Vân Khuynh trả lời.

Vân Khuynh vẽ mặt giấy dựa, bàn tay trong ống tay áo, không tự chủ được túm lấy bên trong ống tay.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn hai người, mở miệng nói: “Ta muốn trở lại kinh thành, quê nhà của Vân Hoán và Vân Khuynh cũng ở kinh thành đúng không, hay là chúng ta có thể cùng đi về nhà.”

Về nhà...

Vân Khuynh nhúu mày càng chặt, Vân gia, căn bản không có thứ y lưu luyến...

A, không!!!

Còn có một người, còn có một người y nhớ mong, y gả đến Tần gia đã hơn một năm không gặp nàng, dưới đáy lòng y vẫn luôn lo lắng cho nàng...

Hồng Châu xinh đẹp đáng yêu, từ nhỏ lớn lên cùng y, sau khi nương y qua đời liền càng càng giống như tỷ tỷ chăm sóc y.

Khi đó phải gả đến Tần gia, tiếc nuối duy nhất của y chính là không thể mang theo Hồng Châu, hôm nay có Long Khiêm và Long Liễm, bọn họ hẳn là có thể giúp y mang Hồng Châu về???

Thế nhưng, y không muốn đi cùng Vân Hoán và Hiên Viên Bất Kinh, nếu chỉ vì Hồng Châu, y hoàn toàn có thể tự mình đi cùng Long Khiêm và Long Liễm đến kinh thành...

Bất tri bất giác, Vân Khuynh cũng thật sự muốn đi kinh thành.

Lúc này, độ nhạy cảm thuộc về thần bộ của Hiên Viên Bất Kinh lập tức phát huy tác dụng: “Vân tiểu công tử trước đó vài ngày dịch dung đổi tên,

là vì trốn ai đó đúng không...”

Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn Hiên Viên Bất Kinh không có mở miệng.

Hiên Viên Bất Kinh nói tiếp:

“Tên gia hỏa Lạc Diễm kia ở trên núi tiết lộ tin tức máu của người có thể giải bách độc, ngày sau dù người không chọc phiền phức, phiền phức cũng sẽ tự tìm tới người...”

Đi cùng ta và Vân Hoán, luôn luôn tương đối an toàn...

Hơn nữa ta là một trong tam đại thần bộ của tứ đại quốc gia, nếu ta muốn trốn người nào, liền nhất định có thể trốn được...”

Hiên Viên Bất Kinh muốn Vân Khuynh đi cùng hắn, là có nguyên nhân.

Thứ nhất là từ sự kiện trên núi Vô Danh kia không khó nhìn ra Lạc Diễm có địch ý rất sâu với Vân Khuynh, Lạc Diễm muốn giết Vân Khuynh, nhưng hắn lại không muốn Lạc Diễm thương tổn Vân Khuynh.

Vân Khuynh là người Huỳnh Quang, cũng là con dân của Hiên Viên hoàng thất, hắn không cho phép Lạc Diễm thương tổn Vân Khuynh.

Thứ hai là Hiên Viên Bất Kinh có chấp niệm và khát vọng của mình.

Khuôn mặt của Vân Khuynh, cùng với khuôn mặt của hắn, có đôi chút chỗ tương tự.

Hiện tại hắn có chút hối hận năm xưa xung động rời khỏi hoàng cung, hắn muốn đi về hỏi đế vương Huỳnh Quang một câu, hỏi phụ hoàng hắn.

Năm xưa, mẫu thân của hắn, có thật là thực sự đã chết, hài tử trong bụng mẫu thân hắn, có thật cũng thực sự đã chết hay không...

Tuy rằng tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị vạn tiễn xuyên tâm... Thế nhưng...

Thế nhưng... Khi đó hắn còn nhỏ, khó tránh khỏi xảy ra sai sót...

Ngày hôm nay vài chục năm sau, lúc nhìn thấy khuôn mặt Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh đột nhiên nghĩ, người nợ biết đâu không phải là kẻ tàn nhẫn như hắn thấy.

Biết đâu, hai người hắn cho rằng là quan trọng nhất...

Là mẫu thân và đệ đệ của hắn, bọn họ còn sống.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán, cũng là hy vọng của Hiên Viên Bất Kinh.

Mặc dù ở sâu trong nội tâm của Hiên Viên Bất Kinh, hắn không tin suy đoán của mình, thế nhưng, cho dù như vậy, hắn cũng nhận không được, không tự chủ được coi Vân Khuynh như đệ đệ của mình...

Cứ như vậy, hắn lại càng không cho phép Lạc Diễm thương tổn Vân Khuynh.

Long Liễm nghe thấy câu kia của Hiên Viên Bất Kinh, chỉ cần muốn trốn người nào người đó nhất định không tìm được, đôi mắt đẹp sáng sủa của nàng lờ lờ phát quang.

Đối với năng lực của Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, Long Liễm vẫn rất tin tưởng.

Vừa lúc hiện tại Vân Khuynh đang trốn người Tần gia, nàng trốn Hoa Ly Phi, nếu như có thể đi cùng Hiên Viên Bất Kinh, để Hiên Viên Bất Kinh giúp bọn hắn che giấu hành tung, vậy không còn gì tốt hơn.

Hiên tại Long Liễm xem Hiên Viên Bất Kinh, càng nhìn càng thấy thuận mắt.

Đồng dạng là một trong tam đại thần bộ, vì sao Hoa Ly Phi khiến người ta ghét đến như vậy, mà Hiên Viên Bất Kinh nhưng lại đáng yêu thế chứ???

“Công tử.”

Long Liễm cũng thêm vào đội ngũ thuyết phục: “Nếu như công tử không có mục tiêu... Hoặc là có ý đi đến kinh thành, đi cùng Hiên Viên công tử, đích thật là một sự lựa chọn không tệ.”

Vân Khuynh như trước có chút chần chờ: “Nhưng, ta không muốn...”

Không muốn nhiều người đi cùng...

“Chẳng lẽ...”

Lúc này Hiên Viên Bất Kinh đột nhiên mở miệng, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo vẻ bi thương: “Chẳng lẽ Vân tiểu công tử là bởi vì chuyện của Lạc, nên mới tâm tồn khúc mắc với ta và Vân Hoán, cho nên không muốn lui tới với chúng ta???”

“Không!!!”

Vân Khuynh gấp đến mức trên đầu đổ mồ hôi:

“Ta không có ý đó... Ta là...”

Ai... Cũng được, ta cũng cần đi kinh thành đón một vị cố nhân, cùng nhau, liền cùng nhau đi!!!

Thế nhưng, nhị ca, Hiên Viên công tử, ta đích thật là đang trốn người, trốn Tần Vô Hạ, người Tần gia, nếu như thuận tiện, thỉnh giúp ta che giấu hành tung.”

Vân Hoán nghe xong trong lòng kinh ngạc, hôm trước Vân Khuynh không phải là cá nước thân mật với Tần Vô Hạ sao, tại sao lúc này lại muốn trốn hẩn???

Hay là, từ đầu đến cuối chính hẩn đã hiểu lầm cái gì???

Việc này, quả nhiên là không đơn giản, xem ra hẩn phải tìm một cơ hội, hỏi một câu với Vân Khuynh.

Hiên Viên Bất Kinh còn lại là vẻ mặt quả thế:

“Ta đã biết, nhất định sẽ giúp tiểu Khuynh tránh thoát Tần gia.

Tiểu Khuynh, sau đó ta cũng gọi người tiểu Khuynh như Vân Hoán được không, người cũng không cần luôn luôn Hiên Viên công tử Hiên Viên công tử, gọi Bất Kinh là được.”

Vân Khuynh gật đầu.

Vô luận là thân phận đại hoàng tử Huỳnh Quang, hay là thân phận một trong tam đại thần bộ của tứ đại quốc gia, đều khiến Hiên Viên Bất Kinh hiểu rõ Tần gia là như thế nào, một cái Tần gia có thân phận gì.

“Như vậy, chúng ta mau mau đi thôi, ta nghĩ Tần Vô Hạ sau khi xuống núi sẽ lập tức đi tìm tiểu Khuynh, nếu là bị phát hiện, muốn đi sẽ có chút khó khăn.”

Đoàn người lập tức gật đầu.

Vân Khuynh nhìn về phía Long Liễm nói: “Long Khiêm đâu???”

Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán nghe vậy giật mình, bọn họ cho rằng Long Khiêm là cái tên Vân Khuynh thuận miệng bịa ra, không ngờ lại có người tên Long Khiêm thật.

“Công tử yên tâm, ảnh vệ chúng ta có phương pháp liên hệ của mình, Long Khiêm sẽ bắt kịp chúng ta.”

“Vậy là tốt rồi... Thế nhưng trước khi đi, chúng ta có nên đi xem giáo đồng gặp một lần ở trên đường lần trước không...”

Từ khi Long Liễm nói chuyện hài tử kia cho Vân Khuynh, Vân Khuynh vẫn luôn suy nghĩ, cho người con cá không bằng dạy người đánh cá, y muốn triệt để giúp đỡ bọn họ từ căn bản.

Long Liễm gật đầu: “Vâng, chư vị thỉnh đi theo ta.”

Lúc Vân Khuynh, Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh và Long Liễm đi tới địa phương bán thiêu lợn xợn kia, bệnh của tỷ tỷ hài tử kia đã tốt lên.

Vân Khuynh phát hiện hài tử kia và tỷ tỷ của hắn, là khất cái duy nhất không bán ở nơi đây.

Hài tử kia tên là tiểu Thích, tỷ tỷ của hắn kêu tiểu Khả.

Tiểu Khả nói cho Vân Khuynh, nói nàng và tiểu Thích vốn là công tử tiểu thư quản gia, sau bởi vì các trưởng bối phạm vào tội bị tru tam tộc, chỉ có hai người bọn họ là trốn được.

Hai người hài tử sau khi trốn ra không nơi nương tựa, chỉ có thể đi làm khất cái.

Vân Khuynh vòng quanh ở chỗ này một lúc lâu, tỉ mỉ hỏi tiểu Khả, biết tiểu Khả có tay nghề thêu thùa cao siêu, hiện tại trong tổ khất cái này, nàng chính là dùng tay nghề của mình kiếm một chút bạc chia cho mọi người mua đồ ăn.

Cũng chính là vì nguyên nhân này, khất cái ở đây chưa bao giờ ức hiếp tỷ đệ bọn họ.

Đã có tay nghề thành thạo, liền có thể nuôi sống chính mình, hơn nữa tiểu Thích và tiểu Khả đều là người biết chữ, làm việc này càng là làm ít công to.

Vân Khuynh kêu Long Liễm cho tiểu Khả tiểu Thích một ít ngân lượng, nói cho bọn hắn một ít lý niệm của hiện đại, cổ vũ bọn họ mở một hương phường, tuyển thêm một ít nữ tử nhà nghèo biết thêu thùa, làm buôn bán nhỏ.

Tiểu Khả tiểu Thích vừa mừng vừa sợ, tự nhiên là cảm tạ vạn phần.

Lúc Vân Khuynh mấy người rời đi, gặp một nam tử tuần tú nho nhã, là một người thư sinh thi rớt, thích tiểu Khả, tuy rằng trong nhà cũng rất nghèo, thế nhưng hắn vẫn kiên trì chăm sóc tiếp tế cho tiểu Khả và tiểu Thích.

Rất nhiều tên khát cái vào lúc Vân Khuynh giúp đỡ tiểu Khả tiểu Thích, đều là vừa đổ kị vừa ước ao nhìn hai người hài tử, cuối cùng lại khát vọng nhìn Vân Khuynh, mong muốn Vân Khuynh cũng có thể tìm cho họ một con đường sống.

Vừa nhìn thấy cái thư sinh kia, Vân Khuynh dừng lại cước bộ.

Đột nhiên quay đầu hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Huỳnh Quang liệu có một bang phái, tên Cái Bang hay không???”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu: “Không có... Đó là môn phái nào vậy, cái tên thật kỳ quái.”

Vân Khuynh vỗ tay cười khẽ, lập tức vẫy gọi mấy hài tử, cùng với thư sinh kia.

Xưa nay trà lâu tửu quán và đầu đường hẻm nhỏ, đều là nơi khởi đầu của tin tức, ở trên địa cầu, Cái Bang, là một trong những quần thể có tin tức

linh thông nhất.

Nếu như phối hợp với những hài tử này, để bọn họ mỗi ngày nghe chuyện rồi đến nói cho thư sinh kia, để hấn chỉnh lý in ấn, liệu có thể chế tác thành báo chí cổ đại hay không?

Đương nhiên, chỉ nhờ vào đám khất cái là không đủ, nhưng vào lúc đầu như vậy cũng ổn, chờ sau đó có thực lực, có thể thâm nhập vào các lĩnh vực khác nhau...

Như vậy, lĩnh vực này một ngày nối đường ray với Bách Hiếu Lâu của Tần gia, sẽ là một cơ hội buôn bán không nhỏ trong tứ quốc...

Vì vậy, Vân Khuynh chuẩn bị rời đi lại ở lại giảng giải cho đám khất cái và thư sinh kia về chế tác báo chí, trang báo thông thường, công dụng vân vân, nói một thời gian dài mới kết thúc.

Vào lúc này, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán Long Liễm mấy người cũng nghe đến hứng thú, tấm tắc lấy làm kỳ.

Loại ý nghĩ này của Vân Khuynh, hầu như không người nghĩ tới, nhưng hôm nay Vân Khuynh nhắc tới, mọi người phát hiện sự tồn tại của cái gọi là báo chí này dĩ nhiên cũng rất cần thiết.

Cuối cùng, sau khi lưu lại cho những người đó đầy đủ ngân lượng, Vân Khuynh mấy người rốt cục rời đi.

Trước khi đi Vân Khuynh từng nói với tiểu Khả tiểu Thích và thư sinh kia, nếu như ngày sau bọn họ làm mấy thứ này rất tốt, vậy hãy giúp đỡ khất cái của địa phương khác, để bọn họ có thể noi theo phương pháp này.

Vì vậy, rất nhiều năm sau, trong tứ đại quốc gia, một quần thể đoàn kết duy nhất, tên là quần thể Cái Bang, cứ như vậy chẳng biết tại sao lại hình thành.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 222: Đến Kinh Thành

Đối với kinh thành, Vân Khuynh là vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi vì y ở kinh thành vài chục năm, xa lạ là bởi vì, ở kinh thành trong vài chục năm, y cho tới bây giờ chưa từng thực sự có cơ hội đi xem kinh thành phồn hoa.

Hiên Viên Bất Kinh không có nuốt lời, giống như lúc trước nói với Vân Khuynh, giúp Vân Khuynh che giấu thân phận, đoàn người ở trên đường trở lại kinh thành lại bắt đầu cải trang...

Hiên Viên Bất Kinh giả làm thiếu gia nhà nào đó, Long Liễm giả làm phu nhân, Vân Hoán và Vân Khuynh, liền biến thành thị vệ và tiểu tư.

Kinh thành vốn là ở phía nam, cũng tương đối gần với Tích Châu, không dùng bao nhiêu thời gian mấy người liền tới kinh thành.

Vân Hoán không thích Vân gia, biết Vân Khuynh cũng không thích Vân gia, tự nhiên sẽ không yêu cầu Vân Khuynh quay về Vân gia, bởi vậy bọn họ liền dừng chân ở một khách sạn bình dân.

Trên đường đi đến kinh thành, Hiên Viên Bất Kinh xem Vân Khuynh càng xem càng thuận mắt, cuối cùng thẳng đem Vân Khuynh trở thành thân đệ đệ năm xưa chết non của mình.

Trong thánh chỉ Huỳnh Quang hoàng đế đưa đến trong tay Hiên Viên Bất Kinh nhắc tới Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, hơn nữa Hiên Viên Bất Kinh rất muốn hỏi một câu chân tướng của sự tình năm xưa, bởi vậy hắn khẩn cấp muốn quay về hoàng cung.

Đây là lần duy nhất trong vài chục năm, sau khi hấn rời khỏi hoàng cung bức thiết muốn trở lại như vậy.

Vì vậy sau khi sắp xếp thỏa đáng cho Vân Hoán và Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh liền cáo từ hai người, hẹn nhau ba ngày sau gặp lại.

Một thân phở thông y bào màu lam, sợi tóc vẫn chưa hoàn toàn buộc lên, thả một nửa rối tung trên vai, thấy thế nào cũng giống như một tay ăn chơi dáng vẻ hào sảng tiêu sái giang hồ, tuy rằng Hiên Viên Bất Kinh có tướng mạo không tầm thường, nhưng vẫn bị ngăn ở ngoài cửa cung.

Hiên Viên Bất Kinh tìm kiếm trên người một hồi, mới bỗng nhiên nhớ tới, hấn từ lâu đã đem ngọc bội tượng trưng thân phận của mình đưa cho Sở Tiểu Ca.

Khi đó hấn đã nghĩ cả đời cũng sẽ không quay về hoàng cung, cho nên vào lúc Sở Tiểu Ca nói thích ngọc bội kia, hấn liền không chút do dự đem ngọc bội tặng người.

Hiên Viên Bất Kinh có chút đau đầu, hấn ở bên ngoài, tự do đã quen, không muốn trở lại trong cung, thực sự là nhiều quy củ, dĩ nhiên ngay cả cửa cung cũng không vào được.

Hấn đỡ trán nói với thị vệ canh giữ cửa cung: “Phiền phúc hỗ trợ truyền lời cho hoàng đế bệ hạ, nói Hiên Viên Bất Kinh đã trở về.”

Người nọ nghe tên Hiên Viên Bất Kinh liền kinh ngạc, đại hoàng tử này năm xưa ở trong hoàng cung phi thường được sủng ái, mọi người đều biết.

Thế nhưng trên người Hiên Viên Bất Kinh không có gì đó đại biểu thân phận, thị vệ cũng không tin người trước mắt sẽ là đại hoàng tử năm xưa, trong lúc nhất thời, lại có vài phần chần chờ.

Hiên Viên Bất Kinh tất nhiên là hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, lập tức không dự định dây dưa thêm nữa, xoay người muốn rời đi, trong lòng cũng đã nghĩ đến ban đêm bái phỏng hoàng cung đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế.

Hắn vừa quay người liền phát hiện phía sau có một người một thân đen huyền liên kim tuyến đang liên tục đánh giá hắn.

Hiên Viên Bất Kinh cũng quan sát đối phương, sau một khắc liền sáng tỏ thân phận đối phương.

Hắn hành lễ nói: “Tiểu hoàng thúc.”

Đối diện với người này anh tuấn bất phàm, tuổi tác không lớn, tiến cung không cần mặc triều phục, thân mang khí phách lại có sắc bén khó có thể che giấu, chắc hẳn người này chính là tiểu hoàng thúc nắm giữ binh quyền lại có danh xưng nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên!!!

“Bất Kinh???”

Hiên Viên Liệt Thiên đánh giá chất nhi tuổi tác cũng gần bằng hắn này, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hắn cùng với khí chất càng lúc càng thành thực nội liễm mà thoả mãn gật đầu: “Hoàng huynh một mực nhớ người, trở về thì tốt, trở về thì tốt.”

Không hổ là hài tử hoàng huynh hắn vẫn luôn nhớ mong, đích thật là tuấn tú lịch sự phong lưu phóng khoáng, mặt mày hào nhiên chính khí, tu vi tự thân cũng không tầm thường, tính tình nếu tốt, hắn cũng sẽ chi trì hài tử này kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hiên Viên Liệt Thiên cảm thán xong liền mang theo Hiên Viên Bất Kinh đi vào hoàng cung.

Hiên Viên Bất Kinh hôm nay một thân bố y, rất không thích hợp gặp mặt hoàng đế, thế nhưng chính hắn cũng không có ý muốn đổi trang phục, Hiên

Viên Liệt Thiên cũng không thềm để ý, trực tiếp mang theo hắc đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế.

Sau khi Hiên Viên Bất Kinh vừa tiến cung cùng với Hiên Viên Liệt Thiên, trong cung liền truyền ra tin tức đại hoàng tử hồi cung.

Trong lúc nhất thời, tâm tư các vị hoàng tử trong cung, phức tạp hàng vạn hàng nghìn.

Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, các vị hoàng tử thềm muốn ngôi vị đều đang tới tập mua chuộc bá quan, hoàng tử Hiên Viên Bất Kinh năm xưa được sủng ái vạn phần lại vào thời gian mẫn cảm này quay về hoàng cung, cực kỳ giống vì ngôi vị hoàng đế mà đặc biệt trở về.

Trong lúc nhất thời, một vài người có tâm, bắt đầu hoảng loạn, thuận tiện đem vị đại hoàng tử này trở thành tảng đá lớn thứ hai cùng với thái tử.

Song song lúc Hiên Viên Bất Kinh quay về hoàng cung, Vân Khuynh nói với Vân Hoán và Long Liễm về chuyện của Hồng Châu.

“Ta không muốn vào cửa Vân gia nhưng Long Liễm có thể trực tiếp đem Hồng Châu mang đi.

Từ rất lâu trước đây Hồng Châu đã không muốn ở lại Vân gia... Nếu như Long Liễm nói là nhận lệnh của ta tới tìm nàng, nàng nhất định sẽ xuất hiện.”

Vân Khuynh chậm rãi nói ra ý nghĩ của mình.

Y cho rằng Hồng Châu chỉ là một nha đầu không được quan tâm, thực sự cũng không có bao nhiêu người để ý.

Nhưng Vân Hoán nói, lại khiến y cho chút mộng:

“Nha đầu Hồng Châu kia, trước kia ta trở về cũng từng đi tìm nàng...

Là vì hỏi chuyện của tiểu Khuynh người, ban đầu vẫn không tìm được, sau lại mới biết nàng đã bị đưa vào trong cung ở bên cô cô.

Ta vẫn muốn mang nàng ra cung, nhưng cô cô lại không đồng ý...

Lẽ nào trung gian này, có vấn đề gì đó chẳng???”

Vân Khuynh cong môi cười nhạt, may là Vân gia chỉ đem Hồng Châu đưa đến hoàng cung để Vân quý phi giam cầm, cũng không có giết người diệt khẩu, bằng không, y nhất định sẽ không buông tha cho Vân gia.

Trung gian này có chuyện hay không, đương nhiên là có.

Người biết Vân Khuynh thay thế Vân Thù gả đến Tần gia, chỉ có Vân vương gia, Vân Thù, cùng với mẫu thân Vân Thù và Hồng Châu.

Vân vương gia đoàn người tự nhiên sẽ không đem bí mật này nói cho người khác, bọn họ duy nhất sợ chính là không bị được miệng của Hồng Châu.

Vốn chỉ là việc gả thay, bị người biết cũng không có gì.

Thế nhưng, nếu để người bên ngoài biết Vân Thù tương lai sẽ làm thái tử phi, từng là vị hôn thê của người khác, Vân gia chắc chắn sẽ phạm vào tội khi quân.

Tội khi quân, nếu nói nghiêm trọng, sẽ bị tru cả nhà.

“Ý của nhị ca là, Hồng Châu đang ở hoàng cung?”

Đáy mắt màu mực của Vân Khuynh mang theo vài phần lạnh lẽo, mong muốn Hồng Châu hoàn hảo vô khuyết.

Y không hy vọng người y quan tâm phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Vân Hoán gật đầu: “Chờ ngày mai ta quay về Vân Phủ xong sẽ đi hoàng cung một chuyến, tận lực đem Hồng Châu mang ra.”

Vân Khuynh nhưng lắc đầu nói: “Khi đó đều đã cự tuyệt, hiện tại sao có thể đồng ý, chúng ta nghĩ biện pháp khác đi... Trời không tuyệt đường người, luôn luôn sẽ có biện pháp.”

Vân Hoán nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ đã bỏ đi dịch dung của Vân Khuynh, có vài phần xuất thần, một lúc lâu sau mới nói:

“Tiểu Khuynh, hiện tại đã ổn định, người có thể nói cho nhị ca, những năm gần đây, người rốt cuộc đã xảy ra những chuyện gì không???”

Vì sao người lại nam phần nữ trang, vì sao người thân là nam tử lại thành thê tử của người khác, vì sao người muốn trốn... Phu gia (nhà chồng) của người, Hồng Châu lại vì sao bị cô cô kiên dè như vậy???”

Vân Hoán liên tiếp hỏi khiến đầu Vân Khuynh mơ hồ đau nhức, y chỉ biết Vân Hoán nhất định sẽ hỏi, những chuyện này dù sao cũng không giấu được lâu.

Thế nhưng Vân Khuynh cũng không có ý muốn tận lực giấu diếm Vân Hoán, chỉ là cho rằng Vân Hoán biết đến càng nhiều sẽ càng phiền phức mà thôi.

Nếu hiện tại Vân Hoán đã hỏi ra miệng, Vân Khuynh tự nhiên sẽ không cự tuyệt trả lời vấn đề của hắn.

Vân Khuynh đuổi đi Long Liễm rồi hít sâu một hơi nói với Vân Hoán: “Nhị ca còn nhớ Vân Thù từng có hôn nhân với Tần gia nhiều năm trước bị tru cửu tộc không???”

Vân Hoán là biết, thế nhưng hắn không hiểu Vân Khuynh vì sao phải hỏi cái này, nhưng thoáng suy nghĩ một chút, hắn liền nghĩ tới ‘Phu gia’ của

Vân Khuynh là họ Tần.

Cứ như vậy khuôn mặt Vân Hoán liền trầm xuống.

“Vân vương gia và đại nương không biết ta là nam nhi thân, chỉ nghĩ ta là một nữ hài, muốn ta thay Vân Thù gả đến Tần gia...”

Khi đó, ở Vân gia quá phiền, thật sự là muốn rời đi, ta liền đáp ứng, thay Vân Thù gả cho Tần gia nhị công tử.

Nguyên nhân ta nam phần nữ trang, có lẽ là vì nương muốn bảo hộ ta...

Thế nhưng nhị ca, tuy rằng Vân gia đối với ta không phải quá tốt, lại để ta gả thay, nhưng những năm gần đây, ta kỳ thực sống cũng rất tốt...”

“Tiểu Khuynh...”

Vân Khuynh lời còn chưa dứt đã bị Vân Hoán ôm vào trong lòng.

“Xin lỗi, là nhị ca không bảo vệ tốt người... Khiến người bị khổ...”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, kỳ thực ta có được cũng rất nhiều... Ta thực sự rất tốt...”

Vân Hoán bỗng nhiên đưa tay đặt lên trên vai Vân Khuynh, kéo Vân Khuynh ra:

“Tốt ư? Làm một người nam tử lại bị buộc thay một nữ nhân gả cho một nam nhân khác mà là tốt sao???”

Người Tần gia, cũng nhất định không phải là người tốt, bằng không tiểu Khuynh thế nào lại muốn tránh thoát người Tần gia???

Tiểu Khuynh, mấy năm nay, vào lúc ta không biết, người rốt cuộc chịu đựng bao nhiêu đau khổ???”

Phản ứng kích động và cường liệt của Vân Hoán khiến Vân Khuynh ngẩn ngơ: “Nhị ca, không phải như người nghĩ đâu... Người Tần gia, đối ta đều tốt... Ta...”

Vân Hoán lại ngắt lời y:

“Tiểu Khuynh, nhị ca biết người không muốn nhắc tới chuyện thương tâm này, nhị ca cũng không hỏi người nữa, nhị ca biết người nhất định đã chịu khổ rất nhiều...

Thế nhưng không sao, hiện tại nhị ca tuy rằng không trở về Vân gia, không kế thừa vương vị của Vân gia, thế nhưng nhị ca hiện tại cũng vẫn có năng lực bảo vệ tốt tiểu Khuynh.

Sau đó nhị ca sẽ vẫn đi theo bên người tiểu Khuynh bảo hộ tiểu Khuynh, bất luận là người Vân gia hay là người Tần gia, nhị ca cũng sẽ không để họ ức hiếp người!”

“Người Tần gia đối ta thực sự...”

Vân Khuynh giải thích lại bị bao phủ trong lòng Vân Hoán.

Vân Khuynh bị Vân Hoán ôm vào trong lòng có chút cười khổ không ngớt, Vân Hoán thế nào lại không nghe y giải thích.

Người Tần gia thực sự tốt với y, là chính y không tốt, lòng mang hổ thẹn không còn mặt mũi đi gặp bọn họ mới trốn bọn họ...

Thế nhưng, Vân Hoán quan tâm và lưu ý vẫn khiến Vân Khuynh ấm áp trong lòng, có một người ca ca lo lắng bảo vệ cho mình như vậy cũng rất tốt.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 223: Chuyện Giữa Phụ Tử

Long Khiêm ở trên đường đã bắt kịp mấy người Vân Khuynh, chỉ là vẫn ẩn từ một nơi bí mật gần đó mà thôi.

Mục đích chủ yếu Vân Khuynh đến kinh thành chính là vì đón Hồng Châu về bên người, tự nhiên sẽ không bởi vì một chút nho nhỏ trở ngại mà buông tay.

Sau khi được Vân Hoán nhắc nhở, Vân Khuynh mới nhớ ra Hiên Viên Bất Kinh là Huỳnh Quang đại hoàng tử, bởi vậy bọn họ liền dự định nhờ Hiên Viên Bất Kinh hỗ trợ thử một lần.

Bọn họ và Hiên Viên Bất Kinh ước định ba ngày sau gặp lại, bởi vậy Vân Khuynh mấy người nhất thời cũng nhàn rỗi không có việc gì.

Lúc rảnh rỗi, Vân Khuynh đã nghĩ muốn đi xem thành thị y đã từng sống ở đây vài chục năm rốt cuộc là bộ dáng gì.

Như vậy, Vân Khuynh, Vân Hoán, Long Liễm lại cải trang ra cửa.

Trái ngược với Vân Khuynh mấy người ung dung an nhàn, Hiên Viên Bất Kinh lại không được thoải mái.

Hiên Viên Bất Kinh theo sau Hiên Viên Liệt Thiên, càng tới gần tầm cung hoàng đế Huỳnh Quang, tâm Hiên Viên Bất Kinh lại càng thu chặt, hẳn có phải là trở về quá đột nhiên không???

Vài chục năm, vào đêm hôm đó rời khỏi hoàng cung, hẳn mang theo trường kiếm, đi ám sát phụ hoàng hẳn, lúc sau thất bại, chặt vật gào khóc

trong mưa đêm nói hận hãn sau đó kiên quyết rời đi...

Cảm tình cường liệt như vậy, theo thời gian trôi qua đã trở nên phai nhạt.

Thế nhưng vết thương trong lòng hãn vẫn vĩnh viễn không thể xóa đi.

Hãn hiện tại thực sự có thể bình yên đối mặt với Huỳnh Quang hoàng đế, có thể bình tĩnh hỏi hãn chuyện này sao???

Đáy lòng Hiên Viên Bất Kinh cay đắng vạn phần, thế nhưng hiện tại đã không cho phép hãn lùi bước.

Đi tới trước tấm cung, Hiên Viên Liệt Thiên đột nhiên dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh:

“Bất Kinh, tuy rằng ta không biết năm xưa người vì sao hận phụ hoàng của người như vậy...

Thế nhưng, những năm gần đây, phụ hoàng người vẫn rất hối hận, cũng rất nhớ người, hãn hiện tại thân thể thật không tốt, ta mong muốn...

Người có thể buông tha chuyện cũ, tận tâm tận lực quan tâm hãn, không nên làm trái hãn...”

Hiên Viên Liệt Thiên không phải là loại người cẩn thận tỉ mỉ quan tâm người khác đến như vậy, nhưng hiện tại Huỳnh Quang đế vương, là thân nhân duy nhất là hãn thừa nhận.

Hãn thật tâm quan tâm ca ca của mình, cho nên hãn mong muốn ca ca có thể vui vẻ.

Hiên Viên Bất Kinh gục đầu xuống, lặng lẽ không nói gì.

Kỳ thực, hiện tại nhìn thấy Huỳnh Quang đế vương, hãn sẽ có tâm tình thế nào, tình tự thế nào chính hãn cũng không biết.

Hơi hơi nắm tay, Hiên Viên Bất Kinh thở dài một tiếng, mặc kệ thế nào, hăn hăn là đã không giống năm xưa xung động lỗ măng đúng không.

“Tiểu hoàng thúc, ta sẽ chú ý.”

Hiên Viên Bất Kinh thấy Hiên Viên Liệt Thiên vẫn đứng chờ đáp án của hăn, không khỏi mím mím môi, nói như vậy.

Hiên Viên Liệt Thiên thoả mãn gật đầu, đi ở phía trước, thái giám tổng quản Lý Đức Hải canh giữ ở ngoài tầm cung vừa thấy Hiên Viên Liệt Thiên liền muốn hành lễ.

Hiên Viên Liệt Thiên khoát tay áo, ý bảo hăn không nên quấy rối hoàng đế Huỳnh Quang ở bên trong.

Đi theo bên người Huỳnh Quang hoàng đế nhiều năm Lý Đức Hải lập tức im lặng, một lần nữa đứng ở tại chỗ mở cửa cho Hiên Viên Liệt Thiên đi vào.

Thấy Hiên Viên Bất Kinh, Lý Đức Hải có chút nghi hoặc, thế nhưng ở trong lòng hăn, nếu là người nhiếp chính vương mang đến, như vậy liền nhất định không thành vấn đề.

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu, theo Hiên Viên Liệt Thiên đi vào nội thất, đến cửa nội thất, Hiên Viên Liệt Thiên lại dừng lại, nhẹ giọng nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Vào trong nói chuyện với phụ hoàng đi, hoàng thúc chờ các người ở bên ngoài.”

Nói xong không đợi Hiên Viên Bất Kinh phản ứng, liền đem Hiên Viên Bất Kinh đẩy vào, sau đó đóng cửa lại.

Phía sau cánh cửa, Hiên Viên Liệt Thiên cúi đầu cười khẽ hai tiếng, hình dạng hoang mang rối loạn mờ mịt vừa rồi của Hiên Viên Bất Kinh thực sự là thú vị...

Hiên Viên Bất Kinh như vậy, thấy phụ hoàng hiện tại của hắn, nhất định sẽ không đành lòng chọc hắn tức giận.

Nghĩ đến thân thể hiện tại của Huỳnh Quang hoàng đế, Hiên Viên Liệt Thiên không khỏi nhăn mày thở dài.

Bên trong quá mờ, cho nên ban ngày cũng điểm đèn dầu.

Huỳnh Quang hoàng đế đích thật là một vị hoàng đế tốt cục cung tận tụy, cho dù hiện tại dưới tình huống trọng bệnh, hắn vẫn lật xem tấu chương, tuy rằng là dựa trên giường, thế nhưng vẻ mặt lại cực kỳ nghiêm túc.

Hiên Viên Bất Kinh bị Hiên Viên Liệt Thiên đẩy mạnh ngậy người một lúc, theo phản xạ đã muốn quay đầu rời đi, vừa quay lại nhìn thấy cửa đóng, hắn liền dừng một chút, chỉ phải giấu đi tâm tư chậm rãi đi vào trong phòng.

Huỳnh Quang hoàng đế không có ngẩng đầu, hắn biết, toàn bộ Huỳnh Quang có thể không cần thông báo, cứ như vậy không kiêng nể gì tiến nhập tẩm cung của hắn, chỉ có một người, chính là đệ đệ nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên của hắn.

“Thiên nhi, ngồi đi.”

Ánh mắt Huỳnh Quang hoàng đế vẫn đang kết dính trên tấu chương: “Đây là tấu chương gần đây Vũ nhi xử lý, trật tự rõ ràng xử lý cũng tốt, thế nhưng vẫn còn một chút phải khiển trách, hắn ra tay có chút nhẹ... Kỳ thực, để Vũ nhi ngồi lên vị trí này cũng tốt...”

Hiên Viên Bất Kinh nghe Huỳnh Quang hoàng đế khích lệ thái tử hiện tại, ngũ hoàng tử Hiên Viên Trần Vũ trong lòng không vui cũng chẳng buồn, chỉ là ánh mắt dừng ở trên người tuổi tác rõ rệt ở trên giường kia.

Sợi tóc màu mực của hắn có một chút đã nhuộm trắng phong sương, hắn như trước không giống một người hoàng đế tràn ngập khí phách bên ngoài, mà nhìn càng giống một người tiên sinh dạy học lịch sử nho nhã, thế nhưng hắn lại đích xác mang theo tôn quý khiến kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Người này chính là phụ hoàng hắn, Huỳnh Quang hoàng đế, một người nam nhân khiến hắn hâm mộ rồi lại oán hận.

Huỳnh Quang hoàng đế không nghe thấy tiếng Hiên Viên Liệt Thiên, không khỏi có chút kỳ quái, phải biết rằng Hiên Viên Liệt Thiên chưa bao giờ coi hắn như hoàng đế, chỉ coi hắn là ca ca, ở trước mặt hắn cho tới bây giờ có cái gì thì nói cái đó, ngày hôm nay thế nào lại trầm mặc như vậy.

Mang theo nghi hoặc, Huỳnh Quang hoàng đế ngẩng đầu.

Hiên Viên Bất Kinh lúc này đang nhìn chăm chăm vào Huỳnh Quang hoàng đế, Huỳnh Quang hoàng đế giương mắt, liền thấy một người thanh niên tuấn mỹ lam sam đứng ở trước giường của hắn, trên khuôn mặt của thanh niên tuấn mỹ mang theo mê man, chỉ chuyên chú nhìn chăm chăm vào hắn.

Chờ đến lúc hắn ngẩng đầu trông thấy thanh niên kia, thanh niên lại giống như bị kinh hách, lập tức dời đi ánh mắt mím môi không nói.

Bàn tay Huỳnh Quang hoàng đế run lên, tấu chương trên tay rớt xuống phía dưới.

Hắn đỡ giường chống lên thân thể, không thể tin tưởng nhìn thanh niên tuấn mỹ kia: “Bất Kinh??? Bất Kinh ngươi đã trở về, ngươi... Ngươi tha thứ cho phụ hoàng rồi sao???”

Hiên Viên Bất Kinh trầm mặc không nói, ngồi xõm xuống thân thể, nhặt lên tấu chương đưa tới trong tay hoàng đế Huỳnh Quang.

“Ta lần này trở về, chỉ là muốn hỏi rõ một việc.”

“Nhưng...”

Huỳnh Quang hoàng đế bức thiết nhìn Hiên Viên Bất Kinh: “Phụ hoàng muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người...”

“Không...”

Hiên Viên Bất Kinh theo phản xạ phản đối: “Không có khả năng, người biết ta luôn luôn thích tự do, hưởng hồ, người nghĩ, người như ta, thân thể như vậy có thể làm hoàng đế sao???”

Nói xong lời cuối cùng đáng cười của Hiên Viên Bất Kinh trở nên tái nhợt không gì sánh được, ánh mắt chậm rãi nhiễm lên ngọn lửa phản nộ không bình tĩnh:

“Hiên Viên Ly Thiên, người vừa rồi không phải rất thoả mãn ngũ hoàng tử của người hay sao, cần gì phải giả mù sa mưa nói muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho ta???”

Người không phải đem giang sơn của người, Huỳnh Quang của người đều coi trọng hơn bất cứ thứ gì sao???

Lẽ nào người không sợ ta sẽ trả thù, cố ý hủy đi Huỳnh Quang của người giang sơn của người???”

Huỳnh Quang hoàng đế chẳng thềm để ý Hiên Viên Bất Kinh thẳng hô tên của hắn, mà là vẻ mặt kiêu ngạo lắc đầu:

“Không, hài nhi Bất Kinh của ta, là một người chính trực thiện lương, hắn sẽ không trả thù, sẽ không dùng toàn bộ Huỳnh Quang lấp đi phần hận của hắn.

Bất Kinh, từ khi người rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng vẫn luôn phải người đi theo người, hành động mấy năm nay của người, phụ hoàng đều nhìn trong mắt...

Nếu không Bất Kinh cho rằng phụ hoàng sao có thể chuẩn xác không gì sánh được đem thánh chỉ đưa đến tay người như vậy, nếu không phụ hoàng sao bỏ được để người năm xưa chỉ có chín tuổi rời đi???”

“Người... Người phải người theo dõi giám thị ta???”

Hiên Viên Bất Kinh chỉ cảm thấy mình không thể tỉnh táo, nhìn thấy người này hần liền nhớ tới một màn vũ tiễn bay khắp bầu trời, cùng với mẫu thân bị trúng mấy mũi tên từ trên tường cao hoàng cung rơi xuống...

Khi đó, trong bụng mẫu thân hần, thậm chí, còn có đệ đệ của hần...

Huỳnh Quang hoàng đế... Hiên Viên Ly Thiên, sao hần lại bỏ được, hần làm thế nào, làm thế nào có thể nhẫn tâm như thế???

Đó không phải là người hần yêu sao, trong bụng người nọ không phải là hài tử của hần sao, vì sao hần có thể để toàn bộ thị vệ trong hoàng cung, toàn bộ bắn tên lên người nọ???

Nhớ tới chuyện cũ, Hiên Viên Bất Kinh đau lòng khó có thể hô hấp, không khỏi có chút càng thêm hận Huỳnh Quang hoàng đế.

Hần cho rằng thời gian đã đem thù hận hòa tan, nhưng hôm nay nhớ tới, lại như trước cường liệt như vậy.

“Không, Bất Kinh, phụ hoàng chỉ là quan tâm người. Sợ người ở bên ngoài sẽ bị người ức hiếp... Khụ khụ khụ... Ta...”

Nói, lồng ngực Huỳnh Quang hoàng đế phập phồng không ngớt, lớn tiếng ho khan.

Huỳnh Quang hoàng đế lập tức từ dưới gối đầu rút ra một cái khăn tay, che ở khóe miệng kịch liệt ho khan.

“Người quan tâm ta... Người quan tâm ta mà người ở ngay trước mặt ta, không để ý ta cầu xin giết chết mẫu thân đang hoài thai đệ đệ của ta???”

Chuyện xưa nhắc lại, đau nhức trong lòng Huỳnh Quang hoàng đế tuyệt đối nhiều hơn Hiên Viên Bất Kinh nhiều.

Dù sao, hãn lữ tay giết chết, là người hãn yêu nhất kiếp này, cùng với cốt nhục của hãn.

Trong lòng bi thống, toàn bộ kinh hỉ vì gặp được Hiên Viên Bất Kinh đều rút đi, chỉ để lại đau thương chậm rãi và thống khổ, Huỳnh Quang hoàng đế trong miệng tanh ngọt, bố khăn màu trắng lần thứ hai bị máu tràn ra trong miệng hãn nhuộm đỏ.

“Xin... Xin lỗi...”

Người hãn yêu, cùng với hài nhi hãn là đứng hàng thứ đệ thất của hãn, vào lúc chưa được sinh ra đã vì sai lầm của hãn mà chết...

Kiếp này hãn hồ thẹn nhất, chính là với Hiên Viên Bất Kinh và hai người kia, nhưng hai người kia đều đã chết, chỉ có Hiên Viên Bất Kinh còn sống, chỉ có Hiên Viên Bất Kinh sống tốt, tốt gấp nhiều lần mới có thể bình phục một chút áy náy trong lòng hãn.

Cho nên Hiên Viên Bất Kinh muốn tự do hãn liền cho hãn, bởi vì lo lắng, hãn còn từ một nơi bí mật phái ám vệ lợi hại nhất bên người âm thầm bảo hộ Hiên Viên Bất Kinh.

Biết Hiên Viên Bất Kinh hận hãn không muốn gặp hãn, hãn cũng liền chịu đựng nhớ thương mà không triệu kiến hãn.

Mãi cho đến khi hãn sắp chết, mới đem Hiên Viên Bất Kinh triệu hồi về được, muốn đem vị trí hãn cho rằng là tốt nhất, tôn quý nhất trên đời này đưa cho Hiên Viên Bất Kinh...

Chỉ có Hiên Viên Bất Kinh sống tốt hãn mới có thể chuộc tội, hãn đã nỗ lực tận cùng đối tốt với Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng, Hiên Viên Bất Kinh, vẫn như trước, không chịu tha thứ cho hãn...

Huỳnh Quang hoàng đế trong lòng bi thống cùng với ho khan hai tầng giáp công, trước mắt tối sầm lại, ngất đi.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 224: Tình Cảnh Của Thái Tử

“Người...”

Hiên Viên Bất Kinh đang nói đến kích động, nhưng bỗng nhiên thấy Huỳnh Quang hoàng đế ngã nghiêng trên giường, bàn tay che miệng ho khan cũng buông xuống.

Bố khăn trong tay hắt rơi xuống mặt đất, mặt trên kia cũng đã dính đầy máu tươi.

Con mắt Hiên Viên Bất Kinh bỗng nhiên trừng lớn, thân thể có chút run, vươn bàn tay thon dài muốn đỡ lấy Huỳnh Quang đế vương.

Sau một khắc lại như đột nhiên nghĩ đến cái gì, lui về phía sau một bước muốn buông tay.

Ánh mắt hắt vào lúc chạm đến khuôn mặt tái nhợt của Huỳnh Quang hoàng đế, liền bị đóng ở tại chỗ: “Hiên Viên Ly Thiên, người đang làm cái quỷ gì vậy, tỉnh tỉnh...”

Hiên Viên Bất Kinh đỡ thân thể Huỳnh Quang hoàng đế, hơi hơi lắc lắc.

Hiên Viên Ly Thiên là ai, hắt là Huỳnh Quang hoàng đế, sao có thể cứ như vậy tùy tùy tiện tiện liền hôn mê???

Hắt không phải là Hiên Viên Ly Thiên vẫn có thể trị quốc, võ có thể an bang sao, hắt không phải là đế vương uy nghiêm không gì sánh được hay sao, sao có thể tùy tùy tiện tiện liền hôn mê chứ???

Mặc kệ Hiên Viên Bất Kinh không tin đến thế nào, Huỳnh Quang hoàng đế đích thật là hôn mê.

Mặc cho Hiên Viên Bất Kinh dùng mọi cách gọi, Hiên Viên Ly Thiên cũng không có tỉnh lại.

Lúc này Hiên Viên Bất Kinh thấy Huỳnh Quang hoàng đế vẫn hôn mê, không hề đáp lại hắc, hắc mới triệt để luống cuống.

“Đừng có giả chết với ta, mau ngồi lên??? Đừng tưởng rằng người giả chết ta sẽ nhẹ dạ, ta...”

Hiên Viên Bất Kinh thanh âm càng lớn, cuối cùng khống chế không được thanh âm của mình lớn tiếng hô lên: “Ngự y, ngự y, mau truyền ngự y.”

Hiên Viên Liệt Thiên và Lý Đức Hải vẫn chờ ngoài cửa nghe tiếng của Hiên Viên Bất Kinh, đều bị dọa sợ, đá cửa chạy thẳng vào trong.

Khi bọn hắc thấy Hiên Viên Bất Kinh và Huỳnh Quang hoàng đế đã ngất xỉu thì trong đầu trống rỗng, cái gì cũng không có.

Sau đó, phản ứng trước hết là Hiên Viên Liệt Thiên trực tiếp xách áo Hiên Viên Bất Kinh, tàn bạo chất vấn hắc: “Người đã đáp ứng cái gì với ta, vì sao còn làm hắc tức giận như vậy??? Thấy hắc như vậy, người vui vẻ sao, thoải mái sao???”

Hiên Viên Bất Kinh kinh ngạc bị Hiên Viên Liệt Thiên xách áo, trên khuôn mặt tuần mỹ của hắc một mảnh mờ mịt.

Đáy mắt hắc cũng có vài phần thống khổ, hắc...

Hắc cũng không muốn như vậy...

Thế nhưng, thế nhưng đối mặt với Hiên Viên Ly Thiên, vừa nghĩ tới chuyện năm xưa, hăn liền khống chế không được chính mình.

“Ta...”

Hăn không muốn tổn thương Hiên Viên Ly Thiên, hăn thực sự chỉ muốn hỏi một chút chuyện năm xưa mà thôi...

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn hình dạng hăn mâu thuẫn mà đáy lòng một trận tức giận, thẳng theo dõi hăn một hồi mới buông tay thở dài một tiếng: “Mà thôi, Lý Đức Hải, người mang đại hoàng tử đi xuống nghỉ ngơi trước. Tất cả chờ hoàng huynh tỉnh lại nói sau.”

Lý Đức Hải lúc này mới biết thanh niên tuần mỹ trước mắt này, dĩ nhiên là Huỳnh Quang đại hoàng tử thất tung đã lâu, Hiên Viên Bất Kinh.

Hăn cố nén kinh ngạc trong lòng, nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Đại hoàng tử, thỉnh.”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn Hiên Viên Liệt Thiên nổi giận đùng đùng trừng mắt hăn, lại nhìn Huỳnh Quang hoàng đế ở trên giường, đau lòng buông xuống đôi mắt, theo Lý Đức Hải rời đi.

Vừa mới hồi cung liền cãi nhau với Hiên Viên Ly Thiên, còn khiến Hiên Viên Ly Thiên tức đến ngất xỉu.

Xem ra, hăn đích thật là không thích hợp với hoàng cung này...

Vừa hồi cung ngày đầu tiên, Hiên Viên Bất Kinh liền nổi lên ý niệm muốn rời đi ở trong đầu.

Thế nhưng, rời khỏi đây, trong thiên địa ở bên ngoài, ngênh tiếp hăn cũng là ngày đêm lạnh lẽo.

Cho dù có bạn tốt khắp năm châu bốn bể, cho dù có anh em kết nghĩa Sở Tiểu Ca, thế nhưng, vẫn như trước không có một nơi có thể để hãn gọi là nhà.

Hết lần này tới lần khác, lấy thân thể của hãn, không thể cưới vợ, cả đời này, hãn đã định trước là một người lênh đênh trôi giạt...

Đông cung thái tử.

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong hai vị hoàng tử nghe thấy tin tức Hiên Viên Bất Kinh trở về, vội vã đi tìm Hiên Viên Trần Vũ.

“Vũ nhi.”

Sắc mặt Hiên Viên Lâm Phong có chút âm trầm: “Hoàng huynh đã trở về, người đã biết chưa???”

Hiên Viên Trần Vũ đẩy mắt kính hỉ: “Vừa rồi mẫu hậu đã sai người nói cho ta biết, đại hoàng huynh rời kinh nhiều năm, ta còn nghĩ hãn gặp phải cái gì không may, hiện tại bình an trở về, tự nhiên là tốt.”

Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong thấy Hiên Viên Trần Vũ cái dạng này, đều âm thầm nhú mày.

Hai người liếc nhau, cuối cùng vẫn là Hiên Viên Lâm Phong mở miệng: “Vũ nhi, lẽ nào, người không cảm thấy đại hoàng huynh trở về là có mục đích riêng sao???”

Hiên Viên Trần Vũ ngẩn người, tiếp theo phản ứng tới: “Tam hoàng huynh nói chính là... Ngôi vị hoàng đế???”

Nói, Hiên Viên Trần Vũ một đôi lông mày cũng không tự chủ được nhú lên: “Năm xưa đại hoàng huynh văn thao vũ lược, các phương diện đều là người nổi bật trong huynh đệ chúng ta, thái tử vị vốn nên là của hãn, hãn

trốn ra ngoài khiến phụ hoàng không thể lập trưởng tử, liền phải chọn người hoàng hậu sinh ra là ta... Nếu đại hoàng huynh lần này thực sự là vì ngôi vị hoàng đế mà quay về, ta tự nhiên sẽ nhường cho đại hoàng huynh.”

“Người...”

Khuôn mặt Hiên Viên Lâm Phong hơi vặn vẹo: “Người ngu ngốc!!!”

Hắn hõn hển nói: “Trong hoàng gia nào có thân tình, nếu như Hiên Viên Bất Kinh làm hoàng đế mà không kỵ hoàng tử đã từng làm thái tử là người, hạ độc thủ với người, người phải làm sao đây???”

Hiên Viên Trần Vũ hô hấp cứng lại, sắc mặt cũng có chút âm trầm: “Những đạo lý này, thần đệ đều hiểu, chỉ là thần đệ nguyện ý tin tưởng đại hoàng huynh. Hơn nữa... Tam hoàng huynh, người nói hoàng gia không có thân tình, như vậy, thần đệ có phải là nên đề phòng cả tam hoàng huynh không???”

“Người...”

Hiên Viên Lâm Phong triệt để tức giận: “Vũ nhi, tam ca đối với người mà nói hẳn là không giống!!!”

“Có cái gì không giống, không phải đều là ca ca hay sao???”

Hiên Viên Lâm Phong híp híp mắt, bỗng nhiên vươn tay ôm lấy thắt lưng Hiên Viên Trần Vũ, tay kia nâng cằm Hiên Viên Trần Vũ, không cho cự tuyệt hôn lên.

Môi của hắn mang theo khí phách không thể chống đối, cấp tốc xâm chiếm Hiên Viên Trần Vũ.

Lưỡi dài mềm mại càng không cho cự tuyệt cạy mở môi Hiên Viên Trần Vũ, sau đó nhanh chóng bức thiết quét qua mỗi thốn da thịt trong khoang

miệng của Hiên Viên Trần Vũ.

“Ngô... Ngươi...”

Hai tay Hiên Viên Trần Vũ không ngừng đẩy Hiên Viên Lâm Phong mà giãy dụa, ánh mắt đen láy của hắn không thể tin được tròng lên rất tròn, chậm rãi nổi lên vài phần hơi nước.

Thế nhưng sức lực của Hiên Viên Lâm Phong rất lớn, trói buộc hắn rất chặt, hắn dĩ nhiên không thể lay động mảy may.

Hiên Viên Khê Phong ở một bên thấy vậy tiến lên, vốn hắn muốn kêu Hiên Viên Lâm Phong buông ra Hiên Viên Trần Vũ, nhưng khi hắn thấy Hiên Viên Trần Vũ trong lòng Hiên Viên Lâm Phong hai má ửng hồng, đôi mắt mê ly liền cũng có chút ngây dại.

Sau đó không tự chủ được, hắn cũng vươn tay, từ phía bên cạnh ôm lấy Hiên Viên Trần Vũ, cúi đầu ấn từng nụ hôn lên má hắn.

Làn da nhẵn nhụi dưới đầu lưỡi khiến hắn trong lòng rung động không ngớt.

Thật lâu thật lâu trước đây, bọn họ đã cùng mang tình cảm đối với Ngũ đế này, vì để có hắn mà bọn họ thậm chí không ngại hạ “Tình ti” với hắn, đáng tiếc bị người phá hỏng.

Ngoại trừ trực trặc của độc “Tình ti”, cảm tình giữa ba người bọn họ vốn nên mở ra cũng bị ức chế, sau khi trở lại kinh thành, hắn và Hiên Viên Lâm Phong như trước cố nén khát vọng của mình, vẫn lấy thân phận ca ca đối đãi Hiên Viên Trần Vũ.

Hôm nay, nhất khắc khi Hiên Viên Lâm Phong hôn Hiên Viên Trần Vũ, liền tuyên cáo cục diện “Huynh hữu đệ ái” giữa ba người bọn họ hoàn toàn bị đánh vỡ.

Bọn họ đã không thể duy trì biểu hiện huynh hữu đệ ái giả dối này nữa.

Hiên Viên Trần Vũ đối với bọn họ dường như cũng không có loại ý tứ này, nhưng bọn hắn xác thực rất thích Hiên Viên Trần Vũ, cho nên dù phải dùng đến sức mạnh, bọn họ cũng muốn có được hắn.

Tuy rằng Hiên Viên Trần Vũ quý vi thái tử, thế nhưng tính tình của hắn luôn luôn thuần lương, cư xử ôn hòa, cũng nhẹ dạ không gì sánh được.

Đối với Hiên Viên Trần Vũ như vậy, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong nghĩ chắc chắn có thể trưng cầu Hiên Viên Trần Vũ tha thứ, cũng chắc chắn có thể làm cho Hiên Viên Trần Vũ yêu bọn họ.

Đương nhiên, hiện nay, trong Huỳnh Quang còn có phụ hoàng uy nghiêm không thể xâm phạm, cùng với thế lực bộ tộc hoàng hậu rất lớn rất mạnh như trước, bọn họ sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện nay Hiên Viên Lâm Phong, chỉ là vì cho Hiên Viên Trần Vũ một cái tuyên cáo trong im lặng mà thôi.

Môi lưỡi của Hiên Viên Lâm Phong tàn sát bờ bãi trong miệng Hiên Viên Trần Vũ không ngớt, môi Hiên Viên Trần Vũ bởi vì thật lâu không thể khép lại, nước bọt màu bạc theo làn môi đỏ mọng tràn ra.

Tốc độ tim đập của hắn rất nhanh, cả người mơ hồ, không thể tin được Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong dĩ nhiên thực sự bính hắn.

Chưa từng có ai...

Chưa từng có ai hôn hắn như vậy, hoặc là nói, chưa có ai môi chạm môi hôn hắn, cho nên hắn khiếp sợ hoảng loạn không ngớt, trong đầu một mảnh trống rỗng, nhất thời luống cuống tay chân.

Một lúc lâu, Hiên Viên Lâm Phong mới cảm thấy mỹ mãn buông hẳn ra: “Đây là sự khác nhau giữa chúng ta và các ca ca khác của người, hiểu chưa, Vũ nhi???”

Trong thanh âm của Hiên Viên Lâm Phong lộ ra vài phần tà mị, khê khàng bên tai Hiên Viên Trần Vũ.

Thân thể Hiên Viên Trần Vũ không tự chủ được run lên: “Tam tam... Tam Hoàng huynh... Thịnh... Thịnh buông...”

Hiên Viên Lâm Phong hướng về phía Hiên Viên Khê Phong nhú mày: “Nhị ca, nếu Vũ nhi không để tâm đến chuyện này, như vậy, chúng ta liền giúp hắn là được.”

Hiên Viên Khê Phong gật đầu: “Tự nhiên, chúng ta yêu quý tiểu ngũ nhi như vậy, tự nhiên nên vì hắn phân ưu.”

Bàn tay ôm lấy Hiên Viên Trần Vũ của Hiên Viên Lâm Phong không hề buông ra, trái lại đẩy Hiên Viên Trần Vũ xuống ghế quý phi ở một bên, chính mình cũng ngồi xuống, đem Hiên Viên Trần Vũ giãy dụa không ngớt ấn vào trong lòng cong môi cười cười.

Hắn biết những việc làm này của bọn họ nếu bị người khác biết, rất có thể sẽ đánh mất tính mạng, Hiên Viên Trần Vũ đồng dạng cũng biết, mà Hiên Viên Trần Vũ nhẹ dạ, thường ngày lại tương đối tin cậy bọn họ, cho nên hắn tuyệt đối sẽ không gọi người vào lúc này.

Năm chắc Hiên Viên Trần Vũ nhẹ dạ, Hiên Viên Lâm Phong yên tâm hưởng thụ cảm giác nhuyển ngọc ôn hương trong lòng, một bên ngăn cản Hiên Viên Trần Vũ giãy dụa, một bên hơi nâng lên thanh âm nói: “Thanh Phong!”

Thiếp thân thị vệ của Hiên Viên Lâm Phong lập tức xuất hiện, nửa quỳ trên mặt đất, cúi đầu, dường như hoàn toàn không thấy được động tác kinh

hải thế tục của chủ tử mình.

“Đi, tra xem vì sao Hiên Viên Bất Kinh về kinh, trở về từ chỗ nào, lại cùng đi với người nào... Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, đối phương có bị mà đến, chúng ta cũng không thể bị vây vào vị trí bị động.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 225: Nguy Cơ Tầng Tầng

Mặc kệ trong cung mưa gió bão táp thay đổi thất thường thế nào, cũng không sản sinh bất cứ ảnh hưởng gì đối với Vân Khuynh Vân Hoán và Long Liễm mấy người.

Trong bất tri bất giác Vân Hoán biến thành hướng dẫn viên du lịch, dẫn Vân Khuynh, Long Liễm dạo chơi trong kinh thành.

Nhìn kinh thành náo nhiệt phần hoa, tâm tình vẫn luôn u buồn của Vân Khuynh cũng có một chút rộng mở, trên khuôn mặt tuyệt mỹ treo lên dáng cười nhợt nhạt.

Vân Khuynh một thân trường bào trắng bạc cuộn viền vàng, cả người phiêu dật ôn hòa, Vân Hoán còn lại là một thân đen huyền, trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn mang theo dáng cười nho nhã lễ độ, thỉnh thoảng quay về phía Vân Khuynh nói gì đó.

Long Liễm thay một thân đỏ hồng, lần đầu tiên mặc quần áo màu đỏ tươi, đi theo phía sau bọn họ, một bộ hình dạng có chút suy nghĩ, tâm thần không yên.

Ba người giống như người đi đường phố thông trên đường chậm rãi bước đi, dần dần trên khuôn mặt Vân Hoán rút đi ý cười, mang theo vài phần lạnh lẽo.

Vân Khuynh miễn cảm nhận thấy Vân Hoán biến hóa, không khỏi mở miệng hỏi: “Nhị ca, làm sao vậy???”

Vân Hoán ánh mắt ôn hòa nhìn y: “Không có việc gì, chỉ là bị một vài con chuột theo dõi mà thôi.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, trong lòng có chút kinh ngạc: “Nhị ca là nói... Chúng ta bị theo dõi sao???”

Vân Hoán gật đầu.

Đối với việc này Long Liễm cũng đã phát hiện, nàng cấp tốc tới gần Vân Khuynh Vân Hoán, nói:

“Trên người đám người kia có chứa sát khí sắc bén, xem ra là kẻ đến không có ý tốt, chúng ta hiện tại có hai lựa chọn.

Một là vẫn luôn ở trong địa phương náo nhiệt, khiến họ không thể ra tay, nhưng chúng ta vẫn sẽ bị giám thị... Hơn nữa sau khi quay về khách sạn bình dân như trước sẽ có nguy hiểm.

Hai là đưa bọn họ dẫn đến địa phương hẻo lánh giải quyết sạch.”

Nghe xong Long Liễm nói, Vân Khuynh trong lòng không có nửa phần phản cảm hoặc là dị dạng, mà là bắt đầu nghiêm túc tự hỏi rốt cuộc nên chọn phương pháp nào.

Y đến từ địa cầu xã hội nhân quyền, trong bất tri bất giác, ở tại nơi này thảo luận sinh tử của người khác, y cũng không có cảm giác tội ác.

Xem ra bộ phận thuộc về thời đại này trong thân thể y, biết đâu đã nhiều hơn một chút.

Vân Khuynh còn chưa kịp quyết định, Vân Hoán đã mở miệng nói:

“Một hồi Long Liễm che chở tiểu Khuynh trốn đi, ta đem những người đó dẫn dắt rời đi rồi giải quyết, sau đó sẽ trở về tìm các người...”

Nếu là không đợi được ta, vậy hai người trở về khách sạn bình dân chúng ta ngủ lại chờ ta là được.”

Vân Khuynh nhú nhú mày, muốn ngăn cản, nhưng nhớ tới mình đối với Vân Hoán Long Liễm mà nói thì xem như là một gánh nặng, cuối cùng lời nói đến bên mép vẫn nuốt trở lại.

Long Liễm cũng gật đầu: “Được, ta sẽ bảo vệ tốt công tử, nhị công tử cũng phải cẩn thận.”

Sau khi ba người thương lượng thỏa đáng liền bắt đầu hành động.

Trên đường náo nhiệt, ở một góc trên đường ba người đang đứng có một sạp hàng bán mặt nạ, Vân Khuynh và Long Liễm nhìn nhau cười, cầm lấy mặt nạ không ngừng khoa tay múa chân trên khuôn mặt, chen vào dòng người đi qua góc ngoặt.

Chờ đám người theo dõi Vân Khuynh bọn họ lấy lại tinh thần, trước sạp mặt nạ từ lâu đã không còn bóng dáng Vân Khuynh và Long Liễm, mà Vân Hoán cũng chỉ là góc áo chột lóe mà qua.

Những người đó lập tức đuổi theo bóng dáng Vân Hoán.

Qua một lúc lâu, Vân Khuynh và Long Liễm mới từ một bên trà phở đi ra, nhìn đoàn người náo nhiệt, Vân Khuynh có chút lo lắng: “Long Liễm, người nói nhị ca có thể gặp chuyện không may hay không???”

Long Liễm an ủi Vân Khuynh: “Công tử không cần lo lắng, Vân nhị công tử võ nghệ cao thâm, trí mưu hơn người, chỉ là một đám kiến thức nông cạn, Vân nhị công tử nhất định sẽ không gặp chuyện không may.”

Vân Khuynh nghe vậy gật đầu, chậm rãi an tâm.

Long Liễm và Vân Khuynh đợi một hồi không thấy Vân Hoán quay về, hai người liền trở lại khách sạn.

Đám người theo dõi rõ ràng đã bị Vân Hoán dẫn đi, nhưng khi Vân Khuynh và Long Liễm đi ở trên đường, Long Liễm lại một lần nữa có cảm giác bị người giám thị.

Long Liễm có chút kinh hãi, song song nàng bắt đầu suy đoán rốt cuộc là kẻ nào, vì sao lại giám thị bọn họ???

Thông qua Long Khiêm đã từng chưởng quản Bách Hiếu Lâu, nàng biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song dùng thế lực của Bách Hiếu Lâu tìm đến Vân Khuynh.

Ở giữa các hạng thế lực và Tần gia, ngoại trừ ảnh vệ ám vệ, liền chỉ có tổng bộ Bách Hiếu Lâu nằm ở Xích Yên quốc, cùng với Âm Ảnh Lâu nằm ở Liệt Phong quốc là có nhiều cao thủ nhất.

Đặc biệt người của Bách Hiếu Lâu giỏi về theo dõi, giỏi về suy luận, cho dù dọc theo đường đi có nàng, Long Khiêm và Hiên Viên Bất Kinh che giấu cũng khó mà không lộ ra chân ngựa.

Chân chính tính ra, nàng và Long Khiêm mang Vân Khuynh đi ra ngoài cũng mới chỉ một tháng, sẽ không bị Tần Vô Song và Tần Vô Phong tìm ra trong khoảng thời gian ngắn đến vậy chứ???

Long Liễm lo lắng nhất chính là sau khi bị đại công tử và nhị công tử tìm ra, nàng phải ăn nói thế nào với bọn họ, không chỉ khó nói với hai người bọn họ, mà cả Liên Duyệt giao phó Vân Khuynh cho nàng cũng khó ăn nói.

Long Liễm tâm sự tầng tầng phi thường muốn cắt đuôi mấy người đó.

Mang theo Vân Khuynh nàng rẽ trái rẽ phải, rốt cục vào lúc rẽ sang một ngõ cụt mới bỏ rơi được những người đó.

Nếu như chỉ là Long Liễm một người, hoặc là không có đoàn người náo nhiệt Long Liễm có thể không cần cố kỵ dùng khinh công mang Vân Khuynh đi, nàng nhất định có thể dễ dàng cắt đuôi những người đó.

Thế nhưng mang theo Vân Khuynh, ở trong đám người chen lấn nơi giữa ban ngày, liền có một chút trắc trở.

Có lẽ là trong đám người theo dõi, cũng có cao thủ lợi hại, cho nên lúc ở trong ngõ cụt, Long Liễm cho rằng đã triệt để bỏ rơi những người đó, liền có một đám người áo đen bịt mặt từ trên trời giáng xuống.

“Chết tiệt!!!”

Long Liễm chửi bới một tiếng, nàng không biết những người này, vì sao nhất định phải quấy lấy nàng và Vân Khuynh chứ.

Chết tiệt nhất chính là, từ thân thể là lướt của những người đó, Long Liễm có thể nhận ra đây là một đám nữ nhân, nữ sát thủ.

Có người nói trong tứ đại quốc thì Xích Yên quốc tất cả đều là nữ nhân, có một tổ chức sát thủ tên là Yên Chi phường, bên trong sát thủ đều là nữ tử, chẳng lẽ là những người này, vì sao họ lại ra tay với nàng và Vân Khuynh???

Người của Yên Chi phường hiển nhiên tương đương coi trọng lần hành động này, dĩ nhiên thoáng cái phái hơn hai mươi người.

Long Liễm song quyền khó địch bốn tay, khó tránh khỏi không thể bảo vệ tốt Vân Khuynh.

Khiến Long Liễm và đám nữ sát thủ kia kinh ngạc chính là, vào lúc có người tới gần Vân Khuynh, một đạo tia sáng màu bạc từ trong cơ thể Vân Khuynh bắn ra, sau đó trường kiếm tràn đầy ánh sáng bạc lơ lửng trong không trung, đem Vân Khuynh bảo hộ chặt chẽ.

Lưu Huỳnh Kiếm.

Vân Khuynh vươn tay nắm chuôi kiếm Lưu Huỳnh Kiếm trong tay, không tự chủ được bắt đầu múa kiếm.

Lợi hại trường kiếm, không lưu tình chút nào đoạt đi sinh mệnh của người dưới kiếm, Vân Khuynh cảm giác tay y nắm chặt “Lưu Huỳnh Kiếm”, cả người y liền tiến nhập một loại trạng thái huyền diệu.

Trong đầu xuất hiện hoa văn chiêu thức khó hiểu, nhưng tay chân lại không chịu khống chế, không tự chủ được khiêu vũ đứng lên.

Thế nhưng loại cảm giác này, tuyệt diệu giống như nghi thức xối nước lên đầu, khiến người ta giác ngộ dễ dàng trầm mê.

Thủ lĩnh nữ sát thủ thấy tình huống không ổn, lập tức đánh tín hiệu rời đi.

Phường của họ chủ yếu giết người, rõ ràng là người không có võ công, tại sao lại đột nhiên trở nên lợi hại như vậy???

Long Liễm và Vân Khuynh vốn không muốn gây chuyện, tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian đuổi theo các nàng, thế nhưng tay chân Vân Khuynh, dường như có chút khó có thể dừng lại.

Chờ đến lúc những người đó rời khỏi, tay chân Vân Khuynh mới dừng lại, y có chút suy nghĩ nhìn Lưu Huỳnh Kiếm, lẽ nào vừa rồi y vô ý thức sử dụng, chính là kiếm phổ bên trong Lưu Huỳnh Kiếm???

Tuy rằng y không biết vừa rồi là chuyện gì, thế nhưng có thể bảo hộ bản thân, y vẫn có chút phấn chấn, song song dưới đáy lòng y cũng hạ quyết tâm, lúc nào rảnh rồi phải luyện luyện Lưu Huỳnh Kiếm.

Khóe miệng chậm rãi cong lên nụ cười, Vân Khuynh tâm niệm hơi đổi, Lưu Huỳnh Kiếm xinh đẹp liền hóa thành một đạo kiếm quang, nhập vào trong cơ thể Vân Khuynh.

Long Liễm đồng dạng khiếp sợ kinh ngạc nhìn một màn này, đến gần Vân Khuynh, nghi hoặc nói: “Công tử, vừa rồi đó là...”

Trước đây nàng chưa từng thấy Vân Khuynh có thanh kiếm như vậy, cũng tinh tường biết võ công của Vân Khuynh có bao nhiêu kém cỏi...

Thế nhưng...

Vân Khuynh vừa rồi, nhìn qua, cũng là một cao thủ, hơn nữa nàng hiểu kỳ, Vân Khuynh bình thường giấu kiếm ở đâu??? Hiện tại lại ở nơi nào???

“Cái kia a...”

Vân Khuynh có chút nhú nhú mày, trực giác nói cho y chuyện y đã từng gặp Ngụy Quang Hàn, không thể tùy tiện nói cho Long Liễm.

Long Liễm thấy Vân Khuynh bối rối mà cười cười: “Không sao, công tử không cần chú ý, Long Liễm chỉ là nhất thời hiểu kỳ, công tử không tiện nói ra cũng không sao.”

Vân Khuynh gật đầu: “Hiện tại đích xác có chút bất tiện, ít hôm nữa nếu có cơ hội ta sẽ nói cho người.”

Long Liễm nhìn sắc trời: “Ân, chúng ta vừa rồi dừng lại, dĩ nhiên bỏ lỡ không ít thời gian, Vân nhị công tử sợ là đã trở về, không thấy chúng ta nhất định sẽ lo lắng, chúng ta nhanh lên trở về đi.”

“Được.”

Hai người không biết, sau khi nữ sát thủ công kích bọn họ rời đi, chu vi lập tức có hai cỗ cỗ lực lượng đuổi theo nữ sát thủ tàn dư kia, đồng thời lưu

loát nhổ cỏ tận gốc.

Chờ đến lúc Vân Khuynh và Long Liễm trở lại, Vân Hoán quả nhiên đã trở về.

“Những người đó rốt cuộc vì sao mà đến, sau khi Vân nhị công tử rời đi, chúng ta lại đụng phải một đám khác của Yên Chi phường...”

Vân Hoán vừa nghe Vân Khuynh và Long Liễm gặp phải người của Yên Chi phường, lập tức khẩn trương đỡ lấy vai Vân Khuynh, nhìn từ trên xuống dưới: “Chết tiệt, đám chết tiệt kia, cũng dám động tiểu Khuynh, tiểu Khuynh, người không sao chứ???”

Vân Hoán vừa hỏi vừa nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới.

Yên Chi phường, ở đây không có ai hiểu hơn Vân Hoán.

Sau khi báỉ sư, Vân Hoán liền nhận được vị trí Bách Hoa cung cung chủ ở Xích Yên quốc.

Bách Hiếu Lâu, Bách Hoa cung, Yên Chi phường song song đều là tam đại tổ chức giang hồ ở Xích Yên quốc.

Vân Hoán và chủ nhân của Yên Chi phường cũng đã từng quen biết, Vân Hoán cơ bản có thể đoán được Vân Khuynh vì sao lại bị công kích, nhất thời không khỏi có chút tức giận.

Vân Khuynh thấy Vân Hoán quan tâm y như vậy, mỉm cười lắc đầu: “Không có việc gì, nhị ca thì sao, có sao không???”

Vân Hoán cũng lắc đầu, biết Vân Khuynh không sao hẳn cũng không nhắc lại chuyện Yên Chi phường, chỉ nói sang chuyện khác: “Nhóm người ta dẫn dắt rời đi đã bị ta ép hỏi ra. Nói là trong chốn giang hồ có người treo giải thưởng giá cao muốn máu của công tử áo trắng có thể giải bách độc...”

Hóa ra bọn họ vào lúc nghe nói mình trúng độc ở núi Vô Danh, liền vấy một loại hương vị đặc thù lên người tiểu Khuynh, cũng theo hương vị kỳ dị này tìm được tiểu Khuynh... Nguy hiểm thật, nếu như vừa rồi không phải vì có nhiều người, mùi vị pha tạp, ta căn bản không có khả năng dẫn dắt đưa bọn họ rời đi...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 226: Tâm Linh Cảm Ứng

Bởi vì ngày đó xảy ra sự kiện ám sát, Vân Khuynh mấy người để phòng ngừa gây chuyện thị phi liền không hề ra cửa, mà là vẫn luôn ở trong khách sạn.

Thăng đến ba ngày sau gặp mặt Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh ở hoàng cung sau khi khiến Huỳnh Quang hoàng đế hôn mê, liền một mực ở trong cung, Huỳnh Quang hoàng đế sau khi tỉnh lại lần thứ hai triệu kiến hần, sau khi tới đó hần cũng không tùy tiện mở miệng nữa.

Hần không muốn lần thứ hai làm Huỳnh Quang hoàng đế tức đến ngất đi, thế nhưng nhắc tới chuyện cũ hần lại không thể không được, bởi vậy hần thăng thần ít nói đi.

Hơn nữa, hần tỉ mỉ suy nghĩ một chút, nếu như Huỳnh Quang hoàng đế biết Vân Khuynh tồn tại, đã sớm đem Vân Khuynh đưa đến bên người sủng ái, sao có thể tùy ý hài tử của mình lưu lạc bên ngoài???

Hần đúng là quan tâm sẽ bị loạn, lúc trước dĩ nhiên không nghĩ tới chuyện này, hiện tại nghĩ tới hần liền cảm thấy hần ở lại trong cung như vậy cũng chẳng làm được gì, toàn bộ sự thực chỉ có tự mình đi tìm, bởi vậy hần chuẩn bị cáo từ với Huỳnh Quang hoàng đế.

Chỉ là Hiên Viên Liệt Thiên nhìn ra hần có ý cáo biệt liền lập tức ngăn trở.

Hiên Viên Liệt Thiên nói cho hần, thân thể của Huỳnh Quang hoàng đế một ngày không bằng một ngày, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể cười hạc về tây, Hiên Viên Bất Kinh nếu là rời đi, sợ là ngày sau ngay cả một mặt cuối cùng của Huỳnh Quang hoàng đế cũng không thấy được.

Không thể không nói, cảm tình của Hiên Viên Bất Kinh đối với Huỳnh Quang hoàng đế tương đương phức tạp.

Hận hần, oán hần, rời lại bởi vì hai người có quan hệ huyết thống chí thân, khiến hần không thể nhẫn tâm với người kia.

Nếu như Huỳnh Quang hoàng đế chết đi, hần tất nhiên sẽ rất thương tâm...

Một người có thể nào mâu thuẫn đến loại tình trạng này???

Ở trong hoàng cung, Hiên Viên Bất Kinh luôn luôn lãnh tĩnh trật tự rõ ràng, biến thành một người thường bị tâm tình vây khốn khó khăn mâu thuẫn.

Thẳng đến ngày ước định gặp mặt Vân Khuynh mấy người, hần mới hơi chút tỉnh táo lại.

Sau đó chuẩn bị rời đi.

Thuộc hạ của Hiên Viên Liệt Thiên thấy Hiên Viên Bất Kinh rời đi, liền lập tức báo cáo với Hiên Viên Liệt Thiên.

Hiên Viên Liệt Thiên nhận được tin tức, lập tức ngăn cản Hiên Viên Bất Kinh ở cửa cung: “Bất Kinh không phải đã đáp ứng với hoàng thúc ở lại sao, vì sao còn muốn rời đi???”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hiên Viên Liệt Thiên, cười lạnh nói: “Ta không có đi, chỉ là đi báỉ phỏng mấy người bằng hữu mà

thôi.”

Hiên Viên Liệt Thiên ngấn người, thiêu mi nói: “Như vậy, Bất Kinh có cần thị vệ???”

Đầu Hiên Viên Bất Kinh mơ hồ đau đớn: “Cảm tạ ý tốt của hoàng thúc, thế nhưng không cần.”

Nói xong mặc kệ có lẽ hay vô lễ, trực tiếp lách qua Hiên Viên Liệt Thiên rồi đi.

Lông mày Hiên Viên Liệt Thiên chậm rãi nhú lại, lăm bầm:

“Hiên Viên Bất Kinh như vậy, thực sự thích hợp làm hoàng đế Huỳnh Quang sao???”

Xem ra, vẫn là phải thương lượng thương lượng với hoàng huynh...”

Trong hoàng cung hiện nay nhìn qua gió êm sóng lặng, Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, gần đây càng nhiều lần đi tới Đông cung của thái tử.

Bọn họ tuyệt không cấm kỵ, ở trước mặt Hiên Viên Trần Vũ thảo luận chuyện quan trọng.

Hiên Viên Trần Vũ muốn trốn bọn họ không gặp, nhưng mỗi lần đều là kết thúc trong thất bại, may là Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong cũng không có động tác lớn nào, vẫn còn trong phạm vi hãn chịu được.

Chỉ là đã sắp tới sinh nhật mười tám tuổi của Hiên Viên Trần Vũ, Huỳnh Quang hoàng đế và hoàng hậu từng nói qua, qua sinh nhật mười tám tuổi của Hiên Viên Trần Vũ liền để hãn thú thái tử phi...

Hơn nữa, lần này sinh nhật mười tám tuổi của thái tử, Huỳnh Quang hoàng đế bệnh nằm giường hạ lệnh cho Hiên Viên Liệt Thiên, phải mở tiệc chiêu đãi các quốc gia sứ thần, dĩ thường long trọng.

Tất cả mọi người đều đang suy đoán, lấy trạng huống thân thể hiện tại của Huỳnh Quang hoàng đế, Huỳnh Quang hoàng đế vô cùng có khả năng vào lúc đó, tuyên bố đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hiên Viên Trần Vũ.

...

Hôm nay là ngày Vân Khuynh mấy người ước định với Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh nhưng lại nghĩ tim mình vẫn luôn thành thịch nhảy lên, dường như sắp có chuyện không bình thường xảy ra...

Y tâm tư không yên, tâm thần bất định, Vân Hoán đem nhất cử nhất động của y đều đưa vào trong mắt.

Vân Hoán ôm vai Vân Khuynh, để y ngồi xuống: “Tiểu Khuynh, người có tâm sự???”

Vân Khuynh nhìn hắn, muốn nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng: “Nhị ca, hôm nay sau khi rời giường ta liền tâm thần không yên, giống như là sắp có chuyện gì đó xảy ra... Rất khó chịu...”

Rốt cuộc là chuyện gì, có thể dễ dàng quấy nhiễu tâm thần của y như vậy.

Vân Khuynh vẫn không biết, ở xa ngoài ngàn dặm, chính vào ngày này, hắc bào tế tự Âm Dạ, sử dụng kỳ thuật khác hẳn với người thường của hắn, lặng lẽ xuất hiện trong Tần phủ, lại lặng lẽ đem đại Bảo ôm tới ”Vô Gian luyện ngục”.

Hắc bào tế tự Âm Dạ, vốn là muốn mang theo đại Bảo đưa đến chỗ đó để đại bảo chìm vào giấc ngủ say, làm chuẩn bị cho chuyện mười chín năm.

Nhưng lại bị Ngự Quang Hàn vẫn cố kỵ hấn phá hỏng dự tính, bởi vì ước định lúc trước của hai người, hắc bào tể tự đành phải đem đại Bảo giao cho Ngự Quang Hàn.

Ngự Quang Hàn ôm tiểu oa nhi an tĩnh nho nhỏ mềm mềm trong lòng, trong lúc nhất thời tâm tình phức tạp không gì sánh được.

Đây là nhi tử của Lạc Minh, đây là hài tử của người hấn yêu nhất, cũng là hài tử bởi người hấn yêu nhất sinh ra vì người khác.

Hấn vốn hấn là chán ghét hài tử này, thế nhưng...

Bởi vì người sinh hạ hấn là Lạc Minh, hấn liền yêu ai yêu cả đường đi muốn đối tốt với hài tử này...

Thu chặt bàn tay ôm hài tử, Ngự Quang Hàn phát thệ dưới đáy lòng.

Hấn nhất định sẽ thay Lạc Minh, đem hài tử này giáo dục nuôi dưỡng tốt...

Cho dù mười chín năm sau phải tự tay giết chết hài tử này, hấn vẫn sẽ đối tốt với nó...

Hấn thỉnh sư phụ lợi hại nhất trong ‘Vô Gian luyện ngục’ cho hấn, muốn hấn học tập võ công cao thâm nhất, hấn muốn cho hấn hưởng thụ sự tôn sùng địa vị cao nhất trong ‘Vô Gian luyện ngục’.

Cho dù phải tự tay giết hấn, hấn cũng muốn trước đó, cho hấn toàn bộ tất cả tốt nhất...

Tất cả, đơn giản chỉ vì hấn là hài tử của Lạc Minh.

Lạc Minh, cái người đời trước hấn yêu, nhưng không thể không giả chán ghét.

Lạc Minh, cái người đời này hẳn vẫn yêu...

Tuy rằng...

Y đã xoay người sinh hài tử cho người khác, nhưng hẳn vẫn như cũ nguyện ý thương y.

Bởi vì nguyên nhân đáng buồn của đời trước, hẳn vẫn luôn thương tổn Lạc Minh...

Đối mặt với hẳn thương tổn, Lạc Minh nhưng vẫn đứng ở tại chỗ chờ hẳn, thương hẳn, khiến hẳn rất cảm động, khiến hẳn nghĩ vì người kia cái gì cũng đáng giá...

Đáng tiếc thiên ý trêu người, Lạc Minh hiện tại, dĩ nhiên, thay đổi...

Khóe miệng Ngụy Quang Hàn kéo lên độ cung cay đắng, vuốt ve khuôn mặt mềm mại trơn truột của đại Bảo, lẩm bầm nói: “Bất luận bọn họ đặt tên gì cho người, ngày sau người chính là hài tử của Ngụy Quang Hàn ta, tên là Ngụy Tư Minh...”

Ngụy Tư Minh Ngụy Tư Minh, Ngụy Quang Hàn nhớ Minh...

Minh, người có thể hiểu, có thể nguyện ý tha thứ cho ta đã từng thương tổn người không???

Đời trước phụ tình người, đời này lấy mạng nhi tử người...

Người nhất định sẽ hận ta, hận đi hận đi...

Nếu như đã không còn yêu, vậy hận cũng tốt...

Lạc Minh hận và yêu, ở trong mắt Ngụy Quang Hàn đều là như nhau, chỉ cần Lạc Minh có thể thật sâu nhớ kỹ hẳn, chỉ cần bọn họ có thể dây dưa lẫn nhau, yêu và hận nào có khác biệt???

Hoàn cảnh sinh tồn của ‘Vô Gian luyện ngục’, không giống với địa phương khác, nơi này tràn ngập mùi máu tươi có chứa độc tố, người tu luyện lâu dài ở đây, trên thân thể, hoặc nhiều hoặc ít đều có một vài bệnh ngầm.

Đại Bảo bị mang tới ‘Vô Gian luyện ngục’, thực tế đã đem thân thể hắn tổn hại phân nửa.

Cho dù ngày sau có cường đại, tâm tình của hắn, tu vi của hắn, tập tính của hắn, cũng sẽ nhiễm mùi máu tanh của ‘Vô Gian luyện ngục’, quỷ dị, bạo ngược...

Đây cũng là nguyên nhân Vân Khuynh ở kinh thành cảm thấy tâm thần không yên.

Bệnh trên thân thể Tiểu Bảo, cũng không coi là bệnh, chỉ là một loại số mệnh, là thân phận của hắn nên gánh chịu, bệnh như vậy đối với Tiểu Bảo mà nói thì bình thường như hô hấp, bởi vậy Vân Khuynh không cảm ứng được.

Thế nhưng, chuyện lần này của đại Bảo, thực là nguy hiểm do người tạo thành, cho nên Vân Khuynh mới cảm ứng đến.

Đến buổi trưa, Vân Khuynh Vân Hoán đợi Hiên Viên Bất Kinh, không thấy Hiên Viên Bất Kinh, nhưng lại thấy hai người khiến y kinh hồn táng đảm.

Y cũng từng nghĩ tới khả năng mình bị tìm ra, thế nhưng trăm triệu không nghĩ tới, còn chưa hết một tháng đã bị bọn họ tìm ra...

Buổi trưa, Vân Khuynh Vân Hoán Long Liễm còn đang ở phòng khách, lại bỗng nhiên nghe thấy thanh âm một vật nặng rơi xuống ngoài phòng, mấy người còn chưa phản ứng đến, chợt nghe thấy thanh âm lạnh lùng nghiêm nghị, không nhanh không chậm nói: “Long Khiêm, người thật là có

tiền đồ, cái khác không học được, nhưng chuyện lừa gạt chủ tử, lại học càng thêm tinh thông.”

Thanh âm quen thuộc kia khiến Vân Khuynh Long Liễm sờn gai ốc.

Vân Khuynh lập tức tăng đứng lên, nắm ống tay áo Long Liễm: “Long Liễm... Chúng ta đi mau!!!”

Ánh mắt y đánh giá bốn phía, cuối cùng dừng lại trên cửa sổ, lúc này y rất muốn nhảy cửa sổ chạy thoát.

Hiện tại y thực sự không muốn gặp Tần gia huynh đệ, vốn Tần Vô Phong và Tần Vô Song đã là vấn đề cực lớn, y vẫn tận lực không nghĩ tới, thế nhưng tận lực lảng tránh Tần Vô Hạ lại thành một vấn đề khác, khiến y đau đầu không gì sánh được.

Tuy rằng đi ra sắp tới một tháng, thế nhưng trong lòng y thật sự vẫn rất quẫn quýt.

Y vẫn không biết nên đối mặt với bọn họ thế nào...

Y giục Long Liễm, Long Liễm lại nghe trong thanh âm Tần Vô Phong giáo huấn Long Khiêm ở ngoài cửa mang âm hàn khí, xem ra lúc này, đại công tử thật sự tức giận.

Nàng lúc này nếu như mang theo Vân Khuynh chạy tiếp, phạm tội sẽ lớn hơn nữa...

Tâm Long Liễm thoáng cái lạnh lẽo.

Tần gia huynh đệ coi lục đại ảnh vệ như huynh đệ, coi như bằng hữu, thành thật với nhau, không cho phép một chút phản bội, nhưng bọn họ lại gạt Tần Vô Phong và Tần Vô Song giúp Vân Khuynh chạy trốn...

Lần này, thật xong đời rồi sao???

Vân Khuynh thấy Long Liễm không để ý tới y liền có chút luống cuống, chuyển hướng sang một người khác: “Nhị ca, mang ta rời khỏi đây trước được không???”

Vân Hoán chẳng biết chuyện gì xảy ra, nhưng thấy Vân Khuynh đầy mặt lo lắng liền gật đầu nói: “Được.”

Cũng không nghĩ chữ ‘được’ hẵn vừa nói ra, một thanh âm cười như không cười theo tiếng đẩy cửa vang lên: “Khuynh nhi, rời khỏi đây, là muốn đi đâu vậy???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 227: Ba Người Gặp Lại

“Khuynh nhi, rời khỏi đây, là muốn đi đâu vậy???”

Thanh âm đồng dạng quen thuộc, nhưng nghe xưng hô Vân Khuynh liền biết hẳn là ai.

Vân Khuynh cứng còng thân thể ngẩng đầu nhìn về phía cửa —

Người nọ chỉ là tùy ý đứng ở cửa, nhìn qua liền tự có một cỗ khí thế tiêu sái ngạo nghễ.

Hắn một thân trường bào trắng bạc không gió tự động, mái tóc đen thúi thật dài buộc lên buông xuống từ đỉnh đầu, đen như mực.

Hắn mày dài hất cao đến búi tóc, con ngươi như hồ nước sâu, sâu thăm sáng sủa, mũi thẳng đỉnh trực, môi mỏng mà hồng hơi hơi vung lên.

Lúc này hắn hai tay khoanh lại, nhàn nhã đi chơi mà đứng, một cỗ lãnh ý và uy áp nhàn nhạt từ trên người hắn nhẹ nhàng toát ra.

Vân Khuynh không tự chủ được lui về phía sau một bước, tới gần Vân Hoán, thanh âm có chút bất ổn nói: “Vô... Vô... Vô Song ”

Chỉ hơn nửa tháng không thấy, khí thế trên người Tần Vô Song càng thêm đáng sợ, thế nhưng cũng may Tần Vô Song cũng giống Vân Khuynh, nhìn qua cũng không tính là chật vật, tương tự lẫn vật là tinh thần bọn hắn, mà không phải liên quan thân thể.

Tần Vô Song nghe thấy Vân Khuynh gọi hắn, giơ giơ lên mi, nhắc chân đi vào trong phòng, ý cười khoe môi càng sâu, chậm rãi đến gần Vân

Khuynh: “Khuynh nhi người vừa rồi là muốn đi sao???”

“Ách...”

Vân Khuynh sắc mặt trắng nhợt, một đôi tay khấn trương không biết đặt ở đâu mới tốt.

“Không không... Không thể nào...”

Vì sao thân thể y bắt đầu run lên, Tần Vô Song rõ ràng là đang cười, Tần Vô Song rõ ràng rất ôn nhu, hơn nữa...

Y rõ ràng cũng rất nhớ Tần Vô Song, lúc này rất muốn nhào vào lòng hăn lớn tiếng nói y nhớ hăn...

Tần Vô Song không để ý tới Vân Khuynh, mà là quay đầu, trông thấy Vân Hoán, đôi mắt sâu thêm, lạnh nhạt nói: “Người là ai???”

Vân Khuynh thấy Tần Vô Song đem đầu mâu chuyển hướng Vân Hoán, lập tức mở miệng nói: “Vô Song, hăn là...”

“Khuynh nhi.”

Tần Vô Song cắt đứt y: “Chuyện giữa chúng ta, một hồi nói sau, ta hiện tại hỏi chính là hăn, không phải người.”

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, phát hiện Tần Vô Song cũng có một mặt thô bạo.

Y buông xuống mặt mày, giấu đi các loại tâm tình trong lòng, y bất an, y thấp thỏm, là không người nào biết.

Vân Hoán thấy thái độ của Tần Vô Song đối với Vân Khuynh vô cùng nghiêm khắc, không khỏi nhú nhú mày nói: “Ta là nhị ca Vân Hoán của tiểu Khuynh, công tử xưng hô thế nào???”

Trong ánh mắt Tần Vô Song hiện lên một tia kỳ dị, gật đầu: “Ra là nhị ca của Khuynh nhi, thất kính thất kính, đa tạ người vài ngày trước chăm sóc Khuynh nhi.”

Tần Vô Song, Tần Vô Phong là có được tin tức chuẩn xác mới đến tìm Vân Khuynh, Vân Khuynh bên người có người nào bọn họ tự nhiên biết.

Tần Vô Song hỏi như vậy, lúc trả lời cũng cường điệu hai chữ nhị ca.

Không có biện pháp!!! Khi bọn hắn biết được Vân Khuynh cùng với Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán tương đối thân mật hòa hợp, cũng đã lật úp bình dấm chua.

Hôm nay thấy bản thân Vân Hoán, phát hiện Vân Hoán cũng tương đương anh tuấn, trong lòng vị chua lại càng nồng, cũng liền khẩn cấp muốn tuyên cáo quyền lợi của mình đối với Vân Khuynh.

Cho nên nghe thấy Vân Hoán hỏi, hắn lập tức ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, mở miệng nói: “Ta là Tần Vô Song, tướng công của Khuynh nhi.”

Vân Hoán vừa nghe liền kinh ngạc, hóa ra người trước mắt này chính là nhị công tử Tần gia, tướng công của Vân Khuynh.

Lại suy nghĩ một chút phong tư của Tần Vô Hạ, Vân Hoán âm thầm cảm thán, Tần gia quả nhiên được trời ưu ái, một người hai người, liếc mắt nhìn lên đều là nhân trung long phượng.

Thế nhưng, mặc kệ đối phương là long hay phượng, Vân Khuynh là đệ đệ của hắn, hắn tự nhiên muốn bảo vệ y, cho dù đối phương là tướng công của Vân Khuynh, hắn cũng không cho phép đối phương ức hiếp Vân Khuynh.

Tuy rằng Tần Vô Song này nhìn qua là người tử tế, thế nhưng bên trong ai biết là thế nào.

Nếu như Vân Hoán nhớ không lầm, Vân Khuynh hiện tại đang trốn tránh vị tướng công này của y...

Nghĩ tới đây lông mày của Vân Hoán không khỏi nhăn càng chặt: “Tần nhi công tử, tiểu Khuynh là đệ đệ của ta, chăm sóc y là chuyện đương nhiên, người không cần cảm tạ ta.”

Thân thể Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực có chút cứng ngắc.

Ôm ấp quen thuộc này, trước đó vài ngày y quyến luyến không gì sánh được nhưng lại không thể không rời đi, hôm nay trở lại vòng tay này, vừa muốn dừng lại vừa muốn khuyên mình không nên trầm luân phải chạy trốn...

Rất mâu thuẫn rất thống khổ.

Nếu như Tần gia chỉ có một nhi tử, chỉ có một Tần Vô Song thì thật tốt.

Vì sao Tần gia ngoại trừ Tần Vô Song, hết lần này tới lần khác còn có Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ.

Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực cũng không giãy dụa, chỉ là chậm rãi nhắm mắt, đáy lòng rối loạn không mở miệng.

Vân Hoán nhìn, biểu tình luôn luôn nho nhã lễ độ có chút vỡ tan, ở quanh thân hắn, chẳng hiểu tại sao lại quanh quẩn vài phần áp suất thấp.

Tần Vô Song đối với Vân Khuynh thuận theo thoả mãn, thế nhưng hắn càng hài lòng chính là rốt cục có thể lần thứ hai ôm Vân Khuynh vào lòng.

Người này, từ sau khi rời khỏi Tần gia, khiến hắn lo lắng hãi hùng, nóng ruột nóng gan.

Rất sợ y lỡ có vạ nhất hoặc là gặp phải nguy hiểm, mỗi ngày nghĩ y có được ăn ngon ngủ ngon, có thể gặp phải nguy hiểm, sống có vui vẻ...

Mỗi ngày thấp thỏm suy đoán, hầu như sắp bức điên hẳn, toàn bộ nhớ thương cấp thiết và lo lắng, vào lúc nhìn thấy dĩ nhiên đều lặng xuống.

Đến bây giờ hẳn vẫn không rõ, lúc vừa thấy Vân Khuynh, hẳn vì sao có thể thần thái như thường, tự nhiên như vậy.

Trái tim hẳn rõ ràng hài lòng kích động mất tần suất, thân thể hẳn, mỉm cười bên môi hẳn rõ ràng là đang run rẩy, nhưng nét mặt hẳn lại cứng nhắc không biểu lộ mảy may.

Kỳ thực hẳn càng sợ tìm được Vân Khuynh là một giấc mộng, là một ảo cảnh, thẳng đến nhất khắc đem Vân Khuynh ôm vào trong lòng, tâm của hẳn mới yên ổn xuống, vòng tay của hẳn rốt cuộc được viên mãn.

Hơi hơi nhắm mắt, Tần Vô Song không thể không thở ra một hơi.

Cuối cùng cũng tìm được... Khuynh nhi của hẳn cuối cùng cũng trở lại vòng tay hẳn...

Nụ cười trên khuôn mặt tuần mỹ của hẳn vào lúc ôm Vân Khuynh vào lòng, liền trở nên càng thêm rõ ràng, đó là dáng cười đích thực phát ra từ nội tâm.

Nửa ôm Vân Khuynh, Tần Vô Song không chút khách khí ngồi xuống.

Hơn nữa còn thuận lợi đem Vân Khuynh giam trên đùi mình, Vân Khuynh không thể tin tưởng trừng lớn hai mắt, nhìn Vân Hoán và Long Liễm còn đang ở đây, hai gò má trắng noãn thoáng cái nhuộm lên đỏ ửng.

Y đẩy đẩy Tần Vô Song: “Vô Song, buông...”

Hiện tại tình tự của y rất loạn, thanh âm cũng thay đổi.

Tần Vô Song cúi đầu, trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y nhể lên nhàn nhạt đỏ ửng, trong lòng không khỏi kinh sợ, ánh mắt hơi trầm xuống, sợ mình luống cuống, Tần Vô Song lập tức ngẩng đầu hô hấp, sau khi bình tâm xong mới ánh mắt sắc bén nhìn về phía Long Liễm: “Long Liễm, người tuy rằng là nữ nhi thân, nhưng ở trong lục đại ảnh vệ, người đích đích xác xác là người chúng ta tín nhiệm nhất, yên tâm nhất, nhưng người, lại dùng cái gì báo đáp chúng ta???”

Cái liếc mắt kia của Tần Vô Song quá mức phức tạp, Long Liễm biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong là thật sự nổi giận, lập tức quỳ xuống: “Thuộc hạ biết tội, thỉnh nhị công tử trách phạt.”

Nàng vừa nói xong liền cúi thấp đầu, một bộ thái độ nhận sai cực kỳ chân thành.

Kỳ thực nàng hiện tại đang than thở dưới đáy lòng, không biết Liên Duyệt biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong tìm được Vân Khuynh, có thể trách tội nàng hay không.

Tần Vô Song còn chưa nói ra muốn nghiêm phạt nàng thế nào, bóng dáng đen huyền của Tần Vô Phong liền xuất hiện ở cửa, trên khuôn mặt anh tuấn của hắn vẫn là lạnh lùng nghiêm nghị như thường.

Khí tức băng lãnh trên người hắn so với Tần Vô Song càng sâu, uy áp trên người cũng càng thêm áp bách khiến người ta không thể hô hấp.

Hắn chậm rãi đi vào, y bào đen huyền dưới thân vẽ ra một độ cung hoa mỹ tôn quý.

Vân Khuynh bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực không tự chủ được ngẩng đầu, trông thấy Tần Vô Phong, nhất thời không khỏi sửng sốt.

Cứ như vậy khuôn mặt hơi ngửa, trong đôi mắt đẹp màu mực mang theo trong suốt và thuần túy, thẳng tắp nhìn Tần Vô Phong, nhất thời dời mắt

không được.

Lúc vừa nhìn thấy Tần Vô Song, y còn có chút sợ bị hai người tìm được, lúc này bị Tần Vô Song ôm vào trong ngực, y đã không còn quẩn quýt chuyện bị tìm được, cho nên lúc này thấy Tần Vô Phong, mới có thể yên tâm hiển hiện ra ngoài một bộ thất thần.

“Long Liễm, nếu đã biết sai, người liền đi cùng Long Khiêm, về hình đường ảnh vệ đi lĩnh phạt.”

Tần Vô Phong dừng lại cước bộ, đứng ở trước mặt Long Liễm, lạnh lùng nói.

Long Liễm lập tức lưu loát dập đầu: “Thuộc hạ tuân mệnh.”

Sau một khắc liền biến mất.

Vân Hoán nhìn Tần Vô Phong, trực giác người này còn lợi hại hơn Tần Vô Hạ và Tần Vô Song, trên người người này có một loại khí thể thuộc về thượng vị giả không giện tự uy.

Hắn còn chưa kịp hỏi đối phương là ai, đối phương liền nhìn về phía hắn: “Nhị ca của Vân nhi??? Ta nhớ kỹ Vân gia, hình như chỉ có người từng đối xử tử tế với Vân nhi... Đa tạ người từ nhiều năm trước đã chăm sóc Vân nhi, ta là đại ca của Vô Song, Tần Vô Phong.”

Vân Hoán bưng bình đại ngộ, ra là ca ca của Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, trách không được lại bất phàm như thế, hai người đệ đệ đều khó lường như vậy, làm ca ca tự nhiên càng khó lường.

Nhưng mà...

Vân Hoán bắt đầu hoài nghi, Vân Khuynh nói y là giả thay, đa nương hắn sao có thể bỏ qua loại nhân vật như vậy, sao có thể tiện nghi Vân Khuynh

để Vân Khuynh gả vào phu gia như vậy???

Chẳng lẽ người Tần gia này, kỳ thực có chỗ nào bản thiêu hèn hạ, tỷ như trời sinh tính bạo ngược, tỷ như khát máu thành tính, tỷ như làm nhục thành tính...

Vân Hoán không quá rõ ràng trạng huống, vẫn còn đang nghĩ loạn, càng nghĩ càng lo lắng, nhưng sau một khắc, những suy luận này của hần đều bị phủ định.

Khi Tần Vô Phong rốt cục khắc chế không được, đem ánh mắt mình dời về phía Vân Khuynh trong lòng Tần Vô Song, hần cũng nhận không được ôn nhu như mặt nước, nhẹ nhàng gọi lên: “Vân nhi...”

Vân Khuynh cũng si ngốc nhìn lại, nỉ non nói: “Đại ca...”

Vân Hoán mộng, nhìn Vân Khuynh, nhìn Tần Vô Song mặt âm trầm, lại nhìn Tần Vô Phong.

Vì sao, hần nghĩ giữa Tần Vô Phong và Vân Khuynh rất ái muội???

Bọn họ hai người tuy chỉ là ngăn ngừa gọi tên nhau, thế nhưng cũng rất ôn nhu nhẫn nại, giống như lão phu lão thê chung sống với nhau đã lâu.

Gặp quý, Vân Khuynh rõ ràng là ‘Thê tử’ của Tần Vô Song, Vân Khuynh rõ ràng đang ngồi trong lòng Tần Vô Song, vì sao Vân Khuynh còn có thể ái muội như vậy với Tần Vô Phong.

Đây, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??? Chân tướng rốt cuộc là thế nào???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 228: Lời Nói Dối Thiện Ý

Hỗ động giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong, không chỉ Vân Hoán nhìn ra không đúng, ngay cả Tần Vô Song cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng Tần Vô Song chỉ là vô ý thức buộc chặt bàn tay ôm Vân Khuynh, cũng không toát ra quá nhiều tình tự.

Người bình thường thấy ‘Thê tử’ của mình, cùng với đại ca của mình ‘Mắt đi mây lại’ như vậy, không phải đều rất tức giận sao???

Vì sao Tần gia tướng công này, nhìn thế nào lại cam chịu như thế???

Vân Hoán trăm tư không được kỳ giải, chỉ cảm thấy đầu mình càng lúc càng đau.

Lúc Vân Khuynh nói chuyện này với hần, đều chỉ là thô sơ giản lược nói một lần, trong đó rất nhiều trọng điểm và chi tiết đều là ngậm miệng không nói, mọi việc của Tần gia lại càng không hề đề cập với hần.

Vân Khuynh cố ý ẩn dấu không nói sự thực, rốt cuộc là thế nào, Tần gia chỉ có ba huynh đệ, vì sao hần cảm giác lại rất phức tạp???

Vân Hoán có chút suy nghĩ nhìn Vân Khuynh, Vân Khuynh lại không phát hiện, chỉ là hơi hơi nhắm mắt, đang suy nghĩ phải trả lời hai người tìm được y như thế nào.

Thế nhưng y cũng phát hiện, Tần Vô Song, Tần Vô Phong hai huynh đệ, càng như là đã hòa thuận lại, cùng nhau đi tìm y...

Điều này ý nghĩa cái gì...

Vân Khuynh nghĩ không ra, cũng không dám suy nghĩ sâu xa tiếp xuống.

Mà Tần Vô Song thì phi thường không hài lòng Vân Hoán nhìn Vân Khuynh, giơ lên ống tay áo, ho nhẹ một tiếng nói: “Vân nhị ca, chúng ta và Khuynh nhi xa cách đã lâu, có rất nhiều chuyện muốn nói, còn thỉnh Vân nhị ca lắng tránh một chút, nếu có chỗ thất lễ, thỉnh Vân nhị ca không lấy làm phiền lòng.”

Gọi Vân Hoán một tiếng Vân nhị ca, cũng chỉ là vì Tần Vô Phong vừa nói câu kia, ở Vân gia, chỉ có Vân Hoán từng đối xử tử tế với Vân Khuynh.

Đích xác thất lễ, Tần Vô Song thỉnh cầu khiến Vân Hoán nhú mày: “Ta...”

Kỳ thực hẳn rất lo lắng đem Vân Khuynh lưu cho hai người kia, chỉ là Vân Khuynh đột nhiên từ trong lòng Tần Vô Song ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng lắc đầu với hẳn.

Như vậy hẳn liền đem cự tuyệt bên mép, nuốt xuống phía dưới, gật đầu đóng cửa rời đi.

Chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại Tần Vô Phong, Tần Vô Song và Vân Khuynh, trên khuôn mặt Tần Vô Song mang theo vài phần mãnh liệt, lúc này mới mở tay đặt trên thắt lưng Vân Khuynh, một lần nữa vươn đến, đem cả người Vân Khuynh mạnh mẽ ôm vào trong ngực.

Đầu của hẳn chôn ở căn cổ Vân Khuynh, thì thảo lẩm bẩm: “Khuynh nhi, ta rất nhớ người...”

Vân Khuynh nghe vậy trong lòng mềm nhũn, trong mắt nóng lên, thiếu chút nữa chảy ra nước mắt.

Y cũng nhớ hẳn, nhớ Tần Vô Phong, nhớ Liên Duyệt, nhớ bảo bảo...

Tần Vô Phong không nói gì ngồi ở trên ghế bên cạnh bọn họ, bình tĩnh nhìn Vân Khuynh không nói, nhưng trong đôi mắt đen vắng lặng như hắc diệu thạch, cuộn cuộn cũng là tha thiết nóng cháy thâm tình, đốt cháy tâm can Vân Khuynh.

Lẽ nào...

Y sai rồi sao???

Không nên trốn sao???

Đang suy nghĩ, Tần Vô Song đã thu hồi yếu đuối và thất thần toát ra vừa rồi, từ chỗ cổ Vân Khuynh ngẩng đầu, vươn tay nâng cằm Vân Khuynh, thật sâu hôn xuống cánh môi hắn mong nhớ ngày đêm đã lâu kia.

Hắn hết sức triền miên liếm mút đảo quanh bên môi y.

Vân Khuynh sắc mặt ửng đỏ, nhưng cũng không có phản kháng, hơi buông xuống mí mắt, tùy ý lông mi che phủ đôi mắt màu mực của y, dịu ngoan thuận theo động tác của Tần Vô Song.

Tần Vô Song xem chuẩn thời cơ, liền vươn lưỡi cạy mở cánh môi Vân Khuynh, thâm nhập vào trong, hai bên cấp tốc quấn lại một chỗ, truy đuổi lẫn nhau.

Tần Vô Phong dường như không có việc gì nhắc lên chén trà ở một bên, đáy lòng hơi hơi cay đắng, bàn tay nắm chén trà cũng trắng bệch, trên mặt là một mảnh lạnh lùng và bình tĩnh.

Con mắt hắn hơi hơi rủ xuống, không nhìn động tác của hai người bên cạnh, mà là nghiên cứu hoa văn màu xanh mạ vàng trên chén trà.

Vân Khuynh và Tần Vô Song vừa hôn, thiếu chút nữa khiến Vân Khuynh hít thở không thông, may là y đúng lúc đẩy ra Tần Vô Song, Tần

Vô Song cũng không quá cố sức đã bị y dễ dàng đẩy ra.

Hô hấp vừa được tự do, Vân Khuynh liền tựa ở trong ngực Tần Vô Song nhẹ nhàng thở hỗn hển, hơi nâng lên lông mi nhắm lên vài phần hơi nước, một bóng người bỗng nhiên ánh vào trong mắt Vân Khuynh.

Là Tần Vô Phong.

Vân Khuynh chậm rãi trợn to hai mắt, ảo não không ngớt.

Trời ạ!!!

Y vừa bị Tần Vô Song hôn liền bị dụ dỗ, dụ dỗ y thẳng thắn quên Tần Vô Phong tồn tại.

Lúc này vừa nhìn Tần Vô Phong, nhớ tới vừa rồi y và Tần Vô Song không kiêng nể gì hôn môi trước mặt Tần Vô Phong, Vân Khuynh liền chỉ muốn đào một cái hố vùi mình vào trong.

Tần Vô Song nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Phong, đột nhiên cũng không cảm thấy đại ca nhà mình tồn tại vương bận.

“Được rồi.”

Vẫn là Tần Vô Phong tự chủ tốt nhất, thấy Tần Vô Song và Vân Khuynh dừng lại, liền lập tức buông chén trà trong tay, chăm chú nhìn Vân Khuynh nói: “Vân nhi, theo chúng ta trở lại.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt, Tần Vô Phong nói chính là theo bọn họ cùng nhau trở lại...

Là bọn hắn, mà không phải Tần Vô Song, hoặc là Tần Vô Phong bắt lỳ một ai trong hai người, mà hai người bọn họ.

Vân Khuynh hô hấp đột nhiên có chút cứng ngắc: “Ta... Không được.”

Y cự tuyệt khiến tâm tình tốt của Tần Vô Song cũng trầm xuống: “Vì sao???”

Vân Khuynh hô hấp dừng một chút, hai bàn tay che giấu dưới ống tay áo đặt trên đùi, không tự chủ được quăn lại với nhau: “Ta... Ta... Ta ở kinh thành còn có chút việc.”

Tần Vô Phong liếc nhìn Tần Vô Song, trong đôi mắt mang theo vài phần trách cứ.

Vân Khuynh rời xa bọn họ nhất định là có nguyên nhân, cho nên bọn họ đã sớm thương lượng hết thảy, sau khi tìm được Vân Khuynh nhất định phải ôn nhu chờ y, dĩ y đem toàn bộ tâm sự và cố kỵ đều nói ra.

Cũng ước định ai cũng không được khởi binh vấn tội Vân Khuynh, chất vấn nguyên nhân y rời đi, miễn cho lại đem Vân Khuynh bức chạy.

Tuy rằng trải qua lần Vân Khuynh trốn đi này, bọn họ ngày sau nhất định sẽ càng thêm chú ý hành tung của Vân Khuynh, thế nhưng, người có lúc trượt chân ngựa có lúc mất móng, nói không chừng lúc nào đó lại để Vân Khuynh thừa cơ chạy mất.

Cho nên, thượng thượng sách chính là theo Vân Khuynh, dĩ y trầm tĩnh lại, hoàn toàn tin tưởng bọn họ, nguyện ý ở lại bên người bọn họ, nguyện ý đem tâm sự của y đều nói cho bọn họ.

Thu được ánh mắt cảnh cáo của Tần Vô Phong, Tần Vô Song bĩu môi, đem ánh mắt dời sang một bên, không hề mở miệng.

Vừa rồi hần cố ý tiến đến trước Tần Vô Phong, ôm Vân Khuynh vào lòng trước Tần Vô Phong, thậm chí cố ý ở trước mặt Tần Vô Phong bừa bãi hôn môi Vân Khuynh, tất cả đều là vì để Tần Vô Phong tức giận.

Thế nhưng, đối với Tần Vô Phong vững như núi đá này, hẳn làm tất cả trái lại càng có vẻ hẳn giống như một hài tử không được tự nhiên.

Nghĩ, Tần Vô Song bắt đầu ảo não, gờng càng già quả nhiên càng cay, đạo hạnh đại ca nhà hẳn hẳn không sánh được, trách không được hẳn sẽ thỏa hiệp nhượng bộ.

“VẬY ĐƯỢC.”

Nghe xong Vân Khuynh nói, Tần Vô Phong gật đầu: “Ta và Vô Song vốn là tới đón Vân nhi trở lại, nếu Vân nhi có việc, như vậy ta và Vô Song liền ở cùng Vân nhi, đem sự tình giải quyết xong xuôi rồi cùng nhau trở lại.”

Vân Khuynh không tự chủ được nhú mày, trong lòng biết hai người này tìm được y tất nhiên sẽ không đơn giản để y tiếp tục trốn bọn họ, cho nên chỉ có thể gật đầu.

Dù sao bây giờ còn chưa tới Tần gia, sau đó y có thể xem xét tình huống hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Không tiếp tục tự hỏi vấn đề này, Vân Khuynh lập tức nghĩ tới một chuyện khác khiến y nóng ruột nóng gan, y giơ lên đôi mắt, nhìn Tần Vô Song, lại nhìn Tần Vô Phong: “Vô Song, đại ca, đại Bảo tiểu Bảo hiện tại thế nào???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song rời khỏi Tần gia, thế nhưng chuyện phát sinh ở Tần gia, bọn họ đều là thời khắc quan tâm.

Trước đó vài ngày bọn họ như trước nhận được thư Liên Duyệt gửi, nói tiểu Bảo hôm nay đã ở Lưu Ly tiểu trúc chỗ nhị sư bá của bọn họ.

Mà đại Bảo...

Nhớ tới hài tử kia, trên khuôn mặt Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người, đều bịt kín một tầng lo lắng, dĩ nhiên bị người bất tri bất giác mang đi, hơn nữa không hề lưu lại nửa điểm vết tích.

Biết hai hài tử gặp chuyện không may, Tần Vô Song và Tần Vô Phong lòng nóng như lửa đốt, thế nhưng bọn hắn còn muốn đi tìm Vân Khuynh.

Cho nên chỉ có thể phái người đi tìm đại Bảo.

Tuy rằng bọn họ không rõ vì sao Vân Khuynh lại rời khỏi Tần gia, bỏ được rời xa hai nhi tử, thế nhưng Tần Vô Phong và Tần Vô Song biết, Vân Khuynh cực kỳ thích hai hài tử kia, rất coi trọng hai hài tử của mình.

Lúc này Vân Khuynh vừa hỏi, bọn họ đều luyến tiếc nói cho Vân Khuynh sự thực, cho nên sắc mặt bối rối không tiện mở miệng.

Nhìn bọn họ hai người ấp a ấp úng, đáy lòng Vân Khuynh mọc lên một loại dự cảm không ổn, chẳng lẽ hai hài tử xảy ra cái gì ngoài ý muốn???

Sắc mặt tuyệt mỹ của y biến tái nhợt, cánh môi run run, còn chưa đem suy đoán của mình hỏi ra, Tần Vô Phong liền mở miệng nói: “Bọn họ hai người tốt, Vân nhi không cần lo lắng.”

Tần Vô Song rất phối hợp dùng sức gật đầu: “Đúng vậy, Khuynh nhi nếu thật nhớ bọn họ, lúc trước không bỏ đi chẳng phải là ổn rồi sao.”

Nói đến sự kiện kia, Vân Khuynh lập tức chột dạ gục đầu xuống.

Tần Vô Phong biết Vân Khuynh còn không bỏ xuống được hai nhi tử, thoáng suy ngẫm liền nói: “Liên Cừ biểu ca thấy hai đứa căn cốt kỳ giai, liền đem bọn họ đưa đến Lưu Ly tiểu trúc học nghệ rồi.”

Đây coi như là một lời nói dối thiện ý.

Hắn không hy vọng Vân Khuynh lo lắng cho bọn nhỏ, trước khi Vân Khuynh phát hiện bọn nhỏ gặp chuyện không may hắn nhất định phải đem bọn chúng bình yên vô sự tìm trở về.

“A... Bọn họ còn nhỏ như vậy đã phải đi báỉ sư học nghệ sao... Như vậy, cho dù ta trở lại Tần gia, cũng không gặp được bọn họ???”

Tần Vô Phong gật đầu: “Bọn họ là tiểu nam tử hán, hơn nữa sau đó còn phải tiếp nhận mọi việc trên tay chúng ta, ta và Vô Song Vô Hạ không rảnh dạy bọn hắn, liền chỉ còn cách đưa bọn hắn đến nơi có thể giáo dục tốt.”

Vân Khuynh ngẫm lại cũng đúng, liền an tĩnh lại, thế nhưng y như trước lo lắng cho hai hài tử, tuổi còn nhỏ như vậy, có thể học được cái gì???

Khăng định sẽ rất khổ.

Thế nhưng, chịu khổ trong khổ, mới có thể trở thành người trên người, y hiện tại chỉ hy vọng bọn họ sớm ngày học nghệ thành công, ít nếm khổ sở một chút.

“Hiện tại, nên là Khuynh nhi nói cho chúng ta biết, Khuynh nhi ở lại kinh thành rốt cuộc có chuyện quan trọng gì — Khuynh nhi nói ra, nói không chừng chúng ta có thể giúp được, Khuynh nhi có chúng ta bang trợ, nhất định sẽ là làm ít công to, nói vậy chúng ta có thể sớm ngày giải quyết vấn đề, sớm ngày về nhà.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 229: Chuyện Cũ Năm Xưa

Đang lúc Vân Khuynh giải thích chuyện Hồng Châu với Tần Vô Phong và Tần Vô Song, Hiên Viên Bất Kinh cũng đã tới.

Nếu như Vân Hoán là người đầu tiên khiến Tần Vô Phong và Tần Vô Song lật úp bình dấm chua, như vậy Hiên Viên Bất Kinh chính là người thứ hai.

Hiên Viên Bất Kinh tới gặp Vân Khuynh, vừa đến đã bị Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ do Tần Vô Phong và Tần Vô Song mang đến ngăn ở ngoài cửa.

May là đụng với Vân Hoán, Vân Hoán nói Vân Khuynh đang chờ Hiên Viên Bất Kinh, Tần Vô Phong và Tần Vô Song trong phòng mới bằng lòng để Hiên Viên Bất Kinh đi vào.

Hiên Viên Bất Kinh đi vào, đã bị Tần Vô Phong và Tần Vô Song dùng ánh mắt nghiêm khắc soi kỹ, loại ánh mắt này giống như kim châm đâm vào người, thế nhưng Hiên Viên Bất Kinh vẫn như cũ mặt không đổi sắc.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vốn đang căm thù, nhưng vào lúc nhìn thấy tướng mạo của Hiên Viên Bất Kinh, dĩ nhiên giật mình.

Hai người bọn họ nhìn Vân Hoán, lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh, cuối cùng lại nhìn về phía Vân Khuynh.

Ba người này...

Nếu nói Vân Khuynh và Vân Hoán là huynh đệ...

Thế nhưng lúc này, Tần Vô Phong và Tần Vô Song lại thăm nghĩ Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh càng giống huynh đệ hơn.

Vừa rồi lúc bọn họ quan sát Hiên Viên Bất Kinh, dĩ nhiên phát hiện tướng mạo của Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh có ba bốn phần rất giống.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn nhau, có chút suy nghĩ nhãn lại lông mày, trực giác của bọn họ, hành trình kinh thành lần này, hẳn là sẽ không đơn giản như vậy.

Vân Khuynh từ lâu đã giẫy khỏi Tần Vô Song ôm ấp, rất vui vẻ nghênh tiếp Hiên Viên Bất Kinh.

Tinh thần và thần sắc của Hiên Viên Bất Kinh không phải quá tốt, khiến Vân Khuynh có vài phần lo lắng.

Dù sao ở trên đường đi từ Tích Châu đi đến kinh thành, Hiên Viên Bất Kinh chăm sóc y rất tốt.

“Bất Kinh có chỗ nào không khỏe, có muốn đi nghỉ ngơi trước không??? Sắc mặt của Bất Kinh rất kém.”

Vân Khuynh nhíu mày, nói ra y lo lắng.

Kỳ thực đối với Hiên Viên Bất Kinh, y vốn đã có vài phần kính ngưỡng và thân cận, hơn nữa Hiên Viên Bất Kinh bảo vệ y, y từ lâu đã coi Hiên Viên Bất Kinh như ca ca của mình.

Tần Vô Song thấy Vân Khuynh lo lắng Hiên Viên Bất Kinh như vậy, ánh mắt không khỏi liếc sang một bên, cong môi nói: “Vừa rồi ta tinh tế quan sát, thân thể của Hiên Viên công tử không có gì đáng ngại, nếu có, sợ cũng là tâm bệnh.”

Hiên Viên Bất Kinh, Huỳnh Quang đại hoàng tử.

Hiên Viên gia và Tần gia, mặt ngoài là bạn, nhưng ngầm đều đề phòng nhau, tuy là thể cộng sinh môi hờ rãnh lạnh, nhưng đám người Hiên Viên gia này luôn luôn muốn một mình độc bá.

Cho nên ám hoàng Tần Vô Song chưởng quản triều đình, rất không thích Hiên Viên hoàng thất, liên quan, cũng không thích vị đại hoàng tử này...

Tuy rằng hãn vẫn có vài phần thưởng thức vị đại hoàng tử làm thần bộ tiêu sái và tài năng này.

Tần Vô Song nói như vậy, kỳ thực là có chút thất lễ, tuy rằng hãn nói là sự thật, thế nhưng Tần Vô Song và Hiên Viên Bất Kinh dù sao cũng không quen nhau.

Cho nên nghe xong Tần Vô Song nói, Hiên Viên Bất Kinh nhin không được muốn nhìn Tần Vô Song.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong hai huynh đệ, đều là những kẻ không thể bị người tùy tiện bỏ qua, Hiên Viên Bất Kinh đương nhiên cũng không ngoại lệ chẳng qua thẳng đến lúc này hãn mới chăm chú quan sát Tần Vô Song.

Cuối cùng cười khổ: “Đích thật là tâm bệnh.”

Sau khi nói xong trên khuôn mặt tuần mỹ của hãn có chút mờ mịt, lẩm bẩm nói:

“Ta muốn rời khỏi đây... Thế nhưng có quá nhiều chuyện ta chưa thể rõ ràng...”

Tiểu Khuynh, thứ cho ta vô lễ, ta muốn hỏi người một việc, có được không???”

Vân Khuynh kinh ngạc không gì sánh được: “Ta??? Bất Kinh muốn hỏi ta cái gì, nếu ta biết, tất sẽ không giấu diếm.”

Hiên Viên Bất Kinh dời ánh mắt về phía Vân Hoán, có chút gian nan mở miệng: “Tiểu Khuynh người, thật là hài tử của Vân vương gia sao???”

Vấn đề của Hiên Viên Bất Kinh bùng nổ khiến mấy người ở đây ngạc nhiên không ngớt, Vân Khuynh và Vân Hoán càng là tròng lớn hai mắt: “Đó là tự nhiên... Ta tự nhiên là người của Vân phủ.”

Tuy rằng Vân Khuynh không thích Vân gia, thế nhưng sau khi y có ý thức, đích thật là ở Vân phủ, hơn nữa là từ nhỏ đã ở Vân phủ.

Hiên Viên Bất Kinh nâng tay xoa lên khuôn mặt mình, hỏi Vân Khuynh và mọi người:

“Lẽ nào, tiểu Khuynh không cảm thấy chúng ta rất giống nhau sao, lẽ nào tiểu Khuynh đối với ta, không có một loại cảm giác thân thiết kỳ dị sao???”

Tiểu Khuynh năm nay có phải mười chín???”

Vân Khuynh bị Hiên Viên Bất Kinh liên tiếp hỏi có chút khó có thể chống đỡ, vẻ mặt y hoảng hốt, Hiên Viên Bất Kinh nói đều rất đúng, đều rất chính xác.

Thế nhưng...

Cái đó và y có phải là hài tử của Vân vương gia hay không lại có liên quan gì???

Lẽ nào Hiên Viên Bất Kinh chỉ bằng vào những thứ vừa khớp này, mà hoài nghi quan hệ gì đó giữa bọn họ???

Tần Vô Phong và Tần Vô Song có chút suy nghĩ, bọn họ vốn đã có chút kỳ quái, Vân Khuynh nếu là thân sinh ‘Nữ nhi’ của Vân vương gia, Vân vương gia sao có thể không thích Vân Khuynh???

Cho dù là không thích, thì y cũng là hài tử của hắc, hồ độc không ăn thịt con, toàn bộ trên dưới Vân phủ, thái độ đối với Vân Khuynh, vốn là có chút khiến cho kẻ khác khó hiểu.

Chẳng lẽ là do thân thế của Vân Khuynh, thật là có gì đó đáng ngờ???

Lúc bọn họ còn đang suy nghĩ sâu xa, khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Bất Kinh lóe ra hoảng hốt và đau thương, ép buộc mình nhớ lại chuyện cũ mở miệng nói:

“Thế nhân đều nói Hiên Viên Bất Kinh ta là nhi tử của Lan phi, một trong tam đại quý phi của hoàng cung Huỳnh Quang, nhưng kỳ thực, ta không phải là nhi tử của nàng.

Khi còn bé, ta bình thường nghi hoặc, vì sao phụ hoàng không cho ta gặp mẫu phi của ta, mà là tự mình giáo dục ta...

Thẳng đến khi ta hơi lớn một chút, phụ hoàng mới đưa ta vào nội thất tẩm cung của hắc, ở đó, treo một bức họa, phụ hoàng chỉ vào người kia nói hắc là mẫu thân của ta.

Ta khi đó căn bản không tin, bởi vì người kia, hắc là một nam nhân...”

Hiên Viên Bất Kinh nói đến đây, hơi hơi nhắm mắt, thở dài một tiếng nói:

“Nam nhân bị phụ hoàng xưng là mẫu thân của ta, quanh năm không ở Huỳnh Quang quốc nội.

Năm ấy ta sáu tuổi lần đầu tiên nhìn thấy hắc, hắc mỹ lệ giống như một vị tiên tử bị giáng xuống phàm trần, ôn nhu, bác học, nhìn như nhu nhược bồ liễu, kì thực cứng cỏi như thạch.

Từ ánh mắt đầu tiên thấy hắc, ta liền nguyện ý tin tưởng hắc là người sinh ta ra, bởi vì, ta rất mong muốn một người mẫu thân như vậy chỉ ở xa xa nhìn, thẳng đến ta sáu tuổi hiểu chuyện mới bằng lòng chính thức gặp mặt với ta...

Khoảng thời gian đó, là lúc ta vui vẻ nhất, tuy rằng mẫu thân rất ít khi vào hoàng cung gặp ta, nhưng mỗi lần gặp, liền nhất định mọi cách sủng ái ta...

Năm ấy ta tám tuổi, mẫu thân lại mang thai, lần kia mẫu thân ở trong hoàng cung rất lâu...”

Nhớ lại chuyện này đối với Hiên Viên Bất Kinh mà nói là một kỷ niệm rất đẹp, khỏe miệng Hiên Viên Bất Kinh cong lên độ cung hạnh phúc.

Vân Khuynh chỉ nhìn môi Hiên Viên Bất Kinh khép mở, đối với nội dung hắc nói cũng không quá hiểu.

Đáy lòng mọc lên một loại sợ hãi.

Y làm Vân Khuynh mười chín năm, nhưng phát hiện mình rất có thể không phải Vân Khuynh.

Khi Hiên Viên Bất Kinh nói đến thân sinh mẫu thân của hắc là một người nam tử, tâm của y liền siết chặt lại.

Y lập tức nghĩ tới thân thể của mình, thân thể khác hắc với thường nhân...

Dù sao, người thân là nam tử lại có thể mang thai quá ít, trùng hợp như vậy không có quá nhiều, hơn nữa, khuôn mặt của y và Hiên Viên Bất Kinh thực sự có chút giống...

Lẽ nào...

Vân Khuynh sắc mặt tái nhợt, toàn bộ thân thể bất tri bất giác run run không ngớt.

Tần Vô Phong vào lúc y không phát hiện đã đi tới phía sau y, đưa y ôm vào trong lòng, vươn tay sờ sờ đầu y:

“Không sao, không cần lo lắng, ta và Vô Song nhất định sẽ điều tra rõ ràng chân tướng...”

Mặc kệ người là ai, người đều là Vân nhi của ta và Vô Song.”

Vân Khuynh có chút thấp thỏm ngẩng đầu, ánh mắt bàng hoàng nhìn Tần Vô Phong: “Đại ca...”

Không ai có thể hiểu tâm tình của y lúc này, lúc còn nhỏ y một mực suy nghĩ, lẽ nào bởi vì mẫu thân của y ở bên trong Vân phủ thân phận quá thấp, không được sủng cho nên y mới nhận hết xa lánh???

Lúc y còn nhỏ, y từng vô số lần ôm lấy hi vọng với Vân vương gia, cùng với các vị tỷ tỷ của y...

Khi đó y cũng từng oán hận, cuối cùng khi biết những người đó thực sự không thích y, y mới hết hy vọng, đem tất cả quy về bình tĩnh.

Ngoại trừ mẫu thân đã chết của y, cùng với Vân Hoán, đối với thân tình của Vân phủ, y từ lâu đã không còn hy vọng xa vời.

Nhưng hiện tại lại có người đến nói cho y, nói y căn bản không phải là hài tử của Vân phủ.

Trách không được những người đó lại đối xử với y như vậy, trách không được Vân vương gia không thích y...

Hóa ra, đúng là bởi vì y, không phải là hài tử của bọn hần???

Dựa vào trong lòng Tần Vô Phong, đáy lòng Vân Khuynh ngũ vị tạp giao, chậm rãi nhắm mắt lại.

Lúc y nhắm mắt lại, thanh âm của Hiên Viên Bất Kinh như trước không hề che lấp truyền vào tai y.

“Đệ đệ trong bụng mẫu thân, hần là đã sáu tháng...”

Buổi tối hôm đó, ta theo thường lệ đi tìm mẫu thân nói cho hần tình huống công khóa của ta, thế nhưng không biết vì sao, mẫu thân và phụ hoàng lại nổi lên tranh chấp...

Cuối cùng mẫu thân hần dĩ nhiên muốn rời khỏi hoàng cung, phụ hoàng không lưu được hần, liền gọi toàn bộ cung thủ trong cung bức bách mẫu thân...

Mẫu thân... Không bị phụ hoàng uy hiếp, khư khư cố chấp muốn đi... Mà phụ hoàng hần, lại thực sự hạ lệnh...

Nhất khắc kia, vạn tiễn tề phát... Vô số mũi tên bắn lên người mẫu thân...

Ta thấy máu tươi tuôn ra từ trên người mẫu thân... Mẫu thân từ trên tường ngã xuống.

Ta mang theo trường kiếm đi ám sát phụ hoàng báo thù cho mẫu thân... Ta khi đó, xung động như vậy, nhỏ yếu như vậy, dễ dàng bị phụ hoàng chế phục.

Nhưng ta đã không thể tiếp tục ở lại nơi đó, không thể tiếp tục gọi người giết nường của ta là phụ hoàng...

Có lẽ phụ hoàng lòng mang áy náy, để tưởng niệm đệ đệ chưa kịp xuất thế kia của ta, phong cái người căn bản không tồn tại kia làm thất hoàng tử...”

Khuôn mặt tuần mỹ của Hiên Viên Bất Kinh vặn vẹo không ngớt, thân thể hắn run run, giống như là rất gian nan mất khí lực rất lớn mới nói ra được những điều này.

Chờ đến khi hắn đem hết sự tình nói xong, đôi mắt của hắn đã nổi lên một tầng mặt nước trắng tấp nhìn chăm chăm Vân Khuynh:

“Ta đã cho rằng thất hoàng đệ đáng thương của ta, thực sự đã chết... Thế nhưng thấy tiểu Khuynh, ta liền dấy lên một tia hy vọng...”

Biết đâu tiểu Khuynh chính là thất hoàng đệ của ta, biết đâu mẫu thân của ta năm xưa cũng chưa chết!!!”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 230: Có Nên Thừa Nhận Hay Không

Biết đâu Vân Khuynh chính là thất hoàng đệ của Hiên Viên Bất Kinh, biết đâu mẫu thân của Hiên Viên Bất Kinh năm xưa cũng chưa chết!!!

Đây là suy đoán của Hiên Viên Bất Kinh, cũng là ý nghĩ trong lòng mọi người lúc này.

Thế nhưng, theo lời của Hiên Viên Bất Kinh, mẫu thân hẳn bị trúng mấy mũi tên, lại đang ở trong hoàng cung, hẳn thoát được sao???

Loại khả năng này quá nhỏ.

Thế nhưng, lỡ đâu lại có ngoài ý muốn...

Trên người Vân Khuynh chứa nhiều đặc điểm, thực sự quá mức giống với lời của Hiên Viên Bất Kinh, biết đâu, bọn họ thật là... Huynh đệ cũng không nhất định...

Người ở đây nghe xong Hiên Viên Bất Kinh nói, đều rơi vào trong trầm tư.

Một lúc lâu, có người lần thứ hai đánh vỡ vắng vẻ, lúc này đây, người mở miệng là Vân Hoán.

“Tổ nương nương nàng...”

Tổ nương nương trong miệng Vân Hoán, chính là vị mẫu thân của Vân Khuynh trong Vân phủ kia.

“Nàng là nữ tử thanh lâu đã ta nhìn trúng.

Lúc mới vào Vân phủ, nàng nhất thời nhận hết sủng ái, nhưng nàng thân phận hèn mọn lại giỏi dùng thủ đoạn, bị các phu nhân có thân phận trong phủ cùng với đám thiếp thất xa lánh.

Sau nhiều lần các vị phu nhân và thiếp thất bị hãm hại, nàng rốt cục khiến đa ta chán ghét, đa ta đã nhốt nàng ở hậu viện...

Có lẽ là bởi vì nàng rốt cục nhìn thấu tất cả, liền từ nay về sau an ổn ở hậu viện, không tranh không đoạt, mặc cho người khác ức hiếp cũng chỉ là một mặt nhường nhịn...

Khi đó, nàng không có mang thai, thế nhưng, khoảng năm tháng sau, ‘Tứ muội’ Vân Khuynh của ta liền xuất thế.

Khi đó đã có người hoài nghi Vân Khuynh không phải là ‘Nữ nhi’ của đa ta, thế nhưng đại phu nói là sinh non...

Đa ta khi đó vốn đã không thích tiểu Khuynh, là bởi vì tin lời đồn cho rằng tiểu Khuynh không phải hài tử của hần...

Từ đây suy ra, có lẽ tiểu Khuynh thực sự không phải là hài tử của đa ta...”

Vân Hoán nói, không thể nghi ngờ là nói cho người khác, hần tin lời nói của Hiên Viên Bất Kinh.

Vân Khuynh ngạc nhiên nhìn Vân Hoán, y cho rằng, Vân Hoán sẽ là người thứ nhất phủ định Hiên Viên Bất Kinh, không nghĩ tới Vân Hoán lại...

Vân Hoán ngẩng đầu cười cười với Vân Khuynh, trên khuôn mặt tuấn mỹ nho nhã lễ độ mang theo vài phần đáng thương:

“Tuy rằng... Rất muốn tiểu Khuynh là thân đệ đệ của ta, thế nhưng...

Ta biết, người Vân gia gây cho tiểu Khuynh tất cả đều là thương tổn khó có thể phai mờ, cho nên, dưới đáy lòng tiểu Khuynh, nhất định là không hy vọng bọn họ là thân nhân của mình...

Đã như vậy, ta cần gì phải chấp nhất, dù sao mặc kệ tiểu Khuynh có phải là người Vân gia hay không, chỉ cần tiểu Khuynh nhận vị nhị ca này là được.”

Vân Khuynh giật mình, trong đôi mắt sáng sủa một tầng mặt nước.

Đúng vậy, y không hy vọng người Vân gia là thân nhân của y, y muốn có thân nhân bảo vệ y, tự nhiên là tốt.

Thế nhưng...

Nếu thân phận của Vân Khuynh thực sự là Huỳnh Quang thất hoàng tử...

Vậy vì sao lại được sinh ra ở Vân phủ???

Hiên Viên Bất Kinh nghe xong Vân Hoán nói, kích động bước về phía một bước, hai tay đặt lên trên vai Vân Khuynh, thẳng tắp kéo y tới gần, cấp thiết mở miệng: “Nói như vậy, tiểu Khuynh người, thật là thất hoàng đệ của ta sao???”

Đây gần như là chuyện nước chảy thành sông, nhưng Vân Khuynh lại vươn tay hất tay Hiên Viên Bất Kinh xuống.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một ít thất vọng: “Một năm trước, khi ta thay Vân Thù gả đến Tần gia, ta cũng đã đoạn tuyệt quan hệ với Vân gia.

Khi đó ta đã nói với mình, ta không phải người của Vân gia...

Sau đó ta lần thứ hai khẳng định, ta không phải là người của bất cứ nhà nào, chỉ là người của Tần gia...

Nếu ta không phải là người Tần gia, như vậy nhất định là kẻ không nhà.

Về phần thân thể của ta thế nào, rốt cuộc có phải là thất hoàng đệ của Bất Kinh hay không, đều đã không còn quan trọng, ta cũng không muốn truy tra, bất luận Bất Kinh có phải là thân sinh huynh đệ của ta không, ta đều nguyện ý coi Bất Kinh là ca ca...

Nói chung, mặc kệ nói như thế nào, ta là Vân Khuynh, chính là Vân Khuynh, cũng chỉ là Vân Khuynh.”

Sau khi nói xong Vân Khuynh cúi đầu, giấu đi tình tự trong ánh mắt.

Y tự nhiên là muốn tìm được người nhà bảo vệ mình, y tự nhiên là muốn biết thân thể của mình, muốn gặp thân sinh phụ mẫu của mình một lần.

Thế nhưng...

Mùa đông năm ngoái khi ở cùng Tần Vô Phong, Tần Vô Phong phân tích tình thế giữa Tần gia và Hiên Viên gia, khiến y không thể tiếp tục suy tính về thân thể của mình.

Vì sao, hết lần này tới lần khác phải là người Hiên Viên gia, hết lần này tới lần khác phải là thất hoàng tử của Huỳnh Quang???

Y đã vì Tần gia sinh hai hài tử, Tần gia và Hiên Viên gia lại không giống như biểu hiện ra ngoài nhìn qua hữu nghị như vậy.

Y nếu nhận người thân, tất sẽ là làm khó Vô Phong Vô Song, trong tương lai cũng rất có thể sẽ khiến bọn nhỏ khó xử.

Nói như vậy, y tình nguyện không tiếp thu cái gọi là ca ca thân sinh này.

“Tiểu Khuynh...”

Hiên Viên Bất Kinh không thể tin tưởng nhìn Vân Khuynh:

“Vì sao, vì sao người không muốn thừa nhận thân phận của người, không muốn nhận thức ca ca là ta???”

Người biết không, nếu như mẫu thân của chúng ta thực sự đã chết, chúng ta sẽ chỉ còn người thân duy nhất là đôi bên...”

“Hiên Viên công tử.”

Tần Vô Song bước về phía trước một bước, chặn ở trước mặt Hiên Viên Bất Kinh, cười như không cười mở miệng: “Khuynh nhi đã có Tần gia chúng ta, có hai hài tử của y, sao có thể nói là chỉ có một người thân???”

“Hài tử???”

Hiên Viên Bất Kinh nghe xong Tần Vô Song nói, hai mắt trở nên lờ lờ phát sáng, mở miệng nói:

“Hài tử??? Các người nói hài tử...”

Là hài tử của tiểu Khuynh sao???

Tiểu Khuynh, trên thế giới này nam tử có thể sinh hài tử rất ít, mẫu thân có thân thể như vậy, cho nên chúng ta mới có thân thể như vậy...

Tiểu Khuynh, người thật là thất hoàng đệ của ta!!!”

Hiên Viên Bất Kinh sau khi nói xong mới phát hiện tất cả mọi người đang quái dị nhìn hắn.

Lúc này hắn mới nghĩ dưới lúc cấp thiết, dĩ nhiên đem bí mật mình ẩn dấu nhiều năm, chưa bao giờ nói cho người khác nói ra.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của hắn mang theo bối rối đỏ bừng.

Làm hoàng tử một quốc gia, hắn vẫn vì thân thể khó có thể mở miệng của mình mà cảm thấy hổ thẹn, nhận tri của hắn, thiên đạo luân lý trong cảm nhận của hắn, khiến hắn không thể chấp nhận thân thể của mình.

Huỳnh Quang hoàng đế và mẫu thân của hắn, cũng chưa từng nói về thân thể của hắn với hắn, mà Vân Khuynh đến từ hiện tại, biết thân thể của mình là chuyện gì xảy ra, tầm mắt cũng nhìn thoáng hơn Hiên Viên Bất Kinh.

Tuy Vân Khuynh cho rằng thân thể của mình không được trọn vẹn không được đầy đủ, nội tâm có tự ti, nhưng vẫn mạnh mẽ hơn Hiên Viên Bất Kinh rất nhiều, Hiên Viên Bất Kinh vào lúc đối mặt với thân thể của mình, xa xa không có thản nhiên như Vân Khuynh...

Tuy rằng Vân Khuynh đã đủ không thản nhiên.

Vân Hoán đầu óc một trận mê muội, nghĩ mình sắp ngất đi.

Ngày hôm nay hắn thụ kích thích quá nhiều.

Đầu tiên là mối quan hệ ù ù cạc cạc giữa Vân Khuynh và Tần gia huynh đệ, tiếp đến là Hiên Viên Bất Kinh công bố thân phận của Vân Khuynh...

Hiện tại, hắn dĩ nhiên nghe thấy thân thể của Vân Khuynh có thể sinh hài tử, đồng thời còn có hai hài tử...

Hắn đỡ trán mình, tức khắc ngồi xuống.

Hôm nay, trong mấy người ở đây, hiểu Vân Khuynh nhất chắc chắn là Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Lấy bọn họ hiểu tính cách của Vân Khuynh, tự nhiên biết tính tình không được tự nhiên của y, vì sao lại cự tuyệt nhận thức Hiên Viên Bất Kinh.

Tần Vô Phong trầm tư một hồi rồi nói:

“Hiên Viên công tử, Vân nhi ca, ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, Vân nhi khó tránh khỏi có chút khó có thể tiếp nhận...”

Các người cứ đi nghỉ ngơi trước, ta và Vô Song muốn nói chuyện với Vân nhi, một hồi tự nhiên sẽ rõ mối quan hệ giữa y và Hiên Viên công tử.”

Tuy rằng Vân Khuynh không thừa nhận, nhưng trên thực tế Hiên Viên Bất Kinh lúc này, đã nhận định Vân Khuynh là thất hoàng đệ của hắn, nghe xong Tần Vô Phong nói, hắn lặng lẽ gật đầu.

Hắn biết việc này không phải chuyện đùa, Vân Khuynh cần thời gian để tiếp thu.

Thế nhưng, hắn hi vọng Vân Khuynh không nên tốn hao quá nhiều thời gian, mới bằng lòng thừa nhận y là đệ đệ của hắn.

Trên thế giới này, chỉ có Vân Khuynh và hắn là thân sinh huynh đệ đồng phụ đồng mẫu.

Vân Khuynh thừa nhận thân phận của y, đáy lòng hắn sẽ có một phần gửi gắm thân tình, hắn sẽ không bao giờ cô đơn một người nữa.

Vân Khuynh Vân Khuynh...

Lúc này Hiên Viên Bất Kinh đáy lòng mê man, yếu đuối bất kham lại tịch mịch cô độc gần như phát cuồng, tràn ngập khát vọng liếc nhìn Vân Khuynh, gật đầu với Tần Vô Phong, xoay người rời đi.

Vân Hoán cũng là tinh thần hoảng hốt, thế như sự chín chắn cùng với năng lực thừa thụ của hắn, hiển nhiên là tương đương tốt, tuy rằng vẻ mặt vẫn đang mang theo khiếp sợ, nhưng hắn vẫn nỗ lực bảo trì bình tĩnh cáo biệt với Vân Khuynh mấy người.

Không chỉ Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh lúc này cần thời gian lãnh tỉnh, tiếp thu sự thực này, hắc cũng cần.

Trong gian phòng lớn đến vậy, người thoáng cái tới, rồi lại thoáng cái đi.

Chỉ còn lại Tần Vô Phong, Tần Vô Song và Vân Khuynh.

Vân Khuynh nặng nề thở hắt ra, thả lỏng xuống.

Lời Hiên Viên Bất Kinh nói, giống như hòn đá ném xuống mặt nước, khiến y quẩn quýt mệt chết đi.

Nếu muốn truy tra thân thể của y, khẳng định sẽ đưa tới liên tiếp sự kiện, hơn nữa lúc này Huỳnh Quang đế vương đang trọng bệnh, hắc nói y là thất hoàng tử, khó tránh khỏi sẽ bị một vài người có tâm hiểm lằm.

Thế nhưng...

Cũng bởi vì Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh...

Nếu như Huỳnh Quang hoàng đế là thân sinh phụ thân của y, y nên làm như thế nào, có nên tiến cung xem hắc một lần không???

Vân Khuynh rất quẩn quýt, rất bối rối.

Tần Vô Song ở một bên nhìn, cũng cau mày, hắc thực sự không nghĩ tới thân thể của Vân Khuynh khác thường, cũng chưa từng nghĩ, Vân Khuynh dĩ nhiên có thân thể sâu xa với Hiên Viên gia như vậy.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 231: Hạnh Phúc Của Ba Người

“Đối với những lời của Hiên Viên Bất Kinh, đại ca nghĩ như thế nào???”

Không có người ngoài, Tần Vô Song thu lại tâm tình, nghiêm túc hỏi Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong hơi trầm tư:

“Ta nghĩ có thể tin...”

Hiên Viên Bất Kinh, thật là ca ca của Vân nhi. Kỳ thực lúc Vân nhi vừa đến Tần gia chúng ta, lúc ta tra thân phận của y, cũng đã có chút hoài nghi thân thế của y.”

Vân Khuynh nghe xong Tần Vô Phong và Tần Vô Song nói, cười khố:

“Ta sống mười chín năm, chưa bao giờ hoài nghi thân thế của ta... Ai... Hiên Viên Bất Kinh có phải là thân ca ca của ta hay không, đã không quan trọng...”

Dù sao, đại ca, Vô Song, đúng như lời các người nói, ta hôm nay là người Tần gia, sao có thể làm người Hiên Viên gia???”

Tần Vô Song nhíu nhíu mày: “Thực sự là ông trời chọc ghẹo, Khuynh nhi là vì vừa khớp mới gả đến Tần gia chúng ta, đây đã là duyên phận, ta không hy vọng Khuynh nhi cũng có duyên phận của Huỳnh Quang hoàng tử... Như vậy sau đó, sẽ rất phiền phức.”

Tần Vô Phong lắc đầu, không có tiếp lời Tần Vô Song, mà là quay sang hỏi Vân Khuynh:

“Vân nhi, người thực sự không muốn nhận thức ca ca Hiên Viên Bất Kinh kia sao, Hiên Viên Bất Kinh mấy năm nay cô độc bên ngoài, hình như cũng rất khổ cực...”

Hơn nữa thái độ làm người của hắn chính trực, cùng với những người khác của Huỳnh Quang hoàng thất, rất không giống.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta và Hiên Viên Bất Kinh đã kết bạn, hơn nữa cảm tình hôm nay cũng như huynh đệ, chúng ta nhận thức hay không, cũng không quan trọng, không phải sao???”

Tần Vô Phong ở khá gần Vân Khuynh, hắn vươn tay cầm tay Vân Khuynh:

“Không giống...”

Vân nhi, thân nhân người nhà là thứ rất khó thay thế trong lòng người, bằng hữu là bằng hữu, khác hẳn thân huynh đệ, cũng không có tình cảm vì cùng dòng máu giữa các thân nhân...

Về phần Hiên Viên gia, cùng với Tần gia, cũng không nhất định là gay go như vậy.

Nếu leo lên ngôi vị hoàng đế là thái tử hiện nay, hoặc là Hiên Viên Bất Kinh, như vậy, Hiên Viên gia và Tần gia hai nhà mới có thể tương an vô sự...

Hơn nữa, từ xưa đến nay, giữa các quốc gia khác nhau cũng có hòa thân, tuy rằng Hiên Viên gia và Tần gia vẫn tránh kết làm thân gia, nhưng nếu như Vân nhi thật là Huỳnh Quang thất hoàng tử, như vậy chuyện người gả đến Tần gia chúng ta liền thành kết cục đã định...

Nói không chừng, Hiên Viên gia và Tần gia cũng có thể thực sự vì Vân nhi, mà thân cận với nhau.”

Tần Vô Phong nói, là chủ trương để Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh nhận nhau, ý tứ an ủi tương đối nhiều, Vân Khuynh nghe vào cũng thật có vài phần tâm động.

Kỳ thực Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh hai người, đều là người tương đối bơ vơ, nếu thực sự có thể gắn bó, làm thân huynh đệ cũng là chuyện tốt.

“Đại ca, Vô Song, chuyện này vẫn là để ta suy nghĩ kỹ đi...”

Nhưng mà, đại ca, Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, có phải thật không???”

Nghe xong vấn đề của Vân Khuynh, Tần Vô Song nhíu mày.

Vân Khuynh tuy nói là ngẫm lại, thế nhưng, hiện tại y đã bắt đầu không tự chủ được quan tâm Huỳnh Quang hoàng đế.

Xem ra, y và Hiên Viên Bất Kinh nhận nhau, đã là chuyện nhất định, có khác, cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng vậy, Khuynh nhi quên sao, từ năm ngoái, lúc Khuynh Vận đến Tần gia, Huỳnh Quang hoàng đế cũng đã sinh bệnh, đến tận bây giờ, bệnh của hắn, hắn là càng ngày càng nặng...”

Vân Khuynh trong lòng sợ hãi, hơi nhíu mày lại, nghiêng đi khuôn mặt, thở dài một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ không tự chủ được nổi lên vẻ lo lắng.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nhìn nhau, cũng không muốn thấy Vân Khuynh sầu lo như vậy.

Cuối cùng vẫn là Tần Vô Phong nắm tay Vân Khuynh mở miệng: “Vân nhi, ta và Vô Song nóng lòng gặp người, một đường một nhọc đến tìm

người, hiện tại có chút mệt mỏi... Không bằng Vân nhi, theo chúng ta đi nghỉ ngơi đi.”

Vân Khuynh giật mình mở miệng: “Vậy các người chờ một chút, ta đi ra ngoài xếp cho cho các người hai gian phòng...”

Vân Khuynh nói còn chưa dứt lời, Tần Vô Phong đã ôm lấy y đi về phía giường gỗ trong phòng trọ: “Không cần, chúng ta ở chỗ của người nghỉ ngơi một chút là được.”

Tần Vô Song cũng gật đầu:

“Khuynh nhi, chúng ta vừa mới gặp lại, ta không muốn nhanh như vậy liền xa người, cho dù là đi thuê phòng cũng không được...”

Vậy nên, chúng ta trực tiếp nghỉ ngơi ở chỗ này là được rồi.”

Đang lúc nói chuyện, Tần Vô Phong đã ôm Vân Khuynh đến bên giường, Tần Vô Phong buông Vân Khuynh, tự cởi giày của mình.

Vân Khuynh trừng mắt nhìn, nhìn Tần Vô Phong, lại nhìn Tần Vô Song: “Cái này... Ta không mệt, hai người các người nghỉ ngơi là được, thế nhưng, giường này có chút nhỏ, các người hai người ngủ không được, để ta đi thuê thêm gian phòng cho các người.”

Tần Vô Phong đã nằm lên giường, thuận lợi đem Vân Khuynh kéo vào trong lòng: “Không sao, chen chúc một chút là được.”

Vân Khuynh đột nhiên ngã sấp trong lòng hắn, còn chưa phản ứng đến, Tần Vô Song liền nằm úp sấp đến vai y mỉm cười nhìn y: “Đại ca nói rất đúng, không cần phiền phức như vậy, chen một chút là được... Cho dù Khuynh nhi không mệt, cũng phải ở lại cùng ta và đại ca.”

Vân Khuynh vẻ mặt kinh hoàng vô thức.

Này, hai người này là làm sao vậy???

Vốn là bởi vì y, hai người này không phải trở mặt thành thù, không phải căm thù lẫn nhau sao, hiện tại, thế nào lại nổi thành đồng bọn như vậy???

Tần Vô Phong thân thể nằm sát vào trong, cũng đem Vân Khuynh ngã sấp trên người hắn kéo đến bên cạnh, Tần Vô Song thuận lợi cởi giày của hắn và Vân Khuynh, cùng nhau bò lên giường nằm.

Vân Khuynh còn đang bị vị trí thân thể thay đổi làm cho y đầu váng mắt hoa, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người đã ôm y vào lòng.

Một người một tay vắt trước ngực y, một người một tay khoát lên lưng y.

Vân Khuynh cứng còng thân thể, tròng lớn hai mắt, một chút cũng không dám lộn xộn.

Ai tới nói cho y, đây rốt cuộc là chuyện gì???

Tình huống quỷ dị trước mắt này, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Vân Khuynh đáy lòng thấp thỏm bất an, nhất thời quên luôn chuyện Hiên Viên Bất Kinh và Huỳnh Quang hoàng đế, cũng không còn u buồn.

Chỉ là đối với trạng huống hiện nay của y và Tần Vô Song, Tần Vô Phong hai người, y cảm giác nghi hoặc không ngớt, đáy lòng mơ hồ có một ý nghĩ hiện lên...

Một ý nghĩ, y ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ...

Y không dám có ý nghĩ tham lam như vậy, bởi vì càng khát vọng điều không thể, lại càng dễ dàng không cam lòng, nhưng tình huống trước mắt này...

Tần Vô Song nhắm mắt lại, Tần Vô Phong vươn tay che đi con mắt Vân Khuynh: “Ngoan, không nên suy nghĩ nữa, cùng ta và Vô Song nghỉ ngơi một hồi.”

Vân Khuynh chỉ cảm thấy một đoàn hắc ám chắn trước mắt y, kỳ thực y vốn không mệt, thế nhưng bởi vì tay Tần Vô Phong che đi mắt y, y nhìn không thấy gì đó, mở to mắt cũng là phí công nên y liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Tần Vô Phong thẳng đến cảm giác được lông mi của y quét lên lòng bàn tay, mới buông tay xuống.

Khi đó Vân Khuynh đã thành thành thật thật nhắm mắt lại.

Sau khi nhắm mắt lại, tâm lý và thân thể của Vân Khuynh, bất tri bất giác đều thả lỏng một ít, bởi vậy ý thức của y dần dần chìm vào trong bóng tối, cuối cùng là thực sự ngủ.

Trái lại là Tần Vô Phong vẫn mở to mắt, nghe thấy hô hấp nhỏ nhẹ của Vân Khuynh, Tần Vô Song nhắm mắt cũng mở mắt ra, nhìn Vân Khuynh bị hãm và Tần Vô Phong ôm vào trong ngực, khẽ cười một tiếng: “Còn nói mình không mệt, kết quả còn ngủ trước cả chúng ta.”

Trong con người như hắc diệu thạch của Tần Vô Phong, lộ ra ôn nhu ấm ý nhẹ nhẹ, mở miệng nói:

“Vân nhi không giống chúng ta võ nghệ thâm hậu, sau khi rời khỏi chúng ta, tinh thần nhất định vẫn luôn buộc chặt rất uể oải, chắc hẳn là thấy chúng ta tường an vô sự mới bằng lòng yên tâm...”

Y nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Tần Vô Song vươn một bàn tay khác, nhẹ nhàng nâng lên tóc dài màu mực của Vân Khuynh: “Ta thấy để y thành thật đối mặt với hiện thực, là

một chuyện rất khó khăn.

Khuynh nhi gặp chuyện chỉ thích một người miên man suy nghĩ không nói ra, còn thích trốn tránh, làm một vài quyết định không phải quá tốt, ta nghĩ, chúng ta cần phải nói chuyện rõ ràng với y một lần.”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng: “Nói rõ với y là chuyện nhất định, thế nhưng, ta nghĩ cho dù cần, cũng cần phải làm rõ thân thế của Vân nhi trước, nếu trong lúc nhất thời Vân nhi thay đổi quá nhiều tâm tư, ta sợ Vân nhi sẽ chịu không nổi.”

Tần Vô Song khẽ ân một tiếng, nhắm hai mắt lại.

Giữa hần và Tần Vô Phong, không thể nói rằng không có khúc mắc, nhưng vì Vân Khuynh, vì tình huynh đệ giữa bọn họ, tất cả mọi thứ đều bị bọn họ dứt bỏ, bởi vì không có gì quan trọng hơn hạnh phúc của bọn họ.

Tần Vô Song giật giật Vân Khuynh, mặc dù có chút không công bằng, thế nhưng Tần Vô Phong cũng không phải cố ý, hơn nữa vì cứu hần, Tần Vô Phong mới bị nhiễm phải cuồng ma chi chứng, hưởng hồ, Vân Khuynh đối với Tần Vô Phong cũng không phải là vô tình.

Hần nếu không lùi một bước, hạnh phúc của ba người bọn họ sợ rằng sẽ bị hủy đi chỉ trong chốc lát.

Hần thống khổ, Tần Vô Phong cũng tự trách áy náy thống khổ, Vân Khuynh càng khó xử bởi bọn họ gây chiến vì y, cho nên y mới chạy trốn...

Đây không phải là điều hần muốn, tràng diện như vậy, hần không hy vọng nhìn thấy.

Hần mong muốn Tần Vô Phong vẫn là đại ca tự tin trong cảm nhận của hần, hần mong muốn Vân Khuynh vẫn là Vân Khuynh tự do vui sướng hần yêu...

Nếu như phải lui một bước để có thể lấy về thứ hăn mong muốn, như vậy hăn liền lui bước.

Hơn nữa, lần này gặp lại Vân Khuynh, Tần Vô Song phát hiện, sau khi lui bước cũng có lạc thú của lui bước.

Lúc ở trước mặt Tần Vô Phong hôn Vân Khuynh hăn thấy biểu tình tức giận của Vân Khuynh, Vân Khuynh bị hăn và Tần Vô Phong ôm vào trong ngực ngủ về mặt ngạc nhiên ngượng ngùng, đều là biểu tình trước đây hăn rất ít khi được thưởng thức đến, rất đáng yêu.

Ba người, nhất định cũng sẽ hạnh phúc, hạnh phúc của ba người, biết đâu lại càng nhiều so với hai người, huống hồ Tần Vô Phong là đại ca của hăn, cứ tiếp tục như vậy, biết đâu bởi vì yêu cùng một người, cảm tình huynh đệ của bọn họ cũng sẽ càng ngày càng tốt hơn cũng không chừng.

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song mang theo dáng cười thoải mái, dần dần chìm vào mộng đẹp.

Tần Vô Phong cũng nhắm lại con mắt, một màn trước mắt này, tình cảnh này, chính là điều hăn hy vọng lúc trước, truy cầu lúc trước.

Hăn tin tưởng, có hăn và Tần Vô Song, Vân Khuynh nhất định sẽ càng thêm được yêu thương che chở, nhất định sẽ càng khiến y hạnh phúc, không để y phải chịu một chút ủy khuất.

Ba người trên một cái giường, mang theo tâm tình thân nhiên như nhau, say mộng ấm áp như nhau, cùng nhau tiến nhập vào trong giấc ngủ.

Hiên Viên Bất Kinh ở ngoài còn đang chờ đáp án của Vân Khuynh, trái lại bị người của Hiên Viên Liệt Thiên lấy đủ loại lý do đón về hoàng cung.

Vân Hoán và Vân Khuynh ở cùng một khách sạn bình dân, Long Liễm và Long Khiêm trở lại lĩnh phạt.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng không mang theo ảnh vệ khác, chỉ mang đến Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn của Bách Hiếu Lâu.

Vào lúc ăn khuya, Vân Hoán là lần đầu tiên quen biết Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, ăn cơm cùng bọn họ, còn Vân Khuynh, Tần Vô Song và Tần Vô Phong ba người trong gian phòng kia lại không có đi ra.

Dưới đáy lòng Vân Hoán mơ hồ có chút sáng tỏ, nhưng tâm tình của hắn cũng không tốt, tương phản rất kém cỏi.

Hắn thậm chí hoài nghi, Vân Khuynh có thể là đồ chơi của ba huynh đệ Tần gia kia hay không...

Nếu quả thật là vậy, bất luận Tần gia ba vị công tử, là nhân vật khó lường đến thế nào, hắn cũng muốn đem Vân Khuynh cứu ra khỏi ma chướng.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 232: Tâm Ý Hùng Đông

Vân Khuynh và Tần Vô Song Tần Vô Phong ngủ một lần này, dĩ nhiên ngủ thẳng đến bình minh ngày thứ hai.

Ngày thứ hai, khi sắc trời còn tờ mờ sáng, trời đất còn đang mờ mịt sương mù xám đen, người trên đường đi còn rất thưa thớt, nhưng ở ngoài khách sạn bình dân, lại mơ hồ vang lên tiếng binh khí va chạm.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song không cần ngủ quá nhiều, bọn họ hai người đã sớm tỉnh, chỉ là vì không muốn quấy rối Vân Khuynh nên vẫn nhắm chợp mắt mà thôi.

Giường của khách sạn bình dân, vốn đã rất nhỏ, ba người chen vào càng miễn cưỡng, cả người Vân Khuynh hầu như là bị Tần Vô Phong và Tần Vô Song ôm vào trong ngực, cho nên bọn họ thoáng có động tĩnh sẽ kinh động đến Vân Khuynh.

Lúc Vân Khuynh ngủ thường thích cong người, lúc ngủ cũng nhất định sẽ ôm chần bông, chỉ là hôm nay xác thực ngoài ý muốn.

Tuy rằng y như trước là cong người lại, thế nhưng hôm nay ở trên giường cũng không phải là thoải thích mở ra thân thể, mà là toàn bộ thất lực đều ở trong lòng Tần Vô Song, nửa người trên thì chôn ở trong lòng Tần Vô Phong.

Không có chần bông, bàn tay thon dài của y nắm thành nắm tay, chăm chú nắm lấy quần áo trước ngực Tần Vô Phong thay thế chần bông.

Lúc này, tuy rằng là chớp mắt, thế nhưng vào lúc ngoài phòng vang lên động tĩnh, Tần Vô Song vẫn mở một đôi mắt tối tăm thâm thúy.

Đôi mắt của hắn trong suốt sáng sủa, tuyệt không giống người vừa mới tỉnh ngủ, liếc mắt nhìn lại chỉ biết là tỉnh ngủ đã lâu.

Hắn giật giật, muốn đứng dậy, nhưng Tần Vô Phong ngăn hắn lại, im lặng chỉ chỉ Vân Khuynh vẫn như trước ngủ rất say, lấy nội lực truyền âm: “Thượng Quan Tôn ở bên ngoài, nói vậy tối hôm qua hắn đã liên hệ với lực lượng ở kinh thành, tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, tất cả chờ Vân nhi tỉnh lại nói sau.”

Tần Vô Song gật đầu, một lần nữa nằm trở lại.

Một lần nữa buông xuống mí mắt, bàn tay Tần Vô Song đặt ở trước ngực Vân Khuynh, không tự chủ được quần lấy sợi tóc rủ xuống trước ngực y, âm thầm trầm ngâm.

Chờ Vân Khuynh ba người chân chính rời giường, đã sắp đến buổi trưa.

Vân Khuynh đã lâu không ngủ say đến vậy, an ổn như vậy.

Y hôm qua, giống như là đang ở nơi an toàn nhất ấm áp nhất khiến y quyến luyến nhất.

Lúc y tỉnh lại, y còn có chút không rõ mình đang ở nơi nào.

Y chỉ cảm thấy tư thế của mình cực kỳ dễ chịu, khiến y vừa mở mắt ra không khỏi hơi nheo lại, bên môi cũng nhẹ nhàng lẩm bẩm một tiếng, bàn tay túm lấy quần áo trước ngực túm Tần Vô Phong càng chặt, thậm chí còn đem hai gò má của mình cọ cọ lên đó.

Lúc y làm một loạt động tác, Tần Vô Phong rũ mắt nhìn y, đáy mắt nhộn nhạo thâm tình, ấm áp ôn nhu, Tần Vô Song còn lại là ở một bên không

chút nào nể tình cười ha hả.

Hắn cười khiến lồng ngực rung động, thanh âm vang dội, như là một đạo sấm sét, triệt để đánh tỉnh Vân Khuynh.

Toàn bộ động tác của Vân Khuynh, lúc này ngừng lại tại chỗ.

Qua nửa ngày, Vân Khuynh mới trợn tròn mắt, toàn bộ ý thức trở về trong óc.

Lúc y nhớ ra y hiện tại là ngủ cùng Tần Vô Song Tần Vô Phong, thân thể mềm mại của y vốn đang thả lỏng, lập tức cứng lại.

Tiếp đó nét mặt nổi lên tràn đầy đỏ ửng.

Là ngượng ngùng, là không cam lòng, cũng là tức giận, sao y có thể, cứ như thế ngủ say trong lòng Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người như vậy???

Y chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng thở than không ngớt.

Nếu Vân Khuynh đã tỉnh, Tần Vô Phong tự nhiên cũng không nằm nữa, mà là ngồi lên, nâng Vân Khuynh dậy: “Chúng ta đã bỏ lỡ bữa tối hôm qua và bữa sáng hôm nay, không thể bỏ qua bữa trưa nữa.”

Vân Khuynh luống cuống tay chân mặc lại quần áo, y nghĩ tới lúc y vừa mở mắt hai người này đã tỉnh, xem ra...

Bọn họ đều là đang đợi y...

Vân Khuynh thở dài một tiếng thật sâu, Vô Song Vô Phong hai người đều đối tốt với y, thế nhưng, lúc hai người bọn họ cùng nhau song song đối tốt với y, thật là có chút quái dị.

Thế nhưng, dưới đáy lòng Vân Khuynh như trước rất hài lòng, y rời khỏi Tần gia hơn nửa tháng, mà Vô Song và Vô Phong cũng không thay đổi...

Nhớ tới thay đổi, Vân Khuynh bỗng nhiên nhớ tới chuyện hoang đường giữa y và Tần Vô Hạ, trong đầu mơ hồ đau đớn.

Y có thể nào nói cho Vô Song và Vô Phong chuyện này đây???

Không thể, tuyệt đối không thể, dù sao đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, phải vĩnh viễn coi nó như là chuyện ngoài ý muốn, hoặc là ngoài ý muốn chưa từng xảy ra.

Tay chân ba người đều tương đương lưu loát, có lẽ là bởi vì vừa mới gặp lại, hoặc là bởi vì cố kỵ sự tồn tại giữa đôi bên. Tần Vô Song và Tần Vô Phong đối với Vân Khuynh, đều là trong quy trong củ.

Mấy người ra khỏi phòng liền tìm được Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn mấy người, Vân Hoán cũng đang ở đây.

Hơn nữa khuôn mặt Vân Hoán, tương đương âm trầm, nhìn qua dĩ nhiên là đang nổi giận.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người chói mắt không gì sánh được, nam tử diện mạo hiên ngang đi theo bên người Vân Khuynh, một trái một phải xuất hiện, nhìn bầu không khí giữa ba người đều có chút quái dị.

Con mắt của Vân Hoán, hùng hổ quan sát trên người Vân Khuynh, hẳn muốn chứng minh Vân Khuynh có phải là bị Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người huynh đệ tàn phá hay không.

Thế nhưng, mặc kệ hẳn quan sát thế nào, Vân Khuynh nhìn qua cũng không có nửa phần dị dạng.

Trái lại là ánh mắt hẩn, không chỉ khiến Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều nhú mày, hơn nữa cũng khiến dưới đáy lòng Vân Khuynh thấp thỏm không ngớt, cho rằng mình đã làm sai chuyện gì.

Cuối cùng Tần Vô Song thực sự không chịu nổi ánh mắt Vân Hoán nhìn Vân Khuynh, trực tiếp đem Vân Khuynh kéo đến trong lòng.

Hẩn càng lúc càng nhìn vị nhị ca kia của Vân Khuynh không vừa mắt, vốn có hẩn và Vân Khuynh đã có chút thân cận quá mức, hiện tại hẩn còn lấy ánh mắt mờ ám như vậy quan sát Vân Khuynh???

Hẩn làm như vậy, không phải là đang rõ ràng nói cho hẩn và Tần Vô Phong, nói Vân Hoán hẩn có ý với Vân Khuynh, muốn mơ ước Vân Khuynh sao???

Càng nghĩ tâm tình Tần Vô Song càng ác liệt, trực tiếp trừng Vân Hoán.

Hẩn không giống Tần Vô Phong cảm tình nội liễm, nhưng hẩn làm việc còn hơn Tần Vô Phong càng thêm tùy ý một chút, đặc biệt đối với chuyện của Vân Khuynh, càng là trông gà hoá cuốc, thà rằng giết nhầm ba nghìn, không thể buông tha một người.

Vân Khuynh mơ hồ cảm giác được Tần Vô Song và Vân Hoán có địch ý với nhau, thế nhưng y nằm mơ cũng nghĩ không ra là bởi vì y.

Bởi vì Tần Vô Song trong cảm nhận của y sẽ không ấu trĩ như vậy.

Vân Khuynh ba người vừa ngồi xuống, liền thượng trà, bây giờ còn chưa tới lúc dùng cơm trưa, Tần Vô Song gọi cho Vân Khuynh một ít cao điểm.

Tần Vô Phong còn lại là ở một bên, dùng đôi mắt lãnh tĩnh bình tĩnh, lẳng lặng nhìn Tần Vô Song và Vân Khuynh.

“Nhị lão đại đây là săn sóc, nhị phu nhân thật hạnh phúc.”

Thượng Quan Nhược Vũ ở một bên có chút ước ao mở miệng.

Vân Khuynh đương nhiên nhận ra Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, y gật đầu cười cười với Thượng Quan Nhược Vũ, đột nhiên nhớ tới chuyện giữa Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, cười đến có vài phần chế nhạo: “Ca ca của tiểu Vũ cũng tốt với tiểu Vũ, không chỉ như thế, ta tin tưởng ngày sau, Thượng Quan công tử cũng nhất định sẽ vì tiểu Vũ tìm một vị tướng công văn võ song toàn cẩn thận ôn nhu.”

Thượng Quan Nhược Vũ nghe vậy, một đôi lông mày mảnh khảnh lập tức nhíu lại với nhau, hung hăng mở miệng: “Ta mới không cần gả cho người khác.”

Tần Vô Song cũng đem ánh mắt chuyển qua Thượng Quan Nhược Vũ, nhíu mày: “Đối với tiểu Vũ mà nói, người nào mới không phải người khác.”

Thượng Quan Nhược Vũ thoáng cái ôm lấy cánh tay Thượng Quan Tôn ở một bên: “Ca ca, chỉ có ca ca mới không tính là người ngoài, đời này kiếp này, ta chỉ nguyện ý gả cho ca ca.”

“Tiểu Vũ!!!”

Thượng Quan Tôn khẽ quát một tiếng, ngăn trở tiểu Vũ nói, trên khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng nghiêm nghị của hắn mang theo vài phần chột dạ và thấp thỏm, giương mắt liếc nhìn mấy người trên bàn.

Tần Vô Phong Tần Vô Song vẫn như thường ngày, trên khuôn mặt Vân Khuynh mang theo dáng cười hiểu rõ, y có lẽ là nghĩ, mối quan hệ mờ ám của đôi huynh muội này rốt cuộc cũng có tiến bộ.

Khuôn mặt Vân Hoán còn lại là hơi co quắp.

Lúc này trong đầu hắn chỉ có một ý niệm...

Huynh muội luyện, quả nhiên là có dạng chủ tử quái dị, tất có dạng thuộc hạ quái dị.

Thế nhưng, nếu người ta thật tình yêu nhau, cho dù là huynh muội thì thế nào???

Hạnh phúc giữa hai người hai người nếm trải là được, người khác đâu thể biết được bọn họ vui sướng và thỏa mãn, gian khổ và giãy dụa, tự nhiên cũng không có quyền bình luận gì đó.

Cho nên Vân Hoán không phản đối, thậm chí còn mơ hồ có ý chi trì.

Hắn thậm chí suy nghĩ, nếu như năm xưa hắn không có rời nhà báỉ sư học nghệ, hắn và Vân Khuynh, có thể đi tới bước này hay không???

Đồng dạng là ‘Huynh muội’, đồng dạng là hai hài tử vô tư, gần bó nường tựa lẫn nhau, Vân Hoán thở dài suy nghĩ.

Biết đâu là vậy, biết đâu nếu hắn không có báỉ sư học nghệ, hắn và Vân Khuynh hôm nay có thể sẽ là một đôi Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn khác...

Đáng tiếc chính là, hắn đã rời nhà học nghệ, cho nên loại giả thiết này không tồn tại, cho nên không ai biết, nếu hắn không rời đi rồi cuộc sẽ như thế nào.

Vân Hoán lại nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ánh mắt lần thứ hai dừng trên người Vân Khuynh.

Nếu như Vân Khuynh thực sự là đồ chơi của Tần gia huynh đệ, hắn nhất định sẽ mang theo Vân Khuynh, sau đó bảo hộ Vân Khuynh thật tốt, đối đãi Vân Khuynh thật tốt.

Không cầu thân mật như Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn, chỉ ít cũng muốn như ca ca bình thường bảo vệ đệ đệ, bù đắp bảo vệ hần nợ mấy năm nay.

Trên khuôn mặt tuần mỹ tao nhã như ngọc của Vân Hoán mang theo một ít buồn bã vô cớ, hiện tại hần mới biết được, đối với Vân Khuynh, hần đúng là ôm lấy ý nghĩ không giống người khác.

Hần thật là trì độ, qua nhiều năm như vậy, mới có thể cảm thán rằng, a, hóa ra Vân Khuynh với hần mà nói là khác biệt, đúng là khác biệt...

Thượng Quan Nhược Vũ bướng bỉnh bên người Thượng Quan Tôn đã quen, hôm nay bị Thượng Quan Tôn thấp giọng quát lớn cũng không sợ, một đôi mắt quay tròn vòng vo, nịnh hót ngẩng đầu nhìn về phía Tần Vô Phong và Tần Vô Song, nỗ lực nói sang chuyện khác.

“Đại lão đại, nhị lão đại, sáng sớm hôm nay, có một đám chuột đến điều tra chúng ta.”

Chuyện này Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều biết, lúc đó chỉ là vì không muốn quấy rối Vân Khuynh nên mới không có rời giường, không thêm để ý tới.

Bọn họ yên lặng chờ câu sau của Thượng Quan Nhược Vũ, Thượng Quan Nhược Vũ hết như tranh công giờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn như bạch ngọc: “Thế nhưng bọn họ sao có thể từ trong tay Bách Hiếu... Ách, từ trong tay Thượng Quan Nhược Vũ ta trốn mất, tuy rằng để cho bọn họ chạy thoát vài người, nhưng ta cũng bắt sống được một ít, đồng thời hỏi ra người sai sử phía sau.”

Thượng Quan Nhược Vũ nói lè lè lưỡi, thiếu chút nữa liền bại lộ thân phận Bách Hiếu Lâu lâu chủ của nàng.

Vân Hoán có chút kinh ngạc nhìn Thượng Quan Nhược Vũ.

Sáng sớm một hồi tranh đấu kia hẳn cũng ở trong đó, hẳn không thấy Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn ra tay, hơn nữa, những người đó không chết thì chạy, bọn họ rốt cuộc bắt giữ đối phương từ lúc nào???

Vẻ mặt Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều phi thường bình tĩnh, dường như tuyệt không đem việc này để ở trong lòng.

Thượng Quan Nhược Vũ vươn đầu về phía trước, nhỏ giọng nói:

“Những người đó là người của đôi song bào thai hoàng tử lần trước phải tới theo dõi Hiên Viên Bất Kinh, bọn họ biết Hiên Viên Bất Kinh thân cận với nhị thiếu phu nhân, dĩ nhiên nổi lên ý xấu muốn bắt ép nhị thiếu phu nhân áp chế Hiên Viên Bất Kinh...

May là đại lão đại nhị lão đại chúng ta chạy tới từ tối hôm qua, bằng không nhị thiếu phu nhân rất có thể sẽ bị chịu tội.”

Thượng Quan Nhược Vũ nói khiến đôi mắt Tần Vô Phong trầm xuống, tia sáng tối tăm ngoan lệ chợt lóe mà qua nơi đáy mắt hẳn, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn càng thêm căng chặt, nét mặt nổi lên tình tự bất thiện nào đó.

Tần Vô Song đột nhiên siết chặt ngón tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, lạnh lùng mở miệng nói: “Chính là Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Lâm Phong???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 233: Tiến Cung Bái Phỏng

“Chính là Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Lâm Phong???”

Dĩ nhiên động tâm muốn tổn thương Vân Khuynh, thực sự là không thể tha thứ!!!

Thanh âm của Tần Vô Song mang theo vài phần lạnh lùng, ngay cả Vân Khuynh bị hấn ôm vào trong ngực đều có chút không khỏe, huống hồ là Thượng Quan Nhược Vũ.

Thượng Quan Nhược Vũ ngần ngừ: “Ân, đích thật là hai người bọn họ, thế nhưng ta hiểu kỳ, Hiên Viên Bất Kinh nói như thế nào cũng là một trong tam đại thần bộ, thân thủ phi phạm, sao có thể bị đám tiểu lâu la này thành công theo dõi???”

Vân Khuynh suy nghĩ một chút Thượng Quan Nhược Vũ nói, nhúu lại lông mày, có chút lo lắng: “Thân thủ của Bất Kinh đúng là không tệ, thế nhưng hôm qua lúc gặp hấn, ta phát hiện hấn tâm tình hoảng hốt, tâm thần không yên, cũng không đem vật ngoài để ở trong lòng... Khó tránh khỏi sơ sót phòng bị tự thân —

Nếu hiện tại ngay cả đám tiểu lâu la cũng có thể theo dõi hấn... Như vậy hấn ở trong cung tình cảnh chẳng phải càng nguy hiểm???”

Càng nói Vân Khuynh càng lo lắng Hiên Viên Bất Kinh.

Y và Hiên Viên Bất Kinh vốn đã có cảm tình như huynh đệ, huống hồ hôm qua Hiên Viên Bất Kinh còn mở miệng nói bọn họ còn có thể là thân huynh đệ...

Cứ như vậy, Vân Khuynh liền càn để bụng Hiên Viên Bất Kinh, trong lòng đã thẳng thắn đem hẳn đề thẳng lên một vị trí tương đương quan trọng.

Hiện tại lại nghe thấy Hiên Viên Bất Kinh bị người theo dõi, suy nghĩ một chút trạng huống hiện nay của Hiên Viên Bất Kinh, y sao có thể không lo lắng???

Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, biết tâm tư Vân Khuynh, hẳn cúi đầu nhìn Vân Khuynh, chăm chú phân tích cho Vân Khuynh nói: “Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh, thọ mệnh của hẳn phỏng chừng cũng kéo dài không được bao lâu. Hiện nay trong Huỳnh Quang, mọi người quan tâm nhiều nhất, chính là thay thế hoàng quyền. Tuy rằng ta không biết Hiên Viên Bất Kinh một mực ở bên ngoài vì sao lại đột nhiên hồi cung, nhưng ở trong mắt người khác, tất nhiên đã cho rằng Hiên Viên Bất Kinh là vì ngôi vị hoàng đế mà trở về... Cứ như vậy, mặc kệ là ngoài sáng hay trong tối, rất nhiều người đều sẽ coi Hiên Viên Bất Kinh là chướng ngại vật, là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, muốn trừ bỏ thật nhanh... Khuynh nhi, tuy rằng ta kỳ thực không muốn nói cho người những điều này... Thế nhưng, ta biết tầm quan trọng của Hiên Viên Bất Kinh đối với người, cho nên, ta vẫn là nói thật cho người thì hơn...”

Ba ám hoàng, Tần Vô Song chủ quản triều đình, tương đối rõ ràng việc này, hoàng thất không thân tình, phần lớn đều là họa từ trong nhà mà ra.

Năm trước thái tử gặp chuyện không may cũng là vì nguyên nhân này, hiện tại tình cảnh của Hiên Viên Bất Kinh cũng thế.

Đây là lý do vì sao năm xưa Tần gia và Hiên Viên gia cùng nhau đánh thiên hạ, Tần gia buông tha để vị, chỉ làm ám hoàng bảo toàn sinh mệnh.

Vân Khuynh vốn đã lo lắng không ngớt, sau khi nghe Tần Vô Song phân tích xong, y lại càng thêm thấp thỏm bất an.

Y gần như là đứng ngời không yên.

Tuy rằng y không nhận thức với Hiên Viên Bất Kinh, thế nhưng dưới đáy lòng, y đã nhận Hiên Viên Bất Kinh là ca ca của mình.

Nếu là Hiên Viên Bất Kinh xảy ra ngoài ý muốn, y... Nhất định sẽ khó có thể tiếp thu...

Thế nhưng, thế nhưng, y có thể vì Hiên Viên Bất Kinh làm gì, y có thể làm gì giúp được Hiên Viên Bất Kinh???

Tần Vô Phong ở trước mặt người ngoài, cảm tình luôn luôn nội liễm, lúc này thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh tràn đầy lo lắng, một đôi lông mày mảnh khảnh nhíu chặt, trong lòng không khỏi co rút đau đớn.

Vân nhi của hần, sao hần có thể bỏ được để y khổ sở như vậy, sầu lo như vậy???

Cũng may người khiến Vân Khuynh lo lắng chính là thân ca ca của y, bằng không hần thật không biết hần sẽ làm cái gì.

Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu nói: “Vân nhi, Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh đã lâu, Hiên Viên gia và Tần gia, mặc kệ nói như thế nào, ở mặt ngoài, nguồn gốc sâu xa tương giao rất tốt, nếu ta và Vô Song tới kinh thành, tự nhiên cũng phải làm văn bồi tiến cung đi gặp trưởng bối Huỳnh Quang hoàng đế... Vân nhi có muốn đi cùng chúng ta không???”

Tần Vô Phong vừa nói xong, mỗi người ở đây liền có phản ứng khác nhau.

Tâm tình Vân Hoán càng trở nên trầm trọng, Tần gia trước đây bị diệt cửu tộc, ngày hôm nay rốt cuộc là thân phận gì, vì sao có thể lấy thân mang tội đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế???

Khi Tần Vô Phong và Tần Vô Song đề cập tới Huỳnh Quang hoàng đế và các thế lực khắp nơi, chưa bao giờ biến sắc mặt, hoàng tử cũng được, hoàng đế cũng tốt, dường như chẳng bao giờ được bọn họ để ở trong lòng.

Tần gia, Tần gia, rốt cuộc là một nhà thế nào, rốt cuộc có thân phận cao quý thần bí khó lường thế nào???

Thượng Quan Nhược Vũ còn lại là hình dạng nóng lòng muốn thử.

Nàng vốn ham chơi, hận không thể dạo khắp thiên hạ, mà hoàng cung Huỳnh Quang, chính là nơi nàng chưa từng tới, cho nên nàng rất chờ mong hành trình đi đến hoàng cung lần này.

Thượng Quan Tôn vẫn là một bộ mặt than, muội muội hắc ở nơi nào, hắc liên ở nơi đó bảo vệ nàng, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Tần Vô Song ngạc nhiên nhìn Tần Vô Phong, đến kinh thành chỉ là ngoài ý muốn, là bởi vì Vân Khuynh tới kinh thành, nên bọn họ mới đến kinh thành tìm Vân Khuynh.

Bọn họ chưa từng nghĩ tới muốn đi gặp Huỳnh Quang đế vương, thế nhưng gắn với chuyện tình trước mắt, Tần Vô Song liền chậm rãi hiểu ra dụng ý của Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong có lẽ là muốn giúp Vân Khuynh bảo hộ Hiên Viên Bất Kinh, cũng muốn giúp Vân Khuynh đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế — thân đa đa của y một mặt...

Nghĩ thông suốt điểm này, Tần Vô Song liền không hề dè dặt, lập tức gật đầu nói đúng.

Vân Khuynh cúi đầu, căn môi dưới, Tần Vô Song có thể hiểu ra dụng ý của Tần Vô Phong, y tự nhiên cũng có thể.

Tần Vô Phong chính là như vậy, chưa bao giờ lộ ra ngoài rằng hắn bảo vệ y, thế nhưng cũng không nói một tiếng, đem chuyện của y cẩn thận làm tốt.

Kỳ thực y có thể vạch trần lời Tần Vô Phong nói, y cũng biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song, vốn không thích tiếp xúc với người của Huỳnh Quang hoàng thất.

Thế nhưng, cuối cùng tâm tư ích kỷ của y, vẫn ngăn trở y, khiến y không thể vạch trần lời nói của Tần Vô Phong.

Y ích kỷ muốn Tần Vô Phong và Tần Vô Song giúp y bảo hộ Hiên Viên Bất Kinh, y cũng ích kỷ muốn lợi dụng Tần Vô Phong nói ra cái cốt kia, đi gặp nam nhân rất có thể là thân sinh đa đa kia của mình một lần...

Y còn ích kỷ mong muốn sau khi tiến cung dưới sự trợ giúp của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, tìm được Hồng Châu...

Bàn tay dưới ống tay áo Vân Khuynh chậm rãi siết chặt, y nghĩ mình thật không phải ích kỷ bình thường.

Y quá ác liệt lợi dụng Tần Vô Phong và Tần Vô Song, trong nháy mắt, tâm lý bóng ma trong mắt hầu như là áp y suy sụp.

Tần Vô Phong ở bên nhịn không được nghiêng thân, vươn tay vuốt lên lông mày nhíu chặt của y, nhẹ nhàng mở miệng: “Vân nhi, người phải biết rằng, ta và Vô Song bất luận làm cái gì cho người, đều là cam tâm tình nguyện, cam tâm tình nguyện vạn phần, chúng ta làm gì cho người, người nghìn vạn lần tuyệt đối không nên áy náy hoặc là cảm thấy thua thiệt chúng ta...”

Song song nói những lời này, trong con người như hắc diệu thạch của hắn nhìn Vân Khuynh, vẫn như cũ mang theo âm ý hiểm có.

Vân Khuynh giật mình, gật đầu: “Ân, ta biết.”

Hắn là không phải đồ chơi, dù là ai cũng sẽ không dễ bụng với một thứ đồ chơi như thế.

Đáy lòng Vân Hoán tựa hồ chết lặng, không còn cảm giác, hắn vẫn bảo trì trầm mặc, có vẻ không vui, không có mở miệng, cũng không có hăng hái mở miệng.

Hắn biểu hiện ra nhìn qua ôn nhuận như ngọc, nhưng kì thực hắn là một người rất đạ m mặ c, rất ít tiếp cận ai, tín nhiệm ai.

Nhưng nếu có thể có một người khiến hắn thật tình, hắn nhất định sẽ mọi cách sủng nịch đối phương, chỉ tiếc...

Người hắn muốn sủng nịch, đã được người khác sủng, vậy hắn phải làm sao???

Là an tĩnh ngồi ở một bên, nhìn y mỉm cười, nhìn y hạnh phúc đúng không.

...

Tần Vô Phong nói được làm được, tới buổi chiều, quả nhiên là cùng Tần Vô Song mang theo Vân Khuynh đi vào hoàng cung, bái phỏng Huỳnh Quang hoàng đế trọng bệnh nằm trên giường.

Ngay từ đầu tiếp đãi bọn hắn chính là người quen cũ, Hiên Viên Liệt Thiên.

Đối với chuyện Hiên Viên Liệt Thiên và Liên Phù, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là cam tâm tình nguyện đứng ở một bên nhìn.

Hiên Viên Liệt Thiên là người trong hoàng thất Huỳnh Quang, giống như Hiên Viên Bất Kinh không hề hứng thú với ngôi vị hoàng đế, hơn nữa, tuy

hắn không có hứng thú với hoàng vị, nhưng tay cầm binh quyền, quyền cao chức trọng.

Làm vương gia một quốc gia, hắn không xa hoa dâm dật, võ nghệ phi phàm, từng từ ‘Vô Gian luyện ngục’ đi ra, thái độ làm người tuy rằng hơi bá đạo một chút, nhưng cũng không phải người không nói tình lý.

Nói tóm lại, Hiên Viên Liệt Thiên, tướng mạo anh tuấn, khí chất phi phàm, phối với Liên Phù vừa xứng.

Liên Phù gả cho Hiên Viên Bất Kinh, chấp nhất với Tần Vô Song cũng có thể buông, cho nên tất cả mọi người cam tâm tình nguyện thấy bọn họ kết làm phu thê.

Nói thật, Tần Vô Phong và Tần Vô Song bá phủng, thật sự là ngoài dự liệu của Hiên Viên Liệt Thiên.

Thậm chí hắn có chút hoài nghi, Tần Vô Phong và Tần Vô Song mưu đồ gây rối, cũng mơ ước ngôi vị hoàng đế, vậy nên đề phòng bọn họ không ngớt.

Cho dù hắn không thích ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn cũng không cho phép giang sơn của Hiên Viên gia, đổi thành họ khác.

Vừa lúc Tần Vô Phong Tần Vô Song và Vân Khuynh tới, Huỳnh Quang hoàng đế vừa nghỉ ngơi, Hiên Viên Liệt Thiên liền để bọn họ đợi, Tần Vô Phong nhân cơ hội nói là bạn tốt của Hiên Viên Bất Kinh, muốn gặp Hiên Viên Bất Kinh một mặt.

Hiên Viên Liệt Thiên tự hỏi một chút rồi đáp ứng.

Khi Vân Khuynh gặp lại Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh nhìn qua tinh thần thật không tốt.

Vân Khuynh đến hoàng cung gặp Hiên Viên Bất Kinh, thật sự là ngoài dự liệu của Hiên Viên Bất Kinh, vừa thấy Vân Khuynh, hần liền kích động đi về phía trước cầm tay Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh người...”

“Đại hoàng tử, chúng ta vào trong trước đã, ở đây nói chuyện không tiện.”

Tần Vô Phong lập tức ngăn cản Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh chợt thanh tỉnh, dẫn Tần Vô Phong Tần Vô Song và Vân Khuynh đi vào trong điện, sau khi đuổi hết những người khác, mới nói tiếp: “Tiểu Khuynh, có phải là người đã nghĩ thông suốt, thừa nhận mình là thất hoàng đệ của ta không?”

Vân Khuynh có chút bối rối, không biết nên trả lời thế nào, trái lại là Tần Vô Song, thiêu mi nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Đại hoàng tử cho rằng, Khuynh nhi lúc này có thể là thất hoàng đệ của người được sao??? Khuynh nhi là ‘Thê tử’ của Tần Vô Song ta, y có thể là thất hoàng đệ của người hay sao???”

Trung thu đặc biệt thiên (không thuộc phạm trù chính văn)

Bối cảnh Trung thu thiên:

Vân Khuynh đã tiếp nhận Tần gia tam huynh đệ, đồng thời, đại Bảo tiểu Bảo cũng đều bên người...

“Tiểu Khuynh.”

Ngày hôm nay trời vừa sáng, Liên Duyệt chạy đến trước phòng Vân Khuynh trung khí mười phần rống lên.

Qua đêm cùng ba tướng công, Vân Khuynh mệt nhọc là có thể tưởng tượng, y mơ mơ màng màng mở mắt lên tiếng, muốn từ trên giường đứng

lên, nhưng tay Tần Vô Phong lập tức ôm ngang thắt lưng y ngăn cản y: “Vân nhi nghỉ ngơi thêm một hồi, ta đi xem rốt cuộc có chuyện gì.”

Hai người khác ở trên giường cũng mở mắt, Tần Vô Song nửa đùa trên người Vân Khuynh, đẩy mắt màu mực mang theo vài phần ảo não: “Vì sao phụ thân đại nhân của chúng ta hiện tại không mang theo nương ta đi ra ngoài, để nàng ở lại quấy nhiễu mộng đẹp của người khác!!!”

Tần Vô Hạ ghé vào trên giường đem tay Vân Khuynh cầm trong tay thường thức, nhíu mày: “Nương đã có xu thế dạy hư Khuynh Khuynh...”

Lúc bọn họ nói những lời này, Vân Khuynh vẫn như cũ uể oải nhắm mắt, trong đầu một mảnh hỗn độn, không rõ mình đang ở đâu.

Thế nhưng Tần Vô Phong làm đại ca, lại có tính tự kiềm chế cực mạnh đã chuẩn bị thỏa đáng rời giường, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo, Tần Vô Phong nhìn quét hai người đệ đệ một chút: “Đều thành thật một chút cho ta, Vân nhi đã mệt chết đi... Đừng quên, còn có một đồng việc lớn đang chờ các người kia.”

Hai người kia thở dài một tiếng, nằm ở trên giường giả chết.

Tần Vô Phong vừa mở cửa phòng, Liên Duyệt đã muốn xông vào bên trong: “Tiểu Khuynh đâu tiểu Khuynh đâu, hôm nay là ngày đặc biệt, ta muốn tìm tiểu Khuynh làm một chuyện vừa gian khổ vừa vĩ đại.”

Tần Vô Phong nhíu mày, vươn tay ngăn trở mẫu thân mình: “Nương, Vân nhi còn đang ngủ, có chuyện gì chờ Vân nhi tỉnh lại nói sau.”

Liên Duyệt dừng lại cước bộ, quay đầu nhìn lão đại nhà mình, học hình dạng lão đại đồng dạng nhíu mày:

“Hai tiểu tử thôi kia cũng ở trong???”

Các người lại lần qua lần lại tiểu Khuynh, ta nói cho các người, còn tiếp tục như vậy, khó bảo toàn tiểu Khuynh sẽ không theo ta rời nhà trốn đi...”

Tần Vô Phong khuôn mặt đen sì, Tần Vô Hạ quả nhiên nói không sai, Vân Khuynh đích xác có xu thế bị nường bọn họ dạy hư.

Liên Duyệt làm như không thấy khuôn mặt âm trầm của Tần Vô Phong, nhàn nhã đi chơi ngồi vào ghế nói: “Người đi gọi tiểu Khuynh, ta có chuyện rất quan trọng muốn thương lượng với y, sẽ không làm y mệt.”

Tần Vô Phong nghi hoặc nhìn Liên Duyệt: “Rốt cuộc là chuyện gì???”

Liên Duyệt lập tức tinh thần tỉnh táo: “Hôm nay là mười lăm tháng tám.”

Tần Vô Phong nhíu mày, hẳn đương nhiên biết hôm nay là mười lăm tháng tám, thế nhưng mười lăm tháng tám thì sao, không phải giống như bình thường???

Liên Duyệt chớp chớp mắt: “Mười lăm tháng tám là lễ Trung thu, ngày lễ đại đoàn viên, các người ở đây không có, ta đã thật nhiều năm chưa từng ăn lễ Trung thu, hiện tại có tiểu Khuynh, hai người chúng ta rất cực có thể ôn lại cảm thụ lễ Trung thu một chút.”

“...”

Tần Vô Phong rất bi ai phát hiện hẳn căn bản nghe không hiểu nường hẳn đang nói gì.

Thế nhưng hẳn tuyệt đối sẽ không quấy rối Vân Khuynh uể oải ngủ, cho nên hẳn liền đứng ở tại chỗ bắt đầu cùng Liên Duyệt mắt to trừng mắt nhỏ.

“Được, tiểu Phong, người không gọi, tự ta gọi.”

Cuối cùng Liên Duyệt bỏ lại một câu như thế, đứng lên.

Tần Vô Phong cho rằng nàng muốn đi vào nội thất gọi người, ai biết nàng dĩ nhiên bỏ đi.

Tần Vô Phong không rõ, nương hăn rõ ràng nói muốn gọi Vân Khuynh, thế nào lại đi rồi???

Không được nửa khắc, Liên Duyệt liền quay lại, dùng hành động nói cho Tần Vô Phong nàng vừa rồi đi đâu.

Liên Duyệt cười phi thường thuần lương, trong tay ôm anh hài khả ái còn đang ngủ.

Tần Vô Phong lập tức sợ hãi: “Nương, người...”

Liên Duyệt ôm tiểu oa nhi ngồi xuống, sau đó vươn tay, nhẹ nhàng nắn nắn bóp bóp khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn xinh xắn của tiểu oa nhi, thỉnh thoảng còn nắn lên bàn tay nhỏ bé của tiểu oa nhi, gãi gãi trong lòng bàn tay.

Tiểu oa nhi vốn đang ngủ rất say sau một loạt động tác của Liên Duyệt, không tỉnh ngượng tỉnh lại, cái miệng mếu máo, ô ô oa oa lên tiếng khóc lớn.

Liên Duyệt nhìn tiểu oa nhi nước mắt đầy mặt, trong lòng không những thương yêu mà còn cảm thấy thú vị.

Tần Vô Phong đau đầu vạn phần, hăn thập phần hoài nghi, lúc ba huynh đệ bọn họ còn nhỏ, nương hăn có phải là cũng đùa nghịch bọn họ như thế không...

Thanh âm tiểu oa nhi khóc truyền tới nội thất, Vân Khuynh vốn đang mơ mơ màng màng ngủ bị hai người khác sờ sảng bỗng nhiên mở hai mắt, lẩm bẩm nói: “Tiểu Bảo khóc...”

Sau đó vào lúc còn chưa lấy lại tinh thần, tay chân y đã chủ động mặc quần áo.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ thấy vậy bất đắc dĩ nhìn nhau, trong lòng Vân Khuynh, oa oa vĩnh viễn là đệ nhất.

Khi Vân Khuynh quần áo nón nầy chỉnh tề, xuất hiện trước mặt Liên Duyệt, tiểu Bảo trong lòng Liên Duyệt đã mở to một đôi mắt ngập nước y y nha nha ngậm lấy ngón tay Liên Duyệt chơi tiếp.

Vân Khuynh thở dài một hơi, từ trong lòng Liên Duyệt ôm lấy tiểu Bảo, hỏi Liên Duyệt và Tần Vô Phong: “Vừa rồi tiểu Bảo làm sao vậy???”

Liên Duyệt chớp chớp mắt: “Nhớ mù mù.”

Vân Khuynh vẽ mặt hắc tuyến: “Tỷ, là ba ba, không phải mù mù.”

Các bảo bảo kêu Tần gia tam huynh đệ là đa đa, kêu y là ba ba.

Liên Duyệt nhún nhún vai: “Không phải là như nhau sao, tiểu Khuynh, ngày hôm nay ta tới tìm người là có chuyện quan trọng nga.”

Vân Khuynh mềm nhẹ sờ sờ hai gò má có chút hồng hồng của tiểu Bảo, thờ ơ hỏi: “Chuyện gì???”

Tỷ tỷ này của y, sống ở cổ đại nhàn đến phát sợ, dĩ nhiên càng ngày càng ấu trĩ càng ngày càng ồn ào, nói tất cả mọi người già đi liền biến thành “lão hài tử”, quả thật là đúng như vậy.

“Tiểu Khuynh, hôm nay là mười lăm tháng tám nga, lễ Trung thu, ở đây không có lễ Trung thu, thế nhưng, chúng ta vẫn như cũ có thể làm lễ Trung thu chứ...”

Tô Tuân không phải đã nói ‘Thiên lý cộng thiên quyên’ (*) sao, tiểu Khuynh người nói chúng ta đang ở dị thế, có phải là cũng có thể cùng các

các bằng hữu trên địa cầu cộng thiên quyền không???”

(*) Thiên lý cộng thiên quyền: Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyền. ‘Thuyền quyền’ ở đây chỉ mọi người đẹp, không riêng gì phụ nữ.

Vân Khuynh nghe xong Liên Duyệt nói có chút thương cảm, lập tức hỏi: “Tỷ người muốn làm thế nào???”

Liên Duyệt nghe Vân Khuynh nói như vậy lập tức mày giã miệng cười: “Cái khác không nói, chí ít người một nhà cũng phải cùng nhau ăn bánh trung thu ngắm trăng đúng không???”

Vân Khuynh không nói gì gật đầu.

Sau đó ngày này, đại Bảo tiểu Bảo bị ném cho Tần Du Hàn thích tôn tử, Tần gia tam huynh đệ bận việc, sút đầu mẻ trán, mà Vân Khuynh và Liên Duyệt từ buổi chiều liền bắt đầu thần bí đuổi lão trù sư của Tần gia đi ra ngoài, bắt đầu tự mình nghiên cứu cách làm bánh trung thu.

Về quy trình làm bánh trung thu, Vân Khuynh đốt đặc cán mai, Liên Duyệt cũng chỉ là biết một chút lý luận suông.

Hai người bận rộn từ buổi chiều đến tối muộn, rốt cục làm ra mấy cái ‘Bánh trung thu’ hoặc là khô vàng hoặc là đen thùi.

Tuy rằng nhìn qua không thế nào đẹp, ăn cũng không thế nào ngon, nhưng là ăn không chết người, Vân Khuynh và Liên Duyệt nhìn cũng tràn đầy cảm giác thành tựu.

Trời tối, Liên Duyệt lôi kéo Tần Du Hàn ôm đại Bảo tiểu Bảo, Vân Khuynh cưỡng chế ngừng Tần gia tam huynh đệ công tác, cứng rắn lôi kéo mọi người tiến đến lương đình ở hậu viện ngắm trăng...

Kỳ thực, Huỳnh Quang ngày này khí trời không được tốt lắm, trăng cũng không tròn, thế nhưng ngay cả như vậy cũng khó quét đi hăng hái của Vân Khuynh và Liên Duyệt.

Liên Duyệt nhất thời hưng khởi, còn nói cổ nhân lễ Trung thu thì phải đối nguyệt ngâm thơ, kiên quyết sai tướng công của mình và ba nhi tử làm thơ cho nàng nghe.

Tại đây trung gian Vân Khuynh ôm tiểu Bảo, Liên Duyệt ôm đại Bảo, tiểu Bảo thích căn đồ nằm trong lòng Vân Khuynh, dĩ nhiên dặt tay Vân Khuynh liều mạng đem ‘Bánh trung thu’ nhét vào trong miệng.

Vân Khuynh hôn hôn gò má tiểu nhi tử: “Tiểu Bảo cũng thích lễ Trung thu sao... Ân, hay là nói, tiểu Bảo thấy bánh trung thu ba ba tự tay làm ăn ngon???”

Tần Du Hàn và Tần gia tam huynh đệ vốn là bất đắc dĩ tham gia, chậm rãi, cũng trầm tĩnh lại, lúc mọi người rơi vào cảnh đẹp, Vân Khuynh lại đột nhiên mở miệng nói: “Ta đột nhiên nhớ tới có một việc còn chưa làm, mọi người chờ ta một chút.”

Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Tần Vô Phong hơi trầm tư một chút đi theo, Liên Duyệt bĩu môi không nói gì.

Nhưng khi Tần Vô Song và Tần Vô Hạ cũng đi theo, nàng rốt cục có chút nổi giận: “Đám hài tử này... Cả đám đều thành cái dạng gì... Không có tiểu Khuynh liền sống không nổi...”

Vân Khuynh đứng dậy đi tới hoa viên Tần gia, dưới ánh trăng, khuôn mặt tuyệt mỹ của y đặc biệt xuất trần xinh đẹp.

Y nhìn bốn phía, phát hiện không có ai mới nhẹ nhàng cong môi cười cười, cúi xuống thân thể, hái một đóa hoa cúc màu hồng vừa mới nở.

Hái xong y đứng thẳng dậy, nét mặt đáng cười càng trở nên rõ ràng.

Lúc này, một đôi tay từ phía sau ôm lấy y: “Vân nhi làm chuyện xấu gì, mà cười vui vẻ như thế???”

Vân Khuynh thân thể cứng đờ, sau đó thả lỏng, dựa sát trong lòng Tần Vô Phong, hai gò má hơi phiểm hồng nói:

“Có một nơi, vào ngày lễ Trung thu có một tập tục, là ‘Thâu thái cầu lang’ (trộm rau xin lang quân =..=), cô nương chưa lập gia đình sẽ ăn mặc thật đẹp, dưới ánh trăng đi tới vườn rau nhà người khác trộm rau, nếu như hái được liền biểu thị sẽ gả được cho lang quân tốt.

Trong viện chúng ta không có rau, ta liền hái hoa, cô nương chưa thành hôn là cầu lang, còn ta noi theo các nàng cảm tạ ông trời cho ta gặp được người.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, bên cạnh lập tức có hai thanh âm bất mãn truyền đến: “Chỉ vì gặp được đại ca mà cảm kích sao, Khuynh nhi / Khuynh Khuynh quá không công bình, người cũng phải trộm hoa vì chúng ta...”

Vân Khuynh nhìn ba người, trên khuôn mặt tuyệt mỹ toát ra đáng cười ôn nhu lại hạnh phúc: “Được, ngày hôm nay ta liền làm đạo tặc trộm hoa cho các người một lần...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 234: Hoàng Đế Thất Nghi

Tần Vô Song nói, như là một chậu nước lạnh, giội lên đầu Hiên Viên Bất Kinh.

Giội cho ý nghĩ phát nóng phát sốt mấy ngày qua của Hiên Viên Bất Kinh, rốt cục lãnh tĩnh xuống.

Hắn sao có thể bởi vì Vân Khuynh mà mất đi lý trí, trở lại hoàng cung xằng bậy đi tìm kiếm chân tướng???

Hắn lỗ mãng như vậy, càng giống như hài đồng năm xưa, những năm gần đây, hắn hào hiệp, hắn cẩn thận đều học tới nơi nào???

Lúc này hồi cung, tình cảnh của hắn vốn có nguy cơ tứ phía, hắn không tự giác thì thôi, dĩ nhiên còn vọng tưởng vào loại thời gian này nhận thức Vân Khuynh???

May là Vân Khuynh không nhận thức hắn, nếu là nhận thức, hắn chẳng phải là đem Vân Khuynh kéo vào vòng thị thị phi phi nguy hiểm cùng với mình sao???

Hiên Viên Bất Kinh thu liễm tâm thần, nhắm mắt, có chút may mắn, may là lúc này hồ đồ chỉ có mình hắn...

Tuy rằng đã biết nguyên nhân Vân Khuynh không tiếp thu hắn, nhưng trong thần sắc của Hiên Viên Bất Kinh, vẫn như trước mang theo vài phần tịch liêu không cam lòng.

Nửa ngày hăn mới lấy lại bình tĩnh, gật đầu nói với Tần Vô Song mấy người: “Đúng vậy, chỉ cần ta và tiểu Khuynh tình như huynh đệ là được... Hư danh bên ngoài này, không có cũng được.”

Vừa rồi Tần Vô Song chất vấn, là Vân Khuynh có thể làm đệ đệ của hăn hay không, mà không phải Vân Khuynh có phải là đệ đệ của hăn hay không.

Xem ra, Vân Khuynh đích thật là thất hoàng đệ của hăn không thể nghi ngờ, nghĩ nghĩ trong lòng Hiên Viên Bất Kinh chảy qua một trận ầm ập.

Đệ đệ của hăn, đệ đệ đáng thương năm xưa của hăn, cuối cùng là không có chết...

Nói như vậy, mẫu thân bọn họ, cũng vô cùng có khả năng còn đang sống trên đời này...

Vân Khuynh, là tứ công tử Vân gia không muốn người biết, mà y thực tế cũng là thất hoàng tử Huỳnh Quang.

Trung gian này chắc chắn có chuyện, có một chút người bên trong Vân phủ chắc chắn biết rõ chân tướng, chờ bọn hăn có thời gian, đi Vân gia thăm dò đến cùng hăn là có thể sáng tỏ nguyên do trong đó...

Dưới đáy lòng Vân Khuynh cũng hiểu ý Hiên Viên Bất Kinh, hôm nay y và Hiên Viên Bất Kinh đều biết quan hệ của mình với đối phương, chỉ là tình thế không cho phép bọn họ nhận nhau.

Nếu đã biết đây đó là thân huynh đệ cho dù hiện nay không thể nhận thức, nhưng trong lòng bọn họ để ý, cũng thân cận hơn trước đây, ý muốn bảo vệ đối phương cũng càng nhiều.

Hiên Viên Bất Kinh suy nghĩ một chút, lập tức nhăn mày: “Hiện tại thời buổi rối loạn, các người sao lại vào cung, các người hiện tại nên hoả tốc rời

đi, rời xa kinh thành, chờ mọi việc kết thúc, ta tự nhiên sẽ tới đón các người.”

Tần Vô Phong liếc nhìn Hiên Viên Bất Kinh: “Là Vân nhi lo lắng người, cho nên chúng ta mới đến... Buổi nói chuyện ở khách sạn bình dân của người, xem như là quỵến rũ ra vô hạn tâm tư của Vân nhi, cho nên chúng ta tới bãi phóng phụ hoàng người.”

Hiên Viên Bất Kinh thoáng suy tư, liền biết Vân Khuynh là muốn gặp Huỳnh Quang hoàng đế, không khỏi có chút bi ai.

Vân Khuynh từ khi sinh ra đến giờ, hẳn là chưa từng gặp mặt phụ hoàng của họ.

Thế nhưng, phụ hoàng bọn họ năm xưa đối xử với mẫu thân bọn họ như vậy, Vân Khuynh chẳng lẽ không hận hẳn, cứ như vậy dễ dàng tha thứ sao???

Hắn nghi hoặc nhìn Vân Khuynh, trăm tư không hiểu được, hẳn hận nhiều năm như vậy, tại Vân Khuynh xem ra, vì sao lại dễ dàng như thế???

Bất cứ một người Hiên Viên gia nào, đều sẽ không coi thường người Tần gia, huống hồ lần này tới, là đại đương gia và nhị đương gia hiện giữ Tần gia.

Hiên Viên Bất Kinh tự nhiên không yên lòng để ba người bọn họ đi gặp riêng hoàng đế, dù sao, khuôn mặt của Vân Khuynh, hẳn có thể nhìn ra một chút, Huỳnh Quang hoàng đế có thể nào không nhìn ra.

Hiên Viên Bất Kinh chủ động tiếp cận Huỳnh Quang hoàng đế, đến gặp Huỳnh Quang hoàng đế, Hiên Viên Liệt Thiên tự nhiên là đồng ý.

Huống hồ hẳn cũng lo lắng Tần gia ba người kia đơn độc gặp Huỳnh Quang hoàng đế, mặc kệ giữa Hiên Viên Bất Kinh và Huỳnh Quang hoàng

để có ân oán gì, bọn hắc chung quy là phụ tử, Hiên Viên Bất Kinh sẽ không chân chính gây bất lợi cho Huỳnh Quang hoàng đế.

Hiên Viên Bất Kinh người này võ nghệ cao thâm, luôn luôn chính trực, là một người thuần lương chính nghĩa, có hắc đi cùng ba người Tần gia đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế, Hiên Viên Liệt Thiên cũng yên tâm hơn.

Đi vào tẩm cung hoàng đế, người thứ nhất luống cuống, chính là đại nội tổng quản Lý Đức Hải trung thành tận tâm, từ nhỏ đi theo Huỳnh Quang hoàng đế.

Hắc một bộ như nhìn thấy quỷ trường mắt nhìn Vân Khuynh thật lâu không nói, sau khi bị Hiên Viên Liệt Thiên quát lớn, hắc mới lấy lại tinh thần đưa Vân Khuynh mấy người đi gặp Huỳnh Quang hoàng đế.

Hiên Viên Ly Thiên làm hoàng đế, có tôn quý và tôn nghiêm của hoàng đế, lúc gặp người trong nhà và người thân cận, hắc cho phép mình đem tái nhợt yếu đuối toát ra, nhưng đối mặt với người ngoài, vô luận trạng huống thân thể của hắc thế nào, hắc cũng sẽ kiên cường giả bộ chống đỡ tôn nghiêm của hắc.

Huống chi hắc hiện tại muốn gặp, là đồng bọn hợp tác của bọn hắc, cũng đối thủ cạnh tranh lớn nhất của bọn hắc, Tần gia.

Huỳnh Quang hoàng đế, có thể nằm giường gặp Hiên Viên Liệt Thiên, nằm giường gặp Hiên Viên Bất Kinh, nhưng tuyệt đối không thể nằm giường gặp Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Lúc Tần Vô Phong mấy người nhìn thấy Huỳnh Quang hoàng đế, Huỳnh Quang hoàng đế một thân y bào vàng chói, chấp tay mà đứng, trường thân ngọc lập, tuy rằng người đến trung niên nhưng khó mà giấu đi khí chất nho nhã, tuấn tú lịch sự.

Tần gia và Hiên Viên gia, hoàn toàn là bình đẳng, trong Huỳnh Quang, bách tính đại thần Huỳnh Quang thấy Huỳnh Quang hoàng đế nhất định phải quỳ không thể nghi ngờ, nhưng Tần gia lại có thể không quỳ.

Bởi vậy Tần Vô Phong và Tần Vô Song thấy Huỳnh Quang hoàng đế cũng không quỳ xuống, chỉ là hơi khom người lấy thân phận tiểu bối hành lễ với Hiên Viên Ly Thiên: “Tiểu chất Tần Vô Phong, Tần Vô Song gặp qua Hiên Viên thế bá.”

Hiên Viên Ly Thiên xoay người lại, trên khuôn mặt anh tuấn đã treo đầy dáng cười, nói: “Hai vị hiền chất không cần đa lễ, đi tới hoàng cung cứ coi như trong nhà là được.”

Hiên Viên Ly Thiên nói, hướng Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn lại.

Quan sát rồi liên tục gật đầu: “Hỗ phụ vô khuyến tử, hai vị hiền chất nhìn qua càng hơn Tần lão đệ năm xưa...”

Nói hăn lại đem ánh mắt dời về phía Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh, lúc thấy Hiên Viên Bất Kinh, đáy mắt hăn tuôn ra một cỗ vui sướng, một người thân thể tới loại tình trạng như hăn, vinh hoa phú quý, quyền lợi tiền tài đều đã thành mây trôi, thân tình trái lại quan trọng hơn hết.

Nếu Hiên Viên hoàng đế nhìn thấy Hiên Viên Bất Kinh thì cảm thấy vui sướng, như vậy lúc hăn thấy Vân Khuynh, chính là tuyệt đối kinh hỉ.

Lúc này hăn dáng vẻ toàn bộ không còn, trong mắt đã không có Tần Vô Phong, không có Tần Vô Song, cũng không có Hiên Viên Bất Kinh.

Đứng ở tại chỗ, cánh môi hé mở, một đôi mắt màu mực thâm thúy chăm chú khóa lấy Vân Khuynh, nét mặt buồn vui nảy ra, nhất thời như mất đi ngôn ngữ.

Vân Khuynh cũng nhìn lại hắn.

Vừa nhìn thấy Hiên Viên Ly Thiên, tướng mạo khí chất nhã nhặn lễ độ của Hiên Viên Ly Thiên khiến Vân Khuynh tâm sinh thiện cảm, cũng có chút hiếu kỳ một người hoàng đế, sao lại không có khí phách, nhìn qua trái lại giống một người tiên sinh dạy học hơn???

Thẳng tới khi Hiên Viên Ly Thiên xoay người, y trông thấy hai tròng mắt tinh quang toát ra của Hiên Viên Ly Thiên, Vân Khuynh mới biết vị hoàng đế này cũng không phải ôn hòa như mặt ngoài.

Tướng mạo Hiên Viên Ly Thiên đối với Vân Khuynh mà nói, rõ ràng là xa lạ, thế nhưng Vân Khuynh liếc mắt nhìn lại, nhưng lại có thiện cảm vô tận, lẽ nào, đây chính là lực hấp dẫn tự nhiên giữa cốt nhục thân tình sao???

“Phàm nhi... Người... Người đã trở về, Phàm nhi, người đã tha thứ cho ta rồi sao... Có phải là ta thực sự sắp chết... Cho nên mới thấy Phàm nhi...”

Nếu sớm biết rằng tử vong có thể khiến ta thấy được Phàm nhi, ta đã sớm...”

Không tự chủ đi đến chỗ Vân Khuynh, vừa đi vài bước, dưới chân hấn một cái lão đảo, thiếu chút nữa ngã xuống.

“Cẩn thận!!!”

Vân Khuynh kinh hô, Hiên Viên Bất Kinh thân hình nhanh như điện đỡ lấy Hiên Viên Ly Thiên.

Hiên Viên Ly Thiên trải qua khiếp sợ vừa rồi, lý trí cũng quay về một chút.

Không, thanh âm kia, không phải thanh âm của Phàm nhi, người trước mắt này tuổi còn trẻ như vậy, Phàm nhi của hấn hấn là giống hấn, đã đến

trung niên mới đúng...

“Người là... Ai???”

Hiên Viên Ly Thiên bất chấp bất luận kẻ nào, chỉ là si ngốc hỏi Vân Khuynh.

Hiên Viên Bất Kinh nhú mày, đỡ Hiên Viên Ly Thiên đứng thẳng dậy xong buông tay ra, đem Vân Khuynh che ở sau người: “Tiểu Khuynh là bằng hữu của ta, ta không cho phép người đánh chủ ý với y.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song phía sau Hiên Viên Ly Thiên, cũng đều bước về phía trước, Tần Vô Song cười như không cười mở miệng: “Hiên Viên thế bá, Khuynh nhi là nội tử, bởi vì xuất thân vi hàn, chưa bao giờ gặp qua thánh nhân, nếu có chỗ thất lễ thỉnh thế bá không nên chú ý.”

Hiên Viên Ly Thiên đem ánh mắt dời về phía Hiên Viên Bất Kinh, gần như run rẩy mở miệng: “Bất Kinh... Người nói, vị bằng hữu này của người, cùng mẫu thân người, liệu có chỗ tương tự???”

Thiếu niên trước mắt này, hầu như là giống hệt Phạm nhi hồi còn trẻ, thế nhưng hấn lại bừng tỉnh, không thể tin được, lúc này chỉ có thể hỏi Hiên Viên Bất Kinh, để Hiên Viên Bất Kinh cho hắn một đáp án khẳng định.

Vân Khuynh cúi đầu, không có mở miệng, các loại tình huống hiện nay, đều nói rõ y là thất hoàng tử không thể nghi ngờ.

Chỉ là tình huống hiện nay, y ngay cả Hiên Viên Bất Kinh ca ca này cũng không dám đơn giản nhận thức, càng đừng nói là đa đa hoàng đế.

“Phụ hoàng, người luống cuống.”

Đối mặt với Huỳnh Quang hoàng đế tìm chứng cứ, Hiên Viên Bất Kinh chỉ là nhẹ nhàng lạnh lùng chỉ trích.

Hiên Viên Ly Thiên giật mình, nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song một trái một phải đứng bên Vân Khuynh, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Tuy rằng đã hồi thần, nhưng ánh mắt hắc vẫn như trước không chịu rời khỏi Vân Khuynh.

Vân Khuynh có chút không chống đỡ được ánh mắt như vậy, cũng có chút không thích, bởi vì trong mắt Huỳnh Quang hoàng đế nhìn thấy không phải y, mà là xuyên thấu qua khuôn mặt y, nhìn một người khác.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 235: Tạm Thời Ở Lại Hoàng Cung

Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên qua thật lâu mới tỉnh táo lại, chiến trường ngang dọc suốt đời, hẳn là loại nhân vật nào???

Trên đời này có thể làm hãn biến sắc, cũng chỉ có người hãn yêu từ nhỏ mà thôi.

Người kia và hài tử người kia sinh hạ cho hãn, đều là người hãn yêu thương, hổ thẹn, bọn họ giống như ma chướng trong lòng hãn.

Cả đời này, hãn không thẹn với trời, không thẹn với đất, không thẹn với Huỳnh Quang con dân, duy chỉ thẹn với mẫu tử ba người bọn họ.

Sau khi Huỳnh Quang hoàng đế tỉnh táo lại, thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Vân Khuynh, nhắm mắt rồi lại mở khôi phục thành một mảnh thần nhiên.

Hãn hơi cong môi, mỉm cười, nâng tay nói với mấy người: “Đều đứng làm gì, ngồi đi, người khác không biết còn tưởng Hiên Viên thế bá phạt đứng các người.”

Mấy người tự nhiên là không chút khách khí ngồi xuống.

Huỳnh Quang hoàng đế mở miệng trước: “Nội tử của Tần hiền chất và một vị cố nhân của thế bá thật sự là giống nhau, thế bá nhất thời luống cuống, mong rằng hiền chất không để ở trong lòng.”

Vân Khuynh nghe vậy mỉm môi cười cười, Hiên Viên Ly Thiên thân là đế vương, muốn làm cái gì liền làm cái đó, căn bản không cần giải thích,

nhưng hần hết lần này tới lần khác lại giải thích.

Vân Khuynh hơi nghiêng đầu, nhìn về phía hoàng đế đa đa chưa từng gặp mặt, hôm nay vừa thấy liền tâm sinh thiện cảm này.

Tiếp đó là một ít tràng diện Tần Vô Phong và Tần Vô Song cùng với Huỳnh Quang hoàng đế, khách khách khí khí với nhau, Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh còn lại là an tĩnh nhìn bọn họ hàn huyên.

Hiên Viên Bất Kinh có chút chán ghét, Vân Khuynh còn lại chỉ lo xem xét thần thái ba người đối thoại, cũng không cảm thấy quá buồn chán.

Thế nhưng, Huỳnh Quang hoàng đế chung quy không thể nhẫn nại, chốc lát liền mở miệng nói: “Nội tử của Tần hiền chất, tướng mạo rất tuấn mỹ, Tần hiền chất thực sự là phúc khí tốt... Thế nhưng, không biết nội tử xứng hô thế nào???”

Tần Vô Song nhìn Vân Khuynh, thấy hai gò má y hơi phiểm hồng, nói vậy y nhất định là vì thân sinh đa đa khích lệ mà xấu hổ.

Trong đôi mắt đen tràn đầy ôn nhu và ý cười, Tần Vô Song không thềm quan tâm bộc lộ cảm tình nói với Huỳnh Quang hoàng đế: “Họ Vân, danh Khuynh, là tứ công tử của Tương Nam vương phủ.”

Người này là nhược điểm của người Tần gia.

Hầu như nhất khắc nhìn thấy hồ động của bọn họ, trong lòng Hiên Viên Ly Thiên liền hiện lên ý nghĩ như vậy.

Nhưng mà...

Họ Vân... Thực sự là vừa khéo...

Lẽ nào Huỳnh Quang hoàng đế, vô luận là minh hoàng hay ám hoàng, đều thua trong tay người Vân gia sao???

Tâm Huỳnh Quang hoàng đế hung hăng chấn động, họ Vân, họ Vân, dĩ nhiên là họ Vân...

Đối với Vân gia, hắc tử trước đến nay thiên sủng, chính hắc không chỉ có hai vị quý phi họ Vân, ngay cả tam nữ nhi Vân Thù của Tương Nam vương cũng được hắc phong làm thái tử phi.

Thế nhưng, từ bao giờ Vân gia có một vị tứ công tử, vì sao hắc không biết???

Huỳnh Quang hoàng đế nhíu mày, hơi trầm tư nói: “Liệu có tiện nói cho trẫm... Ta, Vân công tử xuất từ vị phu nhân nào???”

Ở trước mặt người Tần gia và nhi tử của hắc, hắc liền tạm thời bỏ xưng trẫm.

Lời này của Huỳnh Quang hoàng đế khiến mọi người ở đây sửng sốt, sợ rằng hắc còn biết Vân phủ có mấy vị phu nhân ấy chứ.

Hiên Viên Ly Thiên này, quan tâm Vân phủ, hình như hơi quá mật thiết chẳng???

Vân Khuynh bất ngờ một chút, vẻ mặt y hơi tối sầm lại: “Nương ta tên Tố Cẩm, là đệ tứ phòng tiểu thiếp đa ta lấy về.”

Lúc đầu, y còn cho rằng Vân gia không thích y là bởi vì thân phận của nương y thấp.

Trong mắt Huỳnh Quang hoàng đế hiện lên một tia sáng, sắc mặt mềm xuống, ôn hòa nhẹ giọng nói với Vân Khuynh: “Ta có thể gọi người tiểu Khuynh không, người năm nay đã bao nhiêu rồi???”

Tối...

Huỳnh Quang hoàng đế này, cũng bắt đầu hoài nghi thân phận của y.

Hơi nhắm mắt, Vân Khuynh mở miệng nói: “Mười chín.”

Sắc mặt Huỳnh Quang hoàng đế vắn vẹo một chút, cuối cùng cố gắng lộ ra một dáng cười quái dị lại xấu xí: “Thật không...”

Tay hăn hơi hơi rung động.

Vân Khuynh này, là tiểu thất của hăn sao, tiểu thất tiểu thất, tiểu thất của hăn...

Hài tử này, nếu thật là tiểu thất của hăn, vậy Phàm nhi của hăn có phải là còn sống trên đời này không???

Tâm tư tĩnh lặng mười chín năm của Huỳnh Quang hoàng đế, lại lần nữa kích động lên.

Tưởng rằng trên đời đã không còn người nợ, cuộc sống của hăn liền thành một mảnh thê thảm lơ mờ, biết người nợ còn sống trên đời, hăn liền cảm thấy có lực lượng vô tận.

“Tần hiền chất, tiểu Khuynh, các người khó có được tiến cung một chuyến, liền ở chỗ này một đoạn thời gian đi...”

Sau đó không đợi Tần Vô Phong bọn họ cự tuyệt, liền mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian ở trong cung này, liền để Bất Kinh đưa các người đi chơi đi.”

“Không, cảm tạ ý tốt của Hiền Viên thế bá...”

Tần Vô Song cự tuyệt, còn chưa nói xong, Tần Vô Phong đã mở miệng nói: “Như vậy, liền quấy rầy Hiền Viên thế bá và Bất Kinh.”

Huỳnh Quang hoàng đế gật đầu mỉm cười, cười tới một nửa, lại bắt đầu ho khan.

Hắn nắm tay lại, đặt ở bên môi ho khan không ngớt.

Vân Khuynh thấy vậy, lo lắng trong mắt càng trở nên rõ ràng, thân thể hơi nghiêng về phía trước, chỉ kém không có chạy đến bên người Huỳnh Quang hoàng đế, giúp hắn thuận thuận khí.

Tuy rằng lúc trước sắc mặt Huỳnh Quang hoàng đế có chút tái nhợt, thế nhưng trước mặt Tần Vô Phong và Tần Vô Song, hắn vẫn cường chống thân thể, cố nén toàn bộ không khỏe.

Không nghĩ tới, tới nhất khắc cuối cùng, lại thế nào cũng nhịn không được, thất bại trong gang tấc.

“Ta mệt mỏi... Để Bất Kinh trò chuyện với các người trước đi.”

Hiên Viên Ly Thiên đuổi khách rõ ràng như thế, bọn họ đương nhiên là lập tức đứng dậy cáo biệt.

Trên đường đi, Vân Khuynh liên tiếp quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng vừa nhìn là biết.

Hiên Viên Bất Kinh nghĩ thật là kỳ quái: “Tiểu Khuynh, lẽ nào người không cảm thấy hắn năm xưa đối xử với người và nường người quá tàn nhẫn sao???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tử dục dưỡng mà thân không đợi, ta không biết mẫu thân của Bất Kinh có còn tại thế không, nhưng phụ hoàng của Bất Kinh còn trên nhân thế đã là khó được...”

Huyết thống chí thân, nào có cái gì chân chính thâm cừ đại hận, so với ngày sau tự trách tình ngộ, không bằng trước đó phụng dưỡng, tần cận hiếu tâm...”

Đời trước bởi vì thích nam tử, Vân Khuynh và phụ mẫu của mình cũng không thân cận, toàn gia chỉ có tỷ tỷ Lạc Sương Sương coi như là thân cận với y.

Sau khi y chết, nhìn phụ mẫu y thương tâm gần chết, y mới hoàn toàn tỉnh ngộ, phụ mẫu y, kỳ thực là thương y, tuy rằng bọn họ cũng không tán thành y thích nam nhân.

Kiếp này, phạm là tình, không phân biệt thân tình, ái tình, hữu tình, với y mà nói, đều là trân quý.

Y là tuyệt không vì bất cứ ai, mà xem nhẹ nửa phần.

Vân Khuynh nói, khiến Hiên Viên Bất Kinh có chút suy nghĩ: “Thế nhưng, hận thù phức tạp nhiều năm như vậy... Đâu phải nói buông là có thể buông???”

Vân Khuynh dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn Hiên Viên Bất Kinh, mỉm cười, ôn nhu thản nhiên nói: “Bất Kinh ca ca, cần biết, thống khổ lớn nhất nhân sinh, chớ quá chấp nhất...”

Chính vì không bỏ xuống được mới thống khổ, ta nghĩ, vẫn là tất cả thuận theo tự nhiên thì tốt hơn.”

Hiên Viên Bất Kinh im lặng.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song phía sau cũng nổi lên tranh chấp, Tần Vô Song khuôn mặt bình tĩnh chất vấn Tần Vô Phong:

“Vì sao muốn đáp ứng ở lại hoàng cung???”

Hiên Viên Bất Kinh nói rất đúng, chúng ta hiện tại, tốt nhất là rời đi, lập tức rời khỏi kinh thành, không nên ở lại ao nước đục này mới tốt...”

Tần Vô Phong gật đầu:

“Đúng, Vô Song, người nói rất đúng.

Thế nhưng, lấy thái độ hiện nay của Vân nhi đối với Hiên Viên Bất Kinh và Hiên Viên Ly Thiên, người nghĩ Vân nhi sẽ cam tâm tình nguyện rời đi với chúng ta, một mình an nhàn sao???

Hơn nữa, Hiên Viên Ly Thiên đã hoài nghi thân phận Vân nhi, hẳn nhất định sẽ tận lực tra ra sự thực năm xưa, ta nghĩ, Vân nhi, nhất định là muốn biết hành tung của mẫu thân y...

Mà chúng ta ngay cả mẫu thân y là ai cũng không biết, cho dù tra ra, cũng sẽ đi rất nhiều đường vòng, còn không bằng ở lại hoàng cung, đợi Hiên Viên Ly Thiên cho chúng ta đáp án.”

Tần Vô Song có chút nôn nóng: “Thế nhưng, đại ca, ở lại chỗ này rất nguy hiểm, một chút cũng không an toàn, sao người có thể nhẫn tâm để Khuynh nhi đặt mình vào trong nguy hiểm chứ???”

Tần Vô Phong thở dài một tiếng:

“Chúng ta ở lại hoàng cung với Vân nhi, dù sao vẫn hơn là không yên lòng để Vân nhi một người, len lén chạy tới hoàng cung.

Như vậy, chí ít chúng ta còn có thể ở lại bên y bảo hộ y.”

“...”

Tần Vô Song nhú nhú mày, còn có chút không cam lòng: “Thế nhưng Khuynh nhi không phải loại người sẽ làm khó chúng ta, biết đâu y sẽ nguyện ý theo chúng ta rời đi.”

Tần Vô Phong nhìn Vân Khuynh đứng chung với Hiên Viên Bất Kinh nói chuyện, hơi thở dài một tiếng, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị toát ra một tia bất đắc dĩ:

“Vô Song, Vân nhi không làm khó chúng ta, liền nhất định sẽ làm khó chính y...”

Ta biết người là lo lắng Vân nhi an nguy, thế nhưng cho dù Vân nhi rời đi với chúng ta, trong lòng cũng sẽ không thoải mái...

Vô Song, lẽ nào người không có tự tin ở trong hoàng cung này, bảo toàn Vân nhi hay sao?”

Tần Vô Song lặng lẽ không nói gì.

Tất cả của Vân Khuynh, ở trong lòng hắc, nặng hơn bất cứ thứ gì, hắc sợ nhất, chính là Vân Khuynh xảy ra ngoài ý muốn gì đó.

Cho nên dù biết rõ Tần Vô Phong nói đều là sự thực, nhưng hắc như trước vẫn muốn mang theo Vân Khuynh rời xa hoàng cung này...

“Mà thôi, dù sao chúng ta cũng ở lại, ngày sau chú ý một chút là được...”

Một lúc lâu, Tần Vô Song thở dài một tiếng.

Trong ánh mắt Tần Vô Phong lóe ra một tia tình tự dị dạng.

Giống như hắc, như Tần Vô Song, gặp chuyện của Vân Khuynh, sẽ bị loạn; giống như Hiên Viên Bất Kinh, gặp chuyện thân nhân, cũng loạn; giống như Huỳnh Quang hoàng đế gặp chuyện của người mình yêu nhất, cũng là loạn.

Tình trên thế gian này, rốt cuộc là thứ gì, khiến mỗi người đều thật sâu mất đi diện mục vốn có của mình, nó rốt cuộc có thể hoàn thành một người, hay có thể hủy diệt một người???

Sau khi mấy người Tần Vô Phong rời khỏi, Huỳnh Quang hoàng đế liền cố sức ho khan xong, mới khàn khàn thanh âm nói: “Lý Đức Hải!!!”

Đại nội tổng quản hầu ở ngoài cửa từ lâu, lập tức đi đến: “Hoàng thượng, nô tài ở đây.”

Hiên Viên Ly Thiên thở phì phò, nhìn Lý Đức Hải, bức thiết hỏi: “Hài tử kia... Hài tử đi cùng người Tần gia kia người có nhìn thấy???”

Quả nhiên là hỏi cái này, Lý Đức Hải cúi xuống thân thể.

“Hồi bẩm hoàng thượng, nô mới nhìn đến.”

Hiên Viên Ly Thiên nhắm mắt lại: “Người nghĩ, y và Phàm nhi so sánh thế nào???”

Lý Đức Hải thắt lưng cong sâu thêm: “Nô tài cho rằng, vị tiểu công tử này, giống hệt Phàm thiếu gia lúc còn trẻ.”

“Ân...”

Hiên Viên Ly Thiên gật đầu, sau mới mở miệng nói: “Y là tứ công tử của Tương Nam vương phủ, tuyên Tương Nam vương tốc tốc đến gặp mặt trẫm, mặt khác phái người tỉ mỉ tra chuyện năm xưa, nhất có kết quả, lập tức hồi bẩm.”

“Nô tài tuân chỉ.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 236: Thanh Âm Duyên Phận

Thân thể Hiên Viên Ly Thiên đích thật là càng ngày càng kém, không đợi Tương Nam vương Vân Lũng tới đã ngắt đi.

Lý Đức Hải và Hiên Viên Liệt Thiên lại một trận luống cuống tay chân, triệu tới rất nhiều ngự y tiến hành khám chữa bệnh.

Thân thể Hiên Viên Ly Thiên, là tật cũ lưu lại bởi vì trước kia tham chiến, hơn nửa năm ngoái bị bệnh thương hàn nho nhỏ, rõ ràng đã có rất nhiều người dốc lòng chiếu cố, đúng bệnh hốt thuốc, nhưng vẫn như trước không thấy tốt lên.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song và Vân Khuynh ba người dự định ở lại hoàng cung, tự nhiên là muốn xuất cung ăn nói một chút với thuộc hạ của mình và Vân Hoán.

Cuối cùng Thượng Quan Tôn, Thượng Quan Nhược Vũ cùng với mấy người thủ hạ Tần gia, đều quyết định chờ bọn hắc ở ngoài cung, mà Vân Hoán lại được Tần Vô Phong nhờ vả, quay về Vân gia, tra thân thể của Vân Khuynh.

Sau khi tất cả ăn nói thỏa đáng xong, ba người bọn họ mới một lần nữa trở lại hoàng cung.

Trong hoàng cung cung điện dùng để chiêu đãi khách nhân có rất nhiều, nhưng Vân Khuynh mấy người, lại kiên trì ở cùng cung điện với Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Liệt Thiên nghĩ bọn họ là người quen, Hiên Viên Ly Thiên lại kêu Hiên Viên Bất Kinh chiêu đãi bọn hắn, ở cùng nhau cũng tiện chiếu ứng nên hắn liền đồng ý.

Hiện tại đầu óc Hiên Viên Bất Kinh một lần nữa lung lay, có rất nhiều thời gian ở cùng Vân Khuynh, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, bầu không khí quái dị giữa ba người cùng với hình thức ở chung, cũng khiến hắn có chút hiểu ra chuyện giữa ba người này, bởi vậy cũng không phản đối Tần gia huynh đệ đề nghị ba người bọn họ ở cùng một chỗ.

Vân Khuynh tuy rằng không nhận thức thân nhân với Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Ly Thiên, nhưng trong lòng y, bí ẩn về thân thế của y cũng chấm dứt, theo đó, y liền lập tức nhớ tới một việc khác.

“Bất Kinh ca ca.”

Tuy rằng không thể nhận thân ca ca, thế nhưng Vân Khuynh vẫn tận lực kêu Hiên Viên Bất Kinh thì bỏ thêm hai chữ ca ca ở phía sau.

Đối với một người đồng phụ đồng mẫu duy nhất với mình, đệ đệ Vân Khuynh vừa nhận định, Hiên Viên Bất Kinh là tương đương quan tâm và sủng nịch.

Đối với y trên cơ bản là có cầu tất ứng, đáng tiếc chuyện Vân Khuynh cầu lại rất ít.

Cho nên lúc này Vân Khuynh vừa mở miệng, Hiên Viên Bất Kinh liền xốc lại mười hai vạn tinh thần, mỉm cười nói: “Tiểu Khuynh có chuyện gì?”

Đừng ngại, mặc kệ là chuyện gì, tiểu Khuynh cứ nói cho Bất Kinh ca ca, dù khó thế nào, Bất Kinh ca ca cũng sẽ giúp ngươi làm được.”

Hiên Viên Bất Kinh bộc lộ tâm ý bảo hộ trong lời nói.

Vân Khuynh cảm thụ được ấm áp khác với Tần Vô Song và Tần Vô Phong đưa cho y, hơi cong môi anh đào, trong đôi mắt đẹp tràn đầy ý cười, lông mi dày dài lại cong vút hơi run rẩy, hướng về phía trước giơ lên: “Bất Kinh ca ca, ta nhớ kỹ, Vân phủ ở trong hoàng cung, là có hai vị Vân quý phi?”

Nhớ tới đám phi tử của Hiên Viên Ly Thiên, khuôn mặt Hiên Viên Bất Kinh liền trầm xuống.

Những năm gần đây, hắn từng vô số lần suy đoán nguyên nhân mẫu thân hắn muốn rời khỏi hoàng cung, trong đó có phương diện là do phi tử của Hiên Viên Ly Thiên quá nhiều.

Dù sao, ai có thể chịu được bên người mình yêu, có vô số người đến chia sẻ tình yêu của mình?

Hiên Viên Bất Kinh âm thầm thề, không có được tình chung, tình thâm, hắn tuyệt không đơn giản động tình, quyết không phụ tâm.

Hắn như vậy, đối với đám phi tử của Hiên Viên Ly Thiên tất nhiên là phi thường phản cảm.

Thế nhưng nếu là Vân Khuynh hỏi, hắn liền nghiêm túc trả lời:

“Đúng, trong cung có hai vị Vân quý phi xuất từ Tương Nam vương phủ, tướng mạo tú lệ vô song, là mỹ nhân thiên hạ ít có, phụ hoàng cũng phi thường sủng ái bọn họ.

Thế nhưng tiểu Khuynh, người đã không có quan hệ huyết thống với Vân gia, bọn họ liền chẳng liên quan gì tới người, người hoàn toàn không cần để ý tới bọn họ.”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta biết, chỉ là năm ngoái, trước khi ta gả vào Tần gia, có một thiếp thân tỳ nữ, sau khi ta gả đến Tần gia thì bị đưa đến bên

người Vân quý phi trong cung.”

Vẻ mặt Hiên Viên Bất Kinh mang theo một tia hiểu rõ:

“Ân, ta nhớ kỹ, trong cung có hai vị quý phi họ Vân, thoảng cái đã chiếm hai vị trí trong tứ đại quý phi, một người là Đức phi tên Vân Nhã, một người Vân Nhiên làm Thục phi.

Hai nữ tử này đều tương đương lãnh tinh cơ trí, là người thông minh hiếm có của Vân gia —

Chí ít là thông minh hơn nhiều đương gia gia chủ Vân gia Vân Lũng, ta đi trước phái người hỏi thăm một chút thiếp thân tỳ nữ của người ở chỗ vị Vân quý phi nào, chờ có manh mối liền giúp người đòi người về.”

Vân Khuynh nghe xong Hiên Viên Bất Kinh nói, tự nhiên là hài lòng không ngớt: “Vậy tiểu Khuynh ở đây tạ ơn Bất Kinh ca ca.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Hiên Viên Bất Kinh mang theo một mảnh ôn hòa, mỉm cười:

“Không quan hệ, đối với Bất Kinh ca ca, tiểu Khuynh không cần khách khí.

Vừa rồi gặp mặt phụ hoàng, nói vậy phụ hoàng chính là vì có điều hoài nghi thân phận của tiểu Khuynh, cho nên mới hỏi nhiều hơn —

Tin tưởng không lâu sau, chúng ta sẽ biết sự thực năm xưa, biết tin tức mẫu thân...

Tiểu Khuynh...”

Hiên Viên Bất Kinh nói đến chỗ kích động, không khỏi vươn tay cầm tay Vân Khuynh: “Người có biết, trong biển người mệnh mông có thể gặp lại

tiểu Khuynh, là chuyện ta cảm thấy may mắn nhất, nếu có thể gặp lại mẫu thân, như vậy nhân sinh của Bất Kinh, từ đây viên mãn.”

Vân Khuynh cười cười: “Bất Kinh ca ca còn trẻ như thế, thứ mình theo đuổi, sao có thể đơn giản như vậy, Bất Kinh ca ca ngày sau còn phải làm một phen sự nghiệp, phải thú thê sinh tử...”

Hai người đang trò chuyện, Hiên Viên Trần Vũ hiếm khi nào từ trong quần chế hít thở không thông của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong trốn ra được, rốt cục rảnh rồi tới thăm vị đại hoàng huynh vừa hồi cung không bao lâu này.

Cách rất xa, Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh liền nghe thấy thái giám quản sự trong cung kêu lớn: “Thái tử giá lâm.”

Khuôn mặt Hiên Viên Bất Kinh lúc này trầm xuống.

Nói thật, hẳn không thích cái họ Hiên Viên này của mình, cũng không thích người Hiên Viên gia.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh lại mang cho đáng cười thú vị, y vẫn nhớ kỹ vị thái tử điện hạ này.

Lại nói tiếp, y chính là ân nhân cứu mạng của thái tử.

Mùa đông năm ngoái mang thai đại Bảo tiểu Bảo, khi y năn nỉ Tần Vô Phong đi xem mảnh đất xây dựng cô nhi viện và trường học của bọn hắn, từng trong đất tuyết cứu được thái tử.

Nói lên cô nhi viện và trường học, Tần Vô Phong lần này gặp lại y, cũng nói cho y một tin tức tốt, chính là công trình kiến trúc cô nhi viện và trường học đã làm xong.

Chỉ là sợ lúc làm việc có chút khác với ý nghĩ của Vân Khuynh, cũng sợ không tương xứng với ước nguyện ban đầu của Vân Khuynh, Tần Vô Phong chỉ đành tạm thời niêm phong hai viện tử kia, tất cả chờ Vân Khuynh trở lại, để Vân Khuynh tự theo cảm nhận của y bố trí hình thức.

Vân Khuynh nghe thấy Tần Vô Phong nói đến chuyện này, lập tức đã nghĩ tới Tích thành, khi bang trợ đám tiểu khất cái kia, cùng với ánh mắt khát vọng lại ham học hỏi của chúng.

Lúc này y hận không thể lập tức trở lại Giang thành phương bắc, đáng tiếc chuyện trước mắt vẫn quan trọng hơn, cho nên chuyện này chỉ có thể chờ sau.

Khi Vân Khuynh hoảng hốt nghĩ tới những chuyện cũ này, Hiên Viên Trần Vũ đã kéo một thân trường bào màu vàng nhạt, mang theo nụ cười yếu ớt đi đến.

Kỳ thực trong toàn bộ hoàng tử của Hiên Viên Ly Thiên, thái tử Hiên Viên Trần Vũ này là giống hần nhất.

Tuy tướng mạo thái tử càng thêm thanh tú một ít, nhưng tư văn nho nhã trên người hần lại giống hệt Hiên Viên Ly Thiên.

Tuy Hiên Viên Bất Kinh là đại hoàng tử, nhưng đối phương dù sao cũng là thái tử, cho nên nhất khắc Hiên Viên Trần Vũ tiến đến, Hiên Viên Bất Kinh liền muốn hành lễ.

Hiên Viên Trần Vũ mắt sắc thấy được cử động của hần, lập tức vươn tay ngăn trở: “Hoàng huynh, người hiếm khi nào trở về, hoàng đệ đến bây giờ mới tới thăm người đã là thất lễ, sao dám để hoàng huynh hành lễ nữa chứ?”

Vân Khuynh ở một bên vẫn đang nghĩ chuyện của mình, không có lấy lại tinh thần, thẳng đến lúc nghe thấy thanh âm của Hiên Viên Trần Vũ mới lấy

lại tinh thần.

Y tuyệt không cấm kỵ, thẳng tắp đánh giá vị thái tử xa cách không ít thời gian này —

Hắn là phu quân tương lai của Vân Thù, Vân Thù bắt y gả thay sang Tần gia, chính là vì muốn gả cho vị thái tử này.

Đáng tiếc Vân Khuynh lại nhớ, vị thái tử này, năm ngoái sau khi trúng độc ‘Tình ti’, người đầu tiên tỉnh lại nhìn thấy không phải Vân Thù, trái lại là hai người huynh trưởng của hắn.

Nghĩ tới đây, Vân Khuynh mím môi, cũng không biết hiện tại thái tử này cùng với hai vị huynh trưởng của hắn phát triển thế nào.

Hiên Viên Trần Vũ và Hiên Viên Bất Kinh hàn huyên một hồi, ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ liền chuyển qua trên người Vân Khuynh.

Hắn là bởi vì Hiên Viên Bất Kinh song song thờ ơ nói chuyện với hắn, luôn luôn không quên như có như không nhìn kỹ Vân Khuynh mới chú ý tới Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhận thấy được đường nhìn của hắn, mỉm cười gật đầu biểu thị với hắn, y chưa từng học lễ nghi cung đình, hơn nữa là bầu bạn của Huỳnh Quang ám hoàng, thấy Huỳnh Quang hoàng đế cũng không cần hành lễ, đối với thái tử này lại càng không cần.

Hiên Viên Trần Vũ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh, nụ cười như hoa sen kia, hơi hơi giật mình.

Cho dù hắn gặp qua thiên hạ đẹp ba nghìn, vào lúc này cũng cảm thấy đáng cười của người trước mắt này là đẹp nhất.

Bởi vì y không chỉ tướng mạo tuấn mỹ, ngay cả đối với người xa lạ là y cũng mỉm cười rất chân thành.

Ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ đặt ở trên người Vân Khuynh, nhất thời thu không trở lại, hần lăm bầm nói: “Vị này chính là?”

Hần tuy là nhìn Vân Khuynh, nhưng hần hỏi lại là Hiên Viên Bất Kinh.

Hiên Viên Bất Kinh thấy vậy, có chút kiêu ngạo mở miệng: “Đây là một vị huynh đệ của ta, tên là Vân Khuynh.”

Nếu như có thể, Hiên Viên Bất Kinh hận không thể hướng khắp thiên hạ tuyên bố Vân Khuynh là đệ đệ của hần.

Vân Khuynh nghe xong Hiên Viên Bất Kinh nói, cũng sinh sôi ra một thân mồ hôi lạnh, bổ sung nói: “Ta và Bất Kinh ca ca là huynh đệ kết nghĩa.”

Thanh âm của Vân Khuynh, mềm nhẹ thanh linh, giống như ngọc thạch va chạm, phi thường êm tai, Hiên Viên Trần Vũ nghe, đáy lòng thăng lên vài tia cảm giác hoảng hốt.

Thế nhưng Hiên Viên Trần Vũ không phải bị thanh âm này mê hoặc, mà là thanh âm luẩn quẩn nửa năm trong đáy lòng hần, nghe ra lại quen thuộc như vậy.

“Người...”

Hiên Viên Trần Vũ nhất thời luống cuống, sai bước nắm lấy cánh tay Vân Khuynh, thất thanh nói: “Là người?”

Vân Khuynh giật mình, chớp chớp mắt nói: “Ách, thái tử điện hạ còn nhớ rõ ta.”

Hiên Viên Trần Vũ đầy mặt mừng như điên:

“Thật là người???”

Lúc trước ta ở phương bắc trúng độc hôn mê, người từng nói rất nhiều với ta... Hóa ra người kêu Vân Khuynh???”

Thanh âm khi đó hần nghe thấy vào lúc ý thức không rõ, trở thành chấp nhất trong lòng hần, luôn luôn thôi thúc hần đi tìm người kia, nhưng không tìm được mảy may.

Không nghĩ tới đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công, ngay lúc hần cho rằng đó chỉ là ảo giác, hần lại vừa khớp đụng phải chủ nhân thanh âm kia.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 237: Hạnh Hay Bất Hạnh

Vân Khuynh giật mình, đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước, vị thái tử điện hạ này sau khi tỉnh lại từ ‘Tình ti’, liền vẫn luôn tâm tâm niệm niệm nhớ đến chủ nhân thanh âm kia...

Hóa ra suy đoán khi đó của y là chính xác, chủ nhân thanh âm trong miệng Hiên Viên Trần Vũ, thật là y...

Mong muốn, duyên phận giữa bọn họ chỉ là như vậy, không nên dính dáng quá nhiều.

Y nhớ kỹ hai vị ca ca kia của thái tử cũng không phải người dễ đối phó, hơn nữa, khi đó Tần Vô Phong cũng từng nói qua, không hy vọng y dây dưa quá nhiều với vị thái tử này.

Nghĩ tới đây, dáng cười ôn hòa nguyên bản trên nét mặt Vân Khuynh, liền trở nên có chút xa cách, ở trong lòng y không có ai quan trọng hơn đại Bảo tiểu Bảo và người Tần gia.

Mà tương phản với Vân Khuynh, thái tử Hiên Viên Trần Vũ càng lúc càng tỏ ra thân thiện với y.

“Các người quen nhau???”

Hiên Viên Bất Kinh hiếu kỳ nhìn Vân Khuynh và Hiên Viên Trần Vũ dò hỏi.

Vân Khuynh lắc đầu: “Từng có duyên vài lần, thế nhưng lúc ta thấy thái tử điện hạ, thái tử điện hạ luôn luôn trong ngủ say, lần này là lần đầu tiên

chúng ta chính thức nói chuyện với nhau.”

Hiên Viên Trần Vũ gật đầu:

“Đúng, thế nhưng, ở trong lòng ta, lần này cũng không phải là lần đầu tiên nói chuyện với Vân Khuynh.

Mùa đông năm ngoái, ta xảy ra một chút ngoài ý muốn nho nhỏ, Vân huynh đệ của hoàng huynh người đã cứu ta, trong lúc ta hôn mê còn từng chăm sóc ta, khi đó y nói rất nhiều với ta —

Tuy rằng khi đó ý thức của ta cũng không phải rất rõ ràng, nhưng vững vàng nhớ kỹ thanh âm của Vân huynh đệ.”

Vân Khuynh tuy rằng không muốn dính dáng với Hiên Viên Trần Vũ, thế nhưng Hiên Viên Trần Vũ một ngum một ngum Vân huynh đệ, thực tại không được tự nhiên, bởi vậy Vân Khuynh liền lắc đầu nói: “Thái tử điện hạ vẫn là gọi Vân Khuynh đi.”

Hiên Viên Trần Vũ ngưng mi nói: “Thằng hô tính danh, là cử động không lễ phép, không bằng, ta gọi Vân huynh đệ là Khuynh nhi thế nào???”

Vân Khuynh nghe vậy sắc mặt lúc này biến đổi, đó là xưng hô riêng của Tần Vô Song, đừng nói Tần Vô Song không cho phép, chính là y cũng không muốn Hiên Viên Trần Vũ gọi y như thế.

Y còn chưa kịp cự tuyệt, liền nghe thấy một người thanh âm lãnh liệt quen thuộc khác nói: “Khuynh nhi là xưng hô đặc biệt của Vô Song đối với nội tử, thái tử điện hạ nếu thật nghĩ thằng hô kỳ danh là thất lễ, như vậy liền gọi Khuynh nhi là Tần phu nhân đi.”

Một phen nói này của Tần Vô Song là để trút giận, khuôn mặt Vân Khuynh xác thực đen xuống.

Tần... Tần phu nhân???

Tuy rằng ‘Gả’ cho Tần Vô Song, còn sinh hai hài tử cho Tần Vô Song, thế nhưng, nếu có người nào đó gọi y phu nhân, thật đúng là đang khảo nghiệm năng lực thừa thụ của y!

Hiên Viên Trần Vũ quay đầu, trông thấy Tần Vô Phong và Tần Vô Song song song đi cùng nhau, hai người tuấn mỹ như thiên thần chói mắt khiến hẩn giật mình.

Lại tập trung nhìn vào, trong hai người kia dĩ nhiên có một người hẩn nghĩ nhìn rất quen mắt, hẩn chỉ vào Tần Vô Phong nói: “Người là... Tần gia đại công tử???”

Tần Vô Phong gật đầu, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị không có nửa điểm tâm tình, con mắt màu mực thẳng tắp nhìn chăm chăm Hiên Viên Trần Vũ, bên trong có tia sáng lợi hại như hàn băng, Hiên Viên Trần Vũ nhìn dĩ nhiên cảm thấy băng lãnh thấu xương.

Tần Vô Song chấp tay nói: “Ta là Tần Vô Song, là Tần gia nhị công tử, vị Vân Khuynh kia, chính là nội tử.”

Tần Vô Song tuy là dáng dấp cười nói, thế nhưng mày kiếm hơi gồ lên, vẫn tiết lộ tình tự chân thực của hẩn.

Hiên Viên Trần Vũ thở dài một tiếng, có chút phiền muộn một lần nữa quay đầu lại nhìn Vân Khuynh: “Vân Khuynh người, dĩ nhiên đã thành thân sao... Hơn nữa... Là cùng một danh nam tử...”

Nam nam mến nhau, ở Huỳnh Quang, một chút cũng không thịnh hành, vẫn là thuộc về kinh hãi thế tục.

Vân Khuynh nhẹ nhàng nâng tay che trán, nói với Hiên Viên Trần Vũ: “Đúng vậy, thái tử điện hạ.”

Hiên Viên Trần Vũ lại thở dài một tiếng, chỉ cảm thấy trong lòng có chút buồn bã.

Sớm biết là như thế này, hẳn tình nguyện thanh âm tuyệt vời trong đáy lòng hẳn kia, vĩnh viễn chỉ là một ảo ảnh.

Mặc dù gặp được Vân Khuynh trong hiện thực, thế nhưng sự thực là Vân Khuynh đã thuộc về người khác, dường như đánh vỡ một giấc mộng bí ẩn trong lòng hẳn.

Chỉ là một người xa lạ mà thôi, chỉ là một người lúc trước gần chỉ nghe qua thanh âm mà thôi, chỉ là một người dung mạo thượng giai mà thôi, vì sao hẳn lại có cảm giác nóng ruột nóng gan đối với Vân Khuynh lần đầu tiên chính thức gặp mặt chứ???

Đây rốt cuộc là vì sao???

Hiên Viên Trần Vũ nhẹ nhàng nhú lại lông mày, trong lúc nhất thời, ngay cả chính hẳn cũng không rõ tâm tư của mình.

Vì sao sẽ có tình tự quái dị như thế???

Lúc Hiên Viên Trần Vũ hoảng hốt, Tần Vô Song và Tần Vô Phong cũng đã tới bên người Vân Khuynh, Tần Vô Song càng không coi ai ra gì đem Vân Khuynh nửa ôm vào lòng. Nói với Hiên Viên Bất Kinh và Hiên Viên Trần Vũ: “Đại hoàng tử và thái tử điện hạ từ từ trò chuyện, ba người chúng ta sẽ không quấy rối.”

Sau khi nói xong, liền trực tiếp mang theo Vân Khuynh rời đi.

Ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ chăm chú đuổi theo ba người bọn họ, Hiên Viên Bất Kinh hơi nheo lại đôi mắt, có chút suy nghĩ.

Lúc không còn thấy hình bóng ba người, Hiên Viên Trần Vũ mới thu hồi ánh mắt, hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Đại hoàng huynh, Vân Khuynh y...”

Hiên Viên Bất Kinh hơi cong môi: “Là huynh đệ kết nghĩa của ta, tiến cung đến thăm ta, sẽ ở lại một đoạn thời gian rồi đi.”

Hiên Viên Trần Vũ nghe vậy mắt sáng rực lên: “Thật không, đáng tiếc ta quanh năm khó có thể ra cung, không có cơ hội quen biết càng nhiều bằng hữu.”

Hiên Viên Trần Vũ nói, thanh âm trầm thấp xuống.

Hiên Viên Bất Kinh thiêu mi: “Thái tử nói ngốc gì vậy, người quý vi Huỳnh Quang thái tử, là vua của một nước trong tương lai, há có thể dứt bỏ trách nhiệm và an nguy của mình, tùy tiện đi ra ngoài???”

Hiên Viên Trần Vũ nâng mi, chăm chú nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh: “Thế nhưng... Ngôi vị hoàng đế này, vốn hãn là của đại hoàng huynh.”

Hiên Viên Bất Kinh biến sắc: “Không, Bất Kinh chỉ là có đại hoàng tử hư danh, lại không có thực học gì, trái lại là thái tử điện hạ mấy năm nay bang trợ phụ hoàng rất nhiều, ngôi vị hoàng đế này, vẫn là do thái tử điện hạ ngồi lên thì thích hợp hơn.”

Khi Hiên Viên Bất Kinh nói lời này lông mày nhíu lại, hãn cho rằng Hiên Viên Trần Vũ đang thử thái độ của hãn đối với ngôi vị hoàng đế, cho nên lập tức cho thấy quyết tâm không cùng hãn tranh chấp.

Ai biết đối mặt với cục diện giữ sạch lập trường của hãn, Hiên Viên Trần Vũ dĩ nhiên là sắc mặt đau khổ: “Đại hoàng huynh ưu tú là tất cả mọi người biết đến, hơn nữa, hơn nữa... Nếu không có mẫu hậu ta đâu có được làm thái tử, ta đã sớm muốn học đại hoàng huynh người, đi ra ngoài ngao du tứ hải, sống một cuộc sống vui sướng tựa như chim trời.”

Hiên Viên Bất Kinh quả thực không nghĩ tới trong hoàng thất Hiên Viên, dĩ nhiên còn có người cùng chung chí hướng với hần, nhất thời cũng không cự tuyệt như trước đối với Hiên Viên Trần Vũ.

“Thái tử, nếu thân tại kỳ vị, vẫn là tận lực vì nhân dân Huỳnh Quang mà tạo phúc đi.”

Hiên Viên Trần Vũ gật đầu.

Hần tự nhiên sẽ làm như vậy, đáy lòng không thích cũng không thể không làm, thân phận của hần như vậy, cũng không phải làm chuyện gì cũng có thể tùy ý mình.

Kỳ thực hần thực sự ước ao Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh từ nhỏ đã được phụ hoàng mang theo bên người tự mình giáo dục, hần là hoàng tử thân cận nhất với Huỳnh Quang hoàng đế, cũng là hoàng tử được Huỳnh Quang hoàng đế sủng ái nhất, bằng không Huỳnh Quang hoàng đế sao có thể cho phép một hoàng tử quốc gia, đi làm một người bộ khoái???

Hiên Viên Bất Kinh nếu chỉ làm Huỳnh Quang đại hoàng tử, trong tứ đại quốc, biết Hiên Viên Bất Kinh người này, sợ là cũng chỉ có người trong hoàng thất các quốc gia, nhưng hiện tại làm Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, xác thực là có tiếng thiên hạ.

Hần có thể ngao du thiên hạ, kết bạn vô số giống như Vân Khuynh, còn được nhân dân các quốc gia thừa nhận, hần sống tiêu sái tự tại, ở trong hoàng cung Huỳnh Quang còn có Huỳnh Quang hoàng đế vạn phần sủng ái hần.

Từ góc độ của Hiên Viên Trần Vũ đến xem, Hiên Viên Bất Kinh, thực sự là rất hạnh phúc, nhưng hần thế nào biết, trên đời này, người người đều có một quyển kinh khó đọc, chân chính so sánh, hần vẫn hạnh phúc hơn Hiên Viên Bất Kinh nhiều.

Tần Vô Phong Tần Vô Song mang theo Vân Khuynh đi tới nơi ở của bọn họ, Tần Vô Song liền buông tay, trong con ngươi lóe ra ánh sáng kỳ dị nào đó, thẳng tắp nhìn Vân Khuynh.

Tần Vô Phong cũng nhìn Vân Khuynh, hơi cau mày kiếm nói: “Ta từng nói qua, không muốn Vân nhi và Hiên Viên Trần Vũ tiếp xúc quá nhiều.”

Vân Khuynh vô tội trừng lớn hai mắt:

“Đại ca, Vô Song, hôm nay đụng với Hiên Viên Trần Vũ chỉ là ngoài ý muốn, hơn nữa, ta còn là lần đầu tiên chính thức gặp mặt hắn, nào có làm gì quá nhiều tiếp xúc???”

Ta và Bất Kinh ca ca đang nói chuyện, hắn là đột nhiên chạy tới, ta còn chưa kịp lánh tránh các người cũng đã tới...”

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Lần đầu tiên chính thức gặp mặt??? Lần đầu tiên chính thức gặp mặt, vậy mà hắn há miệng ngậm miệng đã gọi người Khuynh nhi???”

Vân Khuynh giật mình, nếu y nhớ không lầm, vừa rồi, Hiên Viên Trần Vũ chỉ kêu một lần Khuynh nhi, là đang hỏi ý kiến của y...

Vô Song từ lúc nào nhỏ mọn như vậy???

Không đúng... Đối với chuyện của y, Vô Song hình như vẫn luôn không hào phóng.

Nghĩ đến đây, Vân Khuynh nhẫn nại nói: “Ta sau đó nhìn thấy Hiên Viên Trần Vũ liền đi đường vòng, tuyệt không nói nhiều một câu với hắn.”

Vẻ mặt Vân Khuynh rất nghiêm túc, Tần Vô Phong nhìn chậm rãi tuôn ra tình cảm ấm áp ở sâu trong đôi mắt, ôn hòa nói với Vân Khuynh: “Vân nhi, người đã định trước là người Tần gia chúng ta, là thuộc về ta và Vô

Song, những người khác người không cần phải phản ứng, không cần quan tâm.”

Tần Vô Song gật đầu: “Đúng, có ta và đại ca yêu người là đủ rồi.”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong lại một lần nữa ở trước mặt Vân Khuynh cho thấy lập trường, cũng là lần đầu tiên đem quyết định của hai người nói cho Vân Khuynh.

Bước chân Vân Khuynh một cái phù phiếm, thiếu chút nữa liền đứng không vững.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song bọn họ...

Bọn họ, bọn họ dĩ nhiên là thực sự quyết định như thế...

Hai ngày này, Tần Vô Song và Tần Vô Phong thường xuyên làm bạn ở bên y, y mơ hồ có chút nhận ra ý tứ của bọn họ, nhưng lại không dám hỏi.

Không nghĩ tới, dĩ nhiên thực sự là như vậy!!!

Biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song thoái nhượng như vậy, đáy lòng Vân Khuynh, đầu tiên nảy lên, không phải là vui vẻ, không phải là vui sướng kinh thiên, mà là vô tận tự trách áy náy, cùng với thua thiệt Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song, bất kỳ một người, đều là thanh niên tài tử, bọn họ cần gì phải vì một người bình thường như y, làm đến loại tình trạng này???

Y...

Thân thể Vân Khuynh run nhè nhẹ, đáy lòng không biết là kinh, là sợ, là vui, hay là buồn...

Bọn họ là yêu không đủ mới làm ra thoái nhượng như vậy, hay là vì quá yêu mới làm ra thoái nhượng như thế...

Vân Khuynh chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi dày dài che trên mí mắt, giấu đi tình tự phức tạp không gì sánh được trong mắt trong đáy lòng y.

Vô Phong... Vô Song...

Cánh môi hồng nhạt hơi khép mở, nỉ non nhớ kỹ tên hai người, gặp gỡ bọn họ, y sao mà may mắn???

Bọn họ trân ái y như vậy, vì y mà ủy khuất chính mình tới nông nỗi này.

Mà chính y, cũng thương bọn hắn như vậy, như là mê muội, muốn dung nhập vào trong cốt nhục bọn họ, muốn cùng bọn họ hóa thành tro tàn vĩnh viễn vĩnh viễn ở bên nhau.

Vì bọn họ, tại nội tâm âm u, y dĩ nhiên có thể trở nên điên cuồng như vậy, đây, rốt cuộc là hạnh hay bất hạnh???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 238: Tức Đến Hộc Máu

Tương Nam vương Vân Lũng khom người, đứng ngoài tẩm cung Huỳnh Quang hoàng đế thấp thỏm không ngớt.

Vân gia tuy rằng là vương gia duy nhất khác họ của Huỳnh Quang, mặc dù có nữ nhi làm quý phi, mặc dù có gia chủ thú công chúa, thế nhưng không ai rõ ràng hơn hẳn, bản thân bọn họ, cũng chỉ có hư danh khác họ vương, không có nửa điểm thực quyền.

Vân gia một nhà, trước đây khi Hiên Viên gia và Tần gia mưu phản, là đại phú thương có thể đếm được trên đầu ngón tay trong Huỳnh Quang, từng chi trì cho bọn họ không ít ngân lượng, đợi tới khi Hiên Viên gia leo lên đại bảo, xuống dốc một trận liền được Huỳnh Quang hoàng đế phong làm khác họ vương.

Bọn họ ở trong triều đình, không có nửa phần thế lực, có, chỉ là phi tử trong cung.

Bọn họ Vân gia, tuy rằng nhìn qua nở mày nở mặt, nhưng ân sủng vinh nhục của bọn họ, nguy cơ cực kỳ, tất cả tất cả, cũng chỉ là một câu nói của Huỳnh Quang hoàng đế mà thôi, Huỳnh Quang hoàng đế có thể cho bọn họ sống nở mày nở mặt, cũng đồng dạng có thể cho bọn họ sống thâm trầm không gì sánh được, cho nên đối với Huỳnh Quang hoàng đế, Vân Lũng lòng mang cực đại kính nể.

Thái độ Huỳnh Quang hoàng đế đối với Vân Lũng, tự nhiên là không giống thái độ với Tần Vô Phong Tần Vô Song mấy người, dù sao thân phận hai người kém quá xa.

Lúc gặp Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ thì có thể giả vờ hòa ái hiền lành, nhưng lúc gặp Vân Lũng, Huỳnh Quang hoàng đế tương đương nghiêm khắc lạnh lùng nghiêm nghị.

Hơn nữa, lúc này đây, Hiên Viên Liệt Thiên cũng ở một bên.

Chờ Vân Lũng được đưa đi vào, Vân Lũng đã ra một thân mồ hôi lạnh, hắt vừa mới vào cửa liền bò rạp trên đất hành lễ.

Huỳnh Quang hoàng đế niệm hắc đồng dạng họ Vân, liền khoát tay áo nói: “Bình thân.”

“Đa tạ thánh thượng.”

Vân Lũng nơm nớp lo sợ đứng dậy, dưới đáy lòng không ngừng suy đoán, Huỳnh Quang hoàng đế rốt cuộc vì sao tìm hắc.

Hắc chính là không rõ nguyên nhân Hiên Viên Ly Thiên tìm hắc, cho nên mới thấp thỏm lo sợ.

Đang nghĩ ngợi, Hiên Viên Ly Thiên liền trầm mặt, sắc mặt ngưng trọng dò hỏi hắc: “Tương Nam vương gia, có phải là có một hài nhi Vân Khuynh???”

Vân Khuynh?

Tương Nam vương gia Vân Lũng nhất thời có chút quên Vân Khuynh là ai, thoáng ngưng mi suy nghĩ một chút, mới nhớ tới hài tử Vân Khuynh kia.

Chờ hắc nhớ lại người trong miệng hoàng đế là ai, đổ mồ hôi lạnh trên người càng nhiều, nghĩ tới lai lịch của hài tử kia, thân thể hắc liền không tự chủ được run mình.

Hắc dưới chân mềm nhũn, khom lưng xuống: “Hồi... Hồi hoàng thượng, vi thần đúng là có một liệt nữ, tên là Vân Khuynh.”

Trong mắt Hiên Viên Ly Thiên hiện lên một tia sáng lạnh, thanh âm cũng trầm xuống: “Liệt nữ sao? Tốt lắm, Tương Nam vương liệu có thể nói cho trăm, vị liệt nữ này của người đến tột cùng xuất từ vị phu nhân nào? Vì sao trăm chưa bao giờ nghe qua Tương Nam vương phủ có một vị tứ tiểu thư, hoặc là tứ công tử?”

Về phương diện thân thể của Vân Khuynh, Vân Lũng vốn đã phi thường chột dạ, lúc này Hiên Viên Ly Thiên lại hỏi như thế, liền lập tức mất đi thần trí, phác thông một chút quỳ xuống đất.

“Hoàng thượng tha tội, thỉnh hoàng thượng tha tội, vi thần biết sai, vi thần biết sai... Cầu hoàng thượng khai ân!”

Hắn một bên dập đầu cầu xin tha thứ, một bên ở trong lòng mắng to Vân Phàm.

Năm xưa nếu không phải Vân Phàm ép hắn nhận lấy hài tử kia, hắn sao có thể giúp người khác nuôi nấng nghiệt chủng không biết từ đâu tới chứ?

Sắc mặt Hiên Viên Ly Thiên hơi lộ ra kích động, thân thể nghiêng về phía trước, lo lắng hỏi: “Người có tội gì?”

“Hài tử kia, không phải hài tử của vi thần... Vi thần phạm tội khi quân, thỉnh hoàng thượng tha thứ.”

Hiên Viên Ly Thiên trong lòng lo lắng không ngớt, nhíu lại lông mày hừ lạnh: “Vậy y rốt cuộc là hài tử của ai?”

Vân Lũng run run thân thể: “Hồi bẩm hoàng thượng... Y... Y... Y là, y là nữ nhi của tội thần Vân Phàm... Vi thần là, vi thần là thương hại tội thần Vân Phàm có một cốt nhục... Kỳ thực vi thần thực sự không muốn vì cấu tặc Vân Phàm kia nuôi dưỡng nghiệt chủng... Là Vân Phàm cấu tặc kia ép vi thần thề độc phải thu dưỡng hài tử kia... Vi thần, vi thần đối với hoàng

thượng tuyệt không dị tâm, vi thần đối với hoàng thượng trung tâm có thiên địa chứng giám...”

Vân Lũng lời còn chưa dứt, Hiên Viên Ly Thiên liền gấp gáp ho khan, hai gò má tức giận đến đỏ bừng, không để ý thân thể của mình, đứng lên, đi đến trước mặt Vân Lũng, hung hăng một cước đạp xuống: “Cầu nô tài! Người nói ai là tội thần, ai là cầu tặc?”

Người mình yêu bị người vũ nhục như vậy, Hiên Viên Ly Thiên có thể nào không giận?

Huống hồ địa vị của Vân Phàm trong lòng Hiên Viên Ly Thiên là không người có thể đụng, tốt đẹp không thể tin nổi, cao quý tựa như trích tiên, ở trước mặt Hiên Viên Ly Thiên mắng Vân Phàm, Vân Lũng rõ ràng là muốn ăn đập.

Vân Lũng bị Hiên Viên Ly Thiên đá ngã trên mặt đất, thân thể run run không dám mở miệng.

Một đời Vân gia này, có bốn hài tử, trong bốn hài tử, có hai nam hài, một người chính là Tương Nam vương Vân Lũng hôm nay, người còn lại chính là ca ca hần Vân Phàm.

Vân Phàm người này, tướng mạo từng là nhất tuyệt Huỳnh Quang, văn võ song toàn, cùng bậc cha chú Tần gia, Hiên Viên Ly Thiên mấy người là bạn từ nhỏ cùng nhau lớn lên, vốn có hần vì Huỳnh Quang cúc cung tận tụy, là niềm kiêu hãnh của Vân gia.

Đáng tiếc chính là, từ nhiều năm trước, khi Hiên Viên gia và Tần gia vừa có được Huỳnh Quang, Tương Ly thừa dịp Huỳnh Quang căn cơ bất ổn, muốn đánh Huỳnh Quang.

Huỳnh Quang hoàng đế lúc ấy là gia gia của Hiên Viên Ly Thiên, liền phong Vân Phàm làm hộ quốc tướng quân, đi biên quan đánh trận.

Kết quả nhất trường, Vân Phàm không những thất bại, lại còn phạm tội lớn thông đồng với địch bán nước, đồng thời bởi vậy gây nên một hồi náo động, một hồi bạo loạn kia, thiếu chút nữa hủy hoại Huỳnh Quang trong chốc lát.

Sau đó Hiên Viên Ly Thiên và Tần Du Hàn mấy người tự mình đi tới biên cương, Hiên Viên gia, Tần gia, tập hợp toàn bộ lực lượng có thể điều động của Huỳnh Quang mới giữ vững được cục diện, cùng Tương Ly lưỡng bại câu thương, sau đó mới thoái nhượng lấy cầu hoà bình.

Từ khi đó bắt đầu, trưởng tử Vân gia đã từng danh chấn Huỳnh Quang, liền trở thành cấm kỵ trong miệng toàn bộ người Huỳnh Quang.

Nhiều năm trôi qua như vậy, rất nhiều người, từ lâu đã quên Vân Phàm người này.

Mà những người không quên, cũng tận lực không đề cập tới.

Vân Phàm xảy ra chuyện, Vân gia bị Hiên Viên gia cường lực đả kích, toàn bộ tiền tài bị tịch thu, phú thương đã từng đếm trên đầu ngón tay, biến thành bần dân.

Đừng nói là Vân Lũng, chính là toàn bộ Vân gia, không ai không hận Vân Phàm.

Thế nhưng gia gia của Hiên Viên Ly Thiên niệm cập trước khi Hiên Viên gia leo lên đại bảo, bang trợ Hiên Viên gia, nên tha cho tính mệnh người Vân gia.

Hai ba năm đó, tình cảnh của Vân gia, đích xác là khổ cực cực kỳ, có thể nói ai cũng có thể ức hiếp.

Sau khi gia gia Hiên Viên Ly Thiên qua đời, Hiên Viên Ly Thiên đăng cơ, lúc phong thưởng cho từng đại gia tộc có công khai quốc, mới một lần

nửa bắt đầu dùng Vân gia, đem Vân gia phong làm khác họ vương duy nhất, lại thêm phong phi tử, gả công chúa ân sủng không dứt.

Khi đó rõ ràng là thánh sủng cuộn cuộn, nhưng không có nửa phần thực quyền, không chỉ như thế, Hiên Viên Ly Thiên cũng chẳng bao giờ trưng dụng bất kỳ ai trong Vân gia.

Người Vân gia mấy năm nay sống nơm nớp lo sợ, cũng rất an phận, đối với Hiên Viên hoàng gia càng thêm e ngại.

Hiện tại Vân Lũng thấy Hiên Viên Ly Thiên phát hỏa, toàn thân run run, ngần ngại một chữ cũng nói không nên lời.

Hiên Viên Ly Thiên lại trút giận đá Vân Lũng mấy đá, Hiên Viên Liệt Thiên nhìn hẩn ho khan không ngừng, vội vã đỡ lấy hẩn: “Hoàng huynh, cần gì phải để loại thấp hèn này chọc tức thân thể, chúng ta vẫn là để hẩn kể lại cho chúng ta một chút năm xưa là chuyện gì xảy ra đi.”

Hiên Viên Ly Thiên được Hiên Viên Liệt Thiên đỡ một lần nữa ngồi vào ghế, một đôi mắt tối tăm lợi hại gắt gao nhìn chăm chăm Vân Lũng: “Người nói, năm xưa Phàm nhi lúc nào đưa hài tử giao cho người, hẩn là giao cho người như thế nào, sau khi hẩn đưa hài tử cho người thì đi đâu?”

Vân Lũng phỏng đoán Hiên Viên Ly Thiên và Hiên Viên Liệt Thiên nói, biết hai người kia ấn tượng rất tốt đối với Vân Phàm, cũng không dám mở miệng mắng Vân Phàm thêm.

Hẩn có chút ảo não, hẩn thế nào hiện tại mới nhớ lại, năm xưa Vân Phàm và Hiên Viên hoàng đế này là thanh mai trúc mã, là bạn tốt tri kỷ còn hơn cả thân huynh đệ.

Hôm nay nghe xong Hiên Viên Ly Thiên ép hỏi, hẩn cũng không dám giấu diếm, mở miệng nói chuyện năm xưa: “Đại khái vào một buổi tối mười chín năm trước, vi thần cùng phu nhân đã ngủ, Vân Phàm biến mất

khỏi Vân gia từ nhiều năm trước, chẳng biết từ nơi nào đột nhiên xuất hiện, ôm một anh hài... Hắn ban đầu chỉ là khẩn cầu vi thần thu dưỡng, nhưng vi thần nghĩ tới hành vi phạm tội thông đồng với địch bán nước của hắn, tự nhiên là không chịu thu dưỡng... Ai biết hắn thấy mềm không được, dĩ nhiên đem kiếm gác ở trên cổ vi thần, bức vi thần nhận lấy nghiệt chủng kia, đồng thời bắt vi thần thề độc phải đối tốt với nghiệt chủng kia nếu không sẽ không được chết tử tế... Hoàng thượng tha mạng. Kỳ thực vi thần, thật sự không muốn thu lưu nghiệt chủng kia, vi thần chỉ là vì bảo mệnh... Hắn lưu lại nghiệt chủng xong liền đi, vi thần sợ người khác phát hiện, liền thuận lợi đem nghiệt chủng giao cho một người tiểu thiếp không được sủng mới bị vi thần nhốt sau hậu viện, cho nên người ngoài mới không biết Vân phủ có nghiệt chủng kia tồn tại...”

Theo Vân Lũng miêu tả, Hiên Viên Ly Thiên trong lòng đau nhức không gì sánh được.

Vân Phàm sao mà kiêu ngạo, sao mà thiện lương, hắn sao có thể ép buộc người khác?

Hắn vì sao không tự mình nuôi dưỡng hài tử kia, hoặc là đem hài tử đưa vào trong cung giao cho hắn?

Là Vân Phàm xảy ra ngoài ý muốn, hay là Vân Phàm đã không thương hắn, không tin hắn nữa...

Còn có hài tử kia, hài tử đáng thương kia, Vân Phàm lấy loại hình thức này đem y ở lại Vân gia, Vân Lũng mặc dù thề độc đối tốt với y, thế nhưng hắn lại đem y cho tiểu thiếp không được sủng nhất trong hậu viện, khiến người ngoài Vân gia cũng không biết Vân Khuynh tồn tại... Há miệng ngậm miệng xưng Vân Khuynh là nghiệt chủng, Vân Lũng, tuyệt đối không có đối xử tử tế với hài tử kia!

Hiên Viên Ly Thiên nghĩ đến khuôn mặt Vân Khuynh không khác với Vân Phàm, nghĩ dưới nụ cười ôn hòa yếu ớt của y, che giấu chính là bị mẫu thân vứt bỏ, không có phụ thân thương yêu, chỉ có thống khổ bị ác nhân đối đãi, tâm của hắn lạnh lẽo siết lại với nhau.

Hắn có lỗi với bọn họ, thực sự có lỗi với bọn họ, có lỗi với Vân Phàm, có lỗi với Bất Kinh, có lỗi với Vân Khuynh.

Hiên Viên Ly Thiên gặt gao siết chặt bàn tay, trong lúc nhất thời cực hận, hận không thể đem Vân Lũng thiên đao vạn quả.

Hắn vì sao ân sủng Vân gia như vậy?

Hắn vì sao sau khi có được đế vị, khôi phục vinh hoa phú quý của Vân gia, toàn bộ là vì bồi thường Vân Phàm, tất cả đều là vì Vân Phàm.

Thế nhưng, Vân gia đám lòng lang dạ sói này, chỉ nghĩ Vân Phàm liên lụy bọn họ, lại không biết khi đó Hiên Viên gia và Tần gia cùng nhau giành chính quyền, nắm chắc tư tưởng “Phi điều tẫn, lương cung giấu, thỏ khôn tử, chó săn phanh”, Vân gia sớm muộn gì cũng phải hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Vân Phàm làm tất cả, chỉ là vì lấy bản thân bảo trụ Vân gia mà thôi.

Dù sao, Vân gia cũng không có thể lực không thua Hiên Viên gia chút nào như Tần gia, bọn họ chỉ có tài phú, Hiên Viên gia muốn đối phó bọn họ, quả thực dễ như trở bàn tay.

Khi đó, tất cả đều là vì Vân Phàm hi sinh, người Vân gia mới có thể bảo trụ tính mệnh, mới có thể sau khi hắn đăng cơ hưởng hết vinh hoa phú quý...

Thế nhưng...

Thế nhưng, Vân gia lại đem Vân Phàm hi sinh vì Vân gia xem thành cái gì?

Là tội thần, là cầu tặc!

Một đám... Một đám bạch nhãn lang, cả đám lang tâm cầu phế...

Hiên Viên Ly Thiên, ngực gấp hô hấp, ho khan càng phát ra lợi hại, như là muốn đem toàn bộ tim phổi ho ra ngoài.

Khuôn mặt hắc đỏ lên, trong đôi mắt rừng rực hỏa diễm, hắc hiện tại hận không thể đem toàn bộ người Vân gia ban chết hết thảy, càng hận không thể tự mình bóp chết cái kẻ há miệng ngậm miệng mắng Vân Phàm này.

Ý thức của hắc lại bắt đầu không rõ, trước đó vài ngày, đối mặt với Hiên Viên Bất Kinh, hắc là hao tổn tinh thần quá độ hôn mê, không nghĩ tới tiêu nhân gian nịnh lòng dạ chật hẹp này cũng có thể khiến hắc tức đến ngất đi.

“Lý Đức Hải!”

Hiên Viên Ly Thiên cường chống mạnh mẽ ý thức, giương giọng kêu to.

Hắc cứng rắn ngừng ho khan, hét lớn, một ngụm máu tươi phun ra theo lời nói của hắc.

Hiên Viên Liệt Thiên bị dọa run run, lập tức đỡ lấy Hiên Viên Ly Thiên: “Hoàng huynh, hoàng huynh, người không nên kích động, bảo trọng thân thể, phải bảo trọng thân thể của người.”

Lý Đức Hải tiến đến, thấy Hiên Viên Ly Thiên hộc máu cũng sợ không ngớt, quỳ gối bên chân Hiên Viên Ly Thiên cấp thiết nói: “Thánh thượng, bảo trọng long thể.”

Mà Vân Lũng lại không biết mình rốt cuộc nói sai cái gì, làm sai cái gì, bị Hiên Viên Ly Thiên tức giận dọa sững sờ tại chỗ, một cử động cũng

không dám.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 239: Hiếu Lâm Nực Cười

Hiên Viên Ly Thiên hiện tại tuy rằng giận dữ, nhưng vẫn còn lại một tia lý trí, hần run run chỉ vào Vân Lũng, nói với Lý Đức Hải bên chân: “Bắt hần áp vào thiên lao cho trẫm, chờ đợi xử trí.”

Hiên Viên Liệt Thiên thấy vậy gật đầu, hần sợ Vân Lũng tiếp tục quỳ trước mặt Hiên Viên Ly Thiên, sẽ thực sự làm Hiên Viên Ly Thiên tức chết, lập tức nói với Lý Đức Hải: “Nhanh đi!!! Đem người kia áp xuống cho ta.”

Lý Đức Hải lĩnh chỉ, gọi hai người cấm cung thị vệ, đè nặng Vân Lũng tha đi ra ngoài.

Sau khi Vân Lũng đi, Hiên Viên Ly Thiên như là mất đi toàn bộ khí lực, mềm nhũn trên ghế, thở phì phò có chút nước nở nói:

“Đều là lỗi của trẫm, đều là Hiên Viên gia có lỗi với Phàm nhi... Phàm nhi tốt như vậy, sao lại giáng sinh tại Vân gia???”

Vân gia dám người bạch nhãn lang, cho rằng trẫm mấy năm nay ân sủng bọn họ, đều là từ trên trời rớt xuống hay sao???”

Hiên Viên Liệt Thiên ở một bên liên tục gật đầu, không ngừng hầu hạ, thấy Hiên Viên Ly Thiên đã bớt giận, mới mở miệng nói: “Hoàng huynh, người lên giường nghỉ ngơi trước đi, thần đệ sẽ tìm ngự y tới xem cho hoàng huynh một chút.”

Hiên Viên Ly Thiên thở dài lắc đầu nói:

“Ta thế nào ngủ được, ta thế nào có thể nghỉ ngơi...”

Tướng mạo của Vân Khuynh quá giống Phàm nhi, tuổi tác lại trùng hợp như vậy, y nhất định là thất hoàng nhi đáng thương của ta...

Nếu y sống, như vậy Phàm nhi hẳn là còn sống, thế nhưng...

Phàm nhi còn sống, vì sao hẳn không tới tìm ta, hẳn hiện tại lại ở nơi nào???"

Trong lúc nhất thời, Hiên Viên Ly Thiên đầy bụng tâm sự, trước đây hẳn nghĩ chỉ cần chết đi là sẽ gặp lại Vân Phàm ở âm tào địa phủ, thế nhưng, hiện tại, Vân Khuynh tồn tại lại nói cho hẳn, Vân Phàm rất có khả năng còn sống trên nhân thế.

Vân Phàm có khả năng còn sống, sao hẳn bỏ được đi tìm chết, sao hẳn bỏ được âm dương cách xa với Vân Phàm???

Nghĩ đến đây, Hiên Viên Ly Thiên vẫn là thành thành thật thật nằm về giường, đồng thời mở miệng phân phó nói:

“Thiên nhi, ta nhớ kỹ Nhị đương gia Lưu Ly tiểu trúc y thuật rất cao, người đi đưa hẳn tìm về đây, trị liệu cho ta...”

Phong hàn này của ta không giống bình thường, ngự y trong cung sợ là không được.”

Hiên Viên Liệt Thiên nghe vậy dừng một chút.

Lúc trước Hiên Viên Ly Thiên chỉ biết bệnh mình có chuyện, nhưng vẫn không mở miệng, mãi cho đến lúc này, mới mở miệng...

Lẽ nào, nguyên bản, Hiên Viên Ly Thiên là cố ý muốn chết???

Nghĩ đến đây Hiên Viên Liệt Thiên ra một thân mồ hôi lạnh, may là Hiên Viên Bất Kinh hồi cung, may là Hiên Viên Bất Kinh mang về một người Vân Khuynh.

Bằng không, hoàng huynh hấn, có phải là thực sự muốn chết???

Hiên Viên Liệt Thiên đè xuống đủ loại tình tự trong lòng, gật đầu nói: “Ân, hoàng huynh người yên tâm, ta đi phái người thỉnh hấn trị liệu cho hoàng huynh.”

Lưu Ly tiểu trúc tồn tại chính là vì phụ tá hoàng thất, như vậy, Huỳnh Quang hoàng đế bệnh nặng, họ nhất định sẽ không đứng nhìn bàng quan.

Hiên Viên Liệt Thiên cũng đi, để lại Hiên Viên Ly Thiên một người.

Hiên Viên Ly Thiên nhìn đại diện hoa lệ trống trải chung quanh, đáy lòng có chút đau nhức, ở đây, thực sự là trống vắng. Nhiều năm như vậy, Vân Phàm vì sao không trở lại tìm hấn...

Vân Phàm vì sao không đem hài tử giao cho hấn, nhưng lại giao cho Vân gia, đây rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào trong lòng Vân Phàm, đám lang tâm cầu phế Vân gia kia còn tốt hơn hấn???

Hiên Viên Ly Thiên hơi nhắm mắt lại, có chút mệt mỏi, muốn ngủ.

Lúc này, Lý Đức Hải lại đi vào.

“Hoàng thượng, nô tài đã đem gian tặc Vân Lũng kia bắt giữ vào đại lao, hơn nữa chuyện của Vân Phàm thiếu gia năm xưa, cũng tra được một chút, đáng tiếc chỉ có một chút...”

Hiên Viên Ly Thiên nghe vậy đột nhiên mở hai mắt: “Tra được cái gì???”

“Hoàng thượng, Vân Phàm thiếu gia năm xưa bị tên bản trùng ngã xuống tường vây rơi đến hoàn toàn thay đổi, huyết nhục không rõ.

Dựa vào thương thế, quần áo và ngọc bội trên người Vân Phàm thiếu gia, chúng ta tự nhiên cho rằng đó là Vân Phàm thiếu gia, kỳ thực không phải, người nọ không phải Vân Phàm thiếu gia.

Vân Phàm thiếu gia, vào đêm hôm đó, được người cứu đi.

Chúng ta tra được sau khi ‘Vân Phàm thiếu gia’ chết, người khác từng gặp hắn ở biên cương, thế nhưng khi đó Vân Phàm thiếu gia đã thành cấm kỵ của Huỳnh Quang, không người nhắc tới, cho nên chúng ta cũng không thu được tin tức.”

“Biên cương...”

Hiên Viên Ly Thiên thì thào tự nói...

Giao tiếp với biên cương Huỳnh Quang, đơn giản chỉ có Tương Ly quốc và Xích Yên quốc.

Mà Tương Ly quốc phương bắc, Xích Yên quốc phía nam.

Con người của Hiên Viên Ly Thiên trầm xuống, ánh mắt lợi hại nhìn Lý Đức Hải: “Là biên cương phương nào???”

Lý Đức Hải gục đầu xuống: “Phương bắc.”

Hiên Viên Ly Thiên hô hấp cứng lại, khuôn mặt anh tuấn nhả nhận có chút vận vẹo.

Phương bắc, phương bắc Tương Ly.

Lẽ nào, Vân Phàm đúng là đi Tương Ly???

Lẽ nào Vân Phàm thực sự yêu người kia, không hề thương hắn, cũng không còn thương Bất Kinh và Vân Khuynh???

“Nô tài không hiểu, năm xưa hoàng thượng và Vân Phàm thiếu gia tốt như vậy, Vân Phàm thiếu gia sao lại phản bội Huỳnh Quang, sao hoàng thượng lại thực sự hạ lệnh giết chết Vân Phàm thiếu gia???”

Thế nhưng mũi tên năm xưa, đích thật là bắn tới trên người Vân Phàm thiếu gia, Vân Phàm thiếu gia sau khi giả chết cũng thực sự đi Tương Ly...”

Lão nhân bên người Hiên Viên Ly Thiên, có lẽ, cũng chỉ có Lý Đức Hải này, mới dám rõ ràng hỏi Hiên Viên Ly Thiên như vậy.

Hiên Viên Ly Thiên nghe Lý Đức Hải hỏi, nét mặt hiện lên một tia đau xót:

“Trẫm tự nhiên cũng không tin Phàm nhi sẽ phản bội Huỳnh Quang, hẳn vốn là người Huỳnh Quang, lại xem quyền lực danh lợi như phù vân, sao có thể phản bội Huỳnh Quang chứ???”

Chỉ trách trẫm quá quan tâm Phàm nhi, trước khi đăng cơ vẫn cho rằng mình bị phản bội, sống mơ mơ màng màng hồi lâu...”

Nói lên chuyện cũ, Lý Đức Hải cũng thở dài không ngớt: “Đúng vậy, hoàng thượng khi đó, thực sự là hoang dã vô đạo, nếu không phải tiên hoàng chỉ còn lại một người tôn nhi là hoàng thượng, tiên hoàng sợ là ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng không truyền cho hoàng thượng.”

Hiên Viên Ly Thiên cười khổ:

“Một đoạn thời gian sau khi mơ mơ màng màng, trẫm lại còn không muốn truy tra chân tướng... Trẫm có lỗi với Phàm nhi, toàn bộ Hiên Viên gia đều có lỗi với Phàm nhi, cuộc đời này người ta hồ thẹn nhất chính là Phàm nhi, người yêu nhất cũng là Phàm nhi...”

Lý Đức Hải, người cho rằng trẫm thực sự hạ mệnh giết Phàm nhi sao???”

Lý Đức Hải trầm tư nửa khắc, lắc đầu:

“Không, hoàng thượng đối với Vân Phàm thiếu gia vừa tốt vừa thâm tình, là nô tài một đường nhìn ra, nô tài rõ ràng hơn bất kỳ ai... Nô tài không tin hoàng thượng sẽ tự mình hạ mệnh giết Vân Phàm thiếu gia...

Nhưng năm đó...”

Hiên Viên Ly Thiên hơi nhắm mắt lại, trên khuôn mặt mang theo cười khổ:

“Thiên ý trêu người... Ngoại trừ Lý Đức Hải người ra, còn có ai tin trẫm cho tới bây giờ chưa từng muốn tổn thương Phàm nhi...

Mệnh lệnh năm xưa là một sai lầm, căn bản là một sai lầm.”

Lý Đức Hải một trận ngạc nhiên: “Hoàng thượng nói vậy là???”

Hiên Viên Ly Thiên một lần nữa mở hai mắt, nhìn bàn tay mình nói: “Lý Đức Hải, người có nhớ, lúc Phàm nhi bay về phía đầu tường, trẫm từng giơ tay khuyên bảo Phàm nhi đi xuống không???”

Lý Đức Hải suy nghĩ một chút, gật đầu, tuy rằng tuổi tác lớn, thế nhưng chuyện đêm đó đối với hắn mà nói là quá không thể tin nổi, cho nên hắn vẫn nhớ kỹ rất rõ ràng.

Hiên Viên Ly Thiên thở dài một tiếng: “Vậy thì đúng rồi, đó là cách biểu đạt với đối phương, khi trẫm ở bên Phàm nhi, một người dưới đất, một người đầu tường, Phàm nhi đứng ở đầu tường thực sự nguy hiểm, cuối cùng Phàm nhi không muốn tranh cãi với trẫm, muốn rời đi, nhưng không giữ chắc lực đạo dưới chân thiếu chút nữa trượt chân ngã xuống.

Trẫm nhất thời nóng ruột, kinh hô một tiếng buông xuống cánh tay... Nhất khắc cánh tay giơ lên cao của trẫm buông xuống, vạn tiền tề phát...

Lúc ấy, ngay cả trăm cũng sững sờ... Trăm lúc đó còn suy nghĩ, mũi tên này, vì sao lại bắn ra... Vì sao lại bắn ra chứ...

Phải biết rằng, trăm tình nguyện vạn tiền xuyên tâm mình, cũng không hy vọng tổn thương Phạm nhi mảy may...”

Hiên Viên Ly Thiên nói, khoe miệng lại tràn ra vết máu, khuôn mặt hằn vằn vẹo, đáy mắt mang theo không cam lòng tự trách hối hận và phẫn nộ, hiển nhiên lúc này tâm lý chấn động cực đại.

Lý Đức Hải kinh hô một tiếng nhào tới bên giường: “Hoàng thượng!!! Ngài, ngài đừng nói nữa, bảo trọng long thể, bảo trọng long thể.”

Đáy lòng hăn cũng thở dài không ngớt, đích xác như lời Hiên Viên Ly Thiên nói, thiên ý trên người...

Năm xưa sự thực khiến hăn không thể tin nổi, khiến Hiên Viên Bất Kinh trốn đi, thậm chí hận muốn giết Hiên Viên Ly Thiên, dĩ nhiên là một hồi ô long giản đơn, châm chọc như thế, không thể tin nổi như thế.

Một hiểu lầm nho nhỏ như vậy, nhưng lại khiến bao người thương tâm nửa cuộc đời???

Hiên Viên Ly Thiên vì thế tự trách ân hận, căm ghét bản thân tổn thương người mình yêu nhất, Hiên Viên Bất Kinh bởi vậy mà cho rằng thân đa của mình muốn giết chết thân nường, từ nay về sau mất đi thân nường căm hận thân đa, độc thân lưu lạc thiên nhai.

Vân Khuynh từ nay về sau mất đi song thân, bị Vân Phàm nhờ người nuôi dưỡng, không thể vui sướng vô lo mà lớn lên.

Mà vạn tiền xuyên tâm của thị vệ cung đình Hiên Viên Ly Thiên, cũng khiến Vân Phàm lạnh thấu tâm, cho rằng người mình yêu đã không còn yêu mình, từ nay về sau cũng thành người thương tâm.

Một hồi hiều lắm nức cười, trêu chọc nửa cuộc đời nhiều người như vậy, khiến cho bọn họ thống khổ khó có thể xóa nhòa.

Làm một người ngoài cuộc đứng xem, Lý Đức Hải thật tình mong muốn toàn gia này, có thể gặp lại nhau, lý giải hiều lắm, được sống vài năm an ổn hạnh phúc...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 240: Hoàng Đế Thoái Vị

Mắt thấy chân tướng sẽ trời lên mặt nước, bởi vì Vân Phàm chẳng biết tung tích lần thứ hai cắt đứt.

Thế nhưng, chỉ ít bọn họ đều đã biết, Vân Khuynh là nhi tử của Vân Phàm và Huỳnh Quang hoàng đế, hơn nữa Vân Phàm vô cùng có khả năng còn sống tại Tương Ly.

Biết đối phương sống ở một góc nào đó trên thế giới này, bản thân sẽ nỗ lực sống, hoặc là để chuộc tội, hoặc là đi trưng cầu tha thứ.

Dù sao, mặc kệ Huỳnh Quang hoàng đế tâm địa rốt cuộc là nghĩ như thế nào, nhưng suy cho cùng hắn đã thương tổn Vân Phàm.

Huỳnh Quang quốc sự, trong sự hỗ trợ lẫn nhau giữa Hiên Viên Trần Vũ và nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên, coi như thuận lợi.

Nhưng thân thể Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên, lại càng thêm suy nhược, hầu như khó có thể xuống giường, Vân Lũng như trước ở trong thiên lao đợi xử lý.

Theo thân thể Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên suy nhược, dưới cục diện Huỳnh Quang quốc nội bình tĩnh, là sóng lớn cuộn trào mãnh liệt trong cung đình.

Vân Khuynh bởi vì lo lắng Huỳnh Quang hoàng đế, thường xuyên cùng Hiên Viên Bất Kinh đi vấn an Hiên Viên Ly Thiên.

Thân phận đích thực của y, y ôn hòa hiếu thuận, cùng với Hiên Viên Bất Kinh từ từ tan rã bằng cứng, đều là niềm hạnh phúc nhất mấy ngày qua của Hiên Viên Ly Thiên.

Ban đêm, một cỗ xe ngựa dưới ánh trăng sáng tỏ, chậm rãi đi vào nội viện Huỳnh Quang hoàng đế, một đường thông hành, người bên trong xe ngựa, dĩ nhiên ngay cả mặt mũi cũng chưa lộ.

Hiên Viên Liệt Thiên chờ ở tẩm cung Hiên Viên Ly Thiên từ lâu, vừa thấy xe ngựa lập tức nghênh tiếp: “Thực là Lộ tiên sinh???”

Một đôi tay thon dài tái nhợt vén lên màn hình kiệu, đó là một nam nhân một thân tuyết trắng, tuyết trắng quần, tuyết trắng trường bào, làn da trắng bệch, khuôn mặt tuấn mỹ, xinh đẹp không giống nam tử.

Người này tuổi còn quá trẻ, Hiên Viên Liệt Thiên hơi nhú nhú mày, trực giác người này không phải Lộ Quan Ảnh hẳn muốn đợi.

Trên khuôn mặt người nọ một mảnh băng lãnh, lạnh lùng liếc nhìn Hiên Viên Liệt Thiên xong, liền không nói một lời nhảy xuống xe ngựa.

Trên mã xa đi ra người thứ hai, người nọ trên dưới ba mươi, toàn thân mang theo vài phần lạnh lẽo đậm đặc, đường cong trên khuôn mặt lưu sướng lại ưu mỹ, toàn thân hảnh, giơ tay nhắc chân đều mang theo vài phần xuất trần nói không nên lời.

Hắn hướng về phía Hiên Viên Liệt Thiên gật đầu: “Ta chính là Lộ Quan Ảnh.”

Lộ Quan Ảnh, là nhị sư đệ của đương gia Lưu Ly tiểu trúc hiện nay, vị trí cực cao.

Hắn cũng là nhị sư bá của Liên Cừ, là người trị liệu cho tiểu Bảo, lúc này hắn theo ý chỉ của Hiên Viên Liệt Thiên truyền xuống, đến kinh thành xem

bệnh cho Hiên Viên Ly Thiên.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn thiếu niên bên cạnh Lộ Quan Ảnh đẹp đến gần như quý dị, lạnh lùng hơn Lộ Quan Ảnh vài phần, lại không thích phản ứng người khác mà nhẹ nhàng nhường mảy, có chút không vui nói: “Thị vệ này của Lộ tiên sinh thật đúng là tuần tú lịch sự, thân thủ bất phạm, thân phận tôn quý.”

Tuy biết lúc này không nên đắc tội Lộ Quan Ảnh, thế nhưng thiếu niên kia quá không để người vào mắt, loại hình dạng không nhìn người khác này rất dễ khiến cho người ta phản cảm.

Hiên Viên Liệt Thiên nói xong, liền nhận thấy khí tức quanh thân Lộ Quan Ảnh hơi đổi, một lúc lâu mới nói: “Đây là tiểu đồ, Dạ Lạc Huyền.”

Dạ Lạc Huyền, người bước vào giang hồ, đều là biết đến... Giang hồ Ma quân Dạ Lạc Huyền.

Hiên Viên Liệt Thiên thu hồi kinh ngạc trong lòng, hóa ra đây là Dạ Lạc Huyền, dĩ nhiên cũng xuất từ Lưu Ly tiểu trúc.

Làm thiên niên cổ phái giống với Lưu Duyệt ảo cảnh, nội tình của Lưu Ly tiểu trúc đích xác không thể khinh thường, may mắn bọn họ là hữu không phải địch.

Giang hồ đồn rằng Dạ Lạc Huyền ái phạm sát ngược, hơn nữa hỉ nộ vô thường, tính tình cổ quái, cao ngạo lạnh lùng không thích phản ứng người.

Hiếu rõ thân phận của hắn, cũng biết cá tính của hắn xong, Hiên Viên Liệt Thiên cũng không đem việc hắn thất lễ vừa rồi để ở trong lòng, trực tiếp cùng Lý Đức Hải dẫn Lộ Quan Ảnh hai người vào tẩm cung.

Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên, vẻ mặt tiêu điều tiêu tụy, nhan sắc trên khuôn mặt là một mảnh trắng bệch, cực kỳ không tốt, chỉ có

ánh mắt hần là coi như trong sáng.

Lộ Quan Ảnh nhìn thấy Hiên Viên Ly Thiên lập tức hành lễ: “Thảo dân Lộ Quan Ảnh khấu kiến hoàng thượng.”

Dạ Lạc Huyền ở một bên tuy không muốn để ý tới, thế nhưng Lộ Quan Ảnh đều đã quỳ, hần sao có thể không quỳ???

Vì vậy hần cũng im lặng quỳ xuống.

Hiên Viên Ly Thiên ho khan xua tay:

“Khụ khụ... Lộ tiên sinh thỉnh... Mau... Mau... Bình thân...”

Làm phiền... Lộ tiên sinh vì trẫm... Lặn lội đường xa... Khụ khụ...”

Hiên Viên Liệt Thiên tiến đến bên giường đỡ lấy Hiên Viên Ly Thiên: “Hoàng huynh, tâm ý của người Lộ tiên sinh đều đã biết, hiện tại để Lộ tiên sinh bắt mạch cho người đi.”

Cùng là nam tử, hơn nữa Hiên Viên Ly Thiên cũng không phải người ngưỡng nghịu, bởi vậy Hiên Viên Liệt Thiên trực tiếp để Lộ Quan Ảnh bắt mạch cho Hiên Viên Ly Thiên.

Lộ Quan Ảnh đưa tay đặt lên mạch đập của Hiên Viên Ly Thiên một lúc lâu, nhíu nhíu mày nói: “Hoàng thượng là trúng độc mạn tính, độc này đè ép đã lâu trong cơ thể hoàng thượng, hiệu quả càng ngày càng rõ ràng, cho nên hoàng thượng càng ngày càng suy yếu.”

Khuôn mặt tuần mỹ của Hiên Viên Liệt Thiên trầm xuống, thì thào tự nói: “Độc??? Trong hoàng cung, ẩm thực đều được kiểm tra rất nghiêm, không có bữa nào không có người thử độc trước khi hoàng huynh dùng bữa, vì sao lại trúng độc???”

Lộ Quan Ảnh lắc đầu, ý bảo mình không biết, sau đó nói tiếp:

“Độc này nói lợi hại cũng không tính lợi hại, nhưng là có chút khó giải, cần thời gian điều dưỡng rất dài.

Nhưng đây cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng hơn là, thân thể hoàng thượng tựa hồ có bệnh cũ, theo độc tính dẫn phát, bệnh cũ của hoàng thượng phát tác rất khó khống chế.”

Hiên Viên Ly Thiên hơi nhắm mắt, nhìn không ra tình tự trong mắt hắn, thế nhưng thân thể hắn lại hơi hơi run.

Nhìn chung quanh đề phòng sâm nghiêm, người có thể hạ độc hoàng đế trong thời gian dài, ngoại trừ người thân cận, còn có thể là người nào, không thể trách Hiên Viên Ly Thiên cảm thấy tâm lạnh.

Hiên Viên Liệt Thiên vỗ vỗ tay Hiên Viên Ly Thiên, hỏi Lộ Quan Ảnh: “Như vậy Lộ tiên sinh, thân thể hoàng huynh ta, rốt cuộc lúc nào mới tốt lên???”

Nét mặt Lộ Quan Ảnh lướt qua một tia bất đắc dĩ: “Nếu hoàng thượng bảo trì trạng thái ngày hôm nay, không đến hai ngày, sẽ hồn về tây thiên.”

“...”

Hiên Viên Ly Thiên và Hiên Viên Liệt Thiên đều là hô hấp cứng lại: “Lẽ nào ngay cả Lộ tiên sinh cũng không có biện pháp cứu hoàng huynh ta???”

Lộ Quan Ảnh xoay người, chậm rãi bước đi thong thả trong phòng nói: “Nếu như hoàng thượng và nhiếp chính vương nguyện ý phối hợp, tình huống của hoàng thượng, còn có thể vãn hồi.”

Hiên Viên Liệt Thiên và Hiên Viên Ly Thiên nghe vậy, đều nhìn Lộ Quan Ảnh: “Phải làm như thế nào???”

Lộ Quan Ảnh dừng lại cước bộ, tỉ mỉ nhìn Hiên Viên Ly Thiên:

“Bệnh của hoàng thượng, cần tĩnh dưỡng, không thể làm lụng quốc sự vất vả, mặt khác, bệnh cũ của hoàng thượng, thuốc và kim châm không trị được, chỉ có thể theo ta đi Lưu Ly tiểu trúc, nằm trên giường huyền băng trong Lưu Ly tiểu trúc của ta một đoạn thời gian mới có thể phục hồi như cũ.

Về phần độc, sau khi không chế được bệnh cũ, ta chậm rãi uy giải được, sẽ khôi phục lại.”

Trên khuôn mặt Hiên Viên Ly Thiên bởi vì vừa ho khan mà mang theo ửng hồng, nhìn Lộ Quan Ảnh, hơi nhả mày: “Ý của Lộ tiên sinh là kêu trầm cùng người đi Lưu Ly tiểu trúc.”

Lộ Quan Ảnh gật đầu: “Không chỉ như thế, lấy tâm lực và thân thể của hoàng thượng, nếu tiếp tục vất vả chuyện quốc sự, thân thể sẽ càng ngày càng yếu.”

Hiên Viên Ly Thiên cười khổ:

“Quốc sự trầm đã buông tay lâu ngày, cũng được... Hiện tại một thân ốm đau, quyền tiền danh lợi, vinh hoa phú quý đã chẳng là gì, ngôi vị hoàng đế ràng buộc ta hơn nửa đời, cũng là lúc nên buông tay.

Chỉ cần có thể giữ lại tính mệnh, có cơ hội đi tìm Phàm nhi là được.”

Nói xong, hắt hơi nhắm hai mắt, chốc lát lại nói: “Lý Đức Hải, việc không chần chờ, đi thu thập hành lý cho trầm. Lộ tiên sinh thỉnh chờ một chút, sau khi ta ăn nói một vài việc xong sẽ theo người đi.”

Khi Hiên Viên Ly Thiên hạ mệnh lệnh, Hiên Viên Liệt Thiên đã ngây dại ở một bên: “Hoàng huynh, người đây là???”

Hiên Viên Ly Thiên ngẩng đầu cười với hắn: “Thiên nhi, nghĩ chỉ, trầm muốn thoái vị.”

“Ách... Hoàng huynh người... Này cũng quá nóng nảy, hơn nữa hoàng huynh thoái vị, Huỳnh Quang làm sao bây giờ???”

Biểu tình của Hiên Viên Ly Thiên cứng lại một chút, nâng tay nói với Hiên Viên Liệt Thiên: “Thiên nhi, đi gọi Bất Kinh, tiểu Khuynh, và tiểu ngũ tới đây.”

Hiên Viên Liệt Thiên cau mày: “Hoàng huynh, chờ người hết bệnh, người như trước vẫn có thể làm hoàng thượng của người...”

Hiên Viên Ly Thiên khoát tay áo: “Trẫm vì Huỳnh Quang lê dân bách tính bận rộn nửa cuộc đời, cũng nên theo đuổi hạnh phúc của mình, lần này nếu có thể may mắn sống sót, quãng đời còn lại của trẫm, chỉ cần tìm được Phàm nhi.”

Hiên Viên Liệt Thiên vẻ mặt buồn bã, suy nghĩ một chút Liên Phù trong nhiếp chính vương phủ, thoáng cái hiểu được tâm tư Hiên Viên Ly Thiên, hẩn gật đầu: “Hoàng huynh chờ, thần đệ đi gọi bọn hẩn cho người.”

Mọi người, đều đã ngủ, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh bị đánh thức, Tần Vô Phong và Tần Vô Song ở cùng Vân Khuynh, tự nhiên cũng là tỉnh.

Bọn họ đi theo phía sau Vân Khuynh, hầu ở bên ngoài tẩm cung hoàng đế.

Không tới một hồi, thái tử Hiên Viên Trần Vũ cũng tới.

Khi Hiên Viên Trần Vũ tiến vào, toàn bộ trong phòng, chỉ còn Hiên Viên Ly Thiên, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh.

Hiên Viên Ly Thiên hiền lành nhìn Vân Khuynh:

“Quan hệ giữa chúng ta, nói vậy người đã sớm biết, ta cũng biết người có rất nhiều chuyện đều không rõ, nhưng hôm nay trẫm...”

Ta và người cũng mơ hồ như nhau, ta đáp ứng người, chờ ta hiểu ra tất cả, nhất định sẽ nói cho người.”

Nói xong, mặc kệ Vân Khuynh phản ứng thế nào, hần liền nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh:

“Bất Kinh, người là hài tử được ta tự tay dạy dỗ từ nhỏ, tuy rằng sau đó Bất Kinh rất hận ta, nhưng ở trong lòng phụ hoàng, Bất Kinh vẫn là hài tử khiến phụ hoàng kiêu ngạo.

Trong nhiều hài tử của phụ hoàng, chỉ có người là phụ hoàng lo lắng nhất, cũng yên tâm nhất, Bất Kinh, phụ hoàng hỏi người, người có bằng lòng tiếp nhận ngôi vị hoàng đế kéo dài chí nguyện của phụ hoàng, tạo phúc cho bách tính Huỳnh Quang không???”

Giọng điệu của Huỳnh Quang hoàng đế tựa như ăn nói di ngôn, khiến Hiên Viên Bất Kinh nghiêng mặt đi, lạnh lùng nói: “Ta không muốn.”

Hiên Viên Ly Thiên mặt mày buồn bã:

“Năm xưa, nếu không phải vì hiếu lằm kia... Bất Kinh sẽ là thái tử ưu tú nhất của Huỳnh Quang chúng ta...”

Yên tâm đi Bất Kinh, phụ hoàng sẽ không bức người, người cự tuyệt, cũng là trong dự liệu của phụ hoàng, cho nên phụ hoàng cũng gọi tới tiểu ngũ.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 241: Hoàng Vị Thuộc Về Ai

Huỳnh Quang hoàng đế Hiên Viên Ly Thiên vừa mới nói xong, Hiên Viên Trần Vũ liền đi vào, dập đầu trên mặt đất nói: “Nhi thần bái kiến phụ hoàng.”

Hiên Viên Ly Thiên nâng tay, bảo hăn tiến lên nói:

“Tiểu ngũ, những năm gần đây người ngồi trên vị trí thái tử, tận chức tận trách, vì phụ hoàng phân ưu giải nạn, giúp phụ hoàng không ít ——

Gần đây thân thể phụ hoàng càng trở nên không bằng trước đây, người có nguyện ý giúp phụ hoàng gánh lấy trách nhiệm này???”

Hiên Viên Trần Vũ giật mình, nhất thời dĩ nhiên không phản ứng lại.

Hiên Viên Bất Kinh nhìn Hiên Viên Trần Vũ, vẻ mặt Hiên Viên Trần Vũ ngày ấy nói hăn muốn rời khỏi hoàng cung làm một con chim tự do tự tại bỗng nhiên xuất hiện trong óc hăn.

Dưới đáy lòng hăn thở dài một tiếng, trong con mắt nhìn Hiên Viên Trần Vũ, không tự chủ được hiện lên một tia buồn bã.

Hiên Viên Ly Thiên nói tiếp:

“Trẫm tỉ mỉ suy nghĩ một chút, các hoàng tử của Huỳnh Quang chúng ta hôm nay, chỉ có tiểu ngũ là thích hợp nhất, khuyết điểm duy nhất của tiểu ngũ người, chính là quá mức nhân từ.

Tiểu ngũ phải hiểu, lấy đức thu phục người, lấy người trị thiên hạ, tự nhiên là tốt, nhưng cũng không thể quá mức rộng lượng, quá mức mềm

yếu.

Một người hoàng đế, nếu là quá mềm yếu liền không thể đặt chân trong các quốc gia.

Luật pháp nếu quá lỏng lẻo, sẽ thành nuông chiều sinh hư, gây thành nhiều việc vi phạm pháp lệnh... Khụ khụ...”

Nói nói, Hiên Viên Ly Thiên lại bắt đầu ho khan.

Vân Khuynh nhíu mày, y nhẹ nhàng mở miệng: “Thân thể của người có phải là...”

Vân Khuynh thoáng cái hỏi ra nghi hoặc trong lòng mọi người.

Hiên Viên Ly Thiên lắc đầu, khước miệng hiện lên dáng cười, vươn tay sờ sờ đầu Vân Khuynh:

“Tiểu Khuynh, tiểu thất của trẫm, trẫm còn muốn sống đi tìm mẫu thân người, sao có thể đơn giản chịu chết???”

Chỉ là thân thể trẫm không chống nổi nữa, cũng chán ghét mệt mỏi vì việc thiên hạ.”

Vân Khuynh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, gật đầu: “Vậy thì tốt.”

Xưng hô của Hiên Viên Ly Thiên đối với Vân Khuynh khiến Hiên Viên Trần Vũ sợ sệt nửa ngày.

Hóa ra Vân Khuynh này, chính là thất hoàng đệ của hã, Huỳnh Quang quốc thất hoàng tử.

Hã còn đang sợ run, Hiên Viên Ly Thiên lại nói: “Thế nào, tiểu ngừ, người có bằng lòng thay phụ hoàng gánh lấy một mảnh giang sơn không???”

Người bình thường có được hoàng vị, có được vị trí tôn quý nhất trên đời này, hẳn là sẽ rất hài lòng, rất cao hứng.

Thế nhưng Hiên Viên Trần Vũ không thế.

Đáy lòng hẳn lúc này một mảnh trống rỗng mờ mịt, hẳn dường như thấy bầu trời phía trên bốn bức tường của hoàng cung này càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ.

Hắn không biết nên vui, nên buồn, nên giận, hay nên thế nào...

Thế nhưng, mặc dù trong lòng mờ mịt, hẳn vẫn như trước dập đầu nói: “Nhi thần tuân mệnh, nhi thần nguyện ý nhận lấy giang sơn này, cũng nguyện ý vì thần dân Huỳnh Quang cúc cung tận tụy.”

Hiên Viên Ly Thiên mỉm cười gật đầu, thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

“Tiểu ngũ, người tiến lên đây.”

Hiên Viên Ly Thiên hòa ái cười với Hiên Viên Trần Vũ:

“Trừ ba bọn người ra, các hoàng tử khác, đều tâm tồn bất lương đối với ngôi vị hoàng đế này của trẫm, lòng muông dạ thú, trong mắt chỉ có quyền thế, không có bách tính, ba hài tử các người thuần lương, là hài tử hiếm có trong hoàng thất.

Tiểu ngũ, người mau mau nhận thức, vị này chính là đại hoàng huynh Hiên Viên Bất Kinh của người, vị này chính là thất hoàng đệ của người, Vân Khuynh.

Chờ sau khi trẫm thoái vị, người đế bọn họ rời đi, cho bọn hắn tự do, cam đoan bọn họ suốt đời không lo.”

Hiên Viên Trần Vũ hít một hơi thật sâu, trong lòng phụ hoàng hẳn, sùng ái nhất, quan tâm nhất, chính là đại hoàng huynh và thất hoàng đệ của hắn.

Trong lòng hẩn chua chát, không biết nên vui vẻ hay là thương tâm.

Hiên Viên Ly Thiên nói với Hiên Viên Trần Vũ xong, lại quay sang Hiên Viên Bất Kinh:

“Người có kinh thế chi học, cho dù không muốn leo lên hoàng vị, nhưng người như trước có thể làm một nhàn tản vương gia bang trợ tiểu ngũ, giống như Liệt Thiên bang trợ ta.

Ta mong muốn nếu triều đình Huỳnh Quang gặp nạn, người có thể giúp tiểu ngũ một chút.”

Hiên Viên Bất Kinh gục đầu xuống, lúc này đây hẩn không có cự tuyệt.

Hiên Viên Ly Thiên dường như đối với ba người bọn họ có lời nói không xong, một vòng một vòng, một vòng một vòng, từng cái lần lượt ăn nói cho bọn hẩn.

Cuối cùng, hẩn quay sang Vân Khuynh nói:

“Tiểu thất, giữa chúng ta, mặc dù có quan hệ huyết thống, thế nhưng, phụ hoàng ngoại trừ cho người một cái sinh mệnh, cho tới bây giờ lại chưa từng dưỡng dục người, người là tức phụ của Tần gia, thân phận thực sự không tiện.

Cũng may tiểu ngũ phẩm tính thuần lương, cư xử ôn hoà hiền hậu, nhất định sẽ hòa bình ở chung với Tần gia, chỉ là Tần gia bên kia...

Ta mong muốn, khi Tần gia có tâm gây rối cái gì, tiểu thất có thể tiến hành khuyên bảo, hoặc là báo một tin cho tiểu ngũ.”

Hiên Viên Ly Thiên suy tư thật lâu mới nói ra những lời này.

Vẻ mặt Vân Khuynh vốn đang hết sức chăm chú, lúc nghe thấy lời này của Hiên Viên Ly Thiên, bỗng nhiên biến đổi...

Ý của Hiên Viên Ly Thiên là, vào lúc cần thiết muốn y phản bội Tần gia, bang trợ Hiên Viên hoàng thất...

Trong lòng Vân Khuynh lúc này một hơi thở cũng không hít sâu nổi, đáy lòng y đau nhức, tăng đứng lên, lạnh lùng nói với Hiên Viên Ly Thiên:

“Hoàng thượng, thảo dân Vân Khuynh đã gả cho Tần gia, tự nhiên chính là người Tần gia, còn tâm, đương nhiên cũng phải hướng về người Tần gia...”

Sắc trời đã không còn sớm, thỉnh hoàng thượng thứ cho Vân Khuynh vô lễ, Vân Khuynh xin cáo lui trước.”

Sau khi Vân Khuynh rời khỏi, Hiên Viên Bất Kinh thu hồi ánh mắt đặt ở trên người Vân Khuynh, cười lạnh nói với Hiên Viên Ly Thiên: “Phụ hoàng, hủy đi một đời của mẫu thân là đủ rồi, Tần gia huynh đệ sủng ái tiểu Khuynh như vậy, hạnh phúc của tiểu Khuynh, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào phá hư.”

Nói xong cũng phất tay áo rời đi.

Hiên Viên Trần Vũ đứng ở tại chỗ, nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hiên Viên Ly Thiên thở dài, nhìn Hiên Viên Trần Vũ nói: “Trăm mệt mỏi, tiểu ngũ cũng trở lại nghỉ đi.”

Sau khi Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh, và Hiên Viên Trần Vũ rời khỏi, Lý Đức Hải, Hiên Viên Liệt Thiên liền lần thứ hai xuất hiện.

Hiên Viên Ly Thiên lau khuôn mặt, nói với Hiên Viên Liệt Thiên: “Thiên nhi, nghĩ chỉ, trăm muốn truyền ngôi cho thái tử.”

Sau khi đem tất cả sự tình đều xử lý thỏa đáng, Hiên Viên Ly Thiên liền rời đi.

Vẫn là mã xa tới trước đó, chỉ là trên mã xa có thêm hai người, một người là Huỳnh Quang hoàng đế đã thoái vị, Hiên Viên Ly Thiên, một người là Lý Đức Hải vốn là đại nội tổng quản.

Trong sắc trời hơi hơi sáng, nường theo âm thanh móng ngựa đáp đáp, mã xa rốt cục ra khỏi cửa thành kinh thành.

Bình minh, vào lúc thượng triều, nhiếp chính vương tuyên bố, tiên hoàng bởi vì thân thể không khỏe, thoái vị trước thời gian đi xa tìm kiếm danh y, nhường ngôi cho thái tử hiện nay Hiên Viên Trần Vũ.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ triều đình đều nổ tung.

Quá đột nhiên, tuy rằng biết thân thể Hiên Viên Ly Thiên không tốt, nhưng nghĩ hãn bệnh kéo dài, hãn rất có thể sẽ làm hoàng đế một đoạn thời gian nữa, cho đến khi chết.

Lại không nghĩ rằng, hãn dĩ nhiên có thể sống thoái vị.

Trước khi tân hoàng đăng cơ, mọi việc trong triều, đều do nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên và thái tử sắp đăng cơ nắm giữ, điển lễ tân hoàng lên ngôi còn lại là đang trong trù tính gấp rút.

Sau bình minh, Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh, và Hiên Viên Trần Vũ nhận được tin Hiên Viên Ly Thiên thoái vị cũng đã rời khỏi kinh thành đều là cả kinh, đáy lòng phi thường phức tạp.

Vân Khuynh thậm chí có chút hối hận tối hôm qua đã nói lời không dễ nghe với Hiên Viên Ly Thiên.

Đêm qua từ biệt, bọn họ muốn lần thứ hai gặp lại, xem ra phải đợi thật lâu.

Y cũng nói với Hiên Viên Bất Kinh, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, con muốn dưỡng mà thân không đợi, thế nhưng, chính y thì sao???

Chính y cũng chưa từng chân chính khiến Hiên Viên Ly Thiên thoải mái.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vân Khuynh đáy lòng ứ đọng không ngớt, đồng thời quyết tâm, sau đó gặp lại Hiên Viên Ly Thiên, nhất định phải tận tâm hiếu đạo.

Mà hiện tại, y ngoại trừ hướng lên trời khẩn cầu phù hộ Hiên Viên Ly Thiên thân thể khang phục ra, không còn phương pháp khác.

Thế nhưng y không biết chính là, Tần Vô Phong và Tần Vô Song, biết y không yên lòng Hiên Viên Ly Thiên, nhất khắc sau khi có được tin tức, đã bắt đầu bắt tay vào làm, truy tra nơi đi của Hiên Viên Ly Thiên.

Đối với biến cố bất ngờ xảy ra này, bất mãn nhất, chính là nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong, tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong, cùng với tứ hoàng tử Hiên Viên Mộc Phong.

“Phụ hoàng... Dĩ nhiên thực sự đem ngôi vị hoàng đế đưa cho Vũ nhi...”

Đầu ngón tay của Hiên Viên Lâm Phong ấn sâu vào lòng bàn tay, rất không cam lòng.

Hiên Viên Khê Phong bước đi qua lại thông thả: “Tiểu ngũ nhi tính tình có chút nhát gan, vốn tưởng rằng phụ hoàng lập tiểu ngũ nhi làm thái tử, chỉ là vì ổn định đại cục, không nghĩ tới, phụ hoàng, dĩ nhiên thực sự hướng về tiểu ngũ nhi...”

Hắn có chút không thể tưởng tượng nổi, thế nhưng lập tức, hắn lại mở miệng:

“Kỳ thực tiểu ngũ nhi đẳng cơ cũng tốt, trong huynh đệ chúng ta, cũng chỉ có tiểu ngũ nhi, hoặc là tam đệ người leo lên ngôi vị hoàng đế ta mới tâm phục...”

Tiểu ngũ nhi xưa nay thân cận với chúng ta, hắn làm hoàng đế kỳ thực cũng tốt.”

Hiên Viên Lâm Phong cười nhạt:

“Thật không, nhị hoàng huynh người thực sự nghĩ như vậy???”

Nếu như ta nói, Vũ nhi căn bản không thích chúng ta, ngày sau sau khi lên làm hoàng đế, sẽ một cước đá bay chúng ta, sẽ thoát khỏi tình yêu và giam giữ của chúng ta, nhị hoàng huynh sẽ làm thế nào???”

Hiên Viên Khê Phong ngây người: “Không, tiểu ngũ nhi sẽ không như vậy...”

Hiên Viên Lâm Phong tiếp tục cười nhạt: “Đừng ngốc nữa nhị hoàng huynh, chúng ta trước đây có thể thân cận với Vũ nhi, là bởi vì thân phận chúng ta tương đương, mà chúng ta lại cường thế hơn hắn...”

Chờ hắn lên làm hoàng đế, hai người chúng ta cũng không còn làm gì được hắn, cũng vĩnh viễn không có khả năng có được hắn...”

Tỉ mỉ suy tư lời Hiên Viên Lâm Phong nói, đáy lòng Hiên Viên Khê Phong có chút thấp thỏm: “Tam đệ, chúng ta phải làm gì đây?”

Hiên Viên Lâm Phong ngẩng đầu, trong đôi mắt dài nhỏ hàm chứa tia sáng băng lãnh lợi hại:

“Tự nhiên là... Đoạt lấy ngôi vị hoàng đế...”

Chỉ có quyền lực tuyệt đối, địa vị tuyệt đối, chúng ta mới có thể đem Vũ nhi vững vững vàng vàng nắm trong tay...

Mới có thể khiến người trong thiên hạ cũng không dám dị nghị, quang minh chính đại có được Vũ nhi...”

Hiên Viên Khê Phong có chút tâm động: “Thế nhưng, hiện tại trong hoàng cung, có người của Tần gia, còn có hoàng thúc nắm chắc Huỳnh Quang binh quyền... Chúng ta, phải làm như thế nào???”

Hiên Viên Lâm Phong cong cong môi: “Những thứ này, ta tự có dự định...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 242: Sóng Lớn Chợt Tới

Hiên Viên Lâm Phong đích thật là có dự định.

Mẫu thân của Hiên Viên Lâm Phong, xuất từ một nhà giám quốc Huỳnh Quang, nhảy ra ngoài lục bộ triều đình, cùng với nhiếp chính vương vị, địa vị gần như sánh ngang, quyền thế phi thường lớn, bộ tộc bọn họ, chi trì, tự nhiên là Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong.

Nhất khắc Hiên Viên Bất Kinh vào kinh, bọn họ đã bắt đầu hành động, ở trong lòng bọn họ, Hiên Viên Bất Kinh mang đến cho họ uy hiếp lớn hơn Hiên Viên Trần Vũ nhiều.

Trừ cái này ra, Hiên Viên Lâm Phong đã lén thông đồng một mạch với quan viên chi trì mình, liên hợp bày mưu tính kế.

Hoàng hôn, bầu trời mang theo dư vị màu cam, tia sáng yếu ớt trên bầu trời bị bịt kín một tầng âm u không thể bỏ qua.

Trước Vân phủ của Tương Nam vương, một người thân mang đầu lạp nhìn bốn phía, phát hiện không người theo dõi, mới nhẹ tay gõ gõ cửa.

Một người tiểu đồng len lén mở hé cửa, đề phòng nhìn người nọ.

Từ sau khi Vân Lũng bị bắt, toàn bộ Tương Nam Vân phủ đều nơm nớp lo sợ, muốn tiến cung đi tìm hai vị quý phi lung lay, nhưng ngay cả người cũng không thấy được.

Dưới tình huống không xin được giúp đỡ chung quanh, toàn bộ Vân phủ rơi vào một trận thảm đạm, như chim sợ cành cong, rất nhiều năm trước,

lúc Huỳnh Quang mới thành lập một hồi tai họa của Vân gia rõ ràng ngay trước mắt, bọn họ cực kỳ sợ lịch sử lại tái diễn, gần đây luôn luôn đóng chặt cửa lớn, làm kẻ quắp đuôi.

Người gõ cửa không nói hai lời, giơ lên cánh tay, lộ ra một cái lệnh bài, mặt trên điêu long khắc phượng, vừa nhìn là biết tôn quý phi thường.

Tiểu đồng cũng không nhận biết, người kia mở miệng nói: “Ta là người tới từ hoàng cung, có việc muốn gặp phu nhân nhà người.”

Vừa nghe là người trong hoàng cung tới, tiểu đồng kia sợ đến tay chân run run, lập tức mở cửa lớn.

Người nọ gặp được đại phu nhân Vân phủ, một nữ nhân ham mê hư vinh, ngại bần ái phú rồi lại thân phận không thấp, hơn nữa nàng cũng là nữ nhân có vài phần tâm kế, Vân Thù là do nàng sinh, cũng là nàng và Vân Thù cùng nhau xúi giục Vân vương gia, để Vân Khuynh thay Vân Thù gả đến Tần gia.

Người nọ gỡ xuống dấu lạp, lộ ra khuôn mặt bình thường xa lạ, đi thẳng vào vấn đề nói: “Chủ nhân của ta có thể cứu Vân Lũng, cũng có thể giúp Vân gia đại phú đại quý, phu nhân nếu có ý, tìm một chỗ, chúng ta nói chuyện.”

Vân phu nhân nghe vậy kích động không ngớt, nhưng nàng dù sao cũng xuất từ thế gia vọng tộc, vẫn có vài phần tâm trí, nhìn bốn phía xong, nói với người nọ: “Người đi theo ta.”

Vân phu nhân đưa người vào trong một mật thất, hai người bắt đầu bàn bạc.

Người nọ đầu tiên mở miệng nói: “Vân phu nhân, thuộc hạ là người của nhị hoàng tử và tam hoàng tử.”

Vân phu nhân sắc mặt hơi đổi: “Không biết nhị hoàng tử và tam hoàng tử điện hạ muốn cứu phu quân nhà ta thế nào, bảo hộ phú quý Vân gia ta thế nào???”

“Vậy cần phu nhân và chủ nhân nhà ta hợp tác, chờ chủ nhân nhà ta leo lên đại bảo, tự nhiên không thể thiếu chỗ tốt cho Vân phu nhân, Vân gia.”

Vân phu nhân hô hấp cứng lại: “Đùa gì chứ, Vân phủ chúng ta nào có năng lực gì có thể bang trợ bang trợ hai vị hoàng tử điện hạ, sao có thể hợp tác với hai vị hoàng tử???”

“Phu nhân và Vân gia không có năng lực hợp tác với chủ tử nhà ta, thế nhưng, lệnh tôn trước kia là tướng quân đức cao vọng trọng trong Huỳnh Quang, ca ca của người lại là thủ lĩnh cấm quân kinh thành, dựa vào binh quyền bọn họ nắm trong tay là có thể cho chủ nhân ta vô hạn bang trợ.”

“Ách...”

Vân phu nhân giật mình, đích xác, nàng đến từ tướng quân phủ, thân phận phụ thân huynh trưởng của nàng không phải là cao nhất, thế nhưng đích thật là có binh quyền trong tay.

Được đối phương điểm ra ưu thế của mình, thái độ của Vân phu nhân lập tức kiêu ngạo: “Nhị hoàng tử và tam hoàng tử muốn phụ huynh ta bang trợ... Là nổi tâm mưu phản sao?”

Trong mắt đối phương hiện lên một đạo u quang, cũng không trả lời vấn đề của nàng, mà là tiếp tục mở miệng nói:

“Vân phu nhân, Tương Nam vương gia hôm nay bị bắt áp thiên lao, mắt thấy tính mệnh khó giữ.

Hơn nữa chúng ta có được tin tức, Vân gia không biết vì sao khiến cho hoàng thượng tức giận, hoàng thượng đã quyết tâm muốn đối phó Vân gia.

Hiện tại tuy rằng hoàng thượng bởi vì nguyên nhân thân thể mà rời đi, thế nhưng hãn đã đem việc này giao cho nhiếp chính vương và thái tử, chờ thái tử đăng cơ xong, Vân gia các người, sẽ vạn kiếp bất phục...”

Vân phu nhân bị người nọ dọa đến sắc mặt trắng bệch, cánh môi run run, trong lúc nhất thời mất đi toàn bộ lý trí, trở nên hoang mang lo sợ.

Đối phương thấy nàng như vậy, hơi buông xuống mí mắt:

“Nếu Vân phu nhân có thể thuyết phục phụ huynh của người trợ các vị chủ nhân của ta hoàn thành đại nghiệp, không những bảo hộ được Tương Nam vương, bảo hộ được Vân gia, mà phụ huynh của người cũng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý bất tận.”

Chủ tử nhà ta nói, để biểu thị thành ý, sau khi việc thành hãn sẽ thả Tương Nam vương gia.”

Vân phu nhân vốn đang hoang mang lo sợ, lúc nghe thấy bốn chữ vinh hoa phú quý, triệt để biến thành vui mừng.

Trên khuôn mặt của nàng toát ra một tia tham lam: “Công tử, thỉnh trở lại chuyển cáo cho chủ nhân nhà người, ta sẽ tận lực, chốc nữa ta sẽ trở về báo phỏng phụ huynh, chờ có tin tức sẽ thông tri cho công tử.”

...

Tảng sáng hôm sau, trong kinh thành lúc này phần lớn mọi người đang trong ngủ mơ, mấy ngày nay Hiên Viên Liệt Thiên bởi vì bệnh của Hiên Viên Ly Thiên, vẫn luôn ở trong hoàng cung, nhiếp chính vương phủ hầu như là một lần cũng không về.

Nhiếp chính vương phủ thủ vệ sâm nghiêm, cũng có thể nói là tường đồng vách sắt.

Nhưng trên đời này luôn luôn có sơ sẩy, luôn luôn có người tài trong người tài, dưới sự sơ sẩy của người trong nhiếp chính vương phủ, Liên Phù dĩ nhiên mất tích.

Lúc bọn hắc chuẩn bị đi hoàng cung báo tin, hoàng cung đã vào không được.

Một hồi náo động, một hồi biến cố, vào lúc này đang trình diễn trong hoàng cung.

Trong nước và thức ăn Hiên Viên Bất Kinh mấy người dùng bị hạ độc. Hiên Viên Bất Kinh, Tần Vô Phong, Tần Vô Song là hạng người nào, sao có thể trúng loại tài mọn này, mà thân thể Tần Vô Song và Vân Khuynh đều là bách độc bất xâm, cho dù trúng độc cũng không sao.

Nhưng chất độc nho nhỏ này, đã khiến cho bọn họ coi trọng.

Mấy người quan sát một chút tình huống trong cung, phát hiện bầu không khí toàn bộ hoàng cung quái dị không gì sánh được, kiểm tra phi thường nghiêm, cũng nghiêm cấm đi lại giữa các cung, bọn họ hoài nghi trong đó sẽ có biến cố gì đó, liền giả vờ trúng độc, chậm rãi chờ đợi thời cơ rồi đi, âm thầm tra chân tướng.

Sáng sớm, Hiên Viên Trần Vũ bởi vì mấy ngày này bận đến sứt đầu mẻ trán, tinh thần không phải quá tốt, nhưng ngay cả như vậy, hắc như trước phải xốc lại tinh thần, phải dẫn dắt chúng thần đăng thiên thai, do Hiên Viên Liệt Thiên chủ trì diễn lễ lên ngôi cho hắc.

Toàn bộ hoàng cung vốn hắc là vui sướng, vào lúc này, hết lần này tới lần khác lại là một mảnh nghiêm túc trầm tĩnh, âm lãnh dọa người.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mặt trời đã lên tới giữa không trung, Hiên Viên Liệt Thiên tay cầm ngọc tỷ, mỉm cười nhìn Hiên Viên Trần Vũ.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, đem ngọc tỷ giao cho Hiên Viên Trần Vũ: “Thái tử điện hạ, từ hôm nay trở đi, ngài chính là hoàng đế chân chính của Huỳnh Quang, Huỳnh Quang đều ở trong tay ngài, hoàng thúc mong muốn tân hoàng có thể khiến bách tính Huỳnh Quang sinh hoạt yên ổn giàu có, không cô phụ kỳ vọng của phụ hoàng ngài.”

Hiên Viên Trần Vũ cung kính cong xuống thắt lưng, tiếp nhận ngọc tỷ, mở miệng nói: “Hoàng thúc yên tâm, Trần Vũ nhất định dốc hết khả năng, tạo phúc cho Huỳnh Quang bách tính.”

Hiên Viên Liệt Thiên gật đầu, sau đó bỗng nhiên hành lễ, quỳ xuống: “Nhiếp chính vương Hiên Viên Liệt Thiên khấu kiến hoàng thượng, ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nhiếp chính vương đã sớm được tiên hoàng hạ chỉ, có thể không quỳ hoàng đế, chỉ là hắn cố tình đi đầu thừa nhận Hiên Viên Trần Vũ, cho nên mới ở trước mặt văn võ bá quan, hành một đại lễ với Hiên Viên Trần Vũ.

Hắn vừa quỳ xuống, văn võ bá quan hơn phân nửa đều quỳ: “Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Hiên Viên Trần Vũ đứng thẳng thân thể, vuốt lại chỉnh tề tóc dài màu mực trên thiên thai bị gió thổi trúng có chút loạn.

Hắn hơi hơi thở dài một tiếng, xoay người.

Trông thấy có quan viên không quỳ, lông mày hắn hơi nhíu lại, khi hắn thấy rõ toàn bộ quan viên này đứng ở phía sau nhị hoàng tử Hiên Viên Khê Phong và tam hoàng tử Hiên Viên Lâm Phong thì sắc mặt đại biến.

Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong chăm chú nhìn hắn, tuy rằng sắc mặt lạnh lùng, thế nhưng trong hai đôi mắt tương đồng, lại tương đồng lóe ra tia sáng nóng như lửa.

Hiên Viên Trần Vũ giật mình, hắn biết hai người ca ca, là muốn ngôi vị hoàng đế...

Thế nhưng, người đăng cơ là hắn, là hắn, bọn họ dĩ nhiên còn ra tay???

Khi hắn đang trong run sợ, một mũi tên dài sắc bén thẳng tắp bắn về phía hắn.

Hiên Viên Liệt Thiên không nghe thấy mệnh lệnh của Hiên Viên Trần Vũ, nghi hoặc ngẩng đầu, vừa lúc thấy được mũi tên sắc bén kia: “Hoàng thượng, cẩn thận!!!”

Hiên Viên Liệt Thiên nói, đẩy ra Hiên Viên Trần Vũ, thân thể Hiên Viên Trần Vũ một cái lao đảo, ngã xuống.

“Tiểu ngũ nhi!!!”

Hiên Viên Khê Phong kinh hô một tiếng, phóng người lên thiên thai đón được Hiên Viên Trần Vũ, khẩn trương nhìn hắn từ trên xuống dưới: “Tiểu ngũ nhi, người không sao chứ??? Có khó chịu đâu không???”

Hiên Viên Trần Vũ kinh ngạc nhìn Hiên Viên Khê Phong: “Nhị hoàng huynh, ta không sao... Nhị hoàng huynh và tam hoàng huynh không phải đã quyết tâm muốn đoạt hoàng vị của Trần Vũ sao, vì sao còn quan tâm Trần Vũ???”

Lúc này từ khắp nơi tuôn ra không ít thị vệ quan binh, tứ hoàng tử Hiên Viên Mộc Phong được tiên hoàng phong đất, sai đến Lĩnh Nam lại bỗng nhiên xuất hiện.

Trên khuôn mặt không tính là xấu xí mang theo vẻ âm ngoan, gương giọng nói: “Đem ngọc tỷ cướp về cho ta! Còn lại bách quan, đều không được nhúc nhích! Dao kiếm không có mắt, không cần thận lấy mạng các người, vậy không nên tránh bốn hoàng tử thủ đoạn độc ác!”

Hiên Viên Liệt Thiên che ở trước người Hiên Viên Trần Vũ và Hiên Viên Khê Phong, hừ lạnh một tiếng: “Trò hề dối trên gạt dưới.”

Mà lúc này Hiên Viên Lâm Phong, còn lại là con mắt chăm chú nhìn theo Hiên Viên Trần Vũ.

Hắn tuy rằng sớm biết Hiên Viên Mộc Phong tâm hoài bất quý, cũng sớm biết Hiên Viên Mộc Phong sẽ gây bất lợi cho Hiên Viên Trần Vũ, thế nhưng thấy có người thương tổn Hiên Viên Trần Vũ, hắn vẫn bị dọa một thân mồ hôi lạnh.

Tuy hắn cũng muốn cướp đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn lại rất yêu Hiên Viên Trần Vũ, không muốn thương tổn Hiên Viên Trần Vũ mấy may.

Người của chính hắn, cũng đều được hắn căn dặn nghìn vạn lần, không được thương tổn Hiên Viên Trần Vũ mấy may, hiện tại hạ sát thủ với Hiên Viên Trần Vũ, tất nhiên là Hiên Viên Mộc Phong.

Lúc này Hiên Viên Lâm Phong có chút hối hận. Hiên Viên Mộc Phong thuận lợi mang người tiến cung như vậy, cũng là kiệt tác của hắn.

Hắn chỉ là muốn lợi dụng Hiên Viên Mộc Phong dẫn dắt rời đi đường nhìn của mọi người, nhân cơ hội tìm một lý do quang minh chính đại phát binh bắt đầu cung biến mà thôi.

Thế nhưng hắn lại liên lụy Hiên Viên Trần Vũ.

Thẳng đến nghe thấy thanh âm kiêu ngạo của Hiên Viên Mộc Phong, hắn mới lấy lại tinh thần, giương giọng hô to: “Thị vệ đâu? Mau mau bảo hộ hoàng thượng, đuổi bắt loạn tặc!”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 243: Tình Và Hoàng Vị

“Thị vệ đầu, mau mau bảo hộ hoàng thượng, đuổi bắt loạn tặc!”

Hiên Viên Lâm Phong nói, chính hắn cũng nhảy lên thiên thai, rơi xuống bên người Hiên Viên Trần Vũ.

Quan binh của Hiên Viên Liệt Thiên và Hiên Viên Mộc Phong mang đến đánh nhau, thân thủ phi phàm, vừa rồi hắn cúi đầu, không thấy Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong hai người cũng không quỳ xuống đất thừa nhận Hiên Viên Trần Vũ làm hoàng đế.

Hắn chỉ cho rằng đối thủ chính là Hiên Viên Mộc Phong trước mắt này, bởi vậy rất yên tâm đem Hiên Viên Trần Vũ giao cho Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong, đồng thời mở miệng nhắc nhở bọn họ: “Bảo hộ hoàng thượng, ở đây giao cho ta là được.”

Hiên Viên Lâm Phong nháy mắt ra dấu cho Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Khê Phong liền nửa kéo nửa ôm đem Hiên Viên Trần Vũ mang đi.

Ngọc tỷ còn đang trên tay Hiên Viên Trần Vũ, Hiên Viên Mộc Phong tự nhiên sẽ không tùy ý để Hiên Viên Trần Vũ rời đi, hắn hạ mệnh gọi người đều theo Hiên Viên Trần Vũ.

Mà Hiên Viên Lâm Phong ở phía sau Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Trần Vũ, lại có vẻ phi thường trầm trọng.

Hắn hơi nhíu nhíu mày, từ ống tay áo lấy ra một cái ống tròn màu đỏ tươi, phóng xuất lên không trung, khói lửa hoa mỹ thoáng cái nổ tung trong không khí.

Tất cả mọi người không hiểu lý do động tác này của hắn, mê hoặc không ngớt.

Nhưng sau một khắc, khi thị vệ quan binh thân màu ngân bạch giáp y xuất hiện, tất cả mọi người hiểu ra, hóa ra Hiên Viên Lâm Phong vừa rồi là phóng tín hiệu.

Khuôn mặt tuần mỹ của Hiên Viên Liệt Thiên hơi vặn vẹo, ánh mắt đỏ rực trừng mắt Hiên Viên Lâm Phong, cười nhạt: “Các người đám chất bối này thực sự là càng ngày càng có tiền đồ... Những tưởng các người sẽ an phận thủ thường, không nghĩ tới, cả đám tất cả đều là hạng người lòng muông dạ thú...”

Nói xong tâm hắn lại nhú chặt.

Vừa rồi hắn dĩ nhiên tin lầm người, đem Hiên Viên Trần Vũ giao cho Hiên Viên Khê Phong, chỉ mong Hiên Viên Khê Phong không nên thương tổn Hiên Viên Trần Vũ mới tốt.

Trên thực tế Hiên Viên Khê Phong tuyệt đối sẽ không thương tổn Hiên Viên Trần Vũ, hắn đưa Hiên Viên Trần Vũ đi vào trong Đông cung, ôn hòa mở miệng: “Tiểu ngũ nhi, nghe nhị hoàng huynh nói, đợi ở chỗ này, nhị hoàng huynh và tam hoàng huynh sẽ bảo vệ người.”

Hiên Viên Trần Vũ cười lạnh: “Thật không? Nhị hoàng huynh người xác định sẽ không vì ngôi vị hoàng đế mà giết ta đấy chứ?”

Hiên Viên Khê Phong ngăn người hai tay đặt trên vai Hiên Viên Trần Vũ, xoay người Hiên Viên Trần Vũ, khiến Hiên Viên Trần Vũ chính diện đối mặt hắn: “Tiểu ngũ nhi, người biết rõ nhị hoàng huynh sẽ không thương tổn người, vì sao còn muốn nói như vậy?”

Hiên Viên Trần Vũ hất tay hắn: “Không thương tổn ta? Thật không, nếu thực sự không thương tổn ta, các người vì sao nhất định phải cướp đoạt

hoàng vị của ta? Trước khi đăng cơ người và Hiên Viên Lâm Phong mọi cách trêu chọc ta, ta đã không tính toán, vì sao hiện tại các người còn muốn đoạt ngọc tỷ?”

Hiên Viên Trần Vũ thanh âm đông lạnh, ai cũng không biết đáy lòng hắn nghĩ gì.

Tuy rằng hắn không muốn ngôi vị hoàng đế này, không muốn làm hoàng đế, thế nhưng nếu hắn đã đáp ứng với phụ hoàng phải làm một hoàng đế tốt, như vậy hắn nhất định sẽ làm hoàng đế tốt, vì bách tính Huỳnh Quang tạo phúc.

Ngôi vị hoàng đế này, là phụ hoàng tự mình giao cho hắn, hắn sao có thể không bảo vệ?

Hiên Viên Khê Phong không thể giải thích rõ ràng với Hiên Viên Trần Vũ, hắn chỉ cảm thấy lòng mình phiền táo không ngớt.

“Không phải, không phải... Tiểu ngũ nhi, ta và Lâm Phong, chỉ là muốn chăm sóc tốt cho người, chỉ là muốn người sống một cuộc sống hạnh phúc không lo mới lấy đi ngôi vị hoàng đế kia... Nếu không có người tồn tại, Lâm Phong sao có thể muốn làm hoàng đế? Hắn chỉ là muốn có thể yêu người không chút cố kỵ mà thôi...”

Hiên Viên Khê Phong nói, dọa đến Hiên Viên Trần Vũ.

Yêu?

Hiên Viên Khê Phong dĩ nhiên nói rõ với hắn, nói Hiên Viên Lâm Phong thương hắn, đồng thời vì hắn mới muốn tranh đoạt hoàng vị...

“Không...”

Hiên Viên Trần Vũ lắc lắc đầu: “Không phải như thế... Rõ ràng là hai người các người hám lợi, mơ ước ngôi vị hoàng đế, không nên kéo ta vào, không nên lấy ta làm lá chắn...”

Hiên Viên Khê Phong kiên định nói: “Không có, tuy Lâm Phong đã tâm không nhỏ, thế nhưng nếu người không tồn tại, hẳn nhất định sẽ không sống chết muốn làm hoàng đế... Chúng ta là song bào thai, có tâm linh cảm ứng, hẳn nghĩ cái gì ta đều biết.”

Vẻ mặt khẳng định này của Hiên Viên Khê Phong, khiến Hiên Viên Trần Vũ hoảng hốt lại đau đầu.

“Người đừng nói nữa, ta sẽ không tin tưởng. Hiên Viên Khê Phong, trong lòng người nếu còn coi ta là đệ đệ, vậy thả ta đi, đừng cướp đi ngọc tỷ của ta, như vậy, đối với việc các người cố tình mưu phản ta sẽ không truy cứu, chỉ cần người buông tha ta, chúng ta liền giống như trước.”

“Tiểu ngũ nhi, sao người không rõ tâm của chúng ta... Chúng ta yêu người, chúng ta chưa bao giờ coi người là đệ đệ, chúng ta yêu người, chúng ta muốn có người, bảo vệ người... Giống như phu thê, mà không phải như huynh đệ... Người biết không? Lâm Phong nói người làm hoàng đế, chúng ta sẽ không còn cơ hội tiếp cận người, yêu người. Lúc ta nghe thấy điều này, tâm của ta đều đau nhức, ta cũng không thể chịu đựng được. Cho nên, để có thể nắm giữ người, có được người, ta và Lâm Phong liền làm ra loại chuyện ngày hôm nay... Đúng rồi, Lâm Phong còn nói, nếu như hẳn làm hoàng thượng, làm người tôn quý nhất trên đời này, liền không còn ai dám nói cái gì, chúng ta có thể quang minh chính đại ở bên nhau.”

Hiên Viên Trần Vũ trừng lớn hai mắt, thẳng tắp nhìn Hiên Viên Khê Phong. Trong lòng hẳn một mảnh hoảng loạn, một mảnh mờ mịt.

Trong lời Hiên Viên Khê Phong nói mang theo yêu say đắm quá mức cực hạn và nóng cháy, hầu như muốn đốt cháy linh hồn hẳn, khiến hẳn không

dám đối mặt.

Trong lòng hoàn toàn không thể tin nổi và kinh hoàng, tâm hấn rung động không ngớt, biết hai người ca ca đối tốt với hấn là có ý đồ, nhưng nghĩ không ra là như vậy...

Trước đây, hấn cũng đã có phát hiện, chỉ là khi đó hấn vẫn cho rằng đó là Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đùa với hấn, là thấy hấn tính tình ôn lương cố ý ức hiếp hấn...

Thế nhưng...

Hiên Viên Trần Vũ còn đang suy nghĩ, Hiên Viên Khê Phong nói tiếp: “Lúc còn rất nhỏ, ta và Lâm Phong đã thích người, chúng ta ước định cùng nhau bảo hộ người... Chúng ta từ nhỏ đã thủ hộ ở bên người, nhìn người lớn lên, nhìn người càng ngày càng tuần tú, ta và Lâm Phong đều nhần rất khổ cực... Cho nên năm ngoái, ta và Lâm Phong đã hạ ‘Tình ti’ cho người, muốn người yêu chúng ta, thế nhưng âm kém dương sai, người dĩ nhiên bị tứ hoàng đệ ám sát... Lần kia chúng ta hợp lại đem hết toàn lực đi tìm người, chờ sau khi chúng ta tìm thấy người, vẫn luôn luôn ở bên người, mong muốn người sẽ tỉnh lại nhìn thấy chúng ta sẽ yêu chúng ta... Nhưng chúng ta thật không ngờ, người dĩ nhiên nhớ nhung một đạo thanh âm, ta và Lâm Phong lui về hàng hai, đả kích như vậy, khiến cho chúng ta lần thứ hai lui bước, giống như trước đây ở bên người... Thế nhưng, nếu tiểu ngũ nhi lên làm hoàng đế, ta sẽ không bao giờ có thể tiếp cận tiểu ngũ nhi được nữa, ta quyết không cho phép tiểu ngũ nhi làm hoàng đế.”

Hiên Viên Trần Vũ phát hiện mình dĩ nhiên có chút bị tình yêu của Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong đánh động, hấn dĩ nhiên có chút động dung.

Hoặc là nói, đối với hai người hoàng huynh từ nhỏ đã đặc biệt che chở hấn, dưới đáy lòng hấn, cũng ôm tâm tư không bình thường như vậy?

Bàn tay Hiên Viên Trần Vũ nắm ngọc tỷ, không ngừng buộc chặt, ngón tay nắm đến trắng bệch cũng không rõ bản thân nên làm cái gì bây giờ. Đối đãi ra sao với lời Hiên Viên Khê Phong nói, thế nhưng hăn biết, tâm hăn đã rối loạn.

Phụ hoàng nói rất đúng, tính tình hăn mềm yếu, không chỉ quá mức thiện lương nhẹ dạ, cũng rất dễ bị cảm động.

Theo chiều hướng phát triển, Hiên Viên Mộc Phong xuất hiện, vốn là Hiên Viên Lâm Phong cố ý, như vậy tất cả trạng huống của Hiên Viên Mộc Phong nhất định là bị Hiên Viên Lâm Phong nắm trong tay.

Bởi vậy, người của Hiên Viên Lâm Phong, diệt trừ người của Hiên Viên Mộc Phong, cực kỳ dễ dàng, dễ như trở bàn tay.

Chờ đối địch song phương biến thành Hiên Viên Liệt Thiên dẫn đầu bảo vệ hoàng phái, cùng với Hiên Viên Lâm Phong dẫn đầu mưu phản phái đối địch với nhau, Hiên Viên Liệt Thiên hừ lạnh: “Lâm Phong, phụ hoàng người đã truyền ngôi vị cho Trần Vũ, người và Trần Vũ quan hệ luôn luôn không sai, vì sao nhất định muốn đoạt ngôi vị hoàng đế này, không những phá hư tình nghĩa giữa các người, còn phải lưng đeo tội danh hành thích vua bị người trong thiên hạ phỉ nhổ?”

Hiển nhiên, Hiên Viên Liệt Thiên hiểu lầm Hiên Viên Lâm Phong cũng muốn mạng Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Lâm Phong khuôn mặt co quắp một chút: “Không, ta sẽ không thương tổn Vũ nhi.”

Hiên Viên Liệt Thiên chỉ trích: “Người luôn mồm nói không thương tổn hăn, nhưng lại muốn cướp ngôi vị của hăn, Hiên Viên Lâm Phong người thật là dối trá, ta nhìn lầm người, trước đây chỉ nghĩ người tính cách âm trầm, nhưng hiện tại mới phát hiện người không chỉ là một tên tiểu nhân gian nịnh, mà còn là kẻ dám làm không dám nhận... Hiên Viên Lâm Phong,

ta lần cuối nói cho người, người hiện tại nếu như bó tay chịu trói, ta sẽ xin hoàng thượng xử nhẹ cho người. Nếu người tiếp tục khăng khăng một mực, vậy đừng trách ta không khách khí, phải biết rằng, binh quyền ta nắm giữ trong tay, không phải là để nhìn cho đẹp mắt.”

Hiên Viên Lâm Phong hiển nhiên đã tính toán không bỏ sót, quyết định một chiêu đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, hôm nay nghe Hiên Viên Liệt Thiên gần như uy hiếp nói, dĩ nhiên là nở nụ cười: “Ta vẫn nghe nói hoàng thúc người không thích cung đình tranh đấu, người chỉ thích làm một tiêu điều vương gia, cùng mỹ nhân của người ngao du tứ phương. Như vậy, ta muốn biết, ở trong lòng hoàng thúc, ngôi vị hoàng đế của Vũ nhi quan trọng, hay là nữ nhân âu yếm của người quan trọng?”

Hiên Viên Liệt Thiên tay run lên: “Người nói cái gì? Hiên Viên Lâm Phong, người đây là gì ý?”

Hiên Viên Lâm Phong nhướng mày: “Hoàng thúc người binh quyền trong tầm tay, thế nhưng ngày hôm nay người không rời khỏi đây, không thể điều động binh lính khắp nơi, người muốn đối phó ta như thế nào? Hơn nữa, dù người đưa tới binh mã, Liên Phù ở trong tay ta, người sẽ không để ý tới tính mệnh của nàng mà ra tay với ta sao?”

“Người... Người đã làm gì Phù nhi? Hiên Viên Lâm Phong, Phù nhi chỉ là một người nữ tử, người có cái gì hướng về ta là được, không nên thương tổn vô tội!”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 244: Lại Thêm Biến Cố

Đem tất cả năm giữ trong tay, dường như hãn đã ngồi trên hết thảy, Hiên Viên Lâm Phong cười đến hài lòng không ngớt: “Hoàng thúc, không nên gấp gáp, ta chỉ là thỉnh Liên cô nương đến quý phủ của ta làm khách mà thôi, về phần sau đó ta có thể làm gì nàng không, cái này còn phải xem hoàng thúc người thế nào...”

Hiên Viên Liệt Thiên trừng lớn hai mắt, cả người run run, cung đình ô uế này, luôn luôn khiến hãn chán ghét như thế.

Thế nhưng, ngôi vị hoàng đế, xem như là Hiên Viên Ly Thiên kêu hãn phụ tá Hiên Viên Trần Vũ leo lên, hãn sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

...

“Hóa ra chuyện là như vậy...”

Tần Vô Song một mực quan sát tình thế trong một góc bí mật bữu môi mở miệng thở dài:

“Nếu là nhà ta, ta ước gì đem tất cả mọi việc giao cho đại ca ấy chứ.

Ta lại không rõ, Hiên Viên Lâm Phong, Hiên Viên Mộc Phong, đều là hoàng tử, Hiên Viên Trần Vũ sau khi đăng cơ sẽ phong cho bọn hãn làm vương, không cần quá mức làm lụng vất vả là có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, vì sao bọn họ không cần cuộc sống như vậy, hết lần này tới lần khác muốn liều chết liều sống đi đoạt cái ngôi vị một chết người kia?”

Hiên Viên Bất Kinh và Tần Vô Phong sâu sắc chấp nhận, Vân Khuynh đối với việc này cũng không có hứng thú, thế nhưng y có chút lo lắng cho Hiên Viên Trần Vũ.

Dù sao, đêm đó trước khi Hiên Viên Ly Thiên đi, ngoại trừ gặp y và Hiên Viên Bất Kinh cũng chỉ thấy Hiên Viên Trần Vũ.

Vậy nói rõ, vị trí của Hiên Viên Trần Vũ ở trong lòng Hiên Viên Ly Thiên cũng không thấp, huống hồ trước đây Tần Vô Phong phân tích thế cục từng nói qua với y, nếu Hiên Viên Trần Vũ lên làm hoàng thượng, cục diện hiện nay của Tần gia và Hiên Viên gia có khả năng là cùng tồn tại.

Nếu là người khác, đặc biệt Hiên Viên Lâm Phong leo lên ngôi vị hoàng đế, vậy nhất định sẽ nhắc lên một ít huyết vũ tinh phong giữa Hiên Viên gia và Tần gia.

Cứ như vậy, ở trong lòng Vân Khuynh, liền cực kỳ không muốn ngôi vị hoàng đế rơi xuống trong tay người ngoài Hiên Viên Trần Vũ.

Trong thân thể chảy máu của Hiên Viên gia, thân phận lại là người của Tần gia, sao y có thể mong muốn giữa hai nhà xảy ra xung đột?

Y quay đầu nhìn Tần Vô Phong: “Đại ca, hiện tại hoàng cung loạn như thế, chúng ta phải làm thế nào?”

Tần Vô Phong hơi trầm ngâm:

“Muốn xuất cung sao?”

Kỳ thực Hiên Viên gia, dù là ai làm hoàng đế, đối với chúng ta ảnh hưởng không lớn, dù sao mặc kệ đấu thế nào cũng là chuyện nhà của Hiên Viên gia, mặc kệ ai làm hoàng đế, chỉ cần có thể tạo phúc cho Huỳnh Quang là được.”

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu, có chút buồn bã: “Phụ hoàng từng nói, nếu Huỳnh Quang gặp nạn, mong muốn ta sẽ trợ Trần Vũ một tay, tuy rằng ta thể đan lực bạc, nhưng ta tuyệt sẽ không bỏ xuống cục diện như vậy mà đi.”

Hiên Viên Bất Kinh, là người duy nhất trên thế giới này, đồng phụ đồng mẫu với Vân Khuynh.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song, cũng biết tính cách của Vân Khuynh, y có lẽ sẽ nhất định giúp Hiên Viên Bất Kinh, tuy rằng dựa vào y cái gì cũng làm không được.

Tần Vô Phong sớm có chuẩn bị, hơi thở dài một tiếng nói:

“Bất Kinh, Vân nhi, từ lúc tiến cung, ta đã phát hiện bầu không khí hoàng cung không đúng, vì vậy đã mệnh tam đệ dẫn theo một ít người chạy tới kinh thành —

Hôm nay bọn họ đang ở ngoài cung chờ mệnh, đã có thực lực kia, chúng ta liền giúp Hiên Viên Trần Vũ một tay, để hần thuận lợi đăng cơ đi!”

Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh đều ngẩng đầu nhìn hần, kinh hỉ không ngớt.

Vân Khuynh đem thiên ngôn vạn ngữ hóa thành một mảnh ôn nhu thâm tình, không tự chủ được cầm tay Tần Vô Phong, đáy mắt tuôn ra vô hạn biết ơn.

Y biết, Tần Vô Phong luôn luôn không thích rơi vào vũng bùn như vậy, bằng không lúc trước cũng sẽ không khuyên Bạch Khuynh Vận chỉ lo thân mình, hiện tại Tần Vô Phong làm tất cả, toàn bộ là vì y.

Hiên Viên Bất Kinh cũng cảm kích vạn phần: “Đại ân của Tần đại ca, Bất Kinh nhất định sẽ nhớ kỹ, ngày khác có cơ hội, Bất Kinh tất sẽ trả lại

gấp bội.”

Tần Vô Phong cười mà không nói.

Tần Vô Song không cam lòng lạc hậu kéo tay kia của Vân Khuynh, có chút bất mãn nói: “Ta cũng có xuất lực nha, Liên Phù biểu muội, chính là ta sai người cứu ra, cứ như vậy Hiên Viên Liệt Thiên sẽ không cần buồn phiền việc nhà, thế nhưng vì sao các người không có ai cảm tạ ta?”

Tần Vô Song không nói thì thôi, vừa nói dưới đáy lòng Vân Khuynh lại nổi lên tâm tư dị dạng, y còn nhớ rõ, Liên Phù biểu muội trong miệng Tần Vô Song, dường như là thâm tình không dứt với hắn?

Tuy rằng biết Tần Vô Song chỉ là cứu người, thế nhưng vừa nghĩ như vậy, đáy lòng vẫn có chút khó chịu.

May là Hiên Viên Bất Kinh lập tức mở miệng: “Đa tạ Tần nhị ca, việc này không nên chậm trễ, chúng ta hiện tại đi ra ngoài giúp hoàng thúc và hoàng thượng đi.”

“Ân.”

...

“Nhị hoàng huynh, người không nên nói cái gì tình ái với ta, người nghĩ vào lúc này nói với ta những lời này, ta sẽ tin tưởng sao?”

Người vẫn là khuyên tam hoàng huynh thu tay đi, trong tay hoàng thúc nắm giữ binh mã, ta lại là tân đế được phụ hoàng khâm điểm, các người hiện tại làm những chuyện này, chính là mưu phản... Sau đó rất khó mà sống yên lành.”

Hiên Viên Trần Vũ chăm chú che chở ngọc tỷ dưới ống tay áo, tận tình khuyên bảo Hiên Viên Khê Phong.

Hiên Viên Khê Phong lắc đầu:

“Triều đình hiện nay, chỉ có hoàng thúc là Lâm Phong cố kỵ, nhưng hãn đã sớm làm tốt dự định, người không cần lo lắng cho hãn.

Hơn nữa, từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc, chờ Lâm Phong chân chính lên làm hoàng đế, sẽ không có bất luận kẻ nào dám nói xấu.”

Trên khuôn mặt tái nhợt của Hiên Viên Trần Vũ xẹt qua một tia đỏ ửng: “Ta nào có lo lắng cho hãn... Ta chỉ là, chỉ là không muốn các người làm những chuyện đại nghịch bất đạo mưu phản mà thôi.”

Hiên Viên Khê Phong mỉm cười, đem Hiên Viên Trần Vũ ôm vào trong lòng: “Tiểu ngũ nhi, cái gì cũng không cần nghĩ, chúng ta chỉ cần ở chỗ này chờ tất cả kết thúc là được.”

Hiên Viên Trần Vũ trong lòng phi thường bất an, hiện tại ngực hãn rất loạn, hãn phát hiện, mặc kệ Hiên Viên Lâm Phong mưu phản có thành công hay không, cũng không phải kết quả hãn muốn.

Nếu là thành công, chính hãn đã phụ sự nhờ vả của phụ hoàng, không còn mặt mũi nào đối mặt với phụ hoàng hãn, nếu là thất bại, kết cục của Hiên Viên Lâm Phong, chỉ có một...

Trong lòng Hiên Viên Trần Vũ sợ hãi.

Không, hãn không thể ở lại chỗ này, trốn ở đây, người bên ngoài đang liều mạng vì hãn, hãn có lý do gì trốn đi?

Hãn phải đi ra ngoài, cùng nhau chiến đấu với mọi người đang phấn đấu vì hãn.

“Nhị hoàng huynh.”

Hiên Viên Trần Vũ tránh né Hiên Viên Khê Phong, thẳng tắp nhìn hẳn: “Nhị hoàng tử, ta không thể ở lại chỗ này với người. Ta muốn đi ra ngoài, ta là hoàng thượng, ta không thể bỏ lại bọn họ một mình chiến đấu vì ta.”

Hiên Viên Khê Phong chăm chú cầm lấy cánh tay hắn: “Không được, ta không cho phép, bên ngoài quá nguy hiểm, người căn bản không thể bảo hộ chính mình, nếu người xảy ra ngoài ý muốn, ta và Lâm Phong phải làm sao?”

Hiên Viên Trần Vũ lắc đầu: “Không, nhị hoàng huynh, ta muốn đi ra ngoài, nhất định phải đi ra ngoài.”

Hiên Viên Khê Phong tự nhiên không chịu thoái nhượng, hai người liên giằng co với nhau.

Cuối cùng, ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ lóe lóe: “Nhị hoàng huynh, người thực sự yêu ta sao?”

Đáy lòng Hiên Viên Khê Phong biết vì sao Hiên Viên Trần Vũ hỏi như vậy, nhưng hắn vẫn phải thừa nhận: “Ta đương nhiên yêu người.”

Hiên Viên Trần Vũ dùng đôi mắt to tròn nhìn chăm chú vào Hiên Viên Khê Phong: “Như vậy, nhị hoàng huynh cho ta đi ra ngoài đi... Hoàng huynh nếu như lo lắng, hoàn toàn có thể đi cùng ta.”

Hiên Viên Khê Phong vẫn lắc đầu.

“Nhị hoàng huynh, ta chỉ muốn xem tình huống bên ngoài một chút mà thôi...”

Hiện tại ở chỗ này, chuyện bên ngoài chúng ta một chút cũng không biết, ta rất lo lắng... Ta cũng rất khó chịu... Nhị hoàng huynh nếu yêu ta, vì sao nhất định muốn nhìn ta khổ sở?”

“Ta... Ta chỉ là lo lắng an nguy của người...”

Hiên Viên Khê Phong có chút hoảng loạn, bởi vì Hiên Viên Trần Vũ rất ít khi tức giận, cũng bởi vì Hiên Viên Trần Vũ chưa bao giờ dùng loại giọng điệu ai oán như thế.

“Nếu tam hoàng huynh đều đã nắm chắc đại cục, tất thắng không thể nghi ngờ, nhị hoàng huynh đang lo lắng cái gì?”

Có nhị hoàng huynh người che chở ta, người của các người tự nhiên sẽ không thương tổn ta, mà hoàng thúc bọn họ cũng sẽ không thương tổn ta, nào có nhiều nguy hiểm như trong tưởng tượng của nhị hoàng huynh?”

Hiên Viên Khê Phong trầm ngâm một lát, nhìn ánh mắt mang theo khẩn cầu của Hiên Viên Trần Vũ, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Người đã muốn đi ra ngoài như vậy... Cũng được, ta mang người đi xem tình huống.”

Hắn thực sự không rõ vì sao Hiên Viên Trần Vũ nhất định phải đến chỗ nguy hiểm, rõ ràng hắn có thể bình yên không lo chờ ở chỗ này...

Khi Hiên Viên Lâm Phong ở ngoài điện cho rằng toàn bộ thế cục đều đã bị mình nắm giữ, Hiên Viên Bất Kinh, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Vân Khuynh bọn họ dĩ nhiên xuất hiện.

Đáy lòng Hiên Viên Lâm Phong mọc lên một cỗ kinh hoảng khó có thể nói rõ: “Các người không phải đều hôn mê sao... Vì sao gặp phải ở chỗ này?”

Tần Vô Song cong môi cười cười, đùa cợt nhìn Hiên Viên Lâm Phong:

“Lẽ nào ở trong lòng người, người Tần gia, là một chút độc dược nhỏ của người có thể hạ độc được sao?”

Nói vậy, người cũng quá xem thường Tần gia chúng ta, huống hồ... Đại hoàng huynh của người, một trong tam đại thần bộ lòng lẫy nổi danh, nếu như ngay cả chút tính cảnh giác cũng không có, hẳn còn làm thần bộ thế nào?”

Sắc mặt Hiên Viên Lâm Phong hết thay rồi đổi, mắt thấy sẽ thành công, nhưng lại nhảy ra Tần gia và Hiên Viên Bất Kinh, hẳn hẳn rằng, trong lòng cực hận, mấy người hẳn không thềm để mắt, cuối cùng lại thành họa lớn của hẳn, thực sự là đáng buồn.

“Nga, đúng rồi...”

Tần Vô Song xem ra còn ngại Hiên Viên Lâm Phong thiếu tức giận, hẳn giương giọng nói với Hiên Viên Liệt Thiên: “Này, nhiếp chính vương, biểu muội của ta đã được ta cứu ra, người không cần lo lắng.”

Lúc này, đáy lòng Hiên Viên Lâm Phong càng căm hận, Tần gia, Tần gia, lần trước đi phương bắc Tần gia đón Hiên Viên Trần Vũ, hẳn đã phi thường không thích Tần gia...

Khi đó, Tần gia dùng nhiều ngày như vậy cũng không tìm được Hiên Viên Trần Vũ, Tần gia vô năng như vậy, hiện tại, vì sao lại có thực lực như thế?

Tần Vô Phong chẳng biết từ bao giờ cũng đã đánh tín hiệu, Tần Vô Hạ mang theo Thương Vũ đoàn người, Thượng Quan Nhược Vũ, Thượng Quan Tôn, và mấy đội ám vệ bỗng nhiên xuất hiện.

Những người này hoặc là sát thủ, hoặc là ám vệ, thân thủ đều không giống người thường, quan binh bình thường không thể địch nổi, không tới một hồi, Hiên Viên Lâm Phong liền bại như núi đổ rơi vào tràng diện cực kỳ xấu.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 245: Cáo Nhất Đoạn Lạc

Toàn bộ sự tình, đều lấy Hiên Viên Lâm Phong không cẩn thận thất thủ bị bắt làm chung kết.

Thị vệ gác đao trên cổ Hiên Viên Lâm Phong, thủ hạ của Hiên Viên Lâm Phong phải ngừng tay.

Hiên Viên Liệt Thiên thu hồi binh khí, chậm rãi đến gần Hiên Viên Lâm Phong: “Tà không thẳng chính, Lâm Phong, có vài thứ, là của ai, thì chính là của người ấy, không phải của ai, đoạt cũng không đoạt được.”

Hiên Viên Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, quay đầu.

Hắn trước đó căn bản không nghĩ tới khả năng thất bại, cũng nghĩ không ra mấy người hắn coi thường, cho hắn một kích nghiêm trọng nhất.

Trở thành kẻ bại, hắn đã dùng hết toàn lực, thất bại cũng không có gì tiếc nuối, chỉ là, hắn làm trọng phạm triều đình, sau đó muốn gặp Hiên Viên Trần Vũ làm hoàng đế là cực kỳ khó.

Đây là chuyện không cam lòng nhất trong lòng hắn, cũng khiến hắn phát điên nhất.

Hiên Viên Liệt Thiên bởi vì hắn từng bắt đi Liên Phù, đối với hắn cũng rất bất mãn, hiện tại nhìn loại thái độ này của hắn, ấn tượng càng xấu tới cực hạn.

Cũng không muốn nhiều lời với hắn, khoát tay áo liền nói với thị vệ: “Trước đó đem tam hoàng tử, tứ hoàng tử mấy người áp đến thiên lao chờ

xử trí.”

“Vâng.”

Thị vệ đề Hiên Viên Mộc Phong, Hiên Viên Lâm Phong mấy người muốn rời đi.

Lại nghe thấy một thanh âm hô to vang dội: “Chờ một chút!”

Mọi người lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chính là hoàng đế đương nhiệm Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Khê Phong đi theo phía sau Hiên Viên Trần Vũ, tình huống hiện tại, thật là có chút dọa đến hắn, hắn luôn luôn rất tin tưởng tài trí của Hiên Viên Lâm Phong, thế nhưng, thực sự như lời Hiên Viên Trần Vũ, bọn họ dĩ nhiên thất bại!

Thanh âm của Hiên Viên Trần Vũ, khiến ánh mắt mọi người đều ngưng kết lên người hắn.

Ánh mắt Hiên Viên Lâm Phong nóng cháy nhìn hắn, sâu trong đôi mắt màu mực toát ra hỏa diễm.

Hiên Viên Trần Vũ ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, ánh mắt hai người nhìn đối phương đều cực kỳ phức tạp, cuối cùng đều tránh né nhau.

Tránh khỏi ánh mắt Hiên Viên Trần Vũ, đường nhìn của Hiên Viên Lâm Phong lại rơi xuống trên người Hiên Viên Khê Phong, chăm chú nhìn Hiên Viên Khê Phong, hắn im lặng mở miệng: “Chăm sóc tốt hắn.”

Không chỉ Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Trần Vũ cũng nhìn ra khẩu hình của hắn, hiểu được ý của hắn.

Hiên Viên Liệt Thiên nhìn Hiên Viên Trần Vũ: “Hoàng thượng, khiến ngài bị sợ hãi, may là những loạn thần tặc tử này đều đã bị bắt, chờ thần trở

về, nhất định sẽ trừng phạt nghiêm khắc với chúng.”

Hiên Viên Liệt Thiên nói rất nghiêm túc, nhìn vẻ mặt là không dự định nhẹ tha cho Hiên Viên Lâm Phong.

Tâm Hiên Viên Trần Vũ bỗng nhiên co rụt lại.

Trừng phạt nghiêm khắc...

Hành vi phạm tội của Hiên Viên Lâm Phong, nếu trừng phạt nghiêm khắc, sẽ là loại kết quả gì?

Vào ngục suốt đời? Giam cầm suốt đời? Biếm làm thứ dân? Lưu vong biên cương?

Hoặc là... Giết hẳn?

Thân thể Hiên Viên Trần Vũ run rẩy, hẳn... Cũng không muốn thấy Hiên Viên Lâm Phong có kết quả như vậy...

Thế nhưng, làm hoàng thượng, hẳn sao có thể vì tình riêng mà làm việc trái luật?

Trong lòng Hiên Viên Khê Phong cũng rất thống khổ, hẳn vừa muốn ở lại bên người Hiên Viên Trần Vũ, vừa muốn đi cùng Hiên Viên Lâm Phong.

Hắn và Hiên Viên Lâm Phong là song bào thai, từ khi sinh ra đã một mực ở cạnh nhau, vô luận như thế nào cũng chưa từng tách ra, sao có thể để Hiên Viên Lâm Phong vào thiên lao còn hắn hưởng thụ vinh hoa phú quý?

Thế nhưng nếu hắn cùng nhận tội với Hiên Viên Lâm Phong, Hiên Viên Trần Vũ phải làm sao đây? Bọn họ sao có thể yên tâm để Hiên Viên Trần Vũ thuần lương một mình một người ngồi trên hoàng vị nhìn như cao cao tại thượng, nhưng kì thực tịch liêu không gì sánh được?

Hiên Viên Khê Phong chậm rãi nắm chặt hai tay, bàn tay dưới ống tay áo nắm đến trắng bệch.

Trở thành bại khẩu, nói bắt đầu chỉ là một câu nói, nhưng tới lúc thật sự thất bại, lại phi thường khó có thể đổi mặt.

Khi Hiên Viên Trần Vũ và Hiên Viên Khê Phong còn đang sợ run, Hiên Viên Liệt Thiên lại kêu thị vệ đưa Hiên Viên Lâm Phong bắt giữ thiên lao.

Mắt thấy bóng dáng Hiên Viên Lâm Phong sẽ biến mất tại chỗ góc, toàn thân Hiên Viên Trần Vũ run run không ngớt, hắn thực sự không thể mắt mở trừng trừng nhìn Hiên Viên Lâm Phong cả đời phải ngồi trong ngục tối.

“Chờ một chút!”

Chờ mọi người lần thứ hai đứng lại, sắc mặt Hiên Viên Trần Vũ tái nhợt như tờ giấy, thân thể lung lay sắp đổ.

“Chờ một chút, hoàng thúc, thỉnh thả tam hoàng huynh.”

Lời này vừa nói ra, không nói Hiên Viên Liệt Thiên, chính là Hiên Viên Khê Phong, Hiên Viên Bất Kinh, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Vân Khuynh và Hiên Viên Lâm Phong cũng đều kinh ngạc nhìn hắn.

Thân thể Hiên Viên Trần Vũ run rẩy lợi hại hơn, vẻ mặt của hắn toát ra vài tia thống khổ: “Ngày hôm nay... Ngày hôm nay tất cả, chỉ là khảo nghiệm của phụ hoàng mà thôi.”

Mọi người ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Trần Vũ, nhất thời có chút không rõ Hiên Viên Trần Vũ nói như vậy là có ý gì.

Đặc biệt Hiên Viên Liệt Thiên phản ứng lớn nhất: “Trần Vũ, người có biết người đang nói cái gì không?”

Hiên Viên Trần Vũ gật đầu: “Hoàng thúc, ta biết ta đang nói gì, ta rất rõ ràng.”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, thế nhưng thân thể Hiên Viên Trần Vũ kỳ thực đã đổ mồ hôi thấm ướt tảng lớn.

Ánh mắt Hiên Viên Liệt Thiên chợt chuyển lãnh, giọng nói nghiêm túc: “Sao ta không biết hoàng huynh có một cái khảo nghiệm như vậy? Nội dung cụ thể của khảo nghiệm là gì?”

Hiên Viên Trần Vũ nuốt nước bọt: “Trước một ngày phụ hoàng rời kinh đã từng triệu kiến ta, nói với ta, ta thân là thái tử, thế nhưng tính cách quá mức mềm yếu, rất có thể sau đó sẽ không thể đưa Huỳnh Quang đặt chân trong các quốc gia, cho nên muốn đem ngôi vị hoàng đế truyền cho người khác.”

Chỉ có như vậy...

Chỉ có như vậy, mới có thể cứu được Hiên Viên Lâm Phong, mới có thể để hãn không công trên lưng tội danh mưu phản...

Hơn nữa, hãn cảm thấy nói về năng lực, Hiên Viên Lâm Phong đích thật là giỏi hơn hãn, hưởng hồ...

Đem ngôi vị hoàng đế giao cho Hiên Viên Lâm Phong, hãn có thể rời khỏi hoàng cung...

Hãn biết đây là tư tâm của hãn, là hãn nhu nhược, hãn có lỗi với phụ hoàng hãn, phụ sự giao phó của phụ hoàng...

Nhưng đối với Huỳnh Quang con dân mà nói, Hiên Viên Lâm Phong, hãn là càng thích hợp!

Hiên Viên Trần Vũ hoàn toàn không chú ý lời mình nói, ở trong lòng mọi người nhắc lên sóng to gió lớn đến thế nào, hần tiếp tục mở miệng:

“Người phụ hoàng muốn chọn chính là Lâm Phong...”

Thế nhưng, phụ hoàng nói để khảo nghiệm Lâm Phong, hần muốn Lâm Phong phải tự mình tranh thủ lấy ngôi vị hoàng đế, tất cả ngày hôm nay, đều là được cho phép, phụ hoàng từng nói, bất luận Lâm Phong dùng thủ đoạn gì, chỉ cần có năng lực lấy được ngôi vị hoàng đế liền lập tức để hần đăng cơ...

Nếu như hần dựa vào lực lượng của mình, không thể đoạt được ngôi vị, ta liền đăng cơ.”

“Sao có thể?”

Hiên Viên Liệt Thiên kinh hô: “Hoàng huynh sao có thể hạ loại mệnh lệnh sai lầm này, sao có thể có ý nghĩ quái dị như vậy?”

Trên trán Hiên Viên Trần Vũ toát ra rất nhiều mồ hôi lạnh, hần có lỗi với phụ hoàng hần, hần sẽ tự mình đi tìm phụ hoàng nhận tội.

“Đích xác là như vậy, cho nên, hoàng thúc, tam hoàng huynh không có tội.”

Hiên Viên Liệt Thiên cười lạnh lắc đầu: “Không, cho dù sự thực là vậy, thế nhưng Trần Vũ, Hiên Viên Lâm Phong dùng lực lượng của mình cũng không lấy được ngôi vị hoàng đế, hần thất bại, cho nên, ngôi vị hoàng đế là của người.”

Hiên Viên Trần Vũ nhìn khuôn mặt lãnh tĩnh có chút suy nghĩ của Hiên Viên Lâm Phong, cùng với con mắt càng ngày càng lửa nóng thiêu đốt của hần, hần lại nhìn về phía Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh mấy người.

Như thở dài mở miệng nói: “Hoàng thúc, tam hoàng huynh đã thắng. Hãn hiện tại bị bắt, tất cả đều là do Tần gia hỗ trợ, chúng ta dựa vào lực lượng của người khác bắt giữ hãn, không thể tính chúng ta thắng lợi, thắng chính là tam hoàng huynh, cho nên ngôi vị hoàng đế này, thuộc về tam hoàng huynh.”

Hiên Viên Trần Vũ nói, từng bước từng bước đi xuống thiên thai, đi về phía Hiên Viên Lâm Phong, cầm ngọc tỷ trong tay giao cho hãn: “Tam hoàng huynh, chúc mừng.”

Hiên Viên Lâm Phong kinh ngạc tiếp nhận ngọc tỷ, trên khuôn mặt tuần mỹ hơi toát ra vẻ tươi cười, dùng thanh âm cực nhỏ khẳng định nói với Hiên Viên Trần Vũ: “Vũ nhi, người yêu ta!”

Khảo nghiệm trong miệng Hiên Viên Trần Vũ, người đầu óc bình thường, đều sẽ không tin.

Thế nhưng, tội mưu phản của Hiên Viên Lâm Phong, hoàng thượng không trách tội, hơn nữa nguyện ý nhường ngôi, người khác nào có lập trường gì nói không?

Hiên Viên Lâm Phong dùng đích thật là câu trần thuật, Hiên Viên Trần Vũ nghiêng đi khuôn mặt không có mở miệng, thế nhưng cũng là vì hãn nghiêng mặt đi, Hiên Viên Lâm Phong mới nhìn đến trên khuôn mặt tái nhợt của hãn hiện lên đỏ ửng hồng nhạt.

Trong lòng hãn khẽ động, nếu không phải hiện tại có nhiều người như vậy, hãn nhất định sẽ siết chặt Hiên Viên Trần Vũ vào lòng, ra sức yêu thương một phen.

Một màn kịch vui này, chậm rãi kết thúc.

Hiên Viên Mộc Phong bị áp đến thiên lao, chờ đợi xử trí, mà Hiên Viên Lâm Phong, đăng cơ trở thành hoàng thượng, Hiên Viên Liệt Thiên lúc này

bãi quan, từ chức nhiếp chính vương, phát tay áo rời đi.

Tần Vô Phong mấy người bị buộc lưu lại trong cung, Hiên Viên Lâm Phong nói Tần gia vô cớ mang nhiều người như vậy tiến cung, có mưu đồ gây rối đối với ngôi vị hoàng đế, phải tiến thêm một bước điều tra.

Hiên Viên Bất Kinh đối với thuyết pháp này, tức giận đến khuôn mặt đều phải tái đi.

Một đêm trước khi Hiên Viên Ly Thiên đi, triệu gặp hãn, Vân Khuynh, Hiên Viên Trần Vũ, hãn nghe thấy, đều là hoàng thượng làm thế nào đem giang sơn giao phó cho Hiên Viên Trần Vũ, khuyên Hiên Viên Trần Vũ trị quốc như thế nào.

Đâu có nói đến cái gì khảo nghiệm.

Hãn không biết Hiên Viên Trần Vũ đang suy nghĩ cái gì, hãn biết Hiên Viên Trần Vũ không muốn làm hoàng đế, thế nhưng, cũng không thể tùy tiện như vậy đem ngôi vị hoàng đế giao cho hạng người lòng muông dạ thú như Hiên Viên Lâm Phong.

Ghê tởm nhất chính là Tần gia rõ ràng là tới hỗ trợ, lại bị Hiên Viên Lâm Phong nói thành loạn đảng.

Đáng trách Hiên Viên Lâm Phong đã là hoàng thượng, hãn cũng không có cách nào khác.

Tuy rằng Hiên Viên Lâm Phong cố tình hãm hại Tần gia, thế nhưng những người Tần Vô Hạ mang đến, mỗi người đều là cao thủ, dám thị vệ cung đình căn bản ngăn không được, cuối cùng tất cả đều rời đi.

Mà Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh, Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ, Hiên Viên Lâm Phong lại càng lưu không được.

Thế nhưng nhất khắc từ khi Hiên Viên Lâm Phong biết được sự tồn tại của Tần gia. Hắn đã không thích Tần gia chia nhỏ quyền lợi của Hiên Viên gia, năm ngoái lúc ở Giang thành phương bắc, hắn phi thường coi thường năng lực làm việc của Tần gia, cũng cực kỳ không thích bọn họ ngạo nghễ, khi đó hắn đã thề sau khi hắn đăng cơ nhất định sẽ cướp đoạt cái danh ám hoàng của Tần gia, chèn ép Tần gia.

Khi đó là hận cũ, mà nay lại thêm thù mới, hai cái cộng vào nhau, hiển nhiên Tần gia đã thành một cái gai bắt buộc phải nhổ trong lòng Hiên Viên Lâm Phong, khó có thể dễ dàng tha thứ.

Thế nhưng xét thấy hắn vừa đăng cơ, Tần gia đã bại lộ thế lực không đơn giản, cho nên hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ, hắn phải bàn bạc kỹ hơn, chậm rãi đặt kế hoạch, phải đối phó Tần gia làm đến không gì bỏ sót.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 246: Hành Trình Sau Đây

Hiên Viên Lâm Phong vừa đăng cơ, bận đến túi bụi.

Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh, Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ tuy là đối tượng quan chú trọng điểm của hắc, nhưng bọn hắc vẫn thuận lợi rời khỏi hoàng cung.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Vân Khuynh nhìn tường hồng ngói lưu ly mà thở dài: “Không nghĩ tới, Hiên Viên Trần Vũ lại lựa chọn như vậy.”

Hiên Viên Bất Kinh hừ lạnh một tiếng: “Hắc thật khiến ta thất vọng, ta tin hắc sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận.”

Tần Vô Song ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Kỳ thực, hắc cũng chỉ là muốn bảo trụ tính mệnh của Hiên Viên Lâm Phong mà thôi, dù sao, tội danh của Hiên Viên Lâm Phong quá lớn.”

Tần Vô Phong cũng gật đầu:

“Độc ‘Tình ti’ khi đó, hắc là có tác dụng, hoặc là trước khi bị hạ ‘Tình ti’, hắc cũng đã đánh mất tâm của mình, tóm lại, hắc chỉ là vì bảo trụ tính mệnh người mình yêu mà thôi.

Tưởng tượng một chút, giả như người là Hiên Viên Trần Vũ, người yêu là Hiên Viên Lâm Phong, chính người cô lẽ cũng sẽ làm vậy, mọi việc phải đặt mình vào vị trí người khác, mới hiểu được nỗi khổ của người khác.

Hiện tại mặc kệ là đúng hay sai, loại hình dạng này đã thành kết cục đã định.

Ta nhớ kỹ Hiên Viên Liệt Thiên từng nói, là của ai, thì là của người ấy, không phải của người, đoạt cũng đoạt không được.

Có thể, ngôi vị hoàng đế kia, vốn đã định trước là của Hiên Viên Lâm Phong, hoặc là, sau đó, ngôi vị hoàng đế kia, sẽ đổi thành người khác.”

Tần Vô Phong nói, ý vị thâm trường nhìn Hiên Viên Bất Kinh.

Kỳ thực không chỉ Hiên Viên Ly Thiên cho rằng Hiên Viên Bất Kinh là thích hợp với hoàng vị nhất, mà ngay cả Tần Vô Phong cũng cho rằng Hiên Viên Bất Kinh rất thích hợp với vị trí kia.

Đáng tiếc Hiên Viên Bất Kinh một lòng muốn trốn tránh, không muốn tiếp nhận.

Thế nhưng, theo như lời Hiên Viên Liệt Thiên và của hắn vừa nói, là của ai, chính là của người đó.

Nếu ngôi vị hoàng đế kia không thuộc về Hiên Viên Lâm Phong, cho dù hắn hiện tại lên làm hoàng đế, cuối cùng cũng sẽ thoái vị.

Nếu ngôi vị hoàng đế thuộc về Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh dù trốn tránh, cũng sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà ngồi trên ngôi vị hoàng đế kia.

Thế nhưng mặc kệ tương lai rốt cuộc như thế nào, hiện tại Hiên Viên Lâm Phong là hoàng đế, điểm này, ai cũng không thay đổi được.

Chỉ bằng thái độ của Hiên Viên Lâm Phong đối với Vân Khuynh Tần Vô Phong mấy người khi ở trong hoàng cung, sẽ không khó đoán, Hiên Viên

Lâm Phong nhất định sẽ không buông tha Tần gia tiếp tục tiêu dao giống như trước.

Bởi vì còn chưa có người mình yêu, cho nên Hiên Viên Bất Kinh không hiểu lời Tần Vô Phong nói, nhưng hẳn thực sự không muốn nói đến Hiên Viên Trần Vũ nữa, liền mở miệng nói sang chuyện khác: “Tiểu Khuynh, Tần đại ca, các người dự định sau đó thế nào???”

Tần Vô Phong hơi ngẫm lại nói: “Hiên Viên Lâm Phong không thích Tần gia, giữa Tần gia và Hiên Viên Lâm Phong, sợ là phải có một hồi ác chiến, chúng ta phải về phương bắc Giang thành đi làm một ít chuẩn bị.”

Còn có Đại Bảo của bọn họ, đến nay không có tin tức, để cho bọn họ lo lắng không ngớt.

Trên đời này rốt cuộc có người nào, có thể trong nháy mắt vô thanh vô tức xuất hiện tại một chỗ, rồi vô thanh vô tức biến mất???

Vì sao truy tra một đoạn thời gian không ngắn, Đại Bảo lại như trước toàn bộ không có tin tức, hẳn và Tần Vô Song vì thế mà lo lắng không ngớt, bọn họ cũng không dám nói cho Vân Khuynh, sợ Vân Khuynh sẽ lo lắng quá độ.

Hắn chuẩn bị quay về Giang thành hướng đa nương hắn hiểu rõ một chút tình huống lúc Đại Bảo mất tích, mau chóng tìm về Đại Bảo.

Đối với quyết định của Tần Vô Phong, Tần Vô Song lập tức gật đầu chi trì:

“Đúng vậy, chúng ta phải về, thế nhưng trước khi trở lại, còn phải đến khách sạn bình dân hội hợp với tam đệ bọn họ.

Bất Kinh có tính toán gì không???”

Hiên Viên Bất Kinh thở dài một tiếng: “Một quãng thời gian trước, ta và Tiểu Ca hẹn nhau gặp mặt tại Tích Châu, bởi vì có quá nhiều chuyện, ta đã chậm trễ không ít thời gian, ta hiện tại dự định đến Tích Châu gặp Tiểu Ca.”

Tần Vô Phong vô ý thức nhìn Vân Khuynh nói: “Vừa lúc chúng ta quay về Giang thành cũng cần đi qua Tích Châu, tuy rằng đường xá không xa, nhưng chúng ta như trước có thể đi cùng nhau, chiếu ứng lẫn nhau một chút.”

Vân Khuynh vừa lúc thấy được ánh mắt của Tần Vô Phong, mỉm cười với hắn, gật đầu mở miệng nói:

“Bất Kinh ca ca tiêu sái tại ngoại đã lâu, đã quen cuộc sống ngao du thiên hạ, ta cũng không mạnh mẽ yêu cầu Bất Kinh ca ca cùng ta quay về Giang thành, Bất Kinh ca ca chỉ cần nhớ kỹ nếu có thời gian rảnh rồi liền đi Giang thành xem ta là được.

Hiện tại cùng đường đi Tích Châu, là không thể tốt hơn.

Sau khi về Giang thành, ta muốn bắt đầu chính thức thành lập trường học và cô nhi viện của ta, đám tiểu gia hỏa ở Tích Châu kia, chúng ta tương đối quen thuộc, có thể thuận tiện mang mấy người về làm nhóm học viên đầu tiên, hơn nữa chúng ta cũng có thể kiểm nghiệm một chút, xem chủ ý lúc trước ra cho bọn hắn có thể có giúp được bọn hắn không, giúp được thì tốt, nếu không được, chúng ta còn muốn một lần nữa nghĩ biện pháp.”

Mấy người làm xong quyết định liền không hề dừng lại, lập tức xuất phát.

Đầu tiên là đi khách sạn bình dân tìm được Tần Vô Hạ mấy người hội hợp.

Thẳng đến lúc này, Vân Khuynh mới có thể để mình đem chuyện trong hoàng cung ném ra sau đầu, bắt đầu nghĩ đến chuyện trước mắt.

Chuyện trước mắt, là y và Tần Vô Song Tần Vô Phong lập tức sẽ gặp mặt Tần Vô Hạ.

Chuyện trước mắt, cũng là Tần Vô Song và Tần Vô Phong muốn dẫn y quay về Giang thành.

Lúc trước tuy rằng biết Tần Vô Hạ từng vào cung, thế nhưng cục diện khi đó quá loạn, y một lòng nghĩ tới tình cảnh của Hiên Viên Trần Vũ lo lắng ngôi vị hoàng đế thuộc về ai, nên cũng không chính diện gặp mặt Tần Vô Hạ, bởi vậy cũng chưa kịp tự hỏi phải đối mặt với Tần Vô Hạ như thế nào.

Nhưng hiện tại, tất cả đều bình tĩnh, y lại phải đối mặt với vấn đề này.

Một hồi, bọn họ sẽ gặp lại trong trạng huống thế nào???

Tần Vô Hạ có thể nói ra sự kiện kia hay không, chuyện gì rồi sẽ xảy ra???

Y nên trả lời Tần Vô Hạ thế nào lúc dưới chân núi Vô Danh đi mà không từ biệt????

Càng nghĩ sâu thêm một chút, y thực sự muốn cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ quay về Giang thành sao???

Trong lúc nhất thời trong lòng Vân Khuynh, bị tình tự phức tạp lại mâu thuẫn này xâm chiếm.

Lần này gặp lại, tuy rằng y và Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ hai người không có cơ hội nói chuyện yêu đương gì đó.

Thế nhưng, Tần Vô Phong Tần Vô Song vì y làm tất cả, không một điều nào không nói với y cảm tình chân thành của bọn họ.

Đặc biệt hai người nam nhân ưu tú lại kiêu ngạo kia, vì yêu y mà cam nguyện nhượng bộ, quyết định cùng có y, điểm ấy khiến y cảm động không ngớt, nhưng tình yêu của bọn hắn, luôn luôn tới không đúng lúc.

Nếu là trước khi y rời Tần gia, trước khi đụng tới Tần Vô Hạ, hai người bọn hắn như vậy, vậy bọn họ lúc này đã không còn lo lắng ở bên nhau.

Thế nhưng, bởi vì số phận trêu cợt, giữa bọn họ, lại có thêm một Tần Vô Hạ...

...

Khách sạn bình dân nằm trong kinh thành, không qua bao lâu, mấy người đi ra, chỉ là không nghĩ tới, ngoại trừ Tần Vô Hạ mấy người, còn có hai người ngoài ý muốn, một người là Vân Hoán, một người là Hồng Châu.

Khi Hồng Châu thấy Vân Khuynh, kinh hô một tiếng liền nhào về phía Vân Khuynh, chăm chú ôm y khóc lên:

“Tiểu thư... Tiểu thư, ô ô... Hồng Châu rốt cục nhìn thấy người...”

Hồng Châu còn tưởng rằng kiếp này sẽ không còn được gặp lại người, Hồng Châu rất nhớ tiểu thư... Ô ô...”

Vân Khuynh tự nhiên cũng kích động dị thường, ở trong hoàng cung, bọn họ tìm Hồng Châu đã lâu cũng không tìm được, Vân Khuynh còn rất thương tâm cho rằng Hồng Châu đã bị giết hại, không nghĩ tới, Vân Hoán dĩ nhiên đem Hồng Châu mang đến cho y.

Y vươn tay ôm lại Hồng Châu, viền mắt mờ hồ hồ hồng hồng: “Hồng Châu, ta cũng rất nhớ người.”

Dù sao cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, cho tới bây giờ chưa từng tách ra, xa nhau lâu như vậy, sao có thể không nhớ chứ???

Hồng Châu đối với Vân Khuynh mà nói là sự tồn tại như thân nhân.

Tần Vô Song ở một bên đen mặt, cứng rắn tách hai người ra, còn trịnh trọng giáo dục Hồng Châu: “Người chính là Hồng Châu mà Khuynh nhi nói đúng không, ta là cô gia nhà người, nhớ kỹ Khuynh nhi là nam tử, sau đó không nên tiểu thư tiểu thư gọi y, còn có, nam nữ thụ thụ bất thân, người không nên ôm ôm ấp ấp Khuynh nhi trước nơi đông người.”

Hồng Châu bị giật lại đứng ở một bên, trên khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ còn mang theo vết nước mắt, vẻ mặt giật mình nhìn Tần Vô Song và Vân Khuynh.

“Cô... Cô gia??? Nếu đã kêu là cô gia, vì sao tiểu thư nhà ta còn có thể là nam tử???”

Nàng vừa nói như thế, trái lại hòa tan cảm giác Vân Khuynh chợt thấy nàng thì muốn rơi lệ.

Khóe môi y nhếch lên nụ cười nhợt nhạt, nhu hòa nói: “Xin lỗi, Hồng Châu, ta lừa người nhiều năm như vậy, kỳ thực, ta là một người nam tử, mà không phải nữ tử, sau đó người đừng gọi tiểu thư nữa.”

Hồng Châu vẫn không tin, dĩ nhiên tới gần Vân Khuynh vươn tay xoa ngực y: “Sao có thể, tiểu thư chính là tiểu thư, ta hầu hạ tiểu thư vài chục năm, làm thiếp thân thị nữ vài chục năm cho tiểu thư, sao có thể ngay cả tiểu thư là nam hay nữ cũng không biết???”

Cử động này của Hồng Châu, không chỉ khiến Vân Khuynh xấu hổ, càng khiến người trong một phòng, toàn bộ tề xoát đen mặt.

“Hồng Châu cô nương.”

Tần Vô Phong chỉ là đứng tại chỗ, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị bịt kín một tầng hàn băng, thanh âm đậm mạc kêu một tiếng, cũng đã khiến Hồng Châu cảm thấy lạnh lẽo không ngớt, thân thể không tự chủ được run lên, đem lực chú ý chuyển hướng về phía Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong nhàn nhạt liếc nhìn nàng: “Chúng ta vội vã muốn rời khỏi kinh thành, đợi tới Giang thành, người ôn chuyện với Vân nhi sau.”

Nhìn khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng của Tần Vô Phong, Hồng Châu không tự chủ được lui một bước, gật đầu nói: “Ân.”

Ai biết Hồng Châu vừa thối lui, lại một người vọt vào, chính là Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ tóm lấy hai tay Vân Khuynh, cau mày chất vấn Vân Khuynh: “Khuynh Khuynh, ngày đó người vì sao đi không từ biệt??? Ta không phải nói muốn người ở lại Phù Vân sơn trang chờ ta hay sao???”

Giọng nói của Tần Vô Hạ rất nghiêm túc, trong đó còn mang theo vài phần đáng thương khó có thể nói rõ.

Ngày ấy hẳn vì Vân Khuynh mà bản thân bị trọng thương, sợ Vân Khuynh lo lắng cho hẳn, cho nên vẫn che giấu chuyện mình bị thương, để Vân Khuynh đi đầu một bước, còn mình ở lại chậm rãi xử lý vết thương.

Không nghĩ tới, chỉ chênh lệch có vài canh giờ, Vân Khuynh dĩ nhiên nhẫn tâm đi không từ biệt.

Hẳn khi đó, bản thân bị trọng thương, thân thể khó chịu không gì sánh được, ngay cả một người chăm sóc cũng không có bên người, Long Liễm Long Khiêm không ở, Vân Khuynh cũng không.

Càng khiến hẳn giận chính là, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán cũng không thấy, Vân Khuynh nhìn qua, dĩ nhiên giống như là rời đi với bọn họ.

Khi đó vừa nghĩ tới Vân Khuynh bỏ rơi hẳn, không từ biệt với hẳn đã đi với nam nhân khác, hẳn liền vừa giận vừa đau khổ.

Hận không thể lập tức bắt được Vân Khuynh chất vấn một phen, tiếc rằng thân thể hẳn bị thương thực sự không nhẹ, cần tĩnh dưỡng, hơn nữa chuyện của núi Vô Danh cũng cần phải giải quyết tốt, bởi vậy hẳn đành ở lại Phù Vân sơn trang một hồi.

Khi toàn bộ sự tình còn chưa hoàn toàn kết thúc, hẳn lại nhận được thư hai người ca ca gửi, muốn hẳn mang theo Thương Vũ Túy bọn họ đến kinh thành hỗ trợ...

Trong thư Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng không nhắc tới Vân Khuynh ở kinh thành, bởi vậy hẳn vạn phần thất lạc đi tới kinh thành, nhất khắc kia khi tới hoàng cung thấy Vân Khuynh, hẳn còn phi thường khiếp sợ.

Thế nhưng hẳn vẫn không kịp nói gì với Vân Khuynh, vì sự an toàn của mọi người, Tần Vô Phong cũng đã kêu hẳn mang theo những người đó rời đi.

Sau khi ra cung hẳn liền một mực nghĩ muốn hồi cung gặp Vân Khuynh, nhưng lúc này lại nhận được tin tức Tần Vô Song nói bọn họ muốn xuất cung, bởi vậy hẳn lại nhẫn nhịn chờ ở đây.

Sau đó, đến bây giờ, hẳn thực sự đợi được hai người ca ca và Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 247: Lên Đường Rời Đi

Tần Vô Hạ bỗng nhiên xuất hiện, có chút dọa đến Vân Khuynh.

Tuy rằng biết ở chỗ này sẽ gặp phải Tần Vô Hạ, thế nhưng y còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Nếu như nói nhìn thấy Hồng Châu là kinh hỉ, như vậy, nhìn thấy Tần Vô Hạ nhất định là kinh hách.

Bởi vì chợt dạ, cho nên Vân Khuynh đối với chuyện Tần Vô Hạ nắm hai tay y, phi thường miễn cảm, vội vã muốn hất ra.

Nhưng Tần Vô Hạ lại không chịu, gia tăng lực đạo trên tay, cầm tay Vân Khuynh thật chặt, tay Vân Khuynh lập tức trở nên rất đau, y cố nén đau đớn, hơi nhú mày nói: “Vô Hạ, người buông tay trước.”

“Không, người nói cho ta biết trước, vì sao muốn đi không từ biệt???”

Người không biết ta lo lắng cho người cỡ nào, không biết người đi không từ biệt khiến ta thương tâm cỡ nào sao???”

“Ách...”

Trên trán Vân Khuynh mờ hồ đổ mồ hôi, vì sao giọng điệu lúc này của Tần Vô Hạ, giống hệt như một người bị phụ ruồng bỏ???

“Vô Hạ, ta... Lúc đó phụ hoàng của Bất Kinh ca ca bệnh nặng trong người, ta, ta vội vã đi cùng Bất Kinh ca ca vào kinh, quên không nói trước với Vô Hạ...”

Vân Khuynh vừa nói, vừa nháy mắt với Hiên Viên Bất Kinh, Hiên Viên Bất Kinh lập tức bước về phía trước một bước nói:

“Xin lỗi, Tần tam công tử, lúc trước chỉ muốn tiểu Khuynh đi theo ta, quên lưu lại thư...”

Thế nhưng hiện tại Tần tam công tử đã tìm được tiểu Khuynh, không nên tính toán nhiều như vậy.”

Tần Vô Hạ hừ lạnh một tiếng: “Bất Kinh ca ca??? Hanh, lúc ở Phù Vân sơn trang, không phải chỉ là người xa lạ không quá quen thuộc sao???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song từ lúc Tần Vô Hạ xuất hiện liền vẫn bảo trì trầm mặc.

Bọn họ tỉ mỉ quan sát Tần Vô Hạ và Vân Khuynh.

Càng xem vẻ mặt càng lạnh lùng, Tần Vô Song nhếch lên môi mỏng, không có mở miệng, bên trong con ngươi màu mực như hắc diệu thạch của Tần Vô Phong còn lại là lắng đọng lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm.

Giữa đoạn đối thoại của Vân Khuynh và Tần Vô Hạ, bọn họ không khó phát hiện, trước khi Vân Khuynh đến kinh thành, trước đó đã gặp qua Tần Vô Hạ.

Mà bọn họ đã sớm nói cho Tần Vô Hạ Vân Khuynh rời nhà đi ra ngoài, còn đặc biệt nhấn mạnh, nếu Tần Vô Hạ thấy Vân Khuynh nhất định phải nói cho bọn họ, thế nhưng, Tần Vô Hạ, lại giấu diếm chuyện hăn gặp Vân Khuynh.

Đây là vì sao???

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nghĩ tới chuyện giữa hai huynh đệ bọn họ cùng với Vân Khuynh. Ánh mắt nhìn Tần Vô Hạ càng thêm thâm trầm,

dưới đáy lòng, một loại tình tự không thể nói rõ khó thể ức chế bay lên.

Chờ Hiên Viên Bất Kinh mở miệng, giọng điệu châm chọc như lật như úp bình giấm chua của Tần Vô Hạ càng khiến Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người bất an.

Tần Vô Hạ song song nói chuyện, không ngừng nặng thêm lực đạo trên tay, giống như là phải có được đáp án chính xác hẳn mới buông tay.

Lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh càng nhíu càng chặt, tay y đau nhức gần như chết lặng.

“Vô Hạ, buông tay.”

Một lúc lâu, Tần Vô Song chỉnh lý tốt tâm tình, vẻ mặt ôn hoà mở miệng nói với đệ đệ mình luôn luôn sủng ái này.

Tần Vô Song nói, như là một đạo sấm sét, trong nháy mắt đánh tỉnh Tần Vô Hạ.

Thân thể Tần Vô Hạ giật mình, bàn tay giống như bị bỏng, cấp tốc thả tay Vân Khuynh, Vân Khuynh lập tức buông tay xuống, dùng ống tay áo che lại.

Trong lòng Tần Vô Hạ một trận ảo não, hẳn khắc chế không được ý niệm muốn chất vấn Vân Khuynh ở trong đầu, dĩ nhiên nhất thời quên hai vị ca ca cũng ở đây.

Trong khoảng thời gian này, hẳn đã biết hai vị ca ca là bởi vì đều thích Vân Khuynh, nên mới náo loạn đánh nhau, Vân Khuynh bởi vì không muốn phá hư quan hệ giữa bọn họ mới rời đi...

Khi hẳn biết những thứ này, đã chậm.

Khi đó, hắn đã chạm qua Vân Khuynh, khi đó, hắn rất hoảng loạn, hắn không biết phải làm như thế nào.

Lúc mới bắt đầu cứu Vân Khuynh, hắn nghĩ, chỉ cần đi tìm nhị ca hắn nói rõ chân tướng sự tình, nhị ca hắn sẽ tha thứ cho hắn.

Nhưng hiện tại mới phát hiện, đối với người đang yêu mà nói, đáy mắt không thể khoan dung dù chỉ là một hạt cát.

Sự tình căn bản không đơn giản giống như hắn tưởng tượng, hai người ca ca của hắn, đã vì Vân Khuynh mà âm ỉ, nếu thêm hắn vậy sẽ là tràng diện thế nào???

Cho nên sau khi tiến cung biết Vân Khuynh ở bên hai vị ca ca, hắn liền một mực suy nghĩ phải làm thế nào, hiện tại hai người ca ca ở trước mặt, hắn nhất định không thể hành động thiếu suy nghĩ, chờ nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn rồi nói sau.

Hơn nữa, hắn còn phải xem thái độ của đại ca hắn, dù sao, đại ca hắn là vết xe đổ của hắn.

“Đại ca, nhị ca.”

Tần Vô Hạ buông xuống đôi mắt, giấu đi toàn bộ tâm tư, chột dạ kêu hai ca ca nhà mình.

Tần Vô Song mỉm cười nói với hắn: “Bất Kinh, giống như Vân Hoán, đều là ca ca của Khuynh nhi.”

Vân Hoán ở một bên khóe miệng hàm chứa mỉm cười thản nhiên, trên khuôn mặt ôn nhuận như ngọc tràn đầy nhu hòa, mềm nhẹ nhìn về phía Vân Khuynh.

Sau khi hấn trở lại Vân gia, từng ép hỏi Vân vương gia về chuyện Vân Khuynh gả thay, Vân vương gia kiên quyết không thừa nhận, nhưng sau khi hấn rời đi, lập tức phái người đi giết Hồng Châu diệt khẩu.

Mà hấn theo đuôi phía sau những người đó, mau chóng cứu được Hồng Châu, thu xếp bên người, mang đến cho Vân Khuynh.

Chuyện Vân gia giúp Hiên Viên Lâm Phong, hấn ít nhiều cũng biết một chút, nhưng hấn cũng không nói gì thêm.

Phụ huynh tham lam của Vân phu nhân kia, bởi vì tiên đế giam giữ Tương Nam vương, lại không cho Vân gia quyền lợi, phi thường không thích tiên đế, liên quan, cũng không thích Hiên Viên Trần Vũ tiên đế tuyển chọn.

Bởi vậy bọn họ kiên quyết không ủng hộ Hiên Viên Trần Vũ, không ủng hộ Hiên Viên Trần Vũ thì thôi, hết lần này tới lần khác bọn họ quá mức tham lam, dĩ nhiên gạt Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Mộc Phong, hợp tác cùng hai bên.

Vừa bang trợ Hiên Viên Mộc Phong vừa bang trợ Hiên Viên Lâm Phong, tự cho là đúng thần không biết quỷ không hay, nhưng sớm bị Vân Hoán biết được.

Vân Hoán liền an tĩnh làm một người ngoài cuộc đứng xem, không thêm để ý, đối với chuyện tranh chấp quyền thế trong Huỳnh Quang hấn căn bản không quan tâm, hấn duy nhất lo lắng chính là Vân Khuynh mấy người đang ở trong cung.

Hấn từng đi qua khách sạn bình dân, muốn thuyết phục Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ tiến cung bảo hộ Vân Khuynh bọn họ, nhưng Thượng Quan Tôn lại kêu hấn yên tâm.

Vân gia tham lam ích kỷ, vừa bang trợ Hiên Viên Mộc Phong, lại bang trợ Hiên Viên Lâm Phong, làm giấc mộng bất cứ kẻ nào thắng mình cũng có thể hưởng thụ phú quý.

Thế nhưng, Vân Hoán tin tưởng Hiên Viên Lâm Phong sau khi tra rõ đồng đảng của Hiên Viên Mộc Phong, nhất định sẽ tra ra Vân gia, đến lúc đó, chính là ngày Vân gia diệt vong.

Vân Hoán dù biết rõ những việc này nhưng hãn vẫn mặc kệ, bởi vì hãn đối với Vân gia vốn chẳng có một chút cảm tình.

Mẫu thân hãn là công chúa Huỳnh Quang gả cho Vân gia, Huỳnh Quang gả công chúa cho Vân gia làm thiếp, là bởi vì công chúa kia vốn đã mang thai.

Hơn nữa, hài tử trong bụng, cũng không phải hài tử của Tương Nam vương, Tương Nam vương tuy cam tâm tình nguyện đội lên thân phận Phò mã, nhưng đối với công chúa và hài tử, tuy rằng không dám chậm trễ, nhưng cũng rất xa cách.

Vân Hoán từ nhỏ đã biết thân thế của mình, hơn nữa Vân gia đối với hãn và mẫu thân hãn cũng phi thường lạnh lùng, cho nên hãn đối với Vân gia căn bản không có nửa phần cảm tình.

Vân gia duy nhất, khiến hãn cảm thấy ấm áp, chính là Vân Khuynh.

Đáng tiếc, Vân Khuynh cũng không phải người Vân gia, như vậy, người Vân gia chết sống, chẳng liên quan đến hãn nửa phần.

Mấy người lại hàn huyên một trận, liền lập tức lên đường xuất phát.

Vân Khuynh vẫn luôn cố ý vô ý trốn tránh Tần Vô Hạ, chỉ ở cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song, Tần Vô Hạ nhìn mà đáy lòng lửa giận bùng cháy.

Đáng tiếc giận thì giận, trước khi chưa rõ trạng huống của hai người ca ca hãn hiện nay, hãn vẫn không dám tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ.

Trong đoàn người, Thương Vũ Túy và Độc Cô Mặc đuổi người của Âm Ảnh Lâu quay về Liệt Phong quốc, còn hai người bọn họ thì ở lại Huỳnh Quang dạo chơi một đoạn thời gian.

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ còn lại là chơi chán rồi mang theo thuộc hạ rời đi, chuẩn bị quay về Bách Hiếu Lâu tổng bộ ở Xích Yên quốc gần Huỳnh Quang quốc nhất.

Còn đám ảnh vệ tới sau, đều bị Long Ảnh Long Lê mang theo sớm đã xuất phát rời đi.

Nhóm người còn lại, cũng chính là Tần gia tam huynh đệ, Vân Khuynh, Hiên Viên Bất Kinh, Vân Hoán, Hồng Châu, Thương Vũ Túy, Độc Cô Mặc chín người.

Bọn họ mua hai chiếc mã xa.

Hiên Viên Bất Kinh đánh xe, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Vân Khuynh, Hồng Châu ngồi bên trong mã xa.

Xe còn lại, Độc Cô Mặc đánh xe, Vân Hoán, Tần Vô Hạ, Thương Vũ Túy ngồi bên trong.

Tần Vô Hạ rất không hài lòng đối với sắp đặt này, đáng tiếc hãn kháng nghị không ai để ý tới, đây cũng vừa lúc hợp ý Vân Khuynh muốn tránh né Tần Vô Hạ.

Bên trong xe ngựa, Tần Vô Phong và Tần Vô Song một chút cũng không khách khí với Vân Khuynh, cực kỳ thân mật.

Hồng Châu vốn thật cao hứng được ở cùng với Vân Khuynh, đã chuẩn bị một lỗ vấn đề muốn hỏi Vân Khuynh.

Đáng tiếc vừa vào mã xa, Vân Khuynh đã bị Tần Vô Phong và Tần Vô Song một trái một phải kẹp giữa.

Đừng nói là nói, dù là đến gần Vân Khuynh cũng rất khó, hơn nữa, nam nhân nghe nói là ca ca của cô gia nhà nàng kia, ngồi ở một bên, không cho cự tuyệt kéo ống tay áo Vân Khuynh, thoa được lên bàn tay có chút sưng của y, đồng thời xoa bóp.

Mà nam nhân có người nói là cô gia nhà nàng, còn lại là trực tiếp ôm thắt lưng Vân Khuynh, tựa ở vai y buồn ngủ, nàng cũng không dám quấy rối.

Lúc đầu nàng còn dám dùng khước mắt len lén liếc ba người, sau đó thấy cô gia nhà nàng trộm hôn Vân Khuynh, khuôn mặt của nàng lập tức đỏ hồng, cũng không dám ngồi bên trong nữa, không ngừng dịch ra xa, cuối cùng thẳng đến ngồi cùng với Hiên Viên Bất Kinh ở bên ngoài.

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu nhìn Hồng Châu một chút: “Người là thiếp thân tỳ nữ trước đây của tiểu Khuynh???”

“Ân.”

Hồng Châu dùng sức gật đầu, trên thế giới này, chỉ có nàng là ở bên Vân Khuynh lâu nhất.

“Ta là ca ca Hiên Viên Bất Kinh của tiểu Khuynh, người có thể nói cho ta biết tiểu Khuynh khi còn bé, là như thế nào không???”

“Đương nhiên có thể, tiểu thư khi còn bé...”

Hai người ngoài mã xa, rốt cục tìm được việc làm.

Trong mã xa, Tần Vô Phong xoa tay Vân Khuynh, khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị đầy vẻ lo lắng:

“Vô Hạ càng ngày càng quá đáng, ra tay mạnh như thế???”

Vân nhi, người và Vô Hạ rốt cuộc là chuyện gì, sau khi người rời khỏi Tần gia, có phải đã từng gặp Vô Hạ???”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 248: Chạy Trốn Thất Bại

Vân Khuynh mấy người rời khỏi hoàng cung, rốt cuộc có thể thả lỏng, nhưng người vẫn ở trong cung, lại không được thoải mái như vậy.

Lời nói của Hiên Viên Trần Vũ vào lúc quan trọng, khiến Hiên Viên Lâm Phong từ tù nhân, thoáng cái biến thành đế vương cao cao tại thượng.

Kỳ thực khi đối mặt với ánh mắt chỉ trích của mọi người, Hiên Viên Trần Vũ cũng có chút hối hận.

Thế nhưng vừa nghĩ đến Hiên Viên Lâm Phong hiện tại không chỉ không có nguy hiểm, trái lại còn hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, hẳn liền nghĩ ngược một trận thoải mái.

Khi Hiên Viên Lâm Phong đăng cơ, hẳn liền trở lại Đông cung thái tử trước đây của hắn, đóng cửa phòng, lẳng lặng trầm tư một trận, bắt đầu thu thập hành lý, hẳn muốn rời khỏi đây.

Đem giang sơn này giao cho Hiên Viên Lâm Phong, hẳn là có tư tâm muốn rời khỏi nơi này.

Lúc thu dọn hành lý, Hiên Viên Trần Vũ mới phát hiện kỳ thực thứ hắn có thể mang đi, thực sự không nhiều lắm, rất ít rất ít.

Cuối cùng tùy tiện cầm lấy vài bộ quần áo sạch, cùng với một ít ngân lượng hẳn liền muốn rời đi.

Hắn đương nhiên biết lúc này hắn lấy thân phận Hiên Viên Trần Vũ, dựa vào chính mình là không có khả năng rời khỏi đây, cho nên hắn nghĩ tới

Hiên Viên Bất Kinh danh xưng là tam đại danh bộ.

Hắn mong muốn Hiên Viên Bất Kinh có thể giúp hắn rời đi.

Nhưng mà, chờ tới khi hắn tới cung điện của Hiên Viên Bất Kinh mới biết, Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh, sớm đã rời đi.

Tay chân hắn một trận lạnh lẽo, dù hắn có võ công, nhưng lại không cao lắm, hôm nay Hiên Viên Bất Kinh mấy người sớm đã đi, hắn không thể trông cậy vào người khác, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lúc trở lại Đông cung, hắn phái lui mọi người, chỉ để lại một tiểu thái giám thường ngày theo sát bên người mình.

Hiên Viên Trần Vũ nhân lúc tiểu thái giám kia không chú ý liền đánh ngất hắn, thay quần áo của tiểu thái giám xong liền mang theo bao quần áo và lệnh bài trốn đi.

...

Khi Hiên Viên Liệt Thiên trở lại nhiếp chính vương phủ, Liên Phù đã bình yên về tới vương phủ, sau khi ra cung hắn liền khẩn cấp về nhà, thấy Liên Phù bình yên cuối cùng cũng yên tâm.

Lại tĩnh tâm tự hỏi chuyện của Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Trần Vũ, trong lòng có chút rầu rĩ.

Kỳ thực, trước khi Hiên Viên Bất Kinh quay về kinh, hắn cũng đã từng đề cử Hiên Viên Lâm Phong với Hiên Viên Ly Thiên, nhưng khi đó bị Hiên Viên Ly Thiên nói tính tình Hiên Viên Lâm Phong quá mức cay độc mà cự tuyệt.

Khi đó hắn còn có chút tiếc nuối, không nghĩ tới Hiên Viên Lâm Phong này thực sự là lòng muông dạ thú.

Hiên Viên Trần Vũ nói bọn họ là dựa vào Tần gia mới chiến thắng Hiên Viên Lâm Phong, nhưng Hiên Viên Lâm Phong kê đơn với mấy người Hiên Viên Bất Kinh, lại bắt đi Liên Phù muốn uy hiếp hãn lại tính là gì???

Chỉ trách Hiên Viên Trần Vũ quá vô dụng, quá hồ đồ, làm vua một nước, qua loa như vậy đem ngôi vị hoàng đế nhường đi, nếu như hiện tại ngôi vị hoàng đế không phải là Hiên Viên Lâm Phong, mà là Hiên Viên Trần Vũ, tương lai Huỳnh Quang nói vậy cũng sẽ không thể phát triển trên tay Hiên Viên Trần Vũ.

Hiên Viên Liệt Thiên càng nghĩ càng giận, thế nhưng nếu đã thành kết cục đã định, hãn cũng không có cách nào khác, trừ phi giống như Hiên Viên Lâm Phong lúc trước, một lần nữa phát động cung biến.

Đáng tiếc không có người chọn làm đế vương, hãn đối với chuyện cung đình cũng không để bụng thêm nữa.

Hãn muốn đem binh quyền của mình giao cho Hiên Viên Ly Thiên, để Hiên Viên Ly Thiên tự mình xử lý, thiên hạ hôm nay, đã không thích hợp để bọn họ nắm chặt, hãn là giao cho tiểu bối.

Hiên Viên Liệt Thiên lập tức dùng bồ câu đưa tin, nói cho Hiên Viên Ly Thiên biến cố trong cung, mà chính hãn cũng mang theo Liên Phù, ra roi thúc ngựa, chạy tới Lưu Ly tiểu trúc hội hợp với Hiên Viên Ly Thiên.

Mấy hôm sau, Hiên Viên Lâm Phong thu được phong thư và thủ dụ của Hiên Viên Ly Thiên.

Hiên Viên Ly Thiên thừa nhận thân phận của hãn, điều kiện duy nhất chính là thả Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh, Hiên Viên Trần Vũ, thậm chí là Hiên Viên Mộc Phong ra kinh.

Không thể làm khó Hiên Viên Bất Kinh, Vân Khuynh, Hiên Viên Trần Vũ mấy người, Hiên Viên Mộc Phong lưu đầy biên cương.

Hiên Viên Bất Kinh và Vân Khuynh mấy người từ lâu đã ra kinh, Hiên Viên Lâm Phong cũng không truy cứu thêm, không để định tội chết cho Hiên Viên Mộc Phong, khiến hắn có chút bức mình, còn nữa, thả Hiên Viên Trần Vũ ra kinh, đây là chuyện càng không thể.

Hắn vì sao muốn có vương vị???

Không phải là vì Hiên Viên Trần Vũ, đem Hiên Viên Trần Vũ nắm chặt trong tay sao??? Hắn rốt cục lên làm hoàng đế, sao có thể thả Hiên Viên Trần Vũ???

Thế nhưng Hiên Viên Ly Thiên gửi thư cũng nhắc nhở hắn, cho dù hắn lên làm hoàng đế, cũng không thể muốn làm gì thì làm, nếu hắn thực sự muốn làm mưa làm gió, còn phải đợi Hiên Viên Ly Thiên sau trăm tuổi mới được.

Điểm ấy khiến hắn hận đến nghiến răng, thế nhưng hắn còn không có phát rồ đến mức làm ra loại chuyện giết cha giết vua như vậy.

Bởi vậy ngoại trừ Hiên Viên Trần Vũ hắn tuyệt sẽ không thả ra kinh, đối với mọi chuyện theo như lời Hiên Viên Ly Thiên, hắn đều nhất nhất làm theo.

Cùng thời khắc đó, Hiên Viên Bất Kinh, cũng nhận được thư của Hiên Viên Ly Thiên.

Ngôn ngữ trong thư của Hiên Viên Ly Thiên uyển chuyển, hàm chứa đau thương, đem binh quyền trước đây của Hiên Viên Liệt Thiên giao cho Hiên Viên Bất Kinh, đồng thời phong hắn làm tân nhiếp chính vương.

Trong thư, Hiên Viên Ly Thiên cố ý nhấn mạnh, nếu Hiên Viên Lâm Phong không làm tròn bốn phận của hoàng đế, hắn có thể lợi dụng binh quyền trong tay quản giáo Hiên Viên Lâm Phong, thậm chí là phế bỏ ngôi vị hoàng đế của hắn.

Khi Hiên Viên Bất Kinh nhận được thư, trong lòng ngũ vị tạp giao, chuyện này đối với hắn mà nói, tuyệt đối là khoai lang bỏng tay.

Thế nhưng, hắn vẫn nhận, cho dù muốn từ chối, cũng phải tìm đến Hiên Viên Ly Thiên từ chối ngay mặt.

Kỳ thực Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong, trong chuyện thay đổi người trên hoàng vị, cao hứng nhất, không phải Hiên Viên Lâm Phong chiếm được ngôi vị hoàng đế.

Mà là bọn hắn cho rằng bọn họ thấy được chân tâm của Hiên Viên Trần Vũ.

Nhất khắc ấy, Hiên Viên Lâm Phong tuyệt đối chắc chắn, Hiên Viên Trần Vũ thương hắn, cho nên Hiên Viên Lâm Phong phi thường vui vẻ.

Hiên Viên Khê Phong cũng rất vui vẻ, ở trong lòng hắn, hắn và Hiên Viên Lâm Phong là một thể, Hiên Viên Trần Vũ giữa thiên hạ và Hiên Viên Lâm Phong, lựa chọn Hiên Viên Lâm Phong, cũng chính là lựa chọn hắn.

Tuy rằng Hiên Viên Lâm Phong vừa mới đăng cơ có chút bận, thế nhưng Hiên Viên Khê Phong lại có thời gian chăm sóc Hiên Viên Trần Vũ.

Khi Hiên Viên Khê Phong chạy tới Đông cung thái tử, không thấy được Hiên Viên Trần Vũ mà phát hiện một tiểu thái giám hôn mê, trong lòng hắn hiện lên các loại ý niệm, cái gì cũng bất chấp, lập tức thông tri Hiên Viên Lâm Phong.

Hiên Viên Lâm Phong hạ lệnh đóng cửa cung, tra tìm tung tích Hiên Viên Trần Vũ.

“Chết tiệt, tiểu ngũ nhi vì sao muốn đi??? Hắn không phải đã chọn chúng ta sao???”

Hiên Viên Khê Phong nắm chặt nắm tay, trên khuôn mặt anh tuấn mang theo nôn nóng, nổi giận đùng đùng nói.

Hiên Viên Lâm Phong nghiêng chặt khớp hàm, hiển nhiên cũng là tức giận không nhẹ: “Trời biết hắc rớt cuộc suy nghĩ cái gì... Lúc này bắt được hắc nhất định phải phái người trông giữ hắc, không cho hắc bước ra hoàng cung nửa bước.”

Hiên Viên Khê Phong gật đầu: “Đó là đương nhiên, tiểu thái giám bên người tiểu ngũ nhi kia bị đánh ngất, đồ đạc trên người cũng là của tiểu ngũ nhi, tiểu ngũ nhi khẳng định giả làm tiểu thái giám chạy trốn.”

Thế nhưng sau khi tiểu thái giám kia tỉnh lại nói hắc mới bị đánh ngất một hồi, xem ra tiểu ngũ nhi còn chưa kịp ra cung, để bọn thị vệ tra từng thái giám đi.”

Hiên Viên Lâm Phong nheo lại đôi mắt, có chút suy nghĩ, cuối cùng phân phó đi xuống.

Sau khi phân phó, hắc và Hiên Viên Khê Phong liền trở lại Đông cung thái tử của Hiên Viên Trần Vũ, hi vọng có thể tìm ra manh mối gì đó.

Sau khi bọn họ quay về Đông cung không bao lâu, thị vệ liền tìm được Hiên Viên Trần Vũ, đồng thời đưa đến Đông cung trước mặt Hiên Viên Lâm Phong Hiên Viên Khê Phong.

Hiên Viên Khê Phong vừa nhìn thấy hắc, lập tức đi về phía trước quan sát hắc: “Tiểu ngũ nhi, một thân trang phục này của người là muốn làm gì??? Người muốn ra cung???”

Ta không phải đã nói với người, chúng ta mưu phản cướp đoạt ngôi vị hoàng đế này, toàn bộ là vì người, người đi, chúng ta muốn ngôi vị hoàng đế này làm gì???”

Hiên Viên Khê Phong giọng điệu chân thành tha thiết, Hiên Viên Trần Vũ tin hẳn, nhưng lại không tin Hiên Viên Lâm Phong.

Hắn buông xuống mí mắt, mím môi không nói lời nào.

Đôi mắt hẹp dài của Hiên Viên Lâm Phong híp lại, chậm rãi từng bước từng bước tới chỗ Hiên Viên Trần Vũ: “Vũ nhi, người vì sao không trả lời nhị hoàng huynh???”

Bàn tay dưới ống tay áo Hiên Viên Trần Vũ siết chặt, cổ lấy dũng khí ngẩng đầu, nhìn về phía Hiên Viên Khê Phong và Hiên Viên Lâm Phong: “Hoàng thượng, thần đệ không thích ở lại trong cung, thỉnh các người thả thần đệ đi.”

Hiên Viên Lâm Phong vươn bàn tay thon dài, chăm chú nắm cầm Hiên Viên Trần Vũ, đồng thời dùng sức nâng lên, bên trong đôi mắt tối tăm thâm thúy thiêu đốt hỏa diễm nóng cháy, nhìn về phía Hiên Viên Trần Vũ: “Đi???”

Hắn hơi cong lên môi mỏng, bên môi tràn ra dáng cười gần như tà ác: “Chúng ta yêu Vũ nhi, Vũ nhi cũng yêu chúng ta, chúng ta vì sao phải thả một người chúng ta yêu cũng yêu chúng ta???”

Đáy lòng Hiên Viên Trần Vũ truyền tới một trận rối loạn, cảm giác vô lực lúc làm thái tử bị Hiên Viên Lâm Phong và Hiên Viên Khê Phong ỨC HIẾP MỘC LÊN TỪ ĐÁY LÒNG.

Hắn quay đầu đi, muốn thoát khỏi Hiên Viên Lâm Phong, tiếc rằng Hiên Viên Lâm Phong dùng sức quá mạnh, hắn căn bản không thể di động mấy may.

“Buông... Buông tay.”

Vẻ mặt hần mang theo vài phần thống khổ, đôi lông mày mảnh khảnh chăm chú nhíu lại.

Hiên Viên Khê Phong thấy một trận yêu thương, lập tức khuyên bảo Hiên Viên Lâm Phong: “Lâm Phong, buông tay, người không thấy tiểu ngũ nhi rất thống khổ sao???”

Hiên Viên Lâm Phong hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Khê Phong, nhíu lại lông mày: “Chính là vì người dung túng như vậy, hần mới dám trốn chúng ta, có lần thứ nhất tất có lần thứ hai, để phòng ngừa hần tiếp tục muốn chạy trốn, lúc này, chúng ta nhất định phải giáo huấn hần.”

Hiên Viên Trần Vũ nghe xong Hiên Viên Lâm Phong nói, thân thể hung hăng giật mình một cái, trong con người tràn ngập vài phần ưu thương.

Có phải hần sai rồi không... Làm trái lời hứa với phụ hoàng, chịu đựng chỉ trích từ mọi người, cứu một người thương tổn hần???

Hiên Viên Lâm Phong nói xong, trái phải nhìn một chút, quát lạnh với đám cung nữ thái giám: “Xuống phía dưới.”

Trên người Hiên Viên Lâm Phong tản ra khí tức băng lãnh tàn lệ, khiến cả đám người sợ hãi lập tức rời đi.

Hiên Viên Lâm Phong lúc này mới buông tay, nét mặt cũng hoà nhã hơn vài phần: “Vũ nhi, người rõ ràng đã chọn chúng ta, vì sao còn muốn rời đi???”

Hiên Viên Trần Vũ nhíu mày phản bác: “Không có... Ta không có chọn các người, ta chỉ lựa chọn tự do mà thôi, rất sớm trước đây, ta đã muốn rời khỏi hoàng cung, rời khỏi đây, giống như con chim nhỏ tự do tự tại bay lượn ở trên trời...”

Thế nhưng, phụ hoàng lại muốn ta kế thừa ngôi vị... Nếu, nếu tam hoàng huynh thích vị trí kia, như vậy, ta đem ngôi vị hoàng đế nhường cho tam hoàng huynh, còn ta tự do bay lượn...”

“Ta sẽ bẻ gãy cánh của ngươi.”

Hiên Viên Trần Vũ nói khiến khuôn mặt Hiên Viên Lâm Phong biến đen trong nháy mắt, hăn tàn bạo mở miệng.

Hiên Viên Trần Vũ, ngươi muốn đi ra ngoài tự do bay lượn???

Nằm mơ!!!

Chúng ta vốn chính là vì muốn trói buộc ngươi mới tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, ngươi mơ tưởng vứt bỏ chúng ta ở trong cung tự mình rời đi!!!

Sắc mặt Hiên Viên Khê Phong cũng phi thường xấu xí, lúc bình thường, hăn đối với Hiên Viên Trần Vũ phi thường tốt, luyện tiết thương tổn đe dọa mảy may, thế nhưng, tiền đề là Hiên Viên Trần Vũ không nên chạm vào điểm mấu chốt của hăn.

“Tiểu ngũ nhi, ngươi lẽ nào không nghĩ tới, ngươi đem ngôi vị hoàng đế tặng cho tam đệ, chính là tự tay đẩy mình vào trong lồng sắt hoàng cung này???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 249: Điềm Báo Thân Thể

Tiếng vó ngựa trở nên thông thả, lời Tần Vô Phong nói, còn quanh quẩn bên tai Vân Khuynh:

‘Vân nhi, người và Vô Hạ rốt cuộc là chuyện gì, sau khi người rời khỏi Tần gia, có phải đã từng gặp Vô Hạ???’

Y phải trả lời thế nào, kỳ thực vấn đề này dễ trả lời, y nói thẳng là từng gặp là được...

Thế nhưng, y phải nói như thế nào về chuyện bọn họ gặp mặt đã xảy ra cái gì???

Bàn tay Vân Khuynh bị Tần Vô Phong nắm trong tay có chút hơi run, y mím môi, gục đầu xuống, không trả lời ngay.

Trên thực tế vấn đề Tần Vô Phong hỏi, cũng là Tần Vô Song muốn hỏi.

Nghe Tần Vô Phong vừa hỏi như thế, Tần Vô Song lập tức ngồi thẳng thân thể, nghiêng đi khuôn mặt, nhìn một bên mặt trắng noãn của Vân Khuynh: “Khuynh nhi, có phải người có chuyện gì lén gạt chúng ta???”

Vân Khuynh hơi nhấc lên mí mắt, nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, y phát hiện hai người này đều đang nhìn y không chuyển mắt.

Xem ra bọn họ không chiếm được đáp án, là sẽ không bỏ qua.

Vân Khuynh cân nhắc gật đầu nói: “Đúng vậy, lúc ta ở Tích Châu, âm kém dương sai đi tới Phù Vân sơn trang, cũng đụng phải Vô Hạ ở đó.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song liếc mắt nhìn nhau: “Vì sao Vô Hạ không nói cho chúng ta biết những việc này... Giữa các người, đã xảy ra cái gì sao???”

Tần Vô Song không kìm được, mở miệng hỏi trước.

Đôi mắt Vân Khuynh né tránh: “Ta... Chúng ta... Đại khái là, Vô Hạ sợ các người trách cứ hấn, cho nên mới chưa nói.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều là cả kinh: “Vân nhi, người đem sự tình từ đầu chí cuối nói cho chúng ta biết!”

Như vậy hỏi một câu đáp một câu, phải đợi tới khi nào bọn họ mới có thể biết rõ sự tình chân tướng???

Vân Khuynh gật đầu: “Kỳ thực rất đơn giản, chính là lúc ta đến Phù Vân sơn trang thì đã dịch dung, ban đầu Vô Hạ cũng không nhận ra ta, mãi cho đến núi Vô Danh hấn mới nhận ra...”

Lúc ở núi Vô Danh, người trên núi trúng độc, ta nói máu của ta có thể giải bách độc, sau đó thả rất nhiều máu, còn chọc rất nhiều phiến phức...

Vô Hạ có lẽ là sợ các người biết chuyện này, trách hấn không chăm sóc tốt cho ta, mới không nói chuyện hấn gặp ta nói cho các người.”

Nói xong y lại ngẩng đầu lén lút nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, sau đó lập tức gục đầu xuống: “Ta cũng sợ các người trách ta không chăm sóc bản thân cho tốt... Cho nên, cũng không nói từng gặp Vô Hạ...”

“Là như vậy???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều cau mày, nửa ngờ nửa tin, trực giác nói cho bọn họ không có đơn giản như vậy, thế nhưng, không phải thế này thì là thế nào???

Chăm chú ngẫm lại hồ động vừa rồi của Tần Vô Hạ và Vân Khuynh, đáy lòng bọn họ mơ hồ hiện lên một đáp án, bọn họ không thích kết quả như vậy.

Cho nên, dù bọn họ biết lí do thoái thác của Vân Khuynh có chuyện, vào lúc này bọn họ cũng ép buộc mình tiếp thu Vân Khuynh giải thích, không nghĩ sâu thêm.

Vân Khuynh thấy bọn họ không hề ép hỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại đã sống nơm nớp lo sợ, sau đó phải làm sao đây???

Nghĩ đến lúc trở lại Tần gia, vừa phải đối mặt Tần Vô Phong Tần Vô Song, lại phải đối mặt với Tần Vô Hạ y liền da đầu tê dại, có một loại xung động muốn chạy trốn.

Y không muốn về nhà...

Cẩn cẩn môi, Vân Khuynh bỗng nhiên nghĩ đến một việc khác: “Đại ca, Vô Song, Đại Bảo và tiểu Bảo có về nhà không, phải bao lâu mới về nhà được???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nói với y Đại Bảo tiểu Bảo đến Lưu Ly tiểu trúc học nghệ, như vậy y quay về Tần gia có phải là vẫn không thấy được Đại Bảo tiểu Bảo???

Trong khoảng thời gian rời khỏi Tần gia, đối với hai hài tử y rất không bỏ xuống được, đến bây giờ y còn không hiểu mình lúc trước sao lại có dũng khí bỏ xuống bọn họ.

Y hối hận, rất hối hận...

Thấy tình cảnh giữa Hiên Viên Bất Kinh và Hiên Viên Ly Thiên, y rất sợ một ngày kia, y và Đại Bảo tiểu Bảo cũng sẽ trở thành như vậy...

“Vân nhi.”

Tần Vô Phong dẫn đo một chút nói: “Đại Bảo tiểu Bảo, bọn họ phải đi học nghệ, cần rất nhiều năm mới có thể về nhà... Năm xưa ba huynh đệ chúng ta đến Lưu Duyệt ảo cảnh học võ, cũng phải dùng tròn mười mấy năm.”

“Nhưng Đại Bảo tiểu Bảo nhỏ như vậy...”

“Luyện võ phải đánh căn cơ từ nhỏ mới tốt, ba huynh đệ chúng ta lúc lớn bằng Đại Bảo tiểu Bảo cũng đã bắt đầu tắm nước thuốc, rèn đúc gân cốt và thân thể, Đại Bảo tiểu Bảo cũng vậy, hơn nữa Vân nhi cũng biết thân thể tiểu Bảo sinh hạ yếu đuối, cần nhị sư bá của Liên Cừ điều dưỡng một phen.”

Vân Khuynh là thật muốn đi xem Đại Bảo tiểu Bảo, cũng thực sự không muốn quay về Tân gia, cho nên y không khỏi mở miệng thỉnh cầu: “Chúng ta trước khi về nhà đi Lưu Ly tiểu trúc một chuyến, nhìn Đại Bảo tiểu Bảo một cái có được không???”

Sắc mặt Tần Vô Song và Tần Vô Phong bỗng nhiên biến đổi.

Nếu Đại Bảo tiểu Bảo thật là đang ở Lưu Ly tiểu trúc học nghệ, bọn họ tự nhiên nguyện ý để Vân Khuynh đi xem Đại Bảo tiểu Bảo.

Nhưng then chốt là, ở Lưu Ly tiểu trúc chỉ có tiểu Bảo, không có Đại Bảo.

“Cái này.”

Tần Vô Phong dừng một chút nói:

“Vân nhi, người cũng biết Hiên Viên Lâm Phong luôn luôn không thích Tân gia, hơn nữa lần này hắn ở trong hoàng cung còn bị người Tân gia

chúng ta chế phục, hẳn hiện tại làm hoàng đế nhất định sẽ không tùy ý cho Tần gia chúng ta tiếp tục làm ‘Ám hoàng’, khẳng định sẽ ngáng chân Tần gia từ một nơi bí mật, chúng ta phải đi về...

Nếu không, Vân nhi, chờ nguy cơ lần này của chúng ta qua đi, chúng ta liền cùng người đi xem Đại Bảo tiểu Bảo có được hay không???”

Vân Khuynh cũng nghĩ tới Hiên Viên Lâm Phong, không thể làm gì khác hơn là buồn bã gật đầu.

Về mặt Vân Khuynh buồn bã, tuy rằng khiến Tần Vô Phong và Tần Vô Song rất không muốn, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể làm vậy.

Nếu như biết Đại Bảo gặp chuyện không may, Vân Khuynh sẽ càng thương tâm lo lắng hơn.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn nhau, trao đổi ý kiến đôi bên, đều quyết tâm nhất định phải nhanh chóng tìm ra Đại Bảo.

Kinh thành và Tích Châu đều là ở phía nam, đường đi nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa, không qua bao lâu, mấy người đi tới phụ cận Tích Châu.

Lúc dừng chân, bọn họ đa số đều là ở khách sạn bình dân, lúc an bài phòng trọ Vân Khuynh cường liệt yêu cầu muốn ở riêng.

Tuy rằng Tần Vô Phong và Tần Vô Song không muốn, thế nhưng Vân Khuynh lần này thật sự là kiên quyết kiên trì, sợ làm cho Vân Khuynh phản cảm, bọn họ không thể làm gì khác hơn là theo ý Vân Khuynh.

Bọn họ nghĩ có lẽ vì là ở ngoài Vân Khuynh xấu hổ, kỳ thực Vân Khuynh chỉ là không muốn Tần Vô Hạ nhìn ra thái độ Tần Vô Phong và Tần Vô Song đối với y hiện tại.

Phải biết rằng, lấy tính tình thiên về bốc đồng của Tần Vô Hạ, nếu biết hình thức ở chung hôm nay của ba người bọn họ, nhất định sẽ đến chen một chân thêm vào bọn họ.

Nói vậy, ngênh tiếp y chính là, Tần Vô Phong và Tần Vô Song tức giận, Tần gia huynh đệ lại một lần nữa bất hòa, còn có một đồng hậu quả phiền phức lớn.

Tỷ như, tuy rằng hiện tại Tần Vô Song và Tần Vô Phong thừa nhận lẫn nhau, thế nhưng Liên Duyệt, Tần Du Hàn bọn họ chính là vấn đề lớn.

Nếu như thêm cả Tần Vô Hạ.

Vân Khuynh phỏng chừng, dù y là thân đệ đệ của Liên Duyệt, Liên Duyệt có lẽ cũng có tâm muốn giết y.

Ba nhi tử, dĩ nhiên một người lại một người có quan hệ với y, lần này, y nhất định không thể để chuyện Tần Vô Song và Tần Vô Phong tái diễn.

Tần Vô Hạ lúc trước chỉ là vì cứu y, giữa bọn họ không giống giữa y và Tần Vô Phong, còn dính dáng cảm tình khó có thể làm rõ.

Tần Vô Phong, dưới đáy lòng y còn khó có thể chọn lựa, thế nhưng Tần Vô Hạ, y bỏ được.

Lúc này đây, y nhất định phải cẩn thận tìm một cơ hội thích hợp, đem tất cả nói rõ với Tần Vô Hạ.

Lúc này đây, y sẽ không để mâu thuẫn giống như Tần Vô Phong Tần Vô Song lại xảy ra.

Y không thương Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ cũng không thương y, tất cả chỉ là một sai lầm, không có gì dính dáng.

Biết đâu, y có thể trước khi Tần Vô Song và Tần Vô Phong biết chuyện này, đem tất cả triệt để giải quyết.

Đêm nay, là một đêm trước khi tiến vào Tích Châu, lúc đến Tích Châu Hiên Viên Bất Kinh sẽ chia tay với Vân Khuynh bọn họ, cho nên Vân Khuynh đặc biệt đến phòng của Hiên Viên Bất Kinh tiễn bước, huynh đệ hai người khó có được lúc đơn độc ở cùng nhau.

Hiên Viên Bất Kinh một trong tam đại thần bộ, đối với một vài việc nhìn thấy rõ ràng hơn người bên ngoài.

“Người và Tần đại ca, Tần nhị ca ba người, Tần Vô Hạ kia phải làm sao???”

Hiên Viên Bất Kinh là muốn đi, nhưng hắn không bỏ xuống được Vân Khuynh, rất lo lắng Vân Khuynh, hắn làm ca ca không hạnh phúc, mẫu thân bọn họ không hạnh phúc, cho nên hắn mong muốn Vân Khuynh hạnh phúc, tốt nhất là Vân Khuynh hạnh phúc luôn cả phần bọn họ.

Vân Khuynh hơi nhú mày: “Ta và hắn, không thể so sánh với đại ca và Vô Song, ta sẽ tìm cơ hội nói rõ với hắn, ta chỉ là bạn đời của ca ca hắn, chỉ thế mà thôi.”

Hiên Viên Bất Kinh rót một ly rượu, cong môi cười cười:

“Ta xem Tần đại ca và Tần nhị ca đối với người đều tốt, người nhất định phải sống tốt với bọn họ.

Phụ hoàng đêm đó nói, người nghìn vạn lần đừng để ở trong lòng, có chuyện gì thương lượng với Tần đại ca và Tần nhị ca bọn họ là được.”

Vân Khuynh gật đầu, Hiên Viên Bất Kinh uống rượu, y cũng không uống, y luôn luôn không thích thứ cay độc này.

Cho nên y chỉ có thể cùng dùng bữa, y gấp lên một miếng thịt gà, vừa đưa vào miệng, một cổ mùi vị mỡ ngậy nhảy lên.

Sau đó không thể kìm nén, lồng ngực Vân Khuynh liền mọc lên một loại cảm giác buồn nôn, y bưng miệng, chỉ kịp đứng lên, còn chưa kịp rời đi, liền bắt đầu nôn.

Hiên Viên Bất Kinh lại càng hoảng sợ, lập tức đứng dậy đỡ lấy y: “Tiểu Khuynh, người... Người sao vậy???”

“Ngô... Nôn...”

Vân Khuynh còn đang nôn, y một tay chống góc bàn, một tay vỗ ngực, thân thể có chút suy nhược, căn bản không thể trả lời Hiên Viên Bất Kinh.

Hơn nữa, y cũng không rõ mình rốt cuộc làm sao, trả lời cũng là uống phí.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 250: Quả Nhiên Có

Chẳng biết nôn bao lâu, cảm giác khó chịu bên trong dạ dày Vân Khuynh rốt cục ngừng lại.

Hiên Viên Bất Kinh lập tức đưa cho y một chén trà súc miệng: “Tiểu Khuynh, có phải người ăn cái gì bị đau bụng rồi không???”

Sắc mặt Vân Khuynh còn có một chút tái nhợt, y lắc đầu không có mở miệng.

Hai chân y run lên, thân thể yếu nhược, chỉ là nôn có một chút, dĩ nhiên khiến y không còn chút sức lực nào.

“Thân thể của ta... Luôn luôn tương đối khỏe mạnh, đặc biệt sau khi sinh xong Đại Bảo tiểu Bảo, không chỉ máu là bách độc bất xâm, thân thể cũng càng ngày càng cường tráng... Lần này...”

Vân Khuynh trầm tư, chậm rãi nhíu mày, nôn liên tục như vậy, ấn tượng y khắc sâu...

Thời kỳ cuối mang thai Đại Bảo tiểu Bảo... Nôn phi thường nghiêm trọng...

Lẽ nào...

Khuôn mặt Vân Khuynh trắng bệch, thế nhưng y lập tức bỏ đi ý nghĩ này, trước đây mang thai Đại Bảo tiểu Bảo, là đến lúc gần sinh mới nôn, hiện tại, hẳn chỉ là ngoài ý muốn...

Tuy rằng Vân Khuynh không ngừng thuyết phục mình chỉ là ngoài ý muốn, thế nhưng đáy lòng lại không có cách nào ức chế một loại bất an gần như là sợ hãi.

Y căn môi dưới, do dự nâng mi nhìn Hiên Viên Bất Kinh, có chút chần chờ nói: “Bất Kinh ca ca...”

Khả năng quan sát của Hiên Viên Bất Kinh nhạy cảm vô cùng, lập tức nhìn ra Vân Khuynh thấp thỏm bất an.

Hắn nhăn mày, chăm chú nhìn Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, người làm sao vậy??? Người biết thân thể của người xảy ra chuyện gì sao???”

Vân Khuynh hơi nhắm mắt, bỗng nhiên rất nhanh nắm tay, lại buông ra, vẻ mặt bất cứ giá nào mở mắt nói: “Bất Kinh ca ca, người có hiểu y thuật???”

Hiên Viên Bất Kinh nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới hồi đáp: “Một chút, nhưng không tinh thông.”

Vân Khuynh hít một hơi thật sâu: “Như vậy, phiền phức Bất Kinh ca ca giúp ta bắt mạch một chút.”

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu, ngón tay ấn lên trên cổ tay Vân Khuynh, hơi nhắm hai mắt, tinh tế bắt mạch.

Không qua quá lâu, sắc mặt hắn hơi khẽ động, vẻ mặt có chút ngạc nhiên nhìn Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh người...”

Vân Khuynh mím môi: “Bất Kinh ca ca, có cái gì sai sao???”

Dưới đáy lòng y, tưởng tượng không ít, cũng không biết là loại khả năng nào.

Cuối cùng, cánh môi mỏng của Hiên Viên Bất Kinh hé ra hợp lại, chỉ nói bốn chữ: “Người mang thai rồi.”

Hiên Viên Bất Kinh có vẻ phi thường vui vẻ, hẳn có tiểu chất nhi, Vân Khuynh có hài tử, đây là chuyện khiến kẻ khác phần chấn tới cỡ nào.

Điều này đối với Hiên Viên Bất Kinh đồng dạng khuyết thiếu thân tình mà nói, tuyệt đối là một kinh hỉ.

Đáng tiếc tương phản với hẳn vui vẻ, trên khuôn mặt mất đi huyết sắc của Vân Khuynh lại là vẻ kinh hoàng.

Cánh môi Vân Khuynh run rẩy, nói không nên lời một câu...

Quả nhiên...

Giống với suy nghĩ của y...

Y gục đầu xuống, bàn tay dưới ống tay áo, đã bị đầu ngón tay của y dẫn vật đến máu tươi nhể nhại.

Sinh xong Đại Bảo tiểu Bảo y bỏ chạy, sau khi chạy thoát, lại đứng với Tần Vô Hạ.

Lần kia với Tần Vô Hạ, là lần duy nhất sau khi y sinh xong Đại Bảo tiểu Bảo...

Hiện tại hài tử trong bụng này là của ai, căn bản không cần đoán, đây là chuyện nhìn vào hiểu ngay.

Vân Khuynh hiện tại xung động muốn chết cũng có...

Y nghĩ ông trời luôn luôn đối nghịch với y, sợ cái gì hết lần này tới lần khác cái đó tới, y trăm cay nghìn đắng lần trốn Tần Vô Hạ, muốn giặt sạch quan hệ với Tần Vô Hạ, thế nhưng...

Thế nhưng, y hiện tại, dĩ nhiên có hài tử của Tần Vô Hạ...

Thiên!!!

Y rốt cuộc phải làm sao đây???

Sắc mặt Vân Khuynh rất dễ khiến người ta nhìn ra y không thích hợp, huống hồ người nọ lại là Hiên Viên Bất Kinh mẫn cảm.

Hiên Viên Bất Kinh thấy Vân Khuynh như vậy, thân thiết nói:

“Tiểu Khuynh, ngươi làm sao vậy, ngươi mất hứng sao??? Mất hứng mình có hài tử???”

Đúng rồi, tiểu Khuynh, hài tử này là của ai???

Là Tần đại ca, hay là Tần nhị ca???”

Vấn đề của Hiên Viên Bất Kinh rốt cục khiến Vân Khuynh lấy lại tinh thần, y ngẩng đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ là một mảnh thảm đạm: “Bất Kinh ca ca...”

Y nỉ non mở miệng: “Ta phải làm sao đây... Ta nên làm cái gì bây giờ???”

Đôi mắt màu mực của y lóe ra không ngớt, bên trong vụt sáng mờ mịt và thống khổ, tay y chậm rãi xoa bụng mình.

Hai lần mang thai, hai lần tâm tình hoàn toàn khác nhau.

Lần đầu, hài tử của y và Vô Song, bọn họ chờ mong đến cỡ nào, y là vui mừng tới cỡ nào...

Thế nhưng, lúc này...

Hiên Viên Bất Kinh bước qua bàn tròn, đem Vân Khuynh ôm vào lòng: “Tiểu Khuynh, người rốt cuộc làm sao vậy, hài tử này có vấn đề gì??? Phụ thân của nó là ai??? Lẽ nào, không phải Tần đại ca cũng không phải Tần nhị ca???”

Hiên Viên Bất Kinh vì suy đoán của mình mà khuôn mặt trầm xuống, nếu như thật là vậy, Vân Khuynh phải ăn nói thế nào với Tần Vô Phong và Tần Vô Song???

Lấy tính cách của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, Vân Khuynh nếu như mang thai hài tử nam nhân khác...

Hiên Viên Bất Kinh trong lòng mát lạnh, phỏng chừng đệ đệ này của hắn, cũng là cả đời không thể hạnh phúc.

Cánh tay hắn không tự chủ được buộc chặt, chăm chú truy hỏi Vân Khuynh: “Hài tử là của ai??? Hài tử trong bụng người rốt cuộc là của ai???”

Vân Khuynh hơi nheo lại đôi mắt, cắn cắn môi: “Bất Kinh ca ca, người không nên hỏi ta hài tử là của ai... Tóm lại, không phải của Vô Phong và Vô Song...”

Hiên Viên Bất Kinh bắt đầu kịch liệt thở dốc, trong ánh mắt hắn hiện lên một tia sáng lợi hại, trầm tư một lúc lâu rồi dường như hạ quyết tâm, ngưng trọng mở miệng: “Tiểu Khuynh, hài tử này, chúng ta bỏ đi.”

“...”

Vân Khuynh bỗng nhiên trừng lớn hai mắt nhìn Hiên Viên Bất Kinh, trong đôi mắt là một mảnh mờ mịt, y dường như nhất thời có chút không rõ lời Hiên Viên Bất Kinh nói rốt cuộc là có ý gì.

Hiên Viên Bất Kinh nắm hai vai y:

“Người hãy nghe ta nói, tiểu Khuynh, người đã có hai hài tử, sau đó cũng sẽ có rất nhiều hài tử... Hài tử này, không quan trọng như vậy, thế nhưng Tần đại ca Tần nhị ca, đối với người mà nói là phi thường quan trọng, không phải sao???”

Bọn họ yêu người, người cũng yêu bọn hắn, lẽ nào người muốn vì hài tử này mà đoạn tuyệt với Tần đại ca Tần nhị ca bọn họ sao???”

“Bất Kinh ca ca???”

Vân Khuynh dao động, trong vẻ mặt tràn đầy không thể tin tưởng:

“Sao người lại có ý nghĩ như vậy... Nó là hài tử của ta, sao lại không quan trọng???”

Hơn nữa... Mặc kệ có quan trọng hay không, nó vẫn là một cái sinh mệnh...”

Tuy rằng trong đầu hoảng loạn, tuy rằng không sẵn sàng, tuy rằng phi thường sợ hãi, thế nhưng Vân Khuynh chưa từng có ý niệm muốn thương tổn hài tử trong bụng.

“Tiểu Khuynh.”

Hiên Viên Bất Kinh dường như hạ quyết tâm, trịnh trọng khuyên bảo Vân Khuynh:

“Tiểu Khuynh, ta cũng là vì hạnh phúc của người mà suy nghĩ, người xem, ta và mẫu thân, đều là cái dạng này, chỉ có người là hạnh phúc, hạnh phúc của người là tín ngưỡng của ta đối với hạnh phúc, người nhất định phải luôn luôn hạnh phúc, thế nhưng hài tử này, sẽ hủy đi hạnh phúc của người...”

Người còn có thể có rất nhiều rất nhiều hài tử, vì sao nhất định chấp nhất một người này???”

Vân Khuynh như trước lắc đầu:

“Không không, ta không muốn, ta không muốn bỏ hài tử, ta muốn sinh nó, ta nhất định phải sinh nó.

Nếu như bỏ nó, ta nhất định sẽ hối hận, nửa đời sau của ta nhất định sẽ sống trong hối hận...”

“Thế nhưng, tiểu Khuynh, người muốn ăn nói với Tần đại ca và Tần nhị ca bọn họ thế nào??? Người nói thế nào về thân thể của hài tử này???”

Vân Khuynh giật mình.

Nếu như sự tồn tại của hài tử này bị mọi người biết, y đâu chỉ phải ăn nói với Tần Vô Phong Tần Vô Song, y cũng phải ăn nói với Tần Vô Hạ...

“Bất Kinh ca ca.”

Vẻ mặt Vân Khuynh càng thêm hoảng loạn, y cầm lấy cánh tay Hiên Viên Bất Kinh: “Đừng nói cho bọn họ, đừng nói cho bọn họ ta có tiểu bảo bảo có được không... Ta ta ta sẽ suy nghĩ phải làm thế nào, trước khi ta nghĩ ra, Bất Kinh ca ca đừng nói cho bọn họ có được không???”

Hiên Viên Bất Kinh thấy y thực sự giữ gìn hài tử trong bụng, liền không hề khuyên bảo y bỏ hài tử này đi.

Đó là thân chất nhi của hần, cũng có quan hệ huyết thống với hần, hần sao có thể thực sự muốn mệnh của hài tử kia...

Hần chỉ là vì Vân Khuynh hạnh phúc mà thôi, nếu như không phải thực sự không có cách nào, hần sao có thể nghĩ tới việc này.

“Được rồi... Như vậy, tiểu Khuynh người có thể nói cho ta biết, hài tử trong bụng người rốt cuộc là của ai không???”

Ánh mắt Vân Khuynh mang theo cầu xin: “Bất Kinh ca ca, người nhất định phải biết sao???”

Hiên Viên Bất Kinh kiên định gật đầu: “Đương nhiên, ta nhất định phải biết là ai ức hiếp tiểu Khuynh.”

Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song ba người là yêu nhau, Vân Khuynh nhất định sẽ không vô cớ mang thai hài tử của người khác, nhất định là tên hỗn đản nào đó bức bách Vân Khuynh.

Vân Khuynh vẻ mặt ảm đạm: “Kỳ thực, cũng không phải ức hiếp... Lúc ở Phù Vân sơn trang, ta trúng dược... Là...”

“Là Vân Hoán???”

Hiên Viên Bất Kinh lập tức nghĩ đến đoạn thời gian kia thái độ của Vân Hoán đối với Vân Khuynh.

Vân Khuynh lắc đầu, thở dài một tiếng: “Là Vô Hạ.”

Hiên Viên Bất Kinh giật mình, hẳn cũng nghĩ đến là Tần Vô Hạ, thế nhưng, Tần Vô Hạ là đệ đệ của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, hẳn không tin trên thế giới sẽ có chuyện vừa khéo như vậy, ba huynh đệ, dĩ nhiên đều là với Vân Khuynh...”

“Nếu như người thật là vì trúng dược... Mà hài tử lại là của Tần Vô Hạ... Tiểu Khuynh, người nói, Tần đại ca và Tần nhị ca có thể tha thứ cho người, tiếp thu Tần Vô Hạ hay không???”

“Không có khả năng.”

Hiên Viên Bất Kinh vừa nói ra miệng, lập tức bị Vân Khuynh phản bác.

“Không, ta sẽ không chấp nhận Tần Vô Hạ, ta không thương hấn...”

“Thế nhưng hài tử trong bụng ngươi là của hấn.”

“Bất Kinh ca ca.”

Vân Khuynh đột nhiên nghĩ ý kiến của Hiên Viên Bất Kinh và y căn bản khó có thể thống nhất: “Ta có chút đau đầu, muốn đi về nghỉ ngơi một chút... Bất Kinh ca ca, ngươi nhất định không được nói cho Vô Phong Vô Song và Vô Hạ bọn họ chuyện hài tử, cho ta suy nghĩ kỹ thêm...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 251: Tư Tâm Của Vân Hoán

Vân Khuynh thất hồn lạc phách trở lại phòng mình, trong đầu y một mảnh hỗn loạn, ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngồi ở bên giường, phát ngốc.

Hài tử không thể bỏ, cũng không thể để Tần Vô Phong Tần Vô Song biết.

Rốt cuộc làm thế nào mới có thể vẹn toàn đôi bên???

Lẽ nào y phải trốn một lần nữa???

Không cần phải nói, khẳng định sẽ không trốn được Tần Vô Phong và Tần Vô Song...

Kỳ thực...

Theo lời của Hiên Viên Bất Kinh, bị Tần Vô Phong và Tần Vô Song biết, sau đó sẽ thế nào???

Sẽ thế nào đây???

Giống với Hiên Viên Bất Kinh kêu y bỏ hài tử đi sao???

Hoặc là giống như lời Hiên Viên Bất Kinh nói, bởi vì Tần Vô Hạ là đệ đệ của bọn hắn, bọn họ sẽ tiếp thu Tần Vô Hạ, nhưng cho dù bọn hắn tiếp nhận Tần Vô Hạ thì sao, y hiện tại, đối với Tần Vô Hạ căn bản không có loại cảm tình này...

Vào loại thời gian này, Vân Khuynh rất mong muốn có một người đến ra chủ ý cho y, có một người có thể giúp y chia sẻ một ít tâm lý gánh vác.

Thế nhưng, y có thể tìm ai???

Tần gia tam huynh đệ là không thể, Hồng Châu không có tầm nhìn xa, càng không thể nói, nếu không phải Hiên Viên Bất Kinh kêu y bỏ hài tử, Hiên Viên Bất Kinh trái lại là sự lựa chọn tốt, nhưng hiện tại, Hiên Viên Bất Kinh y cũng không thể tìm...

Như vậy...

Còn có ai???

Còn có... Nhị ca của y, Vân Hoán!!!

Vào lúc này đáy lòng Vân Khuynh hoảng loạn lại bất an, đột nhiên hiện lên khi còn bé lúc y ở trong Vân phủ bị người ức hiếp, Vân Hoán dốc lòng chăm sóc và bảo vệ y.

Vân Khuynh đột nhiên rất nhớ lúc ấy không có lo lắng, lúc ấy, kỳ thực đơn thuần hơn hiện tại, tốt hơn hiện tại rất nhiều.

Vân Khuynh sửa sang lại ống tay áo, một lần nữa đứng lên, đi gõ cửa phòng Vân Hoán.

Nhị ca của y, có thể giúp y một chút gì đó không???

Dù sao cũng là từ nhỏ lớn lên cùng nhau, Vân Hoán hiểu y, vẫn sâu hơn Hiên Viên Bất Kinh một ít.

Sắc trời còn không tính là muộn, Vân Hoán còn chưa đi ngủ, thấy Vân Khuynh tất nhiên là rất hoan nghênh.

Kỳ thực hẳn thấy Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song ở bên nhau rất hạnh phúc, hẳn rất yên tâm, hẳn bắt đầu sinh ra ý niệm muốn rời đi trong đầu, chỉ là còn chưa nói ra miệng mà thôi.

“Tiểu Khuynh, người làm sao vậy???”

Vân Khuynh vừa vào cửa, Vân Hoán liền phát hiện sắc mặt y không tốt, lập tức thân thiết hỏi.

Vân Khuynh hít một hơi thật sâu: “Nhị ca, ta trước đây, có rất nhiều chuyện chưa nói cho người.”

Vân Hoán tự nhiên là biết Vân Khuynh có rất nhiều chuyện giấu hẩn, thế nhưng hẩn không quan tâm, chỉ cần Vân Khuynh hạnh phúc là được.

Nếu như Vân Khuynh hiện tại thanh tỉnh, e rằng y sẽ không tìm đến Vân Hoán.

Thế nhưng y hiện tại hoang mang lo sợ, chuyện của Tần Vô Hạ và hài tử chèn ép y không thở nổi, y bức thiết muốn có một người đến chia sẻ áp lực với y, vội tới chỉ một con đường cho y.

Lúc nghĩ tới từng người, Vân Hoán liền trở thành sự lựa chọn tốt nhất, cũng là duy nhất.

“Nhị ca nhất định có thể nhìn ra tình huống của ta và Vô Phong Vô Song.”

Nghĩ tới tình huống Vân Khuynh nói, vẻ mặt Vân Hoán có chút buồn bã, thế nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ vẫn như cũ vung lên dáng cười:

“Đúng vậy... Bọn họ đối tốt với tiểu Khuynh, nhị ca cũng rất yên tâm, nhị ca thấy tiểu Khuynh hạnh phúc cũng rất hài lòng...”

Hơn nữa, nhị ca đã quyết định muốn về Xích Yên quốc, sau đó không thể ở cạnh tiểu Khuynh, tiểu Khuynh nhất định phải chăm sóc mình thật tốt.”

“Nhị ca phải đi???”

Vân Khuynh giật mình, lúc này y càng luống cuống, nguyên bản chuyện muốn nói ra lại nghẹn ở trong lòng không nói ra được.

Hiện tại nếu như y nói chuyện hài tử với Vân Hoán, Vân Hoán... Liệu có thể vì y, mà làm lỡ hành trình hay không...

“Đúng vậy, ta và Vân gia không có bất cứ quan hệ gì, lại thấy tiểu Khuynh người hạnh phúc, ta ở Huỳnh Quang cũng chẳng để làm gì, cho nên muốn đi, kỳ thực đến Xích Yên quốc cũng rất buồn chán... Thế nhưng thuộc hạ của ta đều ở đó, đi chỗ đó, ta còn có việc làm...”

“Vậy sao...”

Vân Khuynh cắn cắn môi, vẻ mặt che giấu không được thâm đậm.

Vân Hoán lấy lại tinh thần nhìn Vân Khuynh:

“Tiểu Khuynh đừng chỉ nói chuyện của nhị ca, người tới tìm nhị ca là có chuyện gì??? Sắc mặt của người nhìn qua thật không tốt, là cãi nhau với Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ sao???”

Tình nhân ở chung phải bao dung nhường nhịn lẫn nhau, còn phải thẳng thắn thành khẩn với nhau...”

Vân Khuynh nghe xong Vân Hoán nói, giống như là trút hết đè nén suy sụp hai vai: “Thế nhưng... Nhị ca, ta không thể thành khẩn, ta không thể thẳng thắn thành khẩn với bọn họ... Ta căn bản không biết phải làm gì...”

Giọng nói của y mang theo buồn bã, Vân Hoán có ngốc cũng nhìn ra Vân Khuynh xảy ra chuyện rất nghiêm trọng.

Hắn lập tức thu lại tâm tính ung dung, nghiêm túc nói: “Tiểu Khuynh rốt cuộc xảy ra chuyện gì, người nói cho nhị ca, vô luận phát sinh chuyện gì, nhị ca đều sẽ đứng về phía người.”

Vân Khuynh nâng mi nhìn hấn, đáy mắt đen kịt như mực nhộn nhạo một chút ẩm ướt: “Nhị ca, ta mang thai.”

Vân Hoán trong nháy mắt có chút sợ run: “Người... Người nói cái gì???”

Vân Khuynh mím môi, lần thứ hai vô lực lặp lại: “Ta mang thai...”

Vân Hoán lúc này mới nhớ tới Hiên Viên Bất Kinh từng nói qua, mẫu thân của hấn và Vân Khuynh là một nam nhân, hấn và Vân Khuynh cũng giống nhau có thể mang thai.

Vân Hoán nỗ lực đè xuống khiếp sợ trong lòng, bức bách mình tiếp thu chuyện này, sau đó hấn mới mở miệng: “Xem chừng... Tiểu Khuynh không muốn giữ lại hài tử này???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Không, nhị ca, ta muốn giữ nó, ta muốn sinh nó ra, thế nhưng... Thế nhưng, nhị ca...”

Vân Khuynh nâng mi, ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm Vân Hoán, mờ mịt nói: “Thế nhưng, nhị ca, hài tử này, không phải của Vô Phong và Vô Song.”

Y vừa dứt lời, Vân Hoán đã nghĩ tới một màn lúc ở Phù Vân sơn trang, hấn thấy Vân Khuynh và Tần Vô Hạ triền miên.

Hấn cau mày, khẳng định nói: “Của Vô Hạ phải không.”

Vân Khuynh kinh ngạc nói: “Đúng, sao nhị ca lại biết???”

“Ngày đó... Trong hồ sen của Phù Vân sơn trang... Ta thấy các người...”

‘Oanh’ khuôn mặt tái nhợt lập tức nổ tung, nhuộm lên tảng lớn tảng lớn đỏ ửng.

Thiên!!! Y chưa bao giờ biết dĩ nhiên có người thấy y và Vô Hạ... Y và Vô Hạ...

Người kia lại còn là Vân Hoán...

Trời ạ, ở đâu có cái hố, y muốn nhảy vào đó!!!

Vân Hoán tự nhiên nhìn ra Vân Khuynh hoảng loạn xấu hổ, hẳn khi đó còn tưởng rằng Vân Khuynh và Tần Vô Hạ yêu nhau, nhưng khi gặp Tần Vô Phong và Tần Vô Song, hẳn còn bởi vì một lần kia của Tần Vô Hạ mà cho rằng Tần Vô Phong và Tần Vô Song coi Vân Khuynh như đồ chơi.

Thế nhưng trải qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, hẳn cố ý quan sát, phát hiện Tần Vô Phong và Tần Vô Song là thật tâm với Vân Khuynh, ánh mắt Vân Khuynh nhìn bọn hắn cũng không giống những người khác, bọn họ hẳn là yêu nhau.

Hắn cho rằng Vân Khuynh đã tìm được hạnh phúc, nhất thời cũng quên sự kiện Tần Vô Hạ kia...

Hiện tại nghĩ lại, hẳn mới cảm thấy không đúng.

“Tiểu Khuynh, Tần Vô Phong và Tần Vô Song không biết chuyện giữa người và Tần Vô Hạ sao???”

Vân Khuynh lắc đầu:

“Nhị ca, giữa ta và Vô Hạ không có quan hệ đặc biệt, lần kia, là ngoài ý muốn, lần kia là Phù Vân sơn trang trang chủ tặng mỹ nhân cho Vô Hạ... Ta trúng xuân dược, Vô Hạ vì cứu ta, chúng ta mới... Giữa chúng ta, không có cảm tình.

Vô Phong và Vô Song càng không biết chuyện này, ta vốn muốn đem chuyện này che giấu, coi như chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, thế nhưng loại thân thể đặc thù này của ta, lại khiến ta có hài tử của Vô Hạ... Nhị ca, ta phải làm sao đây??? Ta nên làm cái gì bây giờ???”

Vân Hoán nghe xong một phen nói của Vân Khuynh mới triệt để hiểu ra quan hệ giữa Vân Khuynh và Tần gia tam huynh đệ.

Hắn không khỏi nhú lại lông mày.

Hóa ra phía dưới mặt ngoài hạnh phúc của Vân Khuynh, cất dấu nhiều tai hoạ ngầm như vậy...

Thế nhưng hắn dù sao cũng là người ngoài đứng xem, có thể cấp tốc tình tảo tự hỏi vấn đề: “Như vậy, tiểu Khuynh hiện tại nghĩ như thế nào???”

Vân Khuynh lắc đầu: “Ta không biết phải làm sao... Ta muốn sinh hài tử này, thế nhưng, ta không biết thế nào ăn nói với Vô Phong và Vô Song, ta không muốn để cho bọn họ biết hài tử này tồn tại... Ta...”

Vân Khuynh càng nói càng kích động, đến cuối cùng gần như là nói năng lộn xộn.

Vân Hoán thấy vậy lập tức an ủi y: “Bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút, không nên kích động, tiểu Khuynh, người yên tâm, nhị ca nhất định đứng về phía người.”

Vân Khuynh nghe xong Vân Hoán nói, liền thẳng tắp thương cảm hề hề nhìn Vân Hoán, mong muốn Vân Hoán có thể giống như lúc còn bé, giúp y giải quyết vấn đề y không thể giải quyết.

Vân Hoán tự hỏi một lúc lâu, trong lòng dĩ nhiên mọc lên một cỗ ý niệm ích kỷ, ma xui quỷ khiến, vì tư tâm kia, hắn nhìn Vân Khuynh mở miệng nói: “Tiểu Khuynh muốn sinh hạ hài tử, cũng không muốn để Tần gia tam huynh đệ biết hài tử kia tồn tại???”

Vân Khuynh gật đầu.

“Vừa lúc ta cũng muốn cáo từ với mọi người... Không bằng tiểu Khuynh đi với ta, chờ sau khi sinh hài tử rồi trở về???”

Chịu đựng nội tâm khiến trách, Vân Hoán nhẹ nhàng nói ra quyết định của mình.

Vân Khuynh lại một lần nữa mở to hai mắt: “Không... Nhị ca, hài tử sinh ra vẫn như cũ sẽ bị bọn họ biết...”

Vân Hoán lắc đầu: “Hài tử sinh hạ, giao cho nhị ca, nhị ca giúp người nuôi lớn nó, bọn họ sẽ không biết đó là hài tử của người.”

Vân Khuynh vẫn không chịu: “Không được, lần trước ta đã rời đi một lần, không thể đi nữa, hơn nữa ta cũng không có lý do để đi.”

Vân Hoán mím môi: “Thế nhưng, người không đi, không cần chờ tới lúc bụng người nổi lên, lấy người và Tần Vô Phong Tần Vô Song bọn họ thân mật, bọn họ cũng sẽ lập tức biết sự tồn tại của hài tử trong bụng người...”

Nhân hiện tại bọn họ không biết, người cùng ta rời đi, người có thể nói là cùng ta đi tìm tiên đế, tìm thân sinh mẫu thân của người... Đều có thể.”

“Không được!!! Vẫn không được... Nếu ta đi, nhất định sẽ tổn thương Vô Phong và Vô Song, ta không muốn đi, lúc này không muốn đi...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 252: Ba Người Nói Chuyện Với Nhau

“Tiểu Khuynh, người bình tĩnh một chút, không muốn để Tần Vô Phong và Tần Vô Song bọn họ biết sự tồn tại của hài tử, cũng chỉ có rời đi.

Sau khi đi, người còn có thể trở về, chỉ là đi ra ngoài sinh hạ hài tử trong bụng người mà thôi???

Tiểu Khuynh...”

Chấp niệm trong lòng Vân Hoán vừa nói ra miệng, trở nên càng ngày càng sâu càng ngày càng kiên định.

Đáy lòng Vân Khuynh hoảng loạn không ngớt, y không có biện pháp bình tĩnh trở lại, y phát hiện biện pháp theo như lời Hiên Viên Bất Kinh và Vân Hoán, đều không phải biện pháp y muốn, thế nhưng chính y cũng không nghĩ ra biện pháp tốt hơn.

Y vươn tay vỗ về bụng mình.

Hài tử này, tới thật không đúng lúc, quá không đúng lúc.

Hơi nhắm mắt, Vân Khuynh nghĩ trạng thái hiện tại của y phi thường kém cỏi.

Y cần yên tĩnh một hồi, chờ mình triệt để tỉnh táo rồi nghĩ tới chuyện này sau.

Y nỗ lực ổn định tình tự của mình: “Nhị ca, sắc trời đã không còn sớm, ta sẽ trở lại suy nghĩ đề nghị của nhị ca, đến ngày mai sẽ cho nhị ca đáp án.”

Vân Hoán nhú nhú mày:

“Tiểu Khuynh, tuy rằng nhị ca không muốn người bức mình, thế nhưng, nhị ca cũng rất muốn để người đi cùng nhị ca...”

Mặc kệ nói như thế nào, tất cả làm hết sức đi, kỳ thực, coi như bị bọn họ biết cũng không hề gì...

Thế nhưng nếu như người thật không muốn để người khác biết, nhị ca nhất định sẽ không nói cho người khác...

Được rồi, tiểu Khuynh, chuyện người có thai, còn có ai biết???”

“Còn có Bất Kinh ca ca, hẳn đáp ứng ta sẽ không nói cho người khác.”

Vân Hoán gật đầu: “Ân, vậy người cẩn thận một chút, ngấm lại cho nghĩ, thực sự không được liên thuận theo tự nhiên đi.”

“Ta biết.”

Vân Khuynh trở lại trong phòng trắng đêm không ngủ, nằm ở trên giường, vỗ về hài tử chưa thành hình trong bụng, không ngừng trầm tư.

Y trần trọc khó ngủ, tư tứ tinh táo không gì sánh được, kỳ thực đề nghị của Vân Hoán không tệ.

Thế nhưng vì sao y không muốn???

Trước đây rời khỏi Tần gia, y từng quyết tâm cả đời cũng không về Tần gia.

Nhưng hiện tại, ngay cả rời bỏ Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng làm không được???

Vì sao... Bản tính loài người, quả nhiên là ích kỷ sao???

Y miệt mài theo đuổi nội tâm của mình, không muốn Tần Vô Phong Tần Vô Song biết, là sợ đánh vỡ cục diện cân đối khó có được hiện tại, hay là sợ Tần Vô Phong Tần Vô Song và Tần Vô Hạ mất mặt, quan trọng hơn là chính y không dám đối mặt hiện thực.

Nếu như Tần Vô Phong Tần Vô Song hai người biết trong bụng y có hài tử, nhất định sẽ không để y thương tổn hài tử này.

Nhưng tình huynh đệ giữa bọn hắn và Tần Vô Hạ...

Ái tình giữa y và Tần Vô Phong Tần Vô Song...

Lần thứ hai sẽ bị rạch thêm vết sẹo!!!

Vân Khuynh đang suy nghĩ, mình vì sao không thẳng thắn làm một con đà điểu chân chính chứ???

Vân Hoán còn nói thuận theo tự nhiên, thế nhưng, y nằm ở trên giường suy nghĩ đề nghị của Vân Hoán, càng nghĩ lại càng muốn kéo dài.

Y luôn luôn như vậy, vào thời điểm cuối cùng y luôn luôn chọn trốn tránh.

Trốn tránh, là trốn khỏi thương tổn, là biểu hiện nhu nhược.

Thế nhưng, trốn tránh, cũng có nghĩa mình phải công theo gánh nặng tâm lý trầm trọng, chịu đựng gánh nặng tâm lý dẫn vật.

Biết đâu y không trốn, vẫn tốt hơn là trốn đi.

Thế nhưng, y cuối cùng chọn rời đi, đều chỉ là vì để càng nhiều người có thể duy trì hạnh phúc hiện tại.

Ngày thứ hai Hiên Viên Bất Kinh bởi vì từng hứa với Vân Khuynh, hắn không nói cho bất kỳ ai chuyện Vân Khuynh mang thai, thế nhưng hắn trở

nên rất khẩn trương Vân Khuynh, khiến cho mọi người liên tiếp nhìn nhau, Vân Khuynh cũng không được tự nhiên.

Nửa ngày này, Vân Khuynh càng bối rối vì dự định trong lòng, cùng với quyết tâm mà thấp thỏm không ngớt, cả ngày đều rất hoảng hốt.

Thẳng đến buổi trưa lần thứ hai gặp Vân Hoán, mới có chút chuyển biến tốt đẹp.

Buổi trưa, y lại đơn độc nói chuyện một hồi với Vân Hoán, đến buổi chiều tâm lý đã ổn định rất nhiều.

Buổi chiều ngày hôm ấy bọn họ rốt cục tới Tích Châu.

Hiên Viên Bất Kinh vốn dự định chia tay với họ tại đây, nhưng Vân Khuynh đột nhiên mang thai lại khiến hắn không thể yên tâm rời đi.

Hắn nói hắn muốn hội hợp với Sở Tiểu Ca trước, sau đó sẽ đón Sở Tiểu Ca tới nơi này tìm bọn họ.

Bởi vì Hiên Viên Bất Kinh là ca ca của Vân Khuynh, Vân Khuynh lại cùng với Hiên Viên Bất Kinh tụ họp thì ít xa cách thì nhiều, cho nên Tần Vô Phong và Tần Vô Song rất mong muốn Hiên Viên Bất Kinh có thể ở cạnh Vân Khuynh nhiều hơn.

Hiên Viên Bất Kinh sau khi nghìn dặm vạn dặm Vân Khuynh phải chăm sóc tốt cho bản thân, mới cực kỳ lo lắng rời đi.

Lúc hắn đi, Vân Khuynh mấy người bọn họ đã vào ở khách sạn.

Chạng vạng, ánh chiều tà mờ nhạt đánh lên mái hiên, bởi vì bọn họ một đường mệt nhọc, vừa xuống xe ngựa, Tần Vô Phong và Tần Vô Song liền để Vân Khuynh đi nghỉ ngơi.

Tối lúc dùng bữa tối, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều đến kêu Vân Khuynh rời giường.

Lần này có thai, không biết là bởi vì thời gian ngắn, hay là vì Vân Khuynh đầy bụng tâm sự, y dĩ nhiên không hề ngủ giống như lần trước.

Lúc y còn rất thanh tỉnh, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đã nhẹ nhàng đẩy cửa, gọi y rời giường, thuận tiện giúp y mặc quần áo.

Sắc mặt Vân Khuynh vẫn không quá tốt, nhìn qua tinh thần còn có chút hoảng hốt.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vẫn luôn phát hiện y không thích hợp, ở trên xe ngựa ép hỏi nửa ngày, Vân Khuynh chỉ nói là bởi vì Hiên Viên Bất Kinh đi rồi y có chút luyến tiếc.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên không tin, cũng chú ý gấp bội, thế nhưng tới hiện tại, Vân Khuynh không chỉ không tốt hơn, còn có xu hướng càng thêm nghiêm trọng.

Tần Vô Phong Tần Vô Song nhìn mà lo lắng không ngớt, đối với loại hình dạng buồn mà không hé răng này của Vân Khuynh, càng là hận đến nghiến răng nhưng lại không biết nên làm sao.

Chờ bọn hắn ra khỏi cửa phòng muốn đi xuống ăn cơm, Vân Khuynh mới mở miệng nói: “Đại ca, Vô Song.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song lập tức dừng lại cước bộ nhìn về phía y: “Vân nhi/ Khuynh nhi, làm sao vậy???”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh miễn cưỡng kéo ra nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu:

“Không có gì, ta cuối cùng là nghĩ, ba chúng ta từ lúc gặp lại đến giờ, chưa từng có cơ hội nói chuyện thật sự, mắt thấy chúng ta sắp về đến nhà, ta nghĩ, cũng đến lúc chúng ta nên nói chuyện rõ ràng...”

Chung quy cũng không thể cứ như vậy dựa vào suy đoán cam chịu lẫn nhau đúng không???

Ta nghĩ, có rất nhiều chuyện, chúng ta kỳ thực cần phải nói rõ với đối phương.”

Tỷ như y chưa từng nói với Tần Vô Phong một câu ta yêu người, cũng chưa từng nói với Tần Vô Song một câu cảm tạ hẳn tiếp thu Tần Vô Phong.

Tất cả giữa bọn họ, đều là dựa vào hành động để thực thi, dựa vào hành vi của đối phương mà đoán, chưa từng ngồi với nhau nói chuyện rõ ràng.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, đều bưng tỉnh đại ngộ, hoá ra Vân Khuynh là vì chuyện này mà vẫn luôn lo sợ bất an???

Bọn họ cũng có ý muốn nói chuyện với Vân Khuynh, hiện tại Vân Khuynh mở miệng, bọn họ tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

“Như vậy, Vân nhi muốn bàn bạc vào lúc nào???”

Vân Khuynh quay đầu đi, dường như là hơi suy ngẫm, sau đó quay đầu lại, chớp chớp mắt nói:

“Nếu không, vậy đêm nay đi.

Đêm nay các người đến phòng ta, chúng ta từ từ nói chuyện... Sớm một chút nói rõ ta sớm an tâm... Kỳ thực ta một mực suy đoán tâm tư của đại ca và Vô Song...”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song mỗi người cầm một tay y:

“Đứa ngốc, cử động và tình ý rõ ràng như thế người cũng nhìn không ra sao, còn đoán cái gì???”

Được rồi, vậy đêm nay, người xem người lo lắng đến tiều tụy, ta và đại ca nhìn mà lo lắng nửa ngày.”

Tần Vô Song có chút trách cứ, với hần mà nói, chuyện đã quyết định, đã thành kết cục đã định, hần sẽ không thay đổi, chỉ biết nỗ lực làm tốt.

Vân Khuynh hơi mím môi, bên môi nhộn nhạo nở ra nụ cười như hoa, xoè giãn mặt mày: “Đại ca, Vô Song, xin lỗi để các người lo lắng.”

Tần Vô Phong lắc đầu: “Người đừng lộ ra biểu tình không vui là được. Chỉ cần nhìn người vui vẻ, chúng ta liền thỏa mãn.”

Vân Khuynh nghe vậy gục đầu xuống, lại cong lên khoe môi.

Sau bữa tối Vân Khuynh đến nói rõ một vài việc với Vân Hoán xong liền trở về phòng.

Tuy rằng vừa dùng xong bữa tối, nhưng Vân Khuynh như trước vẫn đặt thêm rượu và thức ăn.

Y không thích đồ cay, từ trước đến nay không thích uống rượu, hôm nay trong bụng có hài tử, y tự nhiên là cẩn thận gấp đôi, cho nên lúc này y lấy trà thay rượu, mà Tần Vô Phong và Tần Vô Song cũng không ngại.

Hai người làm theo ước hẹn tới chỗ Vân Khuynh thấy y như vậy, nhìn nhau, đều nhúu mày, nghĩ Vân Khuynh như vậy quái dị tới cực điểm.

Thế nhưng, cảm giác vẫn chỉ là cảm giác, rốt cuộc quái dị chỗ nào bọn họ lại không thể nói rõ.

Vân Khuynh đem ống tay áo của mình kéo kéo hướng về phía trước, nói với Tần Vô Phong Tần Vô Song: “Đại ca, Vô Song, các người ngồi.”

Hai người ngồi xuống xong, Tần Vô Song đẩy mặt nghi hoặc nhìn Vân Khuynh: “Khuynh nhi, chúng ta vừa ăn xong bữa tối, không cần ăn khuya nhanh như vậy chứ???”

Sắc mặt Vân Khuynh hơi đỏ lên: “Không, chỉ là như thế này sẽ không buồn chán.”

Tần Vô Phong nhắc lên bầu rượu ở một bên, dĩ nhiên cực kỳ tiêu sái rót rượu, hẩn lắc lắc ly rượu, đặt ở chóp mũi người người, hơi thiêu mi, nâng mắt nhìn về phía Vân Khuynh.

Thấy Vân Khuynh khẩn trương nhìn hẩn, đáy mắt như hắc diệu thạch của hẩn không khỏi nhộn nhạo ra vài phần tình cảm ấm áp, cong môi lộ ra mỉm cười, sau đó đem ly rượu chuyển qua bên môi, ngửa đầu uống hết ly rượu, Vân Khuynh nhìn hầu kết của hẩn trên dưới cuộn một chút nhất thời nghĩ động tác này hấp dẫn và dũng cảm không nên lời.

Tần Vô Song thấy Vân Khuynh có chút dờ ra, mi tâm không khỏi nhíu nhíu, liếc nhìn Tần Vô Phong rồi mở miệng nói:

“Khuynh nhi, sau khi người đi ta và đại ca, triệt để đã biết cái gì là quan trọng nhất...”

Ta và đại ca bất hoà, chỉ biết làm hai người chúng ta thống khổ, khiến người tự trách áy náy...

Ta đã biết chân tướng sự tình, đó là ý trời, là ngoài ý muốn, ta cũng có trách nhiệm, ta không có quyền trách người và đại ca.”

Tần Vô Song nói cũng gục đầu xuống, đem ly rượu đưa đến bên môi mình, chậm rãi nuốt xuống, hít sâu một hơi: “Cho nên, ta và đại ca vứt bỏ hiềm khích, quyết định cùng nhau yêu thương người.”

Thân thể Vân Khuynh hơi cứng đờ, bàn tay dưới ống tay áo xoắn lại với nhau.

“Các người...”

Ánh mắt y bắt đầu nổi lên một ít hơi nước, nếu như không có hài tử trong bụng kia, y sẽ hạnh phúc bao nhiêu???

Y sao mà may mắn, dĩ nhiên gặp gỡ Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Tần Vô Phong hơi hơi nâng trán, nhìn Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, người có thể trách ta và Vô Song tự chủ trương hay không??? Lúc trước, ta nói sẽ cho người một cái công đạo, sẽ giải quyết chuyện này thật tốt, ta nghĩ chính là phương pháp này... Người có bằng lòng hay không???”

Hai gò má trắng nõn của Vân Khuynh nhiễm màu đỏ ửng, y cắn cắn môi, bỗng nhiên nhìn về phía Tần Vô Song, kiên định nói: “Ta đã sớm nói với người, Vô Song, ta yêu người.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song thoáng chốc tỏa sáng rực rỡ, khóe miệng cong lên, con người lóe sáng: “Đó là tự nhiên.”

Nói xong, Vân Khuynh lại đem ánh mắt chuyển hướng Tần Vô Phong:

“Chỉ là ta vẫn chưa nói, đại ca, không, Vô Phong, ta cũng yêu người... Có thể các người nghĩ ta quá tham lam, thế nhưng, ta không cự tuyệt được Vô Song cho ta ôn nhu, cũng không cự tuyệt được đại ca cho ta che chở...”

Kỳ thực lúc ở bên Vô Song, ta đã nghĩ, ta bình thường như vậy có đức có tài gì, dĩ nhiên có thể được Vô Song yêu thương, sau đó cùng với đại ca... Càng làm cho ta nghĩ tội nghiệt nặng nề, thế nhưng ngay cả như vậy, ta cũng ích kỷ mong muốn có được tình yêu của các người...

Ông trời dường như quá yêu mến ta, thứ ta mong muốn, thậm chí không dám nghĩ đến, dĩ nhiên đều thành hiện thực...”

Tư tự của Vân Khuynh có chút mờ ảo, lời y nói, cũng có chút lộn xộn.

Trong đôi mắt đẹp trong suốt dần dần hiện lên hơi nước, y cong cánh môi nói:

“Mặc kệ thế nào... Ta hiện tại, muốn nói cho các người biết chính là, ta cũng yêu các người, hai người đều yêu, không phải một lòng chia làm hai nửa, mà là đem toàn bộ trái tim đưa cho các người...”

Tới lúc này, cảm tạ Vô Song bao dung... Cảm tạ đại ca bảo vệ...”

Tình tự nét mặt y đã gần như tan vỡ, y cúi đầu, thanh âm run run: “Kỳ thực... Ta thực sự, rất muốn rất muốn ở bên các người...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 253: Tâm Tư Vân Khuynh

Lời Vân Khuynh nói, dần dần biến mất.

Toàn bộ bên trong một mảnh vắng vẻ, Tần Vô Phong và Tần Vô Song vừa rồi còn nghe y nói, dĩ nhiên không biết từ lúc nào đã cúi đầu ghé vào trên bàn.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song lực nhìn thấu thế nào, năng lực ra sao, lẽ ra sẽ không bị Vân Khuynh giản đơn đánh gục như vậy.

Chỉ là thứ Vân Khuynh lấy từ chỗ Vân Hoán không phải độc, hơn nữa vô sắc vô vị.

Đó là một loại giống như mê huyễn dược, sẽ không gây tổn hại đối với thân thể người, sẽ không khiến người ta triệt để hôn mê, mà là làm cho họ sản sinh một ít ảo giác như thật như giả, hơn nữa người trúng dược này, năng lực phòng bị sẽ giảm xuống.

Rất giống với cà độc dược Vân Khuynh biết đến ở thế kỷ hai mươi mốt.

Dược này quả thực khiến Vân Khuynh thoả mãn tới cực điểm.

Y không muốn thương tổn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, y lần này dự định rời đi, là bỏ đi thật, không giống như lần trước lắc lư ở bên ngoài.

Cũng không phải giống như lời Vân Hoán nói, sinh xong hài tử rồi trở về, y muốn triệt để rời đi.

Tìm một địa phương hẻo lánh, ẩn cư, không bao giờ đi ra nữa, không cho Tần Vô Phong bọn họ còn có cơ hội tìm được y.

Quãng đời còn lại của y có hài tử trong bụng này là được.

Tối hôm qua y suy nghĩ một đêm, bỗng nhiên phát hiện mình chính là tai tinh của Tần gia.

Khiến Tần gia huynh đệ một người hai người toàn bộ vì y trở mặt thành thù, Tần Vô Phong và Tần Vô Song thật vất vả mới hòa thuận như lúc ban đầu, âm kém dương sai, y dĩ nhiên lại dính dáng mơ hồ với Tần Vô Hạ.

Y tin tưởng, trong sâu thẳm nhất định là có một đôi tay, đang lôi kéo y phá hỏng sự an bình của Tần gia.

Trước đây là Tần Vô Phong và Tần Vô Song, hiện tại là Tần Vô Phong Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, chờ bọn hắn trở lại Tần gia, liệu có thể là Tần Vô Song Tần Vô Phong và Tần Du Hàn bọn họ nữa hay không...

Vân Khuynh không dám tưởng tượng.

Nhưng y biết, ba người bọn họ ở bên nhau đã là kinh thế hãi tục, về đến Tần gia, cùng với thân gia trường bối, nhất định phải dây dưa một phen, trắc trở trùng điệp.

Y không hy vọng như vậy, không hy vọng bởi vì mình, khiến cho toàn bộ Tần gia gà chó không yên.

Đại Bảo tiểu Bảo hôm nay ở Lưu Ly tiểu trúc, tên Lưu Ly tiểu trúc y cũng từng nghe qua, đó là một nơi tương đương không tệ, ở đó, hai hài tử kia có thể được giáo dục rất tốt.

Không gặp được hai hài tử, không thể nhìn bọn họ lớn lên là thua thiệt lớn nhất của y đối với bọn họ, y sẽ đem thua thiệt Đại Bảo tiểu Bảo của mình bù đắp gấp bội cho hài tử trong bụng này.

Y muốn rời đi, rồi lại có chút không cam lòng rời đi.

Y yêu hai nam nhân này, y không cam lòng, bản thân y cái gì cũng không làm, từ nay về sau lại không còn được gặp họ. Từ biệt này, cũng là vĩnh biệt, y sao có thể cam lòng???

Dù sao y thương bọn hăn như vậy, yêu đến tâm đều đau, muốn y buông tay, nào có thể lưu loát như vậy, nào có dễ dàng như vậy.

Trước khi rời đi, y muốn vì mình chế tạo một hồi ức tốt đẹp khắc sâu, cho nên y mới không trực tiếp len lén trốn đi với Vân Hoán, mà là dùng được đối phó bọn họ.

Hai người mơ mơ màng màng, rơi vào trong tràng cảnh như thật như giả, hai người như tỉnh như mơ bị Vân Khuynh nâng tới bên giường.

Hai người thân cao và thể trọng đều cao nặng hơn so với Vân Khuynh, chờ thành công chuyển bọn họ lên giường, y liền ngồi ở trên giường thờ dốc.

Y vỗ vỗ hai gò má của mình, đáy lòng tuôn ra một loại cảm giác kỳ dị, y không biết y lấy đâu ra quyết tâm lớn như vậy, cũng không biết vì sao y muốn làm vậy...

Y cắn môi dưới, thân thể hơi run, đem bàn tay mảnh khảnh chạm lên quần áo của Tần Vô Phong, lúc Tần Vô Phong nửa mơ nửa tỉnh, rút đi ngoại bào của hăn.

Càng cởi ra, khuôn mặt Vân Khuynh càng đỏ, tới loại hiện trạng khẩn yếu quan đầu này, y dĩ nhiên bắt đầu nảy sinh một loại ý niệm muốn chạy trốn.

Thế nhưng...

Vừa nghĩ đến qua tối nay sẽ không còn được gặp bọn họ, tâm của y, liền đau đớn giống như bị đao cắt, sau đó toàn bộ ngượng ngùng bất an đều bị

ép xuống đáy lòng.

Tay y càng lúc càng trở nên không linh hoạt, y có chút bức mình, ánh mắt chuyển đến bầu rượu trên bàn thì hơi sáng ngời.

Y muốn uống rượu tăng thêm cam đảm, hạ được Tần Vô Phong Tần Vô Song, không phải ở trong rượu, mà là quét trên thành chén, chén trà ly rượu trên bàn, ngoại trừ chén Vân Khuynh dùng, còn lại đều bị quét lên loại dước này.

Vân Khuynh dứt bỏ Tần Vô Phong và Tần Vô Song, đi tới trước bàn, cầm lấy bầu rượu, đưa đến bên môi, ngửa đầu uống thật nhiều ngụm.

Trong mơ màng, y dường như cảm thấy mình có tư thái dũng cảm của Tần Vô Phong lúc uống rượu vừa rồi.

Thế nhưng y một chút cũng không bình tĩnh như Tần Vô Phong, mùi vị cay độc thoáng cái từ dạ dày nhảy lên, khiến y khó chịu muốn chết, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y, cũng bị xông đỏ lên có chút chéch choáng.

Tuy rằng biết mang thai uống rượu không tốt, thế nhưng y đã dự định tốt đêm nay phải phóng túng một đêm, như vậy cũng không quan tâm một chút rượu ấy.

Vân Khuynh đem bầu rượu thả lại mặt bàn, hơi nhắm mắt lại, tay vịn mặt bàn, thân thể có chút mê muội, y lắc đầu, yên lặng chờ mình khôi phục lại.

Lúc này y đưa lưng về phía giường lớn, căn bản không biết hai người trên giường kia vốn phải là mơ mơ màng màng, nhưng con mắt lại tỉnh táo không gì sánh được trao đổi ánh mắt với nhau, trên hai khuôn mặt tuần tú đồng dạng mang theo nghi hoặc.

Chốc lát, Vân Khuynh tỉnh lại một chút, bước chân có chút lảo đảo, lại về tới trước giường, một bước dưới chân bất ổn, ngã lên trên giường, y hơi

giường mắt, vừa lúc chạm tới lông mi dày dài hơi buông xuống dưới hai mí mắt của Tần Vô Phong.

Y nhin không được vươn tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt Tần Vô Phong, cánh môi đỏ mọng mang theo hơi rượu chậm rãi mở ra, nỉ non nói: “Đại ca, đại ca, ta thực sự thích người, thực sự...”

Nói nói, y dùng tay giữ lấy khuôn mặt Tần Vô Phong, hôn lên bờ môi mỏng băng lãnh của Tần Vô Phong.

Tần Vô Song phía sau y mở mắt, thấy vậy trong đáy mắt hiện lên một tia tình tự kỳ dị, hăn giật giật thân thể, lăn sang Vân Khuynh bên kia, đem non nửa thân thể của Vân Khuynh áp dưới thân.

“Nặng quá...”

Vân Khuynh lăm bầm một câu, rời khỏi cánh môi Tần Vô Phong, trở mình, đem thân thể Tần Vô Song đẩy ra bên ngoài.

Sau đó y dùng tay chống giường, quỳ ngồi giữa Tần Vô Phong và Tần Vô Song, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ vì rượu mà tràn đầy đỏ ửng mang theo nụ cười vui sướng thuần túy: “Vô Song, đại ca... Thật xinh đẹp... Thật là đẹp mắt, ha hả...”

Nói, nường theo hương rượu, lá gan của y cũng lớn lên, thuận lợi lột hơn phân nửa quần áo của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, chỉ chừa áo lót.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nhìn như hôn mê kì thực thanh tỉnh dù ngốc đến đâu cũng biết Vân Khuynh muốn làm gì.

Bọn họ ở trong lòng vạn phần khiếp sợ, bọn họ chưa bao giờ biết, hóa ra Vân Khuynh cũng có thể chủ động như thế, cũng có thể như thế như thế... Dừng cảm???

Lúc Vân Khuynh lôi kéo quần áo họ, đôi tay nhỏ bé lơ đãng nhích tới nhích lui trên người bọn họ, chọc cho dục vọng dưới thân đã lâu không phát tiết của bọn họ tăng vọt không ngớt.

Vân Khuynh một mực lực lợi, động tác rất chậm, dẫn dắt bọn họ, bọn họ rất muốn không giả vờ bị dục tính khống chế nữa, rất muốn biến bị động thành chủ động, thế nhưng...

Nhưng Vân Khuynh chủ động là như thế này, trước đây thực sự chưa từng thấy, huống hồ lại là ở trước mặt cả hai bọn họ.

Hơn nữa bọn họ cũng muốn thăm dò Vân Khuynh rốt cuộc muốn làm gì, nhất thời cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hai người nam nhân anh tuấn cứ như vậy nằm ở trên giường, mặc cho Vân Khuynh muốn làm gì thì làm, Vân Khuynh đã có chút không biết làm sao.

Cái đầu có chút choáng váng của y nhớ lại cách Tần Vô Song làm khi ở bên Tần Vô Song trước đây, sau đó cúi xuống thân thể, cúi đầu, giật lại quần áo trước ngực Tần Vô Phong, liếm lên lồng ngực màu đồng cổ của hắn.

Vì sao là nhớ lại Tần Vô Song? Đương nhiên là bởi vì y và Tần Vô Song làm nhiều nhất.

Cùng Tần Vô Phong chỉ có một lần kia, còn suýt nữa lưu lại tâm lý bóng ma, lần nọ với Tần Vô Hạ, y trúng dục, ý thức vẫn không tỉnh táo, cuối cùng chờ lúc y tỉnh lại chỉ nhớ được cảm thụ ngay lúc đó, động tác cụ thể tư thế cơ thể vân vân, tất cả đều quên sạch.

Đôi tay tinh tế thon dài chậm rãi kéo quần áo Tần Vô Phong, tay và môi đều đang di động trên người Tần Vô Phong.

Lúc nhìn thấy đột khởi màu đỏ sậm Vân Khuynh nghiêng nghiêng đầu, lấy tay chọc chọc, lại véo véo, y vẫn cho rằng chỉ có nữ nhân mới có cảm giác ở đây, thế nhưng...

Trước đây Tần Vô Song làm với y như vậy, hình như y cũng rất có cảm giác...

Nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh giống như xấu hổ mà bốc hơi, may là trong phòng lúc này chỉ có mình y là coi như tỉnh táo.

Y làm gì cũng chỉ có y biết, nhớ kỹ.

Tần Vô Phong luôn luôn lạnh lùng, y muốn biết, hiện tại Tần Vô Phong có thể có cảm giác hay không.

Hơi nâng mi nhìn về phía khuôn mặt anh tuấn của Tần Vô Phong, lông mày Tần Vô Phong dường như gắt gao nhú lại, sắc mặt cũng có chút vằn vẹo.

Vân Khuynh vừa nhìn lại càng hoảng sợ, bất chấp tiếp theo mình muốn làm gì, thân thể trực tiếp cọ sát về phía trước, con mắt để sát vào đầu Tần Vô Phong muốn biết hẳn rốt cuộc làm sao.

Quần áo trên người Vân Khuynh vẫn chỉnh tề, Tần Vô Phong lại là nửa thân trần, lúc y cọ sát về phía trước, thân thể lướt qua lồng ngực trần trụi của Tần Vô Phong, lúc y còn không rõ Tần Vô Phong rốt cuộc làm sao, cổ tay mảnh khảnh đã bị một đôi tay thon dài khống chế.

Sau một khắc, một cái lật người thật lớn, y đã bị Tần Vô Phong đặt ở dưới thân.

Lẽ... Lẽ nào Tần Vô Phong còn tỉnh???

Ý nghĩ này khiến Vân Khuynh sợ đến ngừng hô hấp, nhưng mà y nâng mi nhìn lại, lại thấy đôi mắt Tần Vô Phong vẫn còn nhắm, khuôn mặt vạm vỡ vừa rồi đã khôi phục bình tĩnh, chỉ là khuôn mặt của hắn hạ xuống, như là muốn hôn y.

Vân Khuynh chớp chớp mắt, vừa lúc nghĩ tới được kia không phải mê dược, mà là có thể khiến người ta sản sinh ảo giác, như thật như giả, phỏng chừng, Tần Vô Phong hiện tại là làm việc này với y trong ảo giác.

Vừa nghĩ như thế, y liền yên tâm.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 254: Hai Người Thương Yêu

Sau một khắc y cảm thấy yên tâm, dung nhan lạnh lùng nghiêm nghị áp bách đến trước mắt liền khiến tâm y đề lên, hô hấp cũng chậm đi một nhịp.

Không có bất cứ ngoài ý muốn nào, bờ môi hơi lộ vẻ băng lãnh, rơi xuống gò má y, ấn xuống nụ hôn nóng cháy khác hẳn.

Môi lưỡi Tần Vô Phong dao động trên gò má trắng nõn của Vân Khuynh, Vân Khuynh nhất thời cũng bất chấp Tần Vô Song tồn tại, vươn tay ôm Tần Vô Phong.

Đợi đến lúc môi Tần Vô Phong rốt cục rơi xuống bên môi Vân Khuynh, Vân Khuynh không chút do dự mở miệng, vươn đầu lưỡi dây dưa với Tần Vô Phong.

Tay Tần Vô Phong thừa dịp môi lưỡi quấn quýt với Vân Khuynh, lưu loát cởi bỏ quần áo của Vân Khuynh.

Vân Khuynh ngoài bị hôn đến khó thở ra, dưới đáy lòng còn sợ hãi than được hiệu kia thần kỳ, lúc này Tần Vô Phong trúng được, dĩ nhiên còn hành động như thường, giống như không có việc gì vậy.

Còn tỉnh táo hôn y như vậy, có thể cởi quần áo của y, thực sự là thần kỳ.

Lúc quần áo của y bị cởi ra, Tần Vô Phong liền xé mở áo lót vốn đang phanh rộng của mình, cứ như vậy giữa hai người bọn họ liền không còn có bất cứ cái gì trở ngại.

Da thịt dán chặt với nhau, cảm giác ấm áp phi thường tuyệt diệu, khiến đáy lòng Vân Khuynh dĩ nhiên mọc lên một cỗ cảm động và bi thương khó hiểu.

Cảm động vì mình có thể tiếp cận Tần Vô Phong như vậy, bi thương vì sau lần này sẽ xa cách Tần Vô Phong.

Đây là một lần cuối cùng thân thể này tiếp xúc thân mật đúng không nhỉ???

Vừa nghĩ như thế, tay Vân Khuynh liền chủ động dao động trên người Tần Vô Phong, không ngừng trêu chọc ý chí Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong sợ Vân Khuynh phát hiện hắn vẫn còn tỉnh, liền thẳng tuốt nhắm mắt, hắn chỉ có thể từ cảm giác run rẩy từ da thịt người dưới thân truyền đến, cảm thụ được tâm tình phập phồng quá lớn của y.

Không còn lạnh lẽo như ngày xưa, cũng không giống lần đầu tiên thô bạo với Vân Khuynh, hắn lúc này, có vẻ phi thường ôn nhu, nhẹ nhàng ma sát thân thể trắng mịn của Vân Khuynh.

Lúc hai người ôm hôn nhau, Tần Vô Song bị vắng vẻ một bên chậm rãi nhồm dậy, trong con ngươi đen thui lóe ra sáng bóng kỳ dị.

Thân thể hai người kia đan chéo với nhau, một người là màu đồng cổ dương cương, một người khác tương đối mảnh khảnh trắng nõn, về phương diện thị giác là phi thường không tệ, nhưng hai người này là Tần Vô Phong và Vân Khuynh, khiến trong lòng hắn có chút nhỏ nhỏ không vui.

Hắn nhìn Tần Vô Phong đóng chặt hai mắt mím môi, lại đem ánh mắt dời về phía khuôn mặt Vân Khuynh.

Tóc dài màu mực vào lúc Tần Vô Phong đem y đặt ở dưới thân, cũng đã tản ra, tảng lớn tảng lớn xoa trên sàng đan màu nhạt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh đỏ bừng như là người sốt cao, đôi mắt y mê ly không rõ, hơi nước tràn ngập, ánh mắt ôn nhu nhìn Tần Vô Phong, bên trong dường như ẩn chứa tình ý khó có thể tự thuật.

Tần Vô Song hô hấp ngừng lại, đáy lòng mọc lên một cỗ rối loạn không thể nói rõ, dục vọng dưới thân càng trở nên sừng tấy khó có thể khống chế, hẳn không còn nguyện ý Tần Vô Phong một mình chiếm lấy Vân Khuynh nữa.

Hắn vươn tay bỏ đi áo lót còn lại trên người mình, lập tức trở nên trần trụi giống với Tần Vô Phong và Vân Khuynh.

Chậm rãi di động tới chỗ Vân Khuynh và Tần Vô Phong, bàn tay thon dài của Tần Vô Song theo cẳng chân Vân Khuynh chậm rãi xoa lên phía trước.

Vân Khuynh nghiêng đầu, trông thấy người còn lại đồng dạng hẳn là mơ hồ, nhưng lại rất tỉnh táo kia.

Thân thể Tần Vô Phong đầu tiên là cứng đờ, sau đó liền di sang một bên, lùi đi một chút, nhường chỗ cho Tần Vô Song.

Cùng thời khắc đó hẳn lại hôn lên cánh môi hơi nghiêng đi của Vân Khuynh, kéo lực chú ý của Vân Khuynh về, bàn tay chậm rãi ma sát lên cổ Vân Khuynh.

Tay Tần Vô Song rất nhẹ, chậm rãi mơn trớn về phía trước, từ bắp chân đến bắp đùi, giống như một cái lông chim chậm rãi xẹt qua, không có đau đớn hoặc cảm giác xấu khác, nhưng lại khiến Vân Khuynh cảm thấy ngứa ngáy không ngớt, điện lưu nhỏ vụn cũng theo đó chậm rãi nhộn nhạo, khiến Vân Khuynh chỉ muốn gãi lên, nhưng nửa người trên của y đã bị Tần Vô Phong áp chế, không thể nhúc nhích mảy may.

Vân Khuynh vốn bị rượu làm cho ý nghĩ không còn tỉnh táo, lúc này càng thêm mơ hồ.

Y chỉ loáng thoáng nhớ kỹ hai người kia bị y hạ được, hiện tại hẳn là y chủ động...

Nhưng vì sao, y lại biến thành người bị động???

Thế nhưng nếu thật để y chủ động, y không nhất định sẽ làm tốt như hai người hiện tại chủ động, bất luận quá trình như thế nào, chỉ cần mục đích của y đạt được là ổn.

Khóe môi Vân Khuynh hơi cong lên, vào lúc tỉnh táo cuối cùng còn không quên nhắc nhở mình, loại được kỳ quái sau đó vẫn là ít đi xin thì tốt hơn, bởi vì tình huống hiện tại thực sự quá quý dị.

Tư tự yếu ớt này của y, dưới sự trùng kích từ các loại cảm giác tê dại ở trên người, chậm rãi biến mất vô tung vô ảnh.

Lúc Vân Khuynh gần như không thể hô hấp, Tần Vô Phong rốt cục thả môi Vân Khuynh, theo chiếc cổ trắng nõn nhẵn nhụi thon dài mỹ lệ như cổ thiên nga một đường hôn xuống.

Da thịt dưới môi là ấm áp, trơn mềm, mịn màng, Tần Vô Phong lưu luyến, hẳn giống như muốn trực tiếp đem Vân Khuynh toàn bộ ăn vào trong bụng.

Vì vậy Tần Vô Phong liền đem hàm răng của mình cắn lên làn da non mềm, lưu lại một đường vết tích gặm cắn.

Sức lực của Tần Vô Phong không tính là nặng, khiến Vân Khuynh trong khi đau đớn rất nhỏ, cảm giác được càng nhiều tê dại, cổ bị Tần Vô Phong cắn lên Vân Khuynh chỉ có thể ngửa đầu thở dốc, một ít rên rỉ nhỏ vụn khó có thể khắc chế bừa lên.

Thân thể Tần Vô Song áp sát vào Vân Khuynh, ngón tay thon dài cũng theo chân Vân Khuynh, trượt tới phía trên bắp đùi tuyết trắng.

Bàn tay hần quá mức nóng cháy, hầu như có thể làm bỏng làn da mềm mại trên người Vân Khuynh, thắt lưng Vân Khuynh hơi giãy dụa, muốn thoát đi loại nhiệt độ này.

Nhưng Tần Vô Song sao có thể cho phép???

Hai tay đặt trên bắp đùi dài nhỏ, Tần Vô Song khóa lại hai chân Vân Khuynh, cúi người xuống, lưu lại từng chút từng chút vết tích trên đùi Vân Khuynh.

Vừa rồi thấy Vân Khuynh bởi vì đại ca mà trở nên quyến rũ hần liền có chút bức mình, đáy lòng mọc lên một loại ý niệm muốn ganh đua cao thấp với đại ca, hần cực kỳ có kỹ xảo hôn chân Vân Khuynh, môi lưỡi cùng sử dụng mút vào, đầu lưỡi khê liếm, cùng lúc đó bàn tay hữu lực của hần cũng tách ra hai chân luôn luôn không tự chủ được muốn khép lại của Vân Khuynh.

Chính vào lúc này, môi Tần Vô Phong cũng chuyển tới chỗ xương quai xanh của Vân Khuynh, đem xương quai xanh tinh xảo thật nhỏ của y ngậm vào trong miệng nhẹ nhàng gặm cắn.

“Ngô... Ách....”

Vân Khuynh bị Tần Vô Phong bỗng nhiên nặng thêm lực đạo quấy nhiễu khó có thể bình tĩnh.

Tần Vô Song nghe thấy thanh âm mị hoặc nhỏ vụn của y, trong đôi mắt lay động một mặt tư tự kỳ dị, sau đó liền dùng thân thể của mình giam cầm hai chân Vân Khuynh, còn tay thì chủ động xâm phạm ngọc hành đã thẳng dậy của Vân Khuynh.

Vân Khuynh mơ hồ nghĩ sự tình càng ngày càng không thích hợp, vì sao hai người này đã không có ý thức thanh tỉnh lại có thể chuẩn xác xâm lược y như vậy???

Nhưng mà loại tình huống này hiện nay, căn bản không cho phép y suy nghĩ nhiều, vào lúc y còn đang vì xương quai xanh đau nhức tương đối nặng mà kháng nghị, móng tay trong suốt cắt sửa gọn gàng của Tần Vô Song đã quét qua đỉnh ngọc hành.

Thân thể Vân Khuynh vốn có run rẩy không ngớt, dưới một kích kia của Tần Vô Song, thoáng cái giật bắn, nhưng bởi vì Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều đã đè nặng nửa người trên và nửa người dưới của y, cho nên y cũng chỉ có thể cong lên phần eo, rên rỉ nhỏ vụn trong miệng bởi vì ngọc hành bị kích thích cũng bỗng nhiên biến lớn.

Khóe miệng Tần Vô Song hơi cong lên, hai gò má còn dán trên bắp đùi của Vân Khuynh đã chuyển đến giữa hai chân Vân Khuynh, sau đó há miệng đem ngọc hành tinh thần chấn hưng ngậm vào trong miệng.

Tay hấn, trong lúc không ý thức thay đổi trận địa, chuyển qua trước mặt huyết hơi ướt át bên dưới ngọc hành, khẽ vuốt ve chung quanh.

Động tác của Tần Vô Song đương nhiên khiến toàn bộ lực chú ý của Vân Khuynh đều tập trung tới nửa người dưới.

Y giãy dụa thắt lưng muốn chạy trốn, ngọc hành sưng lên chỉ muốn phát tiết, hết lần này tới lần khác khoang miệng ẩm áp cùng với đầu lưỡi trơn mềm kia, lại khiến y tham luyến không gì sánh được.

Mật huyết phía dưới vốn bởi vì thân thể bị trêu chọc mà hơi động tình, hiện tại động tác trên tay Tần Vô Song, càng trêu ghẹo ra tảng lớn ái dịch.

“Vô... Vô Song... Ô... Không nên...”

Trong con người màu mực của Tần Vô Song lúc này ngậm lấy ngọc hành của Vân Khuynh đã mang theo ý cười, mà Tần Vô Phong đang gặm cắn lồng ngực phía trên sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Hắn híp lại đôi mắt tràn đầy màu sắc dục vọng vươn tay dùng ngón trỏ và ngón cái đem hạt tròn nhỏ trước ngực Vân Khuynh, đỏ bừng cứng rắn chăm chú lôi kéo nắn bóp.

Đầu Vân Khuynh bỗng nhiên giương lên, hầu kết trên chiếc cổ trắng nõn mang theo vết tích cuộn một chút, trong miệng tràn ra rên rỉ khó nhin, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ là biểu tình như đau đớn cũng như vui sướng.

Trong đôi mắt màu mực mờ mịt ánh nước, thậm chí có giọt nước trong suốt tràn ra ở khóe mắt y.

Y muốn đưa tay cứu lấy điểm mẫn cảm trên người đang pha lẫn thống khổ và vui sướng kia, như Tần Vô Phong lại vươn tay, dễ dàng đem hai tay y đặt xuống sàng đan ở dưới thân.

Tần Vô Phong một tay khóa lại hai cổ tay Vân Khuynh, một tay đùa nghịch thù du trước ngực Vân Khuynh, tự nhiên cũng sẽ không lạnh nhạt với một viên đậu đỏ khác đang run run thẳng tắp trong không khí, hắn cúi xuống thân thể, đem thù du cứng rắn như ru-bi hoàn toàn ngậm vào trong miệng, dùng hàm răng day mài gặm cắn.

Đau đớn bén nhọn từ hai điểm trước ngực khuếch tán ra, Vân Khuynh hơi rút lui thân thể lắc lắc đầu: “Không... Không nên... Đại ca... Ô...”

Tần Vô Song cảm thấy bức mình, hẳn nghĩ lúc này, trong cái miệng nhỏ của Vân Khuynh, nghe thấy tiếng rên rỉ là được, về phần tên gọi các loại, coi như hết.

Nghĩ, ngón tay thon dài liền đâm vào mật huyết hắc vẫn luôn mơ ước, cảm nhận cảm giác trơn mềm, thoáng cái đi vào trong cơ thể ấm áp chặt trí của Vân Khuynh.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 255: Nhiệt Tình Như Lửa

“Ân a...”

Nơi bí ẩn nhất trong thân thể bỗng nhiên bị xâm lấn, thân thể mẫn cảm của Vân Khuynh có vẻ càng thêm kích động.

Đầu lưỡi Tần Vô Song hoàn toàn quấn lấy ngọc hành của Vân Khuynh, mồ hôi hột trên trán chậm rãi chảy xuống, rơi lên bắp đùi trắng nõn của Vân Khuynh và sàng đan, nóng đến mức khiến Vân Khuynh run run không ngớt.

Tà ác nhẹ nhàng ma sát ở đỉnh ngọc hành, Tần Vô Song cảm thấy rõ ràng vật nhỏ trong miệng càng ngày càng căng lớn, gân xanh mặt trên toát ra càng ngày càng nghiêm trọng, run nhè nhẹ chỉ muốn bạo phát.

Hắn nhân cơ hội này giật giật ngón tay đã vào trong cơ thể Vân Khuynh, nhiệt độ trong cơ thể Vân Khuynh rất cao, nóng đến mức gần như đem ngón tay Tần Vô Song hòa tan ở bên trong.

Ngón tay thon dài vừa đâm vào mật huyết nhỏ hẹp, nội bích mật huyết chặt trí liền đè ép từ bốn phía, ép hắn nửa bước khó đi.

Vì vậy, thừa dịp nhất khắc thân thể Vân Khuynh run run bạo phát, ngón tay thứ hai của Tần Vô Song cũng vói vào trong mật huyết.

Hai ngón tay của hắn đã bị ái dịch làm ướt, ở trong nội bích chặt trí ấm áp đè nhấn mở rộng.

Bởi vì hắc vẫn ngậm lấy ngọc hành, nên dịch thể bạch trọc ngọc hành phun ra, bị hắc ngậm vào trong miệng, cũng thuận thể nuốt xuống.

Trên tay tiến công mật huyết Vân Khuynh song song, Tần Vô Song chậm rãi ngẩng đầu, buông ra ngọc hành đã không còn sừng cứng trong miệng, một ít dịch thể bạch trọc còn chưa kịp nuốt xuống, theo ngọc hành rời đi, từ khước môi Tần Vô Song tràn ra.

Hắc ngẩng đầu, cảm giác được thân thể Vân Khuynh bạo phát, Tần Vô Phong cũng ngẩng đầu lên, huynh đệ hai người nhìn nhau, giữa hai người có nhiều chỗ ẩn ý khiến Tần Vô Phong vươn tay nửa ôm thân thể Vân Khuynh vào lòng, mà Vân Khuynh còn lại là toàn thân vô lực tùy ý bọn họ loay hoay.

Tần Vô Song khẽ nhíu mày, nhìn Vân Khuynh mặt hướng Tần Vô Phong, cả người nho nhỏ hầu như lui ở trong lòng Tần Vô Phong, hắc chậm rãi rút ra hai ngón tay đã vào trong cơ thể Vân Khuynh, bởi vì vị trí, hắc thẳng thắn nghiêng người ra phía sau Vân Khuynh, đem phía trước tặng cho Tần Vô Phong.

Tay hắc một lần nữa xoa lên tấm lưng tuyết trắng trơn mềm như tơ của Vân Khuynh, cảm giác dưới tay trắng mịn không ngót, dường như mang theo lực hấp thụ khó có thể tưởng tượng, khiến Tần Vô Song thể nào cũng luyến tiếc dời đi.

Hắc thích lưng của Vân Khuynh, trắng nõn không tì vết, cũng chỉ có thể chờ hắc dùng môi tùy ý miêu tả bức vẽ hắc muốn ở trên.

Vân Khuynh hơi nhíu mày, ngón tay mở rộng mật huyết phía trước của y rút khỏi, khiến mật huyết động tình không ngừng tràn ra ái dịch trơn dính, càng khiến Vân Khuynh đáng sợ nghĩ có chút trống rỗng.

Hai chân y chậm rãi ma sát, mong muốn có vài thứ lần thứ hai tràn đầy mật huyết đã động tình của y.

Tóc dài màu mực trên trán y đã hoàn toàn ướt, dính vào trên trán, tôn lên cho da thịt trắng nõn càng thêm óng ánh như ngọc.

“Ngô...”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y mang theo mê man và bất mãn, Tần Vô Phong mở đôi mắt, cúi đầu nhìn Vân Khuynh nằm nghiêng trong lòng hân hơ cong khéo môi, ngón tay có chút thô ráp theo đỏ bừng trước ngực Vân Khuynh một đường trượt xuống, lướt qua bụng y, cuối cùng chìm vào trong cơ thể Vân Khuynh, công chiếm vị trí vừa rồi của Tần Vô Song.

Ngón tay thon dài không cho Vân Khuynh cơ hội, hai ngón tay trực tiếp nhập vào mật huyết của Vân Khuynh.

Mật huyết vốn có chút trống rỗng nhỏ hẹp chặt trí thoáng cái liền bị hai ngón tay kia tràn đầy.

Vân Khuynh rên rỉ giương lên đôi mắt sương mù nhìn Tần Vô Phong, lúc thấy đôi mắt sâu thẳm sáng sủa, lóe ra ngọn lửa nóng cháy thì đáy lòng hiện lên vài tia nghi hoặc.

Tần Vô Phong, nhìn qua... Rất tinh táo...

Suy nghĩ của y sau một khắc liền bị ngón tay Tần Vô Phong bắt đầu chuyển động trong nội bích quấy nhiễu chẳng còn.

Bởi vì mật huyết đã bị khai thác qua, không quá khó khăn tiếp nhận hai ngón tay của Tần Vô Phong, lại bởi vì tuôn ra rất nhiều ái dịch, bên trong trở nên nóng ướt không gì sánh được, khiến thân thể buộc chặt của Tần Vô Phong khó chịu đến cực điểm.

Dục vọng lửa nóng dưới thân Tần Vô Phong sừng đến dọa người đang thẳng tắp đỉnh lên trên đùi Vân Khuynh, nhìn chăm chăm vị trí ngón tay hân mơ ước.

Tuy rằng dưới thân sưng đau khó chịu không ngớt, nhưng Tần Vô Phong vẫn không muốn lỗ mãng tiến vào trong cơ thể Vân Khuynh khiến y thống khổ, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn cũng mang theo mồ hôi hột ẩn nhẫn, kiên nhẫn chậm rãi tăng ngón tay.

Không chỉ Tần Vô Phong có loại tâm tư quý trọng Vân Khuynh này, Tần Vô Song phía sau Vân Khuynh, càng là có thêm tâm tư như vậy.

Hắn đang theo ý muốn của mình, không ngừng ấn xuống vết tích mình muốn trên tấm lưng tuyết trắng của Vân Khuynh, khiến tấm lưng thuần khiết mỹ lệ, tràn đầy vết tích tình ái, trở nên mê hoặc không ngớt.

Hôm nay, Tần Vô Song dường như yêu cảm giác thân cận hạ thân của Vân Khuynh.

Khi tay và môi hắn chuyển qua thắt lưng Vân Khuynh, hắn cũng không hề ngừng, một đường đi xuống, hôn lên mông cong, cuối cùng khẩn cấp lấy tay tách mở, kề sát vào đóa hoa nhỏ giữa hai cánh mông ẩn giấu càng thêm bí ẩn so với mật huyết phía trước.

Từ lúc ngón tay tiến nhập mật huyết Vân Khuynh, hắn cũng đã có chút nhẫn không nổi, sau lại bởi vì vị trí thời gian hắn nhẫn nại càng bị ép dài hơn, hắn hiện tại khẩn cấp muốn muốn đi vào thân thể Vân Khuynh.

Hắn trực tiếp dùng môi mình, vươn cái lưỡi đỏ tươi dùng sức chen vào trong, muốn thăm dò trong đó, song song hắn nỗ lực tiến nhập, toàn bộ hậu huyết cũng đã ướm.

Phía trước vốn trống rỗng vừa bị lấp đầy, phía sau lại bị xâm phạm, thân thể Vân Khuynh sau khi phóng thích mãnh cảm đến dọa người, lúc này trước sau giáp kích, ngọc hành vừa thẳng lên lần thứ hai của y thiếu chút nữa tiết ra, đáng tiếc cuối cùng bị Tần Vô Phong nắm lại.

“Không muốn...”

Đã không biết mình rốt cuộc là muốn cự tuyệt hay là muốn bị tiến nhập, Vân Khuynh chỉ có thể lắc đầu, muốn chạy trốn loại cảm giác hầu như bao phủ y này.

Ngón tay Tần Vô Phong lúc này ở trong mật huyết của y, đã tăng tới bốn ngón, nghe thấy Vân Khuynh nói không muốn hấn công lên khoe môi: “Ta xem là muốn đi...”

Thanh âm của hấn vào lúc này mang theo một loại từ tính kỳ dị, chọc người vô cùng, bốn ngón tay chôn trong cơ thể Vân Khuynh vào lúc vừa dứt lời liền bắt đầu kịch liệt ma sát nội bích non mềm.

Từng đợt điện lưu theo ngón tay hấn ma sát chảy về phía hậu huyết Vân Khuynh, bởi vì thân thể thực sự không thể nhẫn nại thêm, Tần Vô Song liền ngẩng đầu, lấy ngón tay xâm nhập hậu huyết đã ươn ướt.

Trong hậu huyết cực hạn mẫn cảm và mềm mại của Vân Khuynh không có phí quá lớn khí lực liền tiến vào.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đem hết toàn lực muốn để Vân Khuynh thả lỏng, cảm thấy vui sướng, môi lưỡi ngón tay cũng không rời khỏi thân thể Vân Khuynh.

Thân thể trắng nõn của Vân Khuynh sớm đã bị hôn tràn đầy vết tích.

Thân thể dường như mềm thành đồng bùn.

Nếu là Tần Vô Phong Tần Vô Song thực sự hôn mê, chuyện Vân Khuynh vốn muốn làm, chỉ sợ không thể tiến hành...

May là Tần gia huynh đệ sức chống cự thân thể tốt không phải người bình thường có thể so sánh.

Tần Vô Song thật sự là rất lâu rất lâu đã không chạm vào thân thể này, hiện tại gặp mặt liền như trúng độc không thể buông ra, kích động khó có thể khắc chế.

Chờ hậu huyết Vân Khuynh vừa có thể thích hợp ba ngón tay của hắn, hắn liền rút đi ngón tay, dùng dục vọng nóng rực sưng cứng của mình thay thế ngón tay vừa rồi.

Dục vọng cực lớn thoáng cái kéo mở nội bích hậu huyết, dục vọng sưng cứng của Tần Vô Song thực sự quá lớn, hậu huyết bị ba ngón tay khai thác căn bản không thể lập tức thừa thụ nó, cho nên chỉ tiến nhập một chút liền bị kẹt lại.

Nội bích mềm mại bị kéo căng, chặt chẽ bọc lấy dục vọng của Tần Vô Song, cơ thịt từ bốn phương tám hướng nội bích vọt tới đè ép vật xâm lấn từ bên ngoài, lôi kéo toàn bộ hậu huyết siết chặt. Điều này khiến Tần Vô Song không ngừng rơi mồ hôi hột.

“Khuynh nhi... Thả lỏng...”

Vân Khuynh mơ mơ hồ hồ nghe thấy Tần Vô Song nói như vậy, y muốn thả lỏng, rất muốn thả lỏng.

Thế nhưng mật huyết phía trước bị bốn ngón tay không ngừng ma sát cực nhanh, ngọc hành cũng bị cầm giữ trong tay người khác, thân thể y bởi vì các loại dục vọng y khó có thể thừa thụ mà hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của y, lúc này hoàn toàn là dựa vào bản năng.

Tần Vô Song vươn tay xoa lên chu vi hậu huyết Vân Khuynh, thắt lưng đẩy về phía trước, dùng sức đem mình đưa vào trong cơ thể Vân Khuynh.

Tần Vô Song cảm thụ được Vân Khuynh chậm rãi kéo căng thân thể, nhú mào, cũng kéo ra ngón tay, trong con ngươi màu mực lóe ra sáng bóng

kỳ dị, đem dục vọng lửa nóng tràn ngập uy hiếp của mình đặt ở lối vào mật huyết.

Hắn vươn tay đỡ thắt lưng Vân Khuynh, nói với đệ đệ phía sau Vân Khuynh: “Ta đến giúp người...”

Nói xong, liền đem mình đưa vào mật huyết Vân Khuynh, mật huyết nhỏ hẹp cũng không thể lập tức thừa thụ cực lớn của hắn, bàn tay hắn đặt ở bên hông Vân Khuynh cũng dùng sức, nhếch môi, dùng lực đánh vào trong cơ thể Vân Khuynh.

“Ách a....”

Lúc Vân Khuynh ngưỡng cổ quyến rũ rên rỉ, Tần Vô Phong đã đâm vào trong cơ thể y, sức lực này cũng khiến cho dục vọng Tần Vô Song kẹt ở hậu huyết Vân Khuynh đi tới.

Thân thể yếu ớt, bị bọn họ một trước một sau xâm nhập, bọn họ xâm nhập, dục vọng của bọn họ hầu như có thể xuyên qua thân thể Vân Khuynh cảm thụ được sự tồn tại giữa hai bên.

Vân Khuynh cả người đều mất đi tư tự, thân thể đơn bạc dường như trôi nổi trên biển rộng, cảm giác chật trí bị tràn ngập dưới thân khiến y muốn phát cuồng.

“Ô.... Không... Nóng quá.... Rất sướng...”

Lông mi hơi nhắm lại vương lên giọt nước mắt trong suốt, Vân Khuynh không biết làm sao hô lên.

Nhưng hai nam nhân toàn thân mồ hôi kia đã không nghe bất cứ can ngăn nào của y, mà là thuận theo dục vọng của mình, bắt đầu luật động cổ xưa nhất.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 256: Bắt Đầu Chạy Trốn

Lửa nóng thật lớn, tựa như có tinh lực không thể dùng hết, ma sát kịch liệt nội bích từ hai nơi trước sau của Vân Khuynh, va chạm thân thể Vân Khuynh.

Động tác của Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người tuy rằng chưa nói tới thô bạo, nhưng là tuyệt không ôn nhu.

Một chân của Vân Khuynh bị Tần Vô Song giơ lên cao, khiến hân càng thêm chặt chẽ tiếp cận Vân Khuynh, cũng càng khiến cho dục vọng của hân có thể tiến vào địa phương càng sâu càng mềm mại của Vân Khuynh.

Tần Vô Phong mượn Tần Vô Song tiện lợi, cũng có thể càng sâu xâm nhập trong cơ thể Vân Khuynh.

Dục vọng nóng cháy thật lớn của hai người xô vào nhau trong cơ thể Vân Khuynh, ngoại trừ cảm thụ được nội huyết Vân Khuynh chặt trí trơn mềm và co rút bực lầy, còn có thể song song cảm thụ được sự tồn tại giữa đôi bên trong khi thâm nhập thân thể Vân Khuynh.

Hai mặt giáp công như vậy, ở sâu trong thân thể nổi lên cảm giác tựa như đau nhức lại tựa như sung sướng, thực sự khiến Vân Khuynh khó có thể thừa thụ, y gần như sắp tan vỡ.

Ngọc hành bị Tần Vô Song nắm trong tay tiết đến rồi tinh rồi mù, vừa tiết xong còn chưa kịp mềm xuống liền lại cứng rắn như thiết, dục vọng của y cũng bị hai người kia không có chỗ nào không câu đi ra.

Toàn bộ thân thể của y, đã bị dục vọng và Tần Vô Phong Tần Vô Song hai người hoàn toàn nắm trong tay.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ trắng nõn của y tràn đầy nước mắt, cái miệng nhỏ nhắn anh hồng cũng không thể ngậm lại, chỉ có thể tuôn ra tiếng rên rỉ quyến rũ ngay cả chính y cũng không biết.

Mái tóc màu mực vốn có trơn mượt bị động tác của y làm cho mất trật tự không gì sánh được, tăng thêm vài phần quyến rũ xinh đẹp.

Tần Vô Phong ở phía trước, không ngừng lấy tay và môi thường thức thủ du trước ngực Vân Khuynh, khi Vân Khuynh rên rỉ tê dại khiến hắn không thể chịu đựng được, hắn cũng sẽ ngẩng đầu che lại cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

Chăm chú bao phủ cánh môi Vân Khuynh, ngăn chặn môi lưỡi của y, ngăn cản bất cứ tiếng rên rỉ từ bên trong tuôn ra, cái lưỡi đỏ tươi thoả thích càn quét và công chiếm địa bàn thuộc về mình trong khoang miệng của y.

Mà Tần Vô Song ở phía sau Vân Khuynh cũng không cam lạc hậu, bờ môi nóng hổi hạ xuống rậm rạp vết tích trên tấm lưng tuyết trắng của Vân Khuynh, bàn tay đi qua từ gốc đùi Vân Khuynh bị hắn nâng cao, đem ngọc hành của Vân Khuynh lấy tư thế tuyệt đối nắm giữ nắm trong tay thường thức.

Dục vọng ba người áp lực đã lâu, vào lúc này đã có thể vô cùng nhuần nhuyễn phát tiết, thời gian chậm rãi trôi qua, nhưng dục vọng của họ lại chưa từng nguội lại.

Chờ ba người đều phát tiết qua đi, lại thay đổi vị trí, tiếp tục gieo rắc ái ý tràn ngập trên thân thể đơn bạc ở giữa kia.

Vân Khuynh chẳng biết bị rượu hay bị dục vọng xông đến choáng váng, thiếu chút nữa liền quên chuyện chạy trốn.

Trời đã sắp sáng, động tác trong phòng thoáng ngừng lại, tay của Tần Vô Phong và Tần Vô Song còn đang dao động trên người Vân Khuynh, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng đập cửa, ba tiếng dài, ba tiếng ngắn, giống như ám hiệu nào đó.

Vân Khuynh toàn thân mềm nhũn vô lực, đầu óc kêu loạn một chút cũng chưa phát hiện, nhưng thật ra Tần Vô Phong và Tần Vô Song dần dần thành thật xuống.

Cả đêm hôm qua có thể đem Vân Khuynh từ trong ra ngoài, lại từ ngoài vào trong ăn sạch một lần, thân thể chiếm được thỏa mãn cực lớn, tâm tình của bọn họ cũng tương đương không tệ.

Thế nhưng tiếng đập cửa này trái lại đem bọn họ từ trong suối chảy dục vọng đánh thức.

Song song bọn họ thành thật xuống, cũng bắt đầu suy tư sự kiện từ đầu đến cuối.

Hành vi tối hôm qua của Vân Khuynh, thật sự là quá quý dị, quý dị khiến người ta khó có thể hình dung.

Cái người luôn luôn tương đối xấu hổ nội hướng, dĩ nhiên đột nhiên thõ lộ với hai người bọn họ, đồng thời chủ động đưa lên cửa cho bọn họ ăn???

Có quý, tuyệt đối có quý!!!

Bọn họ không rõ Vân Khuynh rốt cuộc muốn làm gì, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể lẳng lặng đợi nhất khắc chân tướng rõ ràng kia đến.

Chỉ có biết được khúc mắc của Vân Khuynh, bọn họ mới có thể giúp Vân Khuynh giải quyết, mới có thể khiến cho quan hệ giữa bọn hắn càng thêm thẳng thắn thành khẩn, cảm tình càng thêm vững chắc.

Tiếng đập cửa bên ngoài, ba tiếng dài ba tiếng ngắn lặp lại vài lần, vẫn không chiếm được đáp lại, liền có người đẩy ra cửa phòng.

Đây là lần thứ hai Vân Hoán nhìn thấy Vân Khuynh ở trong lòng người khác.

Lần đầu tiên là ở trong lòng Tần Vô Hạ, lúc này đây là ở trong lòng Tần Vô Song Tần Vô Phong hai huynh đệ.

Đáy lòng hần dâng lên một loại cảm giác đắng chát, trái tim trong lồng ngực, đau đớn kỳ dị.

Hần cũng rất tự tin đối với loại được hần đưa cho Vân Khuynh, cũng không sợ Tần Vô Phong Tần Vô Song phát hiện hần, hần đưa lưng về phía giường lớn của khách sạn, ho nhẹ hai tiếng nói: “Tiểu Khuynh, chúng ta cần phải đi.”

Bởi vì ba người thoáng bình tĩnh một trận, cho nên ý nghĩ của Vân Khuynh đã có một chút thanh tỉnh.

Thế nhưng thân thể y mềm thành một đồng bùn, không có khí lực.

Y nhớ ra toàn bộ mọi chuyện, y không thể lưu luyến ấm áp và dục vọng như vậy, y phải đi.

Đúng vậy, tối hôm qua y đã quyết định bỏ trốn, y vốn cũng chỉ là muốn trước khi đi được ôm lấy hai người kia mà thôi.

Cái đầu mơ hồ đau đớn của y, đến bây giờ cũng không nghĩ ra vì sao được Tần Vô Phong và Tần Vô Song trúng lại kỳ quái như vậy, có thể khiến Tần Vô Phong và Tần Vô Song hoàn toàn nắm chặt y.

Thế nhưng điều đó đã không còn quan trọng, mặc kệ là vì sao y sau đó cũng không có cơ hội hạ loại được này với bọn hần nữa.

Nhất khắc nghe thấy Vân Hoán nói phải đi, y triệt để tỉnh táo lại, mở miệng nói với Vân Hoán đưa lưng về phía giường lớn: “Xin lỗi... Quên thời gian, nhị ca, người đi ra ngoài chờ ta một chút.”

Thanh âm của Vân Khuynh khàn khàn không ngớt, mang theo vài phần suy yếu vô lực.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người nửa đem Vân Khuynh đặt ở dưới thân nghe thấy Vân Hoán và Vân Khuynh đối thoại, toàn bộ thân thể như là bị nước lạnh xối lên, lạnh lẽo không bình thường.

Vân Khuynh như vậy...

Dĩ nhiên, dĩ nhiên là muốn rời bỏ bọn họ???

Trách không được Vân Khuynh tối hôm qua lại chủ động, hoá ra ở trong mắt Vân Khuynh, đó là bữa tối cuối cùng sao???

Vân Khuynh toàn thân vô lực, thân thể khó chịu giống như là bị người tháo dỡ rồi khâu lại lỏng lẻo, y vươn tay đẩy ra thân thể Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Bọn họ ba người hiện tại đều là trần truồng, trải qua ma sát làn da như vậy, nhiệt độ cơ thể ba người lại bắt đầu tăng cao.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người bởi vì không dám dùng sức đè lại Vân Khuynh, nên bị Vân Khuynh đẩy ra.

Vân Khuynh đẩy ra hai người xong, chống giường, gian nan lại khó chịu không gì sánh được ngồi dậy.

Y nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, trong đôi mắt mang theo ánh nước bi ai và nồng đậm không muốn.

Y cúi đầu, nhìn vết tích rậm rạp trên người mình, rồi cúi người ấn một nụ hôn lên môi Tần Vô Phong và Tần Vô Song, tuy rằng hai người kia đem y lăn qua lăn lại không nhẹ, thế nhưng y một chút cũng không tức giận.

Đáy lòng trái lại mang theo tràn đầy tình cảm.

“Ta yêu các người... Thịnh tin tưởng, ta, kỳ thực... Thật là muốn ở bên các người...”

Vân Khuynh đem chăn bông đắp lên trên người Tần Vô Phong và Tần Vô Song, còn mình bọc chăn đơn, chậm rãi muốn xuống giường.

“Chỉ là... Ta thực sự không muốn khiến các người khó xử... Không muốn bất cứ ai đau khổ... Ông trời luôn luôn thích trêu chọc chúng ta...”

Vân Khuynh nói, gián đoạn, đến cuối cùng chỉ còn lại một mảnh thở dài cam chịu.

Y đến chỗ bên giường, kéo thân thể mềm nhũn bước xuống, nhưng bởi vì hai chân như nhũn ra, thiếu chút nữa ngã trên đất, may là y vươn tay chống mép giường mới có thể tránh được té ngã chân chính.

Một đường chống đỡ vật, dùng hai chân run đến không thể đứng thẳng chậm rãi di động, hai địa phương trên thân thể trải qua tiến nhập tối hôm qua thậm chí còn theo bước đi của y chậm rãi tràn ra dịch thể.

Hai gò má y ửng hồng, đáng tiếc thực sự không có thời gian thanh lý.

Tìm được bao quần áo, dùng khăn xoa xoa vết tích trên người mình, thay bộ quần áo sạch sẽ xong, y đã mệt đến mồ hôi đầy người.

Hai người trên giường, vào lúc y làm những việc này, cũng đang yên lặng dùng ánh mắt giao lưu, bọn họ cuối cùng đạt thành nhất trí, quyết định tiếp tục giả bộ bất tỉnh, xem Vân Khuynh rốt cuộc muốn làm gì.

Chuyện Vân Khuynh muốn đi khiến bọn họ rất tức giận, cũng rất khó hiểu, lần này bọn họ nhất định phải đem hành tung của Vân Khuynh vững vàng nắm trong tay mình, tra rõ vì sao y muốn rời đi.

Chẳng lẽ bọn họ đối với y không tốt???

Vì sao bọn họ thương y, y cũng thương bọn hắn, nhưng y vẫn muốn rời đi...

Trung gian này, rốt cuộc có lý do gì khiến y phải trốn.

Lúc Vân Khuynh chuẩn bị hoàn tất, y cũng không thể động dậy thêm, y tê liệt ngồi trên ghế, nhìn hai người ‘Ngủ say’ trên giường, trong đôi mắt đẹp trong suốt, không biết từ bao giờ đã có chút ươn ướt.

Cả đời không còn gặp lại...

Sẽ không còn được gặp lại bọn họ...

Kỳ thực y rất hối hận lần kia trốn khỏi Tần gia, nếu lần kia y không trốn đi, một mực ở lại Tần gia, liệu có phải sẽ không xảy ra nhiều chuyện như hôm nay không???

Nếu thời gian có thể quay lại, y có thể lần thứ hai lựa chọn, y nhất định sẽ không rời khỏi Tần gia...

Nghĩ như vậy, trong lòng Vân Khuynh lại tức giận và chần chờ, trong tương lai, liệu y có hối hận vì lần rời đi này không???

Ý niệm này của y chợt lóe rồi biến mất trong đầu, còn chưa kịp nghĩ sâu, Vân Hoán ở bên ngoài lại bắt đầu gõ cửa: “Tiểu Khuynh, thời gian không còn sớm, chúng ta phải đi...”

Vân Hoán thúc giục khiến một chút chần chờ trong lòng Vân Khuynh cũng biến mất.

“Nhị ca, phiền phức người tiến đến một chút.”

Hai mắt Vân Khuynh chăm chú nhìn chăm chăm hai người trên giường, y muốn nắm chặt thời gian cuối cùng, nhìn bọn hắn thật kỹ.

Đem dung nhan anh tuấn tuấn mỹ của họ thật sâu giấu dưới đáy lòng.

Vân Hoán mở cửa, thấy Vân Khuynh ngồi ở trên ghế có chút nghi hoặc.

Vân Khuynh hơi ngẩng đầu lên: “Ta thân thể khó chịu, đi không được, phiền phức nhị ca dẫn ta đi một đoạn.”

“... Được.”

Qua một hồi, Vân Hoán mới hiểu được ý trong lời nói của Vân Khuynh, có chút gian nan đáp.

Lúc Vân Khuynh đến chỗ hắn xin được hắn cũng không biết Vân Khuynh muốn làm gì, trải qua một màn vừa rồi, hắn rốt cục đã biết.

Đáy lòng song song đau nhức cũng có một tia tỉnh ngộ, Vân Khuynh là thật rất yêu rất yêu Tần gia huynh đệ.

Lúc này con mắt Vân Khuynh hồng hồng, bờ môi sưng không ngớt, trên cổ trên cằm có vết tích tình ái mà quần áo giấu không được, Vân Hoán không nhìn nữa, hắn nghiêng đi đôi mắt, khom lưng đem Vân Khuynh ôm lên.

Ánh mắt Vân Khuynh lại dán chặt trên người hai người trên giường, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Vĩnh biệt, Vô Phong, Vô Song...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 257: Bất Kinh Quyết Định

Vân Khuynh cuối cùng quyết định rời bỏ Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Thế nhưng y không biết chính là, sau một khắc Vân Hoán ôm y rời đi, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều mở hai mắt.

Bọn họ nhìn nhau, yên lặng không nói gì, sau đó bắt đầu rời giường mặc quần áo, đáy lòng bọn họ đều phi thường áp lực.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong là một mảnh băng lãnh, con người như sao lạnh áp lực tình tự vẻ lo lắng, chu vi thân thể tản ra áp suất thấp không gì sánh kịp, đâu còn là nam tử sắc mặt đỏ hồng, mang theo ý cười ở trên giường tối hôm qua.

Sắc mặt Tần Vô Song cũng không tốt ở chỗ nào.

Tần Vô Phong nhìn Tần Vô Song, hờ hững nói: “Tìm người đuổi theo Vân Hoán, lúc này, vô luận như thế nào cũng không thể để Vân Hoán mang Vân nhi đi.”

Tần Vô Song nhíu mày:

“Không cần, ta tự mình đi... Ta đi xem xem bọn hăn vì sao rời đi, đại ca, người cũng ở chỗ này tra một chút, ta tùy thời bảo trì liên hệ với đại ca, trước khi biết rõ sự tình chân tướng sẽ mang theo Khuynh nhi trở về.

Đại ca... Chúng ta tối hôm qua.... Vô dụng như vậy sao, dĩ nhiên để Khuynh nhi sáng sớm có thể ngồi dậy bỏ chạy???”

Câu cuối cùng kia của Tần Vô Song mang theo phiền muộn nghi hoặc khiến khuôn mặt Tần Vô Phong càng đen...

Vấn đề này, Tần Vô Phong cũng suy nghĩ tới, điều này làm cho đáy lòng hắn phi thường không thoải mái.

Cường chế không thoải mái, Tần Vô Phong gật đầu với Tần Vô Song:

“Người tự mình đi, ta càng yên tâm...”

Ta nhớ kỹ Vân nhi là từ cái đêm cáo biệt với Hiên Viên Bất Kinh mà bắt đầu trở nên kỳ quái, ta một hồi đi tìm Hiên Viên Bất Kinh, người đi theo sát Vân Hoán bọn họ.”

Tần Vô Song có chút suy nghĩ: “Đại ca, người phải nhanh, ta không hy vọng xa cách Khuynh nhi quá lâu.”

Nói xong, liền thả người rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Tần Vô Phong một người, hắn xoay người lại, nhìn giường lớn còn mất trật tự, có vết tích đêm qua ba người lưu lại, đôi mắt hắn tối sầm.

Vô luận Vân Khuynh là vì chuyện gì mà đi, hắn đều không cho phép.

Nhất định phải đem Vân Khuynh mang về, Vân Khuynh, là ái nhân của hắn và Tần Vô Song, sinh là người Tần gia, chết làm quý Tần gia, bất luận xảy ra chuyện gì Vân Khuynh cũng phải ở bên bọn họ.

Cuộc sống không có Vân Khuynh, là dày vò, bọn họ không thể chấp nhận, toàn bộ nhân tố cản trở Vân Khuynh và bọn họ ở bên nhau, bọn họ đều sẽ diệt trừ.

Tần Vô Phong đứng trước giường một hồi liền rời khỏi gian phòng, hắn hiện tại muốn làm chính là đi tìm Hiên Viên Bất Kinh, biết đâu ngoại trừ

Vân Hoán ra, hẳn chính là người hiểu rõ tình hình nhất.

Trời còn chưa sáng tỏ, nhiều người cũng chưa tỉnh, người đi trên đường cũng là thừa thớt.

Tần Vô Phong không mất nhiều công phu liền tìm thấy khách sạn bình dân Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca đặt chân.

Hiên Viên Bất Kinh còn đang ngủ, Tần Vô Phong liền gõ mở cửa phòng hẳn.

Hiên Viên Bất Kinh mơ mơ màng màng bị Tần Vô Phong đánh thức, chỉ phải xốc lại tinh thần tiếp đãi hẳn: “Tần đại ca, có chuyện gì mà người gấp như vậy??? Thật ra ta dự định hôm nay rời giường xong sẽ mang theo Tiểu Ca đi gặp các người.”

Tần Vô Phong vẻ mặt tối tăm, mím mím môi: “Vân nhi đi rồi...”

“A... Cái gì???”

Hiên Viên Bất Kinh kinh ngạc: “Tiểu Khuynh... Sao có thể, chết tiệt!!! Y hiện tại như vậy, sao có thể một mình đi ra ngoài???”

Tần Vô Phong buông xuống mí mắt: “Y không đi một mình, y đi cùng Vân Hoán...”

“Ách... Lẽ nào y...”

Giữa lúc dầu sôi lửa bỏng, Hiên Viên Bất Kinh đã quen tìm tòi nghiên cứu chân tướng sự tình liền hiểu ra tâm tư Vân Khuynh.

Hắn không khỏi mở miệng chửi bới một tiếng: “Tiểu Khuynh thực sự là hồ đồ, dĩ nhiên lại chọn con đường ngốc nhất khó đi nhất này!!!”

Hắn không cho phép, không cho phép Vân Khuynh đập hư cuộc sống hạnh phúc của mình như vậy.

“Tần đại ca, người biết Vân Khuynh đang ở đâu không???”

Tần Vô Phong ánh mắt thâm trầm nhìn Hiên Viên Bất Kinh, không có trả lời vấn đề của Hiên Viên Bất Kinh, trái lại mở miệng nói:

“Bất Kinh, Vân nhi rốt cuộc là làm sao???”

Xảy ra chuyện gì, vì sao lại đột nhiên muốn rời bỏ ta và Vô Song, y rõ ràng nói y yêu chúng ta???”

Nét mặt Hiên Viên Bất Kinh lộ ra một tia giãy dụa: “Ta đã đáp ứng tiểu Khuynh giữ bí mật cho y.”

Nghe Hiên Viên Bất Kinh nói như thế, Tần Vô Phong trong lòng căng thẳng.

Xem ra Vân Khuynh là thật có việc gạt bọn họ.

Tần Vô Phong tỉ mỉ suy nghĩ một chút, ở trong cung, thậm chí là ở kinh thành và trên đường, Vân Khuynh vẫn luôn rất tốt.

Tất cả dường như là từ một đêm trước khi đến Tích Châu, ngày đó, Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh ở cùng nhau, rốt cuộc xảy ra chuyện gì???

Đôi mắt Tần Vô Phong như sao lạnh, thẳng tắp nhìn Hiên Viên Bất Kinh, mở miệng nói: “Đêm đó Vân nhi tiến bước người, các người làm cái gì???”

Hiên Viên Bất Kinh biết Tần Vô Phong đã nhận thấy tất cả sự tình bắt đầu từ ngày ấy, không khỏi có chút đề phòng: “Đêm đó, chúng ta chỉ cùng nhau ăn cơm tối thôi.”

“Chỉ ăn, không có chuyện khác???”

Tần Vô Phong chăm chú truy vấn, song song truy vấn, trong lòng hẳn cũng tưởng tượng lúc ăn thì sẽ xảy ra chuyện gì, xảy ra cái gì khiến Vân Khuynh muốn rời xa bọn họ.

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu: “Đúng vậy, Tần đại ca, chúng ta ngày đó chỉ ăn, chuyện gì cũng chưa từng làm, ngày đó tiểu Khuynh thân thể không khỏe, cho nên về sớm.”

Thân thể không khỏe???

Lông mày Tần Vô Phong chậm rãi nhăn lại.

Lần đầu Vân Khuynh bỏ đi, là bởi vì hắn và Tần Vô Song trở mặt thành thù khiến y thống khổ và áy náy, cũng là vì Vân Khuynh song song yêu hai người bọn họ, không dám đối mặt bọn họ...

Lúc này đây, có thể là nguyên nhân cùng loại hay không???

Lẽ nào, lại có ai yêu Vân Khuynh, hoặc là Vân Khuynh yêu ai đó, không muốn làm khó bọn họ...

Tần Vô Song từng nói với hắn, về chuyện Liên Cừ xem tướng tay cho Vân Khuynh, nói Vân Khuynh tình trái nhiều...

Lẽ nào là loại nguyên nhân này thật.

Tần Vô Phong tim đập mất tần suất, cả người có chút tâm thần không yên, hắn nhắm mắt lại, đem toàn bộ sự việc xâu chuỗi lại.

Vĩnh biệt... Ăn cơm... Thân thể không khỏe... Rời đi... Yêu người khác...

Toàn bộ sự việc đã từng xảy ra sau khi gắn liền với suy đoán của hắn, dĩ nhiên cho hắn một loại cảm giác quỷ dị khiến hắn hoảng sợ.

Chẳng biết tại sao hắn lại nhớ tới giai đoạn sau khi Vân Khuynh mang thai đại bảo tiểu bảo, lúc ăn thường xuyên nôn mửa...

Hắn bỗng nhiên nâng mi, mặc dù có chút không thể tin tưởng, thế nhưng hắn như trước nhìn thẳng Hiên Viên Bất Kinh, thanh âm có chút run hồi: “Lúc Vân nhi ăn cơm với ngươi, có phải Vân nhi đã nôn, có phải y...”

“Tần đại ca.”

Hiên Viên Bất Kinh mở miệng cắt đứt hắn: “Ngươi chờ ta một chút, ta đi đem Tiểu Ca tới, sau đó chúng ta đến khách sạn bình dân chỗ các ngươi, ta sẽ nói cho ngươi chuyện đã xảy ra.”

Hiên Viên Bất Kinh mặc dù mở miệng ngăn cản Tần Vô Phong muốn nói, Tần Vô Phong nếu hỏi ra miệng, hắn liền khó có thể phủ nhận...

Cho nên, còn không bằng hắn đến trước mặt Tần Vô Phong Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, đem chuyện Vân Khuynh mang thai hoàn toàn nói rõ.

Tần Vô Phong nghe thấy Hiên Viên Bất Kinh muốn nói cho hắn, tự nhiên là vui mừng dị thường, suy đoán vừa muốn nói ra, cũng bị hắn ném tới sau đầu.

Bởi vì suy đoán kia tại hắn xem ra là rất khó tin, quả thực là thiên phương dạ đàm, hắn nếu không bị buộc nóng nảy cũng sẽ không có suy đoán như vậy.

“Bất Kinh, ta thực sự rất muốn biết vì sao Vân nhi muốn rời bỏ chúng ta, ngươi đi gọi Tiểu Ca, chúng ta nhanh lên một chút trở về.”

Hiên Viên Bất Kinh thở dài thật sâu, hơi nhắm mắt lại, than thở dưới đáy lòng:

Tiểu Khuynh ới tiểu Khuynh, không phải ta cố ý nói cho bọn họ, thật sự là bọn họ quá thông minh, cho dù ta không nói, bọn họ cũng sẽ đoán được, hơn nữa....

Người vì sao không bình tĩnh, nhanh như vậy đã trốn đi???

Người bảo chúng ta những người quan tâm người phải làm sao đây???

Người không muốn đối mặt, ta đây liền bức người đối mặt!!!

Hiên Viên Bất Kinh hạ quyết tâm xong lập tức đến gian phòng sát vách gọi Sở Tiểu Ca.

Sau đó Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca theo Tần Vô Phong, về tới khách sạn bình dân Tần Vô Phong ở, vừa vào khách sạn bình dân, Tần Vô Phong liền khẩn cấp hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lúc này có thể nói cho ta biết chứ???”

Hiên Viên Bất Kinh ngồi trước bàn gỗ, thở dài: “Tần đại ca, người đi gọi Tần nhị ca và Vô Hạ tới, chờ tất cả mọi người tới rồi ta lại nói cho các người.”

Sở Tiểu Ca hai tay chống cằm, chớp một đôi mắt đen thật to tròn tròn, một hồi nhìn Hiên Viên Bất Kinh, một hồi nhìn Tần Vô Phong, không biết bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì.

Tần Vô Phong cau mày, có chút chần chờ:

“Vô Song hiện tại không ở... Hắc đã đuổi theo Vân nhi và Vân Hoán, hiện tại chưa về...”

Vô Hạ nhưng thật ra có thể gọi tới... Nhất định phải có Vô Song sao???”

Hắc không hiểu Hiên Viên Bất Kinh trong hồ lô muốn làm cái gì, trong lúc nhất thời có chút phiền táo.

Hiên Viên Bất Kinh hơi trầm tư, Tần Vô Phong và Tần Vô Song cùng một chiến tuyến, suy nghĩ của hai người bọn họ hẳn là giống nhau, chỉ cần Tần Vô Phong Tần Vô Hạ có mặt, việc này cũng có thể nói.

Hắn gật đầu: “Tần nhị ca không ở cũng không sao... Việc này nói cho Tần đại ca và Tần Vô Hạ cũng tốt.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 258: Phản Ứng Của Vô Phong

Hiên Viên Bất Kinh ngồi ở trên ghế, sắc mặt ngưng trọng, cùng đợi Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ đến.

Sở Tiểu Ca ngồi đối diện hắn, đánh giá vẻ mặt của hắn: “Bất Kinh ca ca người làm sao vậy???”

Tiếng hô của hắn, quyến rũ ra vô hạn tâm tư của Hiên Viên Bất Kinh.

Dưới đáy lòng Hiên Viên Bất Kinh nặng nề thở dài, từ trong thâm tâm mong muốn một hồi Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ có thể tỉnh táo.

Hắn hơi nhắm mắt, dưới đáy lòng tính toán rất cuộc phải mở miệng thế nào, mới có thể uyển chuyển một chút.

Thế nhưng thời gian không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, hầu như là lập tức, Tần Vô Phong mang theo Tần Vô Hạ, lần thứ hai xuất hiện trước mặt hắn.

Lúc này sắc mặt Tần Vô Hạ cũng âm trầm, phi thường cấp thiết hỏi Tần Vô Phong:

“Đại ca, sao Khuynh Khuynh lại không thấy??? Sao y lại bỏ đi??? Đi từ lúc nào???”

Y nếu ở bên ngoài ra cái gì ngoài ý muốn thì làm sao???”

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong không có nửa phần biểu tình, hắn lạnh lùng nhìn Tần Vô Hạ: “Nếu ta biết vì sao Vân nhi đi, còn cần tìm người đến làm gì???”

Nghe thấy thanh âm hai huynh đệ Tần gia, Hiên Viên Bất Kinh bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn về phía Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ, lần thứ hai nặng nề thở dài một tiếng.

Tần Vô Phong ngồi vào đối diện hắc, nhìn hắc, khẩn cấp mở miệng: “Bất Kinh, ta đã gọi Vô Hạ tới, người mau nói cho ta biết rốt cuộc vì sao Vân nhi bỏ đi???”

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Hiên Viên Bất Kinh nhuộm lên vài phần bối rối, có chút gian nan mở miệng nói: “Tiểu Khuynh... Tiểu Khuynh y...”

Tần Vô Hạ và Tần Vô Phong hai người bốn con mắt đều thẳng tắp nhìn hắc, cùng đợi đáp án của hắc.

Rốt cục, Hiên Viên Bất Kinh không còn ấp úng, hắc nhắm mắt lại, một hơi nói ra: “Tiểu Khuynh y mang thai.”

Lời này vừa nói ra, cả phòng tĩnh lặng.

Ánh mắt nôn nóng của Tần Vô Phong trong nháy mắt băng lãnh xuống, toàn thân tản ra hơi thở lạnh lùng tàn lệ, bàn tay đặt ở mép bàn, chậm rãi siết lại một góc dưới bàn, mảnh gỗ cứng rắn ở trong tay hắc tan vỡ như bột biển.

Tần Vô Hạ cũng giật mình, đầu óc hỗn loạn, hắc nghĩ lời Hiên Viên Bất Kinh nói thật sự là thiên phương dạ đàm, chuyện hắc nói, thực sự là khiến kẻ khác không thể tưởng tượng nổi.

Vân Khuynh là một nam nhân, sao lại mang thai???

Sao có thể!!!

Trước hết đánh vỡ một phòng trầm mặc như bị đóng băng chính là Sở Tiểu Ca, Sở Tiểu Ca nháy nháy một đôi mắt to đen thui sáng sủa, nhìn ba

người vẻ mặt khác nhau, vô cùng hiếu kỳ mở miệng nói: “Bất Kinh ca ca, tiểu Khuynh là ai???”

Hiên Viên Bất Kinh không có trả lời vấn đề của Sở Tiểu Ca, hẩn thẳng tập nhìn chăm chăm Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ.

Phản ứng của Tần Vô Phong, là trong tình lý, chẳng qua có chút dọa người, khiến hẩn không tự chủ được đem trái tim đè chìm xuống.

Mà phản ứng của Tần Vô Hạ lại khiến hẩn có chút thất vọng, không nghĩ tới Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người nặng tình nghĩa như vậy, đệ đệ bọn họ, lại là một tên không phụ trách nhiệm.

Trong nháy mắt nghe thấy Vân Khuynh mang thai, trong đầu Tần Vô Phong hiện lên rất nhiều chuyện.

Hình ảnh dừng lại cuối cùng chính là lúc Vân Khuynh tối hôm qua cho bọn hẩn uống rượu, nói những lời kia với bọn họ.

Vân Khuynh nói, y thực sự muốn ở bên bọn họ, thế nhưng lại không muốn làm bọn họ khó xử...

Là như vậy sao???

Hẩn hít một hơi thật sâu, cái đầu có chút đóng băng vừa rồi bắt đầu chậm rãi chuyển động.

Vân Khuynh rời đi vào đêm làm tiệc đầy tháng cho đại bảo tiểu bảo, khi đó hẩn và Tần Vô Song đều bởi vì thân thể Vân Khuynh mà không có chạm vào y...

Sau đó, Vân Khuynh bỏ đi, mãi cho đến lúc bị bọn họ tìm được ở kinh thành.

Sau khi tìm được, hần và Vô Song bởi vì sợ Vân Khuynh không thích ứng được việc hần và Tần Vô Song cùng nhau thương y, cho nên dự định cho y thời gian, để y thích ứng cuộc sống ba người trước... Cho nên, cũng không có chạm vào Vân Khuynh, mãi cho đến tối hôm qua...

Như vậy...

Hài tử trong bụng Vân Khuynh...

Tần Vô Phong nheo mắt, trong con ngươi tựa như sao lạnh bắn toé hàn quang: “Bất Kinh, Hài tử... Trong bụng... Vân nhi, có bao nhiêu lớn???”

Tần Vô Phong nói ra gian nan không gì sánh được, giống như là gồng mình dùng lực lượng toàn thân.

Vân Khuynh dĩ nhiên hoài hài tử của người khác, hoài hài tử của người khác hần và Vô Song...

Nghĩ đến đây, Tần Vô Phong liền cảm thấy có một đôi bàn tay đang xé nát tâm hần.

Hóa ra...

Hóa ra, đây là cảm thụ của Tần Vô Song khi biết chuyện giữa hần và Vân Khuynh.

Quả thật là báo ứng sao, hiện tại cũng đến phiên hần cảm nhận loại cảm thụ này.

Hiên Viên Bất Kinh cúi đầu, không đành lòng nhìn khuôn mặt trắng bệch lúc này của Tần Vô Phong.

Từ lúc hần quen biết Tần Vô Phong tới nay, hần chưa từng thấy Tần Vô Phong như vậy, hàn lãnh và tịch liêu khắc cốt ghi xương, khiến kẻ khác chưa xót không hiểu muốn rơi nước mắt.

Nhưng hắn, rõ ràng là một người nam tử cứng như sắt thép.

“Gần tới một tháng.”

Thanh âm Hiên Viên Bất Kinh rất nhẹ.

Hắn có chút hối hận, biết đâu, hắn không nên đem chuyện này nói cho Tần Vô Phong bọn họ, từ biểu tình hiện tại của Tần Vô Phong, có thể dễ dàng nhìn ra chuyện này đối với bọn họ mà nói, là thương tổn lớn đến cỡ nào.

Hắn nghĩ hắn cũng có chút hiểu vì sao Vân Khuynh muốn bỏ đi, mà không phải thẳng thắn thành khẩn, Vân Khuynh là không muốn thấy Tần Vô Phong Tần Vô Song thống khổ, không muốn làm khó Tần Vô Phong Tần Vô Song mới bỏ đi!!!

Thế nhưng hắn, lại phá hủy dụng tâm lương khổ của Vân Khuynh.

Tần Vô Phong gục đầu xuống, đem mặt mình ẩn dấu dưới một bóng ma, không để bất cứ ai nhìn thấu tình tự của hắn.

Hắn chậm rãi giang hai tay, miếng gỗ trong tay hắn từng mảnh nhỏ rơi xuống mặt đất, mang theo vết máu.

Tần Vô Phong thu tay, dưới ống tay áo, bàn tay không ngừng siết chặt, hiện tại, dường như chỉ có đau đớn mới có thể khiến hắn bình tĩnh.

“Không thể nào, đại ca!!!”

Tần Vô Hạ nhìn Tần Vô Phong, cấp thiết lại hoảng loạn mở miệng: “Khuynh Khuynh là nam nhân, y thực sự có thể mang thai sao??? Đại ca, người nói rõ ràng???”

Song song lúc hỏi Tần Vô Phong, hắn không tự chủ được nhớ tới thân thể cấu tạo kỳ lạ của Vân Khuynh, bộ vị giữa hai chân mà nam nhân bình

thường không có khiến hấn ngạc nhiên nửa ngày của y...

Biết đâu...

Biết đâu Vân Khuynh thực sự có thể sinh hài tử cũng không nhất định.

Tần Vô Hạ nhớ tới ngày đó lửa nóng kích tình với Vân Khuynh, bên tai lại bỗng nhiên vang lên lời nói của Hiên Viên Bất Kinh, sắp tới một tháng???

Sắp tới một tháng???

Theo hấn biết, một tháng trước Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, rời bỏ đại ca, nhị ca hấn...

Tình ngộ đến điểm này xong, tình tự của Tần Vô Hạ lập tức cũng lạnh xuống, đáy lòng vù vù bốc lên khí lạnh, một loại nỗ lực khó hiểu chiếm giữ trong lòng hấn, tắc nghẽn hấn khó có thể hô hấp.

Thế nhưng, sau một khắc, trong đầu hấn hiện lên một linh quang chợt lóe, lúc Vân Khuynh gặp phải hấn, không phải là thời gian kia, hơn nữa, Vân Khuynh dịch dung, người từng tiếp cận quá mức với Vân Khuynh, hơn nữa huých Vân Khuynh, chỉ có hấn!!!

Như vậy...

Hài tử trong bụng Vân Khuynh, có thể là của hấn hay không???

Vừa nghĩ như thế, đáy lòng Tần Vô Hạ lập tức bay cao, khí lạnh lúc trước thoáng cái đều toàn bộ biến mất, cả người hấn đều như giẫm trên đám mây bay bổng nhẹ nhàng vui sướng không gì sánh được.

Hấn thậm chí quên Tần Vô Phong tồn tại, hoặc là quên Vân Khuynh hoài hài tử của hấn là chuyện khó xử tới chừng nào, hấn trực tiếp kích động hỏi Hiên Viên Bất Kinh: “Hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta sao???”

“Bất Kinh biết hài tử trong bụng Vân nhi là của ai không???”

Sau một khắc, thanh âm Tần Vô Hạ và Tần Vô Phong song song vang lên.

Hai thanh âm cũng không thấp, hoàn toàn có thể nghe thấy đối phương nói cái gì, Tần Vô Hạ nghe thấy Tần Vô Phong hỏi, ngây người một chút, mới nhớ tới tình huống hiện nay là cái gì.

Lẽ nào Vân Khuynh chính là vì có hài tử của hắc mới trốn đi???

Tần Vô Phong nghe thấy Tần Vô Hạ nói, tâm của hắc hung hăng chấn động, hắc bỗng nhiên nghiêng đầu nhìn Tần Vô Hạ, toàn bộ thân thể đều run rẩy.

Con mắt sâu thẳm của hắc sáng sủa dọa người, khuôn mặt hắc lại trắng bệch, trắng đen cực hạn như vậy phối với nhau quả thực là quý dị muốn chết, làm cho người ta nhìn cũng kinh hồn táng đảm, khí lạnh vô biên lan tràn quanh thân hắc.

Tần Vô Phong lúc này, thật là triệt triệt để để cảm thụ được cảm nhận lúc đó của Tần Vô Song.

Hắc hiện tại đã hiểu, khi đó Tần Vô Song đánh hắc, vẫn là nhẹ.

Bởi vì đáy lòng Tần Vô Song càng đau nhức, tựa như hắc hiện tại, đau nhức dường như không cảm thấy được hô hấp, đau nhức toàn bộ lý trí đều phải biến mất.

“Người nói cái gì???”

Thanh âm hắc là lạnh lẽo, khàn khàn, trầm thấp, tất cả mọi người chỉ cảm thấy rất trầm trọng, nhưng lại nghe không ra tâm tình gì.

Tần Vô Hạ trái lại cũng không sợ, tâm tư lúc này của hắn đều bị hưng phấn Vân Khuynh hoài hài tử của hắn chiếm lấy, hắn hưng phấn nói với Tần Vô Phong: “Khuynh Khuynh mang thai... Đại ca, hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta, ta sẽ phụ trách với Khuynh Khuynh!!!”

“Hoang đường!!!”

Tần Vô Hạ vừa nói xong, một chương của Tần Vô Phong đập xuống bàn gỗ, bàn gỗ run run một trận, triệt để tan tành.

Việc này đều dọa đến mọi người, khê động cũng không dám, đầu óc Tần Vô Hạ lúc này cũng bình tĩnh xuống.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 259: Quyết Định Của Vô Phong

Lúc Tần Vô Phong rõ ràng phát hỏa, Tần Vô Hạ lúc này mới nhớ tới thân phận của Vân Khuynh, cùng với thân phận của hắn.

Vân Khuynh, có thể nói là “Nhị tẩu” của hắn, đại ca và nhị ca hắn, đã vì Vân Khuynh mà tổn thương hòa khí một lần.

Ý thức đến những điều này Tần Vô Hạ cũng biết sự tình không ổn, sắc mặt hắn trầm xuống, nói với Tần Vô Phong: “Đại ca, tất cả đợi khi tìm được Khuynh Khuynh rồi nói sau.”

Lúc Tần Vô Phong ở trước mặt bọn họ đánh một chương lên bàn, hắn cũng thuận thế buông tay xuống, bàn tay dưới ống tay áo nắm đến xương cốt khanh khách rung động.

Hắn cúi đầu, bỗng nhiên đứng dậy rời đi: “Vô Hạ, người theo ta đến.”

Hiện tại, hắn cũng không cần Hiên Viên Bất Kinh nói cho hắn cái gì.

Đã biết chuyện quan trọng nhất, còn lại, hắn đều đoán được.

Tần Vô Hạ cũng chưa kịp cáo biệt với Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca, trực tiếp đứng lên đi theo Tần Vô Phong, cùng hắn rời đi.

Sở Tiểu Ca nhìn bóng dáng Tần Vô Hạ và Tần Vô Phong, nói với Hiên Viên Bất Kinh: “Bất Kinh ca ca, bọn họ rốt cuộc làm sao vậy??? Bọn họ nhìn qua đều rất hung, có thể đánh nhau hay không???”

Hiên Viên Bất Kinh lắc đầu, biểu thị hắn cũng không biết.

Hắn cũng rất mờ mịt, đó là chuyện của Tần gia huynh đệ, hắn rất khó nhúng tay...

Thế nhưng, từ phương diện khác mà nói, bọn họ đều là người quan trọng nhất của Vân Khuynh, hắn có thể nào mặc kệ???

Trong lúc nhất thời, Hiên Viên Bất Kinh ngồi ở tại chỗ, ngơ ngơ ngẩn ngẩn phát ngốc.

...

Tần Vô Phong vào trong phòng ngồi xuống, lúc thấy Tần Vô Hạ đi vào, nhàn nhạt mở miệng nói: “Đóng cửa lại.”

Tần Vô Hạ không nói gì, nhất nhất nghe theo, làm xong cũng không dám trực tiếp ngồi xuống, mà là đi tới trước mặt Tần Vô Phong, cúi đầu, lặng lẽ không nói gì.

Tần Vô Phong nặng nề thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên.

Sắc mặt hắn vẫn như cũ là trắng bệch, rất khó coi, lông mày của hắn nhăn chặt với nhau, bên trong hàm chứa nồng đậm bất đắc dĩ.

Đôi mắt sâu thẳm của hắn mang theo một tia ngẩn ngơ, nhìn Tần Vô Hạ, ngơ ngác nhìn, hắn dĩ nhiên mất đi ngôn ngữ.

Hắn không biết hắn nên nói cái gì, muốn nói cái gì.

Lớn tiếng chỉ trích Tần Vô Hạ sao???

Hoặc là giống như Tần Vô Song lúc trước đối với hắn, trực tiếp đánh Tần Vô Hạ một trận???

Nghĩ tới đây, khóe miệng Tần Vô Phong nhẹ nhàng kéo kéo, mang theo vài phần châm chọc chê cười.

Con mắt hẩn vào lúc này thâm thúy như một đầm nước sâu, tâm tình gì cũng nhìn không ra.

Từ nhỏ Tần Vô Hạ đã có chút sợ Tần Vô Phong, nhìn thấy Tần Vô Phong cái dạng này, nghĩ càng thêm bất an.

Hẩn không biết Tần Vô Phong suy nghĩ cái gì, Tần Vô Phong gần chỉ là nhìn, nhìn đến mức hẩn chân tay luống cuống, nhưng vẫn không mở miệng, Tần Vô Phong càng là như vậy, càng khiến hẩn sợ.

Đúng vậy, sợ, hẩn sợ ca ca hẩn.

Một lúc lâu, Tần Vô Phong lại gục đầu xuống, nặng nề thở dài một tiếng nói: “Vô Hạ, ngươi và Vân nhi, là từ lúc nào bắt đầu??? Lần kia Vân nhi bỏ đi, có phải là vì tìm người hay không???”

Lúc này Tần Vô Hạ đã bình tĩnh xuống, hẩn biết hẩn phải đối mặt tuyệt đối không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Thế nhưng, vô luận thế nào, hẩn đều phải đối mặt.

Đối với Vân Khuynh, bởi vì lúc hai người sơ ngộ có chút đặc biệt, cho nên hẩn vẫn nhớ kỹ người này, sau đó bởi vì nhị ca vốn rất sủng hẩn vì Vân Khuynh tồn tại mà có chút quên hẩn, khiến đáy lòng hẩn có chút không vui, sau đó hẩn ở Bách Hiếu Lâu xem tư liệu đại ca hẩn điều tra về Vân Khuynh, dưới đáy lòng lại có chút thương tiếc người kia.

Sau đó Vân Khuynh và Tần Vô Song vẫn dính lấy nhau, tuy rằng thời gian gặp lại ở chung không nhiều lắm, thế nhưng hẩn cũng biết Vân Khuynh là một người tương đương thiện lương ôn hòa, có trầm tĩnh không hợp với tuổi, hoàn toàn khác với người tùy hứng như hẩn, Vân Khuynh ở đáy lòng hẩn lại có thêm một phần đặc biệt.

Khi đó hần liền phi thường phi thường muốn tiếp cận Vân Khuynh, đáng tiếc không lâu sau nhị ca hần mang theo Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, cho nên hần cũng không thể tiếp xúc với Vân Khuynh.

Đoạn thời gian Vân Khuynh đi kia, cũng làm lạnh thiện cảm ngày càng tăng của hần đối với Vân Khuynh.

Rồi sau đó, đại ca và nhị ca hần chiến tranh lạnh, mẫu thân hần không cho hần gặp Vân Khuynh, cũng không cho hần tìm Tần Vô Phong và Tần Vô Song, hần vẫn lo lắng có phải Vân Khuynh xảy ra chuyện gì hay không, đáng tiếc khi hần còn chưa tra ra việc này, hần lại bởi vì tuyệt thế hảo kiếm sắp hiện thế mà gấp gáp đi Phù Vân sơn trang.

Chuyện nội bộ Tần gia, bởi vì chuyện của hần lại bị mắc cạn.

Hần cho rằng, lần sau hần gặp lại Vân Khuynh, sẽ là lúc hần về nhà.

Lại không nghĩ rằng, địa điểm chuẩn xác hần gặp lại Vân Khuynh, sẽ là ở Phù Vân sơn trang.

Lần kia gặp lại Vân Khuynh, tuy rằng Vân Khuynh dịch dung, thế nhưng chỉ là liếc mắt, hần liền nhận ra Vân Khuynh, khi đó hần cũng vừa nhận được tin tức Vân Khuynh rời khỏi Tần gia từ chỗ Tần Vô Phong Tần Vô Song.

Hần hoài nghi Vân Khuynh rời khỏi Tần gia, cùng với việc hai vị ca ca trở mặt thành thù lúc đó có liên quan tới nhau.

Bởi vậy, chính vì hiếu kỳ nguyên nhân hai vị ca ca trở mặt thành thù cùng với Vân Khuynh rời nhà, hần liền dùng hết thủ đoạn đem Vân Khuynh giữ ở bên người.

Kỳ thực, bởi vì Vân Khuynh là nam tử, lúc hần và Vân Khuynh ở cạnh nhau, hần luôn luôn quên thân phận của Vân Khuynh, quên Vân Khuynh là

người của nhị ca hần.

Ngắn ngủi mấy ngày ở Phù Vân sơn trang, hần đem Vân Khuynh hoàn toàn nắm trong tay, Vân Khuynh cũng không còn câu thúc với hần giống như lúc trước ở Tần phủ, hiển hiện ra càng nhiều tình tự, khiến hần càng xem càng yêu thích không buông tay.

Đoạn thời gian kia, tuy rằng trên người có chuyện tuyệt thế hảo kiếm đè nặng, nhưng tâm tình của hần, lại như trước rất tốt, bởi vì có Vân Khuynh bên người, hần cảm giác rất ấm áp và dễ dàng.

Vân Khuynh trúng được lần kia tuyệt đối là chuyện ngoài dự đoán.

Tuy rằng hần rất có thiện cảm với Vân Khuynh, nhưng hần cũng không dám vượt qua giới hạn, bởi vì mặc kệ nói như thế nào, Vân Khuynh vẫn là người của nhị ca hần.

Lần kia Vân Khuynh trúng được, hần có dùng nước lạnh giúp Vân Khuynh... Nhưng cuối cùng, ma xui quỷ khiến tư tâm ở sâu trong linh hồn hần, như trước khiến hần huých Vân Khuynh...

Sau khi huých Vân Khuynh, hần vẫn muốn tìm Vân Khuynh nói chuyện một phen, giữa bọn họ cần xác định tương lai một chút...

Hần là mong muốn có thể ở bên Vân Khuynh, nhưng hần không biết Vân Khuynh có muốn ở bên hần không, cho nên hần vẫn luôn đợi một cơ hội tâm sự với Vân Khuynh.

Đáng tiếc còn chưa kịp trò chuyện, tuyệt thế hảo kiếm đã hiện thế, sau đó, chờ tới lúc hần đem tất cả đều giải quyết, Vân Khuynh lại đi mất.

Lần kia Vân Khuynh đi không từ biệt, kỳ thực khiến hần rất tức giận rất thương tâm, hần không để ý mình bị trọng thương, ở lại núi Vô Danh quần

chặt vết thương rồi mới đi tìm Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh dĩ nhiên nhanh như vậy chạy mất, rồi bỏ hẩn.

Lần thứ hai gặp lại, hẩn rất muốn lôi kéo Vân Khuynh hỏi cho rõ ràng, nhưng bởi vì trong lòng hồ thẹn đối với nhị ca hẩn, khiến hẩn không thể chất vấn Vân Khuynh ở trước mặt Tần Vô Phong và Tần Vô Song, mà Vân Khuynh lại tận lực trốn tránh hẩn, khiến hẩn chuyện gì cũng không làm được.

Mãi cho đến hôm nay.

Đến bây giờ, hẩn biết Vân Khuynh mang thai, mang thai hài tử của hẩn.

Tất cả giữa hẩn và Vân Khuynh, giống như kim phong ngọc lộ vừa gặp mặt, giống như một giấc mộng không chân thực.

Có hài tử, đáy lòng hẩn kỳ thực vẫn mê man, thế nhưng hẩn rất vui vẻ rất hài lòng, đơn thuần vì có hài tử mà vui vẻ, lúc hẩn vừa biết có hài tử đã quên mất thân phận của hai người, có chút đặc ý vênh váo, nhưng hiện tại...

Tần Vô Hạ nghiêm mặt, nhìn Tần Vô Phong nói: “Đại ca, không thể nào, lần kia Khuynh Khuynh rời khỏi Tần gia không phải vì tìm ta, ta và Khuynh Khuynh gặp nhau chỉ là ngẫu nhiên ngoài ý muốn.”

Sắc mặt Tần Vô Phong một chút cũng không giãn xuống, trong thanh âm hẩn mang theo vài phần tự giễu: “Không phải đi tìm người sao... Các người hai người, thời gian chưa tới một tháng, cảm tình liền phát triển tới mức Vân nhi... Vân nhi sẽ vì người mà mang thai sao???”

Tần Vô Hạ không muốn Tần Vô Phong hiểu lầm Vân Khuynh, lập tức mở miệng giải thích: “Không, không, đại ca, không phải như người tưởng tượng.”

Tần Vô Phong lập tức gắng sức đè xuống lửa giận và luống cuống trong lòng mình, hắn nói cho mình phải bình tĩnh, phải biết rõ ràng chân tướng sự tình.

Thông khổ trước kia khi Tần Vô Song không nghe hắn và Vân Khuynh giải thích hắn biết rõ, cho nên hắn cho Tần Vô Hạ một cơ hội, để Tần Vô Hạ giải thích rõ ràng cho hắn nghe.

“Như vậy, người, đem chân tướng sự tình toàn bộ nói rõ ra.”

Nắm tay siết chặt của Tần Vô Phong run run không ngớt, nỗ lực khắc chế xung động muốn đánh Tần Vô Hạ.

Hóa ra người Tần gia bọn họ trong khung đều có chút khuynh hướng bạo lực...

“Khi đó ta bởi vì chuyện tuyệt thế hảo kiếm mà ở lại Phù Vân sơn trang, Khuynh Khuynh là bị tiểu thư và biểu thiếu gia của Phù Vân sơn trang thỉnh tới, lần lần đầu tiên ta thấy y liền nhận ra y, bởi vì hiệu kỳ y vì sao rời nhà, cho nên ta dùng chuyện sẽ nói hành tung của y cho các người uy hiếp y ở lại Phù Vân sơn trang với ta...”

Chẳng biết vì sao, trang chủ Phù Vân sơn trang cho rằng ta thích nam sắc, dĩ nhiên tặng cho ta một người tiểu quan, thế nhưng đưa tới nhầm chỗ, tới chỗ Khuynh Khuynh...

Khuynh Khuynh y, y trúng xuân dược của tiểu quan, ta, ta cứu y...”

“Người hỗn đản!!!”

Tần Vô Phong biết, Vân Khuynh lưng đeo cảm tình của hắn và Tần Vô Song, tuyệt đối sẽ không đơn giản động tình với Tần Vô Hạ, xảy ra chuyện như vậy, Vân Khuynh cũng tất nhiên là không muốn.

Người Vân Khuynh yêu, chỉ có hắc và Tần Vô Song, thế nhưng y lại mang thai hài tử của Tần Vô Hạ, y không thể đối mặt với hắc và Vô Song, cũng không thể đối mặt với Tần Vô Hạ...

Trách không được Vân Khuynh lại bỏ đi... Thì ra là thế!!!

“Tần Vô Hạ, ta nói cho người, trong lòng Vân nhi chỉ có ta và Vô Song!!!

Y không thương người, đừng tưởng rằng Vân nhi có hài tử của người thì sẽ thế nào, người là tam đệ của ta và Vô Song, cũng là tam đệ của Vân nhi.

Người là tam đệ của y, đời này kiếp này, cũng chỉ có thể là tam đệ của y. Hài tử người không cần lo lắng, ta và Vô Song nhất định sẽ coi nó như hài tử của mình... Từ nay về sau, người không được đề đến chuyện này, không cho phép người tới gần Vân nhi, không cho phép người chạm vào Vân nhi, không được đánh chủ ý với Vân nhi.”

Tần Vô Hạ nhìn Tần Vô Phong con mắt đỏ lừ cảnh cáo hắc, đáy lòng cực kỳ khủng hoảng, thế nhưng hắc không muốn như vậy.

Bởi vì hắc phi thường không thích loại tình huống trong miệng Tần Vô Phong: ”Không, đại ca, ra sẽ phụ trách với Khuynh Khuynh.”

“Không cần.”

Tần Vô Phong lạnh lùng cắt đứt hắc: “Vân nhi có ta và Vô Song là đủ rồi, y không cần người phụ trách cái gì, người thành thành thật thật làm một đệ đệ tốt, y liền an tâm.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 260: Tìm Về Vân Khuynh

“Ta không phải đệ đệ của Khuynh Khuynh!!! Đại ca, vô luận như thế nào, trong bụng Khuynh Khuynh có hài tử của ta, đó là chuyện không thể tranh cãi.”

Tần Vô Hạ không biết, lời hăn nói, vẫn khiến Tần Vô Phong không thể tiếp thu một chút.

Vân Khuynh hoài thai hài tử của Tần Vô Hạ, cho dù Vân Khuynh không thương Tần Vô Hạ, cho dù bọn họ không thương nhau, nhưng bọn họ vẫn như cũ có một hài tử.

Hăn yêu Vân Khuynh, nhưng Vân Khuynh lại như trước không có hài tử của hăn.

Hăn cũng rất ước ao Vân Khuynh vì Tần Vô Song sinh hạ hài tử...

Trong lòng dường như đang nhỏ máu, Tần Vô Phong mở miệng nói: “Vô Hạ, không nói đến đại ca, người cho rằng nhị ca người, hăn sẽ đáp ứng cho người phụ trách với Vân nhi sao???”

Tần Vô Hạ giật mình: “Về phần nhị ca, ta sẽ nói với hăn, ta sẽ khiến hăn đem Khuynh Khuynh nhường cho ta, hăn sau đó còn có thể thú người khác.. Khuynh Khuynh hoài hài tử của ta, lẽ ra nên là người của ta.”

Tần Vô Phong nghe vậy, sắc mặt âm trầm bỗng nhiên biến đổi, mở miệng cười nhạt:

“Vô Hạ... Người cho là Vân nhi hoài hài tử của người, đối với Vân nhi mà nói, người là đặc biệt sao???”

Quá ngây thơ rồi... Vô Hạ, chuyện người không biết, nhiều lắm, nếu như ta nói cho người, Vân nhi đã vì Vô Song sinh hạ hai hài tử, người còn có thể cho rằng người có lợi thế thỉnh cầu Vô Song thú Vân nhi sao???

Ta và Vân nhi, ở chung mấy tháng sinh sôi tình cảm, nếm hết thống khổ dẫn vật, mới được nhị ca người đồng ý, Vô Song chỉ là bằng lòng cho ta và hãn cùng nhau chăm sóc Vân nhi, người cho là dựa vào một người hài tử, người liền đương nhiên có được Vân nhi sao???

Quả thực là nằm mơ!!!”

Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì Tần Vô Hạ chuyện gì cũng chưa từng làm, thậm chí ngay cả tình yêu của Vân Khuynh cũng không có, nhưng vẫn có thể có được hài tử với Vân Khuynh???

Tâm Tần Vô Phong đau nhức giống như một con thú bị cầm tù, hãn hiện tại giống như một quả bom, không cần thận một chút sẽ bùng nổ.

Hiện tại hãn chưa phát cuồng, vẫn còn duy trì bình tĩnh đã rất không dễ dàng.

Tần Vô Hạ bị chuyện Tần Vô Phong nói làm cho chấn động: “Cái... Cái gì... Đại ca nói, Khuynh Khuynh đã vì nhị ca sinh hai hài tử... Hơn nữa, hơn nữa hiện tại đại ca và nhị ca cùng nhau thương yêu Vân Khuynh.”

Những lời này Tần Vô Phong vừa nói, sau một chốc nói ra miệng, hãn liền có chút hối hận, giọng điệu của hãn dường như quá mức nghiêm khắc, ngôn từ cũng quá mức sắc bén không lưu tình.

Nhưng mà...

Lời hắn nói đều là thật.

Kỳ thực người từng trải như hắn gian nan dung nhập vào giữa Tần Vô Song và Vân Khuynh, có thể hiểu được cảm giác của Tần Vô Hạ.

Cảm giác của Tần Vô Hạ, hắn là thống khổ giống hắn lúc đó, thế nhưng...

Thế nhưng, bọn họ dù sao vẫn khác nhau.

Khác biệt lớn nhất, đó là, Vân Khuynh căn bản không thương Tần Vô Hạ, mặc kệ nói như thế nào, Vân Khuynh lúc trước là yêu hắn...

Nhưng Vân Khuynh không thương Tần Vô Hạ, không thương, ở bên nhau sẽ chỉ là thống khổ, hướng hồ, Tần Vô Hạ muốn gia nhập đến giữa bọn họ, Tần Vô Song, chắc chắn sẽ không thỏa hiệp.

Hắn không muốn, thật sự là không muốn tiểu đệ của mình vì một người không thương hắn, đi vào con đường gian nan như thế.

Nếu như, Vân Khuynh và Tần Vô Hạ là ái mộ lẫn nhau, chỉ bằng thống khổ hắn hiểu rõ lúc đó, hắn cũng sẽ không trách móc nặng nề Tần Vô Hạ như thế.

Thế nhưng, bọn họ không thương nhau, kết hợp rồi, chỉ là một sai lầm, một thiên đại một sai lầm.

Vân Khuynh, quả nhiên bị sai lầm này bức đi.

Hiện tại trong lòng Tần Vô Phong lẫn lộn tất cả tâm tình, như là vì Tần Vô Hạ, lại như là vì Vân Khuynh.

Vân Khuynh khiến hắn rất tức giận, Vân Khuynh luôn luôn không tin hắn, cũng không tin Vô Song, gặp phải chuyện, luôn luôn một người buồn

bực quẩn quýt ở trong lòng, cuối cùng còn quẩn quýt ra kết quả khiến mọi người vô thức thống khổ nhất.

Vì sao y không chịu đem những chuyện này nói cho hắc và Vô Song???

Nếu như, Vân Khuynh đem chuyện này nói cho hắc và Vô Song trước, biết đâu Vô Hạ còn có thể cả đời cũng không biết Vân Khuynh có hài tử của hắc, Vô Hạ cũng sẽ không chấp nhất với Vân Khuynh...

Kỳ thực, nào có đơn giản như vậy.

Cho dù Tần Vô Hạ không biết Vân Khuynh có hài tử của hắc, nhưng chỉ chuyện bằng hắc chạm qua Vân Khuynh, hắc cũng không thể coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra, hắc cũng sẽ vào lúc lĩnh ngộ cảm tình trong lòng mà đi tranh thủ.

Hiện tại hài tử của Tần Vô Hạ trong bụng Vân Khuynh, chỉ là chuyện trong lúc vô ý khiến điều này đến sớm mà thôi.

“Vô Hạ.”

Trên khuôn mặt Tần Vô Phong bịt kín một tầng uể oải: “Vô Hạ, ghi nhớ thật kỹ những lời đại ca vừa nói với ngươi, ta sẽ bảo Vô Song mang Vân nhi về, chúng ta sẽ giải thích chuyện này với Vân nhi, ngươi...”

Tần Vô Phong nói rồi ngừng một chút: “Suy nghĩ cho kỹ, ở bên một người không yêu ngươi, cuối cùng ngươi có thể hạnh phúc sao???”

“Không công bằng... Đại ca, điều này không công bằng với ta.”

Tần Vô Hạ không cam lòng kêu.

Tần Vô Phong nhắm mắt lại: “Ta mệt mỏi, Vô Hạ, công bằng hay không, không phải là chuyện ngươi ta định đoạt, nên là của ngươi, vô luận như thế

nào đều là của người, không phải của người, dù tranh thủ đến thế nào cũng sẽ không là của người.”

Tần Vô Hạ siết chặt nắm tay, nhìn Tần Vô Phong, mặt không biểu tình rời đi.

Hắn đích xác cần bình tĩnh, ngấm lại cho kỹ, hẳn là vì thích Vân Khuynh muốn hài tử kia của Vân Khuynh, hay là vì hài tử, mới muốn phụ trách với Vân Khuynh.

Hắn nghĩ đại ca hẳn nói đúng, giữa hắn và Vân Khuynh, không có tình yêu, mới là trí mạng nhất, mới là vấn đề lớn nhất bất lợi nhất với hắn.

...

Tần Vô Phong im lặng, lẳng lặng nghe thanh âm Tần Vô Hạ rời đi, thanh âm Tần Vô Hạ mở cửa rồi đóng cửa.

Đáy lòng hắn mưa gió thất thường, trên khuôn mặt lại khôi phục trầm tĩnh, hắn nghĩ, hiện tại, quan trọng nhất chính là, để Tần Vô Song mang Vân Khuynh về đây trước, dù sao Vân Khuynh vẫn ở bên ngoài bọn họ sẽ rất lo lắng.

Tần Vô Phong ra cửa, thả bồ câu, trở lại trong phòng, một mình đứng trước cửa sổ, tuần nhan lạnh lùng, ngơ ngác chờ ra.

Võ công của Tần Vô Song cao hơn Vân Hoán một ít, hướng hồ Vân Hoán còn ôm Vân Khuynh.

Vân Khuynh bởi vì đêm qua quá mệt mỏi, bị Vân Hoán ôm đi không lâu sau liền ngủ, Tần Vô Song sau khi nhận được tin tức của Tần Vô Phong, liền hiện thân ngăn cản Vân Hoán.

Đó là lúc Vân Khuynh còn ngủ say, Vân Hoán nhìn thấy Tần Vô Song chỉ biết hẩn và Vân Khuynh đi không được.

Hắn chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài đem Vân Khuynh ngủ say trong lòng đưa cho Tần Vô Song, sau đó theo Tần Vô Song cùng mang Vân Khuynh trở về.

Vân Khuynh thật sự là quá mệt mỏi, vào lúc sáng sớm, có thể là vì chấp niệm rời đi quá mạnh mẽ, cho nên mới tỉnh lại, hiện tại vừa ngủ sẽ khó mà tỉnh lại.

Thời gian Tần Vô Phong biết rõ chân tướng quá ngắn, Vân Hoán và Tần Vô Song cũng không đi xa, cho nên thời gian quay về cũng không dài.

Vân Hoán nhìn Tần Vô Phong mở rộng cửa cho Tần Vô Song ôm Vân Khuynh đi vào, muốn nói lại thôi, Tần Vô Phong lại lắc đầu ngăn cản hắn: “Vân Hoán, chuyện người một mình mang Vân nhi đi, ta không truy cứu, mặc kệ nói như thế nào, người vẫn là nhị ca của Vân nhi, có lẽ người có thể tâm sự với Bất Kinh, trao đổi suy nghĩ một chút, thế nào mới là một người ca ca tốt chân chính vì đệ đệ suy nghĩ.”

Tần Vô Phong nói xong liền đóng cửa.

Tần Vô Song đem Vân Khuynh đặt ở trên giường, cởi giày cho y, kéo chăn bông rồi mới quay sang Tần Vô Phong nói:

“Đại ca, người biết nguyên nhân Khuynh nhi muốn bỏ đi sao???”

Người vừa rồi nói với Vân Hoán... Có phải là có chút nặng hay không???”

Tần Vô Phong đi tới bên giường, điểm thủy huyết của Vân Khuynh, nhìn Vân Khuynh ngủ say, nặng nề thờ dài.

Đôi lông mày mảnh khảnh của Vân Khuynh nhíu rất chặt, trước mắt có bóng ma nặng nề, biểu tình trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng rất ưu thương.

Tần Vô Phong nhìn, tâm liền nhíu lại.

Vân Khuynh rời xa bọn họ, căn bản là không vui vẻ, Vân Khuynh vốn không phải thật tâm muốn đi, thế nhưng y lại bức mình rời đi.

Nguyên bản Tần Vô Phong còn có chút tức giận Vân Khuynh không tin hãn và Tần Vô Song, hiện tại vừa thấy Vân Khuynh, tức giận gì đó cũng không còn.

Bởi vì hãn biết, Vân Khuynh là bởi vì thương bọn hãn cho nên mới rời đi.

Vân Khuynh nhất định không muốn cảm tình giữa ba huynh đệ bọn họ quyết liệt, không muốn làm khó bọn họ, hơn nữa y còn hồ thẹn với hãn và Vô Song...

Vân Khuynh, cũng nhất định không muốn hãn và Vô Song đuổi theo y...

Vân Khuynh gốc nghềch, Vân Khuynh ngờ nghềch, y muốn đem chuyện gì cũng đặt ở trên vai mình gánh vác, chuyện gì cũng muốn tự quyết định.

Thế nhưng...

Sự lựa chọn Vân Khuynh cho rằng là tốt nhất đối với Tần Vô Phong và Vô Song, ở trong mắt Tần Vô Phong Tần Vô Song quả thực là kém cỏi nhất.

Thế nhưng, tình chi sở chung, đây cũng là chuyện thường tình của đời người.

Vân Khuynh rời đi, là một loại biểu hiện đà điểu, là một loại biểu hiện không dám đối mặt hiện thực, thế nhưng, nếu thực sự đứng ở vị trí của Vân Khuynh, vì người mình yêu và người nhà mà suy nghĩ, lại thêm rất nhiều cố kỵ khác, sợ là cũng rất khó quyết định.

Vân Khuynh biết Tần Vô Phong và Tần Vô Song có thể giải quyết tốt tất cả, thế nhưng, y càng biết, muốn giải quyết vấn đề này, là sẽ làm khó Tần Vô Phong và Tần Vô Song đến cỡ nào, cũng khiến đáy lòng Tần Vô Phong và Tần Vô Song thống khổ vạn phần mới có thể viên mãn.

Y không đành lòng, y không muốn, cho nên...

Chính y mang theo bí mật mang thai, mang theo sự thực hoài hài tử của Tần Vô Hạ đi xa tha hương.

Y trốn tránh, cũng chỉ vì yêu Tần Vô Song yêu Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong đến lúc này mới tỉnh ngộ ra điểm này, dưới đáy lòng hẳn yêu thương Vân Khuynh, điều này cũng khiến tâm hắn càng thêm trầm tĩnh.

“Vô Song.”

Bởi vì đã điểm thụy huyết của Vân Khuynh, Tần Vô Phong liền dự định ở chỗ này, không hề cố kỵ nói rõ với Tần Vô Song.

“Ta đã biết nguyên nhân Vân nhi muốn bỏ đi... Thế nhưng, Vô Song, người phải bình tĩnh.”

Còn hơn Tần Vô Song lúc đó thế nào cũng không nghe hắn giải thích, không nói hai lời liền đánh hắn, Tần Vô Hạ thật là may mắn hơn nhiều so với hắn.

Dù sao hẳn không đánh Tần Vô Hạ, cũng không trách móc nặng nề quá phận, chỉ là đem tất cả nói cho Tần Vô Hạ, để Tần Vô Hạ suy nghĩ về tình cảnh của mình làm ra sự lựa chọn sáng suốt.

Vừa nghe Tần Vô Phong bảo hẳn bình tĩnh, tâm Tần Vô Song liền bắt đầu vô hạn trầm xuống.

“Chuyện gì, đại ca, người nói đi.”

Nét mặt Tần Vô Phong như trước mang theo ưu thương, hẳn lại liếc nhìn Vân Khuynh, thanh âm trầm thấp nói: “Vân nhi y, có thai, mang thai sắp tới một tháng.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 261: Phản Ứng Của Vô Song

“Vân nhi y, có thai, mang thai sắp tới một tháng.”

Tần Vô Phong nói, không thể nghi ngờ còn hơn cả sấm sét, hung hăng bổ xuống đầu Tần Vô Song, cả người Tần Vô Song thiếu chút nữa bị bổ choáng váng.

“Cái gì... Đại ca, người nói cái gì???”

Tần Vô Phong hiểu loại cảm giác không thể tin tưởng này của Tần Vô Song, hẳn chỉ có thể nắm chặt bàn tay dưới ống tay áo, chịu đựng đau đớn trong lòng, lần thứ hai lập lại cho Tần Vô Song: “Ta nói Vân nhi mang thai đã một tháng.”

Tần Vô Song dùng tay nâng cằm mình, ánh mắt nghi hoặc nhìn Tần Vô Phong: “Đại ca, người nói sai rồi, cũng nhớ lầm, Khuynh nhi y sinh hạ đại bảo tiểu bảo cũng đã ba bốn tháng, mang thai cái gì, một tháng cái gì...”

Tần Vô Phong thấy đôi mắt đen thui của Tần Vô Song đã biến càng thêm thâm thúy, hẳn cũng thấy bên trong đôi mắt càng thêm thâm thúy của Tần Vô Song có hàn băng khắc cốt ghi xương, cùng với gân xanh nhảy trên trán hẳn, tất cả điều này đều nói cho Tần Vô Phong, Tần Vô Song, dưới đáy lòng đã biết rõ cuộc xảy ra cái gì.

Chỉ là, Vô Song hẳn không thể tiếp nhận, thế nhưng, bọn họ phải đối mặt...

“Vô Song, ta không nói sai cũng không nhớ lầm, Vân nhi là bởi vì hoài thai hài tử của người khác, cho nên mới muốn rời bỏ chúng ta.”

“Hài tử của người khác???”

Giọng nói của Tần Vô Song lạnh lẽo lập lại một lần, sau đó hẩn hơi nheo lại đôi mắt: “Đại ca, đây là không có khả năng... Khuynh nhi nói yêu chúng ta, tối hôm qua y đã nói y yêu chúng ta, không phải sao??? Y yêu chúng ta, sao có thể vì nam nhân khác sinh hài tử???”

Tần Vô Phong xê dịch thân thể, chỉ vào Vân Khuynh trên giường nói: “Vân nhi ở chỗ này, người có thể bắt mạch cho y, lấy y thuật của người nhất định sẽ không sai.”

Tần Vô Song đứng lên, chậm rãi đi tới bên giường, ngồi xuống, nhìn Vân Khuynh, ngơ ngác nhìn, đáy mắt có chút tình tự vẩn vơ gần như điên cuồng đang tràn lan.

Hắn vươn tay, chậm rãi đem tay Vân Khuynh, từ trong chăn bông lấy ra.

Chẳng biết vì sao, Tần Vô Phong đứng bên cạnh hắn cảm thấy trên người và trong lòng mình một trận lạnh lẽo, hắn ngưng mi nhìn Tần Vô Song.

Chỉ cảm thấy Tần Vô Song sau khi nghe thấy Vân Khuynh hoài hài tử của người khác, thay đổi rất không thích hợp.

Võ công tu vi của hắn, cao hơn Tần Vô Song rất nhiều, phản phác quy chân tình tự biến hóa của người đối diện cũng không thoát khỏi cảm thụ của hắn, hắn, dĩ nhiên cảm giác được sát khí.

Dưới đáy lòng Tần Vô Phong hơi đề phòng, nhìn Tần Vô Song vươn bàn tay thon dài, kéo qua cổ tay Vân Khuynh.

Hắn vươn tay, cũng không phải bắt mạch cho Vân Khuynh, mà là vén lên ống tay áo Vân Khuynh, trên cánh tay mảnh khảnh trắng nõn của y vẫn còn vết tích tối hôm qua hắn và Tần Vô Phong lưu lại.

Tần Vô Song ngẩng đầu, nhìn Tần Vô Phong, mặt không chút biểu tình, thanh âm cũng không có bao nhiêu phập phồng, hần nhàn nhạt nói: “Đại ca, người xem, trên người Khuynh nhi còn mang theo vết tích chúng ta thương yêu y.”

Đôi mắt Tần Vô Phong buồn bã, mí mắt không mở miệng.

Tần Vô Song cũng không nói gì thêm, ngón tay thon dài đặt lên cổ tay Vân Khuynh, bắt đầu bắt mạch.

Hần nhắm mắt lại, trên khuôn mặt vẫn là đau thương thế nào cũng che giấu không xong, hần đã biết kết quả...

Kỳ thực lúc Tần Vô Phong nói cho hần, hần đã tin, thế nhưng...

Hần không muốn đối mặt...

Hần chậm rãi siết chặt ngón tay, cổ tay mảnh khảnh trắng nõn của Vân Khuynh bị hần siết đến tím bầm.

Cho dù Vân Khuynh còn đang trong ngủ mơ, cũng chậm rãi kháng nghị nhú mày, Tần Vô Phong nhìn chăm chăm vào hần, lúc đầu chỉ cho rằng hần chỉ là nắm chắc cổ tay Vân Khuynh suy nghĩ sâu xa, nhưng thật không ngờ hần không khống chế tốt lực đạo, tạo thành vết thương trên cổ tay Vân Khuynh.

Thẳng đến Vân Khuynh nhú mày vùng vẫy cổ tay, Tần Vô Phong mới phát hiện.

Hần vỗ vỗ vai Tần Vô Song: “Vô Song, buông tay.”

Tần Vô Song như là mới từ trong mộng tỉnh lại, rất nghe lời buông tay, Tần Vô Phong nhìn từng vết bầm trên tay Vân Khuynh, lại bắt đầu nhú mày.

Tần Vô Song cúi đầu, Tần Vô Phong nhìn không thấy biểu tình của hắn, chỉ nghe thấy hắn nói: “Khuyh nhi mang thai... Khuyh nhi có hài tử của người khác... Vì sao??? Vì sao vì sao???”

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu, đáy mắt có rất nhiều tơ máu, hắn thẳng tắp, gần như điên cuồng nhìn Tần Vô Phong:

“Đại ca, đại ca, người nói cho ta biết, vì sao, có hai người chúng ta thương y còn chưa đủ sao???”

Vì sao, vì sao y muốn phản bội chúng ta, vì sao phải có hài tử của người khác??? Vì sao???”

Tần Vô Phong chưa từng thấy Tần Vô Song điên cuồng như vậy, Tần Vô Song là ôn nhu, là ôn văn nho nhã, là thông minh thấu tình đạt lý.

Thế nhưng, từ khi lấy Vân Khuyh, Tần Vô Song rộng rãi, thông minh thấu tình đạt lý trước kia liền hoàn toàn biến mất, hắn trở nên ích kỷ, trở nên khó có thể bình tĩnh, trở nên luống cuống...

Một lần là vì chuyện của hắn và Vân Khuyh, hắn đã hoàn toàn kiến thức tới Tần Vô Song sau khi biến hóa, thế nhưng, so với Tần Vô Song lúc này... Tần Vô Song khi đó còn không tính là dọa người, thực sự không tính dọa người.

Tần Vô Phong hít một hơi thật sâu: “Vô Song, Vân nhi là có khổ trung... Người bình tĩnh, tỉnh táo lại...”

“Không, ta không thể bình tĩnh, ta không có cách nào bình tĩnh...”

Đại ca, người hiểu được cảm thụ của ta không, cảm thụ lặp đi lặp lại nhiều lần bị người phản bội...

Đại ca, kỳ thực ta rất hận, thực hận thực hận... Ta, ta ta... Thậm chí muốn giết y, ta không biết có phải chỉ cần y không có ý thức, y sẽ không chạy sẽ không động, mới sẽ không cả ngày muốn rời bỏ ta, mới sẽ không phản bội ta...

Tần Vô Phong nghe xong Tần Vô Song nói, thở hốc vì kinh ngạc: “Vô Song, người...”

Hắn còn chưa nói xong, Tần Vô Song bỗng nhiên quay người, hai tay chăm chú siết cổ Vân Khuynh, chậm rãi bóp chặt hai tay: “Ta thực hận... Có phải giết y rồi ta sẽ an tâm không... Ta...”

“Vô Song!!!”

Tần Vô Phong bất chấp, lập tức nắm cổ tay Tần Vô Song: “Người muốn làm gì, buông tay, mau buông tay, Vô Song, người nhìn cho rõ, y là Vân nhi, là Vân Khuynh người yêu nhất, nếu như người giết y, người sẽ hối hận, nhất định sẽ hối hận...”

Tần Vô Song dời hẳn giương mắt nhìn Tần Vô Phong, sau đó khí lực toàn thân dường như bị rút sạch, buông tay, hai vai sụp xuống:

“Đại ca người nói đúng... Ta sẽ hối hận... Không cần sau đó, ta hiện tại đã hối hận... Ta thương y như vậy, sao có thể nhẫn tâm ra tay???”

Thế nhưng, ta thật là khó chịu, đại ca, ta nên làm cái gì bây giờ???

Ta còn phải thành toàn sao??? Có một còn phải có hai, có hai sau đó có phải sẽ có ba có bốn có năm nữa không???”

Gần chỉ là trong nháy mắt, khuôn mặt tuần tú của Tần Vô Song nhìn qua tiêu tụy không gì sánh được.

Tâm lực của hắn đã quá mệt mỏi.

Tần Vô Phong bị cử động vừa rồi của hắc dọa ra một thân mồ hôi lạnh, hắc nhìn trong ánh mắt Tần Vô Song có bi thương, cũng có đau khổ.

“Vô Song, tỉnh táo lại, ta liền đem toàn bộ mọi chuyện đều nói cho người.”

Tần Vô Song trầm mặc một lúc lâu, mới mở miệng:

“Lần này, cũng là hiểu lầm sao??? Hay là bất đắc dĩ??? Nam nhân kia là ai???

Khuynh nhi rời bỏ chúng ta có phải là vì muốn tìm hắc không???”

Tần gia ba huynh đệ, thời khắc mấu chốt, có thể bình tĩnh tỉnh táo, vẫn chỉ có Tần Vô Phong.

Hắc là đại ca trong ba huynh đệ, tự ràng buộc mình đã quen, theo thói quen khắc chế thống khổ của mình, cho dù trong lòng đau như thiên đao vạn quả, nhưng hắc như trước vẫn có thể khiến mình bảo trì lý trí nghiêm túc tự hỏi sự tình.

Thấy Tần Vô Song khôi phục lại, Tần Vô Phong chậm rãi mở miệng nói ra lý do Tần Vô Hạ nói cho hắc.

Tần Vô Song nghe xong liền không thể khắc chế, càng thêm không khống chế được, hắc trừng mắt Tần Vô Phong, trong ánh mắt mịt mờ khó có thể nói rõ:

“Người là người thứ nhất... Là ca ca của ta, hắc là người thứ hai... Là đệ đệ của ta...”

Thật tốt... Thật tốt, thực sự là quá tốt...

Tình địch của ta, một người hai người, hết lần này tới lần khác toàn bộ không phải người ngoài, toàn bộ là huynh đệ của ta, ta...”

Tần Vô Song nói lập tức đứng lên, đi đến phía ngoài, trên người mang theo hơi thở sắc bén không thể che giấu.

“Vô Song, ngươi muốn làm gì???”

Tần Vô Phong vẻ mặt buồn bã, kỳ thực bọn họ cũng không sai, sai chỉ là không khống chế được cảm tình của mình mà thôi.

Tình yêu ai cũng khống chế không được, tình yêu hỗn loạn như vậy, rất thống khổ, bọn họ vốn cũng không muốn, nhưng ông trời hết lần này tới lần khác sắp xếp cho họ tình yêu như vậy...

Cho nên hẳn phải tìm niềm vui trong nỗi khổ, phải nỗ lực từ trong thống khổ tìm kiếm vui sướng, khiến vui sướng lớn hơn thống khổ, khi vui sướng lớn hơn thống khổ, coi như là hạnh phúc.

Làm người, ai không có khó xử, ai không có một mặt thống khổ, mọi việc nếu quá tính toán quá để tâm vào chuyện vụn vặt sẽ rất thống khổ.

Lui một bước trời cao biển rộng, là buông tha cho mình cũng là buông tha người khác.

“Ta muốn đi tìm Tần Vô Hạ.”

Thấy Tần Vô Song hình dạng sát khí lẫm nhâm, Tần Vô Phong không thể mặc kệ ngồi xem, hẳn từ phía sau Tần Vô Song, lập tức vươn tay điểm huyệt, đem Tần Vô Song định ở tại chỗ.

“Vô Song, ngươi còn nhớ lần trước Vân nhi đi, lúc chúng ta mất đi Vân nhi, là loại tình huống thế nào, là loại thống khổ thế nào không???”

Khi đó chúng ta đã nói như thế nào, chúng ta đã quyết định như thế nào???”

Tần Vô Song đưa lưng về phía Tần Vô Phong nghe xong lời này, thoáng chốc giật mình, chuyện cũ như khói mây, một màn kia xuất hiện trong đầu hắn...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 262: Ý Kiến Nhất Trí

Tần Vô Song bị Tần Vô Phong điểm huyết đạo kinh ngạc đứng ở tại chỗ.

Đáy lòng hắn có oán khí tận trời, không có cách nào phát tiết, lời Tần Vô Phong nói, giống như đến từ nơi rất xa xôi, hắn thế nào cũng nghe không rõ.

Hắn một người rơi vào bên trong một mảnh vũng bùn, không có cách nào tự kèm chế.

Chậm rãi, theo thời gian trôi đi, hắn dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu suy ngẫm...

Tần Vô Phong nhìn bóng dáng Tần Vô Song thất hồn lạc phách, thở dài một tiếng, đi tới phía trước cửa sổ, mở cửa sổ, nhìn trời xanh mây trắng bên ngoài...

Ngoài cửa sổ, cảnh sắc vẫn như trước, nhưng bọn họ đều mất đi tâm tư thưởng thức mỹ cảnh.

Dường như qua đi thật lâu thật lâu, Tần Vô Phong phỏng đoán Tần Vô Song đã tỉnh táo lại, hắn mới xoay người, giải huyết đạo cho Tần Vô Song.

Tần Vô Song quả nhiên không còn nhào ra phía ngoài nữa, sự tức giận của hắn, đã biến mất trong đoạn thời gian trầm tư kia.

Tần Vô Phong nhìn hắn, chỉ nói một câu: “Vô Song, chúng ta hiện tại phải lo lắng chính là, tương lai làm thế nào, mà không phải luôn luôn nhìn chăm chăm vào quá khứ.”

Hắn mong muốn Tần Vô Song không nên vĩnh viễn chìm đắm trong chuyện thống khổ đã xảy ra ở đây, hắn mong muốn Vô Song có thể từ trong thống khổ bước ra.

Tần Vô Song quả nhiên không để Tần Vô Phong thất vọng, hắn đi tới ngòai tựa lưng lên ghế dựa, giơ mắt nhìn Tần Vô Phong: “Như vậy, đại ca có tính toán gì không.”

“Vô Song, người hắn là rõ ràng, cho dù xảy ra chuyện như vậy, Vân nhi cũng sẽ không đơn giản động tâm với Vô Hạ...”

Ta đã nói qua với Vô Hạ, chúng ta sẽ coi hài tử trong bụng Vân nhi như hài tử của mình, Vô Hạ, liền không cần dây dưa Vân nhi nữa.”

Khóe miệng Tần Vô Song hơi cong lên, câu ra độ cung khổ sáp:

“Đại ca, ý của người ta hiểu, thế nhưng... Khuynh nhi không thương Vô Hạ, Vô Hạ lại nhất định không thương Khuynh nhi sao???”

Nếu như ta đoán đúng, nếu Vô Hạ yêu Khuynh nhi, Vô Hạ sao có thể đơn giản buông tay???”

Có thể nói ra một câu này, hiển nhiên Tần Vô Song đã thật sự tỉnh táo lại.

Sắc mặt Tần Vô Phong trầm xuống, hắn sợ nhất chính là tình huống Tần Vô Song vừa nói.

“Nếu như vậy, đại ca dự định làm thế nào???”

Tần Vô Song truy hỏi, hắn là hạ quyết tâm muốn từ chỗ ca ca hắn có được đáp án.

Đáng tiếc Tần Vô Phong cũng không muốn nói ra suy nghĩ của mình trước, chỉ là hỏi lại: “Vô Song người dự định làm thế nào???”

“Vô Hạ là đệ đệ của chúng ta, ba huynh đệ chúng ta, ta và Vô Hạ đều tương đối kính trọng người, cũng sợ hãi sự uy nghiêm của người, giữa ta và Vô Hạ, càng thân thiết hơn chút...”

Từ nhỏ, ta đã thích sủng hấn, thứ hấn muốn, ta có, hoặc là có thể có được, còn chưa bao giờ nói không cho hấn...

Thế nhưng Khuynh nhi, Khuynh nhi không giống những người khác, những thứ khác... Ta... Không thể tặng cho hấn...”

Đây là điều Tần Vô Phong đã sớm dự liệu đến, đừng nói Tần Vô Song không đem Vân Khuynh tặng cho Tần Vô Hạ, nếu là hấn, hấn cũng tuyệt đối không cho.

“Đại ca, ta vừa suy nghĩ một chút, ta nghĩ ta đã hiểu nguyên nhân Khuynh nhi chạy trốn, chúng ta không thể để Khuynh nhi biết đã có chuyện xảy ra...”

“Chúng ta đây rốt cuộc phải làm sao???”

Tần Vô Phong hầu như cũng bị Tần Vô Song làm cho mơ hồ, một phen nói này của Tần Vô Song khiến người ta rất khó hiểu ra ý của hấn.

Tần Vô Song nặng nề thở dài, đứng lên, chậm rãi lần thứ hai đến gần bên giường, ngồi xuống, vươn tay đỡ cần cổ Vân Khuynh vừa bị động tác của hấn siết ra vết bầm.

“Đại ca, kỳ thực cái này cũng dễ xử lý, chúng ta không làm bất cứ sự lựa chọn nào cả, tất cả thuận theo tự nhiên là được.”

Tần Vô Phong nhíu mày, hấn vẫn không hiểu ý của Tần Vô Song.

Kỳ thực, chỉ cần cảm tình huynh đệ giữa Tần Vô Song và Tần Vô Phong không bị phá hỏng, chỉ cần Vân Khuynh không bị tổn thương, thế nào Tần

Vô Phong cũng có thể tiếp thu.

Sức nhẫn nại của hắn luôn luôn rất mạnh, cho dù phải tiếp nhận Tần Vô Hạ cũng không phải là không thể được.

Thế nhưng ý của Tần Vô Song lại không phải đơn giản tiếp thu Tần Vô Hạ như vậy:

“Đại ca, ý của ta là, hài tử vẫn là của Khuynh nhi và Vô Hạ, bọn họ có hài tử này, là vô ý, cũng không phải cố ý, hài tử là vô tội, chúng ta sẽ để Khuynh nhi sinh hạ hài tử.

Sau khi sinh hài tử, hài tử là của Khuynh nhi, cũng là của Vô Hạ, Vô Hạ có thể tự cho mình là phụ thân của hài tử, hắn cũng có thể thú thê...

Ý của ta là, đối với Vô Hạ mà nói, Khuynh nhi chỉ là một người từng sinh hài tử cho hắn, hắn có thể có được hài tử với Khuynh nhi.

Thế nhưng, muốn ở bên Khuynh nhi... Ta sẽ không cố vũ, cũng không ngăn cản...

Kỳ thực ta cho rằng, nếu như bọn họ có ý, chúng ta ngăn cũng không ngăn được, liền xem duyên phận hai người bọn hắn, tạo hóa của bản thân đi.”

“Cái này...”

Tần Vô Phong phải thừa nhận, ý nghĩ của Tần Vô Song rất kỳ lạ, phi thường kỳ lạ, hắn chưa từng nghĩ tới Tần Vô Song lại nói ra loại biện pháp này.

Hắn nghĩ tới chính là, hoặc là không cho phép Vân Khuynh và Tần Vô Hạ ở bên nhau, hoặc là cho phép.

Ý nghĩ của Tần Vô Song lại kỳ quái lạ lùng như vậy, khiến hắn cảm thấy không thể đoán trước.

Ý của Tần Vô Song, chính là mặc kệ???

Giống như hai người hoàn toàn không quen biết, bởi vì ngoài ý muốn mà kết hợp, có hài tử... Bọn họ sẽ sinh hạ hài tử, thế nhưng, có yêu hay không, có thể gần nhau hay không lại là một vấn đề khác...

“Như vậy, có thể sao???”

Đây cũng thật giống như coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra...

Thực sự có thể như vậy sao???

Trong ánh mắt Tần Vô Song nhìn Vân Khuynh, tràn đầy tất cả đều là tình ý triu mến: “Đại ca, Khuynh nhi ta không muốn làm khó, Vô Hạ là đệ đệ ta từ nhỏ sủng lớn, ta cũng không muốn làm khó, vậy để tự bọn họ quyết định đi.”

Tần Vô Phong nhíu mày: “Nhưng người vừa rồi không phải tức giận muốn giết Vân nhi, muốn tìm Vô Hạ tính sổ sao???”

“Khi đó, trong đầu ta không có lý trí, hiện tại khôi phục, tự nhiên là tốt hơn...

Ta vừa rồi suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, suy nghĩ giữa ta và Khuynh nhi, giữa người và Khuynh nhi, nhớ tới lời Liên Cừ biểu ca từng nói với ta, nhớ tới cảm thụ lúc ta mới biết chuyện giữa người và Khuynh nhi, nghĩ tới lần Khuynh nhi trốn đi kia giống với lúc này...

Ta đột nhiên hiểu ra một cái đạo lý, Liên Cừ biểu ca từng nói qua Khuynh nhi tình trái nhiều cũng không phải hư ngôn, cho dù y vẫn sống

trong phạm vi thế lực của người Tần gia chúng ta, y vẫn có thể yêu người khác...

Đây là chuyện đã định trước, số phận cho phép, vô luận chúng ta trốn thế nào cũng không trốn được, bất luận ta cẩn thận đến đâu, Khuynh nhi vẫn yêu đại ca, lại còn ở bên tiểu đệ của ta...

Trước đây ta từng nghe người ta nói, một chuyện tệ hại, nếu như không thể thay đổi nó, như vậy liền chấp nhận nó đi...”

Lúc Tần Vô Song nói những lời này, biểu tình nhàn nhạt, dường như thật là tỉnh ngộ, đã nhìn ra rõ ràng.

Môi Tần Vô Phong giật giật, cuối cùng cái gì cũng không nói.

Lời Tần Vô Song, là cam chịu Tần Vô Hạ có được quyền lợi yêu thương Vân Khuynh...

Ngay cả trong lòng Tần Vô Phong không vui đến thế nào, cũng không thể nói gì hơn.

Hắn là người từng trải, Tần Vô Hạ hiện tại chịu đựng, hắn đều đã chịu đựng qua, hắn hẳn là càng thông cảm càng khoan dung với Tần Vô Hạ một chút mới đúng, thế nhưng hắn không hề, trái lại là Tần Vô Song lần này càng có vẻ hào hiệp.

Tần Vô Phong nhìn Tần Vô Song, dường như không có lúc nào hắn càng thêm tiếp cận tâm tư của đệ đệ hơn lúc này.

Hắn vẫn cho rằng Tần Vô Song là một đệ đệ gần như hoàn mỹ, tuần mỹ, thông minh, võ công cao cường, tiêu sái.

Sau khi trưởng thành Tần Vô Song vẫn luôn cho hắn thấy hắn là một cường giả có thể một mình đảm đương một phía, hắn cũng đã lâu không coi

Tần Vô Song là người yếu, hẳn nghĩ Tần Vô Song như vậy đã không cần ca ca đến cho hẳn ý lại.

Thế nhưng...

Giờ này khắc này, hẳn dùng một thứ chưa bao giờ có tiến gần đến tâm của Tần Vô Song, hẳn cảm thấy tâm Tần Vô Song đang chảy máu.

Chuyện Tần Vô Hạ lần này, khiến Tần Vô Phong hoàn toàn hiểu được cảm thụ lần kia của Tần Vô Song.

Loại thống khổ này, không thua thống khổ lúc đó của hẳn, lần này lại trải qua chuyện Vô Hạ, cảm giác lúc này của Tần Vô Song nhất định là càng đau càng đau hơn hẳn khi đó, cũng đau nhức hơn hẳn hiện tại...

Bất tri bất giác Tần Vô Phong cũng đi tới bên giường, hẳn vươn tay đặt lên vai Tần Vô Song, trong đôi mắt như hàn tinh lóe ra tình huynh đệ khẩn thiết: “Nhị đệ, xin lỗi.”

Đã nhiều năm, Tần Vô Phong xưng hô Tần Vô Song, đều là Vô Song, nhưng giờ khắc này hẳn phát hiện, cho dù Tần Vô Song đã lớn lên, đã trưởng thành, hẳn như trước vẫn cần đại ca là hẳn đến thông cảm, cho hẳn dựa vào, cho nên hẳn vẫn muốn gọi hẳn một tiếng đệ đệ.

Thanh âm tiết lộ tâm tình rõ ràng kia của Tần Vô Phong khiến thân thể Tần Vô Song cứng đờ, hẳn chậm rãi ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt tuần mỹ vô tư lộ ra dáng cười Tần Vô Phong quen thuộc...

Dáng cười hào hiệp tự tin giống như Tần Vô Song trước khi thú Vân Khuynh: “Đại ca, các người không sai, chỉ là yêu Khuynh nhi mà thôi.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng vậy... Thế nhưng, Vô Hạ tiểu tử kia, thực sự là tiện nghi cho hẳn... Từ trước đến nay, chưa từng thấy hẳn thông cảm những người làm ca ca là chúng ta này...”

Tần Vô Song tràn đầy đồng cảm: “Đúng vậy, tiểu tử kia, chẳng qua là xuân dục mà thôi, ta cũng không tin không có biện pháp giải quyết khác, hẳn rõ ràng chính là thừa cơ chiếm tiện nghi của Khuynh nhi... Tiểu tử kia, cũng không ngấm lại ta là ca ca từ nhỏ thương hẳn đến lớn...”

Nói, trong mắt phượng mỹ lệ của Tần Vô Song hiện lên một tia tình tự kỳ dị, cong môi: “Đúng vậy... Vô Hạ khi đó hẳn là cũng đã thích Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong gật đầu: “Xem ra, Vân nhi tiếp thu Vô Hạ chỉ là chuyện sớm muộn, Vô Hạ hẳn... Không giống hai người chúng ta... Ách, rụt rè???”

Tần Vô Song giơ giơ lên mi: “Không được không được, chúng ta sao có thể tiện nghi hẳn như vậy, phải biết rằng chúng ta thế nhưng trải qua rất nhiều thống khổ giãy dụa mới đi đến một bước này, đại ca, không bằng chúng ta giả vờ, hù dọa hù dọa Vô Hạ...”

Ân, hiện tại Khuynh nhi cũng không có cảm tình rất sâu với Vô Hạ, lại thêm chúng ta chế tạo chút phiền toái nhỏ trên đường Vô Hạ truy cầu Khuynh nhi... Dù sao cũng không thể để hẳn có được Khuynh nhi quá dễ dàng.”

“Nhưng, như vậy có thể hay không...”

Kỳ thực Tần Vô Song lúc này, mới là Tần Vô Song lúc ban đầu, mới là Tần Vô Song bình thường nhất, Tần Vô Song, sau khi trải qua tâm lý giãy dụa, sau khi đi qua đau nhức khắc cốt ghi xương, thực sự hiểu rõ, khôi phục thành Tần Vô Song hào hiệp trước kia.

Tần Vô Phong rất động tâm đối với chuyện Tần Vô Song nói muốn cản trở Tần Vô Hạ, thế nhưng hẳn còn có chút chần chờ, sợ Vân Khuynh còn quần quýt tính toán sự kiện kia.

Tần Vô Song dùng tay xoa cằm: “Đối với Khuynh nhi chúng ta liền nói thẳng đi...”

Nghe vậy Tần Vô Phong không hề do dự, gật đầu nói: “Được, cứ làm như vậy.”

Sau khi nói xong lông mày Tần Vô Phong lại nhăn lại nhắc nhở nói: “Chỉ là, Vô Song, tuy rằng chuyện Vô Hạ không thể quay đầu lại, thế nhưng, sau đó, chúng ta nhất định phải xem trọng Vân nhi, không thể để xảy ra bất cứ ngoài ý muốn nào nữa, có ba người chúng ta bảo vệ Vân nhi là đủ rồi.”

Khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song hơi trầm xuống: “Đây là đương nhiên, sau đó, chúng ta chắc chắn sẽ không để bất cứ kẻ nào có cơ hội đến gần rồi yêu Khuynh nhi.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 263: Vân Khuynh Tỉnh Lại

Một chút cũng không có quẩn quýt và thống khổ giống với lần kia, lần này Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai người cùng nhau chia sẻ thống khổ, hai bên lại có thể thoải mái lẫn nhau, làm ra quyết định ngoài ý muốn nhân từ với Tần Vô Hạ.

Làm xong quyết định, hai người cũng không còn thương cảm.

Nhưng thật ra đêm qua bọn họ cũng không nghỉ ngơi tốt, sáng sớm lại trải qua chuyện Vân Khuynh bỏ đi, tinh thần vẫn luôn kéo căng, tâm tình lại thay đổi quá nhanh, sau khi làm xong một loạt quyết định, liền có chút uể oải nảy lên thể xác và tinh thần.

Bởi vậy, hai người huynh đệ liền rất ăn ý cởi quần áo, cùng nhau ôm Vân Khuynh ngủ bù.

Phải thừa nhận, hai huynh đệ vốn bởi vì Vân Khuynh thiếu chút nữa trở mặt thành thù, sau khi đem tất cả mở ra nói rõ, trở nên càng thêm ăn ý, quan hệ giữa huynh đệ cũng là không lùi mà càng tiến.

...

Vân Khuynh nằm mơ cũng không nghĩ tới, y sẽ tỉnh lại trong lòng Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Y không nghĩ ra, y y y không phải hẳn là cùng Vân Hoán đi rồi sao???

Sao có thể một giấc tỉnh lại, ở ngay trong lòng Tần Vô Phong Tần Vô Song hai người, còn cùng bọn họ nằm ở trên giường ngủ???

Lẽ nào, bởi vì tối hôm qua y quá mệt, cho nên sáng sớm hôm nay không thức dậy, không đi...

Tràng diện lúc đi trong trí nhớ y, chẳng lẽ chỉ là giấc mơ của y???

Sau khi tỉnh lại Vân Khuynh chớp con mắt, nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song đưa tay đặt trên lưng y, đem chân khóa trên đùi y, trong lúc nhất thời không chỉ đầu óc trống rỗng, mà còn mất đi toàn bộ ngôn ngữ.

Đây rốt cuộc là một loại trạng huống thế nào, y hơi chuyển động cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, sau khi nhìn Tần Vô Phong lại quay đầu nhìn về phía Tần Vô Song.

Khuôn mặt hai người này rất điềm tĩnh, nhìn qua ngủ rất say, vẻ mặt như thường, không có biến hóa mảy may.

Chẳng lẽ ngày hôm nay y thực sự chưa từng rời giường, chưa từng rời đi sao???

Như vậy... Y hiện tại có phải là mau chóng đứng lên. Đi hội hợp với Vân Hoán cùng nhau rời khỏi đây???

Sao y có thể tiếp tục cùng Tần Vô Phong và Tần Vô Song ngủ chứ...

Nghĩ, Vân Khuynh lại muốn đứng dậy, thế nhưng, lúc ngủ Vân Khuynh còn không có cảm giác, lúc vừa tỉnh lại, y liền cảm thấy căng chân Tần Vô Phong khóa ở trên đùi y, áp hai chân y có chút tê dại, khẽ động liền cảm giác khó chịu không gì sánh được.

Y hít một hơi, tay không tự chủ được vói vào ổ chăn, muốn xoa xoa chân mình, lúc này y mới phát hiện, ba người bọn họ đều mặc quần áo...

Di di di, tối hôm qua lúc bọn họ ngủ, rõ ràng là cởi sạch, từ lúc nào đã mặc quần áo, sao y không biết???

Không phải y mặc quần áo cho bọn họ, Tần Vô Phong và Tần Vô Song bị y hạ được càng không thể tự mặc quần áo...

Đây, đây, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra??? Thần quái sao???

Đáy lòng Vân Khuynh mọc lên một loại bất an, thế nhưng không đợi y có quá nhiều phản ứng, Tần Vô Phong liền lặng lẽ mở mắt, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ bởi vì ngủ mà ửng hồng của Vân Khuynh, mềm nhẹ mở miệng: “Vân nhi, tỉnh... Có muốn ngủ thêm một hồi nữa không???”

Trong ổ chăn mềm mại ấm áp cực kỳ, ôm thân thể Vân Khuynh, Tần Vô Phong chỉ muốn nằm luôn ở đây, không muốn nhúc nhích chút nào.

Bên kia Tần Vô Song miễn cưỡng mở mắt cũng chậm rãi ngẩng đầu lên, nghiêng thân thể ôm lấy Vân Khuynh, hơi há miệng ngáp một cái, hắc hiện tại tâm tư giống hệt Tần Vô Phong: “Đúng nha, Khuynh nhi, tối hôm qua khiến người mệt... Ách, không đúng, Khuynh nhi hắc là nghỉ ngơi tốt rồi, tối hôm qua xem ra chúng ta cũng không nỗ lực đủ, cho nên sáng sớm ngày hôm nay Khuynh nhi mới còn tỉnh lực rời giường...”

Tần Vô Phong nhú mày, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị dĩ nhiên toát ra một tia ý cười ôn nhu: “Đúng vậy, Vân nhi dĩ nhiên lại muốn chạy trốn.”

Nói hắc nắm tay Vân Khuynh, mở ra bàn tay Vân Khuynh, cùng y mười ngón giao nhau, ngoài miệng nói mang theo vài phần trách cứ, nhưng biểu tình trên khuôn mặt lại vẫn rất ôn hòa.

Vân Khuynh lần thứ hai chớp chớp mắt, đáy lòng bất an và kinh hoảng lần thứ hai khiến cho y có chút không khống chế được.

Y run run bờ môi tái nhợt: “Người... Các người...”

Tần Vô Song bỗng nhiên ghé sát vào y, ấn lên gò má trắng nõn hơi ửng hồng của y một nụ hôn: “Chúng ta tình lại như thế nào đúng không??? Sao chúng ta biết tối hôm qua xảy ra cái gì phải không??? Ân??? Người một tiểu đà điểu, cả ngày khiến ta và đại ca kinh hồn táng đảm...”

Vân Khuynh nỗ lực mở lớn hai mắt: “Ta...”

Đáy mắt hắc bạch phân minh của y tràn đầy hoảng loạn, vô thố, thấp thỏm, y liên tục đánh giá qua lại biểu tình của Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

“Các người, rốt cuộc biết cái gì???”

Ta ta ta không phải đã rời đi với nhị ca sao???”

Tần Vô Phong không cam lòng lạc hậu, cũng đem môi ấn lên má Vân Khuynh: “Đúng, người và Vân Hoán cùng nhau rời đi, thế nhưng, các người lại bị Vô Song đưa về.”

Vân Khuynh nghe xong lời này, cũng không chờ thêm được nữa, y nỗ lực muốn đứng dậy, thế nhưng hai người kia một trái một phải ngăn lại động tác của y, khiến y không thể như nguyện.

“Các người vì sao biết ta bỏ trốn, ngoại trừ tìm ta về... Các người còn biết cái gì???”

Nhị ca có nói chuyện gì khác cho các người hay không???”

Vân Khuynh hô hấp khó khăn, y không biết hậu quả Tần Vô Phong và Tần Vô Song biết chuyện y mang thai sẽ là gì...

Thân thể y bắt đầu không tự chủ được run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa rồi còn ửng hồng, thoáng cái trở nên tái nhợt.

“Ngu ngốc, nhìn người sợ thành như vậy...”

Tần Vô Song không muốn nhìn Vân Khuynh hình dạng run sợ như vậy nữa, vươn tay sờ sờ hai gò má Vân Khuynh, thường thức sợi tóc của y, giống như thờ ơ nói: “Chút chút đạo hạnh này của người, có thể đánh ngã ta và đại ca sao???”

Tần Vô Song rất giống như biết gì đó, thế nhưng giọng điệu của hắn lại quá mức nhẹ nhàng, trong ngôn ngữ cũng không tiết lộ quá nhiều nội dung, khiến Vân Khuynh căn bản là không đoán được gì.

Trong lòng Vân Khuynh buồn bực muốn chết, y rất muốn hỏi cho rõ ràng, nhưng lại không biết Tần Vô Song và Tần Vô Phong rốt cuộc biết được bao nhiêu, sợ mình không cẩn thận chưa đánh đã khai.

Tần Vô Phong thở dài một tiếng nói: “Vân nhi, người yên tâm, Vân Hoán không có nói cho chúng ta biết cái gì.”

Nghe vậy Vân Khuynh lập tức thực sự yên tâm, nếu Vân Hoán cái gì cũng chưa nói, như vậy, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hẳn là không biết chuyện y mang thai...

Vân Khuynh đang nghĩ ngợi, Tần Vô Phong lại nói tiếp, triệt để khiến y cứng lại: “Thế nhưng, trái lại ta đi tìm Hiên Viên Bất Kinh đều hỏi rõ ràng mọi chuyện.”

Như ngũ lôi oanh đỉnh, Vân Khuynh thoáng chốc hóa đá.

“Người... Các người...”

Tần Vô Phong thấy y hai mắt trừng rất lớn, vươn tay nhẹ nhàng xoa xoa mắt y: “Chúng ta đã biết mọi chuyện, cũng biết vì sao người muốn bỏ đi.”

Lúc này, thân thể Vân Khuynh kể cả tâm của y, tất cả đều biến thành lạnh lẽo.

Tần Vô Song ngẩng đầu cười cười với Tần Vô Phong: “Đại ca, người xem Khuynh nhi hiện tại ngon miệng không???”

Tần Vô Phong một tay nắm tay Vân Khuynh, một tay kia chống đầu, nhìn Vân Khuynh từ trên xuống dưới, gật đầu: “Ân... Là rất ngon miệng rất khả ái... Một ngày đêm không ăn... Thật đói...”

Tần Vô Phong ý có điều chỉ, trong ánh mắt giao hội với Tần Vô Song mang theo quang huy dị dạng.

Vân Khuynh không có tâm tư xem hai người bọn hắn lúc này là biểu tình gì, cũng không có tâm tư phỏng đoán ý tứ trong lời nói của bọn họ, có chút cấp thiết nói: “Vô Song, đại ca, các người đã biết... Như vậy, các người...”

Tần Vô Song thoáng cái che lại môi Vân Khuynh, Tần Vô Phong ở một bên nói tiếp: “Chúng ta tự nhiên là lo lắng thân thể của người, lần trước sinh đại bảo tiểu bảo bị khó sinh, lúc này đây, không biết sẽ như thế nào...”

Hắn vừa nói, thân thể Tần Vô Song cứng đờ, lập tức buông môi Vân Khuynh: “Hài tử... Chết tiệt, sao ta lại quên mất chuyện này chứ...”

Ảo não thở dài, Tần Vô Song ngã đến bên thân Vân Khuynh, trở nên thành thật.

Tần Vô Phong nói với Tần Vô Song: “Tối hôm qua đã lăn qua lăn lại Vân nhi không ít... Để y nghỉ ngơi trở lại đi... Ân, mặc dù có hài tử, thế nhưng mấy tháng đầu hình như cũng không sao.”

Vân Khuynh quan tâm chính là thái độ của Tần Vô Phong và Tần Vô Song đối với việc y hoài hài tử của Tần Vô Hạ, nhưng hai người này hết lần này tới lần khác không nói đến sự kiện kia, trái lại nói chút chuyện khiến y mặt đỏ tới mang tai: “Các người...”

Vân Khuynh chỉ vào Tần Vô Phong, nói không ra lời.

Tần Vô Phong lúc này đem ngón tay của y ngậm vào trong miệng, có chút mơ hồ nói: “Ân... Hiện tại để Vân nhi nghỉ ngơi, chúng ta thương Vân nhi đấy chứ???”

Vân Khuynh trợn to hai mắt, cho y nghỉ ngơi, còn không phải là vì câu nói vừa rồi của Tần Vô Phong ‘Nghỉ ngơi trở lại’ làm chuẩn bị cái kia sao???

“Hài tử là...”

Vân Khuynh quyết định tạm thời dứt bỏ việc này, rõ ràng mở miệng hỏi Tần Vô Phong Tần Vô Song rốt cuộc nghĩ chuyện hài tử trong bụng y như thế nào.

“Nói đến hài tử... Khuynh nhi, người lần này còn ác liệt hơn lần trước, lần trước một người chạy còn chưa tính, lần này dĩ nhiên ôm cầu chạy!!!”

“...”

Vân Khuynh có chút vô lực, y không biết vì sao y luôn luôn không nói được điểm chính với Tần Vô Song Tần Vô Phong bọn họ.

Thế nhưng, xem phản ứng hiện tại của Tần Vô Song và Tần Vô Phong...

Tất cả hình như đều rất bình thường???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 264: Lại Thêm Sóng Gió

Tần Vô Phong và Tần Vô Song sau khi tìm về Vân Khuynh, vẫn như thường lui tới, một chút biến hóa cũng không có.

Nhưng bởi vì bọn họ càng bình thường, cho nên những người khác biết chuyện, trái lại cho rằng bọn họ như vậy là không bình thường.

Bọn họ một mực phỏng đoán thái độ của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, một người hai người mỗi ngày đều thường thường quan tâm đến Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên là biết những việc này, thế nhưng bọn họ quyết định ngoại trừ Vân Khuynh ai cũng không nói, mặc cho bọn họ nghĩ đến phá đầu cũng nghĩ không ra mưu tính đích thực của bọn họ.

Có đôi khi nhìn bọn họ phiến não, ở trong tâm lý Tần Vô Phong và Tần Vô Song, cũng sẽ thoáng cân đối một chút.

Nếu không phải hình dạng Vân Khuynh lo sợ bất an khiến cho bọn họ quá mức không muốn, bọn họ rất có thể cũng không nói cho Vân Khuynh.

Vân Khuynh thận trọng suy xét biện pháp của bọn họ, dĩ nhiên cũng tìm không được biện pháp nào tốt hơn biện pháp của họ.

Bởi vậy, Tần Vô Phong và Tần Vô Song hiển nhiên chỉ coi sự kiện kia là một sai lầm rất bình thường, chứ không coi nó như một lần phản bội, một lần phạm lỗi không thể tha thứ...

Hóa ra sự tình căn bản không có hỏng bét như trong tưởng tượng của y.

Y nghĩ Tần Vô Phong và Tần Vô Song nói rất đúng, y ý lại và cho bọn hắc tín nhiệm quá ít.

Dưới đáy lòng y hạ quyết tâm, không nên có lỗi thêm với Tần Vô Phong và Tần Vô Song, bởi vậy tuy rằng Tần Vô Phong Tần Vô Song nói là muốn y và Tần Vô Hạ tự do phát triển, nhưng y vẫn không dự định tiếp thu Tần Vô Hạ.

Chuyện trong bụng Vân Khuynh có hài tử đã là bí mật được công khai, Vân Khuynh ở trước mặt Tần Vô Phong và Tần Vô Song không có tâm sự và giấu diếm, hiện tại mỗi ngày ở bên Tần Vô Phong Tần Vô Song đều là vui sướng không gì sánh được.

Tần Vô Hạ lựa chọn, đương nhiên là muốn tranh thủ Vân Khuynh, ngay từ đầu hắc chưa từng nghĩ tới muốn buông tha.

Thế nhưng Vân Khuynh cố ý xa lánh hắc, từ sau khi bị Tần Vô Song mấy người đưa về, liền thẳng tuốt chỉ ở cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song, chưa từng đến gần hắc, hắc cho dù có nghìn ngôn vạn ngữ cũng không thể nói ra.

Có một lần thực sự bị bức nóng, lúc ở khách sạn bình dân dùng cơm trưa, hắc đột nhiên ở trước mặt mọi người mở miệng nói: “Khuynh Khuynh, ta sẽ phụ trách với người và hài tử.”

Nói xong rồi tràn ngập khiêu chiến nhìn Tần Vô Phong lại nhìn Tần Vô Song: “Ta nhất định sẽ làm người yêu ta.”

Khỏi cần nghĩ, trước mặt công chúng, Tần Vô Hạ nói như vậy với Vân Khuynh thân là nam tử, Vân Khuynh không tức giận mới là lạ.

Tần Vô Hạ nói, khiến ánh mắt tất cả mọi người rơi vào trên người Vân Khuynh, mặc dù ở đây đều là người không thể thân thuộc hơn, nhưng Vân Khuynh vẫn là khuôn mặt đỏ ửng, tức giận dị thường, hung hăng trừng Tần Vô Hạ rồi đứng dậy rời đi.

Tần Vô Song đuổi theo, Tần Vô Phong còn lại là ở lại tại chỗ, nói với Tần Vô Hạ: “Tam đệ, Vân nhi một chút cũng không hiếm lạ phụ trách của người, hài tử trong bụng Vân nhi, thế nhưng đã có hai đa đa.”

Nói xong cũng thi thi nhiên nhiên đứng dậy rời đi.

Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh và Sở Tiểu Ca nhìn Tần Vô Hạ, trong ánh mắt đều là vẻ phức tạp đồng tình.

Giữa Tần Vô Song Tần Vô Phong và Vân Khuynh, người sáng suốt đều có thể nhìn ra bọn họ hài hòa ân ái đến cỡ nào, Tần Vô Hạ hơn phân nửa chính là không có hi vọng.

Thế nhưng Tần Vô Hạ mặc kệ, Tần Vô Hạ đã quyết định quán quýt Vân Khuynh chết cũng không buông tay.

Hắn cũng không giống hai người ca ca, cho dù bên trong bên ngoài đều là chính nhân quân tử, nhưng hắn là người thông minh co được dân được, còn có thể chơi xấu, chưa bao giờ làm chuyện thà chết sĩ diện còn hơn sống chịu tội.

Tần Vô Hạ không gì kiêng kỵ, bình thường Vân Khuynh tránh né không gặp hắn, hai người ca ca cũng cố ý vô tình cản trở, thật sự là gặp chết hắn, bởi vậy chờ đến cơ hội ở chung với Vân Khuynh, hắn liền tiến công, đáng tiếc Vân Khuynh vẫn như trước không có hoà nhã sắc với hắn.

Rất nhanh Vân Khuynh liền phát hiện thái độ của y đối với Tần Vô Hạ không thích hợp, y làm như vậy, lạnh nhạt Tần Vô Hạ quá rõ ràng, như vậy những năm sau này y sẽ sống không được tự nhiên biết bao???

Sau khi suy nghĩ, thái độ của Vân Khuynh đối với Tần Vô Hạ khôi phục đến bình thường, coi như là thân nhân bình thường, không cho quá nhiều thân mật, cũng không lạnh nhạt, hoàn toàn coi hẵn như Hiên Viên Bất Kinh, Vân Hoán bọn họ mà đối đãi.

Cứ như vậy, Tần Vô Hạ lại càng thêm phiền táo, trước đó Vân Khuynh lạnh nhạt chỉ ít còn nói rõ hẵn đối với Vân Khuynh mà nói là đặc biệt, có thể ảnh hưởng đến tâm tình của Vân Khuynh, nhưng hiện tại...

Xem ra đường tình của Tần Vô Hạ, còn rất dài...

Vân Khuynh lần kia sau khi bị Tần Vô Song đưa về, bọn họ ở Tích Châu đi xem ‘Cái Bang’ mua tin tức bán báo chí cổ đại trước đó, thấy nó vận hành khá tốt, cực kỳ tốt.

Tần Vô Song nghe xong ý tưởng của bọn họ, liền ra lệnh cho Bách Hiếu Lâu hợp tác với bọn họ đề cao đẳng cấp, sau đó mới rời khỏi Tích Châu.

Bọn họ một đường đi đi dừng dừng, mắt thấy rời xa phía nam, sắp trở lại Giang thành, Vân Khuynh lại nhận được một phong thư...

Ở chỗ này có người viết thư cho Vân Khuynh, thật sự là một việc rất kỳ dị.

Bởi vì mọi người Vân Khuynh quen thuộc đều ở bên người, y trăm tư không được kỳ giải, thế nhưng, sau khi mở thư, y mới biết là Hiên Viên Ly Thiên viết cho y, Hiên Viên Ly Thiên thỉnh cầu Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc một chuyến nhưng không nói đến nguyên nhân.

Vân Khuynh xem thư, thở dài một tiếng: “Hóa ra hoàng thượng hẵn là ở Lưu Ly tiểu trúc.”

Hiên Viên Bất Kinh lạnh lùng nói: “Hẳn đã sớm không phải hoàng thượng, là tiên hoàng, tiên hoàng.”

Vân Khuynh nhìn Hiên Viên Bất Kinh bất đắc dĩ lắc đầu, mỉm cười nói: “Bất Kinh ca ca, người sẽ đi cùng ta phải không???”

Hiên Viên Bất Kinh nghiêng mặt đi: “Ta muốn cùng Tiểu Ca quay về xem Tương Ly quốc.”

“... Tìm mẫu thân sao???”

Vân Khuynh giật mình, nói như vậy.

Hiên Viên Bất Kinh gật đầu:

“Đúng, kỳ thực Tiểu Ca chính là tiểu nhi tử của thần võ đại tướng quân Tương Ly quốc, cùng Tiểu Ca quay về Tương Ly, đi tìm mẫu thân sẽ dễ hơn...”

Thế nhưng, tiểu Khuynh, Hiên Viên Lâm Phong vừa kể vì, liền nhìn chăm chăm Tần gia, Tần đại ca và Tần nhị ca có thời gian đi Lưu Ly tiểu trúc với người sao???”

Vân Khuynh nhú mày: “Thế nhưng, ý trong thư của hắc là thỉnh cầu, Bất Kinh ca ca, mặc kệ nói như thế nào, trên người chúng ta chảy huyết mạch của hắc, chỗ Vô Song và Vô Phong, chúng ta tới thương lượng.”

...

Tần Vô Phong và Tần Vô Song phi thường phi thường không muốn Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, bọn họ không muốn để Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, tự nhiên không phải có ý kiến gì với Hiên Viên Ly Thiên, then chốt là, bọn họ gạt Vân Khuynh đại bảo tiểu bảo đang ở Lưu Ly tiểu trúc.

Nếu như Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, như vậy lời nói dối về đại bảo tiểu bảo chắc chắn sẽ bị vạch trần.

Khiến bọn họ tức giận nhất chính là, bọn họ không có đầu mối tin tức gì của đại bảo, Bách Hiếu Lô đã tra xét gần tới một tháng, nhưng vẫn không tìm được một chút đầu mối.

Không tìm được đại bảo, bọn họ sao dám đơn giản để Vân Khuynh biết đại bảo xảy ra ngoài ý muốn???

Bởi vậy Tần Vô Phong Tần Vô Song cực lực ngăn cản Vân Khuynh, không có chỗ nào không dỡ y, cuối cùng nói chờ quay về Tần gia làm tốt công tác phòng bị xong rồi mới đi Lưu Ly tiểu trúc.

Vân Khuynh mặc dù có chút tiếc nuối không thể lập tức đi gặp Hiên Viên Ly Thiên, nhưng y cũng không nhẫn tâm làm khó Tần Vô Phong và Tần Vô Song, đang lúc y muốn viết hồi âm cho Hiên Viên Ly Thiên, Tần Vô Phong và Tần Vô Song lại thay đổi thái độ, muốn cùng y đi Lưu Ly tiểu trúc.

Bởi vì Tần Vô Phong và Tần Vô Song mới từ Bách Hiếu Lô có được một tin tức, một người thủ hạ của Tần gia Bách Hiếu Lô mới từ ‘Vô Gian luyện ngục’ đi ra nói Vô Gian ngục chủ ‘Diêm La’ thu nhận một người nghĩa tử, ngày ấy ngục chủ ‘Diêm La’ thu nghĩa tử tâm tình rất tốt, cho người ở trong ”Vô Gian luyện ngục” trên hai mươi năm, toàn bộ thả ra ‘Vô Gian luyện ngục’.

Bởi vậy tin tức hân thu nghĩa tử mới làm cho bên trong ”Vô Gian luyện ngục” không người không biết không người không hiểu, bọn họ thậm chí còn đi hỏi thăm hài tử kia có bao nhiêu lớn, là hài tử của ai, lúc nào thì được Vô Gian ngục chủ nhận làm nghĩa tử.

Người nọ trở lại Bách Hiếu Lô nói ra tình cảnh của nghĩa tử Vô Gian ngục chủ, so sánh với tuổi tác và thời gian thiếu gia nhà bọn họ mất tích liền không mưu mà hợp, bởi vậy bọn họ hoài nghi đại bảo Tần Kính Huyền chính là nghĩa tử của Vô Gian ngục chủ.

Thế nhưng Bách Hiếu Lô làm việc cũng không dựa vào hoài nghi, mà là phải thẩm tra đối chiếu sự thực, trước khi chưa thể xác định, bọn họ cũng không nói cho Tần Vô Phong và Tần Vô Song, thẳng đến lúc bọn họ phải rất nhiều cao thủ đi vào ‘Vô Gian luyện ngục’, tìm kiếm rất nhiều đầu mối, chính tai nghe thấy đối thoại giữa Ám Dạ và Vô Gian ngục chủ, sau khi chắc chắn mới nói cho Tần Vô Phong và Tần Vô Song tin tức này.

Tần Vô Phong biết hướng đi của đại bảo, đầu tiên nghĩ đến, chính là nam tử Ngụy Quang Hàn lực lượng ngang nhau với hắn, sau đó liền hoài nghi Ngụy Quang Hàn mang đi đại bảo là vì ân oán trả thù bọn họ lúc trước.

Lúc đầu bọn họ còn rất khẩn trương đại bảo, nhưng tĩnh tâm suy nghĩ một chút, Ngụy Quang Hàn không chỉ nhận đại bảo làm nghĩa tử, lại còn thực hiện ‘Đại xá’ ở ‘Vô Gian luyện ngục’, như vậy hắn hẳn là rất thích đại bảo...

Thế nhưng nếu đã biết hành tung của đại bảo, bọn họ liền lập tức hành động, chuẩn bị nghĩ cách cứu viện đại bảo, bất luận Ngụy Quang Hàn đối tốt với đại bảo hay không, đại bảo vẫn là hài tử của bọn họ, phải trở lại bên người bọn họ bọn họ mới có thể an tâm.

Đã bắt đầu hành động cứu viện đại bảo, cho nên Tần Vô Phong Tần Vô Song cũng không sợ Vân Khuynh biết chuyện đại bảo nữa, bọn họ không muốn thấy Vân Khuynh vì lấy một mảnh hiếu tâm nhưng không gặp được Hiên Viên Ly Thiên mà không vui, vì vậy đáp ứng để y đi Lưu Ly tiểu trúc.

Lần này quay về Tần gia đường xá đã định trước là dài dòng, trên đường, bọn họ quay đầu lại, đi Lưu Ly tiểu trúc.

Tần Vô Phong Tần Vô Song đáp ứng mang Vân Khuynh đi Lưu Ly tiểu trúc, Vân Khuynh vui vẻ cực kỳ, bởi vì tới Lưu Ly tiểu trúc y không chỉ có thể nhìn thấy Hiên Viên Ly Thiên, hơn nữa y còn có thể gặp đại bảo tiểu

bảo đã chia lìa nhiều ngày, mang theo tràn ngập chờ mong, Vân Khuynh ngày ngày nghĩ tới Lưu Ly tiểu trúc.

Hiên Viên Bất Kinh quả nhiên theo như lời hã, cùng Sở Tiểu Ca đi Tương Ly quốc.

Từ khi biết Vân Phàm có thể không chết, Hiên Viên Bất Kinh liền bắt đầu tra chuyện năm xưa, chuyện Hiên Viên Ly Thiên có thể tra ra, Hiên Viên Bất Kinh làm một trong tam đại danh bộ tự nhiên cũng có thể tra ra, cuối cùng đầu mối đứt đoạn ở Tương Ly quốc, bởi vậy hã cùng Sở Tiểu Ca đi Tương Ly quốc tìm Vân Phàm.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 265: Tình Cảnh Của Đại Bảo

“Ngụy Quang Hàn, đều là do người.”

Trong ‘Vô Gian luyện ngục’ u ám, hắc bào tế tỵ Ám Dạ toàn thân bọc trong y bào màu đen, trong thanh âm khàn khàn u lãnh mang theo vài phần hỗn hển.

Trong ánh mắt giấu trong áo choàng đen phát ra tia sáng oán độc.

Ngụy Quang Hàn ôm tiểu oa nhi trắng trắng mềm mềm chỉ mới năm tháng, thờ ơ giương mắt nhìn Ám Dạ: “Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì, người kích động như vậy làm chi???”

Ám Dạ đi qua đi lại, có vẻ có chút nôn nóng bất an:

“Lần trước ta đem tiểu tử này mang đến, người đặc ý vênh váo, trắng trợn nói mình vui mừng nhận nghĩa tử, dĩ nhiên tiến hành ‘Đại xá’ trong ‘Vô Gian luyện ngục’, thả đám người ở ‘Vô Gian luyện ngục’ trên hai mươi năm, hiện tại Tần gia tìm hiểu nguồn gốc, biết hành tung của tiểu tử kia, người vui rồi chứ???”

Chờ tới lúc Tần gia tìm tới cửa, ta xem người còn đặc ý nổi không???”

Ngụy Quang Hàn giật mình, nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc: “Sao có thể... Chuyện ‘Vô Gian luyện ngục’, dễ dàng bị người tra được như vậy sao???”

Ám Dạ hừ lạnh một tiếng:

“Ta biết người ngoại trừ phục sinh người nọ, đối với chuyện gì cũng không để bụng.

Thế nhưng, Ngụy Quang Hàn, ta rõ ràng đã cảnh cáo người vô số lần, người của Tần gia không phải đơn giản như người tưởng tượng, nhưng người vì sao vẫn không nghe, còn bất cần như vậy...”

Ngụy Quang Hàn nghe xong, hơi nheo lại đôi mắt, nhớ tới Tần Vô Phong lần trước so chiêu với hắn.

Lần kia hắn dĩ nhiên thất bại, hắn tuổi tác đã trên trăm, luyện võ rất nhiều năm, dĩ nhiên bại dưới tay một nam tử tuổi trẻ... Tuy rằng công lực của hắn đã bị phong ấn một phần là một trong những nguyên nhân, nhưng một nguyên nhân khác cũng là vì nam tử kia quá cường đại.

Nam tử kia, thực sự rất không đơn giản, còn mạnh mẽ hơn tướng công của Lạc Minh, nếu như tướng công của Lạc Minh là nam nhân kia, biết đâu hắn còn có thể cam tâm chút.

“Tần gia, rốt cuộc là làm gì??? Vì sao người cố kỵ bọn họ như vậy???”

Lần đầu tiên, Ngụy Quang Hàn cảm thấy hứng thú với ngoài chuyện huyết đồng, phục sinh người nọ, và Lạc Minh, hắn không khỏi mở miệng hỏi.

“Tần gia, là nửa đế vương Huỳnh Quang...”

Thế lực của họ, thâm nhập vào cung đình giang hồ các quốc gia, rắc rối khó gỡ.

Tần gia hiện tại ba huynh đệ, càng là xuất từ Lưu Duyệt ảo cảnh thần bí nhất trên giang hồ, cùng với các tổ chức Bách Hiếu Lâu, Âm Ảnh Lâu, Lưu Ly tiểu trúc có thiên ti vạn lữ quan hệ...

Ngụy Quang Hàn, ta thấy, lần này chúng ta phải hành động sớm.”

Bàn tay Ngụy Quang Hàn ôm hài tử bỗng nhiên buộc chặt, cau lại mày kiểm nồng đậm: “Cái gì sớm, người có ý gì???”

“Ai...”

Ám Dạ tế tự thở dài một tiếng: “Ta cũng nên nói cho người.”

Hắn chấp tay sau lưng, ngẩng đầu, chậm rãi đi lại mở miệng: “Tuy rằng về lý luận muốn ‘Hắn’ sống lại thì cách ba mươi năm mới có một lần cơ hội, thế nhưng, chúng ta cũng có thể để cơ hội này tới sớm hơn...”

Thời gian muốn ‘Hắn’ sống lại còn có 19 năm, thế nhưng, hiện tại Tần gia nhất định sẽ đến đoạt huyết đồng với chúng ta, cho nên...

Trước khi Tần gia tới đây, chúng ta lập tức sử dụng huyết đồng làm ‘Hắn’ sống lại.”

Ngụy Quang Hàn ngưng mi trầm tư, có chút kinh ngạc nói:

“Ý của người là... Đây ngày phục sinh sư phụ ta sớm hơn, trước khi Tần gia tìm tới nơi này???”

Sau đó chúng ta giết chết huyết đồng, phục sinh sư phụ ta, đến lúc đó sư phụ tỉnh, cho dù Tần gia tới cũng không ngại???”

Hỏi, đáy lòng Ngụy Quang Hàn có chút hoảng loạn, kỳ thực để người nọ sống lại sớm hơn cũng tốt, nói vậy, hắn có thể thoát khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ sớm một chút.

Thế nhưng...

Thế nhưng, muốn người nọ sống lại, nhất định phải giết chết tiểu oa nhi trên tay hắn.

Không được!!!!

Hắn đã quyết tâm muốn đem tiểu oa nhi này nuôi lớn, sao có thể để Âm Dạ quấy rầy kế hoạch của hắn???

“Không được... Chúng ta đã nói rõ, 19 năm sau mới lấy đi tính mệnh của Tư Minh, người hiện tại sao có thể ra tay???”

Ngụy Quang Hàn vẻ mặt ngoan độc, vững vàng che chở hài tử trong lòng.

Từ khi hài tử này bị đưa tới ‘Vô Gian luyện ngục’, hắn vẫn đều tự mình chăm sóc hài tử, hiện tại để tiểu oa nhi này bị giết, quả thực là thiên phương dạ đàm.

Vô luận như thế nào, trước khi nhất khắc 19 năm sau đến, hắn không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn hài tử này!!!

“Ngụy Quang Hàn, tuy rằng ta không biết vì sao người từ ngay từ đầu đã che chở hài tử này, thế nhưng, người kia phải sống lại, chúng ta đã đáp ứng hắn.

Hôm nay thân thể nữ tử thuần âm đã không còn trinh tiết, chúng ta không thể chế tạo ‘Huyết đồng’, chỉ có huyết đồng độc nhất vô nhị trời sinh này mới có thể làm người kia sống lại, người nhất định phải phân rõ bên nặng bên nhẹ...

Ngụy Quang Hàn, đừng quên, người nợ đối với người có ân dưỡng dục, có ân giáo dục...

Huống hồ, hắn còn yêu người...

Người nhân tâm không cứu người yêu người sao, người nguyện ý vì một tiểu quý không có liên quan, buông tha cứu ân nhân của người, sư phụ của

người sao???”

Trên khuôn mặt trắng bệch quý dị của Ngụy Quang Hàn hiện lên một tia lạnh lùng, lệ chí khóe mắt dịu dàng muốn ngã: “Người... Ta đáp ứng hãn, tự nhiên sẽ làm được, không cần người tới nhắc nhở.”

Khuôn mặt dưới áo choàng đen của Âm Dạ hơi hơi vặn vẹo: “Ngu xuẩn!!! Ngụy Quang Hàn, người chờ xem, đến lúc đó, ta cũng không tin người luyện tiếu giết hài tử này.”

Hắc bào tế tự nói xong, phất tay áo rời đi.

Ngụy Quang Hàn ôm tiểu oa nhi trong lòng, im lặng không nói.

Hãn cúi đầu, vươn tay vuốt ve tiểu oa nhi an tĩnh giường mắt nhìn hãn.

Tiểu oa nhi này không giống với tiểu oa nhi giày vò người khác, là một hài tử rất an tĩnh rất khả ái, không khóc không quấy, giống như tự có ý thức của mình.

Cả ngày dùng một đôi mắt tối tăm tròn trịa nhìn chăm chăm vào người ta, nhìn lâu, sẽ làm đáy lòng người khác sản sinh một loại cảm giác quý dị gần như âm hàn, người bình thường sẽ sợ hãi, sẽ chán ghét, nhưng Ngụy Quang Hàn thì không, hãn hết lần này tới lần khác lại thích hài tử như vậy.

Hãn vuốt khuôn mặt trơn truột như tơ của tiểu oa nhi trong lòng, thì thào tự nói: “Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt người, ta đã nói 19 năm sau động thủ thì chính là 19 năm sau, một phút đồng hồ cũng không sớm.”

Song song nói ra những lời này, Ngụy Quang Hàn lại âm thầm quyết định ở trong lòng, sau đó tuyệt không rời khỏi hài tử này một bước, không để cho hắc bào tế tự Âm Dạ có bất cứ cơ hội nào thương tổn hài tử này.

...

Đoàn người Vân Khuynh rất nhanh chạy tới Lưu Ly tiểu trúc, là Liên Cừ nghênh tiếp bọn họ.

Sau đó dẫn bọn họ đi đến chỗ Hiên Viên Ly Thiên và Lục Quan Ảnh.

Trên đường, Vân Khuynh nhìn bốn phía, đình thai lâu các khắp nơi hoa cỏ tươi tốt, núi xanh nước chảy, chung quanh lộ ra hơi thở thanh nhã cùng thế vô tranh, rời xa nơi âm ỉ phồn thịnh, nơi này là một địa phương u tĩnh tường hòa.

Thế nhưng Vân Khuynh không có lưu luyến cảnh sắc này, lập tức thu hồi ánh mắt, từ bên người Tần Vô Phong và Tần Vô Song đi đến bên cạnh Liên Cừ, không để ý cấp bậc lễ nghĩa, hạ giọng nói: “Liên Cừ biểu ca, đại bảo tiểu bảo ở chỗ này có tốt không???”

Liên Cừ nhìn y, nét mặt tuần mỹ thanh đậm lộ ra một chút ý cười: “Tình huống của tiểu bảo đã ổn định, sư phụ nói đó là bệnh từ nhỏ, không phải bệnh quá nặng, chỉ có thể nói là do mệnh số, không cần trị liệu, khi hãn đến gần người đã định trước là có duyên với hãn, tự nhiên sẽ tốt.”

Vân Khuynh nghe không hiểu ra sao.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song không phải nói đại bảo tiểu bảo ở chỗ này bái sư học nghệ sao, sao lại có bệnh gì, cái gì số mệnh???

Vân Khuynh nhú mày, đáy lòng mọc lên một tia dự cảm không tốt, y giương mắt nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, lại thu hồi ánh mắt: “Biểu ca, đại bảo tiểu bảo còn nhỏ như vậy, ta có thể đem bọn chúng trở về, thêm vài năm lớn hơn một chút rồi mới đưa đến đây được không???”

Liên Cừ có chút kinh ngạc giơ giơ lên mi:

“Tiểu Khuynh, tiểu Bảo người không thể mang đi, sư phụ nói thân phận và mệnh cách của tiểu bảo đều rất kỳ lạ, phúc duyên của hãn quá sâu, người

bình thường hưởng thụ không nổi, sẽ bị trời phạt, sư phụ muốn để tiểu bảo ở đây áp chế linh khí của hắc, vì hắc điều dưỡng thân thể...

Sư phụ cũng có hỏi qua ta chuyện của đại bảo, đáng tiếc đại bảo dĩ nhiên mất tích...

Được rồi, tiểu Khuynh, đại bảo hiện tại thế nào, có tin tức hay không???”

Đầu Vân Khuynh ông ông tác hưởng, bước chân không tự chủ được ngừng lại, trước mắt trắng xoá một mảnh, thiếu chút nữa ngã quỵ ngất xỉu, thân thể y vừa lung lay một chút, liền được Tần Vô Song đỡ.

Vân Khuynh nâng mi nhìn Tần Vô Song, trên khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo một tia buồn bã:

“Vì sao muốn gạt ta??? Đại bảo người đâu???”

Thanh âm Vân Khuynh run run, thế nhưng ánh mắt y rất bình tĩnh.

Tần Vô Song thở dài một tiếng, đem y ôm vào lòng:

“Khuynh nhi, người còn không biết chúng ta vì sao lừa người sao???”

Vân Khuynh vùi vào trong lòng hắc, trong lòng run lên, đại bảo, đại bảo dĩ nhiên xảy ra ngoài ý muốn...

Đều là lỗi của y, nếu không phải y rời đi, Tần Vô Phong Tần Vô Song vội vàng đi tìm y, vậy sao có thể sơ sót đại bảo???”

Thế nhưng...

Hiện tại nghĩ cái này cũng vô dụng, then chốt lúc này là: “Đại bảo có tung tích chưa???”

Tần Vô Phong đứng bên cạnh y và Tần Vô Song nhàn nhạt mở miệng:
“Ân, đại bảo đang ở ”Vô Gian luyện ngục”.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 266: Tung Tích Của Vân Phàm

”Vô Gian luyện ngục”...

Cái tên này chợt lóe mà qua trong óc Vân Khuynh, Vân Khuynh lập tức đã nghĩ tới một người...

Ngụy Quang Hàn.

Vân Khuynh hơi híp lại hai mắt, từ trong lòng Tần Vô Song ngẩng đầu: “Là Ngụy Quang Hàn mang đi Đại Bảo???”

Ngụy Quang Hàn, hẳn rồi cuộc vì sao muốn dẫn Đại Bảo đi???

Là vì ân oán năm ngoái lần kia, hay là vì nguyên nhân khác...

Vân Khuynh nỗ lực đè xuống các loại suy đoán và khủng hoảng, tận lực duy trì bình tĩnh: “Hiện tại người và đại ca dự định làm như thế nào???”

“Đã có hành động, bất cứ giá nào chúng ta nhất định phải cứu Đại Bảo trở về.”

Vân Khuynh gật đầu, biểu hiện ra ngoài nhìn qua dĩ nhiên cũng không còn hoảng loạn, mà là sửa sang lại sắc mặt nói: “Tất cả đều chờ đi gặp tiên hoàng rồi nói sau đi.”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song gật đầu: “Được, đến lúc đó, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn.”

Thân thể Hiên Viên Ly Thiên nhìn qua khá hơn rất nhiều, tái nhợt trên nét mặt đã rút đi, hai mắt lấp lánh hữu thần, nếp nhăn trên mặt cũng dường

như thiếu đi rất nhiều, nhìn qua giống như một người mới ba mươi, một chút cũng không có suy yếu và tiều tụy như lần gặp trước.

Thấy Vân Khuynh hấn rất kích động, hấn nâng tay về phía Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, người tới đây.”

Vân Khuynh đi vài bước về phía trước, đi tới trước mặt Hiên Viên Ly Thiên, Hiên Viên Ly Thiên kích động dị thường cầm tay Vân Khuynh: “Có thể nhìn thấy người và Phàm nhi, kiếp này ta có chết cũng không tiếc.”

“Phàm nhi???”

Nét mặt Vân Khuynh mang theo vài tia nghi vấn.

Hiên Viên Ly Thiên thở dài một tiếng: “Phàm nhi, là tên của mẫu thân người, Vân Phàm, y gọi Vân Phàm...”

“Vân Phàm...”

Vân Khuynh thì thào tự nói: “Mẫu thân, là người Vân gia...”

“Hanh, Vân gia, đám người lòng tham không đáy rắn nuốt voi kia (*), không có kết cục tốt, giữa ngày Vũ nhi đăng cơ cung biến, bọn họ vừa trợ Lâm Phong, lại vừa trợ Mộc Phong, kết quả Lâm Phong đại thắng, lấy tính tình Lâm Phong, biết Vân gia là cây cỏ đầu tường như vậy, họa diệt gia của Vân gia, lửa sém lông mày rồi!!!”

(*) rắn nuốt voi: ý chỉ quá mức tham lam, không ăn được nhưng vẫn cố.

Vân Khuynh hơi nhú mày, Vân gia, sắp đi vào đường cùng rồi sao???

“Thế nhưng... Mẫu thân không phải người Vân gia sao, lẽ nào hoàng thượng người không thể tha cho bọn họ một lần???”

“Tiểu Khuynh, không nên gọi hoàng thượng, gọi đa đa, ta cũng chỉ là đa đa của người. Người có biết năm xưa Phàm nhi đem người giao cho Vân gia, đã phải dùng kiếm ép bọn họ nhận lấy người... Vân gia lại đối xử tệ với người như vậy, người nói, người như vậy còn đáng giá để Phàm nhi biện hộ cho bọn họ sao???”

Vân Khuynh trầm mặc không nói.

Cá nhân y đối với Vân gia không có bao nhiêu cảm tình, nghe Hiên Viên Ly Thiên nói như vậy, Vân Phàm sinh ra y dường như cũng không có bao nhiêu thiện cảm với Vân gia.

Nói như vậy, tất cả của Vân gia, cũng đích xác không liên quan đến bọn họ.

“Tiểu Khuynh, ta hiện tại chỉ có hai nguyện vọng, một là nghe thấy người và Bất Kinh gọi đa đa, cái còn lại, đó là tìm được Phàm nhi.”

Vân Khuynh giương mắt nhìn Hiên Viên Ly Thiên.

Trên người y chảy huyết mạch của Hiên Viên Ly Thiên, không có gì để tính toán, chỉ là một tiếng xưng hô mà thôi: “Đa đa.”

Khẽ mở môi, Vân Khuynh nhẹ giọng nói.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

Hiên Viên Ly Thiên nói ba tiếng tốt liên tiếp, sau đó cười ha ha, cười như vậy, khí chất nho nhã trên người hần ngày xưa đều biến mất, càng có vài phần hào hùng phóng khoáng.

Biết đâu Hiên Viên Ly Thiên như vậy, mới là thiếu niên tướng quân ở chiến trường không chỗ nào không thắng lúc Huỳnh Quang mới lập quốc kia.

“Tiểu Khuynh, lần này ta tìm người đến, kỳ thực, là có chuyện muốn nhờ.”

“Ân? Chuyện gì?”

Hiên Viên Ly Thiên quý vi tiên hoàng, là thái thượng hoàng hiện nay, chuyện hăn làm không được, vì sao phải đến cầu Vân Khuynh.

Hiên Viên Ly Thiên có chút kích động: “Ta thỉnh cầu tiểu Khuynh cùng ta, chờ Phàm nhi.”

“Bất Kinh ca ca đã đi Tương Ly quốc tìm mẫu thân rồi.”

Đã biết Phàm nhi trong miệng Hiên Viên Ly Thiên là ai, Vân Khuynh nhin không được mở miệng nói như vậy.

Nếu Hiên Viên Bất Kinh đi Tương Ly quốc, như vậy tám chín phần mười, Vân Phàm còn đang ở Tương Ly, Hiên Viên Ly Thiên hiện tại nói với y như vậy, chẳng lẽ là muốn y cùng hăn đi Tương Ly tìm Vân Phàm???

Tuy rằng Vân Khuynh hiện tại rất muốn gặp Vân Phàm, thế nhưng hiện nay Đại Bảo chưa cứu trở về, Hiên Viên Lâm Phong lại nhìn chăm chăm Tân gia, Vân Khuynh sao có thể đồng ý đi quốc gia khác???

“Bất Kinh hăn nhầm rồi.”

Ngoài dự liệu của Vân Khuynh, đáp án Hiên Viên Ly Thiên đáp lại y, lại là phủ định: “Phàm nhi hiện tại không ở Tương Ly quốc, y đang ở Huỳnh Quang, hơn nữa còn ở chung quanh Lưu Ly tiểu trúc chỗ chúng ta.

“Người nói cái gì???”

Không chỉ Vân Khuynh cảm thấy không thể tin nổi, tất cả mọi người trong phòng cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, vốn ngay cả Vân

Phàm còn sống hay không bọn họ cũng không biết, bỗng nhiên nghe nói Vân Phàm ở Huỳnh Quang, lại còn ở chung quanh bọn họ.

Có lẽ là biểu tình ngạc nhiên của mọi người trong phòng quá buồn cười, cũng có thể là tâm tình Hiên Viên Ly Thiên rất tốt, nụ cười khỏe miệng hẳn vẫn chưa từng biến mất.

“Đúng vậy, Phàm nhi ở ngay quốc nội Huỳnh Quang, mấy ngày trước ta đã gặp y...”

Ta đoán Phàm nhi vẫn yêu ta, bởi vì nghe nói ta thoái vị, lo lắng ta, cho nên đến Huỳnh Quang tìm hiểu tình huống của ta...

Đáng tiếc, ta từng ngủ trên Huyền Băng sàng của Lưu Ly tiểu trúc, võ công không chỉ khôi phục mà còn tinh tiến không ít, ta lại quá mức quen thuộc khí tức của y, tuy rằng y mang theo mặt nạ lạnh lẽ xuất hiện, nhưng vẫn bị ta phát hiện nhận ra y...”

Nói đến đây, sắc mặt Hiên Viên Ly Thiên bỗng nhiên trầm xuống.

“Thế nhưng, y không muốn gặp ta... Lần trước thoáng nhìn xong, y liền chạy đi, chúng ta tìm người phong tỏa cửa ra ở đây, chỉ được phép vào, không cho phép ra, y hiện tại nhất định còn ở nơi này...”

Y không muốn gặp ta, ta nghĩ y nhất định rất hi vọng được gặp người, cho nên thỉnh cầu người tới nơi này, giúp ta dẫn Phàm nhi đi ra.”

Nghe xong Hiên Viên Ly Thiên nói, đáy lòng Vân Khuynh ngũ vị tạp giao, y đối với vị mẫu thân chưa từng gặp gỡ kia, dưới đáy lòng ngưỡng mộ vạn phần, bởi vì Hiên Viên Bất Kinh từng dùng tất cả từ ngữ tốt đẹp hình dung y.

Thế nhưng, Vân Phàm không muốn gặp Hiên Viên Ly Thiên, tất nhiên có nguyên nhân chính y không muốn gặp, Hiên Viên Ly Thiên lại muốn lợi

dụng y đến dẫn dụ Vân Phàm...

Nói thật, Vân Khuynh có chút hối hận một chuyến đến này.

Tuy rằng tâm tình trong lòng có chút trầm thấp, thế nhưng Vân Khuynh vẫn như trước mỉm cười gật đầu: “Ta cũng muốn gặp mẫu thân, thế nhưng y có muốn gặp ta hay không, lại là việc khác. Đa đa người muốn ta làm cái gì???”

Hiên Viên Ly Thiên lắc đầu:

“Tiểu Khuynh cái gì cũng không cần làm, mẫu thân người võ công rất cao, hành tung cũng phiêu hốt bất định, hơn nữa có thể lực tương đối, ta nghĩ chuyện đã xảy ra trong Lưu Ly tiểu trúc, không tránh được cơ sở ngầm của y.”

Y là một người rất quật, y hẳn đã biết người tới, y nếu bằng lòng gặp người, tự y sẽ tìm tới cửa, nếu là không muốn, cho dù chúng ta hao hết tâm tư y cũng sẽ không gặp chúng ta một mặt.”

Thanh âm Hiên Viên Ly Thiên tiêu điều, nét mặt buồn bã, hẳn nói qua, hai tâm nguyện lớn nhất hiện nay của hẳn, một là mong muốn Vân Khuynh và Hiên Viên Bất Kinh gọi hẳn là đa đa, hai là tìm được Vân Phàm.

Nửa cuộc đời trước, hẳn nợ Vân Phàm quá nhiều, hẳn hy vọng nửa đời sau có thể sử dụng thực tâm của mình cùng tất cả bồi thường cho Vân Phàm.

Một đời của Vân Phàm, vì hẳn, vì Vân gia chịu quá nhiều đau khổ.

Hẳn không cầu Vân Phàm tha thứ cho hẳn, nhưng dưới đáy lòng hẳn vẫn cầu mong Vân Phàm còn yêu hẳn, còn quan tâm đến hài tử Vân Khuynh của bọn họ.

“Đa đa... Người có thể nói cho ta biết, năm xưa người và mẫu thân, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra không???”

Hiên Viên Ly Thiên buông ra bàn tay Vân Khuynh, ra hiệu Vân Khuynh ngồi xuống, lại để những người khác đều lui ra ngoài, chờ đến lúc chỉ còn hần và Vân Khuynh, hần thở dài một tiếng: “Chuyện của ta và mẫu thân người, ta cũng nên nói cho người, ta chỉ có thể nói, ta cả đời này, quả thực có lỗi với mẫu thân người, không chỉ là ta, toàn bộ Hiên Viên gia, cùng với Vân gia, đều nợ y rất nhiều rất nhiều.”

Vân Khuynh cắn môi dưới, lặng lẽ không nói gì, lẳng lẳng chờ Hiên Viên Ly Thiên kể cho y.

Hiên Viên Ly Thiên dừng một chút, hơi nheo lại đôi mắt nói:

“Khi ta và mẫu thân người sinh ra, Hiên Viên gia vẫn chưa là hoàng thất Huỳnh Quang, thế nhưng, khi đó, Hiên Viên gia đã cùng Tần gia, chuẩn bị lật đổ tiền triều.

Ta và mẫu thân người, thậm chí là Tần Du Hàn, đều cùng học trong một học viện, dần dần, tình cảm đôi bên thâm hậu không gì sánh được, cảm tình giữa ta và Phàm nhi càng theo thời gian trôi qua, biến chất thành một loại ái tình khác hẳn với huynh đệ.

Hai người chúng ta cũng không phải người ngượng nghịu, vừa xác định cảm tình liền đến với nhau, đến lúc Tần gia và Hiên Viên gia khởi binh, mẫu thân người và ta, cùng tiến lên chiến trường, cùng nhau giành lấy giang sơn, hồi ấy dũng cảm tự tại biết bao.

Khi đó, hoàng tổ gia gia người liền phát hiện cảm tình giữa ta và mẫu thân người, chỉ là lúc đó, cướp đoạt giang sơn đại sự lửa sém lông mày, hoàng tổ gia gia người đối với chuyện của chúng ta, biểu thị là mở một con mắt nhắm một con mắt, khi đó, ta và Phàm nhi còn tưởng rằng hần là đồng ý cho chúng ta ở bên nhau...

Sau đó, Hiên Viên gia có được thiên hạ, Tần gia dự định ẩn đến chỗ tối, gia gia người vào lúc đoạt vị chết ở sa trường, hoàng tổ gia gia người đăng cơ, dưới gối không hề có một nhĩ tử chỉ có ta và Liệt Thiên hai người tôn tử, Liệt Thiên lúc ấy mới chỉ biết nói, ta chiến công hiển hách tự nhiên mà thành thái tử.

Sau khi ta thành thái tử, Phàm nhi liền thành cái đinh trong mắt cái gai trong thịt của hoàng tổ gia gia người, hoàng tổ gia gia người thủy chung cho rằng Phàm nhi sẽ phá hỏng ta, sẽ khiến mặt mũi Hiên Viên gia đã thành hoàng thất mất sạch, vào lúc ta còn đang chìm đắm trong cuộc sống hạnh phúc với Phàm nhi, hoàng tổ gia gia người lại tìm đến Phàm nhi...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 267: Toàn Bộ Chân Tướng

Vân Khuynh cũng không biết năm xưa Vân Phàm ở Huỳnh Quang, là kinh tài tuyệt điểm cỡ nào, là sự tồn tại chói mắt đến cỡ nào.

Khi đó khuê trung nữ tử ái mộ Hiên Viên Ly Thiên, Vân Phàm và Tần Du Hàn không biết nhiều đến bao nhiêu, ba người tuy rằng đều là long phượng chi tử, nhưng chỉ có dung mạo khí chất của Vân Phàm là giống như thần tiên.

Vân Khuynh không chỉ không biết Vân Phàm huy hoàng chói mắt, y cũng không biết Vân Phàm thông đồng với địch bán nước, đồng thời Vân gia bị liên lụy biếm thành thứ dân.

Thế nhưng Vân Khuynh không biết cũng không sao, bởi vì những thứ này, Hiên Viên Ly Thiên đều sẽ nói cho y.

“Hoàng tổ gia gia sử dụng quý kế chia rẽ các người???”

Hiên Viên Ly Thiên lắc đầu: “Không, sự tình không đơn giản như vậy.”

Hiên Viên Ly Thiên dường như có chút ngời không yên, hắc bống nhiên đứng lên, ngửa đầu nói:

“Hoàng tổ gia gia người dùng toàn bộ Vân gia áp chế Phàm nhi, khiến Phàm nhi tự sát...”

Nhưng may trời còn thương, đang lúc hoàng tổ gia gia người gặp mặt Phàm nhi, biên cương báo lại, Tương Ly xâm phạm Huỳnh Quang khi đó cũng không ổn định.

Tiểu Khuynh, người không biết mẫu thân người là một người tốt cỡ nào, tài hoa cỡ nào, y như vậy, ngay cả hoàng gia gia cũng luyện tiếc giết hẳn, hoàng gia gia vào nhất khắc đó dĩ nhiên nổi lên tích tài chi tâm (luyện tiếc tài năng), để Phàm nhi tự sát biến thành trấn thủ biên cương, bảo hộ Huỳnh Quang.

Hoàng gia gia khi đó muốn Phàm nhi đánh xong trận kia liền biến mất, mặc kệ chết thật chết giả, nhưng trong mắt người đời Vân Phàm y không thể làm người sống...

Hoàng gia gia người khi đó chỉ là vì chặt đứt ý nghĩ của ta.

Nhưng Phàm nhi đáp ứng hoàng gia gia đi biên cương, mọi chuyện lại hoàn toàn thay đổi, Vân gia vốn tài phú nhiều không đếm xuể, ở trong triều đình cũng có địa vị phi phàm, sau khi Tần gia dần dần ẩn xuống Vân gia càng là có hiềm nghi công cao chấn chủ.

Từ xưa đến nay, bất luận người nào, ngồi vào vị trí tối cao kia, đều sẽ trở nên nghi kỵ, trở nên không thể chấp nhận có người quyền thế ngang vai với mình.

Đương nhiên Tần gia mạnh mẽ chỉ là ngoài ý muốn.

Thứ nhất bởi vì ‘Phi điều tẩn lương cung tàng, giảo thổ tử tẩu cầu phanh’ (*), thứ hai người Vân gia ngoại trừ Vân Phàm tất cả mọi người đều không biết thu liễm, ngang ngược, hoàng gia gia liền rất muốn diệt trừ Vân gia.

(*) Phi điều tẩn lương cung tàng, giảo thổ tử tẩu cầu phanh: Chim bay mất hết cung tốt cất đi, thổ khôn đã chết chó săn bị nấu.

Nhưng Vân gia dù sao cũng coi như là khai quốc công thần của Huỳnh Quang, nếu như không có lỗi lầm quá lớn, hoàng gia gia khó lòng trừng trị bọn họ...

Để tìm một lý do tiêu diệt Vân gia, hoàng gia gia càng đem chủ ý đánh tới trên người Phàm nhi, hẳn muốn Phàm nhi giả vờ thông đồng với địch bán nước...

Tội danh này, vô luận là người trong hoàng thất, hay là có công khai quốc, cũng không có đường sống, dùng làm lý do tiêu diệt Vân gia là không thể hợp hơn, ở trong lòng hoàng gia gia, dù thế nào Phàm nhi vẫn là phải hi sinh, không bằng vật tẫn kỳ dùng(**)...

(**) Vật tẫn kỳ dùng: kiểu như vắt kiệt sức lao động á!!!!

Có tâm khéo léo nhanh nhẹn, nhưng Phàm nhi ngây ngốc dĩ nhiên, dĩ nhiên đáp ứng thỉnh cầu sai lầm của hoàng gia gia, giả vờ thông đồng với địch phản quốc đến Tương Ly quốc nội làm mật thám, yêu cầu duy nhất của y với hoàng gia gia chính là không được giết người Vân gia, y không cầu người Vân gia có thể phú quý hiển hách giống như trước, chỉ cầu mình hi sinh có thể đổi lấy bình an cho Vân gia mọi người.

Hoàng gia gia chỉ là kiêng kỵ Vân gia, hẳn đối với Vân gia cùng nhau đoạt lấy giang sơn với hẳn, vẫn có vài phần tình cảm, liền đáp ứng Phàm nhi sẽ chỉ tước đi chức vị của Vân gia, tịch thu tài sản, không tổn thương tính mệnh...

Sau đó, mẫu thân người Vân Phàm, trong mắt người đời, liền thành kẻ phản bội thông đồng với địch bán nước, không chỉ toàn bộ bách tính Huỳnh Quang đều chửi rửa y, người Vân gia càng bởi vì cho rằng Phàm nhi hại bọn họ mất đi vinh hoa phú quý nên hận Phàm nhi thấu xương...

Nhưng sau lưng, mẫu thân người vẫn vì Huỳnh Quang làm vô số cố gắng, bắt được rất nhiều thám tử bí mật của Tương Ly quốc đến Huỳnh Quang.

Phàm nhi sau khi đạo diễn một hồi kịch thông đồng với địch bán nước, liền không bao giờ trở về cố hương được nữa, vẫn ở lại Tương Ly vì Huỳnh

Quang truyền lại tin tức.

Ta là một hỗn đản, khi đó dĩ nhiên không hề tin tưởng Phàm nhi, ta hoang đường một trận rồi mới tỉnh lại...

Loại cảm giác bị người yêu nhất phản bội, thực sự quá dễ khiến người ta mất đi lý trí, sau khi tỉnh táo ta mới hiểu được, lấy thái độ làm người của mẫu thân người, căn bản không có khả năng làm ra chuyện thông đồng với địch bán nước...

Vì vậy ta phái người điều tra rõ sự thật năm xưa, sau khi hoàng tổ gia gia người chết, ta đã tự mình đến Tương Ly quốc, cầu được mẫu thân người tha thứ.

Mẫu thân người là một người thiện lương, y tha thứ cho ta, còn bằng lòng tiếp tục yêu ta, sinh cho ta Bất Kinh và người...

Bởi vì thân phận thông đồng với địch bán nước ở Huỳnh Quang, cùng với thân phận mật thám Tương Ly, khiến y quanh năm phải ở lại Tương Ly, chỉ có những ngày tết, hoặc là có chuyện quan trọng, mới trở lại Huỳnh Quang gặp ta, mỗi khi gặp mặt chỉ là mấy ngày liền biến mất...

Ta cũng có đủ tự tin mẫu thân người vẫn yêu ta, chưa từng tận lực tìm hiểu cuộc sống của y ở Tương Ly...

Thế nhưng, mẫu thân người ở đó lại quen với một người nam nhân khác... Hoàng đế Tương Ly Lạc Ánh.

Châm chọc cỡ nào, mẫu thân người rõ ràng là mật thám Tương Ly, nhưng hoàng đế Tương Ly quốc, lại điên cuồng yêu mẫu thân người, đáng trách nhất chính là, mẫu thân người dĩ nhiên bởi vì hấn mà dao động, không chịu làm mật thám nữa.

Kỳ thực ta đã sớm không muốn mẫu thân người ở lại Tương Ly, y không làm mật thám là tốt nhất, như vậy quanh năm có thể ở lại bên ta...

Khi đó, mẫu thân người vừa lúc có người, y cũng đáp ứng ở lại bên ta, khi đó, ta đang lợi dụng tin tức mẫu thân người mang về trước đó, bày ra một hồi âm mưu hầu như có thể hủy diệt toàn bộ Tương Ly, trong lúc vô ý bị mẫu thân người biết, y...

Y dĩ nhiên lựa chọn đứng ở bên Tương Ly quốc, y khuyên ta thu tay, y nói y không hy vọng ta dùng tin tức từ sự phản bội lòng tin của y đối với nam nhân kia mà có được đi đổi phó nam nhân kia...

Ta tự nhiên là không chịu, mẫu thân người liền sản sinh ý niệm muốn rời khỏi Huỳnh Quang đi tìm nam nhân kia báo tin trong đầu, y muốn đi, sao ta có thể cho phép...

Sau đó, chính là chuyện ta hạ sai mệnh lệnh tổn thương mẫu thân người, chuyện này, Bất Kinh hẳn là đã nói cho người...

Lần kia, ta cứ nghĩ người và mẫu thân người đã chết, tâm của ta, cũng cùng chết theo các người, mấy năm nay tuy rằng ta làm một hoàng đế tốt, thế nhưng, lại tận lực không bảo vệ thân thể của mình, muốn nằm xuống đất theo người và mẫu thân người...

Ngay lúc ta sắp chết, lại phát hiện, tiểu Thất, người còn sống.

Thấy người, ta lập tức nghĩ tới Phàm nhi có khả năng cũng còn sống... Phàm nhi y quả nhiên còn sống...

Ta... Có lỗi với y, Hiên Viên gia có lỗi với y... Vân gia cũng có lỗi với y, Phàm nhi hẳn là phải có cuộc sống thuận buồm xuôi gió vui sướng, lại bị chúng ta phá thành mảnh nhỏ, khiến y chưa từng trải qua một ngày vui vẻ...

Y trách ta hận ta oán ta không muốn gặp ta là chuyện hăn là... Thế nhưng ta thương y, ta còn muốn gặp y, còn muốn chuộc tội với y, còn muốn dùng nửa cuộc đời sau của mình đến bảo vệ y bù đắp thương tổn nửa cuộc đời trước cho y...”

Sắc mặt Vân Khuynh vẫn rất bình tĩnh, nhưng chỉ có chính y biết đáy lòng y kỳ thực một chút cũng không bình tĩnh.

Y cho rằng chính y đã đủ bất hạnh, nhưng nghĩ không ra mẫu thân y, so với y bất hạnh gấp trăm lần.

Bị chính ái nhân hoài nghi, bị thân nhân ái nhân tính toán mưu hại, bị chính thân nhân thù hận, bị người trong thiên hạ hiểu lầm...

Nhưng Vân Phàm, y vẫn có thể tha thứ Hiên Viên Ly Thiên, cùng lúc y yêu Hiên Viên Ly Thiên sâu vô cùng, bản tính tình khiết lương thiện của y lại hướng về phương diện khác.

Thế nhưng, đối mặt với một Vân Phàm như vậy, Hiên Viên Ly Thiên, cũng từng hoài nghi, từng thương tổn, thậm chí hăn còn có hậu cung khổng lồ, có nhiều hài tử như vậy, phản bội Vân Phàm...

Ánh mắt Vân Khuynh nhìn Hiên Viên Ly Thiên đã hoàn toàn lạnh xuống, nếu y là Hiên Viên Bất Kinh đã từng tận mắt thấy Hiên Viên Ly Thiên thương tổn Vân Phàm, y nhất định cũng sẽ hận Hiên Viên Ly Thiên.

Y hiện tại, cảm thấy Hiên Viên Ly Thiên, căn bản là không xứng với Vân Phàm, y phát hiện y sắp trở nên giống với Hiên Viên Bất Kinh chán ghét Hiên Viên Ly Thiên...

Mẫu thân Vân Phàm của y, bất hạnh cỡ nào, yêu một người Hiên Viên Ly Thiên, tất cả bi kịch của y đều bắt đầu từ nam nhân này, nhưng nam nhân này lại trả lại cho y cái gì...

Vân Khuynh lạnh mặt, chậm rãi nhắm mắt lại, tự đáy lòng y mong muốn Vân Phàm đừng tới tìm y, không nên bị Hiên Viên Ly Thiên tìm được...

Vân Khuynh thậm chí nghĩ, nếu như hoàng đế Tương Ly quốc kia thương hãn mẫu thân y, vậy cứ để họ đến bên nhau đi...

Còn hơn mẫu thân y, y vẫn có Tần Vô Phong Tần Vô Song và Đại Bảo tiểu Bảo, còn có Vân Hoán, Hiên Viên Bất Kinh hai người ca ca, y hạnh phúc đến cỡ nào...

Khi đó, Vân Phàm bị người trong thiên hạ hiểu lầm, trong tay cái gì cũng không có...

Vân Khuynh một lần nữa mở mắt, lạnh lùng mở miệng nói: “Người nói xong rồi???”

Hiên Viên Ly Thiên dường như hiểu được tâm tư của y, thở dài một tiếng:

“Ta biết người hiện tại rất hận ta, rất ghét ta... Ta cũng không thể biện giải gì thêm cho mình... Chỉ hy vọng người xem ta thương y, lúc y liên hệ với người nói cho ta biết một tiếng...”

Chuyện vừa nói với người, ta vẫn không dám nói cho Bất Kinh... Lấy tính tình ngay thẳng của Bất Kinh, nếu hãn biết những chuyện này, ta và hãn, sợ là kiếp này không còn là phụ tử...

Nhưng người không giống, tiểu Thất, tiểu Khuynh, vào trình độ nhất định, người so với Bất Kinh càng thêm có được dẫn được...”

Bởi vì y nhẹ dạ hơn Hiên Viên Bất Kinh sao???

Đáy lòng Vân Khuynh đột nhiên xuất hiện vài phần chán ghét phiền táo, mở miệng nói: “Mẫu thân có tìm ta hay không thì không xác định, chuyện

sau đó nói sau, hoàng... Đa đa, ta và Vô Song bọn họ một đường đi tới có chút mệt mỏi, muốn xuống phía dưới nghỉ ngơi một hồi trước.”

Hiên Viên Ly Thiên gật đầu: “Ân... Người xuống phía dưới trước đi, nghỉ ngơi cho tốt...”

Vân Khuynh gật đầu với hắn, mang theo tâm tư đầy mình rời đi.

Hiên Viên Ly Thiên nhìn bóng dáng Vân Khuynh, lúc Vân Khuynh mở cửa bỗng nhiên mở miệng: “Tiểu Khuynh.”

Vân Khuynh dừng lại cước bộ, nhưng cũng không quay đầu lại: “Sao vậy???”

“Lúc Phàm nhi tìm tới người, người nhất định phải cho ta biết... Người không cần lo lắng y không gặp người, y nhất định sẽ gặp người...”

Vân Khuynh không muốn nghe thêm, trực tiếp rời đi.

Hiên Viên Ly Thiên đứng tại chỗ, thấp giọng nói: “Bởi vì y giống người trọng cảm tình lại nhẹ dạ...”

Vân Khuynh chậm rãi bước đi, chuyện vừa rồi Hiên Viên Ly Thiên nói cho y, giống như cuộn phim xuất hiện trong đầu y...

Vân Phàm trong miệng Hiên Viên Ly Thiên và Hiên Viên Bất Kinh, đều là một nam tử tương đối tốt đẹp, y rất chờ mong được gặp y...

Hơn nữa, y nhất định sẽ không khiến Vân Phàm thương tâm, thỉnh cầu của Hiên Viên Ly Thiên, y sẽ không đáp ứng!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 268: Lơ Lửng Xuất Hiện

Vân Khuynh sau khi từ gian phòng Hiên Viên Ly Thiên trở lại bên người Tần Vô Phong và Tần Vô Song, liền một mực chờ ra.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song hai mặt nhìn nhau, không biết Vân Khuynh rốt cuộc làm sao.

Hai người trao đổi ánh mắt một lúc, đi vào, Tần Vô Song mở miệng nói: “Khuynh nhi, người...”

Vân Khuynh bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ: “Nếu có một ngày, ta phản bội các người, phản bội Tần gia, các người tin tưởng không???”

Tần Vô Song giật mình: “Nếu như người thật làm vậy, nhất định là có nỗi khổ.”

Tần Vô Phong lắc đầu: “Không có khả năng, Vân nhi nhất định sẽ không làm vậy, đối với người xa lạ Vân nhi còn không đành lòng hãm hại, huống chi Vân nhi đã là người Tần gia.”

Vân Khuynh hơi cong khóe môi, cười cười:

“Ta quả nhiên hạnh phúc hơn mẫu thân nhiều.... Đại ca, Vô Song, Hiên Viên Ly Thiên muốn ta tới nơi này, là để lợi dụng ta dẫn mẫu thân ra, ta không muốn bị hãm sử dụng, không muốn nam nhân bạc tình kia có thêm cơ hội thương tổn mẫu thân ta...”

Sau khi thăm xong tiểu Bảo, chúng ta liền đi đi.”

Tuy rằng không gặp Vân Phàm, thế nhưng Vân Khuynh đã nổi lên tâm tư giữ gìn với y.

Ngụy Quang Hàn năm xưa thương tổn y, cũng không hề thâm sâu như Hiên Viên Ly Thiên thương tổn Vân Phàm...

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, tự nhiên sẽ không phản đối: “Được, xem xong tiểu Bảo, chúng ta liền đi ”Vô Gian luyện ngục” cứu Đại Bảo.”

Tần Vô Song hơi nhú mày: “Khuynh nhi cũng muốn đi sao? ‘Vô Gian luyện ngục’ không phải nơi tầm thường, ta sợ Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong khoát tay áo: “Không sao, ta nghe Long Liễm nói qua, Vân nhi hình như có được một thanh kiếm thần khí???”

Bởi vì trước đó xảy ra quá nhiều chuyện, ta chưa kịp hỏi Vân nhi, hiện tại Vân nhi có thể lấy thanh kiếm kia ra cho chúng ta xem không???”

Vân Khuynh gật đầu, tâm niệm khẽ động, Lưu Huỳnh Kiếm bị y thu trong tại thân thể trong nháy mắt xuất hiện.

Thân kiếm màu bạc tràn đầy tia sáng trong suốt long lanh, giống như con rồng mạch lạc chạy ở trên, trên mắt rồng lóe ra sáng bóng màu hồng nhạt, đó là máu khi Lưu Huỳnh Kiếm nhận Vân Khuynh là chủ thì chảy xuống.

Tần Vô Phong nhận lấy Lưu Huỳnh Kiếm trong tay Vân Khuynh cảm thán: “Kiếm tốt, kiếm tốt, bằng hàn lợi hại, nói vậy cũng là chém sắt như chém bùn, thực sự là thanh kiếm tốt. Nhưng mà Vân nhi, người là từ đâu có được thanh kiếm này???”

Vân Khuynh hơi nhú mày, có chút bối rối nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song: “Ta chỉ có thể nói cho Vô Song và đại ca thanh kiếm này là ai

cho ta, về phần cái khác, ta bây giờ còn chưa sẵn sàng nói cho Vô Song và đại ca, khi thời cơ tới, ta tự nhiên sẽ nói.”

Tần Vô Phong xem xong Lưu Huỳnh Kiếm thì đưa cho Tần Vô Song, ngón tay Tần Vô Song nhẹ nhàng vỗ về chuôi kiếm, nghe Vân Khuynh nói như vậy không khỏi ngẩng đầu nhìn y, hơi hơi dừng động tác một chút nói: “Được, chờ lúc nào Khuynh nhi nguyện ý nói cho chúng ta biết đi.”

Vân Khuynh gật đầu nói: “Thanh kiếm này, là lúc ở trên núi Vô Danh, Ngụy Quang Hàn cho ta, hắn nói thanh kiếm này tên là Lưu Huỳnh Kiếm, cùng với Xích Huyết Kiếm trong tay hắn là một đôi.”

“Ngụy Quang Hàn??? Là Ngụy Quang Hàn đoạt đi Đại Bảo???”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong nghe vậy, đồng thời hô hấp cứng lại.

“Các người... Quen nhau sao???”

Vân Khuynh nhìn biểu tình cứng ngắc của Tần Vô Phong và Tần Vô Song một chút, biết ý nghĩ đáy lòng bọn họ, y thở dài một tiếng: “Sự tình không như trong tưởng tượng của các người, ta hiện tại chỉ cảm thấy thời cơ chưa tới, cho nên không nói cho các người, các người không nên nghĩ loạn, ta và hắn, quen, thậm chí là thân thuộc, thế nhưng, đó đã là chuyện thật lâu thật lâu trước đây.”

Thật lâu thật lâu trước đây, rốt cuộc là bao lâu???

Trong nhận thức của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, có lẽ là lần kia vào năm ngoái Ngụy Quang Hàn bắt đi Vân Khuynh, hoặc là trước khi Vân Khuynh gả đến Tần gia.

Nhưng sự thực, lại là lâu đến một đời, Vân Khuynh đời này, cùng Ngụy Quang Hàn, đích xác không hề tiếp xúc, bọn họ chỉ tiếp xúc hai lần chính là lần Ngụy Quang Hàn bắt y cùng với lần tặng kiếm trên núi Vô Danh.

Đối mặt với Vân Khuynh im miệng không nói, dưới đáy lòng Tần Vô Phong và Tần Vô Song có rất nhiều suy đoán, tuy rằng biết quan hệ của Vân Khuynh và Ngụy Quang Hàn nếu như giản đơn Ngụy Quang Hàn sẽ không tặng y bảo kiếm như vậy, thế nhưng, bọn họ như trước vẫn tin tưởng Vân Khuynh.

Tần Vô Phong gật đầu với Vân Khuynh nói: “Ừm, chúng ta thực sự hiếu kỳ, chờ cơ hội đến, Vân nhi đừng quên nói cho chúng ta biết.”

Vân Khuynh thu hồi Lưu Huỳnh Kiếm, mỉm cười với họ: “Nhất định, Vô Song, đại ca, mỗi khi ta cầm Lưu Huỳnh Kiếm, đều có một loại cảm giác kỳ quái, trong đầu sẽ có một ít chiêu thức tự động hiện lên, sau đó ta sẽ không khống chế được tay chân mình...”

Tần Vô Phong hơi nheo lại đôi mắt: “Long Liễm nói kiếm pháp lần kia Vân nhi dùng phi thường lợi hại cao minh, nhưng lại là vào thời khắc nguy cấp, Lưu Huỳnh Kiếm mới xuất hiện, Vân nhi vừa cầm lấy thanh kiếm này liền biến thành võ lâm cao thủ, cho nên, ta nghĩ Vân nhi có thể cùng chúng ta đi ”Vô Gian luyện ngục”.”

Tần Vô Song gật đầu, xoay người bước đi thông thả nói:

“Đúng vậy, ta vốn cho rằng Ngụy Quang Hàn cướp đi Đại Bảo là bởi vì ân oán lần kia... Nhưng nghe Khuynh nhi nói ra lai lịch của Lưu Huỳnh Kiếm, ta nhưng thật ra mê hoặc, e rằng, Ngụy Quang Hàn không phải vì ân oán mà mang đi Đại Bảo...”

Ngụy Quang Hàn, cùng với Khuynh nhi hẳn là bạn không phải địch, nếu như là bạn, hẳn nhất định sẽ không vì ân oán lần kia mà cướp đi Đại Bảo, sợ là có nguyên nhân khác...”

Vân Khuynh gục đầu xuống, sợi tóc màu mực che đi mí mắt y: “Mặc kệ hẳn là bởi vì nguyên nhân gì mà mang đi Đại Bảo, ta đều không cho phép hẳn thương tổn Đại Bảo, chúng ta nhất định sẽ mang Đại Bảo về.”

“Không sai, chúng ta nhất định phải mang Đại Bảo về, không khí ‘Vô Gian luyện ngục’ đều dày đặc mùi máu tươi, mang theo độc tố kỳ dị, chúng ta sao có thể để Đại Bảo ở lại chỗ đó?”

Tần Vô Phong rất tán thành ý kiến của Vân Khuynh.

...

Hiên Viên Ly Thiên nói không sai, Vân Phàm đích thật nhất định sẽ tìm Vân Khuynh.

Một đời của Vân Phàm, người dựa vào y nhiều, y không hẳn tất cả đều là vui sướng, nhưng y tự nhận người y có lỗi duy nhất, chính là Vân Khuynh.

Y biết rõ Vân gia sẽ không đối tốt với Vân Khuynh, nhưng vẫn dùng kiểm ép Vân vương gia giữ lại Vân Khuynh còn trong tã lót...

Chỉ là khi đó bản thân y bị trọng thương, Vân Khuynh sinh ra thiếu thốn, chính thân thể y đã kém muốn chết, ngay cả chính mình cũng không thể chăm sóc tốt, sao có thể chăm sóc tốt cho Vân Khuynh???

Y mang theo trọng thương đầy người, vừa muốn trốn Hiên Viên Ly Thiên vừa muốn cứu Lạc Ánh của y, không thể cho hài tử nhỏ như vậy một cuộc sống an ổn, Hiên Viên Ly Thiên là không thể gặp, hài tử của y, chỉ có thể giao phó cho Vân gia.

Tuy rằng y có chỗ khó xử, thế nhưng, y vẫn quyết định mình nợ Vân Khuynh.

Vân Khuynh y rất muốn gặp, thế nhưng, y cũng đắn đo rất lâu mới gặp được.

Đêm, mọi âm thanh tĩnh lặng, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Vân Khuynh ba người như trước ngủ cùng nhau.

Ba người đang ngủ say ngọt ngào, lại bị một trận gió lạnh thổi tỉnh, chuẩn xác mà nói, tỉnh lại chính là Tần Vô Phong và Tần Vô Song Tần Vô Song.

Lúc bọn họ mở mắt, thấy chính là ánh trăng trắng bệch từ trong cửa sổ đổ xuống trong phòng, có một bóng dáng màu trắng đứng thẳng trên bệ cửa sổ, tóc dài màu mực cùng với tay áo mỏng manh theo gió đêm nhảy múa, bóng dáng y chiếu rọi dưới ánh trăng, phiêu dật vô song càng giống như tiên nhân đến từ chín tầng trời.

Lông mày Tần Vô Phong hơi nhăn lại, tiếng nói trầm thấp: “Nhạc mẫu đại nhân???”

Thân ảnh người nọ ngẩn ra, quay đầu lại, khuôn mặt tuyệt mỹ vô song ánh vào sâu trong đôi mắt Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

Đó là dung nhan thập phần tương tự Vân Khuynh, nhưng so với Vân Khuynh lại thêm vài phần phiêu dật tang thương.

Da thịt của y tựa như bạch ngọc thượng hạng, ở trong đêm phát ra tia sáng ôn hòa, sâu trong đôi mắt đen kịt của y mang theo bình tĩnh bất luận kẻ nào cũng không thể kích động, vẻ mặt y mang theo một chút mê man, một chút vui sướng, nhìn ba người bọn hắn chăm chăm, gật đầu nói: “Gọi Vân Phàm là được.”

Thanh âm của y như tiếng mưa rơi, mang theo vài phần trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn nhau, cùng kêu lên: “Vân tiên bối.”

Vân Phàm gật đầu.

“Vân tiên bối, muốn đánh thức Vân nhi sao???”

Tần Vô Phong hỏi người, hắn vừa dứt lời, phá không vang lên một loại thanh âm, trong nháy mắt vang lên, trong nháy mắt biến mất.

“Tiền bối???”

Tần Vô Phong nhìn về phía Vân Phàm, có chút không giải thích được.

“Không có gì, ta chỉ điểm huyết ngữ của tiểu Khuynh, ta hiện tại không muốn gặp Hiên Viên Ly Thiên, cho nên cũng không thể gặp tiểu Khuynh, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, hai người các người đều là người khiến cho người ta tin tưởng, các người đối với tiểu Khuynh rất tốt, tiểu Khuynh giao phó cho các người ta rất yên tâm, các người nhất định phải đối tốt với y, cho y hạnh phúc.”

“Đây là tự nhiên, Vân tiền bối không cần lo lắng cho Vân nhi, kẻ nào muốn đả thương Vân nhi trước đó phải bước qua thi thể chúng ta đã.”

“Đúng vậy, nhưng mà, Vân tiền bối, Khuynh nhi chưa từng muốn nói cho Hiên Viên Ly Thiên tung tích của người, y vẫn rất muốn gặp người... Người điểm huyết đạo của y như vậy...”

Dưới ánh trăng, trên khuôn mặt vốn không có biểu tình của Vân Phàm, đột nhiên thả ra một nụ cười thanh nhã như sen: “Hiện tại không phải thời cơ, thời cơ tới, ta tự nhiên sẽ gặp y, chúng ta nhất định sẽ lần thứ hai gặp lại. Ta chỉ hy vọng các người khiến y hạnh phúc.”

Nói xong câu đó, Tần Vô Phong Tần Vô Song chỉ cảm thấy bóng trắng chợt lóe, Vân Phàm đã không còn bóng dáng, phảng phất vừa nhìn thấy y chỉ là giấc mộng.

Tần Vô Phong Tần Vô Song lần thứ hai nhìn nhau, Tần Vô Song mở miệng: “Xem ra ngày mai chúng ta có thể trực tiếp mang theo Khuynh nhi đi ”Vô Gian luyện ngục”...”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 269: Âm Dạ Muốn Chết

Ngày thứ hai, bình minh, sau khi Vân Khuynh tỉnh lại, Tần Vô Phong và Tần Vô Song nói với y chuyện Vân Phàm, Vân Khuynh tuy rằng tiếc nuối không ngớt, thế nhưng cũng biết Vân Phàm hiện tại mạnh khỏe, y liền yên tâm.

Dù sao Vân Phàm đã nói với Tần Vô Phong và Tần Vô Song bọn họ còn có thể gặp lại, những lời này, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đồng dạng truyền lời cho Vân Khuynh.

Cứ như vậy, Vân Khuynh liền không cần lo lắng cho Vân Phàm, sau khi dùng bữa sáng, bọn họ liền lập tức đi xem tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đã được năm tháng, dáng vẻ nho nhỏ trở mã càng thêm xinh xắn, thân thể tuy rằng không giống hài tử khác trắng trắng mập mập, thế nhưng lại tinh tế trong sáng giống như một khối bảo ngọc tuyệt thế.

Cái môi nho nhỏ của y rất hồng, giống như được tô son, hai gò má cũng là đỏ bừng đáng yêu dị thường, đẹp nhất chính là đôi mắt ngập nước kia, vô luận từ góc độ nào đến xem đều là trong veo như nước, con người quay tròn thương cảm hề hề lại đáng yêu không gì sánh được.

Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song mấy người, đã một đoạn thời gian dài không thấy tiểu Bảo, vừa nhìn liền yêu thương trong lòng.

Vân Khuynh càng ôm càng không muốn buông tay, chỉ muốn đem y hòa vào trong lòng.

“Tiểu Bảo, tiểu Bảo, gọi ba ba.”

Vân Khuynh vươn tay mềm nhẹ vỗ về khuôn mặt tiểu Bảo. Hơi hơi cong môi nhẹ nhàng nói với tiểu Bảo.

Bên người Vân Khuynh, là một người áo trắng, dung mạo người kia đẹp không giống như một nam tử, hắn mặc một thân y bào màu trắng, giày trắng, bên hông đeo một thanh trường kiếm.

Dạ Lạc Huyền.

Vẻ mặt của hắn là băng lãnh, thế nhưng, ở sâu trong đôi mắt hắn lại là ôn nhu chưa ai nhìn thấy.

Con mắt hắn vẫn dính trên người tiểu Bảo, nhìn tiểu oa nhi kia, oa oa mềm mại hầu như sắp đem tâm của hắn hòa tan.

Hắn thậm chí có chút đổ kị Vân Khuynh hiện tại ôm tiểu Bảo, thế nhưng Vân Khuynh là người sinh tiểu Bảo, hắn tạm thời có thể chịu được.

Trong một đời của hắn, chưa từng gặp qua tiểu oa nhi giống như tiểu Bảo, chưa từng thấy qua người ôm hài tử ngây thơ chất phác.

Hắn nhìn thấy, tiếp xúc tất cả đều là đen thùi, đều là hắc ám khiến hắn chán ghét.

Tỷ như hiện tại hắn phải ở bên người Lộ Quan Ảnh.

Lộ Quan Ảnh là có danh thần y, là nhị sư bá trong Lưu Ly tiểu trúc, quyền cao chức trọng, thái độ làm người văn nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng, là một người được tán thưởng là anh hùng hào kiệt, thế nhưng trong mắt Dạ Lạc Huyền, hắn cũng chỉ là một tên ngụy quân tử, một tên mặt người dạ thú mà thôi.

Mọi người chỉ biết hắn là đồ đệ của Lộ Quan Ảnh, lại không biết hắn là nhi tử của Lộ Quan Ảnh, càng là bị hắn ức hiếp độc chiếm, hắn vui sướng,

hắn thờ ơ, hắn ôn nhu toàn bộ bị Lộ Quan Ảnh xóa sạch.

Trên thế giới này, không có cái gì có thể cho hắn ấm áp, thế nhưng tiểu Bảo xuất hiện, lại khiến hắn cảm thấy trên thế giới này vẫn còn ấm áp, còn có ánh nắng, cho nên hắn đặc biệt thích tiểu Bảo.

Hắn thỉnh cầu Lộ Quan Ảnh cho phép chăm sóc tiểu Bảo, còn muốn thu tiểu Bảo làm đồ đệ, Lộ Quan Ảnh đều đồng ý hết.

Trước khi Vân Khuynh mấy người đến, tiểu Bảo vẫn là một mình hắn chăm sóc, vẫn là oa oa của mình hắn, thế nhưng Vân Khuynh vừa tới liền đoạt đi tiểu Bảo, vậy nên hắn rất không vui, rất không thích Vân Khuynh.

Hắn cả người tản ra khí lạnh, không nói gì cự tuyệt sự tồn tại của Vân Khuynh, lại dùng ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào tiểu Bảo.

Tần Vô Song cố ý vô tình đứng giữa bọn họ, nói với Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, tiểu Bảo hiện tại mới lớn một chút, sao có thể gọi người ba ba... Chờ một chút đi, chờ tiểu Bảo lớn lên rồi nhất định dạy y để y gọi.”

Vân Khuynh chớp chớp mắt, cúi đầu nhìn tiểu Bảo, mở miệng nói:

“Ừm... Thế nhưng, biểu ca nói không thể mang tiểu Bảo về nhà...”

Ai, Vô Song, đại ca, chúng ta nhất định phải mang Đại Bảo về...

Tiểu Bảo không thể lớn lên bên người chúng ta, chúng ta không thể nhìn chúng lớn lên, không thể dạy chúng bước đi, không thể dạy bọn hắn nói đã là tiếc nuối rất lớn, nếu là Đại Bảo không thể ở bên chúng ta...”

Thanh âm Vân Khuynh có chút nghẹn ngào, không nói tiếp nữa.

Y không muốn bỏ rơi hài tử, lần trước bỏ đi, y rất hối hận, y là cỡ nào mong muốn ở bên Đại Bảo tiểu Bảo.

Mỗi lần nghĩ đến Đại Bảo tiểu Bảo mở miệng nói tiếng đầu tiên không phải đa đa hoặc là ba ba, tâm của y sẽ rất đau rất đau, giống như bị vô số đôi tay siết chặt, khiến y ngay cả hô hấp cũng trở nên trắc trở.

Tần Vô Phong vươn tay đỡ lấy vai Vân Khuynh: “Vân nhi, không nên thương tâm, chúng ta nhất định sẽ tìm được Đại Bảo, đem Đại Bảo an toàn mang về, chúng ta tự mình nuôi hãn lớn, chờ thân thể tiểu Bảo tốt lên chúng ta liền đón y về...”

Vân Khuynh gật đầu: “Ừm... Đại Bảo, chúng ta phải nhanh cứu Đại Bảo.”

Sau khi Tần Vô Phong Tần Vô Song ôm qua tiểu Bảo, bọn họ liền đem tiểu Bảo giao cho Dạ Lạc Huyền muốn lên đường rời đi.

Tần Vô Hạ, Vân Hoán và Hồng Châu là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu Bảo, cực kỳ yêu thích, Vân Khuynh vốn muốn để Hồng Châu lưu lại chăm sóc tiểu Bảo, nhưng Hồng Châu khẳng khẳng muốn theo y, vì vậy y liền thôi.

Vân Hoán biết bọn họ muốn đi “Vô Gian luyện ngục”, tự nhiên muốn cùng đi với bọn họ, hỗ trợ ngày mai đoạt lại Đại Bảo.

Sau khi Tần Vô Hạ nhìn thấy tiểu Bảo, càng kiên định phải làm đa đa danh chính ngôn thuận của hài tử trong bụng Vân Khuynh hiện tại, vậy nên lúc này hài tử trong bụng Vân Khuynh là điều hãn chờ mong nhất.

Song song bọn họ xuất phát, Tần Du Hàn và Liên Duyệt bọn họ đồng dạng đã biết hành tung của Đại Bảo, cũng phái không ít người từ Tần gia xuất phát đi ‘Vô Gian luyện ngục’.

Dù sao kiến nhiều có thể cắn chết voi, tuy rằng Tần gia ba huynh đệ rất mạnh, nhưng trong ‘Vô Gian luyện ngục’, dù là cường giả cũng không thể liệu trước, quỷ dị dị thường, dù sao cẩn thận một chút vẫn hơn...

...

“Vực chủ, hắc bào tể tự đại nhân cho mời.”

Ngụy Quang Hàn trong tay vẫn đang ôm Đại Bảo, nghe thấy thủ hạ báo lại, đôi lông mày của hắn không tự chủ được cau lại, hừ lạnh một tiếng: “Hắn lúc nào thì chơi trò này, có việc không tự đến tìm ta, còn muốn ta đi tìm hắn???”

Ngụy Quang Hàn buông xuống đôi mắt, nhìn tiểu oa nhi, kiên định trả lời: “Có việc kêu hắn tự tới, không có việc thì thôi.”

Người nọ cảm thụ được hơi thở lạnh lẽo của Ngụy Quang Hàn, cấp tốc quỳ xuống:

“Vực chủ.... Hắc bào tể tự hắn.... Hắn nói hắn muốn tới cũng là lực bất tòng tâm, mong muốn người đi tới chỗ người yêu ngài gặp hắn một mặt cuối cùng...

Chính là nơi lão vực chủ ngủ say.”

Ngụy Quang Hàn nghe vậy giật mình, trong lòng mọc lên một cổ dự cảm cực kỳ không tốt.

Chết tiệt hắc bào tể tự, hắn rốt cuộc muốn làm cái gì, hắn làm cái gì...

Sao hắn lại ở chỗ sư phụ ngủ say???

Sao lại nói muốn hắn đi gặp mặt lần cuối, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra???

Hắn đang đánh cái quỷ chủ ý gì???

Dưới đáy mắt âm lệ của Ngụy Quang Hàn lóe ra tia sáng tàn nhẫn, vô luận như thế nào, hắn nói muốn bảo trụ Ngụy Tư Minh liền nhất định sẽ

bảo trụ Ngụy Tư Minh.

Nước đến đất chặn binh đến tướng ngăn, vô luận như thế nào đều sẽ bảo vệ hài tử trong lòng chu toàn.

Hắn muốn lấy tĩnh chế động, liền hướng về phía gặp mặt cuối cùng kia của hắc bào tể tự Âm Dạ, mau chân đến xem Âm Dạ rốt cuộc đang chơi trò gì.

Ôm Đại Bảo, Ngụy Quang Hàn đi qua tầng tầng bộ phận then chốt, đi tới nơi thấp nhất của ‘Vô Gian luyện ngục’ Huyết Trì.

Ở đó có một cái giường lớn dùng băng trăm năm không tan khắc thành, trên giường có chiếc lồng thủy tinh, nằm bên trong chính là sư phụ Chiến Thiên Y của hắn đã chết hơn hai trăm năm.

Chính là nam nhân khiến hắn xuyên qua đến thời không này, tại đây thời không nuôi lớn hắn, vừa là thầy vừa là bạn, người hắn coi là phụ thân nhưng lại yêu hắn.

Kỳ thực mỗi lần đối mặt với nam nhân này, tâm tình Ngụy Quang Hàn luôn luôn rất phức tạp, hắn kéo hắn đến thế giới này, hắn là vì cho Vân Khuynh sinh mệnh lần thứ hai mới chết đi.

Sư phụ hắn kỳ thực là một người rất chính nghĩa, rất lãnh ngạo, nói rất ít, nhưng có thể không nói một lời vì người hắn quan tâm mà làm hết thủy.

Hắn là người tốt nhất, thế nhưng Ngụy Quang Hàn ở hiện đại đã yêu Vân Khuynh trước, cho nên, hắn chỉ có thể nói xin lỗi.

Lúc Ngụy Quang Hàn đi tới nơi sư phụ hắn ngủ say, hắc bào tể tự cùng sư phụ hắn Chiến Thiên Y cùng nhau nằm trên giường khắc băng, áo choàng màu đen của hắn hầu như bị vết máu đỏ sậm hoàn toàn làm ướt, dòng máu ấm áp chảy xuôi khắp nơi trên giường lớn.

Ngụy Quang Hàn nhìn nhiều đã quen, thế nhưng ở trên giường lớn như bạch ngọc thấy nhiều máu như vậy, lại càng hoảng sợ.

Bàn tay hắc ôm Đại Bảo không ngừng siết chặt, hắc trừng mắt hắc bào tế tự Âm Dạ: “Âm Dạ, người đang làm cái quỷ gì??? Tự sát??? Tự tử???”

Âm Dạ gian nan ngẩng đầu nhìn về phía Ngụy Quang Hàn, vì câu hỏi của hắc mà giật mình, sau đó, thở dài một tiếng: “Người quả nhiên là biết...”

Ngụy Quang Hàn hừ lạnh:

“Biết cái gì, biết người cam tâm tình nguyện cùng ta đáp ứng giúp hắc sống lại là bởi vì thương hắc???”

Hay là biết người là tiểu nhi tử của tiền nhậm cảnh chủ Lưu Duyệt ảo cảnh, vì hắc mà phủ thêm hắc bào, làm hắc bào tế tự???

Chỉ bởi vì một câu nói đùa của hắc nói dung mạo của người thiên hạ ít có, nếu người khác thấy hắc sẽ đổ kị, cho nên người mới đem chính mình vĩnh viễn giấu trong y bào màu đen, không muốn lộ ra nửa thốn da thịt???”

Hắc bào tế tự Âm Dạ thở hốc vì kinh ngạc.

“Người... Sao người biết???”

Ngụy Quang Hàn ôm Đại Bảo đến gần hắc: “Người hiện tại đang làm cái gì??? Người nếu không cầm máu, liền thực sự sẽ chết.”

“Ngụy Quang Hàn.”

Hắc bào tế tự cấp tốc trấn định lại, trên khuôn mặt giấu trong y bào màu đen dường như mang theo dáng cười: “Ta muốn chính là tử vong.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 270: Hai Lựa Chọn Khó Khăn

Muốn chết???

Lẽ nào hắc bào tể tự Âm Dạ, thực sự muốn tự tử???

Ngụy Quang Hàn căn bản không tin.

Nhiều năm như vậy, hắc bào tể tự Âm Dạ nếu muốn tự tử đã sớm tự tử, sao còn chờ tới bây giờ, hết lần này tới lần khác đến hôm nay mới tự tử???

Nghe xong Âm Dạ trả lời, Ngụy Quang Hàn hơi nhú nhú mày:

“Chết???”

Âm Dạ, tuy rằng người sống hay chết không liên quan gì đến ta, thế nhưng... Người không phải đáp ứng sự phụ ta, muốn làm hắc bào tể sống lại, hiện tại người chết là thế nào???

Đem toàn bộ mọi chuyện đều giao cho ta một người???

Lẽ nào, người không muốn tận mắt nhìn thấy một khắc sự phụ ta sống lại sao???”

Hắc bào tể tự Âm Dạ dùng tay bưng ngực, rút ra chủy thủ cắm trong ngực hắc bào, máu trên người hắc bào không chỉ tẩm ướt giường lớn như thủy tinh, càng đem một thân quần áo tuyết trắng của Chiến Thiên Y sự phụ Ngụy Quang Hàn vấy bẩn.

Ngụy Quang Hàn thấy vậy, trong con ngươi hiện lên một tia lo lắng:

“Âm Dạ, dù cho người muốn tự tử, cũng không nên làm bẩn sự phụ ta.”

“Ha ha ha ha... Ngụy Quang Hàn, người thật cho rằng ta là muốn tự tử sao???”

Sao có thể, ta mấy năm nay, tâm tâm niệm niệm vẫn mong muốn có thể khiến hãn sống lại, ta vì hãn sống lại mà làm nhiều chuyện như vậy, sao có thể đi tự tử chứ...

Người nói rất đúng, ta đương nhiên muốn tận mắt nhìn thấy hãn sống lại, thế nhưng, người không cho phép... Ngụy Quang Hàn, là người ép ta phải chết.

Người che chở huyết đồng như vậy, căn bản là không muốn giết nó, chuyện cho tới nước này, để Thiên Y sống lại, ta chỉ có thể chịu đau nhức rời xa hãn...”

Ám Dạ nói, bàn tay bưng lấy vết thương trên ngực, dời về phía khuôn mặt an tĩnh nằm của Chiến Thiên Y, chậm rãi vuốt ve khuôn mặt người kia.

“...”

Hãn ép hãn chết??? Chuyện khi nào, chính hãn thế nào một chút cũng không biết???

Ngụy Quang Hàn trừng mắt Ám Dạ, dưới đáy lòng chậm rãi cân nhắc lời Ám Dạ nói.

Nửa ngày, mi tâm của hãn di động, nét mặt xuất hiện vài tia ngoan lệ: “Ám Dạ... Lẽ nào đây là người nói...”

“Ha hả ha hả...”

Ám Dạ lại cười, tự tay cởi ra y bào màu đen của mình, rút đi mũ trùm, lộ ra một nam tử tuyệt mỹ vô song, sắc mặt lại phiếm u lam, đôi mắt đen kịt của hãn thẳng tắp nhìn chăm chăm Ngụy Quang Hàn và đại bảo trong tay hãn: “Người nghĩ tới... Ngụy Quang Hàn, người hiện tại mới nghĩ đến... Ha ha ha...”

“Hừ.”

Ngụy Quang Hàn hừ lạnh một tiếng:

“Ám Dạ, mặc kệ người đùa giỡn thủ đoạn gì, ta cũng sẽ không ra tay với Tư Minh, chúng ta đã nói rõ, mười chín năm sau mới động hãn, người mơ tưởng ta sẽ ra tay sớm một ngày đêm.

Người muốn chết, muốn tự tử là chuyện của người, người nếu thực sự muốn ở cùng sư phụ tại chỗ này, người liền ở lại đây đi, ta không ngăn cản người.”

Nói xong, Ngụy Quang Hàn phất tay áo rời đi.

Nhưng mà hãn chưa đi được xa, lại bị lời nói hắc bào tế tự đóng tại chỗ:

“Chờ một chút... Ngụy Quang Hàn, giữa sư phụ người và hài tử kia người chỉ có thể lựa chọn một người...”

Ta dùng sinh mệnh của ta, linh hồn của ta, tất cả của ta, thúc dục kỳ hạn sư phụ người sống lại sớm hơn... Người hiện tại chỉ cần giết huyết đồng, sư phụ người có thể sống lại...

Nếu như trong vòng 3 ngày, người không muốn giết hài tử kia... Thân thể sư phụ người, sẽ hóa thành bụi, tiêu thất trong tam giới... Tự người lựa chọn đi...

Chọn sư phụ người, hoặc là, huyết đồng...”

“Người...”

Ngụy Quang Hàn bỗng nhiên xoay người, trên khuôn mặt yêu dị tái nhợt kia tràn đầy tức giận, trong đôi con ngươi đỏ như máu hừng hực oán hận khó có thể nói rõ, lệ chí khốc mắt hãn dụ dàng muốn ngã, giống như lập tức muốn từ trên mặt hãn rơi xuống.

“Ai cần người nhiều chuyện??? Âm Dạ, người chết còn chưa đủ, muốn tự tử thì tự tử đi, vì sao phải kéo theo sư phụ ta, vì sao muốn liên lụy đến Tư Minh???”

Nét mặt phiếm màu u lam của Âm Dạ tràn đầy nụ cười quỷ dị:

“Người nghĩ rằng ta nhìn không ra sao, người căn bản không muốn ra tay với hài tử ở trong lòng người kia... Lúc hướng về hắc, trên người người không có một chút sát khí.

Không thể làm chung, ta nói rồi, ta sẽ bức người ra tay với hắc, Ngụy Quang Hàn, ta cũng không tin, người sẽ vì một huyết đồng quỷ dị chẳng đáng gì mà uống phí sinh mệnh sư phụ người...

Người bức ta vì Thiên Y sống lại mà không thể không chết, ta bức người phải lựa chọn, Ngụy Quang Hàn, hai người chúng ta không thiếu nợ nhau.”

Âm Dạ nói xong bệnh trạng gần như quỷ dị trên khuôn mặt rút đi, hắc ôn nhu nhìn khuôn mặt trầm tĩnh, không có một chút sinh mệnh của Chiến Thiên Y.

“Ta đích xác chết cũng không đủ... Không sao, từ lúc ta biết hắc, hắc vẫn luôn chống đối với trời, hắc là một người vĩnh viễn không muốn hướng về bất kỳ ai, dù là ông trời cũng không nguyện thần phục.

Tất cả mọi người đều nói sinh tử do mệnh, hắc thì khác, vẫn luôn biến mình càng mạnh càng mạnh... Cuối cùng cũng tìm được một phương pháp có thể vượt ra khỏi sinh tử luân hồi, đó chính là sống lại...

Ngụy Quang Hàn, sống lại sau đó sống mãi là tâm nguyện lớn nhất của hắc, vô luận như thế nào ta cũng phải giúp hắc thực hiện, hơn hai trăm năm, hắc đã chết lâu như vậy...

Ngụy Quang Hàn người hiểu ta hoảng loạn không, chỉ có ta và người còn sống, mọi người quen thuộc bên người lục tục già nua rồi chết đi, sau đó biến mất vô tung vô ảnh, ta sợ... Sợ hăn không thể sống lại, sợ hăn không về được nữa...

Cho nên, dù chỉ một chút cơ hội, ta cũng sẽ không bỏ qua.

Ta vốn không muốn hi sinh mình thúc đẩy thời kỳ sống lại của hăn sớm hơn, thế nhưng... Tần gia sẽ tìm tới nơi này, bọn họ sẽ mang đi huyết đồng... Bọn họ mang đi huyết đồng ta nhưng thật ra không sợ, ta sợ nhất chính là người...

Ngụy Quang Hàn, là người, ta sợ người sẽ bị hài tử kia mê hoặc tâm trí, không chịu giết hăn, nói vậy, Thiên Y hăn sẽ không có hi vọng sống lại...

Vậy nên, ta phải khiến hăn sống lại sớm hơn, ta muốn đánh cược một lần, Ngụy Quang Hàn, còn có ba ngày, người giết hài tử kia, sư phụ người sẽ sống lại, người không giết hài tử kia, sư phụ người sẽ biến mất trong tam giới sáu đạo..."

“Người quả nhiên là tính toán không bỏ sót, Âm Dạ, người điên rồi.”

Đích thật là tính toán không bỏ sót.

Bất luận Ngụy Quang Hàn có nguyện ý giết đại bảo hay không, thắng đều là Âm Dạ.

Ngụy Quang Hàn nếu nguyện ý giết đại bảo, Chiến Thiên Y sẽ sống lại, nguyện vọng của người Âm Dạ yêu nhất sẽ được thực hiện.

Ngụy Quang Hàn nếu không muốn giết đại bảo, Chiến Thiên Y sẽ biến mất, Âm Dạ liền có thể cùng Chiến Thiên Y đối mặt với tử vong triệt để, trở về hắc ám.

Bàn tay Ngụy Quang Hàn ôm đại bảo, không tự chủ được siết chặt nắm tay, đáy lòng hằn phẫn hận và cuồng nộ không người có thể hiểu.

Hắn không muốn thương tổn đại bảo, nhưng hắn cũng không muốn Chiến Thiên Y cứ như vậy biến mất trong tam giới sáu đạo.

Chiến Thiên Y là ân nhân của hắn, đời này, cho hắn nhiều nhất, hắn nợ nhiều nhất chính là Chiến Thiên Y.

Đáy lòng Ngụy Quang Hàn một mảnh hỗn loạn, lúc này hắn căn bản không thể tỉnh táo lại làm ra bất cứ lựa chọn nào.

Hắn ghét lựa chọn này, cực kỳ ghét.

Lúc này hắn không hề dừng lại, trực tiếp rời đi.

Ám Dạ lúc này cũng không gọi lại hắn, mà là cất tiếng cười to, tiếng cười của hắn bén nhọn âm trầm, mang theo cảm giác quỷ dị nói không nên lời, dường như cười nhạo châm chọc Ngụy Quang Hàn, cũng dường như rất hài lòng với cục diện hắn thiết kế.

Nói chung, ở bên trong không có nửa phần thiện ý.

Chờ bóng dáng Ngụy Quang Hàn hoàn toàn biến mất, nụ cười của hắn thu lại, khuôn mặt trở nên đau thương.

Nếu như có thể, hắn đương nhiên muốn chờ Chiến Thiên Y sống lại.

Đáng tiếc...

Đáng tiếc...

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn bóng lưng Ngụy Quang Hàn, một lần nữa đem đường nhìn chuyển lên trên người Chiến Thiên Y.

Mái tóc màu mực vốn có của Chiến Thiên Y hiện tại tất cả biến thành màu trắng bạc, khuôn mặt hắc rất an tường, con mắt nhắm lại, mũi miệng đều mất đi hô hấp.

Thân thể hắc băng lãnh, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh.

Vươn bàn tay lay dính vết máu của mình, hắc nắm tay Chiến Thiên Y, ánh mắt kiên định nói: “Ta sẽ cho người sống lại, ta nhất định sẽ làm người sống lại...”

.....

Cách làm của Âm Dạ quấy rầy toàn bộ kế hoạch của Ngụy Quang Hàn, mười chín năm sau giết đại bảo, đã là không thể.

Lẽ nào hắc phải giết đại bảo ngay lúc này???

Ba ngày, đối với Ngụy Quang Hàn mà nói, chỉ có ba ngày suy nghĩ.

Hoặc là chọn sư phụ giết chết Ngụy Tư Minh, hoặc là mặc kệ sư phụ biến mất bảo trụ Ngụy Tư Minh...

Ngụy Quang Hàn ngồi trên Huyết Trì của ‘Vô Gian luyện ngục’, trong Huyết Trì tràn đầy máu tươi tanh hôi, còn có một con cự mãng do ‘Vô Gian luyện ngục’ nuôi dưỡng bơi trong đó.

Tay áo màu tím của Ngụy Quang Hàn không gió tự động, hắc cúi đầu, nhìn Ngụy Tư Minh trong lòng, nhìn hai gò má khéo léo xinh xắn của tiểu hài tử kia, đôi mắt đỏ như máu của hắc sâu thẳm không thấy đáy.

Dù là ai cũng nhìn không ra tâm tư của hắc.

Hắc cứ như vậy bình tĩnh nhìn Ngụy Tư Minh, trên khuôn mặt không có một chút tâm tình, băng lãnh, cao ngạo, toàn thân tản ra khí tức người sống chớ tới gần.

Ngoại trừ giết chết đại bảo, cùng với bỏ mặc sư phụ hấn chết, liệu còn lựa chọn khác???

Liệu còn con đường thứ ba???

Con người đỏ tươi của Ngụy Quang Hàn hơi lóe ra, trong lòng hấn là một mảnh mê man, không ai có thể nói cho hấn phải lựa chọn như thế nào.

Chính hấn căn bản không thể lựa chọn.

Ba ngày, ba ngày chẳng qua là trong nháy mắt mà thôi.

Trong ba ngày này, liệu có xảy ra biến cố nào đó khiến hấn làm ra quyết định???

Là giết đại bảo cứu sư phụ, hay là cô phụ sư phụ hấn không giết đại bảo...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 271: Đòi Lại Đại Bảo

Ngụy Quang Hàn còn nhớ rõ khi đó hắn là một học sinh trung học, nhưng chẳng hiểu tại sao lại xuyên qua đến Huỳnh Quang, xuyên vào trong người một đứa trẻ bị vứt bỏ.

Khi vừa đến dị thế hắn kinh hoàng, là không gì sánh kịp.

Vào lúc hắn cho rằng mình sẽ chết, thì Chiến Thiên Y nhặt được hắn.

Chiến Thiên Y thu dưỡng hắn, từ nhỏ đem hắn mang theo bên người nuôi lớn, thu hắn làm đồ đệ, dạy cho hắn tuyệt học có một không hai.

Chiến Thiên Y luôn luôn lãnh ngạo với người khác, rất ít nói, luôn luôn đem tất cả sự tình nhìn rất thông thấu, luôn luôn lạnh lẽo quan tâm mọi thứ vì hắn.

Chiến Thiên Y đối với hắn đặc biệt tốt, có thể nói, hắn là lo lắng duy nhất của Chiến Thiên Y, cũng là điều duy nhất Chiến Thiên Y quan tâm.

Chính bởi vì Chiến Thiên Y đối tốt với Ngụy Quang Hàn, cho nên Ngụy Quang Hàn sau khi biết nguyên nhân mình xuyên qua, không có trách cứ Chiến Thiên Y, chỉ trách thế sự bất đắc dĩ.

Huống hồ, sau đó, Chiến Thiên Y vì hắn, làm cho Lạc Minh sống lại trong thế giới này, dâng ra sinh mệnh của mình, điều này làm cho hắn sao có thể hận Chiến Thiên Y???

Chiến Thiên Y giúp Lạc Minh sống lại ở thế giới này, lúc chết đi, điều kiện duy nhất chính là muốn Ngụy Quang Hàn tìm được huyết đồng làm

hắn sống lại.

Khi đó, Ngụy Quang Hàn miệng đầy đáp ứng.

Những năm gần đây, trong lòng Ngụy Quang Hàn chỉ có hai sự kiện, một là Lạc Minh, một là phục sinh Chiến Thiên Y.

Thế nhưng, hôm nay, vì hài tử này là hài tử của Lạc Minh, hắn dĩ nhiên chần chờ.

Sư phụ hắn, ở trên giường lớn khắc băng lạnh như băng, nằm hai trăm năm, hắn lại vì một hài tử ở trong tay mình mấy tháng, hài tử của Lạc Minh, chần chờ.

Không muốn cứu sư phụ hắn...

Hắn, sao có thể như vậy???

Thế nhưng...

Nếu thực sự giết hài tử này, hài tử vẫn còn nằm trong tã lót, thuộc về Lạc Minh, nếu như thực sự giết nó, hắn phải ăn nói thế nào với Lạc Minh???

Đời trước, hắn đã bởi vì mình, từng thương tổn Lạc Minh một lần, hắn sao có thể lần thứ hai làm ra chuyện như vậy???

Một ngày một đêm đã qua, Ngụy Quang Hàn nhưng còn đang mê man.

Chỉ còn lại một nửa thời gian...

Lúc này, Vân Khuynh bọn họ cũng chạy tới ‘Vô Gian luyện ngục’.

Tần gia huynh đệ, thậm chí là đại đa số ảnh vệ ám vệ Tần gia đều từng ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’, đối với lối vào là phi thường quen thuộc.

Đó là một tòa thành ngầm cực lớn, ‘Vô Gian luyện ngục’ chưa bao giờ cự tuyệt bất luận kẻ nào tiến nhập, cũng sẽ không ngăn cản bất luận kẻ nào rời khỏi, chỉ cần có năng lực, ra vào không là vấn đề.

Chỉ là ‘Vô Gian luyện ngục’ giống như một địa ngục chân chính, ngoại trừ tử sĩ ở đó và đám người không ra được, người đi ra ngoài, chưa từng có ý nghĩ muốn trở lại.

Vân Khuynh mấy người rất dễ dàng tiến nhập ‘Vô Gian luyện ngục’.

Đó là một trần nhỏ cổ quái trong tòa thành ngầm, không khí bên trong vô thì vô khắc phiêu dật hơi thở máu tanh, thậm chí ngay cả màu sắc không khí cũng là phần hồng nhàn nhạt.

Đường cái rất an tĩnh, thế nhưng hai bên đường đứng đầy người.

Đủ loại người, bọn họ có người bán thịt, có người áo mũ chỉnh tề, có người tuần mỹ tiêu sái, có người lấm la lấm lét, bọn họ không hoàn toàn giống nhau, thậm chí là hoàn toàn khác nhau.

Thế nhưng, trên người bọn họ đều có hơi thở tương đồng.

Hơi thở thuộc về lang sói, con mắt bọn họ đều mơ hồ phiếm hồng, đứng dưới ánh dương quang nóng rực mà quỷ dị nhìn đoàn người Vân Khuynh vừa mới tiến đến ‘Vô Gian luyện ngục’.

‘Vô Gian luyện ngục’ là một nơi người ăn thịt người, những người này, nhìn Tần Vô Phong Tần Vô Song và Vân Khuynh bọn họ, ý niệm duy nhất trong đầu chính là uống máu bọn chúng, ăn thịt bọn chúng.

‘Vô Gian luyện ngục’ cũng là nơi cường giả vi tôn, những người này trước khi biết rõ năng lực của Vân Khuynh mấy người, không có một người dám đơn giản động thủ.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong đem Vân Khuynh che chở ở trung gian bọn họ, cảnh giác nhìn đám người trên đường.

Người ở lại ‘Vô Gian luyện ngục’, hoặc là vừa tiến đến lịch lãm, hoặc là không có năng lực đi ra ngoài, hầu như không ai có thể địch nổi Tần Vô Phong đoàn người.

Tần Vô Song và Tần Vô Phong để giảm bớt một ít phiền phức, tự động phóng xuất ra uy áp và sát khí cường đại.

Năng lực của bọn họ khiến đám người kia liên tục lui về phía sau, nhưng bọn hăn vẫn như trước dùng ánh mắt nóng cháy quỷ dị nhìn bọn hăn chăm chăm, liếm môi, dưới đáy lòng huyền tưởng thịt của bọn họ có bao nhiêu ăn ngon...

Ở trong ‘Vô Gian luyện ngục’, có hai loại tình huống, nhất định phải gặp ‘Vực chủ’.

Một là lúc vừa tiến nhập ‘Vô Gian luyện ngục’, phải uống huyết rượu thành chủ dâng tặng, hai là lúc rời đi thì cáo biệt ‘Vực chủ’.

Ngụy Quang Hàn ở chỗ này, cũng là vĩnh viễn một thân áo choàng tím, đem toàn thân mình, ngay cả đầu cũng bọc trong y bào màu tím, khiến người ngoài nhìn không thấy mày may.

Đại Bảo bị hăn ôm vào trong ngực, cũng toàn thân bị áo choàng màu tím bao vây, khác biệt chính là, khuôn mặt Đại Bảo là lộ ra bên ngoài.

Ngụy Quang Hàn đã sớm nghe thấy thủ hạ nói lần này tới rất nhiều người, hăn đã chuẩn bị huyết rượu, còn thiếu chỉ là chiêu đãi mà thôi.

Nhưng mà khi hăn thấy người, cũng bỗng nhiên ngần ra.

Trước khi hắc bào tể tự Âm Dạ chết, đã nói qua Tần gia đã tìm được chỗ của huyết đồng, sẽ đến đoạt lại huyết đồng.

Khi đó, hắc không quá để ý, sau khi hắc bào tể tự Âm Dạ chết, hắc càng một mực phiền não rốt cuộc giữa hai loại lựa chọn khó khăn chọn lấy cái nào...

Hắc không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới Tần gia dĩ nhiên sẽ đến sớm như vậy, càng không nghĩ tới Vân Khuynh cũng tới đây.

Vân Khuynh từ lúc tiến nhập ‘Vô Gian luyện ngục’ liên tục kỳ không thích ở đây, thế nhưng y vẫn kiềm nén cảm thụ của mình.

Lúc này, y nhìn một đám người chẳng biết từ nơi này xuất hiện cầm khay ở trong tay, trên khay có vài ly rượu, mùi máu tươi nồng nặc trong rượu khiến người ta muốn nôn mửa.

Thế nhưng Vân Khuynh không có nôn, lực chú ý của y lập tức đã bị Ngụy Quang Hàn vừa mới xuất hiện, cùng với hài tử trong tay hắc hấp dẫn.

Trong giây lát, Vân Khuynh thậm chí quên mình đang ở nơi nào, quên bên người có người nào, y gần như chỉ muốn nhào tới trước người Ngụy Quang Hàn đoạt lại hài tử trong tay hắc.

“Đại Bảo!!!”

Động tác của y còn chưa làm ra, trong miệng cũng đã gọi tên hài tử của y.

Sau một khắc, Tần Vô Song và Tần Vô Phong đã một trái một phải cầm tay y, ngăn cản y tiến về phía trước.

Khuôn mặt giấu dưới áo choàng của Ngụy Quang Hàn hơi vặn vẹo, giơ tay với thuộc hạ bưng huyết rượu nói: “Xuống phía dưới.”

Sau đó một loạt người cấp tốc đi xuống.

Ngụy Quang Hàn đi xuống cầu thang, một người đối mặt với Tần Vô Song Tần Vô Phong Vân Khuynh đoàn người, hắn ôm hài tử trong tay, nhìn Vân Khuynh nói: “Hài tử này, là nghĩa tử của ta, ta đặt tên cho nó, Ngụy Tư Minh.”

Vân Khuynh bỗng nhiên ngây người, Tư Minh, Tư Minh, ý tứ trong đó, Vân Khuynh đã từng làm Lạc Minh sao không biết???

Thân thể Vân Khuynh bỗng nhiên có chút run, Tần Vô Phong Tần Vô Song một trái một phải, nắm chặt tay y, hơi ấm trên tay bọn họ, truyền tới tay y, cũng sưởi ấm tâm của y.

Vân Khuynh bắt đầu chậm rãi trầm tĩnh lại, y hít một hơi thật sâu, nhìn Ngụy Quang Hàn nói: “Vì sao muốn bắt Đại Bảo của ta???”

Ngụy Quang Hàn vươn ngón tay thon dài, lướt qua gò má Đại Bảo: “Tự nhiên là có nguyên nhân, nếu không, Minh, người nghĩ rằng ta sẽ tổn thương người một lần nữa sao???”

Lông mi Vân Khuynh nhẹ nhàng run lên: “Trả hài tử lại cho chúng ta.”

“Các người???”

Trên khuôn mặt trắng bệch gần như yêu dị giấu dưới áo choàng màu tím của Ngụy Quang Hàn mang theo nụ cười nghiền ngẫm.

Ánh mắt hắn nhất nhất từ trên người Tần Vô Phong lướt đến bàn tay nắm chặt của Tần Vô Phong cùng Vân Khuynh, lại chuyển qua khuôn mặt tuyệt mỹ mang theo nôn nóng của Vân Khuynh, hơi dừng một chút, lại lướt đến đôi bàn tay nắm chặt của Vân Khuynh và Tần Vô Song cùng với khuôn mặt Tần Vô Song.

Nhìn một vòng xong, ánh mắt hẩn lại lần nữa định trên khuôn mặt Tần Vô Phong, mở miệng nói: “Tần Vô Phong, chúng ta lại thấy mặt.”

Tần Vô Phong nhả chặt lông mày, hừ lạnh một tiếng: “Đem Kính Huyền trả lại cho chúng ta.”

Ngụy Quang Hàn cười khẽ hai tiếng, xoay người, một lần nữa đi lên bậc thang, ngồi trên ghế dựa lớn phủ lông thú, bàn tay vẫn như trước xoa nhẹ khuôn mặt Đại Bảo: “Cho các người, sư phụ ta làm sao bây giờ???”

Tần Vô Song hơi đi về phía trước một bước: “Sư phụ người??? Hẩn cùng với Đại Bảo có liên quan gì???”

Ngụy Quang Hàn nâng lên thân thể Đại Bảo, đem khuôn mặt an tĩnh của Đại Bảo, ánh mắt băng lãnh hiện ra trước mặt Vân Khuynh và Tần Vô Song Tần Vô Phong bọn họ: “Nhi tử các người, là huyết đồng, nó có thể khiến sư phụ ta sống lại.”

“Huyết đồng? Sư phụ người là??? Làm sao sống lại???”

Sống lại? Không phải chỉ có người sau khi chết mới có thể dùng từ này sao???

Sư phụ Ngụy Quang Hàn là ai, người, thực sự có thể khởi tử hồi sinh một lần nữa sống lại sao???

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong tràn đầy nghi hoặc, liên tiếp hỏi hai vấn đề.

Ngụy Quang Hàn có vẻ có chút thông dong, hẩn thờ ơ đáp: “Huyết đồng, là một tồn tại có mệnh cách kỳ lạ mà cường đại... Chiến Thiên Y, sư phụ ta là người đầu tiên đảm nhận võ lâm minh chủ hai trăm năm trước trên giang hồ Chiến Thiên Y, hai trăm năm trước, hẩn đã chết, hiện tại, ta muốn đem khải phục sinh.”

“Hai trăm năm trước!!”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều có vẻ hồi hộp không gì sánh được:
“Ngụy Quang Hàn, người tốt cuộc bao nhiêu???”

Ngụy Quang Hàn nhàn nhạt liếc nhìn bọn họ: “Hơn hai trăm tuổi mà thôi... Sư phụ ta cho ta sinh mệnh, dưỡng dục ta, cho người ta yêu nhất có cơ hội sống lại, các người nói ta có nên giúp hắn sống lại không???”

Lúc Ngụy Quang Hàn nói đến người yêu nhất, con mắt thẳng tắp nhìn Vân Khuynh, vấn đề trong miệng hắn, tựa như đang hỏi Vân Khuynh, cũng là đang hỏi mọi người, càng như là đang hỏi chính hắn.

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt, nhìn hắn:

“Đại Bảo chỉ là Đại Bảo, ta không biết người nói huyết đồng là cái gì, thế nhưng, cho người mình quan tâm sống lại tuy rằng là có thể, thế nhưng cũng không thể dùng một sinh mệnh vô tội khác để trao đổi.

Hơn nữa, người kia đã qua đời, nếu đã chết đi, cần gì phải sống lại???

Ngụy Quang Hàn, người chẳng lẽ không biết thương hải tang điền, cảnh còn người mất sao. Sư phụ người đã chết hơn hai trăm năm, hiện tại cho dù người phục sinh hắn, người vật hoàn cảnh hắn quen thuộc đã không tồn tại, như vậy cho dù sống lại, lại có ý nghĩa gì???”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 272: Hắc Rất Đáng Thương

“Sư phụ ta không có người vật hoàn cảnh quan tâm.”

Ngụy Quang Hàn bình tĩnh trả lời vấn đề của Vân Khuynh.

“Hắc muốn sống lại, không phải vì sinh mệnh có ý nghĩa, đó chỉ là nguyện vọng của hắc, hắc chỉ muốn chống lại ông trời mà thôi.”

Vân Khuynh nhíu mày: “Đem Đại Bảo trả lại cho chúng ta, ta thay Đại Bảo có được không???”

“Vân nhi...”

“Khuynh nhi...”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nghe xong Vân Khuynh nói, đều giật nảy mình.

Ngụy Quang Hàn cũng lập tức phủ định: “Không có khả năng.”

Trong thanh âm hắc đã mang theo tức giận: “Người cũng không phải huyết đồng, sao có thể thay thế được nó???”

“Thế nhưng...”

Ánh mắt Vân Khuynh cầu xin nhìn Ngụy Quang Hàn.

“Nhưng chúng ta không thể mất đi Đại Bảo.”

Ngụy Quang Hàn quay đầu đi, làm như không thấy biểu tình của Vân Khuynh, Tần Vô Song thoáng dùng sức đem Vân Khuynh kéo đến trong lòng, ôm y, cúi đầu nói: “Không nên cầu hãn, Khuynh nhi, chúng ta nhất định có thể từ trong tay hãn đoạt lấy Đại Bảo.”

“Được rồi, ‘Vô Gian luyện ngục’ chưa bao giờ cự tuyệt bất luận người nào muốn vào, cũng không ngăn cản bất luận người nào muốn rời đi, các người muốn ở chỗ này làm cái gì xin cứ tự nhiên, ta sẽ không phụng bồi.”

Tuy rằng Ngụy Quang Hàn biểu hiện rất bình thường, thế nhưng đáy lòng hãn, cũng là sóng gió cuộn trào mãnh liệt.

Vừa rời đối mặt với ánh mắt cầu xin của Vân Khuynh, tâm hãn mềm nhũn, dĩ nhiên thiếu chút nữa đem hài tử ôm trong tay trả lại cho Vân Khuynh.

Nhưng hãn vẫn còn lý trí, không đưa cho Vân Khuynh.

Nói xong câu kia, Ngụy Quang Hàn ôm lấy Đại Bảo muốn rời đi.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song tự nhiên sẽ không cho phép Đại Bảo cứ như vậy ở trước mặt bọn họ bị Ngụy Quang Hàn ôm đi.

Khoảnh khắc Ngụy Quang Hàn vừa mới xoay người, Tần Vô Phong liền nhấc chân, bay lên trời, thoáng cái rơi xuống phía trước Ngụy Quang Hàn, ngăn cản Ngụy Quang Hàn: “Lưu lại Đại Bảo.”

Ngụy Quang Hàn giơ lên đôi mắt, chăm chọc kéo kéo môi: “Đây là hài tử của Tần Vô Song, cũng không phải của ngươi, ngươi cần gì phải ra sức như thế.”

Khuôn mặt nguyên bản lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong, vừa nghe những lời này, càng thêm trầm xuống: “Hài tử của Vô Song cũng là

người Tần gia, hưởng hồ, hài tử của Vân nhi liền là hài tử của ta, hôm nay, ta sẽ không để người mang Kính Huyền đi.”

Khuôn mặt giấu dưới y bào tím của Ngụy Quang Hàn có chút khó coi: “Tần Vô Phong, nơi này là ‘Vô Gian luyện ngục’, không phải địa bàn Tần gia các người!!!”

“Vậy thì sao??? Lẽ nào ”Vô Gian luyện ngục” còn có người lợi hại hơn người???”

Ngụy Quang Hàn trầm mặc.

Tần Vô Phong hừ lạnh một tiếng: “Lần trước, chúng ta còn chưa rõ ràng phân ra cao thấp, lúc này đây, để cho chúng ta từ từ phân cao thấp đi.”

Ngụy Quang Hàn như trước trầm mặc.

Tần Vô Phong nói rất đúng, trong ‘Vô Gian luyện ngục’, võ công của hắn cao nhất, nếu như ngay cả hắn cũng đánh không lại Tần Vô Phong, những người khác tự nhiên không được, hơn nữa Tần Vô Phong cũng mang theo rất nhiều thuộc hạ tới, dù là biến người chiến cũng không sợ.

Khuôn mặt tuần tú dưới y bào của Ngụy Quang Hàn âm trầm một mảnh: “Như vậy, người động thủ đi!”

Tần Vô Phong tự nhiên sẽ không lơ là, dù sao Ngụy Quang Hàn là một đối thủ không thể bỏ qua, hơn nữa trong tay Ngụy Quang Hàn còn ôm Đại Bảo.

“Chờ một chút, hài tử, đem hài tử giao cho Vân nhi bọn họ, chúng ta tỷ thí, khó tránh khỏi không thể khống chế lực đạo, thương đến hài tử dù sao cũng là không tốt.”

Tần Vô Phong mở miệng nói.

Ngụy Quang Hàn nhìn Vân Khuynh, thả người nhảy đến bên người Vân Khuynh, đem Đại Bảo trong lòng đưa cho y: “Minh, ta tin tưởng người.”

Nói xong, hắn một lần nữa xoay người, nhìn Tần Vô Phong: “Lúc này đây, nếu như ta thắng, lưu lại Lạc Minh, nếu như người thắng, liền mang đi Tư Minh.”

Tần Vô Phong nhíu mày: “Lạc Minh???”

Ngụy Quang Hàn vươn tay, cời mũ áo choàng trên đầu, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ lại trắng bệch đến yêu dị.

Con mắt hắn đỏ như máu, khước mắt có một viên lệ chí màu son kỳ dị dịu dàng muốn ngã.

Vì sao sẽ có lệ chí kỳ lạ như vậy, chẳng lẽ là máu, kiếp này hắn nhất định phải đem toàn bộ đau đớn và nước mắt, đều nuốt vào lòng mình sao???

“Chính là Vân Khuynh trong miệng là các người, ta đã quen gọi y Lạc Minh.”

Tần Vô Phong nghe xong giương mắt nhìn Vân Khuynh, lại lần nữa đem ánh mắt đặt trên khuôn mặt Ngụy Quang Hàn.

Bọn họ hai người dĩ nhiên một chút cũng không giống sắp sửa quyết chiến với nhau, ngược lại giống một đôi bằng hữu: “Cảm tạ người đưa cho Vân nhi Lưu Huỳnh Kiếm, Vân nhi có nó, an toàn hơn.”

Môi mỏng Ngụy Quang Hàn hơi kéo: “Ta cũng chỉ là muốn cho y càng thêm an toàn mà thôi.”

Nói xong, ánh mắt hai người chạm vào nhau, trong đó lóe ra một ít tia lửa chỉ có chính bọn họ có thể thấy và hiểu.

Bọn họ cũng đều biết, vô luận người kia gọi Lạc Minh hay Vân Khuynh, tâm bọn họ đều ở trên người người kia.

Nếu là như vậy...

Trận tỷ thí này, sẽ trở nên càng thêm quan trọng.

Lúc này toàn bộ tâm tư Vân Khuynh, đều ở trên người Đại Bảo Ngự Quang Hàn giao cho y, hoàn toàn không chú ý tới đối thoại của hai người.

Bọn họ chỉ là đứng, thẳng tắp đứng, ánh mắt lợi hại như kiểm quan sát đối phương.

Địch bất động, ta bất động.

Tìm không được kẽ hở của đối phương, bản thân sẽ không động, gặp gỡ đối thủ lực lượng ngang nhau, dù chỉ một sai lầm, liền có thể toàn bộ thua.

Tới loại trình độ này của bọn họ, cho dù bất động cũng đã là đang so sánh lẫn nhau.

So sánh khí tràng, so sánh nội lực, so sánh sức chịu đựng, so sánh tâm trí.

Thời gian bất tri bất giác, đã qua đi thật lâu.

Vân Khuynh đã xác định Đại Bảo trong lòng khỏe mạnh, không có một chút ngoài ý muốn, lúc này y mới ngẩng đầu nhìn về phía Ngự Quang Hàn và Tần Vô Phong.

Sắc mặt hai người đều mơ hồ có chút trắng bệch, trên trán chảy ra mồ hôi.

Vân Khuynh ôm Đại Bảo, nhú mày, hỏi Tần Vô Song bên người: “Vô Song, bọn họ... Ai có thể thắng???”

Tần Vô Song lắc đầu: “Không thể nói trước, lực lượng bọn họ ngang nhau... Khuynh nhi, mong đại ca thắng, hay mong Ngụy Quang Hàn thắng???”

Nếu là Vân Khuynh trước đây, khẳng định sẽ tránh né không đáp, nhưng Vân Khuynh hiện tại, đối với Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều là phi thường thân cận, không muốn giấu thêm bọn họ cái gì, dù là chuyện y xuyên qua, y cũng dự định tùy thời nói cho Tần Vô Song và Tần Vô Phong, vào lúc này y sẽ càng không trốn tránh.

Hơi suy nghĩ sâu xa một chút, Vân Khuynh chăm chú nhìn Tần Vô Song nói: “Ta mong muốn bọn họ hoà, đại ca thắng đương nhiên là tốt, chúng ta có thể mang theo Đại Bảo rời đi, thế nhưng Ngụy Quang Hàn thất bại... Hãn, hãn rất đáng thương.”

Tần Vô Song có chút hiếu kỳ: “Vì sao nói như vậy???”

Vân Khuynh thở dài một tiếng:

“Trước đây thì ta không biết, hiện tại tự mình đi tới ‘Vô Gian luyện ngục’ ta mới biết đây là địa phương thế nào.

Người thường ở chỗ này một đoạn thời gian sẽ điên cuồng, huống chi Ngụy Quang Hàn ở chỗ này đã hơn hai trăm năm???

Hơn nữa, hai trăm năm qua, sư phụ hãn đã chết, hãn chỉ có một người, toàn bộ ‘Vô Gian luyện ngục’ không có một người tri tâm, bên người không có người yêu...

Đây là tịch mịch cỡ nào... Cô tịch ra sao... Cho nên hãn muốn cho sư phụ hãn sống lại cũng rất bình thường...

Hãn, thực sự rất đáng thương...

Ta không nên trách hãn hiện tại đã không phải thiếu niên sạch sẽ thuần túy trước kia... Người, có ai không thay đổi...”

Vân Khuynh nói, vốn là nói với Tần Vô Song, nói nói, cuối cùng biến thành lẩm bẩm.

Đến giờ phút này, y mới hiểu được Ngụy Quang Hàn.

Ở một đời này gặp lại, y vẫn đối với Ngụy Quang Hàn rất chống cự, hiện tại đã biết hoàn cảnh tồn tại của hãn, đã biết hãn ở thế giới này khổ sở, mới bằng lòng vì hãn suy nghĩ một chút.

Tần Vô Song trầm mặc một chút: “Ta sẽ không ngăn cản hãn phục sinh sư phụ hãn, thế nhưng, dùng Đại Bảo đổi lấy mệnh sư phụ hãn, thì trăm triệu không thể.”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta mong muốn bọn họ hoà, chúng ta mang Đại Bảo đi, Ngụy Quang Hàn tìm kiếm phương pháp khác cứu sư phụ hãn.”

“Khuynh nhi.”

Tần Vô Song nghiêng đầu nhìn Vân Khuynh, có chút chần chờ.

Vân Khuynh chớp chớp mắt, nhìn lại hãn: “Ân???”

“Người...”

Tần Vô Song nói có chút ấp úng: “Người... Cùng với Ngụy Quang Hàn... Rất quen thuộc sao... Còn có, hãn... Vừa gọi người Lạc gì đó...”

“Lạc Minh.”

Vân Khuynh cười cười: “Đây là một cái tên khác của ta, chờ trở lại Tần gia, ta sẽ nói cho người và đại ca đây rồi cuộc là chuyện gì.”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 273: Không Bao Giờ Gặp Lại

Tần Vô Phong và Ngụy Quang Hàn tỷ thí, lo lắng không lớn, có lẽ là khi tỷ thí lần đầu tiên, liền báo trước kết cục hôm nay.

Tần Vô Phong, thắng!

Ngụy Quang Hàn, bại!

“Vì sao???”

Khi Tần Vô Phong đặt kiếm trên cổ Ngụy Quang Hàn, thanh âm đông lạnh của hắn hỏi Ngụy Quang Hàn.

Ngụy Quang Hàn mỉm cười: “Cái gì vì sao... Người thắng, mang theo Minh và Tư Minh... Nga, chính là Vân Khuynh và Đại Bảo rời đi đi.”

Ánh mắt Tần Vô Phong lãnh liệt nhìn hắn, thân thể cũng bất động, hắn muốn một đáp án, một đáp án chuẩn xác.

Ngụy Quang Hàn nhú mày: “Thế nào, muốn giết ta???”

Đáng tiếc không được đâu, ta còn muốn giữ lại một cái mệnh của mình đi cứu sư phụ ta.”

Tần Vô Phong hơi nhăn mày: “Đừng hòng nói sang chuyện khác, ta đang hỏi ngươi, vì sao???” Người biết ta hỏi cái gì!!!”

Ánh mắt Ngụy Quang Hàn dời về phía Vân Khuynh cùng với Đại Bảo trong lòng y, cúi đầu:

“Người hỏi ta vì sao thu hồi kiếm???”

Nếu như trước khi người đặt kiếm ở trên cổ ta, ta cầm kiếm trong tay ám sát người, người sẽ không thể nhẹ nhàng như vậy thắng ta, ta liền không nhất định thua??? Đúng không???”

Tần Vô Phong không nói gì, chỉ là nhìn hần, lẳng lặng đợi đáp án.

“Kỳ thực rất đơn giản.”

Ngụy Quang Hàn mở miệng nói: “Trong lòng ta từ lâu đã có lựa chọn, thắng cùng không thắng, căn bản không có một chút quan hệ.”

Dù sao mặc kệ thế nào, hần đều sẽ để Vân Khuynh rời đi, sao hần có thể để Vân Khuynh ở lại cái nơi ngay cả trong không khí cũng tràn ngập bệnh độc này???

Hần đúng là muốn ở bên Vân Khuynh, thế nhưng hần cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ mang Vân Khuynh đến ‘Vô Gian luyện ngục’ sống.

Cho dù hần từng vọng tưởng ở cùng một chỗ với Vân Khuynh, cũng chỉ là nghĩ rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’ sống cùng với Vân Khuynh.

“Đối với người không quan hệ, thế nhưng đối với ta, có quan hệ, quan hệ rất lớn, ta không hy vọng mình thắng không rõ ràng.”

Tần Vô Phong không hiểu có chút tức giận.

Đối thủ lực lượng ngang nhau, là khó có thể gặp phải đến cỡ nào, hần thật lâu trước đó đã muốn đánh với Ngụy Quang Hàn một lần, rốt cục có cơ hội, Ngụy Quang Hàn nhưng lại có lệ với hần.

“Vậy cùng ta có quan hệ gì đâu, lẽ nào người kỳ thực không muốn mang Vân Khuynh và hài tử kia rời đi???”

Nếu như người thật không muốn, liền đem bọn họ lưu lại đi, ta sẽ thay người chăm sóc bọn họ thật tốt.”

Ngụy Quang Hàn nói xong, không hề để ý tới Tần Vô Phong, thậm chí ngay cả kiếm Tần Vô Phong đặt ở cổ hắn cũng không để ý.

Trực tiếp xoay người bước đi.

“Chờ một chút!!!”

Lúc này đây, gọi lại Ngụy Quang Hàn chính là Vân Khuynh.

Ngụy Quang Hàn quay đầu lại, y gật đầu với Ngụy Quang Hàn: “Cảm tạ người buông tha Đại Bảo.”

Ngụy Quang Hàn ngẩn ra một chút, nâng ngón tay chỉ Vân Khuynh: “Ta muốn nói chuyện với y một hồi.”

Vân Khuynh có chút ngạc nhiên, nhìn Tần Vô Phong và Tần Vô Song, sau một khắc liền đem Đại Bảo đưa cho Tần Vô Song, mở miệng nói: “Ta đi một chút sẽ trở lại.”

Sau đó trong ánh mắt kỳ dị của Tần Vô Song và Tần Vô Phong cùng với những người khác, y theo Ngụy Quang Hàn rời đi.

“Khuynh Khuynh y...”

Tần Vô Hạ có chút muốn ngăn cản Vân Khuynh.

Tần Vô Song trêu đùa Đại Bảo trong lòng, Tần Vô Phong lại giơ lên tay, lắc đầu.

“Tuy rằng nói quen biết không hơn, nhưng ta biết hắn, hắn nếu nói muốn chúng ta mang Đại Bảo và Vân nhi đi, liền nhất định sẽ không đổi ý.”

...

“Người tìm ta có chuyện gì???”

Vân Khuynh theo Ngự Quang Hàn, ra khỏi phòng khách lúc trước, đi tới một hành lang, Ngự Quang Hàn thẳng tắp đứng, đưa lưng về phía y, nhưng không mở miệng.

Vậy nên Vân Khuynh liền nhin không được mở miệng trước.

Ngự Quang Hàn cúi đầu một chút, như trước đưa lưng về phía y: “Minh... À không, Vân Khuynh. Người hạnh phúc chứ???”

Vân Khuynh giương mắt nhìn Ngự Quang Hàn, hơi nheo lại hai mắt, chuyện cũ một màn một màn xẹt qua trước mắt, vô luận là tốt hay xấu, vô luận lúc trước quẩn quýt và giãy dụa đến cỡ nào, hôm nay nhớ lại, lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, rất khoái nhac.

Có lẽ, quan trọng không phải quá trình, mà là kết cục, y hiện tại ở bên Tần Vô Song Tần Vô Phong rất hạnh phúc, liền cảm thấy quay đầu nhìn lại thấy cái gì cũng tốt.

“Hạnh phúc, ta rất hạnh phúc.”

Ngự Quang Hàn có chút xuất thần: “Hạnh phúc hơn kiếp trước???”

“Đúng vậy.”

Vân Khuynh không chút do dự trả lời.

“Như vậy, ta liền hài lòng...”

Đi đi, Tần Vô Phong, Tần Vô Song đều là người có thể phó thác, ta tin tưởng người sẽ tiếp tục hạnh phúc, từ bây giờ trở đi, người có thể quên ta rồi.

Quên đi một người tên Ngự Quang Hàn đã từng tồn tại, vô luận là kiếp trước, hay kiếp này.

Còn có, đến tận lúc này, ta vẫn nợ người một câu:

Xin lỗi.”

Vân Khuynh ngơ ngác, trong lòng có chút buồn bã, y không biết Ngự Quang Hàn vì sao muốn nói như vậy.

Thế nhưng, y biết lời Ngự Quang Hàn nói, ở đáy lòng y, nổi lên tác dụng rất lớn, khiến y có chút mờ mịt, cũng có chút cảm động, còn có chút vô thức.

Trong nháy mắt trước đó, y vừa lĩnh ngộ được Ngự Quang Hàn khổ sở, trong nháy mắt lúc này, Ngự Quang Hàn lại nói với y xin lỗi, Ngự Quang Hàn...

Ngự Quang Hàn này, càng ngày càng giống Ngự Quang Hàn lúc trước y thích, giống Ngự Quang Hàn tuy rằng cao ngạo nhưng không thanh cao kia, u sầu nhưng hết lần này tới lần khác có thể cho y ánh nắng mặt trời.

“Vì sao, người...”

Ngự Quang Hàn rốt cục quay người lại nhìn y, trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tuy rằng vẫn như cũ tái nhợt yếu dị, thế nhưng biểu tình lại rất bình thản.

“Vân Khuynh.”

Ngự Quang Hàn cong môi nhìn y: “Có thể cho ta ôm người thêm một lần không???”

Vân Khuynh ngẩn ra, hai gò má khắc chế không được nhuộm lên đỏ ửng nhè nhẹ, buông xuống lông mi thật dài.

“Chỉ là cáo biệt với người mà thôi, sau khi người rời khỏi ‘Vô Gian luyện ngục’, sẽ không trở lại nữa đúng không? Ta cũng sẽ không đi ra ngoài, chúng ta có thể cả đời này cũng không thể gặp được nhau nữa...”

Vậy nên, cho ta một cái ôm hữu tình, ly biệt, được chứ???”

Vân Khuynh ngạc nhiên nhìn hần: “Người không giúp sư phụ người sống lại sao???”

Sau một khắc, mắt y liền bị một mảnh màu tím bao trùm, Ngụy Quang Hàn đã đem y vây trong lồng ngực màu tím.

Ngụy Quang Hàn gặt gao ôm y, nâng đầu, nhắm mắt lại, khắc chế tình tự mãnh liệt trong nội tâm mình.

Vừa rồi nghe thấy Tần Vô Phong vì hần đưa cho Vân Khuynh Lưu Huỳnh Kiếm mà nói lời cảm tạ, đáy lòng hần khẽ động.

Hần rốt cục hiểu, hần rốt cục nhìn thấu.

Bỏ lỡ, chính là bỏ lỡ, đời trước bỏ lỡ, đời này có thể nào đến bên nhau đây???

Khi đó hần không nắm chặt, lúc này, Vân Khuynh sao có thể thuộc về hần???

Bên người Vân Khuynh đã có người khác, không có hần, cũng không sao, tự nhiên có người khác yêu thương Vân Khuynh, che chở Vân Khuynh.

Vậy nên khi Tần Vô Phong lấy thân phận thân mật nhất với Vân Khuynh, cảm tạ hần đối tốt Vân Khuynh, hần bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Vân Khuynh, đã thuộc về người khác, hiện tại, hần thậm chí ngay cả quyền yêu Vân Khuynh cũng không có.

Vốn hẵn còn muốn ích kỷ hi sinh Đại Bảo, phục sinh sư phụ hẵn, sau khi sư phụ hẵn sống lại sẽ đi tìm Vân Khuynh, cùng Vân Khuynh trải qua ngày tháng hạnh phúc vui sướng của người bình thường...

Thế nhưng, tất cả nếu đúng theo như ý muốn của hẵn, Vân Khuynh chưa chắc sẽ hạnh phúc hơn hiện tại, Vân Khuynh còn rất có thể sẽ hận hẵn...

Buông hay không buông chỉ ở một ý niệm.

Tại một ý niệm này, Ngụy Quang Hàn buông xuống, vậy nên hẵn lựa chọn thành toàn, thành toàn Vân Khuynh một nhà hạnh phúc.

Hung hăng ôm chặt Vân Khuynh một lát, Ngụy Quang Hàn bỗng nhiên đẩy ra Vân Khuynh, quay mặt đi: “Được rồi, người có thể đi.”

Vân Khuynh bị động tác bất ngờ của hẵn làm cho có chút nghi hoặc, y còn chưa kịp hỏi, Ngụy Quang Hàn đã mở miệng: “Cái gì cũng đừng hỏi, người còn mở miệng, ta coi như người không muốn về lại với Tần gia huynh đệ, mà muốn lưu lại với ta.”

Cánh môi đã mở ra một nửa của Vân Khuynh giật giật, lại khép lại.

Có lẽ Ngụy Quang Hàn đúng, y và Ngụy Quang Hàn, cần phải phân rõ giới hạn.

Bất luận trước đây y thương hẵn bao nhiêu, đó cũng là chuyện đời trước, đời này, lại nói tiếp, bọn họ cũng chỉ là hai người xa lạ quen thuộc lẫn nhau mà thôi.

Vân Khuynh đứng tại chỗ, bình tĩnh nhìn Ngụy Quang Hàn một hồi, cúi đầu nói: “Bảo trọng, cáo từ.”

Liền xoay người rời đi.

Ngụy Quang Hàn hơi giương mắt, nhìn bóng dáng Vân Khuynh càng đi càng xa, đáy lòng bỗng nhiên có một loại đau đớn khó có thể khắc chế lan tràn.

Cho dù, cho dù nói cho mình phải buông tay, thế nhưng, tâm vẫn như trước chảy máu, vẫn như trước đau nhức, dù sao, cũng là người hấn yêu lâu như vậy.

Vân Khuynh không quay đầu lại, kỳ thực bước chân y cũng có chút chần chờ, thế nhưng y lựa chọn kiếp này, lựa chọn Tần Vô Phong Tần Vô Song, lựa chọn Đại Bảo tiểu Bảo, vậy nên y không thể quay đầu lại, quay đầu lại là sai, quay đầu lại sẽ làm rất nhiều biến cố càng thêm phức tạp.

Vậy nên y thẳng lưng, chậm rãi bước đi.

Có gió lạnh từ hàng lang thổi qua, thổi bay vạt áo y bào của Vân Khuynh, trường bào màu xanh nhạt, đón gió, bay phất phới, như là đang giấy dựa, như là đang vĩnh biệt...

Ngụy Quang Hàn nhìn theo bóng dáng Vân Khuynh rời khỏi, bên môi kéo ra nhất mạt mỉm cười, trong lòng lặng lẽ nói:

Lạc Minh, vĩnh biệt, không bao giờ gặp lại.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 274: Bi Kịch Đời Người

Chờ Vân Khuynh triệt để biến mất trong tầm mắt Ngụy Quang Hàn, trong lòng Ngụy Quang Hàn cáo biệt Vân Khuynh xong, liền khẽ cười một tiếng xoay người rời đi.

Phương hướng hắn đi, tương phản với phương hướng của Vân Khuynh.

Hoàn toàn tương phản, Vân Khuynh muốn rời đi, còn hắn thì đi tới địa phương sâu nhất của ‘Vô Gian luyện ngục’.

Hắn muốn đi cứu sư phụ hắn, phục sinh sư phụ hắn.

Hắn biết, sư phụ hắn, muốn sống lại, không phải vì ý nghĩa sinh mệnh, không phải muốn trường sinh bất tử, không phải vì làm đại sự kinh thiên động địa gì, hắn chỉ là muốn chống đối ông trời.

Đó là chấp niệm của Chiến Thiên Y, điều duy nhất Chiến Thiên Y theo đuổi, cho dù Chiến Thiên Y đúng như lời hắc bào tế tự nói hắn yêu Ngụy Quang Hàn, nhưng ở đáy lòng hắn, quan trọng nhất, vẫn như cũ không phải Ngụy Quang Hàn, không phải yêu, mà là loại chấp nhất không chịu thua, không muốn cúi đầu với ông trời, là loại cố chấp muốn tự mình nắm lấy số phận.

Đó là thứ hắn theo đuổi, cho dù vì điều này, sẽ hi sinh rất nhiều rất nhiều, hắn cũng không quan tâm, hắn sẽ đau lòng, nhưng tuyệt sẽ không hối hận.

Vậy nên Ngụy Quang Hàn vô luận như thế nào cũng sẽ giúp Chiến Thiên Y sống lại.

Thế nhưng, huyết đồng Đại Bảo, Ngụy Quang Hàn đã giao cho Vân Khuynh và Tần gia huynh đệ.

Liên Phù có thân thể thuần âm, có thể chế tạo thành huyết đồng cũng không còn tấm thân xử nữ, không thể trở thành huyết đồng, không thể làm Chiến Thiên Y sống lại.

Như vậy, còn có biện pháp khác, còn có người khác có thể khiến Chiến Thiên Y sống lại không???

Đáp án là, có!!!

Ngụy Quang Hàn từng bước từng bước, chậm rãi đi vào sâu trong dưới nền đất, trong lúc bước đi, trong đầu hần nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện.

Từ đời trước đến đời này.

Tất cả tất cả, hần sinh ra, hần tồn tại, hần chấp nhất, toàn bộ đều lệch lạc.

Cuộc đời hần, mặc kệ là đời trước, hay là đời này đều là bi kịch, bi kịch rất lớn, cuộc đời tràn ngập bi kịch trầm trọng.

Hần mỗi một bước đi, trong đầu liền hiện lên rất nhiều ký ức, hần phát hiện, trong trí nhớ này, thống khổ dĩ nhiên vẫn lớn hơn vui sướng.

Ngụy gia, ở thế kỷ hai mươi mốt, là một cổ võ thế gia, từ nhỏ bọn ca ca đệ đệ của hần, đều tập võ, chỉ có hần không được.

Bởi vì hần từ nhỏ mang bệnh, từ trong bụng mẹ sinh ra, thân thể băng hàn, sợ nóng.

Sinh tại nhà khác, sợ là sẽ không biết loại trạng huống này của hần là vì sao, thế nhưng sinh tại Ngụy gia cổ võ thế gia, thì không thể không biết đây là chuyện gì.

Hắn sinh tại cổ võ thế gia, Ngụy Quang Hàn, là trời sinh cửu âm huyền mạch.

Người mang cửu âm huyền mạch, bình thường nữ tử chiếm đa số, nam tử có cửu âm huyền mạch là cực kỳ hiếm có, nhưng cũng không phải tuyệt đối không có, Ngụy Quang Hàn trùng hợp chính là một nam nhân có cửu âm huyền mạch.

Người mang cửu âm huyền mạch, cực độ khuyết thiếu dương khí, thân thể phi thường suy nhược, tập võ làm nhiều công ít, gần như không thể tập võ...

Hơn nữa, người mang cửu âm huyền mạch, đều sống không quá hai mươi tuổi, sẽ bởi vì máu đông lại mà chết.

Chí ít, lấy kiến thức của Ngụy Quang Hàn đời trước ở Ngụy gia, chưa từng có một người mang cửu âm huyền mạch sống qua hai mươi tuổi.

Trong truyền thuyết, chỉ có một loại biện pháp có thể khắc chế cửu âm huyền mạch, chính là hỏa liên hoa trong truyền thuyết, dùng hỏa liên hoa hòa tan âm khí cửu âm huyền mạch, đáng tiếc, Ngụy gia đời trước dùng hết khả năng, cũng không thể tìm được nửa đoá.

Ngụy Quang Hàn từ nhỏ bởi vì thân thể, là một hài tử nặng nề, nhưng là vì người nhà của hắn, hắn ngoài lúc âm lãnh còn có mỉm cười.

Không thể tập võ, không thể sống quá hai mươi tuổi, cha mẹ hắn, chỉ hy vọng hắn có thể vui vẻ sống hết hai mươi tuổi, đến lúc đại nạn tới, có thể không còn vướng mắc rời đi.

Vậy nên bọn họ dị thường thương yêu Ngụy Quang Hàn, tuyệt không cường điệu trạng huống thân thể hắn, cho hắn sủng ái nhiều nhất, cho hắn giống như hài tử bình thường sinh hoạt.

Ngụy Quang Hàn cũng biết người nhà của hắn ở trước mặt hắn tuy rằng cười rất vui vẻ, thế nhưng ở phía sau hắn lại không biết chảy bao nhiêu nước mắt.

Người nhà của hắn vì hắn mệt nhọc, hắn làm sao không vì người nhà của hắn mệt nhọc, hắn lúc ở nhà là ánh dương quang, đến trường học, ở bên ngoài, lại là lãnh ngạo.

Hắn biết mình chỉ có hai mươi năm thọ mệnh ngắn ngủi, liên lụy người nhà hắn, không muốn có bất cứ gánh nặng cảm tình nào, vậy nên hắn không kết giao bằng hữu, không nói chuyện yêu đương.

Người khác vui sướng, người khác náo nhiệt, cho tới bây giờ đều là người khác, mà chính hắn vĩnh viễn chỉ là thờ ơ lạnh nhạt, chờ đợi tử vong.

Lúc Ngụy Quang Hàn ở trung học cơ sở, quen biết Lạc Minh.

Hai người bắt đầu, là Lạc Minh chủ động tiếp cận Ngụy Quang Hàn, Lạc Minh từ nhỏ chính là một hài tử thiện lương hoạt bát, không biết vì sao, từ lần đầu tiên y thấy Ngụy Quang Hàn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hài tử khác cùng nhau chơi đùa, y liền cảm thấy Ngụy Quang Hàn kỳ thực cũng rất muốn cùng mọi người chơi đùa.

Vậy nên y liền chủ động kết bạn với Ngụy Quang Hàn, Ngụy Quang Hàn là một khối băng lãnh ngạo, y không thêm để ý, kiên trì dùng phương pháp của mình, chấp nhất của mình cùng Ngụy Quang Hàn làm bạn tốt.

Trái tim lạnh lẽo rất nhiều năm, kỳ thực rất khát vọng ấm áp.

Một ngày có một trái tim ấm áp, hòa tan băng cứng dày nhất nơi đáy lòng, Ngụy Quang Hàn, liền tan vỡ đến rồi tỉnh rồi mù.

Lạc Minh thành người bạn hắn tán thành, duy nhất một người bạn.

Bọn họ từ cấp 2, đi lên cấp 3, trong năm tháng cấp 3 thịnh hành yêu đương, bọn họ đã biết tâm ý lẫn nhau, nhưng lại không dám nói cho đối phương.

Lạc Minh sợ Ngụy Quang Hàn dùng ánh mắt chán ghét nhìn y, sợ Ngụy Quang Hàn ngay cả làm bạn với y cũng không muốn, Ngụy Quang Hàn thì sợ mình sau 20 tuổi chết đi Lạc Minh sẽ đau khổ, sẽ thương tâm.

Thẳng đến hai người 16 tuổi, bọn họ vừa lên cấp 3, Lạc Minh nhịn không được hôn trộm Ngụy Quang Hàn, bị Ngụy Quang Hàn vạch trần, cảm tình gút mắt của hai người mới trôi lên mặt nước.

Trời biết, lúc môi Lạc Minh rơi xuống môi Ngụy Quang Hàn, đáy lòng Ngụy Quang Hàn, vui sướng đến cỡ nào, vui vẻ đến cỡ nào, đáng tiếc, hắn không thể chìm đắm trong vui sướng.

Hắn phải khiến mình trở nên lãnh khốc, dùng ngôn ngữ ác độc nhất trên đời này đả kích Lạc Minh, thương tổn Lạc Minh.

Như hắn mong muốn, hắn thương tổn Lạc Minh.

Thế nhưng Lạc Minh thật sự là con lừa bướng bỉnh, yêu hắn càng lúc càng sâu, hai người vẫn là bạn, lần thứ hai gặp lại coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, thái độ của Ngụy Quang Hàn đối với Lạc Minh bất tri bất giác sản sinh biến hóa lớn, hắn vốn muốn giống như bình thường đối đãi Lạc Minh.

Thế nhưng Ngụy Quang Hàn vừa nghĩ mình sẽ chết, Lạc Minh sau đó sẽ đau khổ, hắn liền lấy ngôn ngữ ác độc, hành vi ác liệt thương tổn Lạc Minh.

Sau khi thương tổn, mất đi ấm áp, hân liên hồi hận, lại đối tốt với Lạc Minh, chỉ ôn nhu với y.

Cứ như vậy, Ngụy Quang Hàn, nhiều lần nhiều lần, một lần lại một lần ôn nhu với Lạc Minh, lại thương tổn y, rồi lại ôn nhu, rồi lại thương tổn...

Trung gian này, Lạc Minh đối với Ngụy Quang Hàn vẫn là khăng khăng một mực, Ngụy Quang Hàn mỗi một phen ôn nhu y đều cất kỹ dưới đáy lòng, vô luận Ngụy Quang Hàn cho chính là ôn nhu hay thương tổn, y vẫn đều canh giữ bên người Ngụy Quang Hàn, vô luận lúc nào, chỉ cần Ngụy Quang Hàn xoay người, liền nhất định có thể tìm được Lạc Minh.

Ngụy Quang Hàn, đời trước thương tổn Lạc Minh một đời, chỉ là vì để mình sau khi chết, Lạc Minh có thể quên đi hân mà sống vui sướng, thế nhưng, hân ngàn tính vạn tính, lại không nghĩ tới, Lạc Minh, dĩ nhiên chết trước hân.

Điều này làm cho hân hồi hận hai đời hai kiếp.

Người mang cửu âm huyền mạch, cùng với nữ tử thân thể huyền âm âm hàn như nhau, chế tạo huyết đồng, ngoại trừ dùng thân thể nữ tử huyền âm, còn có thể dùng người mang cửu âm huyền mạch.

Chấp niệm duy nhất Chiến Thiên Y theo đuổi chính là chống lại ông trời, trong đó sinh tử do mệnh càng là thứ hân phản cảm nhất, hân muốn mọi chuyện thẳng trời, mọi chuyện không theo thiên ý, rất sớm rất sớm trước đó, hân đã bắt đầu nghiên cứu thuật bất tử, hoặc là thuật phục sinh.

Một năm kia, rốt cục hân nghiên cứu ra, chính là huyết đồng, lợi dụng huyết đồng, sát khí cực mạnh trong thiên địa ẩn chứa trong huyết mạch huyết đồng, có thể khiến tế bào của thân thể đã chết đi khôi phục cơ năng.

Chỉ cần có thể vào lúc người chết đem linh hồn người đó cố định trong cơ thể, vào lúc thích hợp, lại dùng máu huyết đồng đổi máu có thể khiến

thân thể khôi phục sinh cơ, sau khi thân thể khôi phục sinh cơ, lại dung hợp với linh hồn, như vậy là có thể phục sinh.

Chiến Thiên Y khi đó đã bắt đầu tìm kiếm huyết đồng, nữ tử thân thể huyền âm, cùng với người mang cửu âm huyền mạch.

Hai người trước hắn không tìm được, lực lượng gần như thần thông của hắn, lại ở thế giới kia, tìm được Ngụy Quang Hàn mang cửu âm huyền mạch.

Vì vậy liền có Ngụy Quang Hàn lần đầu tiên xuyên qua.

Là do Chiến Thiên Y, lúc ban đầu Chiến Thiên Y, là muốn đem Ngụy Quang Hàn chế tác trở thành huyết đồng.

Thế nhưng Chiến Thiên Y không đợi đến lúc mình chết đem Ngụy Quang Hàn chế tạo thành huyết đồng, trong lúc dưỡng dục Ngụy Quang Hàn, lại yêu Ngụy Quang Hàn.

Tuy rằng động tình, thế nhưng Chiến Thiên Y chưa từng nghĩ tới muốn buông tha Ngụy Quang Hàn, vì chấp niệm của hắn, hắn mặc kệ hi sinh ai, hắn đều ra tay được.

Cho dù là khiến Ngụy Quang Hàn biến thành huyết đồng, rút sạch máu của hắn, hắn cũng sẽ không nường tay, thế nhưng hắn sẽ đau lòng, hắn sẽ khổ sở, hắn sẽ thương tâm.

Thế nhưng Chiến Thiên Y là Chiến Thiên Y, một Chiến Thiên Y kỳ quái, mặc dù hắn đau lòng đến chết, khổ sở đến chết, thương tâm đến chết, nét mặt hắn cũng sẽ không toát ra nửa phần, cũng sẽ không rơi một giọt nước mắt.

Số phận sau khi xuyên qua của Ngụy Quang Hàn, chính là để Chiến Thiên Y trước khi chết bị Chiến Thiên Y làm thành huyết đồng dùng để

sống lại.

Chẳng qua, thế sự khó có thể dự liệu, Chiến Thiên Y yêu Ngụy Quang Hàn, sẽ không vì hấn nường tay, nhưng sẽ vì hấn thối lui nửa bước, mà nửa bước kia cũng thay đổi số phận Ngụy Quang Hàn.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 275: Nhân Duyên Từ Đầu Đến Cuối

Nửa bước Chiến Thiên Y thối lui kia, chính là đem Lạc Minh đưa đến thế giới này.

Lạc Minh vừa mới chết, Ngụy Quang Hàn như muốn phát cuồng, hăn nghĩ tới Chiến Thiên Y làm cho hăn xuyên qua, xuyên đến thời không này.

Dựa vào trải nghiệm của mình, hăn cho rằng Chiến Thiên Y cũng có thể khiến Lạc Minh chết đi, xuyên đến trên người một người nào đó của thế giới này.

Ở chỗ này tuy rằng hăn vẫn như cũ lưng đeo cửu âm huyền mạch, thế nhưng Chiến Thiên Y vì hăn sáng tạo một bộ võ công, có thể đem huyền âm chi khí trấn áp phong ấn trong cơ thể, khiến hăn không chỉ có thể sống trong hạn chế hai mươi tuổi.

Cho hăn có thể khỏe mạnh sống, sống đến trước khi Chiến Thiên Y đem hăn biến thành huyết đồng, lấy trình độ lợi hại của Chiến Thiên Y, hăn hoàn toàn có thể sống với Lạc Minh thật lâu.

Một đời này, hăn dự định yêu thương Lạc Minh một hồi, không còn giống đời trước luôn luôn thương tổn Lạc Minh.

Thế nhưng Chiến Thiên Y cuồng ngạo không kèm chế được, sao có thể cứu một người chẳng liên quan gì???

Ngụy Quang Hàn vì hăn có thể ra tay, cầu hăn, thậm chí quỳ xuống cầu hăn.

Trong ấn tượng của Chiến Thiên Y, Ngụy Quang Hàn là người cao ngạo giống hắc, nhưng Ngụy Quang Hàn lại vì một người khác quỳ xuống cầu hắc.

Vì vậy Chiến Thiên Y yêu Ngụy Quang Hàn hiếu kỳ, hiếu kỳ Lạc Minh.

Vì vậy, hắc ra tay, ban đầu chỉ là muốn biết Lạc Minh là một người thế nào, thế nhưng, hắc lại phát hiện, thân thể người này dĩ nhiên là trời sinh vật dẫn huyết đồng, nếu như trên thế giới này thật có huyết đồng trời sinh, như vậy nhất định xuất phát từ người này.

Chiến Thiên Y tâm động.

Tuy rằng vì chấp niệm của mình hắc có thể không chút do dự giết Ngụy Quang Hàn chế tạo thành huyết đồng, thế nhưng, nếu như có thể không cần giết Ngụy Quang Hàn, hắc nhất định sẽ không giết Ngụy Quang Hàn, vậy nên hắc đồng ý để Lạc Minh sống lại tại thế giới này.

Biến cố duy nhất chính là lực lượng của hắc không đủ, đem Lạc Minh đưa đến thế giới này lại không biết ở thời đại nào, chính hắc cũng đánh mất sinh mệnh.

Hắc thậm chí chưa kịp đem Ngụy Quang Hàn biến thành huyết đồng, vào khoảnh khắc cuối cùng, kỳ thực hắc hoàn toàn có thể nói cho hắc bào tể tự, Ngụy Quang Hàn có thể chế tạo thành huyết đồng trực tiếp có thể làm hắc sống lại.

Nhưng hắc cuối cùng lại không nói, mà là để cho bọn họ đáp ứng hắc, tìm kiếm nữ tử thân thể Huyền Âm, hoặc là huyết đồng làm cho hắc phục sinh.

Hắc bào tể tự Âm Dạ vẫn cho rằng là do Ngụy Quang Hàn muốn đem Lạc Minh đến thế giới này mới hại chết Chiến Thiên Y.

Vậy nên, trước khi Chiến Thiên Y chết, từng giao hẹn với hắc bào tế tự, không liên quan đến bảo tàng biến mất đã lâu, không liên quan đến huyết đồng, không liên quan đến chuyển thể linh đồng thì không cho hắc tiếp cận chuyện ‘Vô Gian luyện ngục’.

Chiến Thiên Y trước khi chết, hiển nhiên là đem Lạc Minh đưa đến thế giới này hai trăm năm sau.

Vậy nên Ngụy Quang Hàn mới có thể bỏ lỡ Vân Khuynh, vậy nên Ngụy Quang Hàn mới có thể cô tịch ở ‘Vô Gian luyện ngục’ hơn hai trăm năm.

Nếu là người thường, cô tịch sống trong ‘Vô Gian luyện ngục’ loại địa phương giống như địa ngục này hai trăm năm, không có điên cuồng, có lẽ trong lòng cũng sẽ vãn vẹo.

Nhưng Ngụy Quang Hàn chỉ bằng kiên trì trong lòng, hai cái tín niệm, là phục sinh Chiến Thiên Y và tìm được Lạc Minh, hắc vẫn bảo trì bản tâm cho tới hôm nay.

Thế nhưng, đời trước, Ngụy Quang Hàn và Lạc Minh bởi vì cửu âm huyền mạch mà bỏ lỡ, đời này Vân Khuynh và Ngụy Quang Hàn lại âm kém dương sai bỏ lỡ hai trăm năm.

Hai người kia, thực sự là để vuột mất nhau quá nghiêm trọng.

Nghiêm trọng khó có thể vãn hồi.

Hôm nay Ngụy Quang Hàn lựa chọn buông tay, may mắn duy nhất chính là tuy rằng Lạc Minh năm xưa yêu hắc muốn chết, nhưng hiện tại Vân Khuynh cũng không thương hắc, một chút cũng không thương hắc.

Vô luận hắc sống hay chết, Vân Khuynh hôm nay cũng sẽ không vì hắc mà thương tâm, vì hắc mà rơi lệ.

Việc này, Ngụy Quang Hàn một người một đường đi tới, cô tịch, tịch mịch, hàn lãnh, thống khổ, hối hận, đều đã qua đi, ngay một khoảnh khắc nhìn thấy Vân Khuynh, hắn đột nhiên nghĩ tới nguyên nhân Vân Khuynh đi tới thế giới này.

Lại nghĩ tới huyền âm chi khí thuộc về cửu âm huyền mạch bị hắn và Chiến Thiên Y phong ấn tại trong cơ thể.

Sau đó, hắn liền nghĩ đến, hóa ra ngoại trừ giết hài tử của Vân Khuynh, còn có một loại phương pháp khác vẫn luôn bị hắn bỏ qua và quên lãng có thể làm cho Chiến Thiên Y sống lại...

Nếu Lạc Minh, Vân Khuynh hạnh phúc, như vậy cứ để y vẫn luôn hạnh phúc đi.

Nếu y bất hạnh, như vậy để hắn giải thoát, để Vân Khuynh cùng hắn hạnh phúc.

Ngụy Quang Hàn lựa chọn hi sinh mình để phục sinh Chiến Thiên Y.

Chỉ là nhớ tới sư phụ hắn, hắn có một tia cảm thán khó có thể nói rõ, sư phụ hắn lúc lâm chung giao phó hai người giúp hắn sống lại, một người là hắn, một người là hắc bào tể tự Âm Dạ.

Bọn họ quả nhiên vì sư phụ hắn sống lại mà mất đi sinh mệnh.

Hắc bào tể tự Âm Dạ thương sư phụ hắn, hắn là người sư phụ hắn yêu, không biết khi sư phụ hắn phục sinh, phát hiện bọn họ đều đã chết, sẽ nghĩ thế nào...

Tất cả tất cả, bắt đầu từ lúc hắn vì thân thể cửu âm huyền mạch bị Chiến Thiên Y đưa đến thế giới này, như vậy, cũng để tất cả tất cả, từ hắn vì Chiến Thiên Y sống lại mà chết kết thúc đi.

Ngụy Quang Hàn ôm quyết tâm nhất định phải chết, đi tới giường lớn khắc bằng nơi sư phụ hắn ngủ say.

Hắn cúi đầu nhìn Chiến Thiên Y bình tĩnh nằm trên giường, giờ giờ lên môi: “Sư phụ, ngày hôm nay, đồ nhi nợ người, toàn bộ trả lại cho người.”

Hết thầy đều trả lại cho Chiến Thiên Y, hai bên không thiếu nợ nhau, nếu như có thể, thật hy vọng sau khi Chiến Thiên Y sống lại có thể một lần nữa yêu người khác...

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 276: Trăm Sông Đổ Về Một Biển

Vân Khuynh sau khi cáo biệt Ngụy Quang Hàn, trong lòng liền có một cỗ trầm trọng khó có thể nói rõ đang lan tràn.

Y nghĩ tới rất nhiều chuyện từ thật lâu trước đây, tất cả tất cả khi y và Ngụy Quang Hàn ở bên nhau.

Ngụy Quang Hàn đời trước, cho dù hung hăng thương tổn y, sau đó lại cho y ôn nhu không gì sánh kịp.

Khiến y luôn luôn chìm đắm trong ôn nhu của Ngụy Quang Hàn, cam tâm vì một chút ôn nhu, một chút cũng không quan tâm Ngụy Quang Hàn hung hăng thương tổn sau khi cho y ôn nhu.

Vô số lần, y từ địa ngục trèo đến thiên đường, sau khi bị hung hăng vứt bỏ, lại được kéo đến thiên đường, rồi lại hung hăng bị đẩy mạnh xuống địa ngục...

Cứ như vậy, lặp đi lặp lại, tới tới lui lui, y vẫn quẩn quýt trong tình yêu kia của Ngụy Quang Hàn khó có thể dứt bỏ.

Thẳng đến chết đi.

Thẳng đến lúc chết đi, y mới cho rằng, mình đã chết, không có ký ức, sẽ được giải thoát.

Thế nhưng, đi tới thế giới này, y vẫn còn ký ức của mình, ký ức đời trước của mình.

Bao gồm cả tình yêu, đau khổ.

Khi đó y một lòng nghĩ, người thương tổn y như vậy, không nên yêu nữa, không nên yêu nữa mới tốt, vì vậy, nhất khắc y gặp được Tần Vô Song, y tiếp nhận Tần Vô Song...

Hôm nay, y đã có cuộc sống hạnh phúc của mình, Ngụy Quang Hàn nhưng vẫn bất hạnh.

So sánh tình cảnh của y với Ngụy Quang Hàn một chút, Vân Khuynh nghĩ mình khó có thể yên tâm thoải mái hạnh phúc.

Loại tình tự dường như vĩnh viễn xa nhau vừa rồi của Ngụy Quang Hàn, cũng quấy nhiễu y tâm thần không yên.

Lúc Vân Khuynh nghĩ tới chuyện cũ, y đã một lần nữa về tới điện phủ.

Tần Vô Phong đã thu kiếm lại.

Tần Vô Song ôm Đại Bảo, bọn họ đều bình yên đợi Vân Khuynh trở về.

Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn thấy bọn họ, thả lỏng một hơi, cười cười với họ: “Ta đã trở về.”

Tần Vô Song lập tức bước về phía trước vài bước, nhìn Đại Bảo trong lòng cảm thán nói:

“Không nghĩ tới cướp Đại Bảo về dễ dàng như vậy... Sai, không phải cướp, hầu như chính là Ngụy Quang Hàn đưa cho chúng ta.

Thực sự là kỳ tích, hãn cướp Đại Bảo nhà chúng ta, không phải vì phục sinh sư phụ hãn sao, sao lại đơn giản vứt bỏ như vậy???”

Vân Khuynh có chút hiếu kỳ nhìn bọn họ: “Người, thực sự có thể sống lại sao???”

Mọi người lắc đầu, Tần Vô Phong chỉ có thể trả lời y một câu: “Thiên hạ to lớn, không thiếu cái lạ.”

“Chúng ta đi chứ???”

Tần Vô Hạ mở miệng dò hỏi, ánh mắt hẩn lo lắng nhìn Vân Khuynh, trong không khí ‘Vô Gian luyện ngục’ tràn ngập độc tố phi thường tai hại với thân thể người, Tần Vô Hạ rất sợ độc tố này tổn thương Vân Khuynh và hại tử trong bụng y.

Vân Khuynh có chút chần chờ: “Ta... Ta còn muốn gặp lại Ngụy Quang Hàn một lần.”

Vừa rồi trên đường trở về, y suy nghĩ một đường, y nghĩ, giúp Ngụy Quang Hàn đem sư phụ hẩn sống lại, biết đâu sư phụ hẩn có thể làm bạn gần bó với hẩn, cho hẩn sống tốt hơn hiện tại nhiều.

Sắc mặt y mang theo ảo não: “Vừa rồi có chuyện quên nói.”

Thật sự là bầu không khí vừa rồi giữa y và Ngụy Quang Hàn quá mức quỷ dị, Ngụy Quang Hàn dường như cố ý ép y rời đi, vậy nên, rất kỳ quái, rất có tính ép buộc, khiến y không thể cố kỵ đến việc này.

“Là giúp sư phụ hẩn sống lại sao???”

Tần Vô Phong trầm tư một chút: “Hẩn đem Đại Bảo hoàn hảo vô khuyết trả lại cho chúng ta, chúng ta hẩn là nên cảm tạ hẩn, chuyện này, nếu như có thể giúp, ta nhất định sẽ tận lực, nhưng mà độc tố trong không khí ở đây, không có giải được sẽ rất phiền phức, không thích hợp ở lâu, không bằng chúng ta hiện tại đi tìm hẩn, giúp hẩn một tay, sau đó chúng ta đi???”

“Được.”

Vân Khuynh gật đầu, dẫn Tần Vô Phong bọn họ đi đến hành lang vừa rồi, biết đâu lúc có nhiều người, y mới có thể thản nhiên đối mặt với Ngụy Quang Hàn.

Hành lang dài dằng dặc nhìn không thấy đầu cùng đã không còn ai, Vân Khuynh nhìn chậm rãi nhú mày.

Nhìn phương hướng Ngụy Quang Hàn vừa đi, đang đi tới, đáy lòng y lại bỗng nhiên đau xót, bỗng nhiên giống như hô hấp bị người bóp chặt.

Vân Khuynh vươn tay che ngực, khó chịu khó có thể khống chế thân thể của mình.

Tần Vô Phong vẫn đi bên cạnh y lập tức phát hiện y không đúng, lo lắng kề sát vào y: “Vân nhi, người làm sao vậy???”

Hắn vươn tay đỡ lấy Vân Khuynh, sắc mặt Vân Khuynh tái nhợt, thân thể hơi run, nhất khắc vừa rồi, trái tim bóp nghẹt một chút, rất khó chịu.

Nhưng đây cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt, sau khi đi qua, toàn bộ cảm giác liền biến mất, sau khi biến mất, trong đầu y, lại không hiểu sao xuất hiện một con đường.

Vân Khuynh lắc đầu: “Không có việc gì, có lẽ đúng như các người nói, ở đây không thích hợp ở lâu...”

Nói xong, thân thể Vân Khuynh cứng đờ, dĩ nhiên giống như thân thể của mình mất đi khống chế, dưới ánh mắt trợn mắt há mồm của Tần Vô Phong mấy người, dưới chân y điểm nhẹ, giống như bay đi lao về một cái phương hướng.

Tần Vô Phong mấy người kinh hãi: “Khuynh nhi.”

“Vân nhi!”

Bọn họ đều chạy tới.

Trên trán Vân Khuynh tràn đầy mồ hôi, thân thể phù phiếm lợi hại, y căn bản là không khống chế được thân thể của mình, giống như bị một loại lực hút đi, thân thể không bị khống chế theo lộ tuyến trong đầu y chạy như bay.

Vân Khuynh chạy phía trước, đuổi theo đằng sau là Tần gia tam huynh đệ, chuẩn xác không gì sánh được tránh thoát các bộ phận then chốt, bọn họ đi tới tầng sâu nhất của ‘Vô Gian luyện ngục’.

Vân Khuynh là người đến đầu tiên, lúc y đến, Ngụy Quang Hàn ngồi trên một chiếc giường khắc bằng lớn, tuyết trắng tản ra hàn ý.

Phía sau hắn, còn ngồi một nam tử bạch y như tuyết, sắc mặt nam tử kia cứng nhắc đem hai tay đặt trên lưng Ngụy Quang Hàn, quanh thân hắn tản ra vài phần khí tiêu điều, trong ánh mắt càng tiết lộ tịch liêu khắc cốt ghi xương.

“Tiểu Hàn, ta nhất định sẽ cứu người.”

Tuyết y nam tử cúi đầu, sắc mặt trắng bệch, nhận thấy được người ngoài đến, hắn bỗng nhiên quay sang, sau đó Vân Khuynh liền thấy được khuôn mặt thâm thúy anh tuấn điều luyện sắc sảo.

Nam tử kia cũng thấy được Vân Khuynh, hắn nhấp hé môi, thanh âm trầm thấp hàn lãnh mang theo vài phần giọng mỉa mai: “Lạc Minh???”

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt, dưới chân kỳ thực từ lúc trước khi chính y phản ứng đến cũng đã đi về phía hai người, ánh mắt y như kiếm, thẳng tắp nhìn tuyết y nam tử: “Người là ai??? Người đã làm gì Ngụy Quang Hàn???”

Đây là, Vân Khuynh mới phát hiện thân thể của mình dĩ nhiên đã có thể tự do khống chế???

“Chiến Thiên Y, sử phụ Ngụy Quang Hàn.”

Vân Khuynh thân thể cứng đờ: “Người thực sự sống lại??? Ngụy Quang Hàn không phải nói cần sinh mệnh Đại Bảo trao đổi, mới có thể cho người sống lại sao, vì sao...”

Nói đến cái này, khuôn mặt Chiến Thiên Y lại có một chút vắn vẹo.

Ngụy Quang Hàn, tình cảm trong lòng hẳn quá nặng, nhiều năm trước hẳn vẫn tránh không dùng thân thể Ngụy Quang Hàn chế tạo huyết đồng, Ngụy Quang Hàn khen ngược, dĩ nhiên tự hi sinh mình.

Mà hẳn hi sinh bản thân, chính là vì người trước mắt này.

Chiến Thiên Y bỗng nhiên cảm thấy hô hấp của mình có chút không thông: “Ta thực sự đã sống lại, tiểu Hàn hẳn thay thế huyết đồng, hi sinh chính hẳn cho ta sống lại.”

“Hi sinh??? Người là nói... Ngụy Quang Hàn hẳn...”

Một loại khủng hoảng không thể ức chế từ trong lòng Vân Khuynh mọc lên, khiến thân thể y thẳng run lên.

“Đúng, ta là nói, Ngụy Quang Hàn sẽ chết... Hoặc là đã chết.”

Ngụy Quang Hàn...

Đã chết...

Trong đầu trong lòng Vân Khuynh, bỗng nhiên trống rỗng. Ngụy Quang Hàn đã chết...

Là vì, thay thế Đại Bảo???

Trời ạ!!!

Tâm Vân Khuynh như đang rỉ máu, y khó chịu gần như khó có thể hô hấp.

Nếu như không biết Ngụy Quang Hàn từng sinh tồn trong thế giới này, như vậy Ngụy Quang Hàn chết lúc nào y tất nhiên sẽ không lưu ý, thế nhưng...

Thế nhưng, người này, là người y từng yêu, hôm nay y tận mắt nhìn thấy hắn chết trước mặt mình.

Càng làm cho y thống khổ chính là, đối phương còn vì con y mà chết.

“Tại sao có thể như vậy???”

Thời gian không thể chậm trễ, Chiến Thiên Y không muốn nói quá nhiều với y, chỉ là truy hỏi: “Người nguyện ý cứu hắn không???”

Ánh mắt Vân Khuynh dời về phía hai gò má Ngụy Quang Hàn: “Ta nguyện ý, phải cứu thế nào???”

“Công lực của ta chưa hoàn toàn khôi phục, không thể tuyệt đối nắm chặt cứu hắn, cho nên mới dẫn các người tới đây... Nếu như các người giúp ta một tay, ta nhất định có thể cứu hắn.”

Hắn vừa dứt lời, Vân Khuynh còn chưa phản ứng tới, Tần Vô Phong chạy tới vừa nghe thấy Chiến Thiên Y nói như vậy thân thể đã xoay tròn ngồi xuống phía sau Chiến Thiên Y trên giường khắc bằng, vận chuyển nội lực vào trong cơ thể Chiến Thiên Y.

Tần Vô Song đem Đại Bảo trong lòng giao cho Vân Khuynh, cũng ngồi xuống phía sau Tần Vô Phong, Tần Vô Hạ cũng phi thân ngồi phía sau Tần Vô Song. Ngụy Quang Hàn, Chiến Thiên Y, Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ năm người, một người tiếp một người, không chút do dự đem nội lực trong cơ thể mình vận chuyển về người phía trước.

Vân Khuynh ôm Đại Bảo, nhìn bọn họ, tay chân một trận lạnh lẽo, nhưng không có nửa điểm biện pháp.

Cử động lần này của Tần Vô Phong mấy người, không thể nói không phải xung động, thế nhưng khi bọn hắn nghe thấy Vân Khuynh vội vàng hỏi Chiến Thiên Y dùng biện pháp gì cứu Ngụy Quang Hàn, bọn họ chỉ biết Vân Khuynh nhất định muốn cứu người này.

Vậy nên bọn họ không nói hai lời, lập tức đi giúp Chiến Thiên Y, dù sao mạng người quan thiên, cứu người quan trọng hơn.

Một phút trôi qua...

Một canh giờ trôi qua...

Hai canh giờ trôi đi...

Vân Khuynh ôm Đại Bảo, uể oải đi tới đi lui, đáy lòng hoảng loạn thành một đồng lo lắng cho mấy người...

Rốt cục...

Thân thể Ngụy Quang Hàn trước người Chiến Thiên Y nghiêng đi, ngã ở trên giường, hơi thở cắt đứt, từ nay về sau, trên đời này, đã không còn một người tên Ngụy Quang Hàn.

Khóe miệng Chiến Thiên Y tràn ra một tia máu, chậm rãi mở con mắt, Tần Vô Phong cùng Tần Vô Song, Tần Vô Hạ cũng đều mở mắt, tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng nhìn qua tốt hơn Chiến Thiên Y nhiều.

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn Ngụy Quang Hàn, trong mắt không tự chủ được tụ lại hơi nước: “Người đã nói người có thể cứu hắn...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 277: Nơi Về Của Đại Bảo

“Người đã nói người có thể cứu hãn...”

Vân Khuynh quả thực không thể tin được, Ngụy Quang Hàn nhất khắc trước rõ ràng còn nói chuyện với y, vừa chớp mắt liền không còn tiếng động, thành một người chết.

Chiến Thiên Y hừ lạnh một tiếng, ánh mắt băng lãnh chuyển đến trên người Đại Bảo trong lòng Vân Khuynh.

Vân Khuynh chỉ cảm thấy hoa mắt, không ai thấy Chiến Thiên Y di động ra sao, Đại Bảo đã bị Chiến Thiên Y đoạt đi.

“Trả Đại Bảo lại cho ta!!!”

Vân Khuynh kinh hô.

Thân thể Chiến Thiên Y rơi xuống cầu thang cách rất xa giường lớn, đuôi tay vỗ về hai gò má trắng nõn non mịn của Đại Bảo.

“Đây là kẻ tiểu Hàn hi sinh sinh mệnh của mình để cứu sao???”

“Đừng thương tổn Đại Bảo, đem Đại Bảo trả lại cho ta...”

Vân Khuynh ngừng thở chăm chú nhìn chăm chăm Chiến Thiên Y, rất sợ Chiến Thiên Y không cẩn thận một cái thương tổn Đại Bảo.

Chiến Thiên Y nâng mắt nhìn về phía Vân Khuynh, hơi kéo kéo môi: “Ta sẽ không ra tay với một đứa trẻ mới sinh tay không tấc sắt.”

“Như vậy, người là...”

Vân Khuynh vẫn khẩn trương nhìn Chiến Thiên Y, hiển nhiên là có chút không tin lời hắn nói.

Chiến Thiên Y cũng không thèm giải thích, chỉ là lạnh lùng mở miệng: “Ở trên giường kia tuy chỉ là một cái xác, thế nhưng cũng từng là thân xác của tiểu Hàn, Lạc Minh, nể tình các người đã từng yêu nhau một hồi, an táng hắn cho tốt đi.”

Nói xong hắn xoay người muốn đi.

Lúc này Tần Vô Phong đã lặng yên không một tiếng động đi tới phía sau hắn, vươn tay khoát lên vai hắn, ngăn cản hắn rời đi: “Người muốn đi, có thể, để hài tử lại!!!”

Chiến Thiên Y chậm rãi xoay người, hai kẻ đồng dạng lạnh lùng nghiêm nghị nhìn nhau, Chiến Thiên Y lạnh lẽo mở miệng: “Buông tay!!!”

Tần Vô Phong hơi nheo lại con mắt, nhìn thẳng Chiến Thiên Y lạnh lùng phản vấn: “Vì sao, cho ta một lý do, người ôm hài tử của chúng ta trong tay, ta vì sao phải buông tay???”

Chiến Thiên Y lại nhìn chòng chọc Tần Vô Phong một hồi, dĩ nhiên có chút thỏa hiệp.

Hắn thở dài một tiếng:

“Tần Vô Phong đúng không???”

Người rất giống ta, đối với thứ mình theo đuổi đều chấp nhất không gì sánh được, một ngày đã hạ quyết tâm, vô luận con đường phía trước có bao nhiêu gian nan, đều sẽ tiếp tục kiên trì.”

Tần Vô Phong dần dần nhả mào: “Vậ thì sao, người rớt cuộc muốn nói cái gì???”

Chiến Thiên Y cười lắc đầu:

“Không có gì, ta chỉ là có chút cảm khái, cả đời ta theo đuổi cực hạn chính là chống lại trời xanh, vì thế ta hi sinh tất cả, chỉ vì muốn chứng minh ta có thể nghịch thiên mà đi, ta liền tâm tâm niệm niệm theo đuổi phục sinh.

Thế nhưng, để ta sống lại, người ta yêu, người yêu ta, toàn bộ đều đã chết, ta sống, rớt cuộc cũng không còn gì để theo đuổi.

Tần Vô Phong, người chấp nhất rất giống ta, thế nhưng, người chấp nhất lại là cảm tình, còn là trụ cột tín niệm của mọi người, sự chấp nhất của người, khiến người giành được mọi người ủng hộ, người có được tất cả, mà ta mất đi tất cả...

Lần này sống lại, nhìn tiểu Hàn ở trước mặt ta, ta vốn có một tia mê hoặc, thấy được người, ta liền không mê muội nữa.

Chấp niệm của ta là thứ duy nhất ta theo đuổi, ta liền vì nó mà trả giá toàn bộ, đây là đương nhiên...

Dù sao muốn có được thứ gì, tất nhiên là phải có hi sinh, tuy rằng ta mất đi tất cả, nhưng chấp niệm của ta, dù sao cũng là như ta mong muốn.”

“Chẳng hiểu gì cả.”

Nghe Chiến Thiên Y nói, Tần Vô Hạ nhú lại lông mày lâu bầu một câu.

Hắn rất không rõ, vì sao đại ca hắn không trực tiếp ra tay đoạt lại Đại Bảo, trái lại đứng ở tại chỗ nghe đối phương huyền thuyên gì đó.

Tần Vô Phong cũng ngưng mi trầm tư, có chút hiểu ra, bình cảnh võ học đã đến cảnh giới cực cao dĩ nhiên bắt đầu dao động, vỡ tan.

Hắn trong mơ hồ, như là bắt được cái gì đó.

Chiến Thiên Y như vậy, ngoại trừ chấp niệm duy nhất kia, võ học nội lực trong cơ thể đang tăng lên cực nhanh.

Chiến Thiên Y gật đầu: “Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tần Vô Phong cảm kích hắn chỉ điểm, thế nhưng, Tần Vô Phong càng sẽ không quên Đại Bảo đang ở trong tay hắn.

“Tiền bối, mặc dù tại hạ không phải đối thủ của người, thế nhưng, ta vẫn sẽ không cho phép người mang hài tử của chúng ta đi.”

Chiến Thiên Y, hai trăm năm trước, chính là minh chủ đời đầu tiên trong chốn võ lâm, sáng lập ra ‘Vô Gian luyện ngục’ có lực lượng thông thiên sơ khai gần như có thể nghịch chuyển thời không, cường đại không thể tưởng tượng, Tần Vô Phong gọi hắn một tiếng tiền bối cũng là đương nhiên.

Chiến Thiên Y quay đầu, dáng cao đứng thẳng, quần áo tuyết trắng không gió tự động:

“Các người muốn giải thích, ta liền nói cho các người.

Huyết đồng, tụ tập sát khí, âm tà chi khí trong thiên địa, ngưng tụ mà thành một sự tồn tại đầu thai thành thân người, mỗi khi trời giáng huyết đồng, nhất định là lúc thiên địa biến hóa, thiên hạ náo động, gió nổi mây phun.

Có thể nói, hắn là kẻ tạo ra kiếp nạn cho thế giới này, ứng với kiếp người, nghiêm trọng mà nói, có khả năng sẽ phá hủy toàn bộ thế giới này.

Thế nhưng mọi việc không phải tuyệt đối, huyết đồng cũng có khắc tinh, đó là chuyển thể linh đồng.

Tương phản với huyết đồng, chuyển thể linh đồng tụ tập linh khí trong thiên địa ngưng tụ mà thành, phúc duyên cực sâu, huyết đồng và chuyển thể linh đồng đã định trước là có nhân duyên ngàn kiếp, chỉ có chuyển thể linh đồng mới có thể áp chế bản tính tà ác của huyết đồng.

Duyên phận sư đồ của ta và tiểu Hàn đã hết, duyên phận sư đồ giữa ta và huyết đồng cũng đã bắt đầu, ta nghĩ trên thế giới này, nếu không có chuyển thể linh đồng, ngoại trừ ta, không còn ai có đủ tư cách giáo dục quản chế huyết đồng.

Lạc Minh, Tần Vô Phong, các người yên tâm đi, huyết đồng là tiểu Hàn hi sinh bản thân để đổi lấy, ta sẽ không thương tổn nó.

Nhưng ta phải đem huyết đồng đi, chờ tới lúc hắn có thể đánh bại ta, ta tự nhiên sẽ thả hắn đi tìm kiếm chuyển thể linh đồng, cũng sẽ cho hắn trở lại tìm các người.”

Về mặt Chiến Thiên Y chỉ là có chút cô đơn, nhàn nhạt mở miệng nói hết những chuyện hắn biết cho mấy người Tần Vô Phong.

Mình sinh một ác ma???

Vân Khuynh lắc đầu:

“Không... Trả Đại Bảo lại cho chúng ta!!! Ta mặc kệ hắn là cái gì huyết đồng, ta nhất định sẽ nghĩ biện pháp không cho các loại ác tích xuất hiện trên người hắn...”

Còn có, Chiến Thiên Y, người không phải nói người có thể cứu Ngụy Quang Hàn sao, Ngụy Quang Hàn vì sao không có cứu sống, vì sao???”

Vân Khuynh bỗng nhiên nghe chuyện huyết đồng, lại thêm Ngụy Quang Hàn đã chết, đả kích gấp bội, tâm sức lao lực quá độ, tinh thần cực độ suy yếu.

Bên môi Chiến Thiên Y tràn ra một tia cười nhạt:

“Lạc Minh, người vĩnh viễn không biết Ngụy Quang Hàn ở sau lưng hi sinh bao nhiêu cho người, người vĩnh viễn cũng không biết Ngụy Quang Hàn yêu người có bao nhiêu sâu đậm...”

Ta đến tột cùng có cứu hãn hay không, sự thực giữa người và hãn rốt cuộc là thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không nói cho người. Ta muốn người thống khổ cả đời, tự trách cả đời, áy náy cả đời, Lạc Minh, người phải nhớ kỹ, Ngụy Quang Hàn là vì người, vì hài tử của người mà chết đi...”

Vấn đề của Vân Khuynh, khiến Chiến Thiên Y thay đổi lời nói tốt lúc trước, lập tức trở nên bén nhọn.

Tuy rằng trong lòng không có chấp niệm với tình yêu, thế nhưng Chiến Thiên Y dù sao cũng không có chân chính đạt đến vô tình vô dục, vô tặc vô hận.

Hắn đổ kị Lạc Minh hai trăm năm, hai trăm năm sau sự đổ kị ấy khiến hãn miệng không lựa lời, nói ra lời ác độc.

Vân Khuynh thân thể nhoáng lên, tâm thần đau nhức, thậm chí ngay cả linh hồn cũng đau nhức, trước mắt tối sầm ngất đi.

“Vân nhi!!!”

Tần Vô Phong kinh hô một tiếng, trong nháy mắt đến trước mặt Vân Khuynh đỡ lấy thân thể trượt xuống của Vân Khuynh.

Nụ cười khoe miệng Chiến Thiên Y nhuộm lên một chút mĩa mai: “Loại đau đớn này còn nhẹ, Lạc Minh, linh hồn của người là ta từ thế giới kia kéo đến thế giới này, ta tự nhiên có thể hoàn toàn nắm người trong tay, người muốn sống cuộc sống an ổn, vẫn là chờ mong hài tử của người sớm một chút đánh bại ta đi!!!”

Nói xong, hắn liền không cho Tần Vô Phong mấy người có cơ hội giữ lại hắn, ôm Đại Bảo, thân hình như điện, trong nháy mắt biến mất.

Tràng diện hỗn loạn, Tần Vô Phong ôm Vân Khuynh, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ đều muốn đuổi theo Chiến Thiên Y.

Tần Vô Phong lại ngăn cản bọn họ: “Chờ một chút.”

“Đại ca, lẽ nào chúng ta mặc cho hắn thương tổn Khuynh nhi rồi đem Đại Bảo mang đi sao???”

Sắc mặt Tần Vô Song có chút vặn vẹo.

“Vô Song, Chiến Thiên Y rất lợi hại, toàn bộ chúng ta không phải đối thủ của hắn, nếu đúng như lời hắn nói, Đại Bảo là huyết đồng, Đại Bảo ở chỗ hắn, hắn là chỗ tốt nhất hiện nay cho Đại Bảo.”

“Đại ca???”

Tần Vô Song có chút không thể tin tưởng: “Lẽ nào, người cứ như vậy giao Đại Bảo cho Chiến Thiên Y sao???”

Ánh mắt Tần Vô Phong trầm tĩnh nhìn Tần Vô Song: “Vô Song, người phải tin tưởng Đại Bảo, tin tưởng huyết đồng, thời gian hắn dùng đánh bại Chiến Thiên Y, tuyệt đối sẽ không quá dài. Trước mắt, chúng ta càng hắn là lưu ý Vân nhi, Chiến Thiên Y dường như động tay chân với Vân nhi. Còn có, chúng ta phải bắt đầu lưu tâm tìm kiếm chuyển thể linh đồng.”

Tần Vô Phong nói xong, cúi đầu nhìn Vân Khuynh, cau mày: “Xem ra Vân nhi vẫn chưa đem toàn bộ sự việc nói cho chúng ta, Ngụy Quang Hàn, Chiến Thiên Y, Lạc Minh, những người này, những việc này, những mối quan hệ này, chúng ta cho tới bây giờ đều không biết.”

Tần Vô Song thở dài một tiếng: “Vừa rồi lúc ở đại sảnh, Khuynh nhi nói với ta, chờ chúng ta quay về Tần gia y sẽ nói cho chúng ta biết, thế nhưng, hiện tại y...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 278: Tinh Tú Lão Nhân

Chiến Thiên Y đích xác động tay chân với Vân Khuynh, nhưng cũng là bất đắc dĩ, cũng không giống như tưởng tượng trong lòng mọi người.

Thế nhưng, Chiến Thiên Y người này, ngoại trừ chấp nhất không thể tưởng tượng chấp niệm quá mức ra, cơ bản là không có khuyết điểm.

Hắn tuy rằng cao ngạo thế nhưng chính trực, hắn tuy rằng lạnh lùng với người quan tâm mình, nhưng cũng sẽ yên lặng trả giá, hắn tuy rằng cuồng ngạo không kèm chế được nhưng cũng là minh chủ giang hồ đầu tiên, người đầu tiên dựa vào lực lượng cường đại của mình trừng ác dương thiện. (trừng phạt cái ác tuyên dương cái thiện)

Hắn cô lãnh, hắn chính trực, hắn cường đại, tuy rằng hắn cũng có tư tâm, nhưng tư tâm cũng vĩnh viễn không chiến thắng được bản tính của hắn.

Mặc dù hắn ôm đi Đại Bảo, hắn nói lời ác độc với Vân Khuynh, thế nhưng hắn không có hạ nửa điểm độc thủ.

Lúc đó, hắn không hạ độc thủ, sau này, càng không có ý hạ độc thủ.

Vân Khuynh ngay lúc đó ngất đi, cũng chỉ là bị lời hắn nói khi đó, kích thích đến ngất đi mà thôi.

Chẳng qua, mặc kệ nói như thế nào, Đại Bảo, vẫn thực sự bị hắn mang đi, đưa đến địa phương không biết tên.

Chiến Thiên Y công lực cao thâm, hành tung bất định, không ai biết hướng đi đích xác của hắn, đuổi theo đòi lại Đại Bảo, đối với Tần Vô

Phong mấy người hiện tại mà nói là chuyện không thể.

Cuối cùng đoàn người bọn hắn quyết định về Tần gia trước, thế nhưng Vân Khuynh sau khi tỉnh lại có vẻ có chút không thích hợp, cực kỳ không thích hợp.

Thân thể y rất suy yếu, tinh thần của y rất không ổn định.

Thân thể suy yếu, có thể giải thích là bởi vì mang thai hài tử, tinh thần của y không ổn định, có thể nói là vì Ngụy Quang Hàn chết đi.

Thế nhưng ý thức của y rất thanh tỉnh, thanh tỉnh đến mức nhận thấy được lý do sự tình không phải giản đơn như vậy.

Mang thai hài tử có khả năng khiến cho thân thể thoáng suy yếu một chút, thế nhưng thân thể Vân Khuynh bởi vì kim tằm cổ của Tần Vô Song, đã sớm khắc phục điểm suy yếu này.

Ngụy Quang Hàn chết, Vân Khuynh chỉ vào lúc hạ táng Ngụy Quang Hàn, mới yên lặng rơi lệ, sau đó nửa chữ cũng không đề cập tới.

Sau lại y liền chỉnh đốn tinh thần, tuy rằng Ngụy Quang Hàn vì Đại Bảo mà chết, sự thực này đặt ở trong lòng y, nặng nề khiến y khó có thể hô hấp, thế nhưng ý thức của y còn không có bị đau đớn làm cho suy sụp, y biết vì hài tử trong bụng y, vì Tần gia huynh đệ, nói cái gì y cũng không thể hiển hiện ra y áy náy thương tâm trầm trọng, vậy nên y tận lực nhẫn nại.

Dưới tình huống như vậy, y vẫn như trước lấy tốc độ nhanh chóng suy nhược xuống, tinh thần cũng càng trở nên khó có thể chống đỡ thân thể...

Điều này nói rõ thân thể y xảy ra vấn đề, một vấn đề khác.

Mấy người từ ban đầu yên tâm cho đến sau đó là sầu lo, không khỏi nghĩ tới một phen nói của Chiến Thiên Y trước khi đi với Vân Khuynh.

Mọi người lại khẩn trương lên, cho rằng vấn đề xảy ra ở chỗ Chiến Thiên Y, Tần Vô Song y thuật tốt, thế nhưng hắc nhìn không ra nửa phần mảnh khoe.

Sau đó nghĩ tới sự tồn tại của Chiến Thiên Y gần với thần như vậy, hành sự quý dị, có lẽ chỉ có người cường đại quý dị giống như vậy mới có thể nhìn ra một chút, bọn họ liền về tới Lưu Ly tiểu trúc lần thứ hai.

Tìm kiếm Tinh Tú lão nhân, sư phụ Liên Cừ, người dạy Liên Cừ thuật tinh tượng.

Hắn là một người đức cao vọng trọng, tiên phong đạo cốt, không ai biết tuổi tác của hắn, bản lĩnh cao cường của hắn cũng không ai hiểu được.

Liên Cừ là đệ tử của hắn, là Thiên Cơ đảo chủ có tiếng, trước khi đến Tần gia, chuyện hắn tính ra, không một cái nào là không chính xác, đạo hạnh có thể thấy rõ, mà sư phụ hắn, tuyệt đối còn mạnh hơn hắn.

Mấy ngày nay, bọn họ dường như một mực bồn ba, giống như là muốn đem con đường cả đời toàn bộ đi hết, tới tới lui lui, tới tới lui lui.

Lại nhớ tới Lưu Ly tiểu trúc, lúc đến Lưu Ly tiểu trúc, Vân Khuynh lại một lần nữa ngắt đi.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song mấy người bất chấp cái khác, trực tiếp ôm y đi tìm Tinh Tú lão nhân.

Tinh Tú lão nhân thấy bọn họ thì tương đương vui vẻ.

Lần trước bọn họ vội vã tạt qua Lưu Ly tiểu trúc, Tinh Tú lão nhân vẫn đang bế quan, bỏ lỡ bọn họ, chuyện Đại Bảo cũng chưa kịp nói.

Tinh Tú lão nhân sau khi xuất quan, đang tính toán bao giờ thì viết một phong thư gọi bọn họ trở lại một chuyến, chính bọn họ lại tự đưa lên cửa.

Tần gia tam huynh đệ chạy một đoạn đường rất dài, phong trần mệt mỏi, không kịp rửa mặt chải đầu thay trang phục, trực tiếp gặp mặt Tinh Tú lão nhân.

Tinh Tú lão nhân quả nhiên tiên phong đạo cốt như trong truyền thuyết.

Hắn một thân áo xám, đạo bào in hình âm dương bát quái đồ án không gió tự động, mái tóc hoa râm của hắn rất chỉnh tề, hắn còn có một đôi lông mày trắng rất dài, cùng với râu mép màu trắng cũng rất dài.

Trên mặt hắn tầng tầng nếp nhăn, tinh tường nói cho mọi người, hắn là một lão nhân dài dẫu sương gió.

“Tinh Tú tiên bối, thỉnh giúp ta nhìn Vân nhi một cái rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!”

Tần Vô Phong vừa thấy Tinh Tú lão nhân, chưa hàn huyên được vài câu liền mở miệng nói.

Cho dù Tinh Tú lão nhân cũng cấp thiết muốn nói cho bọn họ về chuyện huyết đồng và chuyển thể linh đồng, thế nhưng mạng người quan thiên, hắn vẫn quyết định xem xét Vân Khuynh trước.

Đem Tần Vô Phong mấy người đi vào nội thất, để cho bọn họ đặt Vân Khuynh lên giường, Tinh Tú lão nhân lập tức bắt đầu kiểm tra cho Vân Khuynh.

Kiểm tra nửa ngày, vẻ mặt hắn nghiêm túc, nửa ngày sau hắn mới thở dài một tiếng, xoay người: “Không có gì trở ngại, chỉ là một đoạn thời gian trước bị tổn thương thôi.”

“Có ý gì???”

Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ đều nghe không hiểu lời Tinh Tú lão nhân, bọn họ vẫn luôn tận lực bảo hộ Vân Khuynh, Vân Khuynh hầu như không có cơ hội bị thương.

Lần trước ở trước mặt Chiến Thiên Y, là một lần ngoài ý muốn, nhưng là bọn hắn vẫn luôn không biết Chiến Thiên Y rốt cuộc tổn thương Vân Khuynh bằng cách nào.

Tinh Tú lão nhân lắc đầu: “Linh hồn của y, cùng với thân thể này vốn là hoàn toàn phù hợp, nhưng một đoạn thời gian trước, từng có người khống chế linh hồn y.”

Đích xác, lúc trước Chiến Thiên Y đem linh hồn Lạc Minh kéo đến thế giới này, cũng không phải tùy tiện tìm một thân thể, mà là tương đương với Lạc Minh chuyển thể sống lại, có một thân thể hoàn toàn mới.

Thân thể và linh hồn y, là hoàn toàn phù hợp.

Chỉ là, khi ở ‘Vô Gian luyện ngục’, Ngụy Quang Hàn vì phục sinh Chiến Thiên Y mà chết, chuyện thứ nhất Chiến Thiên Y sau khi sống lại, đó là muốn cứu Ngụy Quang Hàn sắp chết đi trước mắt hắn.

Thế nhưng hắn vừa phục sinh, công lực không đủ, linh hồn và thân thể Vân Khuynh bị hắn kéo đến thế giới này có cảm ứng đặc thù với hắn, giống như năm xưa đem Vân Khuynh kéo đến thế giới này, hắn hoàn toàn có thể nắm linh hồn Vân Khuynh trong tay.

Vì vậy hắn muốn Vân Khuynh giúp hắn, muốn mượn lực lượng của mấy người Vân Khuynh cứu trợ Ngụy Quang Hàn, vậy nên hắn dựa vào khống chế linh hồn Vân Khuynh, chỉ dẫn Vân Khuynh đi tới địa phương hắn ngủ say.

Cử động kia của hắn là bắt buộc, cũng không phải hắn cố ý gây nên, thế nhưng điều này thực sự tổn thương tới Vân Khuynh.

Tinh Tú lão nhân giải thích một phen, Tần Vô Phong mấy người hoàn toàn không hiểu, bọn họ muốn biết chỉ có một việc, Vân Khuynh có chuyện gì hay không, có thể khôi phục hay không???

Tinh Tú lão nhân nghe xong vấn đề của bọn họ thì khẳng định gật đầu, nói với Tần gia tam huynh đệ: “Có thể khôi phục là tất nhiên, chỉ là các người cần lắng tránh một chút. Lúc ta ra tay, luôn luôn không thích người khác ở bên cạnh ta.”

Bối phận của Tinh Tú lão nhân, cùng với thân phận hãn là sư phụ Liên Cừ, đều có thể để bọn họ tin tưởng Tinh Tú lão nhân.

“Như vậy, chúng ta kính nhờ người tiền bối.”

Bọn họ không hiểu những thứ này, không thể nhúng tay hỗ trợ, chỉ có thể làm theo lời Tinh Tú lão nhân lui đi ra ngoài.

Cứ như vậy, toàn bộ trong phòng, liền chỉ còn lại Vân Khuynh và Tinh Tú lão nhân.

Tinh Tú lão nhân chỉ là vỗ vài cái trên mấy huyết đạo của Vân Khuynh, Vân Khuynh liền tỉnh lại.

Y có chút mệt mỏi mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn, cùng với mái tóc hoa râm lại càng hoảng sợ.

May là Tinh Tú lão nhân giải thích đúng lúc, bằng không Vân Khuynh còn tưởng rằng mình bị người nào bắt cóc.

“Cừ nhi nói đúng, mệnh cách của người rất kỳ quái, thảo nào có thể sinh ra hài tử chuyển thế linh đồng...”

Thế nhưng, ta thấy người tâm sự chưa cởi, cùng với trần duyên kiếp trước cũng chưa hết, khiến người có tâm kết khó gỡ, người có muốn ta giúp

người cời ra khúc mắc không???”

Vân Khuynh kinh ngạc nhìn Tinh Tú lão nhân.

Y đích xác có khúc mắc chưa cời, y hiện nay có rất nhiều khúc mắc.

Lo lắng Đại Bảo, phức tạp với Tần Vô Hạ, áy náy bị thống vì Ngụy Quang Hàn chết, cũng không biết Tinh Tú lão nhân nói rốt cuộc là cái nào.

“Lão hủ nói, đương nhiên là cái quan trọng nhất kia.”

Có lẽ là thần thái trên khuôn mặt Vân Khuynh quá dễ nhận ra, Tinh Tú lão nhân vừa nhìn nghi hoặc trên khuôn mặt y liền hồi đáp.

Vân Khuynh kỳ thực có chút mất hết hứng thú, thế nhưng y từng nghe nói về vị sư phụ này của Liên Cừ ở chỗ hắc, thực sự không phải người thường.

“Không biết tiền bối người dự định giúp ta cời ra khúc mắc như thế nào???”

Tinh Tú lão nhân một đôi con mắt màu mực thâm thúy lóe ra tia sáng thần bí:

“Ta tự nhiên là có biện pháp, ta nói cho người người cũng không hiểu, ta chuẩn bị dùng thuật mộng nhập thần cơ, cho người đi đến địa phương nên đi, triệt để lý giải tâm nguyện của người...”

Chẳng qua, ta tuy rằng quyết định làm như vậy, nhưng ý kiến của đương sự là người cũng rất quan trọng, nếu người nguyện ý ta liền xuất thủ, không muốn liền thôi. Ta vừa cho Tần gia huynh đệ đi ra ngoài, chủ yếu cũng là vì việc này. Người nghĩ thế nào???”

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ có chút trắng nhợt của Vân Khuynh hiện lên một mặt cười suy yếu: “Có cái gì để suy nghĩ, tiền bối chủ động giúp ta,

sao ta lại cự tuyệt, tiền bối giúp ta cởi ra khúc mắc, Vân Khuynh tự nhiên vô cùng cảm kích, cho dù không giải được cũng đâu quan trọng không phải sao???”

Tinh Tú lão nhân sờ sờ râu mép gật đầu: “Đúng đúng đúng, nói cho cùng, chính là như vậy.”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 279: Mộng Nhập Thần Cơ

Mộng nhập thần cơ, trước hết phải để Vân Khuynh ngủ say mới có thể bắt đầu.

Chờ tới lúc nhận thấy Vân Khuynh rơi vào ngủ say, Tinh Tú lão nhân mới bắt đầu động thủ.

Vân Khuynh cảm thấy tâm của mình rất bình tĩnh, rất bình tĩnh.

Bình tĩnh giống như đời này gả cho Tần Vô Song, bình tĩnh giống như đời trước yêu Ngụy Quang Hàn.

Vân Khuynh có thể cảm giác được ý thức của mình rất thanh tỉnh, vẫn an tĩnh chìm trong một đoàn hắc ám.

Chậm rãi, ý thức của y, giống như có thêm cánh, nhẹ trôi lơ lửng, chậm rãi bay lượn.

Thanh âm Tinh Tú lão nhân mông mông lung lung, gián đoạn mở miệng: “Tất cả tùy theo lòng người... Nếu như người xem không rõ tâm của mình... Sẽ.... Vĩnh viễn, không về...”

Đây là một lần lựa chọn phải trải qua trong cuộc đời Vân Khuynh, đặc biệt sau khi Ngụy Quang Hàn đã chết...

Tất cả về Ngụy Quang Hàn lưu lại tại thế giới này, ảnh hưởng tới y quá lớn.

Ý thức Vân Khuynh cuối cùng từ câu nói chẳng rõ đầu đuôi kia của Tinh Tú lão nhân, liền hoàn toàn mất đi ý thức.

Thế kỷ hai mươi, Trung Quốc, thành phố G.

Hiện tại là giữa tháng sáu, ánh nắng chói sáng, ánh mặt trời nóng rực xuyên thấu qua rèm cửa sổ trong suốt chiếu vào trong phòng, người trên giường, dường như bị ánh nắng quấy rối giấc ngủ.

Y hơi nhúc nhích một chút, vô ý thức giơ lên cánh tay, che ở trước mí mắt, chậm rãi mở mắt.

Lọt vào trong tầm mắt chính là trần nhà tuyết trắng, cùng với đèn treo thủy tinh tinh xảo.

Vân Khuynh giật mình, trần nhà như vậy, đèn treo như vậy, là quen thuộc lại xa lạ đến cỡ nào.

Y không tự chủ được thay đổi ánh mắt, nhìn sang bàn học gỗ lê bên cạnh, lướt qua ghế da màu đen mềm mại, còn có sofa màu nâu, bàn trà đá cẩm thạch...

Nơi này là...

Nơi này là...

Ở đây rõ ràng là gian phòng thế kỷ hai mươi của Lạc Minh, vì sao, vì sao y lại ở chỗ này???

Y không phải là ở cổ đại, ở Lưu Ly tiểu trúc tại Huỳnh Quang vương triều sao???

Thế nào lại có cảm giác tỉnh lại liền về tới thế kỷ hai mươi, nếu là y trở về, Tần gia huynh đệ, Đại Bảo tiểu Bảo phải làm sao, hài tử trong bụng Vân Khuynh phải làm sao???

Vân Khuynh với khuôn mặt thanh tú của Lạc Minh, kinh ngạc phát ngốc.

Sau khi ngấn người y chậm rãi ngồi dậy, xốc lên chăn bông, ngay cả áo ngủ trên người cũng chưa kịp đổi, đã đi đến bên cửa sổ sát đất, giật lại rèm cửa sổ, ánh nắng bên ngoài xán lạn không thể tin nổi.

Hầu như là chói mắt.

Vân Khuynh vươn tay vỗ về kính thủy tinh bị ánh nắng chiếu lên có chút nóng lên, trong lòng ngũ vị tạp giao.

Phía sau vang lên thanh âm mở cửa đóng cửa, thân thể Vân Khuynh cứng đờ, bỗng nhiên xoay người.

Ánh vào mắt y, dĩ nhiên là...

Ngụy Quang Hàn???

Là Ngụy Quang Hàn thế kỷ hai mươi, không phải Ngụy Quang Hàn có làn da tuyết trắng, khuôn mặt yêu dị, có lẽ chỉ chộc người yêu thương kia.

Vân Khuynh mở to hai mắt nhìn Ngụy Quang Hàn từng bước từng bước đi về phía y, tim đập của y, dường như có chút kỳ lạ nảy lên.

Ngụy Quang Hàn mặc một thân quần áo ở nhà màu lam nhạt, cước bộ dưới chân hẳn không có nửa phần dừng lại, thẳng tắp đi về phía Vân Khuynh, cười cười, trên khuôn mặt điển trai tràn đầy vẻ ôn nhu, sau khi tới gần Vân Khuynh, dựa vào ưu thế thân cao, hẳn vươn tay vò vò mái tóc ngắn mềm mại của Vân Khuynh: “Minh, sao không ngủ thêm một hồi, hôm qua không phải còn nói không dậy nổi, nhất định muốn ta gọi người dậy sao???”

Ách...

Vân Khuynh lúc này, cứng đờ...

Động tác thật, thật, thật thân mật!!!

Thời gian lúc trước, tuy rằng y thích Ngụy Quang Hàn, thế nhưng y vẫn rất khắc chế, Ngụy Quang Hàn đối với y càng là âm tình bất định, động tác thân mật chân chính giữa hai người rất ít.

Nhưng hiện tại, Ngụy Quang Hàn trước mắt vì sao lại ôn nhu với y như thế???

Trong vẻ mặt của Vân Khuynh, không tự chủ được mang theo vài phần mê hoặc, trong ánh mắt đen kịt rõ ràng phản chiếu cái bóng của Ngụy Quang Hàn, cùng với nội tâm y nhàn nhạt vô thức.

Ngụy Quang Hàn lập tức nhíu mày, đưa tay chuyển qua sờ sờ trán y: “Làm sao vậy, Minh người có phải khó chịu hay không???”

Vân Khuynh ngơ ngác nhìn Ngụy Quang Hàn, không tiếng động lắc đầu.

Động tác tiếp theo của Ngụy Quang Hàn lại dọa đến y.

Ngụy Quang Hàn trực tiếp ôm y vào trong lòng, cầm cạp cạp trên đỉnh đầu y: “Có cái gì khó chịu nhất định phải nói cho ta biết, đừng khiến ta lo lắng.”

Ngụy Quang Hàn như vậy quá quái dị, Vân Khuynh không nhận được nữa vươn tay đẩy hắn ra: “Vì sao???”

Ngụy Quang Hàn bởi vì không phòng bị, bị y đẩy ra, Ngụy Quang Hàn bị đẩy ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Minh, người làm sao vậy???”

Vân Khuynh mở lớn hai mắt: “Vì sao đối với ta như vậy??? Người không phải... Không phải rất chán ghét rất khinh thường đồng tính luyến ái sao, vì sao còn thân mật với ta như thế???”

Đến đây, cứng đờ chính là Ngụy Quang Hàn.

Khuôn mặt Ngụy Quang Hàn dần dần âm trầm xuống, trong đôi mắt hắn lóe ra tia sáng thần bí: “Vân Khuynh???”

“Chuyện gì???”

Đôi mắt với Ngụy Quang Hàn gọi tên, Vân Khuynh hầu như là trả lời theo phản xạ, sau một khắc, y liền che miệng lại, ngạc nhiên nhìn Ngụy Quang Hàn.

Trời, Ngụy Quang Hàn này, vì sao biết cái tên Vân Khuynh???

Vào lúc y còn đang suy nghĩ, Ngụy Quang Hàn liền bước nhanh về phía trước đỡ lấy bờ vai y:

“Sao người lại ở đây??? Sao người lại trở về, người ở thế giới kia cũng đã chết sao???”

Không, không, không, không có khả năng, Tần gia huynh đệ lợi hại như vậy, sao có thể... Trừ phi... Trừ phi là...

Chiến Thiên Y??? Là Chiến Thiên Y sát hại người???”

Một loạt vấn đề của Ngụy Quang Hàn làm Vân Khuynh có chút não trạng cháng váng đầu, y lập tức trả lời: “Không có, Chiến Thiên Y không làm gì ta, Tinh Tú lão nhân nói ta hiện tại là mộng nhập thần cơ, hẳn muốn ta tới đây cởi bỏ khúc mắc, ta ở thế giới kia, rất tốt, không có việc gì.”

“Thật không...”

Ngụy Quang Hàn thở ra một hơi, rốt cục trầm tĩnh lại.

Sau đó liền thì thào tự nói: “Cởi bỏ khúc mắc... Là chỉ ta sao???”

Vân Khuynh buông xuống đôi mắt, thở dài một tiếng: “Ta nghĩ là vậy.”

Ngụy Quang Hàn gật đầu: “Cũng đúng, ở thế giới kia, ta vẫn nói cho người ta yêu người làm người phức tạp, hơn nữa ta còn vì nhi tử của người mà chết, người khẳng định cảm thấy áy náy....”

Vân Khuynh một lần nữa giương mắt nhìn hăn: “Người không phải đã chết sao, sao lại trở về???”

Ngụy Quang Hàn khẽ cười một tiếng, nhìn cảnh sắc phía bên ngoài cửa sổ, chậm rãi mở miệng:

“Ta vốn là vì phục sinh sư phụ mà hi sinh mình, chỉ là chẳng biết vì sao, sư phụ sau khi sống lại thì ta còn không có triệt để chết đi, vì vậy sư phụ, giống như năm xưa đem người đưa đến thế giới kia, đẩy ta trở về.

Minh, ta rất cảm kích sư phụ, sư phụ đem ta đưa đến năm thứ hai chúng ta quen nhau, lúc này đây, ta rốt cục có thể không thương tổn người nữa, có thể thực sự yêu người.”

Vân Khuynh nghe như lọt vào trong sương mù, y không biết cái gì là ‘giống như năm xưa đem người đưa đến thế giới kia’, cũng không hiểu cái gì là ‘Ta rốt cục có thể không thương tổn người nữa, có thể thực sự yêu người’.

Vân Khuynh nhíu lại lông mày, sắc mặt ủ dột nhìn Ngụy Quang Hàn: “Ngụy Quang Hàn, người lời này là có ý gì, người rốt cuộc giấu ta cái gì, người nói rõ cho ta.”

Ngụy Quang Hàn xoay người, thấy y một thân áo ngủ, ho nhẹ một tiếng, ngồi xuống sô pha, thuận tiện rót một cốc nước cho mình: “Ngồi xuống, ta từ từ nói cho người.”

Vì vậy, Ngụy Quang Hàn liền đem chuyện hăn giấu diếm lúc trước, toàn bộ nói cho Vân Khuynh.

Bao gồm cả đời trước hăn kỳ thực là yêu Lạc Minh, nhưng bởi vì cửu âm huyền mạch mà liên tục thương tổn Lạc Minh, cũng nói cho y, là hăn kêu sư phụ hăn giúp Lạc Minh xuyên qua đến cổ đại biến thành Vân Khuynh, còn nói cho y trong hai trăm năm kia, hăn vẫn luôn đi tìm Lạc Minh.

Vân Khuynh nghe mà ngũ vị tạp giao, lúc y còn chưa phản ứng lại, giọt nước mắt trong suốt đã như đứt dây, từ hai gò má y rơi xuống.

Chờ Ngự Quang Hàn rốt cục nói xong ngẩng đầu lên, mới phát hiện Vân Khuynh từ lâu đã khóc không thành dạng.

Ngự Quang Hàn có chút hoảng hốt:

“Minh, người đừng khóc, đừng khóc, hiện tại đều rất tốt, tất cả đều đã ổn, tuy rằng ta không thể ở lại cố đại với người, thế nhưng sư phụ đã đem ta về đây.

Ở chỗ này, ta và thân thể hiện tại của người, Lạc Minh lúc ban đầu vừa mới quen nhau hai năm, y hiện tại thậm chí còn chưa phát hiện cảm tình đối với ta.

Lúc này đây, ta nhất định sẽ yêu y thật tốt, sẽ không để chuyện trước đó của chúng ta tái diễn.”

Vân Khuynh cầm lấy khăn giấy xoa xoa nước mắt, con người hồng hồng nhìn Ngự Quang Hàn, cuối cùng chỉ có thể lẩm bẩm nói: “Xin lỗi....”

Ngự Quang Hàn một người lưng đeo nhiều thứ như vậy, nhưng y khi ở cố đại nhìn thấy Ngự Quang Hàn, còn liều mạng xa lánh hẳn...

Tâm Vân Khuynh có chút đau đớn: “Được rồi, Quang, thân thể của người... Cái kia cái gì cửu âm huyền mạch???”

Ngự Quang Hàn cười to:

“Ngu ngốc Minh, ta quay về đến nơi đây, mang theo ký ức tại cố đại, ta tiếp tục luyện kiếm pháp sư phụ tạo ra cho ta, áp chế phong ấn Huyền Âm khí của cửu âm huyền mạch là được.

Lúc này đây, cửu âm huyền mạch không chỉ không tổn thương được ta, ta còn nhảy vọt trở thành người lợi hại nhất Ngự gia chúng ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 280: Lựa Chọn Hạnh Phúc

Ngụy Quang Hàn có tính là nhân họa đắc phúc không???

Hoặc là, bị Chiến Thiên Y kéo về cổ đại, chỉ là một hồi rèn luyện, là ông trời bồi thường đối với Ngụy Quang Hàn lưng đeo cửu âm huyền mạch.

Cho dù hãn vì tình một mối, vì tình gây thương tích, nhưng hãn cuối cùng đã khắc phục được nhược điểm cửu âm huyền mạch, đột phá đại nạn sinh tử, còn có một cơ hội gần như là sống lại ở bên người mình yêu.

Ngụy Quang Hàn là đáng thương, nhưng vào giờ khắc này cũng là hạnh phúc, sự thống khổ của hãn đã qua đi, hôm nay nghênh đón chỉ có hạnh phúc.

“Minh, người đang ở trong thần cơ mộng cảnh, như vậy người còn muốn trở về không???”

Vân Khuynh nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, hồi đáp: “Đương nhiên phải đi về.”

Nam tử trước mắt là người y từng yêu, thế nhưng, bọn họ bỏ lỡ, giữa bọn họ lại trải qua nhiều chuyện như vậy, bọn họ sao có thể trở lại như lúc ban đầu yêu thương đối phương???

Đi qua cổ đại, Vân Khuynh nhận thức Tần Vô Song, Tần Vô Phong, Tần Vô Hạ, sinh hạ Đại Bảo tiểu Bảo, mặc dù đã từng là Lạc Minh, nhưng y và Lạc Minh cũng có rất nhiều điểm khác biệt.

Trước mắt tất cả, là thứ y đã sớm bỏ qua, y hôm nay muốn theo đuổi, chỉ là cuộc sống bình tĩnh an nhàn trong Tầm gia tại Giang thành Huỳnh Quang kia thôi.

Ngụy Quang Hàn có chút cay đắng nhìn y: “Có đôi khi, ở cùng với Lạc Minh, ta rất hận mình có hai trăm năm ký ức kia, ký ức về Vân Khuynh, còn Lạc Minh vẫn thuần túy như vậy, thuần trắng như lúc ban đầu, nhưng ta lại không phải Ngụy Quang Hàn vốn có.”

Vân Khuynh giật mình, đôi mắt vụt sáng một chút: “Không thể phủ nhận, Lạc Minh thuần trắng như vậy, chính là Lạc Minh người yêu kia... Người tuy rằng không phải Ngụy Quang Hàn lúc ban đầu, thế nhưng Ngụy Quang Hàn hiện tại càng thêm có thể bảo vệ tốt y, không phải sao???”

Bàn tay Ngụy Quang Hàn đặt trên đầu gối, chậm rãi buộc chặt: “Lẽ nào người không cảm thấy không cam lòng sao???”

Ta còn nhớ rõ người năm xưa, cuồng nhiệt với ta như thế nào, nhưng ta một mực thương tổn người... Ta hôm nay giác ngộ, hôm nay có thể dùng trạng thái hoàn hảo yêu thương y, tất cả đều là từ thương tổn người, cho người lớn lên trong thống khổ, người không cảm thấy không cam lòng, không cảm thấy đổ kị y sao???”

“Sao có thể!!!”

Vân Khuynh trừng lớn hai mắt: “Ta là y, y chính là ta, không phải sao, ta hà tất phải đổ kị chính mình???”

Trên khuôn mặt điển trai của Ngụy Quang Hàn hiện lên một tia nghi hoặc: “Người chính là y... Y chính là người??? Thế nhưng, y là Lạc Minh, mà người, lại thành Vân Khuynh.”

Vân Khuynh gục đầu xuống: “Lạc Minh và Vân Khuynh, về bản chất đều là cùng một người, chỉ là Vân Khuynh trải nghiệm nhiều hơn Lạc

Minh, người cần gì nhất định phải đem chúng ta coi như hai người... Nếu thực sự cho rằng hai người, người sẽ phải chọn như thế nào, lựa chọn người nào đây???”

Ngụy Quang Hàn tỉ mỉ so sánh, cuối cùng bỗng nhiên cười to: “Minh, người nói rất đúng, các người vốn là một người, ta cần gì phải chấp nhất, ha ha, bảo ta chọn, vô luận người nào cũng tốt, đều là Minh.”

Đúng vậy, vô luận người nào cũng là Lạc Minh, cũng đều là Vân Khuynh.

Bọn họ là hai cá thể, nhưng cũng là cùng một người, bọn họ có thể cùng tồn tại trong hai không gian song song.

“Nếu là một người... Minh, ta có thể hỏi người một vấn đề không???”

Về mặt Ngụy Quang Hàn có chút kỳ dị, lại có chút chờ mong, cộng thêm vài phần thấp thỏm.

Vân Khuynh trong lòng căng thẳng, hơi nhắm mắt lại, y biết Ngụy Quang Hàn muốn hỏi cái gì, đáng trách chính là y không thể trốn tránh vấn đề này.

Trong đôi mắt tối tăm của Ngụy Quang Hàn xao động tình cảm kỳ dị nào đó: “Người yêu ta không??? Người còn yêu ta không??? Người hiện tại, còn yêu ta không???”

Ba câu của Ngụy Quang Hàn, hỏi chính là đồng nhất một ý, một câu so với một câu càng cấp thiết.

Vân Khuynh vươn bàn tay, đánh giá cẩn thận một phen, nâng mi nói: “Lạc Minh yêu Ngụy Quang Hàn, Vân Khuynh lại yêu Tần gia huynh đệ.”

Y chỉ có thể nói vậy, cái khác, y không biết phải nói như thế nào.

“Lạc Minh yêu Ngự Quang Hàn, như vậy Vân Khuynh thì sao, Vân Khuynh có thể vào lúc yêu Tần gia huynh đệ còn yêu Ngự Quang Hàn???”

Ngự Quang Hàn hỏi vấn đề này, muốn, chính là đáp án vấn đề này.

“Vân Khuynh chính là Lạc Minh.”

Vân Khuynh không có chính diện trả lời, nhẹ giọng mở miệng nói như vậy.

Vân Khuynh yêu Ngự Quang Hàn không???

Đáp án là không biết.

Vân Khuynh là thật không biết mình có còn yêu Ngự Quang Hàn hay không.

Lúc y là Vân Khuynh y đã quyết định quên đi người này, làm lại từ đầu, sau khi nhìn thấy hần, cảm giác của y đối với hần cũng không còn kịch liệt giống như trước đây.

Y nghĩ, hần là không thương, không thương Ngự Quang Hàn!!!

Hơn nữa, một lần kia, lúc Ngự Quang Hàn thu Xích Huyết Kiếm trên núi Vô Danh, y lại bị Ngự Quang Hàn dọa thiếu chút nữa ngừng thở.

Thế nhưng, lúc Ngự Quang Hàn chết, y vẫn như trước đau nhức nội tâm khó chịu.

Rốt cuộc yêu hay không yêu, y đã mê man, chính y cũng không biết.

Thế nhưng, tới lúc này đây, yêu và không yêu đã không còn quan trọng.

Trước đây y từng tiếc nuối Ngụy Quang Hàn không thể ở bên Lạc Minh, hai người bọn họ hạnh phúc, là sự mong đợi tư ẩn nhất đáy lòng Vân Khuynh.

Hiện tại, tuy rằng y đang ở cổ đại, có người yêu khác, thế nhưng chỉ cần y biết tại thế giới kia, Lạc Minh và Ngụy Quang Hàn yêu nhau là được, y liền không còn tiếc nuối.

Lấy thân phận Vân Khuynh, y sẽ không cũng không thể tiếp thu Ngụy Quang Hàn, thế nhưng, Lạc Minh thế kỷ hai mươi thì khác, Lạc Minh thế kỷ hai mươi không biết Tần Vô Phong, không nhận ra Tần Vô Song, trong mắt trong lòng y chỉ có Ngụy Quang Hàn một người, vậy nên y có thể không hề cố kỵ ở bên Ngụy Quang Hàn.

Biết đâu đây là kết cục tốt nhất giữa y và Ngụy Quang Hàn.

Sau khi biết rõ tất cả ở đây, trước mắt Vân Khuynh trở nên trong sáng, không còn bối rối mình rốt cuộc yêu Ngụy Quang Hàn hay không, cũng không cần tiếp tục áy náy Ngụy Quang Hàn vì Đại Bảo mà chết, lại càng không cần vì mình đã từng bỏ lỡ Ngụy Quang Hàn mà tiếc nuối...

Sự tình phát triển tới cực điểm ngày hôm nay, Vân Khuynh chỉ biết bỏ lỡ giữa bọn họ trước đó chính là duyên phận hôm nay.

Hạnh phúc như vậy, thật tốt.

Tinh Tú lão nhân nói không sai, hẳn giúp Vân Khuynh cởi bỏ khúc mắc y lưu ý nhất.

Hơn nữa, xem ra, không chỉ là khúc mắc của y, cũng là khúc mắc của Ngụy Quang Hàn.

Hiện tại, hai người đều nghĩ thông, mặc kệ ở đáy lòng đối phương, chính mình có vị trí như thế nào, nói chung bọn họ đều hạnh phúc, đều không tiếc

nuôi.

Trên khuôn mặt Ngụy Quang Hàn mang theo dáng cười thật to, thần thái phi dương: “Hai trăm năm trước kia, ta chưa từng có nhất khắc nhẹ nhõm giống như bây giờ.”

Vân Khuynh cười yếu ớt, trong đôi mắt hiện lên mỉm cười: “Người hiện tại hạnh phúc như vậy, tự nhiên là nhẹ nhõm.”

Ngụy Quang Hàn nằm ngửa tại sô pha, ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ lên thủy tinh trên bàn: “Ước ao duy nhất chính là thân thể của người tại cổ đại, ta và Minh đời này cũng không thể có hài tử của mình...”

Chẳng qua, đừng chỉ nói ta, ta hạnh phúc, người thì sao, người cũng hạnh phúc chứ, Tần gia ba huynh đệ đối với người rất không tệ.”

Vân Khuynh vươn tay vuốt lên sợi tóc rơi trên trán, dáng cười bên môi thành lớn: “Đó là tự nhiên, nhân sinh khổ đoản, chúng ta đều phải hạnh phúc mới đúng, đại ca, Vô Song thậm chí là Vô Hạ đối với ta đều tốt, thế nhưng, hiện tại, ta vẫn không thích Vô Hạ...”

“Minh, khiến người bất an là lỗi của ta, bởi vì ta thương tổn, cho người yêu một người, kỳ thực cũng không khó, chỉ cần người kia có cơ hội tiếp cận người, có đủ kiên trì sưởi ấm cho người, sủng ái người... Tần Vô Hạ, hẳn có một cơ hội kia, vậy nên người yêu hẳn, chẳng qua là vấn đề thời gian, Minh người quá nhẹ dạ, quá dễ bị cảm động...”

Nếu như Tần Vô Phong, Tần Vô Song bọn họ đích xác không phản đối, người không ngại thử tiếp thu Tần Vô Hạ xem, chính người cũng nói nhân sinh khổ đoản, không chịu nổi lăn qua lăn lại, có thể hạnh phúc liền tận lực làm cho mình hạnh phúc đi...”

Vân Khuynh gật đầu: “Ta sẽ suy nghĩ.”

Hai người lại ngồi một hồi, thời gian chậm rãi trôi qua trong trầm mặc, Vân Khuynh có chút bất an: “Ta không biết mộng này, lúc nào mới có thể kết thúc, ta cũng không biết mình lúc nào có thể trở lại... Ta phải trở lại như thế nào??? Ta có thể không về được hay không...”

Ngụy Quang Hàn mặt mày khẽ động: “Minh, người không nên gấp gáp, Tinh Tú lão nhân nếu cho người về đây, nhất định đã làm tốt dự định mang người trở lại.”

Vân Khuynh đứng lên, một lần nữa đi tới cửa sổ sát đất: “Quang, người không rõ, trong bụng ta còn có hài tử của Vô Hạ, ta sợ ta ở chỗ này quá lâu, sẽ không tốt cho hài tử...”

“Vân Khuynh.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, trống rỗng xuất hiện một đạo thanh âm già nua: “Người thực sự quyết định trở về sao???”

“Tinh Tú lão nhân??? Đúng, ta muốn về, muốn về bên cạnh đại ca và Vô Song bọn họ.”

“Người đã nhìn rõ tâm của người chưa, sau khi lựa chọn, người sẽ không còn cơ hội hối hận, người có thể ở lại đó, một lần nữa bắt đầu với Ngụy Quang Hàn, coi như chuyện người ở đây cho tới bây giờ cũng chưa từng xảy ra...”

Tinh Tú lão nhân lời này là có ý gì???

Vân Khuynh có chút tức giận: “Kỳ thực ta chẳng bao giờ nghĩ tới mình có một ngày dĩ nhiên còn có thể trở về, ta vẫn cho rằng ta sẽ một mực ở lại thế giới kia.”

Lúc này, Ngụy Quang Hàn đột nhiên mở miệng nói: “Vân Khuynh, nếu như ta muốn người, vì ta ở lại chỗ này, người nguyện ý không???”

Vân Khuynh quay đầu lại nhìn hẳn: “Lạc Minh chính là Vân Khuynh, y một mực ở bên cạnh người.”

“Ha hả ha hả... Vân Khuynh, ta thực sự đã thấy rõ lòng của người... Thật đúng là sợ người sẽ chấp nhất tình yêu chưa kết thúc ở đời trước...”

Trong thanh âm Tinh Tú lão nhân mang theo ý cười, tâm Vân Khuynh chẳng biết tại sao bắt đầu trầm tĩnh lại, sau một khắc, thân thể mềm nhũn liền mất đi ý thức.

Ngụy Quang Hàn đứng lúc đỡ được thân thể Lạc Minh, hẳn biết Vân Khuynh đã rời đi.

Nghiêng người hôn lên trán Lạc Minh, Ngụy Quang Hàn như phát thệ mở miệng nói: “Ta nhất định sẽ làm chúng ta rất hạnh phúc rất hạnh phúc...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 281: Trở Lại Tàn Gia

Trang Sinh hiểu mộng mê hồ điệp, Trang Sinh (*) đã từng mê hoặc hồ điệp và bản ngã cái nào mới là thật.

Khi ý thức Vân Khuynh khôi phục trong Lưu Ly tiểu trúc, y cũng có loại ngờ vực này giống như Trang Sinh.

(*) Trang Sinh mơ mình thành hồ điệp, tỉnh dậy không biết là mình mơ thành hồ điệp hay hồ điệp mơ thành mình – cái này quá quen thuộc rồi nhỉ
=..=

Y không rõ trong mộng Vân Khuynh là Lạc Minh, hay thực tế Lạc Minh là Vân Khuynh hiện tại.

Trong đầu y hiện lên nghi hoặc trong giây lát, sau đó là thoải mái.

Vô luận là Lạc Minh, hay Vân Khuynh, đều không quan trọng, chân chính quan trọng, chính là nội dung nhẩn nhủ của ký ức này khiến y an tâm.

Đối với Ngụy Quang Hàn, đã không còn áy náy, không còn tiếc nuối, cũng không còn lo lắng, hoài niệm.

Bởi vì y biết Ngụy Quang Hàn và Lạc Minh, tại thế giới kia, sẽ sống thật tốt, vậy nên y hoàn toàn không lo lắng.

Đôi môi vung lên một đường cong duyên dáng, cho tới lúc này, đặt ở trong lòng y, hòn đá nặng nề nhất đã bị dời đi.

Hóa ra, dù là ở kiếp trước, y cũng chiếm được tình yêu của Ngụy Quang Hàn.

Hóa ra, Ngụy Quang Hàn vì yêu y, làm nhiều chuyện như vậy.

Hóa ra, tình yêu của y không hề uổng phí, hóa ra y vẫn hạnh phúc và may mắn như vậy.

Càng may mắn chính là y ở chỗ này gặp được Tần gia huynh đệ, y đã hạnh phúc như vậy, y nên thấy đủ.

Chậm rãi mở mắt, Vân Khuynh như trước nằm trong gian phòng của Tinh Tú lão nhân tại Lưu Ly tiểu trúc, Tinh Tú lão nhân đang vuốt râu mép, mỉm cười gật đầu nhìn y.

Vừa nhìn thấy Vân Khuynh tỉnh lại, trên khuôn mặt hắc liên hiện ra nụ cười xán lạn: “Thế nào, bản lĩnh giải khúc mắc của lão hủ không tệ lắm phải không.”

Vân Khuynh mỉm cười với hắc: “Cảm tạ tiền bối.”

Tinh Tú lão nhân lắc đầu:

“Không cần, nhìn các người đám tiểu bối này, lão nhân ta cũng thấy vui vẻ.

Được rồi, mộng nhập thần cơ, theo ý của người, chẳng qua ở thế giới kia mấy cái canh giờ, nhưng ở chỗ này, người đã mê man nửa tháng rồi.

Nếu không phải lão hủ đem đầu ra đảm bảo người vẫn mạnh khỏe, tôn nhi ngoan kia của người, Tần gia đám tiểu oa nhi cùng với Hiên Viên Ly Thiên mấy người, phỏng chừng đã sớm đem Lưu Ly tiểu trúc của ta hủy đi.”

Vân Khuynh không thể tin nổi tròng mắt to, sau đó có chút áy náy cười cười: “Xin lỗi, cho người thêm phiền phức.”

Tinh Tú lão nhân lắc đầu: “Đám hài tử kia đều rất lo lắng cho người, người đã tỉnh, ta sẽ không chiếm lấy người thêm, ta đi ra ngoài gọi bọn hân tiến đến.”

“Được, cảm tạ tiền bối.”

Nét mặt Vân Khuynh vẫn lộ vẻ cười yếu ớt.

Kỳ thực y là muốn ngồi xuống, thế nhưng toàn thân y bủn rủn không ngớt, khiến y khó có thể nhúc nhích, xem ra nằm nửa tháng đem khớp xương đều nằm đến mềm rồi.

Vân Khuynh nhìn theo bóng dáng Tinh Tú lão nhân rời đi, chỉ qua hai phút sau, cửa liền bị mở.

Lần này vào là Tần gia huynh đệ.

Tần Vô Phong bước dài vọt tới trước mặt Vân Khuynh, vươn tay cầm tay y: “Vân nhi, Tinh Tú lão nhân luôn luôn không chịu nói cho chúng ta biết người xảy ra chuyện gì, người một người vẫn lẳng lặng nằm, không tỉnh, không nói, quả thực dọa sợ chúng ta... Người...”

“Đại ca.”

Vân Khuynh nắm lại tay Tần Vô Phong, ánh mắt từ Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ trên người nhất nhất lướt qua: “Không có việc gì, đều đã ổn, tất cả đều đã tốt. Không cần lo lắng, ta đây không phải đã tỉnh sao...”

Ha hả, chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, chờ trở lại Tần gia, ta sẽ nói cho các người, toàn bộ nói cho các người, ta sẽ không bao giờ giấu diếm các người mảy may, cũng sẽ không để các người lo lắng nữa...

Thế nhưng các người cũng phải nhớ kỹ, sau đó không được giấu ta chuyện gì.”

Tần Vô Phong Tần Vô Song và Tần Vô Hạ đều cảm giác được Vân Khuynh thay đổi, nhưng rốt cuộc thay đổi chỗ nào, bọn họ lại không thể nói rõ...

Lúc này đây Vân Khuynh như trước không thấy Vân Phàm, chờ y hoàn toàn tốt lên, lại đến chỗ Hiên Viên Ly Thiên và tiểu Bảo.

Vốn Vân Khuynh Tần Vô Phong mấy người sau khi nghe Chiến Thiên Y nói Đại Bảo là huyết đồng thì giật nảy mình, rất quan tâm rất lo lắng cho Đại Bảo, rất sợ Chiến Thiên Y sau khi mang hắc đi sẽ tổn thương hắc.

May là Tinh Tú lão nhân nói cho bọn họ về chuyện tiểu Bảo là chuyển thể linh đồng.

Trừ cái đó ra, Tinh Tú lão nhân cũng tận tâm tận lực vì Vân Khuynh mấy người, giải thích quan hệ và dây dưa giữa huyết đồng và chuyển thể linh đồng.

Khi Vân Khuynh bọn họ biết tiểu Bảo không chỉ có thể khắc chế Đại Bảo, còn có thể mang đến vận may cho Đại Bảo, xoay chuyển số phận Đại Bảo, bọn họ mới an tâm.

Hiện tại tiệc nuôi duy nhất của bọn họ chính là Đại Bảo không có tin tức, cũng không thể đem tiểu Bảo về Tần gia.

Xem ra, Đại Bảo tiểu Bảo kiếp này là vô duyên trưởng thành ở Tần gia.

Chờ tất cả đã hiểu rõ, Vân Khuynh mấy người liền lần thứ hai rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc, lúc này đây bọn họ là thật sự về nhà.

Quay về Tần gia.

Vân Khuynh nôn nghén kỳ thực vẫn chưa từng dừng, thế nhưng cũng không lợi hại như thời gian hoài Đại Bảo tiểu Bảo, hôm nay mang thai hơn ba tháng, tại mặt ngoài xem ra, cái bụng dĩ nhiên vẫn một mảnh bằng phẳng, xem ra lần này sẽ không giống Đại Bảo tiểu Bảo trùng hợp là song bào thai.

Ở bên trong xe ngựa thư thích, lộ trình kéo dài gần tới một tháng, bọn họ mới trở lại Tần gia.

Lúc này đây, là Vân Khuynh lần thứ hai tiến vào Tần gia.

Y còn nhớ rõ, lần đầu tiên y đến Tần gia, là lúc y vừa gả cho Tần Vô Song, cùng Tần Vô Song trở về.

Khi đó y ở trên xe ngựa tùy ý Tần Vô Song làm xằng làm bậy, lần kia chân chính đến Tần gia, y còn đang ngủ say.

Sau khi tỉnh lại... Sau khi tỉnh lại...

Vân Khuynh giương mắt nhìn nam tử lạnh lùng nghiêm nghị đưa tay cho y, dìu y xuống xe ngựa.

Lúc tỉnh lại, y ở ngay trong lòng Tần Vô Phong.

Đó là lần đầu tiên y nhìn thấy Tần Vô Phong, khi đó y liền cảm thấy ánh mắt Tần Vô Phong rất kỳ quái, lại không nghĩ tới, một ngày kia, y lại trở thành tình nhân của nam tử lạnh lùng nghiêm nghị này.

Nghĩ nghĩ, khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh lại mang theo dáng cười.

Từ lúc tỉnh lại trong thần cơ mộng cảnh, Vân Khuynh cả người đều xảy ra một ít biến hóa rất nhỏ, ưu thương đáy mắt biến mất, trên khuôn mặt y cả

ngày đều mang theo dáng cười, hoặc là mỉm cười hoặc là cười yếu ớt, đủ loại cười, ánh mắt cũng ấm áp.

Nhìn người sự vật chung quanh, giống như đối với tất cả đều rất thỏa mãn, cả người tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt nhưng ấm áp, hấp dẫn bọn họ phải nhìn kỹ y, hơn nữa vừa nhìn là luyện tiếu dời đi ánh mắt.

Y hiện tại, giống như biến thành một khối ngọc thạch cực phẩm ôn nhuận, tinh xảo, quý báu, xinh đẹp, làm cho người ta yêu thích không buông tay.

Đối với loại biến hóa này, Tần gia huynh đệ tuy rằng kỳ quái, nhưng càng còn nhiều là hài lòng...

Dù sao có cái gì có thể so sánh với nhìn người mình yêu vui sướng càng khiến người ta vui vẻ đây???

Sau đó bọn họ liền đem tất cả đều quy công lên trên người Tinh Tú lão nhân, trong lòng đối với Tinh Tú lão nhân lại thêm một tầng tôn kính.

Thế nhưng, tinh tế tính ra, cũng đích thật là công lao của Tinh Tú lão nhân, chính thuật mộng nhập thần cơ của hắn mới làm cho Vân Khuynh giải khai khúc mắc lớn nhất hai kiếp của y.

Vân Khuynh đỡ tay Tần Vô Phong, cẩn thận xuống xe ngựa, ánh mắt vừa nhìn thấy Liên Duyệt, Tần Du Hàn đang chờ ở cửa, thậm chí là Hồng thúc lão quản gia Tần phủ, trong lòng liền ấm áp, trong ngực bỗng nhiên mọc lên một mặt cảm động.

Xa nhà ở ngoài, cảm giác được người nhớ mong là nhẹ nhàng tốt đẹp như thế này đúng không???

Thế nhưng, trước khi bọn họ về nhà, trường bối lo lắng cũng là một loại thống khổ dày vò, Vân Khuynh âm thầm thề, sau đó tuyệt không dễ dàng đi

xa nhà.

“Tiểu Khuynh, người tốt cục đã trở về!!!”

Không thể nghi ngờ, trong những người cùng đợi bọn họ trở về, nhớ mong Vân Khuynh nhất chính là Liên Duyệt.

Vừa nhìn đến Vân Khuynh, nàng một người bước lớn vọt tới bên người Vân Khuynh, nhào tới ôm lấy y.

Vân Khuynh cũng mặc kệ không hợp lễ nghi, y cũng vươn tay ôm lại Liên Duyệt, ở bên tai của nàng, cúi đầu nói: “Tỷ, xin lỗi, khiến cho người lo lắng.”

Tiếng tỷ kia kêu Liên Duyệt thiếu chút nữa ngay cả nước mắt cũng chảy xuống, nàng nhẹ nhàng đánh sau lưng Vân Khuynh một chút: “Tiểu tử ngốc, trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi... Tỷ cũng xin lỗi người, đã đánh mất Đại Bảo...”

Nói đến đây, nước mắt Liên Duyệt tốt cục rơi xuống.

Nói đến Đại Bảo, Vân Khuynh lại nghĩ tới lời Tinh Tú lão nhân nói, Đại Bảo và Chiến Thiên Y đích xác có duyên sư đồ, cũng nói Chiến Thiên Y người nọ rất đáng tin, Đại Bảo tuyệt không có nguy hiểm, chỉ là muốn gặp Đại Bảo thì có chút khó, bởi vì Chiến Thiên Y nói một không nói hai, hẳn nói Đại Bảo phải đánh bại hần hần mới cho Đại Bảo trở về, liền nhất định sẽ vào lúc Đại Bảo đánh bại mới thả Đại Bảo.

Nghĩ nghĩ, Vân Khuynh liền đỡ bả vai Liên Duyệt, đỡ nàng kéo ra một chút, nét mặt mang theo nụ cười trấn an: “Tỷ, ta và đại ca, Vô Song bọn họ đã biết hành tung của Đại Bảo, hẳn đã bái một người sư phụ lợi hại đi học nghệ, cũng không có bất luận cái gì cần lo lắng, tỷ người không cần vì thế mà chú ý.”

Đang nói, thân thể Tần Du Hàn nhẹ nhàng chột hiện, thân thể Liên Duyệt liền từ trong tay Vân Khuynh rời đi, Tần Du Hàn mười phần chiếm hữu ôm vai Liên Duyệt: “Tiểu tử ngươi, trở về liền động tay động chân với Duyệt nhi... Ta cảnh cáo ngươi, Đại Bảo mất tích không liên quan đến Duyệt nhi, ngươi không thể trách nàng.”

Vân Khuynh lắc đầu: “Đều là do ta khư khư cố chấp muốn rời khỏi Tần gia mới để cho người khác có cơ hội nhảy vào, sao ta lại trách tử... Nương chứ.”

Thời gian lâu, trước mặt người bên ngoài Vân Khuynh gọi Liên Duyệt là nương, vẫn rất khó hô lên miệng.

Y dường như đã quen kêu nàng là tử, trường tử như mẹ, tuy rằng gọi nàng là nương cũng không có gì không thích hợp, thế nhưng Vân Khuynh vẫn cảm thấy có chút sượng miệng.

Y đã quyết định nói cho Tần gia huynh đệ kiếp trước kiếp này của y, biết đâu, y cũng có thể cố động tử tử của y nói cho mọi người về kiếp trước kiếp này của nàng...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 282: Một Nhà Đoàn Tụ

Trên thế giới này, nơi cho người ta cảm thấy ấm áp, chính là Tần gia.

Trước đây ngay cả y cũng chưa từng ý thức được, hóa ra thật lâu thật lâu trước đây, y cũng đã đem nơi này trở thành ngôi nhà chân chính của y.

Y kiếp này đã định trước là không ra khỏi cửa nhà này.

“Đa, nương, chúng ta đã về.”

Tần gia tam huynh đệ một chữ bài khai, mở miệng nói với Tần Du Hàn và Liên Duyệt, sau khi bọn họ rời khỏi, chuyện trong nhà đều rơi xuống trên người Tần Du Hàn và Liên Duyệt, bọn họ ở bên ngoài còn khiến nhị lão nhớ mong không ngớt, sau khi trở về, bọn họ lý nên trịnh trọng nói cho nhị lão một tiếng bọn họ đã về.

Ánh mắt Tần Du Hàn từ trên người bọn họ nhất nhất lướt qua: “Truy một nương tử thời gian dài lại như vậy, thật là đủ mất mặt.”

Tần Vô Phong buông xuống mí mắt, không có mở miệng, Tần Vô Song ho nhẹ một tiếng cũng dời đi ánh mắt, Tần Vô Hạ còn lại là ánh mắt chờ mong nhìn Tần Du Hàn, trong ánh mắt hàm chứa cấp thiết, giống như là có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói cho Tần Du Hàn.

Hắn đương nhiên là muốn nói cho Tần Du Hàn về chuyện hắn và Vân Khuynh, bởi vì lão đa hắc đã nói, tán thành chuyện giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song hai người.

Hai người ca ca đều chiếm được tán thành, hắn tự nhiên cũng muốn.

Liên Duyệt trừng mắt Tần Du Hàn: “Truy nường tử khó khăn mất mặt lắm sao??? Có phải năm xưa người truy ta quá dễ, vậy nên người hiện tại mới có mặt mũi tiêu khiến các nhi tử???”

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh, Tần Du Hàn đầu đầy mồ hôi lạnh, lập tức im miệng.

Liên Duyệt thấy hăn không có ý kiến, quay đầu lại gật đầu với tam nhi tử: “Khổ cực các người.”

Vân Khuynh mỉm cười mà đứng, trong con người đen như mực mang theo ý cười.

Y đột nhiên phát hiện, nhìn Tần Du Hàn sang Tần gia ba huynh đệ, Liên Duyệt khi dễ Tần Du Hàn, thật là một chuyện thú vị.

“Phu nhân, thiếu gia bọn họ vừa mới trở về, nói vậy còn mệt chết đi, không bằng để cho bọn họ đi xuống nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng ta lại đón gió tẩy trần cho các thiếu gia được không???”

Tần phủ quản gia nhìn ba hài tử mình nhìn lớn lên vẻ mặt phong trần, có chút yêu thương khuyên bảo Liên Duyệt.

Tần Vô Phong lập tức gật đầu: “Đúng vậy, nường, thân thể Vân nhi có chút không khỏe, cũng không nên đứng quá lâu.”

“Thân thể không khỏe???”

Liên Duyệt biến sắc, tránh né bàn tay Tần Du Hàn, vươn tay nắm lấy cánh tay Vân Khuynh: “Tiểu Khuynh, người thân thể không khỏe??? Không khỏe chỗ nào, có chuyện gì không???”

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng cúi đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ chậm rãi nhuộm lên màu hồng phấn đỏ ửng, hạ giọng nói: “Tỷ, người không cần lo

lẳng... Là Đại Bảo tiểu Bảo có đệ đệ hoặc muội muội thôi...”

“Ách...”

Liên Duyệt giật mình, sau đó trên khuôn mặt mỹ lệ bỗng nhiên bắn ra vui sướng thật lớn: “Thực sự??? Người là nói người...”

Nàng nhìn bốn phía, biết ở đây không phải chỗ nói chuyện, áp chế vui sướng, gật đầu nói với Hồng thúc: “Tất cả mọi người tản đi, để ba vị thiếu gia và tiểu Khuynh đi nghỉ ngơi, buổi tối đón gió tẩy trần sau.”

“Tiểu Khuynh người là nói người lại có hài tử??? ”

Ai nha, lần này là của ai vậy, Vô Song hay Vô Phong??? Thật nhanh... Hiện tại ngấm lại, Đại Bảo tiểu Bảo còn chưa được một tuổi... Ha hả...”

Tần Du Hàn đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng nương tử nhà mình cùng con dâu cùng nhau đi xa, nghĩ trong lòng oán niệm không gì sánh được, rõ ràng là nương tử của hắn, vì sao lại chạy theo nam nhân khác.

Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ gật đầu, đuổi kịp Liên Duyệt, đi ở bên cạnh Vân Khuynh, mở miệng nói: “Nương người không cần lo lắng, thân thể Vân nhi sau khi giải cổ, đã trở nên rất khỏe mạnh, ta và Vô Song Vô Hạ lần này cũng sẽ ở cạnh Vân nhi, sẽ không để chuyện lần kia tái diễn.”

Đề cập đến chuyện lần kia, mọi người nhin không được đều đánh một cái rùng mình.

Lần trước, lúc sinh Đại Bảo tiểu Bảo, bởi vì vì khó sinh, Vân Khuynh thật có thể nói là cửu tử nhất sinh, đem Tần Vô Phong, Tần Vô Song dọa sợ muốn chết.

Vân Khuynh cũng nhớ tới sự kiện kia, ra một thân mồ hôi lạnh, đau nhức ngay lúc đó, thế nhưng khiến y suốt đời khó quên.

Thế nhưng đau thì đau, thấy Đại Bảo tiểu Bảo sau khi xuất thế, Vân Khuynh cảm thấy đau đớn lúc đó cùng với sợ hãi trong lòng đều không quan trọng.

Hiện tại y như trước sẽ không vì đau đớn, hoặc là sợ khó sinh mà không cần hài tử trong bụng, bởi vì bất luận gian nguy thế nào, có thể sinh ra một tiểu sinh linh đáng yêu, đều là một chuyện đáng giá chờ mong.

Liên Duyệt thấy Vân Khuynh không có trả lời nàng hài tử là của ai, Tần Vô Phong ân cần giải thích như thế, trên khuôn mặt mỹ lệ không khỏi hiện lên nụ cười xấu xa: “Nga... Ta đã biết, tiểu Phong, lần này tiểu oa nhi trong bụng tiểu Khuynh là của người phải không... Nhìn dáng vẻ đặc ý hài lòng của người kia...”

Nét mặt Vân Khuynh hiện lên một tia mất tự nhiên và bất đắc dĩ.

Sắc mặt Tần Vô Phong cũng cứng đờ: “...Không phải của ta...”

Liên Duyệt hiểu rõ nhú mày: “Vô Song tên kia, cũng thực sự là may mắn... Tiểu Khuynh, người không thể nặng bên này nhẹ bên kia, chờ oa oa này sinh ra, nhất định phải sinh cho tiểu Phong một tiểu oa nhi.”

Vân Khuynh cúi đầu, bên tai và cổ đều nhuộm một mảng hồng hồng hơi mỏng, Tần Vô Phong ho nhẹ một tiếng: “Nương, về vấn đề hài tử là của ai, vẫn là để ngày mai chúng ta nói cho người đi, hiện tại ta mang Vân nhi xuống dưới nghỉ ngơi trước.”

“Được rồi được rồi, không quấy rối các người, hài tử này...”

Liên Duyệt sau khi đưa Vân Khuynh và Tần Vô Phong đến ‘Phù Phong Các’ của Tần Vô Song, liền rời đi.

Tần Vô Hạ vẫn là quay về ‘Vân Tình Lâu’ của mình, có chút khổ não lúc nào mới nên nói cho Tần Du Hàn và Liên Duyệt về chuyện hãn và Vân Khuynh.

Hãn hiện tại không có lập tức nói, thứ nhất là vì mọi người vừa về nhà, tâm tình đều rất vui vẻ, hãn không hy vọng phá hủy tâm tình tốt của mọi người.

Nhưng đến đây, hãn nếu muốn nói cho đa nương, hãn cũng cần trưng cầu ý kiến Vân Khuynh trước, hiện tại Vân Khuynh đối với hãn ôn hoà, điều này làm cho trong lòng hãn có một chút lo lắng.

Vậy nên, hãn dự định đêm nay tìm cơ hội gặp Vân Khuynh một mặt.

Về phần Tần Vô Song, còn lại là đụng phải Nhã Sóc Lam lần trước được hãn mang về từ Tà Vu cốc, Liên Duyệt ngoài ý muốn thích nàng, đã thu nàng làm nữ nhi.

Về phần Mạc Nguyệt, ở Tần gia lâu như vậy, sớm đã bị Hồng thúc dạy dỗ từ một đại thiếu gia cao cao tại thượng, tùy hứng ích kỷ biến thành một người hầu có thể chịu khổ nhục.

Mạc Nguyệt trước đây ở Bách Mạc Cung, người Bách Mạc Cung sợ hãn, kính nể hãn, thế nhưng ngoại trừ ca ca hãn ra, cho tới bây giờ chẳng ai thật tình đối tốt với hãn...

Hãn ở Tần phủ, tuy rằng hồng thúc rất nghiêm khắc với hãn, thế nhưng, toàn bộ trên dưới bên trong phủ, không có ai lấy ánh mắt dị dạng nhìn hãn, bọn họ coi hãn như người bình thường mà đối đãi.

Dần dần, hãn từ ban đầu chống lại, đến sau đó lại thích nơi đây, hiện tại hãn cũng đã coi nơi này là một nửa nhà mình.

Biến dị kim tâm cổ trong cơ thể Tần Vô Song tùy thời tùy chỗ không chế hãm, hãm cũng không dám động nửa điểm ý biến thái.

Nhã Sóc Lam là một nữ tử đáng yêu thiện lương, cho dù Mạc Nguyệt từng phản bội nàng, cho dù Mạc Nguyệt từng muốn gây bất lợi cho đa nàng và Tà Vu cốc, nhưng nàng thích Mạc Nguyệt là chuyện chưa bao giờ thay đổi, nàng vẫn như trước muốn vẫn hỏi Mạc Nguyệt, muốn làm cho Mạc Nguyệt cải tà quy chính.

Trời không phụ người có lòng, sau khi Mạc Nguyệt thực sự cải tà quy chính, tình yêu giữa hai người bọn họ, cũng thực sự nở hoa kết quả.

Chỉ là, người chìm đắm trong vui sướng, vẫn đều quên một tai họa ngầm, Mạc Nhật, ca ca Mạc Nguyệt.

Sau khi Bách Mạc Cung bị hủy, Mạc Nguyệt mất tích, hãm sao có thể từ bỏ ý đồ???

Ban đêm, gió mùa thu đã lạnh khiến người ta có chút khó có thể chịu được, mọi người đã mặc vào quần áo rất nặng.

Người Tần gia, đã lâu không tụ lại đầy đủ cùng nhau.

Ngoại trừ Đại Bảo tiểu Bảo, Tần gia mọi người đây lần thứ hai tụ họp.

Mọi người đang đón gió tẩy trần cho Tần gia tam huynh đệ vừa mới trở về, đám người Long Liễm lục đại ảnh vệ, cũng toàn bộ đến đông đủ, lúc ở kinh thành Tần Vô Phong nghiêm phạt Long Liễm và Long Kính đã kết thúc từ lâu.

Sau khi bọn họ phạm sai lầm bị nghiêm phạt, bọn họ vẫn là huynh đệ tốt tín nhiệm lẫn nhau.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song một trái một phải ngồi ở bên người Vân Khuynh, Tần Vô Hạ ngồi cạnh Tần Vô Song, vừa nhìn vị trí bọn hắn ngồi, Tần Du Hàn đành phải phiền muộn thừa nhận, hai nhi tử của mình quả nhiên là bị Vân Khuynh đối phó.

Nhìn không chỉ hai nhi tử, ngay cả nương tử của mình cũng xoay quanh Vân Khuynh, hắn thực sự là buồn đến thối ruột.

“Y không phải không có tay, các người làm gì đều khẩn trương như thế.”

Tần Du Hàn cũng không biết mình đang nhăn nhó cái gì, chỉ là vừa nghĩ đến lúc trước nương tử hắn không chỉ ở đoạn thời gian Vân Khuynh sinh hài tử mà ngày ngày lo lắng cho Vân Khuynh, đến khi Vân Khuynh rời khỏi Tần gia lại càng lo lắng không ngớt, nghĩ đến vậy hắn lại tức giận.

Hắn nghĩ, có Vân Khuynh ở đây, hắn liền thành người trong suốt, có Vân Khuynh ở đây, hắn cái này ‘Một nhà đứng đầu’ không có nửa điểm cảm giác tồn tại, đặc biệt là ở trước mặt nương tử hắn.

Vậy nên, ở đáy lòng hắn, hắn đối với Vân Khuynh luôn luôn có một loại cảm giác chống lại không lái đi được, vừa nhìn đến mọi người đối với Vân Khuynh quá tốt, hắn liền nhịn không được dưới đáy lòng lật úp bình dấm chua, sau đó liền không chế không được nói vài lời vô liêm sỉ.

Quả nhiên, một câu kia của hắn vừa ra khỏi miệng, người trên bàn lập tức im lặng một giây, sau đó lại khôi phục nguyên trạng.

Thế nhưng dưới bàn, Tần Du Hàn lại bị Liên Duyệt hung hăng đá một cước, Liên Duyệt hạ giọng nghiêng răng nghiêng lợi: “Người nếu như sinh một hài tử cho Tần gia chúng ta, hoặc là mang thai một lần thử xem, chúng ta cũng sẽ khẩn trương người như thế...”

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 283: Tâm Tính Của Vân Khuynh

Nghĩ đến đương nhiên, câu nói kia của Liên Duyệt, tạo thành lực sát thương cực lớn cho Tần Du Hàn, khiến hắn thiếu chút nữa sặc nước bọt của mình.

Vừa mới ban đầu Tần Du Hàn còn có một chút tức giận, thế nhưng tỉ mỉ suy xét lời Liên Duyệt, hắn liền vui vẻ, bởi vì hắn từ trong lời Liên Duyệt biết Vân Khuynh lại có hài tử.

Đại Bảo tiểu Bảo hiện không ở nhà, đối với Tần Du Hàn thích tôn tử mà nói là một tiếc nuối tương đối lớn.

Hiện tại nghe thấy Vân Khuynh lại mang thai, Tần Du Hàn nhất thời cũng vui vẻ, không được tự nhiên lúc trước nơi đáy lòng thoáng cái biến mất không còn một mảnh.

Không chỉ hoàn toàn biến mất không vui đối với việc mọi người quá tốt với Vân Khuynh, ngay cả chính hắn cũng bắt đầu lo lắng thân thể Vân Khuynh có chịu được không, dù sao chuyện lần trước Vân Khuynh khó sinh hắn cũng biết.

Xem ra, giữa Vân Khuynh và Tần Du Hàn, còn cần một đoạn thời gian bồi dưỡng cảm tình, hơn nữa, ràng buộc của cảm tình này còn phải là tiểu tôn tử tương lai của Tần Du Hàn mới được....

Bầu không khí trên bàn ăn thật sự là quá quý dị, Vân Khuynh cũng đã sớm ăn no, chỉ là ngại lễ nghi nên vẫn ở lại cùng mọi người.

Thế nhưng ở Tần gia, Liên Duyệt biết đệ chi bằng tỷ, sao nhìn không ra y miễn cưỡng: “Tiểu Khuynh, người hiện tại thân thể không khỏe, ăn no rồi thì nghỉ ngơi sớm một chút, không cần theo chúng ta. Tiểu Song, người đưa tiểu Khuynh trở lại nghỉ ngơi trước đi.”

Tần Vô Song gật đầu, còn chưa kịp mở miệng, Tần Vô Hạ đã lập tức giành nói: “Ta đến đây đi, để ta đưa Khuynh Khuynh trở về.”

Tần Vô Song và Tần Vô Phong đều ngẩn ra, quay sang nhìn Tần Vô Hạ, Tần Vô Hạ không chút nào lùi bước, bằng phẳng tùy ý bọn họ nhìn.

Liên Duyệt cảm giác được bầu không khí kỳ dị giữa mấy người, hơi híp mắt, thờ ơ nói: “Tốt lắm, tiểu Hạ cùng nhị ca người đưa tiểu Khuynh trở về đi. Tiểu Phong lưu lại, nương một hồi có một số việc muốn hỏi người.”

Tần gia huynh đệ nghe xong Liên Duyệt nói, đều gật đầu nghe theo.

Vân Khuynh cũng gật đầu với Liên Duyệt: “Vậy các người chậm rãi dùng.”

Liên Duyệt khoát tay áo: “Đi đi, đi đi, không nên để mệt.”

Vì vậy, Vân Khuynh, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ liền ra khỏi bàn tiệc rời đi.

Tần Vô Phong nhìn bóng lưng Tần Vô Hạ có chút suy nghĩ, Liên Duyệt còn lại là nhìn Tần Vô Phong có chút suy nghĩ.

Gió đêm nhàn nhạt, tóc dài màu mực của Vân Khuynh hơi phấp phồng trong đêm, bên cạnh hai bên trái phải là Tần Vô Song và Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ vốn là muốn nói chuyện với Vân Khuynh, hỏi một câu Vân Khuynh có chú ý hấn ngả bài với Tần gia nhị lão hay không, thế nhưng Tần Vô Song lại ở một bên, Tần Vô Hạ nhất thời không tiện mở miệng.

Hắn tin tưởng, hắn nếu như mở miệng, nhất định sẽ làm Tần Vô Song khó xử.

Vì vậy, toàn bộ lời nói, tới bên mép, chỉ đổi thành một câu quan tâm của hắn: “Khuynh Khuynh, mấy ngày nay thân thể của người có khỏe không???”

Ở trên đường về, Tần Vô Phong Tần Vô Song đem Vân Khuynh bảo hộ đến kín kẽ, khiến hắn hầu như đều không thấy được bóng người, có lúc nhìn thấy bóng người cũng không thể nói rõ một câu, về nhà, Tần Vô Phong Tần Vô Song ngại nhị lão mà không làm rõ, hắn cũng không có nhiều cơ hội tiếp xúc với Vân Khuynh.

Vân Khuynh nghe xong Tần Vô Hạ nói, dưới chân hơi ngừng lại, mỉm cười nói: “Tốt, đa tạ Vô Hạ quan tâm.”

Tần Vô Song ở một bên, vẻ mặt không đổi, dường như hoàn toàn không để ở trong lòng.

Tần Vô Hạ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, may là Vân Khuynh không có phốt lờ hắn.

Ngay lúc hắn âm thầm vui mừng, Vân Khuynh ngẩng đầu nhìn bầu trời, đột nhiên nở nụ cười.

Lúc này ngay cả Tần Vô Song cũng hiếu kỳ: “Khuynh nhi đang cười cái gì???”

Vân Khuynh cười lắc đầu: “Không có gì, chỉ là, lúc này đi đến nơi đây, khiến ta đột nhiên nhớ tới một việc.”

“Chuyện gì???”

“Nhớ tới lần đầu tiên ta gặp Vô Hạ.”

Nụ cười trên mặt Tần Vô Hạ, bỗng nhiên ngừng lại, có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, không còn cao ngạo lúc hai người mới gặp gỡ nữa.

Lúc đó hai người tâm tình thấp thỏm, hiện tại nhớ lại cũng buồn cười, cảm giác cũng là tuyệt vời.

Tần Vô Song tỉ mỉ suy nghĩ một chút, chỉ nhớ rõ khi đó Tần Vô Hạ bị Vân Khuynh hiểu lầm thành tiểu tặc, bị Vân Khuynh chó ngáp phải ruồi đánh cho bị thương không nhẹ...

Nghĩ nghĩ Tần Vô Song cũng nở nụ cười.

Bầu không khí vốn có cứng nhắc giữa ba người, bị nụ cười của bọn họ, lập tức hóa nhẹ nhàng hơn.

Tần Vô Hạ cũng miễn cảm phát hiện thái độ Vân Khuynh đối với hắn có chút buông lỏng.

Hắn không khỏi nhìn Vân Khuynh muốn nói lại thôi.

Vân Khuynh coi như không thấy, cúi đầu cười yếu ớt, nét mặt cử chỉ hành động rõ ràng là thanh tú ưu nhã, dưới chân y, nhưng lại nghịch ngợm đá hòn đá.

Tần Vô Song hơi nhăn mày: “Sắc trời có chút tối, cẩn thận không nên trượt chân.”

“Không có việc gì, chỉ là cảm thấy thú vị, đã lâu không có nhẹ nhõm như bây giờ... Vô Song, người biết không, ta hiện tại rất hài lòng, rất vui vẻ, ta xem tất cả sự vật bên người hình như đều đang mỉm cười với ta, ta chưa từng có một khắc thỏa mãn vui sướng hơn bây giờ.”

Trong đêm đen, ánh mắt Tần Vô Song dần dần mềm xuống.

“Từ nhất khắc về đến nhà, ta cũng có tâm tình như vậy.”

“Còn có ta.”

Tần Vô Hạ lập tức bổ sung.

Tần Vô Song nhàn nhạt liếc hắt không có mở miệng.

Tần Vô Hạ thấy Tần Vô Song không có phản đối, lập tức lại nghĩ từ nhỏ đến lớn Tần Vô Song bảo vệ hắt, ca ca này đối với hắt vẫn tốt, đối với chuyện Vân Khuynh, hắt rất xin lỗi, thế nhưng, hắt không thể buông tha Vân Khuynh.

Cho hắt dưới sự sủng ái của ca ca, làm càn tùy hứng thêm một lần cuối đi, sau đó, hắt sẽ nỗ lực không làm cho hai vị ca ca lo lắng thương tâm vì hắt.

“Khuynh Khuynh, nhị ca, ta dự định đem chuyện hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta nói cho đa nương.”

Tần Vô Song thân thể cứng đờ, hơi thở lãnh liệt hơi hơi tản mát, thế nhưng hắt cũng không có mở miệng.

Vân Khuynh quay đầu nhìn Tần Vô Song, vươn tay chủ động cầm tay Tần Vô Song, nói với Tần Vô Hạ: “Tốt, chúng ta cùng đi.”

“Ách...”

Đáp án của Vân Khuynh, không chỉ dọa tới Tần Vô Hạ, chính là Tần Vô Song cũng giật mình, Tần Vô Song bỗng nhiên nắm lại bàn tay Vân Khuynh nắm, hơn nữa sức lực rất lớn.

Vân Khuynh tiếp tục đi tới, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ tự nhiên là đi theo.

“Quang từng nói, ách... Quang chính là Ngụy Quang Hàn, hắt từng nói qua, có thể khiến mình hạnh phúc, liền tận lực để mình hạnh phúc. Ta và

Vô Song cùng đại ca, cùng nhau sống cả đời ở Tần gia, mà Vô Hạ cũng là người Tần gia, cũng là người sẽ ở chung một đời, nếu ta không thử tiếp thu Vô Hạ, như vậy, ta và Vô Hạ, cả đời này, nói vậy đều khó mà an tâm hạnh phúc.”

“Khuynh Khuynh, người nói thật sao, người thực sự đồng ý thử tiếp thu ta sao???”

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng vậy, thế nhưng Vô Hạ cũng đừng bất an và chờ mong quá độ, chúng ta không cần tận lực, thuận theo tự nhiên đi... Nếu như chúng ta thực sự hợp nhau, một ngày nào đó tình yêu sẽ phủ xuống, hài tử là của hai người chúng ta, vậy nên nếu đã phải làm đa nương, cũng cần hai người chúng ta cùng làm, tuy rằng là một hồi ô long hiểu lầm, thế nhưng, ta dù sao cũng có phần.”

Thanh âm Vân Khuynh nhẹ nhàng nhàn nhạt, mang theo vài phần ấm áp, nói rất rõ ràng, ý tứ trong đó, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ đều nghe rất rõ.

Vân Khuynh không có lập tức tiếp thu vẫn khiến Tần Vô Hạ có chút thất lạc, thế nhưng hần lập tức lấy lại tinh thần, dù sao, hiện tại Vân Khuynh nguyện ý thử tiếp thu hần, cũng đã là nhượng bộ rất lớn.

“Đến lúc đó, ta đi cùng các người, nương để nói chuyện, ta xem nương là thật tâm thương yêu Khuynh nhi, chỗ đa có chút khó khăn, nếu đa làm khó dễ các người, ta còn có thể nói giúp Khuynh nhi.”

“Còn có ta, Vân nhi là người của chúng ta, chuyện của y, chúng ta tất nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Tần Vô Phong vừa tới chỗ ba người nghe thấy lời Tần Vô Song nói, lập tức tiếp lời.

Hần nói xong, ba huynh đệ nhìn nhau mà cười, ba người huynh đệ bọn họ, chưa từng có cảm giác thân cận như giờ khắc này.

Vân Khuynh có chút suy nghĩ: “Nếu tất cả mọi người đến đông đủ, như vậy ta cũng nên nói cho các người về chuyện của Quang.”

“Ta đã hiểu kỳ thật lâu.”

Tần Vô Phong nghe xong Vân Khuynh nói không khỏi mở miệng.

Thấy giữa Ngụy Quang hàn và Vân Khuynh có một phần quen thuộc người khác không thể chen vào, hẳn cảm thấy rất kỳ quái, đáy lòng cũng có chút khó chịu, vô cùng hiểu kỳ.

Nhưng lúc ở trên đường, Vân Khuynh kiên trì muốn đến Tần gia rồi mới nói cho bọn họ, vậy nên hẳn chỉ có thể kiềm chế cấp thiết trong lòng, hiện tại hẳn rất cực độ được Vân Khuynh mở miệng.

Vân Khuynh mặt mày mỉm cười nhìn về phía Tần Vô Phong: “Đại ca, lúc này đây, mặc kệ người hỏi cái gì, ta đều sẽ nói cho người.”

Đáy lòng Vân Khuynh hiểu rõ, bất luận y đến từ đâu, bất luận y có ký ức kỳ quái bao nhiêu, Tần gia huynh đệ cũng sẽ không vứt bỏ y, vậy nên y không sợ đem chuyện này nói cho bọn họ, một chút cũng không sợ.

“Được rồi, được rồi, tuy rằng ta cũng hiểu kỳ, thế nhưng, đại ca, Khuynh nhi, tam đệ, nơi này là đầu gió, rất lạnh, đi vào nhà trước đi, vào trong chúng ta mỗi người một chén trà nóng, chậm rãi nghe Khuynh nhi kể chuyện, ta có dự cảm, đây là chuyện tương đối lớn, cũng cần Khuynh nhi nói thật lâu mới có thể nói hết... Đúng không, Khuynh nhi???”

Vân Khuynh gật đầu: “Vô Song nói rất đúng.”

Đang lúc nói chuyện, Tần Vô Hạ đã đẩy cửa, mấy người lục tục vào trong phòng, đúng như lời Tần Vô Song nói, mấy người sau khi vào nhà, đều tự rót cho mình một chén trà, nhàn nhã ngồi bên cạnh bàn chậm rãi nghe Vân Khuynh kể ra ngọn nguồn.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 284: Thái Độ

Cho dù trong lòng đã suy tính vô số lần, nhưng tới lúc chân chính mở miệng, Vân Khuynh vẫn chẳng biết phải nói như thế nào.

Chẳng qua đối mặt với ba đôi con mắt 囧囧 hữu thần, đã không cho phép y lùi bước.

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng: “Ta cùng với Quang, kiếp trước, là một đôi bạn tốt.”

“Kiếp trước???”

Ba người đang ngồi hiển nhiên có chút ngốc trệ.

Vân Khuynh gật đầu: “Đúng, là kiếp trước, không biết lúc mới quen, Vô Song có phát hiện trước khi ta quen người, trong lòng từng có một người hay không, người kia, chính là Ngụy Quang Hàn.”

Nét mặt Tần Vô Song tuy rằng tràn đầy vô cùng kinh ngạc, thế nhưng hãn như trước bảo trì bình tĩnh: “Đúng vậy, ta cũng nhận ra, sau khi người ở cùng ta, chưa từng đề cập qua người kia mấy may, không chỉ như thế, người rất nhanh cũng quên đi hãn.”

“Đó đều là công lao của Vô Song, Vô Song khi đó là một người ôn nhu cẩn thận tỉ mỉ, khiến ta sao có thể không trầm luân.”

Nói nói, Vân Khuynh cũng từ từ tiến nhập trạng thái: “Kiếp trước ta vốn là bị xe đâm chết, ta vốn nên phải đi côi âm đầu thai, nhưng Ngụy Quang Hàn không thể chấp nhận chuyện ta tử vong, hãn tìm sư phụ Chiến Thiên Y

của hần, đem hồn phách của ta từ thế giới kia của chúng ta mang đến nơi đây sống lại, sau đó, ta liền biến thành Vân Khuynh.”

Vân Khuynh lược bớt rất nhiều chi tiết, nhưng ý tứ bao hàm trong mấy câu ngắn gọn này, cũng khiến Tần gia tam huynh đệ tương đương vô cùng kinh ngạc.

Kiếp trước... Hồn phách, thế giới kia, thế giới này... Sống lại...

Thật sự là quá mất trật tự.

“Người đã từng yêu Ngụy Quang Hàn, Ngụy Quang Hàn là không muốn người chết, mới cho người sống lại, thế nhưng, vì sao sau khi người sống lại, người và Ngụy Quang Hàn không đến với nhau???” Tần Vô Phong bình tĩnh hỏi.

Hần có thể nhạy cảm nhận thấy được, Vân Khuynh hiện tại nhắc tới Ngụy Quang Hàn, đã không có tình tự ba động quá lớn, hơn nữa, kiếp trước của Vân Khuynh không có bọn họ, yêu người khác cũng không có gì đáng trách, chỉ cần hiện tại, người trong lòng Vân Khuynh là bọn họ thì tốt rồi.

“Bởi vì giữa ta và hần có hiểu lầm, sư phụ hần lại không cẩn thận đem hồn phách của ta đưa đến hiện tại tức hai trăm năm sau theo lời Ngụy Quang Hàn...”

Để có thể triệt để giải thích rõ ràng, Vân Khuynh bắt đầu nói về chuyện quen biết và thương tổn giữa y và Ngụy Quang Hàn đời trước, Ngụy Quang Hàn cứu âm huyền mạch, rồi tới bỏ lỡ...

Toàn bộ đều nhất nhất nói cho bọn họ.

Hầu như đến hơn nửa đêm, chờ Vân Khuynh rốt cục nói hết, đêm đã rất đen, nhưng bọn họ lại không có chút nào nhận thấy được thời gian trôi qua, cũng không cảm thấy mệt.

“Ra là vậy...” Tần Vô Song thở dài một tiếng.

“Thật thần kỳ.” Tần Vô Phong hiếu kỳ đánh giá Vân Khuynh.

Tần Vô Hạ còn lại là gật đầu nói: “Đây là duyên phận số mệnh đã định trước, xem ra Khuynh Khuynh từ nhỏ chính là người của chúng ta, nếu không sao lại dùng phương thức kỳ quái lại trùng hợp như vậy đi tới thế giới chúng ta gặp mặt rồi yêu chúng ta???”

Bọn họ đích xác như Vân Khuynh suy nghĩ, không cảm thấy Vân Khuynh là khác loài, thân nhiên tiếp nhận câu chuyện của Vân Khuynh.

Tựa như bọn họ thân nhiên tiếp thu thân thể khác hẳn với người thường của Vân Khuynh.

Bởi vì việc Vân Khuynh đối với Ngụy Quang Hàn, thực sự không có bất luận khúc mắc và tiếc nuối gì đó, vậy nên, y một việc cũng không giữ lại, rõ ràng một chữ không sót, toàn bộ đều nói cho Tần gia huynh đệ.

Tần gia huynh đệ lúc đầu là có chút ghen tức y đã từng yêu Ngụy Quang Hàn, thế nhưng Ngụy Quang Hàn kiếp trước gánh vác cữu âm huyền mạch một mình lưng đeo cô đơn và kiếp này cô độc chờ đợi hai trăm năm, hơn nữa hẳn vì Đại Bảo mà chết, khiến cho bọn họ không có biện pháp ghét người kia.

Huống hồ, hiện tại Vân Khuynh đã vứt bỏ mối quan hệ trước kia, bọn họ cần gì phải quan tâm nữa!

Vân Khuynh như thế thân nhiên nói cho bọn họ, bọn họ sao có thể không thân nhiên tiếp thu???

Mặc kệ nói như thế nào, quá khứ, cũng đã là quá khứ, bọn họ muốn chính là tương lai, mà không phải quá khứ.

Đối với Ngụy Quang Hàn quay về hiện đại chung sống suốt đời với Lạc Minh, Tần gia tam huynh đệ càng không thêm để ý, tựa như lúc trước đã nói, bọn họ cho tới bây giờ không hề quen một người tên là Lạc Minh, trong mắt bọn họ, trong lòng bọn họ, cho tới bây giờ cũng chỉ có Vân Khuynh, cũng chỉ là Vân Khuynh.

Từ sau khi Vân Khuynh thắng thắn thành khẩn với Tần gia huynh đệ, giữa mấy người liền không có nửa điểm ngăn cách, Tần Vô Hạ sau khi thái độ Vân Khuynh có điều chuyển biến, cũng đã không bị tận lực xa lánh.

Thế nhưng, tương đối lạnh nhạt vẫn là không thiếu được, chỉ ít Vân Khuynh hiện tại có thể bình yên tiếp thu cử chỉ thân mật của Tần Vô Phong và Tần Vô Song, nhưng đối với Tần Vô Hạ vẫn là có chút khó.

Bốn người giống như lời của mình, đồng loạt tới trước mặt Tần Du Hàn và Liên Duyệt, nói chuyện hài tử trong bụng Vân Khuynh.

Vân Khuynh và Tần Vô Hạ còn chưa nghĩ ra phải mở miệng thế nào, Tần Vô Phong đã nói: “Nương không phải một mực hỏi ta hài tử trong bụng Vân nhi là của ai sao, ngày hôm nay chúng ta là đến nói cho đa nương phụ thân của hài tử kia.”

Liên Duyệt và Tần Du Hàn có chút kỳ quái, lần kia Tần Vô Phong nói hài tử không phải của hã, bọn họ liền tự nhiên cho rằng hài tử là của Tần Vô Song.

Nhưng hình dạng bọn họ hôm nay, lại phảng phất không phải như thế, hình như có ẩn tình khác.

Ánh mắt Liên Duyệt có chút suy nghĩ dừng lại trên người Tần Vô Hạ một chút, trong lòng hầu như đã có chút dự cảm.

Tần Du Hàn còn lại là nhú mày: “Không phải Vô Phong thì là Vô Song, chẳng lẽ lại của người khác???”

Nói Tần Du Hàn ngẩn người, ánh mắt cũng từ bốn người bọn họ lướt qua, hẩn nhìn về phía Tần Vô Phong: “Hài tử không phải của người???”

“Đúng, không phải.”

“Cũng không phải của người???”

Lần này hỏi chính là Tần Vô Song, Tần Vô Song lắc đầu: “Đích xác không phải.”

Tần Du Hàn bỗng nhiên nhíu mày, một chưởng đập mạnh lên bàn, cái bàn hi lý rầm vỡ thành đồng vụn, hẩn dùng tay chỉ vào Vân Khuynh: “Người cho Vô Phong Vô Song cảm sừng???”

“...”

Người trong phòng, không tự chủ được khóe miệng co quắp, Vân Khuynh có chút bất lực nhìn về phía Liên Duyệt, không cần phải nói, cái gì gọi là cảm sừng khẳng định là Liên Duyệt nói cho Tần Du Hàn.

Nhưng mà Tần Du Hàn không có thời gian quản biểu tình của bọn họ, Tần Du Hàn hung thần ác sát nói: “Người thân là tức phụ Tần gia chúng ta, trong bụng lại mang thai hài tử của người khác, người bảo mặt mũi Tần gia chúng ta ném đi đâu???”

Mấy người còn lại còn không phản ứng tới, Tần Du Hàn đã dựng ngược lông mày nói tiếp: “Trong bụng mang thai hài tử người khác, người còn dám bước vào cửa Tần gia chúng ta...”

“Đa, hài tử là của ta, người có cần nói Khuynh Khuynh như vậy không, hài tử trong bụng Khuynh Khuynh là của ta.”

Tần Vô Hạ không nhìn được Tần Du Hàn trách móc Vân Khuynh, nhẹn không được mở miệng nói.

Tần Du Hàn thoáng cái biến thành tượng đá, cứng lại.

“...”

Vẻ mặt Tần Du Hàn thâm thụ đả kích khiến mấy người khác đều không nói gì, Liên Duyệt còn lại là quả thể nhìn về phía Tần Vô Hạ.

Từ lúc Vân Khuynh bọn họ trở về, Tần Vô Hạ liền cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song, Vân Khuynh bọn họ thân cận hơn, giống như cùng với bọn họ là một chỉnh thể.

Liên Duyệt từ lâu dưới đáy lòng mơ hồ có đáp án, chỉ là loại suy đoán này, đến bây giờ mới được nghiệm chứng mà thôi.

Đáy lòng nàng có chút phức tạp, đối với chuyện này, vừa có chút hiểu, lại vừa có một loại cảm giác không biết nên khóc hay nên cười.

Lúc trước Tần Vô Phong và Tần Vô Song cùng yêu Vân Khuynh, nàng đã nghĩ tới một tầng này, lúc đó chỉ là giải trí suy nghĩ một chút, hiện tại lại biến thành sự thật. Duy nhất khiến Liên Duyệt cảm thấy vui mừng chính là, hiện nay tình tự của Tần Vô Song và Tần Vô Phong xem ra rất ổn định, đối với chuyện này phảng phất như đã tiếp nhận rồi.

Điểm này khiến nàng tương đương thoả mãn, nếu như lại thêm một lần mâu thuẫn giống như Tần Vô Song Tần Vô Phong hai huynh đệ lúc trước, nàng sẽ tương đương nhức đầu, may là bọn họ đã giải quyết nội bộ mâu thuẫn xong mới đến nhất trí đối ngoại.

“Các người...”

Lúc này, Tần Du Hàn mới lấy lại tinh thần, một hồi chỉ Vân Khuynh, một hồi chỉ Tần Vô Hạ, một câu nói cũng không nói nên lời.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song nhìn nhau, dĩ nhiên đều mở miệng nói: “Đa, Vô Hạ và Khuynh nhi (Vân nhi) là chứng thực, thỉnh ngài cho phép.”

Liên Duyệt mỉm cười đứng ở một bên, không ngắt lời, nàng cũng không phản đối, cũng không nói chi trì, nàng muốn xem xét trước, Tần Vô Phong và Tần Vô Song có thật là đã thực sự tiếp nhận Tần Vô Hạ hay không.

“Hoang đường, hoang đường, từ xưa đến nay, chỉ có nhất phu đa thê, hôm nay các người... Thế nào... Thế nào có thể nhất thê đa phu chứ?!?”

Nhất thê đa phu...

Khụ khụ... Mấy người nghe xong thiếu chút nữa bị nước bọt của mình sặc chết.

Tuy rằng coi Vân Khuynh là của chung bọn họ, thế nhưng ở trong lòng bọn họ, kỳ thực vẫn coi Vân Khuynh là thê tử, là ngang hàng với bọn họ.

Liên Duyệt ở một bên nghe xong Tần Du Hàn nói, cũng bị tướng công nhà mình làm cho vui vẻ, chẳng qua, Tần Du Hàn đương nhiên nói nhất phu đa thê thực sự chọc tới nàng: “Tần Du Hàn, nếu nhất phu đa thê cũng có thể, như vậy chẳng lẽ để tiểu Khuynh thú tiểu Phong bọn họ đi, tiểu Khuynh làm ‘Phu’, tiểu Phong, tiểu Song, tiểu Hạ bọn họ làm ‘Thê’, cứ như vậy không phải phù hợp nhất phu đa thê trong miệng người sao.”

“Hoang đường.”

Tần Du Hàn phản đối theo phản xạ: “Nam nhi Tần gia ta, sao có thể làm thê người khác???”

Khuôn mặt Liên Duyệt trầm xuống: “Nhi tử của người không thể, nhi tử người khác thì có thể sao, như vậy tiểu Khuynh có thể lấy nam nhi thân gả đến Tần gia của người hay không???”

“Ách...”

Tần Du Hàn á khẩu không trả lời được, vô lực phản đối Liên Duyệt.

Sắc mặt Liên Duyệt hoãn xuống: “Như vậy không phải xong, mặc kệ ai phụ ai thì, chỉ cần bọn nhỏ nguyện ý, chúng ta tính toán nhiều làm gì, nếu giữa tiểu Khuynh và tiểu Hạ có tình, chúng ta vì sao phải chia rẽ một đôi tình nhân??? Huống hồ, tiểu Phong và tiểu Song là người có quyền nói nhất cũng đâu có nói không, chúng ta lại có lập trường gì để phản đối???”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 285: Kẻ Đến Bất Thiện

<tbody> Ở Tần gia, Liên Duyệt không phản đối chuyện Tần Vô Hạ và Vân Khuynh...

Kỳ thực chỉ cần bọn nhỏ nguyện ý, các nàng cũng không thể nói gì thêm.

Bởi vì hài tử trong bụng Vân Khuynh mặc kệ nói như thế nào cũng là của Tần gia các nàng, Tần Du Hàn cho dù trăm nghìn lần không muốn, cuối cùng cũng đành đánh rớt hàm răng và máu nuốt vào trong bụng.

Huống hồ, toàn gia Tần gia hiện tại, hẳn muốn phản đối thì chỉ có một mình chiến đấu hăng hái.

Không chỉ ba nhi tử không cùng chiến tuyến với hẳn, mà còn thân thân nương tử của hẳn cũng không chung một thuyền với hẳn.

Cuối cùng, Tần Du Hàn không thể làm gì khác hơn là nói cho chính mình, vì hài tử trong bụng Vân Khuynh, tiểu tôn tử tương lai của hẳn, hẳn hẳn, bởi vậy hẳn cũng cam chịu quan hệ của Tần Vô Hạ và Vân Khuynh.

Còn hơn Tần Vô Phong gian khổ lúc trước, Tần Vô Hạ xem như là may mắn làm cho người ta đổ kỵ.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong khoảng thời gian này, người Tần gia sống rất nhẹ nhàng, an bình mà hạnh phúc.

Hài tử trong bụng Vân Khuynh đã khoảng 5 tháng, bụng của y đã hơi nhô lên, lại sắp bước vào mùa đông.

Toàn bộ hài tử Tần gia, dường như rất có duyên với mùa đông, lần trước Vân Khuynh hoài đại tiểu bảo, hình như cũng là vào đông được Tần Vô Phong mọi cách chăm sóc.

Từ lúc Tần gia tam huynh đệ về đến nhà, Tần Du Hàn liền hoàn toàn giải phóng, lão đa vô lương này, lại lập tức đem toàn bộ mọi việc, tiện tay ném cho Tần gia tam huynh đệ, cùng nương tử nhà mình tiêu dao khoái hoạt.

Mà Tần Vô Phong bọn họ tuy rằng tương đối bận, thế nhưng mỗi người mỗi ngày đều thay phiên rút ra không ít thời gian chăm sóc Vân Khuynh...

Loại thời gian này, Tần Vô Phong phong phạm đại ca lần thứ hai thể hiện ra, vô luận vào lúc nào, vị trí đầu lĩnh của hắn đều là không người có thể dao động.

Tần gia dường như khôi phục như trước đây, khôi phục tới lúc trước khi Vân Khuynh đến Tần gia.

Huynh hữu đệ cung, Tần Vô Phong như trước chăm sóc hai người đệ đệ, Tần Vô Song như trước kính trọng đại ca Tần Vô Phong, Tần Vô Hạ như trước kính nể Tần Vô Phong, kính yêu Tần Vô Song.

Ngày tháng như vậy, đậm như nước chảy, Vân Khuynh lại cực kỳ thích, tâm linh của y phi thường yên tĩnh, y cảm giác được vui sướng.

Khí trời rất lạnh, thế nhưng như trước không có tuyết rơi.

Tần Vô Phong vừa từ chỗ Vân Khuynh rời đi, hắn là đang bận kế hoạch từ năm ngoái, giúp Vân Khuynh kiến tạo trường học và cô nhi viện.

Trường học và cô nhi viện trong cảm nhận của Vân Khuynh hiện nay đã có quy mô đại khái, không ít hài tử đã vào ở, hài tử ở đó, có hài tử Liên Phù giúp đỡ lúc trước, cũng có đám tiểu khất cái Vân Khuynh quen ở Tích châu trước đó.

Tần Vô Phong đối với lời Vân Khuynh nói, đám hài tử này vẫn đều rất ước ao có sách để học, hiện tại bọn chúng có cơ hội này đều phi thường ra sức.

Hơn nữa cổ nhân phần lớn đều là hạng người trung can nghĩa đảm, đối với ân tình đều rất xem trọng, tuy rằng Vân Khuynh chỉ là đơn thuần muốn giúp đỡ bọn họ, nhưng là bọn hắn đã tự động coi Vân Khuynh là chủ tử của bọn hắn...

Thế nhưng đối với Vân Khuynh phần lớn thời gian đều ở Tần gia, chỉ biết thỉnh thoảng đi đến trường học và cô nhi viện mà nói, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, Vân Khuynh cũng không chú ý tới điểm này, chỉ cảm thấy hài tử ở đây, thật sự là tôn sư trọng đạo...

Tần Vô Phong sau khi đi liền chỉ còn lại Vân Khuynh một người.

Hiện tại ở Tần gia, mọi người rất khó để Vân Khuynh lại một mình.

Mà lúc Tần Vô Phong bọn họ ở đây, luôn luôn nhìn Vân Khuynh không cho y làm cái này không cho y làm cái nọ, chỉ có thể ngồi, nằm.

Cái này thật sự là buồn chán đến sợ, Vân Khuynh nghĩ mình đã tiến hóa thành sâu gạo cổ đại giống tốt tự bao giờ.

Thừa dịp Tần Vô Phong rời đi, những người khác còn chưa tới, Vân Khuynh cầm lấy áo choàng đen huyền kia, khoác lên rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Tới gần mùa đông, hoa trong hoa viên đều tàn lụi gần hết, chỉ có một ít đoá hoa hàn lan và hoa cúc linh tinh vẫn đang nở.

Vân Khuynh bước đi trên đường nhỏ trải từ đá sỏi, nhìn bốn phía, hô hấp không khí tuy rằng có chút lạnh, nhưng cũng rất tươi mát.

Vân Khuynh đi một hồi ở trong sân, phỏng chừng một lúc nữa Tần Vô Song hoặc Tần Vô Hạ sẽ tìm đến y, y liền bắt đầu trở về.

Không biết có phải Vân Khuynh ảo tưởng hay không, y luôn cảm thấy hàn ý trên người càng ngày càng nặng, quần áo và áo choàng rất nặng dường như không còn tác dụng chống lạnh.

Có một loại cảnh kỳ khó hiểu, Vân Khuynh vào lúc chưa phát giác ra đã dần dần dừng lại bước chân.

Nếu như Vân Khuynh trải qua giang hồ nhiều thêm một chút, hoặc là võ công cao thêm một chút, y sẽ có thể nhận ra, y lạnh, không phải do khí trời, mà là từ sát khí.

Là một loại sát khí, sắc bén, cao ngạo, lạnh lùng.

Thế nhưng bản năng thân thể vẫn khiến Vân Khuynh ngừng bước.

Nhất khắc y ngừng lại, một thứ băng lãnh gì đó, đã đặt lên trên cổ y.

Vân Khuynh khoác áo choàng, rìa áo choàng còn có lông lơ màu đen, cổ của y rất ấm áp, hầu như ngay cả gió cũng không lọt vào.

Thế nhưng, hiện tại, lại có một thứ gì đó cứng rắn sắc bén, băng lãnh chăm chú chạm lên da thịt y.

Thân thể Vân Khuynh cứng đờ, biểu tình hơi trắng bệch, nhưng không có chút nào hoảng loạn.

Phía sau truyền đến một thanh âm hơi khàn khàn: “Người là người Tần gia???”

Vân Khuynh buông xuống ánh mắt, ánh mắt mát lạnh định tại bụng mình, bàn tay dưới ống tay áo, chậm rãi buộc chặt, dùng thanh âm bình ổn nói: “Ta họ Vân.”

Y không phủ nhận cũng không thừa nhận, chỉ nói mình họ Vân.

Y rõ ràng là lừa đảo người ta, quả nhiên, kiếm người đến buôn lông, không giống như vừa rồi xiết chặt lấy cổ y: “Họ Vân??? Họ Vân người sao lại ở đây??? Người có biết Tần Vô Song người này???”

Lông mày Vân Khuynh dần dần nhíu lại: “Tần phủ chẳng lẽ không thể có khách sao??? Tần Vô Song, là Tần phủ nhị công tử, ta tự nhiên biết.”

“Nga.”

Thanh âm người nọ dừng một chút, dường như đang trầm tư gì đó.

“Ra người là khách nhân Tần phủ...”

Vân Khuynh nghe suy đoán của người phía sau, mím mím môi, không có mở miệng.

Y từ đầu đến cuối cũng không nói mình là khách nhân Tần phủ, đối phương là tự đoán mò.

“Nếu như, ta bắt đi khách nhân Tần phủ, người nói Tần Vô Song có thể tới gặp ta hay không???”

Lập tức, Vân Khuynh liền cảm giác được thanh kiếm sắc bén kia ép sát đến cổ y.

Vân Khuynh âm thầm sốt ruột, muốn triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm, nhưng đối phương nội lực rất cao, khí tức và uy áp đều quá lợi hại, y vốn là khó có thể thừa thụ, dùng toàn bộ tinh lực chỉ có thể duy trì đôi chân đứng thẳng không yếu đuối, y sao còn tinh lực triệu hoán Lưu Huỳnh Kiếm!!!

Xem ra, có bảo kiếm một không hai cũng không ổn, chỉ có thực lực chân chính, sự an toàn của y mới được bảo đảm tuyệt đối.

“Ngăn người cái gì, hỏi người đó!!!”

Thanh âm đối phương mang theo vài phần không nhịn được và tàn bạo, lưỡi kiếm cũng ghì chặt hơn, Vân Khuynh cảm thấy cổ mình mơ hồ đau đớn.

“Ta không biết... Có lẽ vậy.”

Vân Khuynh vừa mới nói xong, bốn phía liền im hơi lặng tiếng xuất hiện mấy người.

Long Liễm, Long Ảnh, Long Kính, Long Lê.

“Người tới là người phương nào, buông phu...”

“Long Liễm.”

Vân Khuynh khoé mắt hàn quang, cắt đứt lời của nàng, người tới hiển nhiên có ân oán với Tần Vô Song, nếu như loại thời gian này bị hấn biết y là ‘Phu nhân’ của Tần Vô Song, chỉ sợ y lập tức khó giữ được cái mạng nhỏ.

“Long Liễm.”

Vân Khuynh lại kêu một tiếng, Long Liễm Long Ảnh Long Kính và Long Lê cũng không mở miệng thêm.

Thanh âm Vân Khuynh bình tĩnh nói: “Vị hiệp khách này muốn kèm giữ ta để gặp nhị công tử nhà ngươi, người đi đem nhị công tử nhà ngươi mời tới là tốt rồi.”

Trước mắt bốn người trong lục đại ảnh vệ, không phải võ công bọn họ không cao, hoặc là không bắt được người, chẳng qua Vân Khuynh đang ở trong tay đối phương, bọn họ sợ ném chuột vỡ đồ, không dám động thủ.

Nghe xong Vân Khuynh nói, Long Liễm lập tức thả người rời đi mời ba vị thiếu gia.

Người nọ cũng trong chớp mắt tiếp cận Vân Khuynh, vươn tay ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, kiếm bạc sắc bén đặt ngang cổ Vân Khuynh, thanh âm đóng băng nói: “Một hồi nói cho Tần Vô Song, quý khách quý phủ các người đã bị ta mang đi, muốn để y an toàn không việc gì, bảo Tần Vô Song tới chỗ sườn núi ba dặm ngoại ô Giang thành, chỉ được đi một mình, có thêm một người, ta liền giết y.”

Nói hăn thị uy đem lưỡi kiếm đưa càng tới gần Vân Khuynh, một tia dịch thể đỏ tươi từ trên thân kiếm rơi xuống.

Hiển nhiên, hăn cũng nhạy cảm khai quật được tấm bia Vân Khuynh.

Ba ảnh vệ khác hô hấp cứng lại, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng, bọn họ trải qua rất nhiều sóng to gió lớn thanh âm có chút run: “Chúng ta nhớ kỹ, thỉnh các hạ không nên thương tổn phu... Quý khách nhà ta.”

Thân thể vốn ấm áp của Vân Khuynh cũng bị cử động của người đến làm cho toàn thân lạnh lẽo, mồ hôi lạnh phía sau lưng ướt cả tảng lớn.

Thiên hạ ai không sợ chết, huống hồ y hiện tại hạnh phúc như vậy, trong bụng còn có một hài tử, sao y bỏ được đi tìm chết???

Người nọ hừ lạnh một tiếng, ôm Vân Khuynh thả người nhảy đến đầu tường, quay đầu lại cường điệu nói: “Nhớ kỹ, chỉ cần Tần Vô Song một người tới, nếu không ấ theo lời ta, liền đừng trách ta vô tình.”

Người nọ ôm lấy thắt lưng Vân Khuynh, cảm thấy rất là kỳ quái, người này rõ ràng nhìn qua mảnh khảnh như vậy, thắt lưng vì sao lại lớn như thế???

Vân Khuynh dần dần nhắm mắt lại, bắt đầu nghĩ cách ứng đối.

Người nọ mang theo Vân Khuynh, sử dụng khinh công cao thâm, một đường cước đạp cành cây bay vọt tới chỗ sườn núi ba dặm ngoại ô Giang thành mới ngừng lại.

Vân Khuynh lần thứ hai nhớ tới lần kia Thượng Quan Tôn bắt cóc y, thế nhưng lần kia Thượng Quan Tôn không có ác ý quá lớn, mà người này, dường như là tới lấy mạng Tần Vô Song.

Thế nhưng, người như Tần Vô Song rất ít cùng người kết thù kết oán, người này rốt cuộc là vì sao nhất định phải làm khó Tần Vô Song???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 286: Liên Duyệt Tìm Cách

Sau khi tới chỗ nam nhân kia nói, nam nhân kia liền thả Vân Khuynh.

Kiểm nhưng như trước đặt lên trên cổ Vân Khuynh.

Vân Khuynh buông xuống đôi mắt: “Lấy công lực của các hạ, hẳn là không khó nhìn ra tại hạ chỉ là một người bình thường, chỉ biết chút công phu mèo ba chân, các hạ hà tất khẩn trương như thế.”

Người nọ hừ lạnh một tiếng, thu hồi kiếm: “Đừng nghĩ giở thủ đoạn gì, bằng không dù Tần Vô Song một mình tới, ta như trước sẽ giết người.”

Vân Khuynh vươn tay sờ sờ chỗ cổ mơ hồ đau đớn của mình, trên tay một mảnh trơn ướt, quả nhiên là chảy máu.

Y quay đầu lại, nhìn về phía người bắt cóc y.

Người nọ một thân trường bào màu xanh ngọc, mày kiếm mắt sáng, có chút anh tuấn, chỉ là trên khuôn mặt phẳng phất bao phủ một tầng hàn băng không thích hợp thân cận, làm cho người ta sợ hãi.

Vân Khuynh liếc mắt quan sát liền biết đối phương không phải loại người dễ sống chung dễ thỏa hiệp.

Hơi cúi đầu, bàn tay dưới ống tay áo giật giật, tùy thời chuẩn bị đem Lưu Huỳnh Kiếm triệu hồi.

Hiện tại y đích thật là không dám hành động thiếu suy nghĩ, thế nhưng, chờ Tần Vô Song tới lại khác.

Y tin tưởng võ công của Tần Vô Song, sau khi Tần Vô Song tới, lực chú ý của người này khẳng định sẽ đặt trên người Tần Vô Song, đến lúc đó, y chỉ cần tìm một cơ hội triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm bảo hộ mình là được.

Không cầu có thể giúp đỡ Vô Song, không liên lụy hẳn là tốt rồi.

Tần Vô Song sau khi biết Vân Khuynh bị bắt cóc tâm tình là có thể suy đoán, chưa kịp nghĩ nhiều, hẳn lập tức làm theo lời đối phương, chạy tới chỗ sườn núi ba dặm ngoại ô.

Trên đường chạy tới, hẳn nỗ lực làm cho mình tỉnh táo, mà Tần Vô Phong, Tần Vô Hạ, tự nhiên cũng nhận được tin tức này, tuy rằng đối phương chỉ nói để Tần Vô Song tới một mình, nhưng là bọn hắn kiềm chế không được lo lắng cho Vân Khuynh, cũng lặng lẽ tiến đến.

Tần Vô Song không mất nhiều thời gian, liền tìm thấy Vân Khuynh và kẻ bắt cóc Vân Khuynh.

Thấy Vân Khuynh mạnh khỏe, tâm hắn rốt cục buông xuống một chút.

Nhẹ nhàng rơi xuống trước người người nọ, Tần Vô Song đông lạnh thanh âm nói: “Tần Vô Song ở đây, các hạ có thể thả quý khách Tần phủ rồi chứ???”

Đối phương nâng mày, đánh giá cẩn thận hắn nửa ngày: “Người là Tần Vô Song???”

“Không thể giả được.”

Tần Vô Song ngẩng đầu, nhất phái ngạo nghễ.

“Tốt.”

Đối phương hừ lạnh một tiếng: “Năm trước, hủy đi Bách Mạc Cung, giết Mạc Nguyệt, chính là người làm???”

Vân Khuynh thấy lực chú ý của đối phương quả nhiên chuyển dời đến trên người Tần Vô Song, không khỏi lặng yên không một tiếng động lui về phía sau, rời xa người bắt cóc y.

Đối phương nói, khiến Tần Vô Song giật mình: “Không sai, Bách Mạc Cung là ta hủy đi, thế nhưng, Mạc Nguyệt, ta cũng không giết hẳn, hẳn chỉ là...”

“Câm miệng!!!”

Đối phương nổi giận: “Như vậy là đủ rồi, chỉ cần người đã làm chuyện này, như vậy chúng ta liền thù không đội trời chung.”

“Chờ một chút.”

Trong đầu Tần Vô Song hiện lên một đạo linh quang: “Chẳng lẽ người là... Bách Mạc Cung cung chủ, ca ca Mạc Nguyệt, Mạc Nhật???”

“Tính người có chút kiến thức.”

Mạc Nhật nói xong không dự định dừng dài thêm với Tần Vô Song, lập tức phi thân nhảy lên, đánh về phía Tần Vô Song.

Tần Vô Song liếc nhìn Vân Khuynh, liền nghênh đón chiêu thức.

Trong nháy mắt Mạc Nhật phi thân nhảy lên, Vân Khuynh triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm, trường kiếm màu bạc chăm chú bám vào tay y, tay chân y linh hoạt lên, dường như có lực lượng cuộn cuộn không ngừng từ trong Lưu Huỳnh Kiếm truyền ra.

Tần Vô Song nhìn thấy Vân Khuynh triệu hồi ra Lưu Huỳnh Kiếm, trong lòng buông lỏng: “Khuynh nhi, người về trước đi, ở đây giao cho ta.”

Vân Khuynh gật đầu.

Lưu Huỳnh Kiếm chủ yếu là để tự bảo vệ mình, lấy võ công của y, không liên lụy Tần Vô Song đã là tốt rồi, tự nhiên là không trông cậy vào có thể giúp Tần Vô Song.

Vậy nên vừa nghe Tần Vô Song muốn y rời đi, y một chút cũng không chần chờ, lập tức dùng khinh công cũng không quá quen thuộc bay nhanh rời đi.

Mục tiêu của Mạc Nhật là Tần Vô Song, không phải Vân Khuynh, mà hẳn cũng không thêm để ý.

Trên đường Vân Khuynh bị Mạc Nhật mang đi, vẫn dụng tâm nhớ kỹ lộ tuyến, lúc này trở lại đường cũ, cũng là cười xe nhẹ đi đường quen.

Nửa đường, gặp gỡ Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ.

“Vân nhi.”

“Khuynh Khuynh.”

Vừa nhìn thấy Vân Khuynh, Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ đều thở ra một hơi, Tần Vô Song võ nghệ cao thâm, khó gặp địch thủ, đối với Tần Vô Song bọn họ cũng không lo lắng lắm.

Thần kinh vẫn buột chặt của Vân Khuynh vào lúc nhìn thấy Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ, rốt cục thả lỏng.

“Đại ca, Vô Hạ, các người nhanh đi giúp Vô Song, ta xem người nọ võ công không thấp, tương xứng với Vô Song, xem ra rất khó phân cao thấp.”

Tần Vô Phong gật đầu, nói với Tần Vô Hạ: “Vô Hạ, người đi trước giúp nhị ca người, ta mang Vân nhi trở lại.”

Nói xong hẳn vươn tay nâng cằm Vân Khuynh, nhìn vết máu rất nhỏ trên cổ y, trong con người tối tăm nổi lên nhè nhẹ cuồng bạo.

Tần Vô Hạ cũng theo động tác của Tần Vô Phong nhìn về phía cổ Vân Khuynh, khí tức quanh thân bỗng nhiên lạnh lẽo: “Ta hiện tại đi giúp nhị ca, các người không nên lo lắng cho chúng ta, ta và nhị ca lập tức sẽ xong việc trở lại.”

Nói xong Tần Vô Hạ lập tức đi tìm Tần Vô Song.

Tần Vô Phong ôm Vân Khuynh, chân điểm nhẹ, bay nhanh quay về Tần gia.

“Đúng rồi, đại ca.”

Tâm thần Vân Khuynh như trước ở trên người Tần Vô Song, Tần Vô Hạ và Mạc Nhật kia.

“Ân? Làm sao vậy???”

“Người bắt cóc ta kia tự xưng là Mạc Nhật, Vô Song nói hắn là cái gì cung chủ Bách Mạc Cung... Hình như hắn là ca ca Mạc Nguyệt của quý phủ chúng ta.”

“Ách...”

Tần Vô Phong dưới chân ngừng lại, vẻ mặt có chút suy nghĩ: “Phương diện này sợ là có chút hiểu lầm, trở lại xong, ta sẽ kêu Mạc Nguyệt đi sườn núi ba dặm một chuyến.”

“Ân.”

Nói xong Vân Khuynh cảm giác có chút uể oải, dựa vào thân thể Tần Vô Phong liền ngủ.

Tần Vô Phong sau khi trở lại Tần gia, lập tức gọi Mạc Nguyệt, kêu Mạc Nguyệt đi ba dặm sườn núi.

Võ công Mạc Nhật không thấp, Tần Vô Song thật lâu không có gặp phải đối thủ lực lượng ngang nhau như vậy, đánh đến hăng say, lúc Tần Vô Hạ tới, hắn kiên quyết không muốn Tần Vô Hạ hỗ trợ.

Hai người giao đấu hơn trăm hiệp cũng không phân ra cao thấp.

Mắt xem bọn hắn tranh đấu xa xa khó mà kết thúc, Mạc Nguyệt lại chạy tới.

Ở trong lòng Mạc Nhật, Bách Mạc Cung căn bản là không quan trọng, quan trọng, chỉ có đệ đệ Mạc Nguyệt này, biết được đệ đệ mình không chỉ không chết, trái lại là sống rất tốt, hắn liền không còn tâm báo thù.

Cả đời này, Mạc Nhật quan tâm duy nhất chính là đệ đệ Mạc Nguyệt kia, hắn mong muốn thấy nhất, chính là Mạc Nguyệt thành gia lập nghiệp, có thể đảm đương một mặt.

Biết Mạc Nguyệt sống tốt, Mạc Nhật liền không còn thấp thỏm, chuẩn bị rời đi, thế nhưng hôn lễ năm xưa của Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt, Mạc Nguyệt là vì biến dị kim tà cổ mới vội vã chạy tới Tà Vu cốc giả thành thân.

Khi đó, Mạc Nguyệt căn bản không thật tình muốn thú Nhã Sóc Lam, Mạc Nhật cũng không ở, vậy nên coi như không tính.

Mạc Nhật quyết định tự mình chủ trì hôn lễ của Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam, để cho bọn họ chính thức một lần nữa thành thân.

“Nói đến chuyện thành thân...”

Liên Duyệt kề sát vào tai Tần Du Hàn nói nhỏ:

“Lúc trước Vô Song cũng chỉ là một người một ngựa đến kinh thành dùng một cỗ kiệu rách nát đem tiểu Khuynh thú về nhà chúng ta...”

Hình như ngoại trừ hai người bọn họ là đương sự tân nương tân lang ra, không có một người dự lễ, tuyệt không có cảnh tượng náo nhiệt, này không phải ủy khuất tiểu Khuynh sao???

Hơn nữa, tiểu Khuynh và tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ ba người phải sống với nhau cả đời, tính ra tiểu Khuynh và tiểu Song thành thân, tiểu Phong tiểu Hạ chẳng phải là suốt đời cũng chưa từng làm qua một lần thành thân hay sao???”

“Ý của ngươi là???”

Chẳng biết vì sao, Tần Du Hàn đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, trực giác nói cho hắn, thân thân nương tử tâm tư quỷ dị này của hắn hiện tại khẳng định đang đánh cái quỷ chủ ý nào đó.

“Ha ha ha ha a.”

Quả nhiên, Liên Duyệt sau khi phát sinh một trận cười quái dị liền nói với Tần Du Hàn: “Ta dự định làm một hồi hôn lễ có một không hai, để tiểu Khuynh và tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ bọn họ cùng nhau thành thân.”

“...”

Tần Du Hàn đáng thương căn bản là không có phản ứng đến, qua một đoạn thời gian khá dài sau, Tần Du Hàn mới lắp bắp nói: “Ngươi... Ngươi là nói... Bốn người... Bốn người cùng nhau thành thân???”

Trên khuôn mặt mỹ lệ của Liên Duyệt lộ vẻ sung sướng mỉm cười, một đôi mắt đẹp cong thành hình trăng non: “Đúng, không chỉ là bốn người cùng nhau, mà còn là bốn nam nhân cùng nhau...”

“Này... Hoang đường, Duyệt nhi, mặc kệ là nam nhân thành thân với nam nhân, hay là bốn người cùng nhau thành thân đều là kinh hãi thế tục,

huống hồ tiểu Phong bọn họ hai loại đều chiếm... Hôn lễ như vậy, phải cử hành thế nào.”

“Cái này giao cho ta là tốt rồi, người không cần quan tâm, an tâm làm cao đường của người là được.”

Liên Duyệt nghĩ năng lực thừa thụ của Tần Du Hàn còn cần đề cao, cũng không muốn lãng phí thời gian với hắn thêm, nàng muốn đi thực thi ý tưởng của mình.

Nàng muốn thừa dịp chuẩn bị hôn lễ cho Mạc Nguyệt bọn họ, cũng đem hôn lễ của các nhi tử làm luôn.

Ý nghĩ như vậy, nàng hẳn là thương lượng với Vân Khuynh, thế nhưng nàng muốn cho Vân Khuynh một kinh hi, vậy nên không dự định nói cho Vân Khuynh.

Không nói cho Vân Khuynh thì được, nhưng không nói cho Tần gia tam huynh đệ thì có chút không ổn, hiện tại Tần gia các hạng sự vụ đều ở trong tay Tần gia tam huynh đệ, nàng chỉ cần một hồi gió thổi cỏ lay bọn họ đều sẽ phát hiện, căn bản là không thể gạt được.

Nếu không thể gạt liền không gạt nữa, trực tiếp đi tìm bọn họ làm cu li cho nàng đi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 287: Chuẩn Bị Hôn Lễ

Liên Duyệt tuyệt đối là thuộc phái hành động.

Vừa có ý nghĩ, liền muốn lập tức thực thi, bước đầu tiên, tự nhiên là tìm ba bảo bối nhi tử của nàng nói ra suy nghĩ của nàng.

Lúc Liên Duyệt tìm đến thư phòng, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều có mặt, chỉ có Tần Vô Hạ không có, hẳn đang ở cùng Vân Khuynh.

“Ta có một việc rất lớn muốn thương lượng với các người.”

Liên Duyệt hấp tấp đẩy cửa ra, người còn chưa hoàn toàn đi vào, giọng nói đã truyền tới.

Tần Vô Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía nàng, nường hẳn tuy rằng không phải thực nữ, thế nhưng thường ngày cũng là cực hiếu cấp bậc lễ nghĩa, sao hôm nay lại luống cuống như vậy.

Tần Vô Song đang ngồi đối diện Tần Vô Phong, nghe thấy thanh âm Liên Duyệt cũng quay đầu lại nhìn về phía Liên Duyệt.

“Nường, người có chuyện lớn gì?”

Liên Duyệt lập tức kéo ghế qua ngồi ở bên người Tần Vô Song: “Tiểu tử, chính người nói một chút người cho là hôn lễ thành thân với tiểu Khuynh lần kia như thế nào???”

“Ách...”

Tần Vô Song giật mình:

“Bởi vì ta lúc ấy không muốn thú thê, cho nên... Làm rất vội vội vàng vàng cũng rất giản dị... Ai, hôm nay nhớ lại, thật đúng là cực độ ăn năn.”

Liên Duyệt rất thoả mãn đối với câu trả lời của hắn, liền bỏ qua hắn không hề để ý tới, trực tiếp quay đầu hỏi Tần Vô Phong: “Như vậy, tiểu Phong, người thì sao, người đối với chuyện người và tiểu Khuynh không có danh phận lại nghĩ thế nào???”

Trên khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong xuất hiện một tia hoảng hốt, gần như thì thào lẩm bẩm: “Thật đáng tiếc... Tuy rằng ta không chú ý tới danh phận... Thế nhưng, ý nghĩ có thể thú Vân nhi một lần vẫn thường xuyên mê hoặc ta...”

“Vậy thì được rồi, ta chính là vì tìm các người bàn chuyện này.”

Câu trả lời của hai nhi tử, đều trong dự liệu của Liên Duyệt.

Nếu thái độ của bọn họ là như vậy, vậy nàng sẽ không cần lo bọn họ không đáp ứng thỉnh cầu kế tiếp của nàng.

Liên Duyệt nói, thành công khơi mào hứng thú của Tần Vô Phong và Tần Vô Song.

“Nương lời này là có ý gì???”

“Đồ ngốc, Tần phủ chúng ta không phải muốn làm việc vui sao???”

Tần Vô Phong gật đầu: “Là làm việc vui cho Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam, trên cơ bản cũng sắp hoàn thành.”

Liên Duyệt cười hì hì nhìn hai nhi tử: “Nương là nghĩ, chúng ta thắng thắn song hỷ lâm môn, tận dụng cơ hội lần này, đem việc hôn nhân của các người và tiểu Khuynh làm luôn.”

“Việc hôn nhân của chúng ta... Ách, nương là muốn tiểu Khuynh thành thân ba lần??? Liệu có quá quái dị hay không???”

Tần Vô Song nhíu lại lông mày.

Tần Vô Phong gật đầu: “Lần này thấy Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam thành thân, lòng ta cũng càng thêm muốn quang minh chính đại thành thân với Vân nhi, thế nhưng, chúng ta loại hình dạng này, nếu là thành thân, sẽ rất hỗn loạn.”

“Cái gì ba lần... Một lần là đủ rồi, loại sự tình thành thân này, suốt đời một lần, một lần khó quên là được, các người còn muốn bao nhiêu lần???”

“Ý của nương là???”

Tần Vô Phong trong lòng khê động, nét mặt luôn luôn lạnh lùng nghiêm nghị hiện ra vài tia kích động.

Kỳ thực loại ý nghĩ này hẳn cũng từng nghĩ tới, chỉ là sợ không qua được một cửa trường bối kia, nhưng hôm nay là Liên Duyệt nói ra, liền không giống.

Tại Tần gia, chuyện Liên Duyệt định đoạt, trên cơ bản là sẽ không thay đổi.

“Nương dự định, cho các người bốn người cùng nhau thành thân.”

“Không phải đâu...”

Tần Vô Song kinh hô một tiếng: “Nương... Người quả nhiên là không tầm thường... Thế nhưng... Ta thích, ha ha, không hổ là nương ta.”

Liên Duyệt vươn tay gõ đầu Tần Vô Song: “Tiểu tử, ba hoa.”

Trên khuôn mặt tuần mỹ của Tần Vô Song dần dần hiện ra vẻ ủy khuất: “Nương chỉ ước hiếp một mình ta, cũng không ước hiếp đại ca, quả nhiên là bất công.”

Liên Duyệt mắt trắng dã: “Tiểu Song, lẽ nào người quên nương từng nói với người, đánh là thương, mắng là yêu, nương kỳ thực là thương người nhiều một chút.”

Tần Vô Song gật đầu: “Thì ra là thế, ta nhưng thật ra đã quên... Ta nói như thế nào nương luôn luôn ước hiếp đa, hóa ra là vì nguyên nhân này.”

“Hỗn tiểu tử.”

Liên Duyệt lại một cái tát vỗ tới.

Tần Vô Phong nhìn bọn họ, sâu trong đôi mắt tối tăm toát ra tia sáng ôn hòa, hơi kéo lên khóe miệng, lộ ra dáng cười đầu tiên không phải vì Vân Khuynh.

Đáng tiếc Liên Duyệt và Tần Vô Song hai người chỉ lo ba hoa, không chú ý tới.

Thế nhưng, không sao, tin tưởng sau đó bọn họ có cơ hội nhìn thấy Tần Vô Phong cười.

Mấy ngày sau, mấy người lại bận rộn lên.

Tần gia tam huynh đệ đặc biệt hưng phấn dị thường, trong lòng bọn họ thực sự quá kích động, cũng rất thấp thỏm, đây là chuyện bọn họ lần đầu tiên sinh ra đến nay coi trọng nhất.

Bọn họ kiên quyết mọi chuyện tự thân tự lực, bọn họ không hiểu rõ việc này, khó tránh khỏi có chỗ làm không tốt, thế nhưng không sao, có Liên Duyệt giám sát là không thành vấn đề.

Cục diện trước mắt này chính là điều Liên Duyệt muốn, có thể tùy tâm sở dục song song nô dịch ba nhi tử, là một trong những tâm nguyện của nàng, hôm nay rốt cục đạt thành.

Thế nhưng thấy ba nhi tử tâm tình vui sướng rất rõ ràng, đáy lòng nàng cũng thật vui vẻ.

Về phần Vân Khuynh, Vân Khuynh biết Tần phủ đang lo liệu hôn sự cho Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam, đối với Tần phủ náo nhiệt cũng không quá kinh ngạc.

Huống hồ, Tần gia tam huynh đệ tuy rằng mọi việc tự thân tự lực, nhưng bọn hắn vẫn kiên trì mỗi người thay phiên bồi Vân Khuynh.

Mà Vân Khuynh vẫn không biết bọn họ đang làm cái gì, vậy nên không có chút nào nhận ra hôn lễ lần này cũng có phần của y.

Đương nhiên, nhìn hình dạng trong phủ náo nhiệt, Vân Khuynh cũng từng nghĩ tới cảnh tượng y và Tần Vô Song lần kia thành thân, y cũng có nghĩ tới nếu như có thể quang minh chính đại thành thân với Tần Vô Phong thì thật tốt.

Thế nhưng, y biết người cổ đại tư tưởng rất bảo thủ, ở hiện đại cũng không nhất định có người có thể tiếp thụ được loại tình huống này của bọn họ, huống hồ là ở cổ đại, bởi vậy y cũng chỉ coi như một hồi mộng đẹp, thỉnh thoảng ngẫm lại, cười một chút.

Y lại không biết, năng lực tiếp thu và kiến thức ba người y yêu không phải người thường có thể so sánh, Liên Duyệt của Tần gia càng là loại lời ra kinh người, những điều kiện này cộng lại với nhau, đủ để khiến cho giấc mộng của y biến thành hiện thực.

Bởi vì vấn đề bồi phận, Tần gia nhị lão có thể xem như là trưởng bối của Mạc Nguyệt, nhưng Mạc Nhật lại không thể xem như là trưởng bối của Tần

gia huynh đệ, hai hôn lễ cử hành cùng nhau, nếu như ấn theo trình tự cổ đại nhất bá thiên địa, nhị bá cao đường, phu thê giao bá, lúc bá cao đường, sẽ rất hỗn loạn, bởi vậy, Liên Duyệt thẳng thắn dự định dùng nghi thức kết hôn hiện đại chuẩn bị hôn lễ.

Cha sứ sao, đều do Liên Duyệt bí mật gọi Liên Cừ tới Tần gia thay thế.

Nếu dự định làm hôn lễ hiện đại, nhẫn Âu phục phù dâu phù rể gì đó, tự nhiên là không thể thiếu.

Những thứ này đương nhiên đều phải do Liên Duyệt nói cho Tần gia tam huynh đệ, khiến Tần gia tam huynh đệ tự động đầu óc.

Thế nhưng Liên Duyệt tự mình giám sát một chuyện chế tạo nhẫn, nhẫn chỉ dùng hoàng kim chế tạo, mặt trên khảm lên thạch anh màu sắc khác nhau, Tần Vô Phong là màu tím sậm, Tần Vô Song là màu lam, Tần Vô Hạ là màu cam, Vân Khuynh, còn lại là màu phấn hồng, dưới sự dụng tâm kín đáo của Liên Duyệt, trên nhẫn mỗi người tương ứng có khắc bốn chữ khác nhau.

Phân biệt là Phong L; Song O; Hạ V; Khuynh E.

Lúc Tần gia tam huynh đệ nhận được nhẫn, có thể hiểu được Hán ngữ mặt trên là cái gì, nhưng đối với chữ cái tiếng Anh thì hoàn toàn mơ hồ.

Đều hỏi Liên Duyệt đó là cái gì, Liên Duyệt cười rất thần bí: “Đó là thần chú nga, thần chú tình yêu, tương truyền đem thần chú này khắc lên nhẫn, người đeo nhẫn này sẽ hạnh phúc.”

Tần Vô Phong có chút suy nghĩ: “Thần chú tình yêu sao??? Ý đây là yêu??? Nếu như là yêu, bốn người chúng ta vì sao không giống nhau.”

“Đồ ngốc.”

Đây là lần đầu tiên Liên Duyệt nói Tần Vô Phong như vậy.

Thế nhưng Tần Vô Phong cũng không tức giận, mà là giống như Tần Vô Song Tần Vô Hạ hiểu kỳ đợi Liên Duyệt giải thích.

“Nhẫn của mỗi người các người, cũng không phải yêu, nhẫn bốn người các người ghép lại, mới là ‘LOVE’.”

Tần Vô Phong cái hiểu cái không: “Cần bốn người ghép lại đúng không???”

Liên Duyệt gật đầu: “Chẳng lẽ không đúng, chỉ có bốn người các người ở bên nhau mới xem như là hạnh phúc, mới tính là yêu.”

“Thì ra là thế.”

Tần gia tam huynh đệ đều gật đầu xưng đúng.

Toàn bộ Tần phủ, một mảnh đỏ thắm vui mừng.

Mỗi gian phòng kể cả rèm, màn giường, bình phong vân vân, đều bị đổi thành màu đỏ.

Cho dù đệm chăn cũng là thêu uyên ương màu đỏ, trước phủ treo đèn lồng đỏ thắm.

Trung gian đại đường dán chữ hỉ thật to, phía trước cửa sổ, trước cửa từng gian phòng cũng dán chữ hỉ, ngay cả câu đối trên cửa cũng đổi thành ‘Vạn lý trường chinh hân bỉ dục, bách niên hảo hợp hỉ đồng tâm’ ; ‘Liên lý chi hỉ kết đại địa, bỉ dục điều hoan tường trường thiên.’ đủ loại câu đối vui mừng.

Tần phủ trên dưới, vô luận là chủ nhân hay tôi tớ trên khuôn mặt đều mang theo mỉm cười thông dong ngọt ngào, khắp nơi tràn đầy không khí vui mừng.

Tần gia mấy trưởng lão, các lão nhân Cô Sa trấn cũng được mời tới.

Bọn họ không hiểu ra sao, chẳng biết vì sao, lúc Tần Du Hàn thỉnh bọn họ, sợ bọn họ biết chân tướng sẽ tháo luôn cả đầu khớp xương của hắn, vậy nên vẫn không dám nói thật, chỉ nói là Tần gia có hỉ sự, trái ấp phải ứng đem bọn họ kéo tới.

Nói chung, đồ đạc nên chuẩn bị đều đã chuẩn bị, nên bố trí cũng đều đã bố trí, quý khách nên mời cũng đã mời, chỉ thiếu mỗi thời điểm, chỉ cần thời điểm tới, chuyện bọn họ vẫn chờ mong, sẽ từ mộng tưởng trở thành sự thật.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 288: Khúc Nhạc Đạo Bắt Đầu

Giờ lành ngay ngày hôm nay.

Ngày hôm nay là ngày Tần gia đại hi.

Hôn lễ lần này, giấu diếm rất nhiều người, biết nội tình, chỉ có Tần gia tam huynh đệ, Liên Duyệt phu phụ, Liên Cừ, còn có Mạc Nguyệt và Nhã Sóc Lam sắp thành thân.

Những người khác một mực chẳng biết.

Tân khách đã đến đông đủ.

Liên Cừ đứng ở bên cạnh Liên Duyệt phối hợp đứng ở trên đài, yến hội phía dưới đều đã ngồi chật người.

Bệnh của Hiên Viên Ly Thiên đã triệt để trừ tận gốc, Vân Khuynh thành thân, sao không gọi hân chứ???

Tần Du Hàn biết thân thế Vân Khuynh, tất cả đều là vì Hiên Viên Ly Thiên dùng bồ câu đưa tin nói.

Hiên Viên Ly Thiên, Vân Phàm, Tần Du Hàn ba người, kỳ thực là bạn cũ, trước khi Huỳnh Quang kiến quốc, bọn họ là bạn tốt từ nhỏ lớn lên.

Chỉ là sau khi kiến quốc, bọn họ mỗi người một phương, cuối cùng càng bởi vì vị trí của mình và lập trường gia tộc mà trở nên xa lạ.

Hiên Viên Ly Thiên trong thư minh xác chỉ ra Vân Khuynh chỉ là nhi tử của Hiên Viên Ly Thiên, không phải hoàng tử Huỳnh Quang, có những lời

này của hắn, cộng thêm Liên Duyệt dùng sức du thuyết, Tần Du Hàn mới từ trong tin tức bạo tạc khôi phục lại.

Mặc kệ nói như thế nào, Vân Khuynh đã là người Tần gia bọn hắn, là “Nương” của tôn nhi Tần gia bọn hắn, dù là Tần Du Hàn hắn không muốn thì cũng không thay đổi được điểm này, vậy nên hắn chỉ có thể nhận mệnh.

Ngày hôm nay khách nhân Tần phủ đều rất kinh ngạc, bởi vì người Tần phủ ăn mặc rất lạ.

Tôi tớ bên trong phủ dưới sự xúi giục của Liên Duyệt, nam đều mặc vào kiểu áo Tôn Trung Sơn(*), nữ đều mặc vào sườn xám(**).

(*) (**) áo Tôn Trung sơn và sườn xám – ta đoán ở cổ đại thế này chỉ có thể mặc kiểu sườn xám dài như ở dưới thôi, chứ nếu mặc sườn xám ngắn xẻ đùi thì khách khứa có mà trợn tròn mắt hết, kaka ~~~

ao-vest-ton-trung-son-1 T2zpirXgFaXXXXXXXXXX_!!49750138

Búi tóc phức tạp của nữ đều bị bỏ đi, đổi lại là búi lên giản đơn, lưu loát chuyên gia.

Nam còn lại là tết thành đuôi ngựa, phối với quần áo trên người tương đương buồn cười, thế nhưng khi toàn bộ nam người hầu đều mặc loại trang phục này, liền có một loại cảm giác hài hoà kỳ dị.

Bởi vì nhạc khí không được đầy đủ, vậy nên dù có là Liên Duyệt toàn tài thì cũng không có phương pháp, chỉ có thể đem khúc quân hành hôn lễ, biến thành phượng cầu hoàng.

Tuy rằng không có ý tứ hàm xúc kết hôn, thế nhưng ý tứ hàm xúc triền miên ái tình cũng rất dày đặc.

Vạn chúng chú mục, trước hết xuất hiện chính là Mạc Nguyệt và Nhã Sốc Lam.

Nhã Sốc Lam không thể nghi ngờ là thành tiêu điểm trong nháy mắt, một thân áo cưới tuyết trắng cổ nhân khó có thể tưởng tượng, kiểu tóc cao nhã giản đơn, trang điểm đậm nhạt thích hợp khiến nàng nhìn qua xinh đẹp không chỉ gấp đôi bình thường.

Liên Cừ mặc một thân trường bào màu đỏ không được tự nhiên, trước ngực có hình thập tự trắng, lúc Liên Duyệt đem bộ quần áo này giao cho hắn nói đây là quần áo của cha sứ còn dạy hắn rất nhiều thuyết từ.

Hôm nay, hắn đang đọc thuộc lòng thuyết từ Liên Duyệt dạy cho hắn, con người ôn nhuận nhìn chăm chú vào Nhã Sốc Lam, nhẹ giọng dò hỏi:

“Nhã Sốc Lam tiểu thư, xin hỏi người có nguyện ý để nam tử này trở thành trượng phu của người cùng hắn ký kết hôn ước???”

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, đều thương hắn, chăm sóc hắn, tôn trọng hắn, tiếp nhận hắn, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi với hắn cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

Liên Cừ nói khiến Nhã Sốc Lam vô thố kinh ngạc lại xấu hổ, nhưng nàng vẫn cúi xuống khuôn mặt ửng đỏ nói: “Ta nguyện ý.”

Liên Cừ gật đầu, lại hỏi Mạc Nguyệt:

“Mạc Nguyệt tiên sinh, người có nguyện ý để nữ nhân này trở thành thê tử của người cùng nàng ký kết hôn ước???”

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, đều yêu nàng, chăm sóc nàng, tôn trọng nàng, tiếp nhận nàng, vĩnh viễn trung trinh không thanh đổi với nàng cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

Mạc Nguyệt sẽ không xấu hổ như Nhã Sốc Lam, hắn kiên định nhìn Liên Cừ nói: “Ta nguyện ý.”

Liên Cừ khẽ cười cười, hướng về đám người phía dưới mù mịt, mê man không gì sánh được dò hỏi: “Các vị khách. Xin hỏi các người nguyện ý làm chứng cho lời thề kết hôn của bọn họ không???”

Mọi người chẳng biết vì sao hắn hỏi như vậy, thế nhưng vẫn hồi đáp: “Nguyện ý.”

...

Lúc này, Liên Duyệt đang đỡ Vân Khuynh mặc quần áo.

“Tỷ, người làm cái quỷ gì vậy, sao lại để mọi người cả đám đều mặc quần áo hiện đại???”

Liên Duyệt chớp chớp mắt: “Vui mà, tiểu Khuynh, Nhã Sốc Lam bọn họ hôn lễ đều bắt đầu rồi, người còn ỡm ờ thêm sẽ không thể tham gia, mau, đây là tỷ tỷ chuyên môn tìm người làm quần áo cho người.”

Vân Khuynh hắc tuyến: “Âu phục??? Đùa gì vậy, tỷ, bụng của ta...”

“Không có việc gì, tiểu Khuynh người gầy như vậy, ta để cho bọn họ làm quần áo rất dày, cái bụng sẽ không đặc biệt rõ ràng, không nhìn kỹ là nhìn không ra.”

“Tỷ, người cứ đi làm việc đi, ta mặc quần áo bình thường là được rồi.”

“Không được.”

Liên Duyệt thấy nói không thông liền trực tiếp động thủ kéo áo choàng của Vân Khuynh, Vân Khuynh lại càng hoảng sợ: “Tỷ, người làm gì vậy???”

“Thay quần áo cho người.”

“...”

Vân Khuynh khuất phục: “Được rồi, người đi ra ngoài trước, ta sẽ mặc.”

Nửa khắc qua đi, Liên Duyệt thấy Vân Khuynh một thân Âu phục trắng thuần, sợ hãi than một tiếng:

“Oa, thực sự là thanh xuân mỹ thiếu niên, lão đệ, người cái dạng này ở hiện đại sẽ hút hồn cả đồng lớn nam nhân nữ nhân...”

Ách, không đúng, ở cổ đại cũng vậy, không sai không sai, diện mạo hiên ngang ngọc thụ lâm phong, tuy rằng khuôn mặt có chút quá đẹp, nhưng chỉ càng hiện rõ tiểu Khuynh nhà ta tuần mỹ, tốt lắm tốt lắm.”

Nói xong Liên Duyệt liền lôi kéo Vân Khuynh đi ra ngoài.

Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt đã ở trong đám người qua lại không ngớt kính rượu, nhưng Vân Khuynh còn không biết hôn lễ của bọn họ đã kết thúc.

Y bị Liên Duyệt kéo đi, bị Liên Duyệt kéo đến chỗ Long Liễm đảm đương phù dâu mặc quần lụa mỏng giống như áo cưới của Nhã Sóc Lam, may là nàng vẫn luôn không lộ bộ mặt thật, bằng không nàng nhất định cũng sẽ trở thành đối tượng chú mục của mọi người.

Đương nhiên, Tần Vô Phong tam huynh đệ, cũng ăn mặc Âu phục, Tần Vô Phong mặc màu đen, Tần Vô Song là màu lam sậm, Tần Vô Hạ là màu xám sẫm.

Loại quần áo này khác với bình thường rườm rà, khiến thân hình bọn họ được tôn lên càng thêm cao to, khuôn mặt cũng càng thêm lạnh lùng nghiêm nghị.

Hơn nữa áo sơmi màu trắng dựng thẳng cổ áo phối với màu Âu phục, thực sự rất lạnh tuấn nho nhã, Vân Khuynh liếc mắt nhìn lại có chút hoảng hốt, thiếu chút nữa cho rằng mình lại xuyên qua thời không về tới hiện đại.

Liên Duyệt đem Vân Khuynh kéo đến trước mặt Tần gia tam huynh đệ, hít một hơi nói: “Tiểu Khuynh, kỳ thực chúng ta vẫn giấu người một việc...”

...

Trên bữa tiệc, Liên Duyệt bận bịu, Tần Du Hàn còn lại là ngồi cùng các vị trưởng bối Tần gia.

Liên Duyệt Tần gia tam huynh đệ đang bận, Tần Du Hàn đi không ra, chuyện chiêu đãi tân khách, đều giao cho Long Ảnh và Long Lê.

Hơn mười trưởng lão đến từ Cô Sa trấn nhìn xong hôn lễ của Nhã Sốc Lam gật đầu: “Ân, không tệ, có phong cách riêng, rất kỳ lạ, rất mới mẻ độc đáo, nhưng là vì hôn lễ của hai người chẳng thân quen, có cần người đi một nhọc chúng ta cả đám xương già cổ này không???”

Tần Du Hàn mồ hôi lạnh, gián đoạn nói: “Không... Không phải... Cái kia, ngày hôm nay, ngày hôm nay hôn lễ của tiểu Khuynh mới là quan trọng nhất.”

“Nga, người là nói còn có một hồi hôn lễ??? Nhưng mà, tiểu Khuynh là ai???”

Tần Du Hàn vươn tay lau mồ hôi: “Là... Tức phụ, năm ngoái Vô Song thú, khi đó không đủ trịnh trọng... Hiện tại một lần nữa cử hành... các vị thúc thúc bá bá, các người kiên trì chờ đi, lập tức bắt đầu rồi.”

Nhìn các lão nhân tâm tình không tính là tốt, Tần Du Hàn không khỏi bắt đầu đoán hình dạng sau khi bọn họ biết được chân tướng.

Nghĩ nghĩ dưới đáy lòng hấn rùng mình một cái, sau đó liền vì thân thân nương tử của hấn mà cầu khẩn.

...

“Cái gì.... Thành thân??? Ta, đại ca, Vô Song Vô Hạ??? Tỷ, người đang nằm mơ sao???”

Vân Khuynh bị Liên Duyệt nói tạc cho đầu óc trống rỗng, trong đầu cái gì cũng không còn.

Chỉ có thành thân, hai chữ thật to.

Sau khi lấy lại tinh thần phản ứng đầu tiên của y chính là không tin, phản ứng thứ hai chính là điên rồi, mọi người trên thế giới này điên rồi mới có thể đem loại ý nghĩ kinh thế hãi tục này làm thành hành động.

“Tiểu Khuynh, ta không lừa ngươi, mau, âm nhạc đã vang, các người mau lên đài, Long Liễm là phù dâu của các người, Long Khiêm là phù rể.”

Sau khi nói xong Liên Duyệt liền thúc Vân Khuynh đang không thể phản ứng, để y chuẩn bị cùng Tần Vô Phong bọn họ đi ra ngoài.

Tần Vô Phong ba người mỉm cười nhìn y, không có phủ nhận lời Liên Duyệt nói, lẳng lặng cùng đợi biểu tình kinh hỉ của Vân Khuynh.

Thế nhưng Vân Khuynh lại bị dọa đến sắc mặt trắng bệch: “Không... Quá đột nhiên, ta một chút cũng chưa chuẩn bị...”

“Nên chuẩn bị chúng ta đều đã chuẩn bị, ngươi còn muốn chuẩn bị cái gì, nhanh đi... Sắp bắt đầu rồi... A, khoan khoan, còn cái này.”

Liên Duyệt lấy ra chiếc nhẫn thuộc về Vân Khuynh: “Bởi vì bốn người các người không có biện pháp trao đổi nhẫn, một hồi các người đều tự đeo đi.”

Vân Khuynh kinh ngạc cầm chiếc nhẫn Liên Duyệt nhét vào trong tay y: “Ngay cả cái này cũng có... Tỷ, không phải nói đây là hôn lễ của Nhã Sốc Lam và Mạc Nguyệt sao... Sao lại biến thành cái dạng này???”

“Là hôn lễ của Mạc Nguyệt, nhưng hôn lễ của bọn họ đã kết thúc, hiện tại đến các người.”

“Thế nhưng.. Ta...”

Thời gian thực sự tới rồi, Vân Khuynh đã không thể dừng lại, Tần Vô Phong mấy người đã chuẩn bị xuất phát, Liên Duyệt như trước không thể đối phó Vân Khuynh. Cuối cùng Liên Duyệt hung ác nói: “Nếu như người không muốn đường đường chính chính sống cả đời với tiểu Phong bọn họ, như vậy người trở về nghỉ ngơi đi.”

Tâm Vân Khuynh bỗng nhiên co rụt lại.

Đúng vậy, y không phải đã sớm muốn cùng Tần Vô Phong bọn họ đường đường chính chính ở bên nhau sao??? Sao lúc này lại nhẫn nhịn như thế.

Hiện tại tất cả là chuyện y nằm mơ cũng nghĩ tới, sao y lại lùi bước??? Sao lại thế???

Vân Khuynh không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể tràn ngập cảm kích vội vã nói với Liên Duyệt: “Tỷ, cảm tạ người.”

Nói xong, liền cùng Tần gia tam huynh đệ bước đi ra ngoài.

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 289: Lời Thề Vĩnh Hằng

Vân Khuynh bốn người lên đài, không giống với Nhã Sóc Lam và Mạc Nguyệt lúc trước.

Bọn họ là bốn người nam tử tuấn mỹ vô tư, bọn họ mặc quần áo bọn họ chưa từng gặp qua.

Loại quần áo này rất phẳng, màu sắc tuy không nhiều lắm, thế nhưng lại dị thường nghiêm túc trang trọng, Vân Khuynh màu trắng ôn nhuận, Tần Vô Phong màu đen lãnh tuấn, Tần Vô Song lam thẫm nho nhã, Tần Vô Hạ xám sậm trang nghiêm.

Áo sơmi trắng dựng thẳng cổ áo khiến cho bọn họ nhìn qua rất ưu nhã rất chỉnh tề, trên khuôn mặt bọn họ đều mang theo tâm tình phức tạp kỳ lạ.

Có kích động hưng phấn có chờ mong thấp thỏm có khẩn trương bất an, tân khách ở đây lần thứ hai nghe thấy phượng cầu hoàng liền có chút nghi hoặc, thấy bốn người Vân Khuynh lên sân khấu thì càng thêm mê man.

“Du Hàn, đó không phải tiểu Phong bọn họ sao, bọn họ mặc cái gì vậy, lão nhân ta sống lâu như vậy lần đầu tiên thấy quần áo như thế... Chỉ là bọn họ nhìn qua thật đúng là tuấn tú, không hổ là tử tôn Tần gia ta!”

Lão nhân ngồi ở bên người Tần Du Hàn vươn tay vuốt vuốt râu mép, gạt đầu cười vẻ mặt đắc ý.

Dứt lời hắn đột nhiên cảm thấy có chút không thích hợp: “Không đúng, Du Hàn, ca khúc này không phải vừa rồi hai tiểu oa nhi thành thân kia đã dùng sao, sao hiện tại vẫn là khúc này???”

Tần Du Hàn dùng ống tay áo thấm thấm mồ hôi lạnh trên trán: “Lão tổ tông, bọn họ đây không phải đang cử hành hôn lễ sao, Duyệt nhi nói, ca khúc này dùng để thay thế cái gì khúc quân hành hôn lễ.”

“Cử hành hôn lễ??? Có ý gì???”

Nguyên bản lão nhân vẻ mặt cười cười lập tức cứng lại, tròng lớn hai mắt ngẩng đầu nhìn Tần Vô Phong bốn người.

Hắn đột nhiên nhớ tới vừa rồi Tần Du Hàn nói cho hắn, nói trọng điểm ngày hôm nay là hôn lễ của Vân Khuynh.

Mà Vân Khuynh là nam tức phụ Tần Vô Song thú...

Nghĩ nghĩ khuôn mặt lão nhân trầm xuống, hóa ra Tần gia muốn làm một hồi hôn lễ long trọng cho Vô Song và nam tức phụ kia, trách không được Tần Du Hàn không dám nói cho đám lão già bọn họ.

Lão nhân lão bà tử Cô Sa trấn, nghe xong đối thoại của Tần Du Hàn và lão nhân kia, đều hiểu ra trạng huống hiện tại, đều lãnh nghiêm mặt, trở nên mất hứng.

Thế nhưng, bọn họ làm sao có thể nghĩ tới, hiện tại hôn lễ lần này, căn bản không phải là bổ sung hôn lễ cho Vân Khuynh và Tần Vô Song đơn giản như vậy, hiện tại hôn lễ lần này là điểm bắt đầu cho Vân Khuynh cùng với Tần gia tam huynh đệ vĩnh viễn đường đường chính chính ở bên nhau.

Vân Khuynh cảm thấy mỗi bước mình bước ra, đều không có cùng tâm tình.

Y thậm chí còn không có tiêu hóa xong tin tức ngày hôm nay y sẽ kết hôn với Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ, y chỉ là thuận theo tâm tình của mình bị Liên Duyệt thuyết phục, theo Tần Vô Phong ba người đi ra ngoài tham gia hôn lễ mà thôi.

Hôm nay tâm của y, không những không trở nên hỗn loạn, trái lại theo từng bước chân càng ngày càng rõ ràng, càng ngày càng kiên định.

Trong đầu y hiện lên quá khứ trước đó.

Có mờ mịt và thấp thỏm vào đêm thành thân lần đầu gặp mặt Tần Vô Song...

Có quan tâm và kích cường khi y bị Thượng Quan Tôn mang đi sau đó Tần Vô Song tìm được y...

Có hiếu kỳ và hoài nghi lần đầu tiên gặp Tần Vô Phong đối với y rất tốt...

Có bất an và thống khổ khi Tần Vô Song bởi vì Liên Cừ tiên đoán mà bản khoản không khống chế được thương tổn y...

Có phiền muộn và bất đắc dĩ khi Tần Vô Song vì y đi lấy lam ngân hoa mà nói lời từ biệt...

Có mâu thuẫn giãy dụa tham lam và bất an khi được Tần Vô Phong dốc lòng chăm sóc...

Có sợ hãi và tuyệt vọng vào đêm giao thừa năm ngoái bị Tần Vô Phong xâm phạm...

Có thống khổ và hỗn loạn khi Tần Vô Song biết được quan hệ giữa y và Tần Vô Phong...

Có đau đớn và vui sướng khi y sinh Đại Bảo và tiểu Bảo...

Có không muốn và quyết tuyệt khi rời khỏi Tần phủ...

Có bất đắc dĩ và vô thố khi y ở cạnh Tần Vô Hạ...

Có...

Có rất nhiều, sinh mệnh của y, từ nhất khắc gặp phải Tần Vô Song, mới bắt đầu chân chính sinh động...

Một bước, hai bước, ba bước...

Chậm rãi cùng Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ ba người cùng nhau đi đến đài cao chỗ Liên Cừ đứng, các loại quá khứ, vô luận tốt xấu, vào lúc này xem ra, đều thành một loại ngọt ngào.

Bất luận khi đó là mặt mang mỉm cười hay là hàm chứa nước mắt, bất luận khi đó là hài lòng vui sướng hay là thương tâm gần chết.

Vì giờ khắc hiện tại ngày hôm nay, đáng giá, tất cả đều đáng giá.

Y sao mà may mắn, gặp được ba người thương yêu y, quý trọng y.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh mang theo mỉm cười, ánh mắt sáng sủa ngẩng đầu nhìn Liên Cừ trên đài cao, cùng Tần Vô Phong ba người dừng bước.

Liên Cừ nhìn bốn người bọn họ cũng nhìn không được gạt đầu, mặt mang mỉm cười, bắt đầu sứ mệnh lúc này của hắn, hắn thẳng tắp nhìn chăm chăm Vân Khuynh, cổ vũ nhìn y:

“Vân Khuynh tiên sinh, xin hỏi người có nguyện ý để Tần Vô Phong tiên sinh, Tần Vô Song tiên sinh, và Tần Vô Hạ tiên sinh trở thành người bạn đời của người, cùng bọn họ ký kết hôn ước???”

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc bất cứ lý do nào khác, đều bảo vệ bọn họ, chăm sóc bọn họ, tôn trọng bọn họ, tiếp nhận bọn họ, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi đối với họ cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

Bên tai nghe thanh âm Liên Cừ, Vân Khuynh tim đập càng lúc càng nhanh, khuôn mặt tuyệt mỹ của y chậm rãi nhuộm lên đỏ ửng, y gần như không thể hô hấp, lúc Liên Cừ kết thúc vấn đề, trong óc y còn đang hoảng hốt, nhưng trong miệng y đã rõ ràng không gì sánh được hồi đáp: “Ta nguyện ý.”

Đúng vậy, y nguyện ý, mười phần nguyện ý, trăm phần nguyện ý, ngàn phần nguyện ý, vạn phần nguyện ý, có thể ở bên người yêu của mình, sao y lại không muốn chứ.

Vân Khuynh chìm đắm trong thế giới một người, y căn bản là không biết lúc Liên Cừ nói những lời này ra miệng, tân khách ở đây có bao nhiêu khiếp sợ.

Trong nháy mắt, toàn bộ Tần phủ ngay cả một tia thanh âm cũng không có, thẳng đến câu ta nguyện ý kia của y, mới giống như đánh vỡ ma chú khiến các loại thanh âm sống lại.

Thế nhưng, lúc đó tiếng động lớn xôn xao, các loại thanh âm thảo luận nối liền không dứt, mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi, không thể tưởng tượng nổi, khó có thể tin...

Các trưởng lão bên người Tần Du Hàn, nghe xong Liên Cừ nói sau khi ngốc lảng một chút, càng cuồng bạo không gì sánh được chỉ vào Tần Du Hàn hỏi: “Đây là có chuyện gì???”

Hai nam tử thành thân đã là khiêu chiến năng lực thừa thụ của bọn họ, vì sao còn muốn Tần Vô Phong tam huynh đệ song song thành thân với một nam nhân nữa???

Một cho hấn vừa rồi còn tưởng Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ là đi cùng Tần Vô Song, đưa Tần Vô Song lên thành thân.

Hóa ra, đây căn bản là ý nghĩ của riêng mình hử, nhân vật chính ngày hôm nay không chỉ có Tần Vô Song, ngay cả Tần Vô Phong Tần Vô Hạ cũng đồng dạng là nhân vật chính!!!

Tần Du Hàn ho nhẹ một tiếng: “Lão tổ tông, đúng như người thấy, tiểu Phong ba huynh đệ bọn họ cùng thích một người...”

“Người...”

Lão nhân kia bàn tay run run, nhất thời mất đi toàn bộ ngôn ngữ.

Hử không biết phải dùng loại ngôn ngữ gì chỉ trích Tần Du Hàn, sai lầm của Tần Du Hàn quá lớn.

“Tam trưởng lão bá bá.”

Ngay lúc lão nhân kia tức giận đến á khẩu không trả lời được, cả người run rẩy, thanh âm ngọt ngào của Liên Duyệt bỗng nhiên vang lên.

Sau đó bóng dáng mỹ lệ của nàng xuất hiện bên người tam trưởng lão, cười nói:

“Tam trưởng lão bá bá chẳng lẽ là nghĩ chủ ý của Duyệt nhi không tốt???”

Nhớ năm xưa Duyệt nhi ra chủ ý cho tam trưởng lão bá bá theo đuổi tam nữ nữ, tam trưởng lão bá bá vẫn nói chủ ý của Duyệt nhi rất tốt nha, liền ngay cả...”

“Khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ khụ.”

Liên tiếp ho khan từ trong miệng tam trưởng lão truyền ra, lão nhân này nguyên bản tinh thần quắc thước trong nháy mắt dường như thành ma ốm, như là muốn ho khan khụ ra cả tim phổi của mình.

Liên Duyệt chớp chớp mắt, che miệng cười khẽ: “Tam trưởng lão bá bá, ngài thân thể gần đây hình như không tốt lắm, phải chú ý thân thể nga, chẳng là, tân nhân hôn lễ lần này, đích xác rất xứng đôi, tam trưởng lão bá bá người nói đúng không???”

Lão nhân vừa rồi còn nổi giận lập tức đã không có ý kiến, gật đầu nói: “Đúng đúng đúng, Du Hàn nói bọn họ yêu thương lẫn nhau, tốt tốt... Ha ha ha ha, rất xứng đôi rất xứng đôi.”

Liên Duyệt gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy, con cháu tự có con cháu phúc, chính bọn chúng thích, chúng ta làm trưởng bối, sao có thể không thành toàn cho bọn chúng chứ...”

...

Cùng lúc đó, Liên Cừ sau khi nghe Vân Khuynh nói ta nguyện ý, mỉm cười gật đầu với y, sau đó hỏi Tần Vô Phong:

“Tần Vô Phong tiên sinh, người có nguyện ý để Vân Khuynh tiên sinh trở thành bạn đời của người, cùng y sáng lập hôn ước???”

Vô luận tật bệnh hay khỏe mạnh, hoặc bất luận lý do nào khác, đều thương y, chăm sóc y, tôn trọng y, tiếp nhận y, vĩnh viễn trung trinh không thay đổi với y cho đến sinh mệnh đầu cùng???”

“Cầu còn không được.”

Trong thanh âm Tần Vô Phong có chút trong trẻo lạnh lùng nhưng mang theo cảm tình khó có thể khắc chế.

Liên Cừ ngẩn ngơ, đáp án này của Tần Vô Phong, không ở trong vòng dự liệu của hắn, Liên Duyệt đã từng nói cho hắn, đáp án chỉ có một, cũng chính là ta nguyện ý.

Liên Cừ ho nhẹ một tiếng: “Nguyên ý cùng Vân Khuynh kết làm bạn đời???”

Tần Vô Phong nghe vậy lập tức nhớ tới lúc trước nương hấn dặn dò hấn, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị hơi lan tràn đỏ sậm, dùng thanh âm rõ ràng hồi đáp: “Ta nguyện ý.”

Loại thời gian này, ta nguyện ý, là ngôn ngữ êm tai nhất trên đời này, thậm chí vượt lên cả, ta yêu người.

Bởi vì ta yêu người, chẳng biết bao giờ sẽ không yêu nữa, nhưng ta nguyện ý này, là lời hứa hẹn, lâu dài như trời đất.

Liên Cừ thở phào nhẹ nhõm, lại bắt đầu hỏi Tần Vô Song, Tần Vô Hạ hai người.

Bọn họ bốn người đều đã trả lời hoàn tất, Liên Cừ lại hỏi mọi người: “Xin hỏi các vị khách có nguyện ý làm chứng cho lời thề kết hợp của bọn họ???”

Kỳ thực các lão nhân Cô Sa trấn rất muốn nói không muốn, thế nhưng nhìn cặp mắt xinh đẹp như có như không của Liên Duyệt kia bắn phá, đều cùng mọi người nhỏ giọng nói: “Nguyên ý.”

Chờ mọi người trả lời xong, Liên Cừ mỉm cười nắm chặt hai tay nói: “Nhẫn sẽ đại diện cho ràng buộc đối với lời thề, hiện tại, thỉnh đều tự đeo nhẫn, ràng buộc lời thề của mình cả đời không thay đổi.”

Vĩnh viễn bên nhau yêu nhau, không rời không bỏ, đó là một lời thề vĩnh hằng.

Lúc này Vân Khuynh mới có khoảng không quan sát chiếc nhẫn Liên Duyệt kín đáo đưa cho y, chế tạo từ hoàng kim, ở trên mặt khảm một viên

thạch anh màu hồng phấn, bên trong nhẫn có khắc tên y, Khuynh, còn có một chữ cái tiếng Anh E.

Thấy chữ cái tiếng Anh kia, Vân Khuynh sửng sốt, hầu như là lập tức nghĩ tới LOVE, trong lòng y tràn ngập tình cảm ấm áp, không cần đoán cũng biết, hôn lễ này, chiếc nhẫn này, đều là tâm tư của Liên Duyệt.

Trên thế giới này, ngoại trừ y ra, cũng chỉ có Liên Duyệt là tỷ tỷ kiếp trước của y biết những lễ nghi này cùng chữ cái tiếng Anh.

Trịnh trọng chăm chú đeo nhẫn lên ngón áp út của mình, Vân Khuynh yên lặng nghĩ trong đáy lòng:

Ngụy Quang Hàn, Lạc Minh, các người thấy được không, Vân Khuynh cổ đại kết hôn rồi, kết hôn với Tần gia tam huynh đệ.

Các người thì sao, các người hiện tại, kết hôn chưa...

Nghĩ nghĩ ý cười bên môi y càng sâu, mặc kệ Ngụy Quang Hàn và Lạc Minh có kết hôn hay không, y đều biết bọn họ nhất định sẽ hạnh phúc.

Ông trời đối với y thật nhân từ, y kiếp trước, y kiếp này, cuối cùng cuối cùng, dĩ nhiên đều là hạnh phúc như thế...

Vào lúc gần người, Liên Cừ lần thứ hai mở miệng: “Ta đã chứng kiến các người thề nguyện với đối phương, ta cảm thấy vạn phần vui sướng tuyên bố với các vị đang ngồi ở đây các người kết làm bạn đời, hiện tại tân lang có thể hôn tân nương.... Ách....”

Một câu cuối cùng vừa nói ra miệng Liên Cừ chỉ biết sai rồi, thế nhưng lúc hấn lấy lại tinh thần thì đã nói xong, căn bản là không thể đổi ý.

Cái này phiền phức rồi, Vân Khuynh chỉ có một, nam nhân chiếm lấy lại có ba, cái này hôn thế nào!!!

Tần Vô Phong đứng gần Vân Khuynh nhất rất biết lắng nghe, lập tức xoay người, đỡ lấy vai Vân Khuynh, nghiêng người cúi đầu hôn lên cánh môi hồng nhạt kia, cái lưỡi đỏ tươi dễ dàng cạy mở cánh môi Vân Khuynh, không hề cố kỵ dò xét vào trong miệng Vân Khuynh, cùng cái lưỡi mềm mại của y dây dưa quấn mút.

Vân Khuynh hơi nhắm hai mắt lại, mặc dù có chút ngượng ngùng, thế nhưng y lại không có nửa điểm giãy dụa, bởi vì ở trong lòng y, đây là một nghi thức, nghi thức thần thánh.

Đã lâu không chạm vào Vân Khuynh, Tần Vô Phong hôn có chút vong tình, tân khách chu vi đều mặt đỏ tới mang tai, ống tay áo che mặt, ở đây dù sao cũng là cổ đại.

Liên Duyệt chà chà chân, lớn tiếng ho khan.

Tần Vô Phong cả kinh, lập tức thả Vân Khuynh, sau đó nắm một tay Vân Khuynh, xê dịch một chút, cùng y mười ngón nắm chặt.

Tần Vô Song không đợi ai tới mở miệng nói cho hắn làm như thế nào, liền thay thế địa vị vừa rồi của Tần Vô Phong, lại một lần nữa xâm chiếm môi Vân Khuynh.

Tần Vô Hạ tự nhiên là người thứ ba.

Liên Cừ đỏ mặt xuống đài, hắn chỉ là không cẩn thận nói sai, ai ngờ bốn người kia, nhưng lại làm thật, đem cả đám người bọn họ ở đây coi như đồ trang trí, mặc sức chơi trò triền miên...

“Ba tên tiểu tử này...”

Liên Duyệt cười lắc đầu, mệt cho ba nhi tử của nàng sinh tại cổ đại, nếu như ở hiện đại, vậy không phải càng hào phóng hay sao???

“Vân Khuynh y, thật đúng là làm trò trước mặt nhiều người như vậy hôn môi với tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ bọn họ...”

Tần Du Hàn có chút cảm thán, nếu là hắc, hắc sẽ không có dũng khí kia.

Liên Duyệt lắc đầu: “Người không biết điều này đối với tiểu Khuynh mà nói, ý nghĩa trọng đại biết bao nhiêu, tiểu Khuynh nhất định cho rằng nộ hôn hiện tại của bọn họ là nghi thức thần thánh... Tiểu Khuynh là một hài tử dễ bất an, có thể chính đại quang minh ở bên tiểu Phong bọn họ, vẫn là tâm nguyện của y...”

“Vậy nên người mới có thể cố ý cử hành hôn lễ này cho y???”

Tần Du Hàn tiếp lời Liên Duyệt.

Liên Duyệt gật đầu mỉm cười: “Đúng vậy.”

Tần Du Hàn nhú nhú mày: “Vì sao ta cảm thấy người đối với Vân Khuynh, còn tốt hơn cả Vô Phong bọn họ, người không biết, còn tưởng rằng Vân Khuynh mới là thân sinh nhi tử của người.”

Liên Duyệt nhú mày: “Cái này thì không đúng... Tiểu Khuynh y tuy rằng không phải thân sinh nhi tử của ta, nhưng lại là thân sinh đệ đệ.”

Tần Du Hàn giật mình: “Người... Có ý gì???”

Liên Duyệt phong tình vạn chủng ngoái đầu nhìn hắc: “Ý trên mặt chữ, Vân Khuynh là thân đệ đệ của ta.”

“Người đùa cái gì vậy!!!”

Tần Du Hàn gần như bùng nổ: “Vân Khuynh là hài tử của Hiên Viên Ly Thiên và Vân Phàm... Hai người bọn họ số tuổi giống như người, sao có thể có nữ nhi lớn như người???”

Liên Duyệt hắc tuyến:

“Ai nói ta là nữ nhi của bọn hân???”

Ta nói ta là thân tỷ tỷ của Vân Khuynh, lại chưa nói là của kiếp này... Chúng ta là tỷ đệ kiếp trước có được hay không???”

Vân Khuynh từ nàng nói qua, nói y đã đem chuyện y xuyên qua nói cho Tần Vô Phong bọn họ, còn kiến nghị nàng đem những chuyện này thẳng thắn nói cho Tần Du Hàn.

“Duyệt nhi, có phải người hưng phấn đến hồ đồ rồi không, như thế nào lại nói lời mê sảng, chuyện kiếp trước, sao chúng ta có thể biết được???”

Liên Duyệt đột nhiên đứng dậy kéo tay Tần Du Hàn: “Người đi theo ta, ta kể cho người một câu chuyện thật dài thật dài.”

Chỉ là trong chớp mắt, không chỉ Liên Duyệt và Tần Du Hàn đã chạy biến, chờ chúng tân khách buông ống tay áo, ngay cả tân nhân bốn người cũng không thấy.

Bọn họ đi nơi nào???

Tự nhiên là trở về phòng tương thân tương ái...

Tương thân tương ái như thế nào???

Khụ khụ khụ, cái này nha, thỉnh tự mình phỏng đoán.

— Chính văn hoàn —

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 290: Ngoại Truyện 1.1 Bao Tử Thiên Chi Tự Thành Bàn Mạt Chợt

Năm tháng như nước chảy, trong nháy mắt đã gần tới hai năm.

Đầu năm năm ngoái, Vân Khuynh rất cục không phụ sự kỳ vọng, sinh ra một nữ tính duy nhất của mấy đời Tần gia gần đây.

Tiểu công chúa này, lúc sinh ra cũng rất được người thích, không phải bởi vì nàng đáng yêu như nước trong veo, cũng không phải bởi vì nàng là nữ hài duy nhất của mấy đời Tần gia gần đây, chủ yếu là bởi vì lúc nàng sinh ra, tương đương nhu thuận, tuyệt không giống Đại Bảo tiểu Bảo lăn qua lăn lại người như vậy.

Vân Khuynh lúc sinh nàng ra, đặc biệt thuận lợi, đau đớn cũng nhỏ, vậy nên mọi người từ lúc tiểu gia hỏa này sinh ra đã nhận định nàng là một bảo bảo ngoan, bởi vậy cũng rất thích nàng.

Nàng xuất hiện, hòa tan một chút tiếc nuối Đại Bảo tiểu Bảo không ở Tần phủ.

Người bên trong Tần gia, thích hài tử nhất, chính là Tần Du Hàn.

Một lão nhân qua tuổi bán trăm, dĩ nhiên cùng một đám tiểu bối đoạt hài tử, mà Liên Duyệt không những không ăn giấm, trái lại là cùng Tần Du Hàn đoạt.

Vân Khuynh và Tần gia huynh đệ nếu là yêu cầu chăm sóc hài tử, Liên Duyệt đều sẽ đem bọn họ đá bay, lý do đá bọn họ đi, chính là để cho bọn họ nỗ lực tạo người.

Hôm nay, Tần gia tam huynh đệ đều đi làm việc, Vân Khuynh sau khi học một hồi võ công với Long Liễm, thay đổi một thân áo quần, liền đi tìm Liên Duyệt, muốn chăm sóc tiểu nữ nhi của y.

“Tiểu Khuynh, người và tiểu Phong tiểu Song tiểu Hạ đều còn trẻ như vậy, thừa dịp tuổi trẻ sinh thêm mấy oa oa tới chơi... Khụ khụ khụ, phải biết rằng, Tần gia chúng ta tiểu Phong bọn họ đồng lứa, nhiệm vụ nối dõi tông đường đều đặt trên người một mình người.”

“... Tỷ, đã ba hài tử rồi, còn muốn... Người cho ta tiểu trư sao???”

Liên Duyệt tròn tròn đôi mắt đẹp:

“Tiểu Khuynh, đừng nói với ta người sinh ba đứa sẽ không muốn sinh nữa... Cái này là không được, không nói không công bình với tiểu Phong, chính là ta, ta cũng không hài lòng...”

Ta một mực chờ người sinh một đội bóng đá... Nhưng hiện tại ngay cả một bàn mạt chược còn chưa tới cửa người đã muốn bãi công...”

“Ách...”

Vân Khuynh bị ngôn từ của Liên Duyệt dọa đến thiếu chút nữa sặc nước bọt của mình: “Đội bóng đá!!! Tỷ, đó là 11 người, 11 người đấy!!! Thật muốn đến một đội bóng đá, không muốn mạng của ta mới là lạ...”

“Sợ cái gì, lúc đỡ đẻ cho Hương Hương tiểu Cừ không phải đã nói rồi sao, thân thể của người rất tốt, sinh thêm mấy đứa hoàn toàn không thành vấn đề.”

Hương Hương chính là tiểu công chúa hiện tại của Tần gia, Tần Hương, là Liên Duyệt đặt, nàng ở trong đám nam nhân Tần gia, tiểu cô nương nhu thuận tự nhiên là thơm ngào ngạt, cũng không cần nghĩ nhiều, trực tiếp đánh nhịp định ra tên Hương Hương này.

“Được được, tỷ, Hương Hương người chăm sóc đi, ta đi xem đại ca và Vô Song bọn họ có cần giúp gì không.”

Gần hai năm nay, nhiều lúc Tần Vô Phong bọn họ đặc biệt bận, Vân Khuynh cũng sẽ giúp bọn họ, số lần hỗ trợ vật vãn nhiều, y đối với vận tác và lực lượng Tần gia cũng đã đại thể nắm chặt dưới đáy lòng, sau đó hiện tại đi giúp cũng là thuận buồm xuôi gió.

Trước đây Tần gia tam huynh đệ đều có thư phòng riêng, lúc xử lý sự vụ, đều là việc ai người nấy làm, sau khi bốn người thành thân, Vân Khuynh và Liên Duyệt liền cùng đem thư phòng của bọn họ cải thiện một chút.

Giống như phòng làm việc hiện đại, ba bốn cái bàn đặt cùng với nhau, chia ra các bàn mặt đối mặt mà ngồi, gặp phải cái gì không có biện pháp, hoặc là có chuyện gì cần thảo luận, ba người sẽ cùng dừng lại, bàn bạc một phen.

Vân Khuynh thỉnh thoảng sẽ mang theo trà và cao điểm đi xem bọn hắn, hoặc là hỗ trợ, hoặc là ngồi một mình đọc sách ở một bên.

...

Làm nữ oa oa duy nhất Tần gia, Hương Hương và một nữ nhân khác của Tần gia Liên Duyệt là tương đương hợp ý.

Nếu không phải Tần Du Hàn phản đối, một ngày đêm mười hai canh giờ, phỏng chừng các nàng sẽ từng phút từng giây dính vào với nhau, cũng may Tần Du Hàn kiên trì không cho phép Liên Duyệt ngủ cùng người khác, cho dù là tiểu oa nhi cũng không được.

Bởi vậy ban đêm, Hương Hương sẽ bị Liên Duyệt đưa cho bà vú đặc biệt mang từ bên ngoài về.

Vân Khuynh và Tần gia tam huynh đệ, một ngày đêm cơ hội ở cùng Hương Hương có thể đếm được trên đầu ngón tay, chỉ có ở cạnh bên người Liên Duyệt hoặc là lúc dùng bữa bọn họ mới có thể gặp mặt.

Tần gia tam huynh đệ, đều rất thích Hương Hương, không có đặc biệt thích cũng không có đặc biệt không thích...

Ban đêm, Vân Khuynh vẽ mặt ngấn ngơ nhìn ngọn đèn dầu, có chút xuất thần, y nhớ tới lời Liên Duyệt nói vào ban ngày.

Y rất lưu ý một câu trong đó — đối với Tần Vô Phong không công bình.

Đích xác không công bình.

Từ hai người yêu nhau, đến hài tử, hình như đối với Tần Vô Phong vẫn rất không công bình.

Giữa Tần gia tam huynh đệ, cùng Tần Vô Song là thành thân, giản đơn nhất, nước chảy thành sông, cùng Tần Vô Hạ là vì Hương Hương, cũng bởi vì hai người ca ca thoái nhượng bảo vệ, chỉ có Tần Vô Phong, là khó như lên trời.

Lúc yêu nhau vốn là trải nghiệm đau khổ nhiều, tới hiện tại, y đã lần lượt sinh ra hài tử của Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, nhưng chỉ có Tần Vô Phong là không có.

Sau khi thành thân, Tần Vô Phong liền thành đứng đầu một nhà, áp lực trên vai là có thể nghĩ tới, y có thể vì Tần Vô Phong làm rất ít rất ít.

Đối với Tần Vô Phong mà nói, tình cảnh như vậy, có lẽ là chân chính không công bình.

Y duy nhất có thể làm khiến Tần Vô Phong cảm thấy kinh hỉ, có lẽ đúng như Liên Duyệt muốn, cho nàng một bàn mặt chược, sinh một người hài tử

cho Tần Vô Phong.

Vân Khuynh dần dần hạ quyết tâm, không còn bối rối, trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra nhất mạt đáng cười.

Thời gian sau khi thành thân, cuộc sống giống như gia đình bình thường, vụn vặt, yên lặng, nhưng cũng rất ấm áp, Vân Khuynh đã không còn loại tâm tư quần quýt thích để tâm vào chuyện vụn vặt như trước.

Gặp chuyện, lập tức bắt đầu động não hạ quyết tâm giải quyết, bởi vì y phát hiện rất nhiều chuyện, kỳ thực là càng kéo dài càng thương tổn người.

Giường của Vân Khuynh rất lớn.

Đích xác rất lớn, bởi vì đôi khi là bốn người cùng ngủ ở trên.

Bốn người lúc mới thành thân, từng vì vấn đề giấc ngủ mà đau đầu một trận, bốn người ngủ cùng nhau đương nhiên là vui vẻ, nhưng cũng phải suy nghĩ tới tiêu thân thể của Vân Khuynh có chịu được hay không???

Hơn nữa hai người yêu nhau, luôn luôn cần không gian cá nhân, mỗi ngày bốn người đều cùng một chỗ, chung quy cũng có chút chỗ bất tiện.

May là Tần gia có vị nương Liên Duyệt cường hãn không gì sánh được kia, Liên Duyệt chỉ hỏi Vân Khuynh một câu, tất cả vấn đề liền toàn bộ giải quyết.

Liên Duyệt hỏi Vân Khuynh: “Một tuần có mấy ngày???”

Vân Khuynh ngơ ngác trả lời: “Bảy ngày.”

Sau đó suy tư một chút liền có manh mối.

Một tuần bảy ngày, Tần gia tam huynh đệ là ba người, kỳ thực vấn đề ngủ dễ giải quyết.

Mỗi người một tuần hai ngày, một ngày cuối cùng cùng nhau ngủ là được.

Thứ hai thứ năm là Tần Vô Phong, thứ ba thứ sáu là Tần Vô Song, thứ tư thứ bảy là Tần Vô Hạ, chủ nhật mọi người cùng ngủ.

Ngày như vậy, kỳ thực vừa mới bắt đầu thời gian ứng phó là có chút vất vả, nhưng lâu dần Vân Khuynh liền càng ngày càng quen, đến bây giờ đã thuận buồm xuôi gió.

Hôm nay, vừa khéo, đúng vào thứ hai.

Phòng chừng Tần Vô Phong còn đang làm việc, Vân Khuynh đến chỗ bà vú của Hương Hương bế Hương Hương một hồi, đỡ cho nàng ngủ sau mới trở lại chỗ ở của mình.

Tần Vô Phong còn chưa về, Vân Khuynh cởi dây buộc tóc, rút đi áo khoác, nửa tựa trên giường đọc sách.

Qua một hồi Tần Vô Phong liền trở về.

Vân Khuynh thấy hắn tiến đến, liền cất sách, có chút suy nghĩ nhìn hắn.

Tần Vô Phong tùy ý Vân Khuynh nhìn, mặt không đổi sắc, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị ngoại trừ mềm xuống một chút, hầu như không có biến hóa khác.

Trong đôi mắt như hắc diệu thạch mang theo tình cảm ấm áp nhè nhẹ.

Vân Khuynh xoa xoa cằm, nhìn Tần Vô Phong đang bận bịu, mở miệng nói: “Đại ca, người có nghĩ tới muốn một người hài tử hay không???”

Tần Vô Phong giật mình, gật đầu, sau đó lại lập tức lắc đầu: “Thuận theo tự nhiên đi, có Đại Bảo tiểu Bảo và Hương Hương là được, hơn nữa, mỗi

lần sinh hài tử nghe người kêu la thống khổ ta liền hận người phải chịu đựng chuyện này...”

Lồng ngực Vân Khuynh vì lời Tần Vô Phong nói, bắt đầu tràn ra hơi ấm nhẹ nhẹ.

Tần Vô Phong, đây là Tần Vô Phong, từ nhất khắc hận yêu Vân Khuynh, hận đã kiên định không thay đổi trả giá cho tình yêu lớn.

Đang lúc nói chuyện, Tần Vô Phong đã lưu loát rút đi áo khoác, xốc lên chần bông trực tiếp ôm Vân Khuynh vào lòng.

Đưa tay giơ lên cầm Vân Khuynh, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên cánh môi hồng nhạt của y.

“Chỉ cần người ở bên ta là tốt rồi, cái khác, đều không quan trọng.”

Vân Khuynh vươn tay ôm cổ hắn, tới gần hắn, gần như là nửa tựa vào lòng hắn: “Thế nhưng, ta muốn sinh hài tử của đại ca... Đại Bảo tiểu Bảo không ở bên người, Hương Hương thì luôn bị tỷ chiếm lấy... Ta căn bản là không có cơ hội thân cận với hài tử, ta muốn sinh một người hài tử tự mình chăm sóc.”

Tần Vô Phong vươn tay vuốt về mái tóc dài đen như mực của y, theo sợi tóc trượt xuống, bàn tay đặt lên vai y, thăm dò vào áo trong đơn bạc cảm thụ cảm giác mềm nhũn dưới tay khiến kẻ khác yêu thích không buông tay, hơi thở Tần Vô Phong có chút bất ổn: “Vân nhi... Sau khi sinh xong Hương Hương... Không phải vẫn không muốn chúng ta bính phía trước sao... Sao đột nhiên...”

“Ta thay đổi chủ ý, đại ca, ta trước đây chỉ là nghĩ ba hài tử là đủ rồi... Quá nhiều chúng ta sẽ không chăm sóc được... Nhưng hiện tại ta nghĩ thuận theo tự nhiên rất tốt...”

“Ân.”

Tần Vô Phong trở mình, thuận thế đem y đặt ở dưới thân: “Vậy thuận theo tự nhiên đi.”

Nói, cánh môi nóng hổi của hắn ấn lên chiếc cổ trắng nhỏ của Vân Khuynh...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 291: Ngoại Truyện 1.2 Bao Tử Thiên Chi Tiến Hành Tạo Người

Sau khi thành thân, Vân Khuynh đáng yêu hơn trước đây.

Sau khi thành thân, Vân Khuynh hoàn toàn đem ba người bọn họ trở thành người một nhà, gặp phải chuyện không giải quyết được sẽ thành thật ăn nói, không giống trước đây giấu ở trong lòng, mà là rõ ràng nói cho bọn họ, mọi người cùng nhau nghĩ biện pháp.

Đương nhiên, đây cũng không phải nguyên nhân quan trọng nhất, nguyên nhân quan trọng nhất, chính là Vân Khuynh ở tình sự, hoặc là lúc thân thiết với bọn họ, tuy rằng ngưỡng chừng như trước, thế nhưng cũng sẽ không chống cự, thậm chí còn tương đương phối hợp.

Tỷ như lúc này.

Tần Vô Phong cẩn thận đặt ở trên người Vân Khuynh, vùi đầu vào cổ y hôn mút, ngón tay thô ráp châm lửa chung quanh trên người y, châm lửa song song cũng cởi bỏ áo đơn của y.

Đối với điều này Vân Khuynh không những không ngăn cản, trái lại là giơ lên cánh tay thon dài khoát lên trên vai Tần Vô Phong, cũng giúp hắn cởi áo.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y phiếm hồng đỏ ửng, một đôi con ngươi như hắc diệu thạch hơi nước sương mù, lông mi dày dài run run không ngớt, cánh môi anh đào non hồng hơi mở ra, hơi hơi thở dốc.

“Vân nhi...”

Đôi môi nóng hồi nồng nhiệt của Tần Vô Phong từ đường cong duyên dáng trên cổ y, chuyển qua xương quai xanh tinh xảo, găm cắn một phen lại đi đến hai điểm đỏ bừng trước ngực.

“Ngô...”

Vân Khuynh nhẹ giọng lên tiếng, thân thể bị Tần Vô Phong vỗ về chơi đùa nóng bỏng không ngớt, có chút run rẩy, cảm giác khó có thể nói rõ từ toàn thân lan tràn.

“Cảm tạ người...”

Tần Vô Phong nói, biến mất vào nhất khắc ngậm lấy hồng anh kia, cảm tạ cái gì, có lẽ chỉ có chính hắn biết.

Tạ ơn Vân Khuynh gánh chịu thống khổ sinh hài tử cho Tần gia, tạ ơn Vân Khuynh nguyện ý tiếp thu ba huynh đệ bọn họ, tạ ơn Vân Khuynh song song khi yêu hai người khác còn có thể nghĩ đến chỉ có hắn không có hài tử...

Tần Vô Phong vì Vân Khuynh chủ động mà trong lòng có hơi kích động, cũng có chút vội vàng nôn nóng.

Bàn tay to lớn thô ráp, nhanh chóng lướt qua làn da xúc cảm trơn mềm, theo đường cong mềm mại xoa đến nơi bí ẩn nhất của Vân Khuynh.

Hai chân Vân Khuynh, theo phản xạ kẹp lại với nhau, thế nhưng sau một khắc, ý thức được hiện tại đang làm cái gì, y khẽ ngậm một tiếng, lập tức lại buông lỏng sức lực.

Tần Vô Phong nhẹ cười hai tiếng, hơi thở nóng rực phun lên hồng anh khẽ run, hồng anh khéo léo trở nên càng thêm cứng rắn.

Tay hắn theo làn da trắng mịn rơi vào chỗ lồi lõm, chậm rãi tách ra mặt huyết thật nhỏ.

“Ách....”

Loại cảm giác đột nhiên bị tách ra này khiến Vân Khuynh nhú mày, cánh tay đặt lên trên vai Tần Vô Phong cũng bỗng nhiên buộc chặt.

Hai năm này, sau khi sinh Hương Hương, bốn người bọn họ cũng không phải là không hề hoan ái, tương phản, còn phi thường nhiều lần.

Thế nhưng theo như lời lúc trước, Vân Khuynh cho rằng ba hài tử đã đủ, không muốn bọn họ bính phía trước.

Tần gia ba huynh đệ tương đương sủng ái Vân Khuynh, đối với Vân Khuynh hầu như là cầu gì được nấy, ở chuyện tình sự tuy rằng có hơi bá đạo, thế nhưng cũng rất thương yêu bảo vệ, y không muốn, bọn họ liên không ép y.

Vì vậy, hai năm đầu này, phía trước của Vân Khuynh chưa bao giờ bị bọn họ chạm qua.

Mặt huyết đã lâu không trải qua tình sự, nhỏ hẹp chặt trí, khó mà tiến nhập, cho dù Tần Vô Phong chỉ dùng một ngón tay, cũng là nửa bước khó đi, còn chưa tiến vào bao nhiêu, trái lại đã đem hai người lăn qua lăn lại không nhẹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh trắng bệch, hàm răng trắng nõn cắn chặt môi dưới, đầu ngón tay cắt sửa chỉnh tề thật sâu bầu vào da thịt Tần Vô Phong.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong ửng đỏ một mảnh, mồ hôi hạt nhỏ xuống trên người dưới thân, nhiệt độ cơ thể hắn cao

hầu như có thể hòa tan tất cả, gân xanh trên trán nhảy lên đủ biết hấn nhằn nài thế nào.

“Muốn dùng được không???”

Tần Vô Phong thở hổn hển hỏi... Được là được bơi trơn, khi bốn người cùng nhau, Vân Khuynh kiên quyết không để cho bọn họ dùng phía trước liền tránh không được thỉnh thoảng ngoan song long, như vậy không có được bơi trơn sẽ chết người.

Tần Vô Phong hỏi khiến Vân Khuynh do dự.

Dùng được có tác dụng bơi trơn, sau đó sẽ dễ dàng hơn, thế nhưng, được kia có chứa hiệu quả thôi tình, sau khi dùng, thường thường sẽ làm bọn hấn ở chuyện tình sự khó có thể kết thúc.

Thấy Tần Vô Phong đêm nay rất hưng phấn, Vân Khuynh phỏng chừng nếu dùng được, y có thể cả đêm cũng đừng nghĩ chợp mắt.

Tần Vô Phong thì không hề gì, hấn chỉ là không muốn thương đến Vân Khuynh mà thôi.

Trong miệng hỏi, ngón tay hấn vẫn không ngừng đi tới, ngón cái ấn nắn tại chu vi mật huyết, mong muốn Vân Khuynh có thể thả lỏng, ngón giữa còn lại là duy trì liên tục chậm rãi tiến nhập vào trong mật huyết.

Vừa tiến nhập bốn phía liền vọt tới cảm giác ấm áp chặt trí, nhiệt độ trong cơ thể Vân Khuynh rất cao, cao đến mức hầu như có thể hòa tan ngón tay Tần Vô Phong.

Mật huyết vì bị ngón tay Tần Vô Phong xâm nhập mà phỉếm đau nhức, thân thể Vân Khuynh run nhè nhẹ, thanh âm y run run nói: “Ô... Đại ca... Dùng... Dùng được....”

Hiện tại mới chậm rãi mở rộng mà đã đau như vậy, sau khi dùng được, tuy rằng sẽ lăn qua lăn lại một đêm, thế nhưng song song lăn qua lăn lại y cũng có thể cảm nhận được lạc thú.

Hai sự lựa chọn, Vân Khuynh chọn cái sau.

“Được.”

Tần Vô Phong nói, thân thể trượt về phía trước, dục vọng nóng rực dưới thân chăm chú dính lên thắt lưng Vân Khuynh, Vân Khuynh hai gò má đỏ hồng nghiêng sang một bên.

Tần Vô Phong lại không cho phép, hấn cúi đầu, đem môi mỏng của mình bao phủ trên mặt Vân Khuynh, cường thế cạy mở đôi môi Vân Khuynh, buộc Vân Khuynh phải cùng hấn mật thiết hôn môi.

Lưỡi dài đỏ tươi sau khi tiến nhập khoang miệng của Vân Khuynh liền chậm rãi liếm hôn cơ thịt trơn mềm trong khoang miệng y, cùng lúc đó, cánh tay thon dài của Tần Vô Phong vươn ra xa, mò lấy một cái hộp màu lục ở đầu giường, mở ra, khoét một ít thuốc mỡ lạnh lẽo.

Thuốc mỡ là trong suốt, lộ ra vài phần khí tức mát lạnh, làm cho người ta không dám tin tưởng chính là, thứ này là do Liên Cừ tự mình điều chế đưa cho bọn hấn.

Động tác trên tay Tần Vô Phong cũng không tác động đến động tác trên môi, môi lưỡi hấn như trước quấn mút lấy Vân Khuynh, hấp thu nước bọt trong miệng hai người.

Vân Khuynh còn lại là bị vật cứng nóng rực để ở bên thắt lưng làm cho tâm thần không rõ, khó có thể tập trung tinh thần.

Dược trong suốt rất dễ hòa tan, sau khi dược tới tay, ngón tay thon dài của Tần Vô Phong, liền lập tức một lần nữa về tới mật huyết.

Cảm giác được thuốc mỡ trên tay đã hòa tan thành dịch thể, Tần Vô Phong không dám dừng lại, lập tức đưa ngón tay vào trong mật huyết.

Cho dù là trong dự liệu, vẫn là có chút đột nhiên, Vân Khuynh không khống chế được rên rỉ, thân thể y run rẩy một chút, trong con người đen sừng mù càng nhiều thêm hơi nước.

Ngón tay Tần Vô Phong mượn được vật làm mưa làm gió trong cơ thể Vân Khuynh, ở trên vách bên trong mật huyết đè ép ma sát, chậm rãi thêm một ngón tay.

Tuy rằng mật huyết chặt trí như trước, nhưng đã dễ tiến vào hơn, rất nhanh Tần Vô Phong liền tiến nhập bốn ngón tay.

Theo rung động trong lòng và thân thể động tình của Vân Khuynh, từ trong mật huyết chảy xuôi ái dịch, cộng thêm được vật hòa tan, cùng nhau làm ướt ngón tay Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong vào lúc Vân Khuynh sắp tắt thở, buông môi y ra, chính hăn cũng thở hỗn hển, mồ hôi trong suốt từ trên trán, trượt xuống khoeo mắt chân mày, rơi lên gò má Vân Khuynh.

Vân Khuynh bị nóng lông mi khẽ run, khó có thể hô hấp trong miệng gián đoạn nói: “Ân... Đại ca... Ô, có thể.... Có thể.. Ân... Tiến...”

Tần Vô Phong cúi đầu xuống, che lại thanh âm của y.

Thanh âm của y lúc này mềm yếu yêu mị, khiến Tần Vô Phong nghe, chỉ biết càng thêm khó có thể khắc chế.

Ngón tay tăng đến bốn ngón, ra vào mật huyết mở rộng một hồi mới rời khỏi, vào lúc hạ thể Vân Khuynh vì không còn bị vỗ về chơi đùa mà thả lỏng, dục vọng càng thêm nóng càng thêm trưởng lớn của Tần Vô Phong thay thế ngón tay, mạnh mẽ xâm chiếm lãnh thổ ngọt ngào trong mật huyết.

“Ô...”

Con người ướn át của Vân Khuynh bỗng nhiên trợn tròn, đao thật sùng thật so với ngón tay càng thêm khó có thể thừa thụ, động tác của Tần Vô Phong rất mạnh, một lần tiến nhập đến chỗ sâu nhất của thân thể y, đột nhiên va chạm khiến hạ thể y mơ hồ đau đớn.

Tần Vô Phong cũng biết mình quá mức kích động, lực đạo không khống chế tốt, cảm thụ được y không khỏe, Tần Vô Phong lập tức yên lặng trong cơ thể y không hề có động tác.

Cùng thời khắc đó, tay hấn đi tới dục vọng có chút héo rút của Vân Khuynh mềm nhẹ mà có nhiều kỹ xảo vỗ về chơi đùa dờn đi lực chú ý của Vân Khuynh.

Kỳ thực cứ như vậy chôn sâu trong đó, bất động cũng là một loại hưởng thụ, nội bích mật huyết chặt trí bởi vì bị tách ra, không ngừng nhúc nhích co rút lại, dù chỉ là chôn ở bên trong cũng có thể cảm thụ được lực hấp thụ chặt trí cùng với khoái cảm khó có thể nói rõ.

Chậm rãi, thân thể Vân Khuynh dưới sự cẩn thận tỉ mỉ của Tần Vô Phong và tác dụng của dược vật, triệt để nở rộ.

Không hề cảm giác được đau đớn, chỉ có trống rỗng phệ cốt và khoái cảm không ngừng, từng cơn từng cơn lan tràn ra toàn thân.

Tình càng thêm nồng, đêm dần dần khuya, mà kế hoạch tạo người của Vân Khuynh và Tần Vô Phong chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 292: Ngoại Truyện 1.3 Bao Tử Thiên Chi Có Tiểu Bao Tử

Ngày thứ hai Vân Khuynh không thể dậy được là chuyện hoàn toàn trong dự kiến.

Vân Khuynh còn mơ mơ màng màng làm ồ ở trên giường, ôm chầm trong ngực, còn Tần Vô Phong đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Tần Vô Phong thần thanh khí爽, tâm tình rất tốt, Vân Khuynh còn lại là mệt muốn chết, ngay cả con mắt cũng không mở ra được.

Tần Vô Phong nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên má Vân Khuynh, mở miệng phân phó Long Liễm chuẩn bị nước nóng cho hai người.

Nước nóng chuẩn bị xong hắt liền ôm Vân Khuynh đang mê man lẫn chầm đờ đi tắm rửa.

Khớp xương toàn thân Vân Khuynh giống như bị người hủy đi một lần rồi ráp lại, không dùng được nửa phần khí lực, cũng bủn rủn lợi hại.

Sau khi bốn người thành thân, Tần gia huynh đệ đều tương đương ôn nhu, trạng huống như vậy trong hai năm nay cũng chỉ có lúc bốn người cùng nhau mới gặp phải, hiện tại Tần Vô Phong một người đem khí lực Vân Khuynh tháo nước, khiến y uể oải thành như vậy, xem ra tối hôm qua Tần Vô Phong đích thật là rất kích động.

Vân Khuynh không có nửa phần khí lực, tùy ý Tần Vô Phong thanh lý thân thể cho y, Tần Vô Phong tự nhiên là mở rộng tầm mắt cộng thêm có lộc ăn.

Thế nhưng hình dạng Vân Khuynh uế oải tái nhợt cũng khiến hấn yêu thương, hấn cũng không có bính thêm Vân Khuynh, chỉ là ăn một ít đậu hũ mà thôi.

Lúc thanh lý xong trở về phòng, ra giường đệm chăn đều đã thay mới.

Tần Vô Phong đem Vân Khuynh đặt ở trên giường an bài thỏa đáng xong mới bằng lòng rời đi.

Trước khi đi còn cố ý dặn dò Long Liễm chăm sóc Vân Khuynh cho tốt, dặn khi nào y tỉnh không nên quên chuẩn bị đồ ăn.

Ăn nói xong tất cả, Tần Vô Phong mới đi thư phòng bắt đầu công tác.

Đối với việc hấn tới muộn, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ tự nhiên là biết rõ nguyên nhân, hai người hiểu lòng không nói, nhìn thoáng qua lẫn nhau, liền tiếp tục công tác.

Thời gian như trước trôi qua, ngày cứ theo lẽ thường qua đi.

Giữa Vân Khuynh và Tần Vô Phong có tiểu bí mật, lúc Vân Khuynh ở cùng Tần Vô Song, Tần Vô Hạ, vẫn không có mở miệng cho phép bọn họ bính phía trước của y, lúc bốn người cùng nhau, Tần Vô Phong cũng không có dãi ngộ đặc thù, cũng không có bính phía trước, thế nhưng, mỗi tuần hai ngày đến phiên Tần Vô Phong, Vân Khuynh và Tần Vô Phong sẽ nỗ lực tạo người.

Cũng không phải Vân Khuynh không muốn sinh thêm hài tử cho Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, chỉ là quan hệ giữa bọn hấn có chút phức tạp, hài tử trước đều rõ ràng biết là của Tần Vô Song hoặc là Tần Vô Hạ, nếu là Tần Vô Song Tần Vô Hạ cũng bính phía trước, y sợ y còn chưa sinh được hài tử cho Tần Vô Phong đã hoài hài tử của Tần Vô Song hoặc Tần Vô Hạ.

Vậy nên thẳng thắn như trước giả câm vờ điếc không nói cho Tần Vô Song Tần Vô Hạ bọn họ.

Trời không phụ người có lòng, sau một tháng Tần Vô Phong và Vân Khuynh nỗ lực tạo người, tiểu bao tử bọn họ chờ mong đã lâu rốt cục tới.

Ngày ấy, trời trong nắng ấm, Vân Khuynh cùng Liên Duyệt và Hương Hương tĩnh tọa trong hoa viên, sau đó Liên Duyệt ôm Hương Hương đi nghỉ trưa, chỉ chừa Vân Khuynh một người.

Vân Khuynh nhất thời mệt nhọc, dĩ nhiên ngủ quên trên ghế quý phi tại hoa viên.

Buổi chiều, lúc Tần Vô Hạ đến không tìm thấy y, mãi cho đến hoa viên mới nhìn đến y đang ngủ.

Có cơn gió nhẹ đang khe khẽ thổi, Vân Khuynh tựa lưng trên ghế quý phi rộng thùng thình, hai mắt nhắm, sợi tóc màu mực bị gió thổi hơi phập phồng, trên hai gò má tuyệt mỹ của y mang theo màu đỏ ửng.

Tần Vô Hạ vốn chỉ là đứng tại chỗ, bên môi mang cười ngóng nhìn y, chỉ muốn ở một bên với y, để y nghỉ ngơi.

Sau lại nghĩ như vậy rất dễ bị cảm lạnh, Tần Vô Hạ dưới tình huống tận lực không kinh động đến Vân Khuynh ôm lấy Vân Khuynh, chuẩn bị ôm y quay về phòng nghỉ ngơi, lúc tay tiếp xúc đến thân thể y, xúc giác lại tương đương nóng hổi.

Trong lòng hẩn căng thẳng, lúc này liền sợ Vân Khuynh đã bị một chút cảm lạnh.

Tần gia tam huynh đệ, đối với y thuật đều có chút hiểu biết, Tần Vô Hạ sau một khắc nghi ngờ Vân Khuynh bị cảm lạnh liền lập tức bắt mạch cho y.

Lần xem mạch này, ngoài bị phong hàn nhẹ ra, còn bắt ra hỉ mạch.

Tần Vô Hạ thoáng chốc sắc mặt tái nhợt, thân thể bị dọa run lên, thiếu chút nữa đánh rơi Vân Khuynh bị hấn nữa ôm vào trong ngực.

Tần Vô Hạ biết thân thể Vân Khuynh không giống người thường, hỉ mạch này, rất có thể là thật.

Nghĩ tới hấn và hai người ca ca vẫn không có chạm qua phía trước của Vân Khuynh, sắc mặt hấn càng thêm trắng.

Tự nhiên nghĩ tới chuyện tình năm xưa của mình và Vân Khuynh.

Trong lòng hấn mơ hồ hiện lên một ý nghĩ không thể tin nổi, hài tử lớn gần một tháng trong bụng Vân Khuynh này, sẽ không là của người khác chứ???

Ý niệm này vừa toát ra trong đầu, Tần Vô Hạ đã bắt đầu quần quýt.

Tâm quần quýt vặn vẹo thành một đoàn, khó chịu ngay cả hô hấp cũng sắp dừng lại.

Hiện tại cùng chung Vân Khuynh với hai người ca ca đã thành thói quen, đã là chuyện bình thường như hô hấp, nếu là lại thêm tới một người đoạt Vân Khuynh với hấn, hấn khẳng định không tiếp thụ được.

Vào lúc này, hấn rốt cuộc cũng cảm nhận được cảm thụ năm xưa của hai người ca ca khi biết Vân Khuynh có mang hài tử của hấn.

Hôm nay nhớ tới hai người ca ca, ngoại trừ khi đó đối với hấn lạnh lùng vài phần ra thì không hề làm khó hấn nửa phần, đối với hấn quả nhiên là nhân từ đến cực điểm.

Trong lòng ôm ấp cảm kích đối với hai người ca ca, Tần Vô Hạ cấp tốc tỉnh táo lại.

Hắn vừa rồi chỉ là bị chuyện Vân Khuynh đột nhiên có thai làm cho đầu óc hồ đồ, Vân Khuynh ngoại trừ ở cùng hắn, thời gian khác còn có hai người ca ca, hài tử trong bụng Vân Khuynh, cũng vô cùng có khả năng là của hai người ca ca.

Tần Vô Hạ hít một hơi thật sâu, ổn định tâm tư, ôm lấy Vân Khuynh, đem y ôm vào trong phòng, sau khi phân phó Hồng Châu tiên được cho Vân Khuynh, liền kêu Long Khiêm đi mời Tần Vô Phong và Tần Vô Song tới.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song tự nhiên đều biết hiện tại là lúc Tần Vô Hạ bồi Vân Khuynh, Tần Vô Hạ lúc này gọi hai người bọn hắn, nhất định là vì Vân Khuynh, lại còn là vì Vân Khuynh xảy ra chuyện lớn.

Bằng không Tần Vô Hạ sẽ không thoáng cái đều kêu hai người bọn họ trở lại.

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vừa nhận được lời nhắn của Long Khiêm, liền lập tức trở về.

Lúc trở lại, Vân Khuynh đã được Tần Vô Hạ đặt ở trên giường ngủ, Tần Vô Hạ ngồi ở bên giường trông coi Vân Khuynh.

Thấy hai người ca ca tiến đến, hắn lập tức đứng dậy, sau khi liếc nhìn Vân Khuynh, ra hiệu cho hai người ca ca đi ra ngoài, sau đó ba người liền đi ra cửa.

Tới cửa, Tần Vô Hạ hạ thấp thanh âm nói: “Đại ca, nhị ca, Khuynh Khuynh bị phong hàn rồi.”

“Ách, đã phân phó tiên được cho Vân nhi chưa???”

“A... Tối hôm qua còn đang tốt, sao hôm nay lại bị phong hàn, có nghiêm trọng không???”

Tần Vô Phong và Tần Vô Song vừa nghe Tần Vô Hạ nói xong, đều mặt mang lo lắng nhú mào.

Tần Vô Hạ gật đầu: “Đã kêu Hồng Châu đi tiên dục, vừa rồi Khuynh Khuynh ngủ trong hoa viên, phỏng chừng là cảm lạnh... Lúc ta bắt mạch cho y, phát hiện, Khuynh Khuynh hình như, mang thai.”

“Cái gì??? Không có khả năng!!!”

Tần Vô Phong còn chưa phản ứng tới, Tần Vô Song liền phủ định, hai năm nay, Vân Khuynh vẫn không cho bọn họ bính phía trước, Vân Khuynh sao có thể mang thai.

Thẳng đến Tần Vô Song nói hết lời, Tần Vô Phong mới phản ứng tới, trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn bộc phát ra vui sướng ngập trời.

Hắn lập tức vươn tay nắm lấy cánh tay Tần Vô Hạ, thân thể hắn thậm chí có chút run run, thanh âm cũng có chút bất ổn: “Vô Hạ... Vô Hạ, người nói cái gì, người nói Vân nhi có thai???”

Ông trời thương xót, nỗ lực hơn một tháng, hắn và Vân Khuynh rốt cục có hài tử thuộc về bọn họ.

“Đại ca???”

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ đều nhìn về phía Tần Vô Phong rõ ràng luống cuống.

Tần Vô Phong ho nhẹ một tiếng, nét mặt khôi phục lạnh lùng nghiêm nghị ngày xưa, nhưng khóe mắt chân mày của hắn, lại có vui mừng khó có thể nói rõ.

“Đại ca???”

Tần Vô Song hơi nhăn lại hai hàng lông mày, có chút kỳ quái nhìn về phía Tần Vô Phong.

Tần Vô Phong chưa kịp để ý tới Tần Vô Song, chỉ là lo lắng hỏi Tần Vô Hạ: “Vô Hạ, hài tử trong bụng Vân nhi có bao nhiêu lớn???”

Ngoài miệng không nói, nét mặt không lộ ra, không có nghĩa là hăn không hâm mộ.

Hăn vẫn hâm mộ Tần Vô Song thậm chí là Tần Vô Hạ đều có hài tử với Vân Khuynh, mà hăn thì không.

Hiện tại, hăn rốt cục cũng có hài tử với Vân Khuynh, lúc này bảo hăn sao có thể không vui không sợ hãi.

“Gần tới một tháng... Lẽ nào... Hài tử này là của đại ca???”

Tần Vô Phong gật đầu: “Đúng, gần một tháng trước, lúc đến phiên ta bồi Vân nhi, tâm tình của ta có chút kích động, huých phía trước của Vân nhi... Khụ khụ khụ, không nghĩ tới, Vân nhi trùng hợp như vậy liền có hài tử.”

Tần Vô Phong mặt không đỏ thở không gấp nói dối.

Hiện tại hăn có thể dễ dàng từ trong biểu tình của Tần Vô Song và Tần Vô Hạ biết, Vân Khuynh cũng không cho bọn họ ngoại lệ, mà chỉ cho phép hăn bính phía trước, để không sản sinh hiểu lầm giữa Vân Khuynh và bọn họ, Tần Vô Phong liền giấu diếm sự thực.

Tần Vô Hạ hiểu rõ thở dài: “Như vậy cũng tốt, Khuynh Khuynh đã vì ta và nhi ca sinh hài tử, duy độc không có hài tử của đại ca, cái này giai đại vui mừng.”

Tần Vô Song trầm mặc một chút, mỉm cười gật đầu: “Đúng, giai đại vui mừng.”

Không ai so với hần rõ ràng hơn Tần Vô Phong có bao nhiêu yêu thương Vân Khuynh, Tần Vô Phong nhất định sẽ không gạt bỏ ý nguyện của Vân Khuynh cường thế bính phía trước, có lẽ là Vân Khuynh tự nguyện đi...

Thế nhưng Tần Vô Hạ nói rất đúng, Vân Khuynh đã vì hần và Vô Hạ sinh hài tử, duy độc chưa từng sinh hài tử cho đại ca, có lẽ Vân Khuynh cảm thấy bất công với đại ca, cho nên mới cho phép đại ca hần bính phía trước của y.

Mặc kệ chân tướng là thế nào, mọi người vui vẻ là được, hần cũng không cần phải truy cứu, bốn người bọn họ là cùng nhau thành thân, như vậy, liên nhất định phải là bốn người cùng nhau hạnh phúc.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 293: Ngoại Truyện 1.4 Bao Tử Thiên Chi Đại Ca Làm Bảo Phu (Bảo Phu = Bảo Mẫu)

Lúc Vân Khuynh tỉnh lại phát hiện chẳng biết từ bao giờ mình dĩ nhiên về tới trong phòng, còn ngủ ở trên giường.

Đầu có một chút đau nhức, y nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, vươn tay che trán, muốn mình dễ chịu hơn một chút.

Y vừa có động tác, liền lập tức kinh động Tần Vô Phong đang trông coi y.

“Vân nhi, người tỉnh? Thế nào? Có cảm thấy khó chịu ở đâu không???”

Vân Khuynh bị vấn đề liên tiếp của Tần Vô Phong hỏi đến đầu càng choáng váng: “Đại ca... Ta không sao, chỉ là hơi chút ngủ một hồi mà thôi... Được rồi, là đại ca đem ta từ trong hoa viên mang về đây sao???”

Tần Vô Phong lắc đầu: “Không phải ta, là Vô Hạ, Vân nhi, người thực sự không có việc gì chứ???”

Vân Khuynh có chút nghi hoặc nhìn hẳn: “Đương nhiên không có, làm sao vậy??? Xảy ra chuyện gì sao???”

Tần Vô Phong ho nhẹ một tiếng, khắc chế tâm tình mừng như điên, mở miệng nói: “Người vừa rời ở hoa viên có chút cảm lạnh, còn có.... Vân nhi, người có thai rồi.”

“...”

Bởi vì quá chấn kinh, Vân Khuynh thoáng cái ngẩn ngơ nhất thời không thể phản ứng.

Tần Vô Phong nói, trong con người như sao lạnh có một chút vui sướng nhận nhận: “Vân nhi, chúng ta có hài tử rồi.”

“Hài... Hài tử???”

Sau khi Tần Vô Phong lặp lại lần nữa, Vân Khuynh rốt cục phản ứng tới.

Trong ánh mắt trong suốt của y thoáng cái cũng tràn đầy kinh hi.

Y vươn tay cầm lấy tay Tần Vô Phong: “Đại ca. Người nói thật sao...”

Tần Vô Phong một tay nắm tay Vân Khuynh, một tay cách chắn hông vỗ về bụng Vân Khuynh: “Đương nhiên là sự thật... Vân nhi ở đây, có hài tử của chúng ta.”

“Hài tử... Ha hả, đại ca, cuối cùng cũng như nguyện rồi.”

Tần Vô Phong gật đầu, sau đó gọi Hồng Châu bưng được tới.

Từ nhất khắc biết Vân Khuynh bị cảm lạnh bọn họ liền tiên được, đồng thời vẫn giữ ấm, để Vân Khuynh tùy thời tỉnh lại có thể uống được.

Hồng Châu thường ngày đi theo bên người Liên Duyệt chăm sóc Hương Hương, thỉnh thoảng sẽ đến chỗ Vân Khuynh giúp Vân Khuynh làm một vài việc.

Tần Vô Phong phân phó không bao lâu, Hồng Châu liền bưng bát được nóng hồi đến.

Tần Vô Phong nhận lấy được trong tay nàng gật đầu nói: “Người đi chỗ nường giúp chăm sóc Hương Hương đi, Vân nhi ở đây có ta là được rồi.”

Lúc này Vân Khuynh đã từ trên giường ngồi dậy, tựa ở đầu giường, nghe xong Tần Vô Phong nói y bất đắc dĩ cười cười: “Ta cũng không phải phế nhân, đâu cần các người lúc nào cũng khắc khắc chăm sóc, chính ta cũng có thể chăm sóc mình mà.”

Nói, y vươn tay muốn nhận lấy bát được trong tay Tần Vô Phong.

Thân thể Tần Vô Phong lung lay một chút, tránh thoát tay của Vân Khuynh: “Đúng, Vân nhi không phải phế nhân, thế nhưng Vân nhi là người có thai, vậy nên Vân nhi phải nghỉ ngơi cho tốt.

Được này, ta đến là tốt rồi, Vân nhi cứ nằm đi.”

Vân Khuynh ho nhẹ một tiếng: “Hài tử hiện tại mới lớn bao nhiêu, căn bản là không có việc gì, hơn nữa, ta là trong bụng có hài tử, tay lại không sao, sao không cho ta tự làm.”

“Được rồi, đừng cãi cọ.”

Tần Vô Phong múc một thìa được, đặt ở bên môi thối thối đưa tới bên môi Vân Khuynh: “Vân nhi có thể tự làm những việc này, thế nhưng đại ca càng thích giúp Vân nhi làm.”

Đôi mắt Tần Vô Phong đã mềm xuống hóa thành một bãi xuân thủy, mang theo ấm áp nhẹ nhàng từng sợi chăm chú nhìn Vân Khuynh.

Chăm sóc Vân Khuynh mang thai, Tần Vô Phong là lành nghề nhất.

Lúc trước Vân Khuynh hoài Đại Bảo tiểu Bảo, Tần Vô Phong vẫn luôn ở bên cạnh chăm sóc y, có thể nói là cười xe nhẹ đi đường quen.

Vậy nên Vân Khuynh lần này mang thai, Tần Vô Phong đem toàn bộ chuyện đều giao cho Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, chuyên tâm làm bạn chăm sóc Vân Khuynh.

Tuy rằng Vân Khuynh cũng không cần chăm sóc khoa trương như vậy, nhưng là bọn hắc vẫn sợ Vân Khuynh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ mặc dù có chút bất mãn Tần Vô Phong có thể luôn luôn được gặp Vân Khuynh, thế nhưng ngấm lại hài tử trong bụng Vân Khuynh là của Tần Vô Phong, liền thôi.

Lúc Liên Duyệt biết Vân Khuynh có thai, nàng vui vẻ vạn phần ôm Hường Hường đặng đặng chạy đến chỗ Vân Khuynh, đặc ý dào dạt nói: “Ta đã nói mà, sao có thể chỉ có ba hài tử, này xem, bàn mặt chước đã gom đủ, tiểu Khuynh, ta hiện tại bắt đầu chờ mong đội bóng đá trong tương lai... Ha ha ha ha a, tiểu Khuynh người phải nỗ lực nga.”

Nói xong một phen này, Liên Duyệt tâm tình rất tốt rời đi.

Lưu lại Vân Khuynh đen mặt ngồi ở chỗ kia, Tần Vô Phong ngồi ở bên cạnh Vân Khuynh nghe vậy có chút hiếu kỳ: “Vân nhi, bàn mặt chước là cái gì??? Đội bóng đá lại là cái gì???”

Năm xưa sau khi Vân Khuynh và Tần gia tam huynh đệ thành thân, Liên Duyệt nói với Tần Du Hàn sự thực nàng là người xuyên qua, Tần Du Hàn vốn là yêu thăm nàng, tuy rằng cảm thấy ngạc nhiên, thế nhưng cũng có thể tiếp thu.

Thế nhưng, khi hắc biết Vân Khuynh kiếp trước là đệ đệ của nương tử hắc, đúng là kêu một cái phiền muộn.

Lúc nhìn thấy Vân Khuynh, Vân Khuynh theo Tần Vô Phong bọn họ gọi hắc là đa, hắc không được tự nhiên muốn chết, vì sao Vân Khuynh gọi nương tử hắc là tỷ, nhưng lại gọi hắc là đa???

Lẽ nào trong lòng Vân Khuynh, cho rằng hắc không xứng làm tỷ phu của y sao???

Sau đó cảm tình của Tần Du Hàn đối với Vân Khuynh liền có chút phức tạp, hẳn vừa muốn Vân Khuynh thừa nhận hẳn là tỷ phu của y, lại không cam lòng ‘Con dâu’ của mình không cùng nhi tử của hẳn gọi hẳn là đa...

Phi thường phức tạp, thế nhưng sau khi quan hệ của Vân Khuynh và Liên Duyệt được công khai, Vân Khuynh liền kiên trì gọi Liên Duyệt là tỷ.

Tần Du Hàn giãy dụa hồi lâu, luôn mãi nhiều lần, cuối cùng hẳn tình nguyện không làm đa đa của Tần Vô Phong ba người cũng không muốn không có nương tử.

Vậy nên hẳn dứt khoát bỏ qua thân phận đa đa của Tần Vô Phong bọn họ, không hề coi Vân Khuynh là ‘Con dâu’, mà là đệ đệ, muốn Vân Khuynh đổi lại gọi hẳn tỷ phu.

Lúc này không được tự nhiên chính là Tần gia tam huynh đệ, thế nhưng, qua thời gian dài cũng liền quen.

“Bàn mặt chược và đội bóng đá sao...”

Trên trán Vân Khuynh đổ mồ hôi lạnh, không biết phải giải thích cho Tần Vô Phong như thế nào.

Tần Vô Phong lấy tay chống cằm:

“Lại là thứ ở thế giới kia của người và nương sao...”

Thành thật mà nói Vân nhi, ta có chút đổ kị tiểu bí mật giữa người và nương, có chuyện cũ chỉ có các người biết... Cũng thật đáng tiếc ta không thể tham gia vào kiếp trước của người...”

Vân Khuynh giật mình mỉm cười: “Thực sự không có gì, mặt chược, là một loại trò chơi, gần giống với quân bài ta và nương dạy các người, bình thường cần bốn người chơi, hiện tại chúng ta có Đại Bảo tiểu Bảo Hương

Hương ba hài tử, cộng thêm hài tử trong bụng này, vừa lúc bốn người, vậy nên nương mới nói tụ thành bàn mặt chược.”

“Là như vậy sao, vậy đội bóng đá thì sao???”

Tần Vô Phong hầu như biến thân thành bảo bảo hiếu kỳ, vẫn truy vấn Vân Khuynh.

Vân Khuynh thở dài: “Bóng đá giống với xúc súc của Huỳnh Quang chúng ta, chỉ là càng nghiêm mật một ít, quy tắc về cơ bản thì na ná như nhau.”

“Nga... Như vậy, Vân nhi, đội bóng đá bình thường có bao nhiêu người???”

“... Mười một người.”

Vân Khuynh nói có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ách... Ha ha ha ha.”

Tần Vô Phong dĩ nhiên nở nụ cười, còn là cười to, nhìn biểu tình vừa rồi của Vân Khuynh, hẳn chỉ biết nương hẳn nói không phải cái gì đứng đắn, lúc này nghe Vân Khuynh vừa giải thích, hẳn lập tức vui vẻ.

“Hóa ra... Hóa ra nương là muốn Vân nhi sinh mười một hài tử... Ta nhất định sẽ nói cho Vô Song và Vô Hạ. Xem ra, chúng ta phải cùng nhau nỗ lực mới được...”

Vân Khuynh 囧 đầy mặt đỏ bừng, đáy lòng có chút phiền muộn mình vì sao lại thành thật nói cho Tần Vô Phong như vậy chứ.

Từ lúc y hoài hài tử của Tần Vô Phong, tâm tình Tần Vô Phong mỗi ngày đều như đèn lồng đỏ treo ở cao cao, cực kỳ vui vẻ, trước đây cái người cho tới bây giờ chưa từng cười, đã thành một câu chuyện xưa.

Bởi vì Tần Vô Phong hiện tại, rất dễ cười, không bao giờ là người chưa từng cười kia nữa.

Chuyện Vân Khuynh có thai, khiến cho toàn bộ Tần phủ kích động vui vẻ dị thường, mọi người có liên quan với Vân Khuynh càng là hài lòng.

Thượng Quan Nhược Vũ vừa lúc ngồi không yên trong Bách Hiếu Lâu ở Xích Yên quốc, biết được tin tức Vân Khuynh có thai, cũng lập tức lôi kéo ca ca chạy tới.

Đương nhiên, lúc tới, nàng sẽ không quên mời nhị ca Vân Hoán của Vân Khuynh, cùng với tằng bằng của Yên Chi phường Xích Yên quốc.

Mà Hiên Viên Bất Kinh đang ở trong hoàng cung cũng có tâm tư bãi công đến Tần gia xem xét, thế nhưng quốc sự làm trọng, hẳn chỉ có thể dùng bồ câu đưa tin cộng thêm ban cho vật phẩm vô số để biểu đạt chúc mừng và hân vui sướng.

Hiên Viên Ly Thiên hai năm nay vẫn đuổi theo Vân Phàm, đáng tiếc Vân Phàm vẫn không muốn gặp hẳn, hôm nay Vân Khuynh lần thứ hai mang thai, Vân Phàm nói vậy nhất định sẽ xuất hiện, Hiên Viên Ly Thiên liền sớm chạy tới Tần gia đi tìm Vân Khuynh nhờ nói giúp.

Mà Vân Khuynh, tuy rằng vẫn không có gặp qua chân diện mục của Vân Phàm, thế nhưng Vân Phàm vẫn gửi thư và lễ vật cho y, giữa hai người vẫn luôn duy trì liên hệ.

Ngoại trừ bọn họ, không thiếu được nhất, chính là Liên Cừ phải giữ thai đỡ đẻ cho Vân Khuynh, hơn nữa đám trẻ trong cô nhi viện và trường học thường thường cũng đến thăm Vân Khuynh một chút...

Vì vậy, toàn bộ Tần phủ, lại náo nhiệt lên.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 294: Ngoại Truyện 1.5 Bao Tử Thiên Tình Huống Không Ổn

Thân thể Vân Khuynh càng ngày càng cồng kềnh, y hiện tại nguyên vẹn cảm nhận được chỗ không khỏe khi làm nhân vật quan trọng.

Bị một đám người vây quanh, căn bản là không có không gian tư nhân.

Tuy rằng biết tất cả mọi người là đối tốt với y, quan tâm y, thế nhưng khó tránh khỏi y cũng sẽ cảm thấy uể oải, hơn nữa lúc mang thai, tình tự của y có chút khó có thể khắc chế.

Tần Vô Phong ở trong khoảng thời gian này, dán y chặt nhất, cũng là người phải chịu chuyện tính tình hay thay đổi của y nhiều nhất trong khoảng thời gian này.

Hôm nay bảo bảo trong bụng Vân Khuynh đã tám tháng, bụng của Vân Khuynh là một tiểu cầu, Vân Khuynh có bao tử chính là một đại cầu.

Đầu mùa xuân, là mùa tuyết tan, khí trời còn lạnh.

Trong tiểu đình của Tần gia, ngồi một đám người, tụ cùng một chỗ, ăn cao điểm uống nước chè xanh, trò chuyện tâm sự.

Vân Khuynh nét mặt mang theo vài phần mệt mỏi, y tựa trên người Tần Vô Phong buồn ngủ.

Tần Vô Phong vươn tay vén lên sợi tóc trên trán y, nhìn biểu tình mệt mỏi của y, có chút yêu thương nói: “Nếu không ta mang Vân nhi trở lại ngủ một hồi trước???”

Lông mi Vân Khuynh vốn có nhắm lại hơi run rẩy, sau lại chậm rãi mở ra, lắc đầu: “Không... Mẫu thân y rất cực muốn tới gặp ta, ta có thể nào không đợi y tới.”

Đúng vậy, mấy ngày trước Vân Phàm dùng bồ câu đưa tin, y rất cực chịu tới Tần gia, gặp nhi tử nhỏ nhất của y.

Không có thấy Vân Phàm một mặt, xem như là tiếc nuối duy nhất hiện nay của Vân Khuynh, vậy nên y cực kỳ vui vẻ khi biết Vân Phàm rốt cực dự định gặp y.

Không chỉ y vui vẻ, toàn bộ người quan tâm y, cũng đều vui sướng.

“Tiểu Khuynh, ta cũng cảm thấy người nên đi nghỉ ngơi một hồi.”

Nói chính là Vân Hoán, nét mặt Vân Hoán thản nhiên ôn hoà mang theo nụ cười yếu ớt thường thấy, có thể thấy Vân Khuynh hạnh phúc hẳn liền cũng hạnh phúc, hưởng hồ bên người hẳn hiện tại cũng có người khác.

Người kia, tuy rằng không giống Vân Khuynh cho hẳn ký ức khắc sâu như vậy, nhưng cũng khiến cho hẳn cảm thấy hạnh phúc, bỏ lỡ Vân Khuynh, như vậy hẳn nên cầm tay người kia thật chặt.

Một người nữ tử áo trắng mang theo khăn che mặt dựa vào vai hẳn, nữ tử mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, toàn thân mang theo khí tức hàn băng lạnh lẽo làm cho người ta thở không nổi, giống như nàng là một khối băng sơn vạn năm, thế nhưng dưới bề ngoài băng sơn, nàng lại có một trái tim nóng rực.

Vân Hoán, chính là bị trái tim nóng cháy kia của nàng đốt bỏng mới tỉnh ngộ ra.

Hôm nay nghe thấy Vân Hoán dùng thanh âm mềm nhẹ nói với Vân Khuynh, đầu của nàng hơi chuyển động, nhìn về phía Vân Khuynh, trong

con người lãnh liệt hiện lên một tia sát khí cường liệt.

Vân Hoán vươn tay đặt lên tay nàng, cúi đầu cười cười với nàng: “Y là đệ đệ của ta.”

Y trong miệng hẳn là ai, mọi người trong lòng đều biết rõ.

Trong đôi mắt băng lãnh của nữ tử kia lộ ra ấm áp nhẹ nhẹ, sau đó quay đầu, không hề để ý tới bọn họ.

Vân Khuynh có chút phiền muộn nhíu mày:

“Thực sự là rất ghét loại cảm giác này, rõ ràng cố gắng muốn bảo trì thanh tĩnh, nhưng ý thức lại mờ mịt rồi tỉnh rồi mù.

Được rồi, nhị ca, các người ngồi chơi...

Đại ca, người dẫn ta trở về đi.”

Tần Vô Phong gật đầu, thấy y rốt cục chịu khuất phục trở lại nghỉ ngơi, nét mặt lộ ra nhất mạt ý cười: “Được.”

Nói xong, ôm lấy Vân Khuynh liền rời đi.

Thượng Quan Nhược Vũ lấy tay chống cằm, ghé vào trên bàn đá, liếc mắt Thượng Quan Tôn ở một bên: “Đại lão đại đối với phu nhân thật tốt.”

Liên Cừ thanh nhã như sen, ưu nhã châm một ly trà đưa cho Thượng Quan Nhược Vũ tinh thần không phấn chấn: “Tiểu Vũ, người là đang oán giận ca ca người đối với người không tốt sao???”

Thượng Quan Nhược Vũ nhận trà, cong môi, không có mở miệng.

Bạch Khuynh Vận bên người Liên Cừ thấy vậy có chút hiếu kỳ: “Chẳng lẽ là Tôn chỗ nào chọc tới tiểu Vũ.”

Thượng Quan Nhược Vũ hừ một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn dần dần hiện lên vài tia tức giận: “Hắn không cho ta có tiểu bảo bảo, hơn nữa, bởi vì sợ ta có tiểu bảo bảo, hắn hiện tại ngay cả bính cũng không bính ta.”

Thượng Quan Nhược Vũ vừa mới nói xong, Bạch Khuynh Vận rất cố động vắng một miệng trà.

Thượng Quan Nhược Vũ nữ tử này thật không tầm thường, rõ như ban ngày cũng dám tùy tiện nói chuyện khuê phòng.

Nét mặt Thượng Quan Tôn hiện lên vài tia đỏ sậm, kéo tay Thượng Quan Nhược Vũ muốn mang nàng đi.

Thượng Quan Nhược Vũ tự nhiên là cự tuyệt, trừng mắt Thượng Quan Tôn: “Hài tử như Hương hương đáng yêu biết bao, hiện tại phu nhân đều có hài tử thứ tư, vì sao người không cho ta tiểu bảo bảo???”

Thượng Quan Nhược Vũ lớn tiếng chất vấn.

Người ở đây đều ho nhẹ, Thượng Quan Tôn biết Thượng Quan Nhược Vũ cố chấp, trên trán mồ hôi đầu nói: “Tiểu Vũ, ta... Ta... Chúng ta trở lại nói có được không???”

Thượng Quan Nhược Vũ quay đầu đi: “Không muốn.”

Người chung quanh, đã có chút bắt đầu ngấm ngầm nở nụ cười, đặc biệt Bạch Khuynh Vận, còn chớp mắt với Thượng Quan Nhược Vũ, điệu bộ cố vũ nàng.

“Được... Được rồi, tiểu Vũ, kỳ thực là như vậy...”

Thượng Quan Tôn nói xuất thủ như điện, trong nháy mắt điểm huyệt Thượng Quan Nhược Vũ, ôm lấy nàng chạy mất, mấy người muốn xem

kịch vui đều thở dài, Thượng Quan Tôn keo kiệt, vì sao không muốn nói cho bọn họ nguyên nhân chứ.

Kỳ thực, là bởi vì lúc trước Liên Duyệt biết Đại Bảo tiểu Bảo là huyết đồng và chuyển thể linh đồng, đồng thời có nhân duyên ngàn kiếp, từng nói qua bọn họ là huynh đệ họ hàng gần thành thân không ổn, còn cảm thán may là bọn họ không phải huynh muội hoặc là tỷ đệ không thể sinh hài tử, nếu sinh hài tử, rất có thể sẽ bị dị dạng không khỏe mạnh.

Câu nói kia vẫn bị Thượng Quan Tôn nhớ kỹ, vậy nên Thượng Quan Tôn vẫn không muốn để Thượng Quan Nhược Vũ có hài tử.

Thế nhưng sau khi đến Tần gia thấy Hương Hương, lại thấy Tần Vô Phong dốc lòng che chở Vân Khuynh đang mang thai như vậy, Thượng Quan Nhược Vũ càng trở nên muốn có hài tử, âm ỉ muốn tiểu bảo bảo, làm cho Thượng Quan Tôn một người đầu hai người, cũng không dám bính nằng.

...

Lúc mọi người lấy Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ ra làm thú vui chuyện trò vui vẻ, Tần Vô Phong đã ôm Vân Khuynh trở về phòng, giúp Vân Khuynh cởi quần áo và giày tất, đưa y đặt ở trên giường, đắp chăn cho y xong hôn lên trên trán y: “Vân nhi, nghỉ ngơi cho tốt, đại ca vẫn ở cùng ngươi.”

“Ân.”

Vân Khuynh lên tiếng nhắm mắt lại, vừa nhắm mắt lại vài phút sau lại mở: “Đại ca, nếu như mẫu thân tới, thỉnh nhất định phải đánh thức ta.”

Xem ra y thật sự tâm tâm niệm niệm rất muốn gặp Vân Phàm.

Tần Vô Phong cười cười, gật đầu: “Được, ta nhớ rồi, Vân tiền bối tới ta nhất định sẽ gọi người.”

“Ân.”

Lúc này Vân Khuynh mới bằng lòng an tâm ngủ.

Tần gia hiện nay bốn hài tử, dường như trừ Hương hương ra, đều là sinh non.

Này không, hài tử trong bụng, mới được tám tháng, đã giẫy dụa muốn sinh ra, cũng đem Vân Khuynh vừa ngủ không lâu sau lăn qua lăn lại tỉnh.

Tần Vô Phong vừa phát hiện Vân Khuynh không ổn liền luống cuống, vẫn là Vân Khuynh mở mắt ra bình tĩnh mở miệng: “Đi gọi Liên biểu ca, có lẽ là... Sắp sinh rồi.”

Tần Vô Phong kinh ngạc: “Thế nhưng... Thế nhưng... Mới.. Mới tám tháng....”

Vân Khuynh nhú lại lông mày mảnh khảnh, trên trán đều là mồ hôi lạnh: “Không biết... Ba hài tử trước... Hai lần đều là bảy tám tháng liền sinh... Có lẽ là nam tử mang thai thực sự có chút khác biệt với nữ tử... Đại ca, đi gọi Liên biểu ca.”

Tần Vô Phong gật đầu, rống lớn ra phía ngoài cửa: “Long Liễm, đi gọi Liên Cừ biểu đệ, Vân nhi sắp sinh rồi.”

Sau một khắc, một bóng dáng đỏ tươi thả người rời đi.

Không qua bao lâu, Liên Cừ liền tới, Tần Vô Phong bị đuổi ra ngoài.

Lần đầu tiên sinh Đại Bảo tiểu Bảo, Tần Vô Phong và Tần Vô Song đều ở đây, lần thứ hai sinh Hương Hương dị thường thuận lợi, không có ai chạy

vào giữa chừng, lúc này đây sinh hài tử của Tần Vô Phong, nói vậy cũng sẽ không quá gian nan.

Trước lạ sau quen, ba quay về liền dễ dàng hơn.

Tần Vô Phong lui đi ra ngoài, thẳng thắn lưu lại một mình Liên Cừ ở bên trong.

Liên Cừ quay đầu phân phó Tần Vô Phong nói: “Nhớ kỹ sai người đưa nước nóng tới, còn có, kêu cô cô đến đây giúp một chút.”

Tần Vô Phong nhất nhất đáp ứng, ánh mắt vô cùng lo lắng nhìn Vân Khuynh, Vân Khuynh nhìn lại hắn, trên khuôn mặt tái nhợt lộ ra một nụ cười, khẽ gật đầu: “Không có việc gì, rất nhanh thì tốt rồi.”

Tần Vô Phong lúc này mới bằng lòng rời đi.

“Tiểu Khuynh, người biết nên làm như thế nào, nhìn một chút liền xong.”

Nói cầm một miếng gỗ cho y cắn lên.

Trong phòng Liên Cừ và Vân Khuynh đang nỗ lực làm chuẩn bị cho tân sinh mệnh sinh ra, Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ tam huynh đệ ngoài phòng đã đến đông đủ.

Một người thiếu nữ áo xanh bưng nước nóng đẩy ra cửa phòng, đi vào.

“Nha đầu thật lạ mặt.”

Tần Vô Song nhíu mày, Tần Vô Hạ ở một bên thoải mái: “Có lẽ là người hầu mới tới.”

Đích xác, trong khoảng thời gian này, bởi vì khách nhân Tần phủ tăng lên, vậy nên mới tuyển thêm một ít nha hoàn.

Tần Vô Phong có chút nôn nóng, đi qua đi lại, một lòng nghĩ tới Vân Khuynh trong phòng, căn bản là không có tâm tư quan tâm chuyện khác.

“Không... Dừng tay...”

Bỗng nhiên, trong phòng vang lên tiếng Liên Cừ hỗn hển quát lạnh.

Tần Vô Phong trong lòng căng thẳng, cũng không đợi thêm được nữa, phá cửa mà vào.

Vừa vào cửa, tràng cảnh trong phòng đã dọa hấn thiếu chút nữa hồn phi phách tán.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 295: Ngoại Truyện 1.6 Bao Tử Thiên Chi Kẻ Tới Ti Tiện Vô Địch

Trong phòng Vân Khuynh vẻ mặt trắng bệch, trên trán phủ đầy mồ hôi hột, Liên Cừ bị người điểm huyết định tại một bên, trong tay nha hoàn vừa bị Tần Vô Song nói lạ mặt kia cầm một thanh chủy thủ sắc bén lóe ra hàn quang đặt ở trên cổ Vân Khuynh.

Bụng của Vân Khuynh vốn đã đau muốn chết, hai chân run run, thế nhưng nữ nhân xa lạ kia không những dùng chủy thủ để ở cổ y, còn nhất định ép buộc y ngồi dậy.

Hai tay y chống giường gỗ, lông mày nhíu chặt, hàm răng trắng nõn chăm chú cắn môi dưới.

“Người... Là ai???”

Ở sâu trong đôi mắt màu mực của Vân Khuynh cất giấu vài tia khẩn trương, y gặp chuyện không may cũng không sao, thế nhưng trong bụng y còn có hài tử sắp sửa sinh ra.

Y tuyệt đối không thể chấp nhận hài tử xảy ra ngoài ý muốn mảy may.

Chịu đựng đau nhức trong bụng, y hỏi nữ tử gây bất lợi cho y.

Nàng kia cười nhạt hai tiếng, trong ánh mắt đen như mực tất cả đều là vẻ âm ngoan cay độc.

“Vân Khuynh tiện nhân người, nhìn rõ xem ta là ai!!!”

Nữ tử một tay nắm lưỡi dao, một tay vạch trần nhân bì diện cụ trên khuôn mặt, lộ ra, rõ ràng là khuôn mặt Vân Khuynh quen thuộc không gì sánh được đã có chút xa lạ.

“Là người.... Tam tử, Vân Thù!!!”

“Hanh...”

Lưỡi dao trong tay Vân Thù cố sức ấn vào da thịt Vân Khuynh, nàng đổ lệ nhìn dung nhan Vân Khuynh, trong lòng không chịu thừa nhận người quái dị này dĩ nhiên còn đẹp hơn nàng: “Người còn nhớ rõ ta là tam tử của người??? Tiện nhân, đa nường tân tân khổ khổ nuôi người lớn... Người dĩ nhiên hồi báo Vân gia chúng ta như vậy...”

Người cùng với cấu tặc thông địch bán quốc kia đều là tiện nhân!!!”

“Người... Câm miệng!!! Rõ ràng là Vân gia là các người vong ân phụ nghĩa...”

Vân Khuynh tự nhiên nghe ra cấu tặc thông địch bán quốc trong miệng Vân Thù là mẫu thân Vân Phàm của y, y nghĩ tới Vân Phàm vì Vân gia mà trả giá, lại nhìn thái độ của Vân Thù hôm nay, vì nường y mà cảm thấy tâm lạnh không gì sánh được.

Y thật muốn cho nường y biết, gia tộc y ủy khuất mình để bảo toàn, là gia tộc vô sỉ vong ân phụ nghĩa thế nào.

Vân Thù có thể vũ nhục y, nhưng y kiên quyết không cho phép Vân Thù vũ nhục mẫu thân y.

“Người dám dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta???”

Vân Thù ném xuống nhân bì diện cụ trong tay, giơ tay muốn đánh Vân Khuynh.

Vân Khuynh nhú chặt lông mày, cố nén đau đớn ở bụng, ánh mắt như kiếm trùng Vân Thù, không có hiển hiện ra nửa phần mềm yếu.

“Dừng tay!!!”

Khi Vân Thù vừa điểm huyết Liên Cừ, Liên Cừ liền lo lắng trạng huống của Vân Khuynh, kinh hãi kêu một tiếng.

Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ tam huynh đệ vừa vào cửa liền thấy hình ảnh này, Tần Vô Phong lại càng hoảng sợ, lớn tiếng mở cửa ngăn lại Vân Thù.

Thanh âm này khiến Vân Thù trong lòng sợ hãi, đây là thanh âm nàng tâm tâm niệm niệm nhớ kỹ.

Đó là thanh âm của ‘Tần Vô Song’ vào mùa đông ba năm trước đây, cứu nàng ở Giang thành.

Nàng mừng rỡ quay đầu lại, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt Tần Vô Song, ôn nhu nói: “Vô Song...”

Tần Vô Song lo lắng nhìn về phía Vân Khuynh, nhăn mày, hỏi Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ: “Nữ nhân này là ai???”

Vân Thù bởi vì nội dung Tần Vô Song nói, cũng bất chấp thanh âm không đúng, chỉ là si ngốc nhìn Tần Vô Song, bàn tay run lên, thiếu chút nữa cầm không được chủy thủ trong tay, nàng không thể tin tưởng trừng lớn đôi mắt đẹp: “Vô Song, ta là Vân Thù... Mùa đông ba năm trước đây, ta bị hai tên ác tặc đưa tới Giang thành, là người đã cứu ta... Khi đó, khi đó, người còn nói ta rất đẹp...”

Vân Thù nói rất kích động, nếu như không phải lúc này muốn đối phó Vân Khuynh, chỉ sợ nàng sẽ lập tức chạy vội tới trước mặt Tần Vô Song để hỏi đến tột cùng.

Vân Khuynh nghe, cảm thấy bụng mình càng đau nhức, y cho tới bây giờ cũng không biết, Vô Song dĩ nhiên nói với Vân Thù như vậy.

Tần Vô Song hừ lạnh một tiếng: “Chê cười, mùa đông ba năm trước đây, chính là lúc Khuynh nhi mang thai Đại Bảo tiểu Bảo, ta vì Khuynh nhi đi tới Liệt Phong quốc tìm lam ngân hoa, khi nào thì gặp người, càng miễn bàn nói người đẹp... Ở trong mắt ta, người ngay cả nửa sợi lông của Khuynh nhi cũng so ra kém.”

“Người...”

Vân Thù rốt cục phát hiện thanh âm Tần Vô Song, không phải thanh âm nàng tâm tâm niệm niệm kia.

“Người không phải Tần Vô Song!!! Người là ai??? Người không phải người cứu ta.”

“Tần Vô Song ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, không thể giả được.”

Bàn tay dưới ống tay áo của Tần Vô Phong, bởi vì lo lắng cho Vân Khuynh mà nắm lại với nhau, hắn hừ lạnh một tiếng: “Người nói, chẳng lẽ là ta???”

Thanh âm quen thuộc, nhưng dung nhan xa lạ, Vân Thù nghi hoặc nhìn Tần Vô Phong: “Người là... Vô Song??? Người mới là Vô Song???”

Vân Khuynh vào lúc Vân Thù quay qua nói chuyện với Tần Vô Song và Tần Vô Phong, thân thể thoáng di ra phía sau, đem người tựa ở đầu giường, chia sẻ một chút sức lực cho mình, để đau đớn chỗ bụng có thể dịu hơn.

“Rất xin lỗi, Tần Vô Song là đệ đệ của ta, ta là Tần Vô Phong.”

“Tần Vô Phong, người là Tần Vô Phong, như vậy, ba năm trước đây, cứu ta, rốt cuộc là hắc hay là người???”

Tần Vô Phong lại cười.

Hắc luôn luôn rất ít mỉm cười, Vân Thù hắc là vì nhìn thấy hắc cười mà cảm thấy tự hào, nhưng Tần Vô Phong cười cũng là nụ cười tà ác hiểm thấy: “Là ta.”

“Người... Vì sao phải dịch dung, Vô Phong Vô Phong, hóa ra người kêu Tần Vô Phong, mấy năm nay... Vô luận ở đâu, ta vẫn không quên được người... Ta...”

Tần Vô Phong chán ghét nhú mày.

“Đại ca là của ta!!!”

Vân Khuynh nghe Vân Thù nói, cũng nhin không được mở miệng phản bác.

Y nghĩ Vân Thù nhớ kỹ tên Tần Vô Phong, đối với Tần Vô Phong mà nói, chính là làm bẩn hắc.

“Của người???”

Tâm tư Vân Thù vốn bị dẫn tới trên người Tần Vô Phong và Tần Vô Song, lúc này Vân Khuynh vừa mở miệng như thế, lập tức liền kéo tới lực chú ý của nàng.

Lưỡi dao trên tay Vân Thù dao động trên khuôn mặt Vân Khuynh: “Người xứng sao???”

Nàng vươn tay giật mở chăn bông đắp lên người Vân Khuynh, lộ ra cái bụng gồ lên trong quần áo đơn bạc: “Người là đồ quái vật bất nam bất nữ,

người xứng với Vô Phong sao, Vô Phong sẽ chỉ yêu ta, sao có thể đi thích quái vật như người???”

Tần Vô Hạ nghe vậy, hai mắt bỗng nhiên trừng lớn, tức giận cực kỳ.

“Nữ nhân điên khùng kia, thối nữ nhân, xấu nữ nhân, đại ca chỉ thích Khuynh Khuynh nhà ta, có kẻ điên mới thích người.”

“Người, câm miệng.”

Vân Thù trừng mắt Tần Vô Hạ, mở miệng nói: “Hắn đã cứu ta, lại khen ta đẹp, còn từng ước hẹn với ta gặp mặt ở Tần gia, sao hắn có thể không thích ta chứ???”

“Vân Thù, người có biết, người ba năm trước đây đem người từ kinh thành bắt đến Giang thành, là người ta phái đi không???”

Ta sở dĩ đóng giả Vô Song đi cứu người, chỉ là muốn cho người hối hận năm xưa khi nhục Vân nhi, bức bách Vân nhi gả thay, đến cuối cùng khiến người yêu phải Vô Song nhưng không chiếm được mà thôi.”

“Tần Vô Phong, không... Người gạt ta... Người gạt ta...”

“Đại ca sẽ không gạt người.”

Vân Khuynh cảm giác được giữa hai chân mình có dịch thể trơn dính chảy ra, hạ thể đau nhức lợi hại, tay y chống đỡ thân thể, không tự chủ được buộc chặt, cầm lấy chăn đơn dưới tay mình.

“Hắn yêu ta... Đại ca là yêu ta... Chỉ.. Ô... Yêu một mình ta...”

Vân Khuynh nói đầu đầy mồ hôi, hạ thể càng ngày càng đau, trên người y mồ hôi như mưa, toàn bộ quần áo đều ướt đẫm.

“Người... Đều là người...”

Con mắt Vân Thù dò xét qua lại trên khuôn mặt Tần Vô Song và Tần Vô Phong một lần, sau đó quay đầu lại tàn bạo nhìn về phía Vân Khuynh: “Đều là quái vật người, tiện nhân người, đoạt đi tất cả của ta... Là của ta... Bọn họ đều là của ta, vốn phải là của ta!!!

Đều là người... Đều là người.. Người chết đi, chết rồi bọn họ đều là của ta...”

Nếu Vân Khuynh không gả tới Tần gia, sao có thể nhận thức Tần Vô Phong và Tần Vô Song ưu tú như vậy, Tần Vô Song vốn nên là thú nàng, Vân Khuynh lại gả cho Tần Vô Song, là tiện nhân Vân Khuynh này cướp đi tất cả của nàng, hủy đi hạnh phúc của nàng.

Vân gia vào hai năm trước từng giúp Hiên Viên Lâm Phong kế thừa đế vị, hẳn là có thể hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng cái tên xú nam nhân Hiên Viên Lâm Phong ghê tởm kia, dĩ nhiên không tuân thủ tín dụng, bởi vì bọn họ đã từng chi trì Hiên Viên Mộc Phong, liền đem toàn bộ Vân gia biếm làm thứ dân, từ nay về sau nàng liền sống cuộc sống khốn cùng chán nản.

Từ một kiều kiều nữ được mọi người vây quanh chiều chuộng, biến thành dân đen ai ai cũng có thể ức hiếp.

Nàng hận, hận Hiên Viên gia!!!

Một năm sau, Hiên Viên Bất Kinh đăng cơ trở thành tân đế, đem Vân gia mọi người chiêu vào trong cung, vốn tưởng rằng là ngày Vân gia xoay người, ai biết lại là ngày Vân gia diệt vong.

Hiên Viên Bất Kinh bởi vì bọn họ từng đối xử không tử tế với Vân Khuynh, đem toàn gia Vân gia tiến thêm một bước biếm làm nô lệ, sung quân biên cương.

Vân Thù là thừa dịp thời gian xuất phát trốn tới.

Nàng muốn báo thù, nàng muốn tìm Vân Khuynh báo thù.

Là Vân Khuynh hủy đi cuộc sống hạnh phúc của nàng, là Vân Khuynh cướp đi Tần Vô Phong Tần Vô Song và vinh hoa phú quý vốn thuộc về nàng.

Vậy nên, nàng muốn giết y!!!

KHUYNH TẮN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 296: Ngoại Truyện 1.7 Bao Tử Thiên Chi Long Phượng Tiểu Bao Tử

Vân Thù bởi vì nhớ lại chuyện cũ, khuôn mặt vốn cũng tính là đẹp, thoáng cái vụn vẹo thành khuôn mặt xấu nhất trên đời này.

“Vân Khuynh, tiện nhân người, đều là người sao!!!”

Tâm tình của nàng có vẻ cực kỳ kích động, nếu không phải Vân Khuynh còn có một chút giá trị lợi dụng, nàng đã sớm đem Vân Khuynh một đao giải quyết.

Tuy rằng bây giờ còn không thể giết Vân Khuynh, thế nhưng nàng có thể nho nhỏ dẫn vật y một chút, nàng dùng bàn tay không cầm chủy thủ cấu véo thật sâu vào da thịt Vân Khuynh.

Thế nhưng Vân Khuynh bởi vì bụng quá đau nhức, cũng không cảm giác được sức lực của nàng.

Nhưng thật ra Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ bọn họ thấy sắc mặt Vân Khuynh trắng bệch, mồ hôi như mưa, nghĩ tới trải nghiệm nổi khổ sinh sản của y, trong lòng nôn nóng thành một đoàn.

Vân Thù thực sự ở quá gần Vân Khuynh, hơn nữa gắt gao nhìn chăm chăm Vân Khuynh, tự thân cũng rất cảnh giác, khiến cho bọn họ căn bản là không có cơ hội đi cứu Vân Khuynh.

Cuối cùng, Tần Vô Phong híp mắt: “Nói một chút xem, người muốn cái gì, người phải thế nào mới bằng lòng thả Vân nhi.”

Hắn nhìn ra, Vân Thù hiện nay còn không có động sát ý với Vân Khuynh, Vân Thù hận Vân Khuynh như vậy lại không giết y, tất nhiên là có thứ nàng muốn.

Vân Thù nghe xong Tần Vô Phong nói, lực đạo trên tay nhẹ đi vài phần, si ngốc nhìn khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của hắn: “Ta muốn người thú ta, chỉ cần người thú ta, ta liền thả tiện nhân này.”

“Người nằm mơ!!!”

Tần Vô Hạ cười nhạo: “Ban ngày ban mặt, người liền nằm mơ đi, thực sự là ngu xuẩn.”

Vân Thù lạnh lùng liếc nhìn Tần Vô Hạ: “Các người không muốn cũng tốt, ta đây sẽ giết tiện nhân Vân Khuynh này!!!”

Vân Thù há miệng ngậm miệng tiện nhân tiện nhân đã khiến dưới đáy lòng Tần Vô Phong tam huynh đệ tức giận muốn chết, nàng lại còn không biết sống chết đưa ra yêu cầu như vậy.

Hạ thể Vân Khuynh truyền đến đau đớn xé rách, y phải cố sức tách hai chân, hô hấp, dùng sức sinh oa oa.

Đau đớn và hài tử chiếm hết tâm tư y, đầu của y bởi vì đau đớn mà hỗn loạn không gì sánh được, y thậm chí sắp nghe không rõ Tần Vô Phong và Vân Thù bọn họ đang nói gì.

“Thế nào, người không muốn sao??? Ta đẹp như thế, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, người vì sao không thú ta, lẽ nào ta so ra kém quái vật này sao???”

Tần Vô Phong cảm giác được một trận đau đầu.

Hắn thật không rõ, sao Vân Khuynh lại có thân nhân như vậy chứ...

Nữ nhân này ngang ngược, tùy ý làm bậy, ánh mắt thiên cận, vì tư lợi, mù quáng tự kỷ... Cơ bản không có một chút ưu điểm, đừng nói là hắc, phỏng chừng nam nhân khắp thiên hạ đều không muốn thú nàng.

Thế nhưng hiện tại không phải lúc trở tài miệng lưỡi nhanh nhẩu.

Tần Vô Phong nhíu lại lông mày, tạm thời trấn an nàng rồi nói sau: “Được, ta đáp ứng ngươi.”

”Đại ca.”

Tần Vô Song nhíu mày, hiển nhiên là không muốn.

Tần Vô Hạ cũng kinh hô, vẻ mặt không thể tin tưởng nhìn Tần Vô Phong: “Không phải đâu, mặt hàng như vậy ngươi cũng muốn, đại ca, ngươi...”

Tần Vô Phong lắc đầu với hắc, lại quay ra nói với Vân Thù: “Ta đã đáp ứng ngươi, ngươi hắc là nên thả Vân nhi đi chứ???”

Lúc này tay Vân Khuynh đã sắp đem ra giường vặn rách, y cảm giác được hài tử trong bụng đang nỗ lực giãy dụa ra phía ngoài, trong phòng ảm ảm mùi máu tươi nồng đậm, thân thể hài tử thậm chí đã đi ra hơn phân nửa.

Liên Cừ ở một bên nhìn lo lắng không ngớt, hết lần này tới lần khác thân thể hắc bị điểm tại chỗ, á huyết cũng bị điểm, căn bản là không thể mở miệng nói.

“Không được.”

Vân Thù cùng không tin Tần Vô Phong là thật tâm đáp ứng, nàng sợ Tần Vô Phong đổi ý.

Tuy rằng nàng có tự tin Tần Vô Phong sau khi thành thân với nàng sẽ yêu nàng, thế nhưng nàng cũng không dám bảo chứng Tần Vô Phong có

thực sự nguyên ý tuân thủ ước định thành thân với nàng hay không.

“Trừ phi người viết xuống chứng từ, ta mới có thể tin tưởng thành ý của người.”

Tần Vô Phong hí mắt, đáy lòng dâng lên một cỗ tức giận, thế nhưng ngoài mặt vẫn như trước đáp ứng: “Được, Vô Song, lấy giấy bút tới.”

Tần Vô Song xoay người rời đi.

Chốc lát giấy bút đã tới, Tần Vô Phong cầm lấy bút, mỉm cười nói với Vân Thù: “Vân cô nương, xem cho kỹ, ta bắt đầu viết.”

Khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong kỳ thực rất thích hợp nở nụ cười, lúc hắn cười, có một loại sáng rõ đặc biệt, trong ánh mắt Vân Thù nhìn hắn hiện ra tia sáng mê luyến, kinh ngạc nhìn Tần Vô Phong.

Chính vào lúc này, trước cửa sổ truyền tới một trận tiếng vang phá không, tất cả mọi người không ý thức tới xảy ra cái gì, một bóng dáng màu trắng đã chọt lóe vào trong phòng, trong nháy mắt xuất hiện trước giường Vân Khuynh, đoạt lấy chủ tử trong tay Vân Thù.

Mà Vân Thù trong chớp mắt cũng bị điểm huyết.

Tần Vô Phong cười cười, lần này là cười nhạt: “Long Liễm, đem nữ nhân này dẫn đi cho ta.”

“Tần Vô Phong!!! Người vô liêm sỉ, lật lọng, Hóa ra người giống hệt tiện nhân Vân Khuynh kia. Người...”

Long Liễm trực tiếp điểm á huyết của nàng, để tránh khỏi từ trong miệng nàng nghe thấy lời gì ô nhiễm lỗ tai, thế giới cũng rốt cục khôi phục thành một mảnh an bình.

Giấy trên tay Tần Vô Phong, cũng không phải là trống rỗng, mặt trên viết làm hấn dời đi lực chú ý của Vân Thù, vậy nên hấn mới cố ý kêu Vân Thù, đồng thời cười với nàng.

Hiện tại Vân Khuynh là quan trọng nhất, không ai có tâm tư xử lý Vân Thù, nữ nhân kia, chờ sau khi Vân Khuynh bình an, hấn sẽ cho nàng dễ chịu.

Quanh thân Vân Khuynh tràn ngập mùi máu tươi dày đặc, nam tử áo trắng xoắn lên chần mòng, lúc này thay thế Liên Cừ, vì y đỡ đỡ: “Tiểu Khuynh, người không phải vẫn muốn gặp ta sao... Ta đã tới...”

Trong mắt Vân Khuynh mơ hồ ánh vào khuôn mặt tuyệt mỹ vô hạn, trên khuôn mặt kia treo đầy ôn nhu và lo lắng.

Không cần bất cứ ai nói cho y người này là ai, y đã biết y là ai.

“Mẫu thân....”

“Đúng, là ta, ta đến xem người rồi, kiên trì...”

“Ân...”

Vân Phàm giúp đỡ vỗ về bụng y, oa oa đã đi ra một nửa thân thể đang chậm rãi nhúc nhích.

Vân Khuynh hít thật sâu, cố sức, ngón tay y trở nên trắng, gắt gao cầm lấy ra giường dưới thân, ngửa đầu, mồ hôi hột từ bên mặt trượt xuống, sợi tóc mất trật tự đều dính ở trên trán.

Dưới sự nỗ lực của Vân Phàm, Vân Khuynh và tiểu oa nhi ba người, không qua bao lâu, rốt cục truyền đến một tiếng trẻ con khóc nỉ non.

Thân thể Vân Khuynh mềm nhũn, hoàn toàn tê liệt ngã xuống giường.

Vân Phàm run run tay ôm hài tử: “Tiểu Khuynh không có việc gì... Là một nam hài... Rất đáng yêu....”

Vừa ổn định hô hấp, Tần gia tam huynh đệ ở phía sau bọn họ lo lắng hãi hùng lập tức sôi trào, vẻ mặt hài lòng.

“Mẫu thân... Biểu ca...”

Lập tức, lúc thân thể truyền đến đau đớn và xé rách quen thuộc, đôi mắt Vân Khuynh bỗng nhiên trừng lớn, lúc này đây, dĩ nhiên cũng là hai hài tử sao???

May là có bài học Đại Bảo tiểu Bảo lần kia, bằng không y lúc này khẳng định sẽ không bình tĩnh như thế.

“Còn có... Hài tử...”

Tần gia ba huynh đệ lập tức hóa đá.

Hai tay Tần Vô Phong ôm hài tử run run, hạnh phúc thoáng cái tới quá đột nhiên.

Vân Khuynh sinh một hài tử cho hẩn hẩn đã cảm thấy mỹ mãn, không nghĩ tới, dĩ nhiên còn có một hài tử.

Vân Phàm và Liên Cừ còn lại là rất khẩn trương.

Lại bắt đầu cố vũ trợ giúp Vân Khuynh.

Đã từng sinh bốn hài tử, nên làm như thế nào, trong lòng Vân Khuynh cũng có cân nhắc.

Huống hồ hai hài tử này cũng không phải khó sinh.

Trong sự chờ đợi lo lắng của Tần gia tam huynh đệ, tiểu oa nhi kế tiếp rốt cục xuất thế.

Là một nữ oa oa.

Như nhau song bào thai, thế nhưng lúc này đây, không phải song long thai, mà là long phượng thai.

Không giống Đại Bảo và tiểu Bảo chênh lệch nhau, hai hài tử này, đều tương đương khỏe mạnh.

Tần Vô Phong ôm một đứa, Tần Vô Hạ ôm một đứa, đều vui vẻ không ngớt.

Tần Vô Song còn lại là ngồi ở trước giường nắm tay Vân Khuynh, nhẹ nhàng nói: “Khổ cực rồi.”

Vân Khuynh đã mệt chết đi, trên mặt y lộ vẻ tái nhợt mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Sinh xong hai hài tử, dĩ nhiên không có trực tiếp ngắt xiu.

Xem ra gần đây thân thể y quả thực càng ngày càng tốt.

Nhưng thật ra Tần Vô Song vươn tay đẩy ra sợi tóc dính ướt trên trán y: “Nghỉ ngơi cho tốt, chuyện còn lại giao cho chúng ta là tốt rồi.”

“Ân...”

Vân Khuynh uể oải nhắm hai mắt, chưa được một hồi liền tiến nhập mộng đẹp nặng nề.

Ánh mắt Tần Vô Song rơi vào chỗ cổ Vân Khuynh bị Vân Thù cắt ra vết tích, đôi mắt tối sầm lại.

Vân Thù.

Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người càng muốn vào.

Người cho là người Tần gia, đều là hạng người thiện lương sao???
Chẳng qua là khinh thường động người mà thôi.

Nếu hôm nay tự người đã đưa lên cửa, vậy đừng trách bọn ta không khách khí!!!

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 297: Ngoại Truyện 1.8 Bao Tử Thiên Chi Phương Pháp Vẹn Toàn Đôi Bên

Tần phủ không có địa lao, nhưng Tần phủ ở chỗ Giang thành, cũng có hình đường thuộc về mình.

Hình đường tồn tại, chính là vì nghiêm phạt kẻ phản bội, và người phạm quy.

Hôm nay, Vân Thù đã bị nhốt trong hình đường.

Vân Khuynh sau khi sinh xong hài tử liền ngủ, Tần Vô Phong để Tần Vô Song và Tần Vô Hạ lưu lại chăm sóc Vân Khuynh.

Chính hắn, còn lại là đi tới hình đường, chấm dứt ân oán với Vân Thù.

Kỳ thực từ sớm trước đó, Tần Vô Phong, thậm chí là Tần phủ tam huynh đệ liền đối với Vân gia cực kỳ không vừa mắt.

Rất muốn dùng thủ đoạn gì đó nghiêm phạt bọn họ một chút, chỉ là bọn hắn còn chưa kịp xuất thủ, Vân gia đã bị Hiên Viên Bất Kinh biếm làm nô lệ mà thôi.

Khi đó Tần Vô Phong còn đang tiếc nuối, tiếc nuối không thể tự mình giải quyết Vân gia, không nghĩ tới, Vân Thù hắn muốn trừng trị nhất, lại tự mình đưa lên cửa.

Trên khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Tần Vô Phong hiện lên một tia âm u, sau khi tới hình đường, trực tiếp sai người dẫn đường đi tìm Vân Thù.

Vân Thù tuy rằng đã bị nhốt một canh giờ, thế nhưng toàn thân trên dưới, nhìn qua vẫn tương đương chỉnh tề, xem ra không bị dùng hình.

Nàng vừa nhìn thấy Tần Vô Phong, lập tức tiến về phía trước tay nắm song sắt, kích động nói:

“Vô Phong, ta chỉ biết... Ta chỉ biết người cũng có tình với ta, đúng hay không???”

Người là đến đem ta rời khỏi đây, đúng không???”

Tần Vô Phong bước chân ngừng lại, dưới đáy lòng tự cảm thán tạo hóa thần kỳ.

Làm sao có thể tạo ra một Vân Thù thần kỳ như vậy???”

Rõ ràng đã tới loại tình trạng này, nhưng như trước có thể lừa mình dối người, như trước thấy không rõ chân tướng sự tình ra sao.

Tần Vô Phong vào lúc này dĩ nhiên vì nàng cảm thấy một tia bi ai.

“Vân Thù, ta nhớ kỹ, Vân nhi từng nói cho người, cuộc đời này của ta chỉ yêu mình y.”

Thanh âm Tần Vô Phong rất lạnh lùng, ngoại trừ lạnh, cũng không còn nghe ra tâm tình khác.

Vân Thù nghe xong hần nói, không hiểu sao có chút sợ hãi, thân thể cũng dần dần rét run.

Tần Vô Phong đứng từ rất xa, nhìn Vân Thù ở trong nhà tù: “Người rất muốn gả cho ta sao???”

“Ta... Ta.. Đương nhiên!!!”

Vân Thù giật mình, đáp án vốn mười phần khẳng định, chẳng biết từ lúc nào dĩ nhiên kẹt ở cổ họng, trở nên do dự.

Tại sao lại thế???

Nam nhân trước mắt này, là nam nhân nàng tâm tâm niệm niệm nhớ nhung ba năm, là nam nhân nàng vẫn muốn gả, cũng là nguyên do nàng đổ kị hận Vân Khuynh.

Vì sao, lúc hăn hỏi nàng thật tình, nàng trái lại lại do dự???

Là bản năng sợ hãi sao???

Tần Vô Phong thật lâu không đợi được câu trả lời của Vân Thù, hừ lạnh một tiếng: “Thế nhưng ta không muốn thú người....”

Tần Vô Phong môi mỏng khẽ nhúc nhích, chậm rãi nói ra quyết định của mình:

“Người hướng về ta, nhưng ta thì không... Vân Thù, người đã muốn lập gia đình, muốn nam nhân... Ta liền đem người đưa đến địa phương có nhiều nam nhân nhất có được không???”

Coi như là thỏa mãn một phen tâm nguyện của người...”

Vân Thù trừng lớn hai mắt, đôi tay bỗng nhiên buông ra song sắt, lui về phía sau mấy bước: “Người... Người có ý gì???”

Lúc này, một loại sợ hãi không thể nói rõ từ đáy lòng mọc lên, nàng không hiểu Tần Vô Phong, một chút cũng không hiểu.

Khi đó, cũng chỉ là vì Tần Vô Phong cứu nàng, lại mang khuôn mặt tuấn mỹ vô tư của Tần Vô Song, cho nên nàng mới không thể kiềm chế...

Thế nhưng, một mặt khác kia, căn bản là khiến nàng không thể nào hiểu hẳn.

“Ý trên mặt chữ... Để ta suy nghĩ một chút, trong Huỳnh Quang, rốt cuộc nam nhân ở đâu tương đối nhiều...”

Tần Vô Phong nói, bàn tay thon dài xoa cằm, ngưng mi tự hỏi.

“Không được, người mơ tưởng đem ta đưa cho dã nam nhân gì đó...”

“Dã nam nhân???”

Tần Vô Phong lắc đầu:

“Không không không, ta đã nghĩ tới ở đâu có nhiều nam nhân...”

Thế nhưng, Vân Thù, bọn họ đều không phải dã nam nhân gì đó, mà là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, người có thể làm chút chuyện cho họ cũng là niềm kiêu hãnh của người.”

“Bọn họ là ai???”

Đôi mắt Vân Thù lóe ra một chút, dĩ nhiên bắt đầu chờ mong, lẽ nào trên đời này còn có nam nhân có thể đẹp như Tần gia huynh đệ sao???

Tần Vô Phong thấy nghi hoặc và cấp thiết trên mặt nàng, trong con người hiện lên một tia chán ghét, hừ lạnh một tiếng: “Chính là các tướng sĩ bảo vệ Huỳnh Quang chúng ta... Bọn họ nhiều người, tuổi trẻ lực tráng, quanh năm không có nữ nhân, mà người lại muốn tìm nam nhân.... Ta đem người đưa tới đó, chẳng phải là vẹn toàn đôi bên???”

“Không...”

Vân Thù vẽ mặt kinh khủng.

Nàng nghe nói chiến sĩ biên cương, bọn họ có thể nửa tháng không tắm, trên người tràn đầy mùi hôi không nói, lại còn thô lỗ dã man đến cực điểm.

Một tiểu thư khuê các như nàng, thiên kim tiểu thư giống như nàng, sao có thể ủy thân cùng tướng sĩ biên cương???

Càng không thể ủy thân cùng đông đảo tướng sĩ....

“Có thể vì chức vị tướng sĩ Huỳnh Quang phân ưu giải nạn, Vân Thù, đó cũng là một việc công đức của người.

Quyết định vậy đi, ta sẽ dùng bồ câu đưa tin cho Hiên Viên Bất Kinh, nói cho hẳn hướng đi của người...”

Nói xong, Tần Vô Phong xoay người rời đi.

Vân Thù cấp tốc chạy tới chỗ song sắt nhà tù, hai tay bám vào song sắt, đáy lòng một mảnh kinh hoàng, nàng không tin Tần Vô Phong thực sự sẽ tàn nhẫn như vậy.

Ý trong lời nói của Tần Vô Phong, dĩ nhiên là thực sự muốn đem nàng đưa đến biên cương... Hầu hạ đám người kia, không phải là bắt nàng làm quân kỹ sao???

“Không... Không, không thể như vậy, Tần Vô Phong, ta yêu người, sao người có thể đối với ta như vậy???”

Lời của nàng khiến Tần Vô Phong dừng lại bước chân, đồng thời quay người lại.

Tần Vô Phong từng bước từng bước đi về phía nàng.

Vân Thù ngừng thở, tràn ngập chờ mong nhìn Tần Vô Phong, dưới đáy lòng khao khát Tần Vô Phong có thể có một chút cảm tình với nàng.

Tần Vô Phong nhưng lại cách song sắt, nhẹ giọng hỏi: “Ta quên hỏi, người hôm nay, vẫn là tấm thân xử nữ phải không???”

Vân Thù trợn to hai mắt, hai gò má trắng noãn lập tức đỏ ửng.

Thế nhưng như trước ngựa đầu, nhìn thẳng Tần Vô Phong: “Đúng, ta như trước là tấm thân xử nữ thuần khiết, Vô Phong... Nếu như người nguyện ý, ta chính là của người...”

Lông mày Tần Vô Phong nhíu nhíu, trong ánh mắt nhìn Vân Thù tràn ngập chán ghét.

Nữ nhân này, quả nhiên là muốn nam nhân muốn điên rồi...

Hắn lạnh lùng liếc nàng: “Nếu là tấm thân xử nữ, như vậy người nhất định không có kinh nghiệm... Để tránh cho người sau khi đến biên cương không thể săn sóc tốt cho các tướng sĩ cực khổ công cao, ta nghĩ cần phải đem người đưa đến thanh lâu Dật Hương Viên... Long Khiêm.”

“Người nói cái gì!!!!”

Thanh âm Vân Thù bén nhọn mà thê lương, mang theo không thể tin tưởng kinh ngạc.

Long Khiêm theo thanh âm Tần Vô Phong xuất hiện, năm xưa chính là hắn và Long Liễm cùng đi kinh thành đem Vân Thù đưa tới Giang thành.

Đối với Vân Thù điêu ngoa tùy hứng, hắn là lĩnh hội triệt để, đối với Vân Thù cũng là lòng tràn đầy chán ghét.

“Đại công tử???”

Tần Vô Phong hơi nghiêng đầu, thanh âm đông lạnh nói: “Mang nàng đến Dật Hương Viên học tập cho tốt... Mặc kệ loại khách nhân nào, nàng

đều phải tiếp... Phải rèn đúc năng lực thừa thụ của nàng, dù sao nàng là muốn đến chỗ biên cương nhiều tướng sĩ...”

“Vâng.”

Tần Vô Phong hành động, lời nói, không mang theo một chút mùi máu, nhưng đủ để phá hủy lý trí Vân Thù.

Tần Vô Phong chuẩn bị nhấc chân rời đi, nhưng lại nghĩ tới một việc khác.

Hắn chăm chú đánh giá Vân Thù, nghiêng đầu hỏi Long Khiêm: “Long Khiêm, người nghĩ khuôn mặt kia của nàng, có đẹp hay không???”

Long Khiêm không chút suy nghĩ nói: “Không vừa mắt.”

“Ân.”

Tần Vô Phong gật đầu: “Ta cũng nghĩ như vậy... Như vậy, người trước hết đem khuôn mặt của nàng biến thành thuận mắt trước, sau đó đưa tới Dật Hương Viên, sau khi hết nửa tháng, phái người hộ tống nàng đi biên cương.”

“Vâng, đại công tử.”

Long Khiêm nóng lòng muốn thử theo như lời Tần Vô Phong nói, cuộc đời hắn ghét người rất ít, cùng Vân Thù dù chỉ ở chung hơn một tháng, nhưng cũng là cực kỳ ghét Vân Thù, hắn chờ mong không gì sánh được biểu hiện sau này của Vân Thù, cùng với số phận.

Tần Vô Phong lững thững bước đi, hắn không ngừng rời xa nhà tù truyền ra tiếng gào thê lương của Vân Thù, hắn tin tưởng, Long Khiêm nhất định sẽ cho Vân Thù một khuôn mặt bọn họ nhìn đều thuận mắt.

Chuyện nữ nhân này căn bản là không đáng nhắc tới, hãn hiện tại, chân chính lo lắng chính là Vân Khuynh.

Lòng hãn tràn đầy đều là Vân Khuynh, là Vân Khuynh mồ hôi như mưa sinh hài tử, là Vân Khuynh bị Vân Thù bắt cóc thương tổn kia...

Nếu không phải thực sự muốn vì Vân Khuynh giải quyết Vân Thù, hãn là kiên quyết sẽ không vào lúc này rời khỏi Vân Khuynh...

Vậy nên sau khi tới đây, hãn liền tốc chiến tốc thắng với nữ nhân này, sau đó, lập tức trở lại bên người Vân Khuynh, trông coi y.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 298: Ngoại Truyện 1.9 Bao Tử Thiên Chi Dự Định Của Vân Khuynh

Thân thể Vân Khuynh, tốt hơn nhiều so với trước đây, nghỉ ngơi không đến hai ngày liền khỏe hẳn.

Y không hỏi tình huống của Vân Thù, thứ nhất là trong lòng y không muốn biết tình huống, thứ hai y cũng không có cơ hội hỏi.

Hai ngày này tâm tư của y vẫn bị hai tiểu gia hỏa mới sinh ra kia và Vân Phàm chiếm đầy.

Cho dù là Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ ba người, cũng bị y tạm thời vắng vẻ.

Y cùng Vân Phàm mỗi người ôm một tiểu oa nhi, dính cùng với nhau, kể ra chuyện những năm gần đây.

Vân Khuynh thật tình coi Vân Phàm như mẫu thân, cùng Vân Phàm thân cận vụn vặt, hai người ở cùng nhau, bình thường đều là Vân Khuynh nói, Vân Phàm nghe.

Vân Phàm rất đẹp, dung nhan hai người bọn họ có tám phần tương tự.

Vân Phàm là đẹp kiểu tang thương đau buồn, không nhiễm bụi trần, Vân Khuynh là đẹp kiểu ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, trải nghiệm tạo nên khí chất bất đồng của họ, thế nhưng, bất luận là loại khí chất nào, ở trên hai khuôn mặt tương đồng tuyệt mỹ kia đều khiến người ta kinh diễm vụn vặt.

“Mẫu thân hiện tại, là một mình sao???”

Vân Khuynh và Vân Phàm ở cùng với nhau hai ngày, Hiên Viên Ly Thiên vẫn muốn gặp Vân Phàm, thế nhưng Vân Khuynh lại ngăn cản hẳn, kêu hẳn kiên trì chờ đợi, nói muốn thăm dò tâm tư Vân Phàm rồi mới làm ra dự định.

Vốn Vân Khuynh có chút phản cảm Hiên Viên Ly Thiên đã từng làm tất cả đối với Vân Phàm, thế nhưng, nhìn Hiên Viên Ly Thiên hai năm nay khổ cực đuổi theo Vân Phàm như vậy nhưng không có một chút thành quả, không khỏi có chút thương cảm hẳn, tâm động một tia trắc ẩn, muốn giúp hẳn một lần.

Vân Phàm là người thông minh cỡ nào, vừa nghe Vân Khuynh hỏi như vậy, liền biết tại sao y lại hỏi như thế, khuôn mặt vốn mang theo nụ cười yếu ớt của y lạnh xuống.

Nếu như nhìn kỹ, còn có thể từ đôi mắt y thấy được vài phần phiền muộn.

Vân Khuynh vừa thấy Vân Phàm như vậy, liền không nhẫn tâm đặt câu hỏi nữa.

Ai biết Vân Phàm cúi đầu trêu đùa tiểu oa nhi mềm mại nho nhỏ trong lòng, để bàn tay nhỏ bé của tiểu oa nhi trong lòng chăm chú nắm lấy ngón tay y, hưởng thụ một loại dường như là tin cậy ỷ lại của tiểu oa nhi này.

Sau đó ngoài dự liệu của Vân Khuynh, y mở miệng: “Ta không phải một mình.”

“Ách...”

Vân Phàm nói, dọa tới Vân Khuynh.

Năm xưa khi Vân Khuynh biết đến sự thực, Vân Phàm là một người trọng tình trọng nghĩa, hơn nữa có chút thâm tình với Hiên Viên Ly Thiên, nhưng nghĩ không ra bên người Vân Phàm đã có người khác.

Thế nhưng nhìn Vân Phàm hiện tại cái dạng này, người bên người Vân Phàm hôm nay, nhất định là vô cùng tốt với Vân Phàm.

Vân Khuynh sau khi mất mát, lại trở nên vui vẻ.

Tuy rằng thân sinh đa nường của y không thể đến bên nhau đối với y mà nói là một điều tiếc nuối. Thế nhưng Vân Phàm có thể hạnh phúc, y cũng rất hài lòng.

“Ân.... Hi vọng, mẫu thân, người sẽ đưa người kia tới gặp tiểu Khuynh sao???”

Vân Phàm nghe Vân Khuynh vừa nói như thế liền cười.

“Tiểu Khuynh, người kia, người gặp qua rồi.”

“Di di di, gặp qua??? Không phải đâu, vì sao ta không có phát hiện...”

Vân Phàm thấy Vân Khuynh vẻ mặt bộ dáng giật mình không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Tiếp tục trêu đùa tiểu oa nhi trong lòng, thờ ơ mở miệng:

“Một năm trước, trên hôn lễ của Bất Kinh, người gặp qua hẳn...”

Chỉ là, lúc ta tham dự hôn lễ không có hiện thân, không đi cùng hẳn, vậy nên người mới không biết...”

“Là như vậy sao???”

Vân Khuynh nhú lông mày nhớ lại tình cảnh ngay lúc đó, thế nhưng khi đó có rất nhiều người.

Dù sao, tân hoàng Huỳnh Quang quốc thú hoàng tử Tương Ly quốc... Thật sự là một tin tức bất quá siêu cấp oanh động khác nối tiếp Tần gia tam huynh đệ cùng thú một nam tử, người tham gia hôn lễ nhiều không kể xiết, Vân Khuynh thế nào cũng đoán không ra, Vân Phàm nói chính là ai.

“Là phụ vương của Viêm nhi.”

Vân Phàm bất đắc dĩ nói ra đáp án.

Đáp án này càng dọa tới Vân Khuynh.

“Khụ khụ khụ... Mẫu thân... Người là nói... Người và phụ vương Lạc Diễm... hoàng đế Tương Ly???”

Vân Phàm gật đầu: “Hắn đang chuẩn bị thoái vị, lập tức sẽ không còn là hoàng đế nữa.”

Nói, y ôm lấy quần áo trong lòng tiểu oa nhi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của hắn nói: “Chờ hắn thoái vị, chúng ta có lẽ sẽ quy ẩn, sau đó không bao giờ đi ra... Có thể cũng không gặp được tiểu Khuynh và tiểu Kinh nữa...”

Vân Phàm nói, giọng điệu có chút thương cảm, tiếp theo lập tức cười nói: “Thế nhưng không sao, hiện tại thấy tiểu Khuynh và tiểu Kinh đều hạnh phúc như vậy... Ta liền yên tâm.”

“Thế nhưng...”

Vân Khuynh có chút kích động, hai tay run run hầu như ôm không nổi hài tử trong lòng:

“Thế nhưng... Người nhiều năm như vậy, vẫn không tới xem ta... Chưa từng ở bên ta...”

Hiện tại vừa gặp, người liền muốn đi... Mẫu thân... Người, lẽ nào nghĩ, ta và Bất Kinh ca ca thực sự không cần người sao???”

“... Tiểu Khuynh...”

Nét mặt Vân Phàm xuất hiện vài phần do dự: “Xin lỗi....”

Vân Khuynh lắc đầu, vẻ mặt mất mát: “Hiên Viên Ly Thiên thì sao... Người, thực sự buông xuống sao, dù sao năm xưa, người thương hân như vậy...”

“Ta... Không biết, chính là bởi vì không biết, cho nên mới muốn ẩn cư, không bao giờ đi ra nữa, không còn gặp lại hân, sẽ không bao giờ phải lựa chọn thêm.”

“...”

Vân Khuynh rốt cục biết vì sao lúc trước y đối mặt với vấn đề cảm tình, ý niệm trong đầu đầu tiên là muốn chạy... Hóa ra là di truyền...

Vân Phàm như bây giờ, không phải chính là y năm xưa sao...

Ân...

Để cho Vân Phàm không còn phiền não, để cho lão đa Hiên Viên Ly Thiên của y vui sướng nửa cuộc đời sau, càng để Vân Phàm không ẩn cư, sau đó có thể thường thường đến gặp Vân Phàm, Vân Khuynh quyết định:

Y phải giúp Hiên Viên Ly Thiên bắt được Vân Phàm!!!

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 299: Ngoại Truyện 2.1 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dự Báo Nào Đó

Núi Vân Vụ, quanh năm mây mù lượn lờ, bởi vì là ngọn núi cao nhất trong Huỳnh Quang, quanh năm tuyết đọng không tan, bởi vậy dấu chân người rất hiếm hoi.

Thế nhưng dấu chân người rất hiếm cũng không có nghĩa là không có ai.

Trên thực tế ở đó có người, không chỉ có người, mà hai người kia còn cư trú quanh năm trên núi Vân Vụ.

Hôm nay, hai người trên núi Vân Vụ này, đang ở trên đỉnh núi, quyết chiến???

Ách, có lẽ không phải là quyết chiến, mà chỉ là tỷ thí mà thôi.

Hai người này, sống ở núi Vân Vụ, đã hơn 14 năm, là một đôi sư đồ.

Sư phụ áo trắng như tuyết, tịch liêu cô hàn, đồ đệ áo đen như mực, lạnh lùng như băng.

Hai bên quyết đấu, dưới chân bọn họ không phải là tuyết, mà là băng, hàn băng rất dày rất dày.

Hai người đều tự đặt chân trên một đỉnh băng.

“Người rõ ràng sớm đã có thể đánh bại ta, vì sao đến hôm nay mới khiêu chiến???”

Mở miệng, là Chiến Thiên Y áo trắng như tuyết.

Thiếu niên ở một bên khác còn lại là mặt như đao tước, anh tuấn mà mang theo sắc bén kẻ khác không dám nhìn thẳng.

Nghe xong sư phụ hắc nói, hắc hơi híp mắt lại, buông xuống mi mắt nhìn Xích Huyết Kiếm trong tay một chút, hồ hững nói: “Ra tay, tất thắng.”

Chiến Thiên Y nương mảy.

Đồ đệ này, là giống ai tương đối nhiều hơn???

Năm xưa nhận lấy hắc, ngoại trừ duyên cớ hắc là huyết đồng, mà quan trọng hơn là bởi vì Ngụy Quang Hàn nguyện ý vì hắc, ngay cả tính mệnh cũng không cần.

Hắc muốn biết, người mà Ngụy Quang Hàn dùng mạng để đổi, là một người thế nào.

Sự thực chứng minh, hắc sống ở trên đời này đích xác có giá trị hơn Ngụy Quang Hàn một chút.

Ngụy Quang Hàn, trước khi rời đi thế giới này, từng khẩn cầu hắc, không nên thương tổn Tư Minh, Ngụy Tư Minh...

Lần đầu nghe thấy tên này, trong lòng Chiến Thiên Y, chẳng biết phải chịu đựng loại tư vị nào.

Ngụy Tư Minh, hiển nhiên, Ngụy Quang Hàn chưa bao giờ quên người kia.

Khi đó hắc suy tính người Ngụy Quang Hàn yêu cũng không thương hắc, vậy nên tuy hắc đáp ứng Ngụy Quang Hàn không thương tổn Ngụy Tư Minh, thế nhưng, hắc cũng không muốn Ngụy Tư Minh lớn lên vô ưu bên người phụ mẫu.

Bởi vậy, mới mượn lý do thu hấn làm đồ đệ, cường thế đưa hấn tách ra khỏi bên người phụ mẫu hấn.

Hấn từng nói qua, thời điểm hài tử này đánh bại hấn, đó chính là lúc hài tử rời khỏi hấn.

Hấn thật không ngờ hài tử năm xưa nhỏ như vậy, dĩ nhiên ghi nhớ được, câu đầu tiên Ngụy Tư Minh nói với hấn là: “Chờ ta, đánh bại ngươi.”

Ngụy Tư Minh nói luôn luôn không nhiều lắm, nhìn qua cũng lãnh tình lãnh tính, thường ngày ở trong núi gặp phải các loại động vật cũng là không nương tay, tuyệt đối đánh chết, đầy người lệ khí.

Câu kia vừa rời của hấn, ra tay, tất thắng, ở trong hiểu biết của Chiến Thiên Y, chính là, Ngụy Tư Minh phải có tuyệt đối nắm chặt đánh bại hấn, mới chịu ra tay.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay liền nhất định phải bảo chứng sự thắng lợi của mình.

Nói cách khác, ngày hôm nay, Ngụy Tư Minh là chắc chắn sẽ thắng Chiến Thiên Y???

Thế nhưng, Chiến Thiên Y là loại nhân vật nào??? Vô hạn tiếp cận người trời, cường hấn gần như có thể biết thiên mệnh, còn có thể xé rách thời không.

Mà, Ngụy Tư Minh, chỉ là một thiếu niên lang mười bốn tuổi choai choai chưa dứt sữa mà thôi.

Đây là một việc không thể tin nổi đến cỡ nào, thế nhưng trong mắt hai đương sự, cũng chỉ là chuyện bình thường.

Chiến Thiên Y cũng chưa từng gặp qua hài tử kỳ quái hơn Ngụy Tư Minh.

Tuy rằng núi Vân Vụ chỉ có hai người bọn họ, thế nhưng, thời khắc Ngụy Tư Minh có thể tự mình bước đi, liền chưa từng cầu hấn cái gì cũng chưa từng nói gì với hấn.

Lúc đói, một hài tử chỉ một hai tuổi như hấn lại tự mình đi tìm thức ăn trong núi Vân Vụ trời băng đất tuyết, giống như là trời sinh đã biết làm thế nào sinh tồn.

Những năm gần đây, đối thoại giữa bọn họ, hầu như là có thể đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, bọn họ vừa mở miệng, tất là có liên quan đến võ học các loại.

Chiến Thiên Y cảm thán, huyết đồng, dù sao cũng là huyết đồng, so với người thường càng thêm quái dị lợi hại hơn nhiều...

Kiên thành.

Thánh thành của bài bạc.

Tần Kính Quân ở Lưu Ly tiểu trú hơn 14 năm đột nhiên bị Tinh Tú lão nhân nói muốn y quay về Tần gia.

Trong lòng y tự nhiên là vui mừng, cùng đám gia trưởng kỳ lạ nhà mình, y từ trước đến nay là gặp ít xa nhiều.

Tuy rằng hầu như hàng năm đều có thể nhìn thấy, nhưng đều là vội vã gặp gỡ, vội vã từ biệt, mỗi khi chia lìa đều khiến cho bọn họ hao tổn tinh thần một trận.

Vân Khuynh và Tần Vô Phong Tần Vô Song Tần Vô Hạ bọn họ tuy rằng không sống cùng y, thế nhưng ngày lễ ngày tết hoặc là vào ngày sinh nhật y, đều sẽ tự mình tới xem y, hoặc là gửi đồ quà cáp chúc phúc quan tâm.

Giữa bọn họ ở chung bất thường, nhưng một chút cũng không xa lạ, tương phản rất thân mật.

Vừa được tin tức mình có thể về nhà, Tần Kính Quân ngoài việc thương cảm vì rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc ra, còn là cực kỳ vui vẻ.

Lần này về Tần gia, là do tiểu biểu ca của y, một hài tử tên Lục Thính Lan hơn mười năm trước, được Lộ Quan Ảnh và Dạ Lạc Huyền thu dưỡng hộ tống y.

Lục Thính Lan là một người khác hẳn với hai người thu dưỡng hẳn.

Hắn bất cần đời, hắn phong lưu biếng nhác, thích nhất mỹ nhân, sợ nhất phiền phức, bảo bối nhất tiểu biểu đệ của mình...

Chính là Tần Kính Quân thân thể suy nhược, không có bệnh nặng, nhưng bệnh nhẹ liên miên.

Lục Thính Lan tuy rằng tính cách không được tốt lắm, nhưng thân thủ lại là nhất đẳng, là người xuất sắc trong thế hệ mới của Lưu Ly tiểu trúc, hơn nữa Tần Kính Quân cùng hắn tương đối thân cận, chức vị trưởng bối liền đem nhiệm vụ hộ tống Tần Kính Quân giao cho hắn.

Một đường du sơn ngoạn thủy, Tần Kính Quân tính tình ôn hòa, không vội không nóng nảy, hơn nữa đối với người bên cạnh bao dung đến cực điểm, Lục Thính Lan bất cần đời dọc theo đường đi phát huy tới cực hạn, tuy rằng không thích phiền phức nhưng lại thích vô giúp vui, nhìn thấy cái gì thú vị, mới lạ luôn luôn muốn dừng một phen chơi đùa vui vẻ.

Trong Huỳnh Quang, có hai tòa thành trì, là nơi tuyệt vời để du lịch thả lỏng.

Đó là Khôn thành và Kiền thành.

Khôn thành hoa lâu, Kiền thành đánh bạc.

Địa phương như vậy, Lục Thính Lan sao có thể đơn giản buông tha, vì vậy liền năn nỉ Tần Kính Quân muốn tạt qua hai địa phương này.

Tần Kính Quân biết Lục Thính Lan ham chơi, không đành lòng đánh vỡ hứng thú của hã, hơn nữa, hai tòa thành trì ở vào phía nam, hoa nở bốn mùa, phong cảnh như tranh vẽ, chính y cũng muốn nhìn một cái, liền dưới tiền đề yêu cầu không làm lỡ hành trình, đáp ứng Lục Thính Lan năn nỉ.

Kết quả sau khi tới Kiền thành, Lục Thính Lan liền khẩn cấp chạy tới đồ phường lớn nhất Thiên Kim Đường kiến thức đồ thần đồ thánh một phen.

Tần Kính Quân thực sự không thích mấy cái này, liền ở lại khách sạn bình dân, sau khi đợi một canh giờ, liền yêu thích mùi hương hoa mai di động trong không khí Kiền thành, muốn đi ra ngoài một chút.

Tần Kính Quân từ trước đến nay là người muốn cái gì liền lập tức hành động tuyệt không ướm át bản thủ, có ý nghĩ kia sau, liền lập tức cầm theo đấu lạp, ra khỏi khách sạn bình dân.

Về phần vì sao muốn đem theo đấu lạp???

Đó là bởi vì khuôn mặt y, rất giống rất giống cái người kêu ba ba sinh ra y kia, hơn nữa, ánh mắt của y, lại càng sinh động, vĩnh viễn ngập nước, hơi nước mịt mờ chọc người thương tiếc, phối với thân thể y gầy yếu, khuôn mặt tuyệt mỹ, thật sự là quá trâu chọc người phạm tội, bởi vậy y vừa ra khỏi cửa liền mang theo đấu lạp.

Tần Kính Quân như vậy, hẳn là đối tượng khiến tất cả mọi người lo lắng, thế nhưng, vừa vận tương phản, người trong Lưu Ly tiểu trúc, không đáng lo nhất lại chính là Tần Kính Quân.

Thậm chí, Tinh Tú lão nhân từng nói qua, cho dù Lưu Ly tiểu trúc bị diệt, Tần Kính Quân cũng có thể lông tóc không tổn hao gì.

Vì sao?

Việc này nói đến liền có chút huyền diệu, theo lời Tinh Tú lão nhân mà nói, đó là vì y là chuyển thể linh đồng.

Phúc khí, vận khí của y, không người bình thường có thể so sánh, mặc kệ chuyện nguy hiểm, quái dị, hay dã thú hung mãnh đến cỡ nào, vừa đến trước người Tần Kính Quân, liền hoàn toàn khác thường biến dạng.

Khi vận rủi phủ xuống, vô luận là cố ý hay vô ý, đều không có nửa phần ảnh hưởng với Tần Kính Quân.

Phút trước có người đánh cướp y, phút sau, người nọ liền có thể ngã gãy chân, hoặc là bị nha môn bắt, hoặc là bị người khác cướp lại...

Vận may của Tần Kính Quân, là trăm lần như một, vậy nên tất cả mọi người đều rất yên tâm y, sai Lục Thính Lan hộ tống y quay về Giang thành Tần gia, chẳng qua là mong muốn có người đi cùng y, chăm sóc y, dù sao thân thể y cũng không được tốt lắm.

Lúc này, Tần Kính Quân chuẩn bị đi dạo Kiền thành chậm rãi bước ra khách sạn bình dân, vừa muốn xuống lầu, bên cạnh liền vang lên một thanh âm: “Nhường đường, nhường đường, mọi người xin nhường đường...”

Một người tiểu nhị tay bưng khay, dưới chân như gió, bước nhanh đi tới, ngay ở phía sau Tần Kính Quân một thước dừng tới một người, dưới chân vừa trượt, bát canh nóng trong khay toàn bộ hắt về phía Tần Kính Quân.

Trong giây lát kia, Tần Kính Quân xoay một thân, bắt đầu xuống lầu, nước canh nóng hồi bốc lên hơi nước, hắt vào chỗ y lúc trước vừa đứng, làm bắn toàn bộ sàn nhà.

Thật trùng hợp! Tiểu nhị kia đầu đầy mồ hôi lạnh sợ hãi than trong lòng.

Tần Kính Quân quay đầu lại, nói với tiểu nhị bị ngã kia: “Có ngã đau hay không, sau đó phải cẩn thận chút.”

Tần Kính Quân vừa nghĩ chuyện vừa bước ra khách sạn bình dân, chỉ là chân trước mới ra cửa khách sạn bình dân, liền có một cái mâm từ trước cửa sổ lầu hai khách sạn bình dân rớt xuống.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 300: Ngoại Truyện 2.2 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Lần Đầu Gặp Mặt Trong Thần Miếu

Tuy rằng mới ra khách sạn bình dân liền xảy ra đủ loại chuyện nói cho Tần Kính Quân hôm nay không thích hợp ra ngoài, thế nhưng, y đã quyết định ra cửa, người đã đi ra, nào có đạo lý quay trở lại???

Kiên thành và Khôn thành phồn hoa như gấm, là một nơi phong cảnh như tranh, xinh đẹp không gì sánh được.

Người đi trên đường sắc mặt cũng là một mảnh an nhàn, thư thích, nơi này là một thành trì thoải mái thản nhiên yên tĩnh.

Ba tháng mùa xuân, dọc theo đường đi ảnh ngược cây liễu rủ cảnh mảnh khảnh trong suốt trong hồ, thanh oánh Bích Thấu, giống như thắt lưng nữ tử nhỏ nhắn mềm mại đọng đưa trong gió khó mà nắm chặt.

Tần Kính Quân lững thững thanh thản bước đi trên đường.

Đấu Lạp của Tần Kính Quân là do Lộ Quan Ảnh tự mình làm, có thể cho y xuyên thấu qua vải thưa của đấu Lạp nhìn thấy bên ngoài, nhưng người bên ngoài lại không có cách nào thấy được dung nhan của y.

Tần Kính Quân dọc theo đường đi thấy được không ít thanh niên nam nữ mỉm cười nắm tay nhau mà đi, nhìn cây anh đào xa xa lộ ra một chút phấn hồng, trên khuôn mặt tuấn mỹ của y lộ ra một nụ cười hiếu ý.

Hiện tại sắc xuân hồi phục, không ít nam nữ trẻ tuổi đi đạp thanh dạo chơi, khi vừa mới tới Kiên thành, y cũng nghe Kiên thành tuy là đồ thành, thế nhưng ở đây thiên nhiên ưu đãi, phong cảnh ưu mỹ, không hề ít thánh

địa du lịch, một mùa tại đây, nhất là hoa đào phía nam thành là đáng giá đến xem nhất.

Có người nói ở đó có toàn bộ giống hoa đào, màu sắc hoa đào cũng là đủ loại, còn có truyền thuyết nam nữ gặp nhau yêu nhau ở đây, sẽ suốt đời hạnh phúc không lo.

Ở đó hầu như trên mỗi cây hoa đào đều quấn dây tơ hồng cùng với bùa cầu nguyện của nam nữ thanh niên.

Nhìn màu phấn hồng xa xa, tuy rằng không có tâm tư muốn đi cầu xin nhân duyên hoặc là hẹn gặp người yêu như các nam nữ thanh niên khác, thế nhưng Tần Kính Quân vẫn muốn đến Đào Hoa Tự (chùa hoa đào) nhìn một chút biển hoa rực rỡ này.

Dưới chân không tự chủ được đã đem phương hướng đối thành phía nam.

Kiên thành có hai cửa thành, phân biệt là ở nam bắc hai phía.

Tần Kính Quân ra cửa thành nam mới biết được, hóa ra Đào Hoa Tự dĩ nhiên là ở ngoài Kiên thành trong vùng ngoại thành bên cạnh.

Tuy rằng lộ trình có chút xa, thế nhưng người khác đã ra khỏi cửa thành, tự nhiên sẽ không đến lúc sắp tới lại trở về.

Chậm rãi bước đi thong thả vào trong Đào Hoa Tự, du khách rất nhiều, cơ bản đều là thanh niên nam nữ, hơn nữa phần lớn cũng đều kết bạn mà đi, xem ra y một người đến, đích thật là đường đột, hay là, y nên kêu Lục Thính Lan đi cùng y.

Tránh né đám tình lữ động tác thân mật, tùy ý có thể thấy được này, Tần Kính Quân đi đến địa phương có ít người tới.

Càng là rời xa đoàn người, Tần Kính Quân càng cảm thấy tự nhiên thoải mái, chớp mũi quanh quần đều là mùi hoa, đôi mắt nhìn lại, toàn bộ cánh rừng, quả thực đều là hoa đào, hồng nhạt, đỏ, trắng, xanh...

Y nhớ kỹ, Bách Hiếu Lâu vị a di Thượng Quan Nhược Vũ ham chơi kia từng nói cho y, nàng và Thượng Quan Tôn thúc thúc đã từng có một căn nhà nhỏ trong rừng đào đẹp không sao kể xiết, còn nói có thời gian sẽ dẫn y tới đó chơi, bởi vì y lúc trước không thể rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc mà bị đình lại.

Y đến nay cũng chưa từng đi tới căn nhà trong rừng đào của Thượng Quan Nhược Vũ, thế nhưng nhìn thẳng cảnh mỹ lệ trước mắt, y không khó tưởng tượng ra hình ảnh rừng đào nhà nhỏ trong miệng Thượng Quan Nhược Vũ sẽ đẹp đến nhường nào.

Chậm rãi, Tần Kính Quân đi có chút mệt mỏi tựa vào một cây hoa đào, thả lỏng thân thể, cảm giác được đã rời khỏi đoàn người rất xa, y vươn tay bỏ xuống đầu lập trên đầu, hít một hơi thật sâu, cảm thấy vô hạn nhẹ nhõm và thả lỏng.

Y thích nhất loại cảm giác chỉ có một mình trong thiên địa này, vô câu vô thúc.

Y ngẩng đầu lên nhìn cánh hoa mỹ lệ, khóe môi nhếch lên một nụ cười, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Một trận gió nhẹ từ trong rừng thổi qua, cánh hoa trên cây rơi xuống, thổi bay sợi tóc của Tần Kính Quân.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của y tràn đầy thỏa mãn và hạnh phúc, cánh hoa hồng nhạt, theo gió nhẹ rơi xuống đầu của y, đầu vai y, thậm chí là lông mi của y.

Cánh hoa mỏng nhẹ mang đến ngứa ngáy khiến y nhẹ giọng bật cười.

Lẳng lẳng tựa ở trên cây, y hầu như sắp ngủ.

Bỗng nhiên, giọt nước mưa lạnh lẽo rơi trên khuôn mặt y, một giọt, hai giọt, ba giọt...

Y hoang mang mở hai mắt, nhưng phát hiện bầu trời không có một chút mây đen dĩ nhiên đổ mưa.

Thực sự là cơn mưa kỳ quái... Tần Kính Quân chậm rãi vươn tay, hứng lấy mưa xuân như tơ, thở dài một tiếng, biết mình hẳn là nên rời khỏi đây.

Một lần nữa đội đầu sụp, Tần Kính Quân trở lại đường cũ.

Chỉ là trong lúc đi đường, cơn mưa kia, cũng không còn là mưa xuân như tơ, mưa xuân như khói, mà là rất đột ngột trở nên mạnh mẽ.

Điều này làm cho Tần Kính Quân luôn luôn hiền hoà nhú lại lông mày, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Như vậy bảo y trở lại thế nào???

Nếu là tùy tiện đi trong mưa lớn như vậy, quần áo nhất định sẽ ướt đầm, y cũng nhất định sẽ sinh bệnh.

Thân thể y vốn có suy nhược, tuy rằng không có bệnh nặng, thế nhưng bệnh nhẹ không ngừng, vừa bị bệnh, nhất định phải phiền phức Lục Thính Lan, mà cuộc đời Tần Kính Quân không thích nhất chính là đi làm phiền người khác.

Y thở dài một tiếng, có chút hối hận mình vì tránh né đoàn người náo nhiệt tiếng động lớn xông xáo mà chạy đến một nơi xa xôi như thế này.

Ở đây chỉ có hoa đào cây đào, căn bản không có chỗ tránh mưa...

Không... Không đúng...

Biết đâu, là có, Tần Kính Quân bỗng nhiên nhớ tới lúc mới đến, thấy một thần miếu cũ nát, đó là nơi cúng bái thật lâu trước kia của Đào Hoa Tự, sau lại bởi vì bị sấm sét đánh trúng, hủy đi, tất cả mọi người nói sấm sét đại biểu cho thiên thần phản nộ, không muốn tế thần ở đó nữa, liền bỏ qua, còn cố ý chọn một chỗ tốt cách xa nơi đây xây dựng thần miếu hiện tại.

Lúc đến, Tần Kính Quân đã từng đi qua chỗ đó, còn đi vào nhìn một vòng, ở đó tuy rằng cũ nát thế nhưng cũng có chỗ có thể trú mưa, đối với y lúc này mà nói, cũng là một chỗ trú mưa tốt.

Khó trách trước khi y rời khỏi khách sạn bình dân, lại nhiều lần xảy ra trục trặc, hóa ra là vì cơn mưa này...

Trong lòng chắc chắn, Tần Kính Quân liền đi về phía thần miếu bỏ hoang cách nơi này gần nhất.

Cho dù bước chân Tần Kính Quân không chậm, nhưng là không thể nhanh bằng cơn mưa trút xuống, chờ tới lúc y đến chỗ thần miếu, toàn thân đã ướt đầm, cả người sợ là chỉ có khuôn mặt dưới đầu lạp là khô mà thôi.

Thế nhưng vào trong thần miếu, dù thế nào cũng tốt hơn đi trong mưa.

Tần Kính Quân đến trong góc phòng tìm chút củi đốt, muốn sưởi ấm, nhưng phát hiện trên dưới toàn thân mình dĩ nhiên không có một cái hỏa chiết, y thở dài một tiếng, không khỏi nhìn củi đốt trước mắt dờ ra thở dài.

Bởi vì nguyên nhân thân thể, Tần Kính Quân vẫn chưa tập được võ công cao thâm, hôm nay cũng không có nội lực hong khô quần áo, chỉ có thể mặc kệ quần áo ướt đầm gần như dán lên da thịt, mặc cho rét lạnh, từ từ thấm vào trong xương.

Thân thể y chậm rãi lui thành một đoàn, thực sự rất lạnh.

Y cởi đầu lạp trên đầu, cởi áo khoác, dùng sức vắt đi nước mưa, đợi tới lúc lạnh không thể đi, mới đem áo khoác đã vắt kiệt phủ thêm bên ngoài.

Sắc mặt y dần dần trắng bệch, cánh môi có chút tím, y có chút bất đắc dĩ nghĩ, lần này có lẽ lại phải phiền phức Lục Thính Lan.

Tựa trong góc phòng thần miếu, Tần Kính Quân ý thức có chút mơ màng, buồn ngủ, thể lực cũng dần dần xói mòn.

Tuy rằng trạng thái có chút không tốt, thế nhưng Tần Kính Quân như trước vẫn cố gắng tỉnh táo.

Dù sao không ai biết y ở chỗ này, nếu y vừa ngủ liền không tỉnh lại, mạng nhỏ chẳng phải sẽ ném ở đây sao???

Lúc này, vận may vô địch của Tần Kính Quân lại bắt đầu phát tác.

Khi trước mắt y dần trở nên mờ, y dĩ nhiên thấy có người đi đến.

Chỉ là bởi vì con mắt y lúc này không thể tập trung, y thấy không rõ tướng mạo người tới.

Y chỉ có thể mơ hồ cảm giác được hơi thở trên người người này rất lạnh rất lạnh, còn lạnh hơn cả nước mưa bên ngoài, mơ hồ thấy người nọ rất cao lớn, mang theo cảm giác áp bách vô hạn khiến kẻ khác không thể hô hấp.

Hầu như là một loại bản năng cảm giác nguy cơ từ trong lòng mọc lên, đây là Tần Kính Quân từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên sản sinh cảm giác sợ hãi.

Thân thể y không thể khống chế run rẩy.

Giống như là có dự báo nào đó, ở trong ngực y bất quy tắc nhảy lên.

Lẽ nào, lúc này đây, vận may trong mười bốn năm rốt cục dùng hết, vào lúc này đưa tới vận rủi???

Người tiến vào thần miếu, một thân đen huyền, cả người cao ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như một thanh tuyệt thế bảo kiếm sắc bén, mang theo áp bách khiến kẻ khác hít thở không thông, vóc người hăn cao to, khuôn mặt như đục thần búa quỷ lãnh ngạnh anh tuấn, khiến người ta không thể đoán được tuổi tác của hăn.

Hăn rõ ràng là từ trong mưa bên ngoài thần miếu tiến vào, thế nhưng trên người hăn, lại không có nửa phần ẩm ướt.

Hăn đi vào trong thần miếu, nhìn quét một vòng, ánh mắt phiếm chút u quang lạnh lùng nghiêm nghị định tại góc tường, lúc thấy khuôn mặt tuyệt mỹ trắng bệch vô lực của Tần Kính Quân thì đôi mắt lóe lóe.

Tiếp theo thu hồi ánh mắt, đi tới bên củi đốt Tần Kính Quân gom vào lúc trước, từ trong lòng móc ra hỏa chiết tử, tia lửa chọt lóe liên nối lửa, ngọn lửa màu quýt toát ra, mang đến một tia ấm áp trong thần miếu.

Tần Kính Quân thân thể giật giật, ý thức thanh tỉnh một chút, nhìn đồng lửa, trong ánh mắt toát ra khát vọng rõ ràng.

Y xốc lại tinh thần chậm rãi xoay về phía đồng lửa, cũng chính là đi đi về phía nam nhân khiến y sợ hãi kia.

Nam nhân vừa mới vào thần miếu toàn thân tản ra khí lạnh, giơ lên đôi mắt như hàn băng nhìn y.

Tuy rằng trong ánh mắt kia không có bất cứ tâm tình gì, thế nhưng Tần Kính Quân lại không hiểu vì sao không dám di động về phía trước nữa, định ở tại chỗ không hề động.

Cho dù như vậy, y vẫn cảm thụ được hơi ấm tản mát từ trong đồng lửa, cảm giác thân thể y đang chậm rãi khôi phục.

Khép lại áo khoác trên người, Tần Kính Quân lúc này mới bắt đầu quan sát quái nhân khiến cho y có cảm giác áp bách và nguy cơ này...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 301: Ngoại Truyện 2.3 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Tự Do

Rất ngoài ý muốn, Tần Kính Quân phát hiện nam nhân ngồi ở bên kia đồng lửa, dĩ nhiên dị thường anh tuấn.

Ở trong những người y quen biết, quái nhân này anh tuấn hơn Dạ Lạc Huyền một chút, băng lãnh hơn Lộ Quan Ảnh một chút, cao ngạo hơn Liên Cừ một chút, so với ba ba y lạnh lùng một chút, so với ba vị đa đa của y lợi hại một chút, nghiêm túc hơn Lục Thính Lan một chút...

Tần Kính Quân nhìn khuôn mặt nam tử, nhìn nhìn dĩ nhiên quên đi cảnh giác và sợ hãi trong lòng, thẳng nhìn chăm chăm khuôn mặt nam tử ở trong lòng so sánh với từng người quan trọng của mình.

Cuối cùng được một cái kết luận, đó chính là trong bất cứ người nào y nhận thức, cũng không quái bằng người trước mắt này.

Ngọn lửa còn đang thiêu đốt, nam tử băng lãnh nhắm mắt lại tĩnh tọa, hoàn toàn không đem ánh mắt tràn ngập hiếu kỳ của Tần Kính Quân để ở trong lòng.

Tần Kính Quân thường ngày cũng là một người có chút lạnh nhạt, nhưng lúc này, lại giống như ma xui quỷ khiến thẳng nhìn chăm chăm nam tử băng lãnh kia, giống như là mỗi một bộ vị đều hiếu kỳ với hắn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hai người cũng không có mở miệng nói chuyện, cơn mưa bên ngoài chậm rãi lắt nhắt dai dẳng.

Thế nhưng, gió nhẹ thổi lại càng cuồng liệt, khí lạnh nhẹ nhàng chui vào trong thần miếu.

Củi đốt trên mặt đất đã bị thiêu đốt gần hết, gió lạnh thổi vào, khiến Tần Kính Quân không tự chủ được rung mình một cái.

Y nhìn bên ngoài, vươn tay đem áo khoác đã khô một nửa choàng ở trên người một lần nữa mặc vào.

Y đứng lên, chậm rãi đi đến chỗ cửa miếu, nhìn mưa vẫn chưa tạnh, nặng nề thở dài, lại lui trở về.

Xem ra ngày hôm nay, vận may của y thật là dùng hết rồi.

Không biết Lục Thính Lan vào loại thời tiết này không tìm được y, sẽ sốt ruột biết bao.

Vốn có chỉ là tùy tiện đi ra ngoài, không nghĩ tới, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như thế.

Một lần nữa lui về, y lại tới góc tường ôm chút củi đốt, một lần nữa ném vào đồng lửa, ngọn lửa gần như sắp tắt lại lần nữa bốc cháy.

Trên khuôn mặt Tần Kính Quân lộ ra mỉm cười, nam tử hơi thở lạnh lẽo kia lại bỗng nhiên mở mắt lạnh lùng nhìn Tần Kính Quân: “Đồ của ta, chưa bao giờ cho phép người khác động vào.”

Thanh âm của hắn rất lạnh rất lạnh, giống như là mang theo hoa tuyết, vừa lạnh vừa nhọn, ở bên trong ẩn chứa vô tình và bá đạo, càng khiến Tần Kính Quân không hiểu tim đập nhanh một chút.

Tần Kính Quân dĩ nhiên có chút vô thố, nâng tay sờ sờ cái mũi trắng noãn: “Xin lỗi... Ta chỉ là thấy lửa sắp tắt... Sợ một hồi chúng ta sẽ lạnh...”

Một người xa lạ mà thôi, y lại dễ dàng tự xưng chúng ta.

“Hanh...”

Nam tử lạnh lùng nheo lại con mắt, trên dưới quan sát Tần Kính Quân một phen, bỗng nhiên đứng lên, thông dong bước tới gần Tần Kính Quân: “Động vào đồ của ta, sẽ phải trả giá.”

Tần Kính Quân ngơ ngác ngẩng đầu, vô thức nhìn nam tử chậm rãi tới gần, không tự chủ được rút lui ra phía sau: “Đây... Đây là củi đốt trong miếu, không... Không phải đồ của người.”

Nam tử đôi mắt lóe lóe: “Nhưng lửa kia, đích thật là của ta... Ai cho phép người lần thứ hai nhóm nó???”

Tần Kính Quân chậm rãi nhú lại lông mày, vì sao y cảm thấy nam nhân này đang già mồm át lễ phải???

“Người muốn thế nào???”

Nam tử bỗng nhiên cúi người, đem dung nhan anh tuấn lãnh khốc tới gần Tần Kính Quân: “Không thế nào, bắt người trả giá thôi.”

Tần Kính Quân bị hấn bỗng nhiên tiếp cận lại càng hoảng sợ, chớp chớp mắt, giọng nói có chút không thông: “Trả... Trả giá gì???”

“Người.”

Nam tử rất đơn giản nói ra một chữ.

Trong mắt Tần Kính Quân hiện lên một tia mê hoặc: “Ta??? Có ý gì???”

Nam tử chậm rãi nhăn mày, dường như có chút bất mãn y không hiểu: “Ta muốn người.”

Chỉ có ba chữ, nhưng lại như một đạo sấm sét, hầu như đem toàn bộ trong óc Tần Kính Quân nổ tan vỡ.

Nếu như, một người nam tử, nói với nam tử còn lại, ta muốn người, người nam tử còn lại còn có thể không biết ba chữ ta muốn người, bao hàm ý gì.

Thế nhưng, nếu là một người nói với Tần Kính Quân, Tần Kính Quân nhất định biết là chuyện gì xảy ra.

Bởi vì, bên người y, Dạ Lạc Huyền cùng Lộ Quan Ảnh, Liên Cừ cùng Bạch Khuynh Vận, ba ba và đa đa y, Bất Kinh cữu cữu và Lạc Diễm thúc thúc, Long Kính thúc thúc và Long Lê thúc thúc, Long Ảnh thúc thúc và Long Dạ thúc thúc...

Một đôi, một đôi đều là ví dụ rõ ràng, im lặng nói cho y, một người nam nhân nói với một người nam nhân khác ba chữ ta muốn người rồi cuộc ý nghĩa cái gì.

“Xin lỗi, ta không thể cho người.”

Tần Kính Quân bình tĩnh hoà nhã nói, không có bất cứ giọng điệu dị dạng gì, không có khinh bỉ, không có kinh ngạc.

Nam tử nghe xong y nói, khí lạnh toàn thân chợt tăng, giọng nói có chút trầm xuống: “Vì sao???”

Tần Kính Quân cực kỳ không quen hấn thân cận, nhú lại lông mày, cũng bất chấp hơi thở lạnh lẽo đầy người của đối phương, vươn tay đẩy khuôn mặt hấn:

“Kỳ thực, lúc ta gặp người, ta có một loại cảm giác rất kỳ quái, không chán ghét, muốn thân cận, lại có chút sợ hãi, nếu như ta là thân tự do, người thực sự muốn ta, ta sẽ nghiêm túc suy nghĩ...”

Thế nhưng, ta không phải thân tự do, vậy nên, ta không thể cho người, người đối một loại giá khác đi!!!”

Chuyện tình của ba ba và đa đa, chuyện tình của mỗ mỗ và mỗ gia (bà ngoại và ông ngoại), y đều đã nghe nhiều đến lỗ tai đầy kén, y một mực nghĩ, nếu có một ngày, y gặp được một người có thể sản sinh gút mắt cảm tình với y, y nhất định sẽ không giống các trưởng bối trốn tránh như vậy khiến hai bên đều đau lòng.

Vậy nên, đối với lời nam tử nói, y liền nói ra đáp án thành thực nhất trong lòng mình.

Y nghĩ thế nào, liền nói như thế cho hẳn, thực sự theo như lời y, y quả thực cảm thấy rất hứng thú với nam tử lạnh như băng, cao ngạo, khí thế lại rất thu hút người khác này, tuy rằng lạnh lùng một chút, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, được người như thế thương yêu, cũng là một việc rất hạnh phúc.

Đáng tiếc...

Đáy lòng Tần Kính Quân có chút tiếc nuối, lắc đầu thở dài.

Đồng dạng đáng tiếc chính là, Tần Kính Quân là nghiêm túc nói với đối phương, nhưng đối phương lại là loại người tùy ý làm bậy, không cho phép bất luận kẻ nào cự tuyệt mình, hoàn toàn không đem lời cự tuyệt và giải thích của Tần Kính Quân để vào mắt, càng không chấp nhận y cự tuyệt.

Khi y vừa dứt lời, liền vươn tay, cố sức nắm chặt hai vai Tần Kính Quân: “Thứ ta coi trọng, chỉ có thể là của ta.”

Ánh mắt kia của y, là ôn nhu, giống như một nguồn suối ấm tình, hơi nước dịu dàng, xinh đẹp, chọc người phạm tội.

Cho dù tướng mạo tuyệt mỹ của y, hẳn cũng không hiếm lạ, duy độc ánh mắt kia, khiến hẳn không tự chủ được tim đập nhanh, không tự chủ được muốn giữ lấy.

Trước đó, hắn một mực bình tĩnh tình tự của mình.

Dường như, từ khi hắn lớn lên tới nay, chưa từng kích động như vậy.

Cho dù trong vòng năm chiêu đánh bại sư phụ hắn Chiến Thiên Y, hắn cũng chưa từng kích động như vậy.

Ba tháng trước, hắn đánh bại Chiến Thiên Y, rời khỏi núi Vân Vụ.

Sau khi xuống núi, hắn biết được rất nhiều thứ, đối với thứ mình không thích, hết thảy đều bị phá huỷ... Cho tới bây giờ, hắn chưa hề gặp qua điều gì hắn thích.

Trước mắt người này, là người hắn nhìn thoải mái nhất, thuận mắt nhất, chỉ ít người này, là người duy nhất hắn nguyện ý cho phép ở lại bên người mình.

Khó khăn lắm mới nhìn trúng một người, Ngụy Tư Minh hắn, há có thể cho phép y cự tuyệt???

“Buông, người siết đau ta.”

Tần Kính Quân hiển nhiên cực kỳ bình tĩnh, thế nhưng vai bị nam nhân trước mắt này bóp đau, khiến y không thể không kháng nghị.

“Người thật sự không phải thân tự do, từ hôm nay trở đi, người thuộc về ta. Sau đó, không được làm trái lời ta.”

Tần Kính Quân trừng lớn hai mắt, sao có thể có người không nói phải trái như thế.

Mệt cho y lúc trước còn có chút thiện cảm với hắn.

Đáy lòng bất mãn với nam nhân trước mắt, khiến Tần Kính Quân nhin không được muốn nói ra lời trái ý hắn:

“Thân tự do của ta, từ nhất khắc được sinh ra, liền thuộc về ca ca ta, đối với người, ta chỉ có thể nói xin lỗi.

Chúng ta tình cờ gặp nhau, người cũng đâu phải không phải ta không được, hà tất phải làm khó ta... Ta chỉ là thêm chút củi lửa mà thôi, người không thể bá đạo như vậy, không nói phải trái như thế.”

Tần Kính Quân nói, khuôn mặt nhỏ nhắn trướng đến đỏ bừng, trong ánh mắt hơi nước mông lung cũng hiện ra một chút tức giận và ủy khuất.

Dưới đáy lòng Ngụy Tư Minh có tức giận cùng với một chút phiền muộn quái dị.

Gia hỏa này bướng bỉnh, đã nói là không cho phép làm trái lời hăn, y không nghe, như vậy, để xem y thuộc về ai.

Ngụy Tư Minh chưa bao giờ ôn nhu, sau khi hăn đã quyết tâm, bàn tay nắm vai Tần Kính Quân, dùng sức xé rách quần áo trên người Tần Kính Quân.

Hung ác như vậy, đối với Tần Kính Quân mà nói là đột ngột, là không thể tin nổi, thân thể y cứng đờ: “Người... Người muốn làm gì???”

Ngụy Tư Minh xé rách quần áo bên vai Tần Kính Quân, song song bờ vai trắng nõn của Tần Kính Quân bại lộ trong không khí, bên trái trên xương quai xanh, còn có một cái bớt hình thoi đỏ sẫm.

Ánh mắt Ngụy Tư Minh vừa lúc nhìn thấy cái bớt kia, bỗng nhiên sáng ngời, hơi thở bạo ngược, băng lãnh như trước trên người, trong nháy mắt rút đi.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 302: Ngoại Truyện 2.4 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ngoài Dự Liệu

Thân thể vốn đã lạnh lẽo, lúc bả vai đụng tới không khí lạnh bên ngoài, trở nên càng thêm sợ lạnh.

Tần Kính Quân rút lui bờ vai lộ ra trong không khí, đầy mặt kinh hoàng vô thố: “Người... Không thể xằng bậy.”

Thân thể y bởi vì suy nhược, chưa từng nghiêm túc tập võ, mà người trước mắt này, vừa nhìn khí thế sắc bén băng lãnh, đã biết đối phương là một cao thủ, nếu như đối phương thật muốn làm gì, y căn bản không thể ngăn cản.

“Tần... Kính Quân???”

Thanh âm nam tử băng lãnh thoáng trầm thấp, tuy rằng vẫn lạnh như trước, nhưng đã không còn hùng hổ dọa người như vừa rồi.

Nếu hắn nhớ không lầm, người trước mắt này, hắn là tên như vậy.

Tần Kính Quân trừng lớn hai mắt: “Đúng... Là ta... Người, sao người biết???”

Nam tử băng lãnh hơi híp mắt, không hề để ý tới Tần Kính Quân, thẳng tay xé rách quần áo và đồ dùng của y.

“Này... Uy uy, đã nói là không thể như vậy... Người người này, sao lại bá đạo không nói lý như thế!!!”

Tần Kính Quân gắt gao che chở quần áo trên người, nhú lại lông mày, tức giận đề cao thanh âm nói.

Tuy rằng đối phương khí thế khiếp người, cũng thực khiến y tâm sinh e ngại, thế nhưng, chẳng hiểu tại sao y cho rằng hẳn sẽ không chân chính thương tổn y.

Tay đối phương dừng một chút: “Ngụy Tư Minh.”

“Ngụy Tư Minh??? Tên của người sao???”

Lực chú ý của Tần Kính Quân, lập tức bị ba chữ trong miệng nam tử hấp dẫn đi, căn bản là không chú ý tới, quần áo và đồ dùng trên người, đã bị xé gần hết, không những không che được thân thể, còn gió lạnh trập trập, khiến cho y toàn thân lạnh run.

“Lời ta vừa nói đều là thực sự, người...”

Tần Kính Quân nói, vào nhất khắc nam nhân tự xưng Ngụy Tư Minh kia xé sạch đồ của y, rốt cục ngừng lại.

Con mắt ngập nước vốn đã mở thật to của y thoáng cái trợn tròn, đáy lòng kinh hoàng khó có thể nói rõ.

Vận khí của y tốt như vậy, sao lại để y trải qua chuyện này???

Tinh Tú lão nhân, tất cả các thúc thúc, ba ba đa đa của y đều nói cho y, y và ca ca là một đôi đã được định trước, hiện tại loại tình huống này, phải làm thế nào đây???

Vào lúc y tinh thần hoảng hốt, miên man suy nghĩ, Ngụy Tư Minh đã cầm quần áo rút đi hơn một lữ, sau đó cong xuống thắt lưng ghé sát vào Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân bị khuôn mặt tuần tú của hắn càng ngày càng tới gần áp bách hầu như khó có thể hô hấp, thân thể vốn đã băng lãnh của y, vào lúc này càng cứng lại rồi tỉnh rồi mù.

Ngụy Tư Minh vươn hai tay, xuyên qua hai nách Tần Kính Quân, trực tiếp đem y ôm lên, giống như một người lớn ôm tiểu hài tử, đem y ôm vào lòng, tới gần đồng lửa.

“Người...”

Thân thể Tần Kính Quân cứng ngắc run run, con mắt nhìn loạn chung quanh, không biết rốt cuộc nên làm thế nào cho phải.

Y không biết Ngụy Tư Minh muốn làm gì.

Nếu là muốn lẳng nhục y, hẳn là, sẽ không chờ đến bây giờ còn chưa ra tay, hẳn rốt cuộc là muốn...

Tư tự của Tần Kính Quân, lại một lần nữa bị bàn tay của Ngụy Tư Minh cắt đứt.

Tay Ngụy Tư Minh, có cảm giác hơi hơi lạnh lẽo, rất thon dài, rất thô ráp, lúc này đang gặt gao dán lên da thịt non mềm của y, chậm rãi trượt đi.

Động tác của hắn không hề thô lỗ như vừa rồi xé rách quần áo của Tần Kính Quân, cực kỳ thông thả mà có chứa hàm ý khác chậm rãi vuốt nhẹ.

Lông tơ và da gà thật nhỏ trên thân thể Tần Kính Quân đồng thời dựng đứng lên.

Tay Ngụy Tư Minh từ cổ y, vuốt nhẹ đến xương quai xanh, dần xuống phía dưới, đầu ngón tay lướt qua hồng anh đỏ bừng trước ngực y.

Tần Kính Quân hô hấp gấp gáp, cũng không nhịn được nữa, vươn tay cầm tay Ngụy Tư Minh: “Đừng!!!”

Y chưa từng nghĩ tới, mình sẽ có một ngày, bị một nam nhân xa lạ ôm vào trong ngực, lấy tư thái tà nịnh như vậy đùa bỡn...

Điều này, từ lâu đã thoát khỏi mọi thứ tồn tại trong thế giới nguyên bản đơn thuần thư thích của y.

Đối mặt với y kháng nghị, Ngụy Tư Minh chỉ là một tay vẫn ôm thắt lưng y, một tay đặt ở trước ngực y, đối thành năm cầm y, giơ lên, hôn xuống đôi môi hơi mỏng phẩn hồng nhàn nhạt của y.

Rõ ràng là một người băng lãnh như vậy, nhưng khi hôn, lại không hề nhẫn nại, nụ hôn càng thêm cuồng nhiệt, mang theo hơi thở đốt cháy Tần Kính Quân, cường thế cạy mở môi Tần Kính Quân, bá đạo đem lưỡi của mình xâm nhập vào.

Phản ứng của Tần Kính Quân lập tức trì độ.

Hai tay đẩy Ngụy Tư Minh, hai chân đá đạp lung tung, thế nhưng sức lực của y, đối với Ngụy Tư Minh mà nói, thật sự là không đáng nhắc tới.

Không chỉ không thể khiến cho động tác của Ngụy Tư Minh dừng lại, trái lại càng dụ dỗ ra càng nhiều tình cảm khó có thể khắc chế ẩn sâu trong cơ thể hần.

Thế nhưng, thân thể dưới tay lạnh lẽo, tần suất tim đập cũng không bình thường, cho dù muốn y, nhưng hần càng muốn y sống.

Bờ môi nóng hổi của Ngụy Tư Minh chà đạp gặm cắn trong miệng Tần Kính Quân, hô hấp chậm rãi nặng thêm, trong đôi mắt tối tăm chậm rãi tràn ra một tia ánh sáng tàn phá.

Vừa hôn người này, đã muốn đem y ăn tươi, ăn tươi, hoàn toàn ăn tươi, toàn bộ ăn tươi.

Ngụy Tư Minh nhắm mắt lại, lại mở ra, buông môi Tần Kính Quân, dùng sức thở hỗn hển.

Không được, dự tính ban đầu của hã không phải như thế.

Hã vốn là muốn liều lĩnh giữ lấy người này, cho y nhận rõ tự do của y rồi cuộc là thuộc về ai...

Thế nhưng...

Hã thấy được cái bớt trên người y, cái bớt hình thoi đỏ sẫm trên vai trái y.

Thấy cái bớt kia, hã lập tức biết, người hã coi trọng này, là đệ đệ hã.

Bởi vì vai phải của hã cũng có một cái bớt tương tự, từ khi ra đời hã đã có ký ức, phi thường rõ ràng, hã có một đệ đệ song sinh, một đệ đệ song sinh tên là Tần Kính Quân.

Mà, câu kia vừa rồi của Tần Kính Quân: “Tự do thân của ta, từ nhất khắc ta sinh ra, đã thuộc về ca ca ta.”

Thật sự là lấy được lòng hã, chẳng biết tại sao lại lấy được lòng hã.

Lại nhìn sắc mặt vì lạnh mà trắng bệch, đôi môi phát tím của y, hã dĩ nhiên bắt đầu hận khí trời băng lãnh này.

Vậy nên, hã muốn sưởi ấm cho y, rút đi tâm tư cường bức y, trái lại là muốn đối tốt với y.

Vậy nên hã xé quần áo ướt đầm trên người y, cởi áo của mình, chỉ là muốn đem quần áo khô của mình đưa cho y mặc mà thôi.

Thế nhưng...

Vừa nhìn đến thân thể trắng nõn, làn da tái nhợt, thân thể nhu nhược tinh tế kia...

Không chỉ nhìn qua non mềm, sờ lên cũng mịn màng không gì sánh được, không có chỗ nào không ngừng mê hoặc hẳn, khiến con thú không muốn người biết trong lòng hẳn rục rịch.

Hẳn là một người lạnh lùng bạc tình, rất ít có cảm tình kịch liệt như thế, khiến hẳn có chút trở tay không kịp, cũng vô cùng kinh ngạc không ngờ...

Khi Ngụy Tư Minh buông ra Tần Kính Quân, trong con người hơi nước mông lung của Tần Kính Quân còn dày đặc tâm tình hoảng hốt.

Ngụy Tư Minh nhìn nét mặt tái nhợt của y nhuộm lên đỏ ửng nhàn nhạt, dục vọng buộc chặt dưới thân không khỏi càng thêm đau đớn.

Rất muốn rất muốn đè y xuống...

Thế nhưng...

Duỗi tay sờ sờ độ ẩm trên trán Tần Kính Quân, con người giống như bốc cháy của Ngụy Tư Minh trong nháy mắt yên lặng xuống.

Hẳn là một người có tính tự hạn chế rất mạnh.

Là một người hiểu được tính toán về lâu về dài.

Vậy nên toàn bộ dục niệm của hẳn đều bị nhiệt độ nóng bỏng dưới tay xua tan đi.

Hẳn từ trước đến nay sẽ không ủy khuất mình, nhưng vì người này đã nói y vừa sinh ra đã thuộc về hẳn, hẳn nguyện ý ngoại lệ.

Động tác của hẳn ôn hòa cầm lấy quần áo vừa cởi ra của mình, mềm nhẹ mặc vào cho Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân vừa lấy lại tinh thần, cũng khiếp sợ nhìn hẳn: “Người...”

“Còn nhiều thời gian.”

Ngụy Tư Minh nhàn nhạt trả lời nghi hoặc của y, nhưng ý tứ ẩn chứa trong đó, càng khiến khuôn mặt tuyệt mỹ của Tần Kính Quân nhuộm lên đỏ ửng không thể rút đi.

Hai gò má y ửng đỏ, cũng không còn giãy dụa.

Cúi đầu, an tĩnh nhu thuận mặc kệ Ngụy Tư Minh giúp y mặc vào quần áo mềm mại, còn mang theo hơi ấm thân thể của Ngụy Tư Minh.

Những thứ này chăm chú dán lên thân thể y, cảm giác cực giống với bàn tay vừa rời của Ngụy Tư Minh, từ từ dạo chơi trên người y.

Điều này làm cho mặt y càng đỏ hơn, ngay cả hai tai cũng đỏ.

Thân thể hầu như bị hơi thở của Ngụy Tư Minh vây quanh, trong hô hấp, tràn đầy mát lạnh quanh quẽ còn có một chút ấm áp.

“Người phải nhớ kỹ.”

Ngụy Tư Minh cúi đầu nhìn y, tuyên bố quyền chiếm hữu của mình: “Người là của ta.”

Tần Kính Quân nhú mày, sau đó thả lỏng: “Ta là của ca ca...”

Trong con người tối tăm của Ngụy Tư Minh lóe ra ý cười nhàn nhạt hiếm có: “Ca ca người ở nơi nào???”

Tần Kính Quân ngơ ngác một chút, lắc đầu: “Ta không biết.”

“Chờ tới khi người biết ca ca của người ở đâu, chờ người tìm được hãn, ta sẽ đem người giao cho hãn sau.”

Ngụy Tư Minh nhàn nhạt nói.

Đương nhiên hắn nói như vậy là bởi vì hắn chính là ca ca trong miệng Tần Kính Quân, đem Tần Kính Quân giao cho chính mình cũng là một chuyện rất không tệ.

“Người!!!”

Tần Kính Quân lại có chút căm tức.

Kỳ thực đã quen nam nhân này không nói lý và bá đạo, y cho rằng hắn sẽ không cho phép y đề cập đến ca ca y, nhưng hắn, dĩ nhiên nói như vậy...

Lẽ nào trong mắt hắn, y chỉ là thứ đồ chơi gọi thì đến ném thì đi sao???

Cắn cắn môi dưới, Tần Kính Quân xoay đi khuôn mặt, trong lòng lại có chút rầu rĩ.

Càng đáng sợ chính là, rất giống như vì nam nhân này không coi trọng mà buồn...

Thân thể Tần Kính Quân vốn là băng lãnh, hiện tại bị Ngụy Tư Minh ôm vào trong ngực thay quần áo khô, lại truyền nội lực, tay chân y dần dần ấm áp lên, ấm áp và mệt mỏi khó có thể khống chế cứ thế kéo tới.

Rốt cục, y cũng không nhịn được nữa, trực tiếp ngã vào trong lòng Ngụy Tư Minh thiếp đi.

Mà Ngụy Tư Minh, còn lại là an tĩnh ôm y, con mắt tối tăm thâm thúy nhìn chăm chăm vào đồng lửa toát ra màu quýt chẳng biết nghĩ tới cái gì.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 303: Ngoại Truyện 2.5 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Đại Bảo Kỳ Nhân

Tần Kính Quân cảm giác ngủ vô cùng thoải mái, cảm giác được an toàn và viên mãn trước nay chưa từng có.

Chờ tới lúc y vừa tỉnh lại, y vẫn ở trong thần miếu bỏ hoang, nằm trong lòng Ngụy Tư Minh, nhìn bầu trời sáng sủa bên ngoài một chút, hình như, đã qua một đêm.

Ngụy Tư Minh hình như chưa hề chớp mắt, một đôi con mắt đen kịt như mực, thẳng tắp nhìn y, ánh mắt chuyên chú mà trầm tĩnh.

“Ách...”

Nhất khắc nhìn thấy con mắt Ngụy Tư Minh, Tần Kính Quân không hiểu vì sao có cảm giác xấu hổ lúng túng, dĩ nhiên muốn né tránh...

Có thể là, bởi vì ánh mắt Ngụy Tư Minh quá mức chuyên chú nghiêm túc đi.

“Thả ta xuống.”

Tần Kính Quân phát hiện cơn mưa bên ngoài thần miếu đã tạnh, liền ở trong lòng Ngụy Tư Minh giãy dụa.

Sắc mặt Ngụy Tư Minh trầm xuống, không có buông tay, mà là ôm lấy Tần Kính Quân, hướng sang một bên, đem đầu lap của Tần Kính Quân đội lên đầu y, rồi đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Ngụy Tư Minh!!!”

Một tiếng này của Tần Kính Quân, kêu vừa vội vừa lớn, mất đi ổn trọng thường ngày.

Ngụy Tư Minh cúi đầu nhìn y: “Sao vậy???”

“Người người người, người đừng nói với ta, người sẽ mặc như vậy đi ra ngoài??? Còn có, người định đi đâu???”

Ngụy Tư Minh đem áo ngoài cho y, còn mình chỉ mặc áo đơn, lẽ nào Ngụy Tư Minh dự định sẽ mặc thành như vậy đi ra ngoài gặp người sao???

Lại nói tiếp đều là lỗi của Ngụy Tư Minh, trước đó cũng không cần thận cởi quần áo của y, dĩ nhiên toàn bộ xé sạch.

Ngụy Tư Minh nhú mày: “Vậy thì sao??? Ai dám nói ta nửa câu thất lễ, trực tiếp giết chết là được...”

Giọng nói của hắn nhàn nhạt, giống như mạng người đối với hắn, đều chỉ là kiến hôi.

Hô hấp Tần Kính Quân cứng lại, nhú lại lông mày: “Như vậy là không đúng... Bất cứ ai cũng đều có quyền lợi sinh tồn, người không thể vì mình làm sai, liền lấy đi tính mệnh người khác...”

“Ta thích.”

Ngụy Tư Minh dường như đối với lời thuyết giáo của Tần Kính Quân một chút cũng không có hứng thú, nhẹ nhàng một câu ta thích liền mặc kệ Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân cầm lấy quần áo trước ngực hắn: “Làm người trên đời, cần bận tâm rất nhiều thứ, đâu có ai không nói đạo lý như người...”

Ngụy Tư Minh trực tiếp vươn tay điểm huyệt đạo của Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân trừng lớn con mắt ngập nước, lên án nhìn Ngụy Tư Minh, trong mắt tụ tập càng ngày càng nhiều ỳ khuất.

Ngụy Tư Minh biểu hiện ra tuy rằng không có nghe lời Tần Kính Quân, thế nhưng, hắn vẫn vào một chỗ bí ẩn trong Hoa Đào Tự đánh ngất một người, đoạt đi quần áo trên người người kia.

Tần Kính Quân nhìn mà kinh hãi, thế nhưng cũng may Ngụy Tư Minh chỉ đánh ngất người ta, so với trực tiếp giết chết vẫn tốt hơn nhiều.

Chờ Ngụy Tư Minh một lần nữa ăn mặc thỏa đáng lại đem Tần Kính Quân ôm vào trong lòng, mới vươn tay cởi ra huyết đạo cho Tần Kính Quân: “Người muốn đi đâu???”

“Khách sạn bình dân phía Tây thành.”

Tần Kính Quân theo phản xạ lập tức mở miệng nói.

Ngụy Tư Minh gật đầu, đầu ngón chân điểm xuống giống như con chim lớn, bay lên.

Khinh công như vậy tuyệt đối là đẳng phong tạo cực (đạt tới đỉnh cao)

Bị Ngụy Tư Minh ôm vào trong ngực, đầu lụp ở trên đầu Tần Kính Quân bị gió thổi bay phấp phới, nhìn cảnh sắc bên người giống như bóng mờ lui về phía sau, tự đáy lòng Tần Kính Quân có chút kính nể võ công của Ngụy Tư Minh: “Khinh công thật là lợi hại, có thể so với ba đa đa của ta... Sự phụ của người là ai, người nhìn qua còn rất trẻ, rốt cuộc là làm thế nào mới luyện được võ công như vậy???”

Tần Kính Quân bị nghi hoặc đáy lòng ghen có chút khó chịu, thành thật một trận xong, liền đem vấn đề liên tiếp hỏi ra miệng.

“... Dong dài.”

Trong thanh âm Ngụy Tư Minh mang theo khí lạnh, cúi đầu dùng con mắt tối tăm băng lãnh liếc nhìn Tần Kính Quân, người sau co rụt cái cổ, lập tức ngậm miệng lại.

Lúc này hắn mới thoả mãn ngẩng đầu, tìm kiếm khách sạn bình dân theo như lời Tần Kính Quân.

Khinh công của Ngụy Tư Minh, ở ngoài thành vẫn có thể dùng, nhưng vừa vào trong thành, tiếng người ồn ào, lại không có chỗ mượn lực, liền không tiện dùng.

Cuối cùng hắn trực tiếp ôm Tần Kính Quân đi bộ hành tẩu.

Ánh mắt người đi trên đường khiến Tần Kính Quân không được tự nhiên đến cực điểm: “Ngụy Tư Minh, người thả ta xuống, tự ta có chân, người ôm như vậy rất không được tự nhiên.”

Ngụy Tư Minh lần thứ hai cúi đầu, dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn y: “Không muốn người khác xem??? Ta móc mắt bọn họ, hoặc là giết bọn họ thế nào???”

Tần Kính Quân lần thứ hai im miệng.

Ngụy Tư Minh này, tuyệt đối là tâm lý có chuyện, phương thức tự hỏi luôn luôn tàn bạo như vậy, giống như là không có lương tri...

Ở cùng với hắn, có thể vào lúc nào đó Ngụy Tư Minh nhìn y không vừa mắt, liền thuận tay răng rắc hay không...

Tần Kính Quân nghĩ, trên trán dĩ nhiên tràn ra vài giọt mồ hôi hột, vận khí của y tốt như vậy, hắn là... Không có vấn đề gì chứ???

Chẳng qua, nếu vận khí y thực sự tốt, vì sao lại gặp phải Ngụy Tư Minh???

Tần Kính Quân buông tha chống đối Ngụy Tư Minh chuyên quyền độc đoán, để mặc Ngụy Tư Minh ôm, một đường chạy đến khách sạn bình dân.

Lục Thính Lan sắp vội muốn chết.

Bảo bối đồ đệ của hai đa đa hắc, bảo bối sư huynh của hắc, bảo bối Tần Kính Quân của toàn bộ Lưu Ly tiểu trúc, dĩ nhiên bị hắc đánh mất.

Cho dù vận khí của Tần Kính Quân thần kỳ tốt, thế nhưng, khuôn mặt tuyệt sắc của y, thân thể suy nhược không có võ công, vẫn làm cho hắc nhìn không được lo lắng, huống hồ, đêm qua còn mưa to một đêm, Tần Kính Quân, rốt cuộc chạy tới nơi nào???

Lục Thính Lan nỗ lực làm cho mình tỉnh táo, quyết định đợi thêm một ngày đêm, nếu đợi không được liền vận dụng thế lực Lưu Ly tiểu trúc và Tần gia đi tìm Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân quả nhiên không để hắc thất vọng, ngày thứ hai liền trở về.

Chỉ là...

Phương thức trở về, có chút kỳ lạ.

Dĩ nhiên là bị một nam nhân xa lạ băng lãnh, khí thế bức người, nhìn qua kinh khủng không gì sánh được ôm về...

Bởi nam nhân bên người, đều là có đôi có cặp, Lục Thính Lan vừa nhìn thấy Tần Kính Quân bị Ngụy Tư Minh ‘Yếu điệu’ ôm trở về, trong óc lập tức nổ tung.

Cái đầu cũng không kịp nghĩ, không kịp tự hỏi, hắc đã xông lên trước, tóm lấy quần áo Ngụy Tư Minh: “Người đã làm gì tiểu Bảo???”

“Tiểu Bảo???”

Tiếng nói của Ngụy Tư Minh trầm xuống, đôi mắt híp lại, Tần Kính Quân vừa thấy cái dạng này của hắn, lập tức kéo kéo ống tay áo Ngụy Tư Minh: “Đây là sư đệ của ta, Ngụy Tư Minh người đừng xằng bậy.”

Ngụy Tư Minh liếc nhìn y, lại lạnh lùng nhìn về phía Lục Thính Lan: “Sau đó đừng để ta nghe thấy xưng hô thân mật như vậy, y là của ta.”

“Phốc... Không phải đâu... Khụ khụ khụ... Tiểu Bảo....”

Ngụy Tư Minh một ánh mắt đao lạnh giết qua, Lục Thính Lan lập tức im miệng, nhỏ giọng nói thầm: “Tiểu Quân Quân nhà ta thành của người lúc nào...”

“Tiểu Quân Quân cũng không được!!!”

Thanh âm Lục Thính Lan vừa ra, Ngụy Tư Minh liền cảnh cáo nói.

“Này, người dựa vào cái gì quản nhiều như vậy, ta gọi tiểu Bảo, gọi tiểu Quân Quân, người làm gì ta, có bản lĩnh người cản ta, tiểu Quân Quân tiểu Quân Quân, tiểu Kính Kính, tiểu Bảo, tiểu bảo bảo...”

“Ta giết người!”

Ngụy Tư Minh toàn thân bao phủ một tầng giá rét, động tác cực kỳ lưu loát, nâng tay một đạo tia sáng màu bạc hiện lên, thẳng tắp đánh về phía cổ Lục Thính Lan.

“Đừng...”

Tần Kính Quân biết Ngụy Tư Minh nói thật, mắt thấy hắn ra tay, sợ đến hô hấp cũng ngừng lại.

Cũng may công phu bản thân Lục Thính Lan cũng không tệ, càng có mấy chiêu bảo mệnh, cực kỳ chặt vật né sang một bên.

Tần Kính Quân thấy hăn tránh thoát mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác được Ngụy Tư Minh lại muốn phát tác, áp sát vươn tay ôm lấy cánh tay hăn: “Không nên tùy tiện đả thương người.”

Nói, một đôi con mắt ngập nước chăm chú nhìn chăm chăm con mắt Ngụy Tư Minh.

Thân thể Ngụy Tư Minh cứng đờ, sát khí trên người chậm rãi rút đi, hừ lạnh một tiếng hỏi Tần Kính Quân: “Phòng của ngươi ở đâu???”

Tần Kính Quân lập tức mở miệng: “Lầu hai, bên phải, phòng thứ ba.”

Ngụy Tư Minh trực tiếp thả người nhảy lên, dùng chân đá văng cửa, đem Tần Kính Quân đặt ở trên giường, rồi mới lạnh lùng nói: “Tiểu nhị!!!”

“Khách... Khách quan có cái gì phân phó???”

“Đưa nước nóng lên, chúng ta muốn tắm rửa... Phải nhanh!”

“Vâng vâng. Tiểu nhân cái này đi...”

Tiểu nhị bị khí lạnh toàn thân Ngụy Tư Minh dọa cho thanh âm run rẩy, thấy hăn không nói gì thêm liền lập tức bỏ chạy.

Ngụy Tư Minh thấy tiểu nhị đã đi, đóng cửa lại, lập tức bắt đầu cởi quần áo, kỳ thực hăn ghét nhất trên người mình nhiễm phải thứ gì đó khác.

Nếu không phải Tần Kính Quân không muốn hăn ăn mặc áo đơn đi ở trên đường, hăn nhất định sẽ không mặc quần áo của người khác.

Một đường này tâm tình hăn nặng nề đến cực điểm, hiện tại khẩn cấp muốn cởi quần áo.

Tần Kính Quân thấy hăn như vậy, lục lọi trong đồng y bào của mình, lấy ra một chiếc trường bào màu tím: “Đây là áo choàng Lam di Lưu Ly tiểu

trúc làm cho đa đa ta, người mặc vào trước đi...”

May là làm không tốt, bằng không, y sẽ không lấy ra cho Ngụy Tư Minh mặc.

Ngụy Tư Minh liếc nhìn, không có mở miệng thẳng mặc áo đơn, ngồi ở trên ghế không coi ai ra gì châm trà uống.

Tần Kính Quân lại nhú nhú mày: “Tốt xấu người cũng khoác lên trước một chút, một hồi tiểu nhị sẽ đến đưa dục dũng và nước nóng...”

Nói, Tần Kính Quân đứng lên, đi đến chỗ cửa: “Ta xuống phía dưới tìm Thính Lan trước, người tắm xong thì gọi ta.”

Thân thể Ngụy Tư Minh, trong nháy mắt chặn trước mặt y: “Ai cho phép người đi???”

Tần Kính Quân lần thứ hai trợn tròn mắt to ngập nước, Ngụy Tư Minh đây là ý gì, chẳng lẽ, còn bắt y ở lại xem hăn tắm rửa???

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 304: Ngoại Truyện 2.6 Đại Tiểu Bảo Chi Quấn Quýt Thân Phận

Giống như nhìn ra nghi vấn của y, Ngụy Tư Minh khuôn mặt âm trầm: “Ngồi trong này, đâu cũng không cho đi.”

Ý của hắn, chính là bắt Tần Kính Quân lưu lại, về phần có nhìn hắn tắm rửa hay không, căn bản là không quan hệ.

“Vì sao???”

Tần Kính Quân thực sự là càng ngày càng nổi giận, từ khi nhìn thấy Ngụy Tư Minh này, liền chưa từng thấy hắn phân rõ phải trái.

Chẳng biết tại sao quân đông quân tây với y, tự ý chủ trương, còn không cho một lời giải thích, thật sự là quá ác liệt!!!

“Người không thể ở chỗ ta không nhìn thấy.”

Đối với vấn đề của Tần Kính Quân, Ngụy Tư Minh không câu không giận, nhàn nhạt mở miệng.

Hắn chính là như vậy, đáy lòng ẩn chứa tình tự rõ ràng là kịch liệt, muốn biểu đạt dục vọng chiếm hữu cũng là cuồng dã, nói ra, lại nhàn nhạt như vậy.

Ngụy Tư Minh nói, lần thứ hai làm Tần Kính Quân ghen hòng, khiến Tần Kính Quân cảm thấy không thể nói gì hơn.

Y thẳng tắp nhìn Ngụy Tư Minh một hồi, thấy kiên trì lãnh ngạnh trong ánh mắt đầy hàn băng kia, hai vai y chùng xuống, xoay người nổi giận ném

mình lên giường.

“Được, ta không đi, người tùy tiện.”

Ngụy Tư Minh này, xem ra phải nghĩ biện pháp cắt đuôi, để hấn kẻ cận y như thế, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề.

Thế nhưng, võ công người này cao như vậy, phải làm thế nào mới được???

Qua một hồi, tiểu nhị đem nước nóng và dục dũng tới, Ngụy Tư Minh cũng không di chuyển bình phong, trực tiếp đem dục dũng đặt ở bên trong, cởi quần áo tắm.

Tần Kính Quân thấy vậy rên lên một tiếng, xoay người, đem mặt mình chôn vào trong chăn.

Y lần thứ hai khẳng định, Ngụy Tư Minh, nhất định là từ chỗ dã man chưa khai hóa nào đó chạy đến, không hiểu luân thường không biết quan tâm người khác, làm chuyện gì cũng khư khư cố chấp...

Đầu Tần Kính Quân không ngừng chuyển động, nghĩ phương pháp trốn khỏi Ngụy Tư Minh.

Đối với người này, y tuy có chút hiếu kỳ, có vài phần cảm giác kỳ dị, thế nhưng, dù sao bị một người xa lạ quản chế như vậy thật sự là làm cho người ta cảm thấy không được tự nhiên, nếu như Ngụy Tư Minh là ái nhân của y, quản y như vậy, trái lại còn có thể chấp nhận.

Thế nhưng, then chốt là, bọn họ không có bất cứ quan hệ nào cả!!!

Người quan hệ gì cũng không có, nhưng lại quản y như vậy, khiến y có chút không phục, hơn nữa, hấn còn tùy tiện ra tay đả thương người, vừa rồi mạng nhỏ của Lục Thính Lan, thiếu chút nữa liền bàn giao trong tay hấn.

Nếu tiếp tục ở cùng nhau, khó bảo toàn y sẽ không đứt luôn trong tay hăn...

Nhưng mà...

Nếu y rời khỏi người kia, người kia, có phải là sẽ giết càng nhiều người không???

Tuy rằng quen biết ở chung với hăn còn chưa tới một ngày đêm, thế nhưng y cũng đã biết nam nhân này tuyệt đối coi mạng người là con kiến hôi, há miệng ngậm miệng liền muốn giết người.

Mà đối với y khuyên bảo, Ngụy Tư Minh biểu hiện ra tuy rằng không nghe thấy, thế nhưng hành vi cũng thu liễm không ít, không có tàn bạo như trong miệng nói.

Này, liệu có phải là, y có lực ảnh hưởng nhất định đối với Ngụy Tư Minh, nếu y ở bên người hăn, hăn sẽ có một chút nhân tính???

Nghĩ nghĩ, Tần Kính Quân có chút quần quýt, rõ ràng là một người không thân chẳng quen, ném đi không quản, còn mình trực tiếp về nhà không phải là giai đại vui mừng sao, vì sao y lại ở chỗ này do dự???

“Đang suy nghĩ cái gì???”

Hơi thở nóng rực của Ngụy Tư Minh, đột nhiên xuất hiện bên tai Tần Kính Quân, Tần Kính Quân nhất thời không có phản ứng tới, thân thể ngẩn ra, thuận miệng hồi đáp: “Đang suy nghĩ có nên rời khỏi người hay không...”

“Không được!!!”

Tần Kính Quân vừa mới nói xong, hai tay Ngụy Tư Minh đã chăm chú tóm lấy cánh tay Tần Kính Quân: “Ta nói rồi, người là của ta, đời này kiếp

này, đều không cho phép rời khỏi ta, người phải ở lại bên người ta.”

Tần Kính Quân lúc này mới ý thức được Ngụy Tư Minh đã tắm rửa xong, y thở dài một tiếng, cảm thấy hiện tại đối mặt với Ngụy Tư Minh, vừa bất đắc dĩ vừa tức giận.

Vấn đề quan trọng nhất giữa bọn họ là y là chuyển thể linh đồng, lúc y và ca ca vừa mới sinh ra đã được định trước là một đôi.

Cũng vì vấn đề duy nhất này, hiện tại y và Ngụy Tư Minh, nửa bước cũng không thể bước tiếp, dây dưa như vậy, tiếp tục duy trì đối với hai người bọn họ đều là thương tổn.

Y đã rất miễn cưỡng cảm phát hiện, y và Ngụy Tư Minh đều không giống người thường.

Ngụy Tư Minh từ trên khuôn mặt Tần Kính Quân phát hiện vài tia đầu mối, hắn trực tiếp thoáng tách ra một chút, đem thân thể Tần Kính Quân lật lại, đè lên trên người y: “Ta muốn người, người là của ta, không thể rời khỏi ta.”

Tần Kính Quân lúc này cảm giác được, dĩ nhiên không phải kinh hoàng, không phải sợ hãi, mà là vài phần phức tạp nói không rõ.

Nếu như, Ngụy Tư Minh hiện tại thực sự muốn y, có phải sau đó y và Ngụy Tư Minh sẽ trói buộc lẫn nhau, không cần nghĩ tới vị ca ca không biết ở nơi nào kia không???

Loại ý nghĩ này, giống như trái cấm vườn địa đàng, mê hoặc tư tưởng của Tần Kính Quân.

Hắn tinh tế nhìn khuôn mặt anh tuấn của Ngụy Tư Minh, thân thể không tự chủ được bắt đầu phát nóng.

Đối với người này, y thực sự có cảm giác, rất muốn thân cận, nói buồn bực hẳn bá đạo cũng là bởi vì hai người không có quan hệ, hoặc là nói vì không thể có quan hệ mà y buồn bực.

Nếu như, y cùng người kia đến bên nhau, các ba ba đa đa thúc thúc bá bá của y, có thể quên chuyện về y và ca ca y, từ đó thành toàn cho hai người bọn họ không???

Ý niệm này lan tràn trong đầu Tần Kính Quân, thế nhưng vừa nảy sinh một chút, đã bị Tần Kính Quân tự tay bóp chết.

Bởi vì y nhớ tới Tinh Tú lão nhân nói, huyết đồng sinh ra đó là họa thế, người duy nhất có thể ngăn cản huyết đồng, chính là y, cũng chỉ có y, chuyển thể linh đồng.

Vậy nên, y không thể tùy hứng.

Không thể dựa vào ý thích của mình, không thể phóng túng, đôi mắt hàm chứa hơi nước ngần ra giật mình nhìn Ngụy Tư Minh, tia sáng đáy mắt Tần Kính Quân, từng chút từng chút tối xuống.

Y giật giật thân thể, muốn giãy dụa, vươn tay đẩy Ngụy Tư Minh: “Không muốn.... Đứng lên, buông.”

“Không!!!”

Ngụy Tư Minh thẳng thắn lưu loát hồi đáp, sau khi trả lời, lập tức cúi đầu xuống, che lại đôi môi Tần Kính Quân.

Ở trong thần miếu không muốn y, là bởi vì hoàn cảnh ở đó không tốt, thân thể Tần Kính Quân lại có chút không khỏe.

Mà hiện tại, Tần Kính Quân trải qua một đêm nghỉ ngơi, đã khôi phục lại, hơn nữa, điều kiện ở đây cũng tốt hơn thần miếu.

Bàn tay to lớn của Ngụy Tư Minh, dễ dàng đem đôi cổ tay mảnh khảnh của Tần Kính Quân, ấn lên đỉnh đầu Tần Kính Quân, cái lưỡi cũng đã song song không cho cự tuyệt nạy mở cánh môi Tần Kính Quân, trong lúc hôn môi cũng khẽ nhấn mạnh một lần: “Ta muốn người.”

Những lời này, mang theo bá đạo, mang theo ép buộc, mang theo không thể phản kháng.

Trong lòng Tần Kính Quân không quá phản đối, chỉ là, y vẫn nhớ tới huyết đồng ca ca chưa bao giờ gặp kia, có chút sợ ở bên Ngụy Tư Minh sẽ làm huyết đồng trở thành kẻ họa thế, vậy nên y vẫn không buông tha giây dụa.

Hung hăng cắn đầu lưỡi Ngụy Tư Minh một chút, thừa dịp đầu lưỡi Ngụy Tư Minh ăn đau, Tần Kính Quân thở dốc nói: “Ca ca... Không được, ta là của ca ca, ta có ca ca... Ta là của hần, người không thể... Không thể đụng vào ta!!!”

Ngụy Tư Minh vốn bởi vì Tần Kính Quân phản kháng và cắn hần mà dâng lên bạo ngược, lần thứ hai bởi vì lời Tần Kính Quân nói, liền rút đi vài phần, hần một lần nữa ngậm lấy môi dưới của Tần Kính Quân: “Như vậy, đem ta trở thành ca ca người là được...”

“Không được...”

Hai tay Tần Kính Quân bị áp lên đỉnh đầu còn đang giây dụa.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh không để ý tới y, còn dùng một bàn tay khác, cởi bỏ quần áo trên người Tần Kính Quân.

Môi lưỡi hần lại xâm lấn đôi môi Tần Kính Quân, Tần Kính Quân mảnh cũ muốn cắn hần, lại nếm tới mùi máu tươi nồng đậm, Tần Kính Quân lập tức phản ứng tới đó là máu của Ngụy Tư Minh, y vừa cắn rách lưỡi Ngụy Tư Minh.

Vừa nghĩ như thế, y liền có chút nhẹ dạ áy náy, nguyên bản giãy dụa cũng yếu đi vài phần.

Sau khi cởi bỏ y bào của y, bàn tay có chút thô ráp của Ngụy Tư Minh di chuyển trên da thịt trơn truột của Tần Kính Quân, môi lưỡi lưu luyến mút vào nước bọt trong miệng Tần Kính Quân.

Thân thể vốn đã nóng lên của Tần Kính Quân, sau khi bị Ngụy Tư Minh mơn trớn, càng giống như nồi lửa, đem cả người y đốt cháy.

Loại lửa nóng này, càng từ tầng ngoài làn da truyền vào trong máu, trong cốt tủy, cuối cùng, ngay cả suy nghĩ của y cũng bị thiêu cháy.

“Ô... Không...”

Chỉ là một nụ hôn, một bàn tay, đã có thể khiến lý trí của Tần Kính Quân căng thẳng, hơn nữa rất có xu thế sắp sửa tan vỡ.

Ngụy Tư Minh này, ảnh hưởng đối với y, thật sự là không thể khinh thường.

Thế nhưng y hiện tại đã không có thời gian tính toán cái này, tay Ngụy Tư Minh một đường theo đường cong thân thể y xoa nhẹ, rất trực tiếp bao vây nơi yếu đuối thuộc về nam tử dưới thân y.

Điều này làm cho đôi mắt hơi nước sương mù của y càng thêm mê ly, hai tay bị áp chế lên đỉnh đầu cũng bỗng nhiên siết chặt, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Cho dù vào lúc này, nét mặt Ngụy Tư Minh cũng không có nửa phần biểu tình, chỉ là hơi phỉm hồng, chỉ có ánh lửa toát ra nơi đáy mắt mới tiết lộ tình tự đáy lòng hẳn.

Ngụy Tư Minh như vậy, hoàn toàn không giống tàn bạo thường ngày, bàn tay ấm áp của hắn trấn an vật nhỏ ở trong tay, không ngừng an ủi khiến nó đứng thẳng lên.

Tới lúc này, Tần Kính Quân đã không biết là nên tiếp thu hay là nên cự tuyệt, chỉ có thể vào lúc Ngụy Tư Minh rút khỏi môi y, mơ mơ hồ hồ kêu ca ca...

Y kêu ca ca, không biết là để nhắc nhở Ngụy Tư Minh nhớ tới y là của ca ca mà buông tay, hay là bởi vì nghe lời Ngụy Tư Minh nói, đem Ngụy Tư Minh trở thành ca ca y...

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 305: Ngoại Truyện 2.7 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Phận Sáng Tỏ

Thân thể Ngụy Tư Minh nguyên bản chính là trần truồng, nhiệt độ cơ thể thẳng tắp truyền đến trên người Tần Kính Quân, quần áo và đồ dùng trên người Tần Kính Quân cũng không thể bảo trụ quá lâu đã bị Ngụy Tư Minh lột sạch.

Hai người hầu như là da thịt dán lên nhau, cảm giác ấm áp trơn mịn làm cho người ta lưu luyến dị thường.

Hai tay Tần Kính Quân như trước bị một tay Ngụy Tư Minh ấn lên đỉnh đầu, bàn tay còn lại của Ngụy Tư Minh không ngừng dao động trên người Tần Kính Quân, thông thả mà triền miên.

Ngụy Tư Minh trần trọc mút vào trong khoang miệng Tần Kính Quân một lúc liền thả, một đầu tóc đen di động, bắt đầu xâm chiếm địa phương khác.

Môi Tần Kính Quân được tự do, ngậm lớn hô hấp, đầu óc bị đốt có chút mơ hồ.

Y rốt cuộc là tự nguyện, hay là, bị ép???

Mắt to ngập nước của Tần Kính Quân hơi chớp chớp, hắn là... Tự nguyện nhỉ...

Thế nhưng....

“Ô...”

Tâm tư y còn đang bay loạn, rằng môi Ngụy Tư Minh đã cắn lên hầu kết của y, khiến cho y phải nâng cằm lên, đem chiếc cổ trắng nhỏ hoàn toàn bại lộ ra.

Ngụy Tư Minh rất muốn thăm dò càng nhiều trong thân thể dưới thân, thế nhưng, Tần Kính Quân giãy dụa lại khiến hắn có chút bức bối, khiến hắn phải lấy tay trói buộc y.

Hắn hơi ngẩng đầu, con mắt tối tăm toát ra ánh lửa, chăm chú nhìn Tần Kính Quân từ trên xuống dưới.

Cuối cùng, đem bàn tay tự do từ giữa hai chân Tần Kính Quân rút ra, mềm nhẹ kéo dây buộc tóc trên đầu Tần Kính Quân, đem nó quấn quanh hai cổ tay của Tần Kính Quân.

Sau khi Tần Kính Quân nhận thấy được động tác của Ngụy Tư Minh, chậm rãi trợn to đôi mắt mang đầy hơi nước: “Đừng... Đừng như vậy...”

Đã đến nước này, hai người đều khóa thân, đối phương cũng không chán ghét, lòng phản kháng của y đã không còn nhiều, thế nhưng, động tác đối phương trói hai tay y lại khiến y có chút hoảng hốt.

Vì bị vây trong tư thái như vậy quá khiến y không thể thích ứng, thế nhưng Ngụy Tư Minh người kia, từ trước đến nay chính là bá đạo không nói lý, là người khư khư cố chấp, sao có thể vì Tần Kính Quân kháng nghị mà thay đổi ý muốn của mình.

Cúi người đem toàn bộ kháng nghị của Tần Kính Quân đều bao phủ trong môi mình, lôi kéo Tần Kính Quân cùng hắn trầm luân...

Nhiệt độ cơ thể của hai người đều rất cao, dự vọng hạ thân của Tần Kính Quân trải qua vỗ về chơi đùa vừa rồi của Ngụy Tư Minh, đã tinh thần chấn hưng đứng thẳng lên.

Mà dục vọng nóng như lửa của Ngụy Tư Minh ngay từ đầu, vẫn luôn để trên hạ thân Tần Kính Quân, khiến y thế nào cũng không thể xem nhẹ.

Hai tay Tần Kính Quân không ngừng giãy dụa, muốn giãy khỏi ràng buộc của dây buộc tóc, thế nhưng y không những không thoát được, trái lại hai cổ tay của mình bị cọ đau, trên cổ tay cũng xuất hiện từng đạo vết siết.

Lông mày Tần Kính Quân vốn đã nhíu lại lúc này càng nhăn chặt thêm, trên trán rơi xuống mồ hôi hột trong suốt nóng rực, hơi nước nơi đáy mắt y càng ngày càng dày, trên dung nhan xinh đẹp ít bị ngoại nhân thấy lan tràn đỏ ửng, biểu tình có chút bất lực lại có chút buồn bực.

Ngụy Tư Minh nhìn, đáy lòng liền sinh ra vài phần cảm giác kỳ dị.

Rất muốn nhìn càng nhiều càng nhiều biểu tình càng thêm sinh động động nhân...

Thân thể Ngụy Tư Minh đặt ở phía trên Tần Kính Quân, Tần Kính Quân bởi vì giãy dụa, cơ thể không ngừng di chuyển, giống như là đang cọ xát thân thể Ngụy Tư Minh, khiến thân thể Ngụy Tư Minh rối loạn càng không thể khống chế được mình.

Hắn nhịn không được đem chân mình mạnh mẽ vắt ngang giữa hai chân Tần Kính Quân, lại cúi đầu cắn lên cổ y.

Tần Kính Quân vốn bởi vì cảm giác tê ngứa mà run run, luôn cảm thấy như là có vô số sâu nhỏ đang cắn thân thể của mình, đau đớn là số ít, mà tình dục xa lạ có thể bức người ta phát điên lại chiếm đại đa số.

Nhưng sau một khắc, động tác mềm nhẹ của Ngụy Tư Minh, lại trở nên cuồng dã, gặm cắn da thịt y, cơn đau nóng rát từ trên vai truyền đến...

Bả vai trái, ở đó, hình như là chỗ bớt của y...

Tần Kính Quân hít một hơi, đôi mắt nửa híp, nỗ lực nhìn xuống đầu tóc đen của Ngụy Tư Minh, muốn kêu hân nhẹ một chút, nhưng trong lúc lơ đãng, y lại nhìn thấy một thứ.

Màu đỏ sẫm, cánh hoa hình thoi, ở trên vai phải của Ngụy Tư Minh...

Cái này...

Thân thể Tần Kính Quân run lên.

Y quay đầu đi, nhìn chỗ bớt ở xương quai xanh vai trái của mình, lại nhìn vai phải Ngụy Tư Minh!!!

Chết tiệt!!!

Tư tự vốn có chút mơ hồ của Tần Kính Quân, thoáng cái thanh tỉnh.

Mắt to ngập nước của y trừng Ngụy Tư Minh, Ngụy Tư Minh, dĩ nhiên là ca ca y!!!

Y nhớ kỹ rất nhiều người từng nói cho y, bớt trên vai y, giống hệt với ca ca y, khác biệt chỉ là ca ca y ở vai phải, còn y là ở vai trái...

Lẽ nào Ngụy Tư Minh sớm đã biết y là đệ đệ hân, một mực đùa giỡn y???

Tần Kính Quân chậm rãi nhớ lại những lúc hai người ở chung, lúc ở thần miếu, Ngụy Tư Minh cũng từng một lần có ý muốn y, nhưng khi xé quần áo của y thì thay đổi chủ ý...

Lẽ nào, Ngụy Tư Minh chính vào lúc đó đã biết được thân phận của y???

Y còn nhớ rõ, sau đó, Ngụy Tư Minh còn chuẩn xác nói ra tên của y...
Chết tiệt!!!

Tần Kính Quân vừa nghĩ đến Ngụy Tư Minh là ca ca y, mà y thì một mực ở trước mặt Ngụy Tư Minh đồng dạng nói mình thuộc về ca ca.

Trời ạ!!!

Trực tiếp giết y đi!!!

Thế nhưng, y rõ ràng nhớ kỹ ca ca y kêu Tần Kính Huyền, từ lúc nào lại đổi thành Ngụy Tư Minh???

Mà khiến y tức giận nhất, chính là Ngụy Tư Minh biết rõ thân phận của y, nhưng lại không thẳng thắn thừa nhận hẳn là ca ca y, hại y ở dưới đáy lòng quẩn quýt lâu như vậy.

Đại phôi đàn Ngụy Tư Minh, người xấu Ngụy Tư Minh, tuy rằng y vừa sinh ra đã thuộc về Ngụy Tư Minh, thế nhưng, lúc này, biết Ngụy Tư Minh ác liệt, Tần Kính Quân trái lại không muốn hẳn được như nguyện.

“Hồn đàn, Ngụy Tư Minh!!!”

Ngụy Tư Minh cảm thụ được bộ ngực Tần Kính Quân phập phồng không dứt, hiển nhiên tâm tình kích động rất lớn.

Hắn có chút ngạc nhiên ngẩng đầu, nhưng thấy Tần Kính Quân phi thường ủy khuất nhìn hắn, không giống dục cự hoàn nghênh như vừa rồi, mà là ủy khuất phát ra từ nội tâm.

Hắn nhoài lên phía trước một chút, cúi người ôn nhu hôn lên giọt nước mắt trên lông mi Tần Kính Quân: “Đừng sợ.”

Trong thanh âm mềm nhẹ, dĩ nhiên còn mang theo trấn an.

Đáy lòng Tần Kính Quân không khỏi càng giận.

Ngụy Tư Minh, người kia, ban đầu còn tưởng hắn là một người thẳng thắn, không nghĩ tới, lại là một tên ra vẻ đạo mạo, coi y như con khi đùa bỡn, rõ ràng chính là ca ca y, vậy mà còn nói đem ta trở thành ca ca người là được...

Lúc y nói với Ngụy Tư Minh, ta thuộc về ca ca, Ngụy Tư Minh khẳng định đang ngẫm cười trộm.

Người kia!!!

Người đặc ý phải không, cao hứng lắm phải không, sau khi biết ta giữ mình vì người còn không nói cho ta biết thân phận của người, cảm giác đùa bỡn ta như vậy vui lắm sao???

Như vậy, chúng ta chậm rãi đùa, xem ai đùa bỡn ai!!!

Hanh!!!

Hơi nước trong mắt Tần Kính Quân rút đi, chậm rãi mang theo vài phần quyến rũ gần như mê hoặc: “Tư Minh...”

Y thả nhẹ thanh âm, âm cuối hơi run, chặt chẽ chú ý biểu tình của Ngụy Tư Minh, y phát hiện đôi mắt Ngụy Tư Minh bỗng nhiên co rút lại, ngọn lửa đáy mắt thiêu đốt càng thêm nóng cháy.

“Cởi dây buộc tóc cho ta, ta bảo chứng nhất định sẽ phối hợp người.”

Cho dù Ngụy Tư Minh lúc này có chút dục hỏa đốt người, nhưng hắn vẫn cực kỳ lãnh tĩnh, hắn hồ nghi liếc nhìn Tần Kính Quân, nét mặt mang theo không tin rõ ràng.

Hàm răng trắng nõn của Tần Kính Quân, cắn xuống môi dưới: “Ta quyết định rồi... Ta và ca ca ta, chưa từng gặp mặt, ta cần gì phải vì hắn giữ

mình... Hôm nay thấy Tư Minh người cũng thuận mắt, tới loại tình trạng này, biết thời biết thế ở chung với Tư Minh cũng là không tệ...”

Tần Kính Quân hít sâu một hơi, nói lời trái với tâm ý.

Mà sắc mặt Ngụy Tư Minh, theo lời của y, càng ngày càng âm trầm, càng ngày càng u ám.

Chờ Tần Kính Quân rốt cục nói xong, thanh âm hần đông lạnh nói: “Ý của người là... Ngày hôm nay dù không phải ta, mà là một người khác, chỉ cần người nhìn thuận mắt, người cũng sẽ cùng đối phương... Thân mật như vậy???”

Nói đến bốn chữ cuối, thanh âm Ngụy Tư Minh, đã có chút vắn vẹo.

Tần Kính Quân bị khí thế băng lãnh của hần bắn ra lại càng hoảng sợ, nhìn gân xanh nhảy lên trên trán Ngụy Tư Minh, y đột nhiên có chút hối hận, hối hận đã nói như vậy...

Thế nhưng, Ngụy Tư Minh, đã không để cho y có cơ hội hối hận...

Ngụy Tư Minh hung hăng đặt ở trên người y, hừ lạnh nói: “Bảo ta buông ra người, nằm mơ!!!”

Hần dĩ nhiên cũng mất đi kiên trì làm tiền hí, đáy lòng bởi vì lời Tần Kính Quân nói, hầu như cũng bị tức đến nổ tung.

Hần lật lại thân thể Tần Kính Quân, cố sức mở rộng cục huyết của y: “Bất luận là ai, bất luận người có nhìn thuận mắt hay không, người đều là của ta, cũng chỉ là của ta!!!”

Thanh âm Ngụy Tư Minh mang theo tàn bạo và hung ác vô tận.

Xem ra lời Tần Kính Quân nói, dĩ nhiên phản hiệu quả.

Thân thể bị Ngụy Tư Minh xoay đi, Tần Kính Quân bắt đầu kinh hoảng, thể nhưng hai tay y vẫn bị trói chặt, căn bản là không thể nhúc nhích.

Chết tiệt Ngụy Tư Minh, lẽ nào không thể làm gì đó khiến y vui vẻ sao???

Ngay lúc Tần Kính Quân hoảng hốt, kiên quyết lửa nóng tràn ngập uy hiếp của Ngụy Tư Minh đặt tại cúc huyết của y, Tần Kính Quân bị động tác và nhiệt độ tiếp xúc đến của Ngụy Tư Minh dọa sợ.

Trời ơi! Tên dã man này, sẽ không dự định cứ như thế tới chứ???

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 306: Ngoại Truyện 2.8 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dây Dưa Trộn Đời

Uy hiếp để ở sau người, đem Tần Kính Quân dọa đến cứng còng, thanh âm y run run nói: “Này... Ngụy Tư Minh, sao ngươi lại thô lỗ như thế... A....”

Kiên trì của Ngụy Tư Minh không phải là không tốt, chẳng qua vào lúc này, lửa giận sớm đã chiếm thể xác và tinh thần hấn, lúc này, ngoài việc giữ lấy người dưới thân chọc hấn cảm tức này ra, hấn cái gì cũng không muốn làm.

Để phòng ngừa từ trong miệng Tần Kính Quân nghe thấy lời nói khiến hấn càng thêm tức giận, hấn trực tiếp bỏ qua lời Tần Kính Quân, lúc Tần Kính Quân kinh hoảng khuyên hấn, hấn đã không chịu nổi đem dục vọng đứng thẳng dưới thân của mình, thẳng tắp công vào trong cơ thể Tần Kính Quân.

Thân thể Tần Kính Quân run lên, toàn bộ thân thể giống như bị xé rách thành hai nửa, đau đớn vô biên từ địa phương bí ẩn phía sau tràn ra bốn phía.

Tần Kính Quân đau nhức gần như mất tiếng, y nằm úp sấp trên giường, bỗng nhiên ngẩng đầu, trên dung nhan tuyệt mỹ trắng bệch một mảng, nước mắt và mồ hôi lạnh rơi xuống thành chuỗi, hàm răng trắng nõn cũng hung hăng cắn vào môi dưới.

“Đau quá...”

Thân thể Ngụy Tư Minh còn đang đi tới, Tần Kính Quân than nhẹ, thanh âm yếu ớt mà run rẩy.

Ngụy Tư Minh cũng rất khó chịu, thân thể Tần Kính Quân ấm áp chặt trí, tiến vào một phen cũng phi thường gian nan, huống hồ thân thể Tần Kính Quân banh rất chặt, dực vọng của hắn bị đè ép phi thường đau đớn.

Đối mặt với loại tình huống này, hai người không có một chút kinh nghiệm nôn nóng vạ phần.

Dưới đáy lòng Tần Kính Quân đem Ngụy Tư Minh lật qua lật lại mắng một lần, đáng tiếc y quá đau, khí lực trên người cũng xói mòn, bằng không sẽ không chỉ mắng ở trong lòng.

Ngụy Tư Minh còn lại là cấp thiết muốn đem mình hoàn toàn vùi vào nơi đang bị kẹt, tự nhiên là khó chịu lại sốt ruột.

Hai người cương ở tại chỗ, thân thể Tần Kính Quân phiếm hồng nhạt, vô lực tê liệt ngã xuống trên đệm, hơi run run, y đang cố gắng thích ứng loại đau đớn này.

Mà Ngụy Tư Minh còn lại là lặng im một hồi sau đó quả đoán lui ra ngoài.

Hậu huyết đau rất, hơn nữa không ngừng có dịch thể ấm áp chảy ra, y có thể kết luận, y khẳng định bị thương.

Tia máu ấm áp chảy qua vết thương, khiến y càng đau khó có thể nói rõ.

Tần Kính Quân hít một ngụm khí lạnh, dĩ nhiên ngây thơ cho rằng Ngụy Tư Minh đến đây liền buông tha y.

Cũng không ngờ, hai chân bị Ngụy Tư Minh tách ra càng rộng, vào lúc y còn đang kinh hoảng, lưỡi dao sắc bén lửa nóng lần thứ hai đâm vào trong

cơ thể y.

Lúc này đây đau đớn cũng không nhẹ như lúc trước, Ngụy Tư Minh là quyết tâm triệt để giữ lấy y, phi thường cố sức, va chạm thắt lưng y đến đau nhức, Ngụy Tư Minh cũng như nguyện đem dục vọng dưới thân mình toàn bộ đưa vào trong cơ thể Tần Kính Quân.

“Người...”

Hai tay bị trói cùng một chỗ của Tần Kính Quân chăm chú nắm lại, siết đến trắng bệch, ngay cả đầu ngón tay cũng đang run rẩy.

Tần Kính Quân nỗ lực trừng lớn con mắt ngập nước, nước mắt thành chuỗi từ bên khuôn mặt chảy xuống, trong lòng y tàn bạo thề:

Ngụy Tư Minh, một ngày nào đó, ta cũng muốn người đau nhức như thế!!!

Ngụy Tư Minh sau khi chôn sâu vào trong thân thể Tần Kính Quân, động tác bỗng nhiên nhẹ đi.

Ở trong thân thể Tần Kính Quân, giữ lấy Tần Kính Quân, đối với hắn mà nói, chính là điều tất nhiên, hắn vốn cũng không muốn thương tổn Tần Kính Quân.

Chỉ là loại đau nhức này, vẫn là phải có.

Hắn cúi đầu, hạ xuống từng nụ hôn dày đặc mà mềm nhẹ trên lưng Tần Kính Quân.

Tay cũng từ bên thắt lưng Tần Kính Quân vươn về phía trước, đem ngọc hành héo rút bao vây trong tay, mềm nhẹ vỗ về chơi đùa.

Con mắt hàm chứa nước mắt của Tần Kính Quân chớp chớp, giọt nước mắt trong suốt ở trên lông mi nhẹ nhàng run run.

Ngụy Tư Minh... Đại phôi đản, vừa rồi rõ ràng hung ác như vậy, khiến y đau nhức như vậy, hiện tại, lại còn giả tốt bụng...

Ngụy Tư Minh không động, chỉ là lẳng lặng chìm trong cơ thể Tần Kính Quân, trên thực tế hẳn không cần động, cũng có thể sản sinh vui vẻ thật lớn, hậu huyết Tần Kính Quân bởi vì đau đớn mà kịch liệt co rút, muốn đem kẻ xâm lấn đuổi ra, thế nhưng, kẻ xâm lấn quá cường đại, khiến nội bích mềm dẻo căn bản là không thể lay động.

Ngụy Tư Minh một tay an ủi xoa nhẹ ngọc hành của Tần Kính Quân, tay kia, từ phía sau Tần Kính Quân, thẳng tắp xoa nắn hồng anh hẳn nhìn không thấy, nhưng có thể tưởng tượng ra nhan sắc tươi non của Tần Kính Quân, ngón tay vân vê, không ngừng vỗ về chơi đùa...

Thân thể Tần Kính Quân, đau đớn vẫn tương đối nhiều hơn.

Thế nhưng trong đau đớn, đã có vui vẻ rất nhỏ chậm rãi mọc lên, đồng thời lấy tốc độ rất nhanh lan tràn ra quanh thân.

Tâm Tần Kính Quân run rẩy.

Đau như thế, thứ dưới thân y dĩ nhiên còn có thể ở trong tay Ngụy Tư Minh đứng thẳng lên, đây là vì sao???

Xem ra, năng lực thừa thụ của thân thể y, tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của y...

Thân thể y phản ứng, Ngụy Tư Minh tự nhiên biết rõ nhất.

Trên khuôn mặt anh tuấn của Ngụy Tư Minh vẫn như cũ là một mảnh lạnh lùng, động tác trên tay cũng được coi là ôn nhu, nhưng khuôn mặt lạnh lùng như trước, con mắt có chút đục ngầu, mang theo tơ máu, sắc mặt đỏ hồng hờn như muốn bốc hơi, mồ hôi hột không ngừng từ trên trán hẳn rơi xuống người dưới thân.

Mồ hôi nóng hổi khiến Tần Kính Quân run run không ngớt, mỗi khi thân thể Tần Kính Quân bị nóng run lên, hần đều sẽ cúi đầu, mút vào chúng nó.

Tay Tần Kính Quân như trước bị trói lên đỉnh đầu, y có lẽ đã thích ứng đau đớn trên thân thể, phản ứng lại, dùng thanh âm yếu ớt than nhẹ bại hoại Ngụy Tư Minh, bại hoại ca ca...

Thời gian dần dần trôi qua, Ngụy Tư Minh từ trong phản ứng động tình của thân thể Tần Kính Quân, chiếm được tha thứ, khi ngọc hành dưới thân Tần Kính Quân phun trào trong tay hần, hần rốt cục thừa dịp thân thể Tần Kính Quân mềm yếu, bắt đầu chuyển động trong cơ thể y.

Thân thể Tần Kính Quân mềm nhũn nằm úp sấp trên giường, hầu như là không có nửa phần sức lực, chỉ có thể tùy ý Ngụy Tư Minh muốn làm gì thì làm.

Đồng thời thân thể cũng trở nên không thể khống chế, trong đau đớn tê dại song song mang theo vài phần cảm giác nói không rõ, khiến y không thể khắc chế từ trong miệng rên rỉ kêu ca ca.

Biểu tình nét mặt Ngụy Tư Minh nhìn qua vẫn rất bình tĩnh, ngoại trừ con mắt đỏ đậm mang theo vẻ điên cuồng, một chút cũng nhìn không ra tâm tình hiện tại của hần, mà biểu tình của Tần Kính Quân sinh động hơn hần nhiều.

Tái nhợt trên mặt y đã rút đi, nhuộm lên một tầng tình dục đỏ hồng, sợi tóc trên trán dính ướt trên hai gò má, một đôi mắt to ngập nước tràn đầy vẻ sương mù, khóe mắt có giọt nước trong suốt tràn ra, cánh môi non hồng hé mở, rên rỉ khó nhin, triền miên, mà lại yếu mị gián đoạn từ bên trong tràn ra.

Đau đớn đã đi xa, dục vọng vui thích đem y kéo đến một thiên đường xa lạ.

Trong không khí tản ra mùi xạ hương dày đặc, thân thể trên giường vẫn đang ma sát, đang dây dưa.

Giống như tóc của họ, số phận của họ, cũng giống như hai trái tim hòa tan lẫn nhau.

Thân thể Tần Kính Quân vốn là suy nhược, khó có thể thừa thụ Ngụy Tư Minh đòi lấy, Ngụy Tư Minh nhưng là không ngừng truyền nội lực vào trong cơ thể y, giúp y khôi phục sức lực, muốn y tiếp tục chống đỡ.

Niên thiếu tuổi trẻ, vốn là cái tuổi tinh lực tràn đầy, Ngụy Tư Minh làm chuyện gì cũng là ẩn theo tâm tình của mình, vì vậy...

Kích tình giữa hai người, giằng co thật lâu thật lâu...

Khi đó, Tần Kính Quân bị lăn qua lăn lại không có nửa điểm khí lực, Ngụy Tư Minh lại là tinh thần toả sáng, khí lạnh trên người thu liễm vài phần.

Ngụy Tư Minh tuy rằng tuổi không lớn, thế nhưng tâm trí xưa nay trầm ổn, tâm trí trầm ổn như vậy, vào lúc nhìn thấy thân thể khác với người thường của Tần Kính Quân, cũng là kinh ngạc không nhỏ.

Hắn vốn định thăm dò một phen, tiếc rằng Tần Kính Quân thật sự là uế oải đến cực điểm mê man đi, hắn nhìn khuôn mặt mệt mỏi của Tần Kính Quân, tâm sinh không đành lòng, chỉ phải thôi, có chút hối hận lúc trước muốn Tần Kính Quân không thay đổi nhiều tư thế, không sớm phát hiện ra chỗ đặc biệt của Tần Kính Quân...

Chỉ đành chờ lần tiếp theo...

Tần Kính Quân mệt đến ngủ say, cũng không ngờ Ngụy Tư Minh dĩ nhiên cố tình kêu điểm tiểu nhị đổ một thùng nước nóng, ôm Tần Kính Quân không có ý thức, thân thể nhũn thành một đoàn, tắm rửa cho y.

Cẩn thận tỉ mỉ tẩy trừ toàn thân trên dưới y một lần, cũng không quên đem dịch thể bạch trọc trong cơ thể y toàn bộ xử lý, cuối cùng lau khô thân thể cho y, ôm lên đệm, lấy ra thuốc mỡ tự chế, một tắc một tắc thoa được lên miệng vết thương của y.

Lúc hãn làm những chuyện này, sắc mặt như trước là lạnh lùng, thế nhưng con mắt lại ôn nhu, ôn nhu ngay cả chính hãn cũng không phát hiện.

Làm xong, hãn mới một lần nữa ôm Tần Kính Quân vào trong ngực ngủ.

Tần Kính Quân cả người hoàn toàn bị vây trong trạng thái vô ý thức, Ngụy Tư Minh nhưng vẫn không chớp mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm Tần Kính Quân.

Hãn nghĩ đúng như lời Tần Kính Quân nói, vừa ra sinh ra đã thuộc về hãn, nói rất đúng, hãn vừa sinh ra đã định trước là sẽ có được người này.

Người này, hãn nhất định cùng y dây dưa trọn đời!!!

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 307: Ngoại Truyện 2.9 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ở Chung Sau Đó

Lộ trình của Tần Kính Quân và Lục Thính Lan, bởi vì Ngụy Tư Minh ngày ấy không biết tiết chế, lại dừng ở Kiên thành hai ba ngày.

Ngày ấy khi Lục Thính Lan phá tung cửa, thấy hình ảnh Ngụy Tư Minh ôm Tần Kính Quân sau, liền vẫn bị vây trong trạng thái đại ra, luôn luôn thì thào tự nói: “Tiểu Bảo thành của người khác, Đại Bảo phải làm sao bây giờ???”

Không phải không ai nói cho Lục Thính Lan tên của Đại Bảo, chỉ là hăn nghĩ Đại Bảo tiểu Bảo kêu tương đối thuận miệng, nhắc tới Tần Kính Huyền chính là Đại Bảo, về lâu về dài cũng quên tên thật của Đại Bảo, mà là há miệng ngậm miệng liền Đại Bảo.

Nếu như ngày xưa kêu như thế, trái lại không có gì, nhưng hôm nay kêu ngay trước mặt Ngụy Tư Minh, lại đụng chạm tới Ngụy Tư Minh.

Cuối cùng dưới chính sách cao áp của Ngụy Tư Minh, Lục Thính Lan ngay cả quyền nói đến Đại Bảo cũng không có.

Tần Kính Quân sau khi tỉnh lại, quả thực là thẹn quá thành giận.

Y vốn là muốn chọc tức Ngụy Tư Minh, ai biết dĩ nhiên khiến cái tên Ngụy Tư Minh đã man kia nổi cơn điên, thô lỗ đến cực điểm đối đãi y, nhưng giận nhất vẫn là chính mình.

Ban đầu còn có thể bảo trì thanh tỉnh, tới sau đó, thể xác và tinh thần tự tự lại đồng loạt rơi vào tay giặc.

Điều này làm cho y sao có thể không buồn bực, sao có thể không tức giận???

Lúc y phiền muộn, y liền chuẩn bị coi Ngụy Tư Minh là không khí, không nhìn hấn, thế nhưng hiển nhiên, y làm cũng không phải rất thành công.

Bởi vì Ngụy Tư Minh người nọ, không chỉ nhìn qua lãnh liệt, nói cũng rất ít, không cần y không nhìn hấn, chính hấn đã tự coi mình như người vô hình.

Thế nhưng loại vô hình này, tuyệt đối là loại không lên tiếng thì thôi vừa lên liền khiến người ta kinh ngạc.

Tỷ như nói buổi sáng tường an vô sự của hai người...

Ách, tuy rằng Tần Kính Quân không muốn thấy Ngụy Tư Minh, mà Ngụy Tư Minh rất muốn mặc kệ y kháng nghị khiến y bất mãn, thế nhưng điều này cũng không gây trở ngại bọn họ tường an vô sự.

Tuy rằng cả ngày buổi sáng, Tần Kính Quân nằm ở trên giường, thân thể lui về phía tường, đưa lưng về phía Ngụy Tư Minh, hiển nhiên một bộ không muốn thấy Ngụy Tư Minh.

Ngụy Tư Minh cũng không phải người giỏi về ngôn từ, tuy rằng trong lòng có vài phần yêu thương và hổ thẹn nho nhỏ, nhưng cũng không biết nên nói thế nào với Tần Kính Quân, liền cũng thành thật an tĩnh ngồi ở chỗ kia làm người vô hình.

Buổi trưa, Lục Thính Lan đưa tới ngọc thiện, Tần Kính Quân nằm ở trên giường, ăn cháo cực kỳ không tiện, Ngụy Tư Minh liền dứt cho y, Tần Kính Quân tự nhiên là mặc kệ, thế nhưng lại không chống được Ngụy Tư Minh bá đạo, tên kia thấy mềm không được dĩ nhiên mạnh bạo... Cái gọi là mạnh bạo, chính là đem cháo bỏ vào miệng, sau đó cường hôn Tần Kính Quân.

Cái này đúng là dọa sợ Tần Kính Quân, một là vì thân mật giữa hai người, hai là vì không được tự nhiên ăn nước bọt của Ngụy Tư Minh.

Sau đó Tần Kính Quân liền tức khắc quên chuyện mình phải không nhìn Ngụy Tư Minh, lập tức mở miệng nói: “Ta ăn, ta ăn... Người chậm rãi chút, không nên dùng miệng...”

Hai gò má Ngụy Tư Minh co quắp một chút, trong đôi mắt lãnh liệt đen như mực hiện lên một tia sáng kỳ dị, ngừng lại loại phương thức dứt ăn đối với Tần Kính Quân mà nói là kinh khủng không gì sánh được này.

Cho dù không phải miệng đối miệng, Tần Kính Quân cũng có chút không quen, ăn không biết vị, nỗ lực ép mình uống hết bát cháo, vào lúc Ngụy Tư Minh cầm bát xoay người, y thật sâu thở ra một hơi, thầm nghĩ mình rốt cục không cần đối mặt với Ngụy Tư Minh, có thể nghỉ ngơi một hồi.

Y khôi phục thành tư thế trước đó, mặt hướng về phía tường, đưa lưng về phía Ngụy Tư Minh, y vốn tưởng rằng hai người sẽ giống như buổi sáng, tường an vô sự, ai biết Ngụy Tư Minh dĩ nhiên không nói một lời xốc lên đệm chặn trên người y.

Ổ chặn vốn đang ấm áp thoáng cái bị người khác xốc lên, Tần Kính Quân hầu như là lập tức bùng nổ.

Y vươn tay muốn đoạt lấy đệm chặn trong tay Ngụy Tư Minh: “Trả lại cho ta.”

Nhất khắc đệm chặn rời khỏi người, khí lạnh lập tức xâm nhiễm thân thể y, khiến y có chút run lên.

Ngụy Tư Minh dùng đôi mắt đen như mực nhìn y: “Phải bơi được trước.”

Bôi được trước???

Bôi cái gì được???

Đầu Tần Kính Quân chớp mạch trong nháy mắt, không rõ Ngụy Tư Minh có ý gì, chờ tới lúc Ngụy Tư Minh vươn tay cởi quần áo của y, y rất cục ý thức được Ngụy Tư Minh là muốn bôi được cho y.

Cũng đúng, toàn thân trên dưới của y, trong trong ngoài ngoài toàn bộ đều bị thương, bôi chút được cũng là đương nhiên.

Thế nhưng...

Còn hơn để Ngụy Tư Minh bôi được cho y, y càng muốn tự làm, trên thực tế hiện tại y căn bản không muốn thấy Ngụy Tư Minh.

“Cái kia...”

Cho dù biết lấy tính tình của Ngụy Tư Minh, có thể sẽ không... Hoặc là nhất định sẽ không đáp ứng yêu cầu của y, nhưng y vẫn chưa từ bỏ ý định thỉnh cầu nói: “Tự ta có thể làm, người...”

Tuy rằng nghĩ đến Ngụy Tư Minh sẽ không đáp ứng y thỉnh cầu, thế nhưng y cũng không nghĩ tới Ngụy Tư Minh lại trực tiếp xé áo đơn của y.

Tiếng tê lạp thanh thúy bên tai Tần Kính Quân chấn y có chút ngây người, chờ y lấy lại tinh thần, lồng ngực và hai vai mang theo vết tích xanh xanh tím tím đã bại lộ trong không khí.

Tần Kính Quân lấy lại tinh thần bộ ngực không ngừng phập phồng, y trừng mắt Ngụy Tư Minh: “Người không biết tử tế cởi ra sao, mỗi ngày sử dụng bạo lực, nào có ai làm chuyện gì cũng thô lỗ như thế, người...”

Ngụy Tư Minh im lặng, buông xuống mặt mày, đưa tay khoét một chút được mềm nhẹ mà đều đều thoa lên trên người Tần Kính Quân.

Bởi vì động tác của hắn rất nhẹ, rất cẩn thận, Tần Kính Quân có chút giật mình.

Thực sự là một quái nhân, trước đó rõ ràng rất thô lỗ xé quần áo y, hiện tại sao đột nhiên lại ôn nhu như thế???

Ôn nhu đến mức thiếu chút nữa y không đành lòng tiếp tục chỉ trích hắn...

Gặp quý!

Tần Kính Quân tỉ mỉ quan sát biểu tình và động tác của Ngụy Tư Minh.

Phát hiện sắc mặt hắn như trước rất lạnh, vẫn là khuôn mặt than, nhưng động tác của hắn lại thực sự... Thực sự, rất ôn nhu.... Thực sự, rất giống đại đa đa của y.

Thế nhưng, đại đa đa của y, vẫn ôn nhu hơn nhiều, chỉ ít đại đa đa của y còn có thể nở nụ cười với ba ba y.

Mà Ngụy Tư Minh này... Có lẽ, cả đời cũng sẽ không cười chẳng???

Ngụy Tư Minh như vậy, thực sự khiến y khó có thể tưởng tượng, cũng khó mà tin được hắn biết cười.

Biết nếu như không hợp tác, không may chính là mình, Tần Kính Quân nỗ lực khắc chế toàn bộ mặt trái tâm tình, nỗ lực quên đi ngón tay di động trên người y.

Có lẽ là vì lúc Tần Kính Quân mê man, Ngụy Tư Minh đã giúp y thoa được, trên người Tần Kính Quân ngoại trừ địa phương bí ẩn khó có thể mở miệng ở phía sau còn mơ hồ đau nhức ra, những chỗ khác đã tốt lên nhiều.

Phần quần áo còn lại trên người Tần Kính Quân cũng bị Ngụy Tư Minh xé tan, khi vết thương thân trên đã thoa xong, Ngụy Tư Minh lại nhắm

ngay khố trong của Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân phát hiện không đúng, lập tức vươn tay bắt lấy, thế nhưng nhìn khuôn mặt không có biểu tình của Ngụy Tư Minh, cùng với ánh mắt không nhìn được của hắn, y cuối cùng vẫn ấn nhẫn buông tay, lúc đó, trên hai gò má tuyệt mỹ trắng nõn, đã tràn đầy đỏ ửng.

Tần Kính Quân cố nén không cho mình rên rỉ đi ra, thân thể hơi run tụt ý Ngụy Tư Minh lướt qua bộ vị mẫn cảm trên thân thể mình.

Ngụy Tư Minh dĩ nhiên là ca ca y...

Hiện tại xem ra, loại bá đạo vô lý lại không coi ai ra gì này của Ngụy Tư Minh, đích xác có thể là huyết đồng không có việc xấu nào không làm, sẽ họa thế như trong truyền thuyết.

Nhưng mà...

Tần Kính Quân có chút hoài nghi, y thực sự có thể ngăn cản Ngụy Tư Minh làm chuyện gì sao???

Vì sao hiện tại sau khi hai người ở chung, y cảm thấy người bị quản chế khắp nơi là y, mà không phải Ngụy Tư Minh???

Lẽ nào, huyết đồng hắn mạnh hơn một chút???

Còn có một vấn đề quan trọng hơn, nếu như hai người sống cả đời với nhau, Ngụy Tư Minh vẫn đối với y như vậy... Tần Kính Quân đánh một cái rùng mình, Ngụy Tư Minh thô lỗ như thế...

Tần Kính Quân nghĩ, không tự chủ được nhấc lên mí mắt, len lén nhìn Ngụy Tư Minh.

Hiện tại Ngụy Tư Minh biết y là đệ đệ hắn, y cũng biết Ngụy Tư Minh là ca ca y, nhưng hai người bọn họ, hết lần này tới lần khác lại giả vờ không

biết chuyện này...

Thực sự là không được tự nhiên...

Y có nên nói cho Ngụy Tư Minh, y đã biết hẳn là ca ca y không...

“Ngô... Người...”

Tư tự của Tần Kính Quân, lần thứ hai bị động tác của Ngụy Tư Minh cắt đứt.

Bởi vì ngón tay thoa dượt của Ngụy Tư Minh, dĩ nhiên tách ra hậu huyết của y, chen đi vào.

Tần Kính Quân đỏ bừng mặt: “Người... Không.. Ngô... Ô...”

Tần Kính Quân đột nhiên phát hiện y vừa mở miệng, liền không chế không được muốn rên rỉ, sau khi phát hiện điểm này, y lập tức ngậm miệng, cố sức cắn môi dưới, tránh cho một ít than nhẹ ái muội từ trong miệng y tràn ra.

Cũng không rảnh đi kháng nghị động tác của Ngụy Tư Minh.

Tuy rằng thanh âm ngừng lại, thế nhưng khuôn mặt Tần Kính Quân cúi xuống, hoàn toàn biến đỏ, hơn nữa, ngay cả vành tai cũng đỏ.

Y nghĩ, cả đời y, có lẽ thực sự trốn không thoát lòng bàn tay của Ngụy Tư Minh.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 308: Ngoại Truyện 2.10 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Rơi Vào Cảnh Đẹp

Tần Kính Quân nghỉ ngơi hai ba ngày, tiểu thân thể vô cùng yếu đuối cuối cùng cũng khôi phục lại.

Sau khi khôi phục, tự nhiên là phải tiếp tục chạy về Tần gia.

Ngụy Tư Minh vốn không có chỗ muốn đi, hôm nay đem Tần Kính Quân coi như là vật sở hữu, không cho phép y rời khỏi đường nhìn của mình mấy may, tự nhiên cũng muốn đi cùng bọn họ.

Ba ngày này, Lục Thính Lan rốt cuộc triệt để hiểu ra chuyện giữa Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh, là ván đã đóng thuyền.

Dưới đáy lòng hắc cầu khẩn đám người Tần gia và Lưu Ly tiểu trúc, có thể tha thứ cho sai lầm của hắc, có thể tiếp thu chuyện của Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh hai người.

Dọc theo đường đi, Tần Kính Quân nỗ lực muốn thân cận với Lục Thính Lan, nỗ lực bỏ quên Ngụy Tư Minh, nhưng mỗi lần đều ở trong Ngụy Tư Minh bá đạo không nói lý mà chết non.

Đừng nói không thể thân cận với Lục Thính Lan, ngoại trừ Ngụy Tư Minh ra, trong vòng năm bước bên cạnh y, là không thể có một người.

Loại bá đạo này khiến Tần Kính Quân có chút hít thở không thông.

Nhịn vài ngày, y rốt cục nhịn không nổi nữa.

“Ngụy Tư Minh, ngày hôm nay, ta muốn đem toàn bộ nói rõ với người.”

Tần Kính Quân còn đang phát hỏa, trên khuôn mặt lạnh lùng của Ngụy Tư Minh không có nửa phần tâm tình, chỉ là hơi xốc lên mí mắt, liếc nhìn Tần Kính Quân, sau đó không mẫn không nhạt mở miệng nói: “Ăn.”

Thanh âm mang theo lạnh lẽo trước sau như một.

Cái tên mặt người chết, tiếng người chết!!!

Hắn thờ ơ như vậy, càng làm cho Tần Kính Quân tức giận, y rõ ràng là một người không thích tính toán, không thích tức giận, nhưng đối với Ngụy Tư Minh lại là tính toán khắp nơi, y cũng không biết đây rốt cuộc là tốt hay xấu.

“Ngụy Tư Minh, ta...”

“Ăn.”

Ngụy Tư Minh như trước chỉ có một chữ.

Tần Kính Quân ‘ba’ một tiếng, chiếc thìa cầm trong tay vỗ lên bàn: “Ta ăn no, không ăn nữa, tự người ăn đi.”

Nói xong đội lên đầu lập, đứng dậy rời khỏi sương phòng.

Ngụy Tư Minh không chút hoang mang buông bát đi theo ra ngoài, bị bầu không khí giữa hai người chèn ép đến không dám có bất cứ động tác nào, Lục Thính Lan dùng sức ăn vài miếng cơm, cũng đuổi theo.

Tần Kính Quân tự nhiên biết hai người phía sau nhất định sẽ theo tới, y thả chậm cước bộ, nhìn đoàn người trên đường như nước chảy, hít một hơi, y không biết mình đang nôn nóng cái gì.

Y rõ ràng là người có tính tình tốt, gần đây nhưng vẫn luôn phát giận, lúc phát giận thường hay giận chó đánh mèo Ngụy Tư Minh.

Kỳ thực...

Y hẳn là đang trách Ngụy Tư Minh, trách Ngụy Tư Minh rõ ràng là ca ca y lại không nói chân tướng cho y... Nếu là bọn hắn cứ như vậy không rõ ràng, lúc đến Tần gia phải giải thích như thế nào???

Đương nhiên, y cũng có thể nói cho Ngụy Tư Minh y biết hẳn là ca ca y, thế nhưng, vừa nghĩ tới y từng ở trước mặt Ngụy Tư Minh nói y vừa sinh ra đã thuộc về ca ca mình, y liền không thể mở miệng làm rõ quan hệ giữa hai người trước... Vì vậy, y bắt đầu quần quýt...

Xét đến cùng, chính là lỗi của Ngụy Tư Minh, là Ngụy Tư Minh đảo loạn toàn bộ tư tự của y.

Tinh Tú lão nhân nói không sai, hai người bọn họ, tương sinh tương khắc, tuy rằng nhất định sẽ sống với nhau, nhưng tất sẽ vì đối phương mà quần quýt, giữa bọn họ, cần mài dũa càng nhiều.

Tần Kính Quân nghĩ lại thở dài một tiếng, y thủy chung nghĩ, giải quyết chuyện Ngụy Tư Minh trước khi quay về Tần gia vẫn tốt hơn.

Chí ít sẽ không để người trong nhà lo lắng cho bọn họ, cũng sẽ cho ba ba y một cái kinh hỉ.

Đại đa đa của y từng nói với y, y và ca ca y không thể lớn lên bên người ba ba là tiếc nuối lớn nhất của ba ba y.

Còn nói có lẽ chỉ vào một ngày, y và ca ca y cùng nhau trở lại Tần gia, tiếc nuối của ba ba y mới có thể viên mãn biến mất.

Đang nghĩ ngợi, bên người truyền đến một đạo khí tức lãnh liệt, Tần Kính Quân hơi quay đầu, thấy được Ngụy Tư Minh.

“Ngụy Tư Minh.”

Lúc này thanh âm y đã bình tĩnh xuống, không còn cơn tức trên bàn cơ.

Trải qua một phen tinh tế suy nghĩ, cơn tức trong lòng y đã tiêu hơn phân nửa.

Đối mặt với tiếng gọi của y, Ngụy Tư Minh tuy rằng không có trả lời, thế nhưng quay đầu nhìn về phía y, trong đôi mắt băng lãnh tối tăm tràn đầy chuyên chú.

Cho dù cách đấu lạp, lúc Tần Kính Quân nhìn vào hai mắt rõ ràng băng lãnh, nhưng có thể khiến y cảm giác được ánh lửa của Ngụy Tư Minh, y cảm thấy đáy lòng mình không hiểu sao có chút sợ: “Khụ khụ, hôm nay người một tắc cũng không rời đi theo bên người ta, rốt cuộc là vì cái gì???”

Nhúu mày, Tần Kính Quân tính tình tốt hỏi.

Một đôi lông mày anh tuấn của Ngụy Tư Minh, cũng chậm rãi nhúu lại: “Ta không cho phép người rời khỏi đường nhìn của ta.”

Khuôn mặt Tần Kính Quân đỏ hồng, Ngụy Tư Minh này, đích thật là không cho phép y rời khỏi đường nhìn của hắn, không chỉ ban ngày theo sát y, cho dù là ban đêm cũng là chăm chú nhìn y, hàng đêm cùng ngủ với y.

Thế nhưng cùng ngủ thì cùng ngủ, Ngụy Tư Minh nhưng cũng không làm chuyện gì khác.

“Vì sao? Vì sao không muốn ta rời khỏi đường nhìn của người???”

Cố nén cảm giác ngượng ngùng trong lòng, Tần Kính Quân kiên nhẫn truy vấn, y chính là muốn triệt để biết rõ Ngụy Tư Minh rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Lúc này y trái lại có chút cảm tạ khí lạnh Ngụy Tư Minh toả ra trên người, cũng cảm tạ đấu lạc mình đội, không chỉ có thể khiến y rõ ràng nhìn thấy tình huống bên ngoài, còn có thể che giấu sắc mặt và tâm tình của y.

“Bởi vì ngươi là người của ta.”

Ngụy Tư Minh không làm Tần Kính Quân thất vọng, từng bước từng bước nói ra ý nghĩ chân thực trong lòng.

Thế nhưng mỗi một đáp án của hắn, mỗi một câu trả lời của hắn, đều khiến Tần Kính Quân trong lòng xấu hổ không ngớt.

“Ta... Ngươi, ở trong lòng ngươi, ngoại trừ coi ta là người của ngươi, còn là cái gì???”

Ngụy Tư Minh nhú nhú mày, ngưng mi suy nghĩ sâu xa nửa ngày.

Nhớ tới đêm đó hắn giữ lấy Tần Kính Quân, Tần Kính Quân chuyển biến, lại nghĩ tới vết bớt trên người hai người, trong mắt hắn hiện lên một tia hiểu rõ, nhẹ nhàng mở miệng nói: “Còn coi ngươi là, người suốt đời muốn làm bạn... Còn có, đệ đệ.”

Lúc nói đệ đệ, trong lòng hắn có chút không được tự nhiên, bởi vì hắn căn bản không quan tâm cái gì đệ đệ hay không đệ đệ, hắn cũng chưa bao giờ coi Tần Kính Quân là đệ đệ mình.

Thế nhưng nghĩ tới Tần Kính Quân đêm đó tức giận, nói vậy, Tần Kính Quân là rất muốn hắn thừa nhận hắn là ca ca y, nếu Tần Kính Quân muốn từ trong miệng hắn nghe những lời này, hắn cứ như vậy nói đi.

Ở chung mấy ngày ngắn ngủi không khó để hắn nhìn ra bên dưới mặt ngoài văn nhã của Tần Kính Quân chính là tính tình không được tự nhiên, động một tí là y như con mèo xù lông.

Theo hẳn quan sát mấy ngày gần đây, đối với Tần Kính Quân, vuốt xuôi lông vẫn là tốt hơn nhiều.

“Người...”

Cánh môi Tần Kính Quân có chút run.

Y, một mực quẩn quýt vấn đề, Ngụy Tư Minh hời hợt một câu coi y là đệ đệ liên tiết lộ quan hệ của hai người.

“Người là ca ca ta...”

Tần Kính Quân gần như nỉ non nói ra những lời này.

Ngụy Tư Minh cho rằng hẳn không quan tâm hẳn và Tần Kính Quân có quan hệ gì, chỉ cần có thể một mực ở bên nhau là tốt rồi, nhưng nghĩ không ra từ trong miệng Tần Kính Quân nghe được một câu như thế, đáy lòng vẫn có chút rung động khó hiểu.

“Ân.”

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng: “Ta đích thật là ca ca của người, người cũng từng nói qua người là thuộc về ca ca người, như vậy, người liền không cần chống cự ta, thật lòng tiếp thu ta có được không?”

Ngữ điệu mềm nhẹ của Ngụy Tư Minh, hoàn toàn không hợp với tính tình xưa nay của hắn, có chút dọa tới Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân toàn thân cứng ngắc, một đôi mắt ngập nước cách đầu lạp, trừng mắt Ngụy Tư Minh: “Người... Người là ai??? Ngụy Tư Minh, sao có thể nói ra loại lời giống như thỉnh cầu như vậy???”

Ngụy Tư Minh luôn luôn cho rằng mình không có biểu tình, vừa nghe thấy những lời này của Tần Kính Quân, cũng nhin không được khuôn mặt co rúm một chút.

Hắn sai rồi.

Kỳ thực Tần Kính Quân không thích hợp được vượt xuôi lông, vẫn là thích hợp bị ép buộc đe dọa hơn.

Khuôn mặt Ngụy Tư Minh liền lạnh xuống, không hề phản ứng Tần Kính Quân.

“Này.”

Tần Kính Quân kéo kéo tay áo Ngụy Tư Minh: “Ba ba và đa đa bọn họ rõ ràng nói cho ta biết, ca ca ta kêu Tần Kính Huyền, vì sao người lại đổi tên là Ngụy Tư Minh???”

Ngụy Tư Minh giật mình, hồi tưởng lại chuyện khi còn bé, nhàn nhạt mở miệng: “Ngụy Tư Minh, là tên nghĩa phụ đặt cho ta, hẳn vì ta mà chết, bảo lưu cái tên hẳn đặt, là chuyện duy nhất ta có thể làm.”

Khi đó, hẳn là có ký ức, hơn nữa những năm gần đây Chiến Thiên Y nhắc đi nhắc lại, hẳn đối với chuyện năm xưa hiểu rất rõ.

“Vì người mà chết... Nghĩa phụ của người... Họ Ngụy??? Lẽ nào, chính là vực chủ ban đầu của ‘Vô Gian luyện ngục’ Ngụy Quang Hàn Ngụy thúc thúc sao???”

Về chuyện Ngụy Quang Hàn, là Tinh Tú lão nhân vào lúc giảng cho y ý nghĩa về huyết đồng và chuyển thể linh đồng thì nhắc tới.

Y vốn nghĩ cái người cướp đi ca ca y là một đại người xấu, không nghĩ tới hẳn cuối cùng dĩ nhiên vì ca ca mà chết, điều này cũng khiến y cam tâm tình nguyện xưng hẳn một tiếng Ngụy thúc thúc.

“Là hẳn.”

Tần Kính Quân gật đầu.

Hai người vừa trầm mặc không bao lâu, Tần Kính Quân lại mở miệng nói: “Được rồi, ca ca, ba ba vẫn rất muốn người trở về, chờ người cùng ta trở lại, người không nên mặt lạnh như vậy, ba ba thấy nhất định sẽ đau lòng.” (Vũ: cái mặt sinh ra đã như vậy, người bảo đổi là đổi được sao??? +..+)

” ...”

Ngụy Tư Minh lựa chọn quên đi vấn đề này.

“Ngụy Tư Minh, người không thể không nhìn ta như vậy, ta là đệ đệ người...”

Ngụy Tư Minh và Tần Kính Quân sau khi làm rõ thân phận, tình huống giữa hai người quả nhiên tốt hơn nhiều.

Tần Kính Quân thiếu đi rất nhiều không được tự nhiên, Ngụy Tư Minh ngoài miệng chưa nói, thế nhưng vẫn rất sủng Tần Kính Quân.

Hắn luôn luôn nhớ kỹ yêu cầu và nguyện vọng Tần Kính Quân lúc vô tâm nói ra, đồng thời nhất nhất thỏa mãn.

Lộ trình tiếp theo, nỗi nhớ nhà của Tần Kính Quân càng dày thêm.

Y rất muốn để ba ba y biết, ca ca đã trở về, ca ca đợi hơn mười năm đã trở về.

Cứ như vậy, dưới tiền đề bọn họ tận lực đẩy nhanh tốc độ, cuối cùng cũng tới Tần gia.

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 309: NgọaA Truyện 2.11 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Trở Lại Tần Gia.

Tần gia phương bắc Giang thành, mặc kệ qua bao lâu, đều là vẫn là dáng dấp vốn có, trong một viện tử vĩnh viễn có một đám người hạnh phúc hài hòa.

Vài chục năm trước, cùng với vài chục năm sau ngày hôm nay vẫn như vậy.

Đây là từ lúc Tần Kính Quân có ký ức, lần đầu tiên quay về Tần gia.

Đây cũng là lúc Ngụy Tư Minh sau khi xuống núi, lần đầu tiên quay về Tần gia.

Đây cũng là lúc ngoại nhân Lục Thính Lan, lần đầu tiên đến Tần gia làm khách.

Để cho ba ba và các đa đa của mình một cái kinh hỉ, Tần Kính Quân lúc xuất phát rời khỏi Lưu Ly tiểu trúc, cũng không có nói cho người nhà Tần gia.

Hiện tại, khi bọn hắn đứng trước cửa lớn Tần gia, trong lòng đều tràn ngập cảm giác kỳ dị.

Ngôi nhà nhớ nhung nhiều năm qua, đang ở ngay trước mắt.

Vươn tay là có thể chạm.

Ngôi nhà này, mới là gốc rễ của y, sau khi hiểu chuyện, ở trong mộng, Tần Kính Quân đã vô số lần đi tới.

Thế nhưng, chỉ có ngày hôm nay, mới là chân chân chính chính trở về.

“Ngụy Tư Minh, đây là nhà của chúng ta.”

Tần Kính Quân nhìn ca ca lãnh ngạo bên cạnh, gần như nỉ non mở miệng nói.

Ngụy Tư Minh nhú mào, kéo tay Tần Kính Quân nói: “Người là dự định đứng ngoài không vào sao???”

Nói liền lôi kéo Tần Kính Quân đi về phía trước.

“Này, chờ một chút... Ta còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý... Cho ta chuẩn bị một chút đã...”

“Ba vị công tử có chuyện gì không???”

Khi Ngụy Tư Minh cường kéo Tần Kính Quân đến trước cửa, người gác cửa mặt không đổi sắc, trang nghiêm hỏi, hiển nhiên bọn họ đã được huấn luyện tốt.

“Chúng ta...”

Tần Kính Quân còn chưa nói xong, Ngụy Tư Minh đã lạnh lùng nói: “Đi nói cho chủ tử của các người, nhi tử của hắc đã về.”

“Ách...”

Người gác cửa ngậy người một chút, nhi tử của chủ tử bọn họ???

Tần gia tứ vị công tử hắc đều phi thường quen thuộc, ba người trước mắt này, rất lạ, sao có thể là nhi tử chủ nhân nhà mình???

Chẳng lẽ, là tư sinh tử của đại công tử nhị công tử hoặc là tam công tử ở bên ngoài???

Trời ơi, ‘Phu nhân’ duy nhất trong phủ bọn họ là một người thiện lương cỡ nào, sao có thể chịu được đả kích như vậy???

Cho dù trong lòng nghi ngờ không ngớt, người gác cửa cũng lập tức đi vào thông báo.

Tần Vô Phong tự mình ra ngoài nhập hàng mấy ngày sau mới về, gánh nặng trong nhà liền rơi xuống trên vai Tần Vô Song.

Tần Vô Hạ là nhàn rỗi nhất, nhiệm vụ quan trọng mỗi ngày chính là cùng Vân Khuynh đi Phúc Lợi học viện, cùng với Phúc Lợi cô nhi viện xem các đệ tử và hài tử.

Vừa khéo, nhất khắc trước khi Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh bọn họ tới, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh vừa quay về Tần phủ, bọn họ vừa ngồi xuống chưa được một hồi, thậm chí ngay cả ghế cũng chưa ngồi nóng.

Vốn sáu hài tử ở lại trong nhà, ngoại trừ lão tam Tần Hương, lão tứ Tần Sơ Tâm, lão ngũ Tần Sơ Tuyết ba người đều đã theo Bạch Khuynh Vận đến kinh thành chơi ra, ba hài tử tuổi còn nhỏ khác, đều ở trong Phúc Lợi học viện Vân Khuynh thành lập đi học, hôm nay không có ở nhà.

Vân Khuynh và Tần Vô Hạ đột nhiên nghe người gác cửa nói ngoài cửa có một thiếu niên hơn mười tuổi tự xưng là hài tử Tần gia, không khỏi đều là ngẩn ra.

Thế nhưng Vân Khuynh lập tức phản ứng tới.

“Hơn mười tuổi... Vô Hạ.”

Năm tháng cũng không lưu lại vết tích mảy may trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Vân Khuynh, dáng dấp y nhìn qua vẫn giống như khi vừa tới Tần gia.

Ánh mắt Tần Vô Hạ ôn hòa nhìn y: “Ân???”

Vân Khuynh có chút kích động nắm tay hắn: “Người nói... Có thể là Kính Quân đã về hay không???”

Nhi tử của y, ở bên ngoài, mà người Tần phủ không nhận biết, chỉ có hai người, Tần Kính Huyền ở chỗ Chiến Thiên Y, ngày trở về xa xa không hẹn, vậy nên người ngoài cửa khả năng là Tần Kính Quân tương đối lớn.

“Đi... Đúng vậy... Khuynh Khuynh, chúng ta đi ra xem.”

Dứt lời, Vân Khuynh và Tần Vô Hạ liền bước nhanh ra cửa.

Tần Vô Song cũng nhận được tin tức.

Có lẽ bởi vì Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh là hài tử của hắn, vừa mới nghe người gác cửa nói như vậy, hắn lập tức nghĩ tới Tần Kính Quân và Tần Kính Huyền.

Sau đó ý niệm trong đầu tiếp theo chính là muốn đem chuyện này nói cho Vân Khuynh, kết quả đi tới trong viện liền đụng phải Vân Khuynh và Tần Vô Hạ, ba người nhìn nhau cười, cùng ôm lấy tâm tình kích động, đi gặp thiếu niên tự xưng là nhi tử của bọn hắn.

Ngoài cửa, Tần Kính Quân dắt ống tay áo Ngụy Tư Minh: “Người vừa rồi nói cũng quá trực tiếp rồi... Hơn nữa, ngay cả tên cũng chưa báo, rất không có lễ phép... Ba ba và các đa đa, không nhất định có thể đoán ra chúng ta.”

Lông mày Ngụy Tư Minh càng nhíu càng chặt: “Chẳng qua là về nhà thôi, cần gì phải phiền phức như vậy???”

Tần Kính Quân nghe vậy trừng lớn con mắt ngập nước, biểu tình có chút tức giận: “Người không thể nói như vậy, đây là lần về nhà đầu tiên sau khi

chúng ta hiểu chuyện, tự nhiên phải cận thận một chút.”

Ngụy Tư Minh hừ lạnh một tiếng: “Giữa thân nhân chân chính, làm sao để ý đến cấp bậc lễ nghĩa như vậy? Huống hồ, ta có người là đủ, bọn họ, không quan trọng.”

“Ngụy Tư Minh.”

Tần Kính Quân lại có xu thế xù lông: “Người có thể có chút nhân tính hay không, bọn họ là người sinh ra người, cái gì là bọn họ không quan trọng???”

Trên trán Ngụy Tư Minh mơ hồ đau nhức, Tần Kính Quân, kỳ thực rất khó đối phó.

Hơn nữa, còn hơn hẳn, Tần Kính Quân càng giống một người hài tử mười bốn tuổi, không đủ ổn trọng... Ngụy Tư Minh quay mặt đi, lựa chọn trầm mặc, không muốn tiếp tục thảo luận đề tài này với Tần Kính Quân.

Tần Kính Quân cũng không bỏ qua, lách đến trước người hắn, ngẩng đầu dùng con mắt ngập nước khẩn trương nhìn chăm chú vào hắn, còn thỉnh thoảng lấy tay lôi kéo ống tay áo hắn: “Một hồi thấy các đa đa và ba ba nhất định không được nói như vậy, phải lễ phép một chút biết chưa.”

Ngụy Tư Minh không có mở miệng.

Tần Vô Song, Tần Vô Hạ và Vân Khuynh ba người trong phút chốc đi ra trước cửa.

Trước cửa có ba thiếu niên.

Mắt Vân Khuynh từ lúc thấy ba người bọn họ, liền dừng lại trên người Tần Kính Quân mang theo dấu lạp, thanh âm có chút run: “Tiểu Bảo.”

Những năm gần đây, tuy rằng Tần Kính Quân một mực ở Lưu Ly tiểu trúc không quay về Tần gia, thế nhưng Vân Khuynh mấy người cũng đi Lưu Ly tiểu trúc gặp qua Tần Kính Quân, vậy nên liếc mắt y liền nhận ra nhi tử của mình.

Tần Kính Quân xuyên thấu qua mạng che mặt thấy Vân Khuynh Tần Vô Song, Tần Vô Hạ, lập tức quên Ngụy Tư Minh bên người, vươn tay kéo đầu lập trên đầu, mấy bước nhanh đi tới trước mặt Vân Khuynh, thanh âm cũng có chút run: “Ba ba.”

Vân Khuynh nhìn y từ trên xuống dưới: “Tiểu Bảo, sao người trở về không nói cho chúng ta một tiếng, chúng ta cũng dễ đi đón người, đón gió tẩy trần cho người.”

Trên khuôn mặt trắng nõn của Tần Kính Quân lập tức đỏ lên, buông xuống mí mắt, đôi mắt ngập nước xấu hổ nhìn mặt đất: “Ta... Muốn cho ba ba một cái kinh hi.”

Vân Khuynh cười cười, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy hạnh phúc và thoải mái, nói với Tần Kính Quân: “Lẽ nào tiểu Bảo chỉ muốn cho ta một kinh hi, ba ba đa đa đều không cần sao???”

Tần Kính Quân mặt càng đỏ hơn, lúc này mới giương mắt nhìn Tần Vô Song và Tần Vô Hạ, nhất nhất kêu lên: “Nhị đa đa, tam đa đa.”

Vân Khuynh lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía Lục Thính Lan và Ngụy Tư Minh, ánh mắt dừng một chút trên khuôn mặt Ngụy Tư Minh, hài tử này cho y một loại cảm giác khác thường.

Cảm giác khác lạ nói không rõ.

Thế nhưng y như trước lập tức thu liễm tâm tình nói: “Hai vị là bằng hữu của tiểu bảo phải không, cảm tạ các người một đường làm bạn với tiểu Bảo.”

Lục Thính Lan luôn luôn phong lưu quen, lúc còn bé vừa thấy Vân Khuynh kinh vi thiên nhân, sau đó bất luận nam nữ, khi tìm đối tượng, đều phải so sánh một phen với tướng mạo Vân Khuynh.

Hắn còn buông ra hào ngôn, nếu không tìm được người đẹp như Vân Khuynh, hoặc là đẹp hơn Vân Khuynh, hắn liền cả đời không cưới.

Hôm nay Vân Khuynh cười tươi như hoa với hắn, đẹp đến toàn thân hắn đều phải bay lên, khuôn mặt anh tuấn biến đổi có chút méo, thẳng nhìn chằm chằm Vân Khuynh gật đầu: “Hắn là, hắn là.”

Ánh mắt Tần Vô Song lại có thâm ý khác ngừng nửa ngày trên người Ngụy Tư Minh.

Hắn luôn cảm thấy ánh mắt thiếu niên lạnh lùng kia vẫn dính trên người nhi tử hắn, giữa hai người, hình như... Trong lòng mơ hồ hiện lên một tia lo lắng, hắn thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói: “Khuynh nhi, có cái gì nói, vào nhà trước đi, ở đây không thích hợp.”

Vân Khuynh gật đầu: “Xem ta... Quá cao hứng rồi, đều quên mời các người tiến vào. Đến...”

“Chờ một chút, ba ba.”

“Đây là ca ca... Ngụy Tư Minh ca ca.”

Vân Khuynh như bị sét đánh, thoáng chốc giật mình tại chỗ, hé hé môi: “Ngụy... Tư Minh... Người là Đại Bảo???”

Nói, nước mắt trong suốt, liền từ trong mắt y chảy ra.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ cũng là vẻ mặt khiếp sợ.

Không có biện pháp, nhân vật lợi hại như Chiến Thiên Y, mười ba năm trước đã từng nói qua, lúc nào Đại Bảo Tần Kính Huyền có thể đánh bại

hắn, hắn mới bằng lòng thả Đại Bảo trở về.

Hôm nay Đại Bảo cũng chỉ mới mười bốn, ba người dù thế nào cũng nghĩ không ra, Đại Bảo lại vào cái tuổi nhỏ như vậy đánh bại Chiến Thiên Y cường đại kia.

Cũng chính vì vậy, Vân Khuynh và Tần Vô Song, mới không có một chút may mắn đem thân phận Ngụy Tư Minh liên tưởng đến trên người Đại Bảo.

Nghe thấy Vân Khuynh gọi hắn Đại Bảo, lòng mày Ngụy Tư Minh cau lại, không tình nguyện gật đầu: “Ta nhớ kỹ... Khi còn bé, các người gọi ta Đại Bảo không sai, khi đó còn đặt tên cho ta là Tần Kính Huyền, thế nhưng hiện tại ta dùng chính là Ngụy Tư Minh Ngụy Quang Hàn đặt cho ta.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 310: Ngoại Truyện 2.12 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thổ Lộ Tiếng Lòng

Nếu như Tần Kính Quân trở lại Tần gia đối với Vân Khuynh mà nói là một kinh hỉ, như vậy Ngụy Tư Minh trở lại Tần gia đối với Vân Khuynh mà nói, càng là một thiên đại kinh hỉ.

Đem Ngụy Tư Minh và Tần Kính Quân, Lục Thính Lan ba người đón vào trong nhà, Vân Khuynh khẩn cấp hỏi Ngụy Tư Minh những năm gần đây sống như thế nào.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh tiếc chữ như vàng, hoặc là không trả lời, hoặc là chỉ trả lời một chút.

Tần Vô Hạ thấy Ngụy Tư Minh như vậy, không khỏi nói thầm: “Ta đã nói mà... Hài tử lớn lên bên người Chiến Thiên Y, sao có thể sẽ là hài tử bình thường...”

Tần Kính Quân ở bên cạnh Ngụy Tư Minh, cười cong mặt mày với Vân Khuynh, nhìn nhìn Ngụy Tư Minh hình dạng xa cách với mấy người Vân Khuynh, không khỏi có chút đau đầu cá tính của Ngụy Tư Minh.

Thế nhưng đối mặt với Ngụy Tư Minh như vậy, Vân Khuynh một chút cũng không có dấu hiệu không kiên nhẫn.

Tương phản, dưới đáy lòng y rất hối hận, hối hận năm xưa dễ dàng để Chiến Thiên Y mang đi Ngụy Tư Minh, nếu Ngụy Tư Minh lớn lên bên người bọn họ, hẳn là sẽ không phải cái dạng này.

Thế nhưng, Ngụy Tư Minh như vậy, rất giống năm xưa lúc y chưa tiến vào Tần gia, nghe nói đến Tần Vô Phong.

Không hổ đều là người Tần gia mà.

Tần Vô Song ở một bên, thấy nhĩ tử của mình không cho Vân Khuynh mặt mũi như thế, không khỏi muốn cho hắn một chút giáo huấn, cho hắn hiểu cái gì là kính già yêu trẻ.

“Người là lúc nào đánh bại Chiến Thiên Y???”

Năm xưa trước mặt Chiến Thiên Y, bọn họ hầu như không đủ sức đánh một trận, sau khi thực lực tăng cao, không thể tìm Chiến Thiên Y phân chia cao thấp, quả thực là thành một chuyện đáng tiếc.

Hôm nay gần mười bốn năm qua đi, hắn trái lại muốn cùng Ngụy Tư Minh vượt qua Chiến Thiên Y phân cao thấp.

“Hai tháng trước.”

Ngụy Tư Minh nghe xong Tần Vô Song nói, không khỏi nhìn về phía Tần Vô Song, người kia là đa đa hắn.

Tần Vô Song gật đầu: “Tốt lắm, không hổ là người Tần gia chúng ta, mười bốn tuổi đã có thể đánh bại Chiến Thiên Y, nếu như là ta, khẳng định không được, thế nhưng, hiện tại đa đa trái lại muốn biết Tư Minh người rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại... Chúng ta đấu một trận thế nào???”

Vân Khuynh nghe vậy trợn to hai mắt, trừng Tần Vô Song: “Người phát điên cái gì... Đại Bảo hiện tại mới mười bốn, người đã bao nhiêu, đấu với nhĩ tử mình, người không thấy xấu hổ???”

Tần Vô Song ho nhẹ một tiếng, lấy tay sờ sờ mũi: “Khuynh nhi, trình độ lợi hại của Chiến Thiên Y năm xưa người không phải không biết... Tuy

rằng Đại Bảo hãn hiện tại mới mười bốn, thế nhưng hãn đã đánh bại Chiến Thiên Y, đánh bại Chiến Thiên Y, đã nói lên thực lực của hãn không phải cao bình thường...”

“Người...”

Vân Khuynh còn muốn nói thêm gì đó.

Ngụy Tư Minh cũng đã đứng lên nói: “Cam tâm tình nguyện cực kỳ.”

Tần Kính Quân cũng lập tức đứng dậy, lôi kéo cánh tay Ngụy Tư Minh: “Này, Ngụy Tư Minh, người định làm gì, đó là lão đa của chúng ta, sao người có thể ra tay với đa đa mình chứ...”

Tần Vô Song nhìn Tần Kính Quân mỉm cười nói: “Không sao.”

Tần Kính Quân chỉ phải đem lời còn lại nuốt vào trong miệng.

Tần Vô Song lập tức cùng Ngụy Tư Minh đi tới trong viện tử.

“Không nên bởi vì ta là nhi tử của người mà cố ý nhẹ tay.”

Tần Vô Song nhú mày: “Người cũng vậy.”

Kỳ thực hãn nghĩ Chiến Thiên Y dạy dỗ Ngụy Tư Minh, cũng không phải khiến cho người ta chán ghét như trong tưởng tượng.

Vân Khuynh và Tần Kính Quân lo lắng nhìn phụ tử hai người, chỉ sợ bọn họ không cẩn thận liền tổn thương lẫn nhau.

Chỉ có Tần Vô Hạ mặt mang nụ cười, trấn an bọn họ: “Yên tâm đi, nhị ca và Đại Bảo đều là cao thủ hiểm thấy, nhất định sẽ nắm chắc đúng mực, nhất định sẽ không xảy ra ngoài ý muốn.”

Vân Khuynh tỉ mỉ suy nghĩ một chút, cũng đồng ý, liền gật đầu nói: “Cũng đúng...”

Sau đó, tâm cũng chậm chậm yên ổn xuống.

Lúc này xoay người, lôi kéo Tần Kính Quân nói: “Đã như vậy, chúng ta cũng không cần lo cho họ, chúng ta đi vào chờ kết quả là được.”

Kết quả Lục Thính Lan vẫn lưu ở bên ngoài xem Tần Vô Song và Tần Kính Quân đánh nhau chết sống, Vân Khuynh và Tần Kính Quân, Tần Vô Hạ còn lại là thông dong ngồi ngay ngắn trong phòng.

“Tiểu Bảo, nói cho ba ba, người làm sao gặp được ca ca người???”

Tần Kính Quân nhớ tới cái ngày gặp Ngụy Tư Minh, còn có chút sợ hãi hấn bá đạo.

“Ngày ấy....”

Tần Vô Hạ và Vân Khuynh vào lúc này, đều hóa thân thành người nghe của Tần Kính Quân.

Vân Khuynh nghe xong hành vi của Ngụy Tư Minh á khẩu không nói được gì.

Nửa ngày mới hỏi Tần Vô Hạ: “Vô Hạ, người nói, tính tình này của Đại Bảo rốt cuộc giống ai???”

Nếu là Tần Vô Song năm xưa là loại đáng dập hiện tại của Ngụy Tư Minh...

Phỏng chừng lúc y vừa mới “Gả” cho Tần Vô Song, liền chạy, còn lâu mới đi theo Tần Vô Song cùng nhau đến Tần gia.

Tần Vô Hạ lắc đầu.

Vân Khuynh ngưng suy nghĩ sâu xa một chút: “Tiểu Bảo, người biết mình là chuyển thế linh đồng, mà Đại Bảo là huyết đồng, hai người các người đã định trước là sẽ bên nhau yêu nhau suốt một đời... Đại Bảo như vậy, người... Có thể cảm thấy... Rất khổ hay không???”

Một câu cắt đứt vài lần, Vân Khuynh sau khi thận trọng suy nghĩ, mới đặt đem vấn đề hỏi ra miệng.

Tần Kính Quân ngẩn ra một chút, khuôn mặt trắng noãn chậm rãi liền đỏ.

Gục đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Kỳ thực... Kỳ thực ca ca đối với ta rất tốt...”

Vân Khuynh thấy y như vậy, chỉ biết hai người bọn họ có hi vọng, nhúu mày nói: “Tuy rằng thế tục không dung tha đồng tính mến nhau, huynh đệ mến nhau, thế nhưng ở Tần gia chúng ta, cũng không ngại, chỉ cần người và Đại Bảo hạnh phúc, ở trong lòng ba ba và các đa đa, đều tốt hơn nhiều những thứ khác.”

Tần Kính Quân gạt đầu: “Ta biết, ta và ca ca nhất định sẽ sống tốt...”

Vân Khuynh sờ sờ đầu y: “Vậy là tốt rồi, các người hiện tại tuổi còn nhỏ, cùng một chỗ bồi dưỡng cảm tình trước, chờ lớn hơn một chút, ta và các đa đa của người sẽ bàn chuyện cho hai người, năm xưa bọn họ có thể cho ta một cái hôn lễ, ta cũng có thể cho các người một cái hôn lễ.”

“Cái kia...”

Trên khuôn mặt Tần Kính Quân càng thêm đỏ ửng, liếc nhìn Tần Vô Hạ và Vân Khuynh: “Nếu có tiểu bảo bảo, việc này sau đó bàn bạc có thể không tốt hay không???”

Tần Vô Hạ và Vân Khuynh lúc này ngây người.

Đặc biệt Vân Khuynh, y qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, chớp chớp mắt, có chút gian nan hỏi Tần Kính Quân: “Người... Tiểu Bảo, người nói là có ý gì???”

Đầu Tần Kính Quân gần như chôn vào trong quần áo của mình: “Ta và ca ca đã qua lễ chu công... Ta sợ, chúng ta sẽ có tiểu bảo bảo...”

”...”

Vân Khuynh lúc này không có âm thanh.

Chỉ cảm thấy bầu trời một đạo sấm rền đánh xuống người y, đánh đến trong ngoài cháy sém.

Y quả thực không thể tin được mình nghe thấy cái gì, bọn chúng, bọn chúng dĩ nhiên đã qua lễ chu công!!!

Trời ơi!!!

Bọn chúng mới mười bốn tuổi!!!

Lấy tư duy thế kỷ hai mươi mốt của y đến tự hỏi, thân thể bọn chúng đều còn chưa phát dục trưởng thành, dĩ nhiên... Thế nhưng, đây hình như không phải trọng điểm!!!

Trọng điểm là, lúc hai người mới gặp nhau Ngụy Tư Minh đã bá đạo như vậy, Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh quen biết cũng chỉ có một chút thời gian... Đáy lòng Vân Khuynh bỗng nhiên mọc lên một cỗ tức giận, nhìn Tần Kính Quân, thanh âm đông lạnh nói: “Là hấn bức người sao??? Là Đại Bảo bức người???”

Tuy rằng hai người đều là nhi tử của mình, hơn nữa có lỗi với Đại Bảo càng nhiều chút, thế nhưng, y như trước không cho phép Đại Bảo ức hiếp tiểu Bảo.

Tần Kính Quân khuôn mặt trắng nõn tràn ra xấu hổ lúng túng: “Không có... Ba ba, người không cần nghĩ nhiều như vậy...”

Vân Khuynh thấy Tần Kính Quân như vậy nhìn đến gần tò te.

Bộ dáng này của Tần Kính Quân, rõ ràng là có tình với Ngụy Tư Minh... Vân Khuynh phản ứng nửa ngày, mới lấy lại tinh thần, thở dài, nói: “Cũng được... Chuyện các người, các người tự chú ý là được... Thứ ta muốn, chỉ là thấy các người hạnh phúc...”

Nét mặt Tần Kính Quân rút đi xấu hổ, nắm tay Vân Khuynh, chăm chú nhìn Vân Khuynh:

“Ba ba, yên tâm đi, ta và ca ca nhất định sẽ sống thật tốt.

Kỳ thực khi còn bé, ta một mực đoán ca ca là người như thế nào, ta nói cho mình, phải tu thân dưỡng tính, trong tương lai nhìn thấy ca ca, nhất định phải ngăn cản hãm tạo sát ngược, nhất định phải thay đổi số phận huyết đồng... Khi đó, chỉ là bởi vì trách nhiệm của chuyển thể linh đồng, thế nhưng, sau khi nhận thức Ngụy Tư Minh, lại không hề vì như vậy... Ta muốn thay đổi hãm, muốn để hãm thả lỏng đối mặt với thế giới này, đơn giản chỉ vì hãm là hãm, mà không bởi vì hãm là huyết đồng, ta là chuyển thể linh đồng...

Ba ba người biết không, lúc ta không biết hãm là ca ca, ta thậm chí từng nghĩ tới, ta có nên vì hãm buông tha chuyện chuyển thể linh đồng nên làm hay không... Ba ba, có phải ta rất ích kỷ hay không...”

“Đương nhiên không.”

Ba chữ này, mang theo hơi thở băng lạnh, hiển nhiên không phải Vân Khuynh nói, thân thể Tần Kính Quân cương một chút, quay đầu lại, Ngụy Tư Minh đứng ở phía sau y, quần áo có chút mất trật tự, thế nhưng nét mặt biểu tình, lại nhu hòa xuống không ít.

Vân Khuynh cũng thấy được Tần Vô Song, mỉm cười, trêu ghẹo nói:
“Thế nào, các người ai thắng ai bại???”

Tần Vô Song bước về phía y, cười đắc ý: “Làm lão tử không hổ là làm
lão tử, thắng, tự nhiên là ta tướng công của người...”

KHUYNH TẤN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 311: Ngoại Truyện 2.13 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Huynh Đệ Khó Xử

Tối buổi tối, Ngụy Tư Minh và Tần Kính Quân gặp được ba đệ đệ ở lại trong nhà trở về từ học viện.

Ba củ cải nhỏ, tiếp nối tên Tần Sơ Tuyết của tỷ tỷ bọn họ, phân biệt tên là Tần Triển Vân, Tần Thư Phong, Tần Xuy Vũ.

Về phần ba hài tử này, rốt cuộc là hài tử của ai, liên phân không rõ, thế nhưng cũng không ai lưu ý những thứ này, Tần gia tam huynh đệ, càng không quản hài tử kia có phải của mình hay không.

Tần Triển Vân hôm nay mười tuổi, Tần Thư Phong chín tuổi, Tần Xuy Vũ thì chỉ có bảy tuổi.

Đại hài tử kéo tay tiểu hài tử, được Tần gia tổng quản Hồng thúc tự mình đón về.

Vừa về nhà, bọn họ liền thẳng đến thư phòng Tần Vô Song.

“Ba ba...”

“Ba ba...”

“Đa đa...”

Ba hài tử, Tần Thư Phong và Tần Xuy Vũ đều chạy tới chỗ Vân Khuynh, một trái một phải chen vào trong lòng Vân Khuynh.

Mà Tần Triển Vân còn lại là đứng ở cửa lễ phép hành lễ với Tần Vô Song.

Vân Khuynh nét mặt mang cười, sờ sờ đầu bọn họ: “Đã trở về, có mệt hay không???”

“Không mệt...”

Hai tên tiểu quỷ cười vẻ mặt ngây thơ, đều lắc đầu.

Vân Khuynh giơ lên mắt nhìn Tần Triển Vân, vẫy vẫy tay với hắn: “Triển Vân, đến đây.”

Tần Triển Vân bước nhanh tới trước mặt y, tôn kính kêu một tiếng: “Ba ba.”

Vân Khuynh gật đầu: “Hôm nay đại ca và nhị ca các người đã về, ta mang các người đi gặp bọn họ.”

Nói y đứng lên, một tay nắm Thư Phong, một tay nắm Xuy Vũ, Tần Triển Vân đi theo phía sau bọn họ.

Tần Vô Song nhìn bóng dáng bọn họ một lớn ba nhỏ, cười lắc đầu, vùi đầu tiếp tục công tác.

Tần Thư Phong vừa đi, vừa dùng đưa cánh tay Vân Khuynh, ngẩng đầu hỏi: “Ba ba, nhị ca có phải là đại ca ca xinh đẹp ở chỗ gia gia râu bạc hay không, đại ca cái kia... Ân, là ca ca các đa đa nói đi ra ngoài học võ???”

Trên khuôn mặt Vân Khuynh dáng cười càng đậm: “Đúng vậy, chính là bọn họ.”

Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh mặc dù trước đó, chưa từng ở trong Tần phủ, nhưng là bọn hắn cũng không bị lãng quên, Vân Khuynh luôn luôn đem chuyện bọn họ một lần một lần nói cho đám hài tử trong nhà.

“Nga ~ thật tốt, lại có thể thấy ca ca xinh đẹp rồi ~~ ”

Tần Thư Phong nói đến vui vẻ, lúc này bỏ qua tay Vân Khuynh, hưng phấn chạy tới phía trước.

Vào năm ngoái, Tần Vô Song bọn họ từng dẫn Tần Thư Phong cùng đi Lưu Ly tiểu trúc, hẳn đối với đại ca ca xinh đẹp lại ôn nhu trong Lưu Ly tiểu trúc kia, thế nhưng vẫn nhớ mãi không quên.

Vân Khuynh cũng không ngăn cản mặc hắn chạy.

Chỉ là quay đầu lại nói với Triển Vân: “Triển Vân, đi theo phía trước, xem Thư Phong đừng để hắn bị ngã.”

Lạnh lùng trên người Ngụy Tư Minh, có chút giống với Tần Vô Phong, thế nhưng so sánh với Ngụy Tư Minh, Tần Triển Vân mười tuổi càng giống Tần Vô Phong hơn, trầm ổn, hiểu chuyện, tâm tư trách nhiệm rất mạnh.

Vân Khuynh mang theo bọn họ đi tới chỗ Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh, từng người giới thiệu với nhau.

Tần Kính Quân đối với ba đệ đệ nhỏ hơn mình phi thường thích, Ngụy Tư Minh vẫn là nhàn nhạt, không có một chút ý muốn thân thiết với bọn họ.

Tần Thư Phong có vẻ dị thường thích Tần Kính Quân, gắt gao muốn trèo lên người y.

Đáng tiếc mỗi lần tiếp cận Tần Kính Quân, đều bị Ngụy Tư Minh không khách khí bắt lại ném tới trong lòng Vân Khuynh.

Ban đầu Tần Thư Phong còn thấy thú vị, thường xuyên qua lại số lần nhiều, hẳn liền nổi giận, trừng mắt Ngụy Tư Minh, kêu to: “Đáng ghét đại ca, luôn luôn chơi xấu, vì sao không cho ta đến gần nhị ca.”

Ánh mắt như băng lạnh của Ngụy Tư Minh dừng một hồi trên người hắn, hừ lạnh một tiếng, lại dời đi, biểu thị mình không thèm nhìn Tần Thư Phong.

Tần Thư Phong cũng hừ lạnh một tiếng, từ trong lòng Vân Khuynh trèo xuống, tiếp tục cọt cọt lên người Tần Kính Quân.

Không có bất cứ ngoài ý muốn nào, lại bị Ngụy Tư Minh ném trở về.

Lúc này, Tần Thư Phong là thật tức giận, ôm ống tay áo Vân Khuynh khóc lên: “Ô ô... Đại ca thật xấu... Lấy lớn hiếp nhỏ... Đại ca đáng ghét... Sau đó không bao giờ chơi với đại ca nữa...”

Vân Khuynh vốn nhìn Tần Thư Phong bị trêu chọc còn rất thú vị, vừa nhìn đến hắn khóc, lập tức một người đầu hai người.

Tiểu hài tử đều là không khóc thì thôi, vừa khóc sẽ rất khó dỗ, trừ phi là thật cho hắn thống khoái một lần, hiện tại cho hắn thống khoái... Đơn giản chính là nghiêm phạt Ngụy Tư Minh, hoặc là cho hắn tiếp cận Tần Kính Quân... Hiện nay xem ra, hai cái đều có chút khó...

Vân Khuynh vỗ nhẹ vai Tần Thư Phong, dỗ dành hắn, thế nhưng Tần Thư Phong lại không có một chút ý dừng lại.

Tần Kính Quân vốn chỉ có chút giận Ngụy Tư Minh không khách khí với Tần Thư Phong, lúc này thấy Tần Thư Phong bị Ngụy Tư Minh làm cho khóc lớn, không khỏi dùng con mắt ngập nước hung hăng liếc nhìn Ngụy Tư Minh, chủ động ôm lấy Tần Thư Phong dỗ dành.

Ngụy Tư Minh như trước ngăn cản y.

Tần Kính Quân nhíu mày, thẳng tắp nhìn con mắt y: “Thư Phong là đệ đệ của chúng ta.”

Ngụy Tư Minh thản nhiên nói: “Hắn không phải, chỉ có người, chỉ có người mới là đệ đệ của ta.”

Vân Khuynh nhìn mà chết đứng người.

Đây là lần đầu tiên ở ngoài miêu tả của Tần Kính Quân, y nhìn thấy Ngụy Tư Minh cố chấp như thế.

Tần Kính Quân lại nghĩ lời Ngụy Tư Minh, chỉ là nói bậy, mắt xem bọn hắn có một đồng đệ đệ, có thể nào chỉ có một mình y.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh không tiếp thu cũng không sao, y nhận là được.

“Được rồi, Ngụy Tư Minh, hắn không phải đệ đệ của người, là của ta, như vậy được chưa...”

“Người chỉ có mình ta là huynh đệ.”

Y còn chưa nói xong, lại bị Ngụy Tư Minh cắt đứt.

Đầu Tần Kính Quân, lập tức cũng đau lên, y không biết nên giảng đạo lý thế nào với ca ca này, y chớp chớp con người ngập nước, thở dài nói: “Đại ca, làm ca ca là phải bảo vệ đệ đệ, không thể ức hiếp người ta như vậy...”

Ngụy Tư Minh không ngờ Tần Kính Quân lại tính toán chi li như thế.

Hắn nhú nhú mày, không tình nguyện lui bước nói: “Được rồi... Chỉ một lần này, sau đó cách xa đám tiểu quý này một chút.”

Ngụy Tư Minh dùng từ là ‘đám tiểu quý này’, mà không phải ‘tiểu quý này’, xem ra bởi vì Tần Thư Phong, Tần gia huynh đệ khác, đều bị Ngụy Tư Minh liệt vào hàng ngũ cự tuyệt lui tới.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 312: Ngoại Truyện 2.14 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thay Đổi Thật Khó

Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh ở lại Tần gia hai ngày, Vân Khuynh đã biết rõ, Chiến Thiên Y thực sự dạy dỗ Ngụy Tư Minh có chút không thích hợp.

Không, không phải có chút không thích hợp, là rất không thích hợp.

Nào có ai sống quái gở như vậy, chỉ nguyện ở chung với Tần Kính Quân.

Ngay cả Tần Vô Phong năm xưa, cũng chỉ là lạnh lùng một chút với người ngoài mà thôi, đối với người nhà vẫn là tương đương hiền lành.

Thế nhưng Ngụy Tư Minh, đối với những người khác càng không nói, chỉ riêng đối với Tần Kính Quân cũng đã là không ôn hoà.

Trên cơ bản đối với ai, đều là hoàn toàn toàn toàn không nhìn.

Sau khi hiểu được tình huống của Ngụy Tư Minh, Vân Khuynh liền bắt đầu mặt ủ mày chau, có chút tự trách năm xưa không bảo vệ tốt Đại Bảo, khiến hãn hôm nay hình thành tính tình có chút vụn vặt như vậy.

E rằng, không có Tần Kính Quân hấp dẫn lực chú ý của hãn, có lẽ, hãn thực sự sẽ giống như lời Tinh Tú lão nhân nói, trở thành tội nhân họa thế, họa thế huyết đồng.

Vân Khuynh tuyệt không cho phép Ngụy Tư Minh cứ tiếp tục như vậy.

Vì vậy, y liền bắt đầu khuyên bảo Ngụy Tư Minh...

Ở trước mặt Ngụy Tư Minh, rất có một bộ tư thế hóa thân thành Đường Tăng.

Ngụy Tư Minh đối với y không giống đối với Tần Thư Phong trực tiếp đá văng, thế nhưng lại làm trò trước mặt Vân Khuynh bắt đầu tĩnh tọa luyện võ.

Rất trực tiếp biểu thị không nhìn.

Lần đầu tiên, Vân Khuynh ngẩn tò te, có chút phiền muộn, thế nhưng ngẫm lại phụ tử hai người bọn họ nhiều năm không gặp, không thể vừa thấy mặt liền phát giận với người ta, liền nhin.

Lần thứ hai lại muốn nói hửn vài câu, nhìn hửn tĩnh tọa hai tai không nghe việc ngoài thân, liền hiểu cho dù nói hửn hửn cũng không nhất định nghe thấy, hoặc là nghe vào tai, cũng mặc kệ.

Lần thứ ba, đã bình tĩnh hơn, lúc Ngụy Tư Minh tĩnh tọa y tự mình giải trí, Ngụy Tư Minh không tĩnh tọa liền mở miệng nói.

Đối mặt với loại thể tiến công này của Vân Khuynh, nếu là người bình thường, có lẽ thấy y sẽ nhượng bộ lui binh, nhưng Ngụy Tư Minh hết lần này tới lần khác lại là một quái thai.

...

Hai phụ tử dây dưa, may là trung gian có Tần Kính Quân bọn họ, bằng không Vân Khuynh tuyệt đối kiên trì không nổi.

Chẳng qua loại hành động này của Vân Khuynh cũng đích xác không duy trì liên tục được vài ngày liền bị ngăn lại.

Bị ai ngăn lại???

Đương nhiên là bị ba đa đa của Tần Kính Quân, dùng lời Tần Vô Song mà nói, chính là: “Chuyện hai huynh đệ bọn họ, để tự chúng nó giải quyết đi.”

Vân Khuynh lập tức tròn mắt phản bác: “Bọn họ là nhi tử của ta, ta có thể nào không quản???”

“Người quản, có thể thay đổi được gì???”

Bọn họ hai người, vẫn không ở bên người chúng ta, chúng ta không hiểu thói quen sinh hoạt của chúng, không hiểu tính tình cụ thể của chúng, không biết chúng thích cái gì, cũng không biết chúng ghét cái gì, như vậy phải thay đổi thế nào???

Mấy ngày nay người còn nhìn không ra, tính tình đại nhi tử của người chính là tảng đá cứng ở dưới hầm cầu, vừa thối lại vừa cứng, ngoại trừ tiểu Bảo ra không ai có thể thay đổi hẳn.”

Khí thế của Vân Khuynh yếu đi vài phần, thấp giọng nói: “Người nói thói quen sinh hoạt, tính cách mấy thứ này... Chúng ta cũng có thể chậm rãi lý giải...”

Tần Vô Song gật đầu: “Đúng, chậm rãi lý giải, thế nhưng tiểu Bảo dụng tâm lý giải là được... Lòng của người, đặt trên người ta, đại ca và Vô Hạ là được rồi, bọn nhỏ đều trưởng thành, cần gì phải để bụng bọn họ quá nhiều như vậy...”

Phỏng chừng, Tần Vô Song nói nhiều như vậy, một câu cuối cùng mới là then chốt... Cứ như thế, Tần gia ba ba phẩy tay buông tha kế hoạch thay đổi tính cách đại nhi tử, tiến tới đem nhiệm vụ gian khổ mà vĩ đại này giao cho nhị nhi tử.

Tần Vô Song nói không sai.

Tính tình Ngụy Tư Minh vừa thối lại vừa cứng, bất luận ai chọc tới hăn, cũng sẽ không cho nửa phần mặt mũi, muốn nói ai có thể ảnh hưởng đến hăn, liền chỉ có tiểu Bảo, thế nhưng, muốn thay đổi hăn, sợ là ngay cả tiểu Bảo cũng không được.

Tần Kính Quân vì chuyện thay đổi Ngụy Tư Minh mà phí không ít tâm tư, cuối cùng quyết định dùng phương pháp tiến hành theo chất lượng.

Đầu tiên, Tần Thư Phong thích dính y nhất, đứng thứ bảy trong đám hài tử Tần gia, kế hoạch bước đầu tiên của Tần Kính Quân chính là để Ngụy Tư Minh không ngăn trở Tần Thư Phong thân cận y nữa, tiến tới tiếp thu đệ đệ Tần Thư Phong này.

Sau đó chính là cùng đệ đệ cùng nhau tiếp thu đệ đệ muội muội khác, lại cùng bọn đệ đệ muội muội cùng nhau tiếp thu ba ba, tiếp thu các đa đa... Cho tới khi hăn đem toàn gia mọi người xem như là thân nhân mới thôi.

Trên thực tế, kế hoạch của Tần Kính Quân, tiền đề là quang minh, nhưng con đường thì ngoằn ngoèo.

Sau vô số lần Ngụy Tư Minh ném Tần Thư Phong ra cửa sổ, Tần Kính Quân rốt cục buông tha kế hoạch như vậy.

Thế nhưng ngoài dự liệu của y chính là, Tần Thư Phong ban đầu bị ném khóc, dĩ nhiên lại trở nên dị thường thích Ngụy Tư Minh.

Y hỏi Tần Thư Phong vì sao, Tần Thư Phong dĩ nhiên trả lời y: “Nhờ đại ca ban tặng, khinh công của ta càng ngày càng tốt... Ngay cả các đa đa cũng đều khen ta thông minh lại chịu khó...”

“...”

Tần Kính Quân buông tha kế hoạch này.

Lại bắt đầu nghĩ kế hoạch khác.

Không bao lâu, kế hoạch thứ hai ra lò.

Linh cảm của kế hoạch thứ hai chính là từ một câu Tần Thư Phong nói ở trên.

Ngụy Tư Minh bình thường nhìn qua rất thích luyện võ, y muốn Ngụy Tư Minh dạy võ cho mấy người đệ đệ muội muội khác, dùng võ kết bạn, bởi vì võ mà tiếp thu đệ đệ muội muội rồi sau đó thế này thế kia...

Ngụy Tư Minh tự nhiên sẽ không dễ dàng đáp ứng đề nghị của Tần Kính Quân.

Cái này phải nhờ vào Tần Kính Quân, dùng mắt to ngập nước trừng vài ngày, chiến tranh lạnh vài ngày, không nhìn vài ngày, không được nữa liền nặn ra vài giọt nước mắt, lật qua lật lại, lặn qua lặn lại, Ngụy Tư Minh chỉ có thể yên lặng dựng thẳng cờ trắng đầu hàng.

Ngụy Tư Minh thỏa hiệp khiến Tần Kính Quân âm thầm mừng rỡ, cho rằng kế hoạch thứ hai của mình sẽ thành công.

Ai biết...

Không được ba ngày, đệ đệ muội muội được Ngụy Tư Minh dạy toàn bộ lau nước mắt, đến thỉnh cầu y đừng cho Ngụy Tư Minh dạy bọn hắn.

Tần Kính Quân ngạc nhiên hỏi vì sao.

Tần Thư Phong nói:

“Chúng ta vẫn cho rằng các đa đa lúc dạy chúng ta luyện võ chính là ma quỷ, ai biết, so với đại ca, đa đa bọn họ thực sự là Bồ Tát sống đại từ đại bi.

Vốn có, các đa đa huấn luyện chúng ta so với hài tử bình thường đã mạnh mẽ hơn nhiều, ai biết đến chỗ đại ca, đại ca cả ngày dĩ nhiên chỉ cho chúng ta ăn hai bữa cơm, ngoại trừ thời gian ăn, nửa khắc cũng không cho chúng ta nghỉ ngơi... Ban đêm ngủ cũng chỉ có ba canh giờ ngắn ngủi...

Nhị ca, van cầu người, chúng ta không cần tuyệt thế võ công giống như đại ca, người mau mau kéo đại ca về đi, chúng ta không bao giờ muốn đại ca dạy nữa...”

Đối mặt với một đám đệ đệ muội muội đáng thương, Tần Kính Quân tâm tồn áy náy thỉnh cầu Ngụy Tư Minh đừng đi dạy bọn họ nữa... Vì vậy, kế hoạch thứ hai, tiếp tục lấy thất bại làm kết cục.

Tần Kính Quân phiền muộn.

Y hoài nghi trên thế giới này, thực sự sẽ có biện pháp thay đổi Ngụy Tư Minh sao???

Lúc này, gia gia nãi nãi quanh năm ở bên ngoài của họ, Tần Du Hàn và Liên Duyệt đã trở về.

Nhớ kỹ năm xưa sau khi Đại Bảo tiểu Bảo sinh ra, Liên Duyệt yêu thương tiểu Bảo nhất, thế nhưng, sau đó, Đại Bảo vào lúc nàng chăm sóc mất tích, nàng liền tưởng nhớ Đại Bảo không ngớt.

Tuy rằng sau đó biết Đại Bảo là theo Chiến Thiên Y đi học võ, không có bất luận cái gì nguy hiểm, nhưng nàng vẫn áy náy.

Lúc trở lại Tần gia, thấy Ngụy Tư Minh loại hình dạng này, trong lòng càng khó chịu, liền giống như Vân Khuynh lúc đầu, muốn lấy thân ấm áp lay động Ngụy Tư Minh.

Không cần đoán, tự nhiên là thất bại.

Sau khi thất bại, Liên Duyệt bí mật gặp mặt Tần Kính Quân: “Tiểu Bảo, đại ca người có từng nói cho người, mấy năm nay hắc đều ở nơi nào, sống thế nào hay không???”

Tần Kính Quân chớp chớp mắt to ngập nước, nhu thuận hồi đáp: “Ta từng hỏi đại ca vấn đề này, đại ca nói hắc ở một chỗ tên là núi Vân Vụ, ở đó chỉ có hắc và sư phụ hắc, hắc cũng không thường nói chuyện với sư phụ hắc...”

Tần Kính Quân nói ra chuyện mình biết đến một chút.

Liên Duyệt nghe xong Tần Kính Quân nói, ngưng mi trầm tư.

Nghĩ nghĩ, trên khuôn mặt tuyệt không thấy già đi của nàng lộ ra dáng cười vui vẻ: “Tiểu Bảo tiểu Bảo, người nói, đại ca người có phải là vì một mực ở trên núi Vân Vụ, chưa từng ở chung với những người khác, hơn nữa Chiến Thiên Y cái tên kia tận lực giáo dục, mới biến thành cái dạng hiện tại này...”

Tần Kính Quân nghiêng đầu, trên khuôn mặt cũng chậm chậm lộ ra biểu tình hiểu rõ: “Đúng vậy... Vốn ta còn không nghĩ tới, nghe nãi nãi nói như thế, cũng nghĩ hắc là như vậy...”

Liên Duyệt gật đầu: “Đã biết vấn đề, có phương hướng, vấn đề giải quyết, cũng liền dễ hơn.”

Tần Kính Quân mỉm cười gật đầu:

“Ân, đúng vậy...”

Chúng ta để đại ca ở chung cùng với những người khác là được... Ân... Không bằng như vậy đi, nãi nãi, ta cùng đại ca đi ra ngoài một chút, giống người và gia gia, đi các địa phương xinh đẹp du lịch... Thứ nhất mở rộng tâm tình, thứ hai chậm rãi giáo dục đại ca ở chung với những người khác...”

Liên Duyệt trầm ngâm một chút: “Biện pháp này không tệ, thế nhưng, chúng ta vẫn nên thương lượng một chút với ba ba người, y nhiều năm không gặp huynh đệ hai người các người, tuy rằng hiện tại tính tình Đại Bảo khiến kẻ khác lo lắng, thế nhưng y vẫn rất thích rất luyện tiếc các người, các người về nhà chưa bao lâu đã muốn đi, ta sợ trong lòng y không thoải mái.”

Vẻ mặt Tần Kính Quân cũng ảm đạm xuống vài phần: “Ân, ta sẽ thương lượng chuyện này với ba ba.”

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 313: Ngoại Truyện 2.15 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Tiểu Bảo Có Thai

Cho dù Vân Khuynh luyện tiếc Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh, y cũng phải buông tay cho hai huynh đệ rời đi.

Bởi vì y là thật lòng mong muốn đại nhi tử của mình, có thể giống như một người bình thường có thất tình lục dục, sản sinh hữu tình, thân tình với người không phải tiểu Bảo, mong muốn hẳn học được cách ở chung với người khác tiểu Bảo.

Vì vậy, Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh quay về Tần gia không được nửa năm, lần thứ hai rời khỏi Tần gia.

Lúc này đây, trong miệng Liên Duyệt nói đến, là du lịch giải sầu, trong miệng Tần Vô Song mấy người nói ra, lại là du lịch giang hồ.

Sau khi rời nhà, hai người cũng không có mục đích đặc biệt, liền chọn một cái phương hướng, một đường đi tới.

Dọc theo đường đi, kỳ văn dị sự nghe được không ít, cũng thấy không ít, trải nghiệm bản thân, cũng không tính là ít.

Lấy tính cách của Ngụy Tư Minh, làm nhiều nhất chính là thờ ơ lạnh nhạt, thế nhưng, đệ đệ tình nhân của hắn Tần Kính Quân lại vừa vặn tương phản với hắn, cực kỳ nhiệt tình, vui vẻ giúp người.

Điều này vốn không có gì sai, nhưng Ngụy Tư Minh hết lần này tới lần khác không thể thấy đệ đệ nhà mình để bụng với người khác, hao tâm tổn

sức vì chuyện người khác, mỗi khi không cho phép đệ đệ hăn xen vào việc của người khác, đều lấy thất bại làm kết cục.

Cuối cùng, để tránh cho đệ đệ tiếp xúc với đám người lòng mang gậy rối với đệ đệ trong mắt hăn, hăn chỉ phải tự mình giải quyết sự kiện kia cho đệ đệ hăn an tâm.

Đi hơn một năm, Tần Kính Quân cuối cùng cũng triệt để thăm dò được tính tình Ngụy Tư Minh.

Ngụy Tư Minh như trước vẫn là Ngụy Tư Minh kia, may mắn không đổi, nhưng Tần Kính Quân vẫn rất thoả mãn, hơn nữa cũng không còn dự định thay đổi Ngụy Tư Minh.

Ngụy Tư Minh rất vô tình, thế nhưng, chỉ là đối với người xa lạ, đối với y còn lại là cực tốt.

Tuy rằng luôn luôn lạnh mặt, cũng không biết nói gì đó khiến người ta vui vẻ, nhưng chuyện nên làm lại không hề bỏ bớt, cũng rất chăm chú cẩn thận.

Mỗi lần ăn tết y viết thư về nhà, Ngụy Tư Minh sẽ luôn chuẩn bị lễ vật cho người trong nhà, nhất kiện nhất kiện chuẩn bị, lấy ánh mắt Tần Kính Quân đến xem, đó cũng nhất định sẽ là lễ vật người nhà y thích.

Thời gian lâu dần, y liền biết Ngụy Tư Minh lạnh, chỉ là ở mặt ngoài, hăn cũng không phải là thật không quan tâm bất luận kẻ nào, mà là đem người hăn quan tâm yên lặng đặt ở trong lòng.

Tuy rằng hăn không thích người nhà quá mức thân cận với Tần Kính Quân, nhưng điều này một chút cũng không ảnh hưởng đến chuyện hăn đặt người nhà để ở trong lòng.

Sau khi hiểu ra mảy chuyện này, lại học cách hưởng thụ Ngụy Tư Minh bá đạo, Tần Kính Quân cũng không còn chấp nhất thay đổi Ngụy Tư Minh nữa.

Y nghĩ Ngụy Tư Minh như vậy cũng rất tốt.

...

Lại thêm một mùa xuân, băng tuyết mới tan, Ngụy Tư Minh và Tần Kính Quân đi tới Xích Yên quốc nữ hoàng quản hạt.

Quốc gia này, có chút khác với tam đại quốc gia kia, nữ tôn nam ti, nữ hoàng đế, nữ vương gia, nữ tướng quân... Nữ nhân có thể thú một người hai người thậm chí là càng nhiều nam nhân, nam nhân suốt đời chỉ có thể gả cho một nữ nhân... Nữ chủ ngoại, nam chủ nội, trên đường nếu thật có sự kiện cường đoạt mỹ nhân, liền nhất định là nữ nhân đoạt mỹ nam.

Dung mạo của Tần Kính Quân xinh đẹp tuyệt trần, thật sự là vạn trung khó gặp, khí thế của Ngụy Tư Minh ngang tàng, cũng là thế gian ít có.

Đối với các nữ nhân Xích Yên quốc lòng tin bành trướng, cực kỳ tự phụ này mà nói, mỹ nam tất nhiên là thích, nhưng họ càng thích đem nam tử có ‘khí thế nữ tử’, mài thành nam tử nhu nhược.

Vì vậy, Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh cũng rất ‘May mắn’ bị tiểu vương gia theo dõi.

Vương gia thân muội muội của nữ hoàng, ở Xích Yên quốc hoành hành ngang ngược, đối với Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh hai mỹ nam khí chất khác hẳn nhau, quả nhiên là vừa thấy liền kinh vi thiên nhân, không để ý trước mặt công chúng, lôi ra thân phận cường đoạt mỹ nam.

Kết quả bi thảm, không khó tưởng tượng.

Cả đám, mặc kệ là thị vệ hay vương gia, đều bị mặt mũi bầm dập, nếu không phải Tần Kính Quân khuyên bảo, phỏng chừng Ngụy Tư Minh sẽ trực tiếp lấy mạng các nàng.

Đánh người xong, ném tới trên đường, hai người tiếp tục kêu ngạo đi ở khách sạn bình dân, thế nhưng các khách sạn bình dân lại sợ thế lực của vương gia, cự tuyệt bọn họ đặt chân.

May là, bọn họ ở trong Xích Yên quốc, cũng không xem như đưa mắt không quen, ở chỗ này, còn có Bách Hiếu Lâu.

Vạn bất đắc dĩ, Tần Kính Quân và Ngụy Tư Minh liền đi Bách Hiếu Lâu.

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ, phi thường hoan nghênh bọn họ, đối với hai người đại nhi tử và nhị nhi tử sau khi lớn lên của Vân Khuynh bọn họ còn thật sự chưa từng gặp qua.

Vì vậy, Thượng Quan Nhược Vũ và Thượng Quan Tôn trịnh trọng tự mình chiêu đãi bọn họ.

Tuy rằng chưa gặp qua, thế nhưng đối với tính tình Ngụy Tư Minh, bọn họ cũng là có nghe thấy, cho nên đối với tính tình băng lãnh của Ngụy Tư Minh chỉ là thấy nhưng không trách, tự giác không đi trêu chọc Ngụy Tư Minh, chỉ thân cận với Tần Kính Quân.

Hai ngày này Tần Kính Quân ăn đồ bị đau bụng, lúc ở trên bàn cơm lần đầu tiên nôn ra, Tần Kính Quân liền giải thích như vậy.

Lông mày Ngụy Tư Minh nhíu rất chặt, ánh mắt lạnh lùng, nhưng là cái gì cũng chưa nói.

Bọn họ là ngồi thuyền đến Xích Yên quốc, ở trên đường Tần Kính Quân vẫn liên tục nôn, chỉ là trên thuyền không có đại phu, Ngụy Tư Minh lại chỉ biết chế chút dược trị thương, đối với y thuật không phải quá tinh thông,

vậy nên chuyện xem bệnh cho Tần Kính Quân liền kéo dài mấy ngày, sau khi hai người chuẩn bị lên bờ, liền lập tức đi tìm đại phu.

Ai biết vừa lên, còn chưa kịp làm gì, liền xảy ra chuyện bị Xích Yên vương gia cường đoạt mỹ nam.

Hôm nay thấy Tần Kính Quân lại nôn, Ngụy Tư Minh lập tức buông bát, không chút khách khí nói với Thượng Quan Tôn: “Tìm đại phu tới.”

Tần Kính Quân tái nhợt nghiêm mặt, lập tức ngăn lại: “Ta không vội, chờ mọi người dùng bữa xong...”

Còn chưa dứt lời, lần thứ hai nôn mửa đã tới.

Thượng Quan Tôn đương nhiên sẽ không chờ dùng bữa xong mới đi tìm đại phu, lập tức gọi thủ hạ tìm đại phu tới.

Lão đại phu có râu sơn dương màu trắng thật dài, bắt mạch cho Tần Kính Quân, tiếp tục tiếp tục, râu mép lại vểnh cao, cả người thiếu chút nữa bị sốc, một đôi con mắt to bằng đậu xanh tròng lên rất tròn: “Này... Này... Vị công tử này, là, là mang thai...”

Hắn nói, thiếu chút nữa cắn luôn đầu lưỡi của mình.

Quá kinh tủng, quá quý dị, sống hơn nửa đời người, hắn lần đầu tiên thấy nam nhân có thể mang thai.

Tuyên cáo này của hắn, khiến mấy người trong phòng đều ngây dại.

Ngụy Tư Minh là người thứ nhất phản ứng tới, tròng cái bụng của Tần Kính Quân: “Bỏ hắn.”

Vừa nghĩ tới có một oa oa ở trong bụng Tần Kính Quân, vô thì vô khắc chiếm lấy Tần Kính Quân, hắn liền phiền muộn.

Tần Kính Quân nghe xong Ngụy Tư Minh nói, trừng lớn hai mắt ngập nước, hai tay che chở bụng: “Người nói cái gì???”

Thượng Quan Tôn và Thượng Quan Nhược Vũ còn lại là mang theo đại phu, chậm rãi lui về dùng bồ câu đưa tin cho Vân Khuynh mấy người.

“Ta nói, bỏ tiểu quỷ chiếm lấy người kia đi.”

Ngụy Tư Minh lời này, cũng để lộ ra nguyên nhân hẳn không muốn hài tử kia.

Tần Kính Quân liền nghe ra vấn đề, hừ lạnh một tiếng: “Hai sự lựa chọn, bỏ đi hài tử, ta và nó cùng đến địa phủ đưa tin, hoặc là lưu lại hài tử, chăm sóc ta thẳng đến hài tử sinh ra.”

Ngụy Tư Minh nghe xong y nói, hô hấp lập tức gấp gáp, sắc mặt tức giận đỏ lên, nhưng lại không có biện pháp với Tần Kính Quân có chút thời gian cố chấp khiến người ta đau đầu.

Ngụy Tư Minh hít sâu một lúc lâu, nhắm mắt lại, lãnh tĩnh một hồi, lại mở: “Được, lưu lại hài tử, chúng ta hiện tại quay về Tần gia, hài tử vừa sinh ra liền ném cho Liên Duyệt, chỉ có lần này, lần sau còn có chuyện như vậy, nhất định phải bỏ hài tử!!!”

Tần Kính Quân không có trả lời, cúi đầu, vỗ về cái bụng cười trộm.

Lần sau???

Chờ đến lần sau hẳn nói, hiện tại không lo.

Đến lúc đó có ra sao, chắc chắn sẽ là cùng loại tình hình này...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 314: Ngoại Truyện 3.1 Tương Thân Tương Ái (Nhất)

Ngoại truyện 3: Tương thân tương ái (4P).

Pn có H hot nhất trong truyện, đề nghị các bạn trẻ suy nghĩ kỹ trước khi đọc.

Vân Khuynh và Tần Vô Phong, Tần Vô Song, Tần Vô Hạ thành thân đã một năm có thừa.

Hài tử thứ ba Tần gia, Tần Hương cũng đã ba tháng.

Năm ngoái khi bọn họ thành thân, Vân Khuynh hoài Tần Hương, về chuyện tình sự, Tần gia tam huynh đệ, đều là cẩn thận cẩn thận càng cẩn thận, rất sợ xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Sau khi sinh Tần Hương, thân thể Vân Khuynh cần điều dưỡng, Tần gia tam huynh đệ lại trải qua một đoạn sinh hoạt cấm dục, đúng ngón tay tính tính, bọn họ đã hơn một năm không có tận hưởng.

Ấm thực nam nữ, nhân chi đại dục tồn yên.(*)

(*) Chuyện ăn uống và chuyện trai gái là bản tính, là ham muốn lớn nhất của loài người

Tần gia tam huynh đệ, đó là nam tử niên kỉ tình lực tràn đầy, tuy rằng võ nghệ cao thâm, nhẫn công đủ cường, thế nhưng, luôn luôn không thể tận hưởng cũng là không được...

Trước đây là cố kỵ Vân Khuynh mang thai, thân thể không chịu nổi gánh nặng, hiện tại, đã không có cố kỵ, bọn họ đương nhiên phải thoả thích làm

chuyện mình muốn làm rồi...

Vì vậy, liền có một màn... 4P...

Ban đêm, ánh nến chập chờn chớp lóe.

Màn giường che giấu trên chiếc giường lớn màu sậm, tiếng rên rỉ gián đoạn mà yêu mị tràn ra.

“Ô... Đừng... Không nên....”

Một đạo thanh âm yếu ớt thở hỗn hển này, mang theo xấu hổ, cùng với kháng nghị nho nhỏ.

Y lần đầu tiên đối mặt với tình huống như vậy, một người, đối mặt với ba nam nhân nhìn chăm chăm mình.

Kỳ thực, y nghĩ, trước đó mang thai Hương Hương chuẩn bị chuồn êm, cùng Tần Vô Song, Tần Vô Phong một lần kia, đã một lần điên cuồng nhất trong đời y.

Nhưng đêm nay, dĩ nhiên lại có thêm một Tần Vô Hạ.

Y không biết là xảy ra vấn đề ở chỗ nào.

Liên Duyệt vì bọn họ ra chủ ý, trong một tuần, mỗi người hai ngày, ngày cuối nghỉ ngơi.

Thế nhưng, vì sao một ngày đêm cuối cùng của tuần này, vào lúc y chuẩn bị đi ngủ, lại bị ba con sói khoác da người xông vào.

Hơn nữa tiến đến xong, cũng không giải thích nhiều cho y, lập tức liền áp đảo y, mơ mơ màng màng liền cởi quần áo y đè lên giường.

Đây tính là chuyện gì chứ...

Lúc này, y trần như nhộng bị ba con sói chăm chú đặt ở dưới thân, nơi yếu đuối bị trêu chọc có chút đứng thẳng, bị người nắm ở trong tay thường thức, y có thể nào không kháng nghị???

Nếu là thường ngày, chỉ có một người trong ba người, y cũng sẽ không xấu hổ như vậy.

Nhưng hôm nay, một người nam nhân, làm trò trước mặt hai nam nhân khác, thường thức chỗ tư ẩn của y, cho dù nam nhân kia và hai nam nhân khác là huynh đệ, y cũng không chịu nổi cảm giác xấu hổ.

Cảm giác như vậy, đều không giống với cảm giác khi cùng với bất luận người nào.

Y dường như trở nên mất cảm hơn nhiều so với thường ngày.

Ba người kia, chỉ là dùng ánh mắt, liền có thể dẫn ra nhiệt tình ẩn dấu trong cơ thể y.

Còn chưa đụng vào y, gần như mới chỉ rút đi quần áo mà thôi, thân thể run run của y đã bật kín một tầng sáng hồng, tuy cùng ba người kia coi như là ‘Lão phu lão thi’, thế nhưng y lại có một loại xung động muốn lấy tay che đi chỗ yếu hại.

Vốn có chuyện năm xưa, trở nên có chút khó có thể tiếp thu, làm hại y phi thường muốn chạy trốn... Sao có thể như vậy chứ... Bàn tay mang theo vết chai, từ da thịt trắng mịn của y xẹt qua, một người ngậm lấy môi y, lưỡi dài ngăn chặn cái miệng y rên rỉ, dây dưa y.

Y không tự chủ được nheo lại hai mắt ngập nước, người nọ hôn y, trên khuôn mặt tuấn mỹ mang theo nụ cười nhã nhặn, trong đôi con ngươi đen như mực lóe ra ôn nhu như nước sáng bóng.

Y không khỏi có chút nhìn đến ngây dại, từ đôi mắt ấy, y thấy được thâm tình, chân thành, ôn nhu, cùng với yêu thương... Rất dễ khiến cho y trầm luân, ngay cả cảm giác xấu hổ vì nơi yếu đuối bị người nắm chặt cũng lui xuống một ít, nhin không được mở miệng nghênh hợp hẳn.

Thực sự, rất thích cảm giác tương cứu trong lúc hoạn nạn với hẳn.

Vô Song.

Đang trầm luân, trước ngực đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, đôi mắt phấp hơi nước rũ xuống, nhìn thấy một cái đầu tóc đen ở trước ngực mình đang gặm cắn da thịt non mềm.

Trong lòng nổi lên một trận khủng hoảng, bàn tay bị đè lên chặn đơn, không tự chủ được giãy giụa, đầu cũng xoay đi, tách ra nụ hôn ôn nhu của Tần Vô Song, kháng nghị hành vi của người trước ngực: “Đừng... Đừng cắn...”

Người nọ ngẩng đầu, còn hơn hai người ca ca, Tần Vô Hạ càng thêm tùy hứng nhúu mày: “Khuynh Khuynh, kỳ thực ta vẫn rất tò mò...”

Đôi mắt hơi nước mê say của Vân Khuynh nỗ lực trợn tròn, chờ câu tiếp theo của hẳn, muốn biết hẳn rốt cuộc muốn hỏi gì.

Tần Vô Hạ lại cúi đầu xuống, liếm một chút lồng ngực trắng nõn mịn màng của Vân Khuynh: “Ta tò mò không biết... Khuynh Khuynh có thể sinh hạ Đại Bảo tiểu Bảo, còn có Hương Hương... Ở đây, liệu cũng có thể nuôi nấng chúng nó hay không...”

Nói, đôi môi hồng nhuận của hẳn, ngậm lấy thù du có chút sưng lên của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lông mày hơi nhúu, ngón tay buộc chặt, cầm lấy chặn đơn dưới thân, toàn thân hồng nhật đỏ ửng càng thêm sâu, có chút tức giận nói:

“Người... Không thể có được hay không... Người không nên đụng ta... Ô...”

Nói, hồng anh trước ngực bị hấn dùng hàm răng hung hăng cắn một chút, khiến Vân Khuynh không tự chủ được rên rỉ một tiếng.

Cảm giác đau đớn pha lẫn với tê dại từ trước ngực lan tràn.

Y rên rỉ khiến ánh mắt Tần Vô Song tối xuống, mà trong lòng Tần Vô Song lại càng bất mãn, lực chú ý của Vân Khuynh bị Tần Vô Hạ lôi đi, hấn liền nắm cầm Vân Khuynh xoay lại, một lần nữa hôn lên môi y.

Lần này động tác của hấn không hề ôn nhu, mang theo vài phần cường thế bá đạo.

Ánh mắt Tần Vô Phong sâu thẳm nhìn ba người bọn họ, ngọc hành trong tay tản ra hơi nóng cấp tốc trưởng đại khiến hấn tương đương thoả mãn.

Hơi ngẩng đầu, ánh mắt trối chặt trên người Vân Khuynh, một ngón tay thon dài của hấn từ da thịt mềm nhẵn chậm rãi xẹt qua, tay kia, còn lại là theo biến hóa biểu tình của Vân Khuynh mà vỗ về chơi đùa xoa nắn ngọc hành tinh xảo.

Ngón tay từ cái bụng bằng phẳng trượt xuống đã đi tới viên tròn tuyết trắng, lưu luyến một trận, lại triển miên hướng về phía chỗ trung tâm hai chân Vân Khuynh, tìm kiếm phía dưới ngọc hành hấn nắm chặt trong tay.

Có lẽ là bọn họ thực sự dạy quá tốt.

Huyệt khẩu chặt trí nóng ướt, đã có chút ẩm, Tần Vô Phong cúi đầu xuống, giống như khen thưởng hôn lên ngọc hành trong tay, nỉ non nói: “Thật ngoan...”

Ngón tay hơi gập, chỉ để ngón trở đứng thẳng, theo dịch trơn ướt dính tìm kiếm vào bên trong.

Thân thể Vân Khuynh cứng đờ, hai chân theo phản xạ khép chặt lại, thế nhưng, lại càng quấn chặt Tần Vô Phong, mà đối với chỗ tư ẩn lại không có một chút tác dụng, chỉ có thể vô lực để địa phương xấu hổ khó có thể mở miệng kia, tiếp tục bại lộ dưới ánh mắt người khác.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 315: Ngoại Truyện 3.2 Tương Thân Tương Ái (Nhị)

“Ô ô...”

Y có lẽ muốn nói gì đó, nhưng bởi vì bị Tần Vô Song phủ kín miệng, nên không nói ra được.

Ngón tay Tần Vô Phong càng nhập sâu vào trong cơ thể y, bị tách ra không khỏe và hơi hơi đau đớn, khiến Vân Khuynh vận vẹo thắt lưng muốn tránh né ba nam nhân trên người.

Thế nhưng, lực lượng của y, ở trong mắt ba người khác lại là bé nhỏ không đáng kể.

Ngón cái ấn tại chu vi mật huyết, nhẹ nhàng xoa bóp, giảm bớt y không khỏe, ngón trỏ còn lại là càng thêm làm càn xoay tròn mở rộng địa phương trơn mềm như tơ nóng cháy trong cơ thể.

Trên trán Vân Khuynh hơi toát ra mồ hôi hột, nét mặt đỏ hồng diễm lệ khiến kẻ khác di không ra ánh mắt, một tay Tần Vô Song nâng gáy y, môi lưỡi chăm chú quấn lấy lưỡi y, một tay khác thì chậm rãi dao động lên tẩm lưng trơn trượt của y.

Trên người y còn có vết tích đêm trước hoan ái lưu lại.

Bị Tần Vô Phong ba người chậm rãi bao trùm.

Bất luận là ai lưu lại.

Tần Vô Hạ theo lồng ngực Vân Khuynh di xuống, lưu lại một chuỗi một chuỗi dấu hôn ẩm ướt trên thân thể và cái bụng đơn bạc trắng nõn của y.

Ngón tay Tần Vô Phong đưa vào trong cơ thể Vân Khuynh, đã từ một ngón biến thành hai, ngón giữa, ngón trỏ, hai ngón tay cùng nhau cố sức khai thác.

Ngọc hành bị hấn nằm trong tay thường thức càng lúc càng lớn, run nhẹ, có chút dấu hiệu muốn giải phóng.

Tần Vô Phong nhú mào, thân thể từ giữa hai chân Vân Khuynh lui đi ra, nghiêng người nằm ở bên cạnh y, cánh môi hơi mỏng ghé vào bên tai y: “Vân nhi... Không nên kích động như vậy nga, phải cùng chúng ta cùng nhau triển miên...”

Nói bàn tay nắm chặt ngọc hành chăm chú trói buộc ở đỉnh ngọc hành, khiến dục vọng mãnh liệt trong cơ thể y khó có thể thỏa mãn.

Sợi tóc Vân Khuynh có chút ẩm ướt, con người ngập nước híp lại, lắc đầu muốn kháng nghị, nhưng lại đem vành tai hồng nhuận của mình đưa đến bên môi đối phương.

Tần Vô Phong ngậm lấy vành tai non mềm, đầu lưỡi theo viền tai phác họa hình dạng lỗ tai y, Vân Khuynh nhin không được rụt rụt cổ.

Ba người này, sao có thể cùng nhau như vậy???

Thực sự là càng ngày càng hồng, hợp lại với nhau ức hiếp y!!!

Từng có một lần cơ sở hợp tác, Tần Vô Song và Tần Vô Phong tương đối tâm linh tương thông, Tần Vô Song và Tần Vô Phong nhìn nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra dự định.

Tần Vô Song rất tự giác nhường cho ca ca đến trước.

Giật giật thân thể, buông ra Vân Khuynh bị hấn nửa đặt ở dưới thân, xoay qua thân thể y để mặt y hướng về phía Tần Vô Phong.

Tần Vô Hạ nhú mào, nhìn hai người ca ca, tự động phối hợp bọn họ.

Tần Vô Phong cùng Vân Khuynh trán đụng trán, nụ hôn mềm nhẹ đặt lên chóp mũi y, tiện đà di xuống: “Vân nhi hiện tại cảm giác thế nào???”

Ngón tay Tần Vô Phong còn đang ở trong cơ thể y ấn xoa ra vào, mà tay Tần Vô Song và Tần Vô Hạ còn lại là phủ trên lưng và eo của y, y cảm thấy nóng, nóng đến mức như muốn bùng nổ.

Toàn thân nóng khó có thể chịu được, cũng cảm thấy thật khát.

“Có cảm giác rất kích động... Rất hưng phấn hay không???”

Tần Vô Phong nói, không chút khách khí lại đưa vào ngón tay thứ ba.

Thân thể Vân Khuynh hơi run run, y đích xác cảm giác kích thích, bởi vì xấu hổ, xấu hổ đến mức tận cùng, cũng cảm thấy phi thường kích thích.

Hơn nữa kích thích này, còn khiến y càng thêm mãn cảm, càng thêm cấp thiết so với ngày thường.

Mật huyết bị tay Tần Vô Phong ra vào đã ẩm ướt thành một mảnh, lượng lớn mật dịch theo ngón tay hằn từ trong mật huyết lỏng lẻo chảy xuôi ra, khiến y không tự chủ được kẹp chặt hai chân.

Nhưng kẹp chặt song song, lại khiến cho ngón tay Tần Vô Phong đưa vào trong cơ thể y càng sâu.

“Ân... Ách...”

Vân Khuynh thở phì phò, cánh môi lúc trước bị hôn sưng đỏ hơi mở ra, tuôn ra rên rỉ khó nhịn, y then thùng lại buông lỏng hai chân.

Lông mi y buông xuống, không dám trực tiếp nhìn Tần Vô Phong, hai gò má, bên tai, cái cổ trắng nõn, bộ ngực trắng nõn đều phỉm màu đỏ ửng, là

vì động tình, cũng là vì ngưỡng ngừng.

Tần Vô Phong nhìn lông mi đen dài run run của y, nguyên trái tim, bỗng nhiên bị lông mi của y phe phẩy mà mềm mại xuống.

Hắn càng đem Vân Khuynh ôm vào trong lòng, cánh môi nóng hổi dán lên bên tai Vân Khuynh, nhẹ nhàng hỏi: “Cho đại ca đi vào được không??? Tiến nhập vào trong thân thể nóng cháy chặt trí tiêu hồn không gì sánh được của người có được không???” (Vũ: Ặc, không ngờ Vô Phong lạnh lùng lại có thể nói ra những lời này aaaaaaaa~~~~~, cái này không phải Vô Song phóng khoáng không kiềm chế được nói ra thì đúng hơn seo??? Sao lại thía này, chẳng lẽ đây là bản chất của nam nhân Tần gia...)

Trước đó, Tần Vô Phong chưa bao giờ nói như thế, hỏi vấn đề rõ ràng như vậy với Vân Khuynh.

Vân Khuynh cảm thấy bên tai mình dường như vang lên ‘Oanh’ một tiếng nổ mạnh, khuôn mặt y nở tung, máu trong người y hầu như chảy ngược dòng, khuôn mặt y không còn là đỏ ửng, mà là bị nổ thành màu đỏ tươi, tươi đẹp ướt át: “Người...”

Thanh âm y yếu ớt mà run rẩy, tràn ngập mỉa hoặc, rên rỉ giống như lời mời.

Tần Vô Phong kéo qua một tay Vân Khuynh, bao trùm lên thứ dâng trào càng trưởng càng lớn của mình: “Vân nhi... Cảm thụ một chút... Cảm thụ một chút đại ca cần người đến cỡ nào... Muốn chạy ào vào thân thể của người đến cỡ nào...”

Con mắt Vân Khuynh nhắm chặt, hầu như là không dám mở mắt nhìn Tần Vô Phong.

Cánh môi Tần Vô Phong cọ cọ lên vết tích trên cổ bị hắn ấn lên, thanh âm mềm nhẹ lại mang theo mê hoặc: “Cho ta đi vào... Có được không, có

được hay không...”

Trên khuôn mặt Vân Khuynh đỏ tươi lan tràn, không thể mở miệng ân một tiếng, y không trả lời Tần Vô Phong, nhưng vì sao Tần Vô Phong nhất định muốn ép y như thế???

Đôi môi nóng hổi của Tần Vô Phong lui về, tìm đến môi Vân Khuynh, mỉm cười nỉ non: “Vân nhi ngoan...”

Nói, bàn tay thường thức ngọc hành, vào lúc ngọc hành run run bạo phát, giơ lên một chân thon dài trắng nõn của Vân Khuynh, đem bàn tay chôn ở trong mật huyết lui đi, mật huyết màu sắc diễm lệ chăm chú lưu luyến hấp thụ ngón tay hẵn, có lượng lớn ái dịch bị kéo theo ra ngoài.

Mật huyết trông không giống như cái miệng nhỏ nhắn tham lam, liên tục nhúc nhích khép mở.

Tần Vô Phong cười khẽ hai tiếng, đem dục vọng nóng cháy của mình để ở cửa vào mật huyết nhẹ nhàng cọ cọ, đôi môi hôn môi Vân Khuynh, dùng đầu lưỡi nạy mở môi y, vươn đi vào, cùng lưỡi y quấn quýt lấy nhau.

Cùng thời khắc đó, dục vọng dưới thân cũng xông vào thân thể Vân Khuynh.

“Ô...”

Kêu lên một tiếng đau đớn, Vân Khuynh bỗng nhiên nằm chặt ra giường dưới thân, nhắm mắt lại, thả lỏng mình dung nạp cực lớn xâm nhập thân thể...

Giờ khắc này, y dường như quên, còn có hai người khác tồn tại.

Hơn nữa, hai người kia cũng tuyệt không cho phép mình bị bỏ qua...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 316: Ngoại Truyện 3.3 Tương Thân Tương Ái (Tam)

Tần Vô Hạ thấy đại ca đã bắt đầu ăn, không khỏi tâm ngứa.

Hắn cũng muốn ăn Vân Khuynh nha, ăn tươi ăn tươi, ăn tươi thật tốt.

Giương mắt nhìn nhị ca của mình, nhị ca nhà mình bên kia xoay qua khuôn mặt tuyệt sắc ửng đỏ của Vân Khuynh, đang vẽ mặt ghen tuông hôn môi Vân Khuynh.

Hơi mím môi, môi Tần Vô Hạ dán lên tấm lưng trơn mềm phần hông của Vân Khuynh, ngón tay không tự chủ được mò lấy cúc huyết giấu ở giữa hai gò đất đỉnh kiêu của Vân Khuynh.

Lúc này toàn bộ nỗi lòng của Vân Khuynh đều dây dưa trên người Tần Vô Phong.

Dục vọng nóng cháy của Tần Vô Phong không ngừng ra vào trong cơ thể chật trí của y, không khỏe đau nhức hỗn hợp với khoái cảm quen thuộc khiến thân thể y run nhè nhẹ, ý nghĩ chậm rãi thành một mảnh mơ hồ.

Thân thể Tần Vô Hạ không ngừng trượt, theo dục vọng phía trước không ngừng tiến nhập trong cơ thể Vân Khuynh, thắt lưng và hạ thể y không ngừng lay động, ngón tay Tần Vô Hạ vừa đụng tới cúc huyết đóng chặt, lại vì người phía trước đâm vào thật sâu khiến cho cúc huyết chật hẹp không hề báo trước ngậm lấy ngón tay hắn.

“Ách...”

Vân Khuynh lông mày nhú chặt, nhẹ giọng thở ra.

Lúc này hậu huyệt chưa bị đụng chạm, bỗng nhiên bị ngón tay cứng rắn tách ra, đau đớn đột ngột khiến thân thể y nao núng một chút.

Tần Vô Phong chui ở trước ngực y, ngậm lấy nhũ tiêm cứng rắn như rubi găm cắn cọt xát, dưới thân còn lại là không ngừng ma sát trong cơ thể Vân Khuynh, vào sâu ra cạn, từ chậm đến nhanh, từ khắc chế đến cuồng dã chậm rãi không thể khống chế...

Hiện tại thấy Vân Khuynh có chút không khỏe, không khỏi lấy một tay, đi tới địa phương hai người giao hợp, chậm rãi xoa ấn hạch tâm.

Mật huyệt vốn đã miễn cảm không ngớt, bị Tần Vô Phong xoa ấn như thế, trở nên càng thêm miễn cảm, mật huyệt ấm áp một trận co rút, song song gây cho Tần Vô Phong khoái cảm thật lớn, còn tràn ra lượng lớn ái dịch.

Vân Khuynh hai tay vô lực vòng qua cánh tay Tần Vô Phong, cánh môi bị hôn sưng đỏ còn đang trong tầm khống chế của Tần Vô Song, không thể phát sinh quá nhiều rên rỉ ngọt ngào.

Tần Vô Hạ biết đại ca nhà mình cố tình giúp mình, không khỏi hơi giật giật ngón tay chôn ở hậu huyệt Vân Khuynh, cực có kỹ xảo ấn nắn, chậm rãi tách ra tầng tầng nếp uốn.

Khoái cảm trước sau giáp kích như vậy khiến cho thân thể Vân Khuynh loạn run, ngọc hành đứng thẳng phía trước run rẩy chảy ra giọt nước mắt bạch trọc, đồng thời có xu thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Tần Vô Hạ bắt lấy ngọc hành, đem ngọc hành nóng rực, sức sống mười phần xoa trong lòng bàn tay chậm rãi thưởng thức.

Ngọc hành vốn miễn cảm đến cực điểm bị hấn âu yếm như vậy, lúc này nộ vũ khí đầu hàng, kịch liệt run run, ngọc hành phun ra dịch thể bạch trọc trơn dính, đều rơi vào trong tay Tần Vô Hạ.

Tần Vô Hạ hôn lên thắt lưng Vân Khuynh, chậm rãi rút ra bàn tay trong hậu huyết Vân Khuynh, đem ngón tay dính đầy dịch thể bạch trọc của ngọc hành vừa rồi cùng nhau chen đi vào.

Bởi vì hậu huyết lúc trước đã bị khai thác qua, vậy nên hiện tại tương đối dễ vào.

Vân Khuynh mơ mơ hồ hồ trong lòng đại khái cũng biết kế tiếp phải đối mặt với cái gì, chỉ là, toàn thân y bủn rủn, tê tê khắp nơi đều là điện lưu, bị ba nam nhân, hoặc là xâm chiếm, hoặc là hôn môi, hoặc là xoa nắn, y sớm đã buông tha giấy dựa từ lâu.

Y chỉ là mơ hồ nghĩ, tình huống như vậy chỉ có thể một lần như thế, sau đó tuyệt không thể phóng túng...

Nhấn nại của Tần Vô Hạ không phải tốt, lúc trước làm công tác cẩn thận như vậy, đã khiến trán hằn ứa ra gân xanh.

Lúc này Vân Khuynh ở trong tình sự toàn thân ửng đỏ, bị gây xích mích động tình không gì sánh được, mị hoặc dị thường, khiến lý trí của hắn lập tức sụp đổ.

Đem hung khí ngẩng đầu ưỡn ngực thật lâu ở dưới thân mình ép đến bên cúc huyết, vươn tay đỡ thắt lưng Vân Khuynh, chậm rãi đem hung khí của mình chen vào.

Tần Vô Phong hô hấp thật sâu, ôm lấy thân thể Vân Khuynh, tĩnh bất động, chế tạo cơ hội cho đệ đệ phía sau Vân Khuynh.

Vân Khuynh đầu đầy mái tóc đã bị mồ hôi ướt đẫm, y nhắm mắt lại nỗ lực thả lỏng hậu huyết tiếp thu Tần Vô Hạ tiến nhập.

Thả lỏng hậu huyết liền đè ép mật huyết phía trước.

Tần Vô Phong thoải mái rên rỉ một tiếng, ngón tay đặt ở trên người Vân Khuynh, thật sâu rơi vào da thịt trắng mịn của y.

Tần Vô Hạ đỡ thắt lưng Vân Khuynh, gian nan đem mình đưa vào trong cơ thể Vân Khuynh, bên trong nhiệt độ cao nóng cháy hầu như muốn hòa tan hẳn.

Tần Vô Phong phía trước không thể đợi thêm, vô pháp khắc chế, mãnh liệt động lên.

Tần Vô Hạ cũng như vậy, mỗi một lần đều thật sâu tiến nhập chỗ sâu nhất trong thân thể Vân Khuynh.

Dục vọng hai người ra vào trong cơ thể Vân Khuynh như là muốn đem toàn bộ thân thể Vân Khuynh đâm thủng, bọn họ thậm chí có thể ở trong tiểu huyết nóng cháy mình xâm chiếm cảm thụ được sự tồn tại của đối phương.

Khóe mắt hơi nước sương mù của Vân Khuynh tràn ra giọt nước mắt trong suốt, y rất hoài nghi thân thể của mình sẽ bị Tần Vô Phong và Tần Vô Hạ hai người đâm hỏng.

Nhưng hết lần này tới lần khác, Tần Vô Song cũng không chịu buông tha y.

Đem cánh tay y ôm Tần Vô Phong kéo qua, hôn vành tai y, không cam lòng nói: “Bọn họ đều thư thái... Ta phải làm sao bây giờ, Khuynh nhi... Người không thể bất công...”

Bàn tay trắng nõn mềm mại bị ép ấn tới dục vọng nóng cháy duy nhất không có xâm nhập trong cơ thể y, Vân Khuynh bị độ nóng kia dọa đến chỉ muốn bỏ tay ra, nhưng Tần Vô Song thế nào cũng không chịu buông tay.

Trong môi anh đào bị Tần Vô Song buông ra, đổ xuống kháng nghị rên rỉ hỗn loạn.

“Vô Song... Ngô ân... Không... Đừng... Buông tay...”

Tần Vô Song cũng không nghe theo, ép bàn tay nhỏ bé bao vây lấy dục vọng của hần, đôi mắt màu mực mơ hồ đỏ lên, mồ hôi hột nóng hổi rơi xuống trên bờ vai trắng nõn của Vân Khuynh.

Tần Vô Song cúi đầu dùng cái lưỡi đỏ tươi liếm đi, thanh âm hần mang theo thở dốc và mê hoặc, thổi vào bên tai Vân Khuynh, nhẹ nhàng nói: “Giúp ta có được không... Khuynh nhi... Ta cũng muốn thoải mái...”

Lông mi dày dài đen như mực của Vân Khuynh run rẩy, mặt trên nhiễm giọt nước mắt trong suốt, đặc biệt chọc người trù mẫn.

Sợi tóc đen tuyền vì bị mồ hôi làm ướt, dính lên trán và hai gò má y, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của y tràn đầy tình tự mê man mất trật tự.

Tần Vô Song nói, vào trong tai y, chỉ là ông ông tác hưởng, y chỉ cảm thấy rất nhẹ rất nhẹ, rất êm tai rất êm tai, rốt cuộc là nói cái gì, y còn là hoàn toàn không có nghe vào.

Y vì bị dục vọng trước sau hai người bức bách trong thân thể, mà giãy dụa một chút, đối với vấn đề của Tần Vô Song, y chỉ là lộ ra nụ cười xinh đẹp với Tần Vô Song, chột lóe trong mắt Tần Vô Song, dẫn tới Tần Vô Song tim đập gia tốc, Vân Khuynh giống như yêu tinh như vậy thật sự khiến hần yêu thích không buông tay.

Nửa ngời dậy, để đầu Vân Khuynh chôn ở gần bắp đùi hần, cầm tay Vân Khuynh hôn lên, Tần Vô Song tiếp tục dụ dỗ y: “Đến, Khuynh nhi, giúp giúp ta...”

Hung khí nóng rực tím đỏ dán lên gò má ửng đỏ của Vân Khuynh.

Vân Khuynh lui một chút, cái đầu vốn mơ hồ có chút tỉnh táo lại.

“Người...”

Thanh âm y có chút khàn đặc, một đôi con ngươi ngập nước trợn tròn hướng về phía Tần Vô Song thỉnh giáo.

Đến lúc này, y mới biết được Tần Vô Song đang đánh chủ ý gì: “Ngoan, ngậm lấy nó, giống như trước kia ta làm cho Khuynh nhi vậy...”

Giống như làm cho y???

Vân Khuynh nheo lại con ngươi ẩm ướt chậm rãi hồi tưởng.

Thế nhưng trong đầu y chỉ có khoái cảm lúc này, làm sao có thời giờ đi nghĩ cái khác, không khỏi nhú mày một chút, mân mê cánh môi sưng đỏ: “Ta...”

Còn chưa nói xong, dục vọng nóng cháy đã bức tới bên môi y, cũng theo cái miệng nhỏ mở ra của y, hướng vào bên trong công tới.

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 317: Ngoại Truyện 3.4 Tương Thân Tương Ái (Tứ)

Cách làm của Tần Vô Song khiến Vân Khuynh suýt nữa ngất đi.

Thế nhưng y không có, không chỉ không có, mà còn rất thanh tỉnh.

Nhưng càng thanh tỉnh, rối loạn và các loại cảm thụ trên người y càng rõ ràng.

Phía trước phía sau lay động, khiến thân thể y giống như ở trong hải dương trải qua cơn sóng cuộn trào mãnh liệt, không thể dừng lại nửa khắc.

Cực hạn vui thích từ trong cốt tủy lan tràn ra bên ngoài, vô cùng nhuần nhuyễn.

Một đôi tay nhỏ bé trắng hồng chăm chú cầm lấy ra giường dưới thân, sợi tóc đen như mực vô lực tản ra trên ra giường, nguyên bản cánh mũi như bạch ngọc hơi phiếm hồng, đôi môi anh hồng bị hưng khí tím đỏ kéo căng, nước bọt màu bạc theo khóe miệng chảy xuống.

Hai mắt y tràn đầy hơi nước, hơi híp lại, trong miệng bị lấp đầy còn có thở dốc mơ hồ.

Bàn tay của ai y đã không rõ.

Chỉ cảm thấy sau lưng trước ngực bên thắt lưng và cổ đều có bàn tay thon dài ấm áp di động.

Cộng thêm cảm giác nói không rõ càng khiến y không khống chế được, máu toàn thân lưu động rất nhanh, ngay cả ngón chân cũng đều hưng phấn mà quắp lại.

Mê loạn gần như điên cuồng bức Vân Khuynh Vân Khuynh khó có thể kiềm chế.

Tần Vô Phong cẩn thận gặm cắn trước ngực Vân Khuynh, lưu lại rất nhiều vết tích trên đó, bàn tay thon dài còn lại là cẩn thận chậm rãi vuốt ve Vân Khuynh.

Một chân Vân Khuynh bị nâng rất cao, hai người trước sau đều đang kịch liệt ra vào.'

Mật huyết phía trước tuôn ra lượng lớn ái dịch trong suốt, dính ướt ra giường dưới thân, dính ướt hạ thân y, cục huyết phía sau cũng nhiễm phải dịch thể bạch trọc tràn ra.

Trong không khí dày đặc khí tức xạ hương, giờ khắc này, lý trí dường như là thứ mọi người đều không cần.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tình sự trong phòng không những không dừng, trái lại càng có xu thế càng lúc càng mãnh liệt.

Xương tủy và máu của Vân Khuynh tràn đầy đều là cực hạn khoái cảm, toàn bộ thân thể mềm nhũn, suy nghĩ của y đối với thân thể của mình, từ lâu đã mất đi quyền khống chế, toàn bộ thân thể đều là bị ba người khác khống chế loay hoay.

Thân thể vui vẻ tới cực hạn, cục huyết mật huyết cấp tốc co rút lại, ép cho trước sau hai người đều nặng nề thở dốc tiến nhập vào chỗ sâu nhất trong thân thể y, chôn ở trong cơ thể y, đem dục vọng cực nóng đều bạo phát trong cơ thể y.

Cái miệng nhỏ nhắn từ lâu đã cứng ngắc mất đi tri giác cũng bị dịch thể bạch trọc phun tràn đầy.

Phần lớn bởi vì không kịp phản ứng mà nuốt vào trong họng, còn có một chút từ cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ tràn ra.

Miệng của y ê ẩm không ngớt, đau đớn không chịu nổi, y cho rằng tất cả đã kết thúc.

Thế nhưng, mặc kệ phía trước phía sau, hay là hung khí trong miệng cũng không có nửa phần yếu ớt, loại cảm giác cứng rắn nóng hổi này, không chỗ nào không nói cho y, tất cả cách điểm kết thúc còn rất xa.

Khóe mắt y tràn ra nước mắt trong suốt.

Ba đại phiêu này, cái gì cũng chưa nói cho y, cứ như vậy đối y.

Bàn tay vô lực của y, đẩy đẩy Tần Vô Song.

Ô ô, miệng của y thực sự rất khó chịu, thời gian dài không được ngậm lại còn bị ra vào nhiều lần, cuối cùng còn suýt bị dịch thể tanh mặn sặc đến.

Tần Vô Song biết y chưa từng làm chuyện như vậy, cũng không làm khó y, chậm rãi lưu luyến từ trong cái miệng nhỏ nhắn sưng đỏ lại trơn mềm như tơ lui ra ngoài.

Chuyện thứ nhất Vân Khuynh làm, chính là ngậm lớn thở dốc.

Y cảm thấy dạ dày của mình tràn đầy, thân thể lay động, có một loại cảm giác hơi khó chịu.

Tần Vô Song cúi đầu xuống, hôn lên đôi môi nhiễm dịch thể bạch trọc của hắn.

Vườn cái lưỡi đỏ tươi, thoả mãn liếm sạch sẽ môi y.

Đôi mắt Tần Vô Song phiếm hồng, hai người kia còn thật sâu chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh không chịu rời đi, môi Vân Khuynh không chịu

nổi hần, thế nhưng, hần cũng muốn vào trong thân thể cực nóng chặt trí của Vân Khuynh.

Hần bỗng nhiên bỏ qua cánh môi Vân Khuynh, đứng dậy rời đi, thân thể trần trụi, bại lộ ra hung khí dâng trào, ở đầu giường tìm được thứ hần muốn.

Dược Liên Cừ đưa cho bọn hần, dược bôi trơn lại mang tác dụng thôi tình.

Tần Vô Phong dường như nhìn ra ý nghĩ của hần, ôm thân thể Vân Khuynh, ngồi dậy, mở ra hai chân Vân Khuynh, hung khí dưới thân vững vàng chôn ở trong cơ thể y, tĩnh bất động, đôi môi nóng hồi lưu lại trên cổ y một nụ hôn cực nóng.

Tần Vô Song một tay khoát lên trên vai Vân Khuynh, ở trên tấm lưng đã đầy vết tích của y lưu lại một chuỗi dấu hôn.

Thân thể Tần Vô Hạ hơi giật giật, di ra một ít vị trí cho Tần Vô Song, song song thứ dâng trào chôn ở trong cơ thể Vân Khuynh cũng di chuyển, khiến cho Vân Khuynh vung lên cái đầu nhỏ nhắn xinh xắn, rên rỉ một tiếng, tóc dài màu mực ở trên lưng nổi lên một tầng mỹ lệ rung động.

Tay kia của Tần Vô Song khoét một ít thuốc mỡ trong suốt, ấn lên xung quanh cúc huyết bị Tần Vô Hạ xâm chiếm, chậm rãi xoa bóp cho nó thả lỏng, ba người khác liên tục hút không khí.

Ngón tay thon dài cứng rắn, dính thuốc mỡ, từ sát biên giới cúc huyết chen đi vào.

Đau nhức xé rách từ hậu huyết truyền đến thân thể các nơi.

Trong đầu hỗn độn nhấp nháy cảm giác nguy cơ cường liệt, Vân Khuynh giãy dụa thân thể cự tuyệt: “Không...”

Tần Vô Phong chăm chú ôm lấy thắt lưng y, gặm cắn y: “Ngoan... Vân nhi, nhịn một chút, lập tức được rồi...”

Thanh âm Tần Vô Phong trầm thấp khàn đặc, mang theo một chút từ tính, lúc này khiến cho Vân Khuynh tâm thần ngẩn ngơ.

Lúc Vân Khuynh sửng sốt, ngón tay Tần Vô Song ở bên hông khí của Tần Vô Hạ, xâm nhập vào hai ngón.

Hậu huyết bị kéo rất căng, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Vân Khuynh trắng bệch, thân thể run rẩy, đầu ngón tay trong suốt như ngọc rơi vào cánh tay Tần Vô Phong: “Ô.... Đau nhức... Đại ca...”

Rất khó chịu rất khó chịu, hầu như là thân thể giống như bị xé thành hai nửa.

Tuy rằng thuốc mỡ khiến cho hậu huyết y xộp hơn, cũng gợi lên tình dục của y.

Thế nhưng kịch liệt đau đớn vẫn không thể bỏ qua.

Vân Khuynh sợ hãi lập tức cầu cứu Tần Vô Phong.

Ba người này là người điên, dĩ nhiên vọng tưởng song song tiến nhập thân thể y...

Sẽ chết người mất!!!

Tần Vô Phong đối với y cầu cứu chỉ là quay về trầm thấp an ủi.

Vân Khuynh kinh hoảng không ngớt, đặc biệt ngón tay ra vào hậu huyết vốn đã lấp đầy bị đổi thành thứ khác chen vào...

Y hầu như bị dọa đến sắp ngất đi.

Ba người này một chút cũng không thương tiếc y, thật đúng là cho y là búp bê bằng vải, muốn chơi thế nào thì chơi...

KHUYNH TẦN TRIỀN MIÊN

Vô Hoan Dã Tiểu

www.dtv-ebook.com

Chương 318: Ngoại Truyện 3.5 Tương Thân Tương Ái (Kết)

“Ô...”

Thân thể Vân Khuynh run run đau nhức thở ra miệng, chỉ là sau một khắc, môi của y lập tức bị Tần Vô Phong ngăn chặn.

Tần Vô Phong cẩn thận lôi kéo cái lưỡi mềm mại của y, mày kiếm hơi nhíu, đáy lòng có chút yêu thương Vân Khuynh, thế nhưng, trong khung, càng nhiều chính là hưng phấn và chờ mong.

Vân Khuynh cảm thấy linh hồn của mình đều bị toàn bộ hậu huyệt xé rách.

Dục vọng nóng hổi thô to thay thế ngón tay lúc trước, thẳng tắp đánh vào trong thân thể y.

Chỉ là vào một chút, y liền có cảm giác đau đớn như vậy, nếu là toàn bộ đi vào, không phải muốn mạng của y sao???

Lúc này khó chịu không chỉ là Vân Khuynh, Tần Vô Hạ, Tần Vô Song cũng không dễ chịu.

Tần Vô Phong không ngừng hôn môi Vân Khuynh dời đi lực chú ý của y, khơi mào tình dục thân thể y, khiến y có thể vui vẻ một chút.

Ngón tay thon dài ôn nhu vuốt nhẹ lên làn da trắng mịn của y, triền miên lưu luyến không rời, lực đạo không nhẹ không nặng, chọc cho thân thể y mọc lên cảm giác tê tê.

Tần Vô Hạ và Tần Vô Song hai người quỳ ngồi phía sau Vân Khuynh, ở trên lưng Vân Khuynh ần đầy nộ hôn rậm rạp, Tần Vô Song càng ở bên tai Vân Khuynh mềm nhẹ kể ra thực tâm của mình.

Vừa nói, vừa nỗ lực đi tới, đôi mắt Vân Khuynh mở rất lớn, y cảm thấy phi thường ủy khuất, thế nhưng y cũng hiểu ba người này là quyết tâm không dừng lại.

Để không cho mình bị thương, y chỉ có thể nỗ lực thả lỏng.

Đau đớn giống như rắn quỷ quấn quanh thần kinh y khó chịu không gì sánh được, y thề, vào lần đầu tiên, cũng không có đau nhức như hiện tại.

Sau đó y tuyệt không cho bọn hắn có cơ hội đối đãi y như vậy nữa, hơn nữa, lần này qua đi, y cũng không muốn bọn họ trèo lên giường của y nữa.

Sau nỗ lực nhiều mặt, dâng trào thật lớn của Tần Vô Song rốt cục miễn cưỡng tiến nhập vào trong cơ thể Vân Khuynh.

Hậu huyết nóng ướt tách ra rất lớn, nếp uốn bên trong đều bị kéo căng, thậm chí xé rách, tia máu đỏ tươi ấm áp hỗn hợp với dịch trơn và dịch thể bạch trọc cùng nhau từ sát biên giới chảy ra.

Tần Vô Song và Tần Vô Hạ vào lúc này, đều có một loại cảm giác hưng khí của mình muốn đứt lìa trong cơ thể Vân Khuynh.

Thân thể Vân Khuynh bị ba người bọn họ nâng lên, y động cũng không dám động, y cảm thấy mình hô hấp một chút cũng sẽ đau nhức muốn chết.

Có lẽ là từng sinh hài tử, từng lĩnh hội đau nhức cực hạn, cho dù đối mặt với loại tình huống hiện tại này, Vân Khuynh cũng chưa ngất đi.

Ba người giằng co một hồi, được lúc trước bị Tần Vô Song thoa vào trong cơ thể Vân Khuynh dường như rốt cục nổi lên tác dụng.

Hòa tan trong cơ thể Vân Khuynh, song song nổi lên tác dụng bồi trơn, cũng gợi lên tình dục chưa bị khai quật trong thân thể Vân Khuynh.

Vẫn rất đau, thế nhưng trong đau đớn, đã có một chút cảm giác khác thường.

Một loại khoái cảm khác biệt xen lẫn trong đau đớn, chậm rãi lan tràn trong cơ thể, đồng thời loại khoái cảm này có sức mê hoặc kịch liệt hơn trước đó nhiều, cũng càng làm cho người ta thực tủy biết vị nhiều hơn.

Cảm giác thường ngày ít có như vậy giống như ác ma mê hoặc, biết rõ sẽ rất đau, rồi lại nhịn không được muốn càng nhiều càng nhiều.

Thống khổ và vui sướng kết hợp tiêu diệt triệt để hầu như muốn bức y phát điên, y nhịn không được ôm Tần Vô Phong tận lực nhúc nhích thân thể bị ba người vây chặt.

Có thể tưởng tượng, vào loại thời gian này, nhất cử nhất động của y là cực kỳ quan trọng, không nghĩ qua lại càng không thể vấn hồi.

Ba người khác, vốn có lo lắng cho thân thể y, lúc này y khê động như thế, bọn họ cũng nhịn không được nữa.

Không khỏi lại có chút không khống chế được.

Tần Vô Phong thoáng giật mình, ngón tay Vân Khuynh đâm vào cánh tay Tần Vô Phong càng sâu, ngậm khê một tiếng, trên biểu tình tuyệt mỹ tràn đầy tình dục xen lẫn một ít thống khổ.

Tần Vô Phong thật sâu thở ra một hơi, chậm rãi ra vào, mật huyết chặt trí ấm áp chậm rãi nhúc nhích tiếp nhận hẳn.

Tuy rằng lông mày Vân Khuynh hơi nhíu lại, nhưng thân thể y cũng đã bắt đầu phối hợp Tần Vô Phong.

Tần Vô Hạ và Tần Vô Song ở phía sau y, có thể nào nhẫn được mê hoặc như vậy???

Tần Vô Song đầu tiên thử di chuyển, chậm rãi rút lui, thân thể Vân Khuynh run lên, thế nhưng lập tức lại bị môi Tần Vô Phong bao phủ hấp dẫn đi.

Động tác của Tần Vô Song rất mềm nhẹ, chậm rãi rời khỏi, chờ hấn gần như rút khỏi, Tần Vô Hạ cũng bắt đầu lui đi, Tần Vô Song lại hung hăng đâm vào, lại chậm rãi rời đi, Tần Vô Hạ lần thứ hai tiến nhập.

Hai người phối hợp ăn ý, ở trong tiểu huyết ẩm áp rút ra đâm vào dục vọng của mình.

Bọn họ làm cũng không tính quá phận, dần dần, Vân Khuynh đã có thể thích ứng.

Thân thể không khỏi càng mềm nhũn, mềm mại không xương, Tần Vô Song và Tần Vô Hạ dần dần lá gan lớn lên, bừa bãi ra vào.

Trên người Vân Khuynh xanh xanh tím tím, mang theo tầng tầng vết tích, thân thể nguyên bản trắng nõn hầu như nhìn không ra nhan sắc vốn có, ê ẩm đau nhức, còn mang theo chút dấu răng, thân thể kịch liệt lay động.

Ý thức cũng mơ hồ thành một đoàn sương mù, tinh thần không thể tập trung, thân thể mệt đến gần như không còn sức, chỉ có thể mặc người sắp đặt, đau đớn phía sau dần tan đi, đối lại càng nhiều khoái cảm.

Mật huyết phía trước cũng vẫn bị chiếm lấy, nhất khắc cũng không hề rảnh rỗi.

Ba người lật qua lật lại lăn qua lăn lại ở trên người y, không biết từ bao giờ, vị trí ba người cũng thay đổi, Tần Vô Phong ôm y biến thành Tần Vô

Hạ, rồi lại biến thành Tần Vô Song.

Tới tới lui lui, y đều có chút thần chí không rõ.

Duy nhất có thể xác định chính là thân thể y một mực bị lấp đầy, dịch thể bạch trọc thấm ra khắp nơi, ra giường dưới thân ướt thành tảng lớn tảng lớn.

Đánh nhau một trận cũng không có mệt như hiện tại.

Y chậm rãi mất đi ý thức, lúc mất đi ý thức thân thể y còn đang lay động, vừa mệt nhọc vừa thoải mái.

Chẳng biết từ bao giờ lại khôi phục ý thức, lúc khôi phục ý thức, thân thể y như trước lay động, toàn bộ thân thể vẫn như cũ chìm đắm trong dục vọng.

Y không biết đã qua bao lâu, y cũng không biết ba người kia dự định lúc nào buông tha y, duy nhất biết đến chính là thân thể mệt chết đi, trong ý thức, vui thích và mệt nhọc đang tiến hành kéo co so tài, một hồi y thua một hồi y thắng.

...

Khi y một lần nữa tỉnh lại, ngay cả ngón tay cũng không có sức lực nhúc nhích, ba người kia rốt cục buông tha y, y thở ra một hơi.

Kéo lên vết thương phía sau, đau nhức bỏng rát từ mật huyết và hậu huyết truyền đến, lông mi y không khỏi nháy lên.

Trên người đã được thanh lý sạch sẽ, ba người còn lại hoặc là chân đặt ở trên đùi y, hoặc là quấn lấy thắt lưng y, hoặc là ghé vào trên người y...

Không thể nhịn thêm được nữa!!!

Đem y mệt thành như vậy còn ước hiếp y, tuy rằng kim tằm cổ của Tần Vô Song khiến thân thể y khỏe mạnh không ít, nhưng cũng không phải để cho bọn họ đến ước hiếp như vậy.

Chẳng qua là một hồi tình ái giữa phu thê, nhưng lại giống như muốn mạng nhỏ của y vậy...

Vân Khuynh mệt chỉ có thể chớp mắt, y chớp chớp lông mi, không có khí lực nhìn rốt cuộc là ai ghé vào cổ y ngủ, cũng không quản là ai ôm thắt lưng y, gác lên người y, y quyết định rồi...

Từ nay về sau ba tháng, y sẽ không cho ba con sói ăn thịt người này trèo lên trên giường y thêm nữa...

Lại không biết, ba người này sau một hồi tận hưởng hiếm có, đã cùng nghĩ, thân thể Vân Khuynh vẫn chưa đủ khỏe mạnh, lần này tuy rằng kích thích tận hưởng hơn trước kia, thế nhưng...

Kịch liệt thêm một chút cũng được lắm...

Vì vậy, để Vân Khuynh thừa thụ được bọn họ ‘Yêu thương’ càng kịch liệt, bọn họ quyết định, sau đó tình huống thế này, phải đến thêm vài lần, phải cho Vân Khuynh quen thuộc... Tốt nhất là quen thuộc giống như ăn cơm vậy...

Vì vậy, sau khi bốn người thanh tỉnh, lại có một hồi độ sức sắp bắt đầu.

Là tiểu cừu không lay chuyển được ba con sói càng cắn càng thông suốt, hay là tiểu cừu khuất nhục được ba con sói, từ nay về sau không để cho mình lần thứ hai từ trong ra ngoài bị ăn sạch sẽ...

Ai thắng ai thua, tạm thời mỗi mắt mong chờ!!!

——Toàn văn hoàn——

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Nam Phần Nữ Trang

Chương 2: Vân Khuynh Đại Giá

Chương 3: Một Cái Điều Kiện

Chương 4: Tần Nhị Công Tử

Chương 5: Nói Rõ Tình Huống

Chương 6: Nam Nhân Như Vậy

Chương 7: Vấn Đề Nguyên Tắc

Chương 8: Gọi Người Khuynh Nhi

Chương 9: Tâm Tư Mỗi Người

Chương 10: Thân Thể Đặc Thù

Chương 11: Tương Cứu Trong Lúc Hoạn Nạn

Chương 12: Tần Gia Tình Cấn

Chương 13: Vô Song Trân Ái

Chương 14: Vô Song Thoái Nhượng

Chương 15: Sau Khi Tĩnh Lại

Chương 16: Làm Người Tần Gia

Chương 17: Trên Đường Gặp Thần Thâu

Chương 18: Trả Ngọc Cho Ta

Chương 19: Không Phải Ngọc Đây

Chương 20: Lấy Hôn Đối Đáp

Chương 21: Thiên Hạ Lưỡng Phân

Chương 22: Dây Dưa Không Ngọt

Chương 23: Tính Cách Khác

Chương 24: Vân Khuynh Thất Tung

Chương 25: Tiểu Ốc Trong Rừng Đào

Chương 26: Huỳnh Muội Kỳ La

Chương 27: Tần Gia Ảnh Vệ

[Chương 28: Tiệm Khởi Sát Khí](#)
[Chương 29: Vấn Đề Xưng Hồ](#)
[Chương 30: Tam Đại Thần Bộ](#)
[Chương 31: Cảm Tình Khó Khăn](#)
[Chương 32: Cuối Cùng Được Gặp](#)
[Chương 33: Dụng Tâm Lương Khố](#)
[Chương 34: Trước Khi Ra Tay](#)
[Chương 35: Vân Khuynh Xuất Chiêu](#)
[Chương 36: Bắt Đầu Đánh Cuộc](#)
[Chương 37: Thắng Bại Đã Định](#)
[Chương 38: Thừa Nhận Đánh Cuộc](#)
[Chương 39: Bách Hiếu Lâu Chủ](#)
[Chương 40: Điệp Luyện Mùi Hoa](#)
[Chương 41: Đồng Hành Về Nhà](#)
[Chương 42: Thương Cảm Huỳnh Muội](#)
[Chương 43: Vô Song Xin Lỗi](#)
[Chương 44: Ý Hợp Tâm Đầu](#)
[Chương 45: Càng Tiến Thêm Một Bước](#)
[Chương 46: Tâm Tư Đối Phương](#)
[Chương 47: Mở Ra Khúc Mắc](#)
[Chương 48: Bóng Đêm Thâm Trầm](#)
[Chương 49: Bạch Liên Thánh Nữ](#)
[Chương 50: Mưa Gió Sắp Tới](#)
[Chương 51: Trở Lại Tần Gia](#)
[Chương 52: Ấn Tượng Thay Đổi](#)
[Chương 53: Khách Đến Tần Gia](#)
[Chương 54: Ảnh Vệ Long Ảnh](#)
[Chương 55: Xem Ai Cười Ai](#)
[Chương 56: Rắc Rối Phức Tạp](#)
[Chương 57: Vứt Bỏ Qua Lại](#)
[Chương 58: Huỳnh Đệ Hai Người](#)
[Chương 59: Thiên Cơ Đảo Chủ](#)

[Chương 60: Tỏa Tình Thảo](#)
[Chương 61: Tình Cảnh Liên Phù](#)
[Chương 62: Đáp Án Tình Yêu](#)
[Chương 63: Sáng Sớm Chải Đầu](#)
[Chương 64: Bái Phỏng Đại Ca](#)
[Chương 65: Toàn Tâm Tiếp Thu](#)
[Chương 66: Rốt Cuộc Là Ai](#)
[Chương 67: Loại Bỏ Vân Khuynh](#)
[Chương 68: Xưng Hộ Phong Ba](#)
[Chương 69: Tin Tức Vô Hạ](#)
[Chương 70: Liên Cừ Xem Tướng](#)
[Chương 71: Vô Song Dụng Tâm](#)
[Chương 72: Tiểu Tặc Ban Đêm](#)
[Chương 73: Tam Đệ Tần Gia](#)
[Chương 74: Triệt Đế Vạch Trần](#)
[Chương 75: Bất Công Rõ Ràng](#)
[Chương 76: Xưng Hộ Riêng Biệt](#)
[Chương 77: Vấn Đề Phụ Trách](#)
[Chương 78: Ban Đêm Mời Tối](#)
[Chương 79: Vô Song Ghen](#)
[Chương 80: Có Tính Là Thương Tồn?](#)
[Chương 81: Vân Khuynh Phản Ứng](#)
[Chương 82: Bày Ra Mà Nói](#)
[Chương 83: Liên Phù Đến](#)
[Chương 84: Bổng Nhiên Cầu Thân](#)
[Chương 85: Kết Quả Ngoài Ý Muốn](#)
[Chương 86: Tâm Tư Liên Cừ](#)
[Chương 87: Xích Huyết Kiếm Xuất Hiện](#)
[Chương 88: Hai Người Đối Lập](#)
[Chương 89: Lần Đầu Rời Phủ](#)
[Chương 90: Vô Gian Luyện Ngục](#)
[Chương 91: Xóm Nghèo](#)

[Chương 92: Ý Tưởng Nảy Mầm](#)
[Chương 93: Như Đã Từng Quen](#)
[Chương 94: Ba Ngày Đánh Cuộc](#)
[Chương 95: Vật Phi Nhân Phi](#)
[Chương 96: Hắc Bào Tế Tự](#)
[Chương 97: Sinh Tử Hai Đường](#)
[Chương 98: Xấu Hổ Và Giận Dữ Muốn Chết](#)
[Chương 99: Tình Cảnh Nguy Hiểm](#)
[Chương 100: Tra Rõ Thân Phận](#)
[Chương 101: Lần Thứ Hai Thương Tổn](#)
[Chương 102: Phản Ứng Mỗi Người](#)
[Chương 103: Vô Song Thăm Dò](#)
[Chương 104: Trần Ai Tạm Định](#)
[Chương 105: Bối Rối Khác Thường](#)
[Chương 106: Chủ Động Hiểm Thấy](#)
[Chương 107: Bao Phủ Vết Tích](#)
[Chương 108: Ôn Nhu Che Chở](#)
[Chương 109: Dự Định Của Vô Song](#)
[Chương 110: Đau Đớn Khó Hiểu](#)
[Chương 111: Liên Cừ Bắt Mạch](#)
[Chương 112: Cổ Trùng Tàn Nhẫn](#)
[Chương 113: Thánh Hoa Lam Ngân](#)
[Chương 114: Quyết Định Của Vô Song](#)
[Chương 115: Vô Song Rời Xa](#)
[Chương 116: Tình Huống Tàn Phủ](#)
[Chương 117: Tình Của Vô Phong](#)
[Chương 118: Liên Cừ Từ Biệt](#)
[Chương 119: Khuynh Vận Đồng Hành](#)
[Chương 120: Thực Hiện Ý Nghĩ](#)
[Chương 121: Vấn Đề Chọn Địa Điểm](#)
[Chương 122: Người Bị Thương Trên Tuyết](#)
[Chương 123: Tựa Như Cố Nhân](#)

[Chương 124: Hồi Xuân Được Đường](#)
[Chương 125: Độc Tình Ti](#)
[Chương 126: Vân Khuynh Sinh Bệnh](#)
[Chương 127: Đi Đến Khôn Thành](#)
[Chương 128: Hiên Viên Bất Kinh](#)
[Chương 129: Nói Rõ Mục Đích](#)
[Chương 130: Hoàng Tử Huỳnh Quang](#)
[Chương 131: Có Được Tin Tức](#)
[Chương 132: Vô Phong Cười](#)
[Chương 133: Thanh Âm Ấn Tượng](#)
[Chương 134: Biện Pháp Giải Quyết](#)
[Chương 135: Giữa Các Thần Bộ](#)
[Chương 136: Ai Đùa Giỡn Ai](#)
[Chương 137: Tần Gia Khó Cả Đôi Đường](#)
[Chương 138: Mùa Đông Ấm Ấp](#)
[Chương 139: Tự Mình Tìm Kiếm](#)
[Chương 140: Đón Về Thái Tử](#)
[Chương 141: Thay Đổi Kế Hoạch](#)
[Chương 142: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)
[Chương 143: Người Xấu Tác Quái](#)
[Chương 144: Thái Tử Tỉnh Lại](#)
[Chương 145: Hai Cái Tát](#)
[Chương 146: Phía Dưới Yên Bình](#)
[Chương 147: Nỗi Niềm Khó Nói](#)
[Chương 148: Bệnh Cũ Năm Xưa](#)
[Chương 149: Trái Với Luân Lý](#)
[Chương 150: Đúng Lúc Tỉnh Lại](#)
[Chương 151: Giang Hồ Ma Quân](#)
[Chương 152: Tâm Tư Vân Khuynh](#)
[Chương 153: Vô Phong Quyết Định](#)
[Chương 154: Cảm Tình Nghi Hoặc](#)
[Chương 155: Tỏ Rõ Tâm Ý](#)

[Chương 156: Hai Người Tắm Chung](#)
[Chương 157: Tần Gia Nhị Lão](#)
[Chương 158: Nhị Lão Phản Ứng](#)
[Chương 159: Tâm Tính Liên Duyệt](#)
[Chương 160: Thân Phận Của Liên Duyệt](#)
[Chương 161: Tỷ Đệ Trò Chuyện](#)
[Chương 162: Liên Duyệt Quyết Định](#)
[Chương 163: Tà Vu Cốc Chủ](#)
[Chương 164: Cốc Chủ Thịnh Cầu](#)
[Chương 165: Nguy Cơ Của Vô Song](#)
[Chương 166: Bất Đắc Dĩ Dừng Lại](#)
[Chương 167: Liên Duyệt Giáo Dục](#)
[Chương 168: Ngủ Cùng Giường](#)
[Chương 169: Bị Người Quản Chế](#)
[Chương 170: Tình Huống Có Biến](#)
[Chương 171: Trần Ai Lạc Định](#)
[Chương 172: Chôn Xuống Mỗi Họa](#)
[Chương 173: Dừng Lại Trên Đường](#)
[Chương 174: Vô Song Trở Về](#)
[Chương 175: Ôn Nhu Gặp Lại](#)
[Chương 176: Vô Song Bất An](#)
[Chương 177: Nói Rõ](#)
[Chương 178: Vô Song Thống Khổ](#)
[Chương 179: Không Đánh Trả](#)
[Chương 180: Suy Nghĩ Của Liên Duyệt](#)
[Chương 181: Tạm Thời Trì Hoãn](#)
[Chương 182: Liên Cừ Khuyên Bảo](#)
[Chương 183: Trước Khi Giải Cố](#)
[Chương 184: Bất Lực](#)
[Chương 185: Hữu Kinh Vô Hiểm](#)
[Chương 186: Vân Khuynh Thịnh Cầu](#)
[Chương 187: Giả Tính Đau Bụng Sinh](#)

[Chương 188: Sắp Lâm Bồn](#)
[Chương 189: Khó Sinh Và Nước Mắt](#)
[Chương 190: Huỳnh Đệ Song Sinh](#)
[Chương 191: Dự Định Của Âm Dạ](#)
[Chương 192: Ngày Rời Đi](#)
[Chương 193: Huỳnh Quang Hoàng Đế](#)
[Chương 194: Vân Khuynh Rời Đi](#)
[Chương 195: Đi Không Từ Biệt](#)
[Chương 196: Nhị Lão Khuyên Bảo](#)
[Chương 197: Thân Thể Của Tiểu Bảo](#)
[Chương 198: Đi Tới Phía Nam](#)
[Chương 199: Gặp Lại Cố Nhân](#)
[Chương 200: Như Đã Từng Quen](#)
[Chương 201: Ôn Lại Tình Cũ](#)
[Chương 202: Trên Đường Đi Gặp Giáo Đồng\(*\)](#)
[Chương 203: Tình Cờ Gặp Lại](#)
[Chương 204: Đoán Ra Hay Không](#)
[Chương 205: Mèo Vờn Chuột](#)
[Chương 206: Tâm Tư Vô Hạ](#)
[Chương 207: Âm Kém Dương Sai](#)
[Chương 208: Giải Thích Rõ Ràng](#)
[Chương 209: Ý Loạn Tình Mê](#)
[Chương 210: Đều Là Bất Đặc Dĩ](#)
[Chương 211: Mê Say Trầm Luân](#)
[Chương 212: Ngoài Ý Muốn Nho Nhỏ](#)
[Chương 213: Triền Miên Không Ngớt](#)
[Chương 214: Huỳnh Muội Nhận Nhau](#)
[Chương 215: Giải Thích Một Nửa](#)
[Chương 216: Trạng Huống Trên Núi](#)
[Chương 217: Thái Độ Của Lạc Diễm](#)
[Chương 218: Buông Tay Được Không?](#)
[Chương 219: Nguyên Nhân Xuyên Qua](#)

[Chương 220: Một Hồi Trò Cười](#)
[Chương 221: Dạy Người Đánh Cá](#)
[Chương 222: Đến Kinh Thành](#)
[Chương 223: Chuyện Giữa Phụ Tử](#)
[Chương 224: Tình Cảnh Của Thái Tử](#)
[Chương 225: Nguy Cơ Tầng Tầng](#)
[Chương 226: Tâm Linh Cảm Ứng](#)
[Chương 227: Ba Người Gặp Lại](#)
[Chương 228: Lời Nói Dối Thiện Ý](#)
[Chương 229: Chuyện Cũ Năm Xưa](#)
[Chương 230: Có Nên Thừa Nhận Hay Không](#)
[Chương 231: Hạnh Phúc Của Ba Người](#)
[Chương 232: Tâm Ý Hùng Đông](#)
[Chương 233: Tiến Cung Bái Phỏng](#)
[Chương 234: Hoàng Đế Thất Nghi](#)
[Chương 235: Tạm Thời Ở Lại Hoàng Cung](#)
[Chương 236: Thanh Âm Duyên Phận](#)
[Chương 237: Hạnh Hay Bất Hạnh](#)
[Chương 238: Tức Đến Hộc Máu](#)
[Chương 239: Hiếu Lâm Nực Cười](#)
[Chương 240: Hoàng Đế Thoái Vị](#)
[Chương 241: Hoàng Vị Thuộc Về Ai](#)
[Chương 242: Sóng Lớn Chợt Tới](#)
[Chương 243: Tình Và Hoàng Vị](#)
[Chương 244: Lại Thêm Biến Cố](#)
[Chương 245: Cáo Nhất Đoạn Lạc](#)
[Chương 246: Hành Trình Sau Đây](#)
[Chương 247: Lên Đường Rời Đi](#)
[Chương 248: Chạy Trốn Thất Bại](#)
[Chương 249: Điềm Báo Thân Thế](#)
[Chương 250: Quả Nhiên Có](#)
[Chương 251: Tư Tâm Của Vân Hoán](#)

[Chương 252: Ba Người Nói Chuyện Với Nhau](#)
[Chương 253: Tâm Tư Vân Khuynh](#)
[Chương 254: Hai Người Thương Yêu](#)
[Chương 255: Nhiệt Tình Như Lửa](#)
[Chương 256: Bắt Đầu Chạy Trốn](#)
[Chương 257: Bất Kinh Quyết Định](#)
[Chương 258: Phản Ứng Của Vô Phong](#)
[Chương 259: Quyết Định Của Vô Phong](#)
[Chương 260: Tìm Về Vân Khuynh](#)
[Chương 261: Phản Ứng Của Vô Song](#)
[Chương 262: Ý Kiến Nhất Trí](#)
[Chương 263: Vân Khuynh Tỉnh Lại](#)
[Chương 264: Lại Thêm Sóng Gió](#)
[Chương 265: Tình Cảnh Của Đại Bảo](#)
[Chương 266: Tung Tích Của Vân Phàm](#)
[Chương 267: Toàn Bộ Chân Tướng](#)
[Chương 268: Lơ Lửng Xuất Hiện](#)
[Chương 269: Ám Dạ Muốn Chết](#)
[Chương 270: Hai Lựa Chọn Khó Khăn](#)
[Chương 271: Đòi Lại Đại Bảo](#)
[Chương 272: Hẳn Rất Đáng Thương](#)
[Chương 273: Không Bao Giờ Gặp Lại](#)
[Chương 274: Bi Kịch Đời Người](#)
[Chương 275: Nhân Duyên Từ Đầu Đến Cuối](#)
[Chương 276: Trăm Sông Đổ Về Một Biển](#)
[Chương 277: Nơi Về Của Đại Bảo](#)
[Chương 278: Tinh Tú Lão Nhân](#)
[Chương 279: Mộng Nhập Thần Cơ](#)
[Chương 280: Lựa Chọn Hạnh Phúc](#)
[Chương 281: Trở Lại Tân Gia](#)
[Chương 282: Một Nhà Đoàn Tụ](#)
[Chương 283: Tâm Tính Của Vân Khuynh](#)

[Chương 284: Thái Độ](#)

[Chương 285: Kẻ Đến Bất Thiện](#)

[Chương 286: Liên Duyệt Tìm Cách](#)

[Chương 287: Chuẩn Bị Hôn Lễ](#)

[Chương 288: Khúc Nhạc Đạo Bắt Đầu](#)

[Chương 289: Lời Thề Vĩnh Hằng](#)

[Chương 290: Ngoại Truyện 1.1 Bao Tử Thiên Chi Tự Thành Bàn Mạt Chợt](#)

[Chương 291: Ngoại Truyện 1.2 Bao Tử Thiên Chi Tiến Hành Tạo Người](#)

[Chương 292: Ngoại Truyện 1.3 Bao Tử Thiên Chi Có Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 293: Ngoại Truyện 1.4 Bao Tử Thiên Chi Đại Ca Làm Bảo Phụ \(Bảo Phụ = Bảo Mẫu\)](#)

[Chương 294: Ngoại Truyện 1.5 Bao Tử Thiên Tình Huống Không Ổn](#)

[Chương 295: Ngoại Truyện 1.6 Bao Tử Thiên Chi Kẻ Tới Tì Tiện Vô Dịch](#)

[Chương 296: Ngoại Truyện 1.7 Bao Tử Thiên Chi Long Phượng Tiểu Bao Tử](#)

[Chương 297: Ngoại Truyện 1.8 Bao Tử Thiên Chi Phương Pháp Vẹn Toàn Đồi Bên](#)

[Chương 298: Ngoại Truyện 1.9 Bao Tử Thiên Chi Dự Định Của Vân Khuynh](#)

[Chương 299: Ngoại Truyện 2.1 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dự Báo Nào Đó](#)

[Chương 300: Ngoại Truyện 2.2 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Lần Đầu Gặp Mặt Trong Thần Miếu](#)

[Chương 301: Ngoại Truyện 2.3 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Tự Do](#)

[Chương 302: Ngoại Truyện 2.4 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ngoài Dự Liệu](#)

[Chương 303: Ngoại Truyện 2.5 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Đại Bảo Kỳ Nhân](#)

[Chương 304: Ngoại Truyện 2.6 Đại Tiểu Bảo Chi Quần Quýt Thân Phận](#)

[Chương 305: Ngoại Truyện 2.7 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thân Phận Sáng Tổ](#)

[Chương 306: Ngoại Truyện 2.8 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Dây Dưa Trộn Đời](#)

[Chương 307: Ngoại Truyện 2.9 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Ở Chung Sau Đó](#)

[Chương 308: Ngoại Truyện 2.10 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Rơi Vào Cảnh Đẹp](#)

[Chương 309: Ngoại Truyện 2.11 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Trở Lại Tàn Gia.](#)

[Chương 310: Ngoại Truyện 2.12 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thỗ Lộ Tiếng Lòng](#)

[Chương 311: Ngoại Truyện 2.13 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Huỳnh Đệ Khó Xử](#)

[Chương 312: Ngoại Truyện 2.14 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Thay Đổi Thật Khó](#)

[Chương 313: Ngoại Truyện 2.15 Đại Tiểu Bảo Thiên Chi Tiểu Bảo Có Thai](#)

[Chương 314: Ngoại Truyện 3.1 Tương Thân Tương Ái \(Nhất\)](#)

[Chương 315: Ngoại Truyện 3.2 Tương Thân Tương Ái \(Nhị\)](#)

[Chương 316: Ngoại Truyện 3.3 Tương Thân Tương Ái \(Tam\)](#)

[Chương 317: Ngoại Truyện 3.4 Tương Thân Tương Ái \(Tứ\)](#)

[Chương 318: Ngoại Truyện 3.5 Tương Thân Tương Ái \(Kết\)](#)